BEKNOPT

GRIEKSCH-NEDERLANDSCH WOORDENBOEK

VOOR HET HUMANIORA-ONDERWIJS

DOOR

A. GEEREBAERT S. I.

H. DESSAIN UITGEVER TE LUIK

PERSONENVENNOOTSCHAP MET BEPERKTE AANSPRAKELIJKHEID

—

1943

EEN WOORD VOORAF

Dit Beknopt Grieksch-Nederlandsch Woordenboek(1), dat ruim 27.000 woorden en woordvormen verklaart, is bestemd voor de leerlingen der inrichtingen voor humaniora-onderwijs. Het behandelt de Grieksche woorden, die zij bij hun auteurs kunnen aantreffen, en die woorden wil het hun doen kennen, voor zoover overeenkomt met hun verstandelijke ontwikkeling en het doel der humaniora.

Van de volgende geschriften en uitgaven is de woordenschat opgenomen.

A. Lijst der behandelde bloemlezingen uit verschillende schrijvers :

1. *Syntaxis. Leesboek voor de Middelklassen* door Dr. P. C. DE BROUWER en Dr. E. SLIJPER. Groningen-den Haag, 1925.
2. *Grieks Leesboek* door Dr. D. COHEN en Dr. J. VAN IJZEREN, 3e, 4e en 5e druk. Groningen-Batavia, 1931, 1935, 1938.
3. *Bloemlezing uit de Grieksche Lierdichters* door A. GEEREBAERT S. I., 5e druk. Luik, 1934.
4. *Attische Redenaars. Eerste Deel. Antiphon, Andocides, Lysias en Isaeus* door Dr. J. H. TH. HEMSTEGE, 4e druk. Kerkrade, 1925.
5. *Anthologia Lyrica Graeca...* door Dr. W. J. W. KOSTER, 2e druk. Zwolle, 1931.
6. *Grieksch Leesboek* door U. VON WILAMOWITZ-MOELLENDORF, ... bewerkt door Dr. E. BESSEM, 2e druk. Utrecht, 1917. (hieruit werden slechts enkele stukken behandeld).

B. Lijst der geschriften (2) :

Achilleus Tatios, *Klitophoon en Leukippe*, III, 11-22 (bij Cohen, zie A 2).
Adespota, 24 epigrammen (Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5 ; Linnenkugel (zie Herodotos)).
Aischulos, *Perzen*, 290-477 (Cohen, A 2 ; v. Wilam., A 6).
1 epigram (Geerebaert, A 3).
Alkaios, 15 fragm. (Cohen, A 2 ; Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5).
Alkiphroon, IV 19 (Cohen, A 2).
Alkman, 4 fragm. (Cohen, A 2 ; Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5).
Anakreontea, 15 stukjes (ibid.).
Anakreoon, 18 stukjes en fragm. (ibid.).

---

1. Daar dit Grieksch Woordenboek geheel in denzelfden geest is opgevat en op dezelfde wijze bewerkt als ons Latijnsch-Nederlandsche, hebben wij gemeend het Woord Vooraf van het oudere werk ten deele en met de noodige veranderingen te mogen overnemen.

2. Schrijvers, van wie niet ten minste 20 regels of verzen in dit Woordenboek behandeld zijn, komen in deze lijst niet voor. — Waar geen bepaalde uitgave genoemd wordt, werd in zoo ruime mate rekening gehouden met afwijkende lezingen en conjecturen, dat dit Woordenboek wel bij alle uitgaven gebruikt kan worden. — Vele hoofdstukken, welke in de behandelde bloemlezingen, vooral in den Herodotos van Linnenkugel, slechts gedeeltelijk opgenomen zijn, hebben wij volledig behandeld, en bij sommige schrijvers, als Herodotos en Xenophoon, hebben wij ook eenige hoofdstukken bewerkt, die in de aldaar genoemde uitgaven niet staan.

Andokides, I, 1-71, 103-150 (Hemstege, A 4).
Antiphoon, V (Hemstege, A 4).
Archilochos, 18 fragm. (Cohen, A 2 ; Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5).
Bakchulides (nrs volgens ed. Snell), 5*, 17, 18, fragm. 4 (Cohen, A 2 ; Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5).
DEMOSTHENES, *Olunthische redevoeringen* I-III ; *Philippische redev.* I-III ; *Over den vrede, Over de aangelegenheden in Chersonesos, Over den krans.*
EURIPIDES, *Alkestis, Hekabe, Iphigeneia in Aulis, Iphigeneia in Tauris, Medeia.*
Gregorios van Nazianzos, *Lofrede van* (lees : *op*) *Caesarius*, door C. NOPPEN. Luik.
4 epigrammen (Geerebaert, A 3).
HERODOTOS. *Herodotos* (bloemlezing) door A. GEEREBAERT S. I. (*Grieksch Leesboek*, II). Luik, 1925, en vlg. uitg.
Herodotos. Eine Auswahl aus sämtlichen neun Büchern. 8. Aufl. der Aschendorffschen Ausg. ... *von* Dr. A. LINNENKUGEL. Münster i. W., 1931.
Herodotus. Boek I-IV (*verkorte uitgave*) ... door Dr. P. V. SORMANI. Zwolle. 2e dr. 1916, en vlg. uitg.
Alles samen : I 1-6, 23-50, 53-56*, 65-91, 95*, 107-125*-134, 136-139, 154-156, 178-181, 190-191, 204-214. — II 1-5, 10-14, 19-27, 35-36, 50, 52-57, 78, 82-88, 99*-100, 107, 112-125, 127-130*, 132-133, 141-145, 147-154, 158, 161-163, 169, 172-174. — III 1-4, 10-18, 27-43, 50-53, 60-86, 88*, 120-125, 129-130, 132-137, 150-160. — IV 1*, 5-7, 31-32, 36-45*, 64-67, 70, 76-80, 83, 89, 97-98, 102, 118-144. — V 11, 23-38, 49-51, 91-93, 97, 99-101, 105. — VI 6-7, 18-21, 31-32*-33, 42-45, 94-120. — VII 1, 4-8, 20-26, 32-37, 42-46, 54-56, 58-60, 100-105, 121*-122*, 124*, 131-132, 138-143, 175-177, 188-228, 233, 238. – VIII 1-23, 40-42, 48*-71, 74-100, 107-117. — IX 58-70, 89-92, 96-106, 114, 117-119, 121-122.
Herondas, *De Schoolmeester* (Cohen, A 2).
Hipponax, 5 fragm. (Koster, A 5).
HOMEROS, *Ilias, Odusseia.*
Ibukos, 3 fragm. (Koster, A 5).
Inscripties, 16 stuks (Cohen, A 2, 4e en 5e druk).
IOANNES CHRUSOSTOMOS, *Homilie op Eutropius' ongenade* ... door C. NOPPEN. Luik.
Homilie op Flavianus' terugkeer, (bekorte uitg.) door C. NOPPEN, Luik.
Isaios, *Over de nalatenschap van Kiroon* (Hemstege, A 4).
Kallimachos, 6 epigrammen (Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5).
Kallinos, 1 fragm. (ibid.).
Korinna, 1 fragm. (Koster, A 5).
Leonidas van Tarente, 3 epigrammen (Geerebaert, A 3).
LOEKIANOS. *Loekianos* (bloemlezing) door A. GEEREBAERT S. I. (*Grieksch Leesboek*, I). Luik.
Lucianus. Bloemlezing ... door Dr. J. NIEMEYER. 2e druk. Zwolle.
Alles samen : *Droom* ; *Brief aan Nigrinos* ; *Nigrinos* (gedeelten) ; *Timoon* (bekort); *Prometheus* (id.) ; *Gesprekken van goden* 7 en 8 ; *Gesprekken van doo-*

---

* Het sterretje naast een cijfer beteekent, dat het gedicht, het hoofdstuk, de paragraaf door dat cijfer aangeduid in de bewuste uitgave niet volledig opgenomen en in dit Woordenboek niet in zijn geheel bewerkt is. De stukken en hoofdstukken vertegenwoordigd door de streepjes tusschen de cijfers zijn volledig.

den 2, 4-7, 10, 17-18, 22, 24-25, 30 ; *Menippos* ; *Charoon* ; *Alexandros* (bekort) ; *Toxaris* (gedeelten) ; *Haan*.

3 epigrammen (Geerebaert, A 3).

Loekillios, 7 epigrammen (ibid.).

LUCAS, *Evangelie* (uitg. Aug. MERK. Roma, 1933 ; C. RAEYMAEKERS. Turnhout, 1939).

Handelingen der Apostelen, XVII, 16-34 (Cohen, A 2).

LUSIAS. J. AERTS, *Uittreksels uit de Pleidooien van Lusias*, Luik. DE BROUWER (A I).

COHEN-VAN IJZEREN (A 2).

HEMSTEGE (A 4).

Alles samen : VII, X, XII-XIII, XVI, XIX, XXII, XXIV-XXV, XXX-XXXII.

Marcus, *Evangelie*, XIV-XVI, 8 (Cohen, A 2).

Matthaeus, *Evangelie*, II, V-VII (ibid.).

Meleagros, 4 epigrammen (Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5).

Mimnermos, 5 fragm. (Cohen, A 2 ; Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5).

Palladas, 6 epigrammen (Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5).

Papyri, 26 stuks (Cohen, A 2).

Phoinix, 1 stuk (Koster, A 5).

Phokulides en ***Phokulidea***, 5 fragm. (ibid.).

Pindaros, *Ol.* XII en XIV ; *Pyth.* I ; 4 fragm. (Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5).

PLATOON. I. Volledige dialogen : *Euthuphroon*, *Hippias II*, *Ioon*, *Kritoon*, *Laches*, *Menoon*, *Protagoras*, *Verdediging van Sokrates*.

II. De uittreksels in de volgende bloemlezingen. 1. DE BROUWER en SLIJPER (A I). — 2. *Tirocinium Platonicum. Pars Prior. Excerpta e dialogis selegerunt* Dr. H. W. FORTGENS *et* Dr. M. TH. HILLEN, Zwolle, 1935.— 3. *Platoon* (bloemlezing), door A. GEEREBAERT S. I. (*Grieksch Leesboek*, III). Luik.— 4. *Platons Apologie und Kriton, nebst Abschnitten aus Phaidon, Symposion und Staat*, ... von Dr. B. GRIMMELT. 6. Aufl. Münster i. W., 1932. — 5. *Plato. Bloemlezing uit enige Dialogen* ... door Dr. W. J. W. KOSTER. Zwolle, 1938.— 6. *Auswahl aus Platon : Protagoras (verkürzt), Laches, Menon und Abschnitte aus dem Gorgias und dem Euthydemos ... von* Dr. H. RÖHL. 2. Aufl. Münster i. W., (1933). — en nog een paar uittreksels uit den *Phaidoon*.

Alles samen : *Drinkgelag*, 3-5, 22-24, 28-29*-33*, 35-37*, 39. — *Euthudemos*, 8-10*. — *Gorgias*, 23-35, 37-42*-43, 46*-47, 59*-60*, 76*-83. — *Phaidoon*, 1-13, 29*-32, 35-36, 38, 41, 45-47, 57, 62-67. — *Phaidros*, 1-5, 25-29, 40*-41, 59*-60. — *Staat*, I, 1-5* ; II, 3. 11-16*-22 ; III, 1-5*, 13-17*, 19*-20 ; VII, 1-3, 16-18 ; VIII, 1*-2, 10-11; IX, 4-6. — *Wetten*, V, 3*-4* ; X, 3*. — Verder een aantal korte uittreksels bij Fortgens-Hillen.

III. 7 epigrammen (Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5).

PLOETARCHOS, *Alexander de Groote*, zeer bekort (Cohen, A 2). — *Caesar*, 56*-69 (v. Wilam., A 6). — *Vitae Gracchorum* ... door Y. H. ROGGE. Zwolle. — *Vita Themistoclis* door id. Ibid.

Sappho, 2 gedichten en 23 fragm. (Cohen, A 2 ; Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5).

Scolia, 11 stuks (ibid.).

Semonides, 1 fragm. (Koster, A 5).

Septuaginta, *Genesis*, XXXVII, XL-XLVI, 7 ; *Exodus*, XIX-XX ; *Deuteronomium*, V, 22 - VI, 16. (Cohen, A 2).

Simonides, 7 fragm. en 18 epigrammen (Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5 ; Linnenkugel (z. Herodotos)).

---

* Zie de voetnoot op blz. VI.

Soloon, 11 stuks (Cohen, A 2 ; Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5).

SOPHOKLES, *Aias, Antigone, Elektra, Philoktetes, Koning Oidipoes, Oidipoes te Kolonos.*

Theognis en ***Theognidea***, 238 verzen (Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5).

Theophrastos, *Karaktertype* 7 en 30 (Cohen, A 2).

Thoekudides. COHEN-VAN IJZEREN (A 2).

Thoekudides (bloemlezing) door A. GEEREBAERT S. I. (*Grieksch Leesboek*, IV), Luik.

VON WILAMOWITZ (A 6).

Alles samen : I 1, 20-23, 89-93, 128-138. — II 34-46. — III 20-24, 104. — VII 47-56, 59-87.

Timotheos, 2 fragm. (Koster, A 5).

Turtaios, 4 fragm. (Cohen, A 2 ; Geerebaert, A 3 ; Koster, A 5).

Volksliederen, 6 stuks (ibid.).

Xenophanes, 5 fragm. (ibid.).

XENOPHOON. 1. Geheel : *Anabasis*.

2. De uittreksels in : DE BROUWER en SLIJPER (A 1). — COHEN en VAN IJZEREN (A 2). — *Xenophoon. Uit de Anabasis en andere werken* door A. GEEREBAERT S. I. Luik. — en nog eenige plaatsen, vooral uit de Kuroepaidie.

Alles samen : *Kuroepaidie*, I, 3 ; V, 1, 1-18 ; VI, 1, 31-51 ; 3, 5-20, 35-36 ; 4, 1-11 ; VII, 1, 15-18, 29-32 ; 3, 2-16 ; VIII, 7, 6-28. — *Hellenika*, I, 7 ; II, 2, 3-23 ; 3, 1-3, 6-56 ; 4 ; III, 1, 1-7 ; 3, 4-11 ; V, 1, 29-36 ; 4, 1-3, 9-46 ; VI, 3. — *Gedenkw. van Sokrates*, I, 1 ; 2, 1-28 ; II, 1, 21-34 ; 7 ; III, 6 ; IV, 8. — *Oikonomikos*, 4, 4-15 ; 7 ; 10.

Ook woorden, die alleen op conjectuur berusten, heb ik gemeend te moeten opnemen : den leerling is het onverschillig, of een woord, dat in zijn editie staat, van een ouden schrijver dan wel van een modernen geleerde afkomstig is.

Verder werd rekening gehouden met de Grieksche, met Grieksche letterteekens geschreven woorden in de Brieven van Cicero en de werken van Seneca, die in mijn Latijnsch Woordenboek behandeld worden, alsmede met de Grieksche woorden voorkomende in de Inleiding en de Aanteekeningen der bewerkte schooluitgaven.

Ook werden enkele woorden en beteekenissen opgenomen, als *δισκοβόλος, Ἀθήναιον, περιπέτεια, μεταμόρφωσις, ὀστρακισμός, κληρουχία, καθολικός*, de christelijke beteekenis van *εὐχαριστία*, de woorden *δάκτυλος* en *πούς* in den zin van versvoet, *σύνταξις* in dien van woordvoeging en andere, welke niet bij onze auteurs voorkomen, maar die de leerling toch niet ongaarne in zijn woordenboek zal aantreffen.

Dit woordenboek bevat nog meer. Dikwijls b. v. is een stamwoord opgenomen, waarvan men bij onze auteurs alleen afleidingen of samenstellingen ontmoet. Vaak wordt de eigenlijke beteekenis van een woord opgegeven, die noodig scheen om de overdrachtelijke te doen begrijpen, welke de leerling alleen zal aantreffen. Andere keeren scheen symmetrische behandeling van twee nauw samenhangende woorden, b. v. van een zelfstandig naamwoord en het afgeleide

adjectief, wenschelijk, wat wederom aanleiding kon geven tot het opnemen van een beteekenis, die in de genoemde geschriften niet te vinden is.

Door die uitbreiding van de stof worden echter geen nieuwe auteurs, geen andere werken of uitvoerige uittreksels toegankelijk gemaakt.

Aan den anderen kant zijn de verbaaladjectieven op τέος, die immers zuiver verbale vormen geworden zijn, en de bijwoorden op ως, regelmatig afgeleid van bijvoeglijke naamwoorden op ος, zonder een bizondere reden niet opgenomen. Enkele woorden, welke de leerling geen kans heeft ooit te ontmoeten dan op een bepaalde plaats van een bepaalde uitgave, waar zij voldoende toegelicht zijn, heb ik het nutteloos geacht, hier weerom te verklaren.

*

* *

Gelijk de keuze der te behandelen woorden, is ook de bewerking der stof uit een uitsluitend praktisch standpunt geschied ; naar systematische eenvormigheid werd allerminst gestreefd.

In het inleidend gedeelte van ieder artikel wordt het woord materieel beschouwd : na het titelwoord komt eventueel een beknopte opgave der vormen, het geslacht en de etymologie.

Voor de werkwoorden wordt als titelwoord niet de infinitief opgegeven : de uitgangen ειν en εῖν verschillen niet genoeg voor het oog en het oor van den leerling. Aan den anderen kant kon ik niet, bij ἐμβάλλω b. v., van een stroom, de vertaling geven : ik stort mij uit in ; dergelijke verpersoonlijkingen werken storend op het ontluikend stijlgevoel. Ik ben dus bij het oude gebleven ; hier zij uitdrukkelijk de aandacht van den leerling gevestigd op het gebrekkige van de vertaling van een praesens van den indicatief door een infinitief.

Het gebied van een woordenboek ligt naast dat der spraakkunst, zonder dat het mogelijk is, tusschen beide een vaste grens te trekken. Bij den gebruiker van dit woordenboek veronderstellen wij een aanvankelijke spraakkundige kennis ; wij vermelden dus niet een aantal bizonderheden, waaromtrent, ook bij een beginner, elke vergissing onmogelijk schijnt, b. v. den genitief der mannelijke en onzijdige naamwoorden op ος, der mannelijke op ευς, der vrouwelijke op α, der onzijdige op ον, de hoofdtijden der regelmatige werkwoorden en dies meer. Dialektische eigenaardigheden in den uitgang der woorden zijn meer de zaak der grammatica dan van het lexikon, en men mag toch veronderstellen, dat de leerling, eer hij Herodotos of Homeros gaat lezen, eenige kennis zal opdoen van hun taaleigen. Woordvormen integendeel, die dialektische eigenaardigheden vertoonen in den stam, staan wel op hun alphabetische plaats ; de aiolische psilosis nochtans wordt gewoonlijk niet aangestipt.

Ook hetgeen wel van belang is voor een wetenschappelijke kennis der Grieksche taal, maar niet voor het lezen der schrijvers op het gymnasium, b. v. dat van een werkwoord slechts enkele tijden of vormen worden aangetroffen, werd meestal weggelaten.

De etymologie wordt opgegeven of aangeduid, voornamelijk wanneer zij den beginner, zonder vermeerdering van de leerstof, behulpzaam kan zijn om den vorm of de beteekenis van een woord beter te begrijpen of beter te onthouden.

Ook een aantal persoonsnamen worden etymologisch ontleed. Vele laten zien, wat de ouders hun kinderen toewenschten ; men geloofde immers, dat een naam niet zonder invloed bleef op het leven van zijn drager ; het juiste begrip ervan helpt dus om door te dringen tot de kennis van den Griekschen geest.

Reeds in oudere werken werden enkele samengestelde woorden, als *ἐκποδών*, *προὔργου*, *φροῦδος*, *ἐξαυτῆς* enz., niet onmiddellijk van *ἐκ* en *πούς*, *πρό* en *ἔργον* enz. afgeleid, maar van een syntaktisch complex : *ἐκ ποδῶν*, *πρὸ ἔργου* enz. In de laatste decenniën is men tot het inzicht gekomen, dat zeer vele composita op die wijze ontstaan zijn ; ook in onze taal is het woord « roodborstje » niet onmiddellijk gevormd van « rood » en « borstje », in welk geval de beteekenis eerder zou zijn : « die een rood borstje is », maar veronderstelt een verbinding als « die een rood borstje heeft » ; hetzelfde dient gezegd van « zwarthemd, witkiel » enz. Die theorie is echter te weinig tot de schoolboeken doorgedrongen. In dit woordenboek zal men er veel meer toepassingen van vinden dan in andere soortgelijke werken ; dit draagt immers bij om het taalgevoel van den leerling te verfijnen, om hem een juister inzicht te geven in de werking van den taalscheppenden geest en, in 't algemeen, om hem scherper te leeren denken. Daarin ligt echter een nieuwe oorzaak van tweeslachtigheid voor dit woordenboek ; met dat gebrek is overigens ieder leerboek voor de studie der oude talen behept, dat niet op ieder gebied geheel bij het oude wil blijven ; want het is ook onmogelijk, het geheel op de hoogte der moderne taalwetenschap te brengen.

Daarmee is niet gezegd, dat ik meen overal het juiste midden getroffen te hebben, noch dat ik overal consequent gebleven ben. Nu het boek afgedrukt vóór mij ligt, is het me duidelijk, dat ik een enkelen keer vormen als etymologisch samenhoorend voorstel, waarvan zelfs de Grieken den samenhang niet meer konden voelen, en die alleen door den vooruitgang der moderne taalwetenschap als dusdanig erkend werden ; aan den anderen kant is het me ook duidelijk, dat ik in een aantal gevallen een eind verder had moeten gaan.

De etymologie wordt op drieërlei wijze aangeduid : 1. tusschen teksthaakjes ; 2. bij samengestelde woorden, zoo mogelijk, door een streepje, dat de bestanddeelen scheidt ; 3. alleen door het

bijeenbrengen van etymologisch samenhangende woorden in één alinea, wanneer de alphabetische orde het toelaat en de overzichtelijkheid er niet door lijdt.

Zeer dikwijls wordt op de verwantschap van Grieksche, Latijnsche en Nederlandsche woorden gewezen. Daardoor hopen wij de Grieksche woorden nader bij het Nederlandsch taalbewustzijn van den leerling te brengen, en hem eenigermate tot het besef te helpen van den band, die tusschen onze cultuur en die der ouden bestaat, al loopt de lijn ook dikwijls over het Fransch. Moderne vaktermen konden hier natuurlijk niet in aanmerking komen. Soms vermelden wij den Oosterschen oorsprong van een Grieksch woord ; de bedoeling daarbij is, op den cultureelen invloed van het Oosten op de Europeesche beschaving te wijzen.

Intusschen verlieze men niet uit het oog, dat het etymologiseeren bij het lezen van een ouden (en ook van een modernen) schrijver gewoonlijk in den geest voorstellingen verwekt, die in de gedachte des schrijvers niet bestonden.

*
* *

Hoofdzaak in een woordenboek als dit is natuurlijk het vertalend en eventueel verklarend gedeelte der verschillende artikelen.

In de allermeeste gevallen heb ik mij tot een vertaling beperkt. Niet vertaald echter zijn eigennamen, waarvan de Nederlandsche vorm m. i. de eenvoudige transliteratie van het Grieksch moet zijn. Mijn opvattingen daarover heb ik de eer gehad uiteen te zetten op het Philologen-congres gehouden te Leuven in April 1928[1].

Bij woorden van grooter belang of die meer moeilijkheid opleveren, zijn een of meer voorbeelden bijgevoegd ; deze zijn uitvoeriger aangehaald dan gewoonlijk geschiedt, omdat meestal de juiste beteekenis van een woord duidelijker blijkt uit een vollediger citaat. Natuurlijk zijn de voorbeelden niet altijd aan de op blz. V-VIII opgenoemde geschriften en uitgaven ontleend. Dikwijls zelfs heb ik er opzettelijk elders gezocht.

Systematische syntaktische behandeling der woorden, b. v. de min of meer volledige opgave der voornaamste constructies van een werkwoord, werd niet nagestreefd : dit woordenboek wil dienst bewijzen bij het lezen der schrijvers, niet bij de Grieksche thema ; het mocht overigens niet te lijvig worden.

Het zal dus meer gebeuren, dat de gewone constructie van een werkwoord, die bij het lezen van een Griekschen tekst geen moeilijkheid kan opleveren, niet eens wordt vermeld, terwijl een constructie, die slechts éénmaal bij een dichter voorkomt, wel verklaard wordt. Voor de intellectueele vorming van den leerling en voor het aanleeren zelf van het Grieksch is het beter, de syntaxis synthetisch uit een spraakkunst of uit de auteurs zelf met een

---

1. Zie *Hermeneus*, I^e^ jrg., 1928-29, blz. 44-49 en 57-61.

spraakkunst als leidraad, dan fragmentarisch uit een woordenboek aan te leeren. Om dezelfde reden zijn voegwoorden als *εἰ*, *ὅτι* enz. zeer bondig behandeld. — Soms zelfs is het opgeven der constructie nadeelig voor het nagestreefde doel. Wanneer de leerling in zijn woordenboek vindt, dat *προσφυὴς ἔκ τινος* beteekent 'aan iets gegroeid, vastgemaakt aan', zal hij ongetwijfeld die vertaling in zijn werk kunnen gebruiken, maar hij zal niets begrepen hebben van de voorstelling, welke de Grieksche zegswijze veronderstelt.

*

* *

Het moeilijkste gedeelte mijner taak was, orde te brengen in de verschillende beteekenissen van zeer vele woorden.

Als de leerling in een der mij bekende woordenboeken een gewichtiger artikel : *αὐτός*, *νομίζω*, *ἁρμόζω*, *παράγω*, *μέσος*, *νέμω*, *στόλος*, of vele andere opslaat, is er veel kans, dat hij het woord, dat in zijn vertaling past, zal vinden, maar zoogoed als geene, dat hij tot een juist inzicht in de beteekenis van het Grieksche woord zal geholpen worden. Veelmeer krijgt hij den ontmoedigenden indruk, dat een Grieksch woord toch van alles kan beteekenen, en dat het ontdekken van zijn beteekenis op een bepaalde plaats meer een kwestie is van raden dan van nadenken. Nooit zal hij het woord goed leeren kennen, terwijl toch een woordenboek er moet naar streven, zichzelf overbodig te maken.

In dit werk is getracht, de verschillende beteekenissen van een Grieksch woord af te leiden van één of een paar grondbeteekenissen ; dit laatste is o. a. het geval bij composita, waar beurtelings het eerste en het tweede bestanddeel den nadruk kunnen hebben.

Die grondbeteekenis, welke ik, zooveel mogelijk, heb willen doen uitkomen door haar voorop te plaatsen, door haar te herhalen aan het begin der verschillende afdeelingen van het artikel, of op een andere wijze, is het begrip, waartoe een twintigste-eeuwsche hellenist, spontaan of bij nadenken, de verschillende beteekenissen, welke een woord kan hebben, tracht terug te brengen. Dit begrip zal de historische grondbeteekenis zijn, wanneer deze door de semasiologische wetenschap met eenige zekerheid bekend is ; anders is het psychologisch. Hier zal in vele gevallen het Grieksche taalgevoel van een modern hellenist samenvallen met dat van een ouden Griek, maar dikwijls ook zal het ervan afwijken. Niet alleen onder den invloed der moderne taalwetenschap, maar ook om de algemeene reden, dat een mensch van dezen tijd zoo geheel verschilt van een oude, en in 't bizonder omdat hij door de studie van zijn moedertaal en van andere levende talen, een geheel andere taalkundige psyche heeft.

Dat niet alle moderne hellenisten dezelfde opvatting van de grondbeteekenis van vele Grieksche woorden en van hun semasio-

logischen ontwikkelingsgang hebben, en dat aan de hierboven geschetste methode veel subjectiefs kleeft, spreekt vanzelf. Maar op lexikographisch, gelijk op ieder ander wetenschappelijk gebied, lijdt iedere methode aan subjectivisme, en subjectieve methode en orde is toch beter en zal gauwer tot het doel leiden, dan gemis van methode en subjectieve wanorde, welke men in woordenboeken zoo dikwijls aantreft.

De woorden gaan van de eene tot de andere beteekenis over door allerlei logische en onlogische gedachten-associaties, nl. door verruiming, verenging, verzwakking van den zin enz. en in 't bizonder door metaphora, metonymie en synekdoche. De allermeeste woordenboeken bedienen zich van deze benamingen, doch vooral die van metaphora en metonymie gebruiken zij dooreen, zonder op haar juiste beteekenis te letten. Het behoeft geen betoog, dat dergelijke verwarring den lezer, vooral den leerling, belet een klaar inzicht te krijgen in de semasiologische ontwikkeling van een woord.

Wij gebruiken dus die termen in de beteekenis, welke zij reeds bij de oude grammatici hadden en welke zij nu nog hebben.

De metaphora of overdracht is niet een verkorte vergelijking, gelijk men gewoonlijk zegt ; de zin « Achilleus was een leeuw » beschouwt niet tegelijk Achilleus en een leeuw, zooals een vergelijking zou doen, maar vervangt de voorstelling van Achilleus door die van een leeuw, en in dezen ziet zij den Homerischen held ; het woord « leeuw » is hier buiten zijn eigen sfeer gebruikt, als symbool van een voorstelling, die tot een andere sfeer behoort, maar toch eenige gelijkenis heeft met de voorstelling, welke dat woord gewoonlijk aanduidt[1].

De metonymie is een veelomvattend begrip, en het ware moeilijk een bevredigende bepaling ervan te geven ; in 't algemeen echter kan gezegd worden, dat zij bestaat in het verwisselen van twee begrippen, die in een plaatselijk, tijdelijk, oorzakelijk, historisch of ander verband staan. Eenige gevallen zijn : het gebruik van het abstracte voor het concrete en omgekeerd : *ἴς* (kracht) *Τηλεμάχοιο* (H. *od.* 2, 409) voor *ἴφθιμος Τηλέμαχος* ; van het subjectieve voor het objectieve en omgekeerd ; van de oorzaak voor het gevolg en omgekeerd ; van den naam der stof voor hetgeen ervan gemaakt is : *πολλοὺς κτείνας χαλκῷ* (H. *od.* 4, 257), met het bronzen zwaard ; van den god voor zijn werkzaamheid of zijn gave : *ξυνάγειν Ἄρηα* (=*πόλεμον*), H. *il.* 2, 381 ; van een volk voor zijn land : *ἐμβαλεῖν εἰς Καρδούχους* (Xen. *an.* 3, 5, 16), te vergelijken met : *ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολεμίαν* [*χώραν*] (*ibid.* 4, 7, 20), en, veel minder vaak, de naam van een plaats voor de personen, die er zich bevinden : *ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέητρον* (= *θέατρον*) (Hdt. 6, 21) of hetgeen er verkocht wordt : *ἔρχεσθαι εἰς τυρόν* (Lys. 23, 7), naar de kaasmarkt.

---

1. Naar A. Carnoy, *La science du mot*. Louvain, 1927 ; blz. 275 vlg. ; over de metonymie, ibid. blz. 156 vlg.

De synekdoche is een bizonder soort metonymie ; zij noemt het deel voor het geheel, het bizonder begrip voor het algemeene ; zoo wordt κάρα door de tragische dichters en κεφαλή ook in proza vaak gebruikt voor den geheelen persoon (vgl. Ned. : een bemanning van honderd koppen) ; zoo beteekent κώπη, dat eigenlijk een handvat b. v. van een roeiriem is, door een reeks synekdochen, vaak een geheelen roeiriem en daarna een schip, en zelfs, een paar keeren bij Euripides, een geheele vloot. Omgekeerd noemt de synekdoche ook het geheel voor het deel, het algemeene begrip voor het bizondere.

Een metaphorisch of overdrachtelijk gebezigd woord roept ook bepaalde andere woorden op, die dan wel in hun eigenlijke beteekenis, maar toch in figuurlijk verband gebruikt zijn. Wanneer Chrusothemis de niet ongewone metaphora πλεῖν gebruikt voor 'zijn weg door het leven zoeken, te werk gaan', zegt zij, zonder nieuwe overdracht, dat zij 'in het ongeluk met gestreken zeilen moet varen', d. i. bescheiden te werk gaan : νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ (Soph. *El.* 335).

Bizondere zorg werd besteed aan de duizenden composita met ἀνά, ἀπό, διά, ἐν, κατά en een twaalftal andere voorvoegsels ; ieder docent weet, hoeveel last zij aan de leerlingen plegen te berokkenen, en hoe dezen vaak den indruk krijgen, dat zij op willekeurige wijze in allerlei beteekenissen gebruikt worden.

In de artikels aan die woordjes gewijd wordt, bijna telkens in de afdeeling A II, hun semasiologische ontwikkelingsgang als voorvoegsel zóó geschetst, dat hun beteekenis in de allermeeste composita begrijpelijk wordt ; wanneer deze een bizondere moeilijkheid opleveren, verwijzen wij naar de bewuste afdeeling A II. De leerling, die de ontwikkeling der beteekenis van die voorvoegsels zou bestudeeren, zou niet alleen voordeel hebben bij zijn Grieksche studie ; hij zou tevens een beteren kijk krijgen in het wezen der taal en in de werking van den menschelijken geest.

Door de studie dier voorvoegsels verdwijnt ook soms een moeilijkheid, waarvoor de lexikograaf zelf radeloos schijnt te staan. Het woord ἀπευθύνω, beteekent gewoonlijk 'in de goede, in de normale richting brengen', maar Soph. *Aias*, 72 : χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνων beteekent het juist het tegendeel : 'uit de normale richting brengen'. In zijn *Dictionnaire grec-français* heeft Bailly over dat woord een verward artikel, waarin hij echter de tegenstrijdige beteekenissen eenvoudig opgeeft. Muller geeft het vier beteekenissen, waarvan de drie eerste samenhooren ; de vierde betreft alleen onze plaats uit Sophokles ; zij luidt : 'beteugelen, boeien' ; daarmee is de tegenstrijdigheid handig gecamoufleerd ; met het eerste dier twee woorden echter is noch hier noch elders iets aan te vangen ; het andere kan wel in de vertaling gebruikt worden : Sophokles bedoelt

inderdaad 'de handen op den rug boeien' ; maar het is te hopen, dat de leerling zich zal afvragen : waar blijft nu de beteekenis van ἀπό en waar die van εὐθύνω ? Door de methode van dit mijn Woordenboek wordt de moeilijkheid, meen ik, glashelder en tevens op wetenschappelijke wijze opgelost.

Zoo ook heeft ἀποφέρω bij Muller en in het woordenboek op Homeros van Mehler den zin van 'wegbrengen' en dien van 'terugbrengen' : zeer te recht, maar dat moet toch de nadenkenden leerling van de wijs brengen. Nog meer composita zijn er, die tegenstrijdige beteekenissen hebben, waarvoor het woordenboek opheldering schuldig is en meestal blijft : ἀπόφημι, ἀπαρέσκω, ἐπίσχω enz. Die noodzakelijke toelichting veronderstelt een aparte studie van het voorvoegsel.

Het scheen me wenschelijk, ook de achtervoegsels te bestudeeren ; hun semasiologische ontwikkeling is echter zoo ingewikkeld, dat een boek voor het humaniora-onderwijs zich tot enkele elementaire gegevens moet beperken ; dit heb ik getracht in het Eerste Aanhangsel te doen.

Steeds heb ik vertalingen en verklaringen vermeden, die geen inzicht geven in de beteekenis van een woord en dan ook de oppervlakkigheid in de hand werken. Men vergelijke nog b. v. in dit woordenboek en in dat van Muller bij ἀφορμάω de behandeling van ἀφορμᾶν πεῖραν, Soph. *Aias* 290, en dgl.

Vele artikels was het mogelijk minder verward en ingewikkeld te maken dan in sommige andere woordenboeken.

Dikwijls verlicht het de taak van den lexikograaf, het activum en het medium van een werkwoord afzonderlijk te behandelen. Zoo doet gewoonlijk Bailly. In het artikel προτίθημι, b. v., plaatst hij in twee verschillende hoofdafdeelingen de zegswijzen προτίθημι δαῖτά τινι, προτίθημι δεῖπνόν τινι, 'placer devant', en προτίθεμαι δαῖτα, προτίθεμαι δεῖπνον, 'placer devant soi'. Het gebeurt vaak genoeg, dat het medium van een werkwoord een eigen richting inslaat, maar hier, gelijk in de meeste gevallen, heeft het een zijner gewone schakeeringen en is er niet meer reden om aan het mediale werkwoord een hoofddeel van een artikel te besteden dan aan den optatief.

Het medium van het simplex τίθημι heeft uitsluitend de beteekenissen van het activum met de bekende schakeeringen van het medium, en vaak worden deze laatste niet uitgedrukt, zoodat dezelfde woordkoppelingen in het activum juist hetzelfde beteekenen als in het medium ; er was dus geen reden voor Bailly om aan het medium meer dan een volle bladzijde te besteden.

In andere gevallen kunnen wij geen verschil ontdekken tusschen activum en medium ; en voelde Homeros zelf er eenig tusschen ὀφθαλμὼ οἱ πυρὶ λάμπετον (*Il.* 13, 474) en τὼ δέ οἱ ὄσσε λαμπέσθην

(*il.* 15, 607-8), tusschen χαλκὸς λάμπε (*il.* 10, 154) en κόρυξ λάμπεται (*il.* 16, 71) ? Soms ook schijnt alleen de analogie of een reden van metrischen aard aanleiding te hebben gegeven tot het gebruik van het medium. Natuurlijk moet het woordenboek dat gebruik vermelden, maar wederom is er geen reden om een afzonderlijk hoofddeel van het artikel aan het medium te gaan wijden.

Verder wordt een artikel nutteloos ingewikkeld doordat de lexikograaf aan een woord een beteekenis toekent, die niet in dat woord, maar in het verband ligt. Het werkwoord ἀφικνέομαι vertaalt Muller o. a. door 'terugkomen' ; zeer juist echter merkt Liddell and Scott op : 'the sense of return is sometimes implied in the context, but is not inherent in the word'. Hetzelfde dient gezegd van de beteekenis van 'terugtocht', welke Muller aan ἄφοδος toekent, en van vele andere gevallen.

Soms ook geeft men aan een woord een zin, welken het heelemaal niet heeft. Noch op de twee plaatsen, welke Muller aangeeft, noch elders beteekent ψάμαθος 'groote menigte', en zelfs kan deze uitdrukking in de vertaling niet gebruikt worden ; het Grieksche woord beteekent hier, gelijk overal elders, 'zand'.

*

* *

In dit boek zijn vele aanteekeningen verwerkt, gedurende lange jaren bijeengebracht. De oudste dagteekenen uit het jaar 1898 of 1899, toen de heer Bailly voor de eerste maal mijn nederige opmerkingen over zijn *Dictionnaire grec-français* zoo welwillend onthaalde, wat voor mij een groote aanmoediging was. In de volgende jaren is mijn voorraad voortdurend aangegroeid. Eindelijk heb ik, in 1933 en 1934, achttien maanden besteed aan het lezen en excerpeeren der geschriften, welke in dit Woordenboek zouden behandeld worden, tevens allerlei noteerend over beteekenis en constructie der woorden enz. Dat lastige werk was noodzakelijk om het overtollige te verwijderen en om de gewenschte volledigheid te bereiken : in het Grieksch Woordenboek van Muller, dat voor gymnasiasten en studenten bestemd is, ontbreken tal van woorden uit de *Anthologia lyrica* van Dr. W. J. W. Koster en uit andere schooluitgaven. Ten slotte had ik, naar het gewicht te oordeelen, ongeveer 145.000 briefjes, welke door vier jonge confraters met gave zenuwen in alphabetische orde gebracht werden ; daarvoor spreek ik hun hier wederom mijn oprechten dank uit.

Voor auteurs en geschriften, die in hun geheel behandeld worden en waarvoor betrouwbare indices of lexica bestaan, te weten Homeros en de Anabasis van Xenophoon, of waarvoor ik zelf ten gebruike der leerlingen verklarende lijsten der 'moeilijke' woorden gemaakt heb, n. l. de Antigone van Sophokles, alsmede de I[e] Philippische en drie Olunthische redevoeringen van Demosthenes, meende ik met het noteeren van afwijkende lezingen te kunnen volstaan.

Bij het verwerken dier bouwstoffen heb ik ruimschoots gebruik gemaakt van allerlei woordenboeken en lexica : in ieder woordenboek, zelfs zoo bescheiden van opzet en omvang als dit, is een zoo overweldigend materiaal te bemachtigen, dat men noodzakelijk zijn voordeel moet doen met het werk zijner voorgangers.

Onder het opstellen van misschien alle artikels had ik één of twee dezer woordenboeken vóór mij open liggen : het *Grieksch Woordenboek* van Dr. F. MULLER Jzn., 3e druk, 1933, dat, jammer genoeg, niet zoo zorgvuldig bewerkt als mooi uitgegeven is[1], het *Dictionnaire grec-français* van A. BAILLY, dat in etymologisch opzicht en na het ontdekken van zooveel nieuwe teksten verouderd en onvolledig is, maar toch nog goede diensten kan bewijzen, en het *Greek-English Lexicon* van H. G. LIDDELL and R. SCOTT, waarvan de 10e en laatste aflevering denkelijk reeds lang verschenen, maar nog niet in mijn bezit is ; voor dit gedeelte gebruikte ik den vorigen druk, 1890.

Verder had ik veel nut van het *Handwörterbuch der Griechischen Sprache von* FR. PASSOW, *neu bearbeitet von* Dr. V. CHR. FR. ROST *und* Dr. FR. PALM, 4 deelen, Leipzig, 1841-1857, van Dr. W. PAPE'S *Griechisch-Deutsches Handwörterbuch,* 3. Aufl. *bearb. von* M. SENGEBUSCH, 6. Abdruck, 2 deelen, Braunschweig, 1914, waarbij hoort PAPE'S *Wörterbuch der griech. Eigennamen,* 3. Aufl. *neu bearb. von* Dr. G. E. BENSELER. 4. Abdruck, ibid., 1911, van MENGE-GÜTHLING, *Griechisch-deutsches Hand- und Schulwörterbuch,* 9. Aufl., Berlin-Schöneberg, (1913), van BENSELERS *Griechisch-deutsches Schulwörterbuch bearb. von* A. KAEGI, 15. Aufl., Leipzig-Berlin, 1931, en van de Nederlandsche bewerking ervan door Dr. J. F. L. MONTIJN en Dr. Y. H. ROGGE, 2e dr., Zwolle, 1927.

Voor het begin der letter *α* heb ik af en toe den nieuwen druk van Passow door W. CRÖNERT ingekeken, waarvan de uitgave (Göttingen, 1912-13) na drie afleveringen (*α-ἀνά*) gestaakt werd ; zij zijn echter zeer lastig te gebruiken. Enkele keeren ook heb ik het *Μέγα λεξικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης* benuttigd, dat sinds 1933 te Athene verschijnt ; mij zijn slechts vijf afleveringen (deel van *α*) in handen gekomen ; of er reeds meer van bestaat, is mij onbekend.

Ook aan lexica op afzonderlijke schrijvers of groepen van schrijvers ben ik veel verschuldigd. Zijn vooral te noemen : het *Lexicon Homericum* van H. EBELING, 2 deelen, Lipsiae, 1874, 1885, het *Woordenboek op de gedichten van Homèros* van MEHLER, 5e en 6e druk, Rotterdam, (1930) en 1937, Fr. ELLENDT, *Lexicon Sophocleum,* ed. altera cur. H. GENTHE, 2 deelen, Berolini, 1872, het *Lexicon Platonicum* van F. AST, 3 deelen, anastatische herdruk, Berlin, 1908, het *Lexicon Xenophonteum* van STURZ, 4 deelen, Lipsiae, 1801-1804 ; *Griechisch-Deutsches Wörterbuch zu den Schriften des neuen*

1. In het artikel *ὥρα* vond ik tot drie fouten in één halven regel : XEN. Mem. (lees : Hell.) 2, 1, 1 *pl.* (dit *pl.* is door te halen). — 4 (lees : 5).

Testaments von D. W. BAUER, 2. Aufl., Giessen, 1928, en 3. Aufl., Berlin, 1937 ; enz.

Zeer nuttige hulpmiddelen waren een aantal Indices : *Index Homericus,* door A. GEHRING, Lipsiae, 1891 ; *Index Demosthenicus,* door S. PREUSS, Lipsiae, 1892 ; *A Lexicon to Herodotus* by J. E. POWELL, Cambridge, 1938 ; *Index Thucydideus,* door M. H. N. VON ESSEN, Berolini, 1887, en andere meer.

Voor een aantal, meestal moeilijke, artikels beschikte ik over monographieën, waarvan ik hier slechts eenige noem : J. D. DENNISTON, *The Greek Particles,* Oxford, 1934, een echt meesterwerk ; E. DES PLACES, *Etudes sur quelques particules de liaison chez Platon,* Paris, 1929 ; FR. BECHTEL, *Lexilogus zu Homer,* Halle a. d. S., 1914 ; O. KÖRNER, *Die ärztlichen Kenntnisse in Ilias und Odyssee,* München, 1929 ; O. KÖRNER, *Die homerische Tierwelt,* 2. Aufl. München, 1930 ; J. KORVER, *De Terminologie van het Crediet-Wezen in het Grieksch,* Amsterdam, 1934 ; *Grieksche Diernamen* door Dr. JOS. BRANDS, Purmerend, 1935 ; *Τελετή,* door C. ZIJDERVELD Jr., ibid., 1934 ; *Οἰκεῖος, ἑταῖρος, ἐπιτήδειος, φίλος,* door J. P. A. EERNSTMAN, Groningen, 1932 ; *Κρᾶσις* door Dr. W. J. DEN DULK, Leiden, 1934 ; *Ὅσιος en εὐσεβής...* door JOH. CHR. BOLKESTEIN, Amst., 1936 ; J. HEMELRIJK, *πενία en πλοῦτος,* Utr. Diss. 1925 ; *Qua ratione ἔπος, μῦθος, αἶνος, λόγος et vocabula ab eisdem stirpibus derivata ... adhibita sint,* door E. HOFMANN, Götting. Diss., 1922, met de recensie van E. TOEDTMANN in *Philol. Wochenschrift,* 1923 ; *Deminutivbildungen mit nicht deminutiver Bedeutung,* door J. FRIEDRICH, Leipzig, 1916 ; *Φύσις, τρόπος, ἦθος,* door O. THIMME, Quakenbrück, 1935 ; *Les mots de la famille de φύω en grec ancien,* par A. BURGER, Paris, 1925.

Studies over woorden staan ook in tijdschriften, bundels enz. Voor *συννυμφοκόμος* nam ik de zienswijze aan van Prof. Dr. VAN POTTELBERGH in *L'Antiquité classique,* 1932, voor *σατίναι* die van LEUMANN in *Hermes,* 1933. Mijn artikel *χαρακτήρ* steunt op een studie van A. KÖRTE in hetzelfde tijdschrift, 1929 ; in het artikel *ψυχή* zal men den invloed merken van een lezing van J. BURNET in *Proceedings of the British Academy,* 1915-16 ; voor andere artikels gebruikte ik bijdragen van BENVENISTE, SEVERYNS e. a. in *Mélanges Boisacq,* 2 deelen, Bruxelles, 1937-38, van Dr. M. BOAS, o. a. in *Weekblad voor gymnasiaal en midd. onderwijs,* van verschillende geleerden in *Glotta,* 1909 vlg., en in andere tijdschriften.

Benevens het bovengenoemde woordenboek van PAPE, benuttigde ik voor de meeste eigennamen de *Real-Encyclopädie* van PAULY-WISSOWA-KROLL, die nu onder leiding staat van K. MITTELHAUS. Van dit laatste werk bediende ik me ook voor vele andere artikelen : *δαίμων, κήρ* enz.

In alle vragen betreffende de morphologie werd ik het meest geholpen door de *Ausführliche Grammatik der griechischen Sprache* von R. KÜHNER, I. Teil. 3. Aufl. von FR. BLASS. Hannover, 1890-92.

Veel ben ik eindelijk verschuldigd aan de beste kommentaren over de behandelde schrijvers.

Voor de etymologie volg ik meestal het *Dictionnaire étymologique de la langue grecque* par E. Boisacq, in afleveringen verschenen te Heidelberg van 1907 tot 1916 ; dit werk gaf toen een uitmuntend kritisch overzicht van den stand der wetenschap, doch de twee volgende uitgaven (1923 en 1938) zijn mechanische reproducties van de eerste, zoodat zij geen rekening houden met de vorderingen der taalwetenschap gedurende de laatste decenniën. Voor de etymologie had ik ook veel nut van : A. Debrunner, *Griechische Wortbildungslehre,* Heidelberg, 1917, en van *Wortbildung der homerischen Sprache von* E. Risch, Berlin-Leipzig, 1937, van : *Griechische Grammatik* von K. Brugmann, 4. Aufl. von A. Thumb, München, 1913, en van E. Schwyzer, *Griechische Grammatik,* waarvan het Ie Deel in twee stukken verschenen is, München, 1934 en 1939.

Ten slotte zij nog vermeld, dat ik herhaaldelijk mijn voordeel gedaan heb gedaan met een artikel uit mijn Latijnsch-Nederlandsch Woordenboek. De artikels *λύω, χάρις, πικρός, ὅπλον* e. a. werden gemaakt met behulp der artikels *solvere, gratia, acer, arma* enz. van het oudere werk.

Bij het opstellen van het *Eerste Aanhangsel* vond ik hulp in de zooeven genoemde werken van Debrunner, Risch, Brugmann-Thumb, Schwyzer en Kühner-Blass, en bovendien in P. Chantraine, *La formation des noms en grec ancien,* Paris, 1933.

De opsomming der gebruikte hulpmiddelen op blz. XVII-XIX is zeer onvolledig ; zij heeft alleen ten doel, te laten beseffen, hoeveel ik aan anderen verschuldigd ben.

Mijn bizondere erkentelijkheid betuig ik aan twee confraters, aan wie dit Woordenboek veel te danken heeft : P. E. de Strycker (Drongen), die het grootste gedeelte van het handschrift las en zijn grondige kennis der Grieksche taal aan vele artikels ten goede liet komen, en P. L. Sprangers (insgelijks Drongen), die mij van de eerste bladzijde tot de laatste een zeer gewaardeerde hulp verleende bij het lezen der proeven.

*
* *

« Al-hoe-wel(1) den geleerden Josephus Scaliger heéft gelieven te zeggen, dat het maeken van Woórdenboeken eene genoegzaeme straffe voór de aldermisdaedigste zoude weézen ; zoo (heb ik) niet te min ..., weynig agt slaende op deéze woórden, en hooger schattende het voórdeel der Letter-wysheyd » niet geaarzeld « diën verdrietigen en straffelyken arbeyd te aanveérden. » Moge dit nederige woordenboek tot den bloei der humanistische studiën bijdragen.

1. Uit het « Voorberigt tot den Leézer » van *Novum Dictionarium Belgico-latinum ... Editio novissima ...* Antverpiæ, Apud Joannem Hieronymum Verdussen ... 1769.

TEEKENS EN AFKORTINGEN

— in de opgave van hoofdtijden beteekent, dat een vorm niet of slechts bij latere schrijvers gevonden wordt.

° = bij dichters na Homeros en eventueel uit die dichters overgenomen door latere prozaschrijvers ; ° vóór een titelwoord of vóór een onderdeel van een artikel duidt aan, dat ook alle aangehaalde voorbeelden in het geheele artikel of in het bedoelde onderdeel aan dichters ontleend zijn. (1)

* staat bij vormen, die bij de oude schrijvers niet voorkomen, maar door moderne grammatici gereconstrueerd werden. (1)

† = bij lateren (bij Joodsche en christelijke schrijvers, bij Ploetarchos, Loekianos enz.). (1)

● = voor de vervoeging, zie bij het simplex ; beteekent echter niet, dat de samenstelling alle bij het simplex vermelde vormen heeft.

[] gewoonlijk naast of dicht bij een titelwoord, sluit etymologische verklaring in. Dezelfde teksthaakjes, doch gewoonlijk verder in een artikel, b. v. bij de vermelding van het zelfstandig gebruik van een bijvoeglijk naamwoord, sluiten een of meer woorden in, die men er bij kan denken om het ontstaan van een zegswijze, b. v. van dat zelfstandig gebruik, te begrijpen. (2)

—> en <— duiden leenwoorden aan ; de richting van het pijltje geeft de richting der ontleening te kennen. De pijltjes duiden ook soms de ontwikkeling van een vorm of een constructie aan.

aanw. = aanwijzend.
abs. = absoluut, absolutus.
abstr. = abstract.
acc. = accusatief, accusativus.
act. = activum, actief. (3)
adj. = adjectief.
aiol. = aiolisch.
AISCH. = Aischulos.

1. De teekens °, * en † worden gewoonlijk weggelaten, wanneer er geen bizondere reden is om ze te plaatsen.

2. De leerling weze uitdrukkelijk gewaarschuwd, dat meestal in zulke gevallen niets verzwegen is. Bij een zelfstandig gebruikt bijvoeglijk naamwoord b. v. ontbreekt niets. Bij de zegswijzen ἡ ποιητική, ἐν μικρῷ enz., waar dit woordenboek aanvult : τέχνη, χρόνῳ enz., vulde de Grieksche lezer niets aan ; voor hem hadden die uitdrukkingen geen aanvulling noodig, evenmin als wij iets bijdenken in zegswijzen als : ik ben even vóór tweeën aangekomen. Die bijvoegingen in het woordenboek zijn slechts een eerste hulp voor den leerling om hem tot een volledig begrip te brengen. — In het bizonder worde er nadruk op gelegd, dat woorden als ἵππον, ἑαυτόν, στράτευμα enz., die tusschen teksthaakjes staan bij ἄγω, ἐλαύνω enz., alleen bijgevoegd zijn om te doen begrijpen, hoe het onovergankelijk gebruik dier werkwoorden allengs ontstaan is door weglating van een lijdend voorwerp, dat overbodig geworden was. Het is niet mogelijk, voor ieder van die werkwoorden te onderkennen, in welke mate het als overgankelijk of onovergankelijk gevoeld werd ; dit verschilde natuurlijk volgens de tijden en volgens de taalkundige ontwikkeling der personen ; dat echter sommige van die werkwoorden niet « schijnbaar » onovergankelijk waren, zooals vaak in de woordenboeken te lezen staat, maar in werkelijkheid en ten volle, blijkt wel uit constructies als ἐλαύνων ἱδροῦντι τῷ ἵππῳ (XEN. *an.* 1, 8, 1) en παρελαύνων ἐπὶ τοῦ ἵππου (*ibid.* 3, 4, 46), waar het onmogelijk is, ἵππον bij te denken.

3. *Bedrijvend* en *lijdend* gebruiken wij in dit Woordenboek alleen van de beteekenis der woorden ; voor hun vormen dienen *actief* en *passief*.

alg. = algemeen, in 't algemeen.
ALK. = Alkaios.
an. = anabasis.
ao. = aorist.
att. = attisch.
augm. = augment.
A. V. = andere *of* allerlei vormen.
bedr. = bedrijvend (1), in bedrijvenden zin.
beteek. = beteekenis.
betr. = betrekkelijk.
bijv. g. = bijvoeglijk gebruikt.
biz. = bizonder, in 't bizonder.
boiot. = boiotisch.
bvn. = bijvoeglijk naamwoord.
bw. = bijwoord, bijwoordelijk.
CIC. = Cicero.
coll. = collectief, -tiva.
comp. = comparatief.
concr. = concreet.
conj. = conjunctief.
correl. = correlatief.
d. = den.
dat. = datief.
def. = defectief.
DEM. = Demosthenes.
dep. = deponens.
desider. = desiderativum.
dikw. = dikwijls.
dor. = dorisch.
du. = dualis.
eig. = eigenlijk.
enk. = enkelvoud.
enkl. = enklitisch.
ep. = episch.
EUR. = Euripides.
f. = futurum.
Fr. = Fransch.
freq. = frequentatief, frequentativum.
fut. = futurum.
gecontr. = gecontracteerd.
gen. = genitief.
gesynk. = gesynkopeerd.
gew. = gewoon, gewoonlijk.
h. = het.
H. = Homeros, Homerisch.
HDT. = Herodotos.
Hebr. = Hebreeuwsch.
iem. = iemand.
imper. = imperatief.
impf. = imperfectum.
inch. = inchoativum.
ind. = indicatief.
inf. = infinitief, infinitivus.
instrum. = instrumentalis.
inz. = inzonderheid.
ion. = ionisch.
iter. = iteratief, iterativum.
Lat. = Latijnsch.
lesb. = lesbisch.
lett. = letterlijk.
lijd. = lijdend (1) ; in lijdenden zin.
loc. = locatief.
LOEK. = Loekianos.
LUC. = Evangelie van Lucas.
LUS. = Lusias.
m. = mannelijk.
med. = medium, mediaal.
medekl. = medeklinker.
meton. = metonymie, metonymisch.
missch. = misschien.
mrv. = meervoud.
Ned. = Nederlandsch.
nom. = nominatief.
obi. = obiectivus.
obj. = objectief.
onbep. = onbepaald.
onderw. = onderwerp.
oneig. = oneigenlijk.
ongebr. = ongebruikelijk.
onoverg. = onovergankelijk, in onovergankelijken zin.
onpers. = onpersoonlijk.
onverb. = onverbuigbaar.
onz. = onzijdig.
oorspr. = oorspronkelijk.
overdr. = overdrachtelijk.
overg. = overgankelijk, in overgankelijken zin.
p. = persoon.
PAP. = papyri.
part. = participium.
pass. = passivum, passief (1).
pers. = persoon, persoonlijk.
pf. = perfectum.
PIND. = Pindaros.
PL. = Platoon.
pos. = positief.
pr. = praesens.
redupl. = reduplicatie.

1. Zie blz. XX, noot 3.

refl. = reflexief.
reg. = regeerde.
regelm. = regelmatig.
samenst. = samenstellingen.
Spr. = Spraakkunst.
st. = stam.
subi. = subiectivus.
subj. = subjectief.
synekd. = synekdoche, synekdochisch.
superl. = superlatief.
telbw. = telbijwoord.
tgst. = tegenstelling.
tlw. = telwoord.
t. ond. v. = te onderscheiden van.
tussw. = tusschenwerpsel.
uitbr. = uitbreiding.
v. = van.
vd. = vandaar.
verklw. = verkleinwoord.
verpers. = verpersoonlijkt.
verzw. = verzwakt, in verzwakten zin.
vgw. = voegwoord.
vnw. = voornaamwoord.
voc. = vocatief.
voorw. = voorwerp.
vr. = vrouwelijk.
vrl = vooral.
vrz. = voorzetsel.
vw. = verwant aan, d. i. een gemeenschappelijken (gew. indogermaanschen) oorsprong hebbend met.
w. = woord.
wrt. = wortel.
wschl. = waarschijnlijk.
XEN. = Xenophoon.
z. = zie.
z. a. = zie aldaar.
zelfst. g. = zelfstandig gebruikt.
zld. = zelden, zeldzaam.
znw. = zelfstandig naamwoord.

In de aangehaalde voorbeelden stelt een beginletter het titelwoord voor, doch alleen in den vorm zelf van het titelwoord, dus gewoonlijk in den nominatief enkelvoud voor de zelfstandige naamwoorden, den nominatief mannelijk enkelvoud voor de bijvoeglijke naamwoorden, het praesens van den indicatief voor de werkwoorden.

ERRATA

I. in alle exemplaren :

blz. 150, artikel *διώκω*, r. 3 v. o., in plaats van *φεύγω*, III, lees : *φεύγω*, B, 1.
blz. 184, artikel *Ἕλος*, titelwoord, in plaats van *Ἐλος*, lees : *Ἕλος*.
blz. 244, artikel *εὖτε*, titelwoord, in plaats van *εὔτε*, lees : *εὖτε*.
blz. 260, artikel *ἧρυμαι*, titelwoord, in plaats van *ἥρυμαι*, lees : *ἧρυμαι*.
blz. 348, artikel *μάθημα*, r. 1, in plaats van [*μάθησις*], lees : [z. *μάθησις*].
blz. 371, artikel *μοιχάγρια*, r. 1, in plaats van [*τὰ*, lees : *τά* [.

II. in een gedeelte der oplage :

blz. 167, artikel *εἰμί*, r. 6, in plaats van *οις*, lees : *ἕοις*.
» artikel *εἶμι*, r. 5, in plaats van *ηειν*, lees : *ἤειν*.
blz. 235, artikel *ἑτέρωσ*, titelwoord, in plaats van *τέρωσ*, lees : *ἑτέρωσ*.
» artikel *ἑτέρωσε*, titelwoord, in plaats van *τέρωσε*, lees : *ἑτέρωσε*.
» artikel *ἐτέρωτα*, titelwoord, in plaats van *ἐρωτα*, lees : *ἐτέρωτα*.
blz. 273, artikel 1. *ἴα*, titelwoord, in plaats van *ἰα*, lees : *ἴα*.
» artikel 2. *ἴα*, titelwoord, in plaats van *ἰα*, lees : *ἴα*.
blz. 385, artikel *ξενία*, titelwoord, in plaats van *νία*, lees : *ξενία*.
blz. 427, artikel *παρέξ*, is in het begin van r. 5 het cijfer I weggevallen.

A

α als cijfer : α' = 1 ; ,α = 1000.

ᾱ, *dor. e. a. dialekten* = ἡ, *vr. v.* ὁ.

1 ἅ (ᾱ), ἅς, *dor.* = ἥ, ἧς, *vr. v.* 2. ὅς.

2. ἅ (ᾰ), *onz. mrv. v.* 2. ὅς *en* 3. ὅς ; *als vgw. z.* 2. ὅς, C.

ᾱ̔, *dor.* = ᾗ.

ἆ, *uitroep v. smart, bewondering, medelijden, verachting enz.*, ah, ach.

1. **ἀ-** *privativum* (*vóór klinkers* ἀν-) [*vw. Lat.* in-, *Ned.* on-], on-, -loos : ἀν-αίτιος.

2. **ἀ-** *copulativum* = ἁ- : ἀ-κόλουθος.

3. **ἀ-** *intensivum* [*eig.* = 2. ἀ-], zeer : ἀ-τενής.

4. **ἀ-** *protheticum, d. i. dient alleen als voorslag* (*vgl.* ἐ- *en* 2. ὀ-) : ἀ-στήρ [*vgl. Lat.* stella].

ἁ- *copulativum* [*vw.* ἅμα, *Lat.* sim-ul, *Ned.* sam-en], mede-, samen- : ἅ-πας.

ἀάατος, 2. — **I.** [3. ἀ-, ἄτη], onheilbrengend, verderfelijk. — **II.** *volgens anderen* [1. ἀ-, ἀάω]. **1.** onberispelijk: ἄεθλος ἀ., H., beslissende wedstrijd. — **2.** onschendbaar.

ἀαγής, 2 [ἄγνυμι], onbreekbaar.

ἄαπτος, 2 [ἅπτομαι], ongenaakbaar.

†**Ἀαρών,** ὁ, *onverb.* [*Hebr. w.*], Aaron, *broeder v. Mozes.*

ἄασα, ἀάσθην, *z.* ἀάω.

ἀάσχετος, 2 = ἄσχετος.

ἀάτα, *aiol.* = ἄτη.

ἄατος, 2 [ἄω], onverzadelijk.

ἀάω, *ao.* ἄασα, *gecontr.* ᾆσα ; *med. ao.* ἀασάμην, *gecontr.* ἀσάμην; *pass. ao.* ἀάσθην. — **1.** *act.* : benadeelen, *gew. h. verstand* (*ook med.*) : verblinden, misleiden; *pass.* : verblind worden, zich vergissen. — **2.** *med.* : *a*) zich laten verblinden, verblind worden, dwaas handelen. — *b*) *met acc.*: iem. verblinden, in dwaling brengen.

Ἀβαί *en* **Ἄβαι,** ῶν, αἱ, *stad in Phokis met orakel v. Apolloon.*

ἀβακέω. 1. niet spreken. — **2.** niet gewaar worden. — **ἀβακίζομαι,** rustig zijn.

Ἄβαντες, ων, οἱ, Abanten, *volk op Euboia.*

ἀβαρής, 2 [βάρος], zonder gewicht, licht.

ἀβασάνιστος, 2 [βασανίζω], niet onderzocht.

ἀβάσκαντος, 2 [βασκαίνω], veilig voor het booze oog, - voor beheksing.

ἄ-βατος, 2, niet te betreden. — **1.** onbegaanbaar, ontoegankelijk ; *v. een rivier* : ondoorwaadbaar. — **2.** die men niet betreden mag, gewijd, heilig.

† **ἀββᾶ,** ὁ, *onverb.* [*Arameesch w.*], vader.

Ἄβδηρα, ων, τά, *stad in Thrakië.* — **Ἀβδηρίτης,** ου, ὁ, Abderiet.

ἀ-βέβαιος, 2, onbestendig.

†**Ἄβελ,** ὁ, *onverb.* [*Hebr. w.*], *zoon v. Adam.*

ἀβελτερία, ἡ. dwaasheid, bekrompenheid. — **ἀ-βέλτερος,** 3 [*eig.* : die het betere niet inziet], dwaas, bekrompen.

†**Ἀβεντῖνος λόφος** [←*Lat.* Aventinus], de Aventijnsche berg *te Rome.*

Ἄβιλα, ων, τά, *stad ten noordwesten v. Damascus.* — **Ἀβιληνή,** ἡ, het gebied van Abila.

Ἄβιοι, ων, οἱ, Abiërs, *mythische volksstam in Skuthië.*

ἄβιος, 2 [βίος] *en* **ἀ-βίωτος,** 2, niet te leven, onverdraaglijk, het leven niet waard.

ἀβλαβής, 2 [βλάβος], zonder schade. — **1.** *lijd.*: *a*) onbeschadigd, ongedeerd. — *b*) onkwetsbaar. — **2.** *bedr.* : onschadelijk.

ἀβλής, ῆτος, *m. vr. bvn.* [βάλλω], (nog) niet geworpen, - afgeschoten. — **ἄ-βλητος,** 2, niet getroffen *door een schot.*

ἀ-βληχρός, 3 [3. ἀ- *of* 4. ἀ- ?], zwak, zacht.

ἀβός, 3, *dor.* = ἡβός.

ἀβουλία, ἡ, gebrek aan overleg, onbezonnenheid. — **ἄβουλος,** 2 [βουλή], onberaden, onbezonnen.

†**Ἀβραάμ,** ὁ, *onverb.* [*Hebr. w.*], Abraham.

ἁβρόβιος, 2 [ἁβρός, βίος], weekelijk levend.

ἁβροκόμης, ου, *m. bvn.* [ἁβρός, κόμη], met weelderig loof.

ἄβρομος, 2 [3. ἀ-, βρέμω], luid schreeuwend, *of* [2. ἀ-, βρέμω], allen tegelijk schreeuwend.

ἁβρόπλουτος, 2 [ἁβρός, πλοῦτος], weelderig, rijk.

ἁβρός, 3, teeder, tenger.— **1.** zacht, mooi, lief, weelderig. — **2.** *in ongunstigen zin*: weekelijk, verwijfd.

ἀβροτάζω, missen.

ἁβρότης, ητος, ἡ [ἁβρός], weelde, pracht.

ἄ-βροτος, 2 *en* 3 = ἄμβροτος.

ἁβρύνω [ἁβρός]. **1.** mooi maken, tooien. — **2.** *med.* : *a*) zich tooien. — *b*) *overdr.* : pronken.

ἁβρῶς, *bw.* [ἁβρός], sierlijk.

Ἀβυδηνός, 3, van -, uit Abudos ; οἱ -οί, de Abudeners. — **Ἀβυδό-θεν,** *bw.*, uit Abudos. — **Ἀβυδό-θι,** *bw.*, te -, in Abudos. — **Ἄβυδος,** ἡ, *stad op d. Aziatischen oever v. d. Hellespont.*

ἄβυσσος, 2 [βυσσός]. **1.** bodemloos. — **2.** ἡ ἄ., afgrond ; † hel.

Ἀβωνοτειχίτης, ου, ὁ, uit Abonoe Teichos. — **Ἀβώνου τεῖχος,** Abonoe Teichos, *plaats in Paphlagonië aan de Zwarte Zee.*

ἀγ- *vóór* γ, κ, χ = ἀνα- ; *z.* ἀνά, *begin.*

ἀγα-, *versterkend voorvoegsel,* zeer.

ἀγαγεῖν, *2e ao. inf. v.* ἄγω.

ἀγαθοεργία, ἡ, verdienstelijke daad. — **ἀγαθοεργός,** 2 [ἀγαθός, ἔργον], verdienstelijke daden verrichtend ; οἱ 'Ἀγαθοεργοί, de Agathoërgen, *te Sparta, vijfmannen die met opdrachten in h. buitenland belast werden.*

ἀγαθοποιέω, goed doen.— **ἀγαθοποιός,** 2 [ἀγαθός, ποιέω], goede werken verrichtend.

ἀγαθός, 3 (*als comp. dienen gew.* ἀμείνων, βελτίων, κρείσσων, *als superl.* ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος ; *z. die woorden*).
A. goed, zooals het hoort, degelijk, voortreffelijk. — **I.** *vóór Sokrates bijna uitsluitend, doch ook na hem.* **1.** goed *voor de gemeenschap, voor een ander of voor iets anders,* die iets kan : ἀ. βασιλεύς ; βοὴν ἀ., H., goed in het schreeuwen, met een sterke stem ; γῆ -ή, vruchtbare grond; οὐκ -ὸν πολυκοιρανίη, H., een veelhoofdig gezag is iets schadelijks ; ὄναρ -όν, heilspellend. — **2.** *inz.*: *a*) dapper. — *b*) *meton.* (*daar dapperheid aanzien en buit bezorgde*) : van goeden huize, edel, voornaam, rijk. — **II.** *zld. vóór Sokrates, dikw. sinds zijn tijd, in zedelijk opzicht.* **1.** *a*) deugdzaam, rechtschapen, braaf : καλὸς κἀγαθός (*krasis* = καὶ ἀ.), een man van eer. — *b*) *in zeer verzw. zin, vrl als aanspraak*: goed, braaf : ὠγαθέ (*krasis* = ὦ -έ), mijn beste man. — **2.** *vd.* (*daar velen meenen, dat deugd alleen of vrl te vinden is bij hun partijgenooten*), *in politieken zin*: goed, weldenkend ; οἱ -οί, de aristokraten.
B. *zelfst. g.* **1.** τὸ -όν, *ieder lichamelijk, geestelijk of zedelijk goed* : *a*) het goede, voordeel, weldaad, geluk : ὦ μέγα -ὸν σὺ τοῖς φίλοις, gij die een zegen zijt voor... ; -ὸν ποιεῖν τινα, iem. een dienst bewijzen ; ἐπ' -ῷ, met een goede bedoeling. — *b*) *vrl bij philosophen* : het zedelijk goede. — **2.** τὰ -ά, goede dingen : schatten, lekkere spijzen *enz.*

Ἀγάθυρσοι, ων, οἱ, Agathursen, *Skuthische stam in Zevenburgen* ; ὁ -ος, de koning der Ag.

Ἀγάθων, ωνος, ὁ [ἀγαθός], *mansnaam, o. a. treurspeldichter einde der Ve eeuw v. C.*

ἀγαίομαι [ἀγα- ; *vw.* ἄγαμαι]. **1.** groot vinden, bewonderen. — **2.** te groot vinden, verontwaardigd zijn, benijden.

ἀγακλεής, 2 [ἀγα-, κλέος], **ἀγα-κλειτός,** 3, *en* **ἀγα-κλυτός,** 3, hoogberoemd ; *v. zaken* : heerlijk.

† **ἀγαλλίασις,** εως, ἡ, vreugdegejuich. — † **ἀγαλλιάω** [ἀγάλλω] *en med.*, juichen, jubelen.

ἀγάλλω, *f.* ἀγαλῶ, *ao.* ἤγηλα. — **1.** tooien, vereeren. — **2.** *pass.*: pronken, zich verheffen op, zich verheugen.

ἄγαλμα, τό [ἀγάλλω]. **1.** *a*) tooisel, sieraad. — *b*) *inz.* : wijgeschenk, godenbeeld ; *alg.*: beeld, afbeelding. — **2.** *overdr.* : °Νηρέως -ατα, Nereus' trots, *nl. zijn kinderen.* — **ἀγαλμάτιον,** τό [*verklw.*], klein beeld. — **ἀγαλματοποιός,** ὁ [ἄγαλμα, ποιέω], beeldhouwer.

ἄγαμαι (*pr. en impf. gaan naar* ἵσταμαι ; *f.* ἀγάσομαι, *ao.* ἠγασάμην ; *pass. ao. met med. beteek.* ἠγάσθην).— **I.** *onoverg.*: zich verwonderen. — **II.** *overg.* **1.** groot vinden : *a*) bewonderen. — *b*) *meton.* : vereeren, prijzen, tevreden zijn met, genot hebben van. — **2.** te groot vinden : *a*) benijden. — *b*) vertoornd zijn over.

Ἀγαμεμνόνειος, 3, *en ion.* **-νεος,** 3, van Agamemnoon. — **Ἀγαμεμνονίδης,** ου, ὁ, Agamemnonide, zoon -, nakomeling van Agamemnoon. — **Ἀγαμεμνόνιος,** 3 = -νειος. — **Ἀγαμέμνων,** ονος, ὁ, *koning v. Mukene, opperbevelhebber der Grieken vóór Troje.*

ἀγαμένως, *bw.* [ἄγαμαι], gaarne, gewillig.

ἄγαμος, 2 [γάμος]. **1.** ongehuwd.— **2.** °γάμος ἄ., huwelijk dat geen huwelijk is, ongelukkig huwelijk.

ἄγαν, *bw.* [ἀγα-]. **1.** zeer, veel, geheel en al. — **2.** te zeer, bovenmatig : μηδὲν

ἄ., ne quid nimis, in niets te veel ; ἡ ἄ. ἐλευθερία, overdreven vrijheid.

ἀγανακτέω en (*zld.*) *med.*, hevig ontroerd -, verstoord -, toornig -, verontwaardigd zijn.— **ἀγανάκτησις**, εως, ἡ, misnoegdheid.

ἀγάννιφος, 2 [ἀγα-, νείφω], zeer besneeuwd.

ἀγανός, 3, zachtaardig, vriendelijk.

ἀγανοφροσύνη, ἡ, zachtaardigheid, vriendelijkheid. — **ἀγανόφρων**, 2 [ἀγανός, φρήν], zachtaardig, vriendelijk gezind.

ἀγάομαι = ἄγαμαι.

ἀγαπάζω [ἀγαπάω] *en med.*, liefdevol onthalen, - bejegenen.

ἀγαπατός, *dor.*, *aiol.* = ἀγαπητός.

ἀγαπάω [ἀγάπη]. **1.** *a*) vriendelijk onthalen, begroeten. — *b*) beminnen. — **2.** *v. zaken* : *a*) aan iets gehecht zijn. — *b*) met iets tevreden zijn: het goedvinden, *of*: genoegen er mee nemen, er zich bij neerleggen. — **ἀγάπη**, ἡ, liefde; † *als aanspraak*: ἡ ὑμετέρα ἀ., Uwe liefde, = ὑμεῖς.

ἀγαπήνωρ, ορος, *m. bvn.* [ἀγαπάω, ἀνήρ], *wschl.* : dapperheid beminnend, dapper.

ἀγαπητός, 3 [ἀγαπάω]. **1.** bemind, dierbaar.— **2.** waarmee men tevreden is, - moet zijn : -όν ἐστιν εἰ..., men moet tevreden zijn, wanneer...., — **ἀγαπητῶς**, *bw.* **1.** zoo dat men tevreden is, op bevredigende wijze. — **2.** zoo dat men nog tevreden kan zijn, nauwelijks, ternauwernood.

ἀγάρροος-ους, οος-ους, οον-ουν [ἀγα-, ῥόος], sterk stroomend.

ἀγάστονος, 2 [ἀγα-, στένω], luid bruisend.

ἀγαστός, 3 [*verbaaladj. v.* ἄγαμαι], bewonderenswaardig.

ἀγαυός, 3, verheven, edel, beroemd.

Ἀγβάτανα, ων, τά. **1.** = Ἐκβάτανα. — **2.** *stadje in Syrië.*

ἀγγαρεύω [*eig.*: tot den dienst van renbode dwingen], tot iets dwingen. — **ἀγγαρήϊον**, τό, angareion, *naam v. h. Perzische postwezen.* — **ἄγγαρος**, ὁ [*Perzisch w.*], *Perzische* renbode.

ἀγγεῖον, τό [ἄγγος], *elk* vat *voor droge en natte waren* : bak, kist, nap, kruik ; *ook* : kooi.

ἀγγελία, ἡ [ἄγγελος]. **1.** boodschap, tijding. — **2.** *inz.* : (door een bode overgebracht) bevel. — **ἀγγελιαφόρος**, ὁ [ἀ., φέρω], bode.— **ἀγγελίης**, ὁ (*alleen nom.*) = ἄγγελος. — **ἀγγελιηφόρος**, ὁ, *ion.* = -λια-.

ἀγγέλλω, *f.* ἀγγελῶ (*ion.* -έω), *ao.* ἤγγειλα, *pf.* ἤγγελκα; *pass.* ἀγγελθήσομαι, ἠγγέλθην (*soms* 2e *ao.* ἠγγέλην), ἤγγελμαι [ἄγγελος]. — **1.** een boodschap -, een tijding brengen : ἀ. τινά τι, H., nieuws brengen van iem. (*gew.* τι περί τινος). — **2.** *alg.* : aankondigen, melden: ° -ομαι εἶναι φίλος, ik kondig (van mij, *med.*) aan -, ik verklaar dat ik... — **ἄγγελμα**, τό, boodschap, bericht.

ἄγγελος, ὁ, ἡ [⟶ *Lat.* angelus ⟶ *Ned.* engel]. **1.** *a*) boodschapper, bode, bodes; *ook v. voorspellende vogels.* — *b*) † *inz.*: Godsbode, engel. — **2.** afgezant.

ἀγγήϊον, *ion.*, *en* † ἄγγιον = ἀγγεῖον. — **ἄγγος**, τό = ἀγγεῖον ; *o. a.* mand, urn.

ἄγε (*vóór enk. en mrv.*) *en* **ἄγετε** (*vóór mrv.*), *tussw.* [*versteende imper. v.* ἄγω; *vgl. Lat.* age], welaan, kom.

ἀγείρω, *f.* ἀγερῶ, *ao.* ἤγειρα ; *med. ao.* ἠγειράμην ; *pass. ao.* ἠγέρθην ; *med. en pass. pf.* ἀγήγερμαι (*att. redupl.*). (*A. V.* H. 2e *ao. med.* ἀγερόμην *en* ἤγρετο [*zwakke trap v. d. wrt.*], *part.* ἀγρόμενος). — **1.** bijeenbrengen, verzamelen; *med. en pass.* : zich verzamelen, bijeenkomen : ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, H., de levenskracht -, het bewustzijn kwam weer bijeen in het hart, de bezinning kwam terug. — **2.** inzamelen, bedelen.

ἀγελαῖος, 3 [ἀγέλη]. **1.** tot een kudde behoorend, kudde-. — **2.** een kudde vormend.

ἀ-γέλαστος, 2, niet om te lachen, bedroevend.

ἀγελείη, *vr. bvn.*, *ion.* [ἄγω, λεία], buit brengend.

ἀγέλη, ἡ, kudde ; ° *ook v. vogels* : troep, vlucht. — **ἀγελη-δόν**, *bw.*, bij kudden. — **ἀγέλη-φι**, H., *dat.-loc. v.* ἀγέλη.

ἄγεν, H. = ἐάγησαν, *v.* ἄγνυμι.

ἀγένειος, 2 [γένειον], baardeloos.

ἀγενής, 2 [γένος] = ἀγεννής.

ἀ-γένητος, 2, niet geworden. — **1.** ongeboren. — **2.** niet geschied, ongedaan.

ἀγεννής, 2 [γέννα]. **1.** zonder geslacht, - voorvaderen, niet adellijk. — **2.** *meton.*: *a*) (*vermeend gevolg*), onedel, onbeduidend, gemeen, onmannelijk. — *b*) *overdr. v. zaken* : minderwaardig, gemeen.

ἀ-γέννητος, 2, niet geboren.

ἀγεννῶς, *bw. bij* ἀγεννής.

ἀγέομαι, *dor.* = ἡγέομαι.

ἀγέραστος, 2 [γέρας], zonder eeregave, onbeloond.

ἀγερέθω = ἀγείρω. — **ἄγερσις**, εως, ἡ

[ἀγείρω], het bijeenbrengen. — **ἀγέρω,** H. = ἀγείρω.

ἀγέρωχος, 2, trotsch (*bij* H. *en* PIND. *altijd in gunstigen zin*).

ἄγετε, *z.* ἄγε.

ἄγευστος, 2 [γεύω]. **1.** *a*) niet geproefd hebbend. — *b*) *overdr.*: niet ondervonden hebbend: ° ἄ. κακῶν, lijden. — **2.** *abs.*: niets geproefd hebbend, nuchter.

1. **ἄγη,** ἡ [ἄγαμαι], verwondering, verbazing, ontzetting.

2. **ἄγη,** H. = ἐάγη, *v.* ἄγνυμι.

ἀγή, ἡ [ἄγνυμι], brokstuk.

ἀγήγερμαι, *med. en pass. pf. v.* ἀγείρω.

ἁγηλατέω [ἄγος, ἐλαύνω], een onreine -, een met schuld beladene verdrijven.

ἄγην, *z.* ἄγνυμι.

ἀγηνορία, ἡ. **1.** manhaftigheid, moed. — **2.** hooghartigheid, overmoed. — **ἀγήνωρ,** ορος, *m. bvn.* [ἀγα-, ἀνήρ], met hoogen moed. — **1.** manhaftig, moedig. — **2.** hooghartig, overmoedig. — **Ἀγήνωρ,** ορος, ὁ. **1.** *mythische koning in Phoinikië en vader v. Kadmos.* — **2.** *Trojaansche held.*

-αγήοχα, 2ᵉ *pf. v.* -άγω.

ἀγήραντος, 2 [γηράω], **ἀγήραος,** 2, *gecontr.* **-ρως,** ως, ων [γῆρας], *en* **ἀγήρατος,** 2 [γηράω]. **1.** niet verouderend, eeuwig jong. — **2.** *overdr.*: onvergankelijk. — **ἀγήρως,** *z.* ἀγήραος.

ἀγησίλαος, ὁ [ἀγέομαι, λαός], leider van het volk. — **Ἀγησίλαος,** ὁ, *koning v. Sparta, reg. omstr. 401 - omstr. 361 v. C.*

ἁγησίχορος *en* **ἀγ-,** 2, *dor.* [ἡγέομαι, χορός], het koor leidend.

ἁγητήρ, *dor.* = ἡγητήρ.

ἀγητός, 3 [*verbaaladj. v.* ἄγαμαι], bewonderenswaardig, bewonderd.

ἁγήτωρ, *dor.* = ἡγήτωρ.

† **ἁγιάζω** [ἅγιος] *en* **ἁγίζω** [*id.*]. **1.** heiligen, wijden. — **2.** heilig houden.

ἀγινέω *en* **ἀγίνω** (*iter. impf.* ἀγίνεσκον, H.) [ἄγω], leiden, brengen, halen; *med.*: voor zich doen brengen.

ἅγιος, 3 [ἅζω], aan de goden gewijd, heilig.

Ἆγις, ιδος, ὁ (*acc.* ιν), *naam v. verscheidene koningen v. Sparta, o. a.*: *Agis I, reg. wschl. 426-399 v. C.*

ἁγιστεύω [ἁγίζω], heilige ceremoniën voltrekken.

ἀγκάζομαι [ἀγκάς], in de armen nemen.

ἀγ-καλέω = ἀνα-καλέω.

ἀγκάλη, ἡ [ἀγκάς], gebogen arm.

ἀγκαλίζομαι, omarmen. — **ἀγκαλίς,** ίδος, ἡ [ἀγκάλη], gebogen arm.

ἀγκάς, *bw.*, in -, op de armen.

ἄγ-κειμαι = ἀνά-κειμαι.

ἄγκιστρον, τό [*vw.* ἀγκύλος], haak, weerhaak; *inz.*: angel.

ἀγ-κλαίω, ἀγ-κλίνω = ἀνα-κλ-.

ἄγκοινα, ἡ (*alleen mrv.*) [*vw.* ἀγκύλος]. **1.** gebogen armen. — **2.** *overdr.*: wat iets omvat: touw, waarmee de ra aan den mast vastgebonden is, *of waarschijnlijker*: omgording (*z.* ἀγκύλη, 3).

ἄγκος, τό, nauw -, diep dal.

ἀγκουλομείτας, αο, ὁ, *boiot.* = ἀγκυλομήτης.

ἀγ-κρεμάννυμι = ἀνα-κρ-.

ἀγκύλη, ἡ [ἀγκύλος]. **1.** lus, oog (*voor een haak*). — **2.** *synekd.*: riem *enz.* met lus: *a*) slingerriem *der werpspies.* — *b*) meertouw *om een schip vast te leggen.* — *c*) boogpees (*die door een lus in d. haak aan h. uiteinde v. d. boog gehangen werd*). — **3.** *overdr.*: omgording, *de kabels waarmee een gehavend schip horizontaal omgord werd.*

ἀγκυλομήτης, ου, ὁ [ἀ., μῆτις], arglistig. (*vgl. Ned.* kromme gangen gaan). — **ἀγκύλος,** 3 [*vw.* ἄγκος *enz.*, *Lat.* uncus], krom, gebogen. — **ἀγκυλότοξος,** 2 [ἀ., τόξον], met krommen boog. — **ἀγκυλοχείλης,** ου, *m. bvn.* [ἀ., χεῖλος], met krommen snavel. — **ἀγκυλοχήλης,** ου, *m. bvn.* [ἀ., χηλή], met kromme klauwen.

ἄγκυρα, ἡ [*vw.* ἀγκύλος; → *Lat.* ancora → *Ned.* anker]. **1.** anker: ἐπ' -ας ὁρμεῖν, ten anker liggen. — **2.** *overdr.*: plechtanker, steun. — **ἀγκύριον,** τό [*verklw.*], klein anker.

ἀγκών, ῶνος, ὁ [*vw.* ἀγκύλος]. **1.** gebogen arm, elleboog. — **2.** *overdr. v. iedere kromming*: *a*) bocht *v. een rivier.* — *b*) bocht *v. de kust*, baai; *ook een uitspringende* bocht *v. de kust.* — *c*) dal. — *d*) uitsprong *v. een muur*; *ook* arm *v. een muur.*

ἀγλαΐα, ἡ [ἀγλαός]. **1.** *a*) glans, schittering, luister; *meton.*, *concr.*: tooisel. — *b*) *in ongunstigen zin*: praal, vertoon; *ook mrv.* — **2.** *meton.*: vreugde, feestvreugde, feestvergadering. — **Ἀγλαΐα,** ἡ, *een der drie Chariten* (*z.* χάρις). — **ἀγλαΐζω** [*id.*]. **1.** tooien, versieren. — **2.** *med.*: *a*) zich tooien, schitteren; *in ongunstigen zin*: pronken. — *b*) *meton.*: zich verheugen, behagen vin-

den in. — **ἀγλαΐη-φι,** H., *dat. v.* ἀγλαΐα. — **ἀγλάϊσμα,** τό [ἀγλαΐζω], tooisel, sieraad, heerlijke gave.

ἀγλαόθρονος, 2 [ἀ., θρόνος], op een prachtigen zetel ; *of* [ἀ., τὰ θρόνα], met prachtige bloemen. — **ἀγλαόκαρπος,** 2 [ἀ., καρπός], met heerlijke vruchten. — **ἀγλαός,** 3. — **1.** schitterend, hel, licht; *v. water*: helder.— **2.** *overdr.*: *a*) prachtig : -ὰ δῶρα, H. — *b*) *v. pers. en handelingen* : schoon, roemvol, beroemd.

ἄγλαυρος, 2 = ἀγλαός. = **Ἄγλαυρος,** ἡ, *dochter v. Kekrops.*

ἀγλαώψ, ῶπος, *m. vr. bvn.* [ἀγλαός, ὤψ], met stralend voorkomen, stralend.

ἀγμός, ὁ [ἄγνυμι ; *eig.* : breuk], bergkloof, afgrond.

ἁγνεία, ἡ, zuiverheid, reinheid. — **ἁγνεύω** [ἁγνός], zuiver -, rein zijn.

ἁγνίζω [*id.*]. **1.** rein maken, reinigen, wijden. — **2.** *een vlek* afwisschen. — **ἁγνιστέος,** 3, *verbaaladj.*

ἀγνοέω (ἀγνώσασκε, H., *iter. ao. gecontr. uit* ἀγνοήσασκε ; *med. f.* ἀγνοήσομαι, *ook met de beteek. v. h. passivum*). [ἀγνώς]. — **1.** *overg.*: niet kennen, - herkennen, - weten, - bemerken, - begrijpen : οὐκ ἀ., zeer goed weten, - begrijpen. — **2.** *abs.* : onwetend zijn. — **ἀγνόημα,** τό, misstap door onwetendheid. — **ἄγνοια,** *att. ook* **ἀγνοία,** ἡ. **1.** het niet herkennen, onkunde, onwetendheid. — **2.** verblinding, dwaasheid.— **ἀγνοιέω,** H. = ἀγνοέω.

ἄγνος, ἡ, kuischboom, *een heester.*

ἁγνός, 3 [ἅζω]. **1.** *v. goden en wat er mee in verband staat* : heiligen schroom verwekkend, eerbiedwaardig, heilig, rein : ° φάος (licht) -όν. — **2.** rein, *in ritueelen en ethischen zin, v. pers. en zaken*, zuiver, kuisch : ° -ὸν λουτρόν, *d. i.* reinigingswater.

Ἁγνοῦς, οῦντος, ὁ, Hagnoes, *een Attische gouw.* — **Ἁγνούσιος,** ου, *m. bvn.*, Hagnoesisch.

ἄγνυμι, ἄξω, ἔαξα ; *pass. 2e aor.* ἐάγην. (*A. V. ao.* H. ἦξα, *2e pf.* ἔαγα, *ion.* -ἔηγα ; *pass. 2e ao.* H. ἄγην, *pf.* -ἔαγμαι).— **1.** *overg.* : breken, verbrijzelen. — **2.** *onoverg.* (*2e pf.* ἔαγα) *en pass.* : breken, springen, verbrijzeld worden.

ἀγνωμονέω, onbezonnen -, onrechtvaardig -, hardvochtig zijn, - handelen. — **ἀγνωμόνως,** *bw. bij* ἀγνώμων. — **ἀγνωμοσύνη,** ἡ. **1.** onverstand, onbezonnenheid, eigenzinnigheid, hardvochtigheid, dwaze overmoed. — **2.** *meton.*, *mrv.* : gevallen van onverstand, - misverstand. — **ἀγνώμων,** 2 [γνώμη]. **1.** zonder oordeel, onbezonnen, dwaas, onwetend. — **2.** *inz.* : ruw, hardvochtig.

ἀγνώς, ῶτος, *m. vr. bvn.* [*wrt.* γι-γνώ-σκω]. **1.** *lijd.* : *a*) onbekend. — *b*) onverstaanbaar, duister. — **2.** *bedr.* : niet kennend, - herkennend, - wetend, onkundig. — **ἀγνωσία,** ἡ, onkunde, onwetendheid, onbekendheid.

ἄ-γνωστος, 2, *en* **ἄ-γνωτος,** 2. — **1.** onbekend. — **2.** onkenbaar, onherkenbaar, onbegrijpelijk.

ἀγ-ξηραίνω = ἀνα-ξ-.

ἄγξω, *f. v.* ἄγχω.

ἄγονος, 2 [*wrt.* γεν, *vw.* γί-γν-ομαι]. **1.** *lijd.* : ongeboren. — **2.** *bedr.* : die niet gebaard heeft, kinderloos.

ἀγορά, ἡ [ἀγείρω]. **I.** vergadering, *inz.* volksvergadering. — **II.** *meton.* **1.** rede *in de volksvergadering* : ἔχειν τινὰ -άων, H., weerhouden van het spreken. — **2.** *de plaats, waar oorspr. h. volk vergaderde*, agora, marktplein, *als middelpunt v. h. stadsleven en h. verkeer* ; † *te Rome* : het forum. — **3.** *door een verdere meton.*: *a*) markt. — *b*) *weer door een verdere meton.* : marktwaar, levensmiddelen : -αὶ πάντοθεν ἀφικνοῦντο.

Ἀγορά, ἡ [ἀγορά], *stad op de Thrakische Chersonesos.*

ἀγοράζω [*id.*]. **1.** *onoverg.* : op de markt zijn, naar de markt gaan. — **2.** *overg.*: *a*) op de markt koopen. — *b*) *alg.* : koopen.

ἀγοραῖος, 2 [*id.*]. **1.** de volksvergadering betreffend : Ζεὺς ἀ., beschermer der volksvergadering. — **2.** de marktplaats betreffend : *a*) den kleinhandel betreffend : οἱ -οι, kramers. — *b*) zijn tijd op de markt doorbrengend ; *vd.* onbeschaafd. — *c*) de rechtspleging betreffend (*die op de agora geschiedde*). — **ἀγοραίως,** *bw.*, als op de markt, *d. i.* (*v. een antwoord* :) scherp, grof.

ἀγορανόμος, ὁ [ἀγορά, νέμω], marktmeester ; † *te Rome* : aediel.

ἀγοράομαι (*slechts enkele vormen*) [ἀγορά].— **1.** een vergadering houden.— **2.** *a*) in de vergadering -, in het openbaar spreken. — *b*) *alg.*: spreken, zeggen, laten hooren.

ἀγορασμός, ὁ [ἀγοράζω]. **1.** koop. — **2.** *meton* : het gekochte.

ἀγορεύω (*bijna alleen pr. en impf.* ; *de overige tijden worden gew. vervangen door* ἐρῶ, εἶπον, εἴρηκα, ῥηθήσομαι, ἐρρήθην, ἔρρημαι) [ἀγορά]. — **1.** in de volksvergadering -, in 't openbaar

spreken. — **2.** *alg.* : *a*) verkondigen, verklaren. — *b*) spreken, zeggen, verhalen.

ἀγορῆθεν, *bw.* [ἀγορή, *ion.* = ἀγορά; -θεν], uit de vergadering. — **ἀγορήνδε** [*id.*; -δε], naar de vergadering.

ἀγορητής, οῦ, ὁ [ἀγοράομαι], spreker *in de vergadering*, redenaar. — **ἀγορητύς, ύος,** ἡ [*id.*], welsprekendheid.

ἄγορος, ὁ [ἀγορά], vergadering.

ἄγος *en* **ἅγος,** τό [ἅζω]. **1.** *a*) gruwel, zware misdaad; *inz.* : bloedschuld. — *b*) ° *meton.* : misdadiger. — **2.** het afwenden der schuld, verzoening. — (*vgl. de dubbele beteek. v. Lat.* piāculum).

ἀγός, ὁ [ἄγω], aanvoerder.

ἀγοστός, ὁ, de vlakke hand.

ἄγρα, ἡ. **1.** het vangen, jacht. — **2.** *meton.* : *a*) jachtbuit, vangst. — *b*) *overdr. v. krijgsgevangenen en dgl.* : prooi, buit.

Ἄγρα, ἡ, *bijnaam v. Artemis.*

ἄ-γραπτος, 2 = ἄγραφος.

ἀγραυλέω [ἄγραυλος], op het land leven, - vertoeven.

Ἀγραυλῆθεν = Ἀγρυλῆθεν.

ἄγραυλος, 2 [ἀγρός, αὐλή], op het land vertoevend, - wonend, - overnachtend.

ἄγραφος, 2 [γράφω], ongeschreven.

ἄγρει, ἀγρεῖτε, *z.* ἀγρέω, 2.

ἄγρευμα, τό [ἀγρεύω], buit.

ἀγρεύς, ὁ [ἄγρα], *en* **ἀγρευτής, οῦ,** ὁ [ἀγρεύω], jager: ° κύνες -ευταί, jachthonden. — **ἀγρεύω** [ἄγρα], jagen, vangen.

ἀγρέω (*alleen pr.*) [ἀγρά] = αἱρέω. — **1.** nemen, vatten. — **2.** ἄγρει, ἀγρεῖτε [*versteende imper.*], pak aan! welaan! vooruit! (*sterker dan* ἄγε, ἄγετε).

ἀγριαίνω [ἄγριος]. **1.** *onoverg.* : *a*) wild worden, - zijn. — *b*) *overdr.* : toornig worden, - zijn. — **2.** *overg.* : *a*) wild maken. — *b*) *overdr.* : toornig maken.

ἀγρίδιον, τό [*verklw. v.* ἀγρός], stukje grond.

ἀγριελαία, ἡ [ἄγριος, ἐλαία], *en* **-έλαιος,** ἡ [*eig. bvn. afgeleid v.* -λαία], wilde olijfboom.

ἄγριος, 3, *zld.* 2 [ἀγρός]. **1.** op het land -, in het wild levend, wild, *vrl v. gewassen en dieren, ook v. pers.* — **2.** *overdr.* : *a*) *met betrekking tot h. karakter* : wild, ruw, wreed, gevoelloos, bandeloos, hartstochtelijk. — *b*) *v. toestanden en zaken* : ruw, boosaardig; *v. h. weer* : stormachtig; *v. een gezwel* : kwaadaardig.

ἀγριόφωνος, 2 [ἄγριος, φωνή], met ruwe stem.

ἀγριόω [ἄγριος]. **1.** wild maken; *pass.*, *v. planten, v. de zee enz.*: wild worden. — **2.** *overdr.* : toornig maken, verbitteren; *pass.*: toornig -, verbitterd worden.

ἀγροβότης, ου, ὁ [ἀγρός, βόσκω], *zijn kudden* op het land weidend.

ἀγρόθεν, *bw.* [ἀγρός, -θεν], van het land.

ἀγροῖκος *en* **ἄγροικος,** 2 [ἀγρός, οἰκέω]. **1.** op het land levend, - vertoevend, landelijk. — **2.** *meton.* : boersch, grof, ruw. — **ἀγροιώτης, ου,** ὁ [ἀγρός]. **1.** landman. — **2.** *als bvn.*: op het land levend, landelijk.

ἀγρόμενος, *part. 2e ao. med. v.* ἀγείρω.

ἀγρόνδε, *bw.* [ἀγρός, -δε], naar het land.

ἀγρονόμος, 2 [ἀγρός, νέμω], op het land levend, landelijk. — **ἀγρόνομος,** 2 [*id.*], weiland biedend.

ἀγρός, ὁ [*vw. Lat.* ager, *Ned.* akker]. **1.** bruikbaar land, akker, veld, platteland. — **2.** landgoed, landhoeve. — **ἀγρότερος,** 3 [ἀγρός; -τερος, *dat oorspr. tegenstellende beteek. had*; *tgst.* : ὀρέστερος], op het land levend, landelijk; *v. dieren*: wild. — **ἀγρότης, ου,** ὁ [ἀγρός], landman.

Ἀγρυλῆ-θεν, *bw.*, uit *de Attische gouw* Agrule.

ἀγρυπνέω, slapeloos -, wakker zijn, waken. — **ἀγρυπνία,** ἡ, slapeloosheid, het waken. — **ἄγρυπνος,** 2 [*missch.* : ἀγρέω, ὕπνος; *eig.*: den slaap zoekend], slapeloos, wakker.

ἀγρώσσω [ἄγρα], jacht maken op, vangen.

ἄγρωστις, εως, ἡ [ἀγρός], *een soort v.* gras, *wschl.* hondstand.

ἀγυιά, ἡ (H. *ook* **ἄγυια**). **1.** straat, weg. — **2.** *synekd.*, *mrv.* : *van wegen doorsneden* gewest.

ἄγυρις, εως, ἡ [ἀγείρω], verzameling, menigte, hoop.

ἀγυρτάζω, inzamelen, bijeenbedelen. — **ἀγύρτης, ου,** ὁ [ἀγείρω; *eig.* : inzamelaar], landlooper, *die door bedelen, door h. vertoonen v. goocheltoeren enz. zijn nooddruft bijeenkrijgt,* bedelaar, goochelaar, kwakzalver.

ἀγχέμαχος, 2 [ἄγχι, μάχομαι], van nabij strijdend, dapper.

ἄγχι, *bw.*, *comp.* ἆσσον (*z. a.*), *superl.* ἄγχιστον, -τα (*z.* ἄγχιστος) [*vw.* ἄγχω; *eig.*: eng]. — **1.** *bw.* *a*) *v. plaats* : nabij. — *b*) *overdr. v. tijd* : weldra. — **2.** *vrz. met gen.* (*die soms voorafgaat*) : dicht bij.

ἀγχίαλος, 2 [ἄγχι, ἅλς], bij de zee; *v. eilanden*: geheel (*d. i.* in al zijn deelen) dicht bij de zee, door de zee omspoeld.

ἀγχιβαθής, 2 [ἄγχι, βάθος; *eig.*: nabij diep], *reeds* bij de kust diep.

ἀγχίθεος, 2 [ἄγχι, θεός], godegelijk.

ἀγχι-μαχητής, οῦ, ὁ, *en* **ἀγχίμαχος,** 2 [ἄγχι, μάχομαι] = ἀγχέμαχος.

ἀγχίμολος, 2 [ἄγχι; *wrt.* ἔ-μολ-ον, 2e *ao. v.* βλώσκω]. — **1.** nabij komend. — **2.** *zelfst. g.*: ἐξ -οιο, H., van nabij. — **3.** *gew. bw.* -ον: nabij, dichtbij.

ἀγχίνοος-ους, οος-ους, οον-ουν [ἄγχι, νόος; *eig.*: zijn verstand dichtbij hebbend], vlug van begrip, gevat.

ἀγχίπλοος-ους, οος-ους, οον-ουν [ἄγχι, πλέω], een korte vaart durend.

ἀγχίπολις *en* **-πτολις,** εως, *m. vr. bvn.* [ἄγχι, πόλις, πτόλις], dicht bij de stad verblijvend.

᾿Αγχίσης, ου, ὁ, Anchises. — **1.** *koning v. Dardanos, vader v. Aineias.* — **2.** *uit Sikuoon, vader v. Echepolos.* — **᾿Αγχισιάδης,** ου, ὁ, Anchisiade, zoon van Anchises.

ἀγχίσπορος, 2 [ἄγχι, σπείρω], na verwant.

ἀγχιστεῖα, ων, τά [ἄγχιστος], nauwe verwantschap. — **ἀγχιστεύς,** ὁ [*id.*], naaste bloedverwant.

ἀγχιστῖνος, 3 [*id.*], dicht bij elkaar.

ἄγχιστος, 3 [*superl. bij* ἄγχι]. **I.** *bvn.* **1.** *v. ruimte*: naaste. — **2.** *overdr. v. verwantschap*: het naast verwant. — **II.** *bw.* -ον, *gew.* -α. **1.** zeer dichtbij, het dichtst bij. — **2.** *overdr.*: *id.*: *a*) *v. gelijkenis*: Νέστορι -α ἐῴκει, H. — *b*) *v. verwantschap*: οἱ -α, de naastbestaanden. — *c*) *v. tijd*: ὁ -α ἀποθανών, de laatst gestorvene. — **III.** *vrz. met gen.* -α, het dichtst bij.

ἀγχόθεν, *bw.* [*vw.* ἀγχοῦ, -θεν], van nabij. — **ἀγχόθι,** *bw.* [*id.*, -θι] = ἀγχοῦ.

ἀγχόνη, ἡ [ἄγχω]. **1.** het worgen, het ophangen. — **2.** *overdr. v. kwellenden angst*: ἀ. ἂν γένοιτο αὐτοῖς, dat zou hun dood zijn.

ἀγχότατα, -τάτω, *z.* ἀγχοῦ. — **ἀγχότερος,** 3, *comp. bij* ἀγχοῦ, dichter bij. — **ἀγχοῦ,** *bw.* (*comp.* -χοτέρω; *superl.* -χοτάτω, -χότατα) [*vw.* ἄγχι] = ἄγχι.

ἄγχουσα, ἡ, alkannarood.

ἄγχω, ἄγξω, ἦγξα [*vw.* ἄγχι, *Lat.* angĕre, *Ned.* eng]. **1.** toesnoeren, *inz. de keel.* — **2.** *vd. gew.*: wurgen.

ἀγχώμαλος, 2 [ἄγχι, ὁμαλός], bijna gelijk; *v. een gevecht*: onbeslist: -α (*bw.*) ναυμαχεῖν.

ἄγω, ἄξω, 2e *ao.* ἤγαγον, 2e *pf.* ἦχα; *med.* ἄξομαι, 2e *ao.* ἠγαγόμην; *pass.* ἀχθήσομαι, ἤχθην, ἦγμαι. — *A. V.* 1e *ao.* ἦξα, 2e *pf.* -αγήοχα; 1e *ao. med.* -αξάμην, HDT. — H. *gemengde* 1e *ao. imper.* ἄξετε, *inf.* ἀξέμεν, ἀξέμεναι, *med. ind.* ἄξοντο, *imper.* ἄξεσθε. — [*vw. Lat.* agĕre, agmen].

A. leiden, voeren, ergens heen brengen. — **I.** *alg.* **1.** ἄ. ἵππους; νῆες οἶνον ἄγουσαι, H., aanvoerend; μῦθον διὰ στόμα ἄγεσθαι, H., woorden door zijn (*med.*) mond laten gaan; *onoverg.* [τινα]: ° ὁδὸς ἄγει ἐς ... — **2.** *overdr.*: *a*) besturen: ὥς ἄγε (*impf.*) νεῖκος (den strijd) ᾿Αθήνη, H.; *onoverg.* [τὸ πρᾶγμα]: ὁ θεὸς ἄγει (schikt het) οὕτως. — *b*) *v. d. geest en h. gemoed*: in een bepaalde richting brengen: ° σε θυμὸς ἦγεν, uw hart dreef u aan; iem.s oordeel beïnvloeden. — *c*) iem. iets bezorgen, berokkenen: ° ὕπνον ἄ.; ° δάκρυ ἄ., verwekken. — *d*) ἄγομαί τι ἐς χεῖρας, HDT., ter hand nemen, ondernemen. — **II.** *inz.* **1.** *als gids* leiden; *ook overdr.*: τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ἄ. — **2.** *a*) *als aanvoerder* leiden, aanvoeren: ἄ. στρατόν; *onoverg.*: Κῦρος ἄγει (leidt zijn troepen, marcheert) ἐπὶ βασιλέα; *vd.*, *onoverg.*: marcheeren, *b. v. van soldaten*: ταύτῃ ἄξει ὁ λόχος; ἄγωμεν, laten we gaan; ἄγε, ἄγετε, *z. a.* — *b*) *overdr.*: besturen, de leiding hebben van: ἄ. πόλιν. — **3.** *a*) meebrengen, meevoeren: ἑταίρους τρεῖς ἄγον (*impf.*), H., zij kwamen met ...; χρυσὸν οἴκαδ᾿ ἄγομαι (*med.*: als eigen bezit), H. — *b*) *inz.*: γυναῖκα ἄγεσθαι, naar zijn huis voeren, *d. i.* huwen; *ook v. d. vader en d. broeder v. d. bruidegom*: een bruid bezorgen aan; *ook v. de bruidleiders*; *vd.* ἄγεσθαι *alleen*: huwen. — **4.** *a*) *v. een magneet*: tot zich trekken. — *b*) *overdr.*: tot zich lokken. — **5.** *met h. bijbegrip v. geweld*: als buit -, als gevangene wegvoeren, - meesleepen: φέρειν καὶ ἄγειν, rooven, plunderen (*eig.*: buit wegdragen en vóór zich uit drijven) (*z. ook* φέρω, A, II, 2, a, α); ἄ. τινὰ ἐπὶ τοὺς δικαστάς.

B. I. *alg.*: in beweging brengen, voortbewegen, trekken, sleepen: νῆας στῆσε ἄγων, H., hij plaatste daar de schepen, welke hij meebracht. — **II.** *inz.* **1.** wegen (*eig.*: h. gewicht op de andere schaal omhoogtrekken): ἄ. μνᾶν, een mina (*z.* μνᾶ) wegen. — **2.** *overdr.*: schatten, houden voor, achten: ° ἡγόμην ἀνὴρ ἀστῶν μέγιστος, ik gold voor den voornaamsten man in de stad; ἐν τιμῇ ἄ., in eere houden.

C. I. door trekken voortbrengen, iets

aanleggen dat zich in de lengte uitstrekt: ἦκται διῶρυξ, een kanaal werd gegraven. — **II.** *overdr. v. tijd.* **1.** *a*) *een tijd* doorbrengen: ἄ. νύκτα. — *b*) *vd.*: *d. tijd* berekenen: τριηκοντημέρους ἄγουσι τοὺς μῆνας, HDT., zij stellen de maanden op dertig dagen. — **2.** *a*) een toestand laten duren, iets verrichten dat een zekeren tijd duurt: ἡσυχίαν ἄ., zich stil -, zich rustig houden; ἑορτὴν ἄ., vieren. — *b*) iets in een toestand houden: ἐλευθέραν ἦγε τὴν Ἑλλάδα.

ἄγω = ἃ ἐγώ (*krasis*).

ἀγωγή, ἡ [ἄγω]. **1.** vervoer, het ergens heen brengen, het wegvoeren. — **2.** *overdr.*: *a*) het leiden, het besturen. — *b*) *inz.*: het opvoeden. — **ἀγώγιμος,** 2. — **1.** vervoerbaar. — **2.** τὰ -α: *a*) vrachtgoederen, scheepslading; *alg.*: waren. — *b*) *overdr.* † het (*b. v. door de opvoeding*) bijgebrachte, vruchten (*b. v. der opvoeding*).

ἀγωγός, 2 [ἄγω]. **1.** vervoerend, leidend. — **2.** *overdr.*: uitlokkend, *dooden* oproepend.

ἀγών, ῶνος, ὁ [ἄγω].

A. 1. bijeenkomst, vergadering. — **2.** *inz.*: bijeenkomst voor openbare spelen: λῦτο ἀ., H., de toeschouwers gingen uiteen.

B. *meton.* **I. 1.** verzamel-, vergaderplaats: νεῶν ἀ., H., scheepskamp. — **2.** *inz.*: kampplaats. — **II.** wat bij een vergadering geschiedt. **1.** *a*) wedstrijd: ὁ ἐν Ὀλυμπίῃ ἀ., HDT. — *b*) *alg.*: strijd, *ook overdr.*: πρὸς Φίλιππον ἦν ἡμῖν ὁ ἀ., *nl. op politiek gebied*; *inz.*: woordenstrijd, *vrl* rechtsstrijd, rechtsgeding, proces. — **2.** *door een verdere meton.*: het met den wedstrijd -, het met den strijd verbondene: *a*) inspanning, moeite, het streven; *ook*: zielestrijd, angst. — *b*) wat op het spel staat: kampprijs, het voorwerp van een streven.

ἀγωνάρχης, ου, ὁ [ἀγών, ἄρχω], kamprechter.

ἀγωνία, ἡ [ἀγών]. **1.** wedstrijd; *alg.*: lichamelijke oefening. — **2.** *alg.*: *a*) strijd: ° πολεμίων ἀ. — *b*) *overdr.*: rechtsstrijd. — *c*) *meton.*: angst voor den strijd, onrust, spanning, doodsangst. — **ἀγωνιάω.** **1.** *a*) wedijveren, strijden. — *b*) strijdlustig zijn. — **2.** angstig zijn.

ἀγωνίζομαι, νιοῦμαι, ἠγωνισάμην, ἠγώνισμαι [ἀγών]. — **I.** wedijveren, aan een wedstrijd deelnemen: Ὀλυμπίασιν ἀ. — **II.** *alg.* **1.** strijden. — **2.** *overdr.*: *a*) zich inspannen, streven. — *b*) *inz.*: *als aangeklaagde* een strijd voeren vóór het gerecht, zich vóór de rechtbank verdedigen.

ἀγώνιος, 2 [ἀγών], een wedstrijd -, een gevecht betreffend.

ἀγώνισμα, τό [ἀγωνίζομαι]. **1.** *a*) wedstrijd. — *b*) gevecht, slag. — **2.** *meton.*: *a*) strijddoel, kampprijs. — *b*) verdedigingsmiddel, betoog. — **3.** *a*) prestatie bij een wedstrijd. — *b*) *overdr.*: pronkstuk. — **ἀγωνισμός,** ὁ [*id.*], wedijver. — **ἀγωνιστής,** οῦ, ὁ [*id.*], kampioen, mededinger bij een wedstrijd, strijder. — **ἀγωνιστικός,** 3 [*id.*]. **1.** een wedstrijd betreffend. — **2.** strijdlustig.

ἀγωνοθετέω. **1.** wedstrijden inrichten. — **2.** kamprechter zijn. — **ἀγωνοθέτης,** ου, ὁ [ἀγών, τίθημι]. **1.** inrichter der wedstrijden. — **2.** kamprechter.

ἀδαημονίη, ἡ, *ion.*, onkunde, onervarenheid. — **ἀ-δαήμων,** 2, *en* **ἀδαής,** 2 [* δάω], onkundig, zonder ervaring van.

ἄδακρυς, υς, υ [δάκρυ]. **1.** *a*) zonder tranen, niet weenend. — *b*) ° δάκρυ -υ, tranen die geen tranen zijn, vreugdetranen. — **2.** die niet doet weenen.

ἀδακρυτί, *bw.*, zonder tranen. — **ἀ-δάκρυτος,** 2, zonder tranen. — **1.** niet weenend. — **2.** niet beweend.

†**Ἀδάμ,** ὁ, *onverb.* [*Hebr. w.*], Adam.

ἀδαμάντινος, 3. — **1.** stalen. — **2.** *overdr.*: ijzersterk *tegen de bekoring*; *v. de vastheid v. geest*: onwrikbaar. — **ἀδάμας,** αντος, ὁ [1. ἀ-, δαμάζω; *eig.*: iets onbreekbaars; ⟶ *Lat.* adamas ⟶ *Ned.* diamant]. — **1.** staal. — **2.** *sinds* PL.: diamant.

ἀδάμαστος, 2, *en* **ἀδάματος,** 2 [δαμάζω]. **1.** ongetemd, ontembaar. — **2.** *overdr.* *a*) onvermurwbaar. — *b*) ongehuwd.

ἄδαστος, 2 [δαίω], onverdeeld.

ἀδδη- = ἀδη-.

ἄδε, *dor.* = ἤδε, *vr. v.* ὅδε.

ἀδεής, 2 [δέος], onbevreesd. — **1.** onverschrokken, onbezorgd. — **2.** schaamteloos, brutaal. — **ἄδεια,** ἡ, onbevreesdheid. — **1.** veiligheid. — **2.** straffeloosheid, amnestie. — **3.** vrijheid *om iets te doen.* — **ἀδειής,** H. = ἀδεής.

ἀδεῖν, 2e *ao. inf. v.* ἁνδάνω.

ἄδειπνος, 2 [δεῖπνον], zonder avondeten.

ἀδελφεά, *dor.*, *en ion.* -φεή = -φή. — **ἀδελφειός,** H. = -φός. — **ἀδελφεοκτόνος,** *ion.* = -φοκτ-. — **ἀδελφεός,** *ion.*

= -φός. — **ἀδελφή**, ἡ [*vr. v.* -φός], zuster. — **ἀδελφιδεός-οῦς**, εοῦ-οῦ, ὁ [ἀδελφός], neef, broeders-, zusterszoon. — **ἀδελφιδῆ**, ἡ [*gecontr. uit* *-δεή, *vr. v. h. vorige*], nicht, broeders-, zustersdochter. — **ἀδελφοκτόνος**, 2 [ἀδελφός, κτείνω], broedermoorder.

ἀδελφός, ὁ. **I. 1.** *a*) broeder, *ook* halfbroeder; οἱ -οί, *soms*: broeder en zuster. — *b*) † bloedverwant. — **2.** *overdr.*: boezemvriend. — **II.** *bvn.* **1.** broederlijk, zusterlijk. — **2.** *overdr.*: nauw verwant, gelijkend, overeenstemmend.

ἄδερκτος, 2 [δέρκομαι], niet ziende, blind. — **ἀδέρκτως**, *bw.*, zonder te kijken.

ἀδευκής, 2, *wschl.*: liefdeloos, onvriendelijk, hard.

ἀδέψητος, 2 [δέψω], ongelooid.

***ἀδέω** *en* ***ἁδέω** (*alleen ao. opt.* ἀδήσειε (ἁδ-) *en part. pf.* ἀδηκότες (ἁδ-)) [*vw.* ἄδην], iets zat -, iets afkeerig worden, lusteloos zijn.

ἀδεῶς, *bw.* [ἀδεής], zonder vrees, onbezorgd.

ἀ-δήϊος, 2, niet door vijanden bezocht, ongedeerd.

ἀδηκότες, *z.* * ἀδέω.

ἀδηλέω, niet zeker zijn van, niet weten. — **ἄ-δηλος**, 2. — **1.** onzichtbaar, verborgen. — **2.** *a*) onduidelijk, onbekend, onzeker. — *b*) onherkenbaar.

ἀδημονέω, ongerust -, beangst zijn.

ἄδην *en* **ἅδην**, *bw.* [*vw. Lat.* satis, *Ned.* zat], tot verzadiging toe, genoeg.

ἀδῇος, 2 [*gecontr. uit* ἀδήϊος] = ἀδήϊος.

ἀδήριτος, 2 [δηρίω], niet uitgevochten.

Ἅδης, *z.* Ἅιδης.

ἀδήσειε, *z.* * ἀδέω.

ἀδήσω, *f. v.* ἁνδάνω.

ἀδηφάγος, 2 [ἄδην; *vw.* ἔφαγον, 2^e^ *ao. bij* ἐσθίω], volop etend, vraatzuchtig, onverzadelijk.

ἀδῄωτος, 2 [δῃόω], niet verwoest.

ἀ-διάβατος, 2, onbegaanbaar, ondoorwaadbaar.

ἀδιάλλακτος, 2 [διαλλάσσω], onverzoenlijk.

ἀδίαντος, 2 [διαίνω], niet bevochtigd.

ἀδιάφθαρτος, 2 [διαφθείρω] *en* **ἀδιάφθορος**, 2 [*id.*]. **1.** onverdorven. — **2.** onverderfelijk, onvergankelijk, onsterfelijk.

ἀ-διάφορος, 2, onverschillig, noch goed noch slecht.

ἀδιήγητος, 2 [διηγέομαι], onbeschrijfelijk.

ἀδικέω (*med. f.* ήσομαι, *gew. met lijd. beteek.*) [ἄδικος]. — **1.** *onoverg.*: *a*) onrechtvaardig zijn, onrecht plegen. — *b*) (*beteek. v. h. pf.*): schuldig zijn, ongelijk hebben. — **2.** *overg.*: iem. onrecht aandoen, benadeelen, beleedigen; *pass.*: onrecht lijden. — **ἀδίκημα**, τό, onrechtvaardige daad, beleediging. — **ἀδικήω**, *aiol.* = ἀδικέω.

ἀδικία, ἡ. **1.** ongerechtigheid. — **2.** *meton., concr.* = ἀδίκημα. — **ἄδικος**, 2 [δίκη]. **1.** onrechtvaardig (*v. pers. en zaken*), gewetenloos. — **2.** niet zooals het hoort, ondegelijk: -οι ἵπποι.

ἀδινός *en* **ἁδινός**, 3. — **1.** bewogen, druk, zwermend, opeengedrongen: κῆρ -όν, H., rusteloos kloppend. — **2.** *overdr. v. klachten, gezang enz.*: heftig, luid.

ἀδιόρθωτος, 3 [διορθόω], ongeregeld.

ἀδμής, ῆτος, *m. vr. bvn.* [δάμνημι] = ἄδμητος. — **Ἀδμήτειος**, 2, van Admetos. — **ἄ-δμητος**, 3. — **1.** ongetemd, niet onder het juk gebracht. — **2.** *overdr.*: ongehuwd. — **Ἄδμητος**, ὁ [*h. vorige*]. **1.** *mythische koning in Thessalië.* — **2.** *koning der Molossers ten tijde v. Themistokles.*

ἀδόκητος, 2 [δοκέω], onverwacht.

ἀδοκίμαστος, 2 [δοκιμάζω], niet onderzocht, - gekeurd.

ἀδολεσχέω, zwetsen. — **ἀδολέσχης**, ου, ὁ, zwetser.

ἄδολος, 2 [δόλος], zonder bedrog, oprecht, argeloos.

ἄδον, H. = ἕαδον, 2^e^ *ao. v.* ἁνδάνω.

ἀδονά, *dor.* = ἡδονή.

ἀδοξέω, niet in aanzien zijn, in een kwaden roep staan. — **ἀδοξία**, ἡ, slechte naam. — **ἄδοξος**, 2 [δόξα]. **1.** onbekend. — **2.** roemloos.

ἄδος *en* **ἆδος**, τό [*vw.* ἄδην], verzadigdheid, hekel.

Ἀδραμύτειον, **-τιον** *en* **-ττιον** = Ἀτραμ-

ἀδρανής, 2 [δραίνω], krachteloos, zwak.

Ἀδράστεια, ἡ, de Onontkoombare, *benaming v. Nemesis.* — **ἄδραστος**, 2 [*wrt. v.* δι-δρά-σκω]. **1.** niet geneigd weg te loopen. — **2.** onontkoombaar. — **Ἄδραστος**, ὁ [*eig.*: de Onontkoombare, de Snelle], *o. a. mythische koning v. Argos en Sikuoon.* — **Ἀδρήστεια**, ἡ, *stad aan de Propontis.* — **Ἀδρηστίνη**, ἡ [Ἄδρηστος, -ίνη], dochter v. Adrastos, *t. w. Aigialeia.* — **ἄδρηστος**, **Ἄδρηστος**, *ion.* = -δρασ-.

Ἁδριανός, ὁ, Hadrianus, *Rom. keizer, reg. 117-138 n. C.*

Ἀδρίας, ου, ὁ, Adriatische Zee.

ἁδρός, 3 [*vw.* ἅδην]. **1.** uitgegroeid, volwassen. — **2.** *meton.* : *a*) sterk, groot, dik. — *b*) *overdr. v. vallende sneeuw* : dicht. — **ἁδροτής,** ῆτος, ἡ, volle kracht.

ἁδυεπής, *dor.* = ἡδυ-.

ἀδυναμία, ἡ [δύναμις], *en* **ἀδυνασία,** ἡ [ἀδύνατος]. **1.** krachteloosheid. — **2.** *overdr.* : het niet in staat zijn, onvermogen. — **ἀδυνατέω** [*id.*]. **1.** niet in staat zijn. — **2.** † *onpers.* -εῖ, het is onmogelijk. — **ἀ-δύνατος,** 2. — **1.** *bedr.* : *a*) krachteloos, zwak, gebrekkig, kreupel. — *b*) *overdr.* : niet in staat, onbekwaam. — **2.** *lijd.* : onmogelijk.

ἁδύπνοος, ἁδύπολις *en* **ἁδύς,** *dor.*, **ἄδυς,** *aiol.* = ἡδυ-.

ἄδυτος, 2 [δύομαι]. **1.** niet te betreden, ontoegankelijk *voor niet-ingewijden.* — **2.** *gew.* τὸ -ον, τὰ -α, heiligdom, het allerheiligste.

ᾄδω, *impf.* ᾖδον, *f.* ᾄσομαι (*soms* ᾄσω), *ao.* ᾖσα ; *pass. ao.* ᾔσθην, *pf.* ᾖσμαι [*gecontr. uit* ἀείδω] *en* **ἀείδω,** *impf.* ἤειδον, *f.* ἀείσομαι, *ao.* ἤεισα. — **1.** *onoverg.* : zingen ; *v. vogels* : kraaien (*v. een haan*) *enz.* ; *ook v. een boogpees.* — **2.** *overg.* : *a*) α) *een lied* zingen. — β) *als een deuntje* herhalen. — *b*) bezingen, door zang verheerlijken.

Ἄδωνις, ιδος, ὁ, *mythische koningszoon op Cyprus.*

ἀδώρητος, 2 [δωρέομαι], niet begiftigd.

ἀδωροδόκητος, 2 [δωροδοκέω], onomkoopbaar.

ἄδωρος, 2 [δῶρον]. **1.** geen geschenken gevend. — **2.** ° δῶρα -α, die geen geschenken zijn, ongeluksgaven.

ἀε-, *z.* ἀεί, *begin.*

ἀεθλεύω, ἀεθλέω, *ion.* = ἀθλ-. — **ἀέθλιον,** τό [ἄεθλον]. **1.** kampprijs. — **2.** wedstrijd. — **3.** *mrv.* : benoodigdheden voor den wedstrijd. — **ἄεθλον, ἄεθλος, ἀεθλοφόρος,** *ion.* = ἀθλ-.

ἀεί, αἰεί *en* **αἰέν,** *in samenst. ook* **ἀε-,** *bw.* [*vw.* αἰών]. **1.** altijd, onafgebroken : θεοὶ ἀεὶ ὄντες, die eeuwig zijn. — **2.** telkens, bij iedere gelegenheid : ὁ αἰεὶ βασιλεύων, de op dat oogenblik heerschende koning.

ἄει, H., *impf. v.* ἄημι.

ἀειδής, 2 [εἶδος], zonder vorm, - lichaam, onzichtbaar ; τὸ -ές, de onzichtbare wereld.

ἀείδω, *z.* ᾄδω.

ἀεικείη, *ion.* = αἰκία. — **ἀεικέλιος,** 3, *en* **ἀεικής,** 2 [εἰκός]. **1.** onbehoorlijk, onwaardig, smadelijk. — **2.** onwaarschijnlijk, onnatuurlijk. — **ἀεικίζω,** *ep.* = αἰκίζω.

ἀείμνηστος, 2 [ἀεί, μιμνῄσκομαι], in eeuwig aandenken blijvend, eeuwig gedenkwaardig.

ἀείναος, 2, *ion.* = ἀέναος.

ἀεί-ρυτος, 2, altijd vloeiend.

1. **ἀείρω,** *z.* αἴρω.

2. **ἀείρω** (*plqpf. pass.* ἄωρτο, H.), vastknoopen, -binden.

ἀείς, *part. pr. v.* ἄημι.

ἀείσομαι, *f. v.* ἀείδω.

ἀείφρουρος, 2 [ἀεί, φρουρά], eeuwig gevangen houdend.

ἀεκαζόμενος, 3 [*vw.* ἀέκων], met tegenzin.

ἀέκατι, *dor.* = ἀέκητι.

ἀεκήλιος, 2, smadelijk.

ἀ-έκητι, *vrz. met gen.*, tegen den zin van.

ἀ-εκούσιος, ἀ-έκων, *ion.* = ἀκ-.

ἀέλιος, *dor.* = ἥλιος.

ἄελλα, ἡ. **1.** windstoot, stormwind. — **2.** stofwolk. — **ἀελλαῖος,** 3, *en* **ἀελλάς,** άδος, *vr. bvn.*, snel -, onstuimig als de storm.

ἀελλής, *bvn.* (*alleen nom.*) [2. ἀ- ; *vw.* * εἴλω], dicht.

ἀελλόπος, οδος, *m. vr. bvn.* [ἄελλα, πούς], met voeten als -, snel als de storm.

ἀελπής, 2 [ἔλπομαι] = ἄελπτος.

ἀελπτέω, niet verwachten, wanhopen. — **ἄελπτος,** 2 [ἔλπομαι], onverwacht ; *bw.* : ἐξ -ου (*onz., zelfst. g.*), ἐξ -ων (*id.*), onverwachts.

ἀέναος, 2 [ἀε-, νάω] *en* **ἀε-νάων,** ουσα, ον. **1.** altijd vloeiend. — **2.** *alg.*: eeuwig.

ἀεξίφυτος, 2 [ἀέξω, φυτόν], plantenvoedend.

ἀέξω = αὔξω, αὐξάνω.

ἄεπτος, 2 [1. ἀ- ; *vw.* ἔπος], onuitsprekelijk, ontzaglijk.

ἀεργείη, ἀεργίη, ἀεργός, *ion.* = ἀργία, 3. ἀργός.

ἀέριος, 2 *en* 3 [ἀήρ]. **1.** hoog in de lucht. — **2.** nevelachtig.

ἄερκτος, 2 [εἴργω], niet omheind.

ἀεροβατέω, in de lucht wandelen. — **ἀεροβάτης,** ου, ὁ [ἀήρ, βαίνω], in de lucht wandelend.

ἀέρρω, *aiol.* = 1. ἀείρω.

ἀερσίπους, ους, ουν, *gen.* ποδος [ἀείρω, πούς], de pooten opheffend, dravend.

ἀερώδης, 2 [ἀήρ, -ώδης], luchtig.

ἄεσα (*gecontr.* 1e *mrv.* ἄσαμεν), *ao. v. een defectief wkw.*, *een tijd* doorbrengen.

ἀεσιφροσύνη, ἡ, onverstand ; *ook mrv.* — **ἀεσίφρων,** 2 [*wschl.* ἀάω, φρήν], verdwaasd, onverstandig.

ἀετός, ὁ. **1.** arend. — **2.** adelaar, *veldteeken.*

ἄζα, ἡ. **1.** droogte. — **2.** *meton.*: (droog) vuil. — **ἀζαίνω,** uitdrogen. — **ἀζαλέος,** 3 [→ *Ned.* azalea], uitgedroogd, droog, dor.

Ἀζεΐδης, ου, ὁ, Azeïde, zoon van Azeus, *d. koning v. Orchomenos, t. w. Aktoor.*

1. **ἄζηλος,** 2 [ζῆλος], niet benijdenswaardig, droevig.

2. **ἄζηλος,** 2, niet meer zichtbaar, vernietigd.

ἀ-ζήλωτος, 2, niet benijdenswaardig.

ἀζήμιος, 2 [ζημία]. **1.** *lijd.*: *a*) ongestraft. — *b*) geen straf verdienend, onberispelijk. — **2.** *bedr.*: niet straffend.

ἀζηχής, 2, onafgebroken; *bw.* -ές.

ἄζυμος, 2 [ζύμη]. **1.** ongedeesemd. — **2.** † τὰ -α: *a*) ongedeesemde brooden. — *b*) *meton.* = ἡ ἑορτὴ τῶν -ων.

ἄζυξ, υγος, *m. vr. bvn.* [ζεύγνυμι]. **1.** niet onder het juk gespannen. — **2.** *overdr.*: ongehuwd.

ἄζω [ἄζα], dor maken.

ἅζω, *gew. med.* [*vw.* ἅγιος]. **1.** schromen, ontzag hebben voor, vereeren. — **2.** -ομαι φωτός, H., zich van den man onthouden, - laten weerhouden.

ἄη, H., *impf. v.* ἄημι.

ἀηδέω, een tegenzin hebben. — **ἀηδής,** 2 [ἦδος], onaangenaam, lastig, weerzinwekkend. — **ἀηδία,** ἡ. **1.** onaangenaamheid. — **2.** *subj.*: afkeer.

ἀηδώ, οῦς, *en* **ἀηδών,** όνος, ἡ [ἀείδω; *eig.*: zangster], nachtegaal.

ἀηδῶς, *bw.* [ἀηδής]. **1.** op onaangename wijze, onvriendelijk. — **2.** ongaarne, met tegenzin.

ἀήθεια, ἡ, het niet gewend zijn. — **ἀηθέσσω,** niet gewend zijn. — **ἀήθης,** 2 [ἦθος]. **1.** niet gewend. — **2.** *v. toestanden*: ongewoon.

ἄημα, τό, het waaien. — **ἄημι** (H. *pr. inf.* ἄηναι, ἀήμεναι, *part.* ἀείς; *impf.* ἄη *en* ἄει; *pass. pr. part.* ἀήμενος, *impf.* ἄητο) [← ἀϝημι; *vw. Lat.* ventus, *Ned.* wind]. — **1.** waaien, blazen. — **2.** *pass.*: *a*) door den wind gezweept worden. — *b*) *overdr.*: δίχα θυμὸς ἄητο, H., hun gemoed werd in twee richtingen gedreven, zij waren oneenig. — **ἄηναι,** *z.* ἄημι.

ἀήρ, ἀέρος, *ion.* ἠήρ, ἠέρος, ὁ *en* (H., °) ἡ [*vw.* ἄημι?; → *Lat.* āēr; → *Ned.* aëro-]. — **1.** H.: *a*) de onderste luchtlaag (*tgst.*: αἰθήρ): δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν, bereikte. — *b*) damp, nevel, wolk: ἐκάλυψε (omhulde hem) ἠέρι πολλῇ. — **2.** *later, alg.*: lucht.

ἀήσσητος, 2 [ἡσσάομαι]. **1.** niet overwonnen. — **2.** onoverwinnelijk.

ἀήσυλος, 2, misdadig.

ἀήτη, ἡ [ἄημι]. **1.** wind. — **2.** het waaien van den wind: ἀνέμοιο ἀ., H., windstoot.

ἄητος, 2 [ἄημι], onstuimig, wild.

ἀήττητος, *att.* = ἀήσσητος.

Ἀθάμας, αντος, ὁ, *mythische koning in Thessalië.*

ἀθαμβής, 2 [θάμβος], onbevreesd, onverschrokken.

Ἀθάνα, Ἀθᾶναι, Ἀθαναία, Ἀθαναῖος, *dor.* = Ἀθην-.

ἀθανασία, ἡ, onsterfelijkheid. — **ἀθάνατος,** 2 *en* 3 [θάνατος], onsterfelijk, onvergankelijk, eeuwig.

ἄθαπτος, 2 [θάπτω], onbegraven.

ἀθέατος, 2 [θεάομαι]. **1.** *lijd.*: ongezien, onzichtbaar. — **2.** *bedr.*: niet ziende.

ἀθεεί, *bw.* [*loc. v.* ἄθεος], zonder goddelijke beschikking.

ἀθεμίστιος, 2 [θέμις], **ἀθέμιστος,** 2 [*id.*] *en* **ἀθέμιτος,** 2 [*id.*]. **1.** *v. pers.*: zich aan recht noch wet storend, losbandig, roekeloos. — **2.** *v. handelingen enz.*: ongeoorloofd, misdadig.

ἄθεος, 2 [θεός], zonder god. — **1.** *bedr.*: godvergeten; *inz.*: goddeloos, misdadig. — **2.** *lijd.*: godverlaten.

ἀθερίζω, geringschatten, versmaden.

ἀ-θέσφατος, 2 [*eig.*: wat zelfs een god niet kan uitspreken]. **1.** onuitsprekelijk, onmetelijk. — **2.** wonderbaar.

ἀθετέω [*eig.*: iets ἄθετον, ongedaan, maken]. **1.** ongeldig maken, afschaffen. — **2.** verwerpen, afwijzen. — **ἀθέτησις,** εως, ἡ [ἀθετέω], het verwerpen. — **ἄθετος,** 2 [τίθημι], niet passend, verwerpelijk.

ἀθέως, *bw.* [ἄθεος]. **1.** *bedr.*: op goddelooze wijze. — **2.** *lijd.*: als iets dat door de goden verlaten is.

Ἀθηνᾶ, ἡ, Athena, *godin.*

Ἀθήναζε, *bw.* [*Ἀθήνασ-δε], naar Athene. — **Ἀθῆναι,** ῶν, αἱ [Ἀθηνᾶ]. **1.** Athene. — **2.** *synekd.*: Attika.

Ἀθηναία, ἡ = Ἀθηνᾶ. — **Ἀθήναια,** ων, τά, Athenaien, *feesten ter eere v. Athena.* — **Ἀθήναιον,** τό [Ἀθηνᾶ; → *Lat.* athenaeum], tempel van Athena.

Ἀθηναῖος, 3 [Ἀθῆναι], Atheensch; ὁ Ἀ., Athener.

᾿Αθήνη, ἡ. **1.** = ᾿Αθηνᾶ. — **2.** = ᾿Αθῆναι.

᾿Αθήνηθεν, *bw.* [᾿Αθῆναι, -θεν], uit Athene. — **᾿Αθήνησι,** *bw.* [*loc. v.* ᾿Αθῆναι], te Athene.

ἀθήρ, έρος, ὁ, baard aan een aar. — **ἀθηρηλοιγός,** ὁ [ἀθήρ, λοιγός ; *eig.*: vernietiger van den baard der aren], korenschop (*om te wannen*).

ἄθικτος, 2 [θιγγάνω]. **1.** onaangeroerd : τινος, door iets. — **2.** niet aan te raken, heilig.

ἀθλεύω [⟵ ἀεθλεύω] *en* (*vaker*) **ἀθλέω** [⟵ ἀεθλέω]. **1.** aan een wedstrijd deelnemen ; *alg.*: strijden, kampen. — **2.** *alg.* : zwoegen.

ἀθλητήρ, ῆρος, ὁ [⟵ ἀεθλητήρ], kampvechter. — **ἀθλητής,** οῦ, ὁ [⟵ ἀεθλητής ; ⟶ *Lat.* athlēta ⟶ *Ned.* athleet]. — **1.** athleet, kampvechter : ἀ. ἵππος, renpaard. — **2.** *overdr.*: meester in iets : ἀ. πολέμου.

ἄθλιος, 3 *en* 2 [⟵ ἀέθλιος]. **1.** *lijd.*: strijdend, lijdend, ongelukkig, ellendig ; *ook in zedelijken zin.* — **2.** *bedr.*: doende lijden, pijnlijk : ° -ον ὄνειδος. — **ἀθλιότης,** ητος, ἡ, ongeluk. — **ἀθλίως,** *bw.*, ellendig, erbarmelijk, *vrl in zedelijken zin.*

ἆθλον, τό [⟵ ἄεθλον]. **1.** kampprijs. — **2.** *meton.* (*gew. mrv.*) = ἆθλος, wedstrijd ; *alg.*: strijd. — **ἆθλος,** ὁ [⟵ ἄεθλος]. **1.** *a*) wedstrijd : ° -οι Πυθικοί, de Puthische spelen. — *b*) *alg.* : strijd, gevecht. — **2.** *meton.* : inspanning, lastige arbeid. — **ἀθλοφόρος,** 2 [⟵ ἀεθ-], den prijs wegdragend, overwinnend.

᾿Αθόως, όω, H. = ῎Αθως.

ἄθραυστος, 2 [θραύω]. **1.** ongebroken. — **2.** *alg.* : ongedeerd, onverzwakt.

ἀθρέω. 1. *a*) beschouwen, bekijken. — *b*) *overdr.* : overwegen. — **2.** *alg.*: zien, gewaarworden.

ἀθροίζω, *att.* ἁθρ- [ἀθρόος, ἁθρ-]. **1.** verzamelen, bijeenbrengen. — **2.** *pass.* : verzameld worden ; *gew.*: bijeenkomen. — **ἄθροισις,** *att.* ἅθρ-, εως, ἡ, het verzamelen.

ἀθρόος, *att.* ἁθρ-, όα, όον (*soms m. en onz. gecontr.* ἄθρους, ουν). **1.** vergaderd, dicht bij elkaar, opeengedrongen : πάντες -όοι ; *v. soldaten* : in gesloten gelederen. — **2.** *overdr.* : samen, gezamenlijk (*tgst.* : afzonderlijk). — **ἀθρόως,** *bw.*, in eens, in massa, tegelijk.

ἄθρυπτος, 2 [θρύπτω]. **1.** ongebroken. — **2.** *overdr.* : niet verweekelijkt.

ἀθυμέω, den moed laten zinken, ontmoedigd -, neerslachtig -, lusteloos zijn; ° ἀ. μή, vreezen dat. — **ἀθυμία,** ἡ, moedeloosheid, neerslachtigheid. — **ἄθυμος,** 2 [θυμός], moedeloos, neerslachtig.

ἄθυρμα, τό [ἀθύρω], spel, speeltuig, snuisterijen.

ἀθυρογλωσσέω [ἄ., γλῶσσα ; *eig.* : geen deur vóór de tong hebben], altijd door babbelen. — **ἄθυρος,** 2 [θύρα], zonder deur.

ἀθυροστομέω, altijd door babbelen. — **ἀθυρόστομος,** 2 [ἄθυρος, στόμα ; *eig.* : geen deur (geen slot) op den mond hebbend], altijd door babbelend.

ἀθύρω, spelen, zich verzetten.

ἄθυτος, 2 [θύω], niet geofferd, niet verricht (*v. een offer*).

ἀθῷος, 2 [θωά]. **1.** *a*) ongestraft, straffeloos. — *b*) *alg.* (*zld.*) : ongedeerd, verschoond van. — **2.** onschuldig.

῎Αθως, ω, ὁ, Athoos, *berg op Chalkidike.*

αἶ, *soms* **αἴ,** *tussw.*, wee ; *gew. verdubbeld* : αἶ αἶ, αἴ αἴ, *of* αἰαῖ, αἰαί.

αἰ, *dor.*, *ep.* = 1. εἰ.

αἶα, ἡ, aarde, land.

Αἶα, ἡ, *oude naam v. Kolchis.*

αἴαγμα, τό, het jammeren, het weeklagen. — **αἰάζω** [αἶ]. **1.** *onoverg.* : αἶ roepen, jammeren, weeklagen. — **2.** *overg.* : bejammeren, beweenen.

αἰαῖ, αἰαί, *z.* αἶ.

Αἰαῖος, 3 [Aiaïïsch, van *het eiland* Aiaia : -η νῆσος, H., het eiland Aiaia *in h. verre noordoosten der Zwarte Zee*; ἡ -η, H., de bewoonster van Aiaia, *d. i. Kirke.*

Αἰακίδης, ου, ὁ, Aiakide, zoon -, afstammeling van Aiakos, *inz. zijn zoon Peleus, zijn kleinzoon Achilleus, Aias, Telamoon.* — **Αἰακός,** ὁ, *mythische koning v. Aigina, na zijn dood rechter in de onderwereld* ; *bij* LOEK., *tolgaarder in de onderwereld.*

αἰανής, 2, *en* **αἰανός,** 3, treurig, smartelijk.

Αἴας, αντος, ὁ (*voc.* Αἴας *en* Αἶαν), *naam v. twee Gr. helden vóór Troje.* — **1.** *zoon v. Oileus.* — **2.** *zoon v. Telamoon.*

Αἰγαί, ῶν, αἱ. **1.** *stadje in Achaia.* — **2.** *id. op Euboia.* — **3.** *missch. eilandje tusschen Tenos en Chios.*

Αἰγαῖος, 3, Aegaeïsch : -ον πέλαγος *en* τὸ -ον [πέλαγος], Aegaeïsche Zee.

1. **Αἰγαίων,** ωνος, ὁ, *andere naam v. Briareoos.*

2. **Αἰγαίων,** ωνος, *m. vr. bvn.* = Αἰγαῖος.

Αἰγάλεως, ω, ὁ, *heuvelrij tusschen Athene en Eleusis.*

αἰγανέη, ἡ, H., jachtspriet.

Αἰγείδης, ου, ὁ [Αἰγεύς], zoon van Aigeus, *t. w. Theseus.*

αἴγειος, 3 [αἴξ], van een geit, geiten-; van geiteleer.

αἴγειρος, ἡ, zwarte populier.

αἴγεος, 3 = αἴγειος.

Αἰγεύς, έως, ὁ, *mythische koning v. Athene.* — **Αἰγηΐς,** ΐδος, *en* **Αἰγῄς,** ῇδος, ἡ, de Aigeïsche phyle (*z.* φυλή, 2, a).

αἰγιαλός, ὁ. **1.** *a)* strand, kust. — *b)* kuststreek. — **2.** *als eigennaam* : Aigialos: *a) oude naam v. Achaia.* — *b)* (*ook mrv.* -οί) *kuststreek en stad in Paphlagonië.*

αἰγίβοτος, 2 [αἴξ, βόσκω], geiten voedend.

Αἰγίλεα *en* **-λια,** ων, τά, *plaats bij Eretria op Euboia.*

αἰγίλιψ, ιπος, *m. vr. bvn.* **1.** steil. — **2.** *als eigennaam: plaats op Ithaka of eilandje in de nabijheid.*

Αἰγιμιός, ὁ, *mythische koning v. Doris.*

Αἴγινα, ἡ. **1.** *dochter v. d. stroomgod Asopos.* — **2.** *een naar haar genoemd eiland in de Saronische golf.* — **Αἰγιναῖος,** 3, van Aigina. — **Αἰγινήτης,** ου, ὁ, Aigineet, bewoner van Aigina. — **Αἰγινητικός,** 3, Aiginetisch.

Αἴγιον, τό, *zeestad in Achaia.*

αἰγίοχος, *m. bvn.* [αἰγίς, *vw.* 2. ὄχος], de aigis bewegend, -zwaaiend. — **αἰγίς,** ίδος, ἡ [*missch.* αἴξ]. **1.** geitevel. — **2.** aigis, *h schild v. Zeus, gemaakt met h. vel der geit Amaltheia.*

Αἴγισθος, ὁ, *zoon v. Thuestes.*

αἴγλη, ἡ. **1.** glans, schittering. — **2.** *meton., concr., mrv.* : fakkels. — **αἰγλήεις,** ήεσσα, ῆεν, stralend, glanzend.

Αἰγὸς ποταμοί, οἱ, Aigos Potamoi, Geitenrivier, *stad en rivier in de Thrakische Chersonesos.*

Αἰγόσθενα, ων, τά, *vlek in Megaris.*

αἰγυπιός, ὁ, gier.

Αἰγύπτιος, 3, Egyptisch. — **Αἴγυπτόνδε,** *bw.* [Αἴγυπτος, -δε], naar Egypte. — **Αἴγυπτος.** **1.** ὁ, Aiguptos, *mythische koning v. Egypte.* — **2.** ὁ, Aiguptos, *andere naam v. d. Nijl.* — **3.** ἡ, Egypte.

αἰδέομαι, *impf.* ᾐδούμην, *f.* αἰδέσομαι, αἰδεσθήσομαι, *ao.* ᾐδεσάμην, ᾐδέσθην, *pf.* ᾔδεσμαι) (**A. V.** H. *pr. imper.* αἰδεῖο, *ao.* αἰδέσθην, *3e mrv.* αἴδεσθεν) [*wrt.* αἰδες], *en* αἴδομαι (*alleen pr. en impf.*) [*wrt.* αἰδ ; *vw.* αἰδώς]. — **1.** schromen, verlegen zijn, zich schamen: αἰδέομαι λέγειν, ik schaam mij te zeggen (en zeg het dus niet) ; αἰδέομαι λέγων, ik schaam mij, terwijl ik zeg. — **2.** *inz.* : *a)* eerbiedigen, ontzag hebben voor, in eere houden : αἰδέομαι τοὺς θεούς. — *b)* met schroom -, met voorkomendheid behandelen : μ' αἰδόμενος, H., uit medelijden met mij.

αἰδέσιμος, 2 [αἰδέομαι], eerbiedwaardig.

ἄϊδηλος, 2 [1. ἀ- ; *wrt.* ϝιδ, *vw.* ἰδεῖν]. **1.** *lijd.* : onzichtbaar, duister. — **2.** *bedr.* : onzichtbaar makend, vernietigend, verderfelijk.

αἰδήμων, 2 [αἰδέομαι], bescheiden, beschroomd, zedig.

ᾍδης, ου, *ion.* **Ἀΐδης,** ου, **ᾅδης,** ου [<— ᾍδης] *en* *"Αϊς, "Αϊδος, ὁ (**A. V.**, H. *gen.* Ἀΐδαο, Ἀΐδεω ; *dor.* Ἀΐδας, *voc. en gen.* α, *dat.* ᾳ, *acc.* αν) [*missch.* 1. ἀ- ; *wrt.* ϝιδ, *vw.* ἰδεῖν]. — **1.** Hades, *god der onderwereld* = Πλούτων : ἐν ᾍδου [δόμοις], in de onderwereld. **2.** *meton.* : *a)* onderwereld. — *b)* dood.

ἀϊδής, 2 [1. ἀ- ; *wrt.* ϝιδ, *vw.* ἰδεῖν], onzichtbaar.

ἀΐδιος, 2 [ἀεί], eeuwig.

αἰδοῖον, τό, schaamdeel. — **αἰδοῖος,** 3 [αἰδώς]. **1.** *bedr.* : *a)* beschroomd, beschaamd. — *b)* eerbiedig. — **2.** *lijd.* : eerbiedwaardig, achtbaar, geëerd.

αἴδομαι, *z.* αἰδέομαι.

Ἀϊδονεύς = Ἀϊδωνεύς.

"Αϊδος, *gen. v.* *"Αϊς, *z.* ᾍδης. — **"Αϊδόσδε,** *bw.* = εἰς "Αϊδος [δόμους], naar den Hades.

αἰδόφρων, 2 [αἰδώς, φρήν]. **1.** eerbiedig. — **2.** barmhartig.

ἀϊδρείη, *ion.* ἀϊδρηΐη *en* ἀϊδρίη, ἡ, onwetendheid, onverstand. — **ἄ-ϊδρις,** ις, ι, *gen.* ιος *en* εος, onwetend, onkundig, onvernuftig.

ἄϊδρυτος, 2 [1. ἀ-] = ἀνίδρυτος.

Ἀϊδωνεύς *en* **Αἰδ-,** έως *en* ῆος, ὁ, *andere naam v. Hades.*

αἰδώς, οος-ους, ἡ. **I.** *subj.* **1.** eergevoel, schroom, schaamte. — **2.** *a)* eerbied, ontzag. — *b)* medelijden, barmhartigheid ; *ook verpers. als godin.* — **II.** *meton., obj.* : datgene, waarover men men zich schaamt. **1.** wat een schande is. — **2.** schaamdeelen.

αἰεί, *z.* ἀεί.

αἰειγενέτης, ου, *m. bvn.* [αἰεί, *vw.* γίγνομαι], eeuwig. — **αἰείφρουρος** = ἀεί-.

αἰέν, *z.* ἀεί. — **αἰε-νάων** = ἀενάων. — **αἰέν-υπνος,** 2 [ὕπνος], eeuwigen slaap brengend.

αἰετός, *ion.* = ἀετός.

αἰζήϊος, *ep.* = αἰζηός.

ἄϊζηλος, 2 [?], *missch.* : onzichtbaar.

αἰζηός, *m. bvn.*, sterk, flink ; ὁ α., flinke -, jonge man.

Αἰήτης, ου, ὁ, *o. a. mythische koning in Kolchis.*

αἴητος, 2 [*missch. vw.* ἄημι], *missch.* : snuivend.

αἰθαλόεις-οῦς, όεσσα-οῦσσα, όεν-οῦν, roeterig, bewalmd. – **αἴθαλος,** ὁ, roet, walm.

αἴ-θε [αἰ], *dor., ep.* = εἴθε.

αἰθέριος, 3 [αἰθήρ], zich in den aether -, zich hoog in de lucht verheffend, - bevindend, hoogzwevend.

Αἴθη, ἡ [αἰθός], Brandvos, *naam v. een paard.*

αἰθήρ, έρος, ὁ, ἡ [αἴθω ; —> *Lat.* aethēr —> *Ned.* aether]. — **1.** *a*) aether [*bestaande uit blauw vuur*], bovenlucht (*tgst.* ἀήρ). — *b*) aether *als woonplaats der goden*, hemel. — **2.** *alg.* : lucht. — **3.** ° hemelstreek.

Αἴθικες, ων, οἱ, Aithiken, *volksstam in h. noordwesten v. Thessalië.*

Αἰθιοπεύς, ὁ, Aithiopiër. — **Αἰθιοπία,** ἡ, *z.* Αἰθιόπιος. — **Αἰθιοπικός,** 3, Aithiopisch.— **Αἰθιόπιος,** 3.— **1.** Aithiopisch. — **2.** ἡ -α [χώρα], Aithiopië, *land ten zuiden v. Egypte.* — **Αἰθίοψ,** οπος, ὁ [*wschl. v.* αἴθω, ὤψ ; *eig.* : het verbrande gezicht, neger], *gew. mrv.* : Aithiopiërs, *volk, bij* H. *in h. zuidoosten en in h. westen der aarde, later ten zuiden v. Egypte.*

αἰθός, 3 [αἴθω], verbrand, zwart.

αἴθουσα, ἡ [*part. v.* αἴθω, *zelfst. g., t. w.* στοά], zuilengang *aan beide kanten v. h. voorhof* [*waar men zich in de zon kon koesteren*].

αἴθοψ, οπος, *m. vr. bvn.* [αἴθω, ὤψ]. **1.** er als vuur uitziend, vurig, fonkelend: α. καπνός, H., rook met vlammen vermengd ; α. οἶνος, H. — **2.** *overdr.* : vurig, heftig.

αἴθρα, ἡ [αἴθω ; *vgl.* αἰθήρ], heldere lucht, helderheid.

Αἴθρα, ἡ, *mythische moeder v. Theseus.*

αἰθρηγενέτης, ου, ὁ, *en* **αἰθρηγενής,** 2 [αἴθρα, *vw.* γίγνομαι], uit de heldere lucht geboren.

αἰθρία, ἡ [αἴθριος]. **1.** heldere hemel, helder weer. — **2.** bloote hemel, open lucht. — **αἰθριάζω,** helder maken.

αἴθριος, 2 [αἴθρα], helder. — **αἶθρος,** ὁ [*id.*], ochtendkoelte.

αἴθυια, ἡ, *een zwemvogel, missch.* meeuw.

αἰθύσσω, heen en weer bewegen.

αἴθω, *alleen pr. en impf.* ἦθον [*vw. Lat.* aedis, aestus]. — **1.** *overg.* : in brand steken, aansteken. — **2.** *onoverg.* (*zld.*) *en pass.* : *a*) in brand staan, branden. — *b*) *overdr.* : -εσθαι ἔρωτι.

αἴθων, ωνος *en* ονος, *m. vr. bvn.* [αἴθω]. **1.** brandend. — **2.** *overdr.* : *a*) vurig rood, fonkelend. — *b*) vurig, onstuimig : ° ἀνὴρ α., vurige held.

Αἴθων, ωνος, ὁ [αἴθω]. **1.** Brandvos, *paard v. Hektoor.* — **2.** *naam, dien Odusseus aanneemt.*

αἰκάλλω, vleien.

αἴκε, *ep., dor.* = αἴ κε = ἐάν.

αἰκεία = αἰκία. — **αἰκέλιος** = ἀεικέλιος.

ἀΐκή, ἡ [ἀΐσσω], snelle vaart.

αἰκής, 2 [<— ἀεικής] = ἀεικής. — **αἰκία,** ἡ, smadelijke bejegening, mishandeling. – **αἰκίζω** (*alleen pr.*) *en* (*gew.*) *med.* -ομαι, αἰκίσομαι, ᾐκισάμην, ᾔκισμαι ; *pass.* ᾐκίσθην, ᾔκισμαι. — **1.** mishandelen, folteren. — **2.** verminken. — **αἰκισμός,** ὁ, mishandeling.— **αἰκῶς,** *ion.* **ἀϊκῶς,** *bw. bij* αἰκής.

αἴλινος, 2. — **1.** klagend. — **2.** ὁ α., klaaglied.

† **Αἴλιος,** ὁ [<— *Lat.* Aelius], Aelius, *Rom. persoonsnaam.*

αἷμα, τό. **1.** bloed ; *mrv.* : bloedstroomen. — **2.** *meton.* : *a*) α) bloedvergieten, moord. – β) *door een verdere meton.* : moordwapen. — *b*) bloedverwantschap.

αἱμακτός, 3 [*verbaaladj. v.* αἱμάσσω], met bloed bevlekt, bloedig.

αἱμάς, άδος, ἡ [αἷμα], bloedstroom.

αἱμασιά, ἡ. **1.** doornstruik. — **2.** *meton.* : *a*) doornhaag.— *b*) *alg.*: omheining; *inz.*: muur.

αἱμάσσω, *att.* **-άττω,** άξω, ᾕμαξα (*pass. ao.* ᾑμάχθην, *pf.* ᾕμαγμαι). — **1.** bloedig maken, met bloed bevlekken. — **2.** *alg.*: *a*) verwonden, dooden. — *b*) ° door bloedvergieten veroorzaken : α. ἄταν.

αἱματηρός, 3 [αἷμα]. **1.** bebloed, bloedig. — **2.** ° door vergoten bloed veroorzaakt : στόνος α. — **αἱματόεις-οῦς,** όεσσα -οῦσσα, όεν-οῦν [*id.*]. **1.** *a*) bloedig, bloedend. — *b*) *overdr.* : bloedrood. — **2.** moorddadig.— **αἱματόρρυτος,** 2 [αἷμα, ῥυτός], van vergoten bloed.

αἱματοῦς, *z.* αἱματόεις. — **αἱματόω** [αἷμα] = αἱμάσσω. — **αἱμάττω,** *z.* αἱμάσσω.

αἱμίονος, ὁ, *aiol.* = ἡμίονος.

αἱμοβαφής, 2 [αἷμα, βάπτω], in bloed gedoopt.

Αἱμονίδης, ου, ὁ, Haimonide, zoon van Haimoon.

αἱμορραγής, 2 [αἷμα, ῥήγνυμι], hevig bloedend. — **αἱμόρραντος,** 2 [αἷμα, ῥαί-

νω], van bloed druipend. — **αἱμοφόρυκτος,** 2 [αἷμα, φορύσσω], met bloed bezoedeld, bloedig.

αἱμύλιος, 2, *en* **αἱμύλος,** 3. — **1.** vleiend, innemend. — **2.** *alg.* : sluw, listig.

1. **αἵμων,** 2, *wschl.* : kundig.

2. **αἵμων,** 2 [αἷμα], bloedig.

Αἵμων, *ονος, ὁ, mansnaam, o. a. de verloofde van Antigone.*

* **αἰναρέτης,** *m. bvn.* (*alleen voc.* η) [αἰνός, ἀρετή], dapper tot onheil.

Αἰνέας, *ου, ὁ* = *Αἰνείας.*

Αἴνεια, *ἡ, zeestad op Chalkidike.*

Αἰνείας, *ου, ὁ* (*gen.* H. *αο en ω*), Aineias, *zoon v. Anchises, Trojaansche held.*

αἰνέω, *έσω* (*in samenst. gew. έσομαι*) *en ήσω, ᾔνεσα en ᾔνησα, ᾔνεκα* [αἶνος].— **1.** zeggen, spreken van. — **2.** *iem. of iets* prijzen, goedvinden, genoegen nemen met.— **3.** *vd. a*) beslissen, beloven, inwilligen. — *b*) aanraden.

αἴνη, *ἡ*, lof, roem, aanzien.

Αἰνιάν, *ᾶνος, ὁ,* Ainiaan ; *gew. mrv. ᾶνες, ων, οἱ,* Ainianen. — **1.** *volksstam in zuidelijk Thessalië.* — **2.** *inwoners van Ainia, in Aitolië.*

αἴνιγμα, *τό* [—>*Lat.* aenigma], *en* **αἰνιγμός,** *ὁ* [αἰνίσσομαι], duistere woorden, raadsel.

αἰνίζομαι [αἶνος], prijzen.

Αἰνιῆνες, *ion.* = *Αἰνιᾶνες* ; *z. Αἰνιάν.*

αἰνικτός, 3 [*verbaaladj.*], raadselachtig. — **αἰνίσσομαι,** *att. -ίττομαι, αἰνίξομαι, ᾐνιξάμην; pass. ᾐνίχθην, ᾔνιγμαι* [αἶνος]. — **1.** *med.* : duister spreken, bedekt te kennen geven. — **2.** *pass.* : bedekt gezegd worden.

ἀΐνναος, *aiol.* = *ἀέναος.*

αἰνόθεν, *bw.* [αἰνός, -θεν ; *eig.* : van het verschrikkelijke uit], *alleen in*: *α. αἰνῶς,* H., allerverschrikkelijkst.

Αἰνόθεν, *bw.* [Αἶνος, -θεν], uit Ainos.

αἰνόμορος, 2 [αἰνός, μόρος], met een verschrikkelijk lot, onzalig. — **αἰνοπαθής,** 2 [α., πάσχω], vreeselijke dingen lijdend. — **Αἰνόπαρις,** *ιδος, ὁ* [α., Πάρις]. Ongeluks-Paris.

αἰνός, 3. — **1.** verschrikkelijk, vreeselijk. — **2.** *bw. αἰνά* [*onz. mrv.*], op vreeselijke wijze.

αἶνος, *ὁ*, hetgeen iem. zegt. — **1.** rede, vertelling. — **2.** raad. — **3.** lof.

Αἶνος, *ὁ, zeestad in Thrakië.*

αἴνυμαι. 1. grijpen, nemen, tot zich nemen. — **2.** *overdr.* : *πόθος μ' αἴνυται,* H., het verlangen grijpt mij aan.

αἰνῶς, *bw.* [αἰνός]. **1.** vreeselijk. — **2.** buitengewoon, zeer.

αἴξ, *αἰγός, ἡ, soms ὁ* (*dat. mrv.* H. *αἴγεσι*), geit, gems, *soms* bok ; *αἴξ ἄγριος,* steenbok.

ἄϊξασκον, ἀΐξω, *z. ἀΐσσω.*

Αἰξωνεύς, *ὁ*, uit *de Attische gouw* Aixone.

Αἰολεῖς, *έων, οἱ,* Aioliërs, *een der vier voornaamste Gr. stammen.*

Αἰολίδαις, *aiol., en* 1. **Αἰολίδης,** *ου, ὁ* [Αἴολος], Aiolide, zoon van Aiolos.

2. **Αἰολίδης,** *m. bvn.*, Aiolisch.

Αἰόλιος, 3 [Αἴολος, 2], van Aiolos, *d. windgod* : *-η νῆσος,* H., *een der Liparische eilanden.*

Αἰολίς, *ίδος, vr. bvn.* [Αἴολος, 1] **1.** Aiolisch. — **2.** *ἡ Α.* [χώρα], Aiolis : *a*) *landschap aan de westkust v. Klein-Azië.* — *b*) *oude naam v. Thessalië.*

αἰόλλω [αἰόλος], heen en weer draaien.

αἰολοθώρηξ, *ηκος, m. bvn., ion.* [αἰόλος, θώραξ], met flikkerend harnas. — **αἰολομίτρης,** *ου, m. bvn.* [α., μίτρα], met flikkerenden gordel. — **αἰολόπωλος,** *m. bvn.* [α., πῶλος], met vlugge rossen.

αἰόλος, 3. — **1.** beweeglijk, vlug. — **2.** *a*) flikkerend, fonkelend.— *b*) van kleur veranderd, vaal.

Αἴολος, *ὁ*. **1.** *stamvader der Aioliërs.* — **2.** *windgod.*

ἄϊον, *impf. v.* 1. *en* 2. *ἀΐω.*

Αἴπεια, *ἡ* [αἰπύς], *zeestad in Messenië.*

αἰπεινός, 3, *en* **αἰπήεις,** *ήεσσα, ῆεν* [αἰπύς], hoog, hooggelegen.

αἰπόλιον, *τό*, kudde geiten. — **αἰπόλος,** *ὁ* [αἴξ, πέλω], geitenhoeder.

αἶπος, *τό*, steilte, hoogte. — **αἰπός,** 3 = *αἰπύς.*

Αἶπυ, *εος, τό* [αἰπύς], *stad in h. gebied v. Nestoor.*

αἰπύς, *εῖα, ύ.* **I. 1.** *a*) zich steil verheffend, steil. — *b*) *vd.* : hoog, hooggelegen. — **2.** *overdr.* : moeilijk : *α. πόνος,* H. — **II. 1.** steil neerdalend : *-εῖα εἰς ἅλα πέτρη,* H. — **2.** *overdr. v. rampen enz.* : plots over iem. neerkomend : *α. ὄλεθρος,* H. ; *α. χόλος.*

Αἰπύτιος, 3, van Aiputos. — **Αἴπυτος,** *ὁ, koning in Arkadië.*

αἵρεσις, *εως, ἡ* [αἱρέω]. **I.** (αἱρέω), het nemen, het innemen, het veroveren. — **II.** (αἱρέομαι). **1.** het voor zich nemen. — **2.** *a*) het kiezend nemen, keuze : *-ιν διδόναι τινί* ; *inz.* : het verkiezen *tot een ambt.* — *b*) *meton.* : het gekozene, *o. a.* voornemen, denkwijze, philosophische school.

αἱρετός, 3 [*verbaaladj. v.* αἱρέω]. **1.** (αἱρέω). *a*) te nemen, te veroveren. — *b*) *overdr.* : met den geest te vatten, te begrijpen. — **2.** (αἱρέομαι), gekozen, verkieslijk.

αἱρέω, *f.* αἱρήσω, *2e ao.* εἷλον, *pf.* ᾕρηκα ; *med. f.* αἱρήσομαι, *2e ao.* εἱλόμην, *pf.* ᾕρημαι ; *pass. f.* αἱρεθήσομαι, *ao.* ᾑρέθην, *pf.* ᾕρημαι.
A. V. f. † -ελῶ, *2e ao. ep.* ἕλον, *ao.* † -εῖλα, *iter. 2e ao.* ἕλεσκον ; *pf. ion.* ἀραίρηκα (*att. redupl.*). — *med. ao.* † εἱλάμην, *2e ao. ep.* ἑλομην. — *pass. ao. ion.* αἱρέθην ; *pf. ion.* ἀραίρημαι (*att. redupl.*); *f. ex.* ᾑρήσομαι.
A. *act.* **I. 1.** nemen, vatten, grijpen : α. χεῖρά τινος ; α. τινὰ χειρός, bij de hand. — **2.** *overdr.* : *a*) met den geest vatten, begrijpen. — *b*) verwerven, winnen : α. κῦδος, H., roem. — *c*) aanpakken, beginnen : ἔνθεν ἑλὼν (ἀοιδήν), H., daar aanheffend. — **II.** *inz. met de bijgedachte v. geweld.* **1.** wegnemen, in zijn macht krijgen, vangen, gevangennemen, veroveren ; *vd. ook* : dooden. — **2.** *overdr.* : *a*) betrappen. — *b*) *v. aandoeningen, toestanden e. a. abstracta* : overmeesteren : θάμβος (verbazing) ἕλε πάντας, H. ; λιμῷ αἱρεθήσονται, zullen door honger omkomen ; ὁ λόγος οὕτως αἱρεῖ, de redeneering overtuigt daarvan (*lett.* : vat ons op die wijze). — *c*) *in de rechtstaal* (*voorstelling v. h. proces als een strijd,* ἀγών) : *a*) overtuigen, doen veroordeelen : ἑλεῖν δοῦλον κλέπτοντα ; *ook* : veroordeelen : ° Δίκη νιν εἷλεν. — *β*) *vd.* : *een proces* winnen : ἑλεῖν τὴν γραφήν.
B. *med.* **I. 1.** *a*) het zijne -, voor -, met -, tot zich nemen : δεῖπνον ἕλοντο, H. — *b*) *overdr.* : met den geest aannemen : γνώμην (een meening) αἱρεῖσθαι ; ἐμεῦ ἕλετο ὅρκον, H., nam mij een eed af. — **2.** *alg.* : verkrijgen, ontvangen, bereiken. — **II. 1.** kiezend voor zich nemen, verkiezen, liever willen : αἱρεῖσθαι μᾶλλον, *en ook* αἱρεῖσθαι *alleen* ; αἱρεῖσθαί τινα στρατηγόν. — **2.** *overdr.* : kiezen : αἱρεῖσθαι τὰ βασιλέως *en* αἱρεῖσθαι Κῦρον, partij kiezen voor...

ἄϊρος, *m. bvn.* [1. ἀ-, Ἶρος] *in* Ἶρος ἄϊρος, Iros, die geen Iros is, Ongeluks-Iros.

αἴρω, *f.* ἀρῶ, *ao.* ἦρα, *pf.* ἦρκα ; *med. f.* ἀροῦμαι, *ao.* ἠράμην, *2e ao.* ἠρόμην, *pf.* ἦρμαι ; *pass. f.* ἀρθήσομαι, *ao.* ἤρθην, *pf.* ἦρμαι, *en* **ἀείρω,** *f.* ἀρῶ, *ao.* ἤειρα ; *med. ao.* ἠειράμην ; *pf.* ἤερμαι ; *pass. ao.* ἠέρθην, *pf.* ἤερμαι.
A. *overg.* **I. 1.** opheffen, optillen, verheffen, oprichten : ἱστὸν ἀείραντες, H., den mast oprichtend ; αἰρόμενος τοὺς ἱστούς, de masten van zijn (*med.*) vloot; τεῖχος αἴρω, een muur optrekken ; αἴρω τὴν χεῖρα, *bij een stemming.* — **2.** *overdr. v. hetgeen men zich als een opnemen, een verheffen voorstelt* : *a*) vergrooten : τῷ λόγῳ τι α., overdrijven ; ἤρθη μέγας, is groot (*d. i.* machtig) geworden. — *b*) met woorden verheffen, prijzen. — *c*) (*med.*) : op zich nemen : πόλεμον ἄρασθαι, ondernemen. — *d*) *v. gevoelens* : opvatten : ° ὄγκον (verwaandheid) ἄρασθαι ; ° ὑψοῦ αἴρει θυμόν, bruist op ; *pass.* : hoogmoedig worden. — *e*) *de stem* verheffen : † ἦραν φωνήν ; † ἄρασθαι βοήν. — **II. 1.** *a*) (opheffen en) aanbrengen : μή μοι οἶνον ἄειρε. — *b*) *overdr.* : verschaffen : ° πόλει σωτῆρα αἴρεσθαι. — **2.** *gew.* : *a*) (omhoog- en) wegbrengen : τὰς ναῦς ἄραντες, naar de volle zee brengend (*vgl. Lat.* altum) ; † *vd.* (*zonder de voorstelling v. omhoogbrengen*) : uit den weg ruimen, dooden. — *b*) *overdr.* : wegdragen, verwerven : κλέος αἴρομαι, H. ; ἄρασθαι (behalen) νίκην.
B. *onoverg.* : opstaan, zich verheffen : στρουθὸς (struisvogel) πτέρυξιν αἴρουσα. — *inz.* **1.** *v. de zon* : opgaan. — **2.** opbreken : ἄρας τῷ στρατῷ. — **3.** in zee steken (*z.* A, II, 2, a) ; *alg.* : van wal steken.

*°**Ἄϊς,** *z.* Ἅιδης.

αἶσα, ἡ. **I. 1.** aandeel. — **2.** het passende, het billijke : κατ' -αν H., naar behooren. — **II.** *inz.* **1.** *a*) het door de goden toebedeelde lot, levenslot : α. μοί ἐστι ..., H., mij is beschoren ... — *b*) *meton.* : besluit -, beschikking van een god : Διὸς α., H. — **2.** *verpers.* : Noodlot, *als een der Moiren gedacht.*

Αἴσηπος, ὁ, *riviertje in Musië.*

αἰσθάνομαι, αἰσθήσομαι, *2e ao.* ᾐσθόμην, *pf.* ᾔσθημαι [αἴσθομαι]. **1.** met de zintuigen waarnemen : zien, hooren, ruiken, gevoelen. — **2.** *overdr. v. h. verstand* : *a*) bemerken, vernemen. — *b*) begrijpen, inzien ; *v. de toekomst* : voorzien.

αἴσθημα, τό [αἰσθάνομαι], gevoel.

αἴσθησις, εως, ἡ [*id.*]. **1.** *a*) het *zinnelijk* waarnemen, waarneming : -ιν παρέχειν, de gelegenheid bezorgen om waar te nemen, opgemerkt worden. — *b*) *meton.* : zintuig. — **2.** *overdr. v. d. geest* : *a*) het waarnemen, kennis. — *b*) *meton.*: waarnemingsvermogen, bewustzijn.

αἰσθητός, 3 *en* 2 [*verbaaladj. v.* αἰσθάνομαι], waarneembaar. — **αἴσθομαι** (*alleen pr.*), *zld.* = αἰσθάνομαι.

ἀΐσθω [*wrt.* αϝ, *vw.* ἄημι], uitademen.

αἴσιμος, 2 *en* 3 [αἶσα]. **1.** gepast, behoorlijk:

-α εἰδέναι, H., juist denken. — **2.** door het noodlot bepaald: -ον ἦμαρ, H., de dag van het noodlot, - des doods.

αἴσιος, 2 [αἶσα], door een gunstig lot gezonden. — **1.** geluk voorspellend, gunstig. — **2.** te goeder ure komend.

ἀΐσσω, ᾄσσω *en att.* ᾄττω, *f.* ἀΐξω *en* ᾄξω, *ao.* ᾔϊξα *en* ἦξα (*iter. ao. ion.* ἀΐξασκον); *pass. ao.* ᾔϊχθην. — **1.** *onoverg.* (*act., med. en pass.*), *v. iedere snelle beweging*: snellen, vliegen, zich snel -, zich onstuimig bewegen, losstormen op, opspringen, opstijgen, dwarrelen, fladderen. — **2.** *overg.* : snel bewegen, zwaaien.

ἄϊστος, 2 [1. ἀ- ; *wrt.* ϝιδ, *z.* * εἴδω], ongezien, onzichtbaar, verdwenen. — **ἀϊστόω,** ώσω, *ao.* ᾐΐστωσα, ᾔστωσα. **1.** onzichtbaar maken, doen verdwijnen. — **2.** *inz.* : *a*) vernietigen, dooden.— *b*) *alg.* : verwoesten.

αἰσυλοεργός, 2 [α., ἔργον], misdadig. — **αἴσυλος,** 2, misdadig, baldadig.

Αἰσύμη, ἡ, *stad in Thrakië.* — **Αἰσύμηθεν,** *bw.* [*A.*, -θεν], uit Aisume.

αἰσυμνάω [αἶσα]. **1.** recht spreken. — **2.** *alg.* : heerschen. — **αἰσυμνητήρ,** ῆρος, ὁ, vorst, prins. — **αἰσυμνήτης,** ου, ὁ. **1.** kamprechter. — **2.** *alg.* : heerscher, vorst.

Αἰσχίνης, ου, ὁ, Aischines, *mansnaam, o. a.* **1.** *leerling v. Sokrates.* — **2.** *redenaar, tegenstander v.* DEM. — **3.** *een der Dertig.*

αἴσχιστος, 3 [αἶσχος], *superl. bij* αἰσχρός. — **αἰσχίων,** 2 [*id.*], *comp. bij id.* — **αἶσχος,** τό. **I.** leelijkheid. — **II.** *overdr. in zedelijken zin.* **1.** schande, oneer. — **2.** *meton., concr.* : *a*) *obj.* : schandelijke daad. — *b*) *subj.* : scheldwoorden, verwijt.

αἰσχροκέρδεια, ἡ, vuig winstbejag, hebzucht. — **αἰσχροκερδής,** 2 [αἰσχρός, κέρδος], hebzuchtig. — **αἰσχροκερδία,** ἡ = -δεια. — **αἰσχροποιός,** 3 [αἰσχρός, ποιέω], schandelijk handelend.

αἰσχρός, 3, *comp.* αἰσχίων, *superl.* αἴσχιστος [αἶσχος]. **I. 1.** leelijk. — **2.** *overdr.*: *a*) zedelijk leelijk, schandelijk, eerloos, gemeen. — *b*) *verzw.* : ongeschikt, ongepast. — **II.** *bedr.* : smadelijk, hoonend.— **αἰσχρότης,** ητος, ἡ, leelijkheid.

Αἰσχύλος, ὁ, Aischulos, *beroemd tragisch dichter, 525-456 v. C.*

αἰσχύνη, ἡ [αἶσχος]. **I.** *obj.* : (αἰσχύνω) schande, oneer : α. συμβαίνει μοι ; ἐν -ῃ ποιεῖν τινα, iem. schande aandoen. — **II.** *subj.* (αἰσχύνομαι). **1.** schaamte, schaamtegevoel, eergevoel : ° πᾶσαν -ην ἀφίημι.— **2.** schroom, ontzag, eerbied.

αἰσχύνω, *f.* υνῶ, *ao.* ᾔσχυνα ; *med. f.* υνοῦμαι (*gew. met lijd. zin*) ; *pass. ao.* ᾐσχύνθην, *pf.* ᾔσχυμμαι. — **I.** *bedr.* **1.** leelijk maken, misvormen, schenden : ° α. πρόσωπόν τινος. — **2.** *gew. overdr. in zedelijken zin* : onteeren, te schande maken. — **II.** *med.-pass.* **1.** eergevoel hebben. — **2.** zich schamen, schromen, *iets of iem.* ontzien : α. φάτιν (gepraat) ἀνδρῶν, H. ; *met part.* : zich schamen over iets *dat men doet* : α. λέγων ; *met inf.* : zich schamen *iets te doen* (*en het daarom niet doen*) : α. λέγειν.

Αἴσων, ωνος, ὁ, *vader v. Iasoon.*

Αἴσωπος, ὁ, Aisopos, *legendarisch fabelschrijver die ten tijde v. Soloon zou geleefd hebben.*

αἰτέω, ήσω, ᾔτησα, ᾔτηκα. — **1.** vragen, verzoeken, bedelen : α. τινά τι, iem. om iets verzoeken. — **2.** *inz.* : *a*) ten huwelijk vragen. — *b*) voor een tijd -, te leen vragen. — **αἴτημα,** τό, verzoek, bede.

ἀΐτης, ου, ὁ, vriend.

αἴτησις, ἡ [αἰτέω], het vragen, verzoek, bede. — **αἰτητός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], afgesmeekt.

αἰτία, ἡ [αἴτιος]. **1.** oorzaak, reden, grond. — **2.** *inz.* : *a*) schuld, verantwoordelijkheid. — *b*) (*grond voor een*) aanklacht, beschuldiging : ἐν -ᾳ εἰμί, aangeklaagd worden ; ἐν -ᾳ ἔχειν τινά, iem. beschuldigen ; -αν ἔχειν ὑπό τινος, door iem. aangeklaagd worden ; -αν τινὸς λαμβάνειν, zich een aanklacht wegens iets op den hals halen.

αἰτιάομαι, άσομαι, ᾐτιασάμην, ᾐτίαμαι [αἰτία]. — **1.** *a*) als oorzaak beschouwen, - aanwijzen, als reden voorwenden. — *b*) iets (*goeds of kwaads*) v. iem. beweren. — **2.** aanklagen, beschuldigen, berispen, laken : α. τινά τινος, *ook* τινά τι. — **αἰτίασις,** εως, ἡ, aanklacht.

αἰτίζω [αἰτέω]. **1.** smeeken : α. τινά. — **2.** smeeken -, bedelen om : α. τι.

αἴτιος, 3. — **1.** *a*) veroorzakend, aanleiding gevend tot : α. ἦν (ik stelde voor) πεμφθῆναι ἄγγελον. — *b*) τὸ -ον, oorzaak, reden. — **2.** *a*) schuldig, aangeklaagd : τινος, aan -, wegens iets ; τινι, tegen iem. — *b*) ὁ α., schuldige, beklaagde ; τὸ -ον = αἰτία, schuld.

Αἰτναῖος, 3, van den Etna. — **Αἴτνη,** ἡ. **1.** Etna, *vuurberg op Sicilië.*— **2.** Aitna, *stad op Sicilië, nu Catania.*

Αἰτωλία, ἡ, Aitolië, *landschap in Griekenland.* — **Αἰτώλιος,** 3, Aitolisch, uit

Aitolië. — **Αἰτωλός**, *m. bvn.* **1.** = *Αἰτώλιος.* — **2.** *οἱ -οί*, Aitoliërs.

αἴφνης, *bw.*, plots. — **αἰφνίδιος**, 2, plotseling.

ἀϊχθῆναι, *inf. ao. pass. v.* ἀΐσσω.

αἰχμάζω, *άσω*, *ἤχμασα* [*αἰχμή*]. — **1.** *een lans* zwaaien, - werpen. — **2.** *overdr.*: als een lans zwaaien: °*α. χέρα πρός τινι*, de hand opheffen tegen.

αἰχμαλωσία, *ἡ*. **1.** krijgsgevangenschap. — **2.** *alg.*: gevangenschap. — **αἰχμαλωτίζω**, krijgsgevangen maken. — **αἰχμαλωτίς**, *ίδος*, *ἡ*. **1.** krijgsgevangene. — **2.** *vr. bvn.*, van een krijgsgevangene. — **αἰχμάλωτος**, 2 [*αἰχμή*, *ἁλίσκομαι*; *eig.*: met de lans genomen]. **1.** krijgsgevangen. — **2.** *alg.*: veroverd, buitgemaakt.

αἰχματάς, *dor.* = *-ητής*. — **αἰχμή**, *ἡ*. **1.** punt van een lans, - van een speer. — **2.** *synekd.*: *a*) lans, speer. — *b*) *meton.*: gevecht, oorlog. — **αἰχμητά**, *ὁ*, H., *en* **αἰχμητής**, *οῦ*, *ὁ*. **1.** lansdrager. — **2.** *bvn.*: *a*) met een lans gewapend. — *b*) krijgshaftig, dapper. — **αἰχμοφόρος**, *ὁ* [*α.*, *φέρω*], lansdrager, *inz. v. lijfwachten.*

αἶψα, *bw.*, spoedig, dadelijk. — **αἰψηρός**, 3, vlug, snel.

1. **ἀΐω** (*alleen pr. en impf.* *ἄϊον*), waarnemen. — **1.** *met de zintuigen*: hooren, zien, voelen. — **2.** *overdr.*, *met h. verstand*: *a*) vernemen. — *b*) verstaan.

2.* **ἀΐω** (*alleen impf.* *ἄϊον*), uitademen.

1. **αἰών**, *ῶνος*, *ὁ*, *soms ἡ* [*vw. Lat.* aevum, *Ned.* eeuw]. **I.** tijd, tijdruimte. — **II.** *inz.* **1.** *a*) levensduur: *διαφέρειν τὸν -να*, zijn leven doorbrengen. — *b*) *meton.*: *α*) leven: *φίλης -νος ἀμερθῆναι*, H., beroofd worden. — *β*) levenslot. — **2.** lange tijdruimte, eeuwigheid: † *εἰς τὸν -να*, † *εἰς τοὺς -νας*, in eeuwigheid. — **3.** † het aardsche leven, de wereld, *in tgst. tot de eeuwigheid*: *οἱ υἱοὶ τοῦ -νος*, de kinderen dezer wereld, *in tgst. tot de kinderen des lichts.*

2.* **αἰών**, *ἡ* (*alleen acc.* *αἰόνα*), mantel.

αἰώνιος, 2 [1. *αἰών*], eeuwig.

αἰώρα, *ἡ* [*ἀείρω*], alles waaraan iets hangt of zwevende wordt gehouden: strop, schommel.

αἰωρέω, *ήσω*, *ᾐώρησα*; *pass.* *ᾐωρήθην*, *ᾐώρημαι*. **1.** *a*) opheffen, verheffen, omhooghouden. — *b*) in een zwevenden toestand brengen, - houden. — **2.** *pass.*: *a*) hangen, schommelen, zweven. — *b*) *overdr.*: in een onzekeren toestand (*b. v. in gevaar*) verkeeren.

Ἀκαδήμεια *en* **-μία**, *ἡ*, Akademie. — **1.** *tuin bij Athene, met gymnasium, waar Platoon onderwees.* — **2.** *meton.*: *de Platonische school.* — **Ἀκάδημος**, *ὁ*, *Atheensche heroos.*

ἀκάθαρτος, 2 [*καθαίρω*]. **1.** onrein, onzuiver, *eig. en overdr.* — **2.** niet verzoend.

ἀκαιρία, *ἡ*, ongelegen tijd, ongunstige toestand. — **ἄκαιρος**, 2 [*καιρός*], ontijdig, ongelegen.

ἀκάκητα, *ὁ* (*alleen nom.*), H., *missch.*: heilbrenger, redder, *of* genadig, *of* listig.

ἀκαλαρρείτης, *ου*, *m. bvn.* [*ἀκαλὰ* (*bw. acc. v. -ός*) *ῥεῖ* (*ῥέω*)], zacht stroomend. — **ἀκαλός**, 3, rustig.

ἀκάλυπτος, 2 [*καλύπτω*], *en* **ἀκαλυφής**, 2 [*id.*], onbedekt, ongesluierd.

ἀκάμας, *αντος*, *m. vr. bvn.* [*κάμνω*], *en* **ἀκάματος**, 2 *en* 3 [*κάματος*]. **1.** onvermoeibaar. — **2.** *bw. -ατα* [*acc. onz. mrv.*], onvermoeibaar.

ἄκαμπτος, 2 [*κάμπτω*]. **1.** niet gebogen. — **2.** *overdr.*: onbuigzaam, niet ontroerd, niet geknakt (*door ziekte enz.*).

ἄκανθα, *ἡ*. **1.** doorn. — **2.** *synekd.*: doorngewas, distel. — **ἀκάνθινος**, 3, van doornen.

Ἀκάνθιος, 3. — **1.** van -, uit Akanthos. — **2.** *οἱ -οι*, de inwoners van Akanthos. — **Ἄκανθος**, *ὁ*, *zeestad in Thrakië.*

ἀκανθώδης, 2 [*ἄκανθα*]. **1.** doornig. — **2.** *overdr.*: netelig, spitsvondig.

ἀκάρδιος, 2 [*καρδία*], zonder hart (*v. een offerdier*).

ἀκαρής, 2 [1. *ἀ-*, *κείρω*; *eig.*: te kort om afgeschoren te worden], *gew. v. d. tijd.* **1.** kort: *ἐν -εῖ χρόνῳ*. — **2.** *τὸ -ές*, oogenblik; *ἐν -εῖ*, *met en zonder τοῦ χρόνου*, in een oogenblik.

Ἀκαρνάν, *ᾶνος*, *ὁ*, Akarnaniër; *οἱ -ᾶνες*, *volk in Midden-Griekenland.* — **Ἀκαρνανία**, *ἡ*, Akarnanië. — **Ἀκαρνήν**, *ῆνος*, *ion.* = *-νάν*.

ἄκαρπος, 2 [*καρπός*], *en* **ἀκάρπωτος**, 2 [*καρπόω*], onvruchtbaar, *eig. en overdr.*

Ἄκαστος, *ὁ*. **1.** *mythische koning v. Doelichion.* — **2.** *id. v. Ioolkos, Argonaut.*

ἀκατάπαυστος, 2 [*καταπαύω*], onophoudelijk.

ἀκαταστασία, *ἡ*, onrust, oproer; *mrv.*: onlusten. — **ἀκατάστατος**, 2 [*καθίστημι*], onrustig.

ἄκατος, *ἡ*. **1.** licht vaartuig, boot. — **2.** *alg.*: schip.

ἄκαυστος, 2 [*καίω*], niet verbrand.

ἀκαχείατο, -χεῖν, -χημαι, *z.* ἀκαχίζω.

ἀκαχίζω, χήσω, ἀκάχησα, 2e ao. ἤκαχον; *med.* 2e *ao.* ἠκαχόμην; *pf.* ἀκάχημαι, ἀκήχημαι (*3 mrv.* ἀκηχέδαται *en* ἀκηχέαται, *part.* ἀκαχήμενος *en* ἀκηχέμενος; *plqpf. 3 mrv.* ἀκαχήατο, ἀκαχείατο) [*wrt.* ἀχ *met redupl.*; *vw.* ἄχομαι]. — **1.** bedroeven, krenken. — **2.** *med.*: zich bedroeven, treuren.

ἀκαχμένος, 3 [*wrt.* ἀκ, *z.* ἀκμή], puntig, scherp.

ἀκειόμενος = ἀκεόμενος, *v.* ἀκέομαι.

ἀ-κέλευστος, 2, zonder bevel, uit eigen beweging.

ἀκέομαι, ἀκέσομαι, ἠκεσάμην. — **1.** genezen, heelen: ἀ. τινα; ἀ. ἕλκος; ἀ. δίψαν, H., zijn dorst lesschen. — **2.** *overdr.*: *a*) herstellen: νῆας ἀ., H. — *b*) verhelpen, weer goed maken: ἀ. ἀπορίας, moeilijkheden.

ἀκέραιος, 2 [κεράννυμι]. **1.** *a*) onvermengd, zuiver. — *b*) *alg.*: ongedeerd, gaaf; *v. troepen*: versch. — **2.** *overdr. in zedelijk opzicht*: onbedorven, onbezoedeld, rein.

ἀκερδής, 2 [κέρδος], onvoordeelig, schadelijk.

ἀκερσεκόμης, ου, *m. bvn.* [κείρω, κόμη], met ongesneden haar, langlokkig.

᾿Ακέσης, ου, ὁ, *een mythisch stuurman.*

ἄκεσμα, τό [ἀκέομαι], geneesmiddel.

᾿Ακεσσαμενός, ὁ, *koning in Thrakië.*

ἀκεστήρ, ῆρος, *m. bvn.* [ἀκέομαι], genezend, tot bedaren brengend.

᾿Ακεστόδωρος, ὁ, *Gr. geschiedschrijver, wschl. IIIe eeuw v. C.*

ἀκεστός, 3 [*verbaaladj. v.* ἀκέομαι]. **1.** geneeslijk. — **2.** *overdr.*: weer goed te maken.

ἀκέστρα, ἡ, groote naald, stopnaald.

ἀκέων, έουσα, *en, gew., onverb.* [*part. v.* *ἀκέω], zwijgend, stil, rustig.

ἀκήδεστος, 2 [κήδω]. **1.** *lijd.*: onverzorgd, verwaarloosd; *inz.*: onbegraven. — **2.** *bedr.*: zonder zorgen, onbekommerd, onbarmhartig. — **ἀκηδέστως,** *bw.*, onbarmhartig.

ἀκηδέω, ήσω, ἀκήδεσα, verwaarloozen. — **ἀκηδής,** 2 [κῆδος] = ἀκήδεστος.

ἀκήκοα, *pf. v.* ἀκούω.

ἀκήλητος, 2 [κηλέω]. **1.** niet betooverd. — **2.** *a*) niet te betooveren. — *b*) *overdr.*: onbuigzaam, onvermurwbaar.

ἄκημα, τό [ἀκέομαι] = ἄκεσμα.

ἀκήν, *bw.*, stil, geluidloos.

ἀκηράσιος, 2, *en* 1. **ἀκήρατος,** 2 [κεράννυμι], onvermengd, zuiver.

2. **ἀκήρατος,** 2 *en* 1. **ἀκήριος,** 2 [κήρ], ongedeerd, onbeschadigd.

2. **ἀκήριος,** 2 [κῆρ; *eig.*: zonder hart]. **1.** dood. — **2.** *overdr.*: zonder moed, laf.

ἀκήρυκτος, 2 [κηρύσσω]. **1.** niet door den heraut aangekondigd. — **2.** *v. een oorlog*: waarin door geen heraut onderhandeld wordt, verbitterd.

ἀκηχ-, *z.* ἀκαχίζω.

ἀκιδνός, 3, zwak.

ἄκικυς, υος, *m. vr. bvn.* [κῖκυς], krachteloos.

ἀκινάκης, ου, ὁ [*Perzisch w.*], *Perzische* dolk.

ἀκίνδυνος, 2 [κίνδυνος], gevaarloos, veilig.

ἀκινησία, ἡ, onbeweeglijkheid. — **ἀκίνητος,** 2 [κινέω]. **1.** *a*) niet bewogen. — *b*) *overdr.*: onveranderd. — **2.** *a*) wat men niet kan bewegen. — *b*) *overdr.*: onveranderlijk, onwrikbaar, onbuigzaam, niet te bedwingen. — **3.** *a*) wat men niet mag bewegen, - aanraken, heilig. — *b*) *overdr.*: wat men niet mag uitspreken, wat geheim moet blijven.

ἀκίχητος, 2 [κιχάνω], onbereikbaar.

ἄ-κλαυστος *en* **ἄ-κλαυτος,** 2, tranenloos. — **1.** *lijd.*: onbeweend. — **2.** *bedr.*: *a*) niet weenend. — *b*) ongestraft.

ἀκλεής, *ep.* **ἀκλειής,** 2 [κλέος], roemloos, smadelijk.

ἄ-κλειστος, 2, niet gesloten.

ἀκλειῶς *en* **ἀκλεῶς,** *bw. bij* ἀκλειής *en* ἀκλεής. — **ἀκληεῖς,** *ep. mrv. bij* ἀκλεής.

ἄκληρος, 2 [κλῆρος], zonder erfdeel, behoeftig.

ἀκληρωτεί *en* **-τί,** *bw.*, zonder te loten. — **ἀ-κλήρωτος,** 2, niet verloot.

ἄ-κληστος, 2 = ἄκλειστος.

ἄ-κλητος, 2, ongeroepen, ongenoodigd.

ἄκλυστος, 2, *en, dor.*, 3 [κλύζω], niet door de golven gebeukt.

ἀκμάζω [ἀκμή], *overdr.*: op het hoogtepunt staan: in zijn volle kracht -, in den bloei der jaren zijn, bloeien, rijp -, rijk -, machtig zijn, goed voorzien zijn van: ἀ. πλούτῳ; *met inf.*: de kracht bebben om; *dikw. v. toestanden*: πόλεμος -ει, is volop aan den gang.

ἀκμαῖος, 3 [ἀκμή], *overdr.* **1.** in volle kracht, in vollen bloei, rijp, sterk. — **2.** te rechter tijd.

ἄκματος, *dor.* = ἄκμητος.

ἀκμή, ἡ [*wrt.* ἀκ; *vw.* ἄκρος, *Lat.* aciēs]. — **1.** *a*) punt, spits, uiteinde. — *b*) het scherp, snede: ἀ. ξυροῦ, van een scheer-

mes. — **2.** *overdr.* : *a*) hoogtepunt *der jeugd, der kracht of v. een anderen toestand,* bloei, rijpheid. — *b*) *inz. v. d. tijd* : passende -, juiste tijd : ° ἀ. οὐ μακρῶν λόγων, het is niet de tijd voor... — **ἀκμήν,** *bw.* [*acc. v.* ἀκμή]. **1.** juist, zooeven. — **2.** nog steeds.

ἀκμηνός, 3 [ἀκμή], volwassen.

ἄκμηνος, 2, nuchter.

ἀκμής, ῆτος, *m. vr. onz. bvn., en* **ἄκμητος,** 2 [κάμνω], onvermoeid, onvermoeibaar.

ἀκμόθετον, τό [ἀ., τίθημι], aanbeeldsblok. — **ἄκμων,** ονος, ὁ, aanbeeld.

ἄκνηστις, ιος, ἡ, ruggegraat (*v. dieren*).

ἀκοή, ἡ, *en, ep.,* **ἀκουή,** ἡ [*vw.* ἀκούω]. **I.** het hooren: λόγοι ἄξιοι -ῆς, het hooren waard; ἐξ -ῆς, van hooren zeggen. — **II.** *meton.* **1.** gehoor (*als vermogen*): διεφθαρμένος τὴν -οήν, doof. — **2.** oor. — **3.** het gehoorde: tijding, bericht, gerucht: -οαὶ τῶν προγεγενημένων, overleveringen.

ἀκοίτης, ου, ὁ, echtgenoot. — **ἄκοιτις,** ιος, ἡ, echtgenoote.

ἀκολασία, ἡ [κόλασις], teugelloosheid, losbandigheid.

ἀκολασταίνω, losbandig leven. — **ἀκόλαστος,** 2 [κολάζω]. **1.** ongestraft ; *v. een paard* : ontoombaar. — **2.** *overdr.* : teugelloos, ongebonden ; *v. een leger* : tuchteloos.

ἄκολος, ἡ, bete.

ἀκολουθέω. 1. meegaan, begeleiden, volgen : ἀ. τινί ; ἀ. μετά τινος. — **2.** *overdr.*: *a*) met den geest -, een betoog volgen: ἀ. λόγῳ. — *b*) zich laten leiden, gehoorzamen : ἀ. τοῖς πράγμασιν, door de gebeurtenissen.— **ἀκόλουθος,** 2 [2. ἀ-, κέλευθος]. **1.** *a*) medegaande, begeleidend, volgend, tot het gevolg behoorend. — *b*) ὁ, ἡ ἀ., begeleider, dienaar, dienares. — **2.** *overdr.* : er uit volgend, overeenkomend met: -α τούτοις (*onz.*) πράττειν ; οὐκ -ά ἐστι τό τε ... καὶ τὸ ..., die twee dingen gaan niet samen. — **ἀκολούθως,** *bw.*, overeenkomstig.

ἀκομιστία, ἡ, verwaarloozing. — **ἀκόμιστος,** 2 [κομίζω], verwaarloosd.

ἀκονάω [ἀκόνη], wetten, slijpen.

ἀκόνδυλος, 2 [κόνδυλος], zonder vuistslagen.

ἀκόνη, ἡ [*wrt.* ἀκ ; *vgl.* ἀκμή], wetsteen.

ἀκονητί *en* **-νιτί,** *bw. v.* ἀκόνιτος.

ἀκόνιτον, τό, *naam v. verscheidene giftige planten, o. a.* akoniet, monnikskap.

ἀκόνιτος, 2 [κονίω]. **1.** zonder stof *v. h. strijdperk.* — **2.** *vd.*: zonder strijd, - inspanning.

ἀκοντίζω, *f.* ιῶ [1. ἄκων]. **1.** *a*) de speer werpen. — *b*) *alg.* : werpen, slingeren: ἀ. δουρί, H.; ἀ. δοῦρα, H. — **2.** treffen, wonden.

ἀκόντιον, τό [*verklw. v.* 1. ἄκων], speer, werpspies.

ἀκόντισις, εως, ἡ [ἀκοντίζω], het werpen met de speer. — **ἀκόντισμα,** τό [*id.*]. **1.** speerworp. – **2.** geworpen speer. — **ἀκοντιστής,** οῦ, ὁ [*id.*], speerwerper. — **ἀκοντιστύς,** ύος, ἡ [*id.*], wedstrijd in het werpen met de speer.

ἀκόντως, *bw.* [2. ἄκων], ongaarne, met tegenzin.

ἄκοπος, 2 [κόπος]. **1.** *bedr.* : *a*) niet vermoeiend. — *b*) de vermoeidheid verdrijvend ; τὸ -ον, versterkend middel. — **2.** *lijd.* : onvermoeid, onvermoeibaar.

ἀκόρεστος, 2, *en* **ἀκόρετος,** 2 [κορέννυμι]. **1.** onverzadelijk.— **2.** *v. zaken* : onophoudelijk.

ἀκορής, 2 [1. κόρος]. **1.** onverzadelijk.— — **2.** *overdr.*: aanmatigend, onbeschaamd.

ἀκόρητος, 2 [κορέννυμι], onverzadelijk.

ἄκος, τό [*vw.* ἀκέομαι]. **1.** geneesmiddel. — **2.** *overdr.*: middel, *gew. tegen iets.*

ἀκοσμέω [ἄκοσμος], handelen in strijd met de orde, slecht handelen.

ἀ-κόσμητος, 2. — **1.** ongeordend, ongeregeld. — **2.** niet voorzien van.

ἀκοσμία, ἡ. **1.** wanorde, verwarring. — **2.** *overdr.* : ongeregeldheid, losbandigheid. — **ἄκοσμος,** 2 [κόσμος]. **1.** wanordelijk. — **2.** onbehoorlijk, losbandig.

***ἀκοστάω** *of* ***-έω** (*alleen part. ao.* -στήσας), veel gerst eten. — **ἀκοστή,** ἡ, gerst.

ἀκουάζω *en med.* [*intensivum v.* ἀκούω], hooren, luisteren.

ἀκουή, *z.* ἀκοή.

Ἀκουμενός, ὁ, Akoemenos, *Atheensch geneesheer, bevriend met Sokrates.*

ἄκουρος, 2 [κοῦρος], zonder zoon.

1. **ἄκουσα,** *ep. 1e ao. v.* ἀκούω.

2. **ἄκουσα,** *vr. v.* 2. ἄκων.

ἀκούσιος, 2 [⟵ ἀ-εκούσιος]. — **1.** onvrijwillig. — **2.** tegen den zin, gedwongen.

ἄκουσμα, τό [ἀκούω], het gehoorde : gerucht, verhaal. — **ἀκουστός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], hoorbaar.

ἀκούω, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκήκοα ; *pass.* ἀκουσθήσομαι, ἠκούσθην, ἤκουσμαι. — **I. 1.** hooren : ἀ. τί τινος, iets uit iem.s mond ; οἱ -οντες, toehoorders ; *med.*

(*zld.*) = *act.* — **2.** *a*) vernemen. — *b*) *pr. dikw. met beteek. v. h. pf.*: vernomen hebben, weten. — **3.** *na* H.: zich hooren noemen, den naam hebben van (= *pass. v.* λέγω; *vgl. Lat.* audīre): κόλαξ -ει, heeft den naam van vleier; εὖ ἀ., κακῶς ἀ., in een goeden -, in een slechten naam staan. — **II.** luisteren. — **1.** *a*) *een bede* verhooren. — *b*) *v. rechters*: in verhoor nemen. — **2.** gehoorzamen: θεοῦ α.; ἀ. ταῦτα, aan die bevelen.

ἄκρα, ἡ [*vr. v.* ἄκρος]. **1.** *alg.*: uiterste -, *vrl* hoogste punt, spits: κατ' ἄκρας, van boven (tot beneden), *d. i.* geheel en al (*vrl bij wkw. v. verwoesten*). — **2.** *inz.*: *a*) berg-, heuveltop; *meton.*: wat op den heuveltop staat, burcht. — *b*) landtong, voorgebergte.

ἀκράαντος, 2 [κραιαίνω] = ἄκραντος.

Ἀκράγας, αντος, ὁ, Akragas, *stad op de zuidkust v. Sicilië, nu Agrigento.*

ἀκραής, 2 [ἄκρος, ἄημι], scherp waaiend.

Ἄκραι, ῶν, αἱ, *stad op Sicilië, ten w. v. Syrakuse.* — **Ἀκραῖος**, 3, Akraiïsch.

ἀκραῖος, 3 [ἄκρος]. **1.** = ἄκρος. — **2.** *vr.*: op den burg vereerd, *bijnaam v. Hera.*

ἀκραιφνής, 2. — **1.** onvermengd, zuiver. — **2.** *overdr.*: *a*) niet aangetast, ongedeerd. — *b*) rein, ongeschonden.

ἄκραντος, 2 [κραίνω], onvoltooid, niet verwezenlijkt, vruchteloos.

ἀκρασία *en* **ἀκράτεια**, ἡ, het machteloos zijn. — **1.** onmacht, bewusteloosheid. — **2.** gemis van zelfbeheersching, onmatigheid. — **ἀκρατής**, 2 [κράτος]. **1.** krachteloos, zwak: ° -ὲς γῆρας. — **2.** *overdr.*: niet beheerschend, iets geen meester: ἀ. οἴνου, onmatig in het gebruik van...; *met en zonder* ἑαυτοῦ, zich niet beheerschend, teugelloos. — **ἀκρατία** = ἀκράτεια.

ἄκρατος, 2 [κεράννυμι]. **1.** *a*) onvermengd: ἄ. οἶνος; *alg. v. een drank*: sterk: οἶνος κρίθινος (gerstewijn) πάνυ ἄ. ἦν. — *b*) ὁ ἄ. [οἶνος], onversneden wijn. — **2.** *overdr. v. toestanden, hoedanigheden enz.*: zuiver, louter: ἄ. δικαιοσύνη.

ἀκράτωρ, ορος, *m. vr. bvn.* [κράτος] = ἀκρατής.

ἀκράτως, *bw.* [ἄκρατος], zonder bijmenging, geheel en al.

ἀκραχολέω, opvliegend zijn. — **ἀκράχολος**, 2 [ἄκρος, χολή], prikkelbaar, opvliegend.

ἄκρητος, *ion.* = ἄκρατος.

ἀκρίβεια, ἡ. **1.** *subj.*: nauwkeurigheid, zorgvuldigheid, stiptheid, nauwgezetheid: δι' -ας, zorgvuldig. — **2.** *obj.*: het nauwkeurige: ἡ ἀ. τῶν λεχθέντων, de juiste bewoordingen; ἡ ἀ. τῶν πραγμάτων, de ware toedracht... — **ἀκριβής**, 2. — **1.** *v. pers.*: *a*) nauwkeurig, zorgvuldig, gewetensvol, streng; *ook*: peuterig. — *b*) nauwlettend toeziende, zuinig, matig. — **2.** *v. zaken*: juist, nauwsluitend, voortreffelijk; *ook*: streng: ἀ. δίαιτα, leefregel.

ἀκριβολογέομαι, nauwkeurig spreken, - bespreken, - onderzoeken; *in ongunstigen zin*: vitten. — **ἀκριβολόγος**, 2 [ἀκριβής, λέγω], nauwkeurig sprekend.

ἀκριβόω [ἀκριβής], nauwkeurig zijn, - uitvoeren, - kennen. — **ἀκριβῶς**, *bw.* [*id.*], nauwkeurig.

ἄκρις, ιος, ἡ, *ion.* = ἄκρα, bergtop.

ἀκρίς, ίδος, ἡ, sprinkhaan.

ἀκρισία, ἡ [ἄκριτος]. **1.** het niet uiteen gehouden worden, wanorde. — **2.** *overdr.*: gebrek aan onderscheidingsvermogen, - aan oordeel.

Ἀκρίσιος, ὁ, *mythische koning v. Argos.* — **Ἀκρισιώνη**, ἡ, dochter van Akrisios, *t. w. Danaë.*

ἀκριτόμυθος, 2 [ἄκριτος, μῦθος]. **1.** zonder onderscheid -, zonder overleg sprekend, dwaas. — **2.** niets duidelijks zeggend: ὄνειροι -οι, H., duistere droomen.

ἄ-κριτος, 2. — **1.** *a*) niet gescheiden: τύμβος ἄ., H., gemeenschappelijke grafheuvel. — *b*) *v. tijd*: onafgebroken, zonder eind: -α ἄχεα, H. — **2.** zonder beslissing: *a*) *v. zaken*: niet beslist, niet beslecht. — *b*) *v. pers.*: niet gevonnist, niet veroordeeld: -ον ἀποκτείνειν τινά, iem. zonder vonnis ter dood brengen.

ἀκριτόφυλλος, 2 [ἄκριτος, φύλλον], met niet te onderscheiden gebladerte, met dicht loof.

ἀκρόαμα, τό [ἀκροάομαι], het gehoorde. — **ἀκροαματικός**, 3, bestemd om gehoord te worden.

ἀκροάομαι, άσομαι, ἠκροασάμην, ἠκρόαμαι. — **1.** *a*) luisteren, het oor leenen. — *b*) *inz.*: toehoorder zijn *v. een meester.* — **2.** *vd.*: gehoorzamen. — **ἀκρόασις**, εως, ἡ. **1.** *a*) het luisteren. — *b*) gehoorzaamheid: ἀ. νόμων, aan de wetten. — **2.** *meton.*: hetgeen waarnaar men luistert: lezing, voordracht. — **ἀκροατής**, οῦ, ὁ, toehoorder.

ἀκροβολίζομαι [ἄκρος, *vw.* βάλλω]. **1.** van verre werpen. — **2.** *inz.*: *a*) schermutselen. — *b*) *overdr.*: ἔπεσι ἀ., met woorden twisten. — **ἀκροβόλισις**, εως, ἡ, *en* -ισμός, ὁ, schermutseling.

ἀκρόδρυον, τό [ἄκρος, δρῦς], boomvrucht *met harde schaal : noot, kastanje enz.*

ἀκροθίνιον, τό [ἄκρος, θίς ; *eig.* : het bovenste *(en beste)* van den hoop]. **1.** *a)* eerstelingen. — *b) meton.* : offer der eerstelingen. — **2.** *overdr.* : eerste buit, het beste deel van den buit *(dat aan de goden gewijd wordt).*

**ἀκροκελαινιάω* *(alleen part. pr. -ιόων,* H.) [ἄ., κελαινός], aan de oppervlakte donker worden.

ἀκρόκομος, 2 [ἄκρος, κόμη], met een haarbos op de kruin.

ἄκρον, τό [*onz. v.* ἄκρος]. **1.** uiterste -, hoogste punt : uitlooper, landtong, voorgebergte, bergtop, uiteinde. — **2.** *overdr.* : toppunt : ° εἰς ἀρετῆς -ον ἱκέσθαι.

ἀκροποδητί, *bw.* [ἄκρος, πούς], op de teenen.

ἀκρόπολις, εως, ἡ [ἄκρος, πόλις]. **1.** bovenstad. — **2.** *inz.* : burcht ; *te Athene* : Akropolis.

ἀκροπόλος, 2 [ἄκρος, πέλω], zich in de hoogte bevindend, hoog. — **ἀκροπόρος,** 2 [ἄ., πείρω], met de punt doorborend, spits.

ἄκρος, 3 [*wrt.* ἀκ ; *z.* ἀκμή]. **I. 1.** uitstekend, spits : uiterst, hoogst, bovenst *(gew. in partitieven zin)* : -ον ὄρος, bergtop ; -η πόλις, H. = ἀκρόπολις ; ἄ. πούς. — **2.** *overdr.* : *a) v. tijd* : ° -α νύξ, het hoogtepunt -, het holst van den nacht; ° -ον τέλος, einduitkomst.— *b) v. graad* : uitstékend, aan de spits staand, voortreffelijk, sterk : ° ἄ. μάντις ; -α σπουδή, uiterste inspanning ; ὀργὴν ἄ., driftig. — **II.** *zelfst. g., z.* ἄκρα *en* ἄκρον.

ἀκροσφαλής, 2 [ἄκρος, σφάλλω], wankel.

ἀκρύσταλλος, 2 [κρύσταλλος], zonder ijs.

ἀκρωνυχία, ἡ [*eig.* : spits van een nagel], spits, *o. a.* bergtop. — **ἀκρώνυχος,** 2 [ἄκρος, ὄνυξ], met de punten van de teenen *(d. i. even)* aanrakend.

ἀκρωτηριάζω *en med.* **1.** de uiteinden *(handen, voeten, neus, ooren)* afsnijden. — **2.** *alg.* : verminken, *ook overdr.* — **ἀκρωτήριον,** τό [ἄκρος], uitstekend -, hoogste -, uiterste gedeelte : bergtop, nokversiering, landtong, scheepssneb, uiterste ledematen *(handen, voeten, neus, ooren).*

ἀκταίνω, bewegen.

ἀκτένιστος, 2 [κτενίζω], ongekamd.

ἀκτέον, *verbaaladj. v.* ἄγω.

ἀκτέριστος, 2 [κτερίζω], wien de laatste eer niet bewezen werd.

1. **ἀκτή,** ἡ, meel.

2. **ἀκτή,** ἡ. **1.** *a)* steile kust, hooge oever. — *b) synekd.* : kuststreek, landtong, voorgebergte. — **2.** *alg.* : steile kant, verheffing *v. d. bodem enz.*

Ἀκτή, ἡ, Akte, *naam of deel v. d. naam v. verscheiden eilanden en schiereilanden, o. a.* Λευκὴ Ἀκτή, Witte Strand, *eiland in de Zwarte Zee.*

ἀκτήμων, 2 [κτῆμα], zonder bezit, arm.

ἄκτητος, 2 [κτάομαι], niet te verwerven, het verwerven niet waard.

ἀκτίς, ῖνος, ἡ. **1.** straal, lichtstraal ; *inz.* : zonnestraal. — **2.** ° *meton.* : ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖνα, in de streek der middagstralen, in het zuiden.

Ἀκτορίδης, ου, ὁ [Ἄκτωρ], Aktoride, zoon van Aktoor.— **Ἀκτορίων,** ωνος, ὁ [*id.*], Aktorioon, zoon -, kleinzoon van Aktoor.

ἀκτός, 3 [*verbaaladj. v.* ἄγω], aangebracht.

Ἄκτωρ, ορος, ὁ, *naam v. drie helden bij* H.

Ἀκυληΐα, ἡ [⟵ *Lat.* Aquilēia], Aquileia, *havenstad in h. noorden der Adriatische Zee.*

ἄκυλος, ἡ, eikel.

ἀκύμαντος, 2 [κυμαίνω] *en* **ἀκύμων,** 2 [κῦμα], zonder golven, kalm.

ἄκυρος, 2 [κῦρος], krachteloos, machteloos. — **1.** *a)* geen kracht van wet hebbend, ongeldig : ψήφισμα -ον. — *b) overdr.* : krachteloos : -ον ποιεῖν φάντασμα, een hersenschim verdrijven ; *in verzw. zin* : ἀξίωμά τινος -ον ποιεῖν, iem.s aanzien verminderen. — **2.** *v. pers.* : zonder gezag, - invloed.

ἀκωκή, ἡ [*wrt.* ἀκ, *z.* ἀκμή], punt.

ἀ-κώλυτος, 2 [*verbaaladj. v.* κωλύω], ongehinderd, vrij.

1. **ἄκων,** οντος, ὁ [*wrt.* ἀκ, *z.* ἀκμή], speer, werpspies.

2. **ἄκων,** ουσα, ον, *gen.* οντος, ούσης, οντος [*gecontr. uit* ἀ-έκων]. **1.** niet willend : onvrijwillig, ongaarne, met tegenzin, gedwongen. — **2.** ° *oneig. v. handelingen* : niet gewild : ἔργα ἄκοντα.

ἀλ-, *z.* ἀνά, A, II, *begin.*

Ἀλάβανδα, ων, τά, *stad in Karië.*

ἀλάβαστρον, τό, *en* **-τρος,** ὁ [*Oostersch w.*; ⟶ *Ned.* albast], zalfkruikje, -fleschje.

ἅλαδε, *bw.* [ἅλς, -δε], naar -, in de zee *(met beweging).*

ἀλαζονεία, ἡ. **1.** het pochen, het opsnijden, gesnoef, grootspraak. — **2.** *meton.* : eigenschap waarop men pocht. — **ἀλαζονεύομαι,** snoeven, pochen. — **ἀλαζονικός,** 3, praalziek, grootsprekend, snoevend. — **ἀλαζών,** όνος, ὁ [ἀλάομαι].

1. *a*) marktschreeuwer, kwakzalver. — *b*) windbuil, snoever. — **2.** *bijv. g.*: snoevend, bedrieglijk.

ἀλάθεια, -θέως, -θής, -θοσύνη, *dor.* = ἀληθ-.

Ἁλαί, *ῶν, αἱ, naam v. twee Attische gouwen.*

ἀλαίνω, rondzwerven.

ἀλαλά, *ἡ, en* **ἀλαλαγμός,** *ὁ.* **1.** krijgsgeschreeuw. — **2.** *alg.*: geschreeuw, gedruisch. — **ἀλαλάζω. 1.** het krijgsgeschreeuw aanheffen.— **2.** *alg.*: schreeuwen: juichen, luide jammeren *enz.*: ° *νίκην* (*inwendig voorw.*) *ἀ.*, victorie roepen. — **ἀλαλατός,** *dor.* = *ἀλαλητός.*

ἀλάλημαι, *pf. v. ἀλάομαι.*

ἀλαλητός, *ὁ* [*ἀλαλάζω*] = *ἀλαλά.*

ἄλαλκον, *2e ao. v. ἀλέκω.*

Ἀλαλκομεναί, *ῶν, αἱ, stadje in Boiotië.*— **Ἀλαλκομενηΐς,** *ΐδος, vr. bvn.*, te Alalkomenai vereerd, *bijnaam v. Athena.*

ἀλαλύκτημαι, *pf. pass. v. ἀλυκτέω.*

ἀλάμενος, *ao. part. v. ἅλλομαι.*

ἀλάμπετος, 2 [*λάμπω*], *en* **ἀλαμπής,** 2 [*id.*], zonder licht, - glans, duister.

Ἀλανία, *ἡ*, Alanië.— **Ἀλανικός,** 3, Alanisch. — **Ἀλανοί,** *ῶν, οἱ*, Alaniërs, *een Skuthische stam*; *ook enk.* -ός.

ἀλάομαι, *f.* —, *ao.* *ἠλήθην*, *pf.* *ἀλάλημαι* (*att. redupl.*; *beteek. v. h. pr.*).— **1.** rondzwerven, ronddwalen; *inz.*: verbannen zijn: ° *ἀ. ἔκ τινος*, door iem. — **2.** *overdr.*: in den geest rondzwerven, weifelen, onzeker zijn.

ἀλαός, 2 [1. *λάω*]. **1.** blind.— **2.** blindheid veroorzakend. — **ἀλαοσκοπίη** *en* **-ιή,** *ἡ*, H. [*ἀ, σκοπιή*], de wacht van een blinde, zorgelooze wacht. — * **ἀλαόω** (*alleen ao. άωσα*), blind maken.

ἀλαπαδνός, 3, gemakkelijk ledig te maken, zwak. — **ἀλαπάζω. 1.** *a*) ledig maken, uitputten. — *b*) *inz.*: plunderen. — **2.** overweldigen, verdelgen, te gronde richten.

ἅλας, *ατος, τό* [*ἅλς*], zout.

ἀλαστέω [*ἄλαστος*], niet vergeten, wrokken.

Ἀλαστορίδης, *ου, ὁ* [*Ἀλάστωρ*], Alastoride, zoon van Alastoor, *t. w. Troos.*

ἀλάστορος, 2 [*ἀλάστωρ*], onder den invloed van een wraakgeest, om wraak roepend.

ἄλαστος, 2 [*vw. ἔ-λαθ-ον*], niet te vergeten. — **1.** *v. zaken*: onverdraaglijk, vreeselijk.— **2.** *v. pers.*: *om zijn misdaden* niet te vergeten, vervloekt, afschuwelijk.

ἀλάστωρ, *ορος, ὁ* [*id.*]. **1.** geest die niet vergeet, wraakgeest. — **2.** hij, die niet te vergeten -, hij die wraakroepende dingen verricht, vervloekt.

Ἀλάστωρ, *ορος, ὁ, naam v. een drietal personages bij* H.

ἀλάτας, *dor.* = *ἀλήτης.*

ἀλαωτύς, *ύος, ἡ* [*ἀλαόω*], het blind maken.

Ἄλβα, *ας en ης, ἡ* [← *Lat.* Albā], Alba Longa, *stadje in Latium.*

Ἀλβῖνος, *ὁ* [← *Lat.* Albīnus], Albinus, *Rom. bijnaam.*

ἀλγεινός, 3, *en, ep.*, **ἀλεγεινός,** 3 [*ἄλγος*]. **1.** *bedr.*: smart veroorzakend, smartelijk, pijnlijk, drukkend, lastig. — **2.** ° *lijd.*: pijn gevoelend.

ἀλγέω [*ἄλγος*]. **1.** (lichamelijk) lijden, ziek zijn: *ἀ. τοὺς πόδας* (*acc. v. betrekking*). — **2.** *overdr.*: zedelijk lijden, bedroefd -, bekommerd zijn; *ook*: zich vervelen. — **ἀλγηδών,** *όνος, ἡ,* **ἄλγημα,** *τό, en* **ἄλγησις,** *εως, ἡ* = *ἄλγος.*

ἀλγινόεις, *όεσσα, όεν* [*ἄλγος*], pijnlijk. — **ἄλγιστος,** 3, *en* **ἀλγίων,** 2 [*id.*], *superl. en comp. bij ἀλγεινός.*

ἄλγος, *τό.* **1.** het lichamelijk lijden, pijn. — **2.** *overdr.*: smart, leed, droefheid, kommer.

ἀλγύνω, *f. υνῶ, ἤλγυνα*; *med. f. υνοῦμαι* (*lijd. beteek.*); *pass. ἠλγύνθην* [*ἄλγος*]. **1.** doen lijden, kwellen. — **2.** *overdr.*: bedroeven, lastig vallen, krenken.

ἀλδαίνω, *2e ao. ἤλδανον* [*vw. Lat.* alĕre], doen groeien, - gedijen, sterk maken. — **ἀλδήσκω,** groeien, gedijen.

ἀλέα, *ἡ*, warmte; *inz.*: zonnewarmte.

Ἀλέα, *ἡ* [*wschl. vw. ἀλεύομαι*; *eig.*: de Afwerende], Alea, *bijnaam v. Athena.*

ἀλέασθαι, *z. ἀλέομαι.*

ἀλεγεινός, 3, *z. ἀλγεινός.*

Ἀλεγηνορίδης, *ου, ὁ*, Alegenoride, zoon van Alegenoor, *d. i. Promachos.*

ἀλεγίζω [*ἀλέγω*], zich om iets (*τινος*) bekommeren. — **ἀλεγύνω** [*id.*], zich om iets (*τι*) bekommeren: *ἀ. δαῖτα*, H., werk maken van den maaltijd, *d. i. hem gebruiken of hem bereiden.* — **ἀλέγω. 1.** *abs.*: zorgvol -, bezorgd zijn. — **2.** *met voorw.*: zich bekreunen om: *Διὸς οὐκ -ουσιν*, H.; *θεῶν ὄπιν* (straf) *οὐκ -οντες*, H.

ἀλεεινός, 3 [*ἀλέα*]. **1.** warm. — **2.** verwarmend.

ἀλεείνω [*ἀλέη*], ontwijken, ontvluchten.

ἀλεεῖς, *z. ἀλιεύς.*

ἀλέη, *ἡ*, *ion.* [*ἀλέομαι*], het ontkomen.

ἀλεής, 2 [*ἀλέα*], in de middagzon.

ἀλείατα, *ων, τά* [*ἀλέω*], tarwemeel.

ἄλειμμα, *τό* [ἀλείφω]. **1.** zalf. — **2.** het zalven.

ἀλείς, *εῖσα, έν, part. v.* ἑάλην, *z.* *εἴλω.

᾿Αλείσιον, *τό, plaats in Elis.*

ἄλεισον, *τό,* drinkbeker.

ἀλείτης, *ου, ὁ* [ἀλιταίνω], boosdoener.

ἄλειφαρ, *ατος, τό* [ἀλείφω], zalf, zalfolie.

ἀλείφω, *ψω, ἤλειψα, pf.* ἀλήλιφα *(att. redupl.)*; *pass. ao.* ἠλείφθην, *pf.* ἀλήλιμμαι. — **1.** *a)* zalven, met olie insmeren, *na h. bad en v. athleten.* — *b) meton.*: zich oefenen *(v. lichaamsoefeningen).* — *c) overdr.*: zich voorbereiden, *inz. tot h. openbaar leven.* — **2.** *alg.*: besmeren.

ἄλεκτρος, 2 [λέκτρον]. **1.** ongehuwd: °-α *(bw.* [*onz. mrv.*]) γηράσκειν. — **2.** die geen *(d. i. een onheilig)* huwelijk is.

ἀλεκτρυών, *όνος, en* **ἀλέκτωρ,** *ορος, ὁ,* haan.

ἀλέκω, *ξω, ἤλεξα, 2e ao.* ἄλαλκον *(att. redupl.)* = ἀλέξω.

ἀλέν, *z.* ἀλείς. — **ἄλεν,** *z.* * εἴλω.

᾿Αλεξάνδρεια, *ἡ,* Alexandrië, *zeestad in Egypte, door Alexander d. Groote gesticht.* — **᾿Αλέξανδρος,** *ὁ* [ἀλέξω, ἀνήρ; *eig.*: de mannen afwerend], Alexander, *mansnaam*; *o. a.* **1.** *andere naam v. Paris, d. zoon v. Priamos.* — **2.** *naam v. verschillende koningen v. Makedonië, vrl*: Alex. I, *reg. 498-454 v. C.* — b) Alex. de Groote, *leefde 356-323 v. C.* — **3.** *waarzegger uit Paphlagonië, 105-171 n. C.*

ἀλεξάνεμος, 2 [ἀλέξω, ἄνεμος], tegen den wind beschuttend. — **ἀλεξητήρ,** *ῆρος, en* **ἀλεξήτωρ,** *ορος, ὁ* [ἀλέξω], die afweert, beschermer. — **ἀλεξίκακος,** 2 [ἀ., κακός], onheil afwerend. — **ἀλεξίμορος,** 2 [ἀ., μόρος], den dood afwendend. — **ἀλεξιφάρμακον,** *τό* [ἀ., φάρμακον]. **1.** tegengif. — **2.** *overdr.*: middel tegen.

ἀλέξομαι. **1.** *med. pr. v.* ἀλέξω. — **2.** *med. f. v.* ἀλέκω.

ἀλέξω, *ήσω, ἠλέξησα.* — **1.** *overg.*: *a)* afweren, afwenden: νήεσσιν (ten gunste van, *d. i.* van) ἀ. πῦρ, H. — *b) med.*: iets van zich afweren; *vd.*: vergelden *(in goeden en slechten zin)*: τοὺς εὖ καὶ τοὺς κακῶς ποιοῦντας -όμενος. — **2.** *onoverg.*: helpen, bijstaan: ἀ. ἀλλήλοισιν, H.

ἀλέομαι, *ao.* ἠλεάμην, vermijden, ontwijken, ontvluchten.

ἀλέσθαι, *2e ao. inf. v.* ἅλλομαι.

ἀλέτης, *ου, m. bvn.* [ἀλέω], malend: ὄνος ἀ., *z.* ὄνος, 2, b. — **ἀλετρεύω** [*id.*], malen. — **ἀλετρίς,** *ίδος, ἡ* [*id.*], maalster.

᾿Αλευάδαι, *ῶν, οἱ,* Aleuaden, nakomelingen van Aleuas, *een adellijk geslacht in Thessalië.* — **᾿Αλεύας,** *ion. gen.* εύεω, *ὁ, mythisch personage in Thessalië.*

ἄλευρον, *τό, gew. mrv.* [ἀλέω], tarwemeel.

ἀλεύω, *med. ao.* ἠλευάμην [ἀλέομαι], afweren, op een afstand houden; *med.* = ἀλέομαι.

ἀλέω, *ἀλέσω, att.* ἀλῶ, ἤλεσα, ἀλήλεκα *(att. redupl.)*; *pass.* ἠλέσθην, ἀλήλεμαι *en* -εσμαι, malen.

ἀλεωρή, *ἡ, ion.* [ἀλέομαι]. **1.** het ontwijken, het ontvluchten. — **2.** *meton., concr.*: beschutting.

ἄλη, *ἡ,* het rondzwerven.

ἀλήθεια, *ἡ* [ἀληθής]. **1.** *a) obj.*: waarheid: τὴν -αν λέγειν. — *b) subj.*: waarheidsliefde, oprechtheid, betrouwbaarheid: -αν ἀσκεῖν, beoefenen. — **2.** *a)* werkelijkheid, ware toedracht: ἔργων ἀ.; τῇ -ᾳ, in waarheid. — *b)* het werkelijk zijn, verwezenlijking: ἡ ἀ. ἐνυπνίου, van een droom.

ἀληθείς, *part. ao. v.* ἀλάομαι.

ἀληθεύω [ἀληθής]. **1.** *onoverg.*: waarheid spreken, oprecht zijn. — **2.** *overg.*: *a)* naar waarheid zeggen. — *b)* waar maken; *inz.*: *een belofte* vervullen.

ἀληθέως, *ion.* = ἀληθῶς.

ἀληθής, 2 [**1.** ἀ-; *wrt.* λαθ, *vgl.* ἔ-λαθ-ον; *eig.*: niet verborgen]. **1.** *a) obj.*: waar; τὸ -ές, waarheid. — *b) subj.*: waarheidlievend, oprecht, betrouwbaar; τὸ -ές, waarheidsliefde. — **2.** werkelijk, echt: ἀ. φίλος; τὸ -ές, ware toedracht, werkelijkheid; *in ironische vragen*: ἄληθες; *(accent!)*, waarlijk?, heusch?

ἀληθίζω [ἀληθής] *en med.* = ἀληθεύω.

ἀληθινός, 3 [*id.*] = ἀληθής. — **ἀληθοσύνη,** *ἡ* [*id.*], waarheid.

ἀλήθω [ἀλέω], malen.

ἀληθῶς, *bw.* [ἀληθής]. **1.** overeenkomstig de waarheid: ἀ. λέγειν. — **2.** werkelijk, waarlijk; *dikw.*: ὡς (*z.* **1.** ὡς, I, 2, b) ἀ.

᾿Αλήϊον πεδίον, *τό,* het Aleïsche veld: *a) in Kilikië.* — *b) in Lukië.*

ἀλήϊος, 2 [λήϊον], zonder akker, arm.

ἄληκτος, 2 [λήγω], onophoudelijk.

ἀλήλεκα, ἀλήλεμαι, -εσμαι, *z.* ἀλέω.

ἀλήλιμμαι, -ιφα, *z.* ἀλείφω.

ἄλημα, *τό* [ἀλέω]. **1.** fijn meel. — **2.** *overdr.*: doortrapt mensch.

ἀλήμεναι, *inf. ao. pass. v.* * εἴλω.

ἀλήμων, 2 [ἀλάομαι], zwerver.

ἀλῆναι, *inf. ao. pass. v.* *εἴλω.

ἀλής, 2, dicht opeen, vereenigd, in grooten getale, samen.

Ἀλήσιον, τό = Ἀλείσιον.

ἀλητεύω, rondzwerven. — **ἀλήτης**, ου, *m. bvn.* [ἀλάομαι]. **1.** zwervend. — **2.** *zelfst. g.*: zwerver.

Ἀλθαία, ἡ, *vrouw v. Oineus, d. mythischen koning v. Kaludoon.*

ἄλθομαι, *onoverg.*, genezen.

ἁλία, ἡ [ἁλής]. **1.** volksvergadering *in de Dorische staten.* — **2.** *alg.*: vergadering.

ἁλιάδης, ου, ὁ [ἅλς], zeeman.

ἁλιαής, 2 [ἅλς, ἄημι], zeewaarts waaiend.

Ἁλίαρτος, ὁ, *stad in Boiotië.*

ἀλίαστος, 2 [λιάζομαι]. **1.** niet af te wenden, onophoudelijk. — **2.** *vd.*: hardnekkig, hevig.

Ἀλιβαντὶς φυλή, *gen.* -ίδος -ῆς, ἡ, de Alibantische stam, *naam v. een afdeeling schimmen in de onderwereld, volgens* LOEK. — **ἀλίβας**, αντος, *m. bvn.*, dood.

ἀλίγκιος, 3, gelijkend op.

ἁλιερκής, 2 [ἅλς, ἕρκος], door de zee omgord.

ἁλιεύς, ὁ († *mrv.* ἁλεεῖς) [ἅλς], op zee werkzaam. — **1.** zeeman, visscher. — **2.** *bijv. g.*: zee-. — **ἁλιευτικός**, 3, visschers-, van het visschen. — **ἁλιεύω**, visschen.

1. **ἁλίζω**, *ao.* ἥλισα ; *pass. f.* ἁλισθήσομαι, *ao.* ἡλίσθην, *pf.* ἥλισμαι [ἁλής], verzamelen, bijeenbrengen ; *pass.*: bijeenkomen.

2. **ἁλίζω**, *pass. f.* ἁλισθήσομαι [ἅλς], zouten.

Ἁλιζῶνες, ων, οἱ, Halizonen, *volksstam aan de Zwarte Zee, wschl. in Bithunië.*

ἁλιήρης, 2 [ἅλς, ἐρέσσω], de zee doorroeiend.

ἀλίθιος, *dor.* = ἠλίθιος.

ἄλιθος, 2 [λίθος], niet steenachtig.

Ἁλικαρνασ- = Ἁλικαρνασσ-. — **Ἁλικαρνασσεύς**, ὁ, uit Halikarnassos. — **Ἁλικαρνασσός**, ὁ, *zeestad in Karië.* — **Ἁλικαρνησ-, -ησσ-,** *ion.* = Ἁλικαρνασ-, -ασσ-.

ἁλικία, *dor.* = ἡλικία.

ἁλί-κλυστος, 2 [ἅλς, κλύζω], door de zee bespoeld. — **ἁλί-κτυπος**, 2 [ἅλς, κτυπέω], door de zee omklotst.

ἀλίμενος, 2 [λιμήν], zonder haven.

ἁλι-μυρήεις, ήεσσα *en* ° ήσση, ῆεν [ἅλς, μύρω]. **1.** in de zee vloeiend. — **2.** klagelijk op zee bruisend(?). — **ἁλι-ναιέτης**, ου, *m. bvn.* [ἅλς, ναίω], de zee bewonend.

1. **ἅλιος**, ὁ, *dor.* = ἥλιος.

2. **ἅλιος**, 3 *en* ° 2 [ἅλς], van de zee, zee- : -αι θεαί *en* αἱ -αι [θεαί], *t. w. de Nereïden.*

3. **ἅλιος**, 3, vergeefsch ; *bw.* -ον, vergeefs.

ἁλιοτρεφής, 2 [ἅλς, τρέφω], door de zee gevoed, in zee levend.

ἁλιόω [3. ἅλιος]. **1.** *a)* vergeefsch doen zijn : βέλος ἁ., H., vergeefs afschieten. — *b)* beschadigen, vernietigen. — **2.** *overdr.*: verijdelen : Διὸς νόον (wil) ἁ., H.

ἀλιπαρής, 2 [λιπαρός], niet gezalfd.

Ἁλίπεδον, τό [ἅλς, πέδον ; *eig.*: vlakte aan zee], *vlakte tusschen Athene en d. Peiraieus.*

ἁλί-πλαγκτος, 2 [ἅλς], langs de zee zwervend. — **ἁλίπλακτος**, 2, *dor.* [ἅλς, πλήσσω], door de golven gebeukt. — **ἁλί-πλοος-ους**, οος-ους, οον-ουν [ἅλς, πλέω], in zee gespoeld. — **ἁλιπόρφυρος**, 2 [ἅλς, πορφύρα]. **1.** met zeepurper (*d. i. echt purper*) geverfd. — **2.** purperkleurig als de zee. — **ἁλί-ρροθος**, 2 [ἅλς, ῥόθος], van de bruisende zee.

ἅλις, *bw.* [*vw.* ἁλής]. **1.** in menigte, talrijk, rijkelijk. — **2.** genoeg : *a)* niet te weinig : ἅ. ἥμιν ἀλήμονές (landloopers) εἰσιν, H. ; ἅ. λόγων, genoeg woorden ! — *b)* juist genoeg, niet te veel.

Ἁλίσαρνα, ἡ, *stad in Musië.*

Ἀλίσιον = Ἀλείσιον.

ἁλίσκομαι, *f.* ἁλώσομαι, 2^e^ *ao.* ἑάλων *en* ἥλων, *pf.* ἑάλωκα *en* ἥλωκα. — (**A. V.** *ion. conj. ao. 1 enk.* ἁλώω, *3 enk.* ἁλώῃ). — *dient als pass. bij* αἱρέω. — **1.** *a)* gevat-, gevangen-, ingenomen-, veroverd worden. — *b) fig.*: θανάτῳ (*verpers.*) ἁλῶναι, H., gevat worden door den dood, sterven ; *id. zonder* θανάτῳ, H. ; ἁ. ἐν συμφοραῖς (*voorstelling v. kluisters*). — **2.** *overdr.* : *a)* betrapt -, schuldig bevonden -, overtuigd worden : ἁ. τοῦτο πράττων. — *b) vd.*: veroordeeld worden ; ἁ. κακηγορίας, wegens laster.

ἀλιταίνω *en med.*, *bijna alleen 2*^e^ *ao.* ἤλιτον, *2*^e^ *ao. med.* ἠλιτόμην, *en part. pf.* ἀλιτήμενος (*accent !*) [ἀλάομαι]. — **1.** van den rechten weg afdwalen. — **2.** *overdr.*: *a) overg.*: zondigen tegen : ἀθανάτους ἀ., H. ; Διὸς -ομαι ἐφετμάς, H., bevelen overtreden. — *b) onoverg.* (*h. part. als zelfst. nw. op te vatten*) : θεοῖς ἀλιτήμενος, H., een zondaar in de oogen der...

ἁλιτενής, 2 [ἅλς, τείνω]. **1.** zich langs de zee uitstrekkend. — **2.** *alg.*: vlak, laag : ναῦς ἁ., ondiep.

ἀλιτήμων, 2, **ἀλιτήριος**, 2, *en* **ἀλιτηρός**,

2 [ἀλιταίνω]. **1.** misdadig, zondig. — **2.** ὁ -ήριος, kwelgeest, verderf.

ἀλιτρία, ἡ, boosheid. — **ἀλιτρός,** 2 *en* 3 [ἀλιταίνω]. **1.** = ἀλιτήριος. — **2.** *verzw.*: schelm, schalk.

ἁλίως, *bw. bij* 3. ἅλιος.

Ἀλκαῖος, ὁ, *lierdichter op Lesbos, VII*e *eeuw v. C.*

Ἀλκαμένης, ους, ὁ, *koning v. Sparta, VIII*e *eeuw v. C.*

ἄλκαρ, τό (*alleen nom. en acc.*) [ἀλκή], beschutting, bescherming.

ἀλκή, ἡ (*ep. dat.* ἀλκί). **1.** kracht, weerstandsvermogen.— **2.** *meton.*: *a*) weerstand, afweer: θηρία ἐς -ὴν ἄλκιμα, HDT. — *b*) moed, dapperheid. — *c*) strijdkrachten. — *d*) gevecht, strijd.— **3.** *overdr.*: verdediging, hulp: ° -ὴν ποιεῖσθαί τινος, iem. hulp bieden.

Ἄλκηστις, ιδος, ἡ, *echtgenoote v. Admetos.*

ἀλκί, *z.* ἀλκή.

Ἀλκιβιάδης, ου, ὁ [Ἀλκίβιος (*uit* ἀλκή *en* βία), -άδης; *eig.*: zoon van Alkibios], *Atheensch staatsman en veldheer, omstr. 450-404 v. C.*

Ἀλκιμίδης, ου, ὁ [Ἄλκιμος, -ίδης], zoon van Alkimos, *t. w. Mentoor.*

ἄλκιμος, 2 (° *ook dor. vr.* α) [ἀλκή]. **1.** *a*) weerbaar, strijdbaar. — *b*) *v. wapenen*: krachtig: -ον ἔγχος, H. — **2.** moedig, dapper. — **Ἄλκιμος,** ὁ. **1.** *vader v. Mentoor.* — **2.** *voorgebergte ten westen v. d. Peiraieus.*

Ἀλκίνοος-ους, όου-ου, ὁ [ἀλκή, νόος: *eig.*: moedig in den geest, Koenraad], Alkinoös, *koning der Phaiaken.*

Ἀλκμαίων, ωνος, ὁ. **1.** *mythische moedermoorder.* — **2.** *achterkleinzoon v. Nestoor, stamvader der Alkmaioniden.*

Ἀλκμάν, ᾶνος, ὁ, *Gr. lierdichter, VII*e *eeuw v. C.*

Ἀλκμάων *en* **-μέων,** ωνος, ὁ = Ἀλκμαίων. — **Ἀλκμεωνίδαι,** ῶν, οἱ, Alkmaioniden, *adellijk geslacht te Athene.*

Ἀλκμήνη, ἡ, *moeder v. Herakles.*

ἀλκτήρ, ῆρος, ὁ [ἀλέκω], afwender, beschermer.

ἀλκυών *en* **ἀλκ-,** όνος, ἡ, ijsvogel.

ἀλλ' = ἀλλά.

ἄλλ' = ἄλλο.

ἀλλά, *vgw.* [*onz. mrv. v.* ἄλλος, *met verandering v. h. accent*], *drukt gew. een sterke, minder vaak een zwakke tgst. uit*: οὐ κακός, ἀλλ' ἀγαθός; περὶ σμικροῦ, ἀλλ' οὐ..., en niet...; οὐ μόνον..., ἀλλὰ καὶ..., niet alleen..., maar zelfs...; βουλοίμην ἄν, ἀλλ' ὀρρωδῶ...,maar ik vrees... (*zwakke tgst.*). — *inz.* **1.** *in d. nazin v. een voorwaardelijke of redengevende periode*: ten minste, toch, dan toch: ἐπειδὴ οὐ τότε [ἔδειξας], ἀλλὰ νῦν δεῖξον; *vaak is de voorzin verzwegen*: ° ὦ θεοί, συγγένεσθέ γ' (weest met ons) ἀλλὰ νῦν [εἰ μὴ πρότερον]. — **2.** *om tot een andere gedachte over te gaan, inz. om een antwoord (dat de Grieken als een tgst. tot de vraag voelden), een bezwaar, een weerlegging in te leiden; ook in h. begin v. een rede*: wel ja, maar, welnu. — **3.** *aansporend*: welaan, welnu! (ἀ. *duidt b. v. den overgang aan van de redenen om te handelen tot d. eisch om het te doen*): ἀλλ' ἴθι, maar ga, ga dus; ἀλλ' ἄγε. — **4.** *wanneer* ἀ. *met een ander partikel verbonden is, behoudt ieder zijn beteek.*: *a*) ἀ. γάρ, *z.* γάρ, II, 1. — *b*) ἀλλ' ἤ (*na ontkenning*), tenzij, behalve: ἀργύριον οὐκ ἔχω, ἀλλ' ἢ μικρόν τι. — *c*) οὐ μήν ἀ., nochtans, niettemin, intusschen.

ἄλλᾳ, *dor.* = ἄλλῃ.

ἀλλαγή, ἡ [ἀλλάσσω]. **1.** verandering. — **2.** verwisseling, ruil.

ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ, worst.

ἀλλάσσω, *att.* **-άττω,** άξω, ἤλλαξα; *pass. f.* ἀλλαχθήσομαι, 2e *f.* ἀλλαγήσομαι, *ao.* ἠλλάχθην, 2e *ao.* ἠλλάγην, *pf.* ἤλλαγμαι [ἄλλος; *eig.*: anders maken].— **1.** veranderen: -ειν τὸ αὑτοῦ εἶδος (voorkomen) εἰς πολλὰς μορφάς (gestalten). — **2.** verwisselen, ruilen: *a*) in ruil nemen: -άττομαί τι ἀντ' ἀργυρίου, koopen; *met acc. alleen*: °Εὐρώπας θεράπναν ἀ., het verblijf in Europa nemen in ruil (*voor zijn vorig verblijf*), *d. i.* gaan bewonen.— *b*) in ruil geven: ° ἀντί τινος χάριν ἀ., voor iets dank betuigen; *met acc. alleen*: ° ἀ. οὐράνιον φῶς, het hemelsche licht geven in ruil (*voor de duisternis*), *d. i.* verlaten.

ἀλλαχῇ (*dor.* -χᾷ) *en* **ἀλλαχοῦ,** *bw.* [ἄλλος]. **1.** elders. — **2.** eldersheen.

ἄλλεγον, ἀλλέξαι, H. = ἀνέλεγον, ἀναλέξαι.

ἄλλῃ, *bw.* [*vr. dat. v.* ἄλλος, *t. w.* ὁδῷ]. **1.** *a*) elders.— *b*) eldersheen: ἄλλος ἄλλῃ, de een hier-, de ander daarheen. — **2.** *overdr. v. wijze*: anders.

ἄλληκτος, 2 [λήγω], onophoudelijk.

ἀλληλοφθορία, ἡ [ἀλλήλων, φθείρω], onderlinge vernietiging.

ἀλλήλων, *gen. mrv. m. vr. onz.*; *dat.* οις, αις, οις; *enz.* [<— ἄλλος ἄλλον (*vgl. Lat.* alius alium); *h. 1*e *lid is als onderw. op te vatten, weswegen* ἀλλήλων *geen nom. heeft*], de een van (aan) den ander, elkander.

ἀλλογενής, 2 [ἄλλος, γένος], van een ander volk. — **ἀλλόγλωσσος,** 2 [ἄ., γλῶσσα], een andere taal sprekend.

ἀλλογνοέω (-γνώσας, HDT. = -γνοήσας) [ἄλλος, *γνοέω = νοέω], iem. voor een ander houden. — **ἀλλόγνωτος,** 2 [ἄλλος, γιγνώσκω; *eig.*: aan anderen bekend], onbekend.

ἀλλοδαμία, *dor.* = -δημ-. — **ἀλλοδαπός,** 3 [ἄλλος, -απος], uitheemsch; ἡ -ή, *met en zonder* γῆ *of* χώρα, vreemd land. — **ἀλλοδημία,** ἡ [ἄ., δῆμος], buitenland. — **ἀλλοειδής,** 2 [ἄ., εἶδος], er anders uitziend.

ἄλλοθ' = ἄλλοθι *of* ἄλλοτε. — **ἄλλοθεν,** *bw.* [ἄλλος, -θεν], elders vandaan. — **ἄλλοθι,** *bw.* [ἄ., -θι], elders: ἄ. γαίης (*part. gen.*), H., elders op aarde; ἄ. πάτρης (*gen. v. scheiding*), H., ver van...

ἀλλόθροος-ους, οος-ους, οον-ουν [ἄλλος, θροέω], een andere taal sprekend. — **ἀλλοϊδής,** 2 = ἀλλοειδής.

ἀλλοῖος, 3 [ἄλλος], van anderen aard, verschillend. — **ἀλλοιόω,** *iets* veranderen; *gew. pass.*: verschillend worden, - zijn. — **ἀλλοίως,** *bw.*, anders.

ἀλλόκοτος, 2, verschillend van, ongewoon, vreemd.

ἅλλομαι, *f.* ἁλοῦμαι, 1e *ao.* ἡλάμην, 2e *ao.* ἡλόμην (*A. V. gesynk.* 2e *ao.* H.: 2 *en* 3 *enk.* ἆλσο, ἆλτο, *part.* -ἄλμενος), springen, huppelen; *v. een pijl*: vliegen.

ἀλλοπρόσαλλος, 2 [ἄλλο πρὸς ἄλλον (λέγων)], zich van den een naar den ander wendend, wispelturig.

ἄλλος, η, ο, *onbep. vnw., zelfst. en bijv. g.* [*αλjος; *vw. Lat.* alius].

A. I. ander. — **1.** *zonder lidw.*: een ander, nog een (*soms v. twee, gew. v. een grooter aantal*). *a*) ἄ. θεός, een ander god; ὥσπερ καὶ ἄ. τις, zoo goed als ieder ander; ἄ. μέν..., ἄ. δέ, de een..., de ander; ἄ. ἄλλα λέγει, de een zegt dit, de ander dat; *bij* H. *is* ἄλλοι *dikw.* = οἱ ἄλλοι. — *b*) *elliptische zegswijzen*: οὐδὲν ἄλλο [ἐποίει] ἤ... ἐθεᾶτο, hij deed niets dan... te beschouwen; *dikw. vragend*: ἄλλο τι [ἐστιν] ἢ διανοεῖ...; is het iets anders of zijt gij van plan..., *d. i.* niet waar? gij zijt van plan...; ἐπίσταται δὲ Κῦρος, εἴ τις καὶ ἄ. [ἐπίσταται], *d. i.* dat kan hij beter dan wie ook; *z. verder* 3. — **2.** *met lidw.* (*v. twee, nl. twee pers. of zaken, twee groepen, of één pers. of zaak en één groep*): de ander(en), de overige(n): οἱ μὲν ἄλλοι..., 'Αθηναῖοι δὲ...; τῇ ἄλλῃ [ἡμέρᾳ], den volgenden dag; τά τε ἄλλα ἐτίμησε καὶ ἔδωκε..., hij heeft me anderszins eervol bejegend en bovendien gaf hij mij...; τῇ μὲν ἄλλῃ [χώρῃ] (elders)..., ἐν Αἰγύπτῳ δὲ..., HDT.; τὸ ἄλλο στράτευμα, de rest van het leger; *z. verder* 3. — **3.** *bizondere zegswijzen met en zonder lidw.*: οἱ ὁπλῖται καὶ οἱ ἄλλοι ἱππεῖς (*ἱππ., bijstelling bij* ἄλλοι, *dat pleonastisch is*), de anderen, nl. ruiters; μόνος τῶν ἄλλων = μόνος πάντων; οἰζυρώτατος ἄλλων, H. = οἰζ. πάντων; ° εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία, als zij een vrouw is gelijk alle andere.

II. verschillend: *a*) *alg.*: τὰ δίκαια ἢ ἄλλα τῶν δικαίων (*gen. v. scheiding*) = ἢ τὰ ἄδικα. — *b*) *inz.*: verschillend van het ware, van het behoorlijke: ἄλλα εἰπεῖν, iets onwaars zeggen; ἄλλην ὁδὸν (langs den verkeerden weg) ἤλθομεν, H.

B. *bw.* **1.** ἄλλῃ, *z. a.* — **2.** ἄλλο *en* (*dikw.*) τὰ ἄλλα, τἆλλα, overigens, voor het overige.

ἄλλος, 3, *aiol.* = ἠλεός.

ἅλλος = ὁ ἄλλος (*krasis*).

ἄλλοσε, *bw.* [ἄλλος, -σε], elders heen. — **ἄλλοτε,** *bw.* [*id.*], een anderen keer, *in h. verleden of in de toekomst*: ἄ. μέν..., ἄ. δέ, nu eens... dan weer; ἄ. καὶ ἄ., nu en dan.

ἀλλότριος, 3 [ἄλλος], vreemd. — **1.** *a*) aan een ander toebehoorend (*tgst.* ἴδιος): τὰ -α, andermans goed. — *b*) van een ander uitgaande: ° -α ἄτη, een ramp door een ander veroorzaakt. — **2.** *a*) buitenlandsch (*tgst.* οἰκεῖος). — *b*) *vd.*: vijandelijk, vijandig, afkeerig. — **ἀλλοτριότης,** ητος, ἡ, vervreemding, afkeer. — **ἀλλοτριόω. 1.** vreemd maken, in andere handen brengen. — **2.** vervreemden, afkeerig -, vijandig maken. — **ἀλλοτρίως,** *bw.*, afkeerig, vijandig.

ἄλλοφος = ἄλοφος.

ἀλλοφρονέω [ἄλλος, φρονέω]. **1.** aan iets anders denken. — **2.** anders gezind zijn, tot een andere partij behooren. — **3.** bewusteloos zijn.

ἀλλόφυλος, 2 [ἄλλος, φυλή], van een ander volk, vreemd.

ἄλλυδις, *bw.* [ἄλλος], elders, elders heen.

ἀλλύεσκε, ἀλλύω, H. = ἀνέλυε, ἀναλύω.

ἄλλως, *bw.* [ἄλλος], anders. — **1.** *alg.*: op andere wijze, om een andere reden, in een ander opzicht (= voor het overige), onder andere omstandigheden: ἄ. πως, op ergens een andere wijze; 'Αθηναῖος μέν, ἄ. δὲ ἡμεροδρόμος, overigens een hardlooper; ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄ., H., hoogmoedig is hij toch al (ook anders); ἄ. τε καί, *soms* ἄ. τε (*zonder* καί), zoowel anders (om andere redenen *enz.*) als ook (omdat *enz.*) *d. i.* vooral, voornamelijk. — **2.** *inz.*: anders dan gewenscht -, - behoorlijk is: *a*) lichtzinnig, op goed

geluk af, zoo maar: τοῦτο ἄ. ἕνεκα λόγου (voor de leus) ἐλέγετο; *bij een zelfst.nw.*: λῆρος ἄ., gezwets zonder meer; τὴν ἄ. [ὁδόν], *eig.*: langs een anderen dan den goeden weg, *d. i.* op goed geluk af. — *b*) vergeefs.

ἅλμα, τό [ἅλλομαι], het springen, sprong.

-άλμενος, *z.* ἅλλομαι.

ἅλμη, ἡ [ἅλς], wat zilt is. — **1.** *a*) zeewater. — *b*) *meton.*: *a*) zilte aanslag. — *β*) zee. — **2.** pekel. — **ἁλμυρός,** 3 [*id.*], zilt.

ἀλοάω. 1. dorschen. — **2.** *overdr.*: slaan.

ἄλοβος, 2 [λοβός], waaraan een lob ontbreekt (*v. de lever v. offerdieren*).

ἀλογέω [ἄλογος], geen aandacht schenken aan, zich niet bekommeren om, minachten. — **ἀλογία,** ἡ [*id.*]. **1.** het veronachtzamen, minachting: ἐν -ίῃ ἔχειν τι, -ποιέεσθαί τι, HDT., minachten. — **2.** gebrek aan overleg, onverstand.

ἀλόγιστος, 2 [λογίζομαι]. **1.** *bedr.*: onnadenkend, onbezonnen. — **2.** *lijd.*: onberekenbaar.

ἄλογος, 2 [λόγος]. **1.** (λόγος, gesproken woord), sprakeloos, stom. — **2.** (λόγος, rede): *a*) redeloos (*v. dieren*). — *b*) onredelijk, onzinnig, zonder reden. — *c*) niet op bewijsgronden steunend.

ἁλόθεν, *bw.* [ἅλς, -θεν], uit de zee.

ἀλοιάω = ἀλοάω.

ἀλοιφή, ἡ [ἀλείφω], wat dient om in te wrijven, - om te zalven. — **1.** vet, *inz.* varkensvet. — **2.** olie.

Ἁλόνησος *en* **Ἁλόννη-,** ἡ, *eilandje in de Aegaeïsche Zee.*

ἄλοξ, οκος, ἡ, vore.

Ἀλόπη, ἡ, *en* **Ἅλος** *of* **Ἅ-,** ὁ *en* ἡ, *steden in Phthiotis.*

ἁλοσύδνη, ἡ [*gen. v.* ἅλς; *2e lid?*], *missch.*: dochter der zee, *bijnaam v. Amphitrite en Thetis.*

ἁλοῦμαι, *f. v.* ἅλλομαι.

ἁλουργής, 2 [ἅλς, ἔργον], met zeepurper (*d. i. echt purper*) geverfd, purperrood. — **ἁλουργίς,** ίδος, ἡ, purperen kleed.

ἁλοῦς, *part. 2e ao. v.* ἁλίσκομαι.

ἀλουσία, ἡ, het ongewasschen zijn. — **ἄλουτος,** 2 [λούω], ongewasschen.

ἄλοφος, 2 [λόφος], zonder helmbos.

ἄλοχος, ἡ, echtgenoote; *soms*: bijzit.

ἀλόω, H., *2 enk. imper. pr. v.* ἀλάομαι.

Ἀλπηνοί, ῶν, οἱ, *en* (*zld.*) **-νός,** ἡ, *stadje bij de Thermopylen.*

ἅλς, ἁλός [*vw. Lat.* sāl, *Ned.* zout]. **1.** ὁ, zoutkorrel, (*gew. mrv.*) zout. — **2.** ἡ, zee.

ἅλσο, *2 enk. 2e ao. v.* ἅλλομαι.

ἄλσος, τό. **1.** heilig bosch. — **2.** *alg.*: *a*) bosch. — *b*) *iedere* heilige plaats, *b. v. aan een god gewijde stad.* — **ἀλσώδης,** 2, boschachtig, door bosschen omgeven.

ἅλτο, *3 enk. 2e ao. v.* ἅλλομαι.

Ἀλυάττης, ου, ὁ, *koning v. Ludië, reg.* 617-560 *v. C.*

Ἀλύβας, αντος, ἡ, *denkbeeldige stad bij* H.

Ἀλύβη, ἡ, *stad der Halizonen* (*z.* Ἁλιζῶνες).

ἀλυκτάζω (*alleen impf.*) *en* **ἀλυκτέω** (*alleen pr. act. en pf. pass. met att. redupl.* ἀλαλύκτημαι, H.) = ἀλύω.

ἄλυξις, εως, ἡ [ἀλύσκω], het ontvluchten.

ἀλύξω, *f. v.* ἀλύσκω *en* ἀλύσσω.

ἀλύπητος, 2 [λυπέω] = ἄλυπος.

ἀλυπία, ἡ, vrijheid van kommer, - van leed. — **ἄλυπος,** 2 [λύπη]. **1.** zonder kommer, - leed: ° ἄ. ἄτης (*gen. v. scheiding, nader bepalend*), vrij van leed, nl. van onheil; τὸ -ον, vrijheid van leed. — **2.** geen leed veroorzakend.

ἄλυρος, 2 [λύρα], zonder begeleiding van de lier.

Ἅλυς, υος, ὁ [ἅλς; *eig.*: Zoutstroom], Halus, *rivier in Klein-Azië, stort zich in de Zwarte Zee.*

ἅλυσις, εως, ἡ, ketting.

ἀ-λυσιτελής, 2, *en* **-λῶς,** *bw.* **1.** nutteloos. — **2.** *vd.*: nadeelig, schadelijk.

ἀλυσκάζω, ἀλυσκάνω *en* **ἀλύσκω,** *f.* ύξω, *ao.* ἤλυξα. — **1.** *overg.*: vermijden, vluchten. — **2.** *onoverg.*: ontkomen.

ἀλύσσω = ἀλύω.

ἄ-λυτος, 2. — **1.** niet los te maken. — **2.** *overdr.*: *a*) ongeneeslijk. — *b*) onafgebroken.

ἀλύω [*vw.* ἄλη]. **1.** ronddwalen, -slenteren. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. h. gemoed*: diep ontroerd -, opgewonden -, buiten zichzelf zijn, *v. smart, v. onrust, zld. v. vreugde.* — *b*) *v. d. geest*: radeloos zijn.

ἄλφα, *onverb.*, τό [← *Hebr.* aleph; → *Ned.* alpha(bet)], alpha, *1e letter v. h. Gr. alphabet.*

ἀλφάνω, *2e ao.* ἦλφον (*3 mrv. opt.* ἄλφοιν, H. = ἄλφοιεν). **1.** verdienen, verwerven, opbrengen. — **2.** *overdr.*: zich op den hals halen: ° φθόνον ἀ.

Ἀλφειός *en* **-εός,** ὁ. **1.** *rivier bij Olumpia.* — **2.** *meton.*: *de god dier rivier.*

ἀλφεσίβοιος, 3 [ἀλφάνω, βοῦς], runderen opbrengend.

ἀλφηστής, οῦ, ὁ [ἀλφάνω], nijver, arbeid-

zaam, ondernemend; *of* [ἄλφι, ἔδω], broodetend.

ἄλφι, *onverb.*, τό, *en* **ἄλφιτον,** τό, *bijna altijd mrv.* **1.** gerstemeel. — **2.** *meton.*: voedsel van gerstemeel: gerstebrij, -brood. — **ἀλφιτοποιΐα,** ἡ [ἄ., ποιέω], het bereiden van gerstemeel.

ἄλφοιν, *z.* ἀλφάνω.

ἁλῶ, *2e ao. conj. v.* ἁλίσκομαι.

᾿Αλωεύς, *έως, ὁ, zoon v. Poseidoon.*

ἀλωή *en* **ἀλῳή,** ἡ. **1.** dorschvloer. — **2.** *alg.*: ieder goed voorbereide grond: tuin, wijngaard, akker.

ἁλώῃ, *ep.* = ἁλῷ, *3 enk. 2e ao. conj. v.* ἁλίσκομαι.

ἅλων, ωνος, ἡ. **1.** dorschvloer. — **2.** *meton.*: gedorscht graan.

ἁλῶναι, *2e ao. inf. v.* ἁλίσκομαι.

ἀλωπεκῆ, ἡ [ἀλώπηξ], muts van vossevel.

᾿Αλωπεκῆ-θεν, uit *de Attische gouw* Alopeke.

ἀλωπεκίς, ίδος, ἡ = ἀλωπεκῆ. — **ἀλώπηξ,** εκος, ἡ, vos.

ἁλώσιμος, 2 [ἁλίσκομαι]. **1.** die genomen -, - ingenomen -, - veroverd kan worden. — **2.** *overdr.*: die begrepen kan worden.

ἅλωσις, εως, ἡ [*id.*]. **1.** inneming, verovering. — **2.** *meton.*: mogelijkheid om te veroveren.

ἁλώσομαι, *f. v.* ἁλίσκομαι.

ἁλωτός, 3 [*verbaaladj. v.* ἁλίσκομαι], die genomen -, - ingenomen -, - gevat kan worden.

ἁλώω, *ep.* = ἁλῶ, *v.* ἁλίσκομαι.

1. **ἄμ** = 1. ἄν *vóór labialen* = ἀνά.

2. † **ἄμ** = 2. ἄν, PAP.

ἀμ- = ἀνα-, *z.* ἀνά, A, II, *begin.*

ἅμα [*wrt.* sem; *vw.* μία (⟵ *σμία), *Lat.* semel *enz.*]. — **1.** *bw.*: samen, tegelijk: ἅμα πάντες; ἅμα ἕπεσθαι, begeleiden; ἅμα μὲν ... ἅμα δέ, deels ... deels, zoowel ... als ook; *met part.*: φεύγοντες ἅμα ἐτίτρωσκον, (zelfs) vluchtend brachten zij wonden toe. — **2.** *vrz. met dat.*: samen met, tegelijk met: ἅμα τινὶ ἰέναι, begeleiden; ἅμ' ἠοῖ *of* ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι, bij zonsopgang; ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο, H., *d. i. even snel als.*

῾Αμα-δρυάς, άδος, ἡ, Hamadruade, boomnimf, *die met een boom leeft en sterft.*

᾿Αμαζών, όνος, ἡ, Amazone; *gew. mrv.*: Amazonen, *mythisch volk v. krijgshaftige vrouwen aan de zuidkust der Zwarte Zee.*

ἀμαθής, 2 [ἔ-μαθ-ον]. **1.** ongeleerd, onwetend. — **2.** *vd.*: dwaas, onverstandig. — **ἀμαθία,** ἡ. **I.** onwetendheid. — **II. 1.** dwaasheid, onverstand. — **2.** *meton., concr.*: *a*) dwaas mensch. — *b*) *mrv.*: dwaasheden.

ἄμαθος, ἡ, zand. — **ἀμαθύνω,** tot stof maken, verwoesten.

ἀμαιμάκετος, 3, *en* **ἀμαίμακος,** 2, zeer lang, - groot; *of missch.*: onweerstaanbaar, onbedwingbaar.

ἀμαλδύνω [ἀμαλός]. **1.** verzwakken. — **2.** verwoesten.

᾿Αμάλθεια, ἡ, *de geit die op Kreta Zeus als kind zoogde*: κέρας -ας, *d. i. de horen des overvloeds.* — **᾿Αμαλθεῖον,** τό, *landgoed v. Atticus in Epeiros*, CIC. — **᾿Αμαλθίη,** *ion.* = -εια.

ἄμαλλα, ἡ, schoof. — **ἀμαλλοδετήρ,** ῆρος, ὁ [ἄ., 1. δέω], schoovenbinder.

ἀμαλός, 3, malsch, teer.

ἅμαξα, *ion.* **ἄμ-,** ἡ. **1.** *a*) *vierwielige* vrachtwagen (*tgst.* ἅρμα). — *b*) *meton.*: wagenlading: δέκα -αι πέτρων. — **2.** de Groote Wagen, de Groote Beer (*sterrenbeeld*). — **ἁμαξεύω,** in een wagen rijden, voerman zijn. — **ἁμαξιαῖος,** 3, een vrachtwagen vullend. — **ἁμαξιτός** *en* **ἀμ-,** 2 [ἅ., ἰτός]. **1.** breed genoeg voor een wagen, berijdbaar. — **2.** ἡ ἁ. [ὁδός], rijweg.

῾Αμαξιτός, ἡ, *stad aan de kust v. Troas.*

ἀμάομαι [ἅμα], verzamelen.

ἆμαρ, ατος, τό, *dor.* = ἦμαρ.

ἀμάρα, ἡ, greppel.

ἁμαρτάνω, τήσομαι, *2e ao.* ἥμαρτον, *pf.* ἡμάρτηκα; *pass.* ἡμαρτήθην, ἡμάρτημαι (*A. V.* † τήσω, † ἡμάρτησα, *ep. 2e ao.* ἤμβροτον). — **I.** *het doel* niet treffen, - missen: τοξότης -ει τοῦ σκοποῦ. — **II.** *overdr.* **1.** *a*) zijn doel missen, - niet bereiken: °ἁ. ἐλπίδων; γνώμης ἁ., de *juiste* opvatting niet treffen, zich vergissen; *pass.*: °τἀμὰ ἡμαρτημένα, mijn plannen zijn mislukt; μικρὰ ἁμαρτηθέντα, kleine vergissingen; *abs.*: mislukken. — *b*) verliezen, beroofd worden van: ἁ. ὀπωπῆς, H., van het gezicht. — *c*) *zld.*: het laten ontbreken aan, verzuimen: ἁ. δώρων, H. — **2.** *in zedelijk opzicht*: het juiste niet treffen, een misstap doen, falen, zondigen, *gew. abs.*: ἁ. μεγάλα ἁμαρτήματα (*inwendig voorw.*); ἁ. εἰς θεούς, tegen ...

ἁμαρτάς, άδος, ἡ [ἁμαρτάνω] = ἁμαρτία.

ἁμαρτέω = ὁμαρτέω. — **ἁμαρτῇ** *en* **-τῆ,** *bw.*, samen, tegelijk.

ἁμάρτημα, τό, *en* **ἁμαρτία,** ἡ [ἁμαρτάνω]. **1.** (*intellectueele*) misgreep, vergissing. — **2.** (*zedelijke*) misstap, fout, zonde.

ἁμαρτοεπής, 2 [ἁμαρτάνω, ἔπος], op onpassende wijze -, in het wild sprekend, kletser.

ἀμάρτυρος, 2 [μάρτυς], zonder getuigen.

ἁμαρτωλός, 2 [ἁμαρτάνω]. **1.** schuldig, zondig. — **2.** † ὁ, ἡ ἁ., zondaar, zondares.

Ἀμαρυγκείδης, ου, ὁ, zoon van Amarunkeus. — **Ἀμαρυγκεύς**, ὁ, Amarunkeus, *koning der Epeïërs.*

ἀμάρυγμα, τό, flikkering, glans. — **ἀμαρύσσω**, flikkeren, glanzen.

Ἄμασις, *ion. gen.* ιος, ὁ, *koning v. Egypte, reg. 570-526 v. C.*

Ἀμαστριανός, ὁ, inwoner van Amastris. — **Ἄμαστρις**, εως, ἡ, *zeestad in Paphlagonië.*

ἁματροχάω [ἅμα, τρέχω], meeloopen.

ἁματροχιά, ἡ [ἅμα, τροχός], het samenstooten -, het botsen der raderen, - der wagens.

ἀμαυρός, 3. — **1.** *lijd.* : *a*) zwak schijnend, moeilijk te zien, onduidelijk, duister. — *b*) *overdr.* : onbekend. — **2.** *bedr.* : *a*) blind ; *meton.* : ° χεῖρες -αι, niet door oogen geleid, *d. i.* van een blinde. — *b*) *alg.* : zwak, hulpeloos.

ἀμαυρόω [ἀμαυρός]. **1.** *a*) duister maken. — *b*) *overdr.*: uitwisschen, verzwakken. **2.** *alg.* : vernietigen. — **ἀμαύρωμα**, τό, verduistering *v. de zon.*

ἀμάχανος, *dor.* = ἀμήχανος.

ἀμαχεί, *bw.* [ἄμαχος], *en* **ἀμαχητί**, *bw.* [ἀμάχητος], zonder strijd.

ἀμάχητος, 2 [μάχομαι], *en* **ἄμαχος**, 2 [μάχη]. **1.** *bedr.* : niet strijdend, niet gestreden hebbend. — **2.** *lijd.* : niet te bestrijden, onoverwinlijk, onweerstaanbaar.

ἀμάω [*vw. Ned.* maaien]. **1.** maaien. — **2.** *alg.* : afsnijden.

ἀμ-βαίνω, ἀμ-βάλλω, ἄμ-βασις, ἀμ-βατός, ἀμβλήδην = ἀναβ-.

ἀμβλύνω. 1. afstompen. — **2.** *overdr.*: *a*) zwak maken, verminderen. — *b*) iem. weerhouden.— **ἀμβλύς**, εῖα, ύ. **1.** stomp. — **2.** *overdr.* : *a*) krachteloos ; *inz. v. oog en oor* : zonder scherpte, zwak : -ὺ (*bw.*) ὁρᾶν καὶ ἀκούειν. — *b*) *met betrekking tot h. karakter* : afgestompt, ongevoelig, onverschillig, lui.

ἀμβλυωπία, ἡ, zwakheid van het gezicht, bijziendheid.— **ἀμβλυωπός**, 2 [ἀμβλύς, ὤψ], zwak van gezicht, bijziend. — **ἀμβλυώσσω**, *att.* **-ώττω**, zwak van gezicht zijn : ἀ. πρὸς τὸ φῶς, verblind zijn door het licht.

ἀμ-βοάω = ἀναβοάω.

ἀμβολάδην, *bw.* (= * ἀναβ-) [ἀναβάλλω], omhoogwerpend, opborrelend. — **ἀμβολή** = ἀναβολή.

Ἀμβρακία, -κιώτης = Ἀμπ-.

ἀμβροσία, ἡ [*wschl. Arabisch w.* = reukwerk ; *voor de Grieken vr. v.* ἀμβρόσιος ; —> *Ned.* ambrozijn], ambrozijn, godenzalf, -spijs.

ἀμβρόσιος, 3 *en* ° 2 [ἄμβροτος]. **1.** ambrosisch, onsterfelijk, goddelijk : *a*) aan de goden behoorend. — *b*) van goddelijken oorsprong, door de goden geschonken, heilig : -η νύξ, H. — **2.** *overdr.* : goddelijk schoon.

ἄμβροτον = ἤμβροτον, *v.* ἁμαρτάνω.

ἄμβροτος, 2 [1. ἀ-, βροτός (*z. a.*)] = ἀμβρόσιος.

ἀμέγαρτος, 2 [μεγαίρω], niet te benijden, onzalig, treurig.

ἀμείβω, ψω, ἤμειψα ; *pass. ao.* ἠμείφθην.
A. *act.* **I.** *overg.* **1.** verwisselen, ruilen : ἔντε' ἄμειβεν, H., verwisselde van wapenrusting ; *ook causaal* : doen verwisselen. — *inz.* : *a*) in ruil geven : τεύχε' ἄμειβε χρύσεα χαλκείων, H., verruilde ... tegen koperen. — *b*) in ruil krijgen, nemen in plaats van. — **2.** veranderen : °-ων χρῶτα πορφυρέᾳ βαφῇ, zijn kleur... door een purperen bad. — **3.** van plaats veranderen : *a*) verlaten : ° ἀ. τάσδε στέγας, verblijf. — *b*) overschrijden : ἀ. θύρας. — *c*) voorbij iets gaan : ° ἀ. τάφον. — *d*) doorloopen : ° ἀ. κέλευθον, een weg afleggen. — **II.** *onoverg.* : οἱ -οντες, H., de afwisselende, *v. daksparren, die kruiselings over elkaar liggen.*
B. *med.* : afwisselen, afwisselend iets doen : ἄειδον -όμεναι, H., zongen om de beurt. — *inz.* **1.** antwoorden : -όμενος προσέειπε, H. ; χαλεποῖσιν -ομένω (*dualis*) ἐπέεσσιν, H., om de beurt booze woorden sprekend ; -ομαί τινα στυγερῷ μύθῳ, H., iem. antwoorden met... ; ταῦτα τοὺς φίλους (aan...) ἀμείψατο, HDT. — **2.** *a*) in ruil -, wederkeerig geven : ° -εσθαι χάριν. — *b*) vergelden : εὐεργεσίας χάρισιν -εσθαι, weldaden met dankbaarheid beantwoorden. — *c*) beloonen : -ομαί τινα δώροισιν, H. — **3.** in ruil ontvangen, - nemen : οὐρανοῦ γῆν -ομαι, (het verblijf in) den hemel in plaats van... ; δίκας -ομαι, zich op den hals halen. — **4.** van plaats veranderen (*gelijk* A, I, 3), overschrijden : ποταμὸν -εσθαι ; ψυχὴ -εται ἕρκος (omheining) ὀδόντων, H., *nl. bij d. dood.*

ἀμειδής, 2 [μειδάω], niet glimlachend, onvriendelijk.

ἄμεικτος, 2 [μείγνυμι]. **1.** ongemengd. — **2.** *overdr.* : niet verkeerend met anderen, ongezellig, ongastvrij.

ἀμείλικτος, 2 [μειλίσσω], niet te verzachten; *v. woorden*: hard, barsch.

ἀ-μείλιχος, 2, onzacht; *overdr.*: onverbiddelijk, hardvochtig.

ἀμείνων, 2, *dient als comp. bij ἀγαθός*: beter (*z.* ἀγαθός). — **I. 1.** degelijker, nuttiger. — **2.** *inz.*: *a*) dapperder. — *b*) *vd.*: voornamer. — **II.** *bw.* -ον, *z.* εὖ, *begin.*

ἀμειξία, ἡ [ἄμεικτος]. **1.** het zich niet vermengen met. — **2.** *overdr.*: het gemis -, het vermijden van omgang.

ἀμείρω [*vw.* μέρος], van zijn aandeel berooven.

ἀμέλγω [*vw. Lat.* mulgēre, *Ned.* melken], melken.

ἀμέλει, *bw.* [*imper. v.* ἀμελέω], ongetwijfeld, stellig, natuurlijk; *vaak ironisch.*

ἀμέλεια, ἡ [ἀμελής], zorgeloosheid, het verwaarloozen.

ἀμελετησία, ἡ, gebrek aan oefening, het verwaarloozen (der oefening). — **ἀμελέτητος,** 2 [μελετάω]. **1.** ongeoefend, onervaren. — **2.** onvoorbereid.

ἀμελέω. 1. zich niet bekreunen om, verwaarloozen: ἀ. τινός. — **2.** *abs.*: zorgeloos -, nalatig zijn. — **ἀμελής,** 2 [μέλω], zorgeloos, nalatig.

ἀμελητί, *bw.*, zorgeloos, nalatig. — **ἀμέλητος,** 2 [ἀμελέω], verwaarloosd.

ἀμελία, ἡ = ἀμέλεια. — **ἀμελῶς,** *bw. bij* ἀμελής.

ἄμεμπτος, 2 [μέμφομαι], *en* **ἀμεμφής,** 2 [*id.*], onberispelijk.

ἄμεναι, *ep. inf. v.* *ἄω.

Ἀμένας, α, ὁ, *rivier op Sicilië.*

ἀμενηνός, 2 [μένος]. **1.** krachteloos. — **2.** *vd.*: wezenloos, ijl. — **ἀμενηνόω,** krachteloos maken.

ἀμέρα, *dor.* = ἡμέρα.

1. **ἀμέρδω,** ρσω, ἥμερσα [*vw.* μέρος]. **1.** berooven: ἀ. τινά τινος (*onz.*). — **2.** rooven: ° ἀ. βίον.

2. **ἀμέρδω** [?]. **1.** blind maken, verblinden. — **2.** *overdr.*: dof maken.

ἀμεριμνέω, niet ongerust zijn. — **ἀμέριμνος,** 2 [μέριμνα]. **1.** *bedr.*: onbekommerd, onbezorgd. — **2.** *lijd.*: verwaarloosd, veronachtzaamd.

ἀμέριος, ἄμερος, *dor.* = ἡμ-.

ἀμές, *dor.* = ἡμεῖς.

ἀμεταμέλητος, 2 [μεταμέλω], waarvan men geen spijt heeft, dat men niet betreurt.

ἀ-μετάπειστος, 2, niet tot een andere meening over te halen.

ἀμετάστατος, 2 [μεθίστημι]. **1.** niet te verplaatsen. — **2.** *overdr.*: onveranderlijk.

ἀμεταστρεπτί, *bw.*, zonder zich om te keeren. — **ἀμετάστρεπτος,** 2 [μεταστρέφω], zich niet omkeerend.

ἀμέτερος, *dor.* = ἡμέτερος.

ἀ-μέτρητος, 2, onmetelijk.

ἀμετρία, ἡ, gebrek aan maat. — **1.** wanverhouding. — **2.** overdrijving. — **ἀμετροεπής,** 2 [ἄμετρος, ἔπος], eindeloos zwetsend. — **ἄμετρος,** 2 [μέτρον]. **1.** mateloos, onmetelijk. — **2.** *overdr.*: *a*) talloos. — *b*) niet op maat, niet metrisch.

***ἀμεύομαι** (*alleen f. en ao.*) [*vw.* ἀμείβω]. **1.** over iets gaan. — **2.** *overdr.*: overtreffen.

ἀμῇ, ἀμῆ, ἁμῇ *en* **ἁμῆ,** *bw.* [*vr. v.* 1. ἀμός], op de een of andere wijze: ἁμῇ γέ πῃ *en* ἀμηγέπῃ (γε *en* πῃ *versterken de onbepaaldheid v.* ἁμῇ).

† **ἀμήν,** *bevestigend bw.* [*Hebr. w.*]. **1.** *in h. begin v. een zin*: voorwaar. — **2.** *op h. eind v. een zin*: zoo geschiede, amen.

ἀμητήρ, ῆρος, ὁ [ἀμάω], maaier. — **ἄμητος,** ὁ [*id.*]. **1.** oogst (*h. inzamelen v. h. gewas*). — **2.** *meton.*: *a*) oogst (*h. ingezamelde*). — *b*) oogsttijd.

ἀμήτωρ, ορος, *m. vr. bvn.* [μήτηρ]. **1.** moederloos. — **2.** ᵒ onmoederlijk.

ἀμηχανέω [ἀμήχανος]. **1.** gebrek hebben. — **2.** *overdr.*: geen raad weten, in verlegenheid zijn. — **ἀμηχανία,** ἡ [*id.*]. **1.** nood, gebrek; *ook verpers. als godin.* — **2.** *overdr.*: radeloosheid, verlegenheid.

ἀμήχανος, 2 [μηχανή]. **I.** *bedr.* **1.** hulpeloos; *inz.*: zonder geldmiddelen. — **2.** *overdr.*: *a*) geen raad wetend, in verlegenheid. — *b*) ongeschikt, niet in staat. — **II.** *lijd.* **1.** waartoe geen middel bestaat: *a*) onmogelijk, zeer moeilijk: ὁδὸς ἀ. εἰσβάλλειν στρατεύματι, ontoegankelijk voor... — *b*) onuitsprekelijk, ongeloofelijk: ποταμῶν -α μεγέθη; -ον (*zelfst. g.*) εὐδαιμονίας, onuitsprekelijk geluk. — **2.** waartegen geen middel bestaat: *a*) onweerstaanbaar, onontkoombaar: ° νόσοι -οι, ongeneeslijk; ὄνειροι -οι, H., onverklaarbaar. — *b*) *v. pers.*: hardnekkig, onbuigzaam.

ἀμιθρέω [⟵ ἀριθμέω, *door metathese der medeklinkers*] = ἀριθμέω.

ἄμικτος, 2 = ἄμεικτος.

ἅμιλλα, ἡ. **1.** *a*) wedstrijd: ἅ. ἵππων, wedren van paarden. — *b*) *alg.*: strijd. — **2.** *meton.*: *a*) wedijver. — *b*) *alg.*: inspanning, streven: ° φιλόπλουτος ἅ.

ἁμιλλάομαι, ήσομαι, ἡμιλλήθην, ἡμίλλημαι [ἅμιλλα]. — **1.** *a*) aan een wedstrijd deelnemen. — *b*) *alg.*: strijden. — **2.** *meton.*: *a*) wedijveren. — *b*) *alg.*: zich inspan-

nen, streven. — **ἅμίλλημα,** τό, strijd, heftig verlangen. — **ἁμιλλητήρ,** ῆρος, *m. bvn.*, wedijverend; *vd.* snel.

ἀμιξία = ἀμειξία.

ἄμιππος, 2 [ἅμα, ἵππος], snel als een paard.

ἀμισθί, *bw.* **1.** zonder loon te ontvangen. — **2.** zonder te betalen, kosteloos. — **ἄμισθος,** 2 [μισθός], zonder loon -, zonder soldij te ontvangen, kosteloos.

ἄμιτρος, 2 [μίτρα], zonder gordel. — **ἀμιτροχίτωνες,** ώνων, οἱ [ἄ., χιτών], zonder gordel over den chitoon.

ἀμιχθαλόεις, όεσσα, όεν [*missch. vw.* ὀμίχλη], *missch.*: in rook gehuld.

ἅμμα, τό [ἅπτω], strik, knoop.

ἄμμε, *z.* ἐγώ.

ἀμμένω = ἀναμένω.

ἄμμες, ἄμμι(ν), *z.* ἐγώ.

ἀμμίξας = ἀναμίξας, *v.* ἀναμίγνυμι.

ἀμμορία, ἡ, het niet deelachtig zijn, ongeluk. — **ἄμμορος,** 2 [*vw.* μείρομαι]. **1.** niet deelachtig: ° πάντων ἄ., van alles verstoken. — **2.** *abs.*: ongelukkig.

ἄμμος, ἡ, zand.

Ἄμμων, ωνος, ὁ (*acc. ook* Ἀμμοῦν, HDT.), *de opperste Egyptische en Libusche god, door de Grieken met Zeus vereenzelvigd.* — **Ἀμμωνιάς,** άδος, *vr. bvn.*, van Ammoon, Lubisch. — **Ἀμμώνιοι,** ων, οἱ, Ammoniërs, *omwoners v. d. tempel v. Ammoon in Lubië.* — **Ἀμμωνίς,** ίδος, *vr. bvn.* = Ἀμμωνιάς.

ἀμνάσειεν, *dor.* = ἀναμνήσειεν, *v.* ἀναμιμνήσκω.

ἀμναστέω, *dor.* = ἀμνηστέω.

ἀ-μνημόνευτος, 2, vergeten.

ἀμνημονέω, niet gedachtig zijn. — **ἀμνήμων,** 2 [μνήμη], niet gedachtig.

ἀμνηστέω, vergeten. — **ἀμνηστία,** ἡ [⟶ *Ned.* amnestie]. **1.** het vergeten. — **2.** *inz.*: het vergeten van een kwaad, vergiffenis, amnestie. — **ἄμνηστος,** 2 [*vw.* μιμνήσκομαι], vergeten.

ἀμνίον, τό, offerschaal.

Ἀμνισός, ὁ, *havenplaats op Kreta.*

ἀμογητί, *bw.*, zonder moeite. — **ἀμόγητος,** 2 [μογέω], onvermoeibaar.

ἀμόθεν, *att.* ἁμ-, *bw.* [ἀμός, -θεν], *gew.* ἀ. γε, van een of ander punt uit.

ἀμοιβαδίς = -βηδίς. — **ἀμοιβαῖος,** 2 [ἀμοιβή]. **1.** afwisselend. — **2.** ter vervanging dienend. — **ἀμοιβάς,** άδος, *vr. bvn.* [*id.*], ter verwisseling dienend.

ἀμοιβή, ἡ [ἀμείβω]. **1.** het verwisselen, ruil. — **2.** beantwoording: *a*) vergelding, belooning, straf. — *b*) antwoord. — **ἀμοιβηδίς,** *bw.*, afwisselend, beurtelings.

ἀμοιβός, 2 [ἀμείβω]. **1.** tot vergelding dienend. — **2.** ὁ ἀ., plaatsvervanger.

ἄμοιρος, 2 [μοῖρα]. **1.** niet deelachtig. — **2.** die geen (goed) lot heeft, ongelukkig.

ἀμολγός, ὁ [*wschl. vw.* ἀμέλγω; *eig.*: melktijd], *gew.*: avond-, *soms* ochtendschemering.

ἄμορος = ἄμμορος.

ἀμορφία, ἡ. **1.** vormloosheid. — **2.** leelijkheid. — **ἄμορφος,** 2 [μορφή]. **1.** vormloos, ruw. — **2.** wanstaltig, leelijk.

1. **ἀμός** *en* **ἁμός,** 3, *alleen nog in bijwoordelijke vormen* (*b. v.* ἀμοῦ, ἀμῇ) *en samenstellingen,* = τις.

2. **ἁμός** *en* **ἀμός,** 3, *aiol.*, *dor.* = ἡμέτερος, *soms* ἐμός.

ἄμοτον, *bw.*, onophoudelijk, rusteloos.

ἀμοῦ, *att.* **ἁμοῦ,** *bw.* [1. ἀμός], ergens; *versterkt*: ἁ. γέ που = **ἁμουγέπου,** *bw.*, ergens.

ἄμουσος, 2 [μοῦσα], den Muzen vreemd. — **1.** onbeschaafd, ruw, grof. — **2.** kunsteloos; *v. klanken*: wanklinkend.

ἄμοχθος, 2 [μόχθος], niet vermoeid.

ἀμπαυ- = ἀναπαυ-. — **ἀμπείρας** = ἀναπ-, *v.* ἀναπείρω.

ἀμπέλινος, 3, van den wijnstok. — **ἀμπελόεις,** όεσσα (H. *ook* όεις), όεν, rijk aan wijnstokken. — **ἄμπελος,** ἡ, wijnstok. — **ἀμπελουργός,** ὁ [ἄ., ἔργον], wijngaardenier. — **ἀμπελών,** ῶνος, ὁ, wijnberg.

ἀμπεπαλών = ἀναπ-, *v.* ἀναπάλλω.

ἀμπερές [ἀνά, *vw.* πείρω], *alleen in* διὰ δ' ἀμπερές, *tmesis voor* διαμπερές; *z. a.*

ἀμπετάννυμι = ἀναπ-.

ἀμπεχόνη, ἡ, kleeding. — **ἀμπέχω,** ἀμφέξω, 2ᵉ *ao.* ἠμπέσχον [⟵ *ἀμφ-έχω, *door dissimilatie der medekl.*]. **1.** omgeven, omhullen, omsluiten. — **2.** *inz.*: bekleeden: -όμενος (*med.*), gekleed.

Ἄμπη, ἡ, *stad aan de monding v. d. Tigris.*

ἀμπήδησε = ἀνεπ-.

ἀμπίπτω = ἀναπ-.

ἀμπίσχω, *impf.* ἤμπισχον = ἀμπέχω.

ἀμπλακεῖν, 2ᵉ *ao. inf. v.* ἀμπλακίσκω. — **ἀμπλάκημα,** τό, *en* **ἀμπλακία,** ἡ, fout, zonde. — **ἀμπλακ-ίσκ-ω,** 2ᵉ *ao.* ἤμπλακον (*part. ook* ° ἀπλακών). **1.** *met gen.*: *a*) *het doel* niet treffen, niet bereiken. — *b*) niet verkrijgen, verliezen, ontberen. — **2.** *abs.*: verkeerd handelen, zondigen.

ἀμπνεῦσαι, ἀμπνοή, ἄμπνυε = ἀναπ-. — **ἀμπνύνθη, ἄμπνυτο** = ἀνεπ-.

᾿Αμπρακία, ἡ, *stad in Akarnanië.* — **᾿Αμπρακιώτης,** ου, ὁ, Amprakiër, inwoner van Amprakia.

ἀμπτάμενος, ἀμπτάς = ἀναπ-, *v.* ἀναπέτομαι.

ἀμπυκτήρια, ων, τά, teugel. — **ἄμπυξ,** υκος, ὁ, ἡ. **1.** *a)* voorhoofdband *v. een vrouw.* — *b)* hoofdband *v. een paard.* — **2.** rad.

ἄμπωτις, ιδος, ἡ [ἀναπίνομαι; *eig.*: het teruggeslorpt worden], eb.

ἀμυγδάλη, ἡ [⟶ *Ned.* amandel], amandel. — **ἀμυγδάλινος,** 3, amandel-.

ἄμυγμα, τό [ἀμύσσω], het uitrukken.

ἄμυδις, *bw.* [ἅμα]. **1.** samen, bijeen. — **2.** tegelijk.

ἀμυδρός, 3. — **1.** duister. — **2.** *overdr.*: onduidelijk, vaag.

᾿Αμυδών, ῶνος, ἡ, *stad in Paionië.*

ἀμύητος, 2 [μυέω], niet ingewijd.

Ἀμυθάων, ονος, ὁ, *mythische stichter v. Pulos.*

ἀμύθητος, 2 [μυθέομαι], onuitsprekelijk.

᾿Αμύκλαι, ῶν, αἱ, *stad ten zuiden v. Sparta.*

ἀμύμων, 2 [μῶμος]. **1.** onberispelijk, uitmuntend. — **2.** *v. zaken*: heerlijk, voortreffelijk.

ἄμυνα, ἡ [ἀμύνω], afweer, verdediging, wraak. — **ἀμυναθεῖν,** *z.* ἀμύνω. — **ἀμύντωρ,** ορος, ὁ [ἀμύνω], afweerder, beschermer.

ἀμύνω, υνῶ, ἤμυνα, 2ᵉ *ao. inf.* ἀμυναθεῖν. **I. 1.** *met acc.*: afweren, afwenden, verre houden: λοιγὸν (verderf) ἀ. τοῖς ἄλλοις (*dat. v. voordeel*), van ..., H.; Τρῶας ἀ. νεῶν (*gen. v. scheiding*), H.; ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ, H., weerde den meedoogenloozen dag (*des doods*) van zich (*med.*) af. — **2.** *zonder acc.*: afweren, te hulp komen, verdedigen: *a) met gen. of dat.*: τίς -ει μοι; νηῶν ἠμύνοντο, H., hielden *d. vijand* verre van -, verdedigden hun (*med.*) schepen. — *b) abs.*: χεῖρες -ειν, H., vuisten ter verdediging; τὰ -οντα [ὅπλα], verdedigingswapenen; *med.*: zich te weer stellen, zich verdedigen. — **II.** vergelden, beloonen: ° θεοὶ ἔργ' -ουσιν κακά.

᾿Αμυρταῖος, ὁ, *koning v. Egypte omstr. 450 v. C.*

ἀμύσσω, ύξω, ἤμυξα. — **1.** openrijten, openkrabben, verscheuren. — **2.** *overdr.*: krenken, grieven, kwellen.

ἀμυστί, *bw.* [μύω], zonder den mond te sluiten, in één teug. — **ἄμυστις,** ιδος, ἡ, sterke teug *bij h. drinken.*

ἀμφ', ἀμφ- *vóór klinkers* = ἀμφί, ὀμφι-.

ἀμφ-αγαπάζω, liefdevol bejegenen.

ἀμφ-αγείρομαι, (*3 mrv. 2ᵉ ao.* H. -αγέροντο), zich verzamelen om.

ἀμφαδά *en* **-αδήν,** *bw.* [ἀμφαίνω] = ἀμφαδόν.

ἀμφαδίην, *bw., z.* ἀμφάδιος. — **ἀμφάδιος,** 3 [ἀμφαίνω], openlijk; *bw.* -ίην, openlijk. — **ἀμφαδόν,** *bw.* [*id.*], openlijk.

° **ἀμ-φαίνω** = ἀναφαίνω.

ἀμφάκης, *dor.* = ἀμφήκης.

ἀμφ-αραβέω, rondom kletteren.

ἀμφασίη, ἡ [1. ἀν-, φημί], sprakeloosheid.

ἀμφ-αφάω *en med.*, rondom betasten; τόξον ἀ., H., hanteeren.

ἀμφ-έπω = ἀμφιέπω.

* **ἀμφ-έρχομαι** (*alleen 2ᵉ ao. ind.* ἀμφήλυθε), er rond gaan, omringen.

° **ἀμ-φέρω** = ἀναφέρω.

ἀμφήκης, 2 [ἀμφί; *wrt.* ἀκ, *vw.* ἄκρος], aan weerskanten scherp, tweesnijdend.

ἀμφηρεφής, 2 [ἀμφί, ἐρέφω], aan weerskanten *v. h. tusschenschot* bedekt, -gesloten, met twee klapdeksels.

ἀμφήριστος, 2 [ἀμφί, ἐρίζω], van beide kanten betwist, onbeslist, twijfelachtig.

ἀμφί [*vw.* ἄμφω, *Lat.* amb(i), *Ned.* om], *oorspr.*: aan weerskanten; *vd.*: aan alle kanten, om, rondom.

A. *bw.* (*dikw. is het onzeker, of* ἀ. *nog een afzonderlijk woord is, zooals h. oorspr. gebruik was, dan wel tmesis moet aangenomen worden*).

I. 1. aan weerskanten. — **2.** *alg.*: rondom, om, omheen, bij: ἀ. δ' ἑταῖροι εὗδον, H., rondom sliepen zijn makkers.

II. *in samenst.* **1.** aan beide -, aan twee kanten: *a) v. plaats*: ἀμφήκης. — *b) overdr.*: ἀμφι-νοέω. — **2.** aan alle kanten, rondom: *a) v. plaats*: ἀμφικτύονες. — *b) overdr.* (*oorzaak, voorwerp*; (*z.* B, III, 2, c): ἀμφι-μάχομαι.

B. *vrz.* **I.** *met gen.* **1.** *v. plaats* (*zld.*): om, bij: ἀ. ταύτης οἰκεῖν τῆς πόλεως. — **2.** *overdr.* (*oorzaak, voorwerp*) (*z. bij* III, 2, c): ἀ. τινος διαφέρεσθαι, twisten over.

II. *met* (*loc.-*)*dat.* **1.** *v. plaats* (*met en zonder beweging*): *a)* aan weerskanten van, rondom, om: κρέα ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, H., zij staken de stukken vleesch aan de braadspeten (*h. vleesch omgeeft de speten*). — *b) alg.*: bij, naast: ἀ. πυρὶ στῆσαι τρίποδα, H., een drievoet boven het vuur plaatsen. — **2.** *overdr.*: *a) oorzaak, voorwerp* (*z. bij* III, 2, c): om, over, wegens, ter wille van: ° ἀμφ' ἐμοὶ στένεις; ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι, H.; ἀμφ' Ὀδυσῆι μυθεόμην, H., ik sprak

over.— *b*) *middel* : ° ἀμφὶ Λατοΐδα (*gen.*) σοφίᾳ, door de kunst van Apolloon **III.** *met acc.* **1.** *v. plaats* : *a*) aan weerskanten van : Καΰστρίου ἀ. ῥέεθρα, H. — *b*) rond, rondom : φύλακες ἀ. πῦρ καθήμενοι ; οἱ ἀ. Πρίαμον, H., Priamos en zijn gezelschap ; *ook overdr.* : οἱ ἀ. Θεμιστοκλέα, Themistokles en mannen zooals hij. — *c*) rondom in : ἀ. ἄστυ ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς, H., rondom in de stad brachten wij offers aan de goden. — *d*) ergens op. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* : om, omstreeks : ἀ. μέσον ἡμέρας. — *b*) *bij getallen* : ongeveer: ἀ. τοὺς δισχιλίους, ongeveer twee duizend. — *c*) *v. hetgeen in h. middelpunt staat der gedachten, der bezorgdheid, der werkzaamheid* (*oorzaak, voorwerp enz.*) : aangaande, om, over : ἀ. δεῖπνον ἔχειν, bezig zijn met eten; ἀ. τὰ στρατεύματα δαπανᾶν, uitgaven doen voor de legers.

Aanm. *Dikw. is* ἀμφί, *als bw. en als vrz., versterkt door* περί : *a*) *bw.* : ὄχθαι δ' ἀ. περὶ μεγάλ' ἴαχον, H., aan beide kanten weerklonken de oevers luide in 't rond. — *b*) *vrz.* : ἀ. περὶ κρήνην, H., aan beide kanten rondom de bron.

ἀμφιάζω, άσω, ἠμφίασα = ἀμφιέννυμι.

ἀμφίαλος, 2 [ἀμφὶ (*bw.*) ἅλς (ἔχων)], door de zee omgeven.

᾿Αμφιάραος, ου, *en ion.-att.* -ρεως, εω, ὁ, *mythische ziener en koning v. Argos.*

*__ἀμφ-ιάχω__ (*alleen pf. part.* ἀμφιαχυῖαν), rondom schreeuwend.

ἀμφι-βαίνω ● **1.** om iets gaan: νεφέλη σκόπελον ἀμφιβέβηκε, H., de nevel heeft zich om de rots gelegd, omhult haar ; ἀμφὶ δούρατι βαῖνε, H., zette zich schrijlings op een balk. — **2.** *overdr.* : *a*) beschermen (*voorstelling* : *beschermend boven een gevallene staan*). — *b*) bevangen : σὲ πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν, H., heeft uw ziel omvangen.

ἀμφι-βάλλω ● werpen om. — **1.** *met acc. v. hetgeen men om iets werpt* : *kleederen, wapens enz.* aandoen ; *med.* : ° λευκὴν τρίχα ἀμφιβάλλομαι, ik leg grijze haren om (mijn hoofd) ; ik word grijs ; ° θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος, zij omhulden zich met den nevel des doods.— **2.** *met acc. v. hetgeen waarom met iets werpt* : omgeven, omvatten, omarmen : ° ἀ. τινὰ χερσίν ; ° ἀ. φῦλον ὀρνίθων, het geslacht der vogelen omstrikken; ° ὅρια ἀ., de grenzen omsingelen. — **3.** *met twee acc.* : ° νιν ἀμφέβαλεν ἀϊόνα, legde hem een mantel aan.

ἀμφίβασις, εως, ἡ [ἀμφιβαίνω], het gaan rond iets, verdediging.

ἀμφίβιος, 2 [ἀμφὶ (*bw.*) βίον (ζῶν)], op twee plaatsen (*op de aarde en in h. water*) levend, tweeslachtig.

ἀμφίβληστρον, τό [ἀμφιβάλλω], het omgevende, *o. a.* omheining *v. een tempel.*

ἀμφιβολία, ἡ, onzekere toestand, dubbelzinnigheid, twijfel. — **ἀμφίβολος**, 2 [ἀμφιβάλλω], *overdr.* : dat naar twee kanten gericht kan worden : onzeker, twijfelachtig, dubbelzinnig.

ἀμφίβροτος, 3 [ἀμφὶ βροτόν], den man aan weerszijden -, den geheelen man bedekkend.

᾿Αμφιγένεια, ἡ, *stad in Elis.*

ἀμφιγνοέω (*augm.* ἠμφιγν- *en* ἠμφεγν-) [ἀμφί, *vw.* γι-γνώ-σκω], in twee richtingen denken. — **1.** *onoverg.* : weifelen, twijfelen. — **2.** *overg.* : niet recht weten.

ἀμφιγυήεις, *m. bvn.* [ἀμφὶ (*bw.*) γυῖον (ἔχων)], aan beide kanten met sterke leden (*armen*); *of* [ἀμφὶ (*bw.*) γύην (ἔχων)], die aan weerszijden een kromhout (*spottend*) heeft, aan beide beenen mank.

ἀμφίγυος, 2 [ἀμφὶ (*bw.*) γυῖον (ἔχων)], tweepuntig.

* **ἀμφι-δαίω** (*alleen 3 enk. pf.* ἀμφιδέδηε), *onoverg.* : rondom ontbranden (*overdr. v. oorlog*).

ἀμφί-δασυς, εια, υ, rondom ruig.

ἀμφι-δέξιος, 2. — **1.** *a*) aan weerszijden (*d. i. met beide handen*) rechtsch, behendig. — *b*) *overdr.* : in twee richtingen passend, dubbelzinnig. — **2.** bij beide handen behoorend, rechtsch en linksch.

ἀμφι-δινέω, winden om.

ἀμφίδρομος, 2 [ἀμφί ; *vw.* ἔδραμον, 2e *ao. bij* τρέχω], er rond loopend.

ἀμφιδρυφής, 2, *en* -φος, 2 [ἀμφί, δρύπτω], aan beide kanten (*d. i. wangen*) opengekrabd.

ἀμφίδυμος, 2 [ἀμφί ; -δυμος, *vgl.* δίδυμος], dubbel.

ἀμφιέζω = ἀμφιάζω.

ἀμφιέλισσα, ης, *vr. bvn.* [ἀμφί, *vw.* ἑλίσσω], aan beide uiteinden gekromd.

ἀμφι-έννυμι, *f.* ἀμφιέσω, *att.* ἀμφιῶ, *ao.* ἠμφίεσα ; *med.* ἀμφιέσομαι, ἠμφιεσάμην, ἠμφίεσμαι. — iem. iets aandoen, aantrekken.

ἀμφι-έπω (*alleen pr. en impf.* -επον) *en* **ἀμφ-έπω** (*id.*), rondom iets bezig zijn, zich ijverig bemoeien met, druk in de weer zijn : ἵππους ἀμφιέποντες ζεύγνυον, H., zij brachten vol ijver de paarden onder het juk ; ἀμφίεπον τάφον τινός, H., zij bezorgden de begra-

fenis van ... ; τὴν πρυμνὴν πῦρ ἄμφεπεν, H., het vuur vlamde op rond het achterschip : °᾿Ιταλίαν ἀ. (*v. een god*), beschermen.

ἀμφίεσμα, τό [ἀμφιέννυμι], kleeding.

ἀμφ-ιζάνω, rondom aan iets vastzitten.

ἀμφιθαλής, 2 [ἀμφί, θάλλω ; *eig.* : aan weerskanten bloeiend], *overdr.* : zijn beide ouders nog bezittend.

ἀμφίθετος, 2 [ἀμφιτίθημι], H., *epitheton v. een schaal, ofwel* : die men aan weerszijden kan neerzetten, met twee ooren, *ofwel* : die op beide uiteinden kan staan, die van boven en van onderen een schaal is : -ος φιάλη, dubbele schaal (*vgl.* ἀμφικύπελλος).

ἀμφι-θέω, om ... heen loopen.

ἀμφί-θηκτος, 2, aan beide kanten gescherpt, tweesnijdend.

ἀμφίθυρος, 2 [ἀμφὶ (*bw.*) θύραν (ἔχων)], met een deur-, met een ingang aan beide kanten.

ἀμφι-καλύπτω. 1. omhullen, verbergen, bedekken; *ook overdr.* : θάνατός μιν ἀμφεκάλυψεν, H., de dood omhulde hem. — **2.** iets dat bedekt om iets leggen : οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε, H., hij dekte den gewonde met zijn schild ; *fig.* : ἀμφὶ νύκτα ἐκάλυψε μάχῃ, H., hij spreidde nacht uit over den strijd.

***ἀμφι-κέαζω** (*alleen ao. part.* ἀμφικεάσσας, H.), rondom afhouwen.

ἀμφί-κειμαι, rondom liggen, omarmd houden.

ἀμφικίων, 2 [ἀμφὶ (*bw.*) κίονας (ἔχων)], met zuilen omgeven.

ἀμφίκομος, 2 [ἀμφὶ (*bw.*) κόμην (ἔχων)]. **1.** harig.— **2.** *overdr.* : met loof omringd.

ἀμφι-κρύπτω, rondom bedekken.

ἀμφικτίονες, ων, οἱ [ἀμφί, κτίζω], omwoners, naburen (*v. volken*).

᾿Αμφικτύονες, ων, οἱ [*id.*], Amphiktuonen, *afgevaardigden der staten, die een Amphiktuonie* (*z. h. volgende*) *vormden.* — **᾿Αμφικτυονία,** ἡ, Amphiktuonie, *losse vereeniging v. naburige staten op godsdienstigen grondslag.* — **᾿Αμφικτυονικός,** 3, Amphiktuonisch. — **᾿Αμφικτυονίς,** ίδος, *vr. bvn.*, Amphiktuonisch, *bijnaam v. Demeter als beschermster der Delphische Amphiktuonie.*

᾿Αμφικτύων, ονος, ὁ, *zoon v. Deukalioon en Purrha, de mythische stichter der Delphische Amphiktuonie.*

ἀμφικύπελλος, 2 [ἀμφὶ κύπελλον (ἔχων)]: -ον δέπας, H., beker, die aan beide kanten (*v. onderen en v. boven*) een drinkschaal heeft, dubbelbeker.

ἀμφιλαφής, 2 [ἀμφί ; *vw.* εἴληφα, 2*e pf. v.* λαμβάνω], alles in het rond innemend ; *v. een boom* : met breede kroon.

ἀμφι-λαχαίνω, rondom iets graven.

ἀμφι-λέγω, in twee richtingen spreken, twisten. — **ἀμφίλογος,** 2. — **1.** *gew. lijd.* : betwist, twijfelachtig.— **2.** *bedr.* : twistend.

ἀμφίλοφος, 2 [ἀμφὶ λόφον], den nek omringend.

᾿Αμφίλοχος, ὁ, *waarzegger.*

ἀμφιλύκη, *vr. bvn.* [ἀμφί, *vw.* λευκός] : ἀ. νύξ, H., ochtendschemering.

* **ἀμφιμαίομαι** (*alleen ao. imper.* ἀμφιμάσασθε), rondom afwisschen.

ἀμφι-μάχομαι. 1. rondom iets strijden. — **2.** *overdr.* : om -, voor iets strijden.

ἀμφι-μέλας, αινα, αν, *overdr. v. h. gemoed*: rondom somber (*door smart enz.*).

* **ἀμφι-μυκάομαι** (*alleen 3 enk. pf.* -μέμυκε) [*eig.* : rondom loeien], *overdr.* : rondom dreunen.

ἀμφι-νέμομαι, om-, bewonen.

ἀμφι-νοέω, in twee richtingen denken, aarzelen, radeloos zijn.

* **ἀμφι-ξέω** (*alleen ao.* ἀμφέξεσα), rondom gladmaken.

ἀμφι-πέλομαι, zich bewegen rondom.

ἀμφι-πένομαι = ἀμφιέπω.

ἀμφι-περικτίονες, ων, οἱ = ἀμφικτίονες.

ἀμφι-περιστέφω, omkransen.

ἀμφι-περιστρωφάω, naar alle kanten rondwenden.

ἀμφι-πίπτω ● zich om iem. storten, omarmen.

ἀμφίπλακτος, *dor., en* **ἀμφίπληκτος,** 2 [ἀμφί, πλήσσω], rondom beukend. — **ἀμφιπλήξ,** ῆγος, *m. vr. bvn.* [*id.*], aan beide kanten treffend, *eig. en overdr.*

ἀμφιπολεύω [ἀμφίπολος], dienaar zijn, dienen, bezorgen. — **ἀμφιπολέω. 1.** [*id.*] = ἀμφιπολεύω. — **2.** [ἀμφί, πολέω], zich om iets *of* iem. bewegen ; *vd.* beschermen.

᾿Αμφίπολις, εως, ἡ, *stad in Thrakië.* — **᾿Αμφιπολίτης,** ου, ὁ, inwoner van -, afkomstig van Amphipolis.

ἀμφίπολος, 2 [ἀμφί, πέλω]. **1.** om iem. bezig. — **2.** *gew. zelfst. g.* : ὁ, *meestal* ἡ : *a*) dienaar, dienares. — *b*) *inz.* : dienares van een god, priesteres.

ἀμφι-πονέομαι, moeite doen rondom iem. *of* iets, zorgen voor.

ἀμφι-ποτάομαι, fladderen om.

ἀμφίπυλος, 2 [ἀμφὶ (*bw.*) πύλην (ἔχων)], met twee deuren.

ἀμφίπυρος, 2 [ἀμφὶ πῦρ (ἔχων)], door vlammen omringd.

ἀμφί-ρυτος, 2 *en* 3, rondom bespoeld, omstroomd.

ἀμφίς [ἀμφί; -ς, *vgl.* οὕτω-ς, μεχρι-ς *enz.*] = ἀμφί, *doch meestal bw.*
I. *bw.* **1.** *a*) aan weerskanten. — *b*) *alg.*: aan alle kanten, rondom. — **2.** (*wat aan weerskanten v. iets is, wordt door dat voorwerp uiteengehouden, gescheiden*): *a*) α) uiteen, gescheiden: κίονες αἳ γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἀ. ἔχουσιν, H., de zuilen (v. Atlas), die hemel en aarde vaneenhouden. — β) verre. — *b*) *overdr.*: ἀ. φρονεῖν, van meening verschillen; ἀ. ἕκαστος, H., ieder voor zich, ieder afzonderlijk.
II. *vrz.* (*staat gew. achter zijn naamval*). **1.** *met gen.*: *a*) rondom, om: ἅρματος ἀ. ἰδών, H., den strijdwagen van alle kanten naziende. — *b*) op een afstand van, verre van: ἀ. ἔσεσθον φυλόπιδος, H., zij zullen verre blijven van het gevecht. — **2.** *met dat. en acc.*: rondom, om.

ἀμφισβασίη, ἡ [ἀμφίς, βαίνω], *ion.* = ἀμφισβήτησις.

ἀμφισβητέω (*augm.*: ἠμφεσ-, *soms* ἠμφισ-) [ἀμφίς, βαίνω; *eig.*: uiteengaan], *overdr.* **1.** van meening verschillen, het oneens zijn, redetwisten, twisten: τινι, πρός τινα, met iem.; τινος, περί τι, περί τινος, over iets. — **2.** *a*) betwisten, betwijfelen, ontkennen. — *b*) daarentegen beweren. — **ἀμφισβητήσιμος,** 2, betwist, twijfelachtig. — **ἀμφισβήτησις,** εως, ἡ. **1.** twist (*inz. vóór h. gerecht*). — **2.** tegenbewering. — **3.** twijfel. — **ἀμφισβήτητος,** 2 [*verbaaladj.*], betwist, betwistbaar.

Ἄμφισσα, ἡ, *stad in Lokris.* — **Ἀμφισσεύς,** ὁ, inwoner van -, afkomstig van Amphissa.

ἀμφ-ίστημι (*alleen med. en onoverg. tijden v. h. act.*) ● rondom gaan staan; omringen.

ἀμφίστομος, 2 [ἀμφί, στόμα]. **1.** aan weerskanten open. — **2.** zich aan weerskanten van den mond (στόμα) van een mengvat bevindend, SOPH.

ἀμφι-στρατάομαι, omlegeren, belegeren.

ἀμφι-στρεφής, 2 [ἀμφί, στρέφω], naar beide kanten gekeerd.

ἀμφι-τίθημι ● rondom iets plaatsen, -zetten, op het hoofd zetten; *med.*: zich iets omleggen, omgorden, omdoen.

ἀμφι-τρέχω ● **1.** om iets loopen. — **2.** *overdr.*: omgeven.

ἀμφιτρής, ῆτος, *m. vr. bvn.* [ἀμφί, τιτράω], aan beide kanten doorboord.

Ἀμφιτρίτη, ἡ, *echtgenoote v. Poseidoon.*

ἀμφι-τρομέω, sidderen voor.

Ἀμφιτροπαιεύς, ὁ, uit de gouw Amphitrope. — **Ἀμφιτροπή,** ἡ, *een Attische gouw.*

Ἀμφιτρύων, ωνος, ὁ, *Thebaansch aanvoerder vóór Troje.*

ἀμφίφαλος, 2 [ἀμφὶ (*bw.*) φάλον (ἔχων)], aan weerskanten met een kam voorzien.

ἀμφι-φοβέομαι, aan alle kanten de vlucht nemen.

ἀμφιφορεύς, ὁ [ἀμφί, φέρω], kruik met twee ooren, amphora; *inz.*: lijkurn.

ἀμφι-χαίνω *en* **ἀμφι-χάσκω,** om iem. *of* iets gapen (*om te verslinden*).

ἀμφι-χέω ● **1.** gieten over, spreiden om. — **2.** *med.-pass.*: zich om iets uitstorten, omarmen.

ἀμφίχρυσος, 2 [ἀμφί, χρυσός], rondom -, geheel verguld.

ἀμφίχυτος, 2 [*verbaaladj. v.* ἀμφιχέω], rondom opgeworpen.

ἀμφιῶ, *att. f. v.* ἀμφιέννυμι.

Ἀμφίων, ονος, ὁ, *mythische stichter v. Thebe.*

ἀμφορεύς, ὁ [<— ἀμφιφορεύς; —> *Lat.* amphora —> *Ned.* emmer] = ἀμφιφορεύς.

ἀμφοτέρῃ, *bw.*, *z.* ἀμφότερος, 2. — **ἀμφότερος,** 3 [ἄμφω]. **1.** beide(n) (*t. ond. v.* ἑκάτερος, *z. a.*): ἐπ' -α, naar beide zijden. — **2.** *bw.*: *a*) *ion.* -ῃ, aan beide kanten (*b. v.* te land en ter zee). — *b*) -ον, -α: α) beide tegelijk: -α (tevens) ἄριστος στρατηγὸς καὶ ῥαψῳδός. — β) op beide wijzen, in beide opzichten.

ἀμφοτέρωθεν, *bw.* [ἀμφότερος, -θεν], van -, aan beide zijden. — **ἀμφοτέρως,** *bw.*, op beide manieren, in beide gevallen. — **ἀμφοτέρωσε,** *bw.* [ἀ., -σε], naar beide zijden.

ἀμφουδίς, *bw.*, *missch.* [ἀμφί, οὖδας, *eig.*: aan weerszijden op den grond], bij zijn voeten.

ἀμφράσσαιτο, *ao. opt. v.* ἀναφράζομαι.

ἄμφω, τώ, *en* οἱ, αἱ, τά, *gen. dat.* οιν, *acc.* ω (*telkens voor de 3 geslachten*), *ook onverb.* [*vw. Lat.* ambō], beide(n).

ἄμφωτος, 2 [ἀμφὶ (*bw.*) οὖς (ἔχων)], met twee ooren, - handvatten.

ἀμώμητος, 2 [μωμέομαι], *en* **ἄμωμος,** 2 [μῶμος], onberispelijk.

ἀμῶς, *bw.* [1. ἀμός], *alleen in* ἀμῶς γέ πως = **ἀμωσγέπως,** *bw.*, op de een of andere wijze, in zekeren zin.

ἂν *en* 1. **ἄν,** *vrz.* = ἀνά; *z.* ἀνά, *begin.*

2. **ἄν,** *modaal partikel, verzacht een be-*

wering door ze als slechts mogelijk voor te stellen: in voorkomend geval, onder zekere omstandigheden, wel; *voor h. gebruik en de vertaling in de verschillende gevallen, z. Spraakk.*

3. **ἄν** = ἐάν.

1. **ἄν**, *dor.* = ἥν, *vr. acc. v.* ὅς.

2. **ἄν** = ἃ ἄν (*krasis*).

1. **ἀν-** *privativum, z.* 1. ἀ-.

2. **ἀν-**, *z.* ἀνά, A, II.

ἀνά, *vaak door apokope* ἀν, ἄν, *wat vóór een labiale* ἀμ, ἄμ *wordt, vóór een gutturale* ἀγ, ἄγ [*vw.* ἄνω, *Lat.* an- *in* anhēlāre, *Ned.* aan], *eig.* opwaarts (*tgst.* κατά).

A. *bw.* (*dikw. is het onzeker, of* ἀ. *nog een afzonderlijk woord is, zooals h. oorspr. gebruik was, dan wel tmesis moet aangenomen worden*).

I. omhoog, er op: μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν, van boven waren er zwarte trossen, H.

II. *in samenst.* (*dikw.* ἀϝ-, ἀγ-, ἀλ-, ἀμ-, ἀν-). **1.** *a*) α) opwaarts, naar omhoog, op-: ἀνα-βαίνω. — β) *inz.*: van onderen tot boven, geheel: ἀνα-θεωρέω. — *b*) *overdr.*: α) *versterkend*: zeer: ἀνα-κρίνω. (*vgl.* ὑπο-, *dat dikw. verzwakkend is*). — β) *v. geluiden*: plotseling, luide (*h. geluid verheft zich uit de stilte*; *vgl. Ned. op-klinken*): ἀνα-βοάω. — γ) *met dezelfde voorstelling als Ned. opwekken*: ἀνα-πείθω, 2. — δ) duidelijk, openlijk: ἀνα-φαίνω, A, II, 1. — **2.** *a*) α) achterwaarts, achteruit, terug (*deze beteek. heeft zich missch. ontwikkeld uit zegswijzen als* ἀνὰ ποταμόν, *z.* B, III, 1), omver: ἀνα-χωρέω. — β) terug naar zijn plaats (*voorstelling v. iets dat zich verwijderd heeft en nu teruggebracht wordt*); *vd. alg.*: naar de behoorlijke plaats, naar de bevoegde overheid: ἀνα-πέμπω, 2. — *b*) *overdr.*: α) *v. tijd*: ἀνα-βάλλω, II, 2. — β) *h. terugkomen of terugbrengen tot een vorigen toestand*: opnieuw, weer: ἀνα-θαρρέω. — γ) *duidt h. ongedaan maken v. een handeling aan*: ont-: ἀνα-λύω. — **3.** over een zekere uitgestrektheid: *a*) uiteen, open: ἀνα-τείνω, 2. — *b*) *overdr.*: α) *distributief*: verdeeld over: ἀνα-δίδωμι, 2. — β) *uitgestrektheid in d. tijd*: ἀνα-μένω.

B. *vrz.* **I.** *met gen.*: op, *bijna alleen in*: ἀνὰ νηὸς ἔβην, H., ik besteeg het schip (*of missch. is* ἀνά *bw. en* νηός *gen. v. plaats*: ik ging opwaarts, op het schip).

II. *met dat.*: op, boven op (*zonder beweging*), *alleen bij dichters*: ἀνὰ σκήπτρῳ, H., boven aan zijn staf.

III. *met acc.* **1.** *a*) naar omhoog, tegen ... op: φλέψ, ἥ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα αὐχέν' ἱκάνει, H., de ader, die tegen den rug oploopend, den nek bereikt; ἀνὰ τὸν ποταμὸν (stroomopwaarts) πλεῖν. — *b*) *v. uitgestrektheid over een ruimte* (*ook een horizontale vlakte schijnt op te loopen*; *vgl. Ned.*: *op en neer loopen*): over ... heen, door ... heen: ἀοίδιμος ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, bezongen in geheel ...; ἀνὰ στόμ' ἔχειν, H., voortdurend in den mond hebben. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. uitgebreidheid in d. tijd*: den geheelen duur van: ἀνὰ τὸν πόλεμον; ἀνὰ χρόνον, na verloop van tijd, *ook*: een tijdlang. — *b*) *v. wijze*: ἀνὰ κράτος, tot de hoogste krachtsinspanning, uit alle kracht. — *vd. c*) *distributief*: telkens, tegelijk: ἐπορεύθησαν ἑπτὰ σταθμούς, ἀνὰ πέντε παρασάγγας τῆς ἡμέρας, vijf parasangen per dag.

1. **ἄνα** [*h. bw.* ἀνά, *zonder koppelw. gebruikt en met verschuiving v. h. accent*], op! (= sta op!).

2. **ἄνα**, *voc. v.* ἄναξ.

ἀναβαθμός, ὁ [ἀναβαίνω], trede; *mrv.*: trap.

ἀνα-βαίνω ● **I.** *onoverg.* **1.** stijgen, omhooggaan (*tgst.*: καταβαίνω): *a*) *alg.*: ἐπ' ἑκκαίδεκα πήχεας -ει ὁ ποταμός, HDT., de stroom stijgt zestien ellen. — *b*) *inz.*: naar het binnenland gaan (*dat immers hooger ligt dan de kust*); te paard stijgen (*met en zonder* ἐφ' ἵππον); scheep gaan; aan land gaan; het spreekgestoelte bestijgen (*met en zonder* ἐπὶ τὸ βῆμα); optreden (εἰς τὸ πλῆθος, vóór het volk *enz.*); vóór het gerecht verschijnen (*ook v. getuigen*; *dikw. zonder h. bijbegrip v. stijgen*). — **2.** *overdr.*: *a*) ontstaan, gebeuren. — *b*) φάτις ἀνθρώπους -ει, H. (= βαίνει ἀνὰ ..., *z.* ἀνά, B, III, 1, *b*), een roep verspreidt zich onder de menschen. — *c*) *v. de regeering enz.*: overgaan op.

II. *overg.* (*alleen 1e ao.* ἀνέβησα, ἀνεβησάμην): doen stijgen: ἀ. ἐπὶ καμήλους, kameelen doen bestijgen; νῶ ἀναβησάμενοι, H., na ons bij zich (*med.*) aan boord genomen te hebben.

ἀνα-βακχεύω, in Bakchischen jubel losbarsten.

ἀνα-βάλλω ● **I.** (ἀνά, omhoog). **1.** omhoog-, opwerpen: γῆν ἀ.; ἀ. τάφρον, door het uitwerpen van aarde een gracht maken, een gracht graven; *inz.*: op het paard tillen. — **2.** *overdr., med.*: een taak op zijn schouders nemen, ondernemen (*dezelfde voorstelling als in h. Gr.*), aanvangen: μάχας -εσθαι πρός ..., den strijd aanbinden tegen ...; ἀνεβάλλετο ἀείδειν, H., begon te zingen (*missch.*

is de voorstelling : wierp zijn hoofd achterover om te zingen).
II. (ἀνά, achterwaarts). 1. naar achteren werpen : -εσθαι *met en zonder een acc. als* χλαῖναν, zijn mantel over zijn (*med.*) schouders slaan. — 2. *overdr.* : uitstellen, verdagen : οὐκ ἀνεβάλλοντο μὴ οὐ τὸ πᾶν μηχανήσασθαι, HDT., zij draalden niet (in hun belang : *med.*) om alles in het werk te stellen ; iem. ophouden.

ἀνάβασις, εως, ἡ [ἀναβαίνω]. 1. het opstijgen, het bestijgen (*tgst.* : κατάβασις). — *inz.* : *a*) tocht naar het (*hooger gelegen*) binnenland. — *b*) het te paard stijgen. — 2. *meton.* : *a*) oploopende weg. — *b*) ° de te paard gestegenen, ruiterij.

ἀνα-βασσαρέω = ἀναβακχεύω.

ἀναβάτης, ου, ὁ [ἀναβαίνω ; *eig.* : die iets bestegen heeft], ruiter. — **ἀναβατός,** 2 [*verbaaladj. v.* ἀναβαίνω], die bestegen kan worden.

ἀνα-βιβάζω ● 1. opwaarts doen gaan, -brengen : ἀ. ἐπὶ λόφον ; ἀ. ἐπὶ ναῦς, inschepen ; -εσθαι μάρτυρας, (in zijn zaak : *med.*) getuigen laten optreden (*op h. verhoog*). — 2. *overdr.* : τοὺς φθόγγους ἀ., iem. de stem doen verheffen.

ἀνα-βιόω ● tot het leven terugkomen.— **ἀνα-βιώσκομαι** ● 1. *onoverg.* : tot het leven terugkomen. — 2. *overg.* : tot het leven terugbrengen ; *ook overdr.*

ἀνα-βλαστάνω ● 1. opschieten (*v. gewassen*). — 2. *overdr.* : ontstaan (*b. v. van rampen*).

ἀνα-βλέπω ● 1. opzien : ἀ. εἰς τὸν οὐρανόν. — 2. weer ziende worden. — **ἀνάβλεψις,** εως, ἡ, het weer ziende worden.

ἀναβλήδην, *bw.* [ἀνάβαλλω, -δην ; *eig.* : het hoofd omhoog werpend ?], *wschl.* : snikkend.

ἀνάβλησις, εως, ἡ [ἀναβάλλω], uitstel.

ἀνα-βοάω ● kreten slaken, schreeuwen.

ἀναβολεύς, ὁ [ἀναβάλλω], die op het paard tilt, rijknecht.

ἀναβολή, ἡ [ἀναβάλλω], *z.* ἀναβάλλω. — 1. het opwerpen. — 2. *meton.*, *concr.* : *a*) opgeworpen aarde, wal. — *b*) *overdr.* : aanhef *v. een zang.* — II. 1. *a*) het naar achteren werpen, *inz. v. een mantel.* — *b*) *meton.* : *α*) wijze waarop een (*over de schouders geslagen*) mantel gedragen wordt. — *β*) *concr.* : mantel.— 2. *overdr.* : uitstel : -ὴν ποιεῖν, een uitstel bewerken ; -ὴν ποιεῖσθαι, uitstellen.

ἀνα-βραχεῖν, *ep. 2e ao. inf. v. een def. wkw.*, luid kletteren, - kraken.

* **ἀνα-βρόχω** (*alleen 1e ao. opt.* ἀναβρόξειε *en 2e ao. part.* ἀναβροχέν), in-, verzwelgen.

ἀνα-βρυχάομαι, in luid gejammer losbarsten.

* **ἀναβρύχω** (*alleen pf.* ἀναβέβρυχε), opborrelen.

† **ἀνάγαιον,** τό [ἀνὰ γαῖαν], bovenkamer.

ἀν-αγγέλλω ● [ἀνά]. 1. terugkeeren met het bericht dat, terugmelden. — 2. *alg.* : melden, berichten.

ἀναγεινώσκω, PAP. = ἀναγινώσκω.

ἀνα-γελάω ● luid lachen.

ἀνα-γιγνώσκω ● *en* -γινώσκω. 1. (ἀνα-, *versterkend*) *alleen 2e ao.* : duidelijk inzien, met zekerheid leeren kennen. — 2. (ἀνα-, achterwaarts), *vrl* HDT. : *a*) anders stemmen, tot een andere meening brengen. — *b*) *alg.* : overreden.— 3. (ἀνα-, opnieuw). *a*) herkennen. — *b*) *inz.* : letterteekens herkennen, lezen, voorlezen.

ἀναγκάζω [ἀνάγκη]. I. 1. dwingen, noodzaken : *a*) iem. tot iets dwingen : ἀ. τινὰ λέγειν.— *b*) met dwang doorzetten: ° πόλις -ει τάδε. — 2. *in verzw. zin* : dringend uitnoodigen. — II. *overdr. v. logischen dwang.* 1. iem. overtuigen. — 2. beweren dat iets noodzakelijk zus of zoo is, iets noodzakelijk... doen zijn.

ἀναγκαίη, ἡ [*vr. v.* ἀναγκαῖος], *ep. ion.* = ἀνάγκη.

ἀναγκαῖος, 3 *en* 2 [ἀνάγκη]. I. *bedr.* : die dwang uitoefent, datgene waarvan een zekere noodzaak uitgaat. — 1. *v. zaken en toestanden* : *a*) dwingend : χρειὼ -η, H., dringende nood ; -ον ἦμαρ, H., de dag des dwangs, *d. i.* der slavernij ; ° -α τύχη, lotsbeschikking waartegen men onmachtig is (*v. slavernij of gewelddadigen dood*); τὸ -ον, gevangenis. — *b*) onontkoombaar : θάνατος πᾶσι ἀ. ἀνθρώποις ; -όν ἐστι, het is noodig.— *c*) onweerlegbaar. — *d*) onontbeerlijk : τἀναγκαιότατα λέγειν ; τὰ -α, levensbehoeften. — 2. *v. pers.* : met wien men een noodzakelijken band heeft, bloedverwant (*vgl. Lat* necessarius).
II. *lijd.* : gedwongen, genoodzaakt : -οι πολεμισταί, H.

ἀναγκαιότης, ητος, ἡ [ἀναγκαῖος], bloedverwantschap. — **ἀναγκαίως,** *bw.* [*id.*]. 1. noodzakelijk. — 2. (slechts) zooals noodzakelijk is, ternauwernood.

ἀνάγκη, ἡ. — I. *v. zaken en toestanden.* — 1. noodzakelijkheid, dwang : -η, ἐξ -, ὑπ' -, δι' -ης, πρὸς -ην, door dwang, gedwongen ; ἀ. *met en* (*vaker*) *zonder* ἐστι, het is noodig. — 2. *meton.* : *a*) *datgene, waarvan noodzakelijkheid uitgaat* : *α*)

noodlot. — β) (onontkoombare) natuurwetten. — γ) dwingende oorzaak. — b) (*oorzaak voor gevolg ; dikw. mrv.*): nood, ellende, lijden : ἐν -ῃ ἔχεσθαι. — c) (*gew. mrv.*): dwangmiddelen, gevangenis, foltering. — **3.** *overdr.*: a) *v. zedelijke noodzaak*: ἀ. τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλειν, men moet noodzakelijk rekening houden met ... — b) *v. logische noodzaak, o. a. in antwoorden*: (zullen we dat toegeven ?) 'Α. γάρ, we moeten wel.
II. *v. pers.*: (noodzakelijke band,) bloedverwantschap.

ἀνα-γνάμπτω, ombuigen, (door ombuigen) losmaken.

ἄν-αγνος, 2, onrein.

ἀνα-γνωρίζω, herkennen. — **ἀναγνωρισμός,** ὁ, herkenning.

ἀνάγνωσις, εως, ἡ [ἀναγιγνώσκω], het herkennen ; *inz.* (*z.* ἀναγιγνώσκω, 3, b), het lezen, het voorlezen.

ἀναγόρευσις, εως, ἡ, openbare bekendmaking ; *inz.*: uitroeping van den naam des gekozenen. — **ἀν-αγορεύω** (*bijna alleen pr. en impf.* ; *voor f., ao. en pf. dienen gew.* ἀνερῶ, ἀνεῖπον *en* ἀνείρηκα) [ἀνά]. — **1.** openbaar bekend maken, - uitroepen. — **2.** *inz.*: a) ter stemming oproepen. — b) openlijk voor gekozen verklaren. — c) *alg.*: uitroepen (*b. v. tot koning*).

ἀνάγραπτος, 2 [*verbaaladj. v.* ἀναγράφω], opgeschreven. — **ἀναγραφεύς,** ὁ [*id.*], die opschrijft ; *inz.*: wetboekmaker. — **ἀναγραφή,** ἡ [*id.*], het opschrijven ; *inz.*: codificatie. — **ἀνα-γράφω** ● **1.** opschrijven, *inz.*: officieel opschrijven, schrijven : ξυνθήκην ἀναγράψαι ἐν στήλῃ, een verdrag in een zuil laten griffen. — **2.** *vd.*: a) (*v. een geschiedschrijver*) : berichten, vermelden. — b) *een wiskundige figuur* teekenen.

Αναγυράσιος, *m. bvn.*, uit Anaguroes. — **'Αναγυροῦς,** οῦντος, ὁ, Anaguroes, *een Attische gouw.*

ἀν-άγω ● [ἀνά]. **I.** (ἀνα-, opwaarts). **1.** omhoog brengen, - leiden : ἀ. πελταστὰς πρὸς τὸ ὄρος ; ° ἀ. κάρα, het hoofd opheffen. — *inz.*: a) α) naar de volle zee brengen (*vgl. Lat.* altum) : ἀ. ναῦν ; *onoverg.* ἀ. [ναῦν] *en* -ομαι (*med.* ; *ook ao. pass.*), in zee steken, uitvaren. — β) *overdr.* -ομαι, van wal steken, op het punt zijn iets te doen. — b) naar het binnenland brengen. — c) vóór het volk -, vóór den raad -, vóór het gerecht brengen. — **2.** *overdr.*: verheffen.
II. (ἀνα-, achterwaarts). **1.** a) terugbrengen (*een leger v. h. slagveld, iem. naar zijn vaderland*). — b) *onoverg.* [στράτευμα] : het leger terugbrengen, terugkeeren. — **2.** *overdr.*: terugbrengen : ἀ. αὐτὸν ἐπὶ τὸν λόγον, tot zijn voorstel.
III. (*met verzw. beteek. v.* ἀνα-) : ergens heen brengen : ἐς μέσσον δ' ἄναγον (= ἀνῆγον), H., zij brachten hem in het midden ; χορὸν ἀ., een koor opvoeren ; ἑορτὴν ἀ., een feest (met optochten) vieren.

ἀναγωγή, ἡ [ἀνάγω], het omhoog brengen ; *inz.* (*z.* ἀνάγω, I, 1, a) : het uitloopen *v. een schip.*

ἀνα-δαίομαι ● verdeelen, *inz. land.* — **ἀναδασμός,** ὁ, verdeeling, *inz. v. land.*

ἀνα-δείκνυμι ● **1.** a) in de hoogte houden en laten zien. — b) *alg.*: laten zien. — **2.** *overdr.*: a) (openlijk) doen kennen, tot iets uitroepen; *inz.*: (plechtig) inwijden. — b) (*met verzw. beteek. v.* ἀνα-) : iem. aanstellen, aanwijzen. — **ἀνάδειξις,** εως, ἡ. **1.** het laten zien, voorstelling (*b. v. aan h. volk*). — **2.** bekendmaking, uitroeping, benoeming, aanstelling.

ἀνα-δέκομαι, *ion.* = ἀναδέχομαι.

ἀνάδελφος, 2 [1. ἀν-, ἀδελφός], zonder broeder of zuster.

***ἀνα-δέρκομαι** (*alleen 2ᵉ ao.* ἀνέδρακε), opkijken.

ἀναδέσμη, ἡ [ἀναδέω], hoofdband. — **ἀνάδετος,** 2 [*id.*], *h. haar* opbindend.

ἀνα-δέχομαι ● **I. 1.** op zich ontvangen, opvangen : σάκος ἀνεδέξατο δούρατα, H. — **2.** *overdr.*: a) op zich nemen : ἀ. τὴν αἰτίαν, de schuld van iets. — b) ondernemen, beloven. — c) ondergaan, uithouden : ἀ. ὀϊζύν, H., ellende. — **II.** (*met verzw. beteek. v.* ἀνα-), ontvangen.

ἀνα-δέω ● [1. δέω]. **I. 1.** opbinden ; *med.*: (door een opwaarts loopend touw) aan zich vastbinden, op sleeptouw nemen. — **2.** *overdr.*: zijn geslacht afleiden van. — **II.** (*met verzw. beteek. v.* ἀνα-) : om-, bekransen : ἀ. κεφαλήν.

ἀνα-διδάσκω ● iem. opnieuw leeren, tot beter inzicht brengen.

ἀνα-δίδωμι ● **1.** (ἀνα-, opwaarts), opgeven, laten opstijgen. — *inz.*: a) *v. een bron* : laten opwellen ; *onoverg.* : πηγαὶ ἀναδιδοῦσι [ὕδωρ], de bronnen wellen op. — b) *v. de aarde* : voortbrengen. — — **2.** (ἀνά, A, II, 3, b, α), verdeelen : τῷ δήμῳ ψῆφον -δοῦναι, *d. i.* het volk laten stemmen. — **3.** (*met verzw. beteek. v.* ἀνα-), toereiken.

ἀναδραμεῖν, δραμοῦμαι, *z.* ἀνατρέχω.

ἄναδυ = ἀνάδυθι, *v.* ἀναδύομαι.

ἀνα-δύω ● *med. en 2ᵉ ao. en pf. act.* **1.** (ἀνα-, opwaarts). a) opduiken, te voorschijn komen : ἀ. ἁλός, H., uit de zee. —

b) *overdr.*: zich oprichten, moed vatten. — **2.** (ἀνα-, achterwaarts). *a*) zich terugtrekken. — *b*) *overdr.*: zich onttrekken aan.

ἀνάεδνος, 2 [1. ἀν-, ἔεδνα], zonder bruidsgeschenk.

ἀν-αείρω ● [ἀνά]. **1.** opheffen, optillen. — **2.** (opnemen en) meenemen (*als prijs*).

ἀνα-έρχομαι = ἀνέρχομαι.

ἀνα-ζάω ● weer levend worden.

ἀνα-ζεύγνυμι ● **1.** weer inspannen. — **2.** *meton.*: *a*) opbreken: ἀ. τὸ στρατόπεδον, de legerplaats; *gew. onoverg.*: [στρατόπεδον]. — *b*) het leger elders heenbrengen: ἀ. τὸν στρατόν.

ἀνα-ζητέω, op-, onderzoeken.

ἀνα-ζωγραφέω, afschilderen.

ἀνα-ζωπυρέω. **1.** *overg.*: weer doen opvlammen. — **2.** *overdr.*, *onoverg.*: weer op krachten komen, weer bijkomen.

ἀνα-θάλπω, weer verwarmen.

ἀνα-θαρρέω *en* **-θαρσέω,** weer moed vatten.

ἀνάθεμα, τό [ἀνατίθημι]. **1.** wijgeschenk. — **2.** vervloekt wezen. — (*vgl. de dubbele beteek. v. Lat.* sacer). — **ἀναθεματίζω,** vervloeken, verwenschen.

ἀνα-θεωρέω, van onderen tot boven -, oplettend beschouwen.

ἀναθηλέω [ἀνά, θάλλω], opnieuw bloeien.

ἀνάθημα, τό [ἀνατίθημι; *eig.*: het ergens opgestelde]. **1.** toevoegsel, sieraad. — **2.** wijgeschenk; *alg.*: monument.

ἀνα-θορυβέω, aan 't schreeuwen gaan; *inz.*: zijn bijval luid te kennen geven.

ἀν-αθρέω [ἀνά], van onderen tot boven -, nauwkeurig beschouwen.

ἀνα-θρῴσκω ● opspringen.

ἀναίδεια *en* **-αιδεία,** ἡ, onbeschaamdheid, driestheid. — **ἀναιδής,** 2 [1. ἀν-, αἰδέομαι]. **1.** niets ontziend, schaamteloos, driest. — **2.** *v. zaken*: wreed. — † **ἀναιδία,** ἡ = ἀναιδεία. — **ἀναιδῶς,** *bw. bij* ἀναιδής.

ἀν-αίμακτος, 2, niet met bloed bevlekt.

ἄναιμος, 2 [1. ἀν-, αἷμα], bloedloos. — **ἀναιμόσαρκος,** 2 [ἄ. σάρξ], met bloedloos vleesch. — **ἀναίμων,** 2 [1. ἀν-, αἷμα] = ἄναιμος. — **ἀναιμωτί,** *bw.* [ἄναιμος], zonder bloedvergieten.

ἀναίνομαι (*alleen pr.*, *impf.* ἠναινόμην, *ao.* ἠνηνάμην) [ἀνά, *vw.* αἶνος], (ἀνά, A, II, 2, b, γ). **1.** *a*) *iets, dat men gezegd heeft*, weer intrekken. — *b*) *vd.*: ontkennen. — **2.** weigeren, afwijzen (*gew. uit minachting*).

ἀναίρεσις, εως, ἡ [ἀναιρέω]. **1.** *a*) het opnemen, *inz. v. gewonden en dooden.* — *b*) *meton.*: begraving. — **2.** *a*) verwoesting. — *b*) het dooden.

ἀν-αιρέω ● [ἀνά]. **I. 1.** opnemen: ἂν δ' ἕλετ' ἀσπίδα, H., zijn (*med.*) schild; ἄλεισον ἀνελέσθαι, H., een beker (voor zich, *med.*) opheffen. — *inz.*: *a*) *v. gewonden en dooden* (*gew. med.*: zijn dooden); *vd.*: begraven. — *b*) een lot trekken; *eig. v. de orakels door h. lot*; *vd. alg.*: een orakel geven. — **2.** *overdr.*, *med.*: op zich nemen, ondernemen: ἀνελέσθαι πόλεμον.

II. 1. (opnemen en) wegdragen: πελέκεας ἀνελέσθαι, H., bijlen rooven; *inz.*: een kampprijs winnen (*dikw. med.*: voor zich); *vd.* νίκην -έομαι, de zege wegdragen. — **2.** *overdr.*: *a*) opheffen, afschaffen: ἀ. νόμον. — *b*) uit den weg ruimen: ἄνδρας ἀ., dooden; πόλεις ἀ., verwoesten.

ἀναισθητέω, *overdr.*: stompzinnig zijn. — **ἀν-αίσθητος,** 2. — **I.** *bedr.* **1.** *v. de zintuigen*: ongevoelig. — **2.** *overdr.*: *a*) stompzinnig. — *b*) *v. h. gevoel*: ongevoelig. — **II.** *lijd.*: niet gevoeld: ἀ. θάνατος.

ἀναισιμόω, besteden, verbruiken. — **ἀναισίμωμα,** τό, het verbruikte, onkosten.

ἀν-αΐσσω ● [ἀνά], opspringen.

ἀναισχυντέω, schaamteloos zijn, - handelen; *met part.*: zich niet schamen te. — **ἀναισχυντία,** ἡ, schaamteloosheid. — **ἀναίσχυντος,** 2 [1. ἀν-, αἰσχύνομαι], onbeschaamd, schaamteloos.

ἀν-αίτιος, 2 *en* 3. — **1.** *bedr.*: die niet de oorzaak is; *gew.*: onschuldig. — **2.** † *lijd.*: zonder oorzaak, toevallig.

ἀνα-καθαίρω ● **1.** van onderen tot boven -, geheel reinigen. — **2.** *h. vuil, h. hinderlijke* opruimen.

ἀνα-καθίζω *en med.*, overeind gaan zitten.

ἀνα-καινίζω, vernieuwen. — † **ἀνακαίνισις,** εως, ἡ, vernieuwing.

ἀνα-καίω ● ontsteken.

ἀνα-καλέω ● **I.** (ἀνα-, luid). **1.** aanroepen: θεοὺς ἀ.; toe-, oproepen; *med.*: tot zich roepen: ontbieden, te hulp roepen. — **2.** *a*) luid noemen, iem.s naam uitroepen. — *b*) *meton.* (*gevolg*): beroemd maken. — **II.** terugroepen: -εῖσθαι (*med.*: tot zich) τῇ σάλπιγγι.

ἀνα-καλύπτω, ontdekken, ontsluieren.

ἀνα-κάμπτω. **1.** *overg.*: ombuigen. — **2.** *onoverg.*: *a*) zich ombuigen, - omwenden. — *b*) *vd.*: terugkeeren.

ἀνά-κειμαι ● **1.** (ἀνα-, opwaarts) *a*) =*pf. pass. v.* ἀνατίθημι : ergens geplaatst -, - opgesteld zijn, *inz. als wijgeschenk in een tempel.* — *b*) *overdr.* : berusten op, afhangen van.— **2.** (ἀνα-, achterwaarts), achterover liggen, aan tafel aanliggen.

ἀνακεῖον *en* **ἀνάκειον,** τό = ἀνώγαιον.

᾿Ανάκειον, τό [῎Ανακες], tempel der Dioskoeren.

ἀνα-κεράννυμι ● (ἀνα-, *verbreiding*), dooreen-, vermengen.

῎Ανακες, ων, οἱ [*oud mrv. v.* ἄναξ ; *eig.*: de Beschermers], de Dioskoeren (Διόσκουροι).

ἀνα-κηκίω, opwellen.

ἀνα-κηρύσσω, *att.* **-ύττω** (ἀνα-, luid), door den heraut laten uitroepen.

ἀνα-κινδυνεύω (ἀνα-, *versterkend*), zich in een groot gevaar begeven.

ἀνα-κινέω. 1. omhoogzwaaien. — **2.** *overdr.* : doen ontstaan, verwekken. **ἀνακίνησις,** εως, ἡ, *overdr.*: ontroering, opwinding.

ἀνάκιον, τό = ἀνάκειον.

ἀνα-κλάζω ● aan 't schreeuwen gaan.

ἀνα-κλαίω, *att.* **-άω** ● **1.** in tranen uitbarsten. — **2.** *overg.* : over iets klagen.

ἀνάκλησις, εως, ἡ [ἀνακαλέω]. **1.** aanroeping. — **2.** terugroeping.

ἀνα-κλίνω ● (ἀνα-, achterwaarts). **1.** doen leunen tegen, neerleggen op ; *pass.* (*met med. beteek.*) : zich achteroverbuigen (*b. v. van roeiers*). — **2.** achteruitduwen : θύρην ἀ., H., *d. i.* openen. — **3.** (*h. hoofd achteroverwerpend*) den blik vestigen; *fig.*: ἀ. τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν εἰς ...

ἀνα-κοινόω (ἀνα-, *verbreiding*), mededeelen : -οῦσθαί τινι περί τινος, *d. i.* hem zijn (*med.*) plannen voorleggen *om raad te vragen* ; -οῦσθαι τινί τι, zijn (*med.*) gedachte aan iem. mededeelen, - met iem. bespreken.

ἀνα-κομίζω ● **1.** omhoog (*b. v.* stroomopwaarts) brengen. — **2.** achteruitbrengen: ἐπιτήδεια -εσθαι, mondvoorraad (voor zich) wegbrengen ; -εσθαι (*pass.*), teruggebracht worden, terugrijden (*vgl. Lat.* curru vehi).

ἀν-ακοντίζω [ἀνά], *onoverg.*, omhoogspuiten.

ἀνα-κόπτω ● **1.** terugslaan, -stooten.— **2.** *overdr.* : iem. weerhouden van.

ἀνα-κοσμέω, weer tooien.

ἀνα-κουφίζω. 1. opheffen. — **2.** *overdr.* (*v. h. gemoed*): verlichten. — **ἀνακούφισις,** εως, ἡ, verlichting.

ἀνα-κράζω ● **1.** een schreeuw geven.— **2.** *overg.* : iets roepen.

ἀνάκρασις, εως, ἡ [ἀνακεράννυμι], vermenging.

᾿Ανακρείων = ᾿Ανακρέων.

ἀνα-κρεμάννυμι ● **1.** ophangen. — **2.** *overdr.* : afhankelijk maken van.

᾿Ανακρέων, οντος, ὁ, *Gr. lierdichter, 2e helft der VIe eeuw v. C.*

ἀνα-κρίνω ● (ἀνα-, *versterkend*), scherp ondervragen, uitvragen ; *alg.* : ondervragen. — **ἀνάκρισις,** εως, ἡ. **1.** ondervraging, verhoor ; *inz.* : voorloopig gerechtelijk onderzoek. — **2.** tegenspraak.

ἀνα-κροτέω, in de handen klappen.

ἀνάκρουσις, εως, ἡ, het terugstooten : ἀ. τῆς νεώς, het achteruitroeien. — **ἀνακρούω** ● achteruitstooten : -εσθαι πρύμνην, HDT., *en* -εσθαι *alleen*, zijn achtersteven-, zijn schip achteruitstooten achteruitroeien.

ἀνα-κτάομαι ● **1.** weer verwerven, terugkrijgen. — **2.** (*met verzw. beteek. v.* ἀνα-), voor zich winnen.

ἀνακτόριος, 3, van den koning. — **ἀνάκτορον,** τό, woning van den heerscher, *gew.* van een god, het heilige der heiligen. — **ἀνάκτωρ,** ορος, ὁ [ἀνάσσω], heerscher.

ἀνα-κυκλέω. 1. terug-, wegwentelen. — **2.** *overdr.*, *med.* : zijn gedachten terugbrengen tot, opnieuw overwegen.

ἀνα-κυλίω, terug-, wegwentelen.

ἀνακυμβαλιάζω [ἀνά, κύμβαλον], *onoverg.* : (*als cimbalen*) knarsend achteroverslaan.

ἀνα-κύπτω ● **1.** zich oprichten, het hoofd opheffen, opduiken. — **2.** *overdr.* : zich verheffen, zich opwerken.

ἀνα-κωκύω, in weeklachten uitbarsten.

ἀνακῶς, *bw.*, zorgvuldig ; ἀ. ἔχειν τινός, zorg dragen voor, zorgvuldig letten op.

ἀνακωχεύω, -κωχή, *ion.* = ἀνοκ-.

ἀν-αλαλάζω [ἀνά]. **1.** het krijgsgeschreeuw aanheffen. — **2.** *alg.* : een geschreeuw aanheffen.

ἀνα-λαμβάνω ● **I.** (ἀνα-, naar omhoog). **1.** *a*) opnemen : ἀ. τὰ ὅπλα ; aan boord nemen. — *b*) (op en) wegnemen. — **2.** *overdr.* : *a*) iets uit zijn geheugen opdiepen, uit het onderbewustzijn ophalen. — *b*) *een taak enz.* op zich nemen, zich belasten met (*act. en med.*) : κίνδυνον ἀναλαβέσθαι. — *c*) *een onderwerp ter bespreking enz.* opnemen.

II. (ἀνα-, opnieuw). **1.** terugnemen,

-krijgen. — **2.** *overdr.* : *a*) met de gedachte -, in de rede weer opnemen : *τοῦτον τὸν λόγον ἀ. ὃν σὺ λέγεις ...*, die bewering van u ... — *b*) *met ἑαυτόν en onoverg.* [*ἑαυτόν*] : zichzelf weer meester worden, weer op zijn verhaal komen : *ἀνειλήφει ἡ πόλις ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς νόσου.* — *c*) iem. weer op de been brengen, genezen : *ἀναληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου* (*een geneesheer*). — *d*) *vd.*: *een fout enz.* weer goed maken : ° *ἁμαρτίαν ἀ.*
III. (*verzw. beteek. v. ἀνα-*). **1.** bij -, tot zich nemen, meenemen : *τοὺς πελταστὰς ἀναλαβών*, met de peltasten. — **2.** *overdr.* : *a*) voor zich winnen : *ἀ. τὸ πλῆθος.* — *b*) *een gebruik enz.* overnemen.

ἀνα-λάμπω, opvlammen.

ἀναλγής, 2 [1. *ἀν-*, *ἄλγος*], ongevoelig (*v. h. lichaam en h. gemoed*).

ἀναλγησία, *ἡ.* **1.** ongevoeligheid, hardvochtigheid. — **2.** stompzinnigheid. — **ἀνάλγητος,** 2 [1. *ἀν-*, *ἀλγέω*]. **1.** geen smart gevoelend. — **2.** ongevoelig *voor andermans leed*, hardvochtig.

ἀνα-λέγω ● **1.** oprapen, verzamelen. — **2.** weer-, verder vertellen.

ἀνα-λείχω, oplikken.

ἀνάλημψις *en* **-ληψις,** *εως, ἡ* [*ἀναλαμβάνω*]. **1.** het opnemen ; *inz.* † de opneming ten hemel, hemelvaart. — **2.** herstel.

ἀνάλιος, *dor.* = *ἀνήλιος.*

ἀν-αλίσκω *en* **-αλόω,** *ἀναλώσω, ἀνήλωσα, ἀνήλωκα* ; *pass. ἀναλωθήσομαι, ἀνηλώθην, ἀνήλωμαι* [*ἀνά, act. v. ἁλίσκομαι*]. — **1.** *a*) besteden, gebruiken, verbruiken, uitgeven; *abs.*: kosten maken. — *b*) *inz.*: zonder voordeel verbruiken, verkwisten. — **2.** *meton.* : *a*) door gebruik vernietigen. — *b*) *vd.* : dooden. — **3.** *overdr.* : verspillen : ° *ἀ. λόγον*, woorden.

ἀναλκεία, *ἡ.* **1.** zwakheid. — **2.** lafheid. — **ἀναλκής,** 2 [1. *ἀν-*, *ἀλκή*] *en* **ἄναλκις,** *ιδος, m. vr. bvn.* (*acc. ιδα en ιν*) [*id.*]. **1.** zwak, weerloos. — **2.** laf.

ἀν-άλλομαι ● [*ἀνα-*], opspringen.

ἀνα-λογίζομαι ● **1.** (*ἀνα-*, opwaarts), uitrekenen (*ἀνα-* : *bij een optelling werd de som boven de op te tellen getallen geschreven*). — **2.** *overdr.* : berekenen, overleggen, overwegen.

ἀν-αλόω, *z. ἀναλίσκω.*

ἄν-αλτος, 2 [1. *ἀν-* ; 2[e] *lid vw. Lat.* alĕre], onverzadelijk.

ἀνα-λύζω, snikken.

ἀνάλυσις, *εως, ἡ.* [⟶ *Ned.* analyse]. **1.** het losmaken, het bevrijden. — **2.** ontbinding, oplossing : ° *ἀ. κακῶν*, het verdrijven van het leed. — **3.** † het heengaan ; *inz.*: de dood. — **ἀναλύω. 1.** *a*) weer losmaken : *ἀ. ἱστόν*, H., een weefsel ontrafelen ; *ἄγκυραν ἀ.*, het anker lichten, afvaren. — *b*) bevrijden. — **2.** (*ἀ. werd vaak als scheepsterm gebruikt zonder ἄγκυραν* ; *vd.* :) † *onoverg.*: heengaan, terugkeeren ; *inz.*: heengaan uit het leven, sterven. — **3.** ontbinden, oplossen.

ἀνάλωμα, *τό* [*ἀναλόω*], het verbruikte, het uitgegevene, uitgave, onkosten. — **ἀνάλωσις,** *εως, ἡ* [*id.*], het uitgeven, het kwijtraken, verlies.

ἀν-άλωτος, 2 [1. *ἀν-*, *ἁλίσκομαι*]. **1.** niet ingenomen, onneembaar. — **2.** onoverwinlijk.

ἀνα-μαιμάω (*ἀνα-*, *verspreiding*), razen door.

ἀνα-μανθάνω (*ἀνα-*, omhoog, *nl. uit h. onbekende*), uitvorschen, onderzoeken.

ἀν-αμάρτητος, 2 [1. *ἀν-*, *ἁμαρτάνω*]. **1.** zonder gebreken, volmaakt. — **2.** *overdr.*: die zich niet vergist ; onschuldig.

ἀνα-μάσσω ● afwisschen.

ἀνα-μάχομαι ● **1.** opnieuw strijden. — **2.** (*ἀνα-*, *het ongedaan maken*), een nederlaag uitwisschen.

ἀνα-μείγνυμι ● (*ἀνα-*, *verbreiding*). **1.** vermengen met, dooreenmengen : *vaak* : verwarren. — **2.** *overdr. pass.* : zich mengen onder, leven te midden van : *-νσθαι ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι.*

ἀνα-μένω ● (*ἀνα-*, *uitgestrektheid in d. tijd*). **1.** *onoverg.* : *een poos* wachten. — **2.** *overg.* : afwachten, wachten op.

ἀνα-μετρέω. 1. van onderen tot boven -, geheel -, zorgvuldig meten. — **2.** (*ἀνα-*, opnieuw), weer uitmeten : *a*) weer doorloopen : *ἀ. Χαρύβδιν*, H., terugvaren voorbij Charubdis. — *b*) *overdr.* : *α*) *med.* : in de gedachte weer doorloopen, zich herinneren. — *β*) ° *πόνοισι πόνους ἀ.*, lijden op lijden doorstaan. — **3.** telkens weer toemeten : ° *-ουμένη δάκρυ*, telkens weer iem. tranen wijdend (*med.*: haar tranen).

ἀνα-μηρυκάομαι, herkauwen.

ἀνα-μίγνυμι = *ἀναμείγνυμι.*

ἀνα-μιμνήσκω ● (*ἀνα-*, *uit het geheugen opdiepen*). **1.** herinneren aan : *τινά τι en τινά τινος.* — **2.** *pass.* : herinnerd worden, zich herinneren.

ἀνα-μίμνω = *ἀναμένω.*

ἀνα-μίσγω = *ἀναμείγνυμι.*

ἀνάμνησις, *εως, ἡ* [*ἀναμιμνήσκω*], het zich herinneren, herinnering. — **ἀναμνη-**

στός, 2 [*id.*], dien men zich kan herinneren.

ἀνα-μορμύρω, opbruisen.

† **ἀνα-μορφόω,** hervormen.

ἀνα-μοχλεύω, met een hefboom opwerken.

ἀναμπλάκητος, 2 [1. ἀν-, ἀμπλακίσκω], niet missend.

ἀν-αμφίλογος, 2 [1. ἀν-], onbetwist, onbetwistbaar.

ἀν-αμφισβήτητος, 2 [1. ἀν-]. **1.** onbetwist, onbetwistbaar. — **2.** niet vervolgd (in rechten). — **-τήτως,** *bw.* **1.** onbetwistbaar. — **2.** zonder aarzelen.

ἀνανδρία, ἡ, verwijfdheid, lafheid. — **ἄνανδρος,** 2 [1 ἀν-, ἀνήρ]. **1.** *a*) zonder man : ° ἄ. τάξις, onbezette post. — *b*) zonder echtgenoot, ongehuwd, weduwe. — **2.** *overdr.*: die geen man is, onmannelijk, verwijfd, laf: ° ἄ. πόλις.

ἀνα-νέμω (ἀνα-, *distributief*), verdeelen.

ἀνα-νέομαι, opgaan.

ἀνα-νεύω, het hoofd achteroverwerpen *ten teeken v. ontkenning of weigering,* ontkennen, weigeren, verbieden (*tgst.* κατανεύω).

ἀνα-νήφω, weer nuchter worden.

ἄν-αντα, *bw.* [ἀνα-, ἄντα], bergop (*tgst.* κάταντα).

ἀν-ανταγώνιστος, 2 [1. ἀν-], onbestreden, onbetwist.

ἀνάντης, 2 [ἀνα-, ἄντα], steil oploopend (*t. ond. v.* κατάντης) ; πρὸς (τὸ) ἄναντες, tegen de steilte op.

ἀναντίρρητος, 2 [1. ἀν-, ἀντί, ῥητός], ontegensprekelijk, onafwijsbaar.

ἄναξ, ἄνακτος, ὁ (*voc.* ἄναξ *en* ἄνα). **1.** beschermer ; *vd.*: gebieder, heerscher, *dikw. v. goden ; ook titel v. Homerische helden, koningen en edelen.* — **2.** *in ruimeren zin* : *a*) meester, bezitter: οἴκοιο ἄ., H. — *b*) bestuurder, die hanteert: ° κώπης ἄ., roeier.

᾿Αναξαγόρας, ου, ὁ, *Ionisch wijsgeer, V*ᵉ *eeuw v. C.*

ἀνα-ξαίνω ● *een wond* weer openrijten.

᾿Αναξανδρίδης, ου, ὁ [᾿Ανάξανδρος,-ίδης], *koning v. Sparta, reg. omstr. 560 - omstr. 520 v. C.*

ἀνα-ξηραίνω ● opdrogen.

ἀν-αξία, ἡ [*vr. v.* ἀνάξιος], gebrek aan waarde, geringe waarde.

ἀναξιβρέντας *en* **-βρόντας,** α, ὁ, *dor.*[ἄναξ, βροντή], meester van den donder.

ἀν-άξιος, 2 [1. ἀν-], niet passend bij, niet evenredig aan, niet waard, niet sterk genoeg. — **1.** *gew. in ongunstigen zin* : *a*) -α σφέων αὐτῶν πεπονθότες, HDT., een behandeling, hunner onwaardig, ondergaan hebbend ; -ά ἐστι τὰ κακὰ τῶν ἀγαθῶν, het kwaad is minder sterk dan het goed ; ἀ. νικᾶν, niet sterk genoeg om te ... — *b*) *abs.*: waardeloos, onverdiend : -α παθεῖν. — **2.** *soms in gunstigen zin* : niet verdienend : ° παῖς ἀ. σοῦ, te goed voor u ; ° ἀ. δυστυχεῖν.

ἀναξυρίδες, ων, αἱ [*Perzisch w.*], wijde broek *v. de Perzen e. a. volkeren.*

ἀνα-ξύω, afkrabben.

ἀνάξω, *f. v.* ἀνάγω *en* ἀνάσσω.

ἀναοίγεσκον, *z.* ἀνοίγω. — **ἀνα-οίγω** = ἀνοίγω.

ἀνα-πάλλω ● omhoogzwaaien ; *med.* : opspringen.

ἀνάπαυλα, ἡ, **ἀνάπαυμα,** τό, *en* **ἀνάπαυσις,** εως, ἡ [ἀναπαύω], verademing, rust. — **ἀναπαυστήριος,** 2 [*id.*], geschikt om te rusten — **ἀνα-παύω** ● **1.** doen ophouden : ἀ. τινά τινος ; *med.* : ophouden. — **2.** laten uitrusten : ἀ. τὸ στράτευμα, halt laten maken ; *med. en pass.* : rust nemen ; *inz.* : halt maken ; slapen.

ἀνα-πείθω ● **1.** (ἀνα-, in tegengestelden zin), tot andere gedachten brengen. — **2.** (ἀνα-, op *in Ned. op-wekken*), overtuigen, tot iets overhalen, - brengen ; *vaak* : verleiden.

ἀνα-πειράομαι. 1. opnieuw beproeven. — **2.** zich (opnieuw) oefenen.

ἀνα-πείρω ● aan het spit steken.

ἀνα-πεμπάζομαι [*eig.* : voor zich op zijn vijf vingers natellen], nog eens overdenken.

ἀνα-πέμπω ● **1.** omhoog-, naar boven (*inz.* naar het binnenland) zenden. — **2.** terugzenden ; *inz.* : aan de bevoegde overheid zenden.

ἀνα-πετάννυμι ● **1.** *a*) open-, uitspreiden: ἱστία ἀ., H., de zeilen hijschen ; °φάος ἀ., licht verspreiden, *d. i.* aansteken. — *b*) *part. pf., overdr.*: onverholen, onbewimpeld: ἀναπεπταμένη βλασφημία, onbeschaamde laster. — **2.** wijd openen : θύρας ἀ. ; ἐν πελάγεϊ ἀναπεπταμένῳ, HDT., op de open zee.

ἀναπεταννύω = ἀναπετάννυμι.

ἀνα-πέτομαι ● **1.** op-, wegvliegen. — **2.** *overdr.* : opspringen (*door een heftige gemoedsbeweging*).

ἀνα-πηδάω, opspringen, springen op.

ἀνά-πηρος, 2, gebrekkig, kreupel.

ἀνα-πίμπλημι ● **1.** tot boven toe -, geheel vullen. — **2.** *gew. overdr.* : *a*) *zijn bestemming en dgl.* vervullen, in ver-

vulling doen gaan: *πότμον ἀ. βιότοιο*, H.; *ἄλγεα ἀ.*, H., lijden doorstaan. — *b*) vervullen met: *αἰσχύνης ἀ. τὴν πόλιν*.

ἀνα-πίπτω ● **1.** achterovervallen. — **2.** (*verzw. beteek. v. πίπτω*), zich achteroverleggen, gaan aanliggen.

ἀναπλάκητος = ἀναμπλ-.

ἀνα-πλάσσω, *att.* -άττω ● **1.** *a*) opnieuw vormen, omvormen: *οἰκίην -εσθαι*, HDT., zijn (*med.*) huis weer opbouwen. — *b*) *overdr.*: † (zedelijk) hervormen. — **2.** (*verzw. beteek. v.* ἀνα-), vormen, boetseeren.

ἀνα-πλέκω ● omvlechten.

ἀνάπλεος, 3 = ἀνάπλεως.

ἀνα-πλέω ● **1.** (een stroom) opvaren, in zee steken (*vgl.* ἀνάγω, I, 1, a). — **2.** terugvaren.

ἀνά-πλεως, ως, ων. **1.** geheel vol met: *ἀ. τινος*. — **2.** *inz.*: besmet met.

ἀνα-πληρόω. 1. geheel vol-, volledig maken, aanvullen. — **2.** *overdr.*: vervullen: *ἀ. ὑπόσχεσιν*.

ἀνάπλοος-ους, όου-ου, ὁ [ἀναπλέω], een vaart stroomopwaarts. — **ἀνα-πλώω,** *ion.* = ἀναπλέω.

ἀνάπνευσις, εως, ἡ [ἀναπνέω]. **1.** het inademen. — **2.** *overdr.*: verademing, rust.

ἀνα-πνέω ● (*A. V. ao. inf.* ἀμπνεῦσαι, 2^e^ *ao. imper.* ἄμπνυε, 2^e^ *ao. ind. med.* ἄμπνυτο; *ao. pass.* ἀμπνύνθη). — **1.** (ἀνα-, opwaarts), op-, inademen; *alg.*: ademen. — **2.** (ἀνα-, opnieuw). *a*), herademen. — *b*) *gew. overdr.*: weer op adem komen, bekomen van: ° *ἀ. νόσου*. — **ἀναπνοή,** ἡ. **1.** het inademen; *alg.*: ademhaling: ° *-οὰς ἔχων*, nog levend. — **2.** *a*) het herademen. — *b*) *gew. overdr.*: verademing, het bekomen van: ° *ἀ. πόνων*.

ἀν-απόδεικτος, 2, onbewezen.

ἀναποδίζω [ἀνά, πούς]. **1.** *onoverg.*: *a*) teruggaan. — *b*) achteruitgaan. — **2.** *overg.*: *a*) doen teruggaan. — *b*) *overdr.*: *ἀ. ἑωυτόν*, HDT., op zijn woorden terugkomen, herroepen.

ἀν-άποινος, 2 [1. ἀν-, ἄποινα], zonder losgeld.

ἀνα-πολέω [*eig.*: den grond weer omploegen], *overdr.* **1.** weer omwenden in zijn geest, overwegen. — **2.** (met woorden) herhalen.

Ἄναπος, ὁ, *stroompje ten zuiden v. Syrakuse.*

ἀνα-πράσσω, *att.* -άττω ● *geld* opeischen, invorderen.

ἀνα-πρήθω, laten opwellen.

ἀνα-πτερόω. 1. van vleugels voorzien, doen opvliegen. — **2.** *gew. overdr.*: prikkelen, ophitsen.

ἀνα-πτύσσω ● **1.** het vouwen ongedaan maken, ontplooien, ontvouwen: *βιβλίον ἀ.*, ontrollen; ° *πύλας ἀ.*, openen. — **2.** *overdr.*: uiteenzetten, onthullen.

ἀνα-πτύω, omhoogspatten.

ἀν-άπτω ● [ἀνά]. **I. 1.** vastmaken *aan iets dat hooger is*: *ἀ. ἔκ τινος*, ophangen aan; *med.*: *a*) aan zich vastmaken. — *b*) iets van het zijne vastmaken. — **2.** *overdr.*: iem. iets aanwrijven: *μῶμον ἀ.*, H. — **II.** aansteken (*vgl. Ned.* op-steken).

ἀνα-πυνθάνομαι ● (ἀνα-, naar boven, te voorschijn), door vragen te weten komen. — **ἀνάπυστος,** 2 [*verbaaladj.*], uitgevorscht, algemeen bekend.

ἄν-αρθρος, 2 [1. ἀν-, ἄρθρον], ongearticuleerd, onduidelijk.

ἀν-αρίθμητος, 2. — **1.** ontelbaar. — **2.** *overdr. v. tijd*: oneindig, onmetelijk. — **ἀνάριθμος,** 2 [1. ἀν-, ἀριθμός], talloos.

ἀνάριστος, 2 [1. ἀν-, ἄριστον], zonder ontbijt, nuchter.

ἀναρμοστέω, *overdr. v. een lier en dgl.*: een wanklank geven. — **ἀν-άρμοστος,** 2. — **1.** niet passend (*eig. v. kleedingstukken*). — **2.** *overdr.*: *a*) niet passend *bij een doel, een toestand en dgl.*, niet aangepast. — *b*) niet passend bij andere menschen, onhandelbaar. — *c*) *v. een lier en dgl.*: niet gestemd.

ἀνα-ροιβδέω = ἀναρροιβδέω.

ἀν-αρπάζω ● [ἀνα-]. (ἀνα-, omhoog). **1.** omhoog-, uitrukken, haastig opnemen. — **2.** *a*) (op- en) wegrukken, wegsleepen, ontrooven. — *b*) verdelgen: *ἡ πόλις ἀνηρπάσθη* (*nl. als door een stormwind*). — **ἀνάρπαστος** *en* **-στός,** 2 *en* 3. — **1.** omhooggerukt. — **2.** weggerukt.

ἀνα-ρρήγνυμι [ῥήγνυμι] ● **I.** (ἀνα-, naar omhoog). **1.** *a*) opbreken: *αὔλακας ἀ.*, voren trekken (*eig.*: ze maken door de aarde op te breken). — *b*) (naar boven) openscheuren: *γαῖαν ἀ.*, H., de aarde (*boven de onderwereld*) doen splijten; *βοὸς βοείην ἀ.*, H., de huid van een stier (*aan d. bovenkant*) openrijten. — **2.** *overdr.*, *onoverg.*: uitbreken: ° *ἀναρρήξει κακά*. — **II.** (ἀνα-, van onderen tot boven, geheel), vernielen: *τεῖχος ἀ.*, H.

ἀναρρηθείς, z. ἀνερρήθην. — **ἀνάρρησις,** εως, ἡ, het uitroepen, bekendmaking.

ἀνα-ρριπίζω [ῥιπίζω], weer aanblazen.

ἀνα-ρριπτέω [ῥιπτέω] *en* **-ρρίπτω** [ῥίπ-

τω] ● in de hoogte werpen.

ἀνα-ρροιβδέω [ῥοιβδέω] *en* **-ρρυβδέω** [ῥυβδέω], weer inslorpen.

ἀνάρσιος, 2 [1. ἀν-, *vw.* ἀραρίσκω ; *eig.* : niet passend bij], *overdr.* : *a*) *v. pers.* : afkeerig, vijandig. — *b*) *v. zaken* : ongepast, onbehoorlijk, weerzinwekkend: -ον πρῆγμα, HDT., onheil.

ἀν-αρτάω [ἀνά] *en ion.* **-τέω** (*alleen pass.*). **1.** ophangen. — **2.** *overdr.* : *a*) afhankelijk maken van : εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηρτῆσθαι, afhangen van de ziel. — *b*) *med.*: van zich doen afhangen, zich belasten met.

ἀνα-ρυβδέω = ἀναρρυβδέω.

ἀναρχία, ἡ [⟶ *Ned.* anarchie]. **1.** het gemis van gezagvoerders. — **2.** *gew.* : het miskennen van het gezag, bandeloosheid, anarchie. — **ἄναρχος,** 2 [1. ἀν-, ἀρχή]. **1.** *a*) zonder aanvoerder. — *b*) weerspannig, tuchteloos. — **2.** zonder begin.

ἀνα-σείω ● **1.** omhoogschudden, -zwaaien. — **2.** *overdr.* : † opruien.

* **ἀνα-σεύομαι** (*alleen 2e ao. med.* ἀνέσσυτο), omhoogspuiten.

ἀνα-σκευάζω. 1. oppakken. — **2.** (oppakken en) wegbrengen.

ἀνα-σκολοπίζω, spietsen, kruisigen ; *f. med.* πιεῖσθαι *met lijd. zin.*

ἀνα-σκοπέω, van onderen tot boven -, nauwkeurig beschouwen, onderzoeken.

ἀνα-σοβέω, opschrikken.

ἀνάσπαστος *en* **-αστός** 2, achteruitgetrokken ; *v. een deur* : geopend. — **ἀνα-σπάω** ● **1.** *a*) omhoogtrekken, *een schip* op het droge trekken. — *b*) *overdr.* : ° λόγους ἀνέσπα, hij sloeg (smaad) woorden uit. — **2.** *a*) achteruittrekken, wegsleepen : κλεῖστρον ἀ., den sluitbalk *v. een deur* wegschuiven. — *b*) omverwerpen.

ἄνασσα, ἡ [*vr. v.* ἄναξ], heerscheres, meesteres. — **ἀνάσσω** [ἄναξ]. **1.** heerschen, gebieden : ἀ. Μυρμιδόνεσσι (*loc.*), H., te midden van, *d. i.* over. — **2.** *bij uitbreiding* : meester zijn, bezitten, besturen : δώμασι (*loc.*) ἀ., H., in zijn huis ; ° ἀ. στρατηγίας, het opperbevel waarnemen ; ° σκῆπτρον ἀ., in handen hebben, voeren.

ἀν-ᾴσσω = ἀναΐσσω.

ἀνασταδόν, *bw.* [ἀνίστημι, -δόν], opstaand.

ἀνα-σταλύζω [σταλύζω *komt nergens voor*] (ἀνα-, naar omhoog), in snikken uitbarsten.

ἀνάστασις, εως, ἡ [ἀνίστημι]. **I.** *overg.* (ἀνίστημι). **1.** (ἀνα-, opwaarts). *a*) het doen opstaan, het oprichten. — *b*) het (doen opstaan en) wegbrengen : ἡ ἀ. τῆς Ἰωνίης, HDT., het overplanten der Ioniërs. — **2.** (ἀνα-, achterover, omver). *a*) het verwoesten. — *b*) *overdr.* : ondergang. — **II.** *onoverg.* (ἀνίσταμαι). **1.** het opstaan (*uit zijn bed, na een val enz.*) ; *inz.* : † de opstanding *uit de dooden.* — **2.** het (opstaan en) heengaan : ἡ ἀ. τοῦ στρατεύματος, aftocht.

ἀνάστατος, 2 [ἀνίστημι]. **1.** (opgejaagd en) verdreven : τοὺς Συρίους -ους ἐποίησε, HDT. — **2.** omvergeworpen, verwoest : -ους ποιεῖν τὰς Σάρδις, HDT.

ἀνα-σταυρόω, spietsen, kruisigen.

ἀνα-στέλλω ● terugslaan, verjagen.

ἀνα-στενάζω. 1. *onoverg.* : luid zuchten. — **2.** *overg.* : zuchten over, beweenen. — **ἀνα-στεναχίζω,** luid zuchten. — **ἀνα-στενάχω** *en med.* : zuchten over, beweenen. — **ἀνα-στένω. 1.** *onoverg.* : luid zuchten. — **2.** *overg.* : zuchten over, beweenen.

ἀνα-στρέφω ● **I.** (ἀνα-, opwaarts), onderstboven keeren, omverwerpen. — **II.** (ἀνα-, achterwaarts), achterwaarts wenden. — **1** *overg.* : terugbrengen : ° ἀ. τινὰ ἐξ Ἅιδου. — **2.** *onoverg.* : *a*) *act. en med.-pass.* : α) zich omwenden, terugkeeren ; *inz. v. troepen* : op de vlucht slaan *of* weer front maken. — β) *overdr.* : (*in de rede*) terugkeeren *naar iets dat reeds gezegd werd*, weer opnemen. — *b*) *med.-pass.* (*vgl. Lat.* versārī) : α) zich ergens heen en weer bewegen, ergens vertoeven. — β) *overdr.* : in een toestand verkeeren, zijn ; *met h. bijbegrip v. werkzaamheid* : *op een zekere wijze* optreden : ὡς δεσπότης -ομαι.

ἀναστροφή, ἡ [ἀναστρέφω], het terugkeeren, terugkeer.

ἀνα-στρωφάω, herhaaldelijk omwenden.

ἀνασχετός, 2 [ἀν-έχω], te verdragen, verdraaglijk.

ἀνα-σχίζω, van onderen tot boven -, in de lengte opensnijden.

ἀνα-σῴζω ● tot zijn vroegeren gezonden (ongedeerden *enz.*) toestand terugbrengen, redden ; *med.* : voor zich terugredden, zich weer toeëigenen, terugwinnen.

ἀνα-ταράσσω, *att.* **-άττω,** (ἀνα-, van onderen tot boven). **1.** *een vloeistof* geheel troebel maken. — **2.** *overdr.* : *a*) geheel in wanorde brengen. — *b*) ontrusten.

ἀνα-τάσσω, *att.* **-άττω** ● (ἀνα-, *distributief*). **1.** in orde stellen. — **2.** *overdr.*,

med. : † -τάξασθαι διήγησιν, een ordelijk verhaal schrijven.

ἀνατεί, *bw.* = ἀνατί.

ἀνα-τείνω ● **1.** (ἀνα-, opwaarts). *a*) opsteken : ἀ. τὴν χεῖρα (*om te stemmen, voor eed of gebed enz.*) ; τὰς ὀφρῦς ἀ., optrekken (*uit verwaandheid*). — *b*) *overdr.* : -ειν ἑαυτόν, zich verheffen, trotsch zijn. — **2.** (ἀνα-, *uitgestrektheid*). *a*) uitstrekken, uitbreiden. — *b*) *onoverg.* : zich uitstrekken : οὖρος (berg) -τεῖνον ἐς τὴν Οἴτην, HDT.

ἀνα-τέλλω ● **1.** *overg.* : *a*) doen opgaan: † ὁ Θεὸς τὸν ἥλιον -ει. — *b*) doen ontspruiten, voortbrengen, *eig. en overdr.* — **2.** *onoverg.* : *a*) opgaan (*v. hemellichamen*). — *b*) ontspringen (*v. een bron*).

ἀνα-τέμνω ● van onderen tot boven opensnijden.

ἀνατί, *bw.* [ἄνατος], straffeloos.

ἀνα-τίθημι ● **1.** (ἀνα-, opwaarts). **1.** opstellen, leggen -, plaatsen op : *a*) *alg.*: σκεύη ἀ., bagage opladen ; *med., met en zonder* σκεύη, zijn bagage opladen. — *b*) *inz. v. wijgeschenken* : ἀνάθημα ἀ.; *vd.*: wijden. — **2.** *overdr.* : *a*) beladen met : μοι ἐλεγχείην ἀναθήσει, H. — *b*) toeschrijven ; *dikw. in ongunstigen zin* : ° πάντα (*nl. schanddaden*) θεοῖς ἀνέθηκε Ὅμηρος.
II. (ἀνα-, achterwaarts). **1.** achteruitzetten, terugnemen. — **2.** *overdr.*: *a*) verwijderen van (*in d. tijd*) : ° ἀναθεῖναι τοῦ κατθανεῖν, van den dood. — *b*) *med.* : *een verklaring enz.* terugnemen, herroepen.

* **ἀνα-τλάω** ● verdragen, uithouden.

ἀνατολή, ἡ (*gew. mrv.*) [ἀνατέλλω ; ⟶ *Ned.* Anatolië]. **1.** opgang *v. een hemellichaam, vrl v. de zon.* — **2.** *meton.* : *a*) plaats waar de zon opgaat, oosten. — *b*) *door een verdere meton.* : morgenland, Oosten.

ἀνατομή, ἡ [ἀνατέμνω ; ⟶ *Ned.* anatomie], het opensnijden.

ἄνατος, 2 [1. ἀν-, ἄτη], ongedeerd.

ἀνατρεπτικός, 3, die *een schip enz.* doet omslaan. — **ἀνα-τρέπω** ● **1.** onderstboven keeren, omverwerpen ; *med.* : omvervallen. — **2.** *overdr.*: *a*) geheel in verwarring brengen. — *b*) te gronde richten, vernietigen : τὴν ἐλευθερίαν ἀ.

ἀνα-τρέφω ● **1.** grootbrengen, opvoeden. — **2.** *een dier* door voederen weer opknappen.

ἀνα-τρέχω ● **I.** (ἀνα-, opwaarts). **1.** naar boven -, oploopen ; *v. een rots* : zich verheffen. — **2.** opspringen, (opstaan en) wegloopen. — **3.** *a*) snel groeien, opschieten. — *b*) *overdr. v. een volk* : opbloeien. — **II.** (ἀνα-, achterwaarts), zich snel terugtrekken, teruglоopen, wegvluchten.

ἀνατροπή, ἡ [ἀνατρέπω]. **1.** het omverwerpen. — **2.** *overdr.* : ondergang *v. een familie enz.*

ἀνατροφή, ἡ [ἀνατρέφω], opvoeding.

ἀνα-τυπόω, voorstellen.

ἀναύδατος, *dor.*, **ἀναύδητος,** 2 [1. ἀν-, αὐδάω] *en* **ἄναυδος,** 2 [1. ἀν-, αὐδή]. **1.** *bedr.* : sprakeloos, stom. — **2.** *lijd.* : onuitsprekelijk, ongehoord.

Ἄναυρος, ὁ, **1.** *stroom in Thessalië.* — **2.** *overdr., als soortnaam* : bergstroom, stortbeek.

ἀνα-φαίνω ● (ἀνα-, opwaarts).
A. *overg.* **I.** licht doen geven : δαΐδας ἀνέφαινον, H., zij deden... opvlammen. — **II. 1.** (in de hoogte houden en) laten zien, aan het licht brengen. — **2.** *overdr.* : *a*) aan het licht brengen, doen kennen : θεοπροπίας ἀ., H., godsspraken openbaren; ἐπεσβολίας ἀ., H., drieste woorden uitbrengen. — *b*) doen kennen als, verklaren.
B. *onoverg.* (*2ᵉ pf.* ἀναπέφηνα) *en pass.* **1.** te voorschijn komen : ἐκ νεφέων -εται ἀστήρ, H. — **2.** *overdr.* *a*) voortspruiten uit : ° ἄτη ἐκ κερδέων -εται. — *b*) duidelijk worden : ταῦτα λῆρος ἀναπέφηνε, is larie gebleken ; ἡμῖν -εται ὄλεθρος, H., het verderf doemt voor ons op ; στρατηγὸς ἀνεφάνης, gij ontpopt u als ...

ἀν-αφαίρετος, 2, onvervreemdbaar.

ἀνα-φαλαντίας, ου, *m. bvn.*, kaalhoofdig.

ἀναφανδά *en* **-δόν,** *bw.* [ἀναφαίνομαι], openlijk.

ἀνα-φέρω ● **I.** (ἀνα-, opwaarts). **1.** *a*) naar boven brengen, - dragen : ἀ. χίλια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν (*waar de schatkist was*) ; νέφος -όμενον, opstijgend. — *b*) *med.*: uit zich naar boven halen : diep ademhalen, een zucht slaken ; *vd.* (*ook pass.*) : weer bijkomen. — *c*) *onoverg. v. een weg* : opwaarts leiden. — **2.** *overdr.* : *a*) aan een hooger geplaatste overbrengen, verklikken. — *b*) vóór een hooger geplaatste brengen (*ter beraadslaging enz.*).
II. (ἀνα-, achterwaarts). **1.** achteruitbrengen : ° ἀ. πόδα. — **2.** *overdr.*: *a*) terugbrengen (*een antwoord, tijdingen enz.*) ; *alg.* : berichten, verhalen. — *b*) iets op iem. (*een zegsman enz.*) terugbrengen, zich beroepen op, *een schuld* op een ander schuiven, iem. iets toeschrijven.

ἀνα-φεύγω ● **1.** naar boven vluchten. — **2.** *a*) terug-, wegvluchten, ontkomen. — *b*) *overdr.*, *med.* : vrijgesproken worden.

ἀναφής, 2 [1. ἀν-, ἅπτω], ontastbaar.

ἀνα-φλέγω ● **1.** doen ontbranden.— **2.** *overdr.*, *pass.* : koorts hebben.

ἀνα-φλύω, opborrelen.

ἀναφορά, ἡ [ἀναφέρω], het schuiven *van een schuld* op een ander (*z.* ἀναφέρω, *einde*).

ἀν α-φράζομαι (*ao. opt.* ἀμφράσσαιτο, H.), herkennen.

ἀνα-φρονέω, weer tot bezinning komen.

ἀνα-φύρω, vermengen; *inz.*: bevlekken.

ἀνα-φύω ● **1.** *overg.* (*pr.*, *impf.*, *f.*, *1e ao.*, *soms pf.*): laten groeien. — **2.** *onoverg.* (*2e ao.* ἀνέφυν, *vaak pf.*) *en med.* : *a*) (ἀνα-, opwaarts), groeien. — *b*) (ἀνα-, opnieuw), teruggroeien.

ἀνα-φωνέω, uitroepen.

ἀνα-χάζω ● *en med.*, terugwijken.

ἀναχαιτίζω [ἀνα-, χαίτη], de manen opzetten, steigeren.

᾿Ανάχαρσις, εως, ὁ, *Skuthische prins.*

ἀνα-χέω, er op gieten.

ἀνα-χρέμπτομαι, ophoesten.

ἀνα-χωρέω. **1.** *a*) terugwijken, zich terugtrekken : ἐπὶ πόδα ἀ., stap voor stap achteruitgaan. — *b*) terugkeeren. — *c*) *alg.* : heengaan. — **2.** *overdr. v. een nalatenschap* : overgaan op.— **ἀναχώρησις,** εως, ἡ. **1.** het terugwijken, aftocht. — **2.** *meton.*: toevluchtsoord, terugtochtstelling.

ἀνα-χωρίζω, doen terugtrekken.

ἀναψυχή, ἡ. **1.** het weer frisch worden, het opfrisschen. — **2.** *overdr.* : verkwikking. — **ἀνα-ψύχω** ● [*eig.* : door blazen weer koel maken]. **1.** *a*) (door den wind) afkoelen, - verfrisschen. — *b*) (in den wind) laten drogen : ἀ. ναῦς, *aan land getrokken* schepen. — **2.** *overdr.* : *a*) *overg.* : ἀ. ἦτορ, H. — *b*) *onoverg.*: zich ontspannen, 'uitwaaien', PAP.

ἁνδάνω, *f.* ἁδήσω, *2e ao.* ἕαδον (**A. V.** H. *impf.* ἑήνδανε, *2e ao.* ἅδον [*Ϝάδον], εὔαδε [* ἔϜϜαδε], *2e pf.* ἕαδα) [*wrt.* σϜαδ → Ϝαδ ; *vw.* ἥδομαι, *Lat.* suāvis; -ν- *gelijk* πυ-ν-θάνομαι *e. a.*], behagen, aangenaam zijn : τοῖσιν ἕαδε βοηθέειν ᾿Αθηναίοισι, HDT., zij vonden goed ..., zij beslisten ... (*vgl. Lat.* placet).

° **ἀνδιδοῖ** = ἀναδίδωσι.

ἄνδιχα, *bw.* [ἀνά, δίχα], in tweeën.

᾿Ανδοκίδης, ου, ὁ, *Attisch redenaar, ong. 440 - ong. 390 v. C.*

ἀνδραγαθία, ἡ [ἀνὴρ ἀγαθός], mannendeugd, manhaftigheid ; *inz.* : dapperheid, moed.

ἀνδράγρια, ων, τά [ἀνδρὸς ἄγρα], buit op een man gemaakt, wapenbuit.

᾿Ανδραιμονίδης, ου, ὁ, Andraimonide, zoon van Andraimoon, *nl. Thoas.* — **᾿Ανδραίμων,** ονος, ὁ, *koning in Aitolië.*

ἀνδρακάς, *bw.* [ἀνήρ], man voor man.

ἀνδραπόδεσσι, *z.* ἀνδράποδον.

ἀνδραποδίζω, *f.* διῶ (*ion. med. f. met lijd. beteek.* : διεῦμαι) [ἀνδράποδον], tot slaaf maken, *een vrij mensch* als slaaf verkoopen ; πόλιν -εσθαι, de vrije bevolking van een (veroverde) stad als slaven verkoopen. — **ἀνδραποδισμός,** ὁ, het tot slaaf maken, het onderwerpen *eener stad.* — **ἀνδραποδιστής,** οῦ, ὁ, die vrijen rooft en als slaven verkoopt, menschendief.

ἀνδράποδον, τό (*dat. mrv.* H. πόδεσσι) [ἀνήρ, πούς, *naar analogie v.* τετράπους ; *eig.* : de buit op menschenvoeten, *in tgst. tot d. viervoetigen buit*], slaaf. — **ἀνδραποδώδης,** 2, een slaaf passend, slaafsch, gemeen.— **ἀνδραποδωδῶς,** *bw.*

ἀνδραχθής, 2 [ἀνδρὸς ἄχθος], een man bevrachtend.

† **᾿Ανδρέας,** ου, ὁ, *een der apostelen.*

1. **ἀνδρεία,** ἡ [ἀνήρ], manhaftigheid, dapperheid, moed ; *ook* : onstuimigheid.

2. **ἀνδρεία,** *vr. v.* ἀνδρεῖος.

ἀνδρείκελος, 2 [ἀνδρὶ εἴκελος], op een man -, op een mensch gelijkend ; τὸ -ον [χρῶμα], vleeschkleur, vleeschkleurig blanketsel.

ἀνδρεῖος, 3 [ἀνήρ], mannelijk.— **1.** van -, voor een man, mannen- : ἱμάτια -α. — **2.** manhaftig, dapper, moedig ; τὸ -ον, dapperheid.— **ἀνδρειότης,** ητος, ἡ = 1. ἀνδρεία.

ἀνδρειφόντης, ου, *m. bvn.* [ἀνήρ ; *st. v.* ἔ-πεφν-ον, *2e ao. v.* θείνω], mannenmoordend.

ἄνδρες, -εσσι, *z.* ἀνήρ. — **ἅνδρες** = οἱ ἄνδρες (*krasis*).

ἀνδρεών, ῶνος, *ion.* = **ἀνδρών.**

ἀνδρηΐη, -ήιος, *ion.* = 1. **ἀνδρεία, -εῖος.**

ἀνδρηλατέω, verbannen. — **ἀνδρηλάτης,** ου, ὁ [ἄνδρα ἐλαύνω], verbannend.

ἀνδρία = 1. ἀνδρεία.

ἀνδριαντοποιΐα, ἡ, beeldhouwkunst. — **ἀνδριαντοποιός,** ὁ [ἀνδριάντα ποιέω], beeldhouwer.— **ἀνδριάς,** άντος, ὁ [ἀνήρ ; *eig.* : mannenbeeld], standbeeld ; *spottend v. een fat* : pop.

ἀνδρίζω [ἀνήρ], tot een man maken ; *med.* : zich een man toonen.

ἀνδρικός, 3 [ἀνήρ], mannelijk, manhaftig, moedig.

Ἄνδριος, 3 [Ἄνδρος], van *het eiland* Andros ; οἱ -οι, de Andriërs.

ἀνδρόγυνος, 2 [ἀνήρ, γυνή], verwijfd.

ἀνδρόκμητος, 2 [ἀνήρ, κάμνω], door menschen gemaakt.

Ἀνδροκράτης, ους, ὁ [ἀνήρ, κράτος], *heroos te Plataiai.*

ἀνδροκτασία, ἡ [ἄνδρα κτείνω], mannenmoord. — **ἀνδροκτόνος,** 2 [*id.*], mannenmoordend.

ἀνδρολογέω [ἄνδρας λέγω], mannen werven.

Ἀνδρομάχη, ἡ. **1.** *echtgenoote v. Hektoor* (*z.* Ἕκτωρ). — **2.** *titel v. een drama v. Euripides.*

ἀνδρόμεος, 3 [ἀνήρ], van mannen, van menschen.

Ανδρος, ἡ, *eiland ten zuidoosten v. Euboia.*

ἀνδρός, *gen. v.* ἀνήρ. — **ἀνδρότης,** ητος, ἡ [ἀνήρ] = ἀνδρειότης.

ἀνδροφάγος, 2 [ἀνήρ, *st. v.* φαγεῖν], menscheneter ; οἱ Ἀνδροφάγοι, de Menscheneters, *volksstam in Skuthië.*

ἀνδροφθόρος, 2 [ἀνήρ, φθείρω], mannenmoordend. — **ἀνδρόφθορος,** 2 [*id.*], vermoord ; ° αἷμα -ον, bloed van een vermoorde.

ἀνδροφόνος, 2 [ἀνήρ, *st. v.* ἔ-πεφν-ον, *2e ao. v.* θείνω], mannenmoordend, moorddadig ; ὁ ἀ., moordenaar.

ἀνδρόω [ἀνήρ], tot een man maken, tot den mannelijken leeftijd opvoeden ; *gew. pass.*: een man worden.

ἀνδρώδης, 2 [ἀνήρ] *en* **ἀνδρωδῶς,** *bw.*, mannelijk, moedig.

ἀνδρών, ῶνος, ὁ [ἀνήρ], mannenzaal.

ἀνδύομαι = ἀναδύομαι, *z.* ἀναδύω.

ἀνέγγυος, 2 [1. ἀν-, ἐγγύη], niet verloofd.

ἀν-εγείρω ● [ἀνά]. **1.** wekken, doen opstaan ; *pass.*: ontwaken. — **2.** *overdr.*: opwekken, aanmoedigen.

ἀν-έγκλητος, 2, onberispelijk.

ἀνέδην, *bw.* [ἀνίημι ; *eig.*: losgelaten], *overdr.* **1.** ongehinderd, teugelloos. — **2.** zorgeloos, zoo maar.

ἀνέεδνος, 2 = ἀνάεδνος.

ἀν-εέργω, *ion.* = ἀνείργω.

* **ἀν-έζω** (*alleen ao.* ἀνεῖσα) [ἀνά], op iets zetten, - brengen.

ἀν-είκαστος, 2, niet te vergelijken, weergaloos.

ἀν-ειλέω [ἀνά], (terug- en) opeendringen.

ἀνειμένως, *bw.* [ἀνειμένος, *part. pf. pass. v.* ἀνίημι], ongedwongen.

ἄν-ειμι [ἀνά, εἶμι]. **1.** *a*) opgaan (*v. hemellichamen*), naar boven -, naar het binnenland gaan. — *b*) *overdr.*: zich (als smeekeling) tot *een hoogere* wenden. — **2.** terugkeeren.

ἀνείμων, 2 [εἷμα], zonder kleederen.

ἀν-εῖπον, *2e ao.* [ἀνά], *z.* ἀναγορεύω.

ἀν-είργω ● [ἀνά]. **1.** achteruit-, terugdringen. — **2.** *overdr.* : ἀ. τὸν θυμόν, zijn toorn bedwingen.

ἀν-είρηκα, *pf.* [ἀνά], *z.* ἀναγορεύω.

ἀν-είρομαι, ερήσομαι, *2e ao.* ηρόμην [ἀνά], (ἀνα-, naar omhoog; *eig.*: door vragen trachten op te diepen). **1.** vragen. — **2.** uitvragen, ondervragen.

ἀν-ειρύω, *ion.* = ἀνερύω.

ἀν-ειρωτάω, *ion.* = ἀνερωτάω.

ἀνείς, *2e ao. part. v.* ἀνίημι.

ἀνεῖσα, *z.* * ἀνέζω.

ἀνέκαθεν, *bw.* [ἀ., -θεν]. **1.** van boven af. — **2.** *overdr. v. tijd* : van den beginne af, van oudsher ; *dikw.* : τὸ ἀ., τὰ ἀ.— **ἀνεκάς,** *bw.*, naar omhoog.

ἀν-έκδοτος, 2, niet uitgehuwd.

ἀνέκλειπτος, 2 [ἐκλείπω], nooit ontbrekend, onuitputtelijk.

ἀν-εκπίμπλημι ● [ἀνα-], weer aanvullen.

ἀνεκτέος, 3 [*verbaaladj. v.* ἀνέχω], dien men moet verdragen. — **ἀνεκτός,** 2 [*id.*], verdraaglijk.

ἀνέλεγκτος, 2 [ἐλέγχω]. **1.** niet weerlegd, onweerlegbaar. — **2.** niet overtuigd *v. een schuld.* — **ἀνελέγκτως,** *bw.*, zonder bewijs *v. een schuld.*

ἀνελευθερία, ἡ, slaafsche gezindheid, laagheid. — **ἀν-ελεύθερος,** 2, een vrij man onwaardig, gemeen, laag ; *inz.* : gierig.

ἀν-έλκω ● [ἀνά]. **1.** omhoog -, op het droge trekken, opheffen : ἀνὰ τρίχας ἕλκετο (*tmesis*), H., rukte zich (*med.*) de haren uit. — **2.** achteruit-, tot zich trekken.

ἄνελπις, ιδος, *m. vr. bvn.* [ἐλπίς], zonder hoop.

ἀν-έλπιστος, 2. — **I.** *lijd.* **1.** onverwacht, onverhoopt. — **2.** hopeloos, dien men niet mag hopen, waarvoor geen kans bestaat. — **II.** *bedr.* : niet -, niet meer hopend, wanhopend.

ἀ-νεμέσητος, 2, onberispelijk.

ἀνεμόεις, όεσσα, όεν. **1.** *a*) aan den wind blootgesteld: ° ἱστίον -όεν, door den wind gezwollen. — *b*) stormig : ° χεῖμα

-όεν. — **2.** *overdr.*: snel als de wind. — **ἄνεμος,** ὁ [*vw. Lat.* animus, anima]. **1.** wind. — **2.** *overdr.*: storm (*v. hartstochten*).

ἀνεμοσκεπής, 2 [ἄνεμος, σκέπη], tegen den wind beschuttend. — **ἀνεμοτρεφής,** 2 [ἄ., τρέφω], door den wind gevoed : *a*) door den wind gezwollen. — *b*) door den wind gehard. — **ἀνεμόφθορος,** 2 [ἄ., φθείρω], door den wind beschadigd.

ἀνεμώδης, 2 [ἄνεμος], aan den wind blootgesteld. — **ἀνεμώλιος,** 2 [*id.*], *overdr.*: ijdel, vergeefsch.

Ἀνεμώρεια, ἡ, *stad bij Delphoi.*

ἀν-ένδεκτος, 2, onaannemelijk, onmogelijk.

ἀνεξέλεγκτος, 2 [ἐξελέγχω]. **1.** niet overtuigd -, niet te overtuigen *v. een schuld.* — **2.** onbewijsbaar, niet na te gaan.

ἀνεξέταστος, 2 [ἐξετάζω]. **1.** *lijd.*: niet onderzocht. — **2.** *bedr.*: niet onderzoekend.

ἀν-επαχθής, 2, niet lastig, niet bezwaarlijk. — **ἀνεπαχθῶς,** *bw.*, zonder lastig te vallen, - gevallen te worden.

ἀνεπίγραφος, 2 [ἐπιγραφή], zonder opschrift.

ἀν-επίδικος, 2, onbetwist, onbetwistbaar.

ἀν-επίκλητος, 2, onberispelijk. — **ἀνεπικλήτως,** *bw.*, *bedr.*: zonder verwijten te maken.

ἀν-επίληπτος, 2. — **1.** waarop men geen vat heeft. — **2.** *overdr.*: onberispelijk. — **ἀνεπιλήπτως,** *bw.*, zonder aangevallen te worden, veilig.

ἀν-επιστήμων, 2. — **1.** onwetend, onkundig, onervaren, ongeoefend. — **2.** onverstandig, dwaas (*v. een theorie*).

ἀν-επίτακτος, 2, niet opgelegd, dwangloos.

ἀν-επιτήδειος, 2, ongeschikt, onbruikbaar. — **ἀνεπιτηδείως,** *bw.*, niet zooals het hoort : ἀ. πράττειν, *in tgst. tot* εὖ πράττειν.

ἀν-επίφθονος, 2, geen afgunst verwekkend, geen aanstoot gevend, niet hatelijk.

ἀν-έραμαι ● [ἀνά], weer beminnen.

ἀν-έραστος, 2, onbemind, niet beminnelijk.

ἀνέργαστος, 2 [ἐργάζομαι], onbebouwd.

ἀν-ερεθίζω [ἀνά], ophitsen, prikkelen.

* **ἀν-ερείπομαι** (*alleen ao.* ἀνηρειψάμην) [ἀνά], met zich in de hoogte rukken.

ἀν-ερευνάω (ἀνα-, omhoog ; *eig.*: door zoeken te voorschijn brengen), opsporen.

ἀν-έρομαι = ἀνείρομαι.

ἀνέρος, *z.* ἀνήρ.

ἀν-ερπύζω ● *en* **ἀν-έρπω** [ἀνά], omhoogkruipen.

ἀνερρήθην, *ao. pass. bij* ἀνερῶ.

ἀν-ερύω ● [ἀνά], omhoog-, op het droge trekken.

ἀν-έρχομαι ● [ἀνά]. **1.** op-, omhoog-, naar het binnenland gaan ; *v. planten* : groeien.— **2.** *a*) teruggaan, -keeren.— *b*) *overdr. v. een nalatenschap*: overgaan op.

ἀν-ερῶ [ἀνά], *z.* ἀναγορεύω.

ἀν-ερωτάω [ἀνά ; *z.* ἀν-είρομαι]. **1.** iem. uitvragen, ondervragen. — **2.** naar iets vragen.

ἀνέσαιμι, *opt. v.* ἀνεῖσα.

ἄνεσις, εως, ἡ [ἀνίημι]. **1.** ontspanning : ἡ ἄ. τῶν χορδῶν, het ontspannen der snaren. — **2.** *overdr.* : het afnemen *v. iets, dat als beknellend gevoeld wordt,* verlichting.

ἀνέστιος, 2 [ἑστία], zonder eigen haard, dakloos.

ἀν-έτλην, 2ᵉ *ao. v.* * ἀνα-τλάω.

ἄνετος, 2 [ἀνίημι]. **1.** losgelaten, loshangend. — **2.** *overdr.*: † vrijgelaten, gemakkelijk (*v. een weg*).

ἄνευ, *vrz. met gen.* [*vw.* 1. ἀν-]. **1.** zonder. — *inz.*: *a*) afgezien van, ongerekend. — *b*) buiten toedoen van, buiten... om. — **2.** ver van. — **ἄνευ-θε(ν). 1.** *bw.*: ver af, op een afstand. — **2.** *vrz. met gen.* = ἄνευ.

ἀνεύθυνος, 2 [εὔθυνα], die geen rekenschap hoeft te geven, onverantwoordelijk.

ἀν-ευρίσκω ● (ἀνα-, omhoog ; *eig.*: te voorschijn halen), ontdekken, vinden.

ἀν-ευρύνω [ἀνά], verbreeden.

ἀν-ευφημέω [ἀνά], luid schreeuwen εὐφημεῖτε (= zwijgt!), *nl. wanneer iem. op sterven lag* ; *vd.*: luid jammeren.

ἀνέφελος, 2 [νεφέλη]. **1.** onbewolkt, helder. — **2.** *overdr.*: duidelijk.

ἀν-έφικτος, 2, onbereikbaar.

ἀν-έχω ● (*in h. med. vaak dubbel augm.*: ἠνειχόμην *enz.* ; °ἠνσχόμην = ἠνεσχ- ; ἀνσχήσεσθαι, ἄνσχεο *enz.*, H. = ἀνασ-). [ἀνά].

A. *overg.* **I.** (ἀνα-, opwaarts). **1.** opheffen, omhoog houden : ἀ. χεῖρας, H. ; -ομαι χεῖρας, H., zijn (*med.*) handen ; ἀνασχόμενος, H., zich verheffend, uithalend ; *fig.*: °ἀνέσχον σοὶ φάος σωτή-

ριον, ik heb voor u het licht der redding doen rijzen. — **2.** *overdr.*: *a*) hoog -, in eere houden: εὐδικίας (gerechtigheid) ἀ., H. — *b*) *med.*: verdragen, dulden, zich laten welgevallen. — *c*) *med.*: wagen, het van zich kunnen verkrijgen. — **II.** (ἀνα-, achterwaarts). **1.** terug-, tegenhouden: ἀ. ἵππους. — **2.** *overdr.*, *med.*: zich tegenhouden: οὐκ ἠνέσχετο, hij kon zich niet inhouden, - bedwingen.

B. *onoverg.* **I.** (ἀνα-, opwaarts). **1.** zich verheffen, opgaan (*v. hemellichamen*), te voorschijn komen, opduiken *uit h. water*. — **2.** *overdr.*: *a*) zich opwerken uit, te boven komen: ° ἀ. καμάτων, weeën. — *b*) zich recht -, stand houden, volharden, wachten. — **II.** (ἀνα-, achterwaarts), *overdr.*: zich terughouden, ophouden: ἀ. τοῦ φονεύειν.

ἀνεψιά, ἡ, volle nicht. — **ἀνεψιός,** ὁ, volle neef; *alg.*: neef, bloedverwant.

ἀνέῳγα, -έῳγον, -έῳξα, -εῴχθην, *z.* ἀνοίγνυμι.

* **ἄνεως** (*alleen nom. m. vr. mrv.* ἄνεῳ *en onz. mrv.* ἄνεῳ), stilzwijgend; *bw.* ἄνεῳ, sprakeloos.

ἀν-ηβάω [ἀνά], weer jong worden.

ἀνήῃ, H., *3 enk. conj. ao. v.* ἀνίημι.

ἄνηθον, τό, dille (*plant*).

ἀνήκεστος, 2 [ἀκέομαι]. **1.** *lijd.*: *a*) onheelbaar. — *b*) *overdr.*: onherstelbaar: βουλεῦσαί τι -ον, *nl. de doodstraf*. — **2.** *bedr.*: verderfelijk.

ἀνήκοος, 2 [ἀκούω]. **1.** niet hoorend. — — **2.** niet gehoord hebbend van, onwetend.

ἀνηκουστέω, niet luisteren naar, ongehoorzaam zijn. — **ἀνήκουστος,** 2 [ἀκούω]. **1.** onhoorbaar. — **2.** ongehoord, schrikkelijk.

ἀν-ήκω ● [ἀνά]. **1.** gestegen zijn, bereiken, *eig. en overdr.*: ἐς τὰ μέγιστα -ήκετε ἀρετῆς πέρι, HDT., gij hebt den hoogsten trap der dapperheid bereikt. — **2.** (ἀνα-, *uitgestrektheid*). *a*) zich uitstrekken: τὸ ὄρος εἰς μεσόγειαν -ήκει. — *b*) betrekking hebben op: ἐς σὲ -ήκει τούτων τὸ κῦρος ἔχειν, het komt op u aan -, het ligt in uw macht, daarover te beslissen.

ἀνήλιος, 2 [ἥλιος], zonder zon, schaduwrijk.

ἀνηλιφής, 2 [ἀλείφω], niet gezalfd.

ἀνηλώθην, -ωκα, -ωμαι, -ωσα, *z.* ἀναλίσκω.

ἀνήμελκτος, 2 [ἀμέλγω], ongemolken.

ἀν-ήμερος, 2, ongetemd, ruw, wild.

ἀνηνάμην, H. = ἠνηνάμην, *z.* ἀναίνομαι.

ἀνήνεμος, 2 [ἄνεμος], windstil.

ἀνήνοθε, *alleenstaande 3 enk. 2e pf. met bet. v. pr. of ao.*, opkomen.

ἀνήνυστος, 2 [ἀνύω], vergeefsch. — **ἀνήνυτος,** 2 [*id.*]. **1.** = ἀνήνυστος. — **2.** eindeloos.

ἀνήνωρ, ορος, *m. bvn.* [ἀνήρ], onmannelijk, laf.

ἀνήρ, ἀνδρός *enz.*; *voc.* ἄνερ, *dat. mrv.* ἀνδράσι(ν) (H. *voc.* ἆνερ; *benevens de gewone vormen*: *enk.* ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα; *mrv.* ἀνέρες, ἄνδρεσσι(ν), ἀνέρας; *dual.* ἀνέρε) [*alle vormen afgeleid v. 3 trappen v. d. stam*: ἀνηρ, ἀνερ, ἀνρ (*voor de* δ, *die zich tusschen* ν *en* ρ *ontwikkelde, vgl. Ned.* vaan-d-rig)]. — **1.** man, *in tgst. tot vrouw, tot knaap of jongeling*; *inz.*: *a*) echtgenoot. — *b*) soldaat. — *c*) *met nadruk*: een echt -, een flink man: πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες. — **2.** *alg.*: mensch: οὔ τις ἀ., H., geen mensch, niemand. — **3.** *bij een zelfst. of bijv. nw. dikw. in d. voc., als beleefde aanspraak*: ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

ἁνήρ = ὁ ἀνήρ (*krasis*).

ἀνήριθμος, ° *en ion.*, = ἀνάρ-.

ἀνήροτος, 2 [ἀρόω], onbeploegd, zonder ploegen.

ἄνητον, τό, *aiol.* = ἄνηθον.

ἀνήφαιστος, 2 [Ἥφαιστος], zonder Hephaistos: ° -ον πῦρ, een vuur waaraan Hephaistos vreemd is, *nl. oplaaiende vreugde*.

ἀνθ᾽, ἀνθ- = ἀντί, ἀντι- *vóór een klinker of tweeklank met spiritus asper*.

ἄνθ᾽ = ἄντα *vóór id.*

ἀνθ-αιρέομαι ● **1.** bij voorkeur nemen, kiezen in de plaats van iets anders. — **2.** ° iets in de plaats van een ander nemen, het hem betwisten.

ἀνθ-άπτομαι, *ion.* ἀντ- ● **I. 1.** van zijn kant -, op zijn beurt aanraken, - aangrijpen, - vatten. — **2.** *overdr.*: *a*) van zijn kant de hand leggen aan, - ondernemen: ἀ. τοῦ πολέμου (*nl. bij een vijandelijken inval*). — *b*) op zijn beurt treffen: ° τῆς σῆς καρδίας ἀνθηψάμην. — **II.** (*verzw. bet. v.* ἀντι-), aanraken, bereiken.

"Ανθεια, ἡ, *stad in Messenië*.

ἀνθεκτέον, *verbaaladj. v.* ἀντέχω.

ἀνθ-έλκω, naar den anderen kant -, terugtrekken.

᾽Ανθεμίδης, ου, ὁ [᾽Ανθεμίων, -ίδης], Anthemide, zoon van Anthemioon, *t. w. Simoeisios*.

ἀνθέμιον, τό [*verklw. v.* ἄνθεμον], bloem-

pje. — **ἀνθεμόεις,** όεσσα (H. *ook* όεις), όεν, bloemrijk. — **ἄνθεμον,** τό [ἄνθος], bloem. — **ἀνθεμόρρυτος,** 2 [ἄνθεμον, ῥέω], uit bloemen vloeiend.

᾿Ανθεμοῦς, οῦντος, ὁ, Anthemoes, *stad in Makedonië.*

ἀνθεμώδης, 2 [ἄνθεμον], bloemrijk.

ἀνθέξω, *f. v.* ἀντέχω.

ἀνθερεών, ῶνος, ὁ, kin.

ἀνθέριξ, ικος, ὁ. **1.** baard aan een aar. — **2.** *synekd.*: aar.

᾿Ανθεστηριών, ῶνος, ὁ, *de achtste maand v. h. Attische jaar, half Febr. tot half Maart.*

ἀνθεσφόρος, 2 [ἄνθη φέρων], bloemendragend.

ἀνθέω [ἄνθος]. **1.** ontkiemen, opschieten. — **2.** bloeien: *a*) *eig. v. bloemen en gewassen.* — *b*) *overdr.*: *a*) prijken, schitteren: ἀ. ἐν ὥρᾳ, in den bloei der jeugd zijn. — *β*) het hoogtepunt van iets bereikt hebben: ἀνθεούσης τῆς ᾿Ασίης ἄνδρασι, HDT., toen Azië overvloed had aan mannen.

ἄνθη, ἡ [ἀνθέω], bloei.

᾿Ανθηδών, όνος, ἡ, *zeestad in Boiotië.*

᾿Ανθήλη, ἡ, *stadje bij de Thermopylen.*

ἀνθηρός, 3 [ἄνθος]. **1.** bebloemd. — **2.** *overdr.*: *a*) schitterend, bont, frisch. — *b*) in zijn volle kracht staand: ° μανίας -ὸν μένος, de welige kracht van den waanzin.

ἀνθίζω [ἄνθος]. **1.** met bloemen tooien. — **2.** *overdr.*: ° γήρᾳ ὧδ' ἠνθισμένος, door de jaren zoo (*nl. met grijze haren*) getooid.

ἄνθινος, 3 [ἄνθος], van bloemen: -ον εἶδαρ, H., bloemenspijs (*nl. de lotosvrucht*).

ἀνθ-ίστημι ● **1.** *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao.*): tegenover iem. of iets plaatsen. — **2.** *onoverg.* (*2e ao., pf., plqpf.*) *en med.*: tegenover iem. of iets gaan staan, zich verzetten, weerstand bieden.

ἀνθόκροκος, 2 [ἄνθος, κρόκη], met kleurigen inslag, bont doorweven.

† **ἀνθολογία,** ἡ [ἄνθη λέγω; —> *Ned.* anthologie]. **1.** het lezen van bloemen. — **2.** *meton., overdr.*: bloemlezing *v. dichtstukjes.* — † **ἀνθολόγιον,** τό [*id.*] = ἀνθολογία, 2.

ἀνθ-ομολογέομαι, tegenover iem.-, openlijk erkennen, openlijk loven.

ἄνθος, τό. **1.** bloem. — **2.** *overdr.*: °schuim *der zee.* — **3.** *meton., overdr.*: *a*) kleurenpracht, glans. — *b*) bloeiende toestand, schoonheid, kracht *der jeugd of v. d. mannelijken leeftijd*: ἥβης ἄ., H.; *door een verdere meton., concr.*: de krachtigste mannen, de bloem: ° ἄ. Περσίδος αἴας.

ἀνθρακιά, ἡ, hoop gloeiende houtskool. — **ἀνθρακόω,** tot houtskool verbranden. — **ἄνθραξ,** ακος, ὁ, *gew. mrv.* [—> *Ned.* anthraciet], houtskool.

ἄνθρυσκον, τό, wilde kervel.

ἀνθρωπέη, ἡ [*vr. v.* * -εος = -ειος; *t. w.* δορά], menschenhuid. — **ἀνθρώπειος,** 3, *ion.* -πήϊος, 3, **ἀνθρωπικός,** 3, *en* **ἀνθρώπινος,** 3 [ἄνθρωπος], van den mensch, menschelijk, den mensch betreffend, - passend: τὰ -πεια, de menschelijke aangelegenheden, - goederen, - gebreken *enz.*; οὐκ -πειον, bovenmenschelijk; ἡ -πηίη [δορά], HDT., menschenhuid; τὸ -πινον, het menschengeslacht.

ἀνθρώπιον, τό, *en* **ἀνθρωπίσκος,** ὁ [*verklw. v.* ἄνθρωπος], menschje, ventje.

ἀνθρωποειδής, 2 [ἀνθρώπου εἶδος (ἔχων)] = ἀνθρωπόμορφος.

ἀνθρωποκτονέω, menschen dooden. — **ἀνθρωποκτόνος,** 2 [ἀνθρώπους κτείνων], menschendoodend.

ἀνθρωπόμορφος, 2 [ἀνθρώπου μορφὴν (ἔχων)], op een mensch gelijkend, in menschelijke gedaante.

ἀνθρωποποιΐα, ἡ [ἄνθρωπον ποιέω], het maken van den mensch.

ἄνθρωπος, ὁ, mensch. — **1.** *ter aanduiding v. de soort*: *a*) ὁ ἄ. θεοὺς νομίζει, gelooft aan het bestaan van goden; *dikw. ter versterking v. een superl.*: μάλιστα -ων, het meest onder de menschen, meer dan wie ter wereld. — *b*) *in verzw. zin*: men. — **2.** *ter aanduiding v. één of meer pers.*; *inz.*: *a*) *met minachtende bijbeteekenis*: πολλοὶ μὲν -οι (homines) ἦσαν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες (viri); *vrl bij een ander zelfst. nw.*: ἄ. ὑπογραμματεύς, pennelikker. — *b*) *onbep.*: iemand.

ἅνθρωπος, ὁ = ὁ ἄνθρωπος (*krasis*).

ἀνθρωποσφαγέω [ἀνθρώπους σφάζω], menschen slachten. — **ἀνθρωποφυής,** 2 [ἄνθρωπος φυήν (*bepalende acc.*)], van menschelijke gedaante.

† **ἀνθ-ύπατος,** ὁ, proconsul.

ἀνθ-υπείκω, op zijn beurt toegeven.

ἀνθ-υπουργέω, *ion.* **ἀντ-,** een wederdienst bewijzen.

ἀνία, ἡ. **1.** kwelling, leed, kommer. — **2.** *meton., concr.*: plaag: δαιτὸς ἀ., H., bederver der feestvreugde. — **ἀνιάζω.** **1.** *overg.*: lastig vallen, kwellen, bedroeven. — **2.** *onoverg.*: mismoedig zijn. — **ἀνιαρός,** 3. — **1.** *bedr.*: lastig, kwellend, krenkend. — **2.** *lijd.*: bedroefd, neerslachtig.

ἀν-ίατος, 2, ongeneeslijk.

ἀν-ιάχω [ἀνά]. **1.** luid roepen. — **2.** roemen.

ἀνιάω, άσω, ἠνίασα, ἠνίακα; *pass.* ἠνιάθην. [ἀνία], lastig vallen, kwellen, grieven, ergeren, krenken; *pass.* (*met med. f.* ἀσομαι) : last hebben van, zich gekrenkt voelen, mismoedig worden.

ἀνίδρυτος, 2 [ἱδρύω], niet gevestigd, zonder woonstede, rusteloos.

ἀνιδρωτί, *bw.*, zonder zweet, - inspanning. — **ἀνίδρωτος,** 2 [ἱδρόω], niet bezweet.

ἀν-ίερος, 2, onheilig, goddeloos.

ἀν-ίημι ● [ἀνά].

A. (ἀνα-, opwaarts). **1.** doen -, laten opstijgen. — **2.** *overdr.* : aanmoedigen, opwekken, ophitsen.

B. (ἀνα-, achterwaarts, terug), laten schieten.

I. *v. iem. of iets dat vastgemaakt, geboeid is.* **1.** *a*) los-, vrijlaten : ἐμὲ ὕπνος ἀνῆκεν, H. — *b*) losmaken : δεσμὸν ἀ.; πύλας ἀ., H., *d. i.* openen.— *c*) *vd.* : openen : αἶγας ἀνιέμενοι, H., (geslachte) geiten (voor zich, *med.*) opensnijdend. — **2.** *overdr.* : *a*) toelaten, toegeven : ἀνεῖναι αὐτοὺς ὅτι βούλονται ποιεῖν. — *b*) overlaten, prijsgeven, opgeven, verlaten. — *c*) vrijspreken.

II. *v. iets dat gespannen is.* **1.** ontspannen : ἀ. τόξον.— **2.** *overdr.* : *a*) ontspannen, slapper maken : ἑωυτὸν ἀνιέναι, HDT., zich ontspannen ; τὸν πόλεμον ἀ., slapper voeren ; ° δῆμος μήτε λίαν ἀνεθεὶς (wien men de teugels viert) μήτε βιαζόμενος. — *b*) *onoverg.* : zich ontspannen, slapper worden, afnemen, bedaren, ophouden : ° ἐπειδὰν πνεῦμα ἀνῇ, zoodra de wind valt; ° οὐκ ἀνίεμεν πέτρους βάλλοντες.

ἀνιηρός (*comp.* H. έστερος), *ion.* = ἀνιαρός.

ἄνικα, *dor.* = ἥνικα.

ἀνίκατος, *dor.* = ἀνίκητος.

ἀνικέτευτος, 2 [ἱκετεύω], niet smeekend.

ἀνίκητος, 2 [νικάω], onoverwinnelijk.

ἀν-ιμάω [ἀνά]. **1.** met een riem omhoogtrekken. — **2.** *alg.* : omhoogtrekken.

ἁνίοχος, *dor.* = ἡνίοχος.

ἄνιππος, 2 [ἵππος], zonder paard, te voet.

ἀν-ίπταμαι [ἀνά] = ἀναπέτομαι.

ἀνιπτόπους, οδος, *m. vr. bvn.* [ἄνιπτος πόδας], met ongewasschen voeten. — **ἄνιπτος,** 2 [νίπτω], ongewasschen.

ἄν-ισος, 2, ongelijk.

ἀν-ισόω [ἀνά], gelijk maken ; *pass.* : gelijk worden, evenaren.

ἀν-ίστημι ● [ἀνά] (ἀνα-, opwaarts).

I. *overg.* (*pr.*, *impf.*, *f.*, *1e ao. act.*; *f.*, *1e ao. med.*). **1.** oprichten (*v. zaken*) : ἀ. πύργους. — **2.** *a*) doen opstaan : γέροντα χειρὸς ἀνίστη, H., nam hem bij de hand en deed hem opstaan ; uit den slaap wekken; uit de dooden opwekken; *wild* opjagen ; ἐκκλησίαν ἀ., opheffen ; ° πῦρ ἀ., doen opflikkeren. — *b*) doen (opstaan en) heengaan : αὐτὸν ἐκ τοῦ προαστείου ἀ., gaan halen ; *vd.* : verdrijven : ἀνέστησαν Αἰγινήτας ἐξ Αἰγίνης. — **2.** *overdr.* : opwekken, ophitsen, aanmoedigen.

II. *onoverg.* (*2e ao.*, *pf.*, *plqpf. act.* ; *pr.*, *impf.*, *f. med.*). **1.** opgericht worden (*v. zaken*) : ° πύργοι ἀνέσταν, verrezen.— **2.** *a*) *α*) opstaan : ° ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων; ἐκ τῆς νόσου ἀναστῆναι, herstellen ; van de dooden opstaan ; *als redenaar, aanklager enz.* optreden ; *v. troepen* : opbreken. — *β*) (opstaan en) heengaan : ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι, hij ging een kamer binnen; ° πόλις ἀνέστηκεν δορί, is ontvolkt door wapengeweld. — *b*) *overdr.*: in opstand komen: χώρη ἀνεστηκυῖα, HDT.

ἀν-ιστορέω [ἀνά ; *z.* ἀνείρομαι]. **1.** iem. uitvragen, ondervragen. — **2.** iets vragen.

ἀν-ίσχω [ἀνά] = ἀνέχω.

ἀν-ιχνεύω [ἀνά], opsporen, *eig. en overdr.*

†**Ἄννα,** ας, ἡ [*Hebr. w.*], *een profetes.*

ἀννεῖται = ἀνανεῖται.

ἀννέφελος = ἀνέφελος.

Ἀννίβας, ου *en* α, ὁ [*Semietisch w.*], Hannibal.

†**Ἄννιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Annius], Annius.

1. **ἄνοδος,** 2 [1. ἀν-, ὁδός], ongebaand, ontoegankelijk (*vgl. Lat.* invius).

2. **ἄνοδος,** ἡ [ἡ ἀνὰ ὁδός]. **1.** opgaande weg. — **2.** tocht naar het binnenland.

ἀν-οδύρομαι [ἀνά], in klachten uitbarsten.

ἀ-νοήμων, 2, *en* **ἀνόητος,** 2 [νοέω], onverstandig, dwaas.

ἄνοια, ἡ [ἄνοος], onverstand, dwaasheid.

ἀν-οίγνυμι *en* **ἀν-οίγω,** *impf.* ἀνέῳγον, ἀνοίξω, ἀνέῳξα *en* ἤνοιξα, *2e pf.* ἀνέῳγα ; *pass.* ἀνοίξομαι, ἀνεῴχθην, ἀνέῳγμαι. — *A. V.* H.: *impf.* ἀνῷγον, *iter. impf.* ἀναοίγεσκον ; HDT. : *ao.* ἄνοιξα, ἀνῷξα ; †*impf.* ἤνοιγον, *1e f. pass.* ἀνοιχθήσομαι, *2e f. pass.* ἀνοιγήσομαι. — [ἀνά].

I. *overg.* **1.** *a*) een sluiting wegnemen : χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγεν, H., van de kist nam hij het deksel weg ; ἀναοίγεσκον κληῖδα, H., zij schoven den sluitboom weg ; *abs.* : ἀ. τινί, voor iem. opendoen. — *b*) openen : θήκας ἀ.,

graven openbreken; *βιβλίον ἀ.*, ontrollen; ° *ἀνοιγόμενον ῥόδον*, ontluikende roos. — **2.** *overdr.*: onthullen.
II. *onoverg.* (= *pass.*): 2e *pf.* *ἀνέῳγα* (*doch bijna alleen* †), open zijn, -staan: † *τὰ ἀνεῳγότα*, spleten.

ἀν-οίκητος, 2, onbewoond, onbewoonbaar.

ἀν-οικοδομέω [*ἀνά*], weer opbouwen.

ἄνοικτος, 2 [*οἶκτος*], zonder medelijden. — **1.** *bedr.*: meedoogenloos. — **2.** *lijd.*: onbeweend.

ἀν-οιμώζω [*ἀνά*], in gejammer uitbarsten.

ἀνοιμωκτεί *en* **-τί,** *bw.*, zonder te moeten jammeren, ongestraft. — **ἀν-οίμωκτος,** 2 [1. *ἀν-*, *verbaaladj.* *v.* *οἰμώζω*], zonder gejammer.

ἀνοιστέος, 3, *verbaaladj. bij ἀναφέρω.*

ἀνοιχθήσομαι, *z.* *ἀνοίγω*.

ἀνόκαιον, *τό* = *ἀνώγαιον*.

ἀνοκωχεύω [*ἀνά*; *ὄκωχα*, *ion. pf. v.* *ἔχω*]. **1.** *eig. v. schepen*: *ἀ. νῆας*, HDT., schepen stil houden. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. renpaarden*: inhouden. — *b*) *v. een toestand*: *ἀ. τὸν τόνον τῶν ὅπλων*, HDT., de spanning der touwen behouden.

ἀν-όλβιος, 2, ongelukkig. — **ἄνολβος,** 2 [*ὄλβος*]. **1.** *a*) ongelukkig. — *b*) *inz.*: dwaas, verblind. — **2.** niet passend bij den rijkdom, onbehoorlijk.

ἀνόλεθρος, 2 [*ὄλεθρος*], die aan het verderf ontkomen is, ongedeerd.

ἀν-ολολύζω [*ἀνά*]. **1.** *onoverg.*: luid schreeuwen *v. vreugde, smart enz.* — **2.** *overg.*: luid bejammeren.

ἀν-ολοφύρομαι [*ἀνά*], luid jammeren.

ἄνομβρος, 2 [*ὄμβρος*], regenloos.

ἀνομία, *ἡ* [*ἄνομος*]. **1.** wetteloosheid. — **2.** *meton., concr.*: onwettige -, onrechtvaardige daad.

ἀνόμματος, 2 [*ὄμμα*], met gesloten oogen.

ἀν-όμοιος, 2, ongelijk, verschillend. — **ἀνομοιότης,** *ητος*, *ἡ*, ongelijkheid, verschil.

ἀν-ομολογέομαι [*ἀνά*, *versterkend*], het ten volle eens worden, overeenkomen: *ἀνωμολόγημαι* (*pass.*) *πράττειν...*, men is het eens, dat ik... doe.

ἄνομος, 2 [*νόμος*], onwettelijk, onwettig, goddeloos, misdadig.

ἀνόνατα, *dor.* = *-νητα*. — **ἀνόνητος,** 2 [*ὀνίνημι*]. **1.** nutteloos, vergeefsch; *bw. acc. mrv.* *-α*, vergeefs. — **2.** *bedr.*: geen voordeel hebbend van, niet genietend van.

ἄνοος-ους, *οος-ους*, *οον-ουν* [*νόος*], onverstandig.

ἀνόπαια *en* **ἀνοπαῖα,** *bw.* [*onz. mrv. v.* * *ἀνόπαιος*, *bvn. afgeleid v.* *ἀν᾽ ὀπήν*], naar het luikgat, omhoog.

᾿Ανόπαια, *ἡ*, *berg en bergpad bij de Thermopylen.*

ἄνοπλος, 2 [*ὅπλον*], ongewapend.

ἀν-ορθιάζω [*ἀνά*], luid verkondigen.

ἀν-ορθόω [*ἀνά*], weer oprichten, *eig. en overdr.*

ἄνορμος, 2 [*ὅρμος*], zonder ankerplaats.

ἀν-όρνυμι [*ἀνά*], opstaan, verrijzen.

ἀν-ορούω [*ἀνά*], opspringen.

ἀν-ορύσσω, *att.* **-ύττω** [*ἀνά*], opgraven.

ἀν-όσιος, 2 [1. *ἀν-*]. **1.** *a*) tegen de gebruiken zondigend. — *b*) *vd.*: zedelijk slecht, ongeoorloofd, misdadig. — **2.** *inz. met betrekking tot de goden*: *a*) strijdig met de ritueele voorschriften: ° *ἀ. νέκυς*, een van de heilige plechtigheden verstoken lijk. — *b*) tegen de goden zondigend, goddeloos. — **ἀνοσιότης,** *ητος*, *ἡ*, goddeloosheid.

ἄνοσος, 2 [*νόσος*]. **1.** vrij van ziekte, gezond. — **2.** *overdr.*: vrij van *een kwaad.*

ἀ-νόστιμος, 2, *en* **ἄνοστος,** 2 [*νόστος*], niet terugkeerend.

ἀν-οτοτύζω [*ἀνά*], in jammerklachten uitbarsten.

᾿Ανουβίδειον, *τό*, heiligdom van Anoebis. — **῎Ανουβις,** *ιδος*, *ὁ*, Anoebis, *Egyptische god.*

ἄνους, *z.* *ἄνοος*.

ἄνουσος, *ion.* = *ἄνοσος*.

ἀνούτατος, 2 [*οὐτάω*], niet gewond. — **ἀνουτητί,** *bw.*, zonder te wonden.

ἄνπερ = *ἤνπερ*, *ἐάνπερ*.

ἅνπερ, *dor.* = *ἥνπερ*, *vr. acc. v.* *ὅσπερ*.

ἀνστ-, ἀνσχ- = *ἀναστ-*, *ἀνασχ-*.

ἄντ᾽, ἀντ᾽, ἀντ- = *ἄντα*, *ἀντί*, *ἀντι-*.

ἄντα [*vw.* *ἀντί*]. **1.** *bw.*: tegenover: *ἄ. μάχεσθαι*, H., man tegen man; *ἄ. ἰδεῖν*, H., recht vóór zich uitzien. — **2.** *vrz. met gen.*: tegenover. — *a*) vóór: *νῆσοι αἳ ναίουσι ῎Ηλιδος ἄ.*, H., die tegenover Elis liggen. — *b*) *gew. in vijandigen zin*: *ἄντ᾽ ᾿Αχιλῆος στήσομαι*, H.

ἀντ-αγοράζω, koopen in ruil voor.

ἀντ-αγωνίζομαι. **1.** *gewapenderhand* strijden tegen. — **2.** *overdr.*: *a*) met iem. in proces liggen. — *b*) wedijveren; *pass.*: vergeleken worden met. — **ἀνταγωνιστής,** *οῦ*, *ὁ* [→ *Ned.* antagonist], tegenstander, vijand, mededinger. — **ἀνταγώνιστος,** 2 [*verbaaladj.*], betwist.

ἀντ-αδικέω, van zijn kant onrecht plegen, onrecht met onrecht vergelden.

ἀντ-αείρω, *ion.* = ἀνταίρω.

ἀνταῖος, 3 [ἄντα]. **1.** zich van voren -, zich tegenover bevindend. -α πληγή, een slag in volle borst. — **2.** *overdr.* : vijandig.

ἀντ-αίρω ● **1.** *overg.* : er tegen opheffen : ὅπλα (zijn wapens : *med.*) -εσθαί τινι. — **2.** *gew. onoverg.* : -ειν [ἑαυτόν] : *a*) zich verheffen -, zich verzetten tegen : Λακεδαιμονίοις ἀντήρατε. — *b*) *in aardrijkskundigen zin* : zich verheffen -, liggen tegenover.

ἀντ-ακούω ● van zijn kant -, als antwoord hooren, - vernemen.

ἀντ-αλαλάζω, insgelijks een strijdkreet aanheffen.

Ἀνταλκίδας, ου, ὁ, *Spartaansch veldheer, begin IV*° *eeuw v. C.*

ἀνταλλαγή, ἡ, ruil, vergelding. — **ἀντ-αλλάσσω,** *att.* **-άττω** ● *gew. med.* : verruilen : ἀ. τί τινος, iets tegen iets.

ἀντ-αμείβομαι ● ruilen : ° δελφῖσι θῆρες -ψονται νομὸν ἐνάλιον, de wilde dieren zullen met de dolfijnen de weiden der zee ruilen. — *inz.* : *a*) vergelden : ° τὸν κακῶς με δρῶντα (hem, die mij kwaad doet) -βεσθαι κακοῖς. — *b*) antwoorden.

ἀντ-αμύνομαι, zich wreken op.

ἀντ-ανάγω ● **1.** naar de volle zee brengen tegen : ἀ. ναῦς. — **2.** *gew. onoverg.* : in zee steken tegen : ἀ. [ναῦς] ; -ανῆγον [στράτευμα] ναυσὶν ὀγδοήκοντα.

ἀντ-αναιρέω ● *in een rekening* : elkander opheffen, - vernietigen.

ἀντ-αναπίμπλημι ● van zijn kant vullen.

Ἄντανδρος, ἡ, *stad in Troas.*

ἀντ-ανίστημι ● **1.** *overg.* (*pr.*, *impf.*, *f.*, *1*° *ao.*) : tegenover iets stellen. — **2.** *onoverg.* (*2*° *ao.*, *pf.*) *en med.*, *overdr.* : tegen iem. opstaan.

ἀντ-άξιος, 3, opwegend tegen, zooveel waard als.

ἀντ-αποδίδωμι ● in ruil -, ter vergelding geven, vergelden. — **ἀνταπόδομα,** τό, vergelding.

ἀντ-αποθνήσκω ● ter vergelding sterven, - gedood worden.

ἀντ-αποκρίνομαι ● antwoorden.

ἀντ-αποκτείνω ● *en* **ἀντ-απόλλυμι** ● uit wraak dooden ; *med.* -ἀπόλλυμαι, in ruil voor iem. -, tot straf sterven, - gedood worden.

ἀντ-άπτομαι, *ion.* = ἀνθάπτομαι.

ἀντάρης, 2, *dor.* = ἀντήρης.

ἀντάριθμος, 2 [ἀντί, ἀριθμός], in getal opwegend tegen.

ἀντ-ασπάζομαι ● op zijn beurt liefkoozen.

ἀντ-ατιμάζω, van zijn kant smadelijk behandelen.

ἀντ-αυδάω, voor een ander aanspreken.

ἀντ-αφίημι ● op zijn beurt laten vallen.

ἀνταχέω, *dor.* = ἀντηχέω.

ἀντάω [ἄντα] = ἀντιάω.

ἀντ-εγγράφω ● als antwoord in een brief schrijven.

ἀντ-εικάζω ● op zijn beurt vergelijken.

ἀντ-εῖπον, ἀντ-είρηκα, *z.* ἀντιλέγω.

ἀντ-είρομαι ● *ion.*, op zijn beurt vragen.

ἀντ-εισάγω ● *een koopwaar* invoeren in de plaats van ; *ook overdr.*

ἀντ-εκτίθημι ● *een edict* in tegenovergestelden zin uitvaardigen.

ἀντ-εμβιβάζω ● scheep doen gaan in de plaats van.

ἀντ-εμπίμπλημι ● daartegen (*d. i.* ter vergoeding *of* om weerstand te bieden) vullen.

ἀντ-εξαιτέω ● in antwoord op iets de uitlevering eischen van.

ἀντ-εξαυδάω, *een zang* in antwoord aanheffen.

ἀντ-εξέρχομαι ● van zijn kant uitrukken.

ἀντ-επάγω ● *onoverg.* [στρατόν], tegen een aanrukkenden vijand oprukken.

ἀντ-επιμελέομαι *en* **-μέλομαι,** tegenmaatregelen nemen.

ἀντ-επιστέλλω ● schriftelijk antwoorden.

ἀντ-επιτάσσω, *att.* **-τάττω** ● van zijn kant bevelen.

ἀντ-επιτίθημι ● *een brief* als antwoord toevertrouwen.

ἀντ-επιχειρέω, tegenwerken, aanvallen.

ἀντ-εραστής, οῦ, ὁ, medeminnaar, mededinger.

ἀντ-ερείδω ● **1.** *overg.* : tegen iets doen steunen. — **2.** *onoverg.* : *a*) vast staan. — *b*) *overdr.* : zich schrap zetten, strijden.

ἀντ-ερύομαι ● [1. ἐρύω]. **1.** doen opwegen tegen. — **2.** *overdr.* : even hoog schatten als.

ἀντ-ερῶ, *z.* ἀντιλέγω.

ἀντ-ευ-ποιέω, een weldaad vergelden.

ἀντ-έχω ● **I.** *overg.* **1.** tegen -, vóór iets houden : ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν, H., houdt de tafels vóór u (*med.*) tegen de pijlen. — **2.** *med.* : *a*) zich vasthouden tegen, - aan : ἐκείνου τῆς χειρὸς -έχεσθαι. — *b*) *overdr.* : zich houden aan, niet aflaten van, aanhangen : ἀρετῆς -, πολέμου -έχεσθαι.

II. *onoverg.* **1.** standhouden, weerstand bieden. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* : voortduren, het uithouden tegen : ° πῶς

δύσμορος -έχει ; ὁ ποταμὸς οὐκ -έσχε τὸ ὕδωρ παρέχων (hield het niet uit bij het verschaffen van water, was ontoereikend) τῷ στρατῷ. — *b*) op iets staan, op zijn stuk blijven staan : -έχουσι περὶ τῶν τειχῶν, zij blijven onverbiddelijk betreffende *h. sloopen v.* de muren.

ἀντέω, *ion.* = ἀντάω.

ἄντη, ἡ [ἄντομαι], gebed.

ἀντήλιος, 2 [ἀντὶ ἡλίου (ὤν)], naar de zon gekeerd, oostelijk.

ἄντην, *bw.* [*vw.* ἄντα]. **1.** *a*) tegenover : ἄ. ἵστασθαι, H. — *b*) *overdr.*: er tegenover gehouden, vergeleken met : θεῷ ἐναλίγκιος (gelijk aan) ἄ., H. — **2.** vóór iem.s oogen, in 't openbaar.

Ἀντηνορίδης, ου, ὁ, Antenoride, zoon van Antenoor. — **Ἀντήνωρ,** ορος, ὁ, *voornaam Trojaan.*

ἀντῆρα, *ao. v.* ἀνταίρω.

ἀντήρης, 2 [ἀντί ; -ήρης, *dat hier geen waarde heeft*]. **1.** *a*) tegenover geplaatst, -liggend. — *b*) gericht tegen. — **2.** *overdr.* : tegenovergesteld.

* **ἄντηστις,** ἡ [*vw.* ἀντί], het tegenoverstaan ; *alleen in* κατ᾽ -ιν, tegenover.

ἀντ-ηχέω. 1. in antwoord doen weerklinken, - aanheffen.— **2.** om de beurt doen weerklinken, - zingen.

ἀντί (*vóór spiritus lenis* : ἀντ-, *vóór klinker of tweeklank met spiritus asper* : ἀνθ-) [*loc. bij* ἄντα ; *vw. Lat.* ante, *Ned.* ont-, ant (= tegen) *in* : antwoord ; → *Ned.* anti-].
I. *bw., alleen in samenst.* **1.** *v. plaats* : tegenover : ἀντι-τίθημι. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tegenstelling* : tegen- ; ἀντι-λέγω.— *b*) in ruil voor, wederkeerig : op mijn (uw *enz.*) beurt : ἀντι-δίδωμι. — *c*) het tegenbeeld van, gelijk aan : ἀντί-θεος.
II. *vrz. met gen.* **1.** *eig. v. plaats* (*zld.*) : tegenover : ἀντὶ πιτύων ἑστηκότες, met het gezicht tegen de dennen staande (*wij zeggen* : achter...). — **2.** *overdr.* : *a*) in plaats van : βασιλεύειν ἀντ᾽ ἐκείνου ; *ook bij comparatieve begrippen* : ° ἀφνεὸν βούλεται ἀντ᾽ ἀγαθοῦ, verkiest een rijken *echtgenoot* boven een goeden. — *b*) *v. gelijkstelling* : van gelijke waarde met, opwegend tegen, gelijk aan : ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνος τέτυκται, H., een gast is zooveel als een broeder. — *c*) in ruil voor : ἀντὶ χρυσοῦ ὠνεῖσθαι, voor goud koopen ; ὠφελέω αὐτὸν ἀνθ᾽ ὧν (= ἀντὶ τούτων ἃ) εὖ ἔπαθον ὑπ᾽ ἐκείνου, ik help hem om hem zijn weldaden jegens mij te vergelden. — *vd. d*) *oorzaak* : omdat : ἀνθ᾽ ὧν, omdat ; ° ἀντὶ τοῦ ; waarom ?

ἀντία, *bw. en vrz., z.* ἀντίος, II.

ἀντιάζω [ἀντίος]. **1.** *a*) te gemoet gaan, naderen. — *b*) *inz.* : smeekend naderen, smeeken. — **2.** *overdr.* : deelachtig worden, verkrijgen.

ἀντιάνειρα, *vr. bvn.* **1.** [ἀντὶ ἀνδρὸς (οὖσα)]. een man gelijk. — **2.** ἀ. στάσις, PIND., een opstand, waarin man tegen man staat, burgeroorlog.

ἀντιάω (-ιόω *is soms f. bij* H.). [ἀντίος]. **1.** te gemoet gaan, - komen, naderen, ontmoeten : κεῖσ᾽ εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο, H., ik ga daarheen, ik ga den strijd opzoeken ; ἀντιάσας, H., die toevallig ontmoet, de eerste de beste. — *inz.* : *a*) met vijandige bedoeling tegemoet gaan, optreden tegen. — *b*) met vriendelijke bedoeling te gemoet gaan : ἀ. ἑκατόμβης, H., een hekatombe in ontvangst gaan nemen (*v. goden*). — **2.** *overdr.* : deelachtig worden, verkrijgen.

ἀντι-βαίνω ● *overdr.* : iets tegengaan, tegenwerken, weerstand bieden aan.

ἀντι-βάλλω ● **1.** op zijn beurt -, terugwerpen.— **2.** *overdr.*: † λόγους -ειν πρὸς ἀλλήλους, gesprekken voeren met elkaar.

ἀντίβιος, 3 [ἀντὶ (*bw.*) βίᾳ (χρώμενος)], gegeweld tegen geweld plaatsend, vijandig ; *bw.* -βιον *en* -βίην, in zijn gezicht, met geweld.

ἀντι-βλέπω, in het gezicht zien.

ἀντι-βοάω, van zijn kant schreeuwen.

ἀντιβολέω (*augm.* : ἀντε-, H., ἠντι-, ἠντε-) [ἀντί ; *vw.* βάλλω]. **1.** te gemoet gaan, ontmoeten, aantreffen, stooten op. — **2.** *overdr.* : *a*) tegenwoordig zijn bij : φόνῳ ἀ., H. — *b*) deelnemen aan : μάχης ἀ., H. — *c*) iem. te voet vallen, smeeken.— *d*) *v. zaken* (*zld.*) : ten deel vallen.— **ἀντιβόλησις,** εως, ἡ, *en* **ἀντιβολία,** ἡ, smeekbede.

ἀντι-βροντάω, tegendonderen.

ἀντι-γενεηλογέω, *ion.*, een andere geslachtslijst opmaken.

Ἀντιγόνη, ἡ, *dochter v. Oidipoes.*

ἀντιγραφή, ἡ. **1.** tegenschrift : *a*) verweerschrift, weerlegging. — *b*) *inz. in de rechtstaal* : *α*) *soms* : schriftelijke aanklacht. — *β*) *gew.* : schriftelijke verdediging. — **2.** afschrift. — **ἀντίγραφον,** τό, afschrift. — **ἀντι-γράφω,** schriftelijk antwoorden.

ἀντίδειπνος, 2 [ἀντὶ (*bw.*) δειπνέων], iem. bij een feestmaal vervangend.

ἀντι-δέομαι, op zijn beurt vragen.

ἀντι-δέχομαι, in ruil ontvangen.

ἀντι-δημαγωγέω, tegen iem. naar de volksgunst dingen.

ἀντι-δίδωμι ● *a*) in ruil geven, vergelden, een tegengeschenk geven. — *b*) *inz. te Athene*: een vermogensruil aanbieden, het vermogen ruilen. — **2.** geven in plaats van.

ἀντίδικος, ὁ (PAP. *ook* ἡ) [ἀντί, δίκη], tegenpartij *vóór h. gerecht.*

ἀντίδοσις, εως, ἡ [ἀντιδίδωμι], ruil ; *inz. te Athene*: vermogensruil.

ἀντι-δράω ● **1.** *alg.*: wederkeerig -, ter vergelding doen : κακῶς ἀ. τινά. — **2.** *inz. in ongunstigen zin* : kwaad met kwaad vergelden.

ἀντι-δωρέομαι, als tegengeschenk geven.

ἀντίθεος, 3 [ἀντὶ θεοῦ (ὤν)], die het tegenbeeld is van een god, godegelijk.

ἀντίθεσις, εως, ἡ [ἀντιτίθημι ; —> *Ned.* antithese], tegenstelling. — **ἀντίθετος,** 2 [*verbaaladj. v. id.*], tegenovergesteld; † ὁ ἀ., tegenstander.

ἀντι-θέω ● in het loopen wedijveren met.

ἀντίθυρον, τό [ἀντὶ θύρας (ὄν)], wat vóór de deur is: voorhof, voorkamer, een muur tegenover de deur.

ἀντι-καθίστημι ● **I.** (ἀντι-, tegenover). **1.** *overg.* (*pr.*, *impf.*, *f.*, *1e ao.*): plaatsen tegenover. — **2.** *onoverg.* (*2e ao.*, *pf.*) *en med.*: *a*) zich plaatsen tegenover. — *b*) *overdr.*: zich verzetten. — **II.** (ἀντι-, in ruil voor), *overdr.*: iem. aanstellen in de plaats van.

ἀντι-κακουργέω, wederkeerig kwaad doen, kwaad met kwaad vergelden.

ἀντι-καλέω ● op zijn beurt uitnoodigen.

ἀντι-καταλείπω ● in zijn plaats (*nl. als opvolger*) nalaten.

ἀντί-κειμαι ● **1.** tegenover liggen. — **2.** *overdr.*: *a*) tegenstander zijn. — *b*) *v. een gezegde*: tegenstrijdig zijn.

ἀντι-κελεύω, een tegeneisch stellen.

ἀντι-κλαίω, insgelijks weenen.

ἀντι-κόπτω ● *en* **ἀντι-κρούω** ● *onoverg.* **1.** tegen iets aanstooten. — **2.** *overdr.*: *a*) zich verzetten tegen. — *b*) *v. zaken*: *α*) hinderlijk zijn, in den weg staan. — *β*) tegenloopen, mislukken.

ἀντικρύ *en* **ἄντικρυς,** *bw.* **1.** *a*) recht tegenover ; *in dezen zin soms vrz. met gen.*— *b*) rechtuit: -κρὺ δι' ὤμου (recht door den schouder) ἔγχος ἦλθεν, H. — **2.** *overdr.*: *a*) door en door, geheel en al: -κρὺ ἀπάραξε, hieuw hem geheel af. — *b*) zonder omwegen, ronduit, duidelijk.

᾿Αντίκυρα, ἡ, *stad aan d. Spercheios.* — **᾿Αντικυρεύς,** ὁ, inwoner van Antikura.

* **ἀντι-κύρω** (*alleen ao.* ἀντέκυρσα), ontmoeten, aantreffen.

ἀντιλαβή, ἡ [ἀντιλαμβάνω]. **1.** houvast, vat *om iets te grijpen.* — **2.** *overdr.*: vat, *dat men op zich geeft*, zwakke zijde.

ἀντι-λάζομαι *en* **-ζυμαι,** grijpen naar, vatten.

ἀντι-λαμβάνω ● **I.** in ruil voor -, in de plaats van -, op zijn beurt nemen, -ontvangen, - krijgen. — **II.** *gew. med.* **1.** zich aan iets vastgrijpen, vatten. — **2.** *overdr.*: *a*) bemachtigen, bereiken : -άνεσθαι φιλίου χωρίου. — *b*) zich ijverig bemoeien met, de hand slaan aan : -άνεσθαι τῶν πραγμάτων, de staatszaken. — *c*) *v. een verhaal, een schouwspel enz.*: aangrijpen, boeien.

ἀντι-λέγω, *zld. f.* λέξω, *ao.* ἀντέλεξα ; *gew. f.* ἀντερῶ, *ao.*-εἶπον, *pf.* -είρηκα.— **1.** *onoverg.*: tegenspreken, zich tegen iem. (*of* iets) verklaren ; ἀ. τινί περί τινος, met iem. over iets twisten.— **2.** *overg.*: *a*) in tegenstelling tot iem. (*of* iets) verklaren. — *b*) verbieden.

ἀντιληπτέον [*verbaaladj. v.* ἀντιλαμβάνω], men moet in handen nemen. — **ἀντίληψις,** εως, ἡ [ἀντιλαμβάνομαι]. **1.** het vatten, het in beslag nemen. — **2.** *overdr.*: vat, *dat men op zich geeft*, bezwaar, moeilijkheid.

ἀντιλογέω, tegenspreken. — **ἀντιλογία,** ἡ, tegenspraak.

᾿Αντίμαχος, ὁ [ἀντὶ μάχομαι], *dichter uit Kolophoon, omstr. 400 v. C.*

ἀντι-μέμφομαι, een tegenverwijt doen.

ἀντι-μετρέω, weer toemeten, vergelden.

ἀντι-μηχανάομαι, tegenmaatregelen treffen.

ἀντιμίμησις, εως, ἡ [ἀντί, μιμέομαι], nabootsing.

ἀντίμολπος, 2 [ἀντί, μέλπω], geheel anders klinkend.

ἀντι-ναυπηγέω, aan een schip tegenmiddelen aanbrengen.

᾿Αντίνοος, ὁ, Antinoös, *een der vrijers van Penelope.*

ἀντίξοος-ους, οος-ους, οον-ουν [ἀντί, ξέω ; *oorspr. beteek.* ?], tegengesteld, vijandig.

ἀντίον, *bw. en vrz.*, *z.* ἀντίος, II. — **ἀντιόομαι** [ἀντίος], weerstand bieden.

ἀντίος, 3 [ἀντί]. **I. 1.** tegenoverstaand, te gemoet (*in vriendelijken en vijandelijken zin*) : ἐκ τῆς -ης (*zelfst. g.*), HDT., van den tegenovergestelden kant. — **2.** *overdr.*: tegenovergesteld : λόγοι -οι ἢ οὓς ἤκουον, het tegendeel van... — **II.**

bw. en vrz. met gen. : **-ον**, **-α** [*eig. onz. mrv.*]. **1.** tegenover, *inz.*: vijandig.— **2.** tegen, in antwoord : *-ον αὐδάω τινά*, H., iem. antwoorden.

ἀντιοστατέω [ἀντίος ἵσταμαι], tegen zijn (*v. d. wind*).

Ἀντιοχίς, *ίδος*, *vr. bvn.*, Antiochisch : *ἡ Ἀ. φυλή*, *een der oud-Attische phylen* (*z.* φυλή, 2, a). — **Ἀντίοχος**, *ὁ*, *o. a. een Atheensche heroos.*

ἀντιόω, *ep.*, *pr. en f. v.* ἀντιάω.

ἀντί-παις, *αιδος*, *ὁ* [ἀντὶ παιδός ; *eig.* : in de plaats van een kind], aankomende jonge man.

ἀντίπαλος, 2 [ἀντί, πάλη]. **1.** *a*) worstelend tegen, tegenstander, mededinger ; *τὸ -ον*, tegenpartij. — *b*) *overdr.* : afstekend bij. — **2.** *a*) opgewassen tegen, even sterk, - groot : *ἀ. παρασκευή*, gelijke verdedigingsmiddelen ; *-όν τι τῆς ναυμαχίας*, een punt, waar de zeeslag onbeslist bleef. — *b*) *overdr.* : passend, evenredig : *° ποιναὶ -οι.*

ἀντι-παραβάλλω, tegenover elkaar plaatsen, vergelijken.

ἀντι-παραθέω, tegenover en langs *h. vijandelijk front* loopen.

ἀντι-παρακαλέω, in strijd met ... tot iets aanmoedigen.

ἀντι-παρασκευάζομαι, zich tot tegenweer uitrusten.

ἀντι-παρατάσσω, *att.* **-άττω** ● tegenover *d. vijand* in slagorde scharen.

ἀντι-παρατίθημι ● tegenover plaatsen, vergelijken.

ἀντι-πάρειμι ● [εἶμι], tegenover (*d. i.* aan den overkant) langs (*d. vijand, d. i. in dezelfde richting als de vijand*) trekken, XEN.

ἀντι-παρέρχομαι ● aan den overkant voorbijgaan.

ἀντι-παρέχω ● in ruil aanbieden.

ἀντι-πάσχω ● wederkeerig ondervinden.

ἀντι-παταγέω, tegen iets in gedruisch maken.

Ἀντίπατρος, *ὁ*, *Stoïcijnsch wijsgeer, IIe eeuw v. C.*

ἀντι-πέμπω ● **1.** er tegen zenden. — **2.** als antwoord zenden.

ἀντι-πέρα = ἀντιπέρας. — **ἀντιπέραιος**, 2, tegenover gelegen. — **ἀντι-πέραν** *en* **-ρας**, *bw. en vrz. met gen.* [ἀντί, πέρα], tegenover.

° **ἀντίπετρος**, 2 [ἀντὶ πέτρας (ὤν)], *wschl.* : hard als een rots.

ἀντιπλήξ, *ῆγος*, *m. vr. bvn.* [ἀντὶ (*bw.*) πλήσσω], van voren *door de golven* gebeukt.

ἀντι-πληρόω, van zijn kant vullen.

ἀντι-ποιέω. **1.** terugdoen. — **2.** *gew. med.*: tegen iem. aanspraak maken op, wedijveren met, streven naar.

ἀντίποινα, *ων*, *τά* [ἀντί, ποινή], vergelding.

ἀντι-πολεμέω, oorlog voeren tegen. — **ἀντι-πολέμιος**, 2 *en* **-πόλεμος**, 2, vijand.

ἀντι-πολιτεύομαι, tegen iem.s politiek handelen.

ἀντι-πορεύομαι, te gemoet trekken.

ἀντίπορος, 2 [ἀντὶ πόρου (ὤν)]. **1.** aan den overkant der zeeëngte gelegen. — **2.** *alg.*: tegenover gelegen.

ἀντι-πράσσω, *att.* **-άττω** ● tegenwerken, weerstand bieden.

ἀντίπρωρος, 2 [ἀντὶ (*bw.*) πρῷραν (ἔχων)], met den voorsteven gericht tegen.

ἀντίπυλος, 2 [ἀντὶ (*bw.*) πύλην (ἔχων)], met tegenoverstaande deur.

ἀντι-ρρέπω [ῥέπω], aan den anderen kant neigen (*v. een weegschaal*). — **ἀντίρροπος**, 2, aan den anderen kant neigend, opwegend tegen.

ἀντι-σηκόω. **1.** *overg.* : *a*) doen opwegen tegen. — *b*) *overdr.* : vergelden. — **2.** *onoverg.* : opwegen tegen.

Ἀντισθένης, *ους*, *ὁ*, *Atheensch wijsgeer, omstr. 400 v. C.*

ἀντισοφιστής, *οῦ*, *ὁ* [ἀντὶ σοφίζομαι], behendig weerlegger.

ἀντίσταθμος, 2 [ἀντί, σταθμός]. **1.** opwegend tegen. — **2.** *overdr.* : ter vergoeding dienend.

ἀντι-στασιάζω. **1.** een tegenpartij vormen. — **2.** *overdr.* : naijverig zijn. — **ἀντιστασιώτης**, *ου*, *ὁ*, tegenstander.

ἀντιστατέω, zich verzetten. — **ἀντιστάτης**, *ου*, *ὁ* [ἀνθίστημι], tegenstander.

ἀντίστημι, *ion.* = ἀνθίστημι.

ἀντι-στοιχέω, in 't gelid tegenover *elkaar* staan.

ἀντιστρατηγέω, het vijandelijk leger aanvoeren. — **ἀντι-στράτηγος**, *ὁ*. **1.** vijandelijk veldheer. — **2.** *te Rome* : propraetor.

ἀντι-στρατοπεδεύω *en med.*, zich tegenover *d. vijand* legeren.

ἀντι-στρέφω ● **1.** *overg.* : naar den tegenovergestelden kant wenden. — **2.** *onoverg.* : een tegenovergestelde richting inslaan. — **ἀντιστροφή**, *ἡ*. **1.** het omkeeren. — **2.** *inz.* : *a*) het terugkeeren van het koor *bij d. dans.* — *b*) *meton.* : de daarbij gezongen verzen, tegenstrophe. — **ἀντίστροφος**, 2, tegen iets gekeerd, den tegenhanger vormend

van, beantwoordend aan, overeenkomstig met: ἀ. τινι.

ἀντ-ίσχω = ἀντέχω.

ἀντι-τάσσω, *att.* **-άττω** ● **1.** tegenoverstellen; *inz.*: in slagorde opstellen tegenover. — **2.** *med.*: *a*) zich tegenoverstellen. — *b*) *overdr.*: weerstand bieden.

ἀντι-τείνω ● **1.** *overg.*: *a*) er tegen spannen. — *b*) toereiken -, aanbieden in ruil voor. — **2.** *onoverg.*: *a*) zich inspannen tegen, zich verzetten. — *b*) *v. plaatsen*: zich uitstrekken tegenover.

ἀντι-τέμνω ● *kruiden* afsnijden *als geneesmiddel* tegen.

ἀντι-τεχνάομαι, tegen iets verzinnen. — **ἀντιτέχνησις,** εως, ἡ, tegenlist.

ἀντίτεχνος, 2 [ἀντί, τέχνη], mededingend in een kunst.

ἀντι-τίθημι ● **1.** *a*) tegenover iets stellen. — *b*) vergelijken. — **2.** in de plaats stellen.

ἀντι-τιμάω. 1. wederkeerig eeren. — **2.** *med.*, *rechtsterm*: (voor zichzelf, *med.*) een tegenschatting doen, een tegeneisch inbrengen.

ἀντι-τιμωρέομαι, zich op zijn beurt wreken.

ἀντι-τίνω ● **1.** voor iets boeten. — **2.** *med.*: (voor zich) als vergelding nemen, zich wreken.

ἀντι-τοξεύω, terugschieten.

ἀντι-τορέω, binnendringen, doorboren.

ἄντιτος, 2 [⟵ *ἀντίτιτος, *v.* ἀντιτίνω], terugbetaald, vergolden: -α ἔργα, H., daden van wraak.

ἀντι-τυγχάνω ● in ruil ontvangen.

ἀντίτυπος, 2 *en* ∘3. — **1.** *lijd.*: *a*) teruggestooten. — *b*) *overdr. v.d. klank*: weerkaatst. — **2.** *bedr.*: *a*) terugstootend, terugslaand. — *b*) *overdr.*: vijandig; *v. gebeurtenissen*: nadeelig, rampspoedig.

ἀντι-τύπτω, terugslaan.

ἀντιφερίζω, zich stellen tegenover, - vergelijken met, - meten met. — **ἀντι-φέρω** ● **1.** stellen tegen. — **2.** *med.*: zich verzetten tegen, - meten met.

ἀντι-φιλέω, wederkeerig liefhebben.

ἀντίφονος, 2 [ἀντί, φόνος], bloed eischend voor bloed.

ἀντι-φυλάσσω, *att.* **-άττω. 1.** van zijn kant acht geven. — **2.** *med.*: van zijn kant op zijn hoede zijn.

Ἀντιφῶν, ῶντος, ὁ, *Attisch redenaar, terechtgesteld 411 v. C.*

ἀντι-φωνέω, er tegen laten weerklinken, antwoorden.

ἀντι-χαίρω ● (vreugde) met vreugde beantwoorden.

ἀντίψαλμος, 2 [ἀντί, ψαλμός], een zang beantwoordend.

ἀντλέω. 1. hoozen, uitscheppen. — **2.** *overdr.*: uitputten, verkwisten. — **ἀντλία,** ἡ. **1.** durkwater. — **2.** *meton.*: het onderste deel van het scheepsruim. — **ἄντλος,** ὁ. **1.** *a*) durkwater. — *b*) *alg.*: zeewater, zee. — **2.** *meton.*: het onderste deel van het scheepsruim.

ἀντολή = ἀνατολή.

ἄντομαι. 1. te gemoet gaan, ontmoeten, stooten op. — **2.** smeekend naderen.

ἀντ-όμνυμι ● tegen *de tegenpartij* zweren; *z.* ἀντωμοσία.

ἀντ-οφείλω, een wederdienst schuldig zijn.

ἀντρέπω = ἀνατρέπω.

ἄντρον, τό [⟶ *Lat.* antrum], hol, grot. — **ἀντρώδης,** 2, vol holen.

Ἀντρών, ῶνος, ὁ *of* ἡ?, *zeestad in Thessalië.*

ἄντυξ, υγος, ἡ, rand van een rond voorwerp; *inz.*: *a*) schildrand. — *b*) wagenrand; *vd.*, *synekd.*: wagen.

ἀντυπουργέω, *ion.* = ἀνθυπ-.

ἀντωμοσία, ἡ [ἀντόμνυμι], eed der beide partijen vóór het proces (ἀντι-, tegen de andere partij), beëedigde aanklacht, beëedigd verweer.

ἀντ-ωνέομαι ● een tegenbod doen.

†**Ἀντωνῖνος,** ὁ [⟵ *Lat.* Antōnīnus], Antoninus, *bijnaam v. verscheidene Rom. keizers.*

†**Ἀντώνιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Antōnius], Antonius, *Rom. eigennaam.*

ἀντωπός, ὁ [ἀντὶ (*bw.*) ὦπα (ἔχων)], met toegekeerd aangezicht, geplaatst vóór.

ἀνύβριστος, 2 [ὑβρίζω], niet beleedigd. — **ἀνυβρίστως,** *bw.*, zonder schande.

ἀνυδρία, ἡ, gebrek aan water. — **ἄνυδρος,** 2 [ὕδωρ], zonder water, dor; ἡ ἄ. [γῆ], woestijn.

ἀνυμέναιος, 2 [ὑμέναιος], zonder bruiloftslied.

* **ἄνυμι** (*slechts enkele vormen*) = ἀνύω.

ἀνύμφευτος, 2 [νυμφεύω]. **1.** ongehuwd. — **2.** ongelukkig gehuwd. — **ἄνυμφος,** 2 [νύμφη]. **1.** zonder (wettige) bruid, zonder echtgenoot. — **2.** die geen bruid is: ∘ νύμφη ἄ., *nl. bruid v. een schim.*

ἀνυπέρβλητος, 2 [ὑπερβάλλω], onovertrefbaar.

ἀν-υπεύθυνος, 2, niet verantwoordelijk.

ἀνυπόδητος, 2 [ὑποδέω]. **1.** ongeschoeid.

— **2.** met onbeschermde voeten.

ἀν-ύποπτος, 2, zonder argwaan.

ἀνύσιμος, *att.* ἄν-, 2 [ἀνύω, ἄνύω], werkzaam, bevorderlijk, doelmatig; τὸ -ον, de kracht om uit te voeren, werkkracht. — **ἄνυσις,** εως, ἡ [ἀνύω], voltooiing, goede uitslag. — **ἀνυστός,** *att.* ἄν-, 3 [*verbaaladj. v.* ἀνύω, ἄνύω], uitvoerbaar, doenlijk: ὡς -όν [ἐστι], zooveel mogelijk.

Ἄνυτος, ὁ, *een der aanklagers v. Sokrates.*

ἀνύτω, *att.* ἄν-, *en* **ἀνύω,** *att.* ἄν- (*f.*, H. *en* °, ἀνύσσω, H. ἀνύω; *pass.* ἀνυσθήσομαι, ἠνύσθην, ἤνυσμαι), tot een einde brengen. — **I. 1.** *overg.*: *a*) voltooien, uitvoeren, tot stand brengen: θοῶς ἤνυτο ἔργον, H.; ° ἀ. γαστρὶ φορβάν, voedsel verschaffen aan zijn maag; οὐδὲν ἀνύτω, niets uitrichten; *inz.*, *met en zonder* ὁδόν *en dgl.*: een weg afleggen. — *b*) bereiken: ° ἀ. Ἅιδαν. — **2.** *onoverg.*: vorderen, tot stand komen: οὐκ ἀνύω φθονέουσα, H., ik bereik niets door afgunst; ° ἀνύσει εὐδαίμων, hij zal ten slotte gelukkig zijn. — **II.** vernietigen.

1. **ἄνω** = ἀνύω: ἦνον ὁδόν, H.; νὺξ ἄνεται, H., loopt ten einde; ἔτεϊ ἀνομένῳ, HDT., in den loop van het jaar.

2. **ἄνω,** *comp.* ἀνωτέρω, *superl.* ἀνωτάτω [*vw.* ἀνά].
A. *bw.* **I.** *met beweging.* **1.** *a*) naar boven, naar omhoog, stroomopwaarts, naar het binnenland: ° κόνις ἄνω φορεῖτο; ἡ ἄνω ὁδός, de tocht naar het binnenland. — *b*) in horizontale richting (*vgl.* ἀνά, B, III, 1, b): συμπαραθεῖτ' ἄνω κάτω, gij loopt met hem op en neer, *d. i.* in alle richtingen. — *c*) *inz.*: noordwaarts: ποταμὸς ῥέων ἄνω πρὸς βορέην ἄνεμον, HDT. — **2.** *overdr.*: ἄνω καὶ κάτω (onderstboven) πεποίηκε τὰ πράγματα. — **II.** *zonder beweging.* **1.** *a*) boven, in het binnenland: ὁ δῆμος ἄνω καθῆτο, zat boven, *was vergaderd op de Pnux*; ὁ ἄνω βασιλεύς, de koning van het binnenland, *d. i. van Perzië*; ° οἱ ἄνω θεοί, de hemelsche goden; ° οἱ ἄνω (*in tgst. tot* κάτω, de onderwereld), de levenden. — *b*) in het noorden. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: eertijds, oudtijds: οἱ ἄνω χρόνοι, het verleden. — *b*) ἄνω καὶ κάτω, zonder onderscheid.
B. *vrz. met gen.*: boven: ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τεταγμένοι ἄνω τῶν ἱππέων, boven de ruiterij.

ἀνῶ, *conj.* 2ᵉ *ao. v.* ἀνίημι.

ἄνωγα, 2ᵉ *pf. bij* ἀνώγω.

ἀνώγαιον, τὸ [ἄνω, γαῖα], bovenverdieping, *dienende als* zolder *of* † *als* eetkamer.

ἀνώγει, *3 enk. pr. ind. van, of,* H., *plqpf. bij* ἀνώγω.

ἀνώγεων, ω, *en* **-γεον,** τό = ἀνώγαιον.

ἀνῷγον, H., *impf. v.* ἀνοίγω.

ἀνώγω [*pr. afgeleid v.* 2ᵉ *pf.*], *impf.* ἤνωγον, *f.* ἀνώξω, *ao.* ἤνωξα, 2ᵉ *pf.* (*beteek. v. h. pr.*) ἄνωγα, 2ᵉ *plqpf.* (*beteek. v. h. impf.*) ἠνώγειν. — *A. V.* (H. *e. a.*) *impf.* ἄνωγον; *imper. pf.* (*beteek. v. h. pr.*) ἄνωχθι, -χθω, -χθε [*v.* ἄνωγα, *zonder themavocaal*]; *inf. pf.* (*id.*), ἀνωγέμεν; 2ᵉ *plqpf.* (*beteek. v. h. impf.*) *1 enk.* ἠνώγεα, *3 enk.* ἀνώγει. — **1.** bevelen, gebieden. — **2.** *in verzw. zin*: aansporen, verzoeken.

ἀνώδυνος, 2 [ὀδύνη], pijnloos. — **1.** *bedr.*: geen pijn veroorzakend. — **2.** *lijd.*: geen pijn gevoelend.

ἄνωθε (*zld.*) *en* **ἄνω-θεν. I.** *bw.* **1.** van omhoog, uit het binnenland: πέτρος -θεν ἠνέχθη, viel naar beneden. — **2.** *overdr. v. tijd*: van oudsher, van den beginne af: οἱ ἄ. χρόνοι, de oude tijd (*lett.*: de tijden sinds oudtijds). — **II.** = 2. ἄνω, A, II *en* B.

ἀν-ωθέω ● [ἀνά]. **1.** (ἀνα-, opwaarts), omhoog-, naar de volle zee stooten. — **2.** (ἀνα-, achterwaarts), *med.*: (van zich) terugstooten, afweren.

ἀνωϊστί, *bw. en* **ἀνώϊστος,** 2 [1. ἀν-, οἴομαι], onverwacht.

ἀνωμαλία, ἡ. **1.** oneffenheid *v. d. grond.* — **2.** *overdr.*: onregelmatigheid, wanorde. — **ἀνώμαλος,** 2 [1. ἀν-, ὁμαλός]. **1.** oneffen (*v. d. grond*). — **2.** *overdr.*: *a*) *v. een toestand*: ongelijk. — *b*) *v. h. karakter*: zichzelf ongelijk, veranderlijk.

ἀνωμοτί, *bw.*, zonder te zweren. — **ἀνώμοτος,** 2 [ὄμνυμι], onbeëedigd.

ἀνωνόμαστος, 2 [ὀνομαστός], onuitsprekelijk.

ἀνώνυμος, 2 [ὄνομα; —> *Ned.* anoniem]. — **1.** *a*) zonder naam. — *b*) *v. de Erinuën*: die men (*meestal*) niet *bij haar naam* noemt. — **2.** roemloos.

ἀνῷξα, *ion. ao. v.* ἀνοίγω.

ἀνωρία, ἡ, ongunstige tijd. — **ἄνωρος,** 2 [ὥρα], ontijdig.

ἀνώτατος, 3 [*superl. bij* 2. ἄνω], bovenste, hoogste. — **ἀνωτάτω,** *bw.*, *superl. v.* 2. ἄνω. — **ἀνώτερος,** 3 [*comp. bij* 2. ἄνω], hooger; *bw.* -ον, hooger op. — **ἀνωτέρω,** *bw.*, *comp. v.* 2. ἄνω.

ἀνωφελής, 2 [ὄφελος] *en* **ἀνωφέλητος,** 2 [ὠφελέω]. **1.** nutteloos, vergeefsch. — **2.** nadeelig, schadelijk.

ἄνωχϑι *enz.*, *z.* ἀνώγω.
ἆξαι, *v.* ἄγνυμι.
ἄξεινος, *ion.* = ἄξενος; ὁ Ἄ. *met en zonder* πόντος, *oude bijnaam v. de Zwarte Zee* [*waarvan de kustvolken ongastvrij waren*]; *z.* εὔξεινος. — **ἄ-ξενος,** 2, ongastvrij.
ἄ-ξεστος, 2, niet geglad, ruw.
ἀξία, ἡ [*vr. v.* **ἄξιος**]. **I.** *v. een zaak*: waarde, prijs. — **II.** *overdr. v. een daad, een houding enz.* **1.** *abstract*: verdienste: ὑπὲρ -, κατὰ τὴν -αν, boven de -, naar verdienste; παρὰ τὴν -αν, onverdiend. — **2.** *meton., concr.*: het verdiende: *a*) (verdiende) belooning, - straf. — *b*) waardigheid, *overeenkomend met de verdienste*; *alg.*: waardigheid, rang, aanzien: οἱ ἐπ' -ας, de waardigheidsbekleeders.
ἀξίνη, ἡ [*vw. Ned.* aks], bijl, *inz.*: strijdbijl.
ἀξιόεργος, 2 [ἄξιος ἔργον], tegen den arbeid bestand, in staat te werken. — **ἀξιο-ϑέατος,** *ion.* **-ϑέητος,** 2, bezienswaard. — **ἀξιόϑρηνος,** 2 [ἄ. ϑρήνου], beklagenswaard. — **ἀξιοκοινώνητος,** 2 [ἄ. κοινωνεῖν], den omgang waard. — **ἀξιόλογος,** 2 [ἄ. λόγου], vermeldenswaard, aanzienlijk. — **ἀξιόμαχος,** 2 [ἄ. μάχης], opgewassen tegen iem. *in d. strijd*; *met inf.*: sterk genoeg om te. — **ἀξιομνημόνευτος,** 2 [ἄ. μνημονεύεσθαι], gedenkwaardig. — **ἀξιόπιστος,** 2 [ἄ. πίστεως], geloofwaardig, betrouwbaar.
ἄξιος, 3 [ἄγω; *eig.*: de schaal overhalend, opwegend tegen (*z.* ἄγω, B, II, 1)].
I. 1. evenveel waard als, iets waard: *a*) *v. geldswaarde*: στολὴ πολλοῦ χρυσοῦ -α. — *b*) *zeer dikw. is h. 2e lid onbepaald*: οὐδενὸς ἄ., ὀλίγου ἄ., πολλοῦ ἄ., niets -, weinig -, veel waard. **2.** *het 2e lid is bij te denken*: *a*) gepast, behoorlijk: -α δίκη, verdiende straf, *d. i. even groot als h. misdrijf.* — *b*) veel waard, kostbaar: -α δῶρα, H. — *c*) zijn geld waard, goedkoop: ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνεῖσθαι, het graan tegen een lageren prijs koopen.
II. *overdr.* **1.** iets waardig, iets verdienend, *met gen. of inf.*: ἄ. ϑέας, bezienswaard; ἄ. πιστεύεσθαι, geloofwaardig; πολλοῦ ἄ. τῇ στρατιᾷ ἐγένετο, maakte zich zeer verdienstelijk jegens het leger. — **2.** *abs.*: *a*) een hoogen rang -, aanzien verdiend hebbend, aanzienlijk. — *b*) *onpers.* -ον *met en gew. zonder* ἐστι, het is de moeite waard, - passend, - billijk, het betaamt.

Ἄξιος *en* **Ἀξιός,** ὁ, *stroom in Makedonië.*
ἀξιοστράτηγος, 2 [ἄξιος στρατηγεῖν], waardig veldheer te zijn. — **ἀξιοφίλητος,** 2 [ἄ. φιλεῖσθαι], beminnelijk. — **ἀξιόχρεος,** 2, *ion.*, *en* **-χρεως,** ως, ων, *gen.* ω [ἄ. χρείας], aan de behoefte voldoende, zooals het hoort: ἐγγυηταὶ -ῳ, goede borgen; -εως λέγων, betrouwbaar zegsman; -εος ἀντιωϑῆναι, HDT., sterk genoeg om weerstand te bieden.
ἀξιόω (*f. med.* ἀξιώσομαι ° *ook met lijd. beteek.*) [ἄξιος].
I. een prijs vaststellen: τιμῆς ἀ. πωλούμενον, een prijs bepalen voor een koopwaar.
II. *overdr.*: de waarde van iets schatten. — **1.** voor waard houden: *a*) *met gen. of inf.*: ἐμαυτὸν ἀ. κακοῦ οὐδενός; αὐτὸν ἡ πόλις ἀξιοῖ αὐτῆς προϊστάναι, acht hem waardig aan haar hoofd te staan; *vd. pass.*: iets verkrijgen. — *b*) *abs.*: hoogachten, eeren. — **2.** *a*) voor passend -, voor billijk houden: -οῦμεν, Ἕλληνες ὄντες καὶ αὐτοί, ὑφ' ὑμῶν ἀγαϑόν τι πάσχειν, daar wij ... zijn gelijk gij, achten wij het billijk dat ... — *b*) *vd.*: *α*) aanspraak maken op, willen, eischen, verlangen, verzoeken om (*op grond v. een juiste waardeering v. pers. en zaken*); οὐκ ἀ., niet willen, weigeren, verzoeken om niet (*vgl.* οὔ φημι). — *β*) *in verzw. zin*: in iets toestemmen: ° εἰ μὴ λέγω τἀληϑές, ἀ. ϑανεῖν. — *γ*) *in versterkten zin*: wagen, zich vermeten. — **3.** geloofwaardig achten, erkennen, gelooven, beweren.
ἀξίωμα, τό [ἀξιόω; —> *Ned.* axioma]. **1.** wat men waardig geacht wordt: *a*) aanzien. — *b*) waardigheid, (hooge) rang. — **2.** wat men voor passend -, - billijk houdt: wil, besluit, eisch, verzoek. — **3.** wat men voor waar houdt: axioma.
ἀξίως, *bw.* [ἄξιος]. **1.** op een waardige wijze: ἀ. λόγου, noemenswaard. — **2.** op een billijke wijze.
ἀξίωσις, εως, ἡ [ἀξιόω]. **1.** het waardeeren, het hoogachten. — **2.** *lijd.*: achting, het aanzien *dat men geniet.*
ἆξον, *imper. ao. v.* ἄγνυμι.
1. **ἄξυλος,** 2 [1. ἀ-, ξύλον], onbeboscht, arm aan hout.
2. **ἄξυλος,** 2 [3. ἀ-, ξύλον], houtrijk.
ἀξυμ-, ἀξυν- = ἀσυμ-, ἀσυν-.
ἄξω, *f. v.* ἄγνυμι *en* ἄγω.
ᾄξω, *f. v.* ᾄσσω.
ἄξων, ονος, ὁ [*vw. Lat.* axis, *Ned.* as], wagenas.
ἀοιδή, ἡ [ἀείδω; *gecontr.* ᾠδή]. **1.** het

zingen, zangkunst.— **2.** *meton., concr.*: *a*) zang, lied. — *b*) onderwerp van -, stof voor een lied, sage. — **ἀοιδιάω** [ἀείδω], zingen. — **ἀοίδιμος,** 2 [ἀοιδή], bezongen : *a*) veelgeprezen, beroemd. — *b*) *zld.*: berucht. — **ἀοιδός,** ὁ, ἡ [ἀείδω]. **1.** zanger, zangeres. — **2.** *bijv. g.*: zingend.

ἀ-οίκητος, 2. — **1.** *lijd.*: onbewoond, onbewoonbaar. — **2.** *bedr.*: zonder woning.

ἄοικος, 2 [οἶκος]. **1.** zonder woning.— **2.** ° die geen woning is, onbewoonbaar : ἄ. οἴκησις.

ἄοινος, 2 [οἶνος], geen wijn drinkend.

ἄοκνος, 2 [ὄκνος], niet aarzelend, onverdroten, waakzaam.

ἀολλής, 2 [2. ἀ-, *vw.* * εἴλω]. **1.** opeengedrongen, in dichte drommen. — **2.** allen samen.— **ἀολλίζω,** opeendringen, verzamelen.

ἄοπλος, 2 [ὅπλον], ongewapend.

ἄορ *en* **ἆορ,** ἄορος, τὸ (H. *m. acc. mrv.* ἄορας), zwaard.

ἀ-όρατος, 2, onzichtbaar.

ἀόργητος, 2 [ὀργάω], niet opvliegend, niet driftig.

ἀ-όριστος, 2. — **1.** niet door grenzen afgescheiden. — **2.** *overdr.*: onbepaald.

ἄορνος, 2 [ὄρνις], zonder vogelen.

ἀορτήρ, ῆρος, ὁ [2. ἀείρω],draagriem, bandelier.

ἄορτο, H., *plqpf. v.* 2. ἀείρω.

ἀοσσέω, te hulp komen — **ἀοσσητήρ,** ῆρος, ὁ, helper, verdediger.

† **Ἀουεντῖνος** = Ἀβεντῖνος.

ἀούσας, *boiotisch* = ἀΰσας, *v.* αὔω.

ἄουτος, 2 [1. ἀ-, οὐτάω], niet gewond.

ἀπ- = ἀπο- *vóór spiritus lenis.*

ἀπ-αγγέλλω ● **1.** (ἀπο-, weg-) : *a*) ergens vandaan een boodschap brengen. — *b*) *alg.*: berichten, melden. — **2.** (ἀπο-, ter vervulling van een plicht) : *a*) aan den rechthebbende -, volgens opdracht berichten, terugmelden. — *b*) bekend maken, af-, aankondigen : πόλεμον ἀ., den oorlog verklaren ; † ἀ. ἐνύπνιον, een droom verklaren.

ἄπαγε, *tussw.* [*imper. v.* ἀπάγω], weg !

ἀπαγινέω, *ion.* = ἀπάγω.

ἀπ-αγορεύω (*bijna alleen pr. en impf.*; *voor f., ao. en pf. dient gew.* ἀπερῶ, ἀπεῖπον, ἀπείρηκα). — **I.** *overg.* **1.** *a*) ontzeggen, verbieden. — *b*) *in verzw. zin*: afraden. — **2.** opzeggen, verstooten. — **II.** *onoverg.*: versagen, moe -, afgemat zijn, - worden, het opgeven : ὑπὸ πόνων ἀ., uitgeput zijn van al de inspanning.

ἀπ-αγριόομαι, *pass.* **1.** verwilderen.— **2.** *overdr.*: er verwilderd uitzien.

ἀπ-άγχω ● worgen ; *med.* zich ophangen.

ἀπ-άγω ● **I.** (ἀπο-, weg-). **1.** *a*) wegbrengen, -voeren : ἀ. στρατιάν ; *ook*: iem. ter zijde nemen ; *v. zaken* : wegtrekken, verwijderen ; *med.*: medenemen. — *b*) *onoverg.*: ἀ. [στρατιάν], opbreken; -ειν [ἑαυτόν], zich opmaken, heengaan ; *z. ook* ἄπαγε. — **2.** *inz. in de rechtstaal*: *a*) *een op heeter daad betrapte* vóór den rechter brengen ; *vd.*: aanklagen. — *b*) gevankelijk wegvoeren. — **II.** (ἀπο-, volgens plicht) : het verschuldigde brengen, terugbrengen.

ἀπαγωγή, ἡ [ἀπάγω]. **I.** [ἀπο-, weg-). **1.** het wegbrengen, het wegvoeren, *b. v. van een leger.*— **2.** *inz. in de rechtstaal* : *a*) het wegvoeren *v. een op heeter daad betrapten misdadiger* naar den rechter. — *b*) *meton.*: akte van beschuldiging *in zulk een geval.* — **II.** (ἀπο-, volgens plicht), het afdragen -, het betalen *v. een schatting.*

ἀπαδεῖν, *ion.* = * ἀφαδεῖν, *2e ao. inf. v.* ἀφανδάνω.

ἀπ-ᾴδω ● uit den toon gaan, valsch zingen.

ἀπ-αείρω = ἀπαίρω ; *med.*: heengaan.

ἀπαθής, 2 [πάθος]. **1.** niet ondervindend, die niet ondervonden heeft, zonder ervaring van ; *gew. met gen. v. iets kwaads* : ἀ. πόνων ; *ook*: ἀ. καλῶν. — **2.** *abs.*: vrij van lijden, ongedeerd.

ἀπαιδευσία, ἡ, gebrek aan opvoeding, ruwheid, onwetendheid.— **ἀπαίδευτος,** 2 [παιδεύω], onbeschaafd, ruw, onontwikkeld.

ἀπαιδία, ἡ [ἄπαις], kinderloosheid.

ἀπ-αίνυμαι, outnemen, rooven.

ἀπ-αιρέω, *ion.* = ἀφαιρέω.

ἀπ-αίρω ● **1.** (op- en) wegnemen : ἀ. τὰς νέας ἀπὸ Σαλαμῖνος, HDT., de vloot wegbrengen van Salamis. — **2.** *gew. onoverg.*: -ειν [ἑαυτόν], zich opmaken, zich verwijderen, opbreken ; ἀ. [νέας] ἀπὸ Σαλαμῖνος, HDT.

ἄπαις, αιδος, *m. vr. bvn.* [παῖς], kinderloos.

ἀπ-αίσιος, 2, van kwade voorbeteekenis.

Ἀπαισός, ὁ *of* ἡ ?, *stad in Troas.*

ἀπ-αΐσσω ● **1.** afspringen. — **2.** *a*) wegijlen. — *b*) *overdr. v. d. geest*: zich afwenden.

ἀπ-αιτέω ● *en* **ἀπ-αιτίζω,** *iets, waarop men recht heeft,* eischen, opeischen, terugvorderen.

ἀπ-άλαλκε, *2e ao. v.* ἀπαλέκω.

ἀπάλαμνος, 2 [παλάμη ; *eig.*: zonder han-

den]. — **1.** *bedr.* : onhandig, hulpeloos. — **2.** *lijd., ook v. zaken* : onhandelbaar, onverdraaglijk, slecht.

ἀπ-αλγέω, ophouden met treuren.

* **ἀπ-αλέκω** ● *en* **ἀπ-αλέξω** ● **1.** afweren, verre houden van : *ἀ. τί τινος.* — **2.** behoeden voor, verdedigen tegen : *ἀ. τινά τινος.*

* **ἀπ-άλθομαι,** genezen, weer gezond worden.

ἀπαλλαγή, ἡ [ἀπαλλάσσω], verwijdering, scheiding. — *inz.* **1.** *a*) bevrijding : *ἀ. κακοῦ.* — *b*) echtscheiding. — **2.** het heengaan, aftocht. — **ἀπαλλακτέον** [*verbaaladj. v. pass.* ἀπαλλάσσομαι], men moet bevrijd worden.

ἀπ-αλλάσσω, *att.* **-άττω** ● (*f. med.* ἀλλάξομαι *met lijd. beteek.*). — **A.** *overg.* **I. 1.** verwijderen, wegbrengen, wegdoen : *ἀ. σκεύη,* zich van de bagage ontdoen ; ° *ἀ. γῆς πρόσωπον,* de oogen van den grond afwenden. — **2.** *overdr.* : *a*) zich van iem. afmaken *op eerlijke of oneerlijke wijze* : afschepen, *een schuldeischer* voldoen *enz.* — *b*) beëindigen : ° *ἀ. λόγον,* een rede afbreken. — **II.** bevrijden. — **1.** *eig.* : ° *ἀ. τινὰ κακῶν* ; *ἀ. τινὰ ἐκ κακῶν.* — **2.** *overdr.* : ° *κόπος μ' -ει,* de vermoeienis laat mij los, - verlaat mij.

B. *onoverg. en pass.* (*h. pass. heeft echter ook zuiver lijd. beteek.* : verwijderd -, bevrijd worden *enz.*). — **1.** zich verwijderen, heengaan : *ἀπαλλάσσετο ἐς Πέρσας,* HDT., hij ontkwam naar... ; *-άσσεσθαι, met en zonder βίου,* sterven. — **2.** *overdr.* : *a*) uit een toestand geraken, er afkomen : *χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασιν,* zijn er slechter afgekomen dan wij ; *-άττεσθαι περί τινος,* het eens worden over. — *b*) *pass.* : zich onthouden van, afstand doen van, ophouden met : *-άττεσθαι τῆς μήνιος,* afzien van zijn wrok ; ° *-άττεσθαι μακρῶν λόγων,* een eind maken aan ... — *c*) *pf. pass.* : verschillen : *θεῶν ἀπηλλαγμένοι.*

ἀπ-αλλοτριόω, vervreemden.

ἀπ-αλοιάω. 1. uitdorschen. — **2.** *overdr.* : verbrijzelen.

ἁπαλός, 3, week, malsch, teeder. — **ἁπαλότης,** ητος, ἡ. **1.** zachtheid, weekheid. — **2.** *overdr.* : dartelheid. — **ἁπαλοτρεφής,** 2 [ἁπαλός, τρέφω], vetgemest. — **ἁπαλύνω,** week -, zacht maken.

ἀπ-αμάω, afsnijden.

ἀπ-αμβλύνω, afstompen, *eig. en overdr.*

ἀπ-αμείβομαι ● *med.* (*ao. pass.* ἀπημείφθη *met bedr. beteek.*), iem. (*h. verschuldigde,* ἀπο-) antwoord geven, antwoorden.

ἀπ-αμείρω *en med.*, ontnemen.

ἀπ-αμελέω, geheel verwaarloozen.

ἀπαμμένος, *ion.* = ἀφημμένος, *v.* ἀφάπτω.

* **ἀπ-αμπλακίσκω** ● zich vergissen.

ἀπ-αμύνω ● **1.** afweren, verre houden. — **2.** *med.* : *a*) van zich afweren, zich verweren tegen. — *b*) *abs.* : zich verdedigen.

ἀπ-αναίνομαι ● **1.** ontkennen. — **2.** weigeren.

ἀπ-αναισχυντέω, zeer onbeschaamd handelen, - zeggen.

ἀπανάστασις, εως, ἡ [ἀπανίσταμαι], het heengaan.

ἀπ-άνευθε(ν). I. *bw.* **1.** veraf. — **2.** afzonderlijk. — **II.** *vrz. met gen.* **1.** *a*) verre van. — *b*) *overdr.* : buiten toedoen van. — **2.** van uit.

ἀπ-ανθέω, verwelken.

ἀπανθρωπία, ἡ. **1.** afkeer van de menschen, menschenschuwheid. — **2.** *overdr.* : onmenschelijkheid. — **ἀπάνθρωπος,** 2 [ἀπ' ἀνθρώπων (ὤν)]. **1.** verwijderd van de menschen : *a*) onbewoond. — *b*) menschenschuw, menschenhatend. — **2.** *overdr.* : onmenschelijk.

ἀπ-ανίστημι ● **1.** *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao.*) : (doen opstaan en) wegbrengen, doen opbreken. — **2.** *onoverg.* (*2e ao., pf., plqpf.*) *en med.* : (opstaan en) heengaan, opbreken.

ἁπανταχόθεν, *bw.* [ἅπας, -θεν], van alle kanten. — **ἁπανταχόθι,** *bw.* [ἅ., -θι], overal. — **ἁπανταχοῖ,** *bw.* [ἅ.], overal heen. — **ἁπανταχοῦ,** *bw.* [ἅ.], overal.

ἀπ-αντάω. I. *v. pers.* **1.** te gemoet gaan, - komen, ontmoeten (*met opzet of toevallig*). — *inz.* : *a*) *in de rechtstaal* : vóór het gerecht verschijnen, voorkomen. — *b*) op het slagveld ontmoeten. — **2.** *overdr.* : iem. van antwoord dienen, weerleggen. — **II.** *v. toestanden* : overkomen, wedervaren.

ἁπάντη *en* **-τῃ,** *bw.* [ἅπας]. **1.** aan alle kanten. — **2.** naar alle kanten.

ἀπάντησις, εως, ἡ [ἀπαντάω], ontmoeting.

ἀπ-αντικρύ *en* **ἀπ-αντίον,** *bw. en vrz. met gen.*, juist tegenover.

ἀπ-αντλέω. 1. uitscheppen. — **2.** *overdr.* : verminderen : ° *βάρος ψυχῆς ἀ.,* verlichten (*voorstelling* : de smart uithoozen).

ἀπ-ανύω, geheel voltooien : *ἀπήνυσαν οἴκαδ'* [ὁδόν], H., zij kwamen terug.

ἅπαξ, *bw.* [ἁ- ; *vw.* πήγνυμι]. **1.** *telbw.* : *a*) éénmaal : *οὐδ' ἅ.* ; *εἰς ἅ.,* voor éénmaal, eens voor altijd. — *b*) in eens. — **2.**

in verzw. zin: eens (*toonloos*), *vrl na* εἰ, ἐάν, ἐπεί, ἐπειδάν, ὅταν *enz.*

ἀπαπαῖ *en* **ἀπαππαπαῖ**, *tussw.*, *uitroep v. smart*, helaas.

ἀπάπτω, *ion.* = ἀφάπτω.

ἀ-παραίτητος, 2, onverbiddelijk.

ἀ-παρακάλυπτος, 2 [παρακαλύπτω], niet geheim.

ἀπαράλλακτος, 2 [παραλλάττω], onveranderlijk, gelijk.

ἀπαραμύθητος, 2 [παραμυθέομαι], door geen woorden te bewegen, onverbiddelijk. — **ἀπαράμυθος**, 2 [*id.*], niet tot bedaren gebracht, *of* die niet tot bedaren kan worden gebracht.

ἀπαρασκεύαστος, 2 [παρασκευάζω] *en* **ἀπαράσκευος**, 2 [παρασκευή], onvoorbereid.

ἀπ-αράσσω ● **1.** afslaan; *in h. krijgswezen*: verdrijven van. — **2.** verbrijzelen.

ἄπαργμα, τό [ἀπάρχομαι], eerstelingen, offer van eerstelingen.

ἀπ-αρέσκω ● **1.** mishagen. — **2.** *med.* (ἀπο-, *versterkend*), volledig met zich verzoenen.

ἀπαρθένευτος, 2 [παρθενεύω], onpassend voor een meisje. — **ἀπάρθενος**, 2 [παρθένος], niet maagdelijk.

ἀπ-αρκέω ● toereikend zijn.

ἀπ-αρνέομαι ● **1.** *a*) ontkennen, loochenen. — *b*) verloochenen. — **2.** weigeren. — **ἄπαρνος**, 2, ontkennend.

ἀπ-αρτάω. **1.** *a*) van iets laten neerhangen, ophangen. — *b*) *overdr.*: laten afhangen van: ἔκ τινος τὰς ἐλπίδας ἀ., zijn hoop op iem. vestigen; *med.*: τὸ πλῆθος -άομαι, het volk van zich afhankelijk maken, aan zich verknochten. — **2.** *a*) weghangen, scheiden, verwijderen. — *b*) *overdr.*: ἀ. τὸν λόγον τῆς γραφῆς, de rede van de aanklacht verwijderen, *d. i.* punten aanraken, die in de aanklacht niet vermeld zijn.

ἀπ-αρτί, *bw.* (ἀπο-, *versterkend*), heel juist.

ἀπ-αρτίζω (*id.*), klaar maken, voltooien. — **ἀπαρτισμός**, ὁ, voltooiing.

ἀπαρχή, ἡ, *gew. mrv.* **1.** begin van het offer, de eerste gave bij het offer. — **2.** eerstelingen. — **ἀπ-άρχομαι** ● **1.** het offer beginnen door... af te snijden: ἀ. τρίχας, H. — **2.** eerstelingen offeren.

ἄπ-αρχος, ὁ = ἔπαρχος.

ἅπας, ασα, αν (*verbuiging gelijk* πᾶς), *bijv. en zelfst. g.* [ἀ-, πᾶς]. **I. 1.** geheel, in al zijn deelen: ἀργύρεος ἅ., geheel van zilver; πεδίον ἅπαν, louter vlakte, niets dan vlakte; ἅπαν τὸ μέσον, de geheele tusschenruimte. — **2.** *mrv.*: *a*) alle, allen, gezamenlijk: προεῖχε ἅπασι, overtrof in alle zaken, - in ieder opzicht. — *b*) *vaak met lidw.*; *let op h. verschil tusschen*: ἅπασαι αἱ νῆες, alle schepen, *en* αἱ ἅπασαι νῆες, de gezamenlijke schepen (*in tgst. tot de afzonderlijke eenheden*). — **II.** *na* H., *enk.*: ieder: ἅ. φεύγει.

ἀπ-ᾴσσω = ἀπαΐσσω.

ἄπαστος, 2 [πατέομαι], die niet genuttigd heeft, nuchter.

ἀπ-αστράπτω, (als een bliksem) uit-, afstralen.

ἀπατάω [ἀπάτη]. **1.** bedriegen, misleiden. — **2.** *pass.*: bedrogen worden; *vd.*: zich bedriegen, - vergissen.

ἀπ-άτερθε(ν). **1.** *bw.*: afgezonderd. — **2.** *vrz. met gen.*: ver van.

ἀπατεών, ῶνος, ὁ, bedrieger. — **ἀπάτη**, ἡ. **1.** bedrog, misleiding. — **2.** *in ruimeren zin*: *a*) list, sluwheid; H. *ook zonder ongunstig bijbegrip.* — *b*) *meton., concr., mrv.*: sluwe streek. — **ἀπατήλιος**, 2, *en* **ἀπατηλός**, 3, bedrieglijk.

ἀπ-ατιμάω [ἀπο-, *versterkend*), zeer smadelijk bejegenen.

Ἀπατούρια, ων, τά [2. ἀ-, πατήρ], de Apatoeriën, *jaarlijksch feest, waarop de burgers* (πατήρ) *v. iedere phratrie bijeenkwamen* (ἀ-).

ἀπ-ᾴττω, *att.* = ἀπᾴσσω.

ἀπάτωρ, ορος, *m. vr. bvn.* [πατήρ]. **1.** *a*) vaderloos. — *b*) *overdr.*: ° ἀ. ἐμοῦ, die mij niet meer tot vader heeft, door mij, zijn vader, verstooten. — **2.** niet vaderlijk, een vader onwaardig. — **3.** die geen vader is: ° πατὴρ ἀ., ontaarde vader.

ἀπ-αυδάω, verbieden.

ἀπ-αυθαδίζομαι, laatdunkend handelen.

ἀπαυθημερίζω [ἀπό, αὐθημερόν], nog denzelfden dag terugkeeren.

* **ἀπαυράω** (*alleen impf.* ἀπηύρων, ας, α, *3 mrv.* ων, *f.* ἀπουρήσουσι, *part. ao.* ἀπούρας), wegnemen, rooven.

ἄπαυστος, 2 [παύω], onophoudelijk.

ἀπ-αυτομολέω, overloopen.

ἀπαφίσκω, 2° *ao.* ἤπαφον, bedriegen.

ἄπεδος, 2 [2. ἀ-, πέδον], vlak.

ἀπ-εῖδον, 2° *ao. bij* ἀφοράω.

ἀπείθεια, ἡ [ἀπειθής], ongehoorzaamheid. — **ἀπειθέω** [*id.*], ongehoorzaam zijn.

ἀπείθην, *ion.* = ἀφείθην, *v.* ἀφίημι.

ἀπειθής, 2 [πείθομαι], niet te overreden, ongehoorzaam. — **ἀπειθῶς**, *bw.*

ἀπ-εικάζω ● **1.** (ἀπο-, naar een model), gelijkend maken, afbeelden, nabootsen.

— **2.** *overdr.* : *a*) in den geest nabootsen, zich voorstellen, gissen. — *b*) vergelijken.

ἀπεικός, ότος = ἀπεοικός.

1. **ἀπ-ειλέω.** **1.** weg-, achteruitdringen. — **2.** *overdr.*: in een ongunstigen toestand brengen : ἀ. ἐς ἀπορίην, HDT., in het nauw brengen.

2. **ἀπειλέω.** **1.** *a*) *gew.*: bedreigen : ἀ. τινί, iem. — *b*) beloven. — **2.** pochen, snoeven. — **ἀπειλή,** ἡ. **1.** bedreiging. — **2.** grootsprakige belofte. — **ἀπείλημα,** τό, bedreiging. — **ἀπειλητήρ,** ῆρος, ὁ, snoever. — **ἀπειλητήριος,** 3, dreigend.

1. **ἄπ-ειμί** ● [εἰμί]. **1.** afwezig zijn ; verre zijn : ἄ. τινος, ἄ ἀπό τινος, van iem., ontbreken ; *ook* : ° dood zijn. — **2.** *overdr. v. tijd* : verwijderd zijn.

2. **ἄπ-ειμι** ● [εἶμι], weggaan : ἀ. πάλιν, terugkeeren ; *h. pr. dikw. met beteek. v. h. fut.*

ἀπ-εῖναι. **1.** *inf. pr. v.* 1. ἄπειμι. — **2.** *ion. inf. ao. v.* ἀφίημι.

ἀπ-εῖπα, *1e ao.* (*med.* ἀπειπάμην) *en* **ἀπ-εῖπον,** *2e ao.* (*voor h. pr. dienen* ἀπαγορεύω, ἀπ-αυδάω, ἀπό-φημι ; *voor f. en pf.* ἀπερῶ, ἀπείρηκα). — **I.** (ἀπο-, uit zich): uitspreken, verklaren, onomwonden zeggen. — **II.** (ἀπο-, in den geest verwijderend). **1.** *overg.* : *a*) (*act. en med.*): ontkennen, weigeren. — *b*) ontzeggen, verbieden. — *c*) (*act. en med.*): opzeggen, opgeven, verzaken : τὴν στρατηγίαν ἀ., het opperbevel neerleggen ; πατέρα ἀπείπασθαι, zijn vader verloochenen. — **2.** *onoverg.* : moe -, uitgeput zijn, versagen, het opgeven : ° ἄ. ἄλγει, bezwijken onder het leed.

᾿Απειραίη, ης, *vr. bvn.*, uit Apeire, *een mythisch land.*

ἀπείρατος, 2 [πειράω]. **1.** *lijd.* : onbeproefd. — **2.** *bedr.* : die niet beproefd heeft, onervaren, onkundig.

ἀπ-είργαθον, *2e ao. v.* ἀπ-είργω.

ἀπ-είργω ● *ion.* **ἀπ-έργω,** H. *ook* **ἀπο-έργω.**

I. vaneenscheiden : κληῖς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε, H., het sleutelbeen scheidt hals en borst vaneen.

II. *inz.* : door een grens scheiden, begrenzen, afsluiten. — **1.** *alg.* : *a*) ὁ Ἅλυς ποταμὸς Παφλαγόνας ἀπέργει, HDT., vormt de grens van Paphlagonië. — *b*) *overdr.* : als een grens trekken : ἐν ἀριστερῇ ἀπέργει τὴν πόλιν, HDT., het leger trekt voorbij..., laat ... links. — **2.** door af te sluiten binnenhouden, in-, opsluiten : ἐπολιόρκεε αὐτὸν ἀπεργμένον ἐν τῇ ἀκροπόλι, HDT. — **3.** *a*) door af te sluiten buitenhouden, buitensluiten, er uit jagen : λίθος κῦμ' ἀποέργει, H., een rots houdt de golven tegen ; Τρῶας αἰθούσης ἀπέεργεν, H., verdreef ... uit den zuilengang ; *vd.* : *een aanval* afweren. — *b*) *overdr.* : perken stellen, afhouden van, verhinderen, beletten : ° ἀ. νόσους ; ° αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν, ik zal beletten dat zijn blik op u valt.

ἀπειρέσιος, 3 [2. ἄπειρος], onbegrensd, oneindig, talloos.

᾿Απείρηθεν, *bw.* [᾿Απειραίη, -θεν], uit Apeire.

ἀπείρηκα, *z.* ἀπαγορεύω *en* ἀπεῖπον.

ἀπείρητος, 2, *ion.* = ἀπείρατος.

ἀπειρία, ἡ [1. ἄπειρος], onervarenheid, onkunde.

ἀπείριτος, 2 = 2. ἄπειρος.

ἀπειρόκακος, 2 [1. ἄπειρος κακῶν], onbekend met het lijden.

ἀπειροκαλία, ἡ, onbekendheid met het schoone, smakeloosheid. — **ἀπειρόκαλος,** 2 [1. ἄπειρος καλῶν]. **1.** zonder gevoel voor het schoone, smakeloos. — **2.** *vd.* : onbehouwen, grof.

1. **ἄπειρος,** 2 [πεῖρα], zonder ervaring van, onbekend met : ἀ. τινος.

2. **ἄπειρος,** 2 [*vw.* πέρας], grenzenloos, oneindig ; *v. hoeveelheden* : talloos.

3. **ἄπειρος,** 2 [*vw.* πείρω], ondoordringbaar, onontwarbaar.

ἀπειροσύνη, ἡ [1. ἄπειρος] = ἀπειρία.

1. **ἀπείρων,** 2 [πεῖρα] = 1. ἄπειρος.

2. **ἀπείρων,** 2 [1. πεῖραρ] = 2. ἄπειρος.

ἀπείρως, *bw. bij* 1. ἄπειρος.

ἀπείς, *ion.* = ἀφείς, *v.* ἀφίημι.

* **ἀπ-εκλήθομαι** (*alleen 2e ao. imper.* ἀπεκλελάθεσθε), geheel vergeten.

ἀπ-ελαύνω ● **1.** *a*) wegjagen, verdrijven, verbannen : ° ἀ. δόμων. — *b*) *overdr.* (*voorstelling v. verwijdering*) : van het uitzicht op iets berooven (*vgl. Lat.* spe deiectus) : ἀπελήλατο τῆς φροντίδος περὶ ..., hij was verre van de gedachte aan ... — **2.** *onoverg.* : -ειν [στρατόν, ἑαυτόν], opbreken, aftrekken.

ἀπ-ελέγχω ● (ἀπο-, *versterkend*), iem. van schuld overtuigen, iets grondig weerleggen.

ἀπέλεθρος, 2 [πέλεθρον], onmetelijk ; *bw.* -ον, onmetelijk ver.

ἀπελεύθερος, ὁ [⟵ ἀπελευθερόω], vrijgelatene. — **ἀπ-ελευθερόω,** vrijlaten.

ἀπ-ελπίζω. **1.** wanhopen. — **2.** † iets v. iem. hopen.

ἀπ-εμέω, uitbraken, uitspuwen.

ἀπ-εμπολάω. **1.** verkoopen. — **2.** listig wegvoeren.

ἀπ-εναντίον, *bw.*, recht tegenover ; ἡ ἀ. [χώρα], de overkant *v. de zeestraat.*

ἀπ-εναρίζω, van de wapenen berooven.

ἀπ-ενέπω = ἀπεννέπω.

ἀπενθής, 2 [πένθος], niet treurend.

ἀπ-εννέπω, ontzeggen, verbieden.

ἀπ-έοικα, niet gelijken. — **ἀπεοικός,** ότος, *onz. bvn.* [ἀπεοικώς, *part. pf. v.* ἀπέοικα], niet gelijkend *op h. ware, h. behoorlijke* (*vgl. Ned.* : dat lijkt nergens naar). — **1.** onwaarschijnlijk, dwaas. — **2.** onpassend, onbehoorlijk.

1. **ἅπερ,** *vnw., onz. mrv., z.* ὅσπερ, I.

2. **ἅπερ,** *bw., z.* ὅσπερ, II, 3.

ἀπεραντολογία, ἡ [ἀπέραντα λέγω], gebabbel zonder einde.

ἀπέραντος, 2 [περαίνω], eindeloos.

ἀπ-εργάζομαι ● (*h. pf. heeft dikw. lijd. beteek.*). — **1.** afwerken, volbrengen, tot stand brengen. — **2.** *overdr.* : *a*) teweegbrengen, veroorzaken. — *b*) *met 2 acc.*: iem. tot iets maken : ἀ. τινα φίλον. — **ἀπεργασία,** ἡ, het afwerken, het voltooien, het tot stand brengen.

ἀπ-έργω, *ion.* = ἀπείργω.

ἅπερ-εί = ὡσπερεί.

ἀπ-ερείδω ● *en med.*, stutten : -ομαι ὄψιν εἴς τι, zijn blik vestigen op.

ἀπερείσιος, 2 = ἀπειρέσιος.

ἀπ-ερέω = ἀπερῶ.

ἀπερίτροπος, 2 [περιτρέπω], *wschl.* : wiens gemoed onveranderlijk is, onverbiddelijk.

ἀπ-ερύκω. **1.** afhouden, afweren. — **2.** *overdr., med.* : zich onthouden : ° -ου (φωνῆς), zwijg !

ἀπ-έρχομαι ● **1.** heengaan, zich verwijderen. — **2.** *overdr.* : *a*) *met en zonder* ἐκ τοῦ βίου, sterven. — *b*) *v. ziekten enz.* : wijken, verdwijnen. — *c*) ophouden met : ἀ. τοῦ λόγου.

ἀπερῶ, *z.* ἀπαγορεύω *en* ἀπεῖπον.

ἀπερωεύς, ὁ, die tegenhoudt, - dwarsboomt. — **ἀπ-ερωέω,** afzien van.

ἄπες, *ion.* = ἄφες, *v.* ἀφίημι.

ἄπεσαν, *v.* 1. ἄπειμι.

ἀπευθής, 2 [πυνθάνομαι], zonder onderzoek. — **1.** *lijd.* : niet uitgevorscht, onbekend. — **2.** *bedr.* : die niet uitgevorscht heeft, onkundig.

ἀπ-ευθύνω. **1.** (ἀπο-, *versterkend*) : *a*) goed recht maken, in de goede richting brengen. — *b*) *overdr.* : goed besturen : ° ἀ. πόλιν. — **2.** (ἀπο-, weg-), uit de rechte -, uit de gewone richting brengen : ° χέρας δεσμοῖς ἀ., de armen op den rug binden.

ἀπ-εύχομαι ● wegwenschen, door zijn gebeden trachten af te wenden.

ἀπ-ευωνίζω, in prijs doen dalen.

ἄπεφθος, 2 [← * ἄφεφθος, *v.* ἀφ-έψω ; *eig.* : uitgekookt], uitgesmolten, gelouterd (*v. goud*).

ἀπ-εχθαίρω ● **1.** hevig haten. — **2.** gehaat maken.

ἀπεχθάνομαι, ἀπεχθήσομαι, *2e ao.* ἀπηχθόμην, ἀπήχθημαι [ἔχθος]. — **1.** *lijd.* : zich gehaat maken, gehaat worden. — **2.** *med.* : iem. vijandig worden, gaan haten.

ἀπέχθεια, ἡ, vijandschap, haat. — **ἀπεχθής,** 2 [ἀπό, ἔχθος], gehaat.

ἀπ-έχθομαι = ἀπεχθάνομαι.

ἀπεχθῶς, *bw.* [ἀπεχθής], op vijandige wijze, met haat.

ἀπ-έχω ●

A. I. *overg.* **1.** *a*) verwijderd houden, afweren. — *b*) verwijderen, scheiden. — **2.** *overdr., med.* : zich verwijderd houden van : verre blijven -, zich onthouden -, afblijven -, aflaten van : **πολέμου** ἀφεξόμεθα, H. ; **βοῶν** ἀπέχεσθαι, H., de handen afhouden van de runderen. — **II.** *onoverg.* -ειν [ἑαυτόν] : verwijderd zijn, *eig. en overdr.* : ὧν **πλεῖστον** ἄπειχε, van zulke daden was hij zoo ver mogelijk verwijderd.

B. (*z.* ἀπό, A, II, 2, e). **1.** *iets* ontvangen hebben -, *iets* hebben *waarop men recht heeft* : ἀ. μισθόν. — **2.** † *onoverg., onpers.* -ει (*eig.* : het is ontvangen ; *v. een rekening* : voldaan), het is genoeg.

ἀπηγέομαι, ἀπήγημα, ἀπήγησις, ἄπηκα, *ion.* = ἀφ-.

ἀπηλεγέως, *bw.*, zonder schroom, ronduit. — **ἀπηλεγής,** 2 [ἀπό, ἀλέγω], onbekommerd, onbeschroomd.

ἀπῆλιξ, ἀπηλιώτης, *ion.* = ἀφ-.

ἀπήμαντος, 2 [πημαίνω] = ἀπήμων.

ἀπ-ήμβροτε, *ion.* = ἀφ-.

ἀπημοσύνη, ἡ, ongedeerdheid. — **ἀπήμων,** 2 [πῆμα], zonder leed. — **1.** *lijd.* : ongedeerd, gaaf, gelukkig. — **2.** *bedr.* : *a*) geen leed veroorzakend, onschadelijk. — *b*) het leed afwendend, gunstig, heilzaam.

ἀπήνεμος, 2 [ἀπ' ἀνέμου (ὤν)], van den wind afgewend.

ἀπήνη, ἡ. **1.** *vierwielige* wagen. — **2.** *overdr.* : ° ναΐα ἀ., schip.

ἀπηνής, 2, onvriendelijk, ruw.

ἄ-πηρος, 2, onverminkt, gezond van lichaam.

ἀπ-ήσω, *ion.* = ἀφήσω.

ἀπηύρα, -ρων, *z.* ἀπαυράω.

ἀπήωρος, 2 [ἀπό, ἀείρω ; *vgl.* μετέωρος], *wschl.* : in de hoogte zwevend.

Ἀπιδανός, ὁ, *rivier in Thessalië.*

ἀπ-ίημι, *ion.* = ἀφίημι.

ἀ-πίθανος, 2, niet overtuigend. — **1.** *v. pers.* : ongeloofwaardig.— **2.** *v. zaken* : ongeloofelijk, onwaarschijnlijk.

ἀπιθέω. 1. niet gelooven. — **2.** niet luisteren naar, ongehoorzaam zijn. — **ἀπιθής**, 2 = ἀπειθής.

ἀπ-ικνέομαι, *ion.* = ἀφ-.

ἀπ-ίλλω, buitensluiten.

ἀπινύσσω [πινυτός]. **1.** bewusteloos zijn. — **2.** onverstandig zijn.

ἄπιξις, *ion.* = ἄφιξις.

ἄπιος, 3 [ἀπό], afgelegen.

Ἄπιος, 3 [Ἆπις, *een mythische koning v. Argos*], van Apis : ° Ἀπία γῆ, het Apische land, *de Peloponnesos.*

Ἆπις, ιδος (*ion.* ιος), ὁ, *heilige stier in Egypte.*

ἀπιστέω [ἄπιστος]. **1.** *a*) niet gelooven ; ongeloovig zijn. — *b*) betwijfelen. — *c*) wantrouwen. — **2.** niet luisteren naar, ongehoorzaam zijn.

ἀπ-ίστημι, *ion.* = ἀφίστημι

ἀπιστία, ἡ. **1.** *a*) ongeloof. — *b*) twijfel. — *c*) wantrouwen. — **2.** *a*) ongeloofwaardigheid. — *b*) twijfelachtigheid.— *c*) trouweloosheid. — **ἄ-πιστος**, 2. — **1.** *bedr.* : *a*) ongeloovig, wantrouwig. — *b*) ongehoorzaam. — **2.** *lijd.* : niet te gelooven, - vertrouwen : *a*) *v. pers. en hun handelingen* : onbetrouwbaar, trouweloos. — *b*) *v. gebeurtenissen enz.* : ongeloofelijk. — **ἀπιστοσύνη**, ἡ = ἀπιστία.

ἀπ-ίσχω = ἀπέχω.

ἄπ-ιτε, *2 mrv. pr. ind. en imper. v.* 2. ἄπειμι. — **ἀπιτέον**, *verbaaladj. v. id.*

ἀπλακών, *z.* ἀμπλακίσκω.

ἄπλατος, 2 [πελάζω]. **1.** ongenaakbaar. — **2.** *overdr.* : verschrikkelijk.

ἄπλετος, 2 [1. ἀ-; ?], oneindig, onmetelijk, zeer veel.

ἀπληστία, ἡ, onverzadelijkheid. — **ἄ-πληστος**, 2 [πίμπλημι], onverzadelijk.

ἄπλητος, 2, *ion.* = ἄπλατος.

ἄπλοια, ἡ [ἄπλοος]. **1.** onmogelijkheid om te varen. — **2.** *meton., concr.* : ongunstige omstandigheid voor de zeevaart, *vrl* : tegenwind, windstilte.

ἁπλοϊκός, 3, eenvoudig, naïef.— **ἁπλοΐς**, ΐδος, *vr. bvn.*, enkelvoudig, enkel. — **ἁπλόος-οῦς**, όη-ῆ, όον-οῦν (*comp. gew.* ἁπλούστερος, *superl.* ἁπλούστατος) [ἁ- ; *vgl.* δι-πλόος], eenvoudig. — **1.** enkel (*tgst.* : dubbel), niet samengesteld, onvermengd.— **2.** *overdr.* : *a*) *op zedelijk gebied* : α) oprecht, eerlijk : †°ὀφθαλμὸς ἁ., gezond oog (*tgst.* : πονηρός). — β) argeloos, naïef. — *b*) *op geestelijk gebied* : wat geen verschil van meening toelaat.

ἄπλοος-ους, οος-ους, οον-ουν [1. ἀ-, πλέω]. **1.** *lijd.* : onbevaarbaar. — **2.** *bedr.* : onzeewaardig.

ἁπλότης, ητος, ἡ [ἁπλόος]. **1.** eenvoudigheid. — **2.** *overdr.* : oprechtheid. — **ἁπλόω** [*id.*], ontplooien, openen.

ἄπλυτος, 2 [πλύνω], ongewasschen, vuil.

ἁπλῶς, *bw.* [ἁπλόος]. **1.** eenvoudig. — **2.** *overdr.* : *a*) oprecht, te goeder trouw. — *b*) zonder meer, zonder omslag : ἁ. εἰπεῖν (*inf. abs.*), kort en goed.

ἀπνευστεί en **-στί**, *bw.*, in één adem. — **ἄπνευστος**, 2 [πνέω], niet ademend, ademloos.

ἀπό (*vóór een klinker of tweeklank met spiritus asper*: ἀφ') [*vw. Lat.* ab, *Ned.* af], *oorspr. beteek.* : af, van ... weg (*verwijdering v. d. buitenkant v. iets* ; ἐξ, *verwijdering uit h. inwendige v. iets*).

A. *bw.* (*in bijna alle gevallen, waar* ἀπό *als een afzonderlijk bw. beschouwd kan worden, neemt men toch liever tmesis aan*).

I. weg, verre : ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι, H., het verderf afweren.

II. *in samenst. duidt* ἀπο- (ἀπ- *vóór spiritus lenis,* ἀφ- *vóór klinker of tweeklank met spiritus asper*) *een eigenlijke of overdr. scheiding of verwijdering aan.* — **1.** *v. ruimte* : *a*) af-, weg-, los- : ἀποκόπτω, ἀπ-έρχομαι. — *b*) *duidt aan dat de handeling v. h. wkw. zich richt op iets dat buiten h. onderwerp ligt* : ἀπο-βλέπω. — **2.** *overdr.* : *a*) *verwijdering in d. geest* : ἀπο-γιγνώσκω, *een plan* opgeven ; ἀπ-αυδάω, verbieden. — *b*) *afwijking v. een doel* : ἀπο-χράω, misbruiken. — *c*) *zich van een werk afmaken door het te voltooien* : ἀπ-εργάζομαι, iets afwerken. — *d*) *uit h. vorige ontwikkelt zich een versterkende beteek.* : ἀπο-τολμάω, vermetel wagen ; *inz.* : volledig, goed (*vgl. Ned.* : dat is af) : ἀπ-ευθύνω, goed recht maken. — *e*) *zich door de handeling v. h. wkw. v. een verplichting bevrijden*: volgens plicht : ἀπο-δίδωμι, het verschuldigde geven, betalen ; ἀπ-αγγέλλω, aan zijn opdrachtgever berichten, terugmelden ; *daaraan beantwoordt h. begrip v. krijgen -*,

eischen waarop men recht heeft : ἀπ-έχειν μισθόν. — *f*) *duidt h. losmaken of h. loskomen, h. beëindigen of h. eindigen v. een toestand aan*; *ofwel noemt h. enkelvoudige wkw. dan h. punt v. uitgang*: ἀπ-ανθέω, verwelken; ἀπο-κηδέω, ophouden met zorgen, nalatig zijn, *ofwel drukt het d. nieuwen toestand uit* : ἀποξηραίνω, uitdrogen. — *g*) *h. verwijderd zijn* (*ietwat sterker dan ἀ- privativum*): ἀπ-άνθρωπος, onmenschelijk.— *h*) *drukt een nabootsen uit* (*vgl. Ned.* af-beelden): ἀπ-εικάζω.

B. *vrz. met* (*abl.-*)*gen.*

I. *v. plaats, duidt verwijdering, scheiding aan, met en zonder beweging* : op een afstand van, van ... weg. — **1.** *eig.* : ὡρμᾶτο ἀπὸ Σάρδεων, vertrok van Sardeis; δέκα στάδια ἀπὸ Φυλῆς, op tien stadiën van Phule; *inz.* : van op : θηρεύειν ἀφ' ἵππου, van op een paard (*d. i.* te paard) jagen. — **2.** *fig.* : ἀπὸ θυμοῦ ἐμοὶ ἔσεαι, H., gij zult ver van mijn hart zijn, mij mishagen; ° σ' ἀπ' ἐλπίδων εἰσεδεξάμην, ik heb u ontvangen op een wijze, die ver verwijderd is van mijn hoop, *d. i.* geheel anders dan ik hoopte.

II. *overdr.* **1.** *v. tijd* : van ... af, sedert: ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου; τὸ ἀπὸ τούτου, van toen af; ἀπὸ δείπνου γίγνεσθαι, het eetmaal eindigen; ἀφ' οὗ, sinds; ἀφ' ἡμέρας, sinds (het begin van) den dag, sinds den morgen (*vgl.* ἐξ, B, II, 1, a); ἀπὸ δὲ δείπνου θωρήσσοντο, H., na den maaltijd wapenden zij zich. — **2.** *v. oorsprong* : afkomstig van, uit : ° παῖδες οἱ ἀπ' Οἰδίπου; ἀπὸ Διὸς τὸ ὄναρ ἦν; *bij pass.* : ἀπὸ τῶν θεῶν δέδοται ὑμῖν εὐτυχεῖν (ἀπὸ ... *duidt aan, v. wien h. geven uitgaat*). — **3.** *v. oorzaak, aanleiding* : ten gevolge van, uit : τιμάω τινὰ ἀπό τινος, iem. wegens iets eeren; ἀφ' ἑαυτοῦ, uit eigen beweging. — **4.** *h. punt v. uitgang v. een beoordeeling, v. een berekening, de maatstaf* : naar : ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων κρίνειν, naar de daden zelf oordeelen. — **5.** *middel* : met, uit : στράτευμα συνέλεξεν ἀπὸ τούτων τῶν χρημάτων (*h. geld is de bron, h. punt v. uitgang der handeling*); ἀπὸ σπουδῆς, H., in ernst. — **6.** *in partitieven zin* : uit : ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν, enkelen uit velen; ἀπὸ βουλῆς ἀνήρ, lid van den (Rom.) senaat.

ἀπο-αίνυμαι, weg-, ontnemen.

ἀπο-αιρέομαι, *ion.* = ἀφαιρέομαι, *z.* ἀφαιρέω.

ἀποβάθρα, ἡ [ἀποβαίνω], scheepsladder.

ἀπο-βαίνω ● **I.** *onoverg.* **1.** vertrekken, heengaan; *inz.* : af-, uitstijgen : ἀ. ἀπὸ νεώς, ἀ. ἐκ νεώς *en dikw.* ἀ. *alleen* : aan land komen; ἀ. ἵππων, ἀ. ἐξ ἵππων *en* ἀ. *alleen* : uit den wagen stijgen.— **2.** *overdr.* : *a*) *v. gebeurtenissen* : af-, uitloopen; *onpers.* : εὖ -ει, het loopt goed af; τὸ -βαῖνον, afloop; *dikw.* : goed afloopen; *v. een orakel en dgl.* : in vervulling gaan.— *b*) *v. pers.* : worden. — **II.** *overg.* (*alleen ao.* ἀπέβησα) : ontscheper, aan land zetten.

ἀπο-βάλλω ● **1.** *a*) af-, wegwerpen. — *b*) *overdr.* : verwerpen. — **2.** *in verzw. zin* : *a*) laten vallen, afleggen. — *b*) verliezen.

ἀπο-βάπτω ● doopen in.

ἀπόβασις, εως, ἡ [ἀποβαίνω], het afdalen; *inz.* : landing.

ἀπο-βιβάζω ● doen afstijgen, aan land zetten.

ἀπο-βλάπτω ● **1.** benadeelen. – **2.** *pass.* : ° -ομαί τινος, beroofd worden van, verliezen.

ἀπο-βλαστάνω ● ontspruiten aan.

ἀπόβλεπτος, 2, bekeken, bewonderd. —

ἀπο-βλέπω ● **1.** kijken naar. — **2.** *overdr.* : *a*) met bewondering -, met eerbied *enz.* opzien naar, bewonderen. — *b*) in het oog vatten, in aanmerking nemen, vóór oogen houden.

ἀποβλητέος, 3, *verbaaladj. v.* ἀποβάλλω.—

ἀπόβλητος, 2 [*id.*], verwerpelijk, verachtelijk : -ον ἔπος (*z.* ἔπος, I, 1).

ἀπο-βλύζω, uitspuwen.

ἀποβολή, ἡ [ἀποβάλλω]. **1.** het wegwerpen. — **2.** verlies.

ἀπο-βρίζω, inslapen.

ἀπόγειος, 2 [ἀπὸ γῆς], van het land komend; τὰ -εια, meertouwen.

ἀπο-γεύομαι, *med.*, proeven.

ἀπο-γίγνομαι ● *ion.* **-γίν-. 1.** [*eig.* : heengaan], *overdr.* : sterven.— **2.** afwezig -, weg zijn.

ἀπο-γιγνώσκω ● *ion.* **-γιν-,** in den geest -, door een werking van den geest verwijderen, - losmaken van. — **1.** *a*) afwijzen, opgeven, afzien van : ἀ. τοῦ μάχεσθαι.— *b*) *inz.* : een hoop opgeven, wanhopen : ἄνθρωποι ἀπεγνωκότες, vertwijfeld. — **2.** vrijspreken : τινός, iem.

ἀπο-γιν-, *ion.* = ἀπογιγν-.

ἀπόγνωσις, εως, ἡ [ἀπογιγνώσκω], wanhoop, wanhopige toestand.

ἀπόγονος, 2 [ἀπογίγνομαι], afstammend; ὁ, ἡ ἀ., afstammeling; *inz.* : zoon, dochter.

ἀπογραφή, ἡ [ἀπογράφω]. **I.** het opschrijven; *inz.* : † *de Rom.* census, volkstelling. — **II.** *meton.* **1.** het opgeschrevene, lijst, register. — **2.** *inz. in ge-*

rechtelijken zin: *a*) lijst van *door iem.* verduisterde staatsgoederen. — *b*) *door een verdere meton.*: aanklacht wegens verduistering van staatsgoederen; proces over verduistering ten nadeele van den staat.

ἀπο-γράφω ● **1.** in-, opschrijven; *med.*: zich -, voor zich laten op-, - inschrijven. — **2.** *a*) een lijst indienen *v. ontvangen gelden enz.* — *b*) *inz.*: een lijst indienen van *door iem.* verduisterde staatsgoederen, - van burgers welke men aanklaagt; *vd. alg.*: een schriftelijke aanklacht indienen, aanklagen.

ἀπο-γυιόω (ἀπο-, *versterkend*), geheel verlammen.

ἀπο-γυμνάζω. 1. goed oefenen. — **2.** doodelijk vervelen.

ἀπο-γυμνόω. 1. geheel ontblooten. — **2.** *overdr.*: *a*) openbaren, blootleggen. — *b*) weerloos maken.

ἀπο-δαίομαι ● een deel van iets geven, toedeelen.

ἀπο-δακρύω, beweenen.

ἀπόδαρμα, *ion.* = -δερμα.

ἀπο-δειδίσσομαι, afschrikken.

ἀπο-δείκνυμι ● (ἀπό, A, II, 1, b), laten zien, toonen. — **1.** voortbrengen: ἱμάτιον ἀ., te voorschijn brengen *als vrucht v. zijn arbeid*, maken: μεγάλα ἔργα -νυμαι, verrichten. — **2.** *overdr.*: *a*) aan-, toewijzen. — *b*) bekend maken: ἀ. νόμον; -νυμαι γνώμην, zijn meening uitspreken; *ook med. zonder* γνώμην, verklaren; πολέμιοι ἀποδεδειγμένοι, openlijke, besliste. — *c*) bewijzen. — *d*) laten zien als, maken tot, iem. benoemen tot: στρατηγόν τινα ἀ. — **ἀποδεικτός,** 3 [*verbaaladj.*], bewijsbaar.

ἀπο-δειλιάω, laf worden, versagen, bang zijn.

ἀπόδειξις, εως, ἡ, *ion.* **-δεξις** [ἀποδείκνυμι]. **1.** het laten zien: ἔργων μεγάλων ἀ., het volbrengen. — **2.** *overdr.*: uiteenzetting: *a*) *v. feiten.* — *b*) *v. redenen*: bewijsvoering, bewijs; *vd.*: blijk.

ἀποδειπνίδιος, 2 [ἀπὸ δείπνου (λοιπόν)], van den maaltijd overblijvend.

ἀπο-δειροτομέω, onthalzen.

ἀπο-δείρω, *ion.* = ἀποδέρω.

ἀπο-δεκατεύω *en* **-τόω,** vertienden, tienden betalen.

ἀπο-δέκομαι, *ion.* = -δέχομαι. — **ἀποδεκτέον,** *verbaaladj. v. id.*

ἀποδέξασθαι. 1. *inf. ao. v.* ἀποδέχομαι. — **2.** *ion.* = ἀποδείξασθαι.

ἀπόδεξις, εως, *ion.* = ἀπόδειξις.

ἀπόδερμα, τό, afgetrokken vel. — **ἀπο-δέρω** ● het vel afstroopen.

ἀπο-δέχομαι, *ion.* **-δέκομαι** ● **I.** ontvangen, aannemen, aanvaarden. — **II.** *overdr.* **1.** iem. ontvangen, onthalen, *op deze of gene wijze* behandelen. — **2.** in den geest opnemen: *a*) begrijpen, verstaan. — *b*) *een gezegde* (*gew. gunstig*) aannemen, gelooven, billijken, goedvinden: τί τινος; *inz.*: *een aanklacht* ontvankelijk verklaren, *iets als basis voor een bespreking* aannemen.

ἀπο-δέω ● [2. δέω]. **1.** missen. — **2.** *overdr.*: achterstaan bij: τινός, iem.

ἀποδημέω. 1. in het buitenland -, op reis zijn. — **2.** een buitenlandsche reis ondernemen. — **ἀποδημία,** ἡ, afwezigheid, verblijf in -, reis in -, reis naar het buitenland. — **ἀπόδημος,** 2 [ἀπὸ δήμου (ὤν)], die in het buitenland is.

ἀπο-διδράσκω ● *ion.* **-ήσκω. 1.** *onoverg.*: (heimelijk) wegloopen, - vluchten. — **2.** *overg.*: ontvluchten, ontkomen aan.

ἀπο-δίδωμι ●

I. (ἀπο-, volgens plicht), het verschuldigde (*geleende, beloofde, iets, waarop de ander recht heeft enz.*) geven. — **1.** *eig.*: geven, teruggeven, betalen. — **2.** *overdr.*: *a*) vergelden, in ruil geven, vergoeden: τὴν ὁμοίην [δόσιν] τινί ἀ., HDT., iem. gelijk met gelijk vergelden; χάριν ἀ. τινός, dank betuigen voor iets; λώβην ἀ., H., een hoon boeten — *b*) verslag doen aan: ἀ. εἰς τὴν βουλὴν περί τινος; ἀ. λόγον, rekenschap geven. — *c*) *iem. iets* toestaan, - overlaten (*waarop hij recht heeft*; *ook ironisch*). — *d*) (*volgens plicht*) aan den dag leggen: ἀρετὴν ἀ. — *e*) † ἀ. ὅρκον, een eed houden.

II. (ἀπο-, weg), *med.*: iets te zijnen voordeele afgeven, - van de hand doen, verkoopen.

ἀποδικέω [ἀπό, δίκη], zich vóór de rechtbank verdedigen.

ἀποδινέω [ἀπό, δῖνος], uitdorschen.

ἀπο-δίομαι [2. δίω], wegjagen.

ἀπο-δοκεῖ ● *onpers.*, het dunkt niet goed men besluit niet te ...

ἀπο-δοκιμάζω, *na onderzoek* afkeuren, - verwerpen.

ἄποδος, ἡ, *ion.* = ἄφοδος.

ἀποδοτέος, 3, *verbaaladj. v.* ἀποδίδωμι.

ἀπο-δοχμόω, op zijde buigen.

ἀπόδρασις, εως, ἡ, *ion.* **-δρησις** [ἀποδιδράσκω], het wegloopen, vlucht.

ἀπο-δρύπτω *en* **-δρύφω,** afkrabben, afscheuren.

ἀπο-δύνω, H. = ἀποδύομαι.

ἀπ-οδύρομαι, beweenen, bejammeren.

ἀποδυτήριον, τό [ἀποδύομαι], uitkleedkamer *in h. badhuis.*

ἀπο-δύω ● (*de beteek. v. ἀπο- en v. δύω schijnen elkaar uit te sluiten*; *z.* περι-δύω). **1.** *met acc. v.d. pers.* (*pr., impf., f., 1e ao. en* (*alleen* XEN. *an.* 5, 8, 23) *pf.*): iem. zijn kleederen *enz.* uittrekken, ont-, uitkleeden: τὴν ἐσθῆτα ἀ. τινά (*mann.*). — **2.** *zonder acc. v. d. pers.* (*2e ao., pf., plqpf.*) *en med.*: *a*) zich ontdoen van: εἵματα ἀποδύς, H. — *b*) *abs.*: zich ontkleeden.

ἀπο-είκω, H., afwijken van.

ἀπο-εῖπον, H., = ἀπεῖπον.

ἀποέργαθον, H., *2e ao. v. h. volgende.*— **ἀπο-έργω,** H. = ἀπείργω.

* **ἀποέρρω** (*alleen ao.* ἀπόερσε), wegrukken.

ἀπο-ζάω ● zijn leven rekken.

ἀπο-ζεύγνυμι ● [*eig.*: uitspannen], losmaken, scheiden.

ἀπο-θαυμάζω. 1. zich zeer verwonderen over. — **2.** bewonderen.

ἄποθεν = ἄπωθεν.

ἀπόθεστος, 2 [ἀπὸ *θέσσομαι; *eig.*: door gebeden afgewend], veracht.

ἀπο-θεόω, vergoden.

ἀπο-θέω ● wegloopen.

ἀποθήκη, ἡ [ἀποτίθημι; —> *Ned.* apotheek]. — **1.** bewaarplaats, zolder, schuur. — **2.** *meton.*: het weggelegde, deposito; *overdr.*: -ην ποιεῖσθαι ἔς τινα, HDT., als een onderpand bij iem. deponeeren, *d. i.* zich een recht op iem.s dank verzekeren.

ἀπο-θησαυρίζω, bijeengaren en wegleggen, opleggen.

ἀπο-θλίβω. 1. uitpersen. — **2.** verdringen.

ἀπο-θνήσκω *en* **-ῄσκω** ● **1.** sterven. — **2.** (*als pass. bij* ἀποκτείνω), gedood worden.

ἀπο-θραύω, afbreken van.

ἀπο-θρῴσκω ● wegspringen: *a*) afspringen: ἀ. ἀπὸ τοῦ ἵππου. — *b*) *v. rook*: opstijgen, H.

ἀποθύμιος, 2 [ἀπὸ θυμοῦ (ὤν)], ver van het hart, onaangenaam.

ἀπο-θύω, een verschuldigd offer brengen.

ἀπο-θωμάζω *en* **-θωυμ-,** *ion.* = ἀπο-θαυμάζω.

ἀπ-οικέω. 1. *a*) verre wonen.— *b*) °*overg.*: als woonplaats vermijden. — **2.** uitwijken, het land verlaten.

ἀποικία, ἡ [ἄποικος], kolonie.

ἀπ-οικίζω ● **1.** naar een andere woonplaats overbrengen, *inz. als kolonist.*— **2.** *a*) koloniseeren: Λιβύην ἀ. — *b*) als kolonie aanleggen: Θούριον ἀ.

ἀποικίς, ίδος, *vr. bvn.* = ἄποικος: ἀ. πόλις, volkplanting.

ἀπ-οικοδομέω, door bouwen versperren, dichtbouwen.

ἄποικος, 2 [ἀπ' οἴκου (ὤν)]. **1.** buitenshuis -, buitenslands verblijvend. — **2.** uitgeweken, *vrl als kolonist*: ὁ ἄ., kolonist; ἡ ἄ. πόλις *en* ἡ ἄ. [πόλις], kolonie, volkplanting.

ἀπ-οικτίζομαι, zich beklagen over.

ἀπ-οιμώζω, bejammeren.

ἄποινα, ων, τά [<— * ἀπό-ποινα, *v.* ἀπό *en* ποινή]. **1.** *a*) weergeld. — *b*) *alg.*: schadevergoeding, straf. — **2.** losgeld.

ἀπ-οίχομαι ● **1.** heengaan. — **2.** (*gew. heeft h. pr. de beteek. v h. pf.*): *a*) heengegaan -, weg -, verre zijn; zich ver houden: τινος, van iets. — *b*) *overdr.*: dood zijn.

ἀπο-καθαίρω, afwisschen.

ἀπο-κάθημαι ● op zijde zitten.

ἀπο-καθίστημι ● († *ook met dubbel augm.*: *1e ao. pass.* ἀπεκατεστάθην). — **1.** *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao.*): *a*) op zijn vorige plaats terugbrengen: ἀ τινα εἰς οἶκον. — *b*) *overdr.*: weer in zijn vorigen toestand brengen, herstellen. — **2.** *onoverg.* (*2e ao., pf., plqpf.*) *en med.*: *a*) op zijn vorige plaats terugkomen.— *b*) *overdr.*: weer in zijn vorigen toestand komen.

ἀπο-καίνυμαι, overtreffen.

ἀποκαίριος, 2 [ἀπὸ καιροῦ (ὤν)], ongelegen, ontijdig.

ἀπο-καίω ● **1.** iets afbranden. — **2.** *overdr.* (*sommige uitwerksels v. de vorst gelijken op die v. de te groote hitte*): van koude doen verstijven.

ἀπο-καλέω ● **1.** *a*) *uit de ballingschap* terugroepen. — *b*) ter zijde roepen.— **2.** naar iets noemen, een bijnaam geven; *gew. in ongunstigen zin*: uitmaken voor.

ἀπο-καλύπτω. 1. ontblooten, onthullen — **2.** *overdr.*: openbaren: -εσθαι πρός τινα, zijn gevoelens jegens iem. openbaren.— **ἀποκάλυψις,** εως, ἡ [—> *Ned.* Apokalypse]. **1.** het ontblooten, het onthullen. — **2.** † *overdr.*: openbaring.

ἀπο-κάμνω ● **1.** *onoverg.*: zeer moede worden, den moed verliezen; *met part.*: moede worden van. — **2.** *overg.*: van moeheid -, uit moedeloosheid opgeven, aarzelen te doen: ἀ. πόνον; μὴ -κάμῃς σαυτὸν σῶσαι.

ἀπο-καπύω, uitademen.

ἀποκατάστασις, εως, ἡ [ἀποκαθίστημι], herstel van -, terugkeer tot een vorigen toestand; *inz.*: terugkeer der seizoenen.

ἀπο-κάτημαι, *ion.* = ἀποκάθημαι.

ἀπο-κάω = ἀποκαίω.

ἀπό-κειμαι ● (*dient als pf. pass. bij* ἀποτίθημι). — **1.** *a*) ter zijde liggen, - gelegd zijn. — *b*) *inz.*: in bewaring zijn. — **2.** *overdr.*: *voor iem.* weggelegd -, bestemd zijn.

ἀπο-κείρω ● **1.** *a*) afscheren. — *b*) *alg.*: af-, doorsnijden.— **2.** *overdr.*: *a*) afvreten. — *b*) iem. scheren, - plunderen.— *c*) °sloopen.

ἀπο-κερδαίνω ● voordeel trekken van.

ἀποκεφαλίζω, *f.* ίσω [ἀπό, κεφαλή], onthoofden.

ἀποκηδέω [ἀπό, κήδω], nalatig zijn.

ἀποκήρυξις, εως, ἡ, openbare verstooting *v. een kind.*— **ἀπο-κηρύσσω** ● *att.* **-ύττω,** (door d. heraut) laten uitroepen; *inz.*: *een kind* openbaar verstooten.

ἀποκινδύνευσις, εως, ἡ, hachelijke poging.— **ἀπο-κινδυνεύω,** een hachelijke poging doen, een laatste redmiddel wagen.

ἀπο-κινέω (*iter. ao.* ἀποκινήσασκε, H.), verwijderen.

ἀπο-κλαίω ● *att.* 1. **-κλάω. 1.** *onoverg.*: luid weenen. — **2.** *overg.* (*act. en med.*): luid beweenen.

2. **ἀπο-κλάω** (*2e ao. part.* ἀποκλάς), afbreken.

ἀπόκλεισις, *att.* **-ησις,** εως, ἡ [ἀποκλείω], het afsluiten, het versperren.

ἀπο-κλείω ● *ion.* **-κληΐω,** *att.* **-κλήω. I.** afsluiten, sluiten, versperren: ἀ. θύραν. — **II. 1.** *alg.*: door afsluiten verwijderd houden van, afsnijden: πολλοὺς ἀ. τοῦ ἄστεως. — **2.** *inz.*: *a*) door afsluiten binnenhouden, opsluiten: ἀ. τὴν ὄψιν, het uitzicht afsluiten, - belemmeren. — *b*) door afsluiten buitenhouden, uitsluiten; *ook overdr.*: *v. een testament* uitsluiten *enz.*

ἀπο-κληρόω, door het lot verkiezen.

ἀπόκλησις, -κλήω, *att.* = -κλει-.

ἀπο-κλίνω ● **I.** *overg.* **1.** op zijde buigen, afwenden. — **2.** *overdr.*: ὄνειρον ἄλλῃ ἀ., H., een droom afwijkend (= anders) verklaren. — **II.** *onoverg.* **1.** van den weg afwijken, zich wenden naar. — **2.** *overdr.*: *a*) zich overgeven aan: ἀ. ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν, aan nalatigheid. — *b*) neigen tot, ten onder gaan.

ἀπο-κναίω, *att.* **-άω. 1.** afkrabben, afwrijven.— **2.** *overdr.*: uitputten, kwellen.

ἀπ-οκνέω. 1. *onoverg.*: angstig zijn, aarzelen. — **2.** *overg.*: terugschrikken voor, uit vrees nalaten.

ἀπο-κοιμάομαι, goed uitslapen.

ἀποκομιδή, ἡ, terugtocht. —● **ἀπο-κομίζω** ● **1.** wegbrengen. — **2.** *pass.*: zich terugtrekken.

ἀπο-κόπτω ● **1.** afhouwen, afsnijden.— — **2.** *overdr.*: *a*) πολεμίους ἀ., er af slaan, uit een stelling werpen. — *b*) *iem.s macht* besnoeien.

ἀπο-κοσμέω, door opruimen *v. h. tafelgereedschap weer* in orde brengen.

ἀπο-κοτταβίζω, wegwerpen als bij den kottabos.

ἀπο-κουφίζω, ontlasten.

ἀπο-κρεμάννυμι ● laten neerhangen, - zinken.

ἀπόκρημνος, 2 [ἀπό, κρημνός]. **1.** steil.— **2.** *overdr.*: *a*) moeilijk te bereiken, lastig (*vgl. Lat.* arduus). — *b*) † gevaarlijk.

ἀπο-κρίνω, *act.* ● ; *med.* οῦμαι, ἀπεκρινάμην, ἀποκέκριμαι. — **I.** *act.*: afzonderen, scheiden. — **1.** *in de ruimte.* — **2.** *overdr.*: een onderscheid maken: νόσημα -κεκριμένον, een bepaalde ziekte.— *vd.*: *a*) uitkiezen. — *b*) verwerpen. — **II.** *med.* (*en soms pass.* ἀπεκρίθην), *overdr.*: *a*) (*na voorafgaande keuze tusschen twee of meer mogelijkheden*) bescheid geven, antwoorden. — *b*) † (*hebraïsme*) het woord nemen, zeggen. — **ἀπόκρισις,** εως, ἡ, antwoord; *inz.*: verdediging. — **ἀποκριτέον** [*verbaaladj.*]. **1.** men moet afzonderen, - uitsluiten, - verwerpen. — **2.** men moet antwoorden.

ἀπο-κρούω ● weg-, afstooten.

ἀπο-κρύπτω ● **1.** verbergen, bedekken, onzichtbaar maken: γῆν ἀ., uit het gezicht verliezen (*v. varenden*). — **2.** *overdr., act. en med.*: geheim houden, verzwijgen. — **ἀπόκρυφος,** 2 [—> *Ned.* apokrief], verborgen, geheim.

ἀποκτείννυμι *en* **-είνυμι** = *h. volg.* — **ἀπο-κτείνω** ● (ἀπο-, *versterkend*), dooden, doen dooden; *inz.*: ter dood veroordeelen, (*v. een aanklager*:) een doodvonnis uitlokken. — **ἀποκτέννω** *en* **ἀπο-κτίννυμι** = ἀποκτείνω.

ἀπο-κυλίω, wegwentelen.

ἀπο-κωλύω, afhouden van, verhinderen.

ἀπο-λαγχάνω ● door het lot verkrijgen.

ἀπο-λακτίζω. 1. *onoverg.*: met de hielen

achteruitslaan. — **2.** *overg., overdr.*: wegschoppen, versmaden.

ἀπο-λαλέω, uitflappen.

ἀπο-λαμβάνω ● **I.** (ἀπο-, af-, 'weg-). **1.** wegnemen van : *a*) er uit -, een deel ervan nemen. — *b*) ter zijde nemen, verwijderen. — **2.** afsluiten, afsnijden: *een ruimte* afsluiten ; -λαμφθέντες πάντοθεν, HDT., aan alle kanten *door h. vuur* afgesneden, - omringd ; ἄνεμοι -ουσιν αὐτούς, houden hen terug van -, beletten hun de vaart. — **II.** (ἀπό, A, II, 2, e) (*tgst.* : ἀποδίδωμι). **1.** krijgen *waarop men recht heeft*, in ontvangst nemen : ἀ. μισθόν ; ὅρκον ἀ., een eed afnemen. — **2.** terugkrijgen.

ἀπο-λαμπρύνομαι, *pass. met med. f.*, beroemd worden.

ἀπο-λάμπω *en med.*, afstralen, schitteren.

ἀπόλαυσις, εως, ἡ, genot. — **ἀπολαύω,** *f.* λαύσομαι, († *augm.* ἀπηλ-). **1.** genieten. — **2.** voordeel hebben van, zich ten nutte maken ; *dikw. ironisch.*

ἀπο-λέγω ● uitzoeken, uitkiezen.

ἀπο-λείβω, laten neerdruppelen ; *pass.* : afdruppelen.

ἀπο-λείπω ●

A. *overg.* **I. 1.** overlaten : οὐκ ἀπέλειπε, H., *d. i.* hij at alles op. — **2.** *inz.* : *a*) een tusschenruimte laten : ἐφέπεσθαι -λιπόντας (op een afstand van) ὡς πλέθρον. — *b*) *overdr. v. hoeveelheden*: verwijderd zijn : βραχὺ ἀπέλιπον διακόσιαι γενέσθαι, het scheelde weinig dat...— **II. 1.** *a*) *bij h. heengaan* achterlaten, verlaten, in den steek laten : ° ἀπὸ βίον λείψω (*tmesis*). — *b*) *pass.*: ver blijven : *a*) achterblijven. — *b*) beroofd worden : ° -εσθαι τάφου. — **2.** *overdr.* : *a*) (*gew. med.*), achter zich laten, overtreffen. — *b*) *pass.*: ver gelaten worden, ver blijven : -εσθαι παιδείας, verstoken zijn van opvoeding ; ἀπειλείφθην σου τῶν λεγομένων, ik verstond uw woorden niet, zij ontgingen mij. — *c*) achterwege laten, verzuimen : προθυμίας οὐδὲν -λείψω, aan ... zal ik het niet laten ontbreken. — *d*) *med.*, *zld.* = καταλείπω, *bij zijn dood* nalaten.

B. *onoverg.* **1.** heengaan. — **2.** *overdr.* : gaan ontbreken, te kort schieten, afnemen.

ἀπο-λείχω, aflikken.

ἀπόλειψις, εως, ἡ [ἀπολείπω], het verlaten.

ἀπόλεκτος, 2 [*verbaaladj. v.* ἀπολέγω], uitgelezen.

ἀπόλεμος, 2 [πόλεμος]. **1.** zonder oorlog. — **2.** niet krijgshaftig, vreedzaam.

ἀπο-λέπω, afschillen, afsnijden.

ἀπολέσκετο, H., *iter. ao. med. v.* ἀπόλλυμι.

ἀπο-λήγω, ophouden.

ἀπόληψις, εως, ἡ [ἀπολαμβάνω], het afsnijden *v. een partij vijanden.*

ἀπο-λιμπάνω = ἀπολείπω.

ἄπολις, ιδος, *m. vr. bvn.* [πόλις], zonder stad ; *inz.* : verbannen.

ἀπ-ολισθαίνω ● *en* **-άνω,** uit-, afglijden.

ἀπο-λιχμάω *en med.*, aflikken.

ἀπο-λλήγω, H. = ἀπολήγω.

᾿Απολλόδωρος, ὁ [᾿Απόλλωνος δῶρον ; *eig.* : geschenk van Apolloon]. — **1.** A. *uit Phaleron, vereerder v. Sokrates.* — **2.** A. *uit Kuzikos, veldheer in d. dienst v. Athene.*

ἀπ-όλλυμι ● *en* **-ύω. I.** *overg.* (*act.*, *behalve 2e pf.*). **1.** te gronde richten : *a*) ombrengen, dooden ; *v. zaken* : vernielen, verwoesten. — *b*) *overdr.* : in het verderf storten, ruïneeren *enz.* — **2.** verliezen, laten verloren gaan : πατέρ' ἀπώλεσα, H.; ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι (*tmesis*), H., het leven verliezen. — **II.** *onoverg.* (*2e pf.* ἀπόλωλα) *en med.* **1.** te gronde gaan : *a*) omkomen, sterven : ὡς ἀπόλοιτο, H., zoo moge hij omkomen. — *b*) *overdr.* : ἀπολωλέναι τῷ φόβῳ, het besterven van schrik ; ἀπόλωλα, het is gedaan met mij. — **2.** *v. zaken* : te loor -, verloren gaan, verdwijnen.

᾿Απόλλων, ωνος, ὁ (*acc.* ωνα *en* ω), *god v. h. waarzeggen, v. dichtkunst en zang enz.*

᾿Απολλωνία, ἡ [᾿Απόλλων ; *eig.* : de stad van Apolloon], *naam v. verscheidene steden.* — **᾿Απολλωνιάτης,** ου, *ion.* **-ήτης,** ου, ὁ, uit Apollonia.

᾿Απολλώνιον, τό [᾿Απόλλων], tempel van Apolloon.

ἀπολογέομαι (*augm.* : ἀπελ- ; *redupl.* : ἀπολελ- ; *ao. pass.* ἀπελογήθην, *soms met bedr. beteek.*) [ἀπόλογος]. — **1.** *a*) *een beschuldiging met woorden* afweren : zich (*med.*) verdedigen ; *soms* : *een ander* -, *de waarheid v. iets* verdedigen. — *b*) te zijner verdediging zeggen, - aanvoeren. — **2.** *in verzw. zin* : zich bij iem. (τινι) verontschuldigen. — **ἀπολογία,** ἡ [⟶ *Ned.* apologie]. **1.** verdedigingsrede, verdediging. — **2.** *in verzw. zin* : verontschuldiging.

ἀπο-λογίζομαι, rekenschap geven.

ἀπόλογος, ὁ, vertelling ; *inz.* : fabel.

ἀπο-λούω ● afwasschen.

ἀπ-ολοφύρομαι ● **1.** luid bejammeren. — **2.** voor het laatst bejammeren.

ἀπο-λυμαίνομαι, zich reinigen. — **ἀπο-λυμαντήρ,** ῆρος, ὁ, reiniger.

ἀπόλυσις, εως, ἡ [ἀπολύω], het losmaken, het bevrijden, het vrijspreken. — **ἀπολυτικῶς,** *bw.* [*id.*], met een neiging om vrij te spreken.

ἀπο-λυτρόω, tegen losgeld vrijlaten. — **ἀπολύτρωσις,** εως, ἡ. **1.** het loskoopen *v. een slaaf of een gevangene.* — **2.** † verlossing (*in christelijken zin*).

ἀπο-λύω. I. losmaken. — **II.** *overdr.* **1.** *a*) vrijlaten, laten gaan; *dikw.* (*altijd in de Ilias*): tegen losgeld vrijlaten, - teruggeven (*med.*: loskoopen); *ook*: verkoopen. — *b*) wegzenden, *zijn vrouw* verstooten. — **2.** *a*) vrijspreken (*tgst.* καταδέω): ἀ. ὑμᾶς τῆς αἰτίας; ἀπελύθη μὴ ἀδικεῖν. — *b*) *med.*: zich doen vrijspreken, zich rechtvaardigen. — **3.** bevrijden van, verlossen: φόβου -λύεσθαι, van zijn vrees verlost worden; *med.*: zich van het leven verlossen, sterven. — **4.** *med.*: *iets, dat als een kluister gevoeld wordt,* losmaken, zich losmaken van: διαβολὰς -λύεσθαι, ontzenuwen, weerleggen.

ἀπο-λωβάω, onteeren.

ἀπο-λωτίζω. 1. bloemen afplukken. — **2.** *alg.*: wegrukken.

ἀπο-μανθάνω ● verleeren.

ἀπο-μαντεύομαι, voorspellen, gissen.

ἀπο-μαραίνω ● doen verdwijnen; *gew. pass.*: verdwijnen, vergaan.

ἀπο-μάσσω ● *att.* **-άττω. 1.** afwrijven, afvegen. — **2.** een afdruk *v. iets* maken.

ἀπο-μαστιγόω, hard geeselen.

ἀπο-ματαΐζω, zich onbehoorlijk gedragen; *euphemisme voor*: een wind laten.

ἀπο-μάττω, *z.* ἀπομάσσω.

ἀπο-μάχομα ● **1.** van een hooger punt af strijden. — **2.** *a*) door strijden afweren. — *b*) *overdr.*: krachtig afwijzen, - weigeren.

ἀπόμαχος, 2 [ἀπὸ μάχης (ὤν)]. **1.** ver van den strijd blijvend. — **2.** ongeschikt tot den strijd.

ἀπο-μερίζω. 1. afscheiden. — **2.** toedeelen.

ἀπο-μετρέω. 1. afmeten. — **2.** toemeten.

ἀπο-μηκύνω, verlengen, rekken.

ἀπο-μηνίω, blijven wrokken.

ἀπο-μιμνήσκομαι ● iets indachtig zijn (om het te vergelden: ἀπο-).

ἀπόμισθος, 2 [ἀπὸ μισθοῦ (ὤν)], niet-, slecht betaald.

ἀπο-μισθόω, verhuren, verpachten, aanbesteden.

ἀπομνημόνευμα, τό, gedenkwaardige spreuk, - daad. — **ἀπο-μνημονεύω. 1.** zich herinneren. — **2.** uit de herinnering mededeelen, verhalen.

ἀπ-όμνυμι ● **1.** zweren dat iets niet is. — **2.** zweren dat men niet zal doen.

ἀπ-ομόργνυμι ● **1.** afwisschen. — **2.** door afwisschen reinigen.

ἀπόμουσος, 2 [ἀπὸ μούσης (ὤν)], afkeerig van de Muzen, onbeschaafd.

ἀπο-μυθέομαι, afraden.

ἀπόναιο, H., *2 enk. opt. pr. v.* ἀπονίναμαι.

***ἀπο-ναίω** ● **1.** naar een andere woonplaats overbrengen; *alg.*: verplaatsen: ἄψ ἀ., H., terugzenden. — **2.** *med.*: *a*) uitwijken. — *b*) *in bedr. zin*: wegzenden.

ἀπο-νέμω ● toedeelen, verleenen.

ἀπο-νέομαι, heengaan, terugkeeren.

ἀπο-νεύω, zijwaarts neigen.

ἀπονήμενος, H., *part. 2e ao. v.* ἀπονίναμαι.

ἀπονητί, *bw.* (*superl.* -ητότατα) [ἀπόνητος], zonder moeite.

ἀπόνητο, H., *3 enk. 2e ao. v.* ἀπονίναμαι.

ἀπόνητος, 2 [πονέω], zonder lijden, ongestoord.

ἀπο-νήχομαι. 1. wegzwemmen. — **2.** zich door zwemmen redden.

ἀπο-νίζω, afwasschen. — **1.** wegwasschen. — **2.** door wasschen reinigen.

ἀπ-ονίναμαι ● genieten, voordeel hebben van.

ἀπο-νίπτω = ἀπονίζω.

ἀπο-νοέομαι, buiten zijn zinnen geraken; *o. a. van wanhoop*: wanhopig zijn. — **ἀπόνοια,** ἡ, het buiten zijn zinnen zijn: *a*) waanzin. — *b*) wanhoop.

ἄπονος, 2 [πόνος]. **1.** zonder lijden, - moeite. — **2.** zich niet inspannend, zonder veerkracht.

ἀπο-νοστέω, terugkeeren.

ἀπο-νόσφι(ν). 1. *bw.*, afgezonderd, ver. — **2.** *vrz. met gen.*: ver van.

ἀπο-νοσφίζω. 1. *a*) afzonderen, verwijderen. — *b*) berooven. — **2.** verwijderd houden, mijden.

ἀπό-ξενος, 2 [ἀπὸ ξένου (ὤν)], ongastvrij.

ἀπο-ξενόω, tot vreemdeling maken, verbannen.

ἀπο-ξέω ● afschaven, afkrabben, glad

afhouwen.

ἀπο-ξηραίνω ● goed droog maken; *pass.*: uitdrogen.

ἀπ-οξύνω. 1. goed scherp maken. — 2. *overdr.*: τὴν φωνὴν ἀ., zijn stem laten overslaan.

ἀπο-ξυρέω, scheren. — **ἀπόξυρος,** 2 [*eig.*: afgeschoren], scherp afgesneden, steil.

ἀπο-ξύω. 1. = ἀποξέω. — 2. *overdr.*: ἀ. γῆρας, H., *de rimpels v.* den ouderdom wegstrijken, weer jong maken.

ἀπο-παπταίνω, schuw omkijken *om te vluchten.*

ἀπο-παύω ● 1. geheel doen ophouden; *med.*: ophouden met. — 2. weerhouden van.

ἀπόπειρα, ἡ, proefneming. — **ἀπο-πειράω** *en med.* (*met pass. ao.*), iem. *of* iets (τινος) beproeven, op de proef stellen, onderzoeken.

ἀποπεμπτόω [ἀπό, πέμπτος], het vijfde deel nemen van.

ἀπο-πέμπω ● 1. *a*) wegzenden, verstooten, laten gaan, afscheid nemen van, een geleide geven. — *b*) *overdr.*, *med.*: van zich afwenden, verwerpen, *b. v. een droomgezicht.* — 2. (ἀπό, A, II, 2, e). *a*) toezenden. — *b*) terugzenden.

ἀπο-πέτομαι ● wegvliegen.

ἀπο-πήγνυμι ● (ἀπο-, *versterkend*), geheel stijf maken, *inz.*: doen bevriezen; *pass.*: geheel stijf worden, bevriezen.

ἀπο-πηδάω. 1. afspringen van. — 2. *overdr.*: ontrouw worden aan, verlaten.

ἀπο-πίμπλημι ● (ἀπο-, *versterkend*). 1. geheel vullen, voltallig maken. — 2. *overdr.*: *a*) *een hartstocht enz.* verzadigen, bevredigen. — *b*) *een voorspelling* vervullen.

ἀπο-πίνω ● van iets drinken.

ἀπο-πίπτω ● neervallen van.

ἀπο-πλάζομαι, *pass.* ● 1. afdwalen, rondzwerven ver van: ἀ. πατρίδος. — 2. *oneig.*, H.: *a*) *v. een pijl*: afstuiten. — *b*) *v. een helm*: weggeslingerd worden.

ἀπο-πλανάω. 1. doen afdwalen. — 2. *overdr.*, *pass.*: afwijken *in de rede.*

ἀπο-πλείω, *ion.*, *en* **-πλέω** ● wegvaren.

ἀπόπληκτος, 2 [ἀποπλήσσω]. 1. door een beroerte getroffen. — 2. *overdr.*: verdwaasd.

ἀπο-πληρόω = ἀποπίμπλημι. — **ἀπο-πλήρωσις,** εως, ἡ, *overdr.*: het bevredigen *v. een hartstocht.*

ἀπο-πλήσσω, *att.* **-ήττω** 1. afhouwen. — 2. *pass.*: in zwijm vallen.

ἀπόπλοος-ους, όου-ου, ὁ [ἀποπλέω], afvaart.

ἀπο-πλύνω, afwasschen, afspoelen.

ἀπο-πλώω, *ion.* = ἀποπλέω.

ἀπο-πνείω, *ion. en* **-πνέω** ● I. *overg.* 1. uitblazen, uitademen: θυμὸν (leven) ἀ., H., sterven. — 2. *overdr.*: *a*) *een reuk* van zich geven. — *b*) lucht geven aan: ἀ. δυσμένειαν. — II. *onoverg.*: *ergens vandaan* waaien.

ἀπο-πνίγω ● 1. *a*) iem. verstikken, wurgen. — *b*) *inz. pass.*: in het water stikken, verdrinken. — 2. *overdr.*, *pass.*: *van woede enz.* stikken.

ἀποπομπή, ἡ [ἀποπέμπω], het toezenden.

ἀπο-πορεύομαι, heengaan.

ἀπο-πρίω, af-, wegzagen.

ἀπο-πρό. 1. *bw.*: ver weg. — 2. *vrz. met gen.*: op een afstand van.

ἀπο-προαιρέω ● van voren een deel van iets nemen.

ἀπόπρο-θε(ν). 1. *bw.*: *a*) uit de verte. — *b*) = ἀπόπροθι. — 2. *vrz. met gen.*: ver van. — **ἀπόπρο-θι,** *bw.*, in de verte, ver weg.

ἀπο-προΐημι ● 1. wegzenden. — 2. afschieten. — 3. laten vallen.

ἀπο-προτέμνω ● van voren afsnijden.

ἀπόπτολις, ιδος, *m. vr. bvn.* [ἀπὸ πτόλιος (ὤν)], ver van zijn stad, verbannen.

ἄποπτος, 2 [ἀπό; *wrt.* ὀπ, *vgl.* ὄψομαι, *f. bij* ὁράω]. 1. ver van het gezicht: *a*) in de verte -, onduidelijk gezien. — *b*) onzichtbaar. — 2. *alg.*: verwijderd: ° ἐξ -ου (*zelfst. g.*), van verre.

ἀπόπτυστος, 2, verafschuwd, afschuwelijk. — **ἀπο-πτύω.** 1. *a*) uitspuwen. — *b*) *overdr.*: verafschuwen, versmaden. — 2. *inz.*: door spuwen *een voorteeken* afwenden.

ἀπο-πυνθάνομαι, vragen.

ἀπορέω [ἄπορος]. 1. (*act. en med.*), geen weg weten, in verlegenheid -, radeloos zijn: ἠπορεῖτο τί ποιήσει, hij wist niet wat hij zou doen. — 2. zonder middelen zijn, in nood verkeeren, gebrek hebben aan: ἀργυρίου ἀ.

ἀπόρθητος, 2 [πορθέω]. 1. niet verwoest. — 2. onverwoestbaar.

ἀπ-ορθόω. 1. recht maken. — 2. *overdr.*: goed richten.

ἀπορία, ἡ [ἄπορος]. I. *obj.* 1. *a*) moeilijkheid, onmogelijkheid. — *b*) *meton.*, *concr.*: moeilijke toestand: ἡ ἀ. τῶν Σκυ-

θέων, HDT., de moeilijkheid welke ... opleveren (*nl. om hen te bestrijden*); *inz.* : *moeilijke* wetenschappelijke vraag. — **2.** ontoereikendheid der middelen; *vd.*: *a*) *alg.* : ontoereikendheid: *ἀ. χρημάτων*; *ook zonder ongunstige bijbeteek.*: het niet-hebben. — *b*) bekrompen omstandigheden (*bet. n.* : armoede, gebrek). — **II.** *subj.* : verlegenheid, radeloosheid, twijfel.

ἀπ-όρνυμαι, opbreken.

ἄπορος, 2 [*πόρος*]. **I.** zonder weg: onbegaanbaar, niet te overschrijden, ontoegankelijk. — **II.** *overdr.* : zonder uitweg, - middelen, - uitkomst. — **1.** *obj.*: waartegen geen middel bestaat, onmogelijk, bedenkelijk, moeilijk: *ἄνεμος ἄ.*, onweerstaanbaar; *ἐν -οις* (*zelfst. g.*) *εἶναι*, zich in moeilijkheden bevinden; *zld. v. pers.* : moeilijk te bestrijden; *inz. v. een wetenschappelijke vraag*: moeilijk op te lossen. — **2.** *subj.* : in moeilijkheid verkeerend: *a*) onbemiddeld, in bekrompen omstandigheden verkeerend. — *b*) geen weg wetend, verlegen, radeloos, hulpeloos.

ἀπ-ορούω, af-, wegspringen.

ἀπο-ρραθυμέω [*ῥαθυμέω*], uit nalatigheid niets doen, - iets (*τινός*) verzuimen.

ἀπο-ρραίω [*ῥαίω*], ontrukken, ontrooven.

ἀπο-ρράπτω [*ῥάπτω*], goed toenaaien.

ἀπο-ρράσσω [*ῥάσσω*], afslaan.

ἀπο-ρρέω [*ῥέω*] ● **1.** *a*) af-, wegvloeien. — *b*) af-, wegglijden, afvallen. — **2.** *overdr.* : vervloeien, verloren gaan.

ἀπο-ρρήγνυμι [*ῥήγνυμι*] ● afscheuren, los-, ontrukken.

ἀπορρηθῆναι, *inf. ao. pass. bij ἀπερῶ.* — **ἀπόρρησις,** *εως, ἡ*, het opzeggen, het afzien van, het opgeven.

ἀπόρρητος, 2 [*verbaaladj. bij ἀπορρηθῆναι*]. **1.** ontzegd, verboden. — **2.** niet te zeggen: *a*) geheim te houden; *τὸ -ον*, het geheim. — *b*) schandelijk, afschuwelijk.

***ἀπο-ρριγέω** (*alleen 2e pf. ἀπέρριγα, met beteek. v. h pr.*) [*ῥιγέω*], huiveren, terugschrikken voor.

ἀπο-ρριπτέω [*ῥιπτέω*] *en* **-ρρίπτω** [*ῥίπτω*] ● **1.** neer-, wegwerpen; *fig.* : *ἀ. τι ἐς τὸ μηδέν*, HDT., bij het niets gooien, verachten. — **2.** *overdr.* : *a*) verdrijven, verstooten. — *b*) *iem. een verwijt enz.* naar het hoofd slingeren.— *c*) *een raad enz.* verwerpen. — *d*) laten varen: *ἀ. μῆνιν*, H.

ἀπορροή, *ἡ* [*ἀπορρέω*]. **1.** het uitvloeien. — **2.** *meton., concr.* : uitvloeisel.

ἀπο-ρροιβδέω [*ῥοιβδέω*], een gekrijsch van zich geven.

ἀπο-ρροφέω [*ῥοφέω*], afslorpen.

ἀπο-ρρύπτω (*ῥύπτω*], afwasschen, reinigen.

ἀπορρώξ, *ῶγος, m. vr. bvn.* [*ἀπορρήγνυμι*]. **1.** afgebroken, steil. — **2.** *zelfst. g.*: *ἡ ἀ.*: *a*) afgebroken stuk, arm *v. een rivier.* — *b*) *overdr.*: uitvloeisel.

ἀπόρως, *bw.* [*ἄπορος*]. **1.** zonder middelen, in bekrompen omstandigheden. — **2.** in verlegenheid.

ἀπο-σαλεύω, buitengaats voor anker rijden.

ἀποσαφέω [*ἀπό, σαφής*], duidelijk maken, verklaren.

ἀπο-σβέννυμι ● **1.** *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao.*): *a*) uitblusschen, uitdooven. — *b*) *overdr.*: blusschen: *ἀ. κακόν.* — **2.** *onoverg.* (*2e ao., pf., plqpf.*) *en med.* : *a*) uitdooven, uitgaan. — *b*) *overdr.* : vergaan, sterven.

ἀπο-σείω ● **1.** afschudden. — **2.** *med.*: van zich afschudden, *ook overdr.* : *ὕπνον -είομαι.*

***ἀπο-σεύω** ● (*slechts enkele vormen*). **1.** wegjagen. — **2.** *med.-pass.*: wegijlen.

ἀπο-σημαίνω ● **1.** een teeken geven. — **2.** *med.* : *a*) door een zegel afsluiten, verzegelen; *vd.*: verbeurdverklaren. — *b*) *overdr. v. pers.*: ter dood veroordeelen.

ἀπο-σήπω ● **1.** *overg.* : laten rotten. — **2.** *onoverg.* (*2e pf. -σέσηπα*) *en pass.*: afrotten, afvriezen.

ἀπο-σιμόω, inbuigen: *τὰς ῥῖνας* (*acc. v. betrekking*) *ἀποσεσιμώμεθα*, wij hebben een stompneus.

ἀπο-σιωπάω, verstommen. — **ἀποσιώπησις,** *εως, ἡ*, het verstommen.

ἀπο-σκάπτω, door een gracht afsluiten.

ἀπο-σκεδάννυμι ● **1.** verstrooien, uiteendrijven. — **2.** *overdr.* : verdrijven: ° *ἀ. μύσος*, een smet uitwisschen.

ἀπο-σκευή, *ἡ*. **1.** *weg te brengen* bagage. — **2.** *alg.* : *a*) huisraad. — *b*) † huisgezin (*slaven inbegrepen*).

ἀπο-σκηνέω = *ἀποσκηνόω.* — **ἀπόσκηνος,** 2 [*ἀπὸ σκηνῶν* (*ὤν*)], ver van de tenten der anderen -, afzonderlijk wonend. — **ἀπο-σκηνόω,** gelegerd zijn ver van.

ἀπο-σκήπτω ● [*eig.* : met kracht op iets laten steunen; *vd.*:] **1.** neerslingeren. — **2.** *onoverg.* : *a*) neerkomen, neerstorten. — *b*) *overdr.* : *op de een of andere wijze* uitvallen.

ἀπο-σκίδναμαι (*slechts enkele vormen*) = *ἀποσκεδάννυμαι.*

ἀπο-σκιρτάω. **1.** wegspringen. — **2.** *overdr.* : † *van zijn plicht* afwijken.

ἀπο-σκοπέω (*alleen pr. en impf.*). **1.** kijken naar. — **2.** *overdr.* : beschouwen, overwegen.

ἀπο-σκυδμαίνω, hevig toornen.

ἀπο-σκώπτω, spotten, bespotten.

ἀπο-σμήχω, afwisschen.

ἀπο-σμύχομαι ● *overdr.* : wegkwijnen.

ἀπο-σοβέω, van schrik doen vluchten.

ἀπο-σπάω ● **1.** *overg.* : af-, wegrukken, wegnemen, verwijderen ; *fig.* : °ἀποσπάσας τῆς ἐμῆς φρενὸς ἐλπίδας, *en omgekeerd* : °ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας. — **2.** *onoverg.* : -ᾶν [ἑαυτόν] *en med.* : zich ontrukken aan, heengaan, zich verwijderen.

ἀπο-σπείρω ● uitzaaien.

ἀπο-σπένδω ● plengen.

ἀπο-σπεύδω, ijverig trachten af te wenden ; krachtig afraden.

ἀπο-σπογγίζω, afsponsen.

ἀποσταδά *en* **-δόν,** *bw.* [ἀφίσταμαι], op een afstand staande.

ἀπο-στάζω ● **1.** *overg.* : laten uit-, -neerdruppelen. — **2.** *onoverg.* : uitdruppelen.

ἀποστάσιον, τό [ἀφίστημι]. **1.** verwijdering. — **2.** † *meton.* : scheidbrief. — **ἀπόστασις,** εως, ἡ [ἀφίσταμαι]. **1.** het heengaan, scheiding. — **2.** *overdr.* : het ontrouw worden, afval.— **ἀποστατέον** [*verbaaladj. v.* ἀφίσταμαι], men moet afstand doen van, - opgeven.

ἀποστατέω, verre staan -, verwijderd zijn van ; *ook overdr.* — **ἀποστάτης,** ου, ὁ [ἀφίσταμαι ; —> *Ned.* apostaat], *overdr.* : afvallige.

ἀπο-σταυρόω, met paalwerk afsluiten, -versperren.

ἀπο-στείχω ● heengaan.

ἀπο-στέλλω ● **1.** *a*) af , uit-, wegzenden, laten gaan, verdrijven. — *b*) *pass.* : weggezonden worden ; *alg.* : heengaan. — **2.** *zld.* : wegbrengen.

ἀπο-στέργω, ophouden te beminnen, versmaden.

ἀπο-στερέω, *v. iets* berooven, *iem iets* ontnemen, - onthouden : πολλοὺς χρημάτων ἀ. ; ἡμᾶς -εῖ τὸν μισθόν ; -εῖ ἑαυτὸν τῶν εἰς τὴν πόλιν, onttrekt zich aan zijn plichten jegens... — **ἀποστέρησις,** εως, ἡ, berooving. — **ἀπο-στερίσκω** = -ρέω.

ἀπο-στίλβω, glimmen, schitteren.

ἀποστολεύς, έως, ὁ [ἀποστέλλω ; *eig.* : afzender], *te Athene* : ambtenaar belast met het uitrusten der vloot. — **ἀποστολή,** ἡ [ἀποστέλλω], het wegzenden. — **ἀπόστολος,** ὁ [*id.* ; —> *Ned.* apostel]. **1.** *a*) gezant. — *b*) *inz.* † godsgezant ; *gew.* : apostel (*een der Twaalf*). — **2.** *a*) uitgezonden vloot. — *b*) *meton.* : onderneming ter zee.

ἀποστοματίζω [ἀπὸ στόματος]. **1.** mondeling onderwijzen. — **2.** † ondervragen.

ἀπο-στομόω, afstompen.

ἀπο-στρατοπεδεύομαι, zich op een afstand legeren.

ἀπο-στρέφω ● **I.** *overg.* **1.** *a*) afwenden. — *b*) omwenden, omkeeren, achterwaarts draaien. — *c*) laten -, doen terugkeeren, wegjagen, terugbrengen. — **2.** *overdr.* : *iem. v. iets* afbrengen, afkeerig maken van, opruien. — **II.** *onoverg.* -ειν [ἑαυτόν, ἵππον *enz.*] *en med.* (*met pass.* 2*en ao.*). **1.** *a*) zich afwenden. — *b*) om-, terugkeeren, vluchten, ontkomen. — **2.** *overdr.* : zich afwenden van, verlaten, versmaden, afwijzen (*vgl. Lat.* aversari).

ἀποστροφή, ἡ [ἀποστρέφω ; —> *Ned.* apostrophe]. **I.** *bedr.* : het afwenden. — **II.** *med.* **1.** het zich afwenden, vlucht. — **2.** *overdr.* : *a*) het zich wenden tot (*om hulp*), toevlucht ; *alg.* : hulp : ἀ. ὕδατος, HDT., hulp aan -, uitzicht op water. — *b*) *meton.* : toevluchtsoord. — **ἀπόστροφος,** 2 [*id.*], zich afwendend.

ἀπο-στυγέω, hevig haten, verafschuwen.

ἀπο-στυφελίζω, wegstooten.

ἀπο-συλάω, be-, ontrooven.

ἀπο-σφάζω ● slachten, dooden.

ἀπο-σφάλλω ● [*eig.* : doen uitglijden]. **1.** van den rechten weg afbrengen. — **2.** *overdr.* : *iem. iets* doen missen : ἀ. τινὰ πόνοιο, H., iem. van de vrucht zijner inspanning berooven ; *gew. pass.* : beroofd worden, niet bereiken, missen : °φρενῶν -σφαλείς ; ἐλπίδος -σφαλείς, in zijn hoop bedrogen.

ἀπο-σφάττω = ἀποσφάζω.

ἀπο-σχίζω. **1.** afklooven. — **2.** *overdr.* : afscheiden (*b. v. van bondgenooten*), *een troep soldaten v. de hoofdmacht* afsnijden.

ἀπο-σῴζω *en* **-σώ-** (*z.* σῴζω) ● redden uit.

ἀπότακτος, 2 [ἀποτάσσω], afgezonderd.

ἀπο-τάμνω, *ion.* = ἀποτέμνω. — **ἀπόταμος,** 2 = ἀπότομος.

ἀπο-τάσσω ● *att.* **-άττω.** **1.** iem. een afzonderlijke plaats aanwijzen. — **2.** *overdr., med.* : † zich losmaken -, afscheid nemen -, afzien van.

ἀπο-ταυρόομαι, als een stier worden.

ἀπο-ταφρεύω, door een gracht afsluiten, - verschansen.

ἀπο-τείνω ● uitstrekken. — **1.** uitrekken, langer maken : *a) in de ruimte* : ἀ. τάξιν. — *b) overdr. v. d. tijd* : ἀ. λόγον, een lange rede houden. — **2.** *a)* iets uitsteken, doen uitsteken : δρέπανα (zeisen) ἀποτεταμένα. — *b) overdr.* : doelen op.

ἀπο-τειχίζω, door een muur afsluiten, - verschansen. — **ἀποτείχισμα,** τό, verschansing.

ἀπο-τελευτάω, eindigen met, uitloopen op.

ἀπο-τελέω ● **1.** voltooien, verrichten, tot stand brengen. — **2.** *het verschuldigde* betalen.

ἀπο-τέμνω ● **1.** afsnijden, -houwen. — **2.** *overdr.* : *a) in h. krijgswezen* : *van de hoofdmacht* afsnijden. — *b) in aardrijkskundigen zin* : scheiden, begrenzen ; *med.* : *een gebied* voor zich afsnijden, veroveren.

ἀπότευξις, εως, ἡ [ἀποτυγχάνω], mislukking.

ἀπο-τήκω ● **1.** een deel v. iets afsmelten. — **2.** *alg.* : doen smelten ; *pass.* : smelten.

ἀπο-τηλοῦ, *bw.*, in de verte.

ἀπο-τίθημι ● **I. 1.** af-, wegleggen, zich ontdoen van : ἀποθέσθαι τεύχεα, H., zijn (*med.*) wapenen. — **2.** *overdr., med.*: *a) een gebrek* afleggen, *een verwijt* van zich afwerpen. — *b)* verstooten : ° ἀποθέσθαι φίλους. — **II. 1.** ter zijde leggen, opbergen, sparen. — **2.** *overdr.* : uitstellen : ἀ. τι εἰς τὸ γῆρας.

ἀπο-τίλλω ● uittrekken : ἀ. τὰς τρίχας.

ἀπότιμος, 2 [ἀπὸ τιμῆς (ὤν)], niet geëerd, veracht.

ἀπο-τινάσσω, afschudden.

ἀπο-τίννυμαι *en* **-ίνυ-,** *ion* = ἀποτίνομαι.

ἀπο-τίνω ● **1.** *het verschuldigde* betalen : *a)* ἀ. μισθόν ; *inz.* : een straf ondergaan: ἀ. τὴν ἀξίαν, den billijken prijs betalen, de verdiende straf ondergaan. — *b)* betalen in ruil voor, vergelden, vergoeden, boeten voor : εὐεργεσίας ἀ., H. ; ° ἀ. φόνον. — **2.** *med.* : *a) aan zich* doen betalen, doen boeten voor : βίας (*acc.*) τινὶ -ομαι, H., daden van geweld op iem. wreken. — *b)* straffen : -ομαί τινα. — *c) abs.* : zich wreken.

ἀπο-τμήγω = ἀποτέμνω.

ἀποτμητέον, *verbaaladj. v.* ἀποτέμνω.

ἄποτμος, 2 [πότμος]. **1.** die geen (*d. i.* een slecht) lot heeft, ongelukkig. — **2.** die geen (*d. i.* een slecht) lot is, rampspoedig.

ἀπο-τολμάω (ἀπό, *versterkend*), vermetel wagen.

ἀπότομος, 2 [ἀποτέμνω]. **1.** afgehouwen, steil ; *fig.* : ° ἀ. ἀνάγκη, een afgrond van rampen. — **2.** *overdr.* : ongenaakbaar, onverbiddelijk.

ἀπο-τοξεύω, met pijlen verdrijven.

ἄποτος, 2 [*vw.* πίνω], niet drinkend.

ἀπο-τρέπω ● **1.** afwenden, omkeeren, terugdrijven ; *med.* : zich afwenden, van den weg afwijken, heengaan. — **2.** *overdr.* : *a)* iem. v. iets (τινος) afbrengen, afschrikken ; *med.* : zich *v. een onderwerp* afwenden. — *b)* iets afwenden, voorkomen ; *med.* : van zich afwenden : ° ομαι τἀληθές.

ἀπο-τρέχω ● wegloopen.

ἀπο-τρίβω ● **1.** afwrijven. — **2.** *overdr.* : *a)* afwisschen : ἀδοξίαν ἀ. — *b) med.* : *een bede enz.* afwijzen.

ἀποτρόπαιος, 2. — **1.** *bedr.* : onheil afwendend : ἀ. θεός. — **2.** *lijd.* : dat men poogt af te wenden, onheilbrengend. — **ἀποτροπή,** ἡ [ἀποτρέπω]. **1.** het afwenden. — **2.** *overdr.* : *a)* het voorkomen *v. een kwaad* — *b)* het afschrikken, het afhouden *v. een voornemen.* — *c)* het afkeerig maken.

ἀπότροπος, 2 [ἀποτρέπω]. **1.** *med.* : *a)* die zich afwendt ; *inz.* : die zich van de menschen afwendt, in eenzaamheid levend. — *b)* waarvan men zich afwendt, afschuwelijk. — **2.** *bedr.* : onheil afwendend.

ἀπο-τρύω, afmatten, uitputten.

ἀπο-τρωπάω, afwenden, terugdrijven.

ἀπο-τυγχάνω ● iets (τινός) niet bereiken, missen, niet krijgen : ἀ. τῶν πραγμάτων, rampspoed ondervinden ; τὰ ἀποτετευγμένα, niet verwezenlijkte voorspellingen.

ἀπο-τυμπανίζω, doodknuppelen.

ἀπο-τυπόω, afdrukken.

ἀπούρας, ἀπουρήσουσι, *z.* ἀπαυράω.

*ἀπ-ουρίζω (*alleen f.* ἀπουρίσσουσι) [2. οὐρίζω], de grenssteenen *v. een akker* wegnemen, rooven.

ἄπουρος, 2 [ἀπ' οὔρου (3. οὖρος) (ὤν)], ver van de grens, verbannen.

ἄπους, ους, ουν, *gen.* ἄποδος [πούς]. **1.** zonder voeten. — **2.** die zijn voeten niet kan gebruiken, met wonde voeten.

ἀπουσία, ἡ [1. ἄπειμι], afwezigheid.

ἀπο-φαίνω ● **I.** laten zien, toonen. — **II.** *overdr.* **1.** *a)* doen kennen, verklaren, aan 't licht brengen, onthullen : τὴν γνώμην -ω *en* -ομαι (*med.*), zijn meening uitspreken ; -ομαι *alleen*, iets

van zich (*nl. zijn meening*) uitspreken ; ἀ. τινά, iem. aanduiden, aangeven; *inz.* : *een geldsom* aangeven, - laten inschrijven: ἀ. τι εἰς τὸ κοινόν, verklaren dat men bij het gemeenschappelijk bezit brengt, in de vennootschap inbrengen. — *b*) *met 2 acc.* : verklaren *dat iem.* (*of iets*) *iets is*, maken tot : μακάριον ἀ. τινά ; σεαυτὸν ἀπέφηνας ἀρετῆς διδάσκαλον, gij hebt u uitgegeven voor... — **2.** bewijzen.

ἀπο-φάργνυμι = ἀποφράγνυμι.

ἀπόφασις, εως, ἡ [ἀπόφημι], ontkenning.

ἀπο-φάσκω, ontkennen.

ἀπο-φέρβομαι, afweiden

ἀπο-φέρω ● **I. 1.** wegbrengen, -dragen, -voeren, -rukken. — *inz.* : *a*) uit den koers slaan. — *b*) *act. en med.* : *een prijs en dgl.* meenemen, - wegdragen, behalen. — **2.** *overdr. v. een ziekte* : wegrukken. — **II.** (ἀπο-, volgens plicht), op de behoorlijke plaats brengen. — **1.** terugbrengen, -geven : ἀ. τὸ γιγνόμενον, zijn loon *aan zijn vader* afgeven. — **2.** *overdr.* : *a*) *een bericht, een antwoord enz.* overbrengen. — *b*) indienen : ἀ. γραφήν, een aanklacht ; ἀ. τοὺς ἱππεύσαντας, de lijst van ... ; λόγον ἀ. = λόγον δίδωμι.

ἀπο-φεύγω ● **1.** ontvluchten, ontkomen. — **2.** *overdr.* : *a*) *als rechtsterm* (*h. proces als een strijd opgevat*) : aan een aanklacht ontkomen, vrijgesproken worden. — *vd. b*) *v. een volksbesluit* : aangenomen worden. — **ἀπόφευξις,** εως, ἡ, vrijspraak.

ἀπό-φημι ● **1.** *ep.* (ἀπο-, goed), ronduit zeggen. — **2.** (ἀπο-, volgens plicht), berichten. — **3.** *a*) ontkennen. — *b*) weigeren.

ἀπο-φθέγγομαι ● (ἀπο-, goed), luide uitspreken. — **ἀπόφθεγκτος,** 2, sprakeloos. — **ἀπόφθεγμα,** τό, zinrijk gezegde, spreuk.

ἀπο-φθινύθω. 1. *onoverg.* : omkomen.— — **2.** *overg.* : doen omkomen : ἀ. θυμόν, H., het leven verliezen.

ἀπο-φθίνω ● **1.** *onoverg.* (*pr. en impf.*) *en pass.* ; te gronde gaan, omkomen. — **2.** *overg.* : te gronde richten, vernietigen, dooden.

ἀπο-φλαυρίζω, geringschatten.

ἀποφορά, ἡ [ἀποφέρω]. **1.** het afdragen *v. h. verschuldigde.* — **2.** *meton.* : het af te dragen bedrag ; *inz.* : *a*) belasting. — *b*) slavenrente (*uitkeering v. een voor eigen rekening werkenden slaaf of v. dengene, die een slaaf gehuurd heeft, aan diens meester*).

ἀπο-φράγνυμι. 1. versperren. — **2.** *overdr., med.* : door een verschansing van zich afhouden, afweren. — **ἀπόφραξις,** εως, ἡ, versperring.

ἀποφράς, άδος, *m. vr. bvn.* [ἀπό, φράζω], verboden : -άδες ἡμέραι, verboden dagen, *waarop volksvergaderingen en rechtszittingen verboden waren.*

ἀποφυγή, ἡ [ἀποφεύγω] *en* **ἀπόφυξις,** εως, ἡ [*id.*] = ἀπόφευξις.

ἀποφώλιος, 2 [ἀπό, *2e lid wschl. vw.* ὄφελος], nutteloos, waardeloos, ijdel.

ἀπο-χάζομαι, terugwijken.

ἀποχειροβίωτος, 2 [ἀπὸ χειρῶν βίοτον (ἔχων)], van handenarbeid levend.

ἀπο-χέω ● uitgieten.

ἀπο-χόω, afdammen.

ἀπο-χράω ● [3. χράω]. **I. 1.** *act* : *a*) voldoende zijn. — *b*) *gew. onpers.* -χρῃ, het is genoeg. — **2.** *pass.* : *a*) tevredengesteld worden, zich tevredenstellen. — *b*) *onpers.* (*zld.*) -χρῆται = *act.* — **II.** *med.* **1.** iets (τινί) opgebruiken, zich goed ten nutte maken. — **2.** (ἀπο-, afwijkend), misbruiken.

ἀπόχρη, *3 enk. ind. pr., en* **-ῆν,** *inf. pr. v.* ἀποχράω.

ἀποχρώντως, *bw.* [ἀποχρῶν, *part. pr. v.* ἀποχράω], op voldoende wijze.

ἀπο-χωρέω, weggaan, zich terugtrekken. — **ἀποχώρησις,** εως, ἡ, het heengaan, aftocht.

ἀπο-χωρίζω, afzonderen, verwijderen ; *in h. krijgswezen* : detacheeren.

ἀπο-ψάω ● **1.** afwrijven, afwisschen. — **2.** *een maat met d. strijkstok* afstrijken.

ἀπο-ψηφίζομαι ● **1.** door stemming verwerpen, tegenstemmen ; *inz.* : *a*) *een voorstel* afstemmen. — *b*) van de lijst der burgers schrappen. — **2.** *door stemming* vrijspreken. — **ἀποψήφισις,** εως, ἡ, vrijspraak.

ἀπο-ψιλόω. 1. kaal maken. — **2.** *overdr.* : berooven.

ἄπ-οψις, εως, ἡ, het verre zien.

ἀπο-ψύχω ● **1.** uitademen ; *inz.* : *a*) *met of zonder* ψυχήν *of* βίον : den geest geven, sterven. — *b*) in zwijm vallen. — **2.** afkoelen.

ἀππέμψει, H., *gesynk.* = ἀποπέμψει.

† **Ἄππιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Appius], Appius, *Rom. voornaam.*

ἀπραγμόνως, *bw.* **1.** zonder bezigheden ; *inz.* : zonder politieke werkzaamheid. — **2.** zonder moeite, - inspanning. — **ἀπραγμοσύνη,** ἡ, het vrij zijn van bezigheden, rust. — **ἀπράγμων,** 2 [πρᾶγμα]. **1.** vrij van bezigheden, vrijen tijd

hebbend; *inz.*: zonder politieke werkzaamheid, ambteloos. — **2.** *a*) *v. pers.*: vrij van moeilijkheden, - van last, vredelievend. — *b*) *v. zaken*: niet lastig.

ἄπρακτος, *ion.* **-ηκτος,** 2 [πράσσω]. **I.** *bedr.* **1.** die niets doet, lui. — **2.** die niets uitricht, - bereikt: *a*) *v. pers.*: die niet slaagt: ἀπῆλθεν ἄ., onverrichter zake. — *b*) *v. zaken*: vruchteloos, vergeefsch: ἄ. πόλεμος, H.; ° ἄ. ἐλπίς. — **II.** *lijd.* **1.** niet bewerkt: *a*) χωρίον -ον, onbebouwd land. — *b*) *overdr.*: ° μαντικῆς ἄ., niet bewerkt -, met rust gelaten door de waarzeggerskunst. — **2.** waartegen niets aan te vangen is: -οι ὀδύναι, H., onheelbare smarten.

ἄπρατος, 2 [πιπράσκω], niet verkocht.

ἀπρεπής, 2 [πρέπω], onbetamelijk.

ἄπρηκτος, 2, *ion.* = ἄπρακτος.

ἀπριάτην, *bw.* [*acc.vr.*] zonder koop, - betaling. — **ἀπρίατος,** 3 [πρίαμαι], ongekocht.

᾿Απρίης, *ion. gen.* εω, ὁ, Apriës, *koning v. Egypte, reg. 589-569 v. C.*

ἀπρίξ, *bw.* [2. ἀ- ; *vw.* πρίω ; *eig.*: vastbijtend als de tanden van een zaag], stevig vastgrijpend.

ἀπροβούλευτος, 2 [προβουλεύω], niet vooraf besproken in den Raad.

ἀ-πρόθυμος, 2, niet bereidwillig.

ἄπροικος, 2 [προΐξ], zonder bruidsschat.

ἀπρομήθεια, ἡ, onbezonnenheid. — **ἀ-προμηθής,** 2, onvoorzichtig, onbezonnen. — **ἀπρομήθια,** ἡ = -θεια.

ἀ-πρόσβατος, 2, ontoegankelijk.

ἀ-προσδόκητος, 2, onverwacht; *bw.* ἐξ -ου (*onz.*, *zelfst. g.*), onverwachts.

ἀ-προσήγορος, 2, niet aan te spreken, onvriendelijk.

ἀπρόσμαχος, 2 [προσμάχομαι], niet te bestrijden, onoverwinnelijk.

ἀπρόσμεικτος, 2, *en* **-μικτος,** 2 [μείγνυμι, μίγνυμι], geen omgang hebbend.

ἀπροσόμιλος, 2 [προσομιλέω], geen omgang hebbend, ongezellig.

ἀπρόσφορος, 2 [προσφέρομαι], niet te naderen, gevaarlijk.

ἀπροτίμαστος, 2 [πρότι, μαίομαι], ongerept.

ἀπροφάσιστος, 2 [προφασίζομαι], geen voorwendsels -, geen uitvluchten zoekend, bereidwillig.

ἄπτερος, 2 [πτερόν]. **1.** niet gevleugeld: τῇ δ' ἄ. ἔπλετο μῦθος, H., haar gedachte werd niet gevleugeld (*z.* ἔπος, I, 1), *d. i.* zij zei niets. — **2.** niet gevederd; *ook v. pijlen.*

ἀπτήν, ῆνος, *m. vr. bvn.* [*vw.* πτηνός], (nog) niet vliegend.

ἀπτοεπής, 2 [*wschl.* ἄεπτος, ἔπος], niet te zeggen dingen sprekend, vermetel in het spreken.

ἀπτόλεμος, 2 [πτόλεμος] = ἀπόλεμος.

ἅπτω, ἅψω, ἧψα; *pass. ao.* ἥφθην, *pf.* ἧμμαι (*ion.* ἅμμαι).

A. *alg.*: vastmaken, -knoopen: ἁψαμένη βρόχον ἀπὸ μελάθρου, H., (voor zich) een strik aan de zoldering bevestigend.

B. *rechtstreeksch med.* **I. 1.** zich vastmaken aan, vatten; *in ruimeren zin*: aanraken: ἥψατο γούνων, H., omvatte (smeekend) zijn knieën. — **2.** *overdr.*: *a*) aanpakken, ondernemen: -ομαι φιλοσοφίας (*gen.*), zich toeleggen op... — *b*) met de zintuigen of den geest bereiken: ἡ ψυχὴ τῆς ἀληθείας -εται; οὐκ εὖ -όμενος τῶν χρόνων, zich vergissend in de chronologie. — *c*) in de rede aanraken. — *d*) treffen: -ει (gij ontroert) τοῖς λόγοις τῆς ψυχῆς μου. — *e*) met iem. (τινός) in betrekking komen. — **II.** *inz.* **1.** vijandelijk aanraken, aanvallen: Εὐβοίας ἥπτετο. — **2.** *overdr.*: *a*) iem. bestrijden. — *b*) *inz.*: met woorden aanvallen, uitschelden.

C. *inz.*: met vuur aanraken, aansteken; *pass.* (*en*, H., *med. f.*): in brand raken, vlam vatten.

ἀπύ, *aiol.* = ἀπό.

ἄπυγος, 2 [πυγή], plat van rug.

ἀπυ-κρύπτω, ἀπυ-λείπω, ἀπυ-λιμπάνω, *aiol.* = ἀπο-.

ἀπύλωτος, 2 [πυλόω], zonder poorten.

ἀπύργωτος, 2 [πυργόω], zonder torens.

ἄπυρος, 2 [πῦρ] *en* **ἀπύρωτος,** 2 [πυρόω], zonder vuur: ἄπυρος λέβης, een ketel, nog niet op het vuur gezet.

ἄπυστος, 2 [πυνθάνομαι]. **1.** *lijd.*: *a*) van wien men niets verneemt. — *b*) niet hoorbaar, onverstaanbaar. — **2.** *bedr.*: die niets vernomen heeft, onkundig.

ἀπύω, *dor.* = ἠπύω.

ἄπωθεν [ἀπό, -θεν]. **1.** *bw.*: van verre. — **2.** *vrz. met gen.*: *a*) ver van. — *b*) *overdr.*: vreemd aan.

ἀπ-ωθέω ● **1.** wegstooten, wegduwen, verdrijven, terugslaan. — **2.** *overdr.*, *med.*: *a*) verdrijven, afwijzen: ° πένθος -εῖσθαι, het treuren staken. — *b*) versmaden.

ἀπώλεια, ἡ [ἀπόλλυμι]. **1.** *lijd.*: ondergang, dood. — **2.** *bedr.*: het verkwisten, verlies.

ἀπώμοτος, 2 [ἀπόμνυμι]. **1.** *lijd.*: afgezworen, wat men onder eede onmogelijk verklaart. — **2.** *bedr.*: die afgezworen heeft, die zweert iets niet te doen.

ἀπωστός, 3 [*verbaaladj. v.* ἀπωθέω]. **1.** verstooten, verdreven. — **2.** die niet kan verdreven worden.

ἀπωτέρω, *bw.* [ἀπό], verder.

ἄρ, *z.* ἄρα. — **ἄρ'** = ἄρα.

ἄρα, *ep.* **ἄρ** (*vóór medekl.*) *en enkl.* **ῥα** [*de drie vormen hebben zich uit de indogermaansche sonantische* r *ontwikkeld; ἄρ en ῥα zijn de zwakke trap*].
I. *drukt belangstelling uit* (*vrl bij* H.), *gelijk ons* zie ! ; *de gevoelswaarde v. dit w. wordt echter dikw. niet door een afzonderlijk Ned. w. weergegeven, maar blijkt uit h. verband*: οἰνοχόει ..., ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως, H., *Hephaistos hinkte rond, den goden* wijn inschenkend, en zie: er barstte een onbedaarlijk gelach uit.
II. *inz.* **1.** *drukt belangstellende verrassing uit, als iem. een licht opgaat ten gevolge v. een gebeurtenis, een overweging of een redeneering*: zooals nu blijkt, dus, dan, dan nu, dan wel (*blijft dikw. onvertaald, gelijk* 1) : ° κἀξ ἀγεννήτων ἄρα μῦθοι καλῶς πίπτουσιν, zelfs uit den mond van nederige menschen vallen dus wijze woorden (*een personage in h. drama, na d. wijzen raad v. een slavin*) ; κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή, H., en dat was voor hem, zooals later bleek, het begin van het onheil ; εἰ ἄρα κωλύοιντο πλεῖν (ἄρα : *een gevolg v. d. oorlogstoestand, dat d. spreker opeens vóór d. geest komt*); τίς τ' ἄρ ... ; wie dan ... ? ; ° οὐκ ἄρ' Ἡρακλῆς λέξομαι, ik zal dus geen ... meer heeten. — **2.** *door een verdere ontwikkeling, sinds* PL. = οὖν, δή.

ἀρά, ἡ **1.** gebed. — **2.** *gew. in ongunstigen zin* : *a*) gebed tegen iem., verwensching, vloek. — *b*) ° *verpers. als godin* : de Vloek.

ἆρα. 1. *vraagpartikel* (*gew. aan h. begin v. d. zin*), *geeft op zichzelf niet te kennen, of men een bevestigend dan wel een ontkennend antwoord verwacht,* = *Lat.* -nĕ : *a*) *in directe vragen is het onvertaalbaar* : ° ἆρ' ἔστιν ; ἆρ' οὐκ ἔστιν ; is zij het? is zij het niet? ; *in indirecte vragen*: of. — *b*) *in verbindingen behoudt ieder w. zijn eigen kracht* : ἆρ' οὐ *laat een bevestigend antwoord voorzien,* = *Lat.* nonne : niet? ; ἆρά γε, *levendiger dan* ἆρα *alleen*; ἆρ' οὖν, maar? — **2.** ° = ἄρα *in zijn verschillende beteekenissen.*

Ἄραβες, *z.* Ἄραψ.

ἀραβέω [ἄραβος], kletteren.

Ἀραβία, ἡ [*Semietisch w.*], Arabië, *omvattend h. huidige land v. dien naam en zich bovendien vaak tot aan d. Tigris uitstrekkend.* — **Ἀράβιος**, 3, Arabisch; Ἀ. κόλπος, de Roode Zee; οἱ -οι = Ἄραβες.

ἄραβος, ὁ, geklapper.

ἄραγε = ἄρα γε.

ἀραγμός, ὁ [ἀράσσω], gekletter, het slaan.

ἆραι, *inf. ao. act. en 2e ao. imper. med v.* αἴρω.

Ἀραιθυρέη, ἡ, Araithurea, *stad en gewest in Argolis.*

ἀραιός *en* ἀρ-, 3, dun, tenger, smal.

ἀραῖος, 3 *en* ° 2 [ἀρά]. **1.** *lijd.*: *a*) dien men bij het verwenschen aanroept: ° Ζεὺς ἀ. — *b*) vervloekt. — **2.** *bedr.*: vloek brengend.

ἀραίρηκα, -ρημαι, *z.* αἱρέω

ἀράμενος, *v.* αἴρω.

Ἀράξης, ου, ὁ, *naam v. verschillende rivieren* : *a*) *valt in de Kaspische Zee bezuiden Bakoe, nu Aras.* — *b*) *bij* XEN., de Chaboras, *linker bijrivier v. d Eufraat.* — *c*) de Jaxartes, *nu Syr-Darja, die zich in h. Aral-meer stort.* — *d*) *de benedenloop der Wolga.*

ἀράομαι [ἀρά]. **I. 1.** *a*) bidden, smeeken: ἀ. Ἀπόλλωνι ; *ééns met acc.* : ἀ. ἐρινῦς, H., de wraakgodinnen aanroepen. — *b*) *bildend* beloven. — **2.** wenschen, verlangen. — **II.** iem. iets toewenschen. **1.** ἀ. τινι ἀγαθά. — **2.** *gew. in slechten zin* : *a*) ἀρᾶσθαι τὰς μεγίστας ἀρὰς ὑμῖν. — *b*) *zonder acc.* : vervloeken : ἀ. τινι.

ἄραρα, *z.* ἀραρίσκω.

ἀραρίσκω [*wrt.* ἀρ *met redupl.*], *f.* —, *ao.* ἦρσα, *2e ao.* ἤραρον (*att. redupl.*), *2e pf.* (*met onoverg. beteek.*; *att. redupl.*) ἄραρα (*ion.* ἄρηρα) ; *med. 2e ao. part.* ἄρμενος; *pass. ao.* ἤρθην (ἄρθεν, H. = ἤρθησαν), *pf.* ἀρήρεμαι.
A. *overg.* (*pr., impf., 1e en 2e ao.*). **I. 1.** *a*) samenvoegen, bevestigen, aanpassen : στίχες ἄρθεν, H., de rijen werden opeengedrongen, - sloten aaneen. — *b*) *overdr.*: aanpassen, aangenaam maken : γέρας ἄρσαντες κατὰ θυμόν, H., *lett.*: het geschenk aangepast hebbend overeenkomstig mijn hart. — **2.** *a*) door samenvoegen tot stand brengen, bouwen : τοῖχον (muur) ἀ. λίθοισιν, H. — *b*) *overdr.* : θάνατόν τινι ἀ., H., iem. den dood bereiden. — **II. 1.** goed voorzien van, uitrusten: νῆα ἀ. ἐρέτῃσι, H., met roeiers. — **2.** *overdr.*: bevredigen: ° ἄραρεν (*ao.*) φρένας, *de nachtegaal* verkwikt mijn hart.
B. *onoverg.* (*2e ao., 2e pf.*) *en part. 2e ao. med.* ἄρμενος. — **I. 1.** aaneengevoegd -, bevestigd -, aangepast zijn, passen: πύλαι εὖ ἀραρυῖαι, H., stevig ineengezette poorten. — **2.** *overdr.*: *a*) aange-

naam zijn (= ἀρέσκω): ὅφ ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, H., het heeft zich aangepast -, het bevalt ons in ons hart. — *b*) vaststaan, beslist zijn: ° ταῦτ' ἄραρε, mijn besluit staat vast. — **II.** goed voorzien zijn van: πόλις πύργοις ἀραρυῖα.

ἄραρον, z. ἀραρίσκω. — **ἀραρότως,** *bw.* [ἀραρώς, *part. pf. v.* ἀραρίσκω], vast, stevig.

ἄρας, ἄρασθαι, z. αἴρω.

ἀράσσω, *att.* **-άττω,** ἀράξω, ἤραξα; *pass. ao.* ἠράχθην. — **1.** stooten, slaan, kloppen, beuken. — **2.** *overdr.*: ° ἀ. τινὰ ὀνείδεσι, met scheldwoorden overstelpen.

ἀρατός, 3 [*verbaaladj. v.* ἀράομαι]. **1.** vervloekt. — **2.** ° vloek brengend.

ἀράττω, z. ἀράσσω.

ἀράχνη, ἡ, spin. — **ἀράχνιον,** τό, spinneweb, -draad.

Ἄραψ, αβος, *m. bvn.* **1.** Arabisch. — **2.** οἱ -αβες, Arabieren.

ἀράω [ἀρά], *act. alleen inf. pr.* ἀρήμεναι, H., gebeden hebben; *gew. med.*, z. ἀράομαι.

ἀργαλέος, 3 [*door dissimilatie* ⟵ *ἀλγαλέος, *v.* ἄλγος]. **1.** moeilijk *te bereiken enz.*, gevaarlijk. — **2.** smartelijk.

Ἀργεάδης, ου, ὁ, Argeade, zoon van Argeas, *t. w. Polumelos.*

Ἀργεῖος, 3 [1. Ἄργος] **1.** Argeïisch. — **2.** *a*) ὁ Ἀ., *gew. mrv.*: Argeiërs, inwoners van Argos; *bij* H., *alg.*: Grieken. — *b*) ἡ -α, Argeïische vrouw.

ἀργεϊφόντης, ου, ὁ [2. Ἄργος; *st. v.* ἔ-πεφν-ον, 2[en] *ao. v.* θείνω], Argosdooder.

Ἀργειῶτις, ιδος, *vr. bvn.* [1. Ἄργος] = Ἀργεία.

ἄργεμον, τό [1. ἀργός], witte vlek op het oog.

ἀργεννός, 3 [ἀργής] = 1. ἀργός. — **ἀργεστής,** οῦ, *m. bvn.* [*id.*], helder makend.

ἀργέω [3. ἀργός], niet werken. — **1.** lui zijn: -εῖν τῆς δημιουργίας (*gen. v. scheiding*), zijn werk verzuimen. — **2.** rusten.

ἀργήεις, εσσα, εν, *en* **ἀργής,** ῆτος, *m. vr. bvn.* (*ep. dat. en acc. ook* ἀργέτι, ἔτα) [z. ἄργυρος], stralend, schitterend, helder wit.

ἀργία, ἡ [3. ἀργός], het niet-werken, werkeloosheid, luiheid.

ἀργικέραυνος, 2 [ἀργέτα κεραυνὸν (ἔχων)], met schitterenden bliksem.

Ἀργίλιος, 3, uit Argilos. — **Ἄργιλος,** ὁ, *stad in Makedonië.*

ἄργιλος, ἡ [⟶ *Lat.* argilla], klei. — **ἀργιλώδης,** 2, kleiachtig.

ἀργινόεις, εσσα, εν [ἀργής] = ἀργής.

ἀργιόδους, όδοντος, *m. vr. bvn.* [ἀργοὺς (1. ἀ.) ὀδόντας (ἔχων)], met blinkende tanden.

1. **ἀργίπους,** ποδος, *m. vr. bvn.* [ἀργοὺς (2. ἀ.) πόδας (ἔχων)], snelvoetig. — 2. **ἀργίπους,** ποδος, *m. vr. bvn.* [ἀργοὺς (1. ἀ.) πόδας (ἔχων)], witvoetig.

Ἄργισσα, ἡ, *stad in Thessalië.*

ἄργμα, τό, *alleen mrv.* [ἄρχω]. **1.** eerstelingen. — **2.** *alg.*: offergave.

Ἀργογενής, 2 [1. Ἄργος, γίγνομαι], uit Argos stammend. — **Ἀργόθεν,** *bw.* [1. Ἄργος, -θεν], uit Argos. — **Ἀργολίς,** ίδος. **1.** *vr. bvn.*, uit Argos. — **2.** ἡ Ἀ. [χώρα], Argolis, *landschap in de Peloponnesos.*

1. **ἀργός,** 3 [z. ἄργυρος], schitterend, glanzend, helder wit.

2. **ἀργός,** 3, vlug.

3. **ἀργός,** 2 *en* 3 [ἀεργός, *uit* 1. ἀ-, ϝέργον]. **1.** *bedr.*: *a*) niet werkend, lui. — *b*) *overdr. v. zaken*: niets uitwerkend, -voortbrengend, vruchteloos: νῆες -αὶ ἐς ..., niet in staat ... — **2.** *lijd.*: *a*) niet bewerkt, verwaarloosd. — *b*) niet gedaan, niet gebeurd.

1. **Ἄργος,** τό [1. ἀργός; *eig.*: de Witte stad], *naam v. verscheidene steden, vrl* **1.** *a*) Argos, *hoofdstad v. Argolis.* — *b*) *bij uitbr.*: α) *h. gebied v. Agamemnoon, met hoofdstad Mukene, ook* Ἄ. Ἀχαιϊκόν *geheeten.* — β) *Argolis.* — γ) *de Peloponnesos.* — δ) *geheel Griekenland.* — **2.** Ἄ. Πελασγικόν, het Pelasgische Argos, *h. rijk v. Achilleus, een stad of een vlakte in Thessalië.*

2. **Ἄργος,** ὁ [⟶ *Ned.* Argus], *de honderdoogige bewaker der koe Io.*

3. **Ἄργος,** ὁ [1. *of* 2. ἀργός; *eig.*: de Witte *of* de Vlugge], *de hond v. Odusseus.*

Ἄργοσ-δε, *bw.* [1. Ἄ.], naar Argos.

ἀργύρειος, 3 [ἄργυρος], den zilvermijnbouw betreffend; *alleen in* -α ἔργα, -α μέταλλα *en, zelfst. g.*, τὰ -α, zilvermijnen.

ἀργύρεος-οῦς, έα-ᾶ, εον-οῦν [*id.*]. **1.** zilveren. — **2.** met zilver versierd.

ἀργύριον, τό [ἄργυρος]. **1.** *a*) zilvermunt. — *b*) *alg.*: geld. — **2.** *meton.*: zilver.

ἀργύριος, *dor.* = ἀργύρεος.

ἀργυροδίνης, ου, *m. bvn.* [ἀργυρᾶς δίνας (ἔχων)], met zilveren kolken. — **ἀργυροειδής,** 2 [ἀργύρου εἶδος (ἔχων)], zilverachtig. — **ἀργυρόηλος,** 2 [ἀργυροῦς ἥλους

(ἔχων)], met zilveren knoppen. — **ἀργυρό-πεζα,** *vr. bvn.* [ἀργυρᾶς πέζας (ἔχουσα)], met zilverwitte voeten. — **ἀργυρόπους,** ους, ουν, *gen.* ποδος [ἀργυροῦς πόδας (ἔχων)], met zilveren pooten (*v. bedden enz.*).

ἄργυρος, ὁ [*vw.* ἀργής, *Lat.* argentum]. **1.** zilver. — **2.** *inz.*: *a*) gemunt zilver, zilverstuk. — *b*) *alg.*: geld.

ἀργυρότοξος, 2 [ἀργυροῦν τόξον (ἔχων)]. **1.** met zilveren (= *missch.*: met zilver versierden) boog, *epitheton v. Apolloon.* — **2.** ὁ ᾿Α., *d. i. Apolloon.*

ἀργυροῦς, *z.* ἀργύρεος.

ἀργυρόω [ἄργυρος], verzilveren, met zilver versieren.

ἀργυρώνητος, 2 [ἀργύρου ὠνητός], voor geld gekocht.

ἀργύφεος, 3, *en* **-φος,** 2 [ἀργής; 2[e] *lid?*], glanzend wit.

᾿Αργώ, όος-οῦς, ἡ, *h. schip waarop Jasoon naar Kolchis voer.* — **᾿Αργῷος,** 3, van de Argo.

ἀργῶς, *bw. bij* 3. ἀργός.

᾿Αρδέρικκα, ων, τά, *naam v. een plaats bij Babuloon en v. eene bij Soesa.*

ἄρδεσκε, *z.* ἄρδω.

ἄρδην, *bw.* [αἴρω]. **1.** opwaarts, omhoog: ° πηδάω ἄ. — **2.** *a*) op- en wegnemend: πόλις ἄ. διαφθείρεται, wordt geheel en al verwoest (*vgl. Lat.* funditus). — *b*) *overdr.*: geheel en al: ἄ. πάντες, allen zonder uitzondering.

ἀρδμός, ὁ [ἄρδω], drenkplaats.

ἄρδω, (*iter. impf.* ἄρδεσκε), ἄρσω, ἦρσα. — **1.** *a*) besproeien, bevochtigen, onder water zetten. — *b*) *vee* drenken. — **2.** *overdr.*: laven, verkwikken.

᾿Αρέθουσα, ἡ, Arethoesa, *naam v. verscheidene bronnen, nl. op Ithaka, op Euboia en op h. eiland Ortugia te Syrakuse.*

ἀρειή, ἡ, *ion.* [ἀρά], beschimping, bedreiging.

᾿Αρειμάνιος, ὁ [*Perzisch w.*], Ariman, *de booze god der Perzen.*

ἄρειον, *onz. v.* ἄρειος *en* ἀρείων.

᾿Αρειοπαγίτης = ᾿Αρεοπαγίτης.

῎Αρειος, 2, *ion.* **᾿Αρήϊος,** 3 [῎Αρης]. **1.** *a*) Ares betreffend, aan Ares gewijd.— *b*) *inz.*: ῎Α. πάγος (° *ook mrv.*), Aresheuvel *te Athene*: ἡ ἐν -ῳ πάγῳ βουλή *en meton.* ῎Α. πάγος, Areopaag, *h. hoogste Atheensche gerechtshof, dat op d. Aresheuvel zetelde.* — **2.** *meton.*: *a*) den oorlog betreffend: ἔντεα ἀρήϊα, H., krijgswapenen. — *b*) krijgshaftig, dapper.

ἀρείφατος, *ep.* **ἀρηΐ-,** 2 [῎Αρει (*dat.-loc. of instrum.*); *st. v.* ἔ-πε-φν-ον, 2[e] *ao. v.* θείνω]. **1.** door Ares -, in den strijd gedood. — **2.** *na* H.: in den strijd doodend, krijgshaftig, dapper.

ἀρείων, 2 [*vw.* ἀρετή] *dient als comp. bij* ἀγαθός. — **1.** beter, voortreffelijker. — **2.** *inz.*: dapperder, voornamer, rijker (*z.* ἀγαθός). — **᾿Αρείων,** ονος, ὁ, *h. paard v. Adrastos.*

ἄρεκτος, 2 [*ep. voor* * ἄ-ρρεκτος; 1. ἀ-, ῥέζω], ongedaan, onvoltooid.

ἀρέομαι, *ion.* = ἀράομαι.

᾿Αρεοπαγίτης, ου, ὁ [῎Αρειος πάγος], Areopagiet, lid van den Areopaag.

῎Αρεος, ῎Αρες, ῎Αρες, *z.* ῎Αρης.

ἀρέσθαι, *inf. 2e ao. med. v.* αἴρω.

ἀρεσκόντως, *bw.* [ἀρέσκων, *part. v.* ἀρέσκω], op welgevallige wijze.

ἀρέσκω, ἀρέσω, ἤρεσα; *med.* ἀρέσομαι (H. -σσ-), ἠρεσάμην (H. -σσ-); *pass.* ἠρέσθην. — [*wrt.* ἀρ-; *vw.* ἀραρίσκω].

I. 1. *a*) iets weer goed maken. — *b*) op welgevallige wijze volbrengen: ° σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι. — **2.** *a*) iem. tevredenstellen. — *b*) *inz.*, *med.*: tot bedaren brengen, zich (*sibi*) genegen maken, met zich verzoenen.

II. 1. *a*) behagen, aangenaam zijn: ἀ. τινί, *soms* τινά, aan iem. — *b*) *onpers.*: -ει μοι, het behaagt mij; ταῦτα ἤρεσέ σφι ποιέειν, HDT., zoo beslisten zij.— **2.** *pass.* (SOPH. *Ant.* 500) = *act.*

ἀρεστός, 3 [*verbaaladj. v.* ἀρέσκω], welgevallig, aangenaam.

ἀρέταιχμος, 2 [ἀρετή, αἰχμή], dapper met de lans. — **ἀρετάω** [ἀρετή], gedijen.

ἀρετή, ἡ [*wrt.* ἀρ; *vw.* ἀραρίσκω], het kunnen *op ieder gebied, iedere* voortreffelijkheid, - goede eigenschap.

A. *v. dieren en zaken*: ἀ. ἵππου; ἀ. γῆς, vruchtbaarheid van den bodem.

B. *gew. v. d. mensch.* **I.** *elke* uitwendige hoedanigheid. — **1.** schoonheid, flinkheid, kracht: ἀ. (goede gesteldheid) σώματος. — **2.** voorspoed. — **II.** *elke* inwendige hoedanigheid. — **1.** *a*) α) mannenmoed, dapperheid. — β) *meton.*, *concr.*, *mrv.*: dappere daden. — *b*) *v. d. geest*: bekwaamheid, meesterschap: ἀ. τεκτονική, bouwkunst. — *c*) *in zedelijken zin*: α) deugd, deugdzaamheid, edelmoedigheid, edele gezindheid, rechtschapenheid. — β) *meton.*: bewezen dienst, - diensten. — **2.** *meton.*: roem der dapperheid, - der deugd.

῎Αρευς, ευος, ὁ, *aiol.* = ῎Αρης.

῎Αρεως, *gen. v.* ῎Αρης.

1. **ἀρή,** *ion.* = ἀρά.

2. **ἀρή,** ἡ, *ion.*, verderf, onheil.

ἄρῃ, *3 enk. conj. 1e ao. act. en 2 enk. conj.*

2e *ao. med. v.* *αἴρω.*

ἀρήγω. 1. te hulp komen, bijstaan : *ἀ. τινί,* iem. — **2.** afweren : ° *ἀ. φόνον τέκνοις.* — **ἀρηγών,** *όνος, ἡ,* helpster.

ἀρηΐ-θοος, 2, vlug in den strijd. — **ἀρηΐ-κτάμενος,** 2, door Ares -, in den strijd gedood. — **᾿Αρήϊος, ἀρηΐφατος,** *ion.* = *ἀρει-.* — **ἀρηΐ-φιλος,** 2, door Ares bemind.

ἄρηκτος, 2 = *ἄρρηκτος.*

ἀρήμεναι, H., *inf. pr. v. ἀράω.*

ἀρημένος, *alleen m. [part. pf. v. * ἀράω of * ἀρέω],* beschadigd, verzwakt.

ἀρήν, *ἀρνός, ὁ,* schaap, lam.

᾿Αρήνη, *ἡ, stad in Elis.*

ἄρηξις, *εως, ἡ [ἀρήγω],* hulp.

῎Αρηος, *ep. gen. v. ῎Αρης.*

ἄρηρα *en* **ἀρήρεμαι,** *z. ἀραρίσκω.*

ἀρήρομαι, *pf. pass. v. ἀρόω.*

῎Αρης, *gen. εως, εος ; dat. εϊ, gecontr. ει ; acc. εα, η* (H. *verder : voc.* *῎Αρες, ῎Αρες ; gen. ηος ; dat. ηϊ, ῃ ; acc. ηα, ην*). — **I.** Ares, *god v. d. oorlog en, bij de tragici, van alle verwoesting ;* ° *῎Αρεος πάγος, z. ῎Αρειος.* — **II.** *meton.* **1.** *h. werk v. Ares :* oorlogswoede, oorlog, gevecht, doodslag, gewelddadige dood ; *ook :* doodelijke wond. — **2.** *de helpers v. Ares :* krijgsmacht.

ἀρητήρ, *ῆρος, ὁ [ἀράομαι],* bidder, priester.

᾿Αρητιάδης, *ου, ὁ,* Aretiade, zoon van Aretos, *t. w. Nisos.*

ἀρητός, *ion. = ἀρατός.*

ἄρθεν, *z. ἀραρίσκω.*

ἀρθήσομαι, *f. pass. v. αἴρω.*

ἀρθμέω, *onoverg.*, verbonden zijn. — **ἄρθμιος,** 3, verbonden, bevriend. — **ἀρθμός,** *ὁ [vw. ἀραρίσκω],* verbinding, vriendschap.

ἄρθρον, *τό [vw. ἀραρίσκω ; eig. :* samenvoeging]. **1.** gewricht. — **2.** *synekd. :* lid *v. h. lichaam.* — **ἀρθρόω. 1.** van gewrichten voorzien. — **2.** articuleeren.

ἀρι-, *versterkend voorvoegsel [vw. ἄριστος],* zeer (*vgl. ἐρι-*).

᾿Αριάδνη, *ἡ, dochter v. Minoos, d. mythischen koning v. Kreta.*

᾿Αριαῖος, *ὁ, veldheer v. d. jongeren Kuros.*

ἀρί-γνωτος, 2 *en* 3. — **1.** gemakkelijk te herkennen. — **2.** beroemd ; *ook :* berucht.

ἀριδείκετος, 2 *[ἀρι-, δείκνυμι ?],* uitmuntend.

ἀρί-δηλος, 2. — **1.** goed zichtbaar. — **2.** *overdr. :* duidelijk. — **ἀρίζηλος,** 2 *en* 3 *[ἀρι-; * ζῆλος, vw. δῆλος].* **1.** goed zichtbaar, schitterend. — **2.** *overdr. v. d. klank :* goed hoorbaar.

ἀριθμέω *[ἀριθμός] en med. :* tellen, optellen. — **ἀρίθμησις,** *εως, ἡ,* het tellen. — **ἀριθμητικός,** 3, het tellen betreffend : *ἡ -ή [τέχνη],* rekenkunde. — **ἀριθμητός,** 3 *[verbaaladj.],* telbaar.

ἀριθμός, *ὁ.* **1.** *a)* getal, aantal, hoeveelheid, groep : ° *ἀ. λόγων,* (niets dan) een aantal woorden, ijdele woorden. — *b) overdr. v. ruimte :* lengte : *ἀ. ὁδοῦ.* — **2.** telling.

῎Αριμα, *ων, τά, bergachtig landschap in Kilikië.*

† **᾿Αριμαθαία,** *ἡ, stad in Palestina ; ligging onbekend.*

᾿Αριμάνιος = *᾿Αρει-.*

ἀριπρεπής, 2 *[ἀρι-; vw. πρέπω]* **1.** hoog uitstekend, goed zichtbaar, schitterend. — **2.** *overdr. :* uitstekend, uitmuntend.

᾿Αρίσβη, *ἡ, stad in Troas.* — **᾿Αρίσβηθεν,** *bw.,* uit Arisbe.

ἀρίσημος, 2 *[ἀρι-, σῆμα],* aanzienlijk, geëerd.

᾿Αρισταγόρας, *ου, ὁ [ἄριστος, ἀγορά ; eig. :* machtig in de volksvergadering], *naam v. verscheidene tirannen in Klein-Azië, o. a. tiran v. Milete omstr. 500 v. C.*

᾿Αρίσταρχος, *ὁ [ἄριστος ἄρχων ; eig. :* zeer goed heerscher], *o. a. een der 400 oligarchen te Athene.*

ἀριστάω *[ἄριστον].* **1.** ontbijten. — **2.** † middagmalen.

ἀριστεία, *ἡ [ἄριστος].* **1.** dapperheid. — **2.** dappere daad.

᾿Αριστείδης, *ου, ὁ [ἀριστεύς, -ίδης ; eig. :* zoon van den dapperste], *beroemd Atheensch staatsman, gest. omstr. 467 v. C.*

ἀριστεῖον, *τό, gew. mrv. [ἀριστεύς],* prijs der dapperheid.

ἀριστερός, 3 *[ἄριστος ; euphemistisch gelijk εὐώνυμος ; -τερος].* **1.** *a)* linksch, linker-. — *b) α) ἡ -ὰ [χείρ],* linkerhand : *ἐν -ᾷ, ἐξ -ᾶς* (*z. ἐξ,* B, I, 2, a, *einde*), links. — *β) τὸ -όν [κέρας],* linkervleugel. — **2.** *meton. :* (*de Gr. vogelwichelaar keerde zich naar h. noorden, en de voorteekens in h. westen waren onheilspellend*), onheilspellend. — **3.** *overdr. : a)* verkeerd, dwaas. — *b)* † onaangenaam. — **ἀριστερόφιν,** *ep. gen. v. ἀριστερός.*

ἀριστεύς, *ὁ [ἄριστος].* **1.** de beste. — **2.** *inz. :* de dapperste, de voornaamste, de aanzienlijkste. — **ἀριστεύω. 1.** de beste -, de dapperste -, de voornaamste zijn, uitmunten, overtreffen. — **2.** *met acc. v. h. inwendig voorw. :* als prijs wegdragen.

ἀριστηΐη, -τήϊον, *ion.* = -τεία, -τεῖον.

᾽Αρίστιππος, ὁ [ἄριστος, ἵππος], *wijsgeer, 1e helft der IVe eeuw v. C.*

᾽Αριστοβούλη, ἡ, Beste Raadgeefster, *epitheton v. Artemis.* — **᾽Αριστόβουλος,** ὁ [ἄριστος, βουλή; den besten raad gevend], Aristoboelos, *Gr. geschiedschrijver ten tijde v. Alexander d. Groote.*

᾽Αριστογείτων, ονος, ὁ [ἄριστος γείτων], *een der moordenaars v. Hipparchos.*

ἀριστοκρατία, ἡ [ἀρίστων κράτος], aristokratie, regeering der voornaamsten. — **ἀριστοκρατικός,** aristokratisch, aristokratisch gezind.

ἀριστό-μαντις, εως, ὁ, uitstekend ziener.

ἄριστον, τό [*vw.* ἦρι]. **1.** ontbijt. — **2.** *na* H. *ook:* *a)* middageten. — *b) alg.*: maaltijd.

᾽Αριστόνικος, ὁ [ἀρίστας νίκας (νικῶν); *eig.*: schoone zegepralen behalend], *zoon v. koning Eumenes II v. Pergamon.*

ἀριστοποιέομαι [ἄριστον ποιέομαι], zijn ontbijt gereedmaken, ontbijten.

ἄριστος, 3 [*vw.* ἀρετή], *dient als superl. bij* ἀγαθός. — **I.** (*z.* ἀγαθός). **1.** best. — **2.** *inz.*: *a)* dapperst, voornaamst, edelst. — *b) in zeer verzw. zin, vrl als aanspraak*: ὦ ἄριστε, *met krasis* ὤριστε, beste vriend. — **II.** *bw.* -α [*onz. mrv.*], het best; *z.* εὖ, *begin.*

᾽Αριστοτέλης, ους, ὁ [(εἰς) ἀρίστους τελέων; *eig.*: tot de besten behoorend], *beroemd wijsgeer uit Stageira in Makedonië, 384-322 v. C.*

᾽Αριστοφάνης, ους, ὁ [ἄριστος φαίνων; *eig.*: als de beste schitterend], *beroemd Atheensch blijspeldichter, omstr. 450-omstr. 385 v. C.*

᾽Αριστοφῶν, ῶντος, ὁ, *redenaar en staatsman, IVe eeuw v. C.*

ἀριστόχειρ, ρος, *m. vr. bvn.* [ἄριστος χεῖρα], de beste met de vuist: ° ἀ. ἀγών, wedstrijd in de dapperheid.

᾽Αρίστων, ωνος, ὁ [ἄριστος], *o. a. vader v. Platoon.*

ἀρισφαλής, 2 [ἀρι-, σφάλλω], waar men gemakkelijk valt.

ἀριφραδής, 2 [ἀρι-, φράζομαι]. **1.** *lijd.*: gemakkelijk te kennen, zeer duidelijk. — **2.** *bedr.*: zeer schrander.

᾽Αρίων, ονος, ὁ. **1.** *Lesbisch citerspeler, omstr. 600 v. C.* — **2.** *paard v. Adrastos.*

᾽Αρκαδία, ἡ, Arkadië, *landschap in de Peloponnesos.* — **᾽Αρκαδικός,** 3, Arkadisch. — **᾽Αρκάς,** άδος, *m. vr. bvn.*, Arkadisch; ὁ ᾽Α., Arkadiër.

᾽Αρκεισιάδης, ου, ὁ, Arkeisiade, zoon van Arkeisios. — **᾽Αρκείσιος,** ὁ, *vader v. Laërtes.*

᾽Αρκεσίλαος, ὁ [ἀρκέων λαῷ; *eig.*: beschermer van het volk], *o. a. een aanvoerder der Boiotiërs vóór Troje.*

ἄρκεσις, εως, ἡ [ἀρκέω], hulp, voordeel.

᾽Αρκεσσι- = ᾽Αρκεισι-.

ἀρκετός, 3 [ἀρκέω], voldoende.

ἀρκέω, έσω, ἤρκεσα; *pass.* ἀρκεσθήσομαι, ἠρκέσθην. — [*vw. Lat.* arcēre].
I. 1. afweren, afhouden: ἀ. τι ἀπό τινος; ἀ. ὄλεθρόν τινι (*dat. v. voordeel*). — **2.** *met dat. alleen*: helpen, bijstaan, dienst bewijzen, beschermen.
II. 1. toereikende kracht hebben, in staat zijn, vermogen: ἀ. τινί, stand houden tegen; ° ἔργα (*inwendig voorw.*) οὐ μείω ἀ., geen mindere daden volbrengen. — **2.** *vd.*: *a)* voldoende zijn, volstaan: ° -έσω θνήσκουσα, mijn dood zal voldoende wezen; τὰ -οῦντα, het noodige, levensbehoeften; *dikw. onpers.*: -εῖ μοι, het is mij voldoende. — *b) pass.*: voldaan zijn, zich tevredenstellen met: -εῖσθαι ὀλίγοις, met weinig.

ἄρκιος, 3 [*vw.* ἀρκέω]. **1.** *a)* veilig, zeker. — *b)* helpend. — **2.** toereikend. — **ἄρκος,** τό [*id.*], beschutting. — **ἀρκούντως,** *bw.* [*v. h. part. v.* ἀρκέω], toereikend, voldoende.

ἀρκτέον, *verbaaladj.* **1.** [ἄρχομαι], men moet beginnen. — **2.** [ἄρχω]. *a) bedr.*: men moet bevelen. — *b) lijd.*: men moet gehoorzamen.

ἄρκτος, ὁ, ἡ. **1.** beer, berin. — **2.** *a) h. sterrenbeeld* de Groote Beer. — *b) meton.*: Noorden.

᾽Αρκτοῦρος, ὁ [ἄρκτου οὖρος, hoeder]. **1.** Arcturus, Berenhoeder, *ster in h. sterrenbeeld Boötes.* — **2.** *meton., de tijd v. d. helischen opgang v. Arcturus, midden September*: begin van den herfst.

ἀρκτῷος, 3 [ἄρκτος], noordelijk; τὰ -α, Noorden.

ἄρκυς, υος, ἡ. **1.** jachtnet, fuik. — **2.** *overdr.*: valstrik, gevaar. — **ἀρκύστατος,** 2 [ἄ., ἵσταμαι], opgesteld als een jachtnet; τὰ -α, opgestelde jachtnetten.

ἅρμα, τό [*wrt.* ἀρ; *vw.* ἀραρίσκω]. **1.** wagen, *inz.* strijdwagen; H. *dikw. mrv.* = *enk.* — **2.** gespan, paarden en wagen.

῞Αρμα, τό, *vlek in Boiotië.*

ἁρμαλιά, ἡ, toegedeeld voedsel, mondvoorraad.

ἁρμάμαξα, ἡ [ἅρμα, ἅμαξα], staatsie-, reiswagen.

ἁρμάτειος, 3 [ἅρμα], van een wagen.

ἁρματηλάτης, ου, ὁ [ἅρμα ἐλαύνω], wagenmenner. — **ἁρματήλατος,** 2 [*id.*],

op een wagen rijdend: ° Παλλὰς ἁ. — **ἁρματοπηγός,** ὁ [ἅρμα πήγνυμι], wagenmaker. — **ἁρματοτροχιά,** ἡ [ἅρματος τροχός], wagenspoor.

°Ἀρμενία, ἡ, Armenië. — **Ἀρμενιακός,** 3, *en* **Ἀρμένιος,** 3, Armenisch; οἱ Ἀρμένιοι, Armeniërs.

ἄρμενος, *z.* ἀραρίσκω.

Ἁρμήνη, ἡ, *havenplaats v. Sinope.*

ἁρμογή, ἡ [ἁρμόζω]. **1.** samenvoeging. — **2.** *meton.*: plaats der samenvoeging, metselvoeg.

ἁρμόδιος, 3 [ἁρμόζω], goed aangepast, passend. — **Ἁρμόδιος,** ὁ, *een der moordenaars v. Hipparchos, 514 v. C.*

ἁρμόζω, *att.* **-όττω,** όσω, ἥρμοσα, ἥρμοκα; *pass.* οσθήσομαι, ἡρμόσθην, ἥρμοσμαι. — [ἁρμός]

I. *overg.* **1.** *a*) aaneenvoegen, in elkaar zetten, aanpassen: λίθος ἁρμοσμένος, HDT., goed aaneensluitend; ἁρμόζεο σχεδίην, H., bouw u (*med.*) een vlot. — *b*) *inz.*: *een muziekinstrument* stemmen: ἡρμοσμένη λύρα. — **2.** *overdr.*: *a*) door den echt verbinden, verloven: ἁ. θυγατέρα τινί; -εσθαι γυναῖκα, zich (*med.*) verloven met, huwen. — *b*) *een vereeniging* (*stad enz.*) goed ineenzetten, ordenen, besturen: ° ἁ. στρατόν. — *c*) *een overeenkomst* sluiten.

II. *onoverg.* **1.** passen: χιτὼν -ων. — **2.** *overdr.*: *a*) passen: ° ἃ -όσει τῷ παρόντι χρόνῳ, wat bij deze omstandigheden zal passen; ° τάδε οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν -όσει, deze rampen zullen nooit op een ander mensch passen, - aan een ander kunnen toegeschreven worden. — *b*) passend -, behoorlijk zijn; *onpers.* -ει, het betaamt.

ἁρμονία, ἡ [ἁρμόζω; —> *Ned.* harmonie; *eig.*: samenvoeging]. **1.** *meton.*: *a*) plaats der samenvoeging, voeg. — *b*) middel om aaneen te voegen: kram *enz.* — **2.** *overdr.*: *a*) verbintenis, afspraak, overeenkomst. — *b*) juiste aanpassing -, - verhouding der deelen van een geheel, gelijkmatigheid; *inz. in de muziek*: harmonie.

Ἁρμονία, ἡ, *mythische echtgenoote v. Kadmos.*

Ἁρμονίδης, ου, ὁ, Harmonide, zoon van Harmoon.

ἁρμός, ὁ [*wrt.* ἀρ; *vgl.* ἀραρίσκω; *eig.*: samenvoeging], *meton.* **1.** plaats der samenvoeging: spleet, opening. — **2.** middel om aaneen te voegen: sluiting, grendel *enz.*

ἁρμοστής, οῦ, ὁ [ἁρμόζω]. **1.** harmost, *Spartaansch stadhouder in de steden der perioiken* (*z.* περίοικος) *en in verbonden of onderworpen steden.* — **2.** *alg.*: stadhouder, *b. v. der moederstad in een afhankelijke kolonie,* bevelhebber.

ἁρμοστός, 3 [*verbaaladj. v.* ἁρμόζω], passend, aangepast. — **ἁρμόττω,** *z.* ἁρμόζω.

ἀρνακίς, ίδος, ἡ [ἀρήν], schapevacht. — **ἄρνειος,** 3 [*id.*], van een lam, van lammeren. — **ἀρνειός,** ὁ [*id.*], ram.

ἀρνέομαι, ἀρνήσομαι *en* ἀρνηθήσομαι, ἠρνησάμην *en* ἠρνήθην, ἤρνημαι, neen zeggen. — **1.** *a*) zeggen dat niet, ontkennen, loochenen; *gew. met ontkenning*: -οῦνται ὡς οὐκ εἰσὶν τοιοῦτοι, zij loochenen dat zij ... zijn. — *b*) niet erkennen, verloochenen, niet willen weten van: ° ἀ. (intrekken) ἃ εἶπον; *overdr.*: † -εῖσθαι ἑαυτόν, zichzelf verloochenen, *d. i.* geheel onzelfzuchtig handelen. — **2.** weigeren, afwijzen.

ἀρνευτήρ, ῆρος, ὁ. **1.** duiker (*mensch*). — **2.** duiker (*vogel*). — **ἀρνεύω.** **1.** tuimelen, buitelen. — **2.** duiken.

Ἄρνη, ἡ, *stad in Boiotië.*

ἀρνηός = ἀρνειός.

ἀρνήσιμος, 2, te ontkennen. — **ἄρνησις,** εως, ἡ [ἀρνέομαι], ontkenning.

ἀρνίον, τό [*verklw. v.* ἀρήν], bokje. — **ἀρνός,** *gen. v.* ἀρήν.

ἄρνυμαι (*alleen pr. en impf.*; *voor de overige tijden dienen die v.* αἴρομαι, *med. v.* αἴρω). — **1.** verdienen, verwerven, krijgen: ἄ. μισθόν; *ook in ongunstigen zin*: ἕλκος ἄ., H. — **2.** *vaak de conatu*: trachten te verdienen, - te verwerven, - te behouden (*voor zich of een ander*): -ύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, H., zich inspannend voor eigen levensbehoud en voor den terugkeer zijner makkers.

ἀροίμην, ἀρόμην, ἆρον, *v.* αἴρω.

ἄροσις, εως, ἡ [ἀρόω]. **1.** het ploegen. — **2.** *meton.*: bouwland. — **ἀροτήρ,** ῆρος, ὁ [*id.*], ploeger, landman. — **ἄροτος,** ὁ [*id.*]. **1.** *a*) het ploegen. — *b*) *alg.*: akkerbouw; *overdr.*: het verwekken. — **2.** *meton.*: *a*) oogst. — *b*) *overdr.*: nakomelingschap.

ἀροτρίασις, εως, ἡ, het ploegen. — **ἀροτριάω** [ἄροτρον], ploegen.

ἄροτρον, τό [ἀρόω], ploeg.

ἀροῦμαι, *f. med. v.* αἴρω.

ἄρουρα, ἡ [ἀρόω]. **1.** *a*) bouwland, akker. — *b*) *meton.*: *een zekere landmaat*: morgen (*in Egypte*: *100 el in h. vierkant*; *1 el = 0.525 M.*). — *c*) *overdr.*: schoot. — **2.** *bij uitbr.*: *a*) grond, bodem. — *b*) land, gewest. — *c*) de aarde. — **ἀρουραῖος,** 3, van het land: μῦς ἀ.,

veldmuis ; *ook v. een dorpstooneelspeler.*

ἀρόω, ἀρόσω, ἤροσα ; *pass.* ἠρόθην, *pf.* ἀρήρομαι (*att. redupl.*). — [*vw. Lat.* arāre]. **1.** ploegen. — **2.** *a*) zaaien, bezaaien. — *b*) *overdr.* : bevruchten, verwekken.

ἁρπαγή, ἡ [ἁρπάζω]. **1.** het rooven, rooftocht, het plunderen ; *ook* : het ontvoeren. — **2.** *meton.* : *a*) het geroofde, buit. — *b*) roofzucht.

ἁρπάζω, άσομαι (*soms* άσω), ἥρπασα, ἥρπακα ; *pass.* ασθήσομαι, ἡρπάσθην, ἥρπασμαι. — *A. V.* (*H. e. a.*) : ἅξω, ἥρπαξα ; *pass. ao.* ἡρπάχθην. — **I. 1.** *a*) weg-, af-, meerukken ; *ook* : ontvoeren. — *b*) *meton.* : plunderen, uitplunderen : ἁ. χώραν. — **2.** (*zonder h. bijbegrip v. geweld*) : haastig grijpen, - opnemen : ἁ. ὅπλα. — **II.** *overdr.* **1.** haastig innemen, onverhoeds bezetten : ἁ. ὄρος. — **2.** *een gelegenheid enz.* aangrijpen : ἁ. καιρόν.

ἁρπακτήρ, ῆρος, ὁ [ἁρπάζω], roover.

ἁρπαλέος, 3 [*id.*]. **1.** *bedr.* : gretig, haastig, vlug. — **2.** *lijd.* : aantrekkelijk, begeerlijk : κέρδεα -εα, H.

ἅρπαξ, αγος, *m. vr. bvn.* [*id.*]. **1.** roofzuchtig. — **2.** ὁ ἅ., roover.

Ἅρπασος, ὁ, *rivier, stort zich in de Zwarte Zee ten oosten v. Trapezoes.*

1. **ἅρπη,** ἡ [ἁρπάζω], *onbekende roofvogel, missch.* valk.

2. **ἅρπη,** ἡ, sikkel.

Ἅρπυια, ἡ [*missch. vw.* ἁρπάζω ; *eig.* : de Wegrukkende], *gew. mrv.* : Harpijen, *bij H. verpers. rukwinden, later gevleugelde roofmonsters.*

ἀρραβών, ῶνος, ὁ [*Semietisch w.*], handgeld.

ἄρρατος, 2 [1. ἀ-, *wschl. vw.* ῥαίω], onverbreekbaar, onvermoeibaar.

ἀρρενικός = ἀρσεν-.

ἄ-ρρηκτος, 2 [ῥηκτός]. **1.** *a*) onverbreekbaar.— *b*) onverwoestbaar.— **2.** *overdr.*: onvermoeibaar : φωνὴ ἄ., H.

ἄρρην, *z.* ἄρσην.

ἄ-ρρητος, 2 *en* ° 3 [ῥητός]. **1.** niet gezegd, verzwegen. — **2.** niet uit te spreken, - te zeggen : *a*) die niet mag gezegd worden, geheim, heilig. — *b*) die niet kan gezegd worden, onuitsprekelijk, ontzettend, schandelijk.

Ἀρριανός, ὁ, *Gr. geschiedschrijver uit Nikomedië, IIe eeuw na C.*

ἀρρωδέω, -δίη, *ion.* = ὀρρωδέω, -δία.

ἄ-ρρώξ, ῶγος, *m. vr. onz. bvn.* [ῥώξ], zonder spleten.

ἀρρωστέω [ἄρρωστος], zwak -, ziek zijn. — **ἀρρώστημα,** τό, zwakheid, ongesteldheid, ziekte.

ἀρρωστία, ἡ. **1.** = ἀρρώστημα. — **2.** *overdr.* : moedeloosheid, verslagenheid. — **ἄρρωστος,** 2 [ῥώννυμι]. **1.** krachteloos, zwak, krank. — **2.** *overdr.* : moedeloos, lusteloos.

ἄρσαι, *v.* ἀραρίσκω *en* ἄρδω.

ἀρσενικός, 3 [⟶ *Ned.* arsenik (*eig.* : het krachtig werkende)], mannelijk. — **ἄρσην,** *att.* **ἄρρην,** *ion.* **ἔρσην,** ην, εν, *gen.* ενος. **1.** *a*) mannelijk. — *b*) ὁ ἄ., man, jongmensch ; τὸ ἄρσεν, het mannelijk geslacht, de mannen. — **2.** *overdr.* : *a*) mannelijk, moedig, krachtig. — *b*) *alg.*, *ook v. geluiden* : ° κτύπος (gedreun) ἄ. (diep ? geweldig ?) πόντου.

ἄρσις, εως, ἡ [αἴρω], het opheffen.

Ἀρτάβαζος, ὁ, *veldheer v. Xerxes.*

Ἀρτάβανος, ὁ, *broeder v. Dareios I.*

Ἀρταγέρσης, ου, ὁ, *veldheer v. Artaxerxes Mnemoon.*

Ἀρτάκη, ἡ, *havenstad aan de Propontis.*

Ἀρτακίη, ἡ, H., Artakia, *bron in h. land der Laistrugonen.*

ἀρταμέω, slachten, in stukken snijden. — **ἄρταμος,** ὁ, slager, kok.

ἀρτάνη, ἡ [ἀρτάω], strik, strop.

Ἀρταξέρξης, ου, ὁ, *naam v. verscheidene Perzische koningen.* — **1.** Art. *I reg. 464-424 v. C.* — **2.** Art. *II reg. 404-359 v. C.*

Ἀρταφέρνης *en* **-φρένης,** ους, ὁ (*acc.* εα *en* ην), *aanvoerder der Perzen bij Marathoon 490 v. C.*

ἀρτάω. 1. vastbinden ; *inz.* : ophangen : ἔκ τινος, ἀπό τινος, aan iets. — **2.** *overdr.* : *a*) *lijd.* : samenhangen met, afhangen van, berusten op. — *b*) *med.* : zich gereedmaken ; iets voor zich gereedmaken.

ἀρτεμής, 2, frisch, gezond.

Ἄρτεμις, ιδος, ἡ, *godin der jacht.*

Ἀρτεμισία, ἡ. **1.** *koningin v. Halikarnassos, reg. 480- ?* — **2.** *echtgenoote v. Mausolos.*

Ἀρτεμίσιον, τό [Ἄρτεμις], een aan Artemis gewijde plaats ; *inz.* : Artemision, *landtong in h. noorden v. Euboia.*

ἀρτέω, *ion.* (*alleen pass.*) = ἀρτάω.

ἀρτηρία, ἡ. **1.** luchtpijp. — **2.** slagader ; *alg.* : ader.

ἄρτι, *bw.* **1.** juist, zooeven (*v. h. verleden, h. tegenwoordige en de toekomst*) : ἄ. μέν ... ἄ. δέ, nu eens ... dan weer ; ἐν τῷ ἄ. (*zelfst. g.*), zooeven. — **2.** *in samenst.* : *a*) *v. tijd* : juist ; zooeven. — *b*) goed, behoorlijk.

ἀρτι-γέννητος, 2, pasgeboren. — **ἀρτί-**

δακρυς, υς, υ [ἄ. δακρύων], zooeven weenend, *of*: gauw weenend. — **ἀρτιεπής,** 2 [ἄ. εἰπών], goed sprekend, rad van tong.

ἀρτίζω [ἄρτι] *en med.*, klaarmaken.

ἀρτιθανής, 2 [ἄρτι θανών], pas gestorven. — **ἀρτιμαθής,** 2 [ἄ. μαθών], pas geleerd hebbend.

ἄρτιος, 3 [*wrt.* ἀρ ; *vw.* ἀραρίσκω], goed ineengevoegd. — **1.** passend, overeenstemmend. — **2.** behoorlijk, volkomen, volmaakt ; *v. getallen* : volmaakt, *d. i.* even (*tgst.* : περισσός).

ἀρτίπος, *m. vr. bvn.* (*alleen nom. m. en vr.*) *en* **ἀρτίπους,** ους, ουν, *gen.* ποδος [ἀρτίους πόδας (ἔχων)]. **1.** met gezonde voeten (*tgst.* χωλός). — **2.** vlug ter been.

ἀρτίτοκος, 2 [ἄρτι, τίκτω], pasgeboren.

ἀρτίφρων, 2 [ἀρτίαν φρένα (ἔχων)], met gezond verstand, verstandig.

ἀρτίως, *bw.* [ἄρτιος] = ἄρτι.

ἀρτοκόπος, ὁ [ἄρτος ; *2e lid ?*], broodbakker.

Ἀρτοξέρξης = Ἀρταξ-.

ἀρτοποιΐα, ἡ, het broodbakken. — **ἀρτοποιός,** ὁ [ἄρτους ποιέων], broodbakker. — **ἀρτόπωλις,** ιδος, ἡ [ἄρτους πωλέουσα], broodverkoopster. — **ἄρτος,** ὁ. **1.** *a*) brood, *inz.* tarwebrood, *als stofnaam.* — *b*) *ook*: een brood. — **2.** *alg.*: voedsel.

ἀρτύνω, *ep. f.* νέω, *ao.* ἤρτυνα ; *pass. ep. ao.* ἀρτύνθην, *en* **ἀρτύω,** ύσω, ἤρτυσα, -ήρτυκα ; *pass.* ἠρτύθην, ἤρτυμαι. — [*wrt.* ἀρ, *vgl.* ἀραρίσκω]. — **1.** samenvoegen, aaneensluiten, vastmaken. — **2.** *vd.* : *a*) schikken, in orde brengen, gereedmaken ; *inz.* : kruiden. — *b*) *overdr.* : verzinnen, beramen : ψεύδεα -ύνειν, H. ; θάνατόν τινι -ύνειν, H.

Ἀρύββας, ου, ὁ, *koning der Molossen in Epeiros, midden der IVe eeuw v. C.*

ἀρύσσομαι, *alleen med.*, *ion.* = ἀρύομαι. — **ἀρύτω** (*alleen pr.*) *en* **ἀρύω,** *water, wijn enz.* scheppen.

† **ἀρχάγγελος,** ὁ [ἀρχι-, ἄγγελος], aartsengel.

ἀρχαγός, *dor.* = ἀρχηγός.

ἀρχαιόγονος, 2 [ἀρχαῖος ; *vw.* γί-γν-ομαι], uit een oud geslacht, van ouden adel. — **ἀρχαιολογέω** [ἀρχαῖα λέγω], afgesleten dingen -, gemeenplaatsen zeggen. — **ἀρχαιόπλουτος,** 2 [ἀρχαῖον πλοῦτον (ἔχων)], vanouds rijk.

ἀρχαῖος, 3 [ἀρχή ; → *Ned.* archaïsch].— **I. 1.** *a*) oorspronkelijk, oud, sinds lang bestaand : ἀ. φίλος ; ° -α λάτρις, bejaarde dienares. — *b*) *met een bijbegrip* : α) van den ouden stempel, eerbiedwaardig. — β) ouderwetsch, onnoozel, dwaas. — **2.** oud, die vroeger bestond: *Κῦρος ὁ ἀ.*, Kuros de Oude. — **II.** τὸ -ον. **1.** de oude tijd, oudheid ; ἀπὸ τοῦ -ου, van oudsher ; *bw.* : τὸ -ον, oudtijds, oorspronkelijk. — **2.** hoofdsom, kapitaal ; τὰ -α, het oorspronkelijk vermogen.

ἀρχαιρεσία, ἡ [ἀρχὰς αἱρέω], verkiezing der ambtenaren. — **ἀρχαιρεσιάζω. 1.** een kiesvergadering houden. — **2.** naar een ambt dingen.

ἀρχαίως, *bw.* [ἀρχαῖος], naar de oude wijze.

ἀρχε-, *voorvoegsel* [*st. v.* ἄρχω], *duidt een beginnen, een vooropgaan, een aan het hoofd staan aan.* — **ἀρχέ-κακος,** 2, onheilstichtend. — **ἀρχέλαος,** 2 [ἀρχὸς λαῶν], de volken aanvoerend.

Ἀρχέλαος, ὁ [ἀρχέλαος], *o. a.* **1.** *koning v. Makedonië, reg. 413-399 v. C.* — **2.** *stadhouder v. Judaea enz. 4 v. - 6 n. C.*

ἀρχέλειος, *ion.* = -λαος. — **ἀρχέπλουτος,** 2 [ἀρχε-, πλοῦτος], meester over den rijkdom. — **ἀρχέτυπος,** 2 [ἀ., τύπος]. **1.** het eerst -, als model geslagen, - gevormd. — **2.** τὸ -ον, voorbeeld, origineel.

ἀρχεύω [ἀρχός], aanvoeren, gebieden.

ἀρχή, ἡ.

A. I. begin, aanvang *v. een stoffelijk voorwerp* : ἀ. στρόφου, het eind van een touw. — **II.** *overdr.* **1.** *v. tijd* : *a*) begin, aanvang : ἐξ -ῆς, ἀπ' -ῆς, vanouds, van den beginne aan ; κατ' -άς, τὸ κατ' -άς, in den beginne. — *b*) *bw.* -ήν, τὴν -ήν, in den beginne, eertijds ; *met ontkenning* : οὐκ -ήν, οὐ τὴν -ήν, -ὴν οὐ, niet in het begin, heelemaal niet ; *sterker* : οὐδ' -ήν, οὐδὲ τὴν -ήν, niet eens… — **2.** *in intellectueelen zin* : *a*) oorzaak, aanleiding, oorsprong. — *b*) punt van uitgang *v. een bespreking* ; *ook* : onderwerp ervan. — *c*) grondbeginsel, principe.

B. het vooraanstaan, het vooropgaan, het aanvoeren. — **1.** heerschappij, opperbevel : ° ἀ. τῆσδε χθονός, over dit land. — **2.** *meton., concr.*: *a*) staatsambt: ἐν -ῇ εἶναι, een ambt bekleeden. — *b*) de overheid ; *mrv.* : overheden, overheidspersonen. — **3.** *meton., concr.* : *h. gebied, waarover de heerschappij zich uitstrekt* : rijk, provincie, satrapie.

ἀρχηγετεύω, heerschen over. — **ἀρχηγετέω,** beginnen. — **ἀρχηγέτης,** ου, ὁ [ἀρχή, ἡγέομαι] = ἀρχηγός.

ἀρχηγός, ὁ [*id.*]. **1.** beginner, stamvader, stichter : πόλεως ἀ. ; aanstichter *v. een samenzwering.* — **2.** leider, bevelhebber, vorst.

ἀρχῆ-θεν, *bw.*, van den beginne af, van-

ouds. — **ἀρχήν,** *bw.*, z. ἀρχή, A, II, 1, b.

ἀρχι- [—> *Ned.* archi-, aarts-] = ἀρχε-.

ἀρχι-δεσμοφύλαξ, *ακος, ὁ, en* **-δεσμώτης,** *ου, ὁ,* oppergevangenbewaarder.

ἀρχίδιον, *τό* [*verklw. v.* ἀρχή]. **1.** onbeduidend ambt. — **2.** *meton.*: onbeduidende beambte.

ἀρχ-ιερεύς, *ὁ* [ἀρχι-], opper-, hoogepriester ; *te Rome*: pontifex maximus.

ἀρχι-θέωρος, *ὁ,* leider van een heilig gezantschap.

ἀρχικός, 3 [ἀρχή]. **1.** gebiedend, heerschend, vorstelijk. — **2.** tot heerschen geschikt.

ἀρχι-κυβερνήτης, *ου, ὁ,* opperstuurman.

°Ἀρχίλοχος, *ὁ, Gr. lierdichter uit Paros, VIIe eeuw v. C.*

ἀρχι-μάγειρος, *ὁ,* eerste kok.

ἀρχιοινοχοεία *en* **-οία,** *ἡ,* ambt van opperschenker. — **ἀρχι-οινοχόος,** *ὁ,* opperschenker.

ἀρχ-ιρεύς, *ion.* = ἀρχιερεύς. — **ἀρχι-σιτοποιός,** *ὁ,* opperbroodmeester. — †**ἀρχι-συνάγωγος,** *ὁ* [ἀρχι-, συναγωγή], overste der synagoge. — **ἀρχι-τέκτων,** *ονος, ὁ* [*Ned.* —> architect]. **1.** bouwmeester, architect. — **2.** *te Athene*: pachter van den schouwburg. — **ἀρχι-τελώνης,** *ου, ὁ,* oppertollenaar.

ἀρχός, *ὁ* [ἄρχω], aanvoerder, hoofdman: ° ἀ. οἰωνῶν, *t. w. de adelaar.*

ἄρχω, ἄρξω, ἦρξα, *2e pf.* ἦρχα ; *med.* ἄρξομαι (*dikw. lijd. beteek.*), ἠρξάμην, ἦργμαι ; *pass.* ἀρχθήσομαι, ἤρχθην.

A. *met betrekking tot de ruimte*: de eerste zijn, voorgaan, gids zijn, den weg wijzen: πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν (gingen, *v.* εἶμι) θεοὶ πάντες, Ζεὺς δ' ἦρχε, H.

B. *overdr.* **I.** *met betrekking tot d. tijd*: beginnen. — **1.** *act.*: een reeks van handelingen inzetten (*welke anderen zullen voortzetten*), beginnen, iets het eerst doen: ἦρχε νέεσθαι, H., hij ging het eerst weg ; πολέμου ἄ., de aanvaller zijn ; ἄ. λόγου, een bespreking openen. — **2.** *med*: zijn eigen handeling -, de reeks zijner eigen handelingen inzetten: *a*) met iets beginnen: λόγου -, πολέμου -εσθαι, zijn rede -, zijn krijgsverrichtingen beginnen ; ἀπό τινος -ομαι, met iem. beginnen ; -ομαι λέγειν, ik begin mijn rede ; -ομαι λέγων, bij het begin mijner rede zeg ik ; *abs.*: -όμενος χειμών, de beginnende winter. — *b*) iets voor het eerst doen: ἤρξαντο ἄνδρας συλλαμβάνειν. — **II.** aanleiding geven tot, het begin -, de oorzaak zijn van: τὸ νόσημα ἦρχε ἀνομίας, anarchie. — **III.** *met betrekking tot rang en invloed*: vooraanstaan, aan het hoofd staan, het bevel voeren, heerschen: -ειν καὶ -εσθαι ; ἄ. Βοιωτῶν ; ἀρχὴν (*inwendig voorw.*) ἄ. ; οἱ -όμενοι, onderdanen ; *inz.*: archont zijn.

ἄρχων, *οντος, ὁ* [*part. v.* ἄρχω]. **1.** leider, hoofdman, overste, vorst: ἄ. πόσεως, voorzitter van een drinkgelag. — **2.** *inz.*: *a*) magistraat, ambtenaar. — *b*) *te Athene*: archont, *gew.*: eerste archont.

ἀρχώνης, *ου, ὁ* [ἄρχω, ὠνέομαι], hoofdpachter.

ἀρῶ. **1.** = ἀρόω. — **2.** *f. v.* αἴρω *en* ἀείρω.

ἀρωγή, *ἡ* [ἀρήγω]. **1.** hulp, steun. — **2.** *meton., concr.*: helper. — **ἀρωγός,** 2 [*id.*]. **1.** helpend, nuttig, bevorderlijk, heilzaam. — **2.** ὁ ἀ.: *a*) helper, steun. — *b*) *inz.*: verdediger, wreker.

ἄρωμα, *τό* [—> *Ned.* aroma], welriekend kruid.

ἀρώσιμος, 2 [ἀρόω], beploegbaar.

ἆς, *aiol., en* 1. **ἇς,** *dor.* = 2. ἕως.

2. **ἇς,** *dor.* = ἧς, *gen. vr. v.* 2. ὅς.

ἆσα, *gecontr. ao. v.* ἀάω. — **ἆσαι,** *gecontr. ao. inf. v.* ἀάω *en ao. inf. v.* ἄω.

ᾆσαι, *ao. inf. v.* ᾄδω.

ἀ-σάλευτος, 2. — **1.** onbewogen, onbeweeglijk. — **2.** *overdr.*: vastgesteld, onwrikbaar.

ἄσαμεν, *z.* ἄεσα.

ἄσατο, *z.* ἀάω.

ἀσάμινθος, *ἡ,* badkuip.

ἀσάφεια, *ἡ,* onduidelijkheid, onzekerheid. — **ἀ-σαφής,** 2, onduidelijk, duister ; *ook overdr. voor d. geest.*

ἀσάω [ἄση]. **1.** overvoeden. — **2.** *gew. pass.*: *a*) oververzadigd zijn, walging ondervinden. — *b*) *overdr.*: treuren, lusteloos -, moedeloos zijn.

ἄ-σβεστος, 2, *soms* 3 [—> *Ned.* asbest]. **1.** onbluschbaar ; -η φλόξ, H. — **2.** *overdr.*: onbedaarlijk, niet te stillen, eindeloos: κλέος -ον, H., onvergankelijk.

ἀσβόλη, *ἡ, en* **ἄσβολος,** *ὁ,* roet.

ἄσδω, *aiol.* = ἄζω.

ἀσέβεια, *ἡ.* **1.** goddeloosheid. — **2.** zedelijk kwaad, slechtheid. — **ἀσεβέω.** **1.** zijn plichten jegens de goden verzuimen, goddeloos zijn, - handelen. — **2.** *in zedelijken zin*: iets slechts doen. — **ἀσέβημα,** *τό,* goddelooze daad, heiligschennis. — **ἀσεβής,** 2 [σέβω]. **1.** de goden niet eerend, goddeloos. — **2.** zedelijk slecht, misdadig.

ἀσέλγεια, *ἡ,* driestheid, uitgelatenheid, overmoed. — **ἀσελγής,** 2, *en* **-γῶς,** *bw.*, driest, uitgelaten, overmoedig.

ἀσέληνος, 2 [σελήνη], maanloos.

ἀσεπτέω, ἄσεπτος, 2 = ἀσεβέω, -βής.

ἄση, ἡ. **1.** oververzadiging, walging. — **2.** *overdr.*: verdriet, lusteloosheid.

ἀσήμαντος, 2 [σημαίνω]. **1.** zonder merk. — **2.** geen seinen krijgend; *v. een kudde*: onbewaakt.

ἄσημος, 2 [σῆμα]. **1.** zonder merk, - kenteeken: χρυσὸς ἄ., ongemunt. — **2.** *overdr.*: *a)* onduidelijk, onverstaanbaar. — *b)* zich niet onderscheidend, onbeduidend, gering: ἄ. πόλις. — **ἀσήμων**, 2 [*id.*], onduidelijk.

ἀσθένεια, ἡ. **1.** krachteloosheid, zwakheid, ziekelijkheid, ziekte. — **2.** *overdr.*: economische zwakheid, behoeftigheid: ἀ. βίου. — **ἀσθενέω**, zwak -, ziekelijk -, ziek zijn. — **ἀσθενής**, 2 [σθένος]. **1.** krachteloos, zwak, ziekelijk, ziek. — **2.** *overdr. v. macht, invloed enz.*: onbeduidend: πόλις ἀ.; ποταμὸς ἀ.; *in economisch opzicht*: χρήμασι ἀ., behoeftig. — **ἀσθενικός**, 3, zwak. — **ἀσθενῶς**, *bw. bij* ἀσθενής.

ἆσθμα, τό [⟶ *Ned.* asthma], het moeilijk ademen, het hijgen, beklemming. — **ἀσθμαίνω**, moeilijk ademen, hijgen; *v. een stervende*: rochelen.

Ἀσία, ἡ. **I.** Azië. — **1.** *a) Klein-Azië.* — *b) later: de Rom. provincie* Azië. — **2.** *h. geheele Oosten of alleen Perzië.* — **II.** Asia, *vrouwennaam.*

Ἀσιάδης, ου, ὁ [Ἄσιος, -άδης], Asiade, zoon van Asios.

Ἀσιανός, 3, **Ἀσιάς**, άδος, *vr. bvn.*, **Ἀσιάτης**, ου, *m. bvn.*, *en* **Ἀσιᾶτις**, ιδος, *vr. bvn.* [Ἀσία], Aziatisch. — **Ἀσιήτης**, **Ἀσιῆτις**, *ion.* = Ἀσια-.

Ἀσιναῖος, 3, uit Asine. — **Ἀσίνη**, ἡ, *naam v. verschillende steden, o. a. zeestad in Argolis.*

ἀσινής, 2 [σίνομαι], zonder schade. — **1.** *lijd.*: onbeschadigd, ongedeerd. — **2.** *bedr.*: onschadelijk. — **ἀσινῶς**, *bw.*, zonder schade te doen.

1. **Ἄσιος**, ὁ, *naam v. twee helden in h. Trojaansche leger.*

2. **Ἄσιος**, 3 [Ἀσία]. **1.** Aziatisch: -α χώρα. — **2.** Ἀ. λείμων, H., de Azische weide *in Ludië.*

ἄσις, ιος, ἡ, slijk, slib.

Ἀσίς, ίδος, *vr. bvn.* [Ἀσία]. **1.** Aziatisch. — **2.** ἡ Ἀ. [χώρα] = Ἀσία.

ἀσιτέω, niet eten, vasten, hongeren. — **ἀσιτία**, ἡ, gebrek aan voedsel, het hongeren. — **ἄσιτος**, 2 [σῖτος], zonder eten, nuchter.

Ἀσκάλαφος, ὁ, *zoon v. Ares, held in h. Gr. leger vóór Troje.*

Ἀσκανίη, ἡ. **1.** *landschap in Bithunië of Musië.* — **2.** *id. in Phrugië.*

ἀσκαρδαμυκτί, *bw.*, zonder te pinken. — **ἀσκαρδάμυκτος**, 2 [σκαρδαμύσσω], niet pinkend.

ἀσκεθής = ἀσκηθής.

ἀσκελέως, *bw.* — **ἀσκελής**, 2 [3. ἀ-, *vw.* σκέλλω; *eig.*: uitgedroogd]. **1.** uitgeput, krachteloos. — **2.** *a)* verhard. — *b) bw.* -ές, hardnekkig, onophoudelijk: -ὲς κλαίειν, H.

ἀσκέπαρνος, 2 [σκέπαρνον], onbehouwen, ruw.

ἄσκεπτος, 2 [σκέπτομαι]. **1.** *lijd.*: niet overlegd. — **2.** *bedr.*: niet overleggend, onbezonnen.

ἀσκέρα, ἡ, gevoerde winterschoen. — **ἀσκερίσκον**, τό [*verklw.*], *id.*

ἄσκευος, 2 [σκεῦος], niet toegerust.

ἀσκέω (*3 enk. impf. ep.* ἤσκειν). **I. 1.** bewerken; *inz.*: met kunst -, met zorg bewerken, - maken: κέρα (horens) ἀ., H.; χιτῶνα πτύσσειν καὶ -εῖν, H., opvouwen en gladstrijken; κρητῆρα ἀ., H., vervaardigen. — **2.** *inz.*: *a)* versieren, tooien. — *b) alg.*: voorzien van. — **II.** *overdr.* **1.** zich ijverig bezighouden met, zich toeleggen op: *a) een handwerk enz.* uitoefenen, *een deugd* beoefenen. — *b) iem.* oefenen: ἐχθρὸν ἐφ' ἡμᾶς ἠσκήκαμεν, hebben afgericht. — **2.** *abs.*: zich oefenen.

ἀσκηθής, 2 [1. ἀ-; *vw. Ned.* schade], onbeschadigd, ongedeerd.

ἄσκησις, εως, ἡ [ἀσκέω; ⟶ *Ned.* ascese]. **1.** het beoefenen: ἀ. ἀρετῆς. — **2.** *a)* oefening, *inz.*: gymnastische oefening. — *b) coll.*: reeks van oefeningen, levenswijze, beroep: ἄ. Κυνική, levenswijze der Kunikers; *inz.*: beroep van den athleet.

ἀσκητής, οῦ, ὁ [ἀσκέω; ⟶ *Ned.* asceet]. **1.** die een beroep uitoefent, vakman. — **2.** *inz.*: beroepsathleet.

ἀσκητός, 3 [ἀσκέω]. **1.** *a)* kunstig bewerkt, - vervaardigd. — *b) inz.*: versierd. — **2.** door oefening te verkrijgen.

Ἀσκληπιάδης, ου, ὁ [Ἀ., -άδης]. **1.** *a)* Asklepiade, zoon -, nakomeling van Asklepios; *mrv.*: *het geslacht der* Asklepiaden. — *b)* (*alleen mrv.*): leerlingen van Asklepios, artsen. — **2.** Asklepiades, *lyrisch dichter uit Samos, begin IIIe eeuw v. C.* — **Ἀσκληπίδης**, ου, ὁ [Ἀ., -ίδης] = -άδης. — **Ἀσκληπιεῖος**, 3, Asklepios betreffend; τὰ -α [ἱερά], feesten van Asklepios, *vrl te Epidauros.* — **Ἀσκληπιός**, ὁ, *bij* H., *Thessalisch vorst en kundig geneesheer, later god der geneeskunde.*

ἄσκοπος, 2 [σκοπέω]. **I.** *bedr., overdr.*: niet overleggend, onbezonnen. — **II.**

lijd. **1.** onzichtbaar. — **2.** *overdr.* : *a)* onverstaanbaar, ongeloofelijk. — *b)* niet te voorzien, onverwacht.

ἀσκός, *ὁ.* **1.** afgetrokken huid. — **2.** *meton.* : lederen zak, *inz.* wijnzak.

ᾆσμα, *τό* [ᾄδω], zang, lied.

ἀσμενίζω [ἄσμενος], zich verheugen. — **ἀσμενιστός,** 3, aangenaam.

ἄσμενος *en* **ἆσ-,** 3, verheugd, gaarne doende: *ἐμοὶ -ῳ ἐστί,* het is mij aangenaam. — *ἀσμένως en ἆσ-* (*superl. νέστατα en ναίτατα*), *bw.*, met vreugde, gaarne.

ᾄσομαι, *f. v. ᾄδω.*

ἄ-σοφος, 2, onwijs, dwaas.

ἀσπάζομαι, ἀσομαι, ἠσπασάμην, ἤσπασμαι. — **1.** *a)* iem. met vreugde -, - vriendelijk ontvangen, verwelkomen, begroeten: *μεγάλως ἠσπάζοντο,* HDT., ontvingen hem met groote vreugde; *ook*: bij het heengaan groeten, afscheid nemen. — *b) op een bepaalde wijze groeten*: omhelzen, omarmen, kussen; *v. honden*: kwispelstaarten. — *c)* iets gretig aanvaarden: *ἀ. ἐπαίνους.* — **2.** *alg.*: liefhebben.

ἀ-σπαίρω [4. ἀ-]. **1.** spartelen, stuiptrekken. — **2.** *overdr.*: tegenspartelen, tegenstribbelen.

ἄ-σπαρτος, 2. — **1.** niet gezaaid. — **2.** niet bezaaid.

Ἀσπασία, *ἡ, tweede vrouw v. Perikles.* — **ἀσπάσιος,** 3 *en* 2 [ἀσπάζομαι] = ἀσπαστός.

ἄσπασμα, *τό, en* **-σμός,** *ὁ* [ἀσπάζομαι]. **1.** vriendelijk onthaal, begroeting. — **2.** omarming, liefkoozing.

ἀσπαστός, 3 [ἀσπάζομαι]. **1.** *lijd.*: met vreugde ontvangen, welkom, aangenaam. — **2.** *bedr.*: verheugd, blij.

Ἀσπένδιος, 3, uit Aspendos. — **Ἄσπενδος,** *ἡ, stad in Pamphulië.*

ἄσπερμος, 2 [σπέρμα]. **1.** zonder zaad. — **2.** *overdr.*: zonder nakomelingen.

ἀσπερχές, *bw.* [3. ἀ-, σπέρχω]. **1.** haastig. — **2.** rusteloos, onophoudelijk.

ἄσπετος, 2 [1. ἀ-; *2e lid, vgl.* ἐνι-σπ-ον, *2e ao. v.* ἐν-έπω]. **1.** onuitsprekelijk: oneindig, talloos: *ἄ. αἰθήρ,* H. — **2.** *bw.* *-ον,* onuitsprekelijk, ten zeerste.

ἀσπιδής, 2 [3. ἀ-, σπιδής], wijd, uitgestrekt.

ἀσπιδιώτης, *ου, m. bvn.* [ἀσπίς], schilddragend.

ἀσπίς, *ίδος, ἡ.* **1.** schild, *zoowel h. bijna manshooge, ovale of vierkantige (ook σάκος geheeten), als h. kleinere ronde* (*πάντοσ' ἐΐση,* H.): *ἐπ' -ίδα μετεβάλλοντο,* zwenkten naar den kant van het schild (*dat met de linkerhand gedragen werd*), - linksom; *παρ' -ίδα παράγειν,* langs de schilden -, links laten opmarcheeren; *παρ' -ίδα στῆναι,* naast het schild (*v. d. nevenman*) -, in het gelid staan. — **2.** *meton.*, *coll.*: schilddragers, hoplieten: *μυρία ἀ.*

ἀσπιστήρ, *ῆρος, en* **ἀσπιστής,** *οῦ, m. bvn.* [ἀσπίς], schilddragend; *-ης ook zelfst. g.*

ἄσπλαγχνος, 2 [σπλάγχνον; *eig.*: zonder ingewanden], zonder hart, - moed, laf.

Ἀσπληδών, *όνος, ἡ, stad in Boiotië.*

ἄσπονδος, 2 [σπονδή]. **1.** door geen plengoffers te vermurwen, onverbiddelijk: ° *ἄ. θεός.* — **2.** door geen plengoffers bij te leggen, onverzoenlijk: *ἄ. πόλεμος.*

ἄσπορος, 2 [σπείρω], niet bezaaid, onbebouwd.

ἀ-σπούδαστος, 2. — **1.** niet na te streven. — **2.** *bw.* *-α,* met onzalige haast.

ἀσπουδεί *en* **-δί,** *bw.* [σπουδή], zonder inspanning.

ἄσσα, ἅσσα, *ion.* = ἄττα, ἅττα.

† **ἀσσάριον,** *τό* [⟵ *Lat.* assārius (*t. w.* nummus) = ās], *de Rom.* as.

Ἀσσίναρος, *ὁ, kustrivier ten zuiden v. Syrakuse.*

ἆσσον, *bw. en vrz. met gen., comp. bij* ἄγχι, nader. — **ἀσσότατος,** 3 [*gevormd v. h. volg.*] *en* **ἀσσοτάτω,** *bw., superl. bij* ἆσσον, zeer dicht bij. — **ἀσσοτέρω,** *bw. en vrz. met gen., comp. bij* ἆσσον, dichter bij.

Ἀσσυρία, *ἡ,* Assyrië. — **1.** *landschap aan d. Tiger met hoofdstad Ninive.* — **2.** *in ruimeren zin*: *het Assyrische rijk.* — **Ἀσσύριος,** 3. — **1.** Assyrisch. — **2.** *οἱ -οι,* Assyriërs.

ᾄσσω, *z.* ἀΐσσω.

ἀστάθμητος, 2 [σταθμάομαι]. **1.** onberekenbaar. — **2.** *vd.*: onbestendig.

ἀστακτί, *bw., en* **ἄστακτος,** 2 [στάζω], niet druppelsgewijs, overvloedig.

ἄ-στατος, 2, niet vaststaand, onbestendig.

ἀσταφίς, *ίδος, ἡ,* rozijn.

ἄσταχυς, *υος, ὁ* [4. ἀ-, στάχυς], korenaar.

ἀ-στέγαστος, 2, zonder dak, - dek.

ἀστεῖος, 3 [ἄστυ]. **1.** steedsch, *d. i.* beschaafd, hoffelijk, smaakvol, geestig, leuk (*vgl. Lat.* urbanus). — **2.** † *alg.*: goed, schoon, mooi.

ἄ-στειπτος, 2, onbetreden.

ἀστεμφέως, *bw. bij h. volg.* — **ἀστεμφής,** 2 [2. ἀ-, στέμβω = στείβω; *eig.*: vastgestampt]. **1.** *a)* vast, stevig. — *b) bw.* *-ές,* stevig. — **2.** *overdr.*: onwrikbaar

ἀ-στένακτος, 2, zonder zuchten.

ἀστέον, *verbaaladj. v.* ᾄδω.

ἀστεργής, 2 [στέργω], *lijd.*: niet wenschelijk.

᾿Αστέριον, *τό, stad in Thessalië.*

᾿Αστερίς, *ἴδος, ἡ, eilandje bij Ithaka.*

ἀστερόεις, *εσσα, εν* [ἀστήρ]. **1.** gesternd. — **2.** *overdr.*: schitterend, fonkelend.

ἀστεροπή, *ἡ* [*vw.* ἀστήρ], bliksem. — **ἀστεροπητής,** *οῦ, ὁ,* bliksemslingeraar, *bijnaam v. Zeus.*

ἀστέρωπος, 2 [ἀστήρ], gesternd.

ἀστεφάνωτος, 2 [στεφανόω], niet bekranst.

ἀστή, *ἡ* [ἀστός], ingezetene.

ἀστήρ, *έρος, ὁ* (*dat. mrv.* ἀστράσι) [4. ἀ-; *vw. Lat.* stella, *Ned.* ster]. — **1.** *a*) ster. — *b*) vurig luchtverschijnsel, meteoor. — **2.** *overdr*: die *in iets* uitmunt (*vgl. Ned.* film-ster).

ἀστιβής, 2 [στείβω]. **1.** onbetreden, eenzaam. — **2.** niet te betreden, heilig.

ἄστιπτος, 2 = ἄστειπτος.

ἄστομος, 2 [στόμα; *eig.*: zonder (*d. i.* met geen goeden) bek]. hardbekkig.

ἄστοργος, 2 [στέργω], liefdeloos, onbarmhartig.

ἀστός, *ὁ* [*vw.* ἄστυ], stedeling, inwoner, ingezetene.

ἄστραβδα, *bw., missch.* [1. ἀ-, στρέφω], zonder zich om te keeren, onafgebroken.

ἀστράβη, *ἡ, houten* pakzadel *in d. vorm v. een leunstoel.*

ἀστραγάλη, *ἡ, ion.,* en **ἀστράγαλος,** *ὁ.* **1.** halswervel. — **2.** *a*) enkelbeen, koot. — *b*) *meton.*: *α*) (*oorspr. v. een kootbeentje gemaakte*) bikkel, teerling (*met oogen op slechts vier zijden, t. ond. v.* κύβος). — *β*) oorhanger *in d. vorm v. een wervel of koot.*

ἀστραπή, *ἡ* [*vw.* ἀστήρ]. **1.** bliksem. — **2.** glans, *helder* schijnsel. — **ἀστράπτω. 1.** bliksemen. — **2.** *overdr.*: schitteren, fonkelen.

ἀστράσι, *dat. mrv. v.* ἀστήρ.

ἀστροδίφης, *ου, ὁ* [ἄστρα διφάω], sterrenzoeker. — **ἀστρολόγος,** *ὁ* [ἄστρα λέγω; ⟶ *Ned.* astroloog]. **1.** = ἀστρονόμος. — **2.** † astroloog. — **ἄστρον,** *τό, gew. mrv.* [ἀστήρ]. **1.** sterrenbeeld. — **2.** *soms, enk.*: ster (= ἀστήρ), *vrl Sirius.*

ἀστρονομία, *ἡ* [⟶ *Ned.* astronomie], sterrenkunde. — **ἀστρονομικός,** 3, de sterrenkunde betreffend, astronomisch. — **ἀστρονόμος,** *ὁ* [ἄστρα νέμω; ⟶ *Ned.* astronoom], sterrenkundige.

ἄστροφος, 2 [στρέφω], zich niet omkeerend.

ἄστρωτος, 2 [στρώννυμι], onbedekt.

ἄστυ, *εως en εος, τό* (*dat.* ει; *mrv.* η, εων, εσι). **I.** woonstede. — **II. 1.** stad; *vaak met d. naam in d. gen.*: ἄ. Θήβης. — **2.** *inz. in Attika*: *a*) de stad, *Athene* (*gew. zonder lidw.*), *in tgst. tot Peiraieus e. a. plaatsen of tot h. platteland.* — *b*) de benedenstad *v. Athene, in tgst. tot de akropolis* (*z.* πόλις, I).

᾿Αστυάγης, *ους en ου, ὁ* [*Oostersch w.*], *koning v. Medië, 1e helft der VIe eeuw v. C.*

ἀστυάναξ, *άνακτος, m. bvn.* [ἄστυ, ἄναξ], in de stad heerschend. — **᾿Αστυάναξ,** *άνακτος, ὁ, zoon v. Hektoor en Andromache.*

ἀστυβοήτης, *ου, ὁ* [ἄστυ, βοάω] *en* **-βοώτης,** *ου, ὁ* [*id.*], door de stad roepend, heraut. — **ἀστυ-γείτων,** 2. — **1.** *a*) bij de stad. — *b*) *alg.*: aangrenzend. — **2.** *ὁ ἀ.*, nabuur.

ἄστυ-δε, *bw.*, stadwaarts.

ἀστυνόμος, 2 [ἄστυ νέμω], de stad ordenend.

ἀ-σύγγνωστος, 2, onvergeeflijk.

ἀσυλία, *ἡ* [ἄσυλος], onschendbaarheid.

ἀσυλλόγιστος, 2 [συλλογίζομαι], niet juist berekenend.

ἄσυλος, 2 [συλάω; *eig.*: niet geplunderd; ⟶ *Ned.* asyl]. **1.** veilig voor geweld, onschendbaar. — **2.** τὸ -ον, vrijplaats.

ἀσυμμετρία, *ἡ.* **1.** onevenredigheid, wanverhouding. — **2.** *overdr.*. *in zedelijk opzicht*: ongeregeldheid. — **ἀ-σύμμετρος,** 2. — **1.** niet evenredig. — **2.** niet geschikt voor.

ἀ-σύμφορος, 2, onvoordeelig, nutteloos.

ἀ-σύμφωνος, 2. — **1.** niet harmonisch. — **2.** *overdr.*: oneenig.

ἀσυνέτημι, *aiol.* (*alleen pr.*), niet begrijpen. — **ἀ-σύνετος,** 2, niet begrijpend, onverstandig.

ἀ-συνήθης, 2, ongewoon.

ἀσυννέτημι = ἀσυνέτημι.

ἀσύφηλος, 2, *missch.*: smadelijk *of* dwaas.

ἀσυχ-, ἅσυχ-, *dor.* = ἡσυχ-, ἥσυχ-.

ἀσφάδαστος *en* **-δασ-,** 2 [σφαδᾴζω], zonder stuipen, - smart.

ἀσφάλεια, *ἡ* [ἀσφαλής]. **1.** het niet-vallen, het vaststaan: ἀ. πρὸς τὸν πηλόν, zekerheid van voet in de modder. — **2.** *overdr.*: *a*) veiligheid, zekerheid. — *b*) betrouwbaarheid: ἀ. λόγου, van een bewijsvoering. — *c*) vastheid van karakter.

ἀσφαλέως, *ion.* = -λῶς.

ἀσφαλής, 2 [σφάλλω].

I. 1. niet wankelend, niet vallend, on-

wankelbaar. — **2.** ° *meton.* : waarbij men niet valt : *ἀ. δρόμος*, rit zonder ongelukken.

II. *overdr.* **1.** *a*) onwrikbaar ; ° *-ῆ θεῶν νόμιμα*, wetten. — *b*) zich niet vergissend, niet falend : ° *φρονεῖν οἱ ταχεῖς οὐκ -εῖς*, wie vlug oordeelt, vergist zich wel eens. — **2.** *meton.* : *a*) met wien -, waarmee -, waar men geen gevaar loopt, veilig, betrouwbaar : *ὁδὸς ἀ.* ; ° *ἀ. στρατηλάτης*, voorzichtig aanvoerder. — *b*) *zelfst. g.* : *τὸ -ές*, veiligheid, *of* [*χωρίον*], veilige plaats, vesting ; *ἐν -εῖ*, in veiligheid.

ἄσφαλτος, *ἡ* [*Semietisch w.* ; —> *Ned.* asfalt], asfalt, aardpek.

ἀσφαλῶς, *bw. bij ἀσφαλής.*

ἀσφάραγος, *ὁ*, luchtpijp.

ἄσφε, *aiol.* = *σφᾶς*, *z. σφ-*.

ἀσφόδελος, *ὁ* [—> *Ned.* affodil], affodil. — **ἀσφοδελός,** *οῦ*, *m. bvn.*, met affodil begroeid.

ἀσχαλάω *en* **ἀσχάλλω,** toornig -, ongeduldig -, gemelijk worden, - zijn.

ἄσχετος, 2 [1. *ἀ-*, *ἔχω*], niet tegen -, niet uit te houden, onweerstaanbaar.

ἀσχημάτιστος, 2 [*σχηματίζω*], vormloos.

ἀσχημονέω, zich onbehoorlijk voordoen, - gedragen. — **ἀσχημοσύνη,** *ἡ*. **1.** wanstaltigheid. — **2.** *overdr.*: onbehoorlijkheid. — **ἀσχήμων,** 2 [*σχῆμα*]. **1.** wanstaltig. — **2.** *overdr.* : onbehoorlijk, schandelijk.

ἀσχολία, *ἡ*. **1.** gemis van vrijen tijd, het bezig zijn : *-αν ἄγω*, bezig zijn. — **2.** *meton.*, *concr.* : *a*) bezigheid. — *b*) verhindering, beletsel : *μυρίας -ας παρέχειν*, oneindig veel last veroorzaken. — **ἄσχολος,** 2 [*σχολή*], geen vrijen tijd hebbend. — **1.** belet. — **2.** bezig, werkzaam : *-ον εἶναι ἐς πᾶσαν σοφίην*, HDT., zich op alle wetenschappen toeleggen.

ᾄσω, *f. v. ᾄδω.*

ἀσώματος, 2 [*σῶμα*], onlichamelijk.

Ἀσωπός, *ὁ*. **1.** *a*) *rivier in Boiotië.* — *b*) *de god dier rivier.* — **2.** *rivier bij de Thermopylen.*

ἄσωτος, 2 [*σῴζω*]. **1.** niet te redden. — **2.** *overg.*, *in zedelijk opzicht*: *a*) verloren, verdorven. — *b*) *alg.* : eerloos.

ἀτακτέω. 1. *a*) niet in het gelid staan. — *b*) *vd.* : zich aan den krijgsdienst onttrekken. — **2.** *overdr.* : tegen orde en tucht zondigen, zijn plicht verzuimen. — **ἄ-τακτος,** 2. — **1.** *a*) niet in het gelid staand, in wanorde. — *b*) *vd.* : zich aan den krijgsdienst onttrekkend. — **2.** *overdr.* : ordeloos, losbandig, zijn plicht verzuimend.

ἀ-ταλαίπωρος, 2, waarvoor men zich geen moeite geeft, onverschillig.

ἀτάλαντος, 2 [2. *ἀ-*, *τάλαντον* ; *eig.*: gelijk in gewicht], *overdr.*: opwegend tegen, gelijk aan.

ἀταλάφρων, 2 [*ἀταλὰ φρονέων*], kinderlijk denkend, onschuldig.

ἀτάλλω. 1. *onoverg.* : als een kind handelen, dartelen, huppelen. — **2.** *overg.* : als een kind -, met liefde behandelen, - voeden. — **ἀταλός,** 3, kinderlijk, jong, onschuldig.

ἀταξία, *ἡ* [*ἄτακτος*]. **1.** het niet in slagorde staan, wanorde. — **2.** *overdr.* : *a*) verwarring, radeloosheid. — *b*) teugelloosheid, losbandigheid.

ἀτάομαι [*ἄτη*], ongelukkig zijn.

ἀτάρ, *vgw.* **1.** *gew. tegenstellend* : *a*) maar, nochtans, daarentegen, intusschen ; *bij een gradatie* : maar vooral. — *b*) *inz. om opeens tot een ander onderwerp over te gaan* : maar (om over iets anders te spreken)... — **2.** *voortzettend* (*met zwakke of zonder tgst.*): *a*) toch, en, vervolgens. — *b*) *na een vocat.* : toch, immers.

ἀτάρακτος, 2 [*ταράσσω*], niet ontroerd, niet verontrust, onverschrokken. — **ἀταραξία,** *ἡ*, gemoedsrust, bedaardheid.

ἀταρβής, 2, *en* **ἀτάρβητος,** 2 [*ταρβέω*], onverschrokken.

Ἀταρνεύς, *ὁ*, *stad en landschap in Musië.*

ἀταρπιτός, *ἡ*, *en* **ἀταρπός,** *ἡ* = *ἀτραπ-*.

ἀταρτηρός, 3, ruw, onbeschaamd.

ἀτασθαλία, *ἡ*, overmoed, roekeloosheid, slechtheid. — **ἀτασθάλλω** (*alleen part. pr.*), overmoedig -, misdadig zijn, - handelen. — **ἀτάσθαλος,** 2, overmoedig, roekeloos, misdadig.

ἄταφος, 2 [*θάπτω*], onbegraven, niet op de gebruikelijke wijze begraven.

1. **ἅτε,** *vgw.* [*onz. mrv. v. ὅστε*]. **1.** zooals, gelijk. — **2.** *ter inleiding v. een objectieven grond*, *gew. bij partic.* : daar immers : *ἅτε χρυσὸν ἔχων.*

2. **ἅτε,** *dor.* = *ἧτε*, *vr. v. ὅστε.*

ἄ-τεγκτος, 2 [*eig.* : niet te doorweeken], *overdr.* : onvermurwbaar, hardvochtig.

ἀτειρής, 2 [*τείρω*]. **1.** onslijtbaar, onverwoestbaar, hard. — **2.** *overdr.* : *a*) onvermoeibaar : *φωνὴ ἀ.*, H. — *b*) onbedwingbaar, hardvochtig.

ἀτείχιστος, 2 [*τειχίζω*], niet bevestigd.

ἀτέκμαρτος, 2 [*τεκμαίρω* ; *eig.* : zonder kenteeken], duister, onverstaanbaar.

ἄτεκνος, 2 [*τέκνον*], kinderloos. — **ἀτεκνόω,** kinderloos maken.

ἀτέλεια, *ἡ* [*ἀτελής* ; —> *Ned. phil*atelie].

1. vrijdom van belasting. — 2. *alg.* : vrijdom van staatslasten.

ἀτέλεστος, 2 [τελέω]. **I.** (τελέω, voltooien). **1.** *a)* onvolbracht, onvoltooid. — *b) overdr.* : niet tot het doel komend, vergeefsch. — **2.** *bw.* -ον, zonder eind. — **II.** (τελέω, inwijden), oningewijd.

ἀτελεύτητος, 2 [τελευτάω]. **1.** *a)* onvoltooid, onvolbracht. — *b)* zonder einde, eeuwig. — **2.** *overdr.* : bij wien men zijn doel niet bereikt, onverbiddelijk.

ἀτελής, 2 [τέλος]. **I.** (τέλος, einde). **1.** niet ten einde gebracht : *a)* onvoltooid, onvervuld, niet tot stand gebracht ; *v. een vrucht* : onrijp. — *b)* onvolledig, onvolmaakt. — **2.** *overdr.* : het einde -, het doel niet bereikend, vergeefsch. — **II.** (τέλος, inwijding), oningewijd. — **III.** (τέλος, betaling). **1.** vrij van belasting. — **2.** *alg.* : vrij van staatslasten.

ἀτέμβω. 1. *a)* benadeelen. — *b) pass.* : beroofd worden van. — **2.** *overdr.* : verschalken : ἀ. θυμόν, H., iem.s hart.

ἀτενής, 2 [3. ἀ-, τείνω]. **1.** strak gespannen : ° κισσὸς ἀ., zich vasthechtende klimop. — **2.** *overdr.* : *a)* standvastig ; *in ongunstigen zin* : hardnekkig, onverbiddelijk. — *b) v. d. blik* : strak : -ὲς (*bw.*) ἀποβλέπειν. — **ἀτενίζω,** strak -, scherp kijken.

ἄτερ, *vrz. met gen.* **1.** gescheiden -, verre van. — **2.** zonder : ἄ. Ζηνός, H., tegen den wil van Zeus.

ἀτέραμνος, 2 [τείρω ; *eig.* : onslijtbaar]. **1.** hard. — **2.** *overdr.* : onverbiddelijk.

ἄτερθε(ν), *vrz.* = ἄτερ.

ἀτέρμων, 2 [τέρμα], zonder einde.

ἅτερος, ἁτέρα, θάτερον, *z.* ἕτερος, *begin.*

ἀτερπής, 2, *en* **-πος,** 2 [τέρπω], onaangenaam, treurig, jammerlijk.

ἀτεχνής, 2 (*zld.*) *en* **ἄτεχνος,** 2 [τέχνη], zonder kunst. — **1.** *v. pers.* : onervaren, onbehendig. — **2.** *v. zaken* : grof. — **ἀτέχνως,** *bw.* [ἄτεχνος], kunsteloos, onbehendig. — **ἀτεχνῶς,** *bw.* [ἀτεχνής]. **1.** ongekunsteld. — **2.** eenvoudig weg, in den vollen zin van het woord, geheel en al : ἀ. ὡς, ἀ. ὥσπερ, juist zooals.

ἀτέω (*bijna alleen part.* ἀτέων) [ἄτη], verblind -, verdwaasd zijn.

ἄτη, ἡ [ἀάω]. **1.** verblinding, verbijstering. — **2.** *meton.* : *a)* (*oorzaak*) : de Verblinding *als godin.* — *b)* (*gevolg*) : daad van verblinding, misdaad, gruwel. — *c)* (*id.*) onheil, verderf, straf. — *d)* *door een verdere meton.*: onheil stichtend -, verderfelijk wezen, - mensch. — **ἀτηρός,** 3, *en* **ἀτήσιμος,** 2, verderfelijk.

Ἀτθίς, ίδος, *vr. bvn.* **1.** Attisch. — **2.** ἡ Ἀ. [γῆ], Attika.

ἀτίζω [τίω], minachten, zich niet bekreunen om, verwaarloozen.

ἀτιμάζω (*iter. impf.* ἀτιμάζεσκε, H.) [ἄτιμος]. **1.** *a)* minachten, geringschatten. — *b)* smadelijk bejegenen, hoonen, onteeren ; *inz. te Athene* : eerloos verklaren (*z.* ἀτιμία, 2). — **2.** onwaardig achten. — **ἀτιμαστός,** 2 [*verbaaladj.*], ongeëerd, veracht.

ἀτιμάω [ἄτιμος], minachten, smadelijk bejegenen.

ἀτίμητος, 2. — **1.** [τιμάω], ongeëerd, veracht. — **2.** [τιμή, schatting], niet geschat : δίκη ἀ., proces waarbij de straf niet door den rechter geschat wordt (δίκη τιμητός), maar in de wet vastgesteld is.

ἀτιμία, ἡ [ἄτιμος]. **1.** minachting, smaad ; *mrv.* : blijken van minachting. — **2.** *inz. in h. Attisch recht* : verklaring van eerloosheid, *geheele of gedeeltelijke* ontzetting van burgerrechten.

ἄτιμος, 2 [τιμή]. **I.** (τιμή, eer). **1.** *lijd.* : *a)* niet geëerd, veracht, smadelijk behandeld. — *b)* onwaardig geacht : ° ἄ. τοῦ τεθνηκότος, den doode onwaardig geacht. — *c) inz. in h. Attisch recht* : eerloos verklaard, van burgerrechten vervallen (*z.* ἀτιμία, 2). — **2.** *bedr. v. zaken* : onteerend, krenkend. — **II.** (τιμή, het schatten), *eig.* : niet geschat ; *vd.* **1.** zonder schadevergoeding. — **2.** ongewroken. — **3.** onverhoord (*h. gebed was een do ut des*).

ἀτιμόω [ἄτιμος]. **1.** *a)* minachten. — *b)* beleedigen, hoonen. — **2.** *in h. Attisch recht* : eerloos verklaren, van burgerrechten berooven (*z.* ἀτιμία, 2).

ἀτιμώρητος, 2 [τιμωρέομαι], ongestraft.

ἅτις, *dor.* = ἥτις, *vr. v.* ὅστις.

ἀτιστέον, *verbaaladj. v.* ἀτίζω.

ἀτιτάλλω (*ao.* ἀτίτηλα, H.) [ἀτάλλω, *met redupl.*], grootbrengen, voeden, kweeken.

ἄ-τιτος, 2, onbetaald, ongewroken.

Ἄτλας, αντος, ὁ [⟶ *Ned.* atlas], *zoon v. een Titaan, later zelf een Titaan, die h. hemelgewelf torste.*

ἄτλατος, *dor.* = ἄτλητος. — **ἀτλητέω,** niet kunnen verdragen. — **ἄ-τλητος,** 2, ondraaglijk.

ἀτμίζω, dampen. — **ἀτμίς,** ίδος, ἡ, damp.

ἄτολμος, 2 [τόλμα], zonder durf, - moed, laf.

ἀτοπία, ἡ. **1.** het ongewone *v. iets.* — **2.** ongerijmdheid, buitensporigheid. — **ἄτοπος,** 2 [τόπος ; *eig.* : niet op zijn

plaats]. **1.** buitengewoon, zonderling (*ook in goeden zin*). — **2.** ongerijmd, onzinnig, dwaas. — **3.** misplaatst, verkeerd, slecht.

ἆτος, 2 [*gecontr. uit* ἄατος] = ἄατος.

Ἄτοσσα, ἡ, *moeder v. Xerxes.*

ἄτρακτος, ὁ. **1.** weversspindel. — **2.** pijl.

Ἀτραμύττειον *en* **-ύτειον,** *zeestad in Musië.*

ἀτραπιτός *en* **ἀτραπός,** ἡ, voetpad.

Ἀτρείδης, ου, ὁ [Ἀτρεύς, -ίδης], Atreide, zoon van Atreus, *Agamemnoon of Menelaos.* — **Ἀτρείων,** ωνος, ὁ [Ἀτρεύς, -ίων] = Ἀτρείδης.

ἀτρέκεια, ἡ, nauwkeurigheid, volle waarheid; *inz.*: ware toedracht. — **ἀτρεκέως,** *ion.* = ἀτρεκῶς. — **ἀτρεκής,** 2. — **1.** nauwkeurig, betrouwbaar: ἀ. ἀριθμός, het juiste getal. — **2.** *bw.* -ές: *a*) waarlijk, werkelijk. — *b*) nauwkeurig, juist. — **ἀτρεκῶς,** *bw.*, nauwkeurig, juist: ἀ. καταλέγειν, naar waarheid uiteenzetten.

ἀτρέμα *en* (*gew. vóór klinkers*) **-μας** [τρέμω; *eig.*: zonder (zelfs te) sidderen]. **1.** onbeweeglijk, rustig. — **2.** langzaam, bedaard.

ἀτρεμέω. 1. onbeweeglijk -, rustig zijn, - blijven. — **2.** *overdr.*: zich rustig houden (*d. i.* de wapenen niet opnemen *en dgl.*). — **ἀτρεμής,** 2 [τρέμω; *eig.*: niet (eens) sidderend]. **1.** onbeweeglijk. — **2.** *overdr. v. een weg*: lijnrecht, zonder af te buigen. — **ἀτρεμία,** ἡ, onbeweeglijkheid, rust. — **ἀτρεμίζω** = ἀτρεμέω.

ἄτρεπτος, 2 [τρέπω; *eig.*: zonder zich te wenden], onbeweeglijk, onveranderd.

ἄτρεστος, 2 [τρέω], zonder vrees. — **1.** onverschrokken. — **2.** rustig.

Ἀτρεύς, ὁ, *mythische koning v. Mukene.*

ἀτριβής, 2 [τρίβω; *eig.*: niet gewreven]. **1.** niet afgesleten, ongeschonden. — **2.** *v. plaatsen*: niet betreden, niet gebaand.

ἄτριπτος, 2 [*id.*], niet gehard, zacht: χεῖρες -οι, H.

ἄτρομος, 2 [τρέμω] = ἀτρεμής.

ἀτρύγετος, 2, *missch.* [1. ἀ-, τρυγάω], waar niets te oogsten is, onvruchtbaar, *of* [1. ἀ-, *vw.* τρύω], rusteloos, *of* [1. ἀ-, *vw.* τρύξ], niet troebel gelijk nieuwe wijn, helder.

ἄτρυτος, 2 [τρύω; *eig.*: onslijtbaar]. **1.** onvermoeibaar. — **2.** nooit ophoudend, zonder eind. — **Ἀτρυτώνη,** *vr. bvn.* [*verlengd uit* ἄτρυτος], Onoverwinbaar, *bijnaam v. Athena.*

ἄ-τρωτος, 2. — **1.** niet gewond. — **2.** *a*) onkwetsbaar. — *b*) *overdr.*: ἄ. χρήμασιν, onomkoopbaar.

1. **ἄττα,** *m.* (*alleen voc. enk.*), vadertje.

2. **ἄττα,** *z.* τίς (*begin*) *en* τὶς (*id.*). — **ἅττα,** *z.* ὅστις (*id*).

Ἄτταλος, ὁ. **1.** *oom v. Kleopatra, de vrouw v. koning Philippos II v. Makedonië.* — **2.** *naam v. drie koningen v. Pergamon; Attalos III Philometor reg. 138-133 v. C.*

ἀτταταῖ, *tussw.*, wee!

Ἄττης, εω, ὁ, *een goddelijk wezen in Phrugië en Ludië*: ὕης (= Dionusos) Ἄ., *mystieke formule bij zekeren dans.*

ἀττικίζω, het met de Atheners houden. — **ἀττικισμός,** ὁ. **1.** Atheensche gezindheid. — **2.** Attische geestigheid. — **Ἀττικός,** 3. — **1.** Attisch. — **2.** ἡ -ή [γῆ], Attika.

ᾄττω, *att.* = ᾄσσω; *z.* ἀΐσσω.

ἀτύζω (*part. ao. pass.* ἀτυχθείς). **1.** verbijsteren. — **2.** *gew. pass.*: *a*) ontsteld -, angstig zijn. — *b*) angstig vluchten.

ἄτυμβος, 2 [τύμβος], zonder grafheuvel, onbegraven.

Ἀτυμνιάδης, ου, ὁ [Ἀ., -άδης], Atumniade, zoon van Atumnios, *t. w. Mudoon.* — **Ἀτύμνιος,** ὁ, *naam v. twee Trojanen in de Ilias.*

ἄτυφος, 2 [τύφος], *overdr.*: niet opgeblazen, bescheiden.

ἀτυχέω [ἀτυχής]. **1.** *a*) zijn doel missen, niet slagen: τῆς ἀληθείας ἀ., niet treffen. — *b*) *inz.*: niet slagen met een verzoek, een bede: niet verkrijgen, afgewezen worden. — **2.** *alg.*: ongelukkig zijn: τὰ ἀτυχηθέντα, tegenslagen. — **ἀτύχημα,** τό [ἀτυχέω] = ἀτυχία. — **ἀτυχής,** 2 [τυγχάνω], ongelukkig.

ἀτυχθείς, *z.* ἀτύζω.

ἀτυχία, ἡ [ἀτυχής], ongeluk.

αὖ, *bw.* **1.** *v. tijd*: opnieuw, nog eens, wederom, weer; *dikw. na tlw.*: τὸ τρίτον αὖ κατέπεφνεν Ἀμαζόνας, H., in de derde plaats weer doodde hij...; *dikw. pleonastisch*: αὖθις αὖ, πάλιν αὖ, weer opnieuw. — **2.** *tegenstellend*: *a*) aan den anderen kant, daarentegen, op mijn (uw *enz.*) beurt; *gew. met* δέ: ὁ μὲν... ὁ δ' αὖ; *soms* = δέ, *aan* μέν *beantwoordend*: αὐτὸν μὲν..., υἷέας αὖ..., H., terwijl zijn zonen... — *b*) *om de rede voort te zetten*: verder: οὕτω μὲν φιλοπόλεμος ἦν· πολεμικὸς δ' αὖ ἦν, verder was hij een bekwaam krijgsman.

αὑαίνω *en att.* **αὐαίνω,** *f.* αὑανῶ; *med. f.* αὑανοῦμαι [αὖος]. — **1.** doen verdorren, laten drogen. — **2.** ° *overdr.*: laten wegkwijnen: αὐ. βίον; *med. f. met lijd. beteek.*: ik zal verkwijnen.

αὐαλέος, 3, dor, uitgedroogd.
αὐάτα, ἡ, *aiol.* = ἄτη.
αὐγάζω [αὐγή]. **1.** bestralen, beschijnen. **2.** *act. en med.* : (den glans van) de oogen richten naar, duidelijk zien. — **αὐγάσδεο,** *dor.* = αὐγάζου.
Αὐγέας, ου, ὁ, Augias, *mythische koning v. Elis.*
Αὐγειαί, ῶν, αἱ. **1.** *stad in Lokris.* — **2.** *stad in Lakonika.*
Αὐγείας, ου, ὁ = Αὐγέας.
αὐγή, ἡ (*gew. mrv.*). **1.** schitterend licht, glans, stralen *v. de zon, h. vuur, de oogen enz.* : ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, H., onder de stralen der zon, *d. i. op aarde, in tgst. tot de onderwereld.* — **2.** *overdr.* (*enk.*): blik *der ziel.*
Αὐγηϊάδης, αο, ὁ, H. [Αὐγείας, -άδης], Augiade, zoon van Augias.
† **αὔγουρ,** ουρος, ὁ [<— *Lat.* augur], augur.
† **Αὔγουστος,** ὁ [<— *Lat.* Augustus], Augustus, *de eerste Rom. keizer.*
αὐδάζομαι (*alleen ao.* ηὐδ- *en* αὐδαξάμην), zeggen, uitroepen.
αὐδάω, ήσω (*iter. ao.* αὐδήσασκε, H.) *en med.* [αὐδή]. — **1.** *onoverg.* : spreken, schreeuwen.— **2.** *a*) zeggen, uitroepen : ἔπος (een woord) αὐ.; *inz.* : gebieden. — *b*) noemen. — *c*) aanspreken, aanroepen : τινὰ ἀντίον (*bw.*, tegenover) αὐ., H., aanspreken, antwoorden.
αὐδή, ἡ. **1.** geluid : *a*) menschelijke stem. — *b*) gesnor *v. een boogpees*; getjilp *v. een zwaluw.* — **2.** *meton. met betrekking tot d. gedachteninhoud* : *a*) verhaal, gerucht. — *b*) ° orakel. — **αὐδήεις,** εσσα, εν, met menschelijke stem sprekend.— — **αὔδω,** ως, ἡ, *aiol.* = αὐδή.
αὐερύω (*slechts enkele vormen, o. a. 3 mrv. ao.* αὐέρυσαν). [ἀνὰ ἐρύω]. — **1.** omhoogtrekken, *d. kop v. h. offerdier* achterover trekken. — **2.** naar zich toe trekken.
αὐθ' = αὐτό *en* αὐτά *vóór spiritus asper.*
αὖθ'. **1.** = αὖτε *vóór spiritus asper.* — **2.** = αὖθι *vóór alle klinkers.*
αὐθάδεια, ἡ. **1.** zelfbehagen, verwaandheid. — **2.** *meton.* : *a*) aanmatiging, driestheid. — *b*) eigenzinnigheid, koppigheid. — **αὐθάδης,** *onz.* αὔθαδες [αὐτός, ἁνδάνω]. **1.** zelfgenoegzaam, verwaand. — **2.** *meton.* (*oorzaak voor gevolg*) : *a*) aanmatigend, driest. — *b*) eigenzinnig, koppig. — **αὐθαδία,** ἡ = αὐθάδεια. — **αὐθαδίζομαι,** zelfgenoegzaam -, aanmatigend zijn.
αὐθαδόστομος, 2 [αὔθαδες στόμα (ἔχων)], met zelfbehagen -, aanmatigend sprekend.
αὔθαιμος, 2 [αὐτός, αἷμα], van hetzelfde bloed, bloedverwant.
αὐθ-αίρετος, 2 [αὐτός], vrijwillig. — **1.** vrijwillig gekozen : αὐ. θάνατος. — **2.** zichzelf kiezend : αὐ. στρατηγός.
αὐθ-έκαστος, 2 [αὐτός], ieder zooals hij is, eenvoudig, natuurlijk.
αὐθέντης, ου, ὁ [αὐτο-έντης] die zelf iets volbrengt; *inz.* : moordenaar.
αὐθημερόν, *bw.* [αὐτός, ἡμέρα], op denzelfden dag, dadelijk.
αὖθι, *bw.* **1.** *v. plaats* : hier, daar. — **2.** *overdr. v. tijd* : dadelijk.
αὐθιγενής, 2 [αὖθι, γένος], ter plaatse ontstaan, inheemsch.
αὖθις, *bw.* **I.** *v. plaats* : achterwaarts, terug : αὖ. ἰέναι, terugwijken.— **II.** *overdr.* **1.** *v. tijd* : *a*) opnieuw, nog eens ; *dikw. versterkt* : αὖθις αὖ, πάλιν αὖθις *enz.* — *b*) *v. de toekomst* : een anderen keer, later.— **2.** *tegenstellend* : aan den anderen kant, daarentegen ; *soms met* δέ ; *ook* = δέ, *aan* μέν *beantwoordend* : ° τοῦτο μὲν... τοῦτ' αὖθις.
αὐθ-όμαιμος, 2 [αὐτός], van hetzelfde bloed, bloedverwant.
αὐίαχος, 2 [2. ἀ-, Ϝιαχή], samen -, luid schreeuwend.
αὐλαία, ἡ [αὐλή ; —> *Lat.* aulaeum], voorhangsel, gordijn, tapijt.
αὖλαξ, ακος, ἡ, vore.
αὔλειος, 3 *en* 2 [αὐλή], tot het voorhof behoorend : ἡ -α θύρα, hofdeur (*tusschen d. weg en h. voorhof*), buitendeur.
αὐλέω [αὐλός]. **1.** *a*) op de fluit spelen ; *met acc.* : iets op de fluit spelen ; *alg.* : op een instrument blazen. — *b*) *pass.* : ° vol zijn van fluitspel. — **2.** *med.* : zich iets laten voorfluiten.
αὐλή, ἡ [—> *Lat.* aula]. **1.** voorhof, veehof. — **2.** *meton.* : omheining van het voorhof. — **3.** *overdr.* : ieder verblijf, kamer, zaal, paleis : ° νεκύων αὐ., doodenrijk ; *ook* ° leger *v. een dier.*
αὔλημα, τό [αὐλέω], muziekstuk voor de fluit. — **αὔλησις,** εως, ἡ [*id.*], fluitspel. — **αὐλητήρ,** ῆρος, ὁ, *en* **αὐλητής,** οῦ, ὁ [*id.*], fluitspeler. — **αὐλητικός,** 3 [*id.*]. **1.** het fluitspel betreffend : ἡ -ή [τέχνη], de kunst van het fluitspel. — **2.** bedreven in het fluitspel. — **αὐλητρίς,** ίδος, ἡ [*vr. v.* αὐλητήρ], fluitspeelster.
αὐλίζομαι, αὐλισθήσομαι, ηὐλισάμην *en* ηὐλίσθην [αὐλή]. — **1.** in het voorhof zijn. — **2.** *alg.* : in de open lucht verblijven ; *inz.* : in de open lucht overnachten ; *vd. in h. krijgswezen* : bivakkeeren.

αὔλιον, τό [αὐλή]. **1.** landelijke woning. — **2.** hol, grot. — **αὔλιος,** 2 [αὐλή] = αὔλειος.

αὖλις, ιδος, ἡ, rustplaats, nachtverblijf, tent, bivak.

Αὐλίς, ίδος, ἡ (*acc.* ίδα *en* Αὖλιν), *havenstad in Boiotië.*

αὐλίσκος, ὁ [*verklw. v.* αὐλός], kleine fluit. — **αὐλός,** ὁ. **1.** buis, pijp. *inz.*: *a*) blaasinstrument, *vrl* fluit, klarinet, hobo. — *b*) dil *v. een lanspunt.* — **2.** *overdr.*: *a*) αὐ. αἵματος, H., bloedstraal. *b*) stadion [*dat zich in de lengte uitstrekt*]. — **αὐλών,** ῶνος, ὁ [αὐλός], wat lang en hol is: holle weg, dal, kanaal.

Αὐλών, ῶνος, ὁ [αὐλών], *dal en stad in Messenië.* — **Αὐλωνῖται,** ῶν, οἱ, Aulonieten, inwoners van Auloon.

αὐλῶπις, ιδος, *vr. bvn.* [αὐλός, ὤψ], *wschl.* : van een dille voorzien (*om er d. helmbos in te steken*).

αὐξάνω (*alleen pr. en impf.*) *en* **αὔξω,** αὐξήσω, ηὔξησα, ηὔξηκα ; *pass.* αὐξήσομαι, ηὐξήθην, ηὔξημαι [*vw. Lat.* augēre]. — **I.** *overg.* **1.** vermeerderen, vergrooten, doen toenemen ; *pass.* : toenemen, groeien. — **2.** *overdr.* : *a*) in macht -, in invloed doen toenemen : ° αὔξω πόλιν ; *met proleptisch voorw.* : ° μείζω (zoodat zij machtiger wordt) πόλιν αὔξει ; *pass.* : machtiger -, invloedrijker worden. — *b*) *met woorden* verheffen, prijzen, beroemd maken, eeren ; *pass.* : beroemd worden. — **II.** *onoverg.*: groeien, toenemen.

αὔξησις, εως, ἡ. **1.** het toenemen, wasdom. — **2.** *overdr.* : het toenemen in macht, invloed *of* aanzien ; opkomst. — **αὔξω,** *z.* αὐξάνω.

αὐονή, ἡ [2. αὔω], geschreeuw.

αὗος, *att.* **αὖος,** 3. — **1.** droog, dor. — **2.** *bw.* αὖον, *v. de stem*: schor ; *v. iets dat kraakt* : met een knappend geluid.

ἄϋπνος, 2 [ὕπνος], slapeloos. — **1.** *a*) niet slapend ; *v. d. slaap zelf* : ° ὕπνος ἄ., die geen slaap is, onrustig. — *b*) *overdr.*: rusteloos : ° -οι (altijd vloeiende) κρῆναι. — **2.** zonder slaap doorgebracht.

αὔρα, ἡ [*vw.* ἀήρ, ἄημι ; ⟶ *Lat.* aura], (vochtige) luchtstroom, koeltje, bries, wind ; *inz.* : morgenluchtje, gunstige wind.

Αὐρεύς, εως, ὁ, Aureus, *bijnaam v. Apolloon als god v. d. dageraad.*

Αὐρήλιος, ὁ [⟵ *Lat.* Aurēlius], Aurelius ; *o. a. Marcus Aurelius, Rom. keizer, reg. 161-180.*

αὖρι, *bw.*, spoedig.

αὔριον, *bw.*, morgen ; ἐς αὔ., H., morgen, *en* : tot morgen ; ἡ αὔ. [ἡμέρα], de dag van morgen.

Αὐσονία, ἡ, Ausonië, Italië. — **Αὐσόνιος,** 3, Ausonisch ; οἱ -οι, de Ausoniërs.

αὐσταλέος *en* **ἀϋ-,** 3 [αὖος], door de zon verbrand ; *vd.* : vuil, morsig.

αὐστηρός, 3 [αὖος ; ⟶ *Lat.* austērus]. **1.** zuur, wrang. — **2.** *overdr. v. h. karakter* : ernstig, streng, ruw, norsch.— **αὐστηρότης,** ητος, ἡ. **1.** wrangheid, wrange smaak. — **2.** *overdr.* : ernst, strengheid, norschheid.

αὔτ' = αὐτό, αὐτά, *v.* αὐτός.

αὖτ' = αὖτε.

αὐτάγγελος, 2 [αὐτὸς ἄγγελος], zelf aankondigend, - meldend. — **αὐτάγρετος,** 2 [αὐ., ἀγρέω], die men zelf mag nemen, aan de vrije keuze overgelaten. — **αὐτάδελφος,** 2 [αὐτοῦ ἀδελφοῦ], van den eigen broeder, van de eigen zuster ; ὁ αὐ., de eigen broeder.

αὐτάρ, *tegenstellend vgw.* [αὖτε, ἄρ]. **1.** maar, integendeel, niettemin : ἄλλαι ἐκώκυον (weeklaagden), αὐ. ἐμὸν κῆρ χαῖρε, H., maar mijn hart was verheugd ; μὲν... αὐ., H. — **2.** *met zwakke of zonder tgst. om de rede voort te zetten* : echter : αὐ. ἐπεί ῥ' εὔξαντο, H., toen zij echter gebeden hadden.

αὐτάρκης, 2 [αὐτὸς ἀρκέων ; ⟶ *Ned.* autarkisch]. **1.** zichzelf voldoende, het noodige hebbend : πρός τι, voor iets ; *met inf.* : om te. — **2.** *vd.* : tevreden, onafhankelijk.— **αὐτάρκως,** *bw.* (*superl.* -κέστατα), tevreden.

αὖ-τε, *bw.* = αὖ.

αὐτεπάγγελτος, 2 [αὐτὸς ἐπαγγέλλομαι], zichzelf aanbiedend, vrijwillig.

ἀϋτέω. 1. *onoverg.* : *a*) schreeuwen. — *b*) *v. zaken* : dreunen, weerklinken. — **2.** *overg.* : iem. roepen, aanroepen. — **ἀϋτή,** ἡ [2. αὔω], luid geschreeuw ; *inz.*: krijgsgeschreeuw.

αὐτή, *vr. v.* αὐτός.

αὕτη, *vr. v.* οὗτος.

αὐτήκοος, 2 [αὐτὸς ἀκούων], zelf hoorend, oorgetuige.

αὐτῆμαρ, *bw.* [αὐτὸ ἦμαρ], op denzelfden dag. — **αὐτημερόν, αὐτιγενής,** *ion.* = αὐθ-.

αὐτίκα, *bw.* **1.** *v. tijd* : *a*) op het tegenwoordige oogenblik, nu, dadelijk ; *dikw. versterkt*: αὐ. μάλα, αὐ. νῦν ; *bij partic.*: αὐ. γενόμενος, dadelijk bij zijn geboorte. — *b*) *v. de onmiddellijke toekomst*: spoedig, terstond daarop. — **2.** om het eerste voorbeeld te geven dat in den geest komt, bij voorbeeld.

αὖτις, *ion.* = αὖθις.

ἀϋτμή, ἡ [*vw.* ἄημι]. **1.** het waaien, wind. — **2.** *overdr.* : *a*) adem. — *b*) gloed *v. h. vuur*, walm, rook.— *c*) uitwaseming, geur.— **ἀϋτμήν,** ένος, ὁ. **1.** het waaien, wind. — **2.** *overdr.* : adem.

αὐτό, *onz. v.* αὐτός.

αὑτό, *gecontr. uit* ἑαυτό, *v.* ἑαυτοῦ.

Αὐτο-βορέας, ου, ὁ [αὐτός], Boreas in eigen persoon. — **αὐτο-γέννητος,** 2 [αὐ.], door iem. zelf voortgebracht. — **αὐτόγνωτος,** 2 [αὐ. γιγνώσκω], zelf beslissend, eigenzinnig. — **αὐτοδαής,** 2 [αὐ., * δάω], zelf geleerd. — **αὐτο-δίδακτος,** 2 [αὐ. ; ⟶ *Ned.* autodidact], door zichzelf onderwezen, - gevormd. — **αὐτόδιον,** *bw.* [αὐ.], terstond.— **αὐτοέντης,** ου, ὁ = αὐθέντης. — **αὐτοετές,** *bw.* [αὐτὸ ἔτος], in hetzelfde jaar.

αὐτόθεν, *bw.* [αὐτός, -θεν]. **1.** *v. plaats* : van daar zelf, van hier zelf; *dikw. met vrz.* : αὐ. ἐ. ἕδρης, H., van op zijn zitplaats; οἱ αὐ., de menschen uit die streek. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* : *α*) van dat oogenblik af. — *β*) op staanden voet, terstond. — *b*) *in de redeneering* : hiervan uitgaande, op grond daarvan, zonder meer.

αὐτόθι, *bw* [αὐτός, -θι], op de plaats zelf, hier zelf, daar zelf.

αὐτο-κασιγνήτη, ἡ [αὐτός], eigen zuster.— **αὐτοκασίγνητος,** ὁ, eigen broeder.

αὐτο-κέλευστος, 2 [αὐτός], aan zichzelf bevelen gevend, uit eigen beweging handelend, vrijwillig.

αὐτοκράτωρ, ορος, *m. vr. bvn.* [αὐτός, κρατέω], die zelf meester is. — **1.** zijn eigen meester, onafhankelijk. — **2.** *a*) *v. veldheeren en gezanten* : met onbeperkte macht, - volmacht, gevolmachtigd.— *b*) *inz. te Rome* : ὁ αὐ., dictator ; *later* : keizer ; *ook vertaling v.* imperator.

αὐτοκτονέω (*alleen part. pr.*), met eigen hand dooden. — **αὐτοκτόνος,** 2 [αὐτὸς κτείνων], met eigen hand doodend.

αὐτόκωλος, 2 [αὐτὰ κῶλα (ἔχων)], niets dan de ledematen hebbend, die niets dan vel en been is. — **αὐτο-λάϊνος,** 2 [αὐ.], van ruwen steen.— **Αὐτό-λυκος,** ὁ [αὐ.], *grootvader v. Odusseus.*

αὐτόματος, 3 [αὐτός, *2e lid?* ; ⟶ *Ned.* automaat]. **1.** *v. pers.* : uit eigen beweging handelend. — **2.** *v. zaken* : vanzelf handelend, - gebeurend, - ontstaan: αὐ. θάνατος, natuurlijke dood; *zelfst. g.*: ἐκ -, ἀπὸ τοῦ -ου, vanzelf, toevallig ; τὸ -ον, het toeval. — **Αὐτο-μέδων,** οντος, ὁ [αὐ.], *wagenmenner v. Achilleus.*

αὐτομολέω (*impf. en ao.* ηὐτ-, *ion.* αὐτ-), uit eigen beweging gaan ; *inz. v. soldaten* : overloopen. — **αὐτόμολος,** 2 [αὐτὸς μολών (*z.* βλώσκω)], uit eigen beweging komend ; ὁ αὐ., overlooper.

αὐτονομέομαι, *med.*, naar eigen wetten leven, onafhankelijk zijn. — **αὐτονομία,** ἡ [⟶ *Ned.* autonomie], zelfstandigheid, autonomie. — **αὐτόνομος,** 2 [αὐτὸς νόμους (ἔχων)]. **1.** eigen wetten hebbend, onafhankelijk. — **2.** " naar eigen inzicht handelend.

αὐτονυχί, *bw.* [αὐτός, νύξ], nog denzelfden nacht. — **αὐτόξυλος,** 2 [αὐτὸ ξύλον], alleen (αὐτός, A, I, 4) uit hout, *d. i.* niet kunstig bewerkt. — **αὐτόπετρος,** 2 [αὐ., πέτρος], alleen (αὐτός, A, I, 4) uit steen, uit ruwen steen. — **αὐτόποιος,** 2 [αὐτὸς ποιέων], zichzelf gemaakt hebbend, vanzelf ontstaan, - gegroeid. — **αὐτόπους,** ους, ουν, *gen.* ποδος [αὐ., πούς], op eigen voeten gaande. — **αὐτόπρεμνος,** 2 [αὐ., πρέμνον], met tronk en al, met wortel en al. — **αὐτοπρόσωπος,** 2 [αὐ., πρόσωπον], zich met zijn eigen gezicht -, zich zonder masker vertoonend. — **αὐτόπτης,** ου, ὁ [αὐ. ; *vw.* ὄψομαι, *z.* ὁράω], ooggetuige.

αὐτός, ή, ό, *gen.* οῦ, ῆς, οῦ, *vnw.*, *bijv. en zelfst. g.* (*gen. en dat. mrv.* H., *ook* αὐτόφι(ν)) [⟶ *Ned.* auto-].

A. *in uitsluitenden zin* : hij (*met nadruk* : hij en niet een ander), zelf.

I. 1. zelf : ἐγὼ αὐ. ; *bij verzwegen vnw.* : αἰδεῖο θεούς, -ὸν (= ἐμὲ -ὸν) τ' ἐλέησον, H., heb ontzag voor de goden en medelijden met mij zelf ; αὐ. ἔφα (*dor.*= ἔφη), hij zelf (*d. i. de Meester zelf, Puthagoras*) heeft het gezegd ; καὶ αὐ., ook hij ; *bij abstracte begrippen*: δίκαιον -ό, het rechtvaardige op zichzelf, het begrip rechtvaardig ; *bij rangtlw.* : δέκατος αὐ., hij zelf tiende, hij met negen anderen ; ναῦν λαμβάνουσιν -οῖς ἀνδράσι, samen met de bemanning [⟵ -ὴν ἀνδράσι, het schip zelf met ... ; *h. vnw. werd gedachteloos met d. dat. verbonden*]. — **2.** vanzelf, door zichzelf, zonder vreemde hulp, uit eigen beweging : με σπεύδοντα καὶ -ὸν ὀτρύνεις, H., mij, die reeds uit eigen beweging mij spoed, spoort gij nog aan. — **3.** juist, precies (zoo, en niet anders): -ὸ τοὐναντίον, juist het tegendeel ; πρὸς -αῖς ταῖς θύραις, vlak bij de deur. — **4.** op zichzelf, alleen : αὐ. περ ἐών, H., hoewel hij alleen was ; *soms* : αὐ. μόνος, αὐ. οἶος ; ἡ ψυχὴ -ὴ καθ' αὑτήν, alleen op zichzelf.

II. *met lidw.* (ὁ αὐ., ἡ -ή, τὸ -ό ; *met krasis* : αὑτός, αὑτή, ταὐτό *en* ταὐτόν, *gen.* ταὐτοῦ *enz.* ; *onz. mrv.* ταὐτά), H. *ook zonder lidw.* **1.** dezelfde : ὁ αὐ. ἀνήρ. — **2.** *zelfst. g.* : ἐν ταὐτῷ, op dezelfde plaats ; *ook* : tegelijk ; ξυνῆγον -οὺς ἐς ταὐτό,

zij drongen hen op één plaats, - op elkaar: *met dat.*: εἰς τὸ -ὸ ἡμῖν σπεύδετε, gij streeft hetzelfde doel na als wij.

B. *met verzw. beteek.*: *in gen., dat. en acc.* = *persoonlijk vnw. v. d. 3en pers.*: van hem, van haar *enz.* (*zonder nadruk*; *nadruk geven* ὅδε, οὗτος, ἐκεῖνος): λέγει ὅτι οὐκ ἐδόκει -ῷ ..., dat hij het niet goedvond ...

αὐτός, αὐτή, ταὐτό *en* ταὐτόν, *z.* αὐτος, A, II.

αὐτόσε, *bw.* [αὐτός, -σε], daarheen.

αὐτοσταδίη, ἡ [αὐτός, ἵσταμαι], gevecht waarin beiden op dezelfde plaats staan, gevecht van man tegen man. — **αὐτόστολος,** 2 [αὐ., στέλλω], zelf uitvarend, *of*: een eigen schip zendend. — **αὐτοσφαγής,** 2 [αὐ., σφάζω], door de eigen (*zijn eigen of die v. een bloedverwant*) hand vermoord.

αὐτοσχεδά, *bw.* = αὐτοσχεδόν. — **αὐτοσχεδιάζω.** **1.** op staanden voet -, onvoorbereid handelen, voor de vuist spreken. — **2.** *gew. in ongunstigen zin*: onbezonnen -, zonder kennis van zaken spreken, - oordeelen, - handelen. — **αὐτοσχέδιος,** 3. — **1.** *v. plaats*: zich op één plaats bevindend; *zelfst. g.*: -η [ὑσμίνη], H., in het gevecht van man tegen man; αὐτὸν πλῆξε [πληγὴν] -ην, H., bracht hem van nabij een slag toe. — **2.** *overdr. v. tijd*: terstond -, zonder voorbereiding geschiedend. — **αὐτοσχεδόν,** *bw.* [αὐτός; ἔχω, *onoverg.*], ter plaatse, in -, van uit de onmiddellijke nabijheid; *inz. v. een gevecht*: van man tegen man.

αὐτοτελής, 2 [αὐτός; τέλος, belasting], zichzelf belasting -, - uitgaven opleggend, op eigen kosten levend. — **αὐτοτραγικός,** 3 [αὐ.], niets dan -, door en door tragisch.

αὐτοῦ, *bw.* [*gen. v. plaats v.* αὐτός]. **1.** *v. plaats*: ter plaatse zelf, hier, daar; *dikw. nader bepaald*: αὐ. ταύτῃ *enz.* — **2.** *overdr. v. tijd*: op staanden voet, terstond.

αὑτοῦ = ἑαυτοῦ.

αὐτουργός, 2 [αὐτός; ἔργον], zelf werkend, -handelend. — **αὐτό-φι(ν),** *z.* αὐτός, *begin.* — **αὐτοφόντης,** ου, ὁ [αὐ.; *st. v.* ἔ-πε-φν-ον, *2en ao. v.* θείνω], zelf *zich of een der zijnen* doodend. — **αὐτοφυής,** 2 [αὐ. φύομαι]. **1.** vanzelf wassend, - ontstaan. — **2.** *alg.*: natuurlijk: λιμὴν αὐ. — **αὐτόφωνος,** 2 [αὐ., φωνή], met eigen stem, zelf sprekend.

αὐτόφωρος, 2 [αὐτός, φώρ]. **1.** *a*) bij den diefstal zelf betrapt. — *b*) *alg.*: op heeter daad betrapt; *gew. zelfst. g.*: ἐπ' -ῳ λαμβάνειν — **2.** *overdr.*: *a*) op onweerlegbare wijze, zonneklaar; *gew. zelfst. g.*: ἐπ' -ῳ ἐξελέγχειν. — *b*) ° door hem zelf ontdekt.

αὐτόχειρ, *gen.* ος, *m. vr. bvn.* [αὐτός, χείρ], eigenhandig (*met de hand v. dengene, die de handeling ondergaat, of met de hand v. iem., v. wien het niet te verwachten was*). — **1.** *bedr.*: eigenhandig volbrengend, *inz. een moord*; ὁ αὐ., moordenaar. — **2.** *lijd.*: eigenhandig volbracht, *inz. v. een moord.* — **αὐτοχειρία,** ἡ, eigenhandige daad, *inz.* moord; -ᾳ κτείνειν, met eigen hand vermoorden.

αὐτόχθων, 2 [αὐτός, χθών; → *Ned.* autochthoon], in het land geboren; ὁ αὐ., inboorling. — **αὐτοχόωνος,** 2 [αὐ.; χέω, *vgl.* χόανος], niets dan (*z.* αὐτός, A, I, 4) gegoten, ruw (*vgl.* αὐτόξυλος). — **αὐτοψία,** ἡ [αὐ.; *vw.* ὄψομαι, *f. bij* ὁράω; → *Ned.* autopsie], het zien met eigen oogen.

αὔτως, *soms* **αὕτως,** *bw.* [αὐτός], op die wijze. — **1.** *a*) *alg.*: zoo: ὡς δ' αὔ. = ὡσαύτως, juist zoo; *soms*: zonder meer. — *b*) *minachtend*: op die (*onbevredigende enz.*) wijze: zóó maar, zonder reden, onbezonnen, vergeefs. — **2.** *met betrekking tot h. verleden*: juist als te voren.

αὐχενίζω [αὐχήν], onthalzen. — **αὐχένιος,** 3 [*id.*], van den nek.

αὐχέω. **1.** roemen, zich beroemen, zich sterk maken, bluffen: αὐ. τινί, αὐ. ἐπί τινι, op iets. — **2.** *met inf. f.*: trots -, met zelfvertrouwen meenen, - verwachten, - zeggen. — **αὔχη,** ἡ, pralerij. — **αὔχημα,** τό. **1.** het roemen. — **2.** *datgene waarop men roemt*: sieraad, trots, roem, aanzien: ° χθονὸς αὔ.

αὐχήν, ένος, ὁ. **1.** hals *v. mensch of dier*, nek. — **2.** *overdr.*: iedere smalle verbinding: nauw dal, bergpas, zeeëngte, hals (= *het smalste gedeelte*) *v. een landtong*, splitsing *v. een rivier.*

αὐχμέω. **1.** droog -, uitgedroogd -, stofferig zijn. — **2.** vuil zijn. — **αὐχμηρός,** 3. — **1.** droog, uitgedroogd, stofferig. — **2.** niet gezalfd, borstelig, vuil. — **αὐχμός,** ὁ [*wschl. vw.* αὖος]. **1.** droogheid, droogte, dorheid. — **2.** het vuil, verwilderd uitzicht.

1. **αὔω,** *att.* **αὕω,** aansteken.

2. **αὔω** (*impf.* αὖον, *ao.* ἤϋσα *en* ἄϋσα). **1.** roepen: *a*) *onoverg.*: schreeuwen. — *b*) *overg.*: iem. luide roepen. — **2.** *v. zaken*: dreunen, weergalmen.

ἀφ', ἀφ- = ἀπό, ἀπο-, *vóór een klinker of tweeklank met spiritus asper.*

ἀφ-αγνίζω. **1.** *a*) door een zoenoffer verwijderen, - reinigen, verzoenen. — *b*)

een reinigingsoffer brengen. — **2.** heilige ceremoniën voltrekken.

ἀφαίρεσις, εως, ἡ, het wegnemen, het ontrooven. — **ἀφαιρετός,** 2, dien men kan wegnemen. — **ἀφ-αιρέω** ● *ion.* **ἀπ-,** H. *ook* **ἀπο-,** wegnemen, er uit nemen, weg-, afrukken, rooven : *ἀ. τί τινι* ; *ἀ. τί τινος en ἀ. τινά τινος,* v. iem. iets ; ° *μ' ἄνδρα ἀφείλου μὴ κτανεῖν,* gij hebt mij het dooden van... (*d. i.* de mogelijkheid om hem te dooden) ontnomen ; ° *λύπης -ει,* neem weg van (*d. i.* verminder) mijn leed ; *-έομαί τινα εἰς ἐλευθερίαν en -έομαι alleen,* een onvrije voor (*lett.* : in de richting van) de vrijheid tot zich nemen, hem bevrijden ; *-έομαί pass.*) *τι πρός τινος,* door iem. van iets beroofd worden.

Ἄφαιστος, *dor.* = *Ἥφαιστος.*

ἀφ-άλλομαι ● springen van.

ἄφαλος, 2 [*φάλος*], zonder helmkam.

ἀφ-αμαρτάνω ● **1.** niet treffen, missen : *ἀ. τινός.* — **2.** beroofd worden van, verliezen.

ἀφαμαρτοεπής, 2 [*ἀφαμαρτάνω ἔπους*], het juiste woord niet treffend, dwaas sprekend.

ἀφ-ανδάνω ● *ion.* **ἀπ-,** mishagen.

ἀφάνεια, ἡ [*ἀφανής*]. **1.** duisterheid. — **2.** *overdr.* : geringe stand.

ἀφανής, 2 [*φαίνομαι* ; *eig.* : niet te voorschijn komend]. **1.** ongezien, onzichtbaar, verborgen, verdwenen : *οὐσία ἀ.,* *x. οὐσία* ; *οἱ -εῖς,* vermisten (*soldaten*) ; *ἐν τῷ -εῖ,* op een duistere plaats ; *ἐκ τοῦ -οῦς,* op onzichtbare wijze ; *persoonlijke constructie* : *οὐκ ἀ. ἦν ποιῶν τι,* hij deed het in 't openbaar. — **2.** *overdr.* : verborgen voor den geest : *a*) onbekend, geheim. — *b*) onberoemd. — *c*) onduidelijk, onzeker, onbewezen.

ἀφανίζω (*f. ίσω en ιῶ*) [*ἀφανής*]. **1.** *a*) onzichtbaar maken, verbergen, doen verdwijnen ; *pass.* : verdwijnen. — *b*) verwoesten, dooden. — *c*) onherkenbaar maken. — **2.** *overdr.* : *a*) geheimhouden. — *b*) doen verdwijnen : ° *ἀ. ἄχος,* leed stillen ; *τὰς πατρικὰς ἀρετὰς ἀ.,* den luister der ... verduisteren. — **ἀφανισμός,** ὁ, het verdwijnen, het sneuvelen.

ἄφαντος, 2 [*φαίνομαι*]. **1.** ongezien, onzichtbaar, verborgen, verdwenen : *ἄ. γίγνομαι,* verdwijnen. — **2.** vernietigd.

ἀφανῶς, *bw.* [*ἀφανής*]. **1.** onzichtbaar, heimelijk. — **2.** roemloos.

ἀφ-άπτω ● *ion.* **ἀπ-.** **1.** vastmaken aan. — **2.** afbinden.

ἄφαρ, *bw.* **1.** *a*) dadelijk, spoedig. — *b*) *bijv. g.* : vlug. — **2.** ongetwijfeld.

ἄφαρκτος = *ἄφρακτος.*

ἀφάρμακτος, 2 [*φαρμάσσω*], zonder vergif.

ἀφ-αρπάζω ● weg-, afrukken.

ἀφάρτερος, 3 [*comp. bij ἄφαρ*], vlugger.

ἀφασία, ἡ [*ἄφατος*], sprakeloosheid.

ἀφάσσω, *ao.* *ἤφασα* [*ἀφάω*] = *ἀφάω.*

ἄφατος, 2 [*φημί*], onuitsprekelijk : buitengewoon, talloos, onmetelijk, wonderbaar.

ἀφαυρός, 3, zwak.

ἀφάω, betasten.

ἀφεγγής, 2 [*φέγγος*]. **1.** zonder licht, duister : ° *φῶς -ές,* licht dat geen licht is (*nl. voor een blinde*). — **2.** *overdr.* : somber, rampspoedig.

ἀφειδέω. **1.** niet sparen, kwistig omgaan met. — **2.** *overdr.* : niet letten op, verwaarloozen, niet ontzien. — **ἀφειδέως,** *ion., aiol.* = *ἀφειδῶς.* — **ἀφειδής,** 2 [*φείδομαι*]. **1.** niet sparend. — **2.** *overdr.* : zichzelf niet sparend, geen moeite ontziend. — **ἀφειδῶς,** *bw.* **1.** zonder sparen, rijkelijk. — **2.** *overdr.* : *a*) zonder zich te sparen, ijverig. — *b*) zonder anderen te sparen, meedoogenloos.

ἀφεκτέον [*verbaaladj. v. ἀπέχομαι*], men moet zich onthouden.

ἀφελής, 2, eenvoudig.

ἀφ-έλκω ● *ion.* **ἀπ-,** wegsleepen, -rukken.

ἀφελοῦμαι, *f. med. v. ἀφαιρέω.*

ἀφελῶς, *bw.* [*ἀφελής*], eenvoudig.

ἄφενος, τό (*alleen nom. en acc. enk.*), *en* **-ος,** ὁ, rijkdom, overvloed.

ἀφέξω, *f. v. ἀπέχω.*

ἀφ-έρπω. **1.** wegkruipen, -sluipen. — **2.** *alg.* : weggaan.

ἄφες, *2 enk. imper. 2e ao. v. ἀφίημι.* — **ἄφεσις,** εως, ἡ [*ἀφίημι*]. **1.** het loslaten, het laten gaan ; *inz.* : het laten gaan der deelnemers aan een wedstrijd, start ; *vd. meton.* : plaats van vertrek. — **2.** *overdr.* : kwijtschelding ; † vergeving *der zonden.*

Ἀφεταί *en* **-έται,** ῶν, αἱ, *voorgebergte en stad in Thessalië.*

ἀφετέος, 3 [*verbaaladj. v. ἀφίημι*], dien men moet loslaten ; *-ον,* dat men moet verzuimen, - weglaten. — **ἄφετος,** 2 [*id.*]. **1.** los-, vrijgelaten ; *v. de aan de goden gewijde dieren* : in vrijheid grazend. — **2.** *overdr.* : onbeteugeld : *ἄ. λόγος,* wijdloopig gepraat.

ἀφή, ἡ [*ἅπτω*]. **1.** het aanraken. — **2.** het aanraken met vuur, het aansteken.

ἀφῇ, *3 enk. conj. 2e ao. v. ἀφίημι.*

ἀφ-ηγέομαι, *ion.* **ἀπ-. 1.** *a*) (van een plaats af) vooropgaan. — *vd. b*) aanvoeren. — **2.** van het begin af -, uitvoerig verhalen, uiteenzetten ; *pf. ook in lijd. zin.* — **ἀφήγημα,** *τό, ion.* **ἀπ-,** verhaal. — **ἀφήγησις,** *εως, ἡ, ion.* **ἀπ-,** het verhalen.

ἀφ-ῆλιξ, *ικος, m. vr. bvn., ion.* **ἀπ-,** over den krachtigen leeftijd heen, bejaard.

ἀφηλιώτης, *ου, m. bvn., ion.* **ἀπ-,** [ἀφ' ἡλίου], *met en, zelfst. g., zonder ἄνεμος,* oostenwind.

ἄφ-ημαι ● op een afstand -, alleen zitten.

ἀφήτωρ, *ορος, ὁ* [ἀφίημι], boogschutter.

ἄ-φθεγκτος, 2, geluidloos. — **1.** die niet spreekt. — **2.** waar men niet spreekt, stil.

ἄ-φθιτος, 2, onvergankelijk, onsterfelijk.

ἄφθογγος, 2 [φθόγγος], geluidloos, sprakeloos.

ἀφθονία, *ἡ.* **1.** *bedr.* : het niet-benijden, - niet-misgunnen, bereidwilligheid. — **2.** *meton., lijd.* : toestand door het niet-misgunnen geschapen, overvloed. — **ἄφθονος,** 2 [φθόνος]. **1.** *a*) vrij van nijd, - van afgunst. — *vd. b*) vrijgevig. — **2.** *lijd.* : niet misgund, in overvloed voorhanden, rijkelijk, kostelijk.

Ἄφιδναι, *ῶν, αἱ, Attische gouw.* — **Ἀφιδναῖος,** *ὁ,* inwoner van Aphidnai.

ἀφ-ιερόω, (van schuld reinigen, *d. i.* verzoenen en) wijden.

ἀφ-ίημι ● *ion.* **ἀπ-** (*impf.* ἀφ- *en* ἠφ-).
A. laten (= doen) weggaan. — **I.** *eig.* **1.** iem. wegzenden, wegjagen. — **2.** *a*) iets slingeren, afschieten, wegwerpen : ° ἀ. ἔπος (*z.* ἔπος, I, 1), een woord uitspreken. — *b*) *onoverg.* : ἀ. [τὰς ναῦς], de schepen van wal stooten, van wal steken. — **II.** *overdr.* : verdrijven : ἀ. δίψαν, H., den dorst.
B. laten (= niet beletten) weggaan, laten liggen.
I. 1. loslaten, niet (meer) tegenhouden, vrijlaten : ἀ. ἵππους ; ζωόν τινα ἀ. ; στρατὸν ἀ., afdanken. — **2.** *overdr.* : *a*) den teugel vieren *aan een hartstocht* : ° ἀ. θυμὸν (toorn) ἔς τινα. — *b*) van iets (τινος) vrijspreken, - vrijstellen, - ontslaan.
II. 1. laten liggen, verlaten. — **2.** *overdr.*: *a*) laten varen, opgeven : ἀ. κλῆσιν, een dagvaarding.— *b*) in een toestand laten : τοὺς Ἕλληνας αὐτονόμους ἀ. — *c*) in den steek laten, achterlaten : ἀ. τινα ἔρημον, alleen laten ; ᾿Ιωνίην ἀ. τοῖσι βαρβάροισι, HDT.— *d*) verwaarloozen : ἀ. καιρόν, een gunstige gelegenheid. — *e*) buiten beschouwing laten, kwijtschelden, vergeven. — *f*) iets laten doen, - geschieden, laten begaan, toelaten — *g*) † *de 2e p. imper. 2e ao.* ἄφες, ἄφετε *dient vaak alleen tot versterking v. d. aansporenden conj.* : ἄφες ἴδωμεν, welaan, laten we zien.

ἀφ-ικάνω = ἀφικνέομαι.

ἀφ-ικνέομαι ● *ion.* **ἀπ-. 1.** ergens aankomen, een plaats bereiken.— **2.** *overdr.*: *a*) in een toestand geraken : ἐς τοσοῦτο (tot zulk een graad van) τύχης ἀ., HDT. ; εἰς λόγους ἀ. τινι, διὰ λόγων ἀ. τινι, in gesprek komen met. — *b*) *v. een toestand* : overkomen, treffen : με ἄλγος ἀφίκετο, H.

ἀ-φίλητος, 2, onbemind.

ἄφιλος, 2 [φίλος]. **1.** zonder vrienden. — **2.** *v. pers. en zaken* : *a*) vijandig, onbemind. — *b*) onaangenaam, ongezellig.

ἀ-φιλόσοφος, 2, † zonder wijsheid.

ἄφιξις, *εως, ἡ, ion.* **ἀπ-** [ἀφικνέομαι]. **1.** aankomst. — **2.** het gaan -, reis naar.

ἀφ-ιππάζομαι *en* **-ιππεύω,** wegrijden.

ἄφιππος, 2 [ἵππος]. **1.** *v. pers.* : die niet kan rijden. — **2.** *v. een terrein* : ongeschikt voor ruiterij.

ἀφ-ίπταμαι = ἀποπέτομαι.

ἀφ-ίστημι ● *ion.* **ἀπ-.**
A. *overg.* (*pr., impf., 1e ao. act.*) *en 1e ao. med.* — **I. 1.** wegzetten, afzonderlijk plaatsen, verwijderen : ἀ. τινά τινος ; ἀ. ἐπιβουλάς, aanvallen (*door een muur*) afweren. — **2.** *overdr.* : *a*) afhouden van, beletten : ° οὐδέν μ' ἀποστήσει λόγου. — *b*) afkeerig -, afvallig maken, tot afval -, tot opstand bewegen : ἀ. συμμάχους. — **II.** *med. 1e ao.* ἀπεστησάμην. **1.** van zich verwijderen. — **2.** aan zich laten toewegen (*z.* ἵστημι, A, II) : δείδω μὴ ἀποστήσωνται τὸ χρεῖος, H., ik vrees, dat zij zich die schuld weer zullen laten toewegen, - terugbetalen, *d. i.* dat zij wraak zullen nemen.
B. *onoverg.* (*2e ao., pf., plqpf., f. exact. act.*), *rechtstreeksch med. en pass. ao.* ἀπεστάθην. — **I.** zich op een afstand plaatsen, zich verwijderen, weggaan ; *pf. enz.* : zich verwijderd hebben, op een afstand staan. — **II.** *overdr.* **1.** zich van iem. afwenden : *a*) afvallig -, ontrouw worden, in opstand komen : οἱ ἀπεστεῶτες, HDT., afvalligen, opstandelingen ; ἀφίσταμαι εἴς τινα, overloopen naar. — *b*) voor iem. (τινι) uit den weg gaan, onderdoen. — **2.** uit een toestand komen, zich buiten iets houden : *a*) zich van *een bezigheid* afwenden, zich onttrekken aan, zich onthouden -, afzien van, ophouden met : ἀφίσταται τῆς πολιτείας, trekt zich terug uit het politiek leven.— *b*) *pf.* : ver staan van :

° ἀφεστάναι φρενῶν, zijn tegenwoordigheid van geest verloren hebben.

ἄφλαστον, τό, krul, *versierd uiteinde v. d. achtersteven.*

ἀφλοισμός, ὁ, schuim, kwijl.

ἀφνειός, 2, *en* **ἀφνεός,** 3, rijk. — **ἄφνος,** τό = ἄφενος.

ἄφνω, *bw.*, plotseling.

ἀφόβητος, 2 [φοβέομαι], zonder vrees.

ἄφοβος, 2 [φόβος]. **1.** *bedr.* : zonder vrees, onverschrokken. — **2.** *lijd.* : niet te vreezen.

ἄφ-οδος, ἡ, *ion.* **ἀπ-,** het heengaan, aftocht.

ἀφ-ομοιόω. 1. gelijkend maken, nabootsen. — **2.** vergelijken.

ἀφ-οπλίζω, ontwapenen ; *med.* : zijn wapens afleggen.

ἀφ-οράω ● **1.** van verre zien. — **2.** zijn blik richten op, *eig. en overdr.*

ἀ-φόρητος, 2, ondraaglijk.

ἀφ-ορίζω. 1. *a)* door een grens afscheiden, omheinen. — *b) overdr.* : *α)* beperken, verminderen. — *β)* afzonderlijk beschouwen, afbakenen. — **2.** *a)* van de landgrens verwijderen. — *b) alg.* : verwijderen.

ἀφ-ορμάω *en med.* (*met pass. ao.*), zich in beweging zetten, vertrekken, opbreken ; ° *v. d. bliksem* : neerschieten ; ° ἀ. πεῖραν (*inwendig voorw.*), op een onderneming uitgaan.

ἀφ-ορμή, ἡ, punt van uitgang. — **1.** steunpunt, operatiebasis. — **2.** *overdr.* : *a)* oorzaak, gelegenheid, aanleiding, voorwendsel. — *b)* middelen, *waarmee men iets onderneemt*, hulp-, geldmiddelen, middelen van bestaan ; *inz.* : bedrijfskapitaal.

ἀφ-ορμίζομαι, *een schip* laten uitloopen.

ἄφορμος, 2 [ἀπό, ὁρμή], vertrekkend.

ἀφ-οσιόω. 1. van schuld vrijmaken, *ritueel* reinigen.— **2.** *med.* : *a)* zich van schuld vrijmaken, zich reinigen. — *b)* zich van een verplichting vrijmaken, zijn plicht doen. — *c) om godsdienstige redenen* verafschuwen, verwenschen.

ἀφοῦ, *med. imper. 2e ao. v.* ἀφίημι.

ἀφραδέω, onverstandig zijn, - handelen. — **ἀφραδέως,** *bw.*, onverstandig. — **ἀφραδής,** 2 [φράζομαι]. **1.** onverstandig. — **2.** zonder bewustzijn. — **ἀφραδία,** ἡ (H. *gew. mrv.*). **1.** onverstand. — **2.** onkunde.

ἀφραίνω [φρήν]. **1.** dwaas zijn. — **2.** gek zijn.

ἄφρακτος, 2 [φράσσω]. **1.** niet omheind, onbevestigd. — **2.** niet bewaakt.

ἀφρασμόνως, *bw.*, *en* **ἀφράσμων,** 2 [φράζομαι], onverstandig.

ἄφραστος, 2 [φράζω]. **1.** onuitsprekelijk, wonderbaar. — **2.** onmerkbaar, geheim. — **ἀφράστως,** *bw.*, op een ongedachte wijze, onverwachts.

ἀφρέω [ἀφρός], schuimen, met schuim bedekt zijn.

ἀφρήτωρ, ορος, *m. bvn.* [φρήτρη], zonder verband met een geslacht, zonder familiebanden.

ἀφρίζω [ἀφρός] = ἀφρέω.

†**Ἀφρικανός,** ὁ [← *Lat.* Africānus], Africanus, *bijnaam v. twee Scipionen.*

Ἀφροδίσιος, 3, van Aphrodite, zinnelijk. — **Ἀφροδίτη,** ἡ [*oorsprong onbekend* ; *volgens de Grieken v.* ἀφρός *en* δύομαι, *eig.* : de uit het schuim der zee geborene]. — **1.** *a)* Aphrodite, *godin der liefde.* — *b) oneig.* : *naam v. vreemde godinnen, die met de Gr. Aphrodite eenige gelijkenis hadden, o. a. de Phoinikische* Astarte. — **2.** *meton.* : *a)* zingenot. — *b) alg.* : hartstochtelijk verlangen.

ἀφρονέω [ἄφρων], dwaas zijn.

ἄφροντις, *gen.* ιδος, *m. vr. bvn.* [φροντίς], onbezorgd, onbekommerd.

ἀφροντιστέω, zich niet bekommeren. — **ἀφρόντιστος,** 2 [φροντίζω], zorgeloos, onbezonnen. — **ἀφροντίστως,** *bw.* **1.** onbezonnen. — **2.** ° (*euphemistisch*) krankzinnig.

ἀφρόνως, *bw.* (*comp.* -εστέρως) [ἄφρων], onverstandig, dwaas.

ἀφρός, ὁ, schuim.

ἀφροσύνη, ἡ. **1.** onverstand. — **2.** *meton. concr.* : dwaze daad. — **ἄφρων,** 2 [φρήν]. **1.** onzinnig, dwaas. — **2.** waanzinnig.

ἀφυής, 2 [φύω], niet geschapen tot iets, ongeschikt, zonder natuurlijken aanleg, onbegaafd.

ἄ-φυκτος, 2. — **1.** onontkoombaar, onvermijdelijk. — **2.** waaruit men niet kan ontkomen : ° -οι δεσμοί.

ἀφυλακτέω, niet op zijn hoede zijn. — **ἀφύλακτος,** 2 [φυλάσσω]. **1.** onbewaakt, zonder bezetting. — **2.** *a)* niet op zijn hoede, zorgeloos. — *b)* niet te verhoeden, onvermijdelijk. — **ἀφυλαξία,** ἡ, nalatigheid bij het bewaken.

ἄφυλλος, 2 [φύλλον], bladerloos.

ἀφ-υπνόω, inslapen.

ἀφυσγετός, ὁ, slib.

ἀφύσσω *en* (*pr. alleen in samenst.*) **ἀφύω,** ἀφύξω, ἤφυσα (H. *ook* ἄφυσσα). — **1.**

scheppen, putten. — **2.** *overdr.* : oprapen, opeenstapelen.

ἀφῶ, *1 enk. conj 2e ao. v.* ἀφίημι.

ἀφώνητος, 2 [*φωνέω*] *en* **ἄφωνος,** 2 [*φωνή*], sprakeloos, stom.

ἀχά, *dor.* = *ἠχή.*

Ἀχαΐα, *ἡ* [*Ἀχαιοί*], Achaia. — **1.** *landschap aan de noordkust v. de Peloponnesos.* — **2.** *id. in Thessalië.* — **Ἀχαιϊάς,** *άδος, vr. bvn.* [*id.*] **1.** Achaïsch. — **2.** *ἡ Ἀ.* [*γυνή*], Achaïsche vrouw.— **Ἀχαιΐη,** *ἡ, ion.* = *Ἀχαΐα.* — **Ἀχαιϊκός,** *ion.* = *Ἀχαϊκός.* — **Ἀχαιΐς,** *z.* *Ἀχαΐς.* — **Ἀχαϊκός,** 3 [*Ἀχαιοί*], Achaïsch.

Ἀχαιμένης, *ους, ὁ.* **1.** *mythische stamvader v. h. Perzisch koningshuis.* — **2.** *broeder v. Xerxes.* — **Ἀχαιμενίδης,** *ου, ὁ* [*Ἀ.,* *-ίδης*], Achaimenide. — **1.** *nakomeling v. Achaimenes.* — **2.** *mrv.* : *het Perzisch koningshuis.*

Ἀχαιοί, *ῶν, οἱ* [**Ἀχαιϝοί* —> *Lat.* Achīvī], Achaiërs. — **1.** *volksstam aan de noordkust v. de Peloponnesos, in Thessalië, op Kreta en op andere eilanden.* — **2.** H., *synekd.* : de Grieken. — **Ἀχαιός,** 3, Achaïsch ; *αἱ -αὶ* [*γυναῖκες*], Achaïsche vrouwen. — **Ἀχαΐς** *en* **-αιΐς,** *ΐδος, vr. bvn.* **1.** Achaïsch. — **2.** *a*) *ἡ Ἀ.* [*γῆ*], het land der Achaiërs. — *b*) *αἱ -ΐδες* [*γυναῖκες*], Achaïsche vrouwen.

ἄχαλκος, 2 [*χαλκός*], zonder brons : ° *ἄ. ἀσπίδων*, zonder bronzen schilden.

ἀχανής, 2 [3. *ἀ-*, *χαίνω*]. **1.** *v. een afgrond* : wijd gapend. — **2.** *alg.* : wijd uitgestrekt, grenzenloos.

ἄχαρις, *ις, ι, gen. ιτος* (*dat. ιτι en ι*) [*χάρις*]. **1.** (*χάρις*, bevalligheid) : *a*) niet bevallig, - bekoorlijk. — *b*) *vd.* : onaangenaam, droevig. — **2.** (*χάρις*, dank) : *a*) *bedr.* : ondankbaar. — *b*) *lijd.* : waarvoor men geen dank weet, onbeloond.

ἀχαριστία, *ἡ*, ondankbaarheid. — **ἀχάριστος,** 2 [*χαρίζομαι*], *en* **ἀχάριτος,** 2 [*χάρις*] = *ἄχαρις.*

Ἀχαρναί, *ῶν, αἱ, gouw in h. noorden v. Attika.* — **Ἀχαρνεύς,** *ὁ*, geboortig van -, inwoner van Acharnai. — **Ἀχαρνῆθεν,** *bw.*, uit Acharnai.

† **ἄχει,** *τό, onverb.* [*Egyptisch w.*], rietgras.

ἀχείρητος, 2 [*χείρ*], niet door menschenhanden geplant.

ἀ-χειροποίητος, 2, niet door menschenhanden gemaakt.

ἀχείρωτος, 2 [*χειρόω*]. **1.** onoverwinbaar. — **2.** door geen menschenhanden verzorgd, - geplant.

Ἀχελώϊος *en* **-λῷος,** *ὁ*, Acheloös. — **1.** *a*) *rivier tusschen Akarnanië en Aitolië.* — *b*) *de god dier rivier.* — **2.** *rivier in Phrugië.*

ἄχερδος, *ἡ*, wilde pereboom.

Ἀχερόντειος, 3, *en* **-τιος,** 3 [*Ἀχέρων*], van den Acheroon. — **Ἀχερουσιάς,** *άδος, vr. bvn.* [*id.*], Acheroesisch, van den Acheroon : *Ἀ. Χερρόνησος, landtong bij Herakleia in Bithunië, met een ingang tot de onderwereld.* — **Ἀχερούσιος,** 3 [*id.*], *id.*

ἀχερωΐς, *ΐδος, ἡ*, zilverpopulier.

Ἀχέρων, *οντος, ὁ, rivier in de onderwereld.*

ἀχεύων *en* **ἀχέων,** *vr. έουσα* [*vw.* *ἄχομαι*], treurend, zich bedroevend.

ἄχημα, *τό, dor.* = *ἤχημα.*

ἀχθεινός, 3 [*ἄχθος*], lastig, onaangenaam.

ἀχθηδών, *όνος, ἡ* [*id.*]. **1.** last ; *fig.* : ° *ἀ. κακοῦ.* — **2.** *overdr.* : tegenzin, wrevel.

ἀχθήσομαι, *f. pass. v.* *ἄγω.*

ἄχθομαι, *ἀχθέσομαι en ἀχθεσθήσομαι, ἠχθέσθην* [*ἄχθος*]. — **1.** beladen -, bevracht zijn. — **2.** *overdr.* : zich bezwaard -, zich gedrukt voelen, wrevelig -, toornig zijn, zich ergeren.

ἄχθος, *τό.* **1.** last ; *inz.* : lading. — **2.** *overdr.* : kommer, leed, smart.

ἀχθοφορέω, een last dragen. = **ἀχθοφόρος,** 2 [*ἄχθος φέρων*], lastdragend.

Ἀχίλειος, **-λεύς** = *Ἀχιλλ-* — **Ἀχίλλειος,** 3, van Achilleus. — **Ἀχιλλεύς,** *ὁ, de grootste Gr. held vóór Troje.* — **Ἀχιλλήϊος,** *ion.* = *Ἀχίλλειος* ; *Ἀ. δρόμος*, HDT., de Achilleïsche renbaan, *landtong bij de monding v. d. Borusthenes* (= *Dnjepr*).

ἀχλύς, *ύος, ἡ*, nevel, duisternis ; *inz.* : *nevel, die zich over de oogen v. een stervende enz. verspreidt.* — **ἀχλύω,** donker worden, - zijn.

ἄχνη, *ἡ*, wat op iets ligt. — **1.** kaf. — **2.** *a*) schuim. — *b*) ° dauw : *οὐρανία ἄ.*

ἄχνυμαι. **1.** treuren, bedroefd zijn. — **2.** toornig worden.

ἄχολος, 2 [*χολή*]. **1.** zonder gal. — **2.** *overg.* : den toorn verdrijvend.

ἄχομαι, treuren, bedroefd zijn.

ἀχόρευτος, 2 [*χορεύω*], *en* **ἄχορος,** 2 [*χορός*], zonder reidansen, - vreugde, droevig.

ἄχος, *τό* [*vw.* *ἄχομαι*], smart, leed, verdriet.

ἄχραντος, 2 [*χραίνω*], onbevlekt, rein.

ἀχρεῖος, *ion.* **ἀχρήϊος,** 2 [*χρεία*]. **1.** onbruikbaar, nutteloos ; *inz.* : ongeschikt voor den oorlog. — **2.** *bw.* *-ον* : *a*) *-ον ἰδών*, onnoozel kijkend, H. — *b*) *-ον γελᾶν*, H., zonder reden -, verlegen lachen.

ἀχρήματος, 2 [χρήματα], zonder rijkdommen, arm.

ἀχρημοσύνη, ἡ, armoede. — **ἀχρήμων**, 2 [χρήματα] = ἀχρήματος.

ἄχρηστος, 2 [3. χράω, *med.*]. **1.** onbruikbaar, nutteloos. — **2.** *euphemistisch* : kwaad, slecht.

ἄχρι *en* (*niet-att., vóór klinkers*) **ἄχρις**. — **I.** *bw.* : tot het eind, geheel en al. — **II.** *vrz. met gen., ook met een bw. of met* εἰς, πρός *enz.* **1.** *v. plaats* : tot aan : ἄ. τοῦ Πειραιῶς ; ἄ. πρὸς τὸ ἱερόν. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* : ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἄ. τῆς τελευτῆς ; ἄ. νῦν. — *b*) *v. graad* : tot : ἄ. τοῦ θορυβῆσαι σπουδάζετε, gij zijt vol ijver om toe te juichen (*maar verder gaat uw ijver niet*). — **III.** *vgw.* : totdat, zoolang als ; ἄ. οὗ = *soms* ἄχρι.

ἀχρώματος, 2 [χρῶμα], kleurloos.

ἀχυρμιή, ἡ, *ion.*, hoop kaf. — **ἄχυρον**, τό, kaf ; *gew. mrv.*

ἀχώ, *dor.* = ἠχώ.

ἄψ, *bw.* [ἀπό ; *vgl. Lat.* ab-s]. **1.** *v. plaats*: terug, achteruit : ἄψ ἰέναι, H., terugkeeren ; ἄψ ἵππους στρέφειν, H., omwenden. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. h. terugkeeren tot een vroegeren toestand*: terug : ἄψ ἔγχος διδόναι, een speer teruggeven. — *b*) wederom, opnieuw.

ἄ-ψαυστος, 2. — **1.** *lijd.* : onaangeroerd. — **2.** *bedr.* : die niet aangeraakt heeft.

ἀψεγής, 2 [ψέγω], niet berispt, straffeloos

ἀψευδέως, *ion.* = ἀψευδῶς. — **ἀψευδής**, 2 [ψεῦδος], niet liegend, - bedriegend, waarheidlievend. — **ἀψευδῶς**, *bw.*, waarlijk.

ἀψεφής, 2 [ψέφω, angstig zijn], waarover men zich niet bekommert.

ἁψιμαχία, ἡ [ἅπτω, μάχομαι], schermutseling.

Ἀψίνθιοι, ων, οἱ, Apsinthiërs, *Thrakische volksstam.*

ἀψίνθιον, τό [⟶ *Lat.* absinthium ⟶ *Ned.* absint], absint, alsem.

ἁψίς, ῖδος, ἡ [⟶ *Ned.* apsis]. **1.** verbinding, *inz.* : maas *v. een net.* — **2.** *a*) velg ; *synekd.*: rad. — *b*) gewelf, koepel.

ἀψόρροος -ους, οος-ους, οον-ουν [ἄψ, ῥέω], in zichzelf terugstroomend ; *epitheton v. d. Okeanos, beschouwd als een stroom, die om de aarde heen in zichzelf terugvloeit.*

ἄψορρος, 2 [ἄψ, ὄρνυμι]. **1.** terugkeerend. – **2.** *bw.* -ον : *a*) terug, achteruit. — *b*) *overdr.* : opnieuw.

ἅψος, τό [ἅπτω], verbinding, *inz. der ledematen* : gewricht.

ἀψοφητί, *bw.*, *en* **ἀψόφητος**, 2 [ψοφέω], geruischloos, stil.

ἀψυχία, ἡ, lafheid. — **ἄψυχος**, 2 [ψυχή]. **1.** ontzield, levenloos. — **2.** *overdr.* : moedeloos, laf.

* **ἄω**, *f.* ἄσω (2[e] *ao. conj.* ἕωμεν, ἑῶμεν). **1.** verzadigen.— **2.** *gew. onoverg. en med.*: zich verzadigen.

ἀώϊος, 3 = ἑῷος.

ἀωρία, ἡ. **1.** ongelegen tijd. — **2.** onaangename -, slechte tijd ; *inz.* : de oude dag. — **ἀώριος**, 3, *en* 1. **ἄωρος**, 2 [ὥρα], ontijdig : *a*) vroegtijdig : ἄωρος θάνατος. — *b*) laat.

2. **ἄωρος**, 2 [1. ἀείρω ?], *missch.* : opgeheven, zwevend : πόδες -οι, H., *v. de twaalf pooten v. een zeemonster.*

ἄωρτο, H., *plqpf. pass. v.* 2. ἀείρω.

ἀώς, ἀοῦς, *dor.* = ἠώς.

ἀωτέω, slapen.

ἄωτον, τό, *en* **-ος**, ὁ. **1.** vlok. — **2.** *alg.* : *a*) wol. — *b*) *meton.*: het van wol gemaakte, *b. v.* slinger.— *c*) *overdr.* : het schoonste *in zijn soort.*

B

β *als cijfer* : β' = 2 ; ,β = 2000.

-βα, *2 enk. 2[e] ao. imper. v.* βαίνω.

βαβαί, *tussw., uitroep v. verwondering* : wel !

Βαβυλών, ῶνος, ἡ [*Semietisch w.*]. **1.** Babuloon, *reusachtige stad aan d. Beneden-Eufraat.* — **2.** Babulonië. — **Βαβυλώνιος**, 3. — **1.** Babulonisch. — **2.** *a*) οἱ -οι, Babuloniërs. — *b*) ἡ -α [χώρα], Babulonië.

βάδην, *bw.* [*vw.* βαίνω]. **1.** *a*) stapvoets. — *b*) *v. troepen* : in den gewonen pas ; β. ταχύ, in versnelden pas. — **2.** *overdr.* : langzaam, allengs.

βαδίζω, βαδιοῦμαι, ἐβάδισα [βάδην]. **1.** te voet gaan, schrijden. — **2.** *alg.* : *a*) gaan, zich ergens heen begeven, *ook te paard.* — *b*) *overdr.* : een werkzaamheid beginnen ; *in de rede* : tot een onderwerp overgaan. — **βάδισμα**, τό, het gaan, gang. — **βαδιστέον**, *verbaaladj. v.* βαδίζω. — **βαδιστής**, οῦ, ὁ, voetganger.

βάζω (*pf. pass.* βέβακται), spreken, zeg-

gen: *β. τινά τι,* H., iets tot iem. zeggen.

βαθέα, -έη, *ion. vr. v. βαθύς.* — **βαθέως,** *bw. bij id.*

βᾶθι, *dor.* = *βῆθι, 2e ao. imper. v. βαίνω.*

βάθος, *τό.* **1.** *a)* afmeting in verticale richting, *gew.* diepte, *soms* hoogte: *β. ποταμοῦ*; ° *αἰθέρος β.* — *b) meton., concr.*: het diepe, volle zee. — **2.** *alg.*: uitgestrektheid; *inz.*: *a) v. opgestelde troepen*: diepte. — *b) overdr.*: ° *κακῶν β.* (*de voorstelling kan echter ook zijn*: afgrond van rampen); ° *πλούτου β.*

βάθρον, *τό* [*vw. βαίνω*]. **1.** *datgene, waarop men treedt*: trede, sport; *mrv.*: ladder. — **2.** *alg.*: *datgene, waarop iem. of iets staat of rust*: *a)* zetel, troon, bank, schoolbank. — *b)* voetstuk. — *c)* voet *v. een berg*, grondvesten.

βαθύγαιος *en* **-γειος,** 2 [*βαθεῖαν γῆν* (*ἔχων*)], met diepe aarde (*d. i. niet steenachtig*), vruchtbaar. — **βαθυδινήεις,** *εσσα, εν, en* **-δίνης,** *ου, m. bvn.* [*βαθείας δίνας* (*ἔχων*)], met diepe draaikolken. — **βαθύδοξος,** 2 [*βαθεῖαν δόξαν* (*ἔχων*)], hoogberoemd. — **βαθύζωνος,** *vr. bvn.* [*βαθεῖαν ζώνην* (*ἔχουσα*)], *alleen v. vrouwen*: laag gegord (*d. i. niet om de borst, maar boven de heupen*). — **βαθυκήτης,** 2 [*βαθύς, 2e lid ?*], *wschl.*: met diepe afgronden. — **βαθύκολπος,** 2 [*βαθὺν κόλπον* (*ἔχουσα*)], met een kleed, waarvan de boezem over den gordel neerhangt, met diepe kleedplooi. — **βαθύλειμος,** 2 [*βαθεῖς λειμῶνας* (*ἔχων*)], met hoog begroeide (*d. i.* welige) beemden. — **βαθυλήϊος,** 2 [*βαθὺ λήϊον* (*ἔχων*)], met hoog koren, vruchtbaar.

βαθύνω, *f. νῶ, ao. ἐβάθυνα* [*βαθύς*], diep maken, uitgraven.

βαθυρρείτης, *ου, m. bvn.* [*βαθὺ ῥέων*], *en* **βαθύρροος-ους,** *οος-ους, οον-ουν* [*βαθὺν ῥόον* (*ἔχων*)], diep stroomend, diep.

βαθύς, *εῖα, ύ* (*ion. vr. έα, έη*). **I. 1.** zich ver naar beneden *of* (*soms*) naar omhoog uitstrekkend, diep, *soms*: hoog: *ἅλς* (zee) *-εῖα,* H.; *λήϊον -ύ,* hoog gewas. — **2.** *overdr.*: *a) met betrekking tot h. verstand*: niet oppervlakkig, diep. — *b) met betrekking tot h. gemoed*: diep: *τὸν ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε -εῖαν,* H., vlijmende smart trof hem diep in de ziel. — **II.** *alg.* **1.** *a)* zich ver uitstrekkend, diep: *β. κόλπος,* H., diep insnijdende zeeboezem; *v. opgestelde troepen*: *-εῖα φάλαγξ.* — *b) vd.*: waar men niet doorheen ziet, dicht: *ἀήρ -εῖα,* H., dichte nevel, wolk; *νὺξ -εῖα,* diep. — **2.** *overdr.*: groot: *-εῖα λαῖλαψ,* H., geweldige storm; ° *ἐσθλὸν -ύ,* groot geluk.

βαθυσκαφής, 2 [*βαθὺ σκαπτός*], diep uitgegraven. — **βαθύσχοινος,** 2 [*β., σχοῖνος*], met hooge biezen. — **βαθύφρων,** 2 [*βαθεῖαν φρένα* (*ἔχων*)], diepzinnig. — **βαθυχαιτήεις,** *εσσα, εν* [*βαθεῖαν χαίτην* (*ἔχων*)], met diep neerhangende haren.

βαῖεν, βαίην, *3 mrv. en 1 enk. opt. 2e ao. v. βαίνω.*

βαίνω, *f. βήσομαι, 2e ao. ἔβην* (*vervoegd gelijk ἔστην, 2e ao. v. ἵστημι*), *pf. βέβηκα*; *met overg. beteek.*: *f. -βήσω, ao. ἔβησα.* — *pass.*: *-εβάθην, -βέβαμαι.* — *A. V. dor.*: *f. βάσομαι*; *ao. ἔβασα*; *2e ao. ἔβαν, imper. βᾶθι, βάτω, -βα*; *pf. βέβακα.* — *vrl* H.: *2e ao. 3 mrv. ἔβασαν, ἔβαν, βάν, 3 du. βάτην*; *2e ao. conj. βείω, βήω, βέω*; *2e pf. 3 mrv. βεβάασι, βεβᾶσι, inf. βεβάμεν, βεβάναι, part. βεβαώς* (*vr. βεβαυῖα*) *en βεβώς,* (*vr. βεβῶσα*); *2e plqpf. 3 mrv. βέβασαν.* — *Med. ao. -εβησάμην, gemengde ao. ἐβήσετο.* — [*vw. Lat.* venīre, *Ned.* komen].

A. *onoverg.* **I. 1.** de beenen uiteenzetten: *ἀμφὶ δούρατι βαῖνε,* H., zette zich schrijlings op een balk; *ἀμφί τινι β.,* H., de voeten rechts en links v. iem. plaatsen (*om hem te beschermen*); *overdr.*: beschermen (*vgl. ἀμφιβαίνω*). — **2.** een voet vooruitzetten, een stap doen: *βῆ δ' ἰέναι* (*inf. v. doel*), H., zette zich in beweging om ..., maakte zich op om ...

II. 1. gaan, wandelen: *β. ὁδόν* (*inwendig voorw.*); *β. βάσιν* (*id.*); *fig.*: ° *δι' ὀδύνας* (*gen.*) *ἔβας,* gij bewandelt een weg van droefheid; *ἐβήσετο,* H. = *ἔβη.* — *met een bijbegrip*: *a) α)* heengaan: *ἐν νηυσὶ ἐς πατρίδ' ἔβησαν,* H., hebben zich ingescheept naar ... — *β) overdr.*: *πῇ ὅρκια βήσεται ἡμῖν;* H., wat zal er van onze verdragen worden? *euphemistisch*: sterven; *v. tijd*: *ἐννέα ἐνιαυτοὶ* (jaren) *βεβάασι,* H. — *b)* komen, *ook overdr.*: ° *ἐς τόδε τόλμης ἔβη,* tot dat punt van stoutmoedigheid is hij gekomen. — **2.** *pf.*: gegaan -, gekomen zijn, zich bevinden, staan: ° *χῶρος ἐν ᾧ βεβήκαμεν*; *βάσις ἐφ' ἧς βέβηκεν ἀνδριάς,* het voetstuk, waarop het standbeeld staat; *fig. vaak nagenoeg* = *εἰμί*: ° *ἐν κακοῖς βέβηκα,* ik ben ongelukkig; ° *εὖ βεβηκώς,* voorspoed genietend, wien het goed gaat; ° *οἱ ἐν τέλει βεβῶτες,* de overheden (= *οἱ ἐν τέλει ἐόντες,* HDT.).

B. *overg.* **1.** betreden, bestijgen, bespringen: *ἔβαν νέας,* H. — **2.** *causatief* (*alleen f. βήσω en 1e ao. ἔβησα*): doen gaan: *τοὺς ἐξ ἵππων βῆσε,* H., wierp hen van den strijdwagen.

βαιός, 3. — **1.** *a*) klein, onbeduidend : ° -ὰ νῆσος ; ° -ὰ φάμα, zwak geluid. — *b*) weinig ; *bw.* -όν, een weinig. — **2.** *overdr.* : *a*) bescheiden, nederig. — *b*) kortstondig ; *bw.* -όν, korten tijd.

βαίτη, ἡ [*Thrakisch w.*], lederen kiel.

Βάκις, ιδος, ὁ, *mythisch waarzegger uit Boiotië.*

βακτηρία, ἡ [*vw. Lat.* baculum ; —> *Ned.* bacterie]. **1.** stok, staf. — **2.** *inz.* : staf *der rechters te Athene.*

Βάκτρα, ων, τά, *landschap in Perzië en de hoofdstad ervan.* — **Βακτριανός,** 3, *en* **Βάκτριος,** 3. — **1.** Baktrisch. — **2.** οἱ -ιανοί *en* -ιοι, de bewoners -, de inwoners van Baktra.

βάκτρον, τό [*vw.* βακτηρία], stok, staf.

Βάκχειος *en* **Βακχεῖος,** 3 [Βάκχος]. **1.** *a*) Bakchos -, het Bakchosfeest betreffend. — *b*) in Bakchische vervoering, razend, woest. — **2.** ὁ *B.*, *met en zonder* θεός, Bakchos. — **βάκχευμα,** τό [βακχεύω], Bakchosfeest. — **Βακχεύς,** ὁ = Βάκχος. — **βακχεύω** [Βάκχος]. **1.** het Bakchosfeest vieren, in Bakchische geestvervoering zijn. — **2.** *overdr.* : te werk gaan als een Bakchant, - als een waanzinnige. — **βάκχη,** ἡ [*id.*]. **1.** Bakchante, priesteres van Bakchos. — **2.** *overdr.* : razende vrouw.

Βακχιάδαι, ῶν, οἱ [Βακχίς], Bakchiaden, *aristokratisch geslacht, dat in de VIII*[e] *en VII*[e] *eeuw v. Chr. te Korinthe regeerde.*

Βακχιάς, άδος, ἡ, *plaats in Egypte, ten Z.-W. v. Memphis.*

Βάκχιος, 3 [Βάκχος]. **1.** Bakchos betreffend, van Bakchos. — **2.** ὁ *B.* [θεός] : *a*) Bakchos. — *b*) *meton.* : wijn. — **βακχίς,** ίδος, ἡ [*id.*] = βάκχη.

Βάκχις, ιδος, ὁ, *stamvader der Bakchiaden* (*z.* Βακχιάδαι).

βακχιώτης, ου, ὁ [Βάκχος], Bakchant, *priester v. Bakchos.*

Βάκχος, ὁ. **1.** Bakchos, Dionusos, *de god v. d. wijn.* — **2.** *meton.* : *a*) wijn. — *b*) Bakchant ; *alg.* : vereerder van Bakchos.

Βακχυλίδης, ου, ὁ, *Gr. lierdichter, V*[e] *eeuw v. C.*

βαλανάγρα, ἡ [βαλάνους ἀγρέω ; *eig.* : sluitpenvanger], haak om de sluitpen (*z.* βάλανος, 2) uit te halen, sleutel.

βαλανεῖον, τό [—> *Lat.* balineum], bad, badinrichting.

βαλανηφάγος, 2 [βαλάνους φαγών (2*e ao. part. bij* ἐσθίω)], eikels etend. — **βάλανος,** ἡ [*vw. Lat.* glans]. **1.** *a*) eikel. — *b*) *overdr.* : *elke eikelvormige vrucht, o. a.* dadel. — **2.** *ijzeren* sluitpen, *die door een gat in d. sluitbalk v. een deur in d. deurpost geschoven werd, om de deur te sluiten.*

βαλάντιον, τό = βαλλάντιον.

βαλβίς, ῖδος, ἡ. **1.** streep -, meet, *waar de wedren begint en eindigt.* — **2.** *overdr.* : *a*) begin. — *b*) einde, *o. a.* muurtinnen *welke de vijand bij de bestorming wil bereiken.*

†**Βάλβος,** ὁ [<— *Lat.* Balbus], Balbus, *Rom. bijnaam.*

βάλε, *tussw.* [?], och dat !

-βάλεσκε, *iter. ao. v.* βάλλω.

βαλιός, 3, gevlekt, bont. — **Βαλίος,** ὁ, de Bonte, *naam v. een paard.*

βαλλάντιον, τό. **1.** geldbeurs. — **2.** zak.

βάλλω, βαλῶ, 2*e ao.* ἔβαλον, βέβληκα. — *med.* βαλοῦμαι, 2*e ao.* ἐβαλόμην. — *pass.* βληθήσομαι, ἐβλήθην, βέβλημαι. — **A. V. 1.** (*vrl* H.) : *iter. ao.* -βάλεσκε ; *pass.* -βλήσομαι, 2*e ao.* ἐβλήμην ; *pf.* 2 *enk.* βέβληαι, 3 *mrv.* βεβλήαται (=ηνται) ; *plqpf.* 3 *enk.* βέβλητο, 3 *mrv.* βεβλήατο (=ηντο) ; *ander pf. part.* βεβολημένος, *plqpf.* 3 *mrv.* βεβολήατο. — **2.** † 1*e ao.* ἔβαλα.

A. I. *overg.* **1.** werpen, slingeren : *β.* βέλος, H., een rotsblok ; ἐν νηυσὶ πῦρ *β.*, H. — *inz.* : *a*) wegwerpen. — *b*) omverwerpen, tegen den grond werpen. — *c*) *een kleed, een wapenrusting en dgl.* omwerpen, - aandoen : ἀμφὶ ὤμοις βάλ' αἰγίδα, H. ; ἀμφὶ ὤμοισιν βάλετο ξίφος, H., om zijn schouders (*med.*)... — *d*) laten vallen : *β.* δάκρυ, H. — *e*) haastig ergens heen brengen : ἵππους πρόσθε *β.*, H., zijn paarden vóór *die v. een ander uit* drijven, voorbijrijden. — *f*) verdrijven, verbannen. — *g*) verlaten, laten liggen. — **2.** *overdr.* : *a*) *in het ongeluk en dgl.* storten. — *b*) instorten, inboezemen, ingeven. — *c*) in zijn geest -, in zijn gemoed opnemen, overleggen : ° μὴ αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς, neem niets daarvan ter harte ; *gew. med.* — *d*) *med.* : op zich nemen, op eigen verantwoording doen. — *e*) *zijn oogen* richten.

II. *onoverg.* [ἑαυτόν] : zich werpen, - storten : ποταμὸς εἰς ἅλα -ει, H. ; ἵπποι περὶ τέρμα -ουσιν, H., zwenken om den eindpaal.

B. I. 1. (werpen en) treffen, - raken, - wonden : βλήμενος ἠὲ τυπείς, H., door een worp of een stoot getroffen. — **2.** *alg.* : treffen : *β.* τινὰ δουρί, door een lansstoot. — **II.** *overdr.* : treffen : ἵππων με κτύπος οὔατα (ooren) -ει ; ° ἡμᾶς κακοῖς (verwijten) βαλεῖτε.

βαλοῦμαι, βαλῶ, *z.* βάλλω.

βᾶμα, *dor.* = βῆμα.

βαμβαίνω *en* **βαμβακύζω**, klappertanden.

βάν, *ep.* = ἔβαν, *v.* βαίνω.

βάναυσος, 2. — **1.** *a*) van een handwerker. — *b*) ὁ β., handwerker. — **2.** gemeen, laag.

βάξις, εως, ἡ [βάζω], gesproken woord. — *inz.* : *a*) uitspraak van een orakel. — *b*) gerucht.

βαπτίζω [βάπτω ; —> *Lat.* baptizāre]. **1.** *a*) onder-, indompelen ; *med.* : zich wasschen. — *b*) *overdr.* : zich bedrinken. — **2.** *inz.* : † doopen. — † **βάπτισμα, τό.** **1.** wassching. — **2.** *inz.* : *a*) doop. — *b*) *overdr.* : marteldood. — † **βαπτιστής**, ὁ [—> *Ned.* anabaptist], dooper.

βαπτός, 3 [*verbaaladj.* *v.* βάπτω], in een vocht, *b. v. een verfstof*, gedompeld, geverfd.

βάπτω, βάψω, ἔβαψα ; *pass.* 2[e] *ao.* ἐβάφην, βέβαμμαι. — **1.** doopen, indompelen. — *inz.* : *a*) in verf doopen, verven. — *b*) *gloeiend ijzer in water doopen, om het te* harden. — **2.** *door indompelen* vullen, volscheppen.

†**Βαραββᾶς**, ᾶ, ὁ [*Hebr. w.* ; *eig.* : vaderszoon], Barabbas.

βάραθρον, τό. **1.** afgrond, kloof. — **2.** *inz.* : *a*) *h.* barathron, *aan d. westkant v. Athene, waarin oudtijds de ter dood veroordeelden geworpen werden.* — *b*) *overdr.* : moordenaarshol.

βαρβαρίζω [βάρβαρος]. **1.** een vreemde taal spreken. — **2.** als een vreemde spreken, taalfouten maken.

βαρβαρικός, 3 [*id.*]. **1.** van de barbaren. barbaarsch, niet-Grieksch, uitheemsch ; *inz.* : Perzisch.— **2.** τὸ -όν [στράτευμα], het barbarenleger. — **βαρβαρικῶς** *en* **βαρβαριστί**, *bw.* [βάρβαρος, -ιστί], in een vreemde taal ; *inz.* : in het Perzisch.

βαρβαρισμός, ὁ [βαρβαρίζω]. **1.** gebrekkige taalkennis. — **2.** taalfout.

βάρβαρος, 2 [*onomatopee* ; *eig.* : stamelend ; —> *Lat.* barbarus —> *Ned.* barbaar ; *vw.* *Ned.* Berber]. **1.** *a*) onverstaanbaar -, een vreemde taal sprekend, niet-Grieksch ; *v. een taal en dgl.* : onverstaanbaar. — *b*) οἱ -οι, de niet-Grieksche -, de vreemde volken ; *inz.* : de Perzen. — **2.** *later misprijzend* : ruw, onbeschaafd.

βαρβαρόφωνος, 2 [βάρβαρον φωνὴν (ἵημι)], een vreemde taal sprekend.

βαρβαρόω [βάρβαρος], onverstaanbaar zijn, - worden.

βάρβιτον, τό, *en* **-ος**, ἡ, ὁ, *een soort* harp.

βάρδιστος = βράδιστος, *v.* βραδύς.

βαρέω [βάρος]. **1.** bezwaren, belasten. — **2.** *ep.* *part.* *pf.* βεβαρηώς, *onoverg.* : *door wijn* bezwaard.

βαρέως, *bw.* [βαρύς], bezwaarlijk, met moeite : β. φέρειν τι, kwalijk nemen ; ἀκούειν β., ongaarne.

†**Βαρθολομαῖος**, ὁ [*Hebr. w.*], Bartholomaeus, *een der twaalf apostelen.*

βᾶρις, ιδος, ἡ [*Egyptisch w.*], platboomde schuit, schip.

Βαρκαῖος, 3. — **1.** van Barke. — **2.** οἱ -οι, Barkaiërs. — **Βάρκη**, ἡ, *stad in Kurenaïka.*

βάρος, τό [—> *Ned.* barometer]. — **1.** zwaarte, last, gewicht. — **2.** *overdr.* : *a*) het drukkende, druk, last, leed, kommer : °β. πημονῆς. — *b*) massa, overvloed : β. πλούτου.

βαρυάλγητος, 2 [βαρὺ ἀλγέων], zwaar -, hevig smartend. — **βαρυαχής**, 2 [βαρὺ ἄχος (ἔχων)], diepe smart verwekkend, pijnlijk. — **βαρυβρεμέτης**, ου, *m. bvn.*, *en* **βαρύβρομος**, 2 [βαρὺ βρέμων], zwaar dreunend, - donderend. — **βαρυβρώς**, ῶτος, *m. vr. bvn.* [βαρὺ βιβρώσκων], hevig -, pijnlijk vretend. - **βαρυδαίμων**, 2 [βαρὺν δαίμονα (ἔχων)], met een zwaar drukkend lot, ongelukkig. — **βαρύθυμος**, 2 [βαρὺς θυμῷ], het hart bezwarend.

βαρύθω [βαρύς], zwaar zijn.

βαρυκάρδιος, 2 [βαρεῖαν καρδίαν (ἔχων)], met een zwaar -, met een verstokt hart. - **βαρύκτυπος**, 2 [βαρὺ κτυπέων], zwaar dreunend. — **βαρύμοχθος**, 2 [βαρὺν μόχθον (φέρων)], zwaar lijden dragend.

βαρύνω, υνῶ, ἐβάρυνα ; *pass.* βαρυνθήσομαι, ἐβαρύνθην [βαρύς]. — **1.** zwaar maken, zwaar drukken op. — **2.** *overdr.* : *a*) lastig vallen. — *b*) *pass.* : zich bezwaard gevoelen, gekweld -, mismoedig -, wrevelig worden.

βαρύποτμος, 2 [βαρὺν πότμον (ἔχων)], door een zwaar lot getroffen ; *v. kwalen* : smartelijk.

βαρύς, εῖα (*ion.* έα), ύ [—> *Ned.* bariton ; *vw.* *Lat.* gravis, *Ned.* grief]. — **I. 1.** *bedr.* : *a*) zwaar wegend. — *b*) (zwaar en) sterk : χείρ -εῖα. — **2.** *lijd.* : bezwaard, loom, moe : °νόσῳ β. — **II.** *overdr.* **1.** zwaar te dragen, bezwaarlijk, drukkend, lastig, pijnlijk : ἀγγελία -εῖα ; πόλεμος β. ; ° νόσος -εῖα ; ὀδμὴ -έα, HDT. ; χωρίον -ύ, ongezond (*vgl.* *Lat.* gravis). — **2.** gewichtig. — **3.** hevig, sterk : ° ὀργὴ -εῖα. — **4.** *v. een geluid* : zwaar, diep, dof : -ύ *en* -έα (*onz. mrv.*, *bw.*) στενάχων, H.

βαρύστονος, 2. — **1.** [βαρὺ στένων], diep zuchtend. — **2.** diepe zuchten verwekkend.— **βαρυσύμφορος,** 2 [βαρεῖαν συμφορὰν (ἔχων)], door zwaar leed getroffen, ongelukkig.

βαρύτης, ητος, ἡ [βαρύς]. **1.** zwaarte. — **2.** *overdr.*: *a*) onverdraaglijkheid. — *b*) diepte *v. de stem.*

βαρύψυχος, 2 [βαρὺς ψυχήν], met bedrukt gemoed, zwaarmoedig.

βάς, *2e ao. part. v. βαίνω.*

βασανίζω, ιῶ, ἐβασάνισα [βάσανος]. **1.** op den toetssteen wrijven, het gehalte *v. goud of zilver* bepalen : *β. χρυσόν.* — **2.** *overdr.*: *a*) onderzoeken, in verhoor nemen; *inz.*: in pijnlijk verhoor nemen. — *b*) folteren. — **βασανιστής,** οῦ, ὁ, die in pijnlijk verhoor neemt, folteraar.

βάσανος, ὁ [*Oostersch w.*]. **I.** toetssteen. — **II.** *meton.* **1.** onderzoek door middel van den toetssteen. — **2.** *overdr.*: *a*) *alg.*: onderzoek; *inz.*: pijnlijk verhoor, foltering; *vd.* † *alg.*: foltering (*als straf*). — *b*) proef, kennismaking.

βασιλέα, ἡ = βασίλεια. — **βασιλεία,** *ion.* **-ληΐη,** ἡ [βασιλεύς]. **1.** koningschap, koninklijke waardigheid. — **2.** *meton.*: koninkrijk. — **βασίλεια,** *ion.* **-ληΐη,** ἡ [*id.*]. **1.** koningin, koningsdochter, prinses. — **2.** *bijv. g.*: koninklijk : *β. γυνή.* — **βασιλείδης,** ου, ὁ [*id.*], prins. — **βασίλειος,** 2 *en* 3, *ion.* **-λήϊος,** 3 [*id.*]. **1.** koninklijk, vorstelijk. — **2.** τὸ *-ον, gew. mrv.*: *a*) koninklijk verblijf, paleis. — *b*) koninklijke schatkist. — *c*) τὰ *-ήϊα, bij* HDT. *vaak*: koningschap.

βασιλεύς (*acc. ook* ° *-ῆ, gecontr. uit έα*). **I.** *m. bvn.*: koninklijk : *β. ἀνήρ*; *comp.* *-εύτερος.* — **II.** ὁ *β.* **1.** *a*) koning, vorst; *te Athene ging de titel op den tweeden archont over*; ὁ μέγας *β.*, ὁ *β.* *en* (*zonder lidw.*) *β.*, de koning der Perzen; † keizer.— *b*) *epitheton v. Zeus*: koning. — **2.** *bij uitbr.*: *a*) prins; *mrv.*: koninklijke familie. — *b*) H.: edele, voorname heer. — *c*) ° overheden.

βασιλεύω [βασιλεύς]. **1.** koning zijn, heerschen; *ao. dikw. inchoat.*: koning worden. — **2.** *pass.*: onder een koning staan.

βασιληΐη, -λήϊος, *ion.* = *-λεια, -λεία, -λειος.* — **βασιληΐς,** ΐδος, *vr. bvn.* [βασιλεύς], koninklijk. — **βασιλικός,** 3 [*id.*; ⟶ *Lat.* basilica ⟶ *Ned.* basiliek]. **1.** *a*) van den koning, koninklijk, vorstelijk; † van den keizer, keizerlijk. — *b*) τὰ *-ά*, de koninklijke schatten. — **2.** *a*) een koning waardig. — *b*) met koninklijke begaafdheden. — **βασιλίς,** ίδος, *vr. bvn.* [*id.*]. **1.** koninklijk, vorstelijk. — **2.** ἡ *β.*, koningin, prinses. — **βασίλισσα,** ἡ [*id.*], koningin.

βάσιμος, 2 [βαίνω], begaanbaar.— **βάσις,** εως, ἡ [βαίνω; ⟶ *Lat.* basis ⟶ *Ned.* basis]. **1.** het gaan, gang, tred: ° *-ιν* οὐκ ἔχειν, lam zijn. — **2.** *meton.*: *a*) *datgene, waarmee men gaat*, voet. — *b*) *datgene, waarop iem. of iets zich beweegt of staat*: voetstuk *enz.*: ° τροχῶν *-εις*, de velgen der wielen.

βασκαίνω, *f.* ανῶ. **1.** met het booze oog beheksen, betooveren. — **2.** *a*) belasteren, kwaadspreken van, bevitten. — *b*) benijden. — **βασκανία,** ἡ. **1.** het booze oog, het beheksen. — **2.** *a*) laster, het kwaadspreken. — *b*) afgunst. — **βάσκανος,** 2. — **1.** die den boozen blik heeft, die behekst. — **2.** *a*) lasterend, boosaardig. — *b*) afgunstig.

βάσκε [*imper. v.* * βάσκω, *iter. bij* βαίνω], ga!

βάσομαι, *dor.* = *βήσομαι, f. v. βαίνω.*

βᾶσσα, *dor.* = *βῆσσα.*

βασσαρέω = *βακχεύω.*

βαστάζω, άσω, ἐβάστασα. — **1.** *a*) opheffen, optillen, omhoogduwen. — *b*) *overdr.*: verheffen, prijzen. — **2.** dragen. — **3.** ° aanraken; *inz.*: ° omhelzen.

βάταλος = *βάτταλος.*

βάτην, *ep.* = *ἐβήτην, 3 du. 2e ao. v. βαίνω.*

Βατίεια, ἡ, *heuvel bij Troje.*

1. **βάτος,** ἡ, braam-, doornstruik.

2. **βάτος,** ὁ [*Hebr. w.*], bath, *Joodsche maat voor vloeistoffen, ong. 36,5 liter.*

βατός, 3 [*verbaaladj. v.* βαίνω], begaanbaar.

βάτραχος, ὁ, kikvorsch.

βατταλογέω = *βαττολογέω.*

βάτταλος, ὁ, stotteraar.

βαττολογέω, babbelen, kletsen.

βάτω, *dor. 2e ao. imper. v. βαίνω.*

βαφή, ἡ [βάπτω], het indompelen.— *inz.* **1.** *v. gloeiend ijzer in koud water*: het harden. — **2.** *in een verf of*: het verven. — **βαφικός,** 3 [*id.*, het verven betreffend, dienend om te verven.

βδέλυγμα, τό [βδελύσσομαι], het verafschuwde, gruwel.

βδελυρία, ἡ, walgelijkheid, onbeschaamdheid. — **βδελυρός,** 3, walgelijk, onbeschaamd.

βδελύσσομαι, *att.* **-ύττομαι,** walg hebben van, verafschuwen.

βεβάασι, *3 mrv. ep. 2e pf. v. βαίνω.*

βέβαιος, 2 *en* 3 [*vw.* βαίνω]. **1.** waarop men kan gaan, vast, stevig : κρυσταλ-

λος (ijs) β. — **2.** *overdr.* : *a)* onveranderlijk, betrouwbaar: φίλος β. — *b)* zeker, onbetwistbaar. — **βεβαιότης,** ητος, ἡ, *overdr.*: bestendigheid, betrouwbaarheid.

βεβαιόω [βέβαιος], *overdr.* **1.** bevestigen: β. δόξαν, een meening versterken; -ώσομαι παρὰ σοῦ, ik zal mij door uw uitspraak versterkt gevoelen (*med.*) in die meening. — **2.** zeker maken: β. πρᾶξιν, een (beloofde) daad tot zekerheid maken, *d. i.* zijn belofte houden.

βέβακα, *dor.* = βέβηκα, *pf. v.* βαίνω.

βέβακται, *z.* βάζω.

βέβαμαι, βεβάμεν, *z.* βαίνω.

βέβαμμαι, *pf. pass. v.* βάπτω.

βεβάναι, 2e *pf. inf. v.* βαίνω.

βεβαρβαρωμένως, *bw.* [*part. pf. pass. v.* βαρβαρόω], op onverstaanbare wijze.

βεβαρηώς, *z.* βαρέω.

βέβασαν, βεβᾶσι, βεβαώς, *z.* βαίνω.

βεβάως, *bw., aiol.* = βεβαίως, met zekerheid.

βέβηκα, *pf. v.* βαίνω.

βέβηλος, 2 [*vw.* βαίνω], dien men mag betreden, ongewijd. — **βεβηλόω,** ontheiligen.

βεβίηκε, *z.* βιάω.

βέβληαι, -ήαται, -ήατο, -ηκα, -ημαι, -ητο, βεβολήατο, *z.* βάλλω.

βέβριθα, *z.* βρίθω.

βεβρώθοις, βέβρωκα, βεβρώς, *z.* βιβρώσκω.

βεβωμένος, *ion. part. pf. pass. v.* βοάω.

βεβώς, *part.* 2 *pf. v.* βαίνω.

βείομαι, *ep.* = βέομαι.

βείω, H., 2e *ao. conj. v.* βαίνω.

βεκός *of* **βέκος,** τό [*Phrugisch w.*], brood.

βέλεμνον, τό [*vw.* βάλλω], werptuig, werpspies, pijl.

Βελλεροφόντης, ου, ὁ [Βέλλερος; *st. v.* ἔ-πε-φν-ον, 2en *ao. v.* θείνω; *eig.*: moordenaar van Belleros, *een koning v. Korinthe*], Bellerophoon, *een Gr. heroos.*

βελόνη, ἡ [βέλος], naald.

βέλος, τό [*vw.* βάλλω]. **1.** *a)* alles wat geworpen -, - geslingerd wordt, werptuig; *zeer dikw.*: werpspies, pijl: ἐκ βελέων, H., buiten schot; *ook v. een rotsblok, een bankje enz.* — *b) alg. v. ieder wapen*: zwaard *enz.* — **2.** *overdr.*: schicht, *v. d. bliksemschicht, v. de schichten v. Apolloon en Artemis, die een plotselingen en pijnloozen dood veroorzaken, en v. hetgeen een scherpe pijn veroorzaakt.*

βέλτερος, *alleen m. en onz.*, = βελτίων. — **βέλτιστος,** 3, *dient als superl. bij* ἀγαθός (*z. a.*). **1.** best. — **2.** *inz.*: *a)* dapperst, voornaamst, edelst: οἱ -οι, de aristokraten. — *b)* nuttigst. — *c) in zeer verzw. zin, vrl als aanspraak*: ὦ -ε, beste vriend. — **βελτίων,** 2, *dient als comp. bij* ἀγαθός: beter, nuttiger.

Βενδίδειον, τό, tempel van Bendis, *de Thrakische maangodin.*

βένθος, τό, *gew. mrv.* [*vw.* βάθος], diepte, *vrl v. de zee, ook v. een woud.* — **βένθοσδε,** *bw.*, naar de diepte.

†**Βενιαμείν,** ὁ, *onverb.* [*Hebr. w.*], Benjamin, *Jacob's twaalfde zoon.*

βέομαι, *ep.* **βείομαι,** *pr. met beteek. v. h. fut.*, ik zal leven.

βερβέριον, τό, grof kleed.

βέρεθρον, *ion.* = βάραθρον.

†**Βετούριος,** ὁ [⟵ *Lat.* Veturius], Veturius, *Rom. geslachtsnaam.*

†**Βέττιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Vettius], Vettius, *Rom. geslachtsnaam.*

βέω, *z.* βαίνω.

†**Βηθανία,** ἡ [*Hebr. w.*], *dorp 2½ K. M. v. Jerusalem.*

†**Βηθλεέμ,** ἡ, τό, *onverb.* [*id.*], Bethlehem, *stad 7 K. M. ten zuiden v. Jerusalem.*

†**Βηθσαϊδά,** ἡ, *onverb.* [*id.*], *dorp ten noorden v. h. meer Genesareth.*

†**Βηθφαγή,** ἡ, *onverb.* [*id.*], *dorp bij Jerusalem.*

Βηλίδες πύλαι, de Belische poort *te Babuloon.* — **Βῆλος,** ὁ [*Semietisch w.*, = heer], Bel, Baäl, *een Oostersche god.*

βηλός, ὁ [*vw.* βαίνω], drempel.

βῆμα, τό [*id.*]. **1.** *a)* voetstap, schrede. — *b)* het gaan: ° Διὸς -ατι, onder geleide van ... — **2.** *meton.*: datgene, waarop men treedt: *a)* trede. — *b)* tribune, verhevenheid, spreekgestoelte. — *c)* † absis *v. een christelijke basiliek.*

βήσομαι, *f. v.* βαίνω.

βῆσσα, ἡ, bergkloof, (beboscht) dal.

Βῆσσα, ἡ, *stad in Lokris.*

βήσσω, *att.* **βήττω,** hoesten.

-βήσω, *z.* βαίνω.

βητάρμων, ονος, ὁ [*wrt. v.* βαίνω, *wrt. v.* ἀραρίσκω; *eig.*: die zijn schreden kunstig samenvoegt], danser.

βήττω, *z.* βήσσω.

βήω, *ep.* 2e *ao. conj. v.* βαίνω.

βία, ἡ. **I. 1.** kracht: *a) gew.*: lichaamskracht; *dikw. omschrijvend*: βίη Ἡρακλῆος, H., βίη Ἡρακλείη, H., de krachtige Herakles. — *b) zld.*: kracht van den geest. — **2.** *meton., concr.*: krachtsuiting: βίαι ἀνέμων, H., geweldige windstooten. — **II.** *in ongunstigen zin.*

1. geweld: *a*) *bedr.*: βίᾳ τινός, tegen iemands wil; πρὸς βίαν, met geweld. — *b*) *lijd.*: zijns ondanks, met tegenzin: °πρὸς βίαν πορεύομαι, ik word gedwongen ...

βιάζω, *gew. med.*: άσομαι, ἐβιασάμην, βεβίασμαι; *pass.* ἐβιάσθην, βεβίασμαι [βία]. **I.** *onoverg.* **1.** geweld gebruiken, - plegen: βιασάμενοι ἐκπλέουσι. — **2.** *inz.*: met geweld ergens geraken: -ομαι ἐς τὸ ἔξω, doorbreken. — **II.** *overg.* **1.** *a*) iem. met geweld behandelen, iem. geweld aandoen, overweldigen: πολεμίους -ομαι, bestoken, in 't nauw brengen, verdrijven; -εσθαι αὐτόν, zelfmoord plegen. — *b*) iem. tot iets dwingen: αὐτοὺς -εται ἰέναι, te marcheeren; °-ομαι (*pass.*) τάδε (*inwendig voorw.*). — **2.** iets afdwingen, met geweld doorzetten.

βίαιος, 2 *en* 3 [βία]. **1.** *bedr.*: *a*) gewelddadig: ἔργα -α, H. — *b*) *alg.*: sterk, hevig, ruw, hard. — **2.** *lijd.*: afgedwongen. — **βιαιότης,** ητος, ἡ, gewelddadigheid.

Βίας, αντος, ὁ, *een der zeven Gr. Wijzen, tijdgenoot v. Kroisos.*

βιαστής, οῦ, ὁ [βιάζω], geweldenaar.

βιατάς, ᾶ, *m. bvn., dor.* [βία], geweldig.

βιάω (*act. alleen pf.* βεβίηκε, *soms pass., gew. med.*) = βιάζω.

βιβάζω, *f.* -βιβάσω, *att. f.* βιβῶ, *ao.* ἐβίβασα [*causat. bij* βαίνω], doen gaan.

βιβάς, *vr.* ᾶσα [*part. pr. v.* *βίβημι; *vw.* βαίνω], *en* **βιβάσθων** [*id. v.* *βιβάσθω; *vw. id.*], groote stappen nemend. — **βιβάω** (*slechts enkele vormen*) [*vw. id.*], groote stappen nemen, schrijden.

βιβλίδιον, τό [*verklw. v.* βιβλίον], kort geschrift. — **βιβλίον,** τό [*id. v.* βίβλος; *mrv.* -ία ⟶ *Lat.* † biblia ⟶ *Ned.* bijbel]. **1.** (beschreven) blad papier, *inz.* brief. — **2.** geschrift: boek, rede. — **βίβλος,** ἡ [*Semietisch w.*]. **1.** bast van de papyrusplant. — **2.** *meton.*: *a*) papier. — *b*) *door een verdere meton.*: geschrift, boek.

βιβρώσκω, βρώσομαι, 2e *ao.* ἔβρων, *pf.* βέβρωκα (*ook pf. opt.* βεβρώθοις, H., *part.* °βεβρώς); *pass.* βρωθήσομαι, ἐβρώθην, βέβρωμαι. — [*vw. Lat.* vorāre]. — **1.** eten, opeten, verslinden. — **2.** *overdr.*: verbrassen: β. χρήματα H.

βιβῶν, *att. f. part. v.* βιβάζω.

βίηφι, H. [βία, -φι; *ep. dat. v.* βία], met geweld.

Βιθυνία, ἡ, Bithunië, *landschap in Klein-Azië, aan de Propontis en de Zwarte Zee.* — **Βιθυνός,** 3, Bithunisch; οἱ -οί, Bithuniërs.

βῖκος, ὁ [*Semietisch w.*], kruik.

†**Βίλλιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Villius], Villius, *Rom. geslachtsnaam.*

βιόδωρος, 2 [βίος, δῶρον], leven schenkend.

βίος, ὁ [*vw. Lat.* vīvĕre; ⟶ *Ned.* bioscoop *enz.*]. **I.** het leven (*gew. v. d. mensch*): °-ον ἀποψύχειν, uitblazen. — **II.** *meton.* **1.** levensduur: διὰ -ου, levenslang. — **2.** *a*) levenswijze: λαγὼ (*gen.*) -ον (*inwendig voorw.*) ἔζης, gij leefdet (*in vrees*) als een haas. — *b*) *door een verdere meton.*: levensbeschrijving. — **3.** *a*) levensonderhoud, levensmiddelen, proviand: τὸν -ον ἐργάσασθαι, zijn levensonderhoud verdienen. — *b*) *alg.*: bezittingen, vermogen. — **4.** *concr., coll.*: de levenden, de menschen.

βιός, ὁ, boog.

βιοστερής, 2 [βίου στερηθείς], zonder middel van bestaan.

βιοτεύω, leven. — **βιοτή,** ἡ, *en* **βίοτος,** ὁ [βίος]. **1.** leven. — **2.** *meton.*: *a*) levensonderhoud; *alg.*: vermogen. — *b*) levenswijze.

βιοφθόρος, 2 [βίον φθείρων], het leven vernietigend.

βιόω, βιώσομαι, ἐβίωσα, 2e *ao.* ἐβίων (*vervoeging, z. Spraakk.*), βεβίωκα [βίος]. — **1.** *act.*: leven, zijn leven doorbrengen: ὅντινα τρόπον (hoe) τὸν παρεληλυθότα βίον (*inwendig voorw.*) βεβίωκεν; τὰ αὐτοῖς βεβιωμένα, hun levenswandel. — **2.** *med.*: *a*) ergens van leven. — *b*) in het leven houden.

βιόωνται, -ντο, *ep. 3 mrv. pr. en impf. med. v.* βιάω.

Βισάλται, ῶν, οἱ, Bisalten, *Thrakische volksstam.*

Βισάνθη, ἡ, *stad in Thrakië, aan de Propontis.*

Βίστονες, ων, οἱ, Bistonen, *Thrakische volksstam.*

βιῴατο, H. = βιῷντο, *3 mrv. opt. pr. med. v.* βιάω.

βιῶναι, 2e *ao. inf. v.* βιόω. — **βιώσιμος,** 2 [βιόω]. **1.** dien men (nog) te leven heeft: °χρόνος β. — **2.** dien men kan leven, uit te staan: οὐ -όν ἐστί μοι.

βιώσκομαι, *ao.* ἐβιωσάμην [*causatief v.* βιόω], tot het leven terugbrengen.

βιωτικός, 3 [βιόω]. **1.** het leven betreffend. — **2.** † van dit leven, tijdelijk. — **βιωτός,** 3 [*id.*], te leven, het leven waard: βίος οὐ β., ondraaglijk.

βλαβερός, 3, schadelijk, verderfelijk. — **βλάβη,** ἡ [βλάπτω]. **1.** schade, nadeel,

verderf. — **2.** *meton., concr.*: verderfelijk wezen. — **βλάβομαι** = βλάπτομαι. — **βλάβος, τό** = βλάβη.

βλακεύω, slap -, traag -, nalatig zijn. — **βλάξ,** *gen.* ακός, *m. vr. bvn.* [*vw.* μαλακός], slap, traag, nalatig.

βλάπτω, βλάψω, ἔβλαψα, 2e *pf.* βέβλαφα; *pass.* βλαβήσομαι, ἐβλάφθην, 2e *ao.* ἐβλάβην, βέβλαμμαι. — **1.** *a*) tegenhouden, hinderen: τὸν θεοὶ -ουσι κελεύθου, H., houden hem af van -, hinderen hem op zijn reis. — *b*) *overdr. v. d. geest*: in de war brengen: τὸν (*acc. v. h. geheel*) βλάψε φρένας (*acc. v. h. deel*), H. — **2.** benadeelen, beschadigen: β. τινά.

βλαστάνω, στήσω, 2e *ao.* ἔβλαστον, βεβλάστηκα. — **1.** *v. planten*: ontkiemen, uitloopen. — **2.** *overdr.*: *a*) opgroeien, geboren zijn, afstammen. — *b*) *v. gevoelens enz.*: ontstaan.

βλάστη, ἡ. 1. kiem, scheut, loot. — **2.** *overdr.*: *a*) spruit, kind. — *b*) *meton.*, *mrv.*: geboorte. — **βλάστημα, τό** [βλαστάνω]. **1.** kiem, scheut. — **2.** *overdr.*: spruit, kind. — **βλαστός, ὁ** [*id.*], scheut.

βλασφημέω [⟶ *Lat.* blasphēmāre]. — **1.** kwaadspreken, schelden.— **2.** lasteren; *inz.*: † God lasteren. — **βλασφημία, ἡ** [⟶ *Lat.* blasphēmia]. **1.** smaadrede, beschimping.— **2.** laster; *inz.*: † godslastering. — **βλάσφημος,** 2 [⟶ *Lat.* blasphēmus]. **1.** kwaadsprekend. — **2.** lasterend.

βλεῖο, H., *2 enk. opt. ao. med.* (*met lijd. beteek.*) *v.* βάλλω.

βλεμεαίνω, pochen.

βλέμμα, τό [βλέπω], *en* **βλέπος, τό** [*id.*], blik. — **βλεπτός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], te zien, zienswaardig.

βλέπω, βλέψομαι, ἔβλεψα. — **I.** zien. — **1.** *abs.*: *a*) het gezicht hebben: ° μὴ β., blind zijn; *vd.*: leven: ° μὴ β., dood zijn. — *b*) *overdr.*: inzicht hebben, verstandig zijn. — **2.** *overg.*: ° β. φάος, het daglicht, *d. i.* in leven zijn. — **II.** *gew. met meer actieven zin.* **1.** bezien, naar iets zien, - kijken, beschouwen: β. εἴς τινος πρόσωπον, iem. in het gezicht kijken. — **2.** *overdr. v. d. geest*: *a*) in aanmerking nemen, acht geven op, toezien: ° εἰς θεοὺς β., de oogen naar de goden richten, op hen vertrouwen. — *b*) inzien, erkennen.

βλεφαρίς, ἴδος, ἡ, wimper. — **βλέφαρον, τό. 1.** ooglid, *gew. mrv.* — **2.** *synekd.*: *a*) *gew. mrv.*: oogen. — *b*) *overdr.*: ° ἁμέρας β., het oog van den dag, zon.

βληθήσομαι, -βλήσομαι, *z.* βάλλω. — **βλῆεται,** H., 2e *ao. conj. med.* (*met lijd. beteek.*) *v. id.* — **βλῆμα, τό** [βάλλω]. **1.** worp. — **2.** *meton.*: wond. — **βλήμενος,** 3, *v.* βάλλω. — **βλητέος,** 3, *verbaaladj. v.* βάλλω. — **βλητός,** 3, *id.*, getroffen. — **βλῆτρον, τό** [βάλλω], spijker.

βληχή, ἡ, geblaat.

βληχρός, 3, zwak, zacht.

†**Βλόσσιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Blossius], *C.* Blossius, *Stoïcijnsch wijsgeer, bevriend met Tib. Gracchus.*

βλοσυρός, 3, schrikverwekkend. — **βλοσυρῶπις,** ιδος, *vr. bvn.* [βλοσυρὰν ὦπα (ἔχουσα)], met vreeselijken blik.

βλύζω, *ao.* ἔβλυσα, er uit gutsen.

βλωθρός, 3, opschietend.

βλώσκω, *f.* μολοῦμαι, 2e *ao.* ἔμολον, *pf.* μέμβλωκα.— **1.** gaan, komen. — **2.** *overdr. v. tijd*: voorbijgaan.

βοάγριον, τό [βοὸς ἄγρα; *eig.*: wat men bij het buitmaken van een rund verkrijgt], met een runderhuid overtrokken -, lederen schild.

Βοάγριος, ὁ, *riviertje in Lokris.*

βοάω, βοήσομαι, ἐβόησα, βεβόηκα. (**A. V.**, *ion.*: βώσομαι, ἔβωσα; *pass.* ἐβώσθην, *part. pf.* βεβωμένος). — [βοή; ⟶ *Lat.* boāre].

I. *onoverg.* **1.** (*act. en med.*) luid roepen, schreeuwen; *vaak met inwendig voorw.*: ° β. μέλος, een luid klaaglied aanheffen; μακρὰ (ver hoorbaar, luid) β., H. — **2.** *overdr. v. zaken*: dreunen, weergalmen.

II. *overg.*: iem. luide noemen, iets luide zeggen. — *inz.* **1.** iets toeschreeuwen; *met inf.*: iem. iets toeroepen, bevelen: ἐβόων ἀλλήλοις μὴ θεῖν. — **2.** prijzen, roemen: τὰ αὐτοῦ πράγματα ἦν βεβωμένα, HDT., zijn voorspoed was beroemd. — **3.** tot zich -, te hulp roepen, aanroepen.

βοέη, βοείη, *z.* βόεος, βόειος. — **βοεικός,** 3 [βοῦς], van runderen, - ossen. — **βόειος,** 3, *ion.* **βόεος,** 3 [*id.*]. **1.** *a*) van een rund, van runderen: κρέα βόεια, rundvleesch. — *b*) lederen. — **2.** ἡ βοείη, ἡ βοέη [δορά]. *a*) runderhuid. — *b*) *meton.*: lederen schild. — **βοεύς,** ὁ [*id.*], lederen riem.

βοή, ἡ. **I. 1.** *a*) *vrl v. menschen, ook v. dieren*: geroep, geschreeuw; *inz.*: krijgsgeschreeuw, vreugdekreet, weeklacht.— *b*) *overdr. v. levenlooze wezens*: klank, gebruis *enz.* — **2.** *alg.*: het spreken: het aanroepen, gebed *enz.*— **II.** ° *meton.*: *door roepen verkregen* hulp.

βοηγενής, 2 [βοῦς, *wrt.* γί-γν-ομαι], uit (het lijk v.) een stier geboren.

βοηδρομέω = βοηθέω. — **Βοηδρόμια,** ων, τά, Boëdromiën, *feest te Athene ter eere v. Apolloon, die hulp verleent.* — **Βοηδρομιών,** ῶνος, ὁ, Boëdromioon, *de maand der Boëdromiën, de 3e maand v. d. Attischen kalender, half Sept. tot half Oct.* — **βοηδρόμος,** 2 [βοή; *wrt. v.* ἔ-δραμ-ον, *2en ao. bij* τρέχω], te hulp snellend.

βοήθεια, ἡ [βοηθέω], hulp, steun. — *inz.* **1.** *a)* hulp in den oorlog; *vd. alg.*: krijgsverrichting. — *b) meton., concr.*: hulptroepen; *vaak*: haastig bijeengebrachte hulptroepen. — **2.** medische hulp.

βοηθέω [βοή, θέω; *eig.*: op het geroep toesnellen]. **1.** te hulp snellen, hulp brengen, uitrukken naar. — **2.** *alg.*: helpen, bijstaan: β. τινί, iem. — **βοήθημα,** τό, hulp, bijstand.

Βοηθοΐδης, ου, ὁ, Boëthoïde, zoon van Boëthoös, *t. w. Eteoneus.*

βοηθόος, 2 [βοή, *vw.* θέω]. **1.** naar het krijgsgeschreeuw snellend, krijgshaftig. — **2.** te hulp komend, helpend. — **βοηθός,** 2 [*verkort uit h. vorige*]. **1.** te hulp komend, helpend. — **2.** ὁ, ἡ β., helper, helpster.

βοηλασία, ἡ, het wegdrijven -, het rooven van runderen. — **βοηλάτης,** ου, ὁ [βοῦς, ἐλαύνω], die runderen vóór zich uit drijft: voerman, ossendrijver. — **βοηλατική,** ἡ [*vr. v.* *-ος; *t. w.* τέχνη], de kunst van den veehoeder.

βοητύς, ύος, ἡ [βοάω], geschreeuw.

βόθρος, ὁ, *en* **βόθυνος,** ὁ, kuil, groeve.

Βοίβη, ἡ, *stadje in Thessalië.* — **Βοιβηΐς,** ΐδος, *vr. bvn., en* **Βοίβιος,** 3, Boibeïsch.

Βοιωτία, ἡ, Boiotië, *landschap ten noordwesten v. Attika.* — **βοιωτιάζω. 1.** als een Boiotiër doen: β. τῇ φωνῇ, met Boiotischen tongval spreken. — **2.** Boiotisch gezind zijn. — **Βοιώτιος,** 3. — **1.** Boiotisch. — **2.** ὁ *Β.*, Boiotiër. — **Βοιωτίς,** ίδος, *vr. bvn.*, Boiotisch. — **Βοιωτός,** 3 = Βοιώτιος.

βολβός, ὁ, ui.

βολή, ἡ [βάλλω]. **1.** het werpen, worp. — **2.** *meton.*: *a)* het geworpene. — *b) overdr.*: ὀφθαλμῶν -αί, H., de blikken der oogen; ° ἀφ' ἡλίου -ῶν, aan den kant van de schichten der zon, aan den oostkant. — **βολίς,** ίδος, ἡ [*id.*], werptuig: pijl *enz.*

βόλλομαι, *aiol., en* **βόλομαι,** H. = βούλομαι.

βόλος, ὁ [βάλλω]. **1.** het werpen, worp. — **2.** *meton.*: *a) h. uitgeworpen* net. — *b) door een verdere meton.*: vangst.

βομβέω, dof klinken, dreunen, bonzen, ploffen. — **βόμβος,** ὁ [*klanknabootsend*], doffe toon, gedreun, geruisch.

βορά, ἡ [βιβρώσκω], spijs, *vrl v. dieren*, voeder.

βόρβορος, ὁ, slijk.

βορέας, ου *en* α, ὁ. **1.** *a)* noordenwind (*eig.*: noordnoordoostenwind). — *b) meton.*: noorden. — **2.** *verpers.*: Boreas, *de god v. d. noordenwind.* — **βορεάς,** άδος, *vr. bvn* **1.** noordelijk. — **2.** ἡ *Β.*, Boreade, *dochter v. Boreas.* — **βόρειος,** 3 *en* 2. — **1.** den noordenwind betreffend. — **2.** noordelijk.

βορέομαι, *aiol.* = βαρέομαι, *z.* βαρέω.

βορηΐος, βορῆς, *ion.* = -ρειος, -ρέας.

βορός, 3 [βορά], vraatzuchtig.

βορρᾶς, ᾶ, ὁ, *att.* = βορέας.

Βορυσθενεΐτης, ου, ὁ, Borustheniet, *inwoner der stad Borusthenes.* — **Βορυσθένης,** ους. **1.** ὁ *Β.*, *stroom in Sarmatië, nu Dnjepr.* — **2.** ἡ *Β.*, *stad bij de monding v. d. Hupanis* (= *Boeg*).

βόσις, εως, ἡ [βόσκω], voeder. — **βόσκημα,** τό [*id.*]. **1.** stuk vee; *mrv.*: vee, kudde. — **2.** voedsel, voeder. — **βοσκός,** ὁ [*id.*], herder.

βόσκω (*med. iter. impf.* βοσκέσκοντο, H.). — **I.** *act.* **1.** op de weide brengen, weiden, hoeden. — **2.** *alg.*: *a)* voederen, voeden (*ook v. menschen*): ναυτικὸν β., scheepsvolk onderhouden. — *b) overdr.*: ° νόσον β., koesteren. — **II.** *med.-pass.*: op de weide zijn, weiden, grazen.

Βοσπορανοί, ῶν, *en* **-ριανοί,** ῶν, οἱ [Βόσπορος, 2], Bosporanen, bewoners van het rijk Bosporos. — **Βοσπόριος,** 3, van den Bosporos. — **Βόσπορος,** ὁ [*Thrakisch w., door de Grieken verklaard als* βοὸς πόρος, de voorde der koe, *met toespeling op de sage v. de koe Io*]. — **1.** *naam v. verschillende zeestraten*: *a) Β. Θρᾴκιος en Β. alleen: de tegenwoordige Bosporus.* — *b) id., wschl. door verwarring met h. vorige*: *de Dardanellen.* — *c) Β. Κιμμέριος, nu Straat van Kertsj, tusschen de Zee v. Azow en de Zwarte Zee.* — **2.** *meton.*: het rijk Bosporos, *aan weerszijden v. d. Kimmerischen Bosporos.*

βόστρυχος, ὁ, haarlok.

βοτάνη, ἡ [βόσκω]. **1.** weide. — **2.** gras, kruid. — **βοτήρ,** ῆρος, ὁ [*id.*], herder, veehoeder; *bijv. g.*: ° κύων β., herdershond. — **βοτόν,** τό [*id.*], grazend dier.

βοτρυδόν, *bw.* [β., -δόν], trosgewijze. — **βοτρυόεις,** όεσσα, όεν, vol trossen. — **βότρυς,** υος, ὁ, druif.

βου-, *versterkend voorvoegsel* [βοῦς].

Βούβαστις, ιος, ἡ, Boebastis. — **1.** *Egyptische godin, door de Grieken gelijkgesteld met Artemis.* — **2.** *stad in Beneden-Egypte*

βούβοτος, 2 [βοῦς, *βοτός, *verbaaladj. v.* βόσκω]. **1.** door runderen beweid. — **2.** ἡ β., H., voedster van runderen.

βούβρωστις, εως, ἡ [βου-, βιβρώσκω]. **1.** geeuwhonger. — **2.** *overdr.* : uiterste nood.

βουβών, ῶνος, ὁ, lies, onderlijf.

βουγάϊος, ὁ (*alleen voc.*) [βου-, γαίω], snoever.

Βούδειον, τό, Boedeion, *stad, missch. in Thessalië.*

Βουδῖνοι, ων, οἱ, Boediniërs, *volksstam in Skuthië.*

βουθυτέω, runderen offeren. — **βούθυτος,** 2 [βοῦς, θύω], tot runderoffers dienend.

Βουκεφάλας, α, ὁ [*missch.* βοῦς, κεφαλή; *eig.*: stierenkop], Boekephalas, *h. paard v. Alexander d. Groote.*

βουκολέω (*iter. impf.* βουκολέεσκες, H.) [βουκόλος], runderen weiden; *med.-pass.* : weiden, grazen; *ook v. paarden.*

Βουκολίδης, ου, ὁ, Boekolide, zoon van Boekolos, *t. w. Sphelos.*

βουκολίη, ἡ, *ion.* [βουκόλος], runderstal. — **βουκόλιον,** τό [*id.*], runderkudde. — **βουκόλος,** ὁ [—> *Ned.* bukolisch], runderherder, ossenhoeder.

βουλαφόρος, *dor.* = βουληφόρος.

βουλεία, ἡ [βουλεύω], lidmaatschap van den raad. — **βούλευμα,** τό [*id.*]. **1.** *a*) raadsbesluit. — *b*) *alg.* : besluit, plan, wil; *verzw.* : meening. — **2.** raad.

βουλευτήριον, τό, raadhuis; *te Rome* : de curia. — **βουλευτής,** οῦ, ὁ [βουλεύω], raadsheer; *te Athene* : lid van den raad der Vijfhonderd. — **βουλευτικός,** 3, van den raad, van de raadsheeren.

βουλεύω [βουλή]. **I. 1.** beraadslagen, met elkaar overleggen; *med.* : met zichzelf beraadslagen, bij zichzelf overleggen: ἐβουλεύετο ἅμα τοῖς παισί, pleegde overleg met zijn zoons (*h. act. doet meer h. mededeelen der gedachte uitkomen, h. med. het nadenken zelf*). — **2.** bedenken, (na beraadslaging, na overleg) besluiten: κακόν τινι β.; τὰ βεβουλευμένα (*pass.*), de besluiten; *med.*: bij zichzelf besluiten. — **II.** raadsheer zijn.

βουλή, ἡ [βούλομαι]. **I.** wat men wil: wil, wensch. — *inz.* **1.** raadsbesluit, besluit, plan: -ὴν ποιεῖσθαι, een besluit nemen. — **2.** raadgeving. — **II.** *meton.* **1.** *a*) beraadslaging, bespreking: ἐν -ῇ ἔχειν τι, beraadslagen over. — *b*) schranderheid, beleid. — **2.** beraadslagend lichaam, raadsvergadering: raad der ouden *enz.* — *inz.*: *a*) *te Athene* : Raad der Vijfhonderd. — *b*) *te Rome* : senaat.

βουλήεις, εσσα, εν [βουλή], schrander, wijs.

βούλημα, τό [βούλομαι], voornemen, plan. — **βούλησις,** εως, ἡ [*id.*]. **1.** wil, wensch, bedoeling. — **2.** bedoeling -, algemeene strekking *v. een geschrift*, bedoeling -, beteekenis *v. een woord.*

βουληφόρος, 2 [βουλὴν φέρων]. **1.** raadgevend. — **2.** ὁ β., raadsheer.

βουλιμία, ἡ [βου-, λιμός], geeuwhonger. — **βουλιμιάω,** den geeuwhonger hebben.

βούλομαι, *impf.* ἐβουλόμην (*ook* ἠβ-), βουλήσομαι, ἐβουλήθην (*ook* ἠβ-), βεβούλημαι (*ook 2e pf.* -βέβουλα), willen. — **1.** wenschen, verlangen: *a*) ὁ -όμενος, wie maar wil, de eerste de beste. — *b*) *vaak met comparatieve beteek.* (*een wensch sluit h. verkiezen boven h. tegendeel in*): liever willen, verkiezen; *gew. gevolgd door* ἤ; *vaak met* μᾶλλον. — **2.** besluiten, voornemens -, geneigd zijn, gaarne doen: τί -όμενος, met welke bedoeling?; τὸ -όμενον, bedoeling, wil. — **3.** er in toestemmen: ° -ει λάβωμαι; wilt gij dat ik u steune? zal ik ...?; εἰ -ει, zoo ge wilt (*beleefdheidsformule*). — **4.** *v. een woord, een gezegde, een handeling enz.* : bedoelen, beteekenen.

βουλυτόν-δε, *bw.*, om de stieren uit te spannen. — **βουλυτός,** ὁ [βοῦς, λύω; *zelfst. g. bvn., t. w.* καιρός], de tijd van het uitspannen der stieren, *d. i.* het begin van den namiddag.

βούνομος, 2 [βοῦς, νέμω], door runderen afgeweid. — **βουνόμος,** 2 [*id.*], van -, bestaande uit grazende runderen.

βουνός, ὁ, heuvel.

Βούπαλος, ὁ, Boepalos, *beeldhouwer uit Chios, VIe eeuw v. C.*

βουπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ [βοῦς πλήσσων; *eig.* : ossen slaande], ossenprikkel.

βουπόρος, 2 [βοῦν πείρων], een geheel rund doorborend: β. ὀβελίσκος, *d. i. zeer lange spies.*

Βουπράσιον, τό, Boeprasion, *stad in Elis.*

βοῦς, *gen.* βοός, ὁ, ἡ (*dat.* βοΐ, *acc.* βοῦν; *mrv.* βόες, βοῶν, βουσί, βοῦς; *du.* βόε, βοοῖν). — *A. V. acc. enk.* βῶν, H.; *dat. mrv.* βόεσσι, H.; *acc. mrv.* βόας, H. *e. a.* — [*vw. Lat.* bōs]. — **1.** rund, stier, os,

koe. — **2**. *synekd.*: *a*) runderhuid. — *b*) *meton.*: lederen schild.

βούσταθμον, τό [βοῦς, σταθμός], *en* **βουστασία,** ἡ [β., ἵστημι], runderstal.

βούτης, ου, *m. bvn.* [βοῦς]. **1.** runderen betreffend. — **2.** ὁ β., veehoeder.

Βουτώ, οῦς, ἡ, Boeto, *stad in Beneden-Egypte.*

βουφονέω, runderen slachten. — **βουφόνος,** 2 [βοῦς; *st. v.* ἔ-πε-φν-ον, *2e ao. v.* θείνω], runderen slachtend, -offerend.

βουφορβέω, runderen weiden. — **βουφόρβια,** ων, τά, runderkudden. — **βουφορβός,** 2 [βοῦς φέρβων]. **1.** runderen weidend. — **2.** ὁ β., veehoeder.

βοῶν, *gen. mrv. v.* βοῦς *en part. pr. v.* βοάω.

βοῶπις, ιδος, *vr. bvn.* [βοὸς ὦπα (ἔχουσα); *eig.*: met de oogen van een koe: *in voorhistorische tijden stelde men zich de goden voor in de gedaante v. dieren*], met groote oogen, *epitheton v. Hera en v. vrouwen.*

Βοώτης, ου, ὁ [βοῦς], de Ossendrijver, *sterrenbeeld.*

βραβεύς, ὁ (*acc. ook* ° -ῆ), *en* **βραβευτής,** οῦ, ὁ. **1.** kamprechter. — **2.** *alg.*: *a*) scheidsrechter, beoordeelaar. — *b*) leider, aanvoerder. — **βραβεύω. 1.** kamprechter zijn. — **2.** *alg.*: *a*) scheidsrechter zijn. — *b*) beslissen, leiden.

Βραγχίδαι, ῶν. **1.** οἱ, de Branchiden, *priestergeslacht, afstammend v. d. mythischen waarzegger Branchos, belast met h. heiligdom v. Apolloon te Diduma bij Milete.* — **2.** αἱ, de Branchidentempel, *naam v. dat heiligdom.*

βραδέως, *bw. bij* βραδύς.

βράδινος, *aiol.* = ῥαδινός.

βραδύνω, *f.* υνῶ, *ao.* ἐβράδυνα [βραδύς]. **1.** *overg.*: langzaam maken, vertragen. — **2.** *onoverg.*: talmen, dralen; *onpers. pass.*: ° τἀπὸ σοῦ -εται, van uw kant (*d. i.* door u) wordt er gedraald.

βραδύπους, ους, ουν, *gen.* ποδος [βραδὺν πόδα (ἔχων)], met langzamen tred.

βραδύς, εῖα, ύ (*superl. ook* βάρδιστος, H.). **1.** langzaam, traag. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: laat, te laat: ° -εῖα ὁδός. — *b*) *v. h. verstand*: langzaam van begrip. — **βραδυτής,** ῆτος, ἡ, langzaamheid, traagheid.

βράζω = βράσσω.

Βρασίδας, ου, ὁ, *Spartaansch veldheer in h. begin v. d. Peloponnesischen oorlog.*

βράσσω. 1. *onoverg.*: opborrelen, zieden, koken. — **2.** *overg.*: hevig schudden, omhoogwerpen.

βράσσων, *comp. bij* βραχύς.

Βραυρών, ῶνος, ὁ, *vlek ten oosten v. Athene.* — **Βραυρώνιος,** 3, van Brauroon.

βράχε = ἔβραχε.

βραχέα, *ion., z.* βραχύς.

βραχείς, *z.* βρέχω.

βραχέως, *bw. bij* βραχύς.

βραχίων, ονος, ὁ, arm, bovenarm.

Βραχμᾶνες, ων, οἱ, Brahmanen. — **1.** *de Indische priesterkaste.* — **2.** *de volksstammen, die h. Brahmanisme beleden.*

βραχυλογία, ἡ, bondigheid *v. de rede.* — **βραχυλόγος,** 2 [βραχεῖ λόγῳ (χρώμενος)], weinig woorden gebruikend.

βραχύς, εῖα (*ion.* έα), ύ (*comp.* -χύτερος *en* βράσσων, *superl.* -χύτατος *en* -χιστος) [*vw. Lat.* brevis]. — **I.** *v. ruimte*: *a*) kort, klein, smal, ondiep. — *b*) τὰ -έα, kleine gedeelten. — *c*) *bw.*: -ύτερα τῶν Περσῶν ἐτόξευον, schoten korter dan. — **II.** *overdr.* **1.** *v. tijd*: *a*) kort: β. βίος. — *b*) *zelfst. g.*: ἐν -εῖ, in korten tijd, weldra. — **2.** *v. hoeveelheid*: *a*) weinig in getal. — *b*) *zelfst. g.*: ἐν -εῖ [λόγῳ], διὰ -έων [λόγων], in weinig woorden. — **3.** *v. hoedanigheid*: onbeduidend, zwak: -ὺ κέρδος; ° λόγοι -εῖς, onbedacht; *ook v. pers.*: nederig, gering, zwak.

βραχύτης, ητος, ἡ [βραχύς], kortheid, korte duur.

βρέμω [*vw. Lat.* fremĕre, *Ned.* brommen] *en med.*: bruisen, dreunen, loeien.

βρένθειος, 3, uit bloemen bereid.

βρένθος, ὁ, *een onbekende, trots stappende* watervogel. — **βρενθύομαι,** een hooge borst zetten, trots voortstappen, voornaam doen.

βρέτας, εος, τό, houten godenbeeld.

Βρεττία, ἡ, Bruttium. — **Βρέττιος,** 3, Bruttisch; οἱ -οι, Bruttiërs.

βρέφος, τό, kind, *gew.* pasgeboren kind; *v. dieren*: jong. — **βρεφύλλιον,** τό [*verklw.*], zuigeling.

βρεχμός, ὁ, schedel.

βρέχω, βρέξω, ἔβρεξα; *pass.* ἐβρέχθην, *2e ao.* ἐβράχην. **1.** nat maken, bevochtigen, besprenkelen, † regen zenden. — **2.** *onpers.* -ει, het regent.

Βριάρεως, εω, ὁ (*dat.* εῳ, *acc.* εων), *godennaam v. een honderdarmigen reus, door de menschen* Αἰγαίων *genoemd.* — **βριαρός,** 3, sterk, stevig.

βρίζω, loom -, slaperig zijn, slapen.

βρεήπυος, 2 [*vw.* βριαρός, ἠπύω], geweldig schreeuwend.

βρῖθος, τό, *en* **βριθοσύνη,** ἡ, zwaarte, zware last. — **βριθύς,** εῖα, ύ, zwaar.

βρίθω, ίσω, ἔβρισα, 2ᵉ *pf.* (*met beteek. v. h. pr.*) βέβριθα. — **1.** *onoverg.*: *a*) zwaar -, zwaar beladen zijn, onder den last buigen. — *b*) *overdr.*: gewichtig zijn, druk oefenen, met alle macht aandringen, het overwicht hebben: ἔρις βεβριθυῖα, H. = ἔρις βαρεῖα; ἐέδνοισι βρίσας, H., door huwelijksgeschenken de overhand krijgend. — **2.** *overg.*: bezwaren, belasten: ° β. τάλαντα, weegschaal.

βριμάομαι, hevig toornen. — **Βριμώ,** οῦς, ἡ [*eig.*: de Grimmige], *bijnaam v. Hekate.*

Βρισεύς, ὁ, *koning der Lelegen.* — **Βρισηΐς,** ΐδος, ἡ, *dochter v. Briseus.*

βροδοδάκτυλος, βρόδον, *aiol.* = ῥοδ-.

βρομέω, loeien, gonzen, brommen. — **Βρόμιος,** ὁ [*eig.*: de Tierende]. **1.** Bromios, *bijnaam v. Bakchos.* — **2.** *bijv. g.*: van Bromios. — **βρόμος,** ὁ [βρέμω], geraas, gedruisch, geknetter.

βροντάω, donderen: Ζεὺς βρόντησε, H. — **βροντή,** ἡ, donder.

βρότειος, 2 *en* 3, **βρότεος,** 3, *en* **βροτήσιος,** 3 = βροτός.

βροτόεις, εσσα, εν [βρότος], met bloed bezoedeld.

βροτοκτόνος, 2 [βροτοὺς κτείνων], menschenmoordend. — **βροτολοιγός,** 2 [βροτοῖς λοιγός], menschen verdelgend.

βροτός, 2 [⟵ * μβροτός (*vgl.* ἄ-μβροτος) ⟵ * μροτός; *vw. Lat.* mors, *Ned.* moord]. **1.** sterfelijk, menschelijk. — **2.** ὁ β., sterveling.

βρότος, ὁ, geronnen bloed. — * **βροτόω** (*alleen part. pf. pass.* βεβροτωμένος), met bloed bezoedelen.

†**Βροῦτος,** ὁ [⟵ *Lat.* Brūtus], Brutus, *Rom. bijnaam.*

βροχέως, *aiol.* = βραχέως.

βροχή, ἡ [βρέχω]. **1.** het bevochtigen. — **2.** regen.

βροχθίζω, slikken. — **βρόχθος,** ὁ, keel.

βρόχος, ὁ, touw, strik, strop.

βρόχυς, *aiol.* = βραχύς.

*__βρόχω__ (*alleen ao.* ἔβροξα), slikken.

βρυγμός, ὁ [βρύκω], geknars.

Βρύγοι *en* **Βρῦγοι,** ων, οἱ [*vw.* Φρύγες], Brugers, *met de Phrugiërs verwante volksstam in Thrakië en Makedonië.*

βρύκω. 1. bijten. — **2.** *a*) gretig -, gulzig opeten, verslinden. — *b*) *overdr. v. een kwaal*: opvreten, verteren.

*__βρύξ,__ ἡ (*alleen acc.* βρύχα), diepte der zee.

Βρυσειαί, ῶν, αἱ, *stad ten zuidwesten v. Sparta.*

Βρύττιος = Βρέττιος.

βρυχάομαι, 2ₑ *pf.* (*met beteek. v. h. pr.*) βέβρυχα, brullen, huilen, loeien. — **βρύχημα,** τό, gebrul, gehuil; *inz.*: smartkreten.

βρύχιος, 2 *en* 3 [* βρύξ], diep, in de diepte.

βρύω. 1. *onoverg.*: *a*) opborrelen, weelderig groeien, - bloeien: ἔρνος -ει ἄνθεϊ, H., de loot groeit heerlijk op met bloesems. — *b*) vol zijn -, overloopen van: ° χῶρος -ων δάφνης, vol laurierboomen. — **2.** *overg.*: in menigte voortbrengen.

βρωθήσομαι, *f. ind. pass. v.* βιβρώσκω. — **βρῶμα,** τό [βιβρώσκω], spijs, voedsel.

βρωμάομαι, balken.

βρώμη, ἡ [βιβρώσκω] = βρῶμα. — **βρώσιμος,** 2 [*id.*], eetbaar.

βρῶσις, εως, ἡ [*id.*]. **I. 1.** het eten. — **2.** *overdr.*: *a*) het opvreten. — *b*) *meton.*: hetgeen opvreet; *inz.*: † roest. — **II.** *meton.*: voedsel.

βρώσομαι, *f. v.* βιβρώσκω. — **βρωτός,** 3 [*verbaaladj. v.* βιβρώσκω], eetbaar. — **βρωτύς,** ύος, ἡ [βιβρώσκω], het eten.

βύβλινος, 3, van bublos -, van den bast der papyrusplant gemaakt. — **βύβλιον, βύβλος** = βίβλ-.

Βυζάντιον, τό, *nu Istanboel.* — **Βυζάντιος,** 3. — **1.** Buzantijnsch. — **2.** οἱ -οι: *a*) de Buzantiërs. — *b*) *meton.*: Buzantion.

βυθίζω, onderdompelen; *pass.*: zinken. — **βύθιος,** 3, zich in de diepte bevindend. — **βυθός,** ὁ, diepte; *inz.*: diepte der zee.

βύκτης, ου, *m. bvn.*, huilend, loeiend (*v. d. wind*).

Βύκχις, ὁ, *aiol.* = Βάκχος.

βύρσα, ἡ. **1.** *afgetrokken* huid. — **2.** *verachtelijk*: huid *v. een mensch.* — **βυρσοδέψης,** ου, ὁ [βύρσας δέψων], leerlooier. — **βυρσόω,** met huiden bedekken.

βύσσινος, 3 [βύσσος], van byssus.

βυσσοδομεύω [β., δομέω; *eig.*: in de diepte bouwen], *overdr.*: in het diepst zijner ziel -, heimelijk beramen. — **βυσσόθεν,** *bw.* [β., -θεν], uit de diepte der zee. — **βυσσός,** ὁ, *ion.* = βυθός.

βύσσος, ἡ [*Semietisch w.*], byssus, *een soort* fijn lijnwaad.

βύω (*pf. pass.* βέβυσμαι), volstoppen.

βῶ, 2ₑ *ao. conj. v.* βαίνω.

βωθέω, *ion.* = βοηθέω.

βῶλος, ἡ, aardkluit.

βώμιος, 3 *en* 2. — **1.** van het altaar, het altaar betreffend. — **2.** zich bij -, zich op het altaar bevindend. — **βωμίς,** ίδος, ἡ [*verklw.*], trede. — **βωμοειδής,** 2 [β., εἶδος], als een altaar. — **βωμός,** ὁ [*vw.* βῆμα], *iedere* ophooging; *inz.* **1.** onderstel *v. een wagen.* — **2.** voetstuk *v. een standbeeld.* — **3.** *gew.*: altaar (*gew. op treden en grooter dan* ἐσχάρα) (*dikw. mrv. v. één altaar*).

βῶν, H., *acc. v.* βοῦς.

βώσας = βοήσας, *v.* βοάω.

βῶσι, *3 mrv. 2e ao. conj. v.* βαίνω.

βώσομαι, *ion. f. v.* βοάω.

βωστρέω [βοάω], luid roepen; *inz.*: te hulp roepen.

βωτιάνειρα, *vr. bvn.* [βόσκουσα ἄνδρας], mannen voedend. — **βώτωρ,** ορος, ὁ [βόσκω], herder.

Γ

γ *als cijfer*: γ′ = 3; ,γ = 3000.

γ' = γέ. — **γά,** *dor.* = γέ.

γᾶ, *dor., aiol.* = γῆ.

†**Γαβριήλ,** ὁ, *onverb.* [*Hebr. w.*], Gabriël, *een aartsengel.*

Γάγγης, ου, ὁ, Ganges, *stroom in Indië.*

γάζα, ἡ [*Perzisch w.*]. **1.** schatkamer. — **2.** koninklijke schat. — **γαζοφυλάκιον,** τό [γάζαν φυλάσσω], schatkamer, offerkist.

γαῖα, ἡ, *ep. en* °, = γῆ. — **γαιάοχος,** 2, *dor.* = γαιήοχος. — **γαιήϊος,** 3, uit de aarde geboren. — **Γαιήϊος,** ου, *m. bvn.*, van Gaia (*z.* γῆ, II, 1, d, β). — **γαιήοχος,** 2. — **1.** [γαῖα, *vw.* 2. ὄχος], de aarde bewegend, - schuddend. — **2.** [γαῖαν ἔχων]: *a*) de aarde omvattend. — *b*) het land beschermend.

†**Γάϊος,** ὁ [← *Lat.* Gāius], Gaius, *Rom. voornaam.*

Γαίσων, ωνος, ὁ, *kustrivier in Ionië.*

γαίων (*alleen deze vorm*), *m.* [*part. v.* * γαίω], zich verheugend.

γάλα, γάλακτος, τό, melk. — **γαλαθηνός,** 3 [γ., 1. * θάομαι], melk zuigend; *vd.*: jong, teeder.

γαλάνεια, ἡ, *dor.* = γαλήνη.

Γαλάται, ῶν, οἱ. **1.** de Galliërs, *in Cisalpijnsch en Transalpijnsch Gallië.* — **2.** de Galaten, *Galliërs in Klein-Azië.*

Γαλάτεια, ἡ, *een Nereïde.*

Γαλατία, ἡ [Γαλάται]. **1.** Gallië. — **2.** Galatië, *landschap in Klein-Azië.*

γαλέη, *gecontr.* **γαλῆ,** ἡ, *naam v. verscheidene dieren, o. a.* wezel.

γαλήνη, ἡ. **1.** *a*) kalmte, rust; *inz.* windstilte. — *b*) *meton.*: stille zee. — **2.** *overdr.*: gemoedsrust, kalmte. — **γαληνός,** 2. — **1.** *v. de zee enz.*: stil, kalm. — **2.** *overdr. v. pers.*: zacht, vriendelijk.

†**Γαληνός,** ὁ, *beroemd geneesheer uit Pergamon, 129-199 n. C.*

†**Γαλιλαία,** ἡ, Galilea, *landschap in h. noorden v. Palestina.* — † **Γαλιλαῖος,** 3, van Galilea; οἱ -οι, Galileërs.

γαλόως, όω, *att.* **γάλως,** ω, ἡ, schoonzuster.

Γάμβρειον *en* **-βριον,** τό, *stad in Musië.*

γαμβρός, ὁ [γάμος], *aangehuwd familielid*: schoonzoon, schoonbroeder; *aiol. ook*: bruidegom.

γαμετή, ἡ [γαμέω], echtgenoote, gehuwde vrouw.

γαμέω, *f.* γαμῶ, ἔγημα, γεγάμηκα; *med. f.* γαμοῦμαι, ἐγημάμην, γεγάμημαι; *pass. ao.* ἐγαμέθην. — **A. V.**: *ion. f.* γαμέω; *med. f.*, H., γαμέσσεται. — † γαμήσω, ἐγάμησα; *med.* γαμήσομαι; *pass.* γαμηθήσομαι, ἐγαμήθην. — [γάμος]. — **1.** *act.*: *a*) *v. d. man*: tot vrouw nemen, huwen. — *b*) † *v. de vrouw*: huwen. — **2.** *med.*: *a*) *v. de vrouw*: zich ten huwelijk geven, huwen: -έομαί τινι. — *b*) *v. de ouders*: *zijn dochter* uithuwelijken; H. *ook*: een vrouw bezorgen aan zijn zoon.

γαμηλία, ἡ [*vr. v.* -ιος; *t. w.* θυσία], bruiloftsoffer, -maal. — **γαμήλιος,** 2 [γαμέω], echtelijk, het huwelijk -, de bruiloft betreffend. — **Γαμηλιών,** ῶνος, ὁ [*eig.*: de maand der bruiloften], Gamelioon, *de 7e maand v. h. Attische jaar, half Jan. tot half Febr.*

γαμησείω [*desider. v.* γαμέω], verlangen te trouwen.

γαμίζω *en* **γαμίσκω** [γάμος], *een dochter* ten huwelijk geven.

γάμος, ὁ (*dikw. mrv.* = *enk.*). **1.** huwelijk. — **2.** *meton.*: *a*) huwelijksfeest, bruiloft; *inz.*: bruiloftsmaal. — *b*) echtgenoote.

γαμφηλαί, ῶν, αἱ, de kaken *v. een dier.*

γαμψός, 3 [*vw.* γνάμπτω], krom. — **γαμψῶνυξ,** υχος, *m. vr. bvn.* [γαμψοὺς ὄνυχας (ἔχων)], met kromme klauwen.

γανάω, glanzen, stralen; *v. gewassen*: frisch bloeien. — **γάνος, τό. 1.** glans, schittering. — **2.** *overdr.*: ° verkwikking: γ. μελίσσης, *d. i. honig.*

Γάνος, ἡ *en* τό, *stad aan de Europeesche kust der Propontis.*

γανόω [γάνος], *eig. en overdr.*: doen schitteren: λόγος γεγανωμένος, schitterende stijl.

γάνυμαι (*f.* H. ὑσσομαι) [*id.*], van vreugde stralen, zich verheugen.

Γανυμήδης, εος-ους, ὁ, *schenker v. Zeus.*

γαωθείς [*part. ao. pass. v.* * γαόω], trotsch geworden.

γάρ, *vgw.* (*nooit op de eerste, gew. op de tweede plaats v. d. zin*) [γε ἄρ].

I. 1. *gew. redengevend*: want, immers. — *a) duidt gew. de reden of de oorzaak aan v. h. voorgaande*: ὁμολογεῖς οὖν...; ἢ γὰρ ἀνάγκη, ja, (want) ik moet wel; οἴει γὰρ (gelooft gij dan) σοι μαχεῖσθαι τὸν ἀδελφόν; ; ° δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ, wat heeft hij gedaan? [ik vraag het u] want ik begrijp niet. — *b) dikw., vrl bij* H. *en* HDT., *gaat de zin met γάρ vooraf*: ὦ παῖ, σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορῶσι, τῖσαι..., HDT., daar toch de goden u beschermen (= ik vraag u hetgeen volgt, omdat...), straf... — **2.** *leidt een verklaring in*: namelijk, toch, immers: μέγα δὲ καὶ τόδε μαρτύριον· φαίνεται γὰρ Ξέρξης..., HDT., ook dit is een groot bewijs: Xerxes toch...

II. *in verbindingen behoudt ieder partikel gew. zijn eigen beteek.* — **1.** ἀλλὰ γάρ *wordt h. best verklaard door een ellipse*: maar [dat is zonder belang, dat behoeft geen verder betoog *enz.*], want: maar toch, maar immers: ὥρμητο στρατεύεσθαι· ἀλλὰ γὰρ ἀπέθανε, hij rustte zich toe..., maar [daar kwam niets van terecht] want..., HDT. — **2.** ἦ γάρ, want voorwaar (*z. een voorbeeld bij* I, 1, a). — **3.** καὶ γάρ, want ook. — **4.** γὰρ οὖν, want inderdaad; καὶ γὰρ οὖν, vandaar dan ook. — **5.** εἰ γάρ, *in wenschen* (εἰ *is voorwaardelijk; de apodosis is verzwegen*), och of!, mocht toch! utinam.

γάργαλος, ὁ, kitteling.

Γάργαρον, τό, *zuidelijke top v. h. Idegebergte* (Ἴδη).

γαρύω, *dor., aiol.* = γηρύω.

γαστήρ, τρός, ἡ (*verbuiging, z. Spraakk.*). — *A. V.* H. *en* °: γαστέρος, γαστέρι. — [*alle vormen zijn afgeleid van 3 trappen v. d. stam*: -τηρ, -τερ, -τρ; → *Ned.* gastro*nomie*]. — **1.** *a)* buik. — *b) een soort* bloedworst. — **2.** *a)* maag: τὰ ἀμφὶ -έρα, het voorbereiden der spijzen. — *b) meton.*: eetlust, honger. — **3.** ingewanden, moederschoot.

γάστρα, ἡ [γαστήρ]. **1.** buik van een vat. — **2.** *synekd.*: vat, emmer.

γαστριμαργία, ἡ, vraatzucht. — **γαστρίμαργος**, 2 [γαστρὶ μάργος], vraatzuchtig.

γαστρο-μαντεύομαι [γαστρὶ μαντεύομαι], door buikspreken waarzeggen.*

γαυλικός, 3, *en* **γαυλιτικός**, 3, van een koopvaardijschip. — **γαυλός**, ὁ [*Semietisch w.*]. **1.** emmer. — **2.** *overdr.* (*ook* γαῦλος, ὁ), *rond Phoinikisch* koopvaardijschip.

γαυριάω *en med.*, overmoedig -, trotsch zijn. — **γαυρόομαι**, trotsch zijn. — **γαῦρος**, 2, overmoedig, trotsch.

γδουπέω, γδοῦπος = δουπ-.

γέ, *enklitisch partikel, legt nadruk op h. voorafgaande woord.* — **1.** *bevestigend en versterkend*: *a) de juiste gevoelswaarde van γέ kunnen wij dikw. alleen door de de stembuiging weergeven*: ἥ σέ γε (*d. i. zóó een zanger als u*) Μοῦσ' ἐδίδαξε, ἢ σέ γ' (*met klem herhaald*) Ἀπόλλων, H.; ° καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις, in een verlaten (*met nadruk*) streek, ja, zoudt gij een goed heerscher zijn; *dikw. ook kunnen wij de kracht v. γέ niet meer voelen.* — *b)* juist, zeer, inderdaad *enz.*: πάνυ γε, zeer zeker; παρῆσάν τινες, καὶ πολλοί γε, en wel velen; ἀλλὰ τοῦτό γε εὐῆθες, maar dát is nu eens naïef; ἐπεί γε, juist omdat; ὥσπερ γε, juist zooals. — **2.** *legt nadruk op een begrip in tgst. tot een ander en heeft dan beperkende kracht*: ten minste, althans, dan toch: οἵ γε σώφρονες, de verstandige lieden althans; εἴ γε, ἐάν γέ, ten minste als; ja, indien.

γεγάασι, γεγαώς, γεγένημαι, *z.* γίγνομαι.

γέγηθα, *2e pf. v.* γηθέω.

γέγονα, *2e pf. v.* γίγνομαι.

γέγωνα, *2e pf. met beteek. v. h. pr.* [*vw.* γιγνώσκω], **γεγωνέω** [*v.* γέγωνα *afgeleid*] *en* * **γεγώνω**. — **1.** zich hoorbaar maken, hoorbaar zijn, roepen: ὅσσον -ωνε βοήσας, H., zoover een roepende gehoord wordt, - de stem dringt; γεγωνός (*inwendig voorw.*) βοάω, luide roepen. — **2.** *alg.*: zeggen, melden: ° ωνέ μοι τοῦτο.

γεγωνίσκω [γέγωνα], schreeuwen. — * **γεγώνω**, *z.* γέγωνα.

γεγώς, ῶσα, *part. 2e pf. v.* γίγνομαι.

Γεδρωσία, ἡ, Gedrosië, *h. westelijk gedeelte v. h. huidige Baloetsjistan.*

†**γέεννα**, ἡ [*Hebr. w.*]. **1.** Gehenna, *dal ten zuiden v. Jerusalem.* — **2.** *overdr.*: hel.

γεηπονίη, ἡ, *ion.* [γῆς πόνος], landbouw.

†**Γεθσεμανεί** *en* **-νῆ,** *onverb.* [*Hebr. w.*; *eig.*: oliepers], Gethsemane, *landgoed aan d. voet v. d. Olijfberg, bij Jerusalem.*

γείνομαι [*vw.* *γί-γν-ομαι*]. — **1.** *pass.* (*alleen pr. en impf.*) : geboren worden. — **2.** *med.* (*alleen ao.* *ἐγεινάμην*, *aiol.* *ἐγήνατο*): laten geboren worden: baren, *soms*: verwekken : *οἱ γεινάμενοι*, de ouders.

γεῖσον, *τό, iedere uitsprong v. een bouwwerk*: uitstekende dakrand, - muurtin.

γειτνιάω *en* **γειτονέω,** naburig zijn. — **γείτων,** 2. — **1.** naburig. — **2.** *ὁ, ἡ γ.*, nabuur, buurman, buurvrouw.

Γέλα, *ἡ, stad op de zuidwestelijke kust v. Sicilië.*

γελαίσας, *aiol.* = *γελάσας*, *gen. vr. part. pr. v.* *γελάω*. — **γελασείω** [*desider. v.* *γελάω*], lust hebben om te lachen. — **γελάσιμος,** 2 [*γελάω*], belachelijk. — **γελαστής,** *οῦ, ὁ* [*id.*], lacher, spotter. — **γελαστός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], belachelijk.

γελάω, *γελάσομαι*, *ἐγέλασα*; *pass.* *γελασθήσομαι*, *ἐγελάσθην*, *γεγέλασμαι*. — **I.** glanzen, schitteren : *γέλασσε χθὼν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς* (geflikker), H. — **II.** *inx.* **1.** *onoverg.* : *a*) lachen ; *in ongunstigen zin* : lachen -, spotten met : *γ. ἐπί τινι.* — *b*) *overdr.* : zich verheugen : *ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ*, H. — **2.** *overg.*: uitlachen, bespotten. — **γελοιάω** = *γελάω*.

γελοίϊος, H., **γέλοιος** *en* **γελοῖος,** 3 [*γέλως*]. **1.** lachwekkend, vermakelijk. — **2.** belachelijk.

γέλω, γέλῳ, γέλων, *z.* *γέλως*.

Γελωνοί, *ῶν, οἱ*, de Gelonen, *een Skuthische volksstam.*

Γελῷοι *en* **-λῷοι,** *ων, οἱ* [*Γέλα*], de inwoners van Gela.

γέλως, *ωτος, ὁ*. — *A. V. dat.* H. *γέλῳ*; *acc.* H. *γέλω* *en* ° *γέλων*. — [*γελάω*]. — **1.** het lachen, gelach : *-ωτα παρέχειν τινί*, iem. doen lachen. — **2.** *meton.* : voorwerp van spot, belachelijke zaak.

γελωτοποιός, *ὁ* [*γέλωτα ποιέων*], grappenmaker.

γεμίζω, vullen ; *inx.* : *een schip* bevrachten. — **γέμω,** vol zijn.

γενεά, *ἡ* [*wrt. γεν, vgl. γί-γν-ομαι*], *grootendeels* = *γένος en Lat.* genus.

A. 1. het ontstaan, geboorte : *ἐκ -ῆς*, HDT., sinds zijn geboorte. — **2.** afstamming, afkomst : *-ὴν* (*acc. v. betrekking*) *Διός* (*gen. v. oorsprong*) *εὔχομαι εἶναι*, H.

B. *meton.* **I.** *door natuurlijke afstamming samenhoorende wezens.* **1.** *a*) *zij, die van één stamvader afstammen* : stam, geslacht. — *b*) *in engeren zin* : familie ; *nog enger* : nakomeling, kind. — *c*) *in ruimeren zin* : volk, ras ; *v. dieren* : ras. — **2.** *a*) *zij, die in denzelfden tijd geboren zijn, - leven* : geslacht : *ἤδη δύο -αὶ ἀνθρώπων ἐφθίατο*, H., zijn vergaan. — *b*) *door een verdere meton.* : duur van een menschengeslacht, menschenleven (= *tijdruimte v. ong. 33 jaar*) ; *alg.* : aanzienlijke tijdruimte. — **II.** plaats van het ontstaan, geboorteplaats.

γενεαλογέω, *ion.* **γενεηλ-** [*γενεὰν λέγω*], iem.s afstamming opsporen, een geslachtslijst opmaken.

γενέθλη, *ἡ* [*vw.* *γίγνομαι*] = *γενεά*. — **γενέθλιος,** 2, de geboorte -, den verjaardag betreffend : *τὰ -α*, geboortefeest, verjaardag. — **γένεθλον,** *τό*, nakomeling, spruit, kind.

γενειάς, *άδος, ἡ* [*γένειον*]. **1.** baard ; *mrv.*: baardharen. — **2.** *meton.* : *a*) kin. — *b*) wang. — **γενειάω** [*id.*], een baard krijgen, - hebben. — **γένειον,** *τό* [*γένυς*]. **1.** kin. — **2.** *meton.* : baard.

γένεσις, *εως, ἡ* [*vw.* *γίγνομαι*]. **I.** *lijd.* **1.** het worden, het ontstaan, geboorte, afkomst. — **2.** *meton.* : hetgeen ontstaan is, - voortgebracht werd : *a*) *door de godheid* : het geschapene, *de geheele* schepping. — *b*) *door een stamvader* : geslacht, ras. — **II.** *bedr.* **1.** het voortbrengen, het vervaardigen. — **2.** een scheppende kracht, oorsprong, bron.

γενέσκετο, *iter. ao. v.* *γίγνομαι*.

γενετή, *ἡ* [*vw.* *γίγνομαι*], geboorte. — **γενέτης,** *ου, ὁ* [*id.*]. **1.** vader. — **2.** zoon.

γενηΐς, *ηΐδος en* (*gecontr.*) *ῇδος, ἡ*, bijl.

†**γένημα,** *τό*, voortbrengsel (*v. de vruchten der aarde*).

γενητός, 3 [*verbaaladj. v.* *γίγνομαι*], geworden, geboren.

γενικός, 3 [*γένος*], de geheele soort betreffend, algemeen.

γέννα, *ἡ* = *γένος*. — **γεννάδας,** *ου, m. bvn.*, edel.

γενναῖος, 3 *en* 2 [*γέννα*].

A. overeenkomstig de afstamming, eigen aan een geslacht, aangeboren.

B. I. van een echt -, van een voornaam geslacht, adellijk; *ook v. dieren* : *γ. κύων*, rashond. — **II.** *meton.* **1.** *a*) (*de ouden meenden dat edele gezindheid, dapperheid enz. alleen bij d. adel te vinden was*) : edel, edelmoedig, dapper. — *b*) *door een verdere meton.* : waaruit een edele gezindheid spreekt, edel : *ἔργον -ον*. — **2.** *alg.* : *a*) voortreffelijk, flink, echt, degelijk : *ὦ -ε*, mijn beste !, *vaak ironisch.* — *b*) groot, sterk ; *ook in ongunstigen zin* : ° *-α δύη*, hevige smart.

γενναιότης, ητος, ἡ [γενναῖος], adel, edele gezindheid.

γέννασις, *dor.* = γέννησις.

γεννάω [γέννα]. **1.** *a)* voortbrengen, *gew. v. d. vader, soms v. de moeder.* — *b)* laten groeien : ° σῶμα γ. μέγα, zoodat het reusachtig wordt. — **2.** *overdr.* : voortbrengen : γ. ἀρετήν.

γέννημα, τό [γεννάω]. **1.** *a)* het voortgebrachte: spruit, kind ; *ook v. vruchten enz.* — *b)* ° het aangeborene : inborst. — **2.** = γέννησις.

†**Γεννησαρέτ,** *onverb.* [*Hebr. w.*], Gennezaret, *andere naam v. h. meer v. Tiberias in Palestina.*

γέννησις, εως, ἡ [γεννάω]. **1.** *bedr.* : het voortbrengen. — **2.** *lijd.* : geboorte. — **γεννητής,** οῦ, ὁ [*id.*], voortbrenger, vader ; *mrv.* : ouders. — **γεννητός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], voortgebracht, geboren. — **γεννήτωρ,** ορος, ὁ [γεννάω] = γεννητής.

γεννικός, 3 [γέννα]. **1.** edel. — **2.** *alg., v. zaken* : degelijk, krachtig.

γένος, τό [*wrt.* γεν ; *vw.* γί-γν-ομαι, *Lat.* genus, *Ned.* kind], *grootendeels* = γενεά *en Lat.* genus.

A. 1. het ontstaan, geboorte : -ει ὕστερος, H., jonger. — **2.** *a)* afstamming, afkomst : γ. (*acc. v. betrekking*) εἶναί τινος (*gen. v. oorsprong*), H. ; *ook ten opzichte v. h. vaderland* : ἐξ Ἰθάκης γ. (*acc. v. betrekking*) εἰμί, H. — *b) inz.* : adellijke afkomst, adel.

B. *meton.* **I.** *door natuurlijke afstamming samenhoorende wezens.* — **1.** *a) zij, die van één stamvader afstammen* : *α)* geslacht, stam : οἱ ἐν -ει, de verwanten. — *β) inz.* : adellijk geslacht. — *b) in engeren zin* : familie ; *nog enger* : nakomeling, spruit, kind : ° δύσμορον γ., van rampspoedige afkomst, voor het ongeluk geboren.— *c) in ruimeren zin* : volksstam, volk : Δωρικὸν γ. ; *in d. ruimsten zin* : het menschengeslacht ; *v. dieren* : ras : γ. βοῶν ; γ. ἵππειον. — **2.** *zij, die in denzelfden tijd geboren zijn, - leven* : geslacht : ° χρύσεον γ. ἀνθρώπων, *d. i. de menschen v. de gulden eeuw.* — **II.** *door h. verstand bijeengebrachte wezens* : soort, klasse, stand : τὸ μαντικὸν γ. = οἱ μάντεις.

γέντο, H., *alleenstaande 3 enk. ao.* : hij vatte.

†**Γενύκιος,** ὁ [← *Lat.* Genucius], Genucius, *Rom. geslachtsnaam.*

γένυς, υος, ἡ [*vw. Lat.* gena, *Ned.* kin]. **1.** *a)* kinnebak ; *mrv.* : beide kaken (*met de tanden*). — *b)* kin. — **2.** *overdr.* : snede *v. een bijl*, bijl.

γεραιός, 3 (*comp.* -αίτερος, *superl.* -αίτατος) [γέρων]. — **1.** oud, bejaard. — **2.** *a)* ὁ γ., grijsaard. — *b)* αἱ -αί, voorname vrouwen (*zonder onderscheid v. leeftijd*).

γεραιραί, ῶν, αἱ [*vr. v.* γεραρός], voorname vrouwen.

γεραίρω, *f.* αρῶ, *ao.* ἐγέρηρα [γεραρός]. **1.** eeren, in eere houden. — **2.** door een eergeschenk onderscheiden.

Γεραιστός, ὁ, *voorgebergte en stad aan de zuidelijke punt v. Euboia.*

γέρανος, ἡ *en* ὁ [*vw. Lat.* grūs, *Ned.* kraan ; → *Ned.* geranium], kraanvogel.

γεραός, 3 = γεραιός.

γεραρός, 3 [γέρας], statig, eerbiedwaardig.

γέρας, ως [*gecontr. uit* *γέραος], τό (*mrv.* : *nom., acc.* γέραα, *gecontr.* γέρα, *ion.* γέρεα ; *gen.* γεράων, *gecontr.* γερῶν ; *dat.* γέρασι) [*vw.* γέρων]. — **1.** *a)* eergeschenk. — *b) alg.* : geschenk, gave. — **2.** eerbewijs, onderscheiding, eereambt, waardigheid, voorrecht.

†**Γέρασα,** ἡ, *stad in Peraia.* — † **Γερασηνοί,** ῶν, οἱ, Gerasenen, inwoners van Gerasa.

Γεραστός = Γεραιστός.

†**Γεργεσηνοί,** ῶν, οἱ, Gergesenen, inwoners van Gergesa, *stad aan h. meer Gennezaret.*

Γέργιθες, ων, οἱ, Gergithen, inwoners van Gergis. — **Γέργις,** ιθος, ἡ, *stad in Troas.*

γέρεα, *z.* γέρας.

Γερήνιος, ον, *m. bvn.*, uit Gerenia. — **Γερηνία,** ἡ, *stad in Messenië.*

†**Γερμανία,** ἡ, Germanië. — †**Γερμανικός,** 3. — **1.** Germaansch. — **2.** *a)* die in verband staat met Germanië. — *b)* ὁ Γ., Germanicus : *α) titel v. verscheidene keizers.* — *β) zoon v. Nero Claudius Drusus, tot zoon aangenomen door keizer Tiberius, 15 v.-19 na C.* — †**Γερμανοί,** ῶν, οἱ, Germanen.

γεροντανωγέω [γέρων, ἀγωγός], een grijsaard leiden.

γερόντιον, τό [*verklw. v.* γέρων], oud mannetje, oudje.

γερουσία, ἡ [γέρων]. **1.** raad der ouden, *inz. te Sparta.* — **2.** † *oneig.* : Romeinsche senaat. — **γερούσιος,** 3 [*id.*], van -, voor de grijsaards, - de raadsheeren.

γέρρον, τό, vlechtwerk. — **1.** teenen schild. — **2.** horde *tusschen twee kramen op de markt.* — **γερροφόρος,** ὁ [γέρρον φέρων], schilddrager.

γέρων, οντος, ὁ. **1.** *a)* grijsaard. — *b) met h. bijbegrip v. eerbiedwaardig, mrv.* : ou-

den, geronten, raadsheeren (*ook v. jonge mannen*; *vgl. Lat.* senatores). — **2.** *bijv. g.* (*onz.* γέρον), oud.

Γέται, ῶν, οἱ, Geten, *Thrakisch volk in h. huidige Bulgarije.*

γευστέον, *verbaaladj. v.* γεύω.

γεύω [*vw. Lat.* gustus]. — **I.** *act.* **1.** laten proeven: γ. τινά τινος. — **2.** *overdr.*: laten smaken, door ondervinding laten kennen: ἐλευθερίας (*gen.*) τινά γ. — **II.** *gew. med.* **1.** proeven: -ομαί τινος. — **2.** *overdr.*: *a*) door ondervinding leeren kennen: ° -ομαι πένθους. — *b*) beproeven: ° ἐμπύρων (brandoffer) -ομαι.

γέφυρα, ἡ. **1.** *a*) dam, dijk. — *b*) *overdr.*: -αι πολέμοιο, H., open ruimte tusschen twee opgestelde legers, *ofwel*: tusschenruimten van één slaglinie. — **2.** brug: -αν ζευγνύναι *en* -ᾳ ζευγνύναι ποταμόν, een brug slaan.

γεφυρόω [γέφυρα]. **1.** een dam maken, afdammen: πτελέη ποταμὸν γεφύρωσεν, H., de olm *viel in d. stroom en* damde hem af; γεφύρωσε κέλευθον, H., baande een damweg *langs een gracht.* — **2.** overbruggen: γ. ποταμόν.

γεώδης, 2 [γῆ, -ώδης]. **1.** gelijk aarde. — **2.** van aarde (*v. een grond zonder steenen*).

γεωμετρέω. 1. land opmeten. — **2.** meetkunde kennen. — **γεωμέτρης,** ου, ὁ [γῆν μετρέων]. **1.** landmeter. — **2.** meetkundige. — **γεωμετρία,** ἡ [—> *Ned.* geometrie]. **1.** landmeetkunst. — **2.** meetkunde. — **γεωμετρικός,** 3. — **1.** het opmeten van land betreffend. — **2.** *a*) meetkundig. — *b*) ὁ γ., meetkundige; ἡ -ή [τέχνη], meetkunde.

γεωπείνης, ου, *m. bvn.* [γῆς πενόμενος], arm aan land.

γεωργέω. 1. *abs.*: landbouwer zijn. — **2.** *overg.*: bebouwen. — **γεωργία,** ἡ, landbouw, landbouwbedrijf. — **γεωργικός,** 3. — **1.** van -, over den landbouw, - den landbouwer. — **2.** den landbouw kennend; ὁ γ., landman. — **γεωργός,** 2 [γῆ, ἔργον; —> *Ned.* Joris]. **1.** landman. — **2.** wijngaardenier.

γῆ, ἡ, *dor. en aiol.* γᾶ, *ep. en* ° γαῖα.

I. *als stof en element*: aarde: γῆν καὶ ὕδωρ διδόναι, *ten teeken v. onderwerping*; ° = σποδός, stof, *v. een doode.*

II. *meton.*: het uit aarde, als element, bestaande. **1.** *a*) grond, bodem: ποτὶ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, H., wierp zijn schepter op den grond. — *b*) grondstuk, land, akker. — *c*) *in ruimeren zin*: streek, gewest, land: πατρὶς γαῖα, H. — *d*) *in nog ruimeren zin*: α) de aarde, *waarop de menschen leven enz.*: ποῦ γῆς;, waar ter wereld?; *dikw. in tgst. tot de zee, d. hemel, de onderwereld.* — β) *verpers. als godin*: Ge, Gaia, de Aarde. — **2.** aarde *als hemellichaam*: ἡ γῆ πλατεῖά ἐστιν ἢ στρογγύλη, vlak of bol.

γηγενής, 2 [γῆ, *vw.* γί-γν-ομαι], uit de aarde geboren.

γήδιον *en* **γήδιον,** τό [*verklw. v.* γῆ], stukje grond.

γῆ-θεν, *bw.*, uit den grond, uit den schoot der aarde.

γηθέω, ήσω, ἐγήθησα, *2e pf.* γέγηθα (*gew. met beteek. v. h. pr.*), zich verheugen. — **γηθοσύνη,** ἡ, vreugde, blijdschap. — **γηθόσυνος,** 3, verheugd, blij.

γήϊνος, 3 [γῆ]. **1.** aarden, leemen. — **2.** aardsch, vergankelijk.

γή-λοφος, ὁ, heuvel.

γηοχέω [γῆν ἔχω], land bezitten.

γηραιός, 3, *en* **γηραλέος,** 3 [γῆρας], oud, bejaard.

γῆρας, αος *en* ως, τό (*dat.* αϊ *en* ᾳ), τό, ouderdom.

γηράσκω *en* **γηράω,** άσομαι *en* άσω, ἐγήρασα, *2e ao.* ἐγήραν (*vervoeging, z. Spraakk.*), γεγήρακα [γῆρας]. — **1.** oud worden. — **2.** *v. vruchten*: rijpen.

γηροβοσκέω, iem. op zijn ouden dag -, *inz.*: zijn oude ouders verplegen. — **γηροβοσκός,** 2 [(ἐν) γήρᾳ βόσκων], iem. op zijn ouden dag -, *inz.*: zijn oude ouders verplegend. — **γηροκομέω** = γηροβοσκέω. — **γηροκόμος** [(ἐν) γήρᾳ κομέων] = γηροβοσκός.

***γῆρος,** τό (*alleen gen.* ους *en dat.* ει) = γῆρας.

γηροτροφέω = γηροβοσκέω. — **γηροτρόφος,** 2 [(ἐν) γήρᾳ τρέφων] = γηροβοσκός.

Γηρυόνης, ου, ὁ = Γηρυών.

γῆρυς, υος, ἡ, klank, stem. — **γηρύω** *en med.* **1.** laten hooren, zeggen, zingen. — **2.** *inz.*: bezingen.

Γηρυών, όνος, ὁ, *gevleugelde reus met drie lichamen.*

γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ [γίγας, *vw.* ὄλλυμι], Gigantendooder. — **γιγαντομαχία,** ἡ [γ., μάχη], Gigantenslag. — **Γίγας,** αντος, ὁ, *gew. mrv.*, Giganten, *fabelachtig reuzenvolk.*

γίγνομαι *en* (*ion. en, sinds IIIe eeuw v. C., att.*) **γίνομαι,** γενήσομαι, *2e ao.* ἐγενόμην, γενένημαι, *2e pf.* γέγονα. — ***A. V.*** H. *en a.*: *3 mrv. 2e ao. opt.* γενοίατο; *iter. ao.* γενέσκετο; *2e pf. ind. 3 mrv.* γεγάασι, *inf.* γεγάμεν, *part.* γεγαώς, *gecontr.* γεγώς, *3 mrv. plqpf.* -γεγάτην. — ° *gesynk. 3 enk. 2e ao.* ἔγεντο; ° *2 enk.*

1e *ao. conj.* γενήσῃ ; † *ao.* ἐγενήθην. — *in h. pr., zwakke trap v. wrt.* γεν *met redupl.* ; *vw.* γένος *enz., Lat.* gignĕre, genus *enz., Ned.* kind].

A. worden. — **I.** *v. levende wezens* : ontstaan, geboren worden ; *pf.* : geboren zijn, *vd.* : zijn, bestaan : γ. ἔκ τινος, γ. τινος, afstammen van ; εὖ γεγονέναι, van edele afkomst zijn ; εἴκοσιν ἔτη γεγονώς, twintig jaar oud.

II. 1. *v. zaken* : ontstaan, voortgebracht worden, tot stand komen : ὁ ἐκ τῆς χώρας γιγνόμενος σῖτος, inlandsch graan. — **2.** *v. gebeurtenissen en toestanden* : ontstaan, gebeuren, geschieden : ἡ ἡμέρα -εται, het wordt dag ; τὰ γενόμενα, het gebeurde ; τὰ γεγενημένα, het verleden ; αὐτῷ ἄχος γένετο, H., smart overkwam hem ; *vaak = passivum v.* ποιεῖν *en vrl v. med.* ποιεῖσθαι : τὰ γιγνόμενα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, de bedrijvigheid der Atheners ; † *wordt vaak* ἐγένετο *of* καὶ ἐγένετο *vóór een verhalenden hoofdzin geplaatst, zonder invloed op de constructie* : καὶ ἐγένετο, οἱ ποιμένες ἐλάλουν πρὸς ἀλλήλους, en het geschiedde dat ..., toen ..., LUC. — **3.** *v. arithmetische uitkomsten en dgl.* : bedragen : οἱ σύμπαντες ἐγένοντο χίλιοι, (bij het tellen) beliep hun aantal duizend. — **4.** *v. tijd* : verloopen : πρὶν ἓξ μῆνας γεγονέναι, eer het zes maanden geworden was, eer ... verstreken waren.

B. *v. iets, dat reeds bestaat.* **1.** *tot iets* worden, in een anderen toestand komen ; *pf.* : *tot iets* geworden zijn, zijn : ἐκ πλουσίου πένητα γενέσθαι ; ὁμοῦ γενέσθαι, samenkomen ; ἑαυτοῦ γίγνεσθαι, zijn eigen meester worden ; ἐν ἑαυτῷ γίγνεσθαι, tot bezinning komen. — **2.** in iem.s oog iets worden, blijken te zijn ; *vd.* : zich betoonen.

γιγνώσκω *en* (*ion. en, sinds IIIe eeuw v. C., att.*) **γινώσκω,** γνώσομαι, 2e *ao.* ἔγνων (*vervoeging, z. Spraakk.*), ἔγνωκα ; *pass.* γνωσθήσομαι, ἐγνώσθην, ἔγνωσμαι. — [*wrt.* γνω *met redupl. in h. pr.* ; *vw. Lat.* (g)noscĕre, *Ned.* kennen, kunnen]. **1.** *a*) leeren kennen, te weten komen, waarnemen, gewaarworden, inzien : γνῶθι σαυτόν, leer u zelf kennen ; *pf.* : weten : ° ἔγνωκα ἠπατημένη, ik zie dat ik bedrogen ben. — *b*) *vd.* : herkennen : γ. τινὰ ἀσπίδι, H., aan zijn schild. — **2.** *a*) als juist leeren kennen, tot een besluit komen, oordeelen, een meening hebben : περὶ τούτου ταῦτα γ., dat is mijn meening omtrent die zaak ; τὰ αὐτὰ γ., het eens zijn. — *b*) *vd., met betrekking tot de daad* : beslissen : ἔγνωσαν τοὺς φεύγοντας καταδέξασθαι, de ballingen terug te roepen ; αὐτῷ ἔγνωσμένον ἐστί *met inf.*, hij is besloten ... ; *inz. v. een rechter* : beslissen.

γίνομαι, γινώσκω, *z.* γιγν-.

γλάγος, τό, melk.

γλακτοφάγος, 2 [*gesynk. uit* γαλακ- ; γάλα φαγών, *part.* 2e *ao. bij* ἐσθίω], van melk levend.

γλάσσα, ἡ, *ion.* = γλῶσσα.

Γλαύκη, ἡ, *een Nereïde.* — **γλαυκιόων,** H. [*part. v.* *γλαυκιάω], met fonkelende oogen. — **γλαυκός,** 3 [⟶ *Lat.* glaucus]. **1.** schitterend, fonkelend. — **2.** lichtgroen, blauwgroen, zeeblauw.— **Γλαῦκος,** ὁ. **1.** *een zeegod.* — **2.** *mansnaam.* — **Γλαύκων,** ωνος, ὁ, *een jongere broeder v. Platoon.*

γλαυκῶπις, ιδος, *vr. bvn.* (*acc.* ιδα *en* ιν) [γλαυκὴν ὦπα (ἔχουσα)], met schitterende oogen, *of* [γλαυκὸς ὦπα (ἔχουσα)], met uilenoogen (*z.* βοῶπις).

γλαύξ, *att.* **γλαῦξ,** αυκός, ἡ, nachtuil, uil ; γλαῦκ' Ἀθήναζε [φέρειν], water in de zee dragen.

Γλαφύραι, ῶν, αἱ, *stad in Thessalië.*

γλαφυρός, 3.— **1.** uitgehold, hol, gewelfd, *v. grotten, schepen enz.* — **2.** gepolijst ; *overdr.* : fijn, sierlijk. — **γλάφω,** uithollen.

γλέφαρον, τό, *dor., aiol.* = βλέφαρον.

γλήνη, ἡ. **1.** oogappel. — **2.** *synekd.* : oog. — **3.** *meton.* : *a*) spiegelbeeldje op het netvlies. — *b*) *overdr., als scheldwoord* : κακὴ γ., H., laffe pop !

γλῆνος, τό, kleinood.

Γλίσας, αντος, ἡ, *stad in Boiotië.*

γλίσχρος, 3. — **1.** kleverig, taai. — **2.** *overdr.* : *a*) zich vastklampend -, hangend aan. — *b*) *inz.* : krenterig, vrekkig. — **γλισχρότης,** ητος, ἡ. **1.** kleverigheid. — **2.** *overdr.* : krenterigheid, vrekkigheid.

γλίχομαι [*vw. Lat.* glūten ; *eig.* : kleven aan], *overdr.* **1.** gehecht zijn -, hangen aan. — **2.** ijverig trachten -, gretig verlangen naar.

γλουτός, ὁ, bil.

Γλυκέρα, ἡ, *vrouwennaam.* — **Γλυκέριον,** τό [*verklw. v. h. vorige*], lieve Glukera. — **γλυκερός,** 3 [γλυκύς ; ⟶ *Ned.* glycerine] *en* **γλύκιος,** 3 [γλυκύς] = γλυκύς.

γλυκυθυμία, ἡ, minzaamheid, aanhankelijkheid. — **γλυκύθυμος,** 2 [γλυκὺν θυμὸν (ἔχων)], zachtaardig, minzaam.

γλυκύμαλον, *dor., en* **-μηλον,** τό [γλυκὺ μῆλον], *een soort* suikerappel. — **γλυκύπικρος,** 2 [γλυκύς, πικρός], zuurzoet.

γλυκύς, εῖα (*dor., aiol.* ηα), ύ (*comp.* ίων

en τερος). — **1.** *v. d. smaak* : zoet. — **2.** *overdr.*: *a*) aangenaam, behaaglijk : γ. ὕπνος. — *b*) *v. h. karakter* : minzaam, innemend. — **γλυκύτης,** ητος, ἡ. **1.** *v. d. smaak* : zoetheid. — **2.** *overdr.* : aangenaamheid, minzaamheid.

Γλύκων, ωνος, ὁ, *naam o. a. van de heilige slang v. d. waarzegger Alexander* (*z.* Ἀλέξανδρος, 3).

γλυφεῖον, τό, graveerstift, beitel. — **γλυφίς,** ίδος, ἡ, keep *in d. staart v. een pijl.* — **γλύφω** [*vw. Ned.* gleuf, klieven], uitsnijden, graveeren, beitelen.

γλῶσσα, *att.* **γλῶττα,** ἡ. **1.** tong : *a*) *als lichaamsdeel v. menschen en dieren.* — *b*) *als orgaan v. h. spreken* : ἀπὸ -ης, mondeling ; ° πᾶσαν ἱέναι -αν, *lett.* : zijn geheele tong den teugel vieren, zijn tong laten gaan. — **2.** *meton.* : *a*) het spreken, spraakvermogen. — *b*) het gesprokene, taal, dialekt : Ἑλλάδα -αν ἱέναι, Grieksch spreken.

γλωσσαλγία, ἡ, praatziekte, het eindeloos praten. — **γλώσσαλγος,** 2 [γλῶσσαν ἀλγέων], praatziek. — **γλῶττα,** *z.* γλῶσσα.

γλωχίν, ῖνος, ἡ, uitstekende punt, *o. a.* punt van de disselpin.

γναθμός, ὁ, *en* **γνάθος,** ἡ [*vw.* γένυς]. **1.** kinnebak, kaak, wang. — **2.** het bijten, beet, *ook overdr.*

Γνάθων, ωνος, ὁ [γνάθος], de Bikker, *een tafelschuimer.* — **Γναθωνίδης,** ου, ὁ [Γ., -ίδης], Gnathonide, zoon van Gnathoon.

†**Γνάϊος** *en* †**Γναῖος,** ὁ [← *Lat.* Gnaeus], Gnaeus, *Rom. voornaam.*

γναμπτός, 3 [*verbaaladj.*]. **1.** gebogen, krom. — **2.** *a*) buigzaam, lenig. — *b*) *overdr.* : νόημα -όν, H., buigzaam karakter. — **γνάμπτω,** buigen, krommen.

γνάπτω, γναφ- = κνα-.

γνήσιος, 3 [*vw.* γένος]. **1.** *a*) van echte afkomst, wettig. — *b*) *overdr.* : echt : ὑπὸ -ων ὄντων (door echte zonen) τῆς Ἑλλάδος ἡδικοῦντο. — **2.** *alg.* : echt, behoorlijk.

Γνίφων, ωνος, ὁ [*vw.* κνίζω], de Gierigaard, de Vrek.

γνοίην, 2*e ao. opt. v.* γιγνώσκω.

γνόφαλλον, *aiol.* = κνάφαλλον.

γνόφος, γνοφώδης = δνοφ-.

γνύξ, *bw.* [*vw.* γόνυ ; -ξ, *gelijk in* ὀδάξ *enz.*], met gebogen knie.

γνυφή, ἡ, ravijn, wouddal.

γνῶμα, τό [γι-γνώ-σκω]. **1.** kenteeken, bewijs. — **2.** kennis, gedachte. — **γνωματεύω,** onderscheiden, trachten te erkennen.

γνώμη, ἡ [γι-γνώ-σκω]. **I.** kennis. — **1.** *a*) kennis welke men bezit, inzicht, gedachte, meening : -ην λέγειν ; κατὰ -ην τὴν ἐμήν, naar ik meen ; -ην ἔχειν, een meening hebben, *ofwel* (γ. *lijd.*) : den naam hebben van ; *v. woorden* : beteekenis : ἡ ξύμπασα γ. τῶν λεχθέντων, de algemeene zin der redevoering. — *b*) besluit, bedoeling, plan. — *c*) verwachting, wensch : τὴν -ην τινὸς ἐμπιμπλάναι. — **2.** kennis -, gedachte -, meening welke men uitspreekt: *a*) voorstel, raad : -ην εἰσφέρειν, -ην ποιεῖσθαι, een voorstel doen. — *b*) spreuk.
II. *meton.* **1.** *a*) denkvermogen, verstand: τινί τι ἐν τῇ -ῃ παραστῆσαι, iem. iets aan het verstand brengen ; -ῃ, met overleg, met voorbedachten rade. — *b*) *alg.* : ziel, geest. — **2.** de wijze waarop men de dingen beschouwt, stemming, gezindheid : ποίαν τινὰ οἴεσθε -ην περὶ τούτου ἔχειν ;, welke gevoelens denkt gij dat zij ... ?

γνώμων, ονος, ὁ [γι-γνώ-σκω]. **1.** *a*) kenner, beoordeelaar. — *b*) *inz. te Athene* : opziener over de heilige olijfboomen. — **2.** wat iets doet kennen : *a*) richtsnoer, maatstaf. — *b*) zonnewijzer ; *alg.* : tijdmeter.

γνωρίζω (*att. f.* ιῶ) [γι-γνώ-σκω]. — **1.** *a*) leeren kennen, te weten komen, erkennen, kennen, herkennen. — *b*) bekend -, bevriend worden met. — **2.** doen kennen, bekend maken, openbaren.

γνώριμος, 2, *soms* 3 [*id.*]. **1.** bekend. — **2.** ὁ γ. : *a*) bekende. — *b*) *mrv.* : de aan iedereen bekenden, de voornamen, de aanzienlijken.

γνώρισμα, τό [γνωρίζω], kenteeken. — **γνωριστής,** οῦ, ὁ [*id.*], die kennis neemt van, die onderzoekt.

γνωσθήσομαι, *f. pass. v.* γιγνώσκω.

γνῶσις, εως, ἡ [γι-γνώ-σκω]. **1.** het kennen, kennis. — **2.** (γιγνώσκω, 2, b), beslissing : αἱ τῶν δικαστηρίων -εις, gerechtelijke uitspraken.

γνώσομαι, *f. v.* γιγνώσκω. — **γνωστός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*]. **1.** bekend. — **2.** kenbaar ; τὸ -όν, PL., de denkbare wereld.

γνωτή, ἡ, bloedverwante ; *inz.* : zuster. — **γνωτός,** ὁ [*wrt.* γεν ; *vw.* γίγνομαι], bloedverwant ; *inz.* : broeder.

2. **γνωτός,** 3, ° *ook* 2 [*verbaaladj. v.* γι-γνώ-σκω], bekend.

γοάω-γοῶ (*iter. impf.* γοάασκεν, H. ; 2*e ao.* γόον, H.) [γόος] *en med.* **1.** *onoverg.* : weeklagen, jammeren. — **2.** *overg.* : beklagen, bejammeren.

γογγύζω, morren.

γοερός, 3 [γοάω], klagend, jammerend.

γοή, ἡ, tooverformulier. — **γόης,** ητος, ὁ [γοάω]. **1.** toovenaar [*die zijn formulieren op klagenden toon uitspreekt*]. — **2.** bedrieger. — **γοητεία,** ἡ. **1.** tooverij. — **2.** bedrog. — **γοητεύω. 1.** betooveren; *abs.*: aan tooverij doen. — **2.** bedriegen.

†**Γολγοθᾶ,** *onverb., geslacht onbekend* [*Hebr. w.* = schedel], *heuvel bij Jeruzalem.*

γόμφος, ὁ, *houten* pen, *groote* spijker.

γόνα, γόνατος, *z.* γόνυ.

γονεύς, ὁ [γί-γν-ομαι]. **1.** vader; *gew. mrv.*: ouders. — **2.** *zld.*: voorvader.

γονή, ἡ, *en* **γόνος,** ὁ [*id.*]. **1.** *bedr.*: *a*) het verwekken, het voortbrengen: -ῳ πατήρ, eigen vader. — *b*) zaad, kiem. — **2.** *lijd.*: *a*) geboorte, afkomst: ὁ -ῇ γενναῖος, van edele afkomst. — *b*) *a*) spruit, kind, zoon; *v. dieren*: jong. — *β*) *coll.*: kroost; *alg.*: nakomelingschap, geslacht.

Γονόεσσα, ἡ, Gonoëssa, *zeestad in Achaia.*

γόνος, *z.* γονή.

γόνυ, νατος, τό. — *A. V. a*) *v. d. stam* γουν: *gen.* γουνός, H.; *mrv., nom. acc.* γοῦνα, H., *gen.* γούνων, H., *dat.* γούνεσσι, H. — *b*) *v. d. verlengden stam* γουνατ: *gen.* γούνατος; *mrv.* γούνατα *enz.* — *c*) *aiol., nom. acc. mrv.* γόνα. — [*vw. Lat.* genū, *Ned.* knie]. — **1.** *a*) knie: γ. κάμπτειν, H., gaan zitten; γούνατά τινος λύειν, H., iem.s knieën de spankracht benemen, *d. i.* hem doen vallen, hem dooden; γούνων λαβεῖν, *als smeekeling* iem.s knieën aanraken, - omvatten. — *b*) *mrv. dikw.*: schoot *v. een zittende*; *fig.*: ἐν γούνασι θεῶν κεῖται, H., het ligt in den schoot der goden, *d. i.* hangt van hen af. — **2.** *overdr.*: knoop *v. een riethalm.*

γόον, *acc. v.* γόος, *en 2e ao.*, H., *v.* γοάω.

γόος, ὁ, gejammer, weeklacht.

Γόργειος, 3 [Γοργώ], van Gorgo.

Γοργίας, ου, ὁ, *beroemd Gr. rhetor en sophist, omstr. 483-376 v. C.*

Γοργόνειος, 2 [Γοργώ], van Gorgo; τὸ -ον, Gorgokop.

γοργός, 3. — **1.** *a*) onstuimig, wild. — *b*) *in verzw. zin*: levendig. — **2.** vreeselijk.

Γοργώ, οῦς, *en* (*later*) **Γοργών,** όνος, ἡ [γοργός], Gorgo, *monster wiens blik versteende*; *na* H. *ook mrv.*: de Gorgonen, *o. a. Medoesa.*

γοργῶπις, ιδος, *vr. bvn.* [γοργὴν ὦπα (ἔχουσα)], met wilden -, met vreeselijken blik.

Γορδίας, ου, ὁ, *naam v. verscheidene koningen v. Phrugië.* — **Γόρδιον,** τό, *stad in Phrugië.*

Γορδυαίων ὄρη, τά, het Gorduaïsch gebergte, *tusschen Armenië en Mesopotamië.*

Γόρτυν, υνος, ἡ, Gortuun, *stad op de zuidkust v. Kreta.*

γοῦν, *ion.* **γῶν,** *bw.* [γε οὖν] = γ' οὖν. — **1.** *gew. valt de nadruk op h. beperkende* γέ, *dat dan versterkt wordt door* οὖν: ten minste, althans, in elk geval: ὁ τὸ ζῆν γλυκύ· σὺ γοῦν διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν, het leven is zoet; ten minste hebt gij u dapper geweerd om het te behouden. — **2.** *de nadruk valt op* οὖν: dus, bijgevolg, *met h. bijbegrip v. beperking.*

γοῦνα, ων, *z.* γόνυ. — **γουνάζομαι,** *f.* άσομαι [γούνατα]. **1.** *als smeekeling* iem.s knieën aanraken, - omvatten. — **2.** *alg.*: smeeken: γ. τινά τινος, iem. bij iem. — **γούνατα,** *z.* γόνυ. — **γουνόομαι** [γόνυ] = γουνάζομαι. — 1. **γουνός,** *z.* γόνυ.

2. **γουνός,** ὁ [γόνυ; *eig.*: buiging], bodemverheffing, heuvel.

γράδιον = γραΐδιον.

Γράγχος = Γράκχος.

γραῖα, *vr. bvn.* **1.** oud. — **2.** ἡ γ., oude vrouw.

Γραῖα, ἡ, *stad in Boiotië.*

γραΐδιον, τό [*verklw. v.* γραῖα], besje.

Γράκχος, ὁ [⟵ *Lat.* Gracchus], Gracchus, *Rom. bijnaam.*

γράμμα, τό [γράφω; ⟶ *Ned. telegram enz.*; gram (*gr. bet. ook een gewichtje*)]. — **1.** letterteeken, letter: διδάσκειν -ατα, leeren lezen en schrijven, schoolmeester zijn. — **2.** (*gew. mrv.*): *a*) *meton.*: een uit letterteekens bestaande stuk, ieder geschrift: brief, oorkonde, wet, contract, aanteekeningen, opschrift. — *b*) *door een verdere meton.*: *de in boeken neergelegde* wetenschap.

γραμματείδιον, τό [*verklw. v. h. volg.*], kort geschrift: briefje, kleine oorkonde. — **γραμματεῖον,** τό [*verklw. v.* γράμμα]. **1.** schrijftafel. — **2.** geschreven stuk: oorkonde, schuldbekentenis *enz.*

γραμματεύς, ὁ [γράμμα]. **1.** schrijver, secretaris; *inz.*: staatsschrijver. — **2.** †schriftgeleerde. — **γραμματεύω,** schrijver -, secretaris zijn.

γραμματίδιον = -τείδιον.

γραμματίζω [γράμμα], leeren (= les geven in het) lezen en schrijven.

γραμματικός, 3 [γράμμα; ⟶ *Ned.* grammatica], het lezen en schrijven betreffend: ἡ -ὴ τέχνη, ἡ -ὴ [τέχνη] *en* τὰ -ά, de kunst van lezen en schrijven; *ook*:

grammatica (*omvattend h. verklaren der dichters enz.*); ὁ γρ., schoolmeester; *ook*: taalkundige, philoloog.

γραμμάτιον, τό [*verklw. v.* γράμμα], geschreven stukje, briefje.

γραμματιστής, οῦ, ὁ [γραμματίζω]. **1.** schrijver, secretaris. — **2.** schoolmeester.

γραμματοκύφων, ωνος, ὁ [(εἰς) γράμματα κύπτων; *eig.*: die over zijn papieren gebogen is], *scheldwoord*: pennelikker.

γραμμή, ἡ [γράφω], lijn, streep *v. een letterteeken, in de meetkunde enz.*

Γράνικος en **-κός,** ὁ, *rivier in Musië.*

γραπτός, 3 [*verbaaladj. v.* γράφω], geschreven.

γραπτύς, ύος, ἡ [γράφω], schram, krab.

γραῦς, γραός, ἡ (*acc.* γραῦν; *mrv. nom.* γρᾶες, *acc.* γραῦς) [*vw.* γέρων], oude vrouw.

γραφεῖον, τό [γράφω], schrijfstift.— **γραφεύς,** ὁ [*id.*]. **1.** schilder. — **2.** schrijver, secretaris.

γραφή, ἡ [*id.*]. **I. 1.** het teekenen, het schilderen. — **2.** *meton.*: schets, teekening, schilderij. — **II. 1.** het schrijven. — **2.** *meton.*: het geschrevene: brief, oorkonde, opschrift. — *inz.*: *a*) (γράφομαι): schriftelijke aanklacht *wegens een misdrijf, waarbij een staatsbelang betrokken is*; *vd.*: crimineel proces (*tgst.*: δίκη, *in d. gewonen zin v. privaatproces*): γ. φόνου, wegens moord. — *b*) † γρ. *en mrv.* -αί, de Heilige Schrift (*h. mrv. ziet op de verschillende boeken*).

γραφικός, 3 [γράφω; ⟶ *Ned.* grafiek]. **1.** het schilderen betreffend: ἡ -ὴ τέχνη en ἡ -ὴ [τέχνη], schilderkunst. — **2.** het schrijven betreffend, dienend om te schrijven.

γραφίς, ίδος, ἡ [*id.*]. **1.** penseel. — **2.** griffel, schrijfstift.

γράφω, ψω, ἔγραψα, 2e *pf.* γέγραφα; *pass.* 2e *f.* φήσομαι, 2e *ao.* ἐγράφην, γέγραμμαι, *f.e.v.* γεγράψομαι [*vw. Ned.* kerven; ⟶ *Ned. telegraaf enz.*].
A. krassen, schrammen, griffen.
B. (*door in steen, metaal, was enz. in te griffen*) voorstellen, - uitdrukken; *vd.*
I. teekenen, schilderen: γῆς περιόδους γρ., HDT., een wereldkaart teekenen.
II. schrijven. — **1.** letterteekens maken: γρ. ἐς διφθέρας, HDT., op (schapen)vellen. — **2.** *met betrekking tot d. inhoud*: † γέγραπται, er staat geschreven (*om een citaat in te leiden*). — *inz.*: *a*) opteekenen, opschrijven: ἐμὲ -ε τῶν ἱππεύειν ἐπιθυμούντων, op de lijst van ...; ° ταῦτα -ου φρενῶν ἔσω, prent dat (*med.*: tot uw voordeel) in uw geest. — *b*) schriftelijk melden, - bevelen. — *c*) een schriftelijk voorstel doen: γρ. νόμον (*v. dengene, die een wet voorstelt*); -εσθαι νόμον (*med.*), *v. h. volk, dat zichzelf een wet oplegt*). — *d*) (*med.*) schriftelijk aanklagen *wegens een misdrijf waarbij een staatsbelang betrokken is*, iem. een crimineel proces aandoen (*eig.*: een naam voor zich laten opschrijven): γραφὴν (*inwendig voorw.*) -εσθαί τινα, een aanklacht tegen iem. indienen; -εσθαί τινα παρανόμων, wegens ...; *pass.*: γραφείς, aangeklaagd; τὰ γεγραμμένα, de punten der aanklacht.

γρηγορέω [*afgeleid v.* ἐγρήγορα, 2e *pf. v.* ἐγείρω], wakker zijn, waken. — † **Γρηγόριος,** ὁ, *mansnaam, o. a. een bisschop v. Nazianze, gest. 390.*

Γρήνικος, *ion.* = Γράνικος.

γρηῦς en **γρηΰς,** *ion.* = γραῦς.

γρύζω. 1. knorren. — **2.** kikken.

Γρύνειον, τό, *havenstad in Aiolis.*

γρυπός, 3. — **1.** krom. — **2.** met haviksneus.

γρύψ, υπός, ὁ [⟶ *Ned.* grijp], *fabelachtig gevleugeld monster.*

γύαια, ων, τά, meertouwen.

γύαλον, τό [*vw. Ned.* kuil], gebogen voorwerp. — **1.** *naar buiten gebogen*: borstof rugplaat *v. een harnas.* — **2.** *naar binnen gebogen*: *a*) inzinking van den bodem, dal. — *b*) grot, spelonk. — *c*) holte *v. een mengvat*; drinkschaal.

Γυγαίη, *vr. bvn., ion.* **1.** Γ. λίμνη, het Gugaïsche meer *bij Sardeis.* — **2.** ἡ Γ., Gugaia, *de nimf v. dat meer.* — **Γύγης,** ου, ὁ (*ion. gen.* εω), *koning v. Ludië, reg. omstr. 685 - omstr. 652 v. C.*

γύης, ου, ὁ. **1.** *een akkermaat*: morgen. — **2.** (*gew. mrv.*) akker, bouwland.

γυῖον, τό, *gew. mrv.* **1.** ledematen, *vrl* handen en voeten, knieën. — **2.** gewrichten.

γυιός, 3, lam. — **γυιόω,** verlammen.

Γύλιππος, ὁ, *Spartaansch veldheer in d. Peloponnesischen oorlog.*

γυμνάζω [γυμνός]. **1.** lichaamsoefeningen doen verrichten, oefenen: -ειν ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἵππους; *med. en pass.*: zich oefenen, turnen. — **2.** *overdr., alg.*: oefenen, africhten, bekwamen: -εσθαι (*med.*) τέχνην, zich bekwamen in een vak.

γυμνασίαρχος, ὁ [γ., ἄρχω], gymnasiarch, *burger belast met het inrichten en bekostigen der gymnastische spelen.* — **γυμνάσιον,** τό [γυμνάζω; ⟶ *Ned.* gymnasium]. **1.** gymnastiekschool. — **2.** *overdr., alg.*: *a*) oefenschool: γ. ἀρετῆς. — *b*) *meton.*: (personen, die samenkomen

om zich te oefenen; *inz.*): philosophische school. — **2.** *meton., mrv.*: lichaamsoefeningen.

γυμναστικός, 3 [γυμνάζω; —> *Ned.* gymnastiek]. — **1.** lichaamsoefeningen betreffend, gymnastisch: ἡ -ἡ τέχνη *en* ἡ -ἡ [τέχνη], gymnastiek. — **2.** in lichaamsoefeningen bedreven: ὁ γ., turnmeester.

γυμνής, ῆτος, *m. bvn.* [γυμνός], lichtgewapend: ὁ γ., lichtgewapende. — **γυμνήτης,** ου, ὁ, lichtgewapende.

Γυμνίας, ἡ, *stad ten zuiden v. Trapezoes.*

γυμνικός, 3 [γυμνός] = γυμναστικός.

γυμνός, 3. — **1.** naakt, bloot, onbedekt: γ. ὀϊστός, H., ontbloote pijl; γ. χιόνος, vrij van sneeuw. — **2.** niet volledig -, licht bedekt, - gekleed. — *inz.*: *a*) licht gewapend. — *b*) ongewapend, *of*: zonder schild: τὰ -ά, de *ongedekte* rechterzijde.

Γυμνοσοφισταί, ῶν, οἱ [γυμνοὶ σοφισταί], Gumnosophisten, *Indische wijzen, die naakt in de bosschen leefden.*

γυμνόω [γυμνός], ontblooten: -ωθὲν ξίφος.

γυναικεῖος, 3, *soms* 2, *en ion.* **-κήϊος,** 3 [γυνή], de vrouwen betreffend, van de vrouwen, van -, voor een vrouw, een vrouw passend, vrouwelijk. — **γυναικίζω** [*id.*] *en med.*, als een vrouw handelen. — **γυναικισμός,** ὁ, handelwijze van een vrouw.

γυναικοπληθής, 2 [γυνή, πλῆθος], vol -, bestaande uit vrouwen. — **γυναικώδης,** 2 [γ., -ώδης], verwijfd.

γυναικών, ῶνος, ὁ [γυνή], *en* **-κωνῖτις,** ιδος, ἡ, vrouwenvertrek, -verblijf.

γυναιμανής, 2 [γυνή, μαίνομαι], vrouwengek.

γύναιον, τό [*verklw. v.* γυνή], vrouwtje, *gew. minachtend.* — **γύναιος,** 3 [*id.*] = γυναικεῖος.

Γύνδης, *ion. gen.* εω, ὁ, *linker bijrivier v. d. Tigris.*

γυνή, ναικός, ἡ (*voc.* γύναι). **1.** vrouw. — **2.** *inz.*: echtgenoote.

Γυραί, ῶν, αἱ [γυρός], *klippen, missch. ten zuidoosten v. Euboia.* — **Γυραίη πέτρη,** ἡ, de Guraïsche klip, *een der Gurai.*

γυρός, 3, rond, afgerond.

Γυρτιάδης, ου, ὁ, Gurtiade, zoon van Gurtios, *t. w. Hurtakos.*

Γυρτώνη, ἡ, *stad in Thessalië.*

γύψ, γυπός, ὁ, gier.

Γωβρύας, ου, ὁ [*Perzisch w.*], *naam v. verscheidene Perzen.*

γῶν, *ion.* = γοῦν.

γωνία, ἡ [*vw.* γόνυ; —> *Ned. hexagoon enz.*]. **1.** hoek. — **2.** *overdr.*: hoek, afgelegen plaats. — **γωνίδιον,** τό [*verklw.*], hoekje.

γωρυτός, ὁ [*Skuthisch w.*], dubbele boogkoker (*foedraal verbonden met pijlkoker*).

δ *als cijfer*: δ' = 4; ͵δ = 4000.

δ' = δέ, *soms* δή.

δα-, *versterkend voorvoegsel*: zeer: δά-σκιος, δα-φοινός.

†**Δαβίδ,** ὁ, *onverb.* [*Hebr. w.*], David, *koning der Israëlieten.*

δᾴδιον, τό [*verklw. v.* δᾴς], kleine fakkel.

δᾳδοῦχος, ὁ [δᾷδα ἔχων], fakkeldrager, *een der priesters bij de Eleusinische mysteriën.*

δαείω, δαήμεναι, *z.* * δάω. — **δαήμων,** 2 [* δάω], kundig, ervaren.

δαήρ, έρος, ὁ, zwager, mansbroeder.

δαήσεαι, *z.* * δάω.

δάηται, *2e ao. conj. pass. v.* δαίω.

δαήω, *z.* * δάω.

δαί, *partikel in verwonderde en nieuwsgierige vragen* [*bijvorm v.* δή; *vgl.* ναί *en* νή], dan, toch: τί δαί;, wat dan? πῶς δαί;, hoe zoo?

δαΐ, *z.* 2. δαΐς.

δαιδάλεος, 3, kunstig bewerkt, - versierd. — **δαιδάλλω,** kunstig bewerken, - versieren. — **δαίδαλος,** 2 = δαιδάλεος; τὸ -ον, kunstwerk, versiering. — **Δαίδαλος,** ὁ [*eig.*: kunstenaar], *mythisch beeldhouwer en bouwkundige op Kreta.*

δαΐζω, ξω, ἐδάϊξα; *pass.* ἐδαΐχθην, δεδάϊγμαι [*vw.* δαίω]. — **1.** *a*) verdeelen, verscheuren, in stukken snijden, - houwen. — *b*) *gew. met h. bijbegrip v. geweld*: doorboren, neerhouwen, dooden: κόμην δ., H., uitrukken. — **2.** *overdr.*, *pass.*: door angst -, door twijfel verscheurd worden; aarzelen, gekweld worden.

δαϊ-κτάμενος, 3, in het gevecht gedood.

δαιμονάω [δαίμων], door een god bezeten zijn, razend -, waanzinnig zijn. — **δαιμονίζομαι** [*id.*], † door een duivel bezeten zijn.

δαιμόνιον, τό [*onz. v.* δαιμόνιος, *zelfst. g.*]. **I.** iets goddelijks. — **1.** *a*) de godheid, = ὁ θεός. — *b*) een bepaalde godheid, een goddelijke macht; *inz.*: een lagere godheid. — **2.** iets van goddelijken oorsprong; *inz.*: het goddelijk teeken (σημεῖον) -, de goddelijke waarschuwing, *welke Sokrates ontving.* — **3.** *iets, dat de godheid betreft*: eeredienst. — **II.** † [⟶ *Lat.* daemonium], booze geest, duivel.

δαιμόνιος, 3 *en* 2 [δαίμων]. **1.** door een godheid gezonden, - verleend, goddelijk: -α τις καὶ θεία εὐεργεσία, weldaad. — **2.** buitengewoon, wonderbaar, zeldzaam; *bij* H. *alleen in d. voc. en altijd in ongunstigen zin*: onbezonnen, dwaas, rampzalig.

δαίμων, ονος, ὁ, ἡ [δαίομαι; *eig.*: toedeeler; ⟶ *Lat.* daemōn ⟶ *Ned.* demon]. — **I. 1.** *dikw. bij* H. *en soms later*: *a*) god, godin, *vrl als (op gunstige, vaker op vijandige wijze) ingrijpend in de menschelijke zaken* (θεός *vaak*: god, *als hoog boven de menschen verheven*). — *b*) de godheid, goddelijke macht: σὺν -ονι, met de hulp der godheid, - der goden. — **2.** *na* H. (*vrl bij* PL.): daimoon, geest, half-goddelijk wezen; *inz.*: *a*) booze geest; *vd.* † duivel. — *b*) beschermgeest. — *c*) de geest van een doode. — **II.** *meton.*: het door den daimoon bewerkte: lot, ziekte, rampspoed, verderf, dood; *zld.*: gunstige lotsbeschikking.

δαίνυμι, δαίσω, ἔδαισα (H. *opt. pr. med.* δαινῦτο = * -υῖτο, *mrv.* δαινύατο *en* νίατο = * -υῖντο) [*vw.* δαίομαι]. — **I.** uitdeelen, toedeelen: δ. δαῖτά τινι, H., een maaltijd geven. — **II.** *med.*: zich laten toedeelen. — **1.** *onoverg.*: eten, een maaltijd genieten, zich te goed doen. — **2.** *overg.*: *a*) δαίνυντο δαῖτα, H., hielden een maaltijd. — *b*) ° *overdr. v. Hades*: verslinden.

δαίομαι, δάσομαι, ἐδασάμην, δέδασμαι. — *A. V.* H.: *iter. ao.* δασάσκετο, *3 mrv. pf. pass.* δεδαίαται. — **1.** *med.*: ver-, uit-, toedeelen: κρέα δαίετο, H. — **2.** *pass.*: verdeeld worden: *a*) Αἰθίοπες, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, H., die in tweeën verdeeld zijn, *d. i. in twee streken wonen.* — *b*) *overdr.*: μοι δαίεται ἦτορ, H., mijn hart wordt (door zorgen) verscheurd.

δάϊος, 3 *en* 2, *dor.* = δήϊος.

1. **δαΐς,** ΐδος, ἡ [δαίω]. **1.** fakkel. — **2.** harsig hout.

2. * **δαΐς,** ἡ (*bijna alleen dat.* δαΐ), gevecht.

δαίς, δαιτός, ἡ [δαίομαι; *eig.*: aandeel]. **1.** spijs, voedsel. — **2.** maaltijd, feest-, offermaal.

Δαίσιος, ὁ, *Makedonische maand, half Mei tot half Juni.*

δαίσω, *f. v.* δαίνυμι.

δαίτη, ἡ [δαίς], maaltijd. — **δαίτη-θεν,** *bw.*, van den maaltijd.

δαιτρεύω, ver-, uitdeelen; *inz.*: voorsnijden. — **δαιτρόν,** τό [δαίομαι], het toegedeelde, aandeel. — **δαιτρός,** ὁ [*id.*], verdeeler; *inz.*: voorsnijder. — **δαιτροσύνη,** ἡ, het voorsnijden.

δαιτυμών, όνος, ὁ, dischgenoot, gast. — **δαιτύς,** ύος, ἡ [δαίς], maaltijd.

δαΐφρων, ονος, *m. vr. bvn.* [* δάω, φρήν], schrander, kundig, bekwaam.

δαίω (*alleen pr., impf., 2e pf.* δέδηα, *plqpf.* δεδήειν, *2e ao. conj. pass.* δάηται). — **I.** aansteken, doen opvlammen. — **1.** door aansteken doen ontstaan: δ. πῦρ, H. — **2.** iets in brand steken: δ. ξύλα, H. — **II.** *onoverg.* (*2e pf.* δέδηα) *en pass.* **1.** branden: *a*) *v. h. vuur zelf*: πῦρ δαιόμενον, H. — *b*) door het vuur vernield worden: ὁπότ' ἂν Τροίη δάηται, H. — **2.** *overdr.*: als een vuur zijn: πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει, H., zijn oogen vlamden van vuur; πόλεμος δέδηεν, H., het gevecht is ontbrand; οἰμωγὴ δέδηε, H.; ὄσσα δεδήει, H., het gerucht liep als een vuur.

δακέθυμος, 2 [δάκνων θυμόν], het hart opvretend, grievend.

δάκνω, δήξομαι, *2e ao.* ἔδακον; *pass.* δηχθήσομαι, ἐδήχθην, δέδηγμαι. — [*vw. Ned.* tang]. — **1.** *a*) bijten. — *b*) *v. muggen*: steken. — **2.** *overdr.*: grieven, pijnigen: ° ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσιν.

δάκρυ, τό (*alleen nom. en acc. enk. en dat. mrv.* υσι) [*vw. Ned.* traan] *en* **δάκρυον,** τό. — **1.** *a*) traan. — *b*) *dikw. coll.*: tranen: δάκρυ χέω. — **2.** *overdr.*: ° πεύκινον δάκρυ (*coll.*), druppels hars. — **δάκρυμα,** τό [⟶ *oud-Lat.* dacruma, *Lat.* lacrima), tranen; πέμπειν -ατα, HDT., tranen, *d. i. rampen.* — **δακρυόεις,** εσσα, εν, tranenrijk. — **1.** weenend: -εν (*inwendig voorw.*) γελάσασα, H., glimlachend met tranen in de oogen. — **2.** *causatief*: tranen verwekkend: πόλεμος δ., H. — **δάκρυον,** *z.* δάκρυ.

δακρυ-πλώω, in tranen zwemmen.

δακρυρροέω, wegsmelten in tranen. — **δακρύρροος,** 2 [δάκρυ, ῥέω], overvloedig weenend.

δακρυτός, 2 [*verbaaladj. v.* δακρύω], beweend. — **δακρυχέων,** έουσα, *m. vr.*

bvn., ⟵ en = δάκρυ χέων, z. δάκρυ.

δακρύω [δάκρυ]. **1.** weenen : ° δ. γόους (*inwendig voor w.*), met zuchten weenen. — **2.** *overg.* : *a*) beweenen. — *b*) met tranen bevochtigen.

δακτύλιος, ὁ, vinger-, zegelring. — **δάκτυλος,** ὁ [⟶ *Ned.* dactylo*graaf*]. **1.** *a*) vinger. — *b*) οἱ -οι τῶν ποδῶν, teenen. — **2.** *meton.* : *a*) vingerbreedte, *lengtemaat* = *19,3 mM.*; *overdr. v. tijd* : ° δ. ἁμέρα (*aiol.* = ἡμέρα); *d. i.* zeer kort is de dag. — *b*) † macht : δ. Θεοῦ. — **3.** *overdr.* : dactylus (*versvoet*).

Δάλιος, Δᾶλος, *dor.* = Δηλ-.

δαλός, ὁ [δαίω], brandend stuk hout, fakkel.

δαμᾷ, δαμάᾳ, *3 enk. f. ind. v.* δαμάζω.

δαμάζω, άσω, ἐδάμασα, δεδάμακα ; *pass.* ἐδαμάσθην. — *A. V.* (*vrl* H.) *f.* άσσω (*3 enk.* δαμᾷ, δαμάᾳ, *3 mrv.* δαμόωσι), *ao.* ἐδάμασσα ; *pass. 1e ao.* ἐδμήθην (*dor.* ἐδμά-). *2e ao.* δάμην (*3 mrv.* δάμεν, *conj.* δαμείω, δαμήω), ἐδάμην, *pf.* δέδμημαι. — [*vw. Lat.* domāre, *Ned.* temmen]. **1.** temmen, *dieren* africhten. — **2.** *overdr.*: bedwingen : *a*) een meisje het huwelijksjuk opleggen, uithuwelijken : ἀνδρὶ δ. τινά, H. — *b*) bedwingen, overwinnen, onderwerpen *vrl met de wapenen* ; *pf. pass.* : gehoorzamen, dienstbaar -, onderworpen zijn. — *c*) dooden. — *d*) *v. natuurkrachten, v. toestanden* : bedwingen, overwinnen : ἁλὶ δέδμητο φίλον κῆρ, H., hij werd door de zee overmand ; δεδμημένοι ὕπνῳ, H. ; ° δμαθέντες (*dor.* = δμη-), de dooden. — *e*) een hartstocht bedwingen : δάμασον θυμόν, H., bedwing uw gemoed ; δμηθήτω, hij late zich vermurwen.

δαμάλης, ου, ὁ [δαμάζω], bedwinger.

δάμαρ, ρτος, ἡ [*wschl. wrt. v.* δόμος *en v.* ἀραρίσκω ; *eig.* : zij die het huis bestuurt], echtgenoote.

Δαμάρατος, *dor.* = Δημ-.

Δαμασκός, ἡ, Damascus, *hoofdstad v. Syrië.*

Δαμαστορίδης, ου, ὁ, Damastoride, zoon van Damastoor, *t. w. Tlepolemos of Agelaos.*

Δαμάτριος, *dor.* = Δημήτριος.

δαμείω, δάμεν, δάμην, δαμήω, *z.* δαμάζω.

δαμνάω *en* **δάμνημι** = δαμάζω.

δᾶμος, δαμοῦχος, *dor.* = δημ-.

Δάμων, ωνος, ὁ, *Atheensch toonkunstenaar en sophist, leermeester v. Sokrates.*

δᾶν = δὴ ἄν (*krasis*).

Δάνα, ων, τά, *stad in Kappadokië.*

Δανάη, ἡ, Danaë, *moeder v. d. mythischen held Perseus.*

Δαναΐδαι, ῶν, οἱ = Δαναοί. — **Δαναΐδες,** ων, αἱ, Danaïden, *de vijftig dochters v. Danaos.* — **Δαναοί,** ῶν, οἱ. **1.** het volk van Danaos, Danaërs, Argeiërs. — **2.** *alg.* : Grieken. — **Δαναός,** ὁ, *mythische stichter v. Argos.*

Δάνδαμις, ιδος, ὁ, *een Indische wijze.*

δανείζω. 1. *act.* : geld uitleenen. — **2.** *med.* : geld te leen ontvangen. — **δάνεισμα,** τό. **1.** leening, het leenen. — **2.** leening, uitgeleende som. — **δανειστής,** οῦ, ὁ, geldschieter, schuldeischer, woekeraar. — † **δανίζω, δανιστής** = δανει-.

δανός, 3 [δαίω], brandbaar, droog.

δάος, τό [*id.*], fakkel.

δαπανάω. 1. uitgaven doen ; *met acc.* : uitgeven, verteren : -άομαί (van het mijne : *med.*) τι εἴς τι, voor iets. — **2.** *inz.* : *a*) verkwisten, doorbrengen. — *b*) *vd. v. h. vuur* : verteren : πῦρ -ᾷ τι. — **δαπάνη,** ἡ [δάπτω]. **1.** uitgaven, kosten : χρημάτων δ., het uitgeven van geld. — **2.** *meton.* : *a*) uit te geven geld. — *b*) kostbare zaken. — **δαπανηρός,** 3. — **1.** *a*) uitgaven doende. — *b*) *inz.* : verkwistend. — **2.** veel kostend, kostelijk.

δάπεδον, τό [*vw.* δῶμα ; πέδον]. **1.** (vastgestampte) huisvloer, vloer. — **2.** *alg.*: grond, bodem.

δάπις, ιδος, ἡ, tapijt.

δάπτω. 1. verscheuren, verslinden, opvreten. — **2.** ° *overdr.* : verslinden (*v. h. vuur*) ; opvreten, kwellen (*v. h. onrecht*).

Δαρδάδαξ, ακος, ὁ = Δάρδας.

Δαρδανεύς, ὁ [2. Δάρδανος], Dardaniër, inwoner van Dardanos.

Δαρδανία, ἡ [1. Δάρδανος], *stad in Klein-Azië, bij d. Hellespont, gesticht door Dardanos, moederstad v. Troje.*

Δαρδανίδης, ου, ὁ [1. Δάρδανος], Dardanide, nakomeling van Dardanos, *nl. Ilos, Priamos, Ganumedes.*

Δαρδάνιος, 3 [Δαρδανία], Dardaansch, Trojaansch. — **2.** *zelfst. g., mrv.* : Dardaniërs, Trojanen. — **Δαρδανίς,** ιδος, *vr. bvn.* [*id.*]. **1.** Dardaansch, Trojaansch. — **2.** *zelfst. g.* : Dardaansche -, Trojaansche vrouw.

Δαρδανίωνες, ων, οἱ, nakomelingen van Dardanos, Dardaniërs. — 1. **Δάρδανος,** ὁ, *zoon v. Zeus, stamvader v. h. Trojaansch koningshuis.*

2. **Δάρδανος,** ἡ, *stad in Klein-Azië, aan d. Hellespont* (*t. ond. v.* Δαρδανία).

3. **Δάρδανος,** 3 [Δαρδανία]. **1.** Dardaansch. — **2.** *zelfst. g.* : Dardaniër, Trojaan.

δαρδάπτω. 1. verscheuren, verslinden.

— **2.** *overdr.*: verkwisten, verbrassen.

Δάρδας, ατος, *en* **Δάρδαψ,** απος, ὁ, Dardas, *rechter bijrivier v. d. Euphraat.*

δαρεικός, οῦ, *m. bvn.* [Δαρεῖος], Dareios betreffend, met den beeldenaar van Dareios: στατὴρ δ. *en* ὁ δ. [στατήρ], dariek, *Perzische goudmunt ter waarde v. ong. 20 Attische drachmen, ong. 20 goudfr.*

Δαρεῖος, ὁ [*Perzisch w.*], *naam v. verscheidene Perzische koningen.* — **1.** Dareios *I, vader v. Xerxes, reg. 521-485 v. C.* — **2.** Dareios *II, vader v. Artaxerxes Mnemoon en d. jongeren Kuros, reg. omstr. 424-405 v. C.* — **3.** Dareios *III reg. omstr. 336-330 v. C.*

Δάρης, ητος, ὁ, *een Trojaan.*

δαρήσομαι, *2e f. pass. v.* δέρω.

δαρθάνω (*pr. alleen in samenst.*), *2e ao.* ἔδαρθον *en* ἔδραθον, slapen.

δαρός, *dor.* = δηρός.

δαρτός, 3 [*verbaaladj. v.* δέρω], afgestroopt.

δᾴς, δᾳδός, ἡ [*gecontr. uit* δαΐς], *att.* = δαΐς.

δασάμην, δασάσκετο, *z.* δαίομαι.

δάσκιος, 2 [δα-, σκιά], zeer schaduwrijk, met dichte schaduw.

Δασκύλειον *en* **-λιον,** τό, *stad aan de zuidkust der Propontis.* — **Δασκυλῖτις,** ιδος, *vr. bvn.*, van Daskuleion.

δάσμευσις, εως, ἡ, verdeeling.

δασμός, ὁ [δαίομαι]. **1.** verdeeling. — **2.** *meton.*: (evenredig verdeelde) belasting, schatting: -όν τινι φέρειν, aan iem. schatting betalen. — **δασμοφόρος,** 2 [δασμὸν φέρων], schatplichtig.

δάσομαι, *f. v.* δαίομαι.

δασπλῆτις, ιδος, *vr. bvn.*, verschrikkelijk.

δασσάμην, *ao. v.* δαίομαι.

δασύμαλλος, 2 [δασὺν μαλλὸν (ἔχων)], met dikke vacht.

δασύς, εῖα, ύ (*ion. vr.* δασέα) [*vw. Lat.* densus], dichtbegroeid *met haar, loof of boomen*; τὸ -ύ, beboschte plaats, bosch.

δατέομαι [*vw.* δαίομαι], verdeelen, toedeelen. — *inz.*: *a*) voorsnijden. — *b*) zich toedeelen, voor zich nemen: κνίσης (*partit. gen.*) οὐ δατέοντο θεοί, H., genoten niet van den offergeur. — *c*) χθόνα ποσσὶ δατεῦντο (*impf.*), H., *de muilezels* stampten den grond stuk met hun hoeven.

Δᾶτις, ιδος, ὁ, *veldheer v. Dareios bij Marathoon, 490 v. C.*

†**Δαυΐδ** = Δαβίδ.

Δαύλιος, 3, van Daulis; ἡ -α [χώρα], het gebied van Daulis. — **Δαυλίς,** ίδος, ἡ, *stad in Boiotië.*

Δάφναι, ῶν, αἱ, *stad in Beneden-Egypte.* — **δάφνη,** ἡ, laurier. — **δαφνηφόρος,** 2 [δάφνην φέρων], een lauwerkrans dragend.

δαφοινεός, 2, *en* **δα-φοινός,** 2, bloedrood, roodgeel.

δαψιλεύομαι, in overvloed hebben. — **δαψιλής,** 2. — **1.** *bedr.*: vrijgevig. — **2.** *lijd.*: overvloedig. — **δαψιλῶς,** *bw.*, rijkelijk.

***δάω,** *slechts enkele vormen*: *act. 2e ao. met redupl.* δέδαε, *pf.* δεδάηκα (*part.* δεδαηκώς *en* δεδαώς); *med. f. 2 enk.* (*met lijd. beteek.*) δαήσεαι, *inf. pf.* δεδάεσθαι, δεδάασθαι; *pass. 2e ao.* ἐδάην (*conj.* δαείω, δαήω, *1 mrv.* δαῶμεν; *inf.* δαῆναι, δαήμεναι; *part.* δαείς). — **1.** (*alle vormen behalve* δέδαε): leeren kennen, vernemen; *pf.* δεδάηκα, geleerd hebben, weten, kennen. — **2.** (*alleen* δέδαε): leeren, onderwijzen.

δέ, *partikel* (*gew. op de 2e plaats v. h. zinsdeel, soms verder*).

A. I. *verbindend.* — **1.** en: πατρὶ τῷ σῷ, ἀδελφεῷ δὲ ἐμῷ, HDT., aan Dareios, uw vader en tevens mijn broeder; ° εὗδε βρέφος, εὑδέτω δὲ (en slape ook) πόντος. — **2.** *dikw. eenvoudig overgangspartikel.* — **3.** *dient om na een parenthesis de gedachte weer op te nemen*: dan, dus. — **4.** *leidt een verklarenden zin in*: namelijk, immers. — **5.** *verbindt bijzinnen* (*vrl redengevende*) *met d. hoofdzin* = γάρ, want: δάμασον θυμόν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοί, H., bedwing uw gemoed: ook de goden zijn immers te vermurwen. — **II.** *tegenstellend* (*zwakker dan* ἀλλά): maar, echter. — **1.** *duidt gew. een zwakke tgst. aan en blijft dan meestal onvertaald.* — **2.** *duidt soms een sterke tgst. aan*: εἰ μὲν..., εἰ δὲ μή...; ... ἐπείσθητε ἄν· νῦν δέ..., gij zoudt overtuigd worden, maar nu...; *in vragen en antwoorden*: en toch, maar; *in tegenwerpingen.* — **III.** *in een nazin* (*vrl* H.): *vaak geeft* δέ *nadruk aan een nazin door hem tegenover of in tgst. tot d. voorafgaanden voorzin te plaatsen*: ἐπεί τε ὁ πόλεμος κατέστη, ὁ δὲ φαίνεται προγνοὺς..., toen het oorlog geworden was, toen bleek hij... voorzien te hebben; οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν, H., zooals het geslacht der bladeren, zoo is ook dat der menschen.

B. *Verbindingen.* — *gew.* μὲν ... δέ: ὁ μὲν ... ὁ δέ, hic ... ille; τοτὲ μὲν ... τοτὲ δέ, nu ... dan. — δὲ καί, maar zelfs. —

καὶ δέ, καὶ... δέ, maar ook, bovendien. — δέ γε, maar ten minste, maar zelfs. — δ' οὖν, in ieder geval, ten minste (z. οὖν, I, 1).

*** δέαμαι** (*alleen impf.* δέατο, H.), schijnen·

δέγμενος, *2e ao. part.* H. *v.* δέχομαι.

δεδάασθαι, δέδαε, δεδάεσθαι, δεδάηκα, z. * δάω.

δεδαίαται, *3 mrv. pf. pass. v.* δαίομαι.

δέδαρμαι, *pf. pass. v.* δέρω.

δέδασμαι, *pf. v.* δαίομαι.

δεδαώς, *part. pf. v.* * δάω.

δεδέαται = δέδενται, z. 1. δέω.

δέδεγμαι, *pf. v.* δέχομαι *en ion. pf. pass. v.* δείκνυμι.

δεδέηκα, δεδέημαι, z. 2. δέω.

δέδειγμαι, δέδειχα, z. δείκνυμι.

δέδεκα, δέδεμαι, z. 1. δέω.

δέδεξο, δεδέξομαι, z. δέχομαι.

δέδηα, *2e pf. v.* δαίω.

δέδηγμαι, *pf. pass. v.* δάκνω.

δέδια, *2e pf. v.* δείδω.

δεδίδαχα, *pf. v.* διδάσκω.

δεδιῄτηκα, *pf. v.* διαιτάω.

δέδιθι, δέδιμεν, z. δείδω.

δεδίσκομαι, *en,* H., **δειδίσκ-** (*3 mrv. pf.* δειδέχαται, *3 enk. plqpf.* δείδεκτο, *3 mrv. plqpf.* δειδέχατο), groeten, verwelkomen.

δεδίσσομαι, *att.* **-ίττομαι,** *f.* ίξομαι. **1.** *overg.* : *a*) iem. (τινα) vrees aanjagen. — *b*) verjagen van. — **2.** *onoverg.* : schrikken.

δέδμημαι, *pf. pass. v.* δαμάζω *en* δέμω.

δέδογμαι, *pf. pass. v.* δοκέω.

δέδοικα, *pf. v.* δείδω.

δεδοκημένος, *part. pf. med.-pass. v.* * δοκάω.

δέδομαι, *pf. pass. v.* δίδωμι.

δέδορκα, *pf. v.* δέρκομαι.

δέδουπα, *2e pf. v.* δουπέω.

δέδραγμαι, *pf. v.* δράσσομαι.

δεδράμηκα, δέδρομα, δεδρόμηκα, z. τρέχω.

δέδωκα, *pf. v.* δίδωμι.

δέελος, 3, H. = δῆλος.

δέησις, εως, ἡ [2. δέω], verzoek, bede, † gebed. — **δεήσω, δεῖ,** z. 2. δέω.

δεῖγμα, τό [δείκνυμι]. **1.** teeken, aanwijzing. — **2.** *a*) het getoonde, staal *b. v. van een koopwaar.* — *b*) *overdr.* : voorbeeld, bewijs.

δείδεκτο, -δέχαται, -δέχατο, z. δειδίσκομαι.

δειδήμων, 2 [δείδω], vreesachtig, laf.

δείδια, δείδιθι, δείδιμεν, δειδίμεν, z. δείδω.

δειδίσκομαι, δειδίσσομαι, H. = δεδίσ-.

δείδοικα, z. δείδω.

δείδω, δείσομαι, ἔδεισα, *pf.* δέδοικα, *2e pf.* δέδια (*pf. en plqpf. hebben in h. att. de beteekenis v. pr. en impf.*). — **A. V.** H. : *ao.* ἔδδεισα, *pf.* δείδοικα, *2e pf.* δείδια, *2e pf. imper.* δείδιθι ; *na* H. : *2e pf. imper.* δέδιθι. — **1.** *abs.* : vreezen, bang -, bezorgd zijn. — **2.** *overg.* : *a*) vreezen, bang zijn voor : δ. τινά ; δ. μή ; δ. μὴ οὐ (z. *Spraakk.*). — *b*) *met h. bijbegrip v. ontzag, eerbied, schroom* : δ. θεούς.

***δειελιάω** (*alleen part. ao.* λιήσας), den avond doorbrengen ; *volgens anderen* : het avondeten gebruiken. — **δείελος,** 2 [δείλη]. **1.** tot den avond behoorend : -ον ἦμαρ, H. — **2.** ὁ δ., avond.

δεικανάομαι (*impf.* H. νόωντο), groeten, verwelkomen.

δείκνυμαι, *ao.* ἐδειξάμην [*wschl. v. een anderen wrt. dan h. volgende*], begroeten, verwelkomen : δ. τινα κυπέλλοις, H., iem. toedrinken.

δείκνυμι, δείξω, ἔδειξα, δέδειχα ; *pass.* δειχθήσομαι, ἐδείχθην, δέδειγμαι (*ion. overal in d. stam* ε *in plaats v.* ει, *behalve in pr. en impf.* : δέξω, ἔδεξα ; *pass.* ἐδέχθην, δέδεγμαι). — [*vw. Lat.* dīcĕre, *Ned.* teeken]. — toonen. — **I. 1.** *a*) laten zien, te voorschijn brengen : θεὸς ἡμῖν τέρας δεῖξε, H. — *b*) *v. een kunstenaar* : uitbeelden, voorstellen. — **2.** wijzen : ὁδὸν δ. — **II.** *overdr.* **1.** *a*) met woorden duidelijk maken, uitleggen, leeren. — *b*) aan het licht brengen : ° τὸν κτανόντα δ., den moordenaar doen kennen. — **2.** *a*) de waarheid van iets doen zien, bewijzen, blijk geven van. — *b*) *onpers.* : δείξει, het zal blijken.

δεικνύω (*alleen pr. en impf.*) = δείκνυμι.

δείλαιος, 3 [δειλός], ongelukkig.

δείλη, ἡ. **1.** namiddag. — **2.** *synekd.* : *a*) vroege namiddag. — *b*) late namiddag.

δειλία, ἡ [δειλός], lafheid. — **δειλιάω,** laf -, vreesachtig zijn.

δείλομαι (*alleen impf.* δείλετο, H.) [δείλη], *v. de zon* : ondergaan.

δειλός, 3 [δείδω]. **1.** vreesachtig, laf. — **2.** *meton.* : *a*) die iets te vreezen heeft, ellendig, ongelukkig, arm. — *b*) schandelijk, nietswaardig, gemeen.

δεῖμα, τό [δείδω]. **1.** vrees, schrik. — **2.** *meton.* : het verschrikkelijke, schrikbeeld.

δειμαίνω [δεῖμα]. **1.** *onoverg.* : vreezen, bang -, bezorgd zijn. — **2.** *overg.* : iem. vreezen. — **δειματόω** [*id.*], iem. (τινα) vrees aanjagen.

δείμομεν, H. = -ωμεν, *ao. conj. v.* δέμω.

Δεῖμος, ὁ [δείδω], de Schrik, *dienaar v. Ares.*

δεῖν, *inf. v.* 1. δέω *en* 2. δέω, *en* = δέον,

onz. part. v. δεῖ (*z.* 2. δέω).

δεῖνα, ὁ, ἡ, τό, *onbepaald vnw.* (*enk.* δεῖνος, δεῖνι, δεῖνα; *mrv.* δεῖνες, δείνων, *dat. ontbreekt,* δεῖνας), *altijd met lidw.*: ὁ δ., deze of gene, ergens een.

Δείναρχος, ὁ [δεινὸς ἄρχειν], *Attisch redenaar, jongere tijdgenoot v.* DEM.

δεινολογέομαι [δεινὸς λόγος], hevig jammeren. — **δεινόπους,** ους, ουν, *gen.* ποδος [δεινὸν πόδα ἔχων)], met schrikkelijken voet.

δεινός, 3 [*vw.* δείδω].

I. 1. te vreezen (*als een kwaad*), vreeselijk, verschrikkelijk, gevaarlijk: αἰγὶς -ή, H.; τὸ -όν, τὰ -ά, vreeselijke dingen, gevaar. — **2.** *bw.* -όν, -ά, vreeselijk.

II. *in verzw. zin.* — **1.** *met verzwakking v. h. begrip v. vrees*: ongehoord, slecht, erg, schandelijk: -ὰ ποιεῖν, HDT., misbaar maken; -όν τι ποιεῖσθαι, HDT., zich iets ergs daarvan maken, zich ergeren over, kwalijk nemen; -ὰ πάσχειν, onrecht lijden. — **2.** *met verzwakking v. beide begrippen v. vrees en v. kwaad*: *a*) wonderbaar, buitengewoon, groot, machtig, hevig (*vgl. Ned.* vreeselijk = zeer): ° -όν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών, een wonderbare zaak, zoo gij, dood zijnde, toch leeft. — *b*) ontzagwekkend, eerbiedwaardig: -ὴ καὶ αἰδοίη θεός, H. — *c*) zeer begaafd, behendig: δ. λέγειν, uitstekend redenaar; δ. περὶ Ὁμήρου, grondig bekend met...; *ook in ongunstigen zin.*

δεινότης, ητος, ἡ [δεινός]. **1.** het vreeselijke, strengheid. — **2.** *gew.* (*z.* δεινός, II, 2, c): bekwaamheid, behendigheid, *ook in ongunstigen zin.* — **δεινόω** [*id.*], verschrikkelijk -, groot maken, overdrijven.

Δείνων, ωνος, ὁ, *Gr. geschiedschrijver, IVe eeuw v. C.*

δεινῶς, *bw.* [δεινός]. **1.** vreeselijk. — **2.** (*z.* δεινός, II). *a*) erg, slecht. — *b*) heftig, zeer: δ. μέλας, HDT.

δείνωσις, εως, ἡ [δεινόω], het verschrikkelijk -, het groot maken, overdrijving.

δεινώψ, ῶπος, *m. vr. bvn.* [δεινὴν ὦπα (ἔχων)], met vreeselijken blik.

δεῖξις, εως, ἡ [δείκνυμι], het vertoonen; δ. θεῶν, het oproepen der goden (*door de magie*).

δείους, *ep. gen. v.* δέος.

δειπνέω. 1. H.: maaltijd houden. — **2.** *na* H.: den hoofdmaaltijd gebruiken. — **δείπνηστος,** ὁ [δ.; *vw.* ἔδω], etenstijd. — **δειπνίζω,** onthalen, als gast ontvangen. — **δεῖπνον,** τό. **1.** *a*) H.: maaltijd. — *b*) *na* H.: hoofdmaaltijd; *soms*: feestmaal. — **2.** *meton., v. dieren*: voeder. — **δειπνοποιέω** [δ. ποιέω], een maaltijd gereedmaken: *med.*: zijn maaltijd gereedmaken, - gebruiken.

δειράς, άδος, ἡ [*vw.* δειρή], bergrug.

δειρή, ἡ, hals, nek. — **δειροτομέω** [δειρὴν τέμνω], onthalzen.

δείρω, *ion. en* ° = δέρω.

δεισιδαιμονία, ἡ. **1.** vrees voor de goden, godsvrucht. — **2.** *gew.*: bijgeloof. — **δεισιδαίμων,** 2 [δείσας δαίμονας]. **1.** godvruchtig. — **2.** bijgeloovig.

δέκα, *tlw., onverb.* [*vw. Lat.* decem, *Ned.* tien; ⟶ *Ned.* deca*meter*], tien: δέκα ὀκτώ (*zld.*) = δέκα καὶ ὀκτώ.

δεκαδαρχία, ἡ, regeering van Tien, tienmanschap. — **δεκάδαρχος,** ὁ [δεκάδος ἄρχων], aanvoerder van tien man.

δεκά-δυο, *gen.* δυεῖν, *tlw.* = δώδεκα. — **δεκα-επτά,** *tlw., onverb.* = ἑπτακαίδεκα. — **δεκαετής** *en* **-έτης,** 2 [δέκα ἐτῶν], tienjarig.

δεκάκις, *telbw.* [δέκα], tienmaal.

δεκα-οκτώ, *telw., onverb.* = ὀκτωκαίδεκα. — **δεκάπεντε,** *tlw., onverb.* = πεντεκαίδεκα. — **δεκάπηχυς,** υς, υ [δέκα πήχεων], van tien el. — **δεκαπλάσιος,** 3 [δέκα, *vw.* δι-πλόος], tienvoudig. — **δεκαρχία,** ἡ [δ., ἄρχω] = δεκαδαρχία.

δεκάς, άδος, ἡ [δέκα], tiental.

δεκατάλαντος, 2 [δέκα ταλάντων], tien talenten waard.

δεκατεύω. 1. een tiende *v. d. buit, v. h. vermogen* nemen *voor de goden of als schatting.* — **2.** *een volk* cijnsbaar maken. — **δέκατος,** 3 [δέκα]. **1.** tiende. — **2.** ἡ -η [μερίς], het tiend; ἡ -η [ἡμέρα], de tiende dag. — **δεκατόω,** vertienden.

δεκάχειλοι *en* **-χιλοι,** αι, α, *tlw.*, tien duizend.

Δεκέλεια, ἡ, *vesting in Attika.* — **Δεκελεικός,** 3, Dekeleïsch. — **Δεκελεύς,** ὁ, Dekeliër.

δεκέτης, ους, *m. bvn.* = δεκαετής.

†**Δέκιμος,** ὁ [⟵ *Lat.* Decimus], Decimus, *Rom. voornaam.*

†**Δέκιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Decius], Decius. — **1.** *Rom. geslachtsnaam.* — **2.** *Rom. keizer 249-251.*

δέκομαι, *ion., dor., aiol.* = δέχομαι. — **δέκτης,** ου, ὁ [δέχομαι], bedelaar. — **δέκτο,** H., *2e ao. v.* δέχομαι. — **δεκτός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], gaarne aangenomen, aangenaam (*vgl. Lat.* acceptus).

δελεάζω. **1.** van lokaas voorzien. — **2.** *meton.* : *a*) met lokaas vangen. — *b*) *overdr.* : verleiden. — **δέλεαρ,** *ατος, τό,* lokaas.

δέλτα, *τό, onverb.,* delta. — **1.** *de 4e letter v. h. Gr. alphabet.* — **2.** *overdr.* : *land in den vorm van een Δ* ; *gew.*: de Delta van den Nijl ; *τὸ Δ. τῆς Θρᾴκης, schiereiland tusschen Salmudessos en Buzantion.*

δέλτος, *ἡ* (*gew. mrv.*). **1.** schrijftafeltje.— **2.** *meton.*: het daarop geschrevene : oorkonde, testament, brief.

Δελφικός, 3 [*Δελφοί*], Delphisch. — **δέλφιξ,** *ικος, ὁ* [*id.*], tafel met drie pooten [*gelijk de Delphische drievoet*].

δελφίς, *ῖνος, ὁ* [⟶ *Lat.* delphīnus ⟶ *Ned.* dolfijn], dolfijn.

Δελφίς, *ίδος, vr. bvn.,* Delphisch.— **Δελφοί,** *ῶν, οἱ,* Delphoi, *stad in Phokis, met orakel v. Apolloon.* — **Δελφός,** *οῦ, m. bvn.* **1.** Delphisch. — **2.** *οἱ -οί,* de Delphiërs.

δέμας, *τό* (*alleen nom. en acc. enk.*) [*δέμω*]. **1.** *a*) lichaam (*gew. v. d. mensch*), lichaamsbouw, gestalte. — *b*) ° *ter omschrijving v. d. persoon* (*h. lichaam gedacht als de eigenlijke mensch*) : *Δαναάς δ.* = *Δανάη*.— **2.** ° (*verzw. beteek.*), *bw.*: in de gestalte van, op de wijze van: *δ. πυρός,* H., als een vuur.

δέμνιον, *τό* (*gew. mrv.*), legerstede, bed.

δέμω, *f.* —, *ao. ἔδειμα* ; *pass. pf. δέδμημαι* [*vw. Lat.* domus]. — **1.** bouwen. — **2.** *alg.* : aanleggen : *ὁδὸν δ.*, H.

δενδίλλω (*alleen part. pr.*), *wschl.* : telkens kijken.

δενδρεόεις, *όεσσα, όεν, ion.* = *δενδρήεις.* — **δένδρεον,** *τό, ion.* = *δένδρον.* — **δενδρήεις,** *ήεσσα, ῆεν,* boomrijk. — **δένδρον,** *τό, en* **δένδρος,** *τό,* boom.

°**δεννάζω,** beschimpen, hoonen : *κακὰ δ. ῥήματα* (*inwendig voorw.*). — **δέννος,** *ὁ,* beschimping, smaad.

δεξαμενή, *ἡ* [*part. ao. v. δέχομαι, met veranderd accent*], vergaarbak.

Δεξιάδης, *ου, ὁ,* Dexiade, zoon van Dexios, *t. w. Iphinoös.*

δεξιόομαι [*δεξιά, z. δεξιός,* I, 2, a]. **1.** bij de rechterhand vatten, iem. de hand geven. — **2.** *vd.* : *a*) verwelkomen : ° *ἐπαίνοις δ.*, met lof begroeten.— *b*) van iem. (*τινα*) afscheid nemen. — *c*) gelukwenschen.

δεξιός, 3. — **I. 1.** rechtsch, rechter- : *χείρ -ά.* — **2.** *zelfst. g.* : *a*) *ἡ -ὰ* [*χείρ*], rechterhand, -zijde : *-ὰν* (handslag) *λαβεῖν καὶ δοῦναι* (*symbolische handeling bij h. sluiten v. een overeenkomst*) ; *vd.* : overeenkomst, belofte : *-άς τινι παρὰ βασιλέως φέρειν,* iem. in naam van... beloften overbrengen ; *ἐν -ᾷ, ἐκ -ᾶς,* rechts, aan de rechterhand. *b*) *τὸ -ὸν* [*κέρας*], rechtervleugel *v. een leger.* — *c*) *τὰ -ά* [*μέρη*], rechterzijde : *ἐπὶ -ά,* naar rechts. — **II.** *meton.* : (*de Gr. vogelwichelaar keerde zich naar h. noorden, en de voorteekens in h. oosten waren gunstig*), geluk voorspellend, gunstig : *δ. ὄρνις,* H. — **III.** *overdr.* **1.** handig, behendig, schrander. — **2.** welwillend. — **3.** † aangenaam.

δεξιόσειρος, *m. bvn.* [*δεξιός, σειρά*], *paard,* dat aan den rechterstreng loopt.

δεξιότης, *ητος, ἡ* [*δεξιός*], handigheid, schranderheid.

δεξιόφιν [*loc. v. δεξιός*] : *ἐπὶ δ.*, naar rechts.

δέξις, *εως, ἡ* [*δέχομαι*], ontvangst.

δεξιτερῆφι(ν). **1.** *loc.* : rechts. — **2.** *instrum.* : met de rechterhand. — **δεξιτερός,** 3 [*δεξιός, -τερος*] = *δεξιός* ; *ἡ -ή* [*χείρ*], H. = *ἡ δεξιά.*

δεξίωμα, *τό* [*δεξιόομαι*]. **1.** vriendschap, *door handslag gesloten.* — **2.** welkome gave.

δεξιῶς, *bw.* [*δεξιός*], behendig.

δέξο, δέξομαι, *z. δέχομαι.*

δέξω, *ion.* = *δείξω, f. v. δείκνυμι.*

δέομαι, *z.* 2. *δέω.*

δέον, *3 mrv. impf.* H. *v.* 1. *δέω, en onz. part. pr. v.* 2. *δέω.*

δέος, *τό* [*vw. δείδω*]. **1.** *a*) vrees, schrik, angst. — *b*) *soms met h. bijbegrip v. eerbied* : ontzag, schroom. — **2.** *meton.* : reden tot vrees : *οὔ τοι ἔπι* (= *ἔπεστι*) *δ.*, H.

δέπας, *τό* (*alleen nom. acc., dat. δέπαϊ, gerontr. tot δέπαι, δέπᾳ* ; *mrv nom. acc. δέπα* [⟵ * *δέπαα*], *gen. δεπάων, dat. δεπάεσσι, δέπασσι*), beker, drinkschaal, bokaal. — **δέπαστρον,** *τό,* bekertje.

δεράς, *άδος, ἡ* = *δειράς.*

δέρας, *ατος, τό* [*δέρω*], huid : ° *πάγχρυσον δ.*, gulden vlies.

δέργμα, *τό* [*δέρκομαι*], blik.

δέρη, *ἡ, att.* = *δειρή.*

δέρκομαι, *iter. impf. δερκέσκετο,* H., *2e ao. ἔδρακον, 2e pf. δέδορκα* (*beteek. v. h. pr.*) ; *pass. ao. ἐδέρχθην.* — **1.** *onoverg.* : *a*) *op een bepaalde wijze* kijken, blikken, turen : *δεινὸν* (*inwendig voorw.*) *δ.*, H. ; *πῦρ* (*id.*) *ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,* met vurigen blik turend. — *b*) *inz.* : *δεδορκώς,* ziende (*in tgst. tot blind*) *en* : (nog) levend. — **2.** *overg.* : zien, bekijken, waarnemen.

Δερκυλίδας, ου, ὁ, *Spartaansch veldheer, omstreeks 400 v. C.*

δέρμα, τό [δέρω]. **1.** *a*) gevilde huid. — *b*) *alg.*: huid. — **2.** *meton.*: het van de huid vervaardigde: leder, lederen zak. — **δερμάτινος,** 3, lederen.

δέρος, τό (*alleen nom. en acc. enk.*) [δέρω], huid, vlies.

δέρριον, τό [*verklw.*], leeren lap. — **δέρρις,** εως, ἡ [δέρω], lederen bedekking, - scherm.

δέρτρον, τό [δέρω], darmnet.

δέρω, δερῶ, ἔδειρα; *pass.* 2e *f.* δαρήσομαι, 2e *ao.* ἐδάρην, δέδαρμαι. — **1.** villen. — **2.** *overdr.*: slaan, afranselen.

δέσμα, τό (*alleen mrv.*) [1. δέω]. **1.** boeien. — **2.** haarband.

δεσμεύω *en* **δεσμέω** [δεσμός], binden, boeien. — **δέσμιος,** 2 [*id.*], geboeid.

δεσμός, ὁ (*mrv.* οἱ *en* ά) [1. δέω]. **I.** *bedr.* **1.** wat dient om te binden: *a*) touw, meertouw, ankertouw, halster, deurriem, knoop, strik; *ook*: stift. — *b*) (*alleen mrv.*) boeien; *vd.* -οί, kerker, kerkering. — **2.** *overdr.*: † boeien, *de ziekte, die een lamme in h. gebruik zijner ledematen hindert.* — **II.** *lijd.*: wat samengebonden is, bundel.

δεσμο-φύλαξ, ακος, ὁ [δεσμός], gevangenbewaarder.

δεσμόω [δεσμός] = δεσμεύω. — **δεσμωτήριον,** τό [δεσμώτης], gevangenis. — **δεσμώτης,** ου, ὁ [δεσμόω]. **1.** gevangene. — **2.** gevangenbewaarder. — **δεσμῶτις,** ιδος, *vr. bvn.* (*acc.* -ιν) [δεσμώτης], gevangene.

δεσπόζω [δεσπότης], meester zijn, - worden, heerschen over. — **δέσποινα,** ἡ [*vr. v.* δεσπότης]. **1.** vrouw des huizes. — **2.** heerscheres, koningin.

δεσποσύνη, ἡ, onbeperkte heerschappij. — **δεσπόσυνος,** 2 [δεσπότης], van den huisheer, van den meester, van de meesteres.

δεσπότης, ου, ὁ (*voc.* δέσποτα) [δεσ-, *missch. vw.* δόμος; -πότης, *vw. Lat.* potis; → *Ned.* despoot]. **1.** heer des huizes. — **2.** *overdr.*: *a*) heerscher. — *b*) bezitter. — **δεσποτικός,** 3. — **1.** van den meester. — **2.** despotisch. — **δεσπότις,** ιδος, ἡ (*acc.* -ιν), meesteres.

δετή, ἡ [*eig.*: bos (*harsspanen*)], fakkel. — **δετός,** 3 [*verbaaladj. v.* 1. δέω], gebonden.

δευήσομαι, *med. f. v.* 2. δεύω.

Δευκαλίδης, ου, ὁ, Deukalide, zoon van Deukalioon, *nl. Idomeneus.* — **Δευκαλίων,** ωνος, ὁ. **1.** *mythische zoon v. Minoos, koning op Kreta, vader v. Idomeneus.* — **2.** *mythische zoon v. Prometheus, koning in Thessalië.*

Δεύνυσος, *ion.* = Διόνυσος.

δευρί, *bw.* [δεῦρο, -ί], *een versterkt* δεῦρο. — **δεῦρο,** *bw.* **1.** *v. plaats*: hierheen, herwaarts: δεῦρ' ἴθι, H.; *versterkt*: δ. τόδε; *dikw. met gebiedende beteek.*: hierheen!, kom!; *ook bij wkw. v. rust, die een voorafgaande beweging veronderstellen*: ° πάρεστι δ. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: tot nog toe. — *b*) *om aan te sporen*: komaan!, welaan! — **δεύρω,** *bw.*, H. = δεῦρο.

δεύτατος, 3 [*superl. bij* δεύτερος], laatste.

δεῦτε, *bw.*, *dient als mrv. bij* δεῦρο: δεῦτ' ἴομεν, H.

δευτεραγωνιστής, οῦ, ὁ [δεύτερος ἀγωνιστής], tweede tooneelspeler.

δευτεραῖος, [δεύτερος]. **1.** van den tweeden dag, den tweeden dag geschiedend: -οι (den tweeden dag) γίγνονται πρὸς τῷ χωρίῳ. — **2.** *v. een dag*: tweede: τῇ δευτεραίῃ [ἡμέρῃ], HDT., den tweeden dag.

δευτερεῖος, *ion.* -ήϊος, 2 [δεύτερος]. **1.** van den tweeden rang. — **2.** τὰ -εῖα, *ion.* τὰ -ήϊα [ἆθλα], de tweede prijs; *vd.*: de tweede rang.

δευτερολογία, ἡ [δεύτερος λόγος], rede van den tweeden redenaar.

†δευτερό-πρωτος, 2 [δεύτερος π.], tweede-eerste; *beteek. onbekend*; *alleen* LUC. 6, 1: ἐν σαββάτῳ -ῳ = *missch.*: den eersten sabbat na den tweeden Paaschdag, *die insgelijks sabbat heette.*

δεύτερος, 3. — **I. 1.** *v. volgorde* (*met bijbegrip v. tijd*): *a*) tweede: δ. αὐτός, hij als tweede, hij met nog een ander. — *b*) *bw.*: -ον, -α, τὸ -ον, τὰ -α, voor de tweede maal, weerom; *dikw. versterkt door* αὖ, αὖτε, αὖτις; ἐκ -ον, voor de tweede maal. — **2.** *v. tijd*: *a*) komend na, later, volgend: ἡμέρῃ -ῃ, HDT., 's anderen daags; ἐμεῖο δ., H., na mij, na mijn dood. — *b*) *bw.* -ον, -α, vervolgens, later. — **II.** *overdr. v. rang*: achterstaande bij, minder: *a*) κιθαρῳδὸς οὐδενὸς δ., een citerspeler geringer dan geen ander, *d. i.* de beste van allen; τὰ -α [ἀέθλια], H., de tweede prijs. — *b*) *abs.*: ° τἄλλα -α ἡγεῖται, het overige acht hij van minder belang.

δευτερόω [δεύτερος], opnieuw beginnen, herhalen. — **δευτέρως,** *bw.* [*id.*], in de tweede plaats.

1. **δεύω** (*iter. impf.* δεύεσκον, H.). **1.** *a*) bevochtigen. — *b*) met een vocht vermengen, weeken. — **2.** (bevochtigend) ver-

gieten, doen vloeien : ° *αἷμα δ.*

2. **δεύω,** *z.* 2. *δέω.*

δέχαται, δέχϑαι, *z.* *δέχομαι.*

δέχομαι, *ion.* **δέκομαι,** *δέξομαι, ἐδεξάμην, δέδεγμαι* — *A. V.,* *vrl* H. : *ind. pr. δέχαται* = *-ονται* ; *f. δεδέξομαι* ; *2e ao. ἐδέγμην, imper. δέξο, inf. δεχϑαι, part. δέγμενος.*

A. *overg.* **I.** *vrl met een zaak als voorw.* **1.** *a)* nemen, aannemen, ontvangen, aanvaarden : *δ. τι παρά τινος,* van iem. — *b) inz.*: gaarne -, gunstig -, genadig aannemen : ° *οὐ -ονται λιτὰς* (gebeden) *ϑεοί.* — **2.** *overdr.* : in zich opnemen : *a) met h. gehoor*: hooren, vernemen. — *b) met d. geest*: *α)* aannemen : *δ τὸν οἰωνόν,* voorteeken. — *β)* op een bepaalde wijze opnemen, oordeelen, houden voor. – *γ)* instemmen met, goedkeuren: *δ. λόγους,* een voorstel aannemen ; *δ. τινα στρατηγόν,* als... – *c) met h. gemoed* : *α)* gelaten aanvaarden, over zich verkrijgen, verdragen, dulden : *δ. κῆρα,* H., mijn doodslot. — **II.** *vrl met een pers. als voorw.* **1.** ontvangen : *a)* gastvrij ontvangen, onthalen : ° *δ. δόμοις,* in mijn huis. — *b)* vijandelijk ontvangen, het opnemen -, standhouden tegen : *τόνδ' ἐπιόντα δεδέξομαι δουρί,* H. ; *δ. εἰς χεῖρας,* het tot een handgemeen laten komen. — **2.** gereed zijn om te ontvangen, verwachten dat, loeren op : *φῶτα ἐδέγμην ἐλεύσεσϑαι,* H., ik verwachtte dat een man zou komen.

B. *onoverg.* : aflossen, volgen op : *-εται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί,* H.

δέψω (*alleen pr. en ao. part. δεψήσας*), week -, lenig maken.

1.**δέω,** *δήσω, ἔδησα, δέδεκα* ; *pass. δεϑήσομαι, ἐδέϑην, δέδεμαι* (*in pr. en impf. worden εο, εω vaak gecontracteerd*). — *A. V. iter. ao. med. δησάσκετο,* H. ; *plqpf. pass. ἐδεδέατο,* HDT. = *-δεντο.* — **1.** binden, vastmaken : *δ. πέλειαν ποδός,* een duif aan den poot. — *inz.* : *a)* boeien, kerkeren. — *b) een wond* verbinden. — **2.** *overdr.* : *a)* verplichten, dwingen. — *b)* verhinderen, afhouden : *δ. τινὰ κελεύϑου,* H., van de vaart.

2.**δέω,** *δεήσω, ἐδέησα, δεδέηκα* ; *med. δεήσομαι, δεδέημαι* ; *pass.* (*met med. beteek.*) *δεηϑήσομαι, ἐδεήϑην.* (*A. V. onz. part. pr. soms δεῖν, ep. ao.* (*ἐ*)*δῆσα*) *en aiol.* **δεύω** [*δέϝω*] (*med. opt. pr. δευοίατο,* H. = *δεύοιντο* ; *ind. f. δευήσομαι*).

A. *act.* **I.** *persoonlijk*: noodig hebben, ver blijven van, behoeven, missen : *ἐμεῖο δῆσεν,* H., mij moest hij missen ; *ἐδεύησεν... ἱκέσϑαι,* H., het gelukte hem niet... te bereiken. — **2.** *inz.* : *a) bij getallen* : *εἴκοσι δυοῖν δέοντες,* waaraan twee ontbreken, *d. i.* achttien. — *b) πολλοῦ δ. met infin.*, ik mis veel om, ik ben verre van, het scheelt veel dat ik ; *ὀλίγου δ.,* het scheelt weinig dat ik, bijna.

II. *onpers. δεῖ.* **1.** *abs. en met inf.* : *a)* het is noodig, men moet, het behoort, het noodlot wil : *ἐάν τι* (*bw. acc.*) *δέῃ, εἴ τι δέοι,* in geval van nood ; *δεῖ με ἐλϑεῖν.* — *b) onz. part.* : *δέον ἐστί* = *δεῖ* ; *acc. abs. δέον,* daar -, wanneer -, ofschoon het noodig is ; *zelfst. g. τὸ δέον, οντος, en τὰ δέοντα, ων,* het noodige, het passende, plicht : *μᾶλλον τοῦ δέοντος,* meer dan noodig is ; ° *εἰς δέον πάρεστι,* komt van pas ; *ἐς δέον γεγονέναι,* HDT, goed afgeloopen zijn. — **2.** *met gen.* : het ontbreekt aan : *δεῖ μοί τινος,* ik heb iets noodig ; *πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν,* het is er ver van af... ; *ὀλίγου δεῖν* (*inf. abs.*), het scheelt weinig, bijna ; *onpers. pass.* : *δεῖταί τινος,* er is behoefte aan..., iets is noodig.

B. *med.* **I.** ver van iets blijven, onderdoen voor iem. (*τινος*), tegen iets (*τινος*) niet opgewassen zijn. — **II. 1.** noodig hebben, missen, behoeven : *ϑυμοῦ δευόμενος,* H., van het leven beroofd ; *ὁ δεόμενος,* de behoeftige. — **2.** *a)* de behoefte aan iets (*τινος*) voelen, begeeren, wenschen. — *b) vd.* : verzoeken om, bidden : *τῶν* (= *ὧν, onz.*) *ἐδέετο σφέων* HDT., wat hij hun vroeg ; *met onz. acc. v. vnw.* : *τοῦτο δέομαι ὑμῶν.*

δή, *partikel* (*staat gew. op de 2e plaats*).

I. *geeft nadruk aan een* (*gew. onmiddellijk*) *voorafgaand woord.* — **1.** waarlijk, in een hoogen graad, juist, beslist, blijkbaar : *δῆλον δὴ τοῦτο,* dat lijdt geen twijfel ; *νῦν δή* (*en νυνδή*), op dit juiste oogenblik, *of* nu eindelijk ; *πάλαι δή,* reeds lang ; *μέγιστος δή,* beslist de grootste ; *τί δή* ;, waarom dan ? ; *σὺ δή,* gij daar (*en geen ander*) ; *bij aansporingen* : *λέγε δή,* spreek toch ! ; *bij andere partikels* : *ἀλλὰ δή,* maar voorwaar ; *γὰρ δή,* want voorwaar ; *οὐ δή,* heelemaal niet ; *καὶ δή,* ja zelfs, zelfs ; *de onbepaaldheid v. vnw. en bw. verhoogend* : *ὅστις δή,* wie dan ook. — **2.** *dikw. ironisch* : natuurlijk, voorwaar.

II. *verbindend* (*sinds h. klassiek tijdvak*). — **1.** *in tijdelijken zin* : toen, dan. — **2.** *logisch* : *a)* = *οὖν,* dus, dan ook : *ἔστι δὲ νέος* (jong) · *φοβούμεϑα δὴ περὶ αὐτῷ.* — *b) in verzw. zin, als overgangspartikel* : verder, nu : *εἷς δὴ τούτων,* een onder hen nu ... — *c) na een tusschenzin weer opnemend* : dus, zooals gezegd.

δῆγμα, *τό* [*δάκνω*], beet.

δηδίσκομαι = *δεδίσκομαι.*

δηϑά, *bw.,* langen tijd.

δῆθεν, *bw.* **1.** natuurlijk, blijkbaar. — **2.** *gew. ironisch*: natuurlijk, zoogenaamd.

δηθύνω [δηθά], dralen.

Δηϊοπίτης, *ου, ὁ, zoon v. Priamos.*

δήϊος, 3. — **1.** *bedr.*: *a*) vijandig, vernietigend, moorddadig. *b*) ὁ δ., vijand. — **2.** *lijd.*: vernietigd; *vd.*: ongelukkig. — **δηϊοτής,** ῆτος, ἡ. **1.** vijandelijkheid. **2.** *meton.*: krijgsgewoel, strijd. — **δηϊόω,** *att.* **δῃόω** [δήϊος], vijandelijk behandelen. — **1.** vermoorden, dooden. — — **2.** verscheuren, doorsnijden. — **3.** verwoesten.

Δηΐφοβος, *ὁ, zoon v. Priamos.*

δήκοτε, δήκου, *ion.* = δήπ-.

δηκτήριος, 2 [δάκνω], bijtend, kwellend.

δηλαδή, *bw.* [δῆλα δή (ἐστι)], blijkbaar, natuurlijk; *soms ironisch.*

δηλέομαι. 1. benadeelen, schade berokkenen: δ. τινα. — *inz.*: *a*) vernielen, plunderen. — *b*) verwonden; *ook*: dooden. — **2.** *overdr.*: ὅρκια δ., eeden schenden. — **δήλημα,** τό, oorzaak van ondergang, verderf. — **δηλήμων,** 2, verderfelijk, schadelijk. — **δήλησις,** εως, ἡ, het beschadigen, het benadeelen.

Δήλια, ων, τά, *z.* Δήλιος. — **Δηλιακός,** 3, *en* **Δηλιάς,** άδος, *vr. bvn.* (*ook eens bij een onz. znw.*) [Δῆλος], van Delos, Delisch. — **Δήλιον,** τό, *z.* Δήλιος. — **Δήλιος,** 3 *en* 2 [Δῆλος]. **1.** van Delos, Delisch. — **2.** *zelfst. g.*: *a*) ὁ Δ., de Delische god, Apolloon. — *b*) τὸ -ον, Delion, *heiligdom v. Apolloon in Boiotië, aan de zee, ten N. v. Athene.* — *c*) οἱ -οι, de Deliërs. — *d*) τὰ -α, de Deliën, *vierjaarlijksch feest ter eere v. Apolloon op Delos.*

δηλον-ότι, *bw.* [δῆλον ὅτι] = δῆλον ὅτι (*z.* δῆλος, 2), blijkbaar, natuurlijk. — **δῆλος,** 3, *soms* 2. — **1.** zichtbaar, natuurlijk. — **2.** *gew. overdr.*: duidelijk voor den geest: -όν [ἐστιν] ὅτι (*ook parenthetisch als een bw. gebruikt,* = δηλονότι); *in overdr. zin dikw. persoonlijk geconstrueerd*: δ. ἦν σπεύδων, het was duidelijk, dat hij spoed maakte.

Δῆλος, *ἡ, een der Cycladen.*

δηλόω (*med. f.* ώσομαι, *ook met lijd. beteek.*). — **I.** *overg.* **1.** zichtbaar maken, toonen. — **2.** *overdr.*: *a*) bekend maken, blijk geven van: ° ώσω ... γεγώς, ik zal bewijzen dat ik ... geboren ben. — *b*) door woorden duidelijk maken, uitleggen, bewijzen, kond doen. — **II.** *onoverg.* **1.** duidelijk zijn, blijken: -οῖ ταῦτα ὅτι οὕτως ἔχει. — **2.** *onpers.*: -οῖ (= δῆλόν ἐστι) μοι ὅτι ...

δημαγωγέω. 1. het volk leiden, een volksleider zijn; *gew. in slechten zin*: een volksmenner zijn. **2.** voor zich trachten te winnen: δ. τοὺς ἄνδρας, populair zijn. — **δημαγωγός,** ὁ [δῆμον ἄγων; ⟶ *Ned.* demagoog]. **1.** volksleider, staatsman. — **2.** *gew. in slechten zin*: volksmenner.

Δημάδης, *ου. ὁ, Atheensch redenaar, tegenstander v.* DEM.

Δημάρατος, *ion.* **-ρητος,** *dor.* **Δαμάρατος,** ὁ [δήμῳ ἀρατός; *eig.*: waarom het volk gesmeekt heeft], *koning v. Sparta, verbannen 491 v. C., sinds aan h. Perzische hof.*

δημαρχία, ἡ, † *te Rome*: volkstribunaat. **δήμαρχος,** ὁ [δήμου ἄρχος], † *te Rome*: volkstribuun.

δήμευσις, εως ἡ, verbeurdverklaring. — **δημεύω** [δῆμος; *eig.*: van het volk maken], verbeurdverklaren.

δημηγορέω. 1. tot het volk spreken: δ. τι (*inwendig voorw.*). — **2.** *overdr.*: als een volksredenaar -, lang spreken, kletsen. — **δημηγορία,** ἡ. **1.** *a*) het spreken tot het volk. — *b*) *meton., concr.*: rede tot het volk. — **2.** † *alg.*: redevoering. — **δημηγορικός,** 3, in een rede tot het volk passend. — **δημηγόρος,** 2 [δήμῳ ἀγορεύων]. **1.** volksredenaar; *gew. in slechten zin*: volksvleier. — **2.** *bijv. g.*: van een volksredenaar.

Δημήτηρ, τρος (H. *ook* τερος), ἡ. **1.** *a*) *godin v. d. landbouw enz.* — *b*) *meton.* (*de godin voor haar gave*): graan. — **2.** *oneig.*: *naam v. uitheemsche godinnen, die met de Gr. Demeter eenige gelijkenis hadden, b. v. van de Egyptische Isis.* — **Δημήτριον,** τό, tempel van Demeter. — **Δημήτριος,** ὁ, *mansnaam.*

δημιοεργός, *ion.* = δημιουργός.

δήμιος, 2, *soms* 3 [δῆμος]. **1.** *a*) van het volk, van de gemeenschap, het volk betreffend, openbaar. — *b*) -α (*bw.*, op kosten der gemeenschap) πίνειν, H. — **2.** ὁ δ. [δοῦλος], beul, scherprechter.

δημιουργέω [*eig.*: ten algemeenen nutte werken]. **1.** een handwerk uitoefenen. — **2.** *overg.*: vervaardigen. — **δημιουργία,** ἡ [*eig.*: werk ten algemeenen nutte], handwerk, beroep. — **δημιουργικός,** 3, van een handwerker, het handwerk betreffend. — **δημιουργός,** *ion.* **δημιοεργός,** ὁ [δήμιος, ἔργον; *eig.*: die ten algemeenen nutte werkzaam is]. **1.** *a*) die een beroep uitoefent: arbeider, handwerker, arts, kunstenaar; H. *ook v. zieners en herauten.* — *b*) deskundige *in eenig vak.* — **2.** *alg.*: maker, vervaardiger; *ook overdr.*: ° δ. κακῶν.

δημοβόρος, 2 [δῆμος, βορός], (h. bezit v.)

het volk opetend. — **δημογέρων,** οντος, ὁ [δήμου γέρων], een oude des volks, raadsheer. — **Δημόδοκος,** ὁ [δ., δέχομαι; *eig.*: door het volk gaarne ontvangen], *blinde zanger bij de Phaiaken.* — **δημόθεν,** *bw.* [δ., -θεν], uit naam -, op kosten van het volk.

δημοκοπέω, de volksgunst najagen. — **δημοκοπικός,** 3, de volksgunst najagend, het volk vleiend. — **δημοκόπος,** ὁ [δῆμος, κόπτω], volksvleier.

δημοκρατέομαι, *pass. f. gew.* ἡσομαι) [δήμου κράτος], door het volk geregeerd worden, een demokratische staatsinrichting hebben.

δημοκρατία, ἡ [*id.*; —> *Ned.* demokratie], demokratie, volksregeering. — **δημοκρατικός,** 3 — **1.** demokratisch, de volksregeering betreffend. — **2.** bij de demokratie passend, demokratisch gezind.

Δημόκριτος, ὁ [δήμῳ κριτός; *eig.*: uitverkorene des volks], *wijsgeer uit Abdera, omstr. 400 v. C.* — **δημόλευστος,** 2 [δ., λεύω], door het volk gesteenigd: ° φόνος δ., steeniging door het volk.

δῆμος, ὁ [*vw.* δαίομαι?].
A. *in aardrijkskundigen zin.* **1.** *deel der aardoppervlakte, dat door een groep bewoond is*: land, streek, gebied: Βοιωτοὶ πιονα (vet) -ον ἔχοντες, H. — **2.** *vd.*: gouw, *een der afdeelingen v. een Attische phule* (*z.* φυλή, 2, a)
B. *in politieken zin*: volk. — **I. 1.** *a*) *vrl* H.. *in tgst. tot koning en adel*: -ου ἀνήρ, H., man uit het volk. — *b*) *in ongunstigen zin*: de groote hoop, gepeupel. — **2.** *zld. v. één pers.*: man uit het volk — **II.** *in demokratische staten.* **1.** volk, *de gemeenschap der vrije burgers.* — **2.** *meton.*: *a*) volksvergadering: λέγειν ἐν τῷ -ῳ. — *b*) volkspartij. — *c*) demokratie, demokratische staatsinrichting: τὸν -ον καταλύειν, afschaffen.

δημός, ὁ, vet.

Δημοσθένης, ους, ὁ (*acc.* ην *en* η) [δήμου σθένος; *eig.*: kracht des volks]. — **1.** *Atheensch veldheer in d. Peloponnesischen oorlog.* — **2.** *de grootste redenaar der klassieke oudheid, omstr. 385 - 322 v. C.*

δημοσίᾳ, *bw.*, *z.* δημόσιος. — **δημοσιεύω** [δημόσιος]. **1.** *onoverg.*: werkzaam zijn tot nut van het algemeen; *inz.*: deel nemen aan het openbaar leven. — **2.** *overg.*: tot staatseigendom maken, verbeurdverklaren.

δημόσιος, 3 [δῆμος]. **I.** van het volk, van den staat, het volk betreffend: χώρα -α, staatslanderijen. — **II.** *zelfst. g.* **1.** ὁ δ. [δοῦλος], staatsslaaf, staatsdienaar: heraut, klerk, gerechtsdienaar, beul. — **2.** ἡ -α [χώρα], staatslanderijen. — **3.** τὸ -ον, τὰ -α: *a*) staat, staatszaken. — *b*) staatsgelden, staatskas. — *c*) staatsarchief. — **III.** *bw.* -α. **1.** van staatswege, krachtens een volksbesluit: δ. ἀποθνήσκειν. — **2.** op staatskosten. — **3.** in staatszaken. — **4.** in het maatschappelijk leven.

δημότης, ου, ὁ [δῆμος]. **1.** *a*) man uit het volk. — *b*) privaatpersoon (*in tgst. tot d. vorst*). — **2.** *a*) lid van een gouw. — *b*) gouwgenoot. — **δημοτικός,** 3. — **1.** het (gemeene) volk betreffend, van den gewonen man. — **2.** het volk genegen, demokratisch.

δημοῦχος, 2 [δῆμον ἔχων], het land bewonend, - beheerschend, - beschermend. — **δημοχαριστής,** οῦ, ὁ [δήμῳ χαριζόμενος], volksvleier. — **δημώδης,** 2 [δ., -ώδης], populair, gewoon: μουσικὴ δ., in den gewonen zin. — **δημωφελής,** 2 [δήμῳ ὀφελέων], nuttig voor het volk.

δήν, *bw.* **1.** lang, langen tijd. — **2.** sinds lang. — **δηναιός,** 3, langdurig, lang levend.

†**δηνάριον,** τό [<— *Lat.* dēnārius], denarius, *Rom. zilvermunt = ong. 0.90 goudfr.*

δήνεα, εων, τά, voornemens, plannen, besluiten, listen.

δήξομαι, *f. v.* δάκνω.

δηόω, *z.* δηϊόω.

δή-ποτε, *bw.* = δή ποτε, eens, ooit. — *inz.* **1.** *in vragen*: τίς δ.;, wie ter wereld, wie toch? — **2.** *na betr. woorden*: ὅστις δ., wie ooit, wie ook.

δή-που, *bw.* = δή που (*h. bevestigende* δή *wordt verzacht door h. twijfelend* που; *dikw. echter is de twijfel ironisch*): mogelijk, ongetwijfeld, toch wel. — **δήπου-θεν,** *bw.* = δήπου.

δηριάω, *gew. med.* **1.** strijden. — **2.** *overdr.*: met woorden strijden, twisten. — **δῆρις,** ιος, ἡ, strijd, wedstrijd. — **δηρίω,** *gew. med.* (*pass. ao. du. met med. beteek.* δηρινθήτην) = δηριάω.

δηρός, 3 [δήν]. **1.** langdurig. — **2.** *bw.* -ον, langen tijd.

δησάσκετο, *iter. ao. med. v.* 1. δέω.

δῆσα, *ep. ao. v.* 1. *en* 2. δέω.

δῆτα, *bw.* [δή, -τα (*vgl.* εἶ-τα)]. **1.** *sterk bevestigend*: blijkbaar, beslist, ongetwijfeld: οὐ δ., volstrekt niet; *vaak ironisch.* — **2.** *verbindt een vraag met hetgeen voorafgaat*: dan, werkelijk: ° τί δ. Φοῖβος εἶπέ σοι;, wat heeft ... u dan gezegd?; *ook ironisch.*

δηῦτε, *aiol.* = δὴ αὖτε (*krasis*).

δηχθήσομαι, *v.* δάκνω.

δήω (*alleen pr. met beteek. v. h. fut.*), ik zal vinden.

Δηώ, *όος-οῦς, ἡ, andere naam v. Demeter.*

δι- = *δια- of δισ-.*

διά [*vw. δίς, δύο, Lat.* dis-].
A. *bw.* (*zld. is διά een afzonderlijk bw.; bijna altijd moet tmesis aangenomen worden*).
I. 1. in tweeën, uiteen : διά τ' ἔτρεσαν, H., zij vluchtten uiteen uit schrik. — **2.** doorheen : διὰ δ' ἔπτατο ὀϊστός, H., de pijl vloog er doorheen ; διὰ δ' ἀμπερές, H., geheel er doorheen ; διὰ πρό = διαπρό.
II. *in samenst.* **1.** *a*) *α*) *v. ruimte* : door, tot den anderen kant, over een tusschenruimte heen, tot het eind : διαβαίνω. — *β*) *overdr.* : *v. tijd* : tot het eind, voortdurend : δια-γίγνομαι, 1. — *v. graad* : tot het eind, door en door, geheel : δι-αμαρτάνω ; δι-ακούω, goed -, oplettend aanhooren. — *b*) *α*) *v. ruimte* : aan weerskanten : δια-δέω. — *bij uitbreiding* : rondom : δια-ζώννυμι ; over een geheele oppervlakte, heen en weer: δια-θέω. — *β*) *overdr.* : over en weer, van den een naar den ander, met elkaar : δια-λέγομαι, een gesprek voeren. — **2.** *raak met h. bijbegrip v. scheiden* : er door en uiteen : *a*) δια-κλάω, doorbreken ; δια-δίδωμι, naar verschillende kanten geven, uitdeelen. — *b*) *overdr.* : *α*) in de gedachte scheiden : δια κρίνω, onderscheiden. — *β*) uit elkaar gaan, verschillen : δια-φέρω, C. — *γ*) *v. een tijdruimte, die twee gebeurtenissen scheidt* : δια-γίγνομαι, intusschen verloopen.
B. *vrz.*
I. *met gen.* **1.** *v. ruimte* : *a*) *α*) door iets heen (*in rechte lijn, en zóó dat het er weer uit komt*) : δι' ὤμου ἔγχος ἦλθεν, H., de speer drong door den schouder ; *fig.* : ἔπρεπε διὰ πάντων, H., door allen heen (= boven allen) blonk hij uit ; διὰ δίκης ἰέναι τινί, den weg van rechten inslaan tegen iem. — *β*) door... heen (*niet in een rechte lijn, en zonder er uit te komen*), over : διὰ νήσου ἰών, H., het eiland doorloopend. — *b*) *v. een tusschenruimte* : op een afstand van : διὰ εἴκοσι σταδίων ἄλλος ποταμός ἐστι ; δι' ὀλίγου, op een geringen afstand ; *ook distributief* : διὰ δέκα ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν, na tien muurtinnen was er telkens een toren. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. uitgestrektheid in d. tijd* : *α*) gedurende : διὰ νυκτός, den nacht door ; διὰ παντὸς τοῦ χρόνου, altijd. — *β*) na een tusschenruimte -, na verloop van : διὰ τριῶν ἡμερῶν ; διὰ χρόνου, na eenigen tijd ; *ook distributief* : telkens na. — *b*) *v. middel, werktuig* : door tusschenkomst van, door : † τὸ ῥηθὲν (het woord gesproken) ὑπὸ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου ; δι' ἑαυτοῦ, door zichzelf (*niet door een tusschenpersoon*) ; °διὰ χερῶν λαβεῖν, in handen nemen. — *c*) *v. wijze* : in een toestand van, langs den weg van : °αὐτὸν παίω δι' ὀργῆς, ik sla hem in -, uit toorn; διὰ τάχους, διὰ ταχέων (*mrv. v.* ταχύς) = ταχέως.
II. *met acc.* **1.** *v. ruimte* (H. *en* °) : *a*) door ... heen (*en er weer uit*) : ἐξ διὰ πτύχας ἦλθε χαλκός, H., door zes lagen drong de speer. — *b*) door ... heen (*doch niet er uit*), over : βῆ διὰ δῶμα, H., hij ging door de zaal. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* (H. *en* °) : gedurende : διὰ νύκτα, H., des nachts, den nacht door. — *b*) *middel* : met de hulp -, door bemiddeling -, door toedoen van, door : νήεσσι ἡγήσατο ἣν διὰ μαντοσύνην, H., den schepen wees hij den weg door zijn waarzeggerskunst ; διὰ τοὺς θεοὺς ἐσῳζόμην ; κακοὶ δοκοῦμεν εἶναι διὰ τοῦτον, door zijn schuld. — *c*) *oorzaak, reden* : wegens, om, door : διὰ καῦμα, wegens de hitte ; διὰ τί ;, waarom ?

1. **Δία,** *acc. v.* Ζεύς.

2. **Δία,** *ἡ, eilandje ten noorden v. Kreta.*

δια-βαίνω ● **1.** *a*) met de beenen wijd uiteen gaan staan, zich schrap zetten. — *b*) stappen, gaan. — **2.** *met en zonder acc. afhangende v.* δια- : *a*) overschrijden, oversteken : δ. ποταμόν ; δ. διὰ ποταμοῦ. — *b*) *overdr.* : *in de rede* overgaan tot, zich wenden tot.

δια-βάλλω ● **I. 1.** *overg.* : over ... heen brengen : δ. τὰς νέας ἐκ ... ἐς ..., HDT. — **2.** *gew. onoverg.* : oversteken : δ. [νέας] ἐκ ... ἐς ..., HDT. — **II.** (*eig.* : uiteengooien, scheiden), *overdr.* **1.** oneenig maken, tegen elkaar opzetten ; *pass.* : in onmin raken ; *pf.* : twist hebben. — **2.** *meton.* (*h. gevolg voor h. middel*) : *a*) beschuldigen ; *gew.* : valschelijk beschuldigen, belasteren, verdacht maken, in discrediet brengen, beschimpen, verkeerd voorstellen : δ. ὅτι, valschelijk -, hatelijk beweren dat. — *b*) bedriegen, misleiden.

διάβασις, εως, ἡ [διαβαίνω]. **1.** het oversteken, overgang, overtocht. — **2.** *meton.* : *a*) plaats waar men oversteekt, doorwaadbare plaats. — *b*) *middel om over te steken* : brug. — **διαβατέος, 3** [*verbaaladj. v. id.*], dien men moet oversteken. — **διαβατήρια,** ων, τά [διαβαίνω], offer vóór het overschrijden der grens. — **διαβατός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], dien men kan oversteken, doorwaadbaar.

δια-βεβαιόομαι, stellig verzekeren.

δια-βιάζομαι, met geweld dwingen.

δια-βιβάζω ● over iets heen doen gaan, overzetten.

δια-βιόω ● **1.** *onoverg.* : zijn geheele leven doorbrengen. — **2.** *overg.* : *een tijdruimte* geheel doorbrengen : δ. βίον.

δια-βλέπω ● **1.** duidelijk zien, scherp kijken. — **2.** *overdr.* : nauwkeurig toezien.

δια-βοάω, algemeen bekend -, beroemd maken.

διαβολή, ἡ [διαβάλλω]. **1.** *bedr.*: *a*) beschuldiging, verwijt; *gew.* : valsche beschuldiging, belastering, verdachtmaking. — *b*) *meton.* : aanleiding tot verdachtmaking, - tot een verwijt. — **2.** *lijd.* : *a*) het belasterd worden. — *b*) *meton.* : slechte naam. — **διάβολος,** 2 [*id.*]. **1.** lasterlijk. — **2.** ὁ δ. [—> *Lat.* diabolus —> *Ned.* duivel] (*hebraïsme*), duivel.

διαβόρος, 2 [διά, *wrt. v.* βιβρώσκω], opvretend, verterend.

δια-βουκολέω, *overdr.* : voortdurend *met ijdele hoop* voeden, paaien, bedriegen.

δια-βουλεύομαι, blijven beraadslagen.

δια-βρέχω ● doornat maken. — **διάβροχος,** 2, doornat.

δι-αγγέλλω ● [διά]. **1.** over een tusschenruimte heen berichten, *d. i.* een bericht zenden *of* gaan melden. — **2.** overal rond melden, alom verkondigen ; *med.* : elkander een bevel mededeelen, een bevel doorgeven.

δι-άγγελος, ὁ (δια-, over een tusschenruimte heen), bode ; *inz.* : spion.

δια-γελάω, uitlachen, bespotten.

δια-γίγνομαι ● *en* **-γιν-. 1.** *a*) *onoverg.* : blijven bestaan, in het leven blijven ; *dikw. met part. of bvn.* : voortdurend doen, niet ophouden met : διαγεγένηται διασκοπῶν ..., zijn leven lang heeft hij getheoretiseerd over ... — *b*) *overg.* : *een tijdruimte* doorbrengen. — **2.** *v. tijd* : er tusschen zijn, intusschen verloopen : δέκα ἐτῶν διαγενομένων, na verloop van ...

δια-γιγνώσκω ● *en* **-γιν-. 1.** *a*) door en door -, met zekerheid leeren kennen, erkennen. — *b*) onderscheiden. — **2.** *meton.* (*oorzaak voor gevolg*) : beslissen, uitspraak doen, *vrl in gerechtelijken zin.* — *b*) besluiten.

δια-γίνομαι, δια-γινώσκω = διαγιγν-.

διαγκυλίζομαι *en* **διαγκυλόομαι** [διά, ἀγκύλη], den vinger door de lus van den slingerriem der werpspies houden, de werpspies bij den riem houden.

δια-γλάφω, uithollen.

δια-γνωρίζω, overal bekend maken.

διάγνωσις, εως, ἡ [διαγιγνώσκω ; —> *Ned.* diagnose]. **1.** het onderscheiden, het erkennen. — **2.** *meton.* : oordeel, beslissing.

δια-γογγύζω, onder elkaar morren.

δι-αγορεύω [διά], duidelijk -, nadrukkelijk zeggen ; *met inf.* : bevelen.

διάγραμμα, τό [—> *Ned.* diagram]. **1.** teekening ; *inz.* : meetkundige figuur. — **2.** wat geschreven is ; *inz.* : edict. — **δια-γράφω** ● **1.** *a*) een streep halen door, doorschrappen. — *b*) *vd.* : opheffen : δ. νόμον. — **2.** *a*) teekenen, schetsen. — *b*) *overdr.* : in woorden uitbeelden.

δια-γρηγορέω, goed wakker worden.

δι-αγρυπνέω [διά], den geheelen nacht slapeloos doorbrengen.

δι-άγω ● [διά]. **I.** over iets heen brengen, overzetten. — **II. 1.** *overg.* : *a*) *een tijdruimte* doorbrengen : δ. τὸν βίον ; δ. ἡμέραν. — *b*) in een toestand houden. — **2.** *onoverg.* : [βίον, χρόνον *en dgl.*]. — *a*) den tijd -, zijn leven doorbrengen, zich in een toestand bevinden, zich staande houden, zich door een moeilijkheid heenslaan : ἀφ' ὧν δανείζεται, ἀπὸ τούτων -ει, met het geld, dat hij leent, slaat hij zich door ; *met part.* : zich in een blijvenden toestand bevinden, voortdurend doen : πίνοντες -ουσιν, zij doen niets dan ... — *b*) den tijd verkwisten, talmen.

διαγωγή, ἡ [διάγω], *met en zonder* βίου, het doorbrengen van het leven, levenswijze.

δι-αγωνίζομαι (δια-, over en weer), strijden met, wedijveren.

δια-δαίομαι ● **1.** verdeelen. — **2.** verscheuren.

δια-δάπτω, vaneenrijten.

δια-δατέομαι. 1. onder elkaar verdeelen. — **2.** *alg.* : verdeelen.

δια-δείκνυμι ● **1.** *overg.* : duidelijk laten zien, bewijzen. — **2.** *onpers.*, *ion.* διέδεξε, het was duidelijk.

δια-δέρκομαι ● iets door iets heen zien.

δια-δέχομαι ● (δια-, na een zekeren tijd). **1.** iets van een vorigen bezitter ontvangen, - overnemen, erven. — **2.** iem. opvolgen, aflossen.

δια-δέω ● [1. δέω], aan weerskanten binden, om-, vastbinden.

δια-δηλέομαι, zeer beschadigen, verscheuren.

διά-δηλος, 2, zeer duidelijk.

διάδημα, τό [διαδέω; —> *Ned.* diadeem]. **1.** hoofdband *om de tiara der Perzische koningen.* — **2.** *meton.* : koninklijke waardigheid.

δια-διδράσκω ◉ *ion.* **-ήσκω,** wegloopen.

δια-δίδωμι ◉ **1.** ver-, uitdeelen. — **2.** *overdr.* : *aan verscheiden personen* mededeelen : λόγον δ., een gerucht verspreiden.

δια-δικάζω (δια-, in de gedachte scheidend). **1.** een gerechtelijke uitspraak doen. — **2.** *med.* : zich -, een twistpunt laten berechten, een proces inspannen. — **διαδικασία,** ἡ, proces *over het prioriteitsrecht op een bezit of een vrijstelling.*

διαδοχή, ἡ [διαδέχομαι]. **1.** het overnemen *v. een vorigen bezitter.* — **2.** *a*) het opvolgen, het aflossen, onafgebroken opeenvolging. — *b*) *meton., concr.* : die opvolgt, - aflost, aflossende troepen. — **διάδοχος,** 2 [*id.*]. **1.** *a*) die *v. een vorigen bezitter* ontvangt, die overneemt. — *b*) opvolgend, aflossend : δ. αὐτῷ τῆς στρατηγίης, HDT., zijn opvolger in het kommando. — **2.** °*causatief* : die doet opvolgen : λύπη δ. κακῶν κακοῖς, een smart, die rampen na rampen meebrengt.

δια-δρηπετεύω, *ion.*, en **διαδρηστεύω,** *ion.* [διά, δρήστης], wegloopen.

δια-δύω ◉ *act.* (*alleen pr. en 2e ao.*) *en* (*gew.*) *med.* **1.** door iets heen dringen, -sluipen. — **2.** aan iem. *of* iets (τινα, τι) ontkomen.

διάει, H., *3 enk. impf. v.* δι-άημι.

δια-είδομαι [-ϝειδ-] (*εἴδω ◉). **1.** zich duidelijk laten zien. — **2.** duidelijk laten zien.

δια-ειπέμεν, *z.* 1. διεῖπον.

δια-ζάω ◉ **1.** *een tijdruimte* doorbrengen : °δ. τὸν βίον. — **2.** in het leven blijven, zijn leven rekken.

δια-ζεύγνυμι ◉ scheiden. — **διάζευξις,** εως, ἡ, scheiding.

διάζωμα, τό, gordel, schort. — **δια-ζώννυμι** ◉ **1.** omgorden : -υμαι τὴν ἐσθῆτα, zich omgorden met...; ... opschorten. — **2.** *overdr.* : omsingelen.

δι-άημι ◉ door iets heen waaien.

δι α-θεάομαι. 1. goed bekijken. — **2.** *overdr.* : nauwkeurig overwegen.

δια-θειόω, met zwavel zuiveren, zwavelen.

διάθεσις, εως, ἡ [διατίθημι]. **1.** *a*) het uiteen -, het ordelijk plaatsen, het in orde brengen, schikking. — *b*) *alg.* : inrichting. — **2.** *meton., lijd.* : *a*) de manier, waarop iets geplaatst is, gesteldheid. — *b*) *overdr.* : gezindheid, stemming; *alg.* : toestand. — **διαθέτης,** ου, ὁ, die in orde brengt.

δια-θέω ◉ **1.** *a*) heen en weer loopen. — *b*) *met acc.* : doorloopen. — **2.** over een ruimte loopen : δ. τινί, (wedijverend) met iem. -, om het hardst loopen.

διαθήκη, ἡ [διατίθημι; *eig.* : schikking], *overdr.* **1.** uiterste wilsbeschikking, testament. — **2.** verbond.

δια-θορυβέω, geheel in rep en roer brengen.

δια-θρυλέω, rondvertellen.

δια-θρύπτω ◉ **1.** stukslaan. — **2.** *overdr.* : knakken, fnuiken, ontzenuwen, verweekelijken.

δι-αιθριάζει, *onpers.*, het wordt helder.

δίαιμος, 2 [διά, αἷμα], met bloed vermengd, bloederig. — **διαίμων,** 2 [*id.*], bloeddorstig.

διαίνω, *ao.* ἐδίανα (*ion.* ἐδίηνα), bevochtigen.

διαίρεσις, εως, ἡ. **1.** scheiding, verdeeling, indeeling. — **2.** *overdr.* : het onderscheiden : δ. τῶν ὀνομάτων, synonymie. — **δι-αιρέω** ◉ [διά]. **I.** uit elkaar nemen — **1.** *a*) scheiden, breken, splitsen : λαγὸν δ., HDT., een haas opensnijden. — *b*) *inz.* : uit elkaar rukken, sloopen : τείχη δ. — **2.** verdeelen, toedeelen. — **II.** *overdr.* **1.** uiteenzetten, verklaren, bepalen. — **2.** *a*) onderscheiden, ontleden. — *b*) *meton.* : beslissen, *een vraag* oplossen.

δι-αίρω ◉ [διά], opheffen.

δι-αισθάνομαι ◉ [διά], scherp waarnemen, grondig leeren kennen.

δι-αΐσσω, *ion.* = διᾴσσω.

δίαιτα, ἡ [—> *Ned.* dieet]. **I. 1.** levenswijze; *inz.* : dieet. — **2.** *meton., concr.* : *a*) levensonderhoud, leeftocht. — *b*) woning, verblijfplaats. — **3.** *overdr.* : *a*) *in zedelijken zin* : levenswandel. — *b*) omgang, betrekkingen. — **II.** *vrl te Athene* : scheidsrechterlijke uitspraak.

διαιτάω, ήσω, διῄτησα en -εδιῄτησα, δεδιῄτηκα; *pass.* διῃτήθην, δεδιῄτημαι. — *augm. alsof het samengesteld was met* διά; *de samenst. hebben gew. dubbel augm.* : -εδιῃ-, -εδεδιῃ-; *ion. geen augm.* : διαιτώμην, διαιτήθην. — [δίαιτα].

I. 1. *act.* : een dieet voorschrijven, verplegen. — **2.** *med. met pass. ao.* : *a*) een *bepaalde* levenswijze hebben, zijn leven *op een bepaalde wijze* doorbrengen : νόμιμα (*inwendig voorw.*) δεδιῄτημαι, ik heb volgens de wet geleefd. — *b*) ergens verblijven, - wonen.

II. 1. scheidsrechter zijn. — **2.** als

scheidsrechter beslissen. — *vd.* : *a*) beslechten. — *b*) *alg.* : regelen.

διαιτητής, οῦ, ὁ [διαιτάω], scheidsrechter.

δια-καθαρίζω, geheel reinigen.

δια-καίω ● geheel verbranden, verschroeien.

δια-καρτερέω, tot het eind volharden, het uithouden.

δια-κεάζω, doorklooven.

διά-κειμαι ● [*eig.* : uit elkander -, in een zekere orde liggen]. **1.** zich in een toestand bevinden ; *dikw.* = *pf. pass. bij* διατίθημι : in een toestand gebracht zijn : ὁρᾶτε ὡς δ. ὑπὸ τῆς νόσου ; *onpers.* : ἄμεινον ὑμῖν -κείσεται, gij zult er beter bij varen. — **2.** *overdr.* : gezind -, gestemd zijn, zich in een verhouding bevinden tot : εὖ δ. τινι, iem. gunstig gezind zijn ; *soms v. de gezindheid welke iem. h. grammatisch onderw. toedraagt* : φιλικῶς οἰόμενος -κεῖσθαι Τισσαφέρνει, meenende dat T. hem genegen was.

δια-κείρω ● **1.** doorsnijden. — **2.** *overdr.* : te niet doen, verijdelen.

δια-κελεύομαι. 1. *a*) aanmoedigen. — *b*) *abs.* : elkander aanmoedigen. — **2.** aanraden, bevelen. — **διακελευσμός,** ὁ, onderlinge aanmoediging.

διά-κενος, 2, er tusschen -, in het midden ledig, hol : -ον (*bw.*) δέρκομαι, met de oogholten kijken (*v. een geraamte*).

δια-κινδυνεύω. 1. *a*) zich ten volle aan het gevaar blootstellen. — *b*) een laatste poging wagen. — **2.** grootelijks kans loopen (*in gunstigen en ongunstigen zin*).

δια-κινέω [*eig.* : heftig bewegen], *overdr.* **1.** opruien. — **2.** prikkelen (*de eerzucht en dgl.*).

δια-κλάω ● [2. κλάω], stukbreken.

δια-κλέπτω ● **1.** *pass.* : gestolen en *onder de dieven* verspreid worden. — **2.** *overdr.* : *a*) heimelijk *aan h. gevaar* onttrekken. — *b*) verzwijgen.

δια-κληρόω. 1. laten loten. — **2.** *med.* : onder elkaar loten.

δια-κλίνω ● **1.** zich afwenden van. — **2.** *overdr.* : ontwijken, weigeren.

δια-κλύζω, geheel bespoelen.

δια-κναίω. 1. *a*) stukkrabben. — *b*) verbrijzelen. — **2.** *overdr.* : folteren, te gronde richten.

δια-κομίζω. 1. overbrengen, -zetten. — **2.** *een afstand* afleggen.

διακονέω, ήσω, ἐδιακόνησα, δεδιακόνηκα († *augm.* διηκ-, *alsof het samengesteld was met* διά). [διάκονος]. — **1.** *onoverg.* (*act., soms med.*) : dienstbaar zijn, een dienst verrichten, iem. (τινι) dienen, dienst bewijzen. — **2.** *overg* : iets voor iem. (τινί τι) doen. — **διακονία,** ἡ [*id.*], het dienen, dienst. — **διακονικός,** 3 [*id.*]. **1.** het dienen betreffend. **2.** geschikt voor den dienst.

διακονίομαι [διά, κόνις], zich goed met zand inwrijven.

διάκονος, ὁ, ἡ [—> *Ned.* diaken], dienaar dienares.

δια-κόπτω ● **1.** doorhouwen, stuk hakken. — **2.** *overdr.* : *a*) *de vijandelijke gelederen* doorbreken. *b*) onderbreken : † φωνὴ -ομένη, stokkende stem.

διακόσιοι, αι, α, tweehonderd.

δια-κοσμέω. 1. in orde brengen (*door uiteen te plaatsen*), ordenen : ἐς δεκάδας δ., H., in groepen van tien verdeelen. — **2.** volledig -, goed in orde brengen : μέγαρον διεκοσμήσαντο, H.

δι-ακούω ● [διά]. **1.** ten einde toe aanhooren. — **2.** nauwkeurig -, oplettend aanhooren ; *inz.* : iem.s toehoorder -, -leerling zijn. — **3.** *alg.* : hooren, vernemen.

δι-ακριβόω [διά], uiterst nauwkeurig bewerken.

διακριδόν, *bw.* [διακρίνω, -δόν], op bizondere wijze, bij uitstek ; *vd.* : beslist ; *gew. bij een superl.*

δια-κρίνω ●

I. 1. vaneenscheiden, scheiden. — **2.** *pass.* (*benevens de eigenlijke lijd. beteek.*) : zich scheiden van, uiteengaan (*als vijanden of in vrede*).

II. *overdr.* : onderscheiden. — **1.** *met de oogen of met een ander zintuig* : -ει τὸ σῆμα ἀμφαφόων, H., hij onderscheidt het merk op den tast. — **2.** *met d. geest* : *a*) δ. ὁπότερος ἀληθῆ λέγει ; -ων οὐδένα, zonder aanzien der personen ; *vd.* : uitkiezen. — *b*) *meton.* : uitspraak doen, beslissen : *α*) *v. d. rechter* : *een geschilpunt* (*na de waarheid onderkend te hebben*) beslissen : δίκην δ. ; *ook v. scheidsrechters.* — *β*) *bij uitbr.* : door de wapenen beslissen.

διάκρισις, εως, ἡ [διακρίνω]. **1.** scheiding. — **2.** *overdr.* : *a*) het onderscheiden. — *b*) *vd.* : beslissing.

δια-κρούω ● **1.** *a*) door iets heen slaan. — *b*) er tusschen in slaan. — **2.** *med.* : van zich afstooten, afwijzen, zich verzetten tegen.

διάκτορος, ὁ, *missch.* [δι άγω], begeleider, bode ; *of* [διά ; *vw.* κτέρας], uitdeeler van rijkdom.

δια-κυκάω, dooreenmengen.

δια-κωλύω, verhinderen, beletten.

δια-λαγχάνω ● **1.** door het lot verdeelen. — **2.** door het lot verkrijgen.

δια-λαλέω. 1. onder elkaar praten. – **2.** *overg.*: onder elkaar bespreken.

δια λαμβάνω ● **1.** uiteennemen, deelen, scheiden, verdeelen.— **2.** *a*) aan weerskanten grijpen. — *b*) *met meervoudig of coll. onderwerp*: iem. in hun midden plaatsen.

δια-λάμπω. 1. door iets heen schijnen, doorschemeren. — **2.** *overdr.*: *a*) stralen *v. vreugde.* — *b*) *v. een goede eigenschap*: uitblinken.

δια-λανθάνω ● geheel verborgen -, - onbekend zijn, ontgaan aan : ἐσέρχεται διαλαθών, heimelijk.

διαλγής, 2 [διά, ἄλγος], hevige smart lijdend.

δια-λέγω ● **I.** uitlezen, uitkiezen. — **II.** *overdr. med.* (λέγω, B). — **1.** *onoverg.*: *a*) zich onderhouden met, van gedachten wisselen, onderhandelen. — *b*) *inz.*: een wetenschappelijk onderhoud hebben : τὸ -εσθαι, de kunst van het wetenschappelijk gesprek, dialektiek. — **2.** *overg.*: *a*) zeggen. — *b*) bespreken. — *c*) met zichzelf bespreken, overleggen, H.

δια-λείπω ● **I.** *overg.*: er tusschen laten. — **1.** *v. ruimte* : *een tusschenruimte* laten ; *onoverg.*: πίτυες -ουσαι, pijnboomen, die een tusschenruimte lieten, - uit elkaar stonden. — **2.** *overdr. v. tijd* : laten verloopen : δ. χρόνον ; *onoverg.*: οὐ διέλειπον [χρόνον] ζητῶν, ik onderzocht zonder ophouden. — **II.** *onoverg.* : er tusschen gelaten zijn, - liggen. — **1.** *v. ruimte* : τὸ -λεῖπον, tusschenruimte. — **2.** *overdr. v. tijd* : -λιπούσης ἡμέρας, na verloop van één dag.

διαλεκτικός, 3 [διαλέγομαι; —> *Ned.* dialektiek]. **1.** *a*) het gesprek betreffend. — *b*) ἡ -ή [τέχνη], de kunst om een gesprek te voeren, *inz.* om een wetenschappelijk gesprek te voeren, dialektiek. – **2.** voor de dialektiek geschikt. — **διαλεκτικῶς,** *bw*, *comp.* -ώτερον, in den trant der conversatie.

διάλεκτος, ἡ [διαλέγομαι ; —> *Ned.* dialekt]. **1.** het spreken, gesprek. — **2.** *meton.* : *a*) wijze van spreken. — *b*) † *door een verdere meton.* (*abstract voor concr.*) : dialekt.

διά-λευκος, 2, in het midden wit.

δια-λιμπάνω = διαλείπω.

διαλλαγή, ἡ. **1.** verandering. — **2.** *inz.* : verzoening.— **δι-αλλάσσω** ● *att.* **-άττω. 1.** ruilen, in ruil geven, - nemen. – **2.** *a*) veranderen. — *b*) *inz.*: iem.s gezindheid veranderen ; *vd.* : verzoenen; *pass.* : zich met elkaar verzoenen.

δια-λογίζομαι ● nauwkeurig berekenen, overwegen, nadenken over. – **διαλογισμός,** ὁ. **1.** overleg, gedachte. — **2.** twijfel.

διάλογος, ὁ [διαλέγομαι ; —> *Ned.* dialoog], gesprek.

δια-λοιδορέομαι, nu den een, dan den ander uitschelden.

δια-λυμαίνομαι ● **1.** wreed mishandelen. — **2.** *overdr.* : zeer benadeelen.

διάλυσις, εως, ἡ [διαλύω]. **1.** het losmaken, scheiding : δ. γεφυρῶν, het afbreken der bruggen. — **2.** *overdr.* : *a*) het oplossen, het beëindigen *v. een toestand* : het bijleggen *v. een twist*, breuk *v. een overeenkomst enz.* — *b*) het oplossen *v. een probleem*, het verklaren *v. een orakel.*

δια-λύω (δια-, naar verschillende kanten). **I. 1.** *a*) oplossen, losmaken, scheiden ; *ook*: stukslaan. — *b*) *pass.*: sterven. — **2.** iets, dat gespannen is, losmaken : † γλῶττα -ομένη, verlamde tong. — **3.** *a*) uiteen doen gaan : *een vergadering* opheffen, *een leger* ontbinden, *enz.* — *b*) *pass.* : uiteengaan. — **II.** *overdr.* : ontbinden, een eind maken aan, te niet doen : -ομαι τὴν ξεινίην, HDT., de gastvriendschap verbreken ; ἔχθραν -ω *en med.* -ομαι, bijleggen ; *vd. met acc. v. d. pers.* : verzoenen ; δ. διαβολήν, een beschuldiging ontzenuwen; een schuld afbetalen ; *enz.*

δια-λωβάω, verminken.

δια-μαλάσσω, *att.* **-άττω,** geheel doorweeken.

δια-μαντεύομαι, zich een voorteeken laten geven.

δι-αμαρτάνω ● [διά]. **1.** heelemaal missen, - niet treffen. — **2.** heelemaal niet verkrijgen, verliezen. — **3.** zich geheel vergissen.

διαμαρτυρία, ἡ, † plechtige verzekering. — **δια-μαρτύρομαι. 1.** goden en menschen tot getuigen nemen, plechtig verzekeren. — **2.** bezweren, smeeken.

δια-μασάομαι, stukkauwen.

δια-μαστιγόω, met zweepslagen verscheuren.

διαμαχετέον *en* **-ητέον** [*verbaaladj.*], waartegen men zich moet verzetten. — **δια-μάχομαι** ● **1.** hardnekkig -, tot het uiterste strijden. — **2.** *overdr.* : zich krachtig inspannen *voor of tegen iets*, hardnekkig staande houden, - weigeren.

δι-αμάω [διά], doorsnijden.

δι-αμείβω ● [διά] *en med.*, ruilen, in-, verruilen.

δια-μειδιάω, glimlachen.

δια-μέλλω ● altijd op het punt zijn om, altijd dralen.

δια-μένω ● ergens -, in een toestand blijven, blijven bestaan.

δια-μερίζω. 1. verdeelen, uitdeelen; *med.*: onder elkaar verdeelen. — **2.** *overdr.*: *a*) *pass.*: oneenig worden. — *b*) *iem.s gedachten* verstrooien. — **διαμερισμός,** ὁ. **1.** het verdeelen. — **2.** *overdr.* : verdeeldheid.

δια-μετρέω. 1. *a*) meten om te verdeelen, toemeten.— *b*) *med.*: onder elkaar verdeelen. — **2.** (nauwkeurig) uitmeten. — **διαμετρητός,** 2 [*verbaaladj.*], afgemeten.

διάμετρος, 2 [διά, μέτρον; —> *Ned.* diameter]. **1.** diametraal. — **2.** ἡ δ. [γραμμή], diameter, diagonaal.

δια-μηχανάομαι, het sluw aanleggen.

δι-αμιλλάομαι [διά], zich tegen elkaar inspannen: wedijveren, redetwisten.

δια-μιστύλλω, in stukken snijden.

δια-μνημονεύω. 1. blijvend in het geheugen bewaren, zich goed herinneren. — **2.** gedenken, vermelden.

δια-μοιράω *en med.*, verdeelen; *vd.* : verscheuren.

διαμπάξ, *bw.* [διά, ἀνά, *vw.* πήγνυμι], dwars door, door en door.

δι-αμπερές, *bw.* [διά]. **1.** door ... heen. — **2.** *a*) *v. ruimte* : onafgebroken. — *b*) *overdr.* : *α*) *v. tijd* : voortdurend. — *β*) geheel en al.

δια-μυθολογέω (μῦθος = *hier* : λόγος), gemoedelijk met elkaar praten.

δι-αναγιγνώσκω ● geheel doorlezen.

δι-αναπαύω ● [διά], even laten rusten.

δια-ναυμαχέω, een beslissenden zeeslag leveren.

δι-άνδιχα, *bw.* [διά]. **1.** in tweeën, naar twee kanten : σοὶ δ. δῶκε, H., hij gaf het u in tweeën gedeeld, - één van beide. — **2.** *overdr.*: δ. μερμήριξε, H., hij weifelde tusschen twee besluiten.

διανεμητέον [*verbaaladj.*], men moet verdeelen. — **δια-νέμω** ● **1.** ver-, toedeelen.— **2.** *med.* : onder elkaar verdeelen.

δια-νεύω, toewenken.

δια-νέω ● *en* **δια-νήχομαι,** overzwemmen.

δι-ανίστημι ● [διά]. **1.** *overg.* (*pr.*, *impf.*, *f.*, *1e ao.*): doen opstaan. — **2.** *onoverg.* (*2e ao.*, *pf.*) *en med.* : opstaan.

δια-νοέομαι, νοήσομαι, διενοήθην, διανενόημαι [*eig.* : in zijn geest heen en weer wenden, volvere animo]. — **1.** *a*) *onoverg.* : denken, nadenken; *inz. met bw.* : *op deze of gene wijze over iem.* denken. — *b*) *overg.* : iets in den geest hebben, overwegen. — **2.** aan iets denken om het uit te voeren, in den zin hebben, bedoelen. — **διανόημα,** τό. **1.** datgene waaraan men denkt, gedachte. — **2.** waaraan men denkt om het uit te voeren, besluit. — **διανόησις,** εως, ἡ. **1.** het denken, het nadenken. — **2.** *meton.* : gedachte.

διάνοια, ἡ [διανοέομαι]. **I.** het denken, het overwegen. — **II.** *meton.* **1.** *a*) denkvermogen, verstand. — *b*) *alg.* : ziel, gemoed. — **2.** denkwijze, gezindheid, stemming. — **3.** datgene, waaraan men denkt : *a*) gedachte. — *b*) besluit, bedoeling, voornemen, plan.

δι-ανοίγω ● [διά]. **1.** openen ; *fig.*: † αὐτῶν διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί, *d. i.* zij begrepen. — **2.** † *overdr.* : uitleggen, verklaren.

διανομή, ἡ [διανέμω]. **1.** het verdeelen.— **2.** *meton.*, *concr.*: uitdeeling *aan h. volk.*

δια-νυκτερεύω, den geheelen nacht doorbrengen.

δι-ανύω [διά], geheel voltooien; *abs. met part.*: διήνυσεν ἀγορεύων, H., hij kwam klaar met zijn verhaal.

διαπαντός, *bw.* [διὰ παντός], voortdurend.

δια-πασσαλεύω, met uitgespreide armen en beenen vastspijkeren.

δι-απειλέω [διά], hevig bedreigen.

διάπειρα, ἡ, het beproeven, proef. — **δια-πειράομαι,** *med. met ao. pass.*, beproeven, op de proef stellen.

δια-πείρω ● door iets heen drijven.

δια-πέμπω ● **1.** van een plaats naar een andere zenden, toezenden. — **2.** overal heen zenden.

δια-περαίνω ● ten einde brengen.

δια-περαιόω. 1. overzetten, brengen over. — **2.** ° κολεῶν διεπεραιώθη ξίφη, de zwaarden werden uit (*lett.* : door ... heen) de scheeden getrokken.

δια-περάω, over -, door iets heen gaan, oversteken, overtrekken.

δια-πέρθω ● geheel verwoesten.

δια-περονάω, door iets heen drijven.

δια-πέτομαι ● **1.** door -, over iets heen vliegen, wegvliegen. — **2.** *overdr.* : zich snel bewegen over, - door : snel doorvaren *enz.*

δια-πίμπλημι ● *pass.* **1.** geheel vol geraken. — **2.** *overdr.* : *iets of iem.* beu worden.

δια-πίπτω ● **1.** er door vallen, wegglijden, -sluipen. — **2.** uiteenvallen, zich oplossen.

δια-πιστεύω, toevertrouwen.

δια-πλέκω ● **1.** door iets heen vlechten. — **2.** afvlechten; *fig.*: δ. τὸν βίον, het levensweefsel voltooien, den levensdraad afspinnen.

δια-πλέω ● overvaren.

δια-πλήσσω ● stukslaan, in stukken hakken.

δια-πλίσσω, wijd uiteenzetten; ° διαπεπλιγμένος, wijdbeens gaande.

διάπλοος-ους, οος-ους, οον-ουν [διαπλέω], onafgebroken varend.

δια-πνέω ● **1.** door iets heen waaien. — **2.** *pass.*: door den wind meegevoerd worden, verwaaien.

δια-ποίκιλος, 2, geheel bont.

δια-πολεμέω, den oorlog voortzetten, - beëindigen.

δια-πομπεύω, tot het eind deelnemen aan een optocht.

δια-πονέω. **1.** *overg.*: met inspanning -, met moeite verrichten, - tot stand brengen. — **2.** *onoverg. en med.*: zich moeite geven, zich inspannen, hard werken.

διαπόντιος, 2 [διὰ πόντου]. **1.** overzeesch. — **2.** de zee overschrijdend.

δια-πορεύω. **1.** er over brengen. — **2.** (*gew.*) *med. met pass. ao.*: er over -, er door trekken, doorreizen.

δι-απορέω [διά] *en med.*, in groote verlegenheid -, - onzekerheid zijn.

δια-πορθέω, geheel verwoesten, vernietigen.

δια-πορθμεύω. **1.** *overg.*: er over zetten, overbrengen. — **2.** *onoverg.*: oversteken.

δια-πραγματεύομαι, voor iets moeite doen (δια-, tot het doel bereikt is): grondig onderzoeken, door handel verdienen.

δια-πράσσω ● *att.* **-άττω,** *ion.* **-ήσσω.** **I. 1.** *a*) geheel voltooien, verrichten, ten einde -, tot stand brengen, doorzetten, doordrijven: -ομαι εἰρήνην; δ. κέλευθον. H., een weg afleggen; -εται ὥστε μὴ κολάζεσθαι, hij bewerkt het dat hij niet gestraft wordt, hij weet aan de straf te ontkomen; -ομαί τι παρά τινος, verkrijgen; *abs.*: οὔ τι διαπρήξαιμι λέγων, H., ik zou niet klaar komen met mijn verhaal; οὕτω -ονται, zoo gaan zij te werk. — *b*) *een tijdruimte* ten einde brengen, - doorbrengen. — **2.** trachten te bewerken, nastreven.

II. *med.* (δια-, met elkaar), onderhandelen: περὶ σπονδῶν -εσθαι.

διαπρεπής, 2, zich onderscheidend, uitmuntend, prachtig. — **δια-πρέπω,** zich onderscheiden te midden van, uitblinken, schitteren. — **διαπρεπῶς,** *bw.*, prachtig.

διαπρήσσω, *ion.* = διαπράσσω.

διαπρηστεύω, *wschl.*: hoonen, spotten.

δια-πρό. **1.** *bw.*: er door en *aan d. anderen kant* uitstekend, er door heen. — **2.** *vrz. met gen.*: door iets heen.

διαπρύσιος, 3, *gew. bw.* **-ιον.** **1.** *v. ruimte*: ver -, diep doordringend. — **2.** *overdr. v. klank*: doordringend.

δια-πταίω (*eig.*: voortdurend aanstooten), *overdr.*: stotteren.

δια-πτοέω *en* **-πτοιέω,** van schrik doen uiteenstuiven.

δια-πτύσσω ● ontvouwen, openvouwen. — **διαπτυχή,** ἡ. **1.** vouw. — **2.** *meton., concr.*: het samengevouwene: ° γραμμάτων -αί, toegevouwen brief.

δια-πτύω. **1.** wegspuwen. — **2.** *overdr.*: bespuwen, verafschuwen. — **δια-πυκτεύω** (δια-, met elkaar). **1.** met de vuist vechten. — **2.** *overdr.*: in botsing komen, twisten met.

δια-πυνθάνομαι ● nauwkeurig uitvorschen, navraag doen.

διάπυρος, 2 [διά, πῦρ]. **1.** doorgloeid, in vlam staand. — **2.** *overdr.*: vurig.

δια-πωτάομαι, wegvliegen.

δι-αράσσω ● [διά], doorslaan.

δια-ρήσσω = διαρρήσσω.

δι-αρθρόω [διά]. **1.** door geledingen scheiden. — **2.** *overdr., act. en med.*: *a*) articuleeren: δ. φωνήν. — *b*) door articuleeren voortbrengen: δ. ὀνόματα.

δι-αριθμέω [διά], optellen.

δι-αρκέω ● [διά]. **1.** geheel voldoende zijn. — **2.** *a*) sterk genoeg zijn. — *vd. b*) het uithouden. — **διαρκής,** 2, toereikend.

δι-αρπάζω ● [διά]. **1.** rooven: δ. χρήματα. — **2.** *a*) uitplunderen: δ. πόλιν. — *b*) *alg.*: verwoesten.

δια-ρραίω [ῥαίω] (διαρραίσεσθαι, H., *med. f. inf. met lijd. beteek.*), geheel verbrijzelen.

δια-ρρέω ● [ῥέω]. **I. 1.** doorstroomen, doorvloeien: διὰ τοῦ μέσου ποταμὸς -εῖ. — **2.** *v. een schip*: laten doorvloeien, lek zijn. — **II. 1.** uiteenvloeien. — **2.** *inz.*: *a*) in staat van ontbinding verkeeren. — *b*) *overdr.* ° *v. de dankbaarheid*: vervloeien.

δια-ρρήγνυμι ● [ῥήγνυμι]. **1.** *overg.*: doorbreken, verbrijzelen, openscheuren. —

2. *onoverg.* (2e *pf.* διέρρωγα) *en pass.*: *a*) barsten, scheuren.— *b*, *overdr.* : barsten *v. woede en dgl.*

διαρρήδην, *bw.* [διά, *vw.* ἐρρήθην], uitdrukkelijk, openlijk.

†**δια-ρρήσσω** [ῥήσσω] = διαρρήγνυμι.

δια-ρριπτέω [ῥιπτέω] *en* **δια-ρρίπτω** ● [ῥίπτω] (*iter. impf.* διαρρίπτασκεν, H. . **1.** er door heen schieten. — **2.** uiteen -, naar alle kanten werpen. — **διαρριφή,** ἡ, *en* **διάρριψις,** εως, ἡ, het uiteenwerpen.

διαρροή, ἡ [διαρρέω] (*eig.*: het doorstroomen), *meton.*: kanaal waardoor iets stroomt.

δια-ρρυθμίζω [ῥυθμίζω], in orde brengen.

διαρρώξ, ῶγος, *m. vr. bvn.* [διαρρήγνυμι], af-, uitgebrokkeld, uitgevreten.

δια-σαλεύω. **1.** uiteenschudden. — **2.** *overdr.* : in rep en roer brengen.

διασαφέω [διά, σαφής], duidelijk laten zien, - maken. — **διασάφησις,** εως, ἡ, het verklaren *b. v. van een droom.*

δια-σείω ● **1.** heen en weer -, hevig schudden. — **2.** *overdr.* : *a*) *de gemoederen* schokken. — *b*) *mishandelen om geld* af *te* persen (*vgl. Lat.* concussio, *Ned.* uitschudden).

***δια-σεύομαι** (H. *alleen* 2e *ao.* διέσσυτο), er door ijlen, - vliegen.

δια-σημαίνω ● van op een afstand een teeken geven, door een teeken aanwijzen, duidelijk te kennen geven.

διάσημος, 2 [διά, σῆμα]. **1.** goed verneembaar, duidelijk. — **2.** uitstekend, prachtig.

δια-σήπομαι ● *pass.*, geheel verrotten.

Διάσια, ων, τά [Διός, *gen. v.* Ζεύς], Diasiën, *een Zeusfeest te Athene.*

δια-σιλλαίνω, hoonen.

δια-σιωπάω, blijven zwijgen.

δια-σκάπτω ● doorgraven, -steken, sloopen.

δια-σκεδάννυμι ● **1.** verstrooien, uiteendrijven : στρατὸν δ., ontbinden; σχεδίην θύελλα διεσκέδασε, H., de storm verbrijzelde het vlot. — **2.** *overdr.* : te niet doen : ° δ. νόμους.

δια-σκέπτομαι, door en door -, grondig onderzoeken.

δια-σκευάζω. **1.** aan alle kanten -, goed in orde brengen. — **2.** *med.* : zijn eigen zaken -, zich in orde brengen, zich voorbereiden, zich uitrusten. — **δια-σκευωρέω,** inrichten.

δια-σκηνέω *en* **-όω.** **1.** *overg.* : over kwartieren verdeelen, inkwartieren. — **2.** *onoverg.* : zich over kwartieren verdeelen, zijn kwartieren opzoeken.

δια-σκίδνημι (*slechts enkele vormen*) = διασκεδάννυμι.

δια-σκοπέω. **1.** nauwkeurig beschouwen, grondig onderzoeken. — **2.** *act. en med.*: (bij zichzelf) overleggen.

διασκοπιάομαι [διά, σκοπιά], nauwkeurig bespieden, - waarnemen.

δια-σκορπίζω. **1.** verstrooien. — **2.** verkwisten.

διασπασμός, ὁ. **1.** *bedr.* : het uiteenrukken. — **2.** *lijd.* : het uiteenraken, *b. v. van troepen.* — **δια-σπάω** ● **1.** *a*) uiteenrukken : χωρία διεσπασμένα, vol kloven. — *b*) van elkander scheiden. — **2.** *overdr.* : te niet doen : νόμους δ.

δια-σπείρω ● **1.** *a*) verdeelen, verstrooien, verspreiden.— *b*) *pass.* : uiteengaan, -loopen, -spatten. — **2.** verkwisten.

δια-σπουδάζω *en med.* : zich moeite geven.

δι-ᾴσσω ● *att.* **-ᾴττω** [δι-αΐσσω ; διά], snel door -, snel over iets heen gaan, -stormen, - springen.

δια-στασιάζω, oneenig maken, tegen elkaar ophitsen.

δια-στέλλω ● scheiden.

δια-στοιβάζω, er tusschen stoppen.

δια-στρέφω ● **1.** verdraaien, verwringen. —**2.** *overdr* : *a*) verdraaien : δ. τἀληθές. — *b*) afkeerig maken. — *c*) † *in zedelijken zin*: διεστραμμένος, verkeerd, bedorven. — **διάστροφος,** 2. — **1.** verdraaid, ontwricht. — **2.** *overdr.* : ° φρένες -οι, verdwaasde geest.

δια-σύρω ● **1.** uiteenrukken. — **2.** *overdr.*: hoonen, bespotten.

διασφάξ, άγος, ἡ [διά, σφάζω ; *eig.* : met geweld gemaakte opening], rotskloof.

δια-σφενδονάω, uiteenslingeren.

δια-σχηματίζω, vormen.

δια-σχίζω, splitsen, vaneenscheuren.

δια-σῴζω ● **1.** behouden door iets heen -, - uit iets brengen, redden. — **2.** *overdr.* : bewaren, trouw blijven aan, handhaven.

διάταγμα, τό [διατάσσω], verordening, bevel.

διάταξις, εως, ἡ [διατάσσω]. **1.** (verdeeling en) opstelling. — **2.** *overdr.* : schikking, regeling, inrichting.

δια-ταράσσω, *att.* **-άττω,** in verwarring -, in opschudding brengen, iem. opschrikken.

διάτασις, εως, ἡ [διατείνω], het spannen, het uitrekken.

δια-τάσσω ● *att.* **-άττω. 1.** (verdeelend) ordenen, ieder op zijn plaats zetten. — *inz.* : *a*) in slagorde plaatsen. — *b*) hier en daar plaatsen. — **2.** *overdr.* : *a*) zijn gedachten schikken. — *b*) vaststellen, bevelen.

δια-τείνω ● **I.** *overg.* **1.** uitstrekken : *δ. τὰς χεῖρας ἐπί τι.* — **2.** met kracht spannen : *δ. τόξον.* — **II.** *onoverg. en med.* **1.** zich uitstrekken, reiken tot. — **2.** *overdr.* : *a*) *act. en med.* : zich inspannen. — *b*) *med.* : met nadruk verzekeren.

δια-τειχίζω, door een muur versperren.— **διατείχισμα,** *τό*, scheidsmuur.

δια-τελευτάω, ten einde brengen.

δια-τελέω ● **1.** *overg.* : (geheel) voltooien: *δ. τὸν βίον* ; *δ. τὴν ὁδόν*, den geheelen weg afleggen. — **2.** *onoverg.* : tot het eind in een toestand blijven, - blijven doen : *μανθάνων διετέλεσας*, gij hebt onafgebroken geleerd; *δ.* [*τὴν ὁδὸν*] *πρὸς ὕδωρ*, doormarcheeren tot men water aantreft. — **διατελής,** 2, voortdurend.

δια-τέμνω ● **1.** doorsnijden, -hakken. — **2.** *alg.* : verminken.

δια-τετραίνω ● doorboren.

δια-τήκω ● doen smelten ; *pass.* : smelten.

δια-τηρέω. 1. een tijdlang -, tot het eind -, zorgvuldig bewaren, - handhaven.— **2.** *overdr.* : goed acht geven.

δια-τίθημι ● **I. 1.** uiteenleggen, ieder op een bepaalde plaats zetten. — **2.** *inz.*, *med.*: zijn waar ten verkoop uiteenleggen, - uitstallen, te koop bieden. — **II.** *overdr.* **1.** *a*) regelen, inrichten. — *b*) *med.* : zijn eigen zaken regelen, er over beschikken ; *inz.* : *διαθήκας -εμαι*, zijn testament maken ; *-εμαι alleen* : bij testament bepalen, - vermaken. — **2.** in een toestand -, in een stemming brengen.

δια-τινάσσω, hevig schudden : *σχεδίην δ.* H., een vlot verbrijzelen.

δια-τμήγω ● **1.** doorsnijden, aan stukken snijden. — **2.** *een leger enz.* in tweeën scheiden ; *pass.* : uiteengaan.

διάτορος, 2 [*διά*, *τείρω*]. **1.** *bedr.* : doorborend. — **2.** *lijd.* : doorboord.

δια-τρέπω ● **1.** *iem. v. iets* afbrengen. — **2.** verdraaien, bederven.

δια-τρέφω ● een tijdlang -, blijvend voeden, onderhouden.

δια-τρέχω ● **1.** heen en weer loopen. — **2.** vlug doorloopen, *ook overdr.*

δια-τρέω ● van schrik uiteenstuiven.

διατριβή, *ἡ* [*διατρίβω* ; *eig.* : het stukwrijven], *overdr.* **1.** het verbruiken -, het doorbrengen van den tijd : *a*) het zich ergens ophouden, verblijf. — *b*) vertraging, oponthoud, uitstel. — **2.** *meton.* : *a*) datgene, waarmee men den tijd doorbrengt, bezigheid : studie, omgang, onderhoud, tijdverdrijf *enz.* — *b*) plaats, waar men den tijd doorbrengt, verblijfplaats.

δια-τρίβω ● **I.** stuk-, fijnwrijven. — **II.** verslijten. — **1.** verdoen : *δ. χρήματα.* — **2.** *gew. overdr.* *v. tijd* (*vgl. Lat.* tempus terere) : *a*) doorbrengen : *χρόνον δ.* ; *gew. onoverg.* : *δ.* [*χρόνον*], den tijd doorbrengen, zich ergens ophouden, talmen. — *b*) tegenhouden, verhinderen, uitstellen.

διάτροπος, 2 [*διατρέπω*], afgewend, verschillend.

διατροφή, *ἡ* [*διατρέφω*], levensonderhoud.

διατρύγιος, *m. bvn.* [*διά*, *τρύγη*], voortdurend te oogsten, - in te zamelen.

δι-άττω, *z.* *διᾴσσω.*

δίαυλος, *ὁ* [*δίς*, *αὐλός*]. **1.** dubbele wedloop. — **2.** *overdr.* : ieder heen en weer gaan.

δια-φαίνω ● **1.** *overg.* : laten doorschijnen. — **2.** *onoverg. en med.* : *a*) doorschijnen, doorschemeren, zichtbaar worden tusschen ... door ; *v. d. dag* : aanbreken. — *b*) doorgloeid schijnen te zijn. — **διαφανής,** 2 [⟶ *Ned.* diaphaan]. **1.** doorschijnend, doorzichtig. — **2.** *overdr.* : duidelijk. — **διαφανῶς,** *bw.*

διαφαύσκω (*ao.* *διέφαυσα*), *ion.* **διαφώσκω** [*διά* ; *vw.* *φῶς*], doorschijnen.

διαφερόντως, *bw.* [*διαφέρων*, *part. v.* *διαφέρω*]. **1.** anders. — **2.** *inz.* : *a*) in een hoogeren graad, meer -, beter dan : *δ. τινός.* — *b*) *abs.* : in een zeer hoogen graad, op voortreffelijke wijze, bij uitstek.

δια-φέρω ●

A. I. door -, over iets heen brengen : *δ. ναῦς τὸν ἰσθμόν.* — **II. 1.** tot het eind -, een tijdlang dragen. — **2.** *overdr.* : *a*) ten einde brengen ; *ook* : iets een tijdlang doen : *δ. τὸν αἰῶνα*, zijn leven doorbrengen ; *δ. πόλεμον*, een oorlog blijven voeren (*tot h. eind of een tijdlang*) ; *ook onoverg.* : *δ.* [*τὸν αἰῶνα*] *en med.* : *σκοπούμενος διοίσει* [*id.*], gij zult uw tijd doorbrengen met te onderzoeken. — *b*) verdragen, uithouden.

B. heen en weer -, her - en derwaarts -, ronddragen, - sleepen : *δ. ἀγγελίας*, boodschappen.

C. I. naar verschillende kanten -, uit-

eendragen, -werpen, -drijven : *-εται ψῆφος*, de stemsteentjes worden naar de twee urnen gebracht, er wordt gestemd. — **II.** *onoverg. en med.* (*met ao. pass.*) **1.** uiteengaan, naar verschillende kanten voortsnellen, - gaan. — **2.** *overdr.* : *a*) *α*) afwijken, verschillend zijn : *δ. τινός τινι*, van iem. in iets ; *gew. onpers.* *-ει*, het verschilt, het is van gewicht, het komt er op aan : *οὐδὲν -ει μοι*, er is mij niets aan gelegen. — *β*) *inz.* : tot zijn voordeel verschillen van, zich onderscheiden, uitmunten boven, overtreffen : *δ. τινός*. — *b*) (*med. en ao. pass.*), van meening verschillen, het oneens zijn, twisten, in tweedracht leven : *-ονται ἀλλήλοις*.

δια-φεύγω ● **1.** *door het gevaar heen* ontvluchten, ontkomen aan, *eig. en overdr.* : *δ. τινά* ; *δ. θάνατον* ; *inz.* : vrijgesproken worden. — **2.** *met zaaknaam als onderwerp* : ontgaan : *τοῦτο -ει με*, dat ontgaat me. — **διαφευκτικός**, 3, gemakkelijk ontkomend. — **διάφευξις**, *εως, ἡ*, het ontkomen.

δια-φθείρω ● **I. 1.** *a*) geheel te gronde richten, vernielen : *πόλιν δ.*, verwoesten ; *φύλακας δ.*, dooden. — *b*) *overdr.*: *συνουσίαν δ.*, een onderhoud afbreken. — **2.** *in verzw. zin* : *a*) slechter maken, bederven, beschadigen, verminken : *διεφθαρμένος τοὺς ὀφθαλμούς* (*acc. v. betrekking*), aan een oogziekte lijdend. — *b*) *overdr.* : *α*) *in zedelijken zin* : verleiden, bederven ; *met en zonder χρήμασι en dgl.*, omkoopen. — *β*) *pass.* : zijn aanzien verliezen. — **II.** *2e pf. διέφθορα, bij de niet-Attische schrijvers vaak onoverg.* : te gronde gegaan -, verloren zijn.

διαφθορά, *ἡ* [*διαφθείρω*]. **1.** vernietiging: ° *ὀμμάτων -αί*, het blind maken ; ° *Λαΐου -αί*, de moord op Laios. — **2.** *meton.* : hetgeen vernietigd wordt : ° *ἰχθύσιν δ.*, een prooi voor de visschen. — **3.** *overdr.* : het verleiden, bederf, ramp. — **διαφθορεύς**, *ὁ* [*id.*], *overdr.* : vernietiger, bederver : *νόμων δ.* ; *δ. νέων*, van jonge lieden.

δια-φοιβάζω, buiten zichzelf brengen.

δια-φοιτάω. **1.** heen en weer loopen. — **2.** *overdr. v. een gerucht* : zich verspreiden.

διαφορά, *ἡ* [*διαφέρω*]. **1.** verschil. — **2.** *overdr.*: meeningsverschil, geschil, oneenigheid, vijandschap.

δια-φορέω. **1.** uiteendragen ; *inz.* : plunderen : *δ. χρήματα* ; *δ. πόλιν*. — **2.** *overdr.* : *κλέος τινὸς δ.*, H., iem.s roem verbreiden.

διάφορος, 2 [*διαφέρω*]. **1.** verschillend ; *τὸ -ον*, verschil, contrast. — **2.** *overdr.*: in meening verschillend, oneenig, vijandig ; *ὁ δ.*, tegenstander, vijand ; *τὸ -ον*, geschil, oneenigheid.

διάφραγμα, *τό*. **1.** tusschenwand, schot. — **2.** *inz.* : middelrif. — **δια-φράγνυμι**, door een scheidsmuur versperren.

***δια-φράζω** (*alleen 3 enk. 2e ao. met redupl. δι-επέφραδε*), nauwkeurig zeggen.

διαφυγή, *ἡ* [*διαφεύγω*], het ontkomen, middel om te ontkomen.

διαφυή, *ἡ* [*διαφύω*], het er tusschen gegroeide : gewricht, middelschot *v. een noot*.

δια-φυλάσσω, *att.* **-άττω**. **1.** *a*) voortdurend -, zorgvuldig bewaken. — *b*) *vd.* : bewaren, behouden. — **2.** *overdr.*: *a*) blijvend -, zorgvuldig in acht nemen. — *b*) in het geheugen bewaren, onthouden.

δια-φυσάω, uiteenblazen.

δι-αφύσσω ● [*διά*]. **1.** geheel uitscheppen. — **2.** doorboren (*voorstelling v. een wapen, dat als een scheplepel in h. lichaam dringt*; *vgl. Lat.* haurire).

***δια-φύω** (*alleen 2e ao. διέφυν en pf. διαπέφυκα*) *en med.*, ergens tusschen groeien, - zijn.

δια-φωνέω. **1.** wanluidend zijn. — **2.** *overdr.* : het oneens zijn.

δια-φώσκω, *z. διαφαύσκω*.

δια-χάζω ● *en med.*, uit elkaar -, naar weerskanten wijken.

δια-χαλάω ● ontspannen, openen.

δια-χειμάζω, overwinteren.

δια-χειρίζω. **1.** door zijn handen laten gaan, beheeren : *χρήματα τῆς πόλεως δ.* — **2.** *alg.* : behandelen, besturen.

δια-χειροτονέω, door het opsteken der handen (*δια-*, tusschen twee personen *of* voorstellen) kiezen, stemmen, beslissen. — **διαχειροτονία**, *ἡ*, stemming (door opsteken der handen).

δια-χέω ● **I. 1.** *a*) uiteengieten, -storten — *b*) uiteenleggen, in stukken snijden *pass.* : stukgaan. — **2.** *overdr.* : *a*) vernietigen : *δ. βεβουλευμένα*, een besluit te niet doen. — *b*) ontspannen, verstrooien, opvroolijken : *πρόσωπον διακεχυμένον*, opgeruimd gelaat (*vgl. Lat.* diffundere ; *tgst.* : *συστέλλω πρόσωπον*). — **II.** overgieten.

δια-χόω, tot het eind opwerpen : *χῶμα δ.*, een dam opwerpen.

δια-χράομαι ● (3. *χράω*, B), *ion.* **-έομαι**. **1.** *onoverg.* : *a*) voortdurend -, gewoonlijk gebruiken, zich bedienen van : *τῇ*

ἀληθείῃ δ., HDT., de waarheid spreken. — *b*) *een toestand* ondergaan : συμφορῇ μεγάλῃ δ., HDT., in grooten nood verkeeren. — **2.** *overg.* : *a*) tot het eind -, opgebruiken. *b*) *vd.* : dooden.

διάχρυσος, 2 [διά, χρυσός], met goud doorwerkt.

δια-χωρέω, er doorheen gaan ; *onpers.* : κάτω διεχώρει αὐτῷ, hij had buikloop.

δια-χωρίζω, geheel scheiden ; *med.* : zich verwijderen.

δια-ψεύδω. **1.** *a*) (door leugens) bedriegen. — *b*) *abs.* (*med.*) liegen. — **2.** *pass.*: zich bedriegen, bedrogen uitkomen.

δια-ψηφίζομαι ● de steensteentjes in de twee urnen leggen, stemmen. — **δια-ψήφισις,** εως, ἡ, stemming.

δια-ψιθυρίζω, elkander toefluisteren.

δια-ψύχω, luchten, laten drogen.

δίγαμος, 2 [δίς, γαμέω], tweemaal gehuwd.

δίγλωσσος, *att.* **-ωττος,** 2 [δίς, γλῶσσα]. **1.** tweetalig. — **2.** ὁ δ., tolk.

διδακτός, 3 [*verbaaladj. v.* διδάσκω]. **1.** die aan iem. geleerd kan worden. — **2.** aangeleerd. — **δίδαξις,** εως, ἡ [*id.*], het onderwijzen.

διδασκαλεῖον, τό, school. — **διδασκαλία,** ἡ. **1.** *bedr.* : het onderwijzen, onderricht. — **2.** *lijd.* : leervak, wetenschap ; *alg.* : datgene, waarop men de aandacht vestigt. — **διδασκαλικός,** 3. — **1.** het onderwijs betreffend, van -, voor het onderwijs : λόγοι -οί, van den leeraar. — **2.** geschikt om te onderwijzen. — **διδάσκαλος,** ὁ, ἡ [διδάσκω]. **1.** leermeester(es) : εἰς -ου [οἶκον] φοιτᾶν, schoolgaan. — **2.** *inz.* : leermeester van het koor.

διδάσκω, άξω, ἐδίδαξα, *2e pf.* δεδίδαχα ; *med. f.* (*dikw. lijd. beteek.*) ἄξομαι ; *pass.* ἐδιδαχθην, δεδίδαγμαι. — **I. 1.** *a*) *act.* : leermeester zijn, iem. iets (τινά τι) leeren, onderwijzen. — *b*) *pass.* : onderwezen worden, leeren : -όμενος πολέμοιο, H., nog een leerling in de krijgskunst. — *c*) *med.* : α) iets aan zichzelf leeren, op eigen hand leeren. — β) iem. laten onderwijzen : -ονταί τι τοὺς ὑεῖς. — γ) = *act.* **2.** *alg.* : uiteenzetten, duidelijk maken, aantoonen. — **II.** *inz.* : een tooneelstuk laten instudeeren, - laten opvoeren.

διδαχή, ἡ [διδάσκω]. **1.** *bedr.* : het onderwijzen, onderricht. — **2.** *lijd.* : leer.

***δίδημι** (*alleen ind. pr. 3 mrv.* διδέασι, *impf. 3 enk.* δίδη *en* δίδει, *imper. 3 mrv.* διδέντων) [1. δέω], binden.

-**διδράσκω,** *ion.* **-ήσκω,** -δράσομαι (*ion.* -δρήσομαι), *2e ao.* -έδραν (*ion.* -έδρην ; *2e ao. gaat volgens de wkw. op* μι ; ἀπέδραν, SOPH. *Ai.* 167 = -ασαν), -δέδρακα (*ion.* -δέδρηκα), wegloopen.

Δίδυμα, ων, τά, *tempelgebied bij Milete met orakel v. Apolloon.*

διδυμάων, ονος, *m. bvn.* (*alleen du. en mrv.*). **1.** tweeling-. — **2.** τὼ -άονε, tweelingbroeders. — **δίδυμος,** 3 [δίς ; *vw.* δύο]. **1.** *a*) dubbel. — *b*) *alg.* : twee. — **2.** οἱ -οι, tweelingen.

δίδωμι (*vervoeging, z. Spraakk.*) — ***A. V.*** (*vrl* H.). **1.** *eenige thematische vormen naar de contracte vervoeging op* όω : *pr. ind. 2 enk.* διδοῖς, διδοῖσθα, *3* διδοῖ, *3 mrv.* διδοῦσι ; *imper. 2 enk.* δίδου. — **2.** *pr. imper. 2 enk.* δίδωθι ; *inf.* διδοῦναι ; *f. ind. 1 mrv.* διδώσομεν ; *inf.* διδώσειν ; *2e ao. conj. 3 enk.* δώῃ, δώῃσι, δῷσι ; *1 mrv.* δώομεν, *3 mrv.* δώωσι ; *inf.* δόμεν, δόμεναι ; *2e iter. ao. ind. 1 enk.* δόσκον. — [*wrt.* δο, δω *met redupl.* ; *vw. Lat.* dăre, dōnum].

geven, *in d. ruimsten zin v. dit begrip.* **I. 1.** *a*) geven, schenken, verleenen : δ. δῶρόν τινι ; δ. ἀργύριόν τινι, *dikw.* : omkoopen ; δ. θυγατέρα ἀνδρί, H., uithuwelijken ; ° ἡ Τύχη εὖ διδοῦσα, geluk gevend. — *b*) *overdr.* : α) ° ἀκοὴν δ. τινι, gehoor verleenen ; δότε τόπον ἀγαθοῖς, maakt ruim baan voor de goeden ; ° δ. θόρυβον, opschudding verwekken. — β) veroorloven, toestaan ; *in een redeneering* : toegeven, geven, veronderstellen, *b. v. in de meetkunde* : ἡ δοθεῖσα γραμμή, de gegeven lijn. — **2.** het verschuldigde geven, betalen ; *ook overdr.*: λόγον δ., rekenschap geven (*ook* : iem. het woord geven) ; ° διδόναι λόγον ἑαυτῷ, bij zichzelf overleggen ; δ. δίκην, straf betalen, boeten ; *vd.* δ. δίκην ὑπό τινος, gestraft worden. — **3.** overhandigen, toevertrouwen. — **4.** (*alleen pr. en impf.*), willen geven, aanbieden.

II. 1. overleveren, prijsgeven : *a*) *eig.* : Ἕκτορα δοῦναι κυσίν. — *b*) *overdr.* : ἑαυτὸν δοῦναι τοῖς δεινοῖς, zich aan het gevaar blootstellen ; ἔδωκ' ἐμαυτὸν εἰς ..., ik heb mij toegewijd aan. — **2.** overlaten : iem. iets ten goede houden, iem. zijn straf schenken.

δίε, H. = ἔδιε, *v.* δίω.

δι-εγείρω ● [διά], (volledig) wekken.

δι-εέργω [διά], H. = διείργω.

***δι-είδω** ● [διά]. (*slechts enkele vormen*). **1.** onderscheiden. — **2.** *meton.* : beslissen.

1. **δί-ειμι** ● [διά, εἰμί], voortdurend zijn.

2. **δί-ειμι** ● [διά, εἶμι] (*h. pr. dikw. met beteek. v. h. fut.*). **1.** door iets heen gaan. — **2.** *overdr.* : met woorden doorloopen, beschrijven, verhalen.

1.**δι-εῖπον,** *def. 2e ao.* (*inf.* H. *διαϝειπέμεν*) (*als f. dient διερῶ, als pf. διείρηκα*) [*διά*]. — **1.** bespreken. — **2.** tot het eind -, volledig -, duidelijk zeggen, verklaren.

2.**διεῖπον,** H., *impf. v. διέπω.*

δι-είργω, *ion.* **δι-έργω,** H. **δι-εέργω** [*διά*], uiteenhouden, scheiden.

δι-είρηκα [*διά*], *z. διεῖπον.*

δι-είρομαι, *z. διέρομαι.*

δι-ειρύω, *ion.* = * *δι-ερύω* [*διά*], iets over iets heen trekken.

δι-είρω ● [*διά*], iets door iets heen steken.

δι-έκ, *z. διέξ.*

δι-εκπεράω [*διά*], door -, over iets heen komen.

δι-εκπίπτω ● [*διά*]. **1.** ergens uit vallen. — **2.** door iets heen ijlen, zich doorslaan.

δι-εκπλέω ● [*διά*], *ion.* **-ώω. 1.** door-, verder varen. — **2.** *a*) door iets heen -, tusschen ... door varen. — *b*) *inz.* : de linie der vijandelijke schepen doorbreken. — **διέκπλοος-ους,** *gen. όου-ου, ὁ.* **1.** *a*) het doorvaren, doorvaart. — *b*) *inz.* : het doorbreken van de linie der vijandelijke schepen. — **2.** *meton.* : doorvaart (*plaats*). — **δι-εκπλώω,** *z. διεκπλέω.*

δι-ελαύνω ● [*διά*]. **1.** *a*) ergens over -, ergens doorheen drijven : *τάφροιο* (over de gracht) *διήλασε ἵππους*, H. — *b*) *onoverg.* : [*ἵππον*], doorrijden. — **2.** (*met acc. afhangende v. δια-*), doorboren, kwetsen : *δ. τινὰ λόγχῃ.*

δι-ελέγχω [*διά*], grondig weerleggen.

δι-έλκω ● [*διά*]. **1.** uiteentrekken, wijd openen. — **2.** ergens doorheen trekken.

δίεμαι [*vw. δίω*], zich laten wegjagen, wegvluchten.

δι-εμπολάω [*διά*]. **1.** (aan verschillende personen, *δια-*) verkoopen. — **2.** *overdr.* : verschacheren.

διενιαυτίζω [*δι(ὰ) ἐνιαυτόν*], het jaar doorleven.

δι-έξ, *vóór medeklinkers δι-έκ* [*διά*], *vrz. met gen.*, door en uit, geheel door.

δι-εξειλίσσω, *ion.* = *διεξελίσσω.*

δι-έξειμι ● [*διά*, 2. *ἔξειμι*]. **1.** door iets heen naar buiten gaan. — **2.** *a*) over de geheele oppervlakte gaan, doorloopen : *δ. πᾶσαν τὴν Μιλησίην*, HDT. — *b*) *overdr.* : met woorden doorloopen, volledig uiteenzetten.

δι-εξελαύνω ● [*διά* ; *eig.* : door iets heen drijven], *onoverg.*: [*ἵππον*], door iets heen rijden, - trekken.

δι-εξελέγχω [*διά*], grondig weerleggen.

δι-εξελίσσω [*διά*], loswikkelen.

δι-εξερέομαι [*διά*], nauwkeurig vragen.

δι-εξέρχομαι ● [*διά*]. **1.** door iets heen komen, tot het eind doorloopen : *τὴν φυλακὴν δ.*, door de wacht heen sluipen ; ° *πάντας φίλους δ.*, den een na den ander aanspreken. — **2.** *overdr.* : *a*) iets tot het eind -, allen (alles) tot den (het) laatste behandelen, *in een rede* volledig uiteenzetten, tot het eind doormaken, *enz.* : *δ. νόμον*, een melodie geheel doorzingen ; ° *δ. πόνους*, lijden doorstaan ; *δ. τὸν χρόνον*, den geheelen tijd doorbrengen. — *b*) *v. d. tijd* : verloopen.

δι-έξοδος, *ἡ* [*διά*]. **1.** *a*) uitweg, doortocht. — *b*) *overdr.* : uitvlucht ; *mrv.* : sluipwegen, knepen. — **2.** *a*) *de geheele baan v. een hemellichaam.* — *b*) *overdr.*, *meton.* : het geheele doorloopen *v. een onderwerp*, volledige uiteenzetting.

δι-έπω ● [*διά*]. **1.** bezorgen, besturen. — **2.** door iets heen gaan.

δι-εργάζομαι ● [*διά*], ten einde brengen : te gronde richten, dooden.

δι-έργω, *z. διείργω.*

δι-ερείδω ● [*διά*]. **1.** door een stut scheiden. — **2.** *alg.* : ondersteunen ; *med.* : op iets (*τινί*) steunen.

δι-ερέσσω ● [*διά*], voortroeien.

δι-ερευνάω [*διά*] en (*gew.*) *med.*, doorzoeken.

δι-ερίζω ● [*διά*], twisten.

δι-ερμηνεύω [*διά*], verklaren.

δι-έρομαι, *ion.* **-είρ-** ● [*διά*], vragen, ondervragen.

1.**διερός,** 3 [*vw. δίεμαι ?*], vlug.

2.**διερός,** 3 [*vw. δέδοικα ?*], te vreezen.

δι-έρπω ● [*διά*], door iets heen gaan.

δι-έρχομαι ● [*διά*]. **I. 1.** door iets heen -, over iets heen -, tot het eind gaan : *διῆλθε βέλος*, H., de pijl ging er door ; *θύρας δ.* ; *ὁδὸν δ.*, afleggen ; *fig.* : *τὸν βίον δ.* — **2.** *overdr.* : *a*) met woorden doorloopen, geheel uiteenzetten, beschrijven. — *b*) in de gedachte doorloopen, overwegen. — *c*) tot aan het doel gaan, iets doorzetten. — *d*) *v. d. tijd, onoverg.* : verstrijken. — **II. 1.** rondloopen. — **2.** *overdr. v. een gerucht, enz.* : zich verspreiden.

διερῶ, *z. διεῖπον.*

δι-ερωτάω [*διά*]. **1.** (goed) ondervragen. — **2.** overal rondvragen.

διεσκεμμένως, *bw.* [*διεσκεμμένος, part. v. διασκέπτομαι*], omzichtig.

διέσσυτο, z. * δια-σεύομαι.

διετής, 2 [δίς, ἔτος], tweejarig.

διετήσιος, 2 [δι(ὰ) ἔτος], het geheele jaar durend.

δι-ευθύνω [διά], verbeteren, terechtwijzen.

δι-ευλαβέομαι [διά], zich goed in acht nemen, zich schamen.

δι-ευτυχέω [διά], gelukkig blijven.

δι-έχω ● [διά]. **I. 1.** *overg.* : *a*) uiteenhouden, scheiden, splitsen, op een afstand houden. — *b*) *overdr. v. tijd* : scheiden. — **2.** *onoverg.* : uiteengaan, -staan, zich op een afstand houden, verwijderd zijn. — **II. 1.** door iets heen gaan. — **2.** *alg.* : zich uitstrekken.

δίζημαι (*behoudt overal de η* : *pr. 2 enk.* ηαι, *3 enk.* ηται ; *f.* ήσομαι). — **1.** zoeken. — **2.** *a*) zoeken te verkrijgen, - te bereiken, nastreven. — *b*) *overdr.* : zoeken -, trachten te begrijpen.

δίζυξ, υγος, *m. vr. bvn.* [δίς, ζεύγνυμι], met tweeën ingespannen.

δίζω [δίς]. **1.** weifelen. — **2.** *med.* = δίζημαι.

Δίη, ἡ, Dië, *eilandje, wschl. bij Knosos.*

δι-ηγέομαι [διά], uiteenzetten, uitvoerig verhalen. — **διήγημα**, *τό, en* **διήγησις**, εως, ἡ, uiteenzetting, verhaal.

δι-ηθέω [διά]. **1.** filtreeren. — **2.** uitspoelen.

διηκόσιοι, *ion.* = διακόσιοι.

δι-ήκω ● [διά]. **1.** door -, over iets heen komen, zich uitstrekken tot. — **2.** *overdr. v. geruchten enz.* : zich verspreiden over.

δι-ημερεύω [διά], den geheelen dag doorbrengen.

διηνεκέως, *ion.* = -κῶς. — **διηνεκής**, 2. — **1.** *v. ruimte* : *a*) onafgebroken, doorloopend. — *b*) *vd.* : lang : ῥίζαι -κέες, H. — **2.** *overdr. v. tijd* : voortdurend.— **διηνεκῶς**, *bw.* **1.** onafgebroken, in bizonderheden. — **2.** *vd.*: δ. ἀγορεύω, H., met zekerheid zeggen.

διθύραμβος, ὁ. **1.** Dithurambos, *bijnaam v. Dionusos.* — **2.** dithyrambus, *loflied, vrl op Dionusos.*

Διΐ, *dat. bij* Ζεύς.

δι-ΐημι ● [διά]. **1.** *a*) door iets heen werpen, - stooten. — *b*) door iets heen laten gaan. — **2.** uiteen laten gaan : στράτευμα δ., ontbinden.

δι-ϊκνέομαι ● [διά]. **1.** *a*) door iets heen gaan, - dringen. — *b*) (over een tusschenruimte) bereiken, treffen. — **2.** *overdr.* : met woorden doorloopen, verhalen.

διϊπετής, 2 [*wrt. v.* Διός *en v.* πίπτω], van Zeus -, *d. i.* uit den hemel gevallen.

δι-ΐστημι ● [διά]. **I.** *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao.*) *en* (*soms*) *med.* **1.** uiteen-, met tusschenruimten plaatsen. — **2.** *overdr.*: *a*) scheiden, verdeelen. — *b*) oneenig maken.— **II.** *onoverg.* (*2e ao., pf., plqpf.*) *en* (*soms*) *med.* **1.** *a*) uiteengaan, zich met tusschenruimten opstellen. — *b*) *overdr.* : oneenig worden. — **2.** *a*) heengaan. — *b*) *overdr. v. tijd* : verstrijken.

δι-ϊσχυρίζομαι [διά ; *eig.* : zich waarlijk sterk maken], *overdr.* **1.** steunen op, zich verlaten op. — **2.** met kracht verzekeren, volhouden.

διϊτέον, *verbaaladj. v.* 2. δίειμι [διά, εἶμι].

διΐφιλος, 2 [Διὶ φίλος], dierbaar aan Zeus.

δικάζω, άσω, ἐδίκασα [δίκη]. — **1.** *a*) recht spreken, gerechtelijk beslissen. — *b*) *alg.* : uitspraak doen, beslissen. — **2.** *med.* : voor zich recht laten spreken, zijn zaak vóór het gerecht brengen : -ομαί τινι, tegen iem. procedeeren.

δικαιέω, z. δικαιόω.

δικαιολογέω. 1. pleiten. — **2.** *gew. med.*: zich -, zijn recht -, zijn standpunt verdedigen. — **δικαιολογία**, ἡ, verdediging. — **δικαιολόγος**, ὁ [δίκαιον λέγων], pleiter, advokaat.

δίκαιος, 3, *soms* 2 [δίκη]. **1.** overeenkomstig de gewoonte, zooals het hoort : ἄγριοι οὐδὲ -οι, H., woest en onbeschaafd ; ἅρμα -ον, goede -, bruikbare wagen ; ἑκατὸν ὀργυιαὶ -αί εἰσι στάδιον, HDT., honderd volle vademen zijn een stadion. — **2.** overeenkomstig het recht, - den plicht, rechtvaardig, eerlijk, deugdzaam, zedelijk goed : *a*) πλοῦτος δ., eerlijk verworven ; -ον, -α (*gew. zonder* ἐστι) *met inf.*, het is rechtvaardig dat. — *b*) *dikw. zelfst. g.* : τὸ -ον, τὰ -α, recht, rechtvaardigheid, rechtvaardige zaak, rechtspunt ; -α ποιεῖν, rechtvaardig handelen,zijn plicht doen ; -α λέγειν, zeggen wat recht is, gelijk hebben ; -α πάσχειν, de verdiende straf ondergaan. — *c*) *dikw. pers. geconstrueerd* : δ. εἰμι, het is rechtvaardig, dat ik : ik heb het recht, ik verdien, ik ben verplicht ; δ. εἶ εἰδέναι, gij moet weten.

δικαιοσύνη, ἡ [δίκαιος] *en* **δικαιότης**, ητος, ἡ [*id.*], rechtvaardigheid, deugdzaamheid.

δικαιόω, *ion.* **-έω** [δίκη]. **1.** *a*) iem. recht laten wedervaren. — *b*) *vd.* : straffen. — **2.** *gew.* : *a*) voor rechtvaardig -, voor billijk -, voor behoorlijk houden ; *med.* : tot zijn rechtvaardiging aanvoeren. — *b*) *vd.* : als rechtvaardig *enz.*

eischen. — **δικαίωμα,** τό, voorschrift, gebod.

δικαιωτήριον, τό [δικαιόω], strafplaats.

δικανικός, 3 [δίκη]. **1.** rechtskundig: ὁ δ., advokaat; ἡ -ή [τέχνη], rechtsgeleerdheid. — **2.** *overdr.*: naar de wijze der advokaten: vitterig, aanmatigend, langdradig, vervelend.

δικασ-πόλος, ὁ [δίκας (*acc. mrv.*) πέλων, *vgl.* αἰ-πόλος; *eig.*: zich met rechtspreken bezighoudend], rechter; *ook bijv. g.*: δ. ἀνήρ, H.

δικαστήριον, τό [δικάζω], gerechtshof. — **δικαστής,** οῦ, ὁ [*id.*], rechter. — **δικαστικός,** 3, de rechters betreffend: ἡ -ή [τέχνη], rechtspleging.

δικεῖν, *inf. v.* ἔδικον.

δίκελλα, ἡ, tweepuntig houweel. — **δικελλίτης,** ου, ὁ, die met een houweel werkt, hakker.

δίκερως, ως, ων, *gen.* ωτος [δίς, κέρας], met twee horens.

δίκη, ἡ [*vw.* δείκνυμι; *eig.*: hetgeen aanwijst, gedragslijn, richtsnoer].

A. 1. gewoonte, zeden, gewone handelwijze: ἥτ' ἐστὶ δ. βασιλήων, H. — **2.** -ην, *vrz. met gen.*, op de wijze van, als: -ην τοξότου.

B. I. 1. het recht (*voor h. verband tusschen deze en de vorige beteekenis, vgl. Ned.*: gewoonterecht); -ῃ, met recht; ἐν -ῃ, binnen de perken van het recht, met recht. — **2.** *verpers.*: de Gerechtigheid (*godin*).

II. 1. rechtspraak, vonnis: αἱ γενόμεναι -αι, αἱ δικασθεῖσαι -αι, de gewezen vonnissen. — **2.** *meton.*: *a)* α) rechtsgeding, proces: ἰδία δ., privaatproces; δημοσία δ. (= γραφή), crimineel proces. — β) *inz.*: privaatproces (*tgst.*: γραφή); -ην διώκω τινά, iem. gerechtelijk vervolgen; -ην φεύγω, aan een proces trachten te ontkomen, *vd.*: gerechtelijk vervolgd worden; -ην διαφεύγω, vrijgesproken worden; διὰ -ης εἰμί τινι, tegen iem. den weg van rechten inslaan; εἰς -ην ἄγω, vóór het gerecht brengen. — *b)* de behandeling van een rechtszaak: τῇ προτεραίᾳ τῆς -ης, daags vóór het proces. — *c)* α) gerechtelijke straf, boete. — β) *alg.*: straf, wraak, vergelding: -ην ἐπιτίθημί τινι, iem. voor iets (τινος) straffen: -ην -, -ας δίδωμί τινος, voor iets schadevergoeding -, - voldoening geven, - gestraft worden (*vgl. Lat.* poenas dare); -ας λαμβάνω, wraak nemen, *doch ook*: een straf krijgen.

δίκην, *vrz. met gen., z.* δίκη, A, 2.

δικλίς, ίδος, *vr. bvn.* [δίς, κλίνω], met twee deurvleugels (*vgl.* ἀνακλίνω, 2).

δικόρυμβος, 2 [δίς, κόρυμβος], met twee toppen.

δίκρανος, 2 [δίς, κρανίον], tweekoppig, tweepuntig; τὸ -ον, hooivork.

δικρατής, 2 [δίς, κράτος], *mrv.*: beide machtig: ° -εῖς λόγχαι, lansen die beide overwinnen.

δίκροτος, 2 [δίς, κρότος], aan weerskanten slaande.

†**δικτάτωρ,** ορος, ὁ [← *Lat.* dictātor], dictator.

Δίκτυννα *en* **-ννα,** ἡ, de godin der netten, - der jacht, *bijnaam v. Artemis.* — **δικτυόκλωστος,** 2 [δ., κλώθω], tot een net gevlochten. — **δίκτυον,** τό, net, visch-, jachtnet.

δικωπία, ἡ, tweeriemige boot. — **δίκωπος,** 2 [δίς, κώπη], tweeriemig.

δίλοφος, 2 [δίς, λόφος], met twee bergtoppen.

δίμηνος, 2 [δίς, μήν], twee maanden durend; τὸ -ον, tijdruimte van twee maanden.

διμοιρία, ἡ, dubbel aandeel, het dubbele. — **δίμοιρος,** 2 [δίς, μοῖρα], in tweeën gedeeld; τὸ -ον, de helft, *b. v.* een half pond.

δινάω, *z.* δινέω.

Δινδυμένη *en* **-μήνη,** ἡ, de Dindumeensche, *bijnaam v. Kubele.* — **Δίνδυμον,** *τό, berg in Phrugië, aan Kubele gewijd.*

δινεύω (*slechts enkele vormen, o. a. iter. impf.* δινεύεσκον, H.), **δινέω,** *dor.* **-άω,** *aiol.* * **δίννημι.** — **1.** iets ronddraaien, rondslingeren, iets rond-, - heen en weer drijven. — **2.** *onoverg. en med.*: ronddraaien, -loopen, zich kronkelen. — **δίνη,** ἡ, draaiing; *inz.*: draaikolk, wervelwind. — **δινήεις,** ήεσσα, ῆεν, *aiol.* **δινάεις,** met vele draaikolken. — * **δίννημι,** *z.* δινεύω. — **δῖνος,** ὁ. **1.** = δίνη. — **2.** dorschvloer [*waarop de dorschossen in een kring loopen*].

Δίνων = Δείνων.

δινωτός, 3 [*verbaaladj. v.* * δινόω = δινέω], gedraaid.

διξός, 3, *ion.* = δισσός.

διό, *bw.* [δι' ὅ (= διὰ τοῦτο)], weswege, en daarom.

διόβολος, 2 [Διός, βάλλω], door Zeus geslingerd.

διογενής, 2 [Διός, γίγνομαι]. **1.** van Zeus afstammend. — **2.** *alg.*: goddelijk. — **Διογένης,** ους, ὁ (*acc.* η *en* ην), *Kunisch wijsgeer uit Sinope, IVe eeuw v. C.*

δι-οδεύω [διά], reizen door.

δί-οδος, ἡ [διά], weg door, doorgang, pas.

Διόδωρος, ὁ [Διὸς δῶρον], *o. a.* Diodoros *de Periëgeet, Gr. schrijver, IIIe eeuw v. C.*

Διόθεν, *bw.* [Διός, -θεν]. **1.** van Zeus komend. — **2.** door den wil van Zeus.

δι-οίγω ● [διά], openen.

δί-οιδα, *pf. v.* * διείδω.

δι-οιδέω [διά], geheel opzwellen.

δι-οικέω (*augm.* διῳκ-) [διά; *eig.*: een huis besturen], *alg.*: besturen, leiden, regelen. — **διοίκησις,** εως, ἡ [⟶ *Ned.* diocees], bestuur, beheer.— **διοικητής,** οῦ, ὁ, bestuurder, beheerder.

δι-οικίζω ● [διά]. (δια-, over een tusschenruimte heen). **1.** doen verhuizen; *med.*: verhuizen. — **2.** uiteen doen wonen, verspreiden. — **διοίκισις,** εως, ἡ, verhuizing.

δι-οϊστεύω [διά]. **1.** door iets heen schieten. — **2.** tot een zeker punt schieten.

δίοιτο, *v.* δίω.

δι-οίχομαι ● [διά]. **1.** voorbijgaan. — **2.** *pr. dikw. met beteek. v. h. pf.*: *a)* voorbij -, ten einde zijn. — *b)* verloren zijn.

δι-ολισθαίνω *en* **-άνω** ● [διά], door iets heen -, uitglijden.

δι-όλλυμι ● [διά]. **1.** *a)* geheel te gronde richten, vernietigen, verwoesten. — *b) overdr.*: uit het geheugen laten verdwijnen, vergeten (*vgl.* σῴζω, II, 1). — **2.** *onoverg.* (*2e pf.* διόλωλα) *en med.*: geheel te gronde gaan, verloren gaan, - zijn.

Διομήδης, εος-ους, ὁ (*acc. ook* εα) [Διός, μήδομαι; *eig.*: Zeus' raad ontvangend]. — **1.** *Homerische koning v. Argos.* — **2.** *mythische koning der Bistonen.*

δι-όμνυμι ● [διά] *en* (*gew.*) *med.* (δια-, *eig. v. d. eed v. beide partijen*), zweren, onder eede verzekeren.

δι-ομολογέω [διά]. **1.** toegeven, toestemmen. — **2.** *med.*: het eens worden.

Δῖον, τό. **1.** *stad op Euboia.* — **2.** *stad bij d. Athoos.*

Διονύσια, ων, τά [*onz. mrv. v.* 1. Διονύσιος: *t. w.* ἱερά], de Dionusiën, feest van Dionusos. — **Διονυσιάς,** άδος, *vr. bvn.* [Διόνυσος], van Dionusos. — **Διονύσιον,** τό [*onz. v.* 1. Διονύσιος; *t. w.* ἱερόν], heiligdom -, tempel van Dionusos. — 1. **Διονύσιος,** 3 [Διόνυσος], van Dionusos. — 2. **Διονύσιος,** ὁ [*id.*]. **1.** Δ. ὁ πρότερος, Dionusios de Oudere, *tiran v. Syrakuse, reg. 406-367 v. C.* — **2.** Δ. ὁ νέος, de Jongere, *zoon en opvolger v. d. vorige.* — **3.** † *Athener, lid v. d. Areiopagos ten tijde v. St. Paulus.*

Διόνυσος *en*, H., **Διώνυ-,** ὁ. **1.** *andere naam v. Bakchos*: ἐν -ου [ἱερῷ], in den schouwburg. — **2.** *overdr.*: *naam v. vreemde goden, die eenige gelijkenis hadden met den Gr. Dionusos, o. a. van d. Egyptischen Osiris.*

Διοπείθης, ους, ὁ [Διός, πείθω; *eig.*: aan god getrouw]. **1.** *veldheer ten tijde v.* DEM. — **2.** *redenaar, ook ten tijde v.* DEM.

διόπερ, *vgw.* [δι' ὅπερ]. **1.** om welke reden juist, juist daarom. — **2.** juist -, alleen omdat.

διοπετής, 2 [*wrt. v.* Διός *en v.* πίπτω] = διϊπετής.

δι-οπτεύω [διά], overal -, oplettend bekijken, verspieden.

διοπτήρ, ῆρος, ὁ [διά; *wrt. v.* ὄψομαι, *f. bij* ὁράω], verspieder.

δι-οράω ● [διά]. **1.** door iets heen zien, bemerken. — **2.** *overdr.*: doorzien.

δι-ορθόω [διά]. **1.** rechtmaken. — **2.** *overdr.*: verbeteren, in orde brengen. — **διόρθωσις,** εως, ἡ. **1.** het rechtmaken. — **2.** *overdr.*: het verbeteren.

δι-ορίζω, *ion.* **διουρ-** [διά]. **I. 1.** door een grens scheiden, afgrenzen. — **2.** *vd.*: onderscheiden (*door een grens te trekken*): δ. 'Ασίην καὶ Εὐρώπην, HDT. — **II.** *overdr., act. en med.* **1.** *v. begrippen*: *a)* onderscheiden: δ. σοφίαν καὶ σωφροσύνην. — *b)* omschrijven, definieeren, uitleggen. — *c)* bepaald verklaren, uitwijzen: σαφῶς δηλοῖ καὶ -εται ὅτι... - **2.** aan een werkzaamheid zekere grenzen aanwijzen, bepalen, voorschrijven. — **διορισμός,** ὁ, *overdr.*: onderscheid.

δι-ορύσσω, *att.* **-ύττω** ● [διά]. **1.** doorgraven, doorsteken: τοῖχον δ., een muur doorgraven, inbreken. — **2.** *a)* door een gracht scheiden. — *b) overdr.*: afzonderen.

Διός, *gen. v.* Ζεύς.

δῖος, 3. — **I.** [*vw. Lat.* dīus]. **1.** stralend, schitterend: δ. αἰθήρ, H. — **2.** *overdr.*: heerlijk, goddelijk: δῖ' Ἀφροδίτη, H.; δῖα θεάων, H., de goddelijke (= de heerlijkste) onder de godinnen.— **II.** [Διός], van Zeus.

Διόσκοροι, *later* **-κουρ-,** ων, οἱ, *vaker du.* τὼ Διοσκόρω [Διὸς κόροι, de zonen van Zeus], de Dioskoeren, *Kastoor en Poludeukes.*

διότι, *vgw.* [δι' (= διὰ) ὅτι]. **1.** omdat. — **2.** *in indirecte vragen*: waarom. — **3.** = ὅτι, dat.

διοτρεφής, 2 [*Διός, τρέφω*], door Zeus grootgebracht, - sterk gemaakt, - beschermd.

δι-ουρίζω, *z.* *διορίζω.*

δίπαλτος, 2 [*δίς, πάλλω*], door twee (twee mannen, beide handen) gezwaaid.

δίπηχυς, *υς, υ* [*δίς, πῆχυς*], van twee el, twee el groot, - lang *enz.*

διπλάζω. **1.** verdubbelen. — **2.** *onoverg.* : dubbel zijn. — **δίπλαξ,** *ακος, m. vr. bvn.* [*δίς* ; *2e lid ?*], dubbel ; *ἡ δ.* [*χλαῖνα*], dubbel gevouwen -, dubbele mantel.

διπλασιάζω, verdubbelen ; *inz.* : het uitgezette kapitaal verdubbelen, honderd procent opbrengen. — **διπλάσιος,** 3, *ion.* **-πλή-** [*vw. διπλόος*]. **1.** dubbel, dubbel zoo groot ; *dikw., als een comp., met gen. of ἤ* : *-α τῶν ἄλλων παρέσχετο,* heeft tweemaal zooveel bijgedragen als de anderen. — **2.** *τὸ -ον,* het dubbele.

δίπλεθρος, 2 [*δίς, πλέθρον*], twee plethren breed.

διπλῇ, *bw.* [*dat. vr. v. διπλόος*], aan beide zijden.

διπλήσιος, *z.* *διπλάσιος.*

διπλόος-οῦς, *όη-ῆ* (*ion. έη*), *όον-οῦν* (*onz. mrv. ook διπλά*) [*δίς, vw. πλέκω*; *vw. Ned.* twijfel]. — **1.** *a*) tweevoudig, dubbel : ° *-ᾶ κέντρα,* tweepuntige prikkel ; ° *παῖσον -ῆν* [*πληγήν*], breng een tweeden slag toe ; *χλαῖνα -ῆ* = *δίπλαξ* — *b*) *mrv.* : twee. — **2.** wederzijdsch : ° *θανόντες -ῇ χερί,* stervend door elkanders hand.

δίπους, *ους, ουν, gen. ποδος* [*δίς, πούς*]. **1.** tweevoetig. — **2.** twee voet lang.

δίπτυχος, 2 (*acc. enk. vr. ook υχα*) [*δίς, πτύσσω* ; ⟶ *Ned.* diptiek]. — **1.** dubbel gevouwen : *-υχα ποιεῖν* [*κνίσην*], H., het vet dubbel leggen, met een dubbele laag vet bedekken. — **2.** *a*) dubbel. — *b*) *mrv.* : twee.

δίπυλος, 2 [*δίς, πύλη*], met twee poorten.

Διρκαῖος, 3. Dirkaïsch, van de Dirke.— **Δίρκη,** *ἡ, bron bij Thebe in Boiotië.*

δίς, *bw.* (*in samenst. vóór medekl. dikw. δι*) [*vw. Lat.* bis], tweemaal ; *δὶς καὶ τρίς,* herhaaldelijk.

δισθανής, 2 [*δίς* ; *θαν-, z. θνήσκω*], tweemaal stervend.

δισκέω, met den discus werpen. — **δισκοβόλος,** *ὁ* [*δίσκον βάλλων*], discuswerper. — **δίσκος,** *ὁ* [⟶ *Lat.* discus ⟶ *Ned.* disch], discus, werpschijf. — **δίσκουρα,** *ων, τά* [*δίσκου οὖρα* (*z. οὖρον*)], worpafstand van den discus.

δισ-μύριοι, *αι, α,* twintig duizend.

δισσάρχαι, *ῶν, m. bvn.* [*δισσός, ἄρχω*], beiden heerschend.

δισσός, 3 [*δίς*]. **1.** *a*) dubbel, tweevoudig. — *b*) *mrv.* : twee. — **2.** *overdr.* : dubbelzinnig.

δισσύλλαβος, 2 [*δίς, συλλαβή*], tweelettergrepig.

διστάζω, twijfelen.

δίστιχος, 2 [*δίς, στίχος*]. **1.** op twee rijen geplaatst. — **2.** *inz.* : uit twee verzen bestaande ; *τὸ -ον,* distichon.

δίστολοι, *οι, α* [*δίς, στέλλω*], getweeën reizend.

δίστομος, 2 [*δίς, στόμα*], met twee mondingen, - openingen.

δισύλλαβος, 2 = *δισσ-.*

δισ-χίλιοι, *αι, α,* twee duizend.

διτάλαντος, 2 [*δίς, τάλαντον*]. **1.** twee talenten zwaar. — **2.** twee talenten kostend, - waard ; ten bedrage van twee talenten.

διττός, 3, *att.* = *δισσός.*

διφάσιος, 3, *ion.* [*δίς* ; ?]. **1.** tweesoortig. — **2.** *a*) dubbel. — *b*) *mrv.* : twee.

διφάω, zoeken.

διφθέρα, *ἡ.* **1.** gelooide dierenhuid, leder. — **2.** *meton.* : het van leer gemaakte : tent, zak, ransel, wambuis. — **διφθερίας,** *ου, ὁ,* man met een lederen wambuis, boer. — **διφθέρινος,** 3, lederen.

διφρευτής, *οῦ, ὁ,* wagenmenner. — **διφρεύω** [*δίφρος*], een wagen mennen.

διφρηλατέω. **1.** een wagen mennen. — **2.** op een wagen *een land enz.* doorreizen. — **διφρηλάτης,** *ου, ὁ* [*δίφρον ἐλαύνων*], wagenmenner.

δίφρος, *ὁ* [*δίς, φέρω* ; *eig.* : twee man dragend]. **1.** (*vloer v. d.*) wagenbak [*waarop de wagenmenner en de παραιβάτης stonden*]. — **2.** *synekd.* : *a*) strijdwagen. — *b*) *alg.* : wagen. — **3.** stoel *zonder leuning, o. a.* † de curulische stoel *te Rome.*

δίχα [*δίς, -χα*].

I. *bw.* **1.** *a*) in tweeën, op twee plaatsen : *δ. τὸ στράτευμα ποιεῖν,* ... in tweeën splitsen. — *b*) *overdr.* : verschillend, oneenig, tegenstrijdig *met zichzelf of met anderen.* — **2.** *a*) afgezonderd, gescheiden van : *δ. οἰκεῖν.*— *b*) *overdr.* : buitengewoon : *ἐκ πάντων δ.,* vóór alle anderen.

II. *vrz. met gen.* (*gew. na zijn naamval*). **1.** afgezonderd -, verre van. — **2.** *overdr.* : *a*) verschillend van : ° *σῆς δ. γνώμης,* verschillend van uw meening. — *b*) zonder : ° *πόλεως δ.,* zonder bevel van...

διχά-δε, *bw.*, naar twee -, naar beide kan-

ten. — **διχῇ,** *bw.* **1.** in tweeën. — **2.** *overdr.*: op tweeërlei wijze.

διχθά, *bw.* = δίχα. — **διχθάδιος,** 3. — **1.** dubbel, tweeërlei. — **2.** *bw.* -α [*onz. mrv.*], tweeërlei.

διχόθεν, *bw.* [δίχα, -θεν]. **1.** van twee kanten. — **2.** *overdr.*: in twee opzichten.

διχόμυθος, 2 [δίχα, μῦθος], tweetongig, valsch.

διχοστασία, ἡ [δίχα, ἵστημι], oneenigheid, twist. — **διχοστατέω** [*id.*], oneenig zijn, twisten.

διχοτομέω [δίχα τέμνω]. **1.** in tweeën snijden. — **2.** *overdr.*: streng straffen.

διχοῦ, *bw.* = δίχα.

δίψα, ἡ. **1.** dorst. — **2.** *overdr.*: droogheid, dorheid.— **δίψαισι,** *aiol.* = διψῶσι. — **διψαλέος,** 3 [δίψα] *en* **διψάς,** άδος, *vr. bvn.* [*id.*]. **1.** dorstig. — **2.** *overdr.*: droog. — **διψάω** (*contractie van* αε *tot* η, *in plaats v.* ᾱ, *later tot* ᾱ) [*id.*]. **1.** dorst hebben. — **2.** *overdr.*: dorsten -, vurig verlangen naar. — **δίψιος,** 3. — **1.** dorstig. — **2.** *overdr.*: droog. — **δίψος,** τό = δίψα.

1.***δίω** (*act. alleen impf. zonder augm.*; *med. alleen pr.*), vreezen.

2.**δίω. 1.** vluchten. — **2.** *med.*: verdrijven, wegjagen.

διωβελία, ἡ [δίς, ὀβολός], het betalen van twee obolen per dag.

διωγμός, ὁ [διώκω]. **1.** achtervolging. — **2.** † *overdr.*: vervolging.

δι-ωθέω ● [διά]. **1.** uiteenstooten, -rukken. — **2.** *a*) wegstooten : στρατὸν διώσασθαι, een leger (van zich, *med.*) terugslaan. — *b*) *overdr.*, *med.*: afwijzen, versmaden. — **3.** door iets heen drijven; *med.*: zich doorslaan, doorbreken.

διώκω, ξω *en* ξομαι, ἐδίωξα, *2e ao.* ἐδιώκαθον; *pass.* ἐδιώχθην, δεδίωγμαι. — **I. 1.** in snelle beweging brengen, voortdrijven : ἅρμα καὶ ἵππους δ. — **2.** *onoverg.*: δ. [ἵππους], snel rijden; δ. [νῆα], snel varen; in den stormpas loopen, rennen. — **II.** *inz.* **1.** *a*) achtervolgen *in d. oorlog of op de jacht.* — *b*) naloopen, spoedig volgen; *fig.*: τὰ συμβάντα δ., de gebeurtenissen naloopen; *soms*: inhalen. — *c*) wegjagen, verdrijven. — **2.** *overdr.*: *a*) gerechtelijk vervolgen, aanklagen (*tgst.*: φεύγω, III); ὁ -ων, aanklager. — *b*) iets najagen, nastreven : δ. τιμάς. — *c*) verhalen, uiteenzetten.

διωμοσία, ἡ [διόμνυμι], eed van beide partijen vóór het gerecht. — **διώμοτος,** 2 [*id.*], beëedigd.

Δίων, ωνος, ὁ, o. a. *zwager v. Dionusios d. Oudere.*

Διώνη, ἡ, *moeder v. Aphrodite.*

Διώνυσος, *z.* Διόνυσος.

δίωξις, εως, ἡ [διώκω], achtervolging.

διῶρυξ, υχος, ἡ [διορύττω], gracht.

δμῆσις, εως, ἡ [δάμνημι], het bedwingen. — **δμήτειρα,** ἡ [*id.*], bedwingster. — **δμητός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], bedwongen.

δμωή, δμῳή *en* **δμωΐς,** ΐδος, ἡ, slavin, dienares. — **δμώς,** ωός, ὁ [*vw.* δόμος ?], slaaf, dienaar ; *dikw. bijv. g.*: δμῶες ἄνδρες.

δνοπαλίζω, schudden.

δνοφερός, 3, donker, somber. — **δνόφος,** ὁ, duisternis. — **δνοφώδης,** 2 = δνοφερός.

δοάσσατο, *defectieve ao. med.*, *onpers.*, het scheen.

δόγμα, τό [δοκέω : ⟶ *Ned.* dogma]. **1.** *a*) meening. — *b*) *inz.*: philosophische leerstelling. — **2.** het goeddunken, besluit, voorschrift, bevel.

δοιάζω, twijfelen, aarzelen. — **δοιή,** ἡ, twijfel. [*vgl. Ned.* twijfel, *vw.* twee]. — **δοιός,** 3 [*vw.* δύο]. **1.** dubbel. — **2.** *mrv. en du.*: *a*) twee ; *onz. mrv.*, *bw.* δοιά, op tweeërlei wijze. — *b*) *gew.*: een paar.

* **δοκάω,** verwachten.

δοκεύω, in het oog houden, bespieden.

δοκέω, δόξω, ἔδοξα ; *pass.* ἐδόχθην, δέδογμαι ; *ook regelm.*: δοκήσω *enz.*

I. *overg.* **1.** meenen, gelooven, zich verbeelden, het er voor houden : δ. νικησέμεν Ἕκτορα, H., ik denk dat ik... ; *dikw. parenthetisch* : (ὡς) -ῶ, mijns erachtens. — **2.** goedvinden, -keuren, besluiten : δέδοκται, er werd besloten ; τὰ δεδογμένα, de besluiten.

II. *onoverg.*: schijnen. — **1.** den schijn -, den naam hebben van, den schijn aannemen : μὴ ὄντες, ἀλλὰ -οῦντες ; σὲ οὐ -εῖ ὁρᾶν, hij veinst u niet te zien (*vgl.* οὔ φημι, ik zeg dat ... niet). — **2.** *a*) zich voordoen als, bevonden worden : ἐσθλός μοι -εῖ εἶναι ; ἔδοξε τἀληθῆ εἰσαγγεῖλαι, hij bleek ... ; δ. μοι *met inf.*, mihi videor, ik schijn mij zelf toe, me dunkt dat ik ... ; *onpers.*: -εῖ μοι, het dunkt me (*z. ook* 3, b) ; *inf. abs.*: -εῖν ἔμοιγε, ὡς ἐμοὶ -εῖν, naar mijn meening. — *b*) zich gunstig voordoen, een goeden naam hebben : ° οἱ -οῦντες, de mannen van gezag. — **3.** *na overleg* goed schijnen, -dunken, beslist worden : *a*) ἐδόκει πορευτέον εἶναι. — *b*) *dikw. onpers.*: ἔδοξε τῷ δήμῳ, het volk heeft besloten; τὸ -οῦν, τὰ -οῦντα, τὸ δόξαν, τὰ δόξαντα, het goeddunken, besluit ; δόξαν ταῦτα (*acc. abs.*), toen dat besluit genomen was. (*z. ook* 2, a).

δόκημα, τό [δοκέω], *en* **δόκησις,** εως, ἡ [*id.*]. **1.** meening, vermoeden. — **2.** schijn.

δοκιμάζω, άσω ; *pass.* ἐδοκιμάσθην, δεδοκίμασμαι [δόκιμος].— **1.** *a*) onderzoeken, beproeven, leeren kennen. — *b*) *inz. te Athene* (*z.* 2, b) : *α*) een jongeling keuren. — *β*) een gekozen ambtenaar *vóór zijn ambtsaanvaarding* keuren. — **2.** *a*) *na onderzoek* goedkeuren, kiezen. — *b*) *inz. te Athene* : *α*) *na onderzoek een jongen man meerderjarig verklaren en* op de burgerlijsten plaatsen. — *β*) *een gekozen ambtenaar* tot een ambt toelaten. — **δοκιμασία,** ἡ. **1.** onderzoek, †beproeving. — **2.** *inz. te Athene* (*z.* δοκιμάζω, 2, b) : *a*) onderzoek der jongelingen. — *b*) ambtskeuring. — **δοκιμαστής,** οῦ, ὁ, onderzoeker, keurder.

δόκιμος, 2 [δοκέω]. **1.** beproefd, deugdelijk. — **2.** geacht, aanzienlijk.

1.**δοκός,** ἡ [δέκομαι], draagbalk, balk.

2.**δοκός,** ὁ [*id.*], standplaats, *waar men d. vijand afwacht.*

δολερός, 3 [δόλος]. **1.** listig, slim. — **2.** *inz.* : arglistig, valsch, trouweloos.

δολιόπους, ποδος, *m. vr. bvn.* [δ., πούς], met listigen voet, heimelijk sluipend. — **δόλιος,** 3 *en* 2 [δόλος]=δολερός.— **δολιόφρων,** 2 [δ., φρήν], listig, sluw.

δολίχαυλος, 2 [δολιχὸν αὐλὸν (ἔχων)], met lange pijp. — **δολιχαύχην,** ενος, *m. vr. bvn.* [δολιχὸν αὐχένα (ἔχων)], langhalzig. — **δολιχεγχής,** 2 [δολιχὸν ἔγχος (ἔχων)], met lange speer. — **δολιχήρετμος,** 2 [δολιχοὺς ἐρετμοὺς (ἔχων)], met lange roeiriemen.

Δολιχιεύς, Δολίχιον = Δουλ-.

δολιχοδρόμος, 2 [δόλιχον·δραμών (*z.* τρέχω)], deelnemend aan den langen wedloop (*z.* δόλιχος). — **δολιχός,** 3, lang. **1.** *in de ruimte.* — **2.** *overdr. v. d. tijd* : -ἡ νύξ. — **δόλιχος,** ὁ [δολιχός], lange renbaan : -ον (*inwendig voorw.*) θέω, aan den langen wedloop deelnemen. — **δολιχόσκιος,** 2 [δολιχὴν σκιὰν (ἔχων)], een lange schaduw werpend.

†**Δολοβέλλας,** α, ὁ [⟵ *Lat.* Dolabella], Dolabella, *Lat. familienaam.*

δολόεις, όεσσα, όεν [δόλος]. **1.** listig. — **2.** met list vervaardigd. — * **δολομήτης,** *m. bvn.*, (*alleen voc.* ῆτα) [δόλος, μῆτις], *en* **δολόμητις,** ιος, *m. vr. bvn.* [*id.*], listige plannen koesterend, listig.

Δόλοπες, ων, οἱ, Dolopiërs, *volksstam in h. zuiden v. Thessalië.*

δολοπλόκος, 2 [δόλους πλέκων], listen smedend. — **δόλος,** ὁ [*vw. Lat.* dolus]. **I.** lokaas. — **II.** *overdr.* **1.** *ieder* middel om te bedriegen (*b. v. het Trojaansche paard*). — **2.** *meton.* : *a*) listige handeling. — *b*) *abstr.* : list, bedrog.

δολοφρονέων, ουσα, ον, listen in den zin hebbend. — **δολοφροσύνη,** ἡ, list. — **δολόφρων,** 2 [δόλος, φρήν] = δολοφρονέων.

δολόω [δόλος]. **1.** verschalken, bedriegen. — **2.** vervalschen : δ. οἶνον ; ° μορφὴν δ., zich vermommen.

δόλων, ωνος, ὁ [*id.*], stokdegen.

Δόλων, ωνος, ὁ [*id.* ; *eig.* : leeperd], *verspieder v. Hektoor.* — **Δολώνεια,** ἡ, het verhaal van Doloon, *titel v. h. X^e boek der Ilias.*

δόμα, τό [δίδωμι], gave. — **δόμεν, δόμεναι** = δοῦναι, *v.* δίδωμι.

δόμον-δε, *bw.* **1.** huiswaarts. — **2.** naar de mannenzaal. — **δόμος,** ὁ [δέμω ; *vw. Lat.* domus]. **1.** gebouw : *a*) (*ook mrv.* : *de woningen der rijken bestonden vaak uit verscheiden gebouwen*) woning, huis, paleis, tent, tempel, stal, *wespennest* ; *inz.* : vaderhuis. — *b*) kamer, vertrek ; *inz.* : mannenzaal ; *ook* : ° kist. — *c*) laag *steenen enz.* — **2.** *meton.* (*ook mrv.*) : gezin, geslacht.

δονακεύς, ὁ, rietbosch. — **δονακοτρόφος,** 2 [δόνακας τρέφων], riet voortbrengend. — **δονακόχλοος,** 2 (*acc.* οα) [δ., χλόη], groen van riet. — **δόναξ,** ακος, ὁ [*vw.* δονέω ?]. **1.** riet ; *mrv.* rietbosch. — **2.** *meton.* : het van riet gemaakte : pijlschacht, herdersfluit.

δονέω. 1. heen en weer bewegen : *a*) schudden, zwaaien. — *b*) voortdrijven. — **2.** *overdr.* : *a*) kwellen, verontrusten. — *b*) *pass.* : in onrust verkeeren.

δόξα, ἡ [δοκέω ; ⟶ *Ned. orthodoxie*].

I. meening, voorstelling, gedachte, denkbeeld, gevoelen. — *inz.* **1.** meening over een wetenschappelijk punt (*tgst.* : ἐπιστήμη *en dgl.*) : *a*) het meenen. — *b*) *meton., obj.* : hetgeen men meent, leerstelling, leer. — **2.** meening over de toekomst : *a*) verwachting, vermoeden : κατὰ -αν, overeenkomstig de verwachting ; παρὰ (tegen) -αν : *zld. meton., obj.* : het verwachte. — *b*) voornemen. — **3.** *a*) bloote meening, waan, inbeelding. — *b*) *meton., obj.* : schijn.

II. 1. meening over iem., roep, naam : δ. κακή ; δ. ἀγαθή ; -αν ἔχουσι ὡς εἰσὶ θαυμαστοί. — **2.** *inz.* (*gew.*) : goede naam, aanzien, roem, eer.

III. glans *b. v. van h. licht,* heerlijkheid, pracht.

δοξάζω, *f.* άσω [δόξα]. **I. 1.** *a*) meenen, denken, gelooven, achten, een meening vormen. — *b*) *verzw.* : veronder-

stellen, vermoeden. — **2.** verwachten. — **II.** roemen, prijzen, verheerlijken. — **δοξαστής,** οῦ, ὁ, hij, die meent. — **δοξαστός,** 3 [*verbaaladj.*]. **1.** dien men zich kan voorstellen. — **2.** uit meening (*niet uit kennis*) bestaande.

δοξόσοφος, 2 [δόξα, σοφός], waanwijs.

δορά, ἡ [*vw.* δέρω], *afgestroopte* huid.

δοράτιον, τό [*verklw. v.* δόρυ], korte speer, werpspies. — **δόρατος, δόρει, δόρη, δορί,** *z.* δόρυ.

δοριάλωτος, 2 [δορὶ ἁλωτός], met de speer veroverd, krijgsgevangen, buitgemaakt; *v. een volk*: onderworpen. — **δοριθήρατος,** 2 [δορὶ θηρατός], **δορίκτητος,** 2 [δορὶ κτητός], *en* **δορίληπτος,** 2 [δορὶ ληπτός] = δοριάλωτος. — **δορίπονος,** 2 [δορὶ πένομαι], door de speer -, door den oorlog gekweld. — **δοριπόνος,** 2 [*id.*], met de speer zwoegend, krijgshaftig.

Δορίσκος, ὁ, *vlakte en stad in Thrakië.*

δορκαλις, ίδος, ἡ, *en* 1. **δορκάς,** άδος, ἡ, ree, gems, gazel. — 2. **δορκάς,** άδος, *m. vr. bvn.*: *a*) van een ree, van een gems. — *b*) αἱ -άδες [ἀστράγαλοι], enkels van een ree, - van een gems, dobbelsteenen, bikkels.

1.**δορός,** *gen. v.* δόρυ.

2.**δορός,** ὁ [δέρω], lederen zak.

δορπέω, het avondeten gebruiken. — **δορπηστός** *en* **δόρπηστος,** ὁ, tijd van het avondeten, avond. — **δόρπον,** τό, avondeten.

δόρυ, δόρατος, τό. — ***A. V.*** *enk.*: δορός, δορί *en* δόρει; *mrv.*: δόρη, δόρων. — *v. d. ion. stam* δουρ- [δορϝ-]: *enk.*: δουρός, δουρί; *mrv.*: δοῦρα, δούρων, δούρεσσι; *du.*: δοῦρε. — *v. d. verlengden stam* δουρατ- : *enk.*: δούρατος, δούρατι; *mrv.*: δούρατα, δούρασι. — [*vw.* δρῦς; *eig.*: hout].

I. 1. boomstam. — **2.** balk, plank, timmerhout.

II. *meton.* **1.** het van hout vervaardigde: schip, het Trojaansche paard, halsblok (*strafwerktuig*), roedenbundels *der Rom. lictoren*, jachtspriet, lansschacht. — **2.** *synekd.* (*uitgaande v. de beteek. lansschacht*): *a*) lans, speer: ἀναστρέφειν ἐπὶ δ. (*die in de rechterhand gedragen werd*), rechtsom zwenken (*tgst.*: ἐπ' ἀσπίδα, linksom). — *b*) *door een verdere meton.*: *α*) die speren draagt; *coll.*: leger. — *β*) wat met speren uitgevoerd wordt: gevecht, oorlog, krijgsgeweld.

δορυ-άλωτος, 2 = δοριάλωτος. — **δορυδρέπανον,** τό, sikkellans, *lans met een ijzeren punt en bovendien een sikkel, een soort hellebaard.* — **δορύ-ξενος,** ὁ, speervriend, bondgenoot in den oorlog; *ook als bvn.* — **δορυσσόητος,** 2, *en* **δορυσσόος-οῦς,** όος-οῦς, όον-οῦν [δόρυ σεύων], die speren werpt.

δορυφορέω. 1. *abs.*: lansdrager -, lijfwacht zijn. — **2.** *overg.*: als lijfwacht -, als trawant begeleiden; *lijd.*: door een lijfwacht omgeven zijn; *ook overdr.* — **δορυφορικός,** 3, van de lijfwacht; τὸ -όν, lijfwacht. — **δορυφόρος,** 2 [δόρυ φέρων]. **1.** lansdragend. — **2.** ὁ δ.: *a*) lansdrager. — *b*) lijfwacht.

δός, 2e *ao. imper. v.* δίδωμι.

δοσίδικος, 2 = δωσίδικος.

δόσις, εως, ἡ [δίδωμι; —> *Ned.* dosis]. **1.** *bedr.*: het geven.— **2.** *meton.*, *lijd.*: het gegevene, geschenk; *inz.*: legaat.

δόσκον, δότε, *v.* δίδωμι. — **δοτέος,** 3, *verbaaladj. v.* δίδωμι. — **δοτήρ,** ῆρος, ὁ [δίδωμι], gever. — **δοτός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], gegeven, geschonken.

δουλεία, ἡ [δουλεύω]. **1.** slavernij, knechtschap. — **2.** *v. een staat*: afhankelijkheid.

δούλειος, 3 [δοῦλος], van een slaaf, slaven-, slaafsch.

δούλευμα, τό. **1.** slavernij. — **2.** *meton.*, *concr.*: slaaf. — **δουλεύω** [δοῦλος]. **1.** slaaf -, dienstbaar zijn, als slaaf dienen: δ. τινί; *ao.*: slaaf worden.— **2.** *overdr.*: onderworpen zijn, gehoorzamen: δ. νόμοις.

δούλη, ἡ [δοῦλος], slavin, dienares. — **δουλήϊος,** 3, *ion.* = δούλειος. — **δουλία,** ἡ = δουλεία.

δουλικός, 3 [δοῦλος]. **1.** van een slaaf, slaven-. — **2.** *overdr.*: een slaaf passend, gemeen.

δούλιος, 2 *en* 3 [δοῦλος], van een slaaf, van de slavernij.

Δουλιχιεύς, ὁ, Doelichiër. — **Δουλίχιον,** τό [δολιχός; *eig.* Langeland], Doelichion, *eiland in de Ionische Zee, missch. Kephallenia.* — **Δουλιχιόν-δε,** *bw.*, naar Doelichion.

δουλιχόδειρος, 2, *ion.* [δολιχὴν δειρὴν (ἔχων)], langhalzig.

δουλοπρεπής, 2 [δούλῳ πρέπων]. **1.** een slaaf passend. — **2.** *overdr.*: laag, gemeen. — **δουλοπρεπῶς,** *bw.*

δοῦλος, 3. — **1.** *a*) slaafsch, slaven-. — *b*) dienstbaar, onderworpen. — **2.** ὁ, ἡ δ.: *a*) slaaf, slavin; *ook overdr.*: ° χρημάτων δ. — *b*) onderdaan, *vrl v. een Perzisch despoot.* — **δουλοσύνη,** ἡ, slavernij. — **δουλόσυνος,** 2, dienstbaar.

δουλόω [δοῦλος]. **1.** *a*) tot slaaf maken,

tot slavernij brengen, dienstbaar maken, knechten. — *b*) *een staat* onderwerpen. — **2.** *overdr.*: neerbuigen: *τὴν γνώμην ἐδουλοῦντο*, werden in hun gemoed neergedrukt, waren terneergeslagen. — **δούλωσις,** *εως, ἡ*, onderwerping.

δοῦναι, *2e ao. inf. v. δίδωμι.*

δουπέω (*2e pf. δέδουπα*), een dof geluid geven: dreunen, neerploffen, bonzen, bruisen *enz.*: *ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν*, maakten lawaai met ... tegen..., sloegen luide ... — **δοῦπος,** *ὁ*, dof geluid: gedreun, gebruis, gekletter *enz.*

δοῦρα, δούρατα, *z. δόρυ.* — **δουράτεος,** 3 [*δόρυ*], houten. — **δουράτιον,** *ion.* = *δοράτιον.* — **δούρατος, δοῦρε,** *z. δόρυ.* — **δούρειος,** 3 [*δόρυ*], houten. — **δούρεσσι,** *z. δόρυ.* — ***δουρηνεκής,** 2 [*δόρυ*; *ἐνεγκεῖν*, *z. φέρω*], een speerworp ver; *bw. -ές.* — **δουρί,** *z. δόρυ.* — **δουριάλωτος,** *ion.* = *δορ-.* — **δουρικλειτός,** *m. bvn.* [*δουρὶ κλειτός*], *en* **δουρικλυτός,** *m. bvn.* [*δουρὶ κλυτός*], door de speer beroemd. — **δουρίκτητος, δουρίληπτος,** *ion.* = *δορ-.*

Δοῦρις, *ιδος, ὁ*, Doeris, *tiran v. Samos, Gr. geschiedschrijver, omstr. 300 v. C.*

δουροδόκη, *ἡ* [*δόρυ, δέκομαι*], speerstanderd. — **δουρός,** *z. δόρυ.*

δούς, *2e ao. part. v. δίδωμι.*

δοῦσι, *v.* 1. *δέω of v. δίδωμι.*

δοχή, *ἡ* [*δέχομαι*], onthaal, gastmaal.

δόχμιος, 3, dwars, schuin; *bw. -α*, schuin. — **δοχμός,** 3 = *δόχμιος.* — **δοχμόω,** zijwaarts buigen.

δράγμα, *τό* [*δράσσομαι*]. **1.** handvol, *b. v. korenaren.* — **2.** garf. — **δραγμεύω,** garven.

δραίνω [*desider. bij δράω*], willen doen.

δράκαινα, *ἡ* [*vr. v. δράκων*], wijfjesdraak. — **δράκων,** *οντος, ὁ* [*ἔδρακον*; *eig.*: de scherpziende; —> *Ned.* draak]. **1.** draak, *vaak als fabelachtig dier.* — **2.** slang.

Δράκων, *οντος, ὁ* [—> *Ned.* draconisch], *eerste wetgever v. Athene, 621 v. C.*

δρᾶμα, *τό* [*δράω*; —> *Ned.* drama]. **1.** handeling. — **2.** *inz.*: *a*) op het tooneel voorgestelde handeling, drama, *gew.* treurspel. — *b*) *overdr.*: vertooning (*minachtend*): *ἐλεεινὰ -ατα.*

δράμημα, *τό*, het loopen. — **δραμοῦμαι,** *f. bij τρέχω.*

δραπετεύω. 1. *onoverg.*: wegloopen, *gew. v. slaven.* — **2.** *overg.*: van iem. wegloopen, vluchten. — **δραπέτης,** *ου, ὁ* [*διδράσκω*]. **1.** weggeloopen slaaf. — **2.** *bijv. g., m.*: voortvluchtig.

δρασείω [*desider. bij δράω*], willen doen.

δρασκάζω [*διδράσκω*], wegloopen. — **δρασμός,** *ὁ* [*id.*], het wegloopen, vlucht.

δράσσομαι, *δράξομαι, ἐδραξάμην, δέδραγμαι.* — **1.** met de hand vatten, grijpen. — **2.** *overdr.*: ° *τῆς ἐλπίδος δεδραγμένος*, vastgeklampt aan de hoop.

δραστέος, 3, *verbaaladj. v. δράω.* — **δραστήριος,** 2 [*δράω*]. **1.** handelend, bedrijvig. — **2.** het handelen betreffend: *δ. σύνεσις*, praktisch verstand.

δράστης, *ου, ὁ* [*διδράσκω*], weggeloopen slaaf.

δρατός, 3 [*verbaaladj. v. δέρω*], gevild.

δραχμή, *ἡ*, drachme, *zilvermunt ter waarde v. ong. 1 goudfr.*

δράω, *δράσω, ἔδρασα, δέδρακα*; *pass. ἐδράσθην, δέδραμαι.* — **1.** *onoverg.*: *a*) handelen, werkzaam zijn. — *b*) *inz.*: als dienaar werkzaam zijn, dienen. — **2.** *overg.*: *a*) doen, verrichten, uitvoeren: *ὁ δράσας, ὁ δεδρακώς*, dader; *κακὸν δ. τινά*, iem. kwaad doen. — *b*) behandelen: *κακῶς δ. τινά.*

δρεπάνη, *ἡ* = *δρέπανον.* — **δρεπανηφόρος,** 2 [*δρεπάνας φέρων*], zeisen dragend: *ἅρμα -ον*, zeisenwagen. — **δρέπανον,** *τό*, sikkel, zeis.

δρέπω, afplukken. — **1.** *eig.*: *δ. ἄνθεα.* — **2.** *overdr.*: ° *τιμὰν δ.*, eer oogsten, PIND.

δρηπέτης, *ion.* = *δραπέτης.*

δρησμός, *ion.* = *δρασμός.*

δρήστειρα, *ἡ, ion.*, werkster, meid. — **δρηστήρ,** *ῆρος, ὁ, ion.* [*δράω*], werkman, dienaar.

δρήστης, *ion.* = *δράστης.*

δρηστοσύνη, *ἡ, ion.* [*δράω*], bedrijvigheid.

Δρῖλαι, *ῶν, οἱ*, Drilen, *volksstam ten zuiden v. Trapezoes.*

δριμύς, *εῖα, ύ.* **1.** scherp, stekend; bitter: *-ὺ βέλος*; *-ὺ* (*bw.*) *βλέπειν.* — **2.** *overdr. met betrekking tot*: *a*) *h. verstand*: scherpzinnig, sluw, doortrapt. — *b*) *h. gemoed*: heftig, hartstochtelijk: *δ. χόλος*, H., toorn.

δρίος, *τό* (*alleen nom. en acc. enk.*), struikgewas.

Δρόγγιλον, *τό*, Drongilon, *plaats in Thrakië.*

δρομαῖος, 3 *en* 2 [*δρόμος*], *en* **δρομάς,** *άδος, m. vr. onz. bvn.* [*id.*], loopend, vlug. — * **δρομάω** (*slechts enkele vormen, o. a. aiol. pf. ὑπα-δεδρόμηκε*)[*id.*], loopen. — **δρομεύς,** *ὁ* [*id.*], looper. — **δρόμημα,** *τό* [*id.*] = *δράμημα.* — **δρομικός,** 3 [*id.*]. **1.** snel loopend. — **2.** *ὁ δ.*, hardlooper.

δρόμος, ὁ [ἔδραμον]. **1.** *a*) het loopen, het rennen : -ῳ, in den looppas, in den stormpas, op een draf. — *b*) *inz.* : wedloop, wedren; *ook*: ronde *bij een wedren*. — **2.** *meton.*: plaats om te loopen, - te rennen : wandelplaats, galerij, renbaan. — **3.** *overdr. v. elke snelle beweging*: vaart, loop *der sterren, enz.*: ὁ δ. νεφέλης. — **Δρόμος Ἀχιλλέως**, ὁ, Achilleusbaan, *eiland aan de monding v. d. Dnjepr, waar Achilleus zich in h. hardloopen oefende.*

δροσίη, ἡ, *ion.*, schuim *op d. bek v. een paard.* — **δρόσος**, ἡ (*gew. mrv.*). **1.** dauwdruppel, dauw. — **2.** *bij uitbr.*: *elk* vocht, *vrl* water.

Δροῦσος, ὁ [⟵ *Lat.* Drūsus], Drusus, *Rom. voor- en bijnaam.*

Δρυάς, άδος, ἡ [δρῦς], Druade, boomnimf. — **δρύϊνος**, 3 [*id.*], eikenhouten. — **δρυμός**, ὁ (*mrv.* τὰ -ά) [*id.*]. **1.** bosch, kreupelhout. — **2.** *inz.*: eikenbosch. — **Δρυὸς κεφαλαί**, αἱ, Eikenkoppen, *een pas v. d. Kithairoon.* — **δρύοχος**, ὁ [δρῦς, ἔχω, houden], *gew. mrv.*: scheepsribben.

δρύπτω. **1.** openrijten, openkrabben. — **2.** afschuren, afscheuren.

δρῦς, υός, ἡ. **1.** boom. — **2.** *inz.*: eik. — **δρυτόμος**, 2 [δρῦς τέμνων]. **1.** hout vellend. — **2.** ὁ δ., houthakker. — **δρύφακτος**, ὁ [* δρύφρακτος (δρυσὶ φράσσω), *met dissimilatie*], houten versperring, - hek.

δύ, H. = ἔδυ, *3 enk. 2e ao. v.* 1. δύω. — **-δυ**, *2 enk. imper. ao. v. id.*

***δυάω** (*alleen 3 mrv. pr. ind.* δυόωσι, δυάουσι, H.) [1. δύη], ongelukkig maken.

δυεῖν = δυοῖν, *z.* δύο.

1.**δύη**, ἡ, ramp, ellende, smart.

2.**δύη, δύῃ, δῦθι, δυίη**, *v.* 1. δύω.

Δυμᾶνες, ων, οἱ, Dumanen, *een der drie Dorische stammen.*

δύναμαι (*pr. en impf. gaan volgens* ἵσταμαι; *pr. 2 enk. ook* δύνῃ *en* δύνᾳ; *impf.* ἐδυνάμην, *ook* ἠδ-; *2 enk.* ἐδύνω, *later ook* ἐδύνασο), *f.* δυνήσομαι (*dor.* δυνάσομαι), *ao.* ἐδυνήθην, *ook* ἠδ- (*ook* ἐδυνησάμην, ἐδυνάσθην; *dor.* ἐδυνάθησαν), *pf.* δεδύνημαι.

I. *v. pers.* **1.** *lichamelijk* sterk zijn, sterk genoeg zijn om, in staat zijn, kunnen, vermogen: ὡς (ὅπως, ᾗ *enz.*) ἐδύνατο τάχιστα, zoo snel hij kon. — **2.** *overdr.*: *a*) machtig -, invloedrijk -, in aanzien zijn: οἱ δυνάμενοι, de machtigen, rijken, aanzienlijken. — *b*) van zich kunnen verkrijgen.

II. *v. zaken.* **1.** *v. munten enz.*: gelden, waard zijn. — **2.** *v. woorden*: beteekenen. — **3.** *v. een maatregel, een handelwijze*: beteekenen, bedoelen.

δύναμις, εως, ἡ [δύναμαι; ⟶ *Ned.* dynamiet].

I. *v. pers.* **1.** *a*) lichaamskracht, sterkte, vermogen *v. lichaam of ziel*, aanleg, bekwaamheid. — *b*) *meton.*: † daad van macht, wonder. — *c*) † *verpers.*: de Kracht Gods, *d. i. God.* — **2.** *overdr.*: *a*) macht, gezag, aanzien, invloed; *ook*: financieele kracht. — *b*) *meton.*: α) machtige positie : οἱ ἐν -ει ὄντες, machthebbers. — β) strijdmacht, troepen : δ. πεζὴ καὶ ἱππική.

II. *v. zaken.* **1.** kracht, eigenschap : αἱ -εις τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς, der planten. — **2.** *v. woorden*: beteekenis, kracht.

δύνασις, εως, ἡ [δύναμαι] = δύναμις.

δυναστεία, ἡ [δυναστεύω; ⟶ *Ned.* dynastie]. — **1.** macht, heerschappij, bewind. — **2.** *inz.*: *een vorm v.* oligarchie. — **δυναστεύω** [δυνάστης], de heerschappij voeren, machtig zijn. — **δυνάστης**, ου, ὁ [δύναμαι], heer, meester, vorst. — **δυνάστωρ**, ορος, ὁ [*id.*] = δυνάστης.

δυνατός, 3 [*verbaaladj. v.* δύναμαι]. **I.** *bedr.*: kunnend. — **1.** sterk, sterk genoeg om, in staat, bekwaam, geschikt: -οὶ τοῖς σώμασι καὶ ταῖς ψυχαῖς; δ. τι ποιεῖν; ναῦς -ή, zeewaardig. — **2.** *overdr.*: machtig, invloedrijk, gezaghebbend, rijk. — **II.** *lijd.*: die gedaan kan worden, doenlijk, mogelijk: ὅσον (ὡς, ᾗ *enz.*) -όν [ἐστί, *dat hier gew. verzwegen is*], zooveel mogelijk; κατὰ τὸ -όν (*zelfst. g.*), ἐκ (*z.* ἐξ, B, II, 2, h) τῶν -ῶν (*zelfst. g.*), naar vermogen.

δυνατῶς, *bw.* [δυνατός]. **1.** krachtig, sterk. — **2.** mogelijk.

δύνῃ = δύνασαι, *v.* δύναμαι.

δύνω (*alleen pr. en impf.*) = δύομαι; *z.* 1. δύω, B.

δύο, *tlw.* (*verbuiging, z. Spraakk.*). **A. V.** δύω, H., *in alle naamvallen*; *gen.* δυῶν (*ion.*), δυεῖν; *dat.* δυοῖσι, δυσί. — [*vw. Lat.* duo, *Ned.* twee]. — twee. — **δυοκαί-δεκα**, *onverb. tlw.*, twaalf.

δύρομαι = ὀδύρομαι.

δύς, δῦσα, δύν, *part. 2e ao. v.* 1. δύω.

δυσ-, *onscheidbaar voorvoegsel* [⟶ *Ned.* dys], *duidt iets moeilijks, iets ongelukkigs, iets slechts aan*: moeilijk, mis-, slecht (*tgst.* εὐ-): δυσ-άγνος, *b. v., eig.*: bij wien het slecht staat met de zuiverheid; *bij een grondw. met ongunstige beteek. is het versterkend.*

δύσ-αγνος, 2, onkuisch.

δυσαής, 2 [δυσ-, ἄημι], ongunstig waaiend.

δυσ-άθλιος, 2, diep ellendig.

δυσαίων, ωνος, *m. vr. bvn.* [δυσ-, αἰών], in rampspoed levend, ongelukkig.

δυσάλγητος, 2 [δυσ-, ἀλγέω], die moeilijk smart gevoelt, ongevoelig.

δυσ-άλωτος, 2, moeilijk te vatten.

δυσάμβατος = δυσανάβατος.

δυσ-άμμορος, 2, diep ongelukkig.

δυσ-ανάβατος, 2, moeilijk te bestijgen.

δυσανασχετέω, niet kunnen verdragen. — **δυσ-ανάσχετος,** 2, ondraaglijk.

δυσάνεμος, *dor.* = δυσην-.

δυσάντητος, 2 [δυσ-, ἀντάω], dien men ongaarne ontmoet, onwelkom.

δυσαρεστέω, misnoegd zijn. — **δυσ-άρεστος,** 2, moeilijk te bevredigen, misnoegd.

δυσαριστοτόκεια, ἡ [δυσ-, ἄριστος, τοκεύς], ongelukkige moeder van een edelen zoon.

δύσαυλος, 2 [δυσ-, αὐλή], die het verblijf in de open lucht onbehaaglijk maakt, onherbergzaam.

δυσβάστακτος, 2 [δυσ-, βαστάζω], moeilijk te dragen.

δύσ-βατος, 2, moeilijk begaanbaar.

δυσβουλία, ἡ [δυσ-, βουλή], onverstand.

δυσγένεια, ἡ, geringe afkomst. — **δυσγενής,** 2 [δυσ-, γένος]. **1.** van geringe afkomst. — **2.** *meton.* : met onedele gevoelens.

δυσγοήτευτος, 2 [δυσ-, γοητεύω], moeilijk te betooveren, - te verschalken.

δυσδαιμονία, ἡ, ongeluk. — **δυσδαίμων,** 2 [δυσ-, δαίμων], ongelukkig.

δυσδάκρυτος, 2 [δυσ-, δακρύω], smartelijk geweend.

δυσ-διάβατος, 2, moeilijk over te steken.

δυσέκνιπτος, 2 [δυσ-, ἐκνίπτω], onuitwischbaar.

δυσ-ελένα, ἡ [δυσ-, Ἑλένη], Ongeluks-Helena.

δύσελπις, ις, ι, *gen.* ιδος [δυσ-, ἐλπίς], wanhopig. — **δυσέλπιστος,** 2 [δυσ-, ἐλπίζω], onverwacht, ongehoopt.

δυσέμβολος, 2 [δυσ-, ἐμβάλλω], waar men moeilijk kan invallen, ontoegankelijk.

δυσεντερία, ἡ [δυσ-, ἔντερον], buikloop.

δυσεξαπάτητος, 2 [δυσ-, ἐξαπατάω], moeilijk te misleiden.

δυσεξέλεγκτος, 2 [δύσ-, ἐξελέγχω], moeilijk te weerleggen.

δύσεο, *2 enk. ao. imper. med. v.* δύω.

δύσεργος, 2 [δυσ-, ἔργον], niet bedrijvig, traag.

δυσ-έριστος, 2, moeilijk te bestrijden.

δύσερως, ωτος, *m. vr. bvn.* [δυσ-, ἔρως], dwaselijk verliefd.

δυσ-εύρετος, 2, onvindbaar.

δύσζηλος, 2 [δυσ-, ζῆλος], lichtgeraakt.

δυσηλεγής, 2 [δυσ-, ἀλέγω], smartvol, pijnlijk.

δυσημερία, ἡ [δυσ-, ἡμέρα]. **1.** ongeluksdag. — **2.** *meton.* : ongeluk.

δυσήνεμος, 2 [δυσ-, ἄνεμος], door den wind omgewoeld.

δυσηχής, 2 [δυσ-, ἄχος], zeer smartelijk, *of* [δυσ-, ἦχος], vreeselijk klinkend.

δυσθαλπής, 2 [δυσ-, θάλπω], slecht verwarmend, koud.

δυσθανατέω [δυσ-, θάνατος], moeilijk sterven, met den dood worstelen.

δυσ-θέατος, 2, pijnlijk te aanschouwen, vreeselijk.

δύσθεος, 2 [δυσ-, θεός]. **1.** bij de goden gehaat. — **2.** goddeloos.

δυσ-θεράπευτος, 2, moeilijk te verplegen, ongeneeslijk.

δυσθρήνητος, 2 [δυσ-, θρηνέω], jammervol.

δυσθυμέω *en med.*, moedeloos -, mismoedig zijn. — **δυσθυμία,** ἡ, moedeloosheid, mismoedigheid. — **δύσθυμος,** 2 [δυσ-, θυμός], moedeloos, mismoedig.

δυσί, *dat. v.* δύο.

δυσ-ίατος, 2, moeilijk te genezen, ongeneeslijk.

δυσιερέω [δυσ-, ἱερόν], ongunstige voorteekenen krijgen.

δύσιππος, 2 [δυσ-, ἵππος], niet geschikt voor de ruiterij.

δύσις, εως, ἡ [1. δύω], ondergang *v. een hemellichaam.*

δυσκάθαρτος, 2 [δυσ-, καθαίρω], moeilijk te reinigen, - te verzoenen.

δυσ-κάθεκτος, 2, moeilijk terug te houden.

δυσκατάπαυστος, 2 [δυσ-, καταπαύω], moeilijk tot bedaren te brengen.

δυσκατάπρακτος, 2 [δυσ-, καταπράττω], moeilijk uit te voeren.

δυσκατόρθωτος, 2 [δυσ-, κατορθόω], moeilijk tot een goed einde te brengen.

δυσ-κάτοχος, 2, moeilijk terug te houden.

δύσκε, *iter. 2e ao. v.* 1. δύω.

δυσκέλαδος, 2 [δυσ-, κέλαδος], woest -, onaangenaam klinkend.

δυσκηδής, 2 [δυσ-, κῆδος], vol zorgen.

δυσ-κίνητος, 2. — **1.** moeilijk te bewe-

gen. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. h. karakter* : onbuigzaam. — *b*) moeilijk mee te sleepen.

δυσκλεής, 2 (*acc.* -κλέα, H. = -κλεέα) [δυσ-, κλέος], roemloos, smadelijk. — **δύσκλεια,** ἡ, schande. — **δυσκλεῶς,** *bw.*

δυσκολία, ἡ. **1.** misnoegdheid, knorrigheid. — **2.** *meton. v. zaken* : wat misnoegdheid verwekt, moeilijkheid. — **δύσκολος,** 2. — **1.** misnoegd, gemelijk, knorrig. — **2.** *meton. v. zaken* : misnoegdheid verwekkend, moeilijk, lastig.

δυσκόμιστος, 2 [δυσ-, κομίζω], ondraaglijk.

δυσκρασία, ἡ, slechte vermenging,slechte gesteldheid, ongezond klimaat. — **δύσκρατος,** 2 [δυσ-, κεράννυμι], slecht vermengd (*v. de luchtgesteldheid* ; *z.* κρᾶσις).

δύσκριτος, 2 [δυσ-, κρίνω], moeilijk te onderscheiden, - te erkennen.

δυσλόγιστος, 2 [δυσ-, λογίζομαι], slecht redeneerend, waanzinnig.

δύσλοφος, 2 [δυσ-, λόφος], lastig voor den nek, zwaar.

δυσμαθής, 2 [δυσ-, ἔμαθον (μανθάνω)]. **1.** *bedr.* : moeilijk leerend, niet leerzaam. — **2.** *lijd.* : moeilijk te leeren, - te erkennen.

δυσμαχέω, een hopeloozen strijd voeren. — **δύσμαχος,** 2 [δυσ-, μάχομαι], moeilijk te bestrijden, - te veroveren.

δυσμεναίνω, vijandig gezind -, toornig zijn. — **δυσμένεια,** ἡ, kwaadwilligheid, vijandigheid. — **δυσμενέων,** οντος, *m.* [*part. pr. v.* * δυσμενέω], kwaadgezind. — **δυσμενής,** 2 [δυσ-, μένος], kwaadgezind, vijandig ; οἱ -εῖς, de vijanden ; τὸ -ές, vijandige gezindheid. — **δυσμενῶς,** *bw.*

δυσμή, ἡ (*bijna alleen mrv.*) [δύνω]. **1.** ondergang *v. hemellichamen.* — **2.** *meton.* : het westen.

δυσ-μήτηρ, ερος, ἡ, slechte moeder.

δυσ-μίμητος, 2, moeilijk na te bootsen.

δύσμοιρος, 2 [δυσ-, μοῖρα ; *eig.* : een slecht lot hebbend] *en* **δύσμορος,** 2 [δυσ-, μόρος ; *id.*], ongelukkig.

δυσ-νόητος, 2, moeilijk te begrijpen.

δύσνοια, ἡ [δύσνοος], kwaadwilligheid, vijandigheid.

δυσνομία, ἡ, wetteloosheid, slechte wetgeving. — **δύσνομος,** 2 [δυσ-, νόμος], onwettelijk.

δύσνοος-ους, οος-ους, οον-ουν [δυσ-, νόος], kwaadwillig, vijandig.

δύσνυμφος, ον, *vr. bnw.* [δυσ-, νύμφη], ongelukkig verloofd.

δύσ-οιστος, 2, ondraaglijk.

δύσομβρος, 2 [δυσ-, ὄμβρος], van den guren stortregen.

δύσοργος, 2 [δυσ-, ὀργή], opvliegend.

δύσορμος, 2 [δυσ-, ὅρμος], waar het moeilijk is te landen.

δυσοσμία, ἡ, stank. — **δύσοσμος,** 2 [δυσ-, ὀσμή], stinkend.

δυσούριστος, 2 [δυσ-, οὐρίζω], tot zijn ongeluk door een gunstigen wind gedreven.

δυσ-παίπαλος, 2, steil en hobbelig.

δυσπάλαιστος, 2 [δυσ-, παλαίω], moeilijk te bestrijden.

δύσπαρις, ιδος, ὁ [δυσ-, Πάρις], Ongeluks-Paris.

δυσπάριτος, 2 [δυσ-, πάρειμι (εἶμι)], moeilijk voorbij te komen.

δυσπέμφελος, 2 [δυσ-, *missch. vw.* παφλάζω], wild kokend, onstuimig.

δυσ-πέρατος, 2. — **1.** moeilijk over te steken : -ον ῥεῖθρον. — **2.** ° *overdr.* : lastig door te brengen : δ. αἰών.

δυσπετής, 2 [δυσ-, πίπτω], zwaar vallend, moeilijk.

δυσπινής, 2 [δυσ-, πίνος], vuil.

δύσπνοος-ους, οος-ους, οον-ουν [δυσ-, πνέω]. **1.** moeilijk adem halend, hijgend. — **2.** tegenwaaiend.

δυσπολέμητος, 2 [δυσ-, πολεμέω], moeilijk te beoorlogen.

δυσπονής, 2 [δυσ-, πόνος] = δύσπονος.

δυσπόνητος, 2 [δυσ-, πονέω], moeilijk tot stand te brengen, lastig.

δύσπονος, 2 [δυσ-, πόνος], zeer lastig.

δυσ-πόρευτος, 2, moeilijk door te trekken.

δυσπορία, ἡ, moeilijkheid om over *een stroom* te trekken. — **δύσπορος,** 2 [δυσ-, πόρος], moeilijk over te trekken.

δύσποτμος, 2 [δυσ-, πότμος], ongelukkig.

δυσπραγία, ἡ, *en* **δυσπραξία,** ἡ [δυσ-, πράσσω], ongeluk, tegenspoed.

δυσ-πρόσιτος, 2, **δυσπρόσοδος,** 2 [δυσ-, πρόσοδος], *en* **δυσπρόσοιστος,** 2 [δυσ- ; προσοίσομαι, *f. bij* προσφέρομαι], moeilijk te naderen, onvriendelijk.

δυσπρόσοπτος, 2 [δυσ- ; προσόψομαι, *f. bij* προσοράω], onaangenaam te zien, afgrijselijk.

δυσπρόσωπος, 2 [δυσ-, πρόσωπον], met onaangenaam gezicht, onaangenaam te zien.

δυσσέβεια, ἡ, goddeloosheid. — **δυσσεβέω,** goddeloos zijn, - handelen. — **δυσσεβής,** 2 [δυσ-, σέβομαι], goddeloos.

δυσστομέω = δυστομέω.

δυσ-τάλας, αινα, αν, diep ongelukkig.

δύστανος, 2, *dor.* = δύστηνος.

δυστέκμαρτος, 2 [δυσ-, τεκμαίρω], moeilijk *uit teekens* op te maken, - te erkennen.

δύστεκνος, 2 [δυσ-, τέκνον], ongelukkig door kinderen.

δύστηνος, 2 [δυσ-, *vw.* ἵστημι; *eig.* : die in een slechten toestand verkeert]. **1.** ongelukkig. — **2.** *in zedelijken zin* : ellendig.

δυστομέω [δυσ-, στόμα], beschimpen, lasteren.

δυστράπελος, 2 [δυσ-, τρέπω; *eig.* : moeilijk te draaien], *en* **δύστροπος,** 2 [*id.*], *overdr. v. h. karakter* : onbuigzaam, eigenzinnig.

δυστυχέω, ongelukkig zijn, tegenspoed hebben; *inz.* : een nederlaag lijden. — **δυστύχημα,** τό = δυστυχία. — **δυστυχής,** 2 [δυσ-, τύχη], ongelukkig. — **δυστυχία,** ἡ, ongeluk, mislukking.

δύσφαμος, *dor.* = δύσφημος. — **δυσφημέω. 1.** *onoverg.* : woorden van slechte voorbeteekenis spreken (*tgst.* : εὐφημέω). — **2.** *overg.* : onheilspellende woorden tot iem. spreken.— **δυσφημία,** ἡ, woorden van slechte voorbeteekenis. — **δύσφημος,** 2 [δυσ-, φήμη], van slechte voorbeteekenis.

δυσφιλής, 2 [δυσ-, φιλέω], hatelijk.

δυσφορέω. 1. *overg.* : moeilijk -, ongaarne verdragen. — **2.** *onoverg.* : toornig -, verstoord worden, - zijn.

δυσφόρμιγξ, ιγγος, *m. vr. bvn.* [δυσ-, φόρμιγξ], wanluidend, treurig.

δύσφορος, 2 [δυσ-, φέρω]. **1.** moeilijk te dragen, zwaar. — **2.** *overdr.* : *a*) onverdraaglijk, lastig. — *b*) slecht gedragen, op een dwaalweg gebracht: ° -αι γνῶμαι, waanvoorstellingen. — **δυσφόρως,** *bw.* **1.** drukkend. — **2.** met tegenzin.

δύσφρων, 2 [δυσ-, φρήν]. **1.** kommervol, bedroevend. — **2.** onbezonnen, waanzinnig.

δυσφύλακτος, 2 [δυσ-, φυλάσσω]. **1.** moeilijk te bewaken. — **2.** moeilijk te verhoeden.

δυσχείμερος, 2 [δυσ-, χεῖμα], stormachtig, wintersch, bar.

δυσχείρωμα, τό [δυσ-, χειρόω], moeilijke onderneming. — **δυσχείρωτος,** 2 [*id.*], moeilijk te overweldigen.

δυσχεραίνω. 1. *overg.* : niet kunnen verdragen, afwijzen, verwerpen. — **2.** *onoverg.* : *a*) toornig -, misnoegd zijn, - worden. — *b*) *causatief* : misnoegdheid verwekken, verontwaardigen. — **δυσχέρεια,** ἡ, moeilijkheid, onaangenaamheid — **δυσχερής,** 2 [δυσ-, χείρ], moeilijk te behandelen. — **1.** *v. zaken* : moeilijk, lastig, onaangenaam. **2.** *v. pers.*: onhandelbaar, eigenzinnig. — **δυσχερῶς,** *bw.*, met moeite, ongaarne, onwillig.

δυσχλαινία, ἡ [δυσ-, χλαῖνα], slechte kleeding, lompen.

δύσχορτος, 2 [δυσ-, χόρτος], waar het slecht staat met het voeder, ongastvrij.

δύσχρηστος, 2 [δυσ-, *med. v.* 3. χράω], moeilijk te gebruiken.

δυσχωρία, ἡ [δυσ-, χώρα], moeilijkheid van het terrein.

δυσώδης, 2 [δυσ-, ὄζω], stinkend.

δυσώνυμος, 2 [δυσ-, ὄνομα], met een slechten naam. — **1.** hatelijk, gehaat. — **2.** met onheilspellenden naam.

δυσωπέω [δυσ-, ὤψ]. **1.** het oog onaangenaam aandoen. — **2.** *overdr.* : beschaamd -, verlegen maken.

δυσωρέω *en med.* [δυσ-, ὤρα], een lastige wacht hebben.

δύτης, ου, ὁ [1. δύω], duiker.

1. δύω, δύσω, ἔδυσα, *2e ao.* ἔδυν (*gaat volgens de wkw. op* μι; *3 mrv.* ἔδυν, ἔδυσαν), δέδυκα; *med.* δύσομαι, ἐδυσάμην; *pass.* δυθήσομαι, ἐδύθην, δέδυμαι. — *A. V. 2e ao. opt. 3 enk.* δύη *en* δυίη, *imper.* δῦθι *en* -δυ, δύτω *enz.*; *iter. 2e ao.* δύσκε; *med., gemengde ao.* (ἐ)δύσετο, *imper.* δύσεο.

A. *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao., pf.*). **1.** dompelen, doen ondergaan, laten zinken (*bijna alleen in samenst.*). — **2.** *zie* B, II, 2.

B. *onoverg.* (*2e ao. en pf.*) *en med.* **I.** duiken, zakken, wegzinken : δῦτε θαλάσσης κόλπον, H., daalt neer in den schoot der zee; ἐς πόντον ἐδύσετο, H.; *v. hemellichamen* : ondergaan. — **II.** *bij uitbreiding* (*zonder de voorstelling v. neerwaarts*). **1.** *a*) in iets dringen, - sluipen, - gaan : πόλιν δύσεσθαι, H., de stad binnengaan (*v. een reiziger*). — *b*) *overdr. v. aandoeningen* : dringen in : κάματος γυῖα δέδυκεν, H., vermoeidheid drong in zijn leden. — **2.** *uit de vorige ontwikkelt zich weer een overg. beteek.* : *a*) (*v. kleederen en wapenen*): zich steken in, aantrekken, aandoen : δῦ (= ἔδυ) χιτῶνα, H.; ἐδύσετο τεύχεα, H. — *b*) *overdr.*: δύσεο ἀλκήν, H., omkleed u met kracht.

2. δύω, *tlw.* = δύο. — **δυώδεκα** = δωδ-.

δυωδεκάβοιος, 2 [*δυώδεκα, βοῦς*], twaalf runderen waard. — **δυωδεκάπηχυς, δυωδέκατος** = *δωδ-*.

δυωκαιεικοσίμετρος, 2 [*δυω-καὶ-εἴκοσι, μέτρον*], twee en twintig maten houdend. — **δυωκαιεικοσίπηχυς,** *υς, υ* [*id., πῆχυς*], twee en twintig el lang.

1.**δῶ,** *τό*, H. (*alleen nom. en acc.*) [* *δῶμ* (= *δῶμα*)] = *δῶμα*.

2.**δῶ,** *1 enk. 2e ao. conj. v. δίδωμι*. — **δῷ,** *3 enk. v. id.*; *2 enk. 2e ao. conj. med. v. id.*

δώδεκα, *onverb. tlw.* [*δύο, δέκα*], twaalf.

δωδεκάπηχυς, *υς, υ* [*δώδεκα, πῆχυς*], twaalf el lang. — °**δωδεκάστολος,** 2 [*δ., στόλος*], ten getale van twaalf voor den tocht.

δωδέκατος, 3 [*δώδεκα*], twaalfde.

Δωδωναῖος, 3, Dodonaïsch, van Dodona; *οἱ -οι*, de Dodonaiërs. — **Δωδώνη,** *ἡ*, Dodona, *stad in Epeiros met orakel v. Zeus*. — **Δωδωνίς,** *ίδος, vr. bvn.*, van Dodona.

δώῃ *en* **δώῃσι,** H., *3 enk. 2e ao. conj. v. δίδωμι*.

† **Δωθάειμ,** *onverb.*, Dothaïm, Dothan, *plaats in Palestina*.

δῶμα, *τό* [*δέμω*; *vw. Lat.* domus; *eig.*: gebouw]. **1.** woning *v. menschen* (*in dezen zin meestal mrv.*) *of goden*, huis, paleis, tempel. — **2.** *synekd.*: *a*) *h. voornaamste deel v. h. huis*, mannenzaal. — *b*) *zld.*: vrouwenvertrek. — *c*) † (plat) dak. — **3.** *meton.*: geslacht: ° *Λαβδάκεια -ατα*, het huis der Labdakiden. — **δωμάτιον,** *τό* [*verklw.*], klein vertrek, slaapkamer. — **δωμάω,** bouwen.

δώομεν, H., *2e ao. conj. v. δίδωμι*.

δωρεά *en* **-ειά,** *ἡ* [1. *δῶρον*], gift, geschenk; *bw. -άν*, bij wijze van gift, ten geschenke. — **δωρέω,** *gew. med.* [*id.*]. **1.** schenken: *τινί τι*. — **2.** begiftigen: *τινά τινι* (*onz.*). — **δώρημα,** *τό*, gift, geschenk. — **δωρητός,** 3 [*verbaaladj.*]. **1.** ten geschenke gegeven. — **2.** voor geschenken toegankelijk.

Δωριεύς, *έως, m. bvn.*, Dorisch; *οἱ -εῖς*, Doriërs, *volksstam op Kreta, op de westkust v. Klein-Azië en in Griekenland bij d. Parnassos, later* (*sinds XIe eeuw v. C.?*) *in de Peloponnesos*. — **Δωρικός,** 3, Dorisch.

Δώριον, *τό, stad in h. gebied v. Nestoor.*

Δώριος, 2 *en* 3, Dorisch. — **Δωρίς,** *ίδος, vr. bvn.*, Dorisch; *ἡ Δ. met en, zelfst. g., zonder γῆ*, Doris: *a*) *kustlandschap* (*met eilanden*) *in Karië*. — *b*) *landschap in Griekenland bij d. Parnassos.* — **δωριστί,** *bw.*, op Dorische wijze, in Dorische melodie.

δωροδοκέω, geschenken aannemen, zich laten omkoopen. — **δωροδόκημα,** *τό*, *en* **δωροδοκία,** *ἡ*, het aannemen van geschenken, omkooperij. — **δωροδόκος,** 2 [1. *δῶρον, δέκομαι*], die geschenken aanneemt, omkoopbaar.

1.**δῶρον,** *τό* [*vw. δίδωμι, Lat.* dōnum], geschenk: wijgeschenk, gastgeschenk, geschenk om om te koopen *enz.*

2.**δῶρον,** *τό*, handpalm.

δωροφορέω, geschenken brengen. — **δωροφόρος,** 2 [1. *δῶρον, φέρω*], geschenken brengend.

δωσίδικος, 2 [*δίδωμι, δίκη*], zich aan het gerecht onderwerpend.

δωτήρ, *ῆρος, ὁ* [*δίδωμι*], gever. — **δωτίνη,** *ἡ* [*id.*] = *δῶρον*. — **δώτωρ,** *ορος, ὁ* [*id.*] = *δωτήρ*.

δώωσι, H. = *δῶσι, v. δίδωμι*.

E

ε *als cijfer*: *ε'* = 5.

ἕ, *z.* 1. *οὗ*.

ἔ, *uitroep v. smart of droefheid*: wee! ach! *gew. ééns, soms meermalen herhaald.*

ἕ [* *σϝέ*; *vw. Lat.* se, *Ned.* zich], *acc. v.* 1. *οὗ*.

ἐ- *protheticum* (*d. i. dienend alleen als voorslag*; *vgl.* 4. *ἀ-* *en* 2. *ὀ-*): *ἐ-ρυθρός, ἐ-είκοσι*.

1.**ἔα,** *uitroep v. verrassing of misnoegdheid*: wee! ach!

2.**ἔα,** *ep., ion.* = *ἦν, impf. v. εἰμί*.

3.**ἔα,** *2 enk. imper. pr., en* (H., HDT.) = *εἴα, 3 enk. impf. v. ἐάω*. — **ἐάᾳ, ἐάαν, ἐάᾳς** *z. ἐάω*.

ἔαγα, ἐάγην, -έαγμαι, *z. ἄγνυμι*.

ἔαδα, ἔαδον, *z. ἁνδάνω*.

ἐάλην, *2e ao. pass. v.* * *εἴλω*.

ἑάλωκα, ἑάλων, *z. ἁλίσκομαι*.

ἐάμ, *vóór μ*, PAP. = *ἐάν*.

ἐάν, *vgw.* [*εἰ ἄν*]. **1.** *in voorwaardelijke*

bijzinnen : indien, als, ingeval, telkens als : ἐάν τε ... ἐάν τε, hetzij ... hetzij. — **2.** *in indirecte vragen* : of, of niet. — **3.** *na relatieve woorden* = ἄν : ὅς ἐάν, ὅπου ἐάν. — *z. Spraakk.*

1.**ἑανός**, ὁ, kleed.

2.**ἑανός**, 3, *beteek. onzeker* : omhullend *of* fijn?

ἐάν-περ, *vgw.* (*vgl.* εἴ-περ). **1.** indien werkelijk, indien althans. — **2.** zelfs indien.

ἔαξα, *ao. v.* ἄγνυμι.

ἔαρ, ρος, τό, lente. — **ἐαρί-δρεπτος**, 2 [*loc. v.* ἔαρ ; *verbaaladj. v.* δρέπω], in de lente geplukt. — **ἐαρίζω** [ἔαρ], de lente doorbrengen. — **ἐαρινός**, 3 [*id.*], van de lente, lente-.

ἔασε, H. = εἴασε, *v.* ἐάω.

ἔασι, H. = εἰσί, *v.* εἰμί.

ἔασκον, H. = εἴασκον, *iter. impf. v.* ἐάω.

ἕαται, H., HDT. = ἧνται, *v.* ἧμαι.

ἔατε, HDT. = ἦτε, *v.* εἰμί.

ἕατο, H., HDT. = ἧντο, *v.* ἧμαι.

ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ, *gecontr.* **αὑτοῦ**, ῆς, οῦ (*verbuiging, z. Spraakk.*) [*gen. en dat. gevormd naar d. acc.* ἑαυτόν ⟵ ἕ αὐτόν].— **I.** *reflexief vnw.* — **1.** *gew. v. d. 3en pers.*: van hem zelf, van haar zelf, van zichzelf : ἑαυτοῦ εἶναι, onafhankelijk -, zelfstandig zijn ; ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο, hij kwam tot inkeer ; παρ' ἑαυτῷ, in zijn eigen huis, te zijnent ; οἱ ἑαυτοῦ, de zijnen ; *bij comp. en superl. om iem. of iets met zichzelf te vergelijken* : ἀνδρειότερος αὐτὸς αὑτοῦ, dan hij zelf, *d. i.* dan te voren, dan onder andere omstandigheden. — **2.** *soms* (*vrl mrv.*) *v. d. 1en of 2en pers.*: °τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πατέρα ἀπήλασας, gij hebt zelf uw eigen vader verdreven. — **II.** *mrv., soms wederzijdsch vnw.* = ἀλλήλων : ἦ βούλεσθε περιιόντες αὐτῶν πυνθάνεσθαι ... ;, ... rondslenteren, aan elkander vragend ...

ἐάφθη, ἑάφθη [*missch. pass. ao. bij* ἰάπτω], hij viel.

ἐάω-ἐῶ, *impf.* εἴων, *f.* ἐάσω, *ao.* εἴασα, *pf.* εἴακα ; *med. f.* ἐάσομαι (*met lijd. beteek.*). — ***A. V.*** **1.** H. : *vaak* ει- *in h. pr.* : εἰῶσι ; *1 enk. conj. pr.* εἰῶ ; *2 en 3 enk. ind. pr.* ἐάᾳς, ἐάᾳ ; *2 enk. conj. pr.* ἐάᾳς ; *1 en 3 enk. opt. pr.* ἐῷμι, ἐῷ ; *inf.* ἐάαν ; *3 enk. impf.* ἔα ; *iter. impf.* ἔασκον, εἴασκον ; *ao.* ἔασα. — **2.** HDT. : *nooit augm.* : *impf.* ἔων *enz.*

laten. — **I.** toelaten, laten gebeuren, gedoogen : αἴ κεν ἐᾷ με ζώειν, H., als zij mij laat leven ; οὐκ ἐάω, *soms* : niet toelaten, *gew.* : verbieden, afraden ; *pass.* οὐκ ἐῶμαι, men laat mij niet ... — **II.** met rust laten, laten zooals hij (het) is. — **1.** iem. laten heengaan, aan zijn lot overlaten : σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς, H., *d. i.* hij heeft u geen leed aangedaan ; °ἐάσωμεν ἔκηλον αὐτόν. — **2.** *overdr.* : *a*) zich niet verder bezighouden met, ophouden met, laten varen, opgeven : ἔα χόλον, H., laat uw wrok varen. — *b*) zich niet bezighouden met, ter zijde laten, niet doen, niet spreken van : σιωπᾶν τι καὶ ἐᾶν, iets verzwijgen en onaangeroerd laten ; ἐῶ λέγειν, ik laat daar.

ἐάων *en* **ἑάων**, *gen. mrv. v.* ἐΰς.

-εβάθην, *ao. pass. v.* -βαίνω.

ἔβαλα, ἐβαλόμην, ἔβαλον, *z.* βάλλω.

ἔβαν, *dor. 1 enk. en* (H. *en* °) *3 mrv. 2e ao. v.* βαίνω. — **ἔβασα**, *dor.* = ἔβησα, *ao. v.* βαίνω.

ἐβάφην, *2e ao. pass. v.* βάπτω.

ἑβδόματος, 3 [ἕβδομος] = ἕβδομος. — **ἑβδομήκοντα**, *onverb. tlw.* [*id.*], zeventig.

ἑβδομηκοντούτης, ου, *m. bvn.* [ἑβδομήκοντα ἐτῶν], zeventigjarig.

ἕβδομος, 3 [ἑπτά], zevende ; ἡ -η [ἡμέρα], de zevende dag der maanmaand.

ἔβην, ἔβησα, ἐβήσετο, *z.* βαίνω.

ἐβίων, *2e ao. v.* βιόω.

ἐβιωσάμην, *ao. v.* βιώσκομαι.

ἐβλάβην, *2e ao. pass. v.* βλάπτω.

ἔβλαστον, *2e ao. v.* βλαστάνω.

ἐβλήθην, ἐβλήμην, *z.* βάλλω.

ἑβραϊκός, 3, *en* **ἑβραῖος**, 3 [*Hebr. w.*], Hebreeuwsch ; οἱ Ἑβραῖοι, Hebreërs.

ἔβραχε *en* **βράχε**, *alleenstaande 2e ao.*, dreunen, bruisen, kraken, kletteren, brullen.

ἐβράχην, *2e ao. pass. v.* βρέχω.

Ἕβρος, ὁ, *stroom in Thrakië, nu Maritza.*

ἔβρων, *2e ao. v.* βιβρώσκω.

ἔβωσα, ἐβώσθην, *z.* βοάω.

ἐγ- = ἐν- *vóór* γ, κ, χ, ξ.

ἐγβατηρία, ἡ, PAP. = ἐμβ-.

ἐγγαστριμάχαιρα, ἡ [ἐν γαστρὶ μάχαιραν (ἔχων)], die een slachtmes in zijn maag heeft, *epitheton v. een veelvraat.*

***ἐγ-γείνομαι** (*alleen 3 mrv. conj. ao.* ἐγγείνωνται, H.), ergens in voortbrengen.

ἔγγειος, 2 [ἐν γῇ (ὤν)]. **1.** zich in den grond bevindend. — **2.** *v. bezit* : in grond bestaande.

ἐγ-γελάω ● uitlachen, bespotten, *abs.* : *ἐ.* τινί *en* κατά τινος.

ἐγγενής, 2.— **1.** [ἐγγίγνομαι]. *a*) ingeboren, inheemsch, van het land : °θεοὶ ἐγγενεῖς. — *b*) *overdr. v. eigenschappen* : aangeboren.— **2.** [ἐν γένει (ὤν)], van hetzelfde geslacht, verwant. — **ἐγγενῶς**, *bw.*, zooals een verwant past.

ἐγ-γίγνομαι ● *ion.* **-γίν-. I.** ergens in ontstaan. — **1.** geboren worden in; *pf.*: geboren zijn in, leven -, wonen in. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. toestanden en gebeurtenissen*: ergens in ontstaan: τούτων τοῖς ἀμελοῦσι λήθη -εται, de nalatigen vergeten die dingen. — *b*) *met h. bijbegrip v. tijd* (ἐν-, intusschen): er tusschen komen, - verloopen: λόγοι -ονται, er wordt intusschen gepraat. — *c*) *v. eigenschappen*: ingeplant worden; *pf.*: aangeboren zijn.— **II.** *onpers.*: -εται, het is mogelijk, - geoorloofd.

ἐγγίζω [ἐγγύς]. **1.** *overg.*: nader brengen, doen naderen. — **2.** *gew. onoverg.*: *a*) nader komen, naderen. — *b*) *overdr. v. tijd*: naderen.

ἐγ-γίνομαι, *z.* ἐγγίγνομαι.

ἔγγιον, ἔγγιστα, *z.* ἐγγύς.

ἐγ-γλύφω, in iets griffen.

ἐγ-γνάμπτω, inbuigen, buigen.

ἐγγράμματος, 2 [ἐν γράμμασι (ὤν)], geschreven.

ἔγγραφος, 2, opgeschreven, schriftelijk. — **ἐγ-γράφω** ● **1.** ergens in griffen, graveeren. — **2.** *alg.*: *a*) ergens op schilderen. — *b*) ergens in schrijven; *inz.*: op een lijst plaatsen, *o. a.* zich aanmelden voor de verplichte verantwoording (εὔθυναι).

ἐγγυαλίζω [ἐν γυάλῳ (holle hand)(τιθέναι)]. **1.** ter hand stellen, overhandigen. — **2.** *overdr.*: aan de hand doen, verleenen.

ἐγγυάω (*augm.*: ἠγγυ- *en* ἐνεγυ-; *pf.* ἠγγυ- *en* ἐγγεγυ-) [ἐγγύη]. — **I. 1.** als borgtocht ter hand stellen. — **2.** *med.*: *a*) (*direct med.*): iets van het zijne als borgtocht geven, zich borg stellen, ergens voor instaan. — *b*) (*indirect med.*): zich een borgtocht laten stellen, een borgtocht aannemen. — **II.** *inz.* **1.** zijn dochter in handen geven, verloven.— **2.** *med.*: zich een meisje in handen laten geven, als verloofde aannemen.

ἐγγύη, ἡ [ἐν, *vw.* γύαλον]. **1.** *a*) het ter hand stellen van een pand. — *b*) *meton., concr.*: borgtocht, onderpand. — **2.** *inz.*: huwelijkscontract, verloving.

ἐγγυητής, οῦ, ὁ [ἐγγυάω], borg. — **ἐγγυητός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], verloofd (*v. de vrouw*).

ἐγγύθεν, *bw. en vrz.* [ἐγγύς, -θεν]. **1.** van nabij: ἐ. σκοπεῖν. — **2.** *gew.* = ἐγγύς.— **ἐγγύθι,** *bw. en vrz.* [ἐ., -θι] = ἐγγύς.

ἐγ-γυμνάζομαι, *med.*, zich op iets oefenen.

ἔγγυος, 2 [ἐγγύη], onder borgstelling.

ἐγγύς, *comp.* ἐγγύτερον, -ρω, ἔγγιον, *superl.* ἐγγύτατα, -τάτω, ἔγγιστα. — **I.** *bw.* **1.** *v. plaats*: nabij. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: nabij, aanstaande. — *b*) *v. hoedanigheid*: nabijkomend, ongeveer, gelijkend. — **II.** *vrz.*, *gew. met gen.*, *soms met dat.* — **1.** *v. plaats*: bij.— **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: dicht bij. — *b*) *v. hoedanigheid*: nabijkomend: *α*) *bij getallen*: dicht bij: ἐ. μυρίων, bijna... — *β*) gelijkend op: ἐ. φαίνονται τυφλῶν, zij zijn bijna als blinden. — *γ*) verwant, van nabij bestaande. — **ἐγγύτατα, -τάτω, -τερον, -τέρω,** *z.* ἐγγύς.

ἐγγώνιος, 2 [ἐν γωνίᾳ], een hoek vormend; *inz.*: rechthoekig.

ἐγ-δέχομαι, PAP. = ἐνδέχομαι.

ἐγείρω, ἐγερῶ, ἤγειρα, ἐγήγερκα, *2e pf.* ἐγρήγορα; *pass.* ἐγερθήσομαι, ἠγέρθην, ἐγήγερμαι. — *A. V. ep. 2e pf.* ἐγρήγορθα; *2e ao. med.* ἠγρόμην.

I. *overg.* **1.** *a*) wekken, *een slapende enz.*: ἐξ ὕπνου τινὰ ἐ.— *b*) *overdr.*: opwekken, aanvuren, aanwakkeren: ἐ. τινά; ἐ. μάχην.— **2.** *een bouwwerk* oprichten.

II. *onoverg.* **1.** *imper.* ἔγειρε, sta op! (*vgl.* ἄγε, welaan!). — **2.** *2e pf.* ἐγρήγορα: *a*) ik ben wakker, ik waak. — *b*) *overdr.*: ik ben waakzaam. — **3.** *med. en pass.*: *a*) ontwaken, opstaan.— *b*) *overdr.*: in opstand komen.

ἐγενήθην, ἐγενόμην, ἔγεντο, *z.* γίγνομαι.

ἐγέρηρα, *ao. v.* γεραίρω.

ἐγερθήσομαι, *f. pass. v.* ἐγείρω.

ἐγερτί, *bw.* [ἐγείρω], op levendige wijze.

ἐγερῶ, ἐγήγερκα, *z.* ἐγείρω.

ἔγημα, *ao. v.* γαμέω.

ἐγήνατο, *z.* γείνομαι.

ἔγηραν, *2e ao. v.* γηράσκω.

ἐγ-καββάλλω = ἐγκαταβάλλω.

ἐγκάθετος, 2 [ἐγκαθίημι], ergens in -, ergens op de loer gelegd; ὁ ἐ., belager.

ἐγ-καθεύδω, ergens in slapen.

ἐγ-καθιδρύω, ergens oprichten.

ἐγ-καθίζω ● zetten op.

ἐγ-καθίημι ● laten afdalen in.

ἐγ-καθίστημι ● **1.** plaatsen in. — **2.** *overdr.*: aanstellen.

ἐγκακέω [ἐν, κακός], nalatig worden.

ἐγ-καλέω ● *iem. iets* toeroepen. — **1.** *een schuld* inmanen, - invorderen. — **2.** verwijten. — **3.** gerechtelijk aanklagen (*vgl. Lat.* in ius vocare).

ἐγ-καλύπτω, verbergen in, omhullen, inwikkelen.

ἔγκαρπος, 2 [ἐν (*bw.*, op zich) καρπόων], vruchtdragend.

ἐγκάρσιος, 3, schuin.

ἔγκατα, ων, τά (*dat.* ἔγκασι), ingewanden.

ἐγ-καταβάλλω ● neerwerpen in.

ἐγ-καταζεύγνυμι ● **1.** inspannen. — **2.** *overdr.* : verbinden met, aanpassen aan.

ἐγ-κατάκειμαι, liggen op.

ἐγ-καταλαμβάνω ● in iets (*b. v. een net*) vangen, *eig. en overdr.*

ἐγ-καταλέγω ● er in bijeenbrengen.

ἐγ-καταλείπω ● **1.** er in laten. — **2.** achterlaten, in den steek laten, verlaten; *pass.* : achterblijven *in een wedren.*

ἐγ-καταμείγνυμι ● er onder mengen, vermengen.

ἐγ-καταμένω ● ergens blijven, - verblijven.

ἐγ-καταπήγνυμι ● vaststeken in.

ἐγ-κατατίθημι ● (*gesynk.*, H., *2e ao. med.* ἐγκάτθετο, *imper.* ἐγκάτθεο).— **1.** neerleggen in. — **2.** *overdr.*, *med.* : in zich opnemen, in zijn geest inprenten.

ἐγ-κατίζομαι, *ion.* = ἐγκαθίζομαι.

ἐγ-κατοικέω, wonen in.

ἐγ-καυχάομαι, roemen op.

ἐγ-κειμαι ● **1.** *a*) liggen op, - in. — *b*) *alg.* : zich bevinden in. — **2.** *overdr.* : *a*) zich in een toestand bevinden : ° ἐ. βλάβαις, in rampspoed gedompeld zijn.— *b*) iem. lastig vallen, bij iem. aandringen, heftig uitvaren tegen. — *c*) op iets nadruk leggen. — *d*) *een vijand* op de hielen zitten, heftig aanvallen.

ἐγκέλευστος, 2, opgewekt, aangezet. — **ἐγ-κελεύω** *en med.* (ἐν, A, II, 2, b), aanzetten.

ἐγ-κεντρίζω, enten.

ἐγ-κεράννυμι ● mengen in.

ἐγ-κερτομέω, beschimpen.

ἐγκέφαλος, 2 [ἐν κεφαλῇ (ὤν)]. **1.** zich in het hoofd bevindend. — **2.** ὁ ἐ. : *a*) [μυελός, merg], hersenen. — *b*) [καρπός], palmkool [*aan d. top v. d. stam v. d. palm*].

ἐγ-κίρνημι (*part. pr.* ἐγκιρνάς, *aiol.* ἐγκέρναις) = ἐγκεράννυμι.

ἐγ-κλάω [*eig.* : knakken], *overdr.* : verijdelen.

ἐγ-κλείω ● *ion.* -κληΐω. **1.** in-, opsluiten. — **2.** sluiten.

ἔγκλημα, τό [ἐγκαλέω], grief, klacht, verwijt, aanklacht : ἐν ἐγκλήματι γίγνομαι, gelaakt worden.

ἔγκληρος, 2 [ἐν κλήρῳ (ὤν)]. **1.** deelachtig. — **2.** *inz.* : deel hebbend aan een nalatenschap, erfgenaam.

ἐγκλητός, 3 [*verbaaladj. v.* ἐγκαλέω], te berispen.

ἐγ-κλῄω, *att.* = ἐγκλείω.

ἐγ-κλίνω ● **I.** *overg.* **1.** *a*) iets buigen. — *b*) doen leunen tegen; *fig.* : πόνος ὕμμι ἐγκέκλιται, H., rust op u. — **2.** toewenden : ° ἐ. νῶτόν τινι. — **II.** *onoverg.* **1.** neigen, zich buigen. — **2.** zich omwenden *om te vluchten*, op de vlucht slaan.

ἐγ-κονέω (κονέω [κόνις], stof opjagen, zich spoeden), zich spoeden, ijverig zijn.

ἐγκοπεύς, ὁ, beitel. — **ἐγ-κόπτω,** iets inslaan.

ἐγ-κοσμέω, met orde er in plaatsen.

ἐγκράτεια, ἡ. **1.** meesterschap over. — **2.** *inz.* : zelfbeheersching, matigheid. — **ἐγκρατεύομαι,** zichzelf beheerschen. — **ἐγκρατέως,** *ion. en* ° = ἐγκρατῶς. — **ἐγκρατής,** 2 [ἐν κράτει (ὤν)]. **1.** sterk. — **2.** *a*) in het bezit der macht, aan het bewind. — *b*) *met gen.* : in zijn macht hebbend, meester van : γαστρὸς ἐ., zijn eetlust beheerschend ; *abs.* : zichzelf beheerschend. — **ἐγκρατῶς,** *bw.*, krachtig.

ἐγ-κρίνω ● (na onderzoek) ergens onder opnemen. — **ἐγκριτέον,** *verbaaladj. v.* ἐγκρίνω.

ἐγ-κροτέω, op iets slaan.

ἐγ-κρούω ● inslaan, indeuken.

ἐγ-κρύπτω ● verbergen in.

ἐγ-κτάομαι ● ergens bezittingen verwerven.

ἐγ-κτίζω, stichten in.

ἐγ-κυκάω, er in roeren.

ἐγκύκλιος, 2 [ἐν κύκλῳ (ὤν) ; —> *Ned.* encyclo*pedie*]. **1.** kringvormig, rond, zich in een kring bewegend. — **2.** *overdr.* : in een kring -, bij allen rondgaand, algemeen : τὰ -α [μαθήματα], de kring der algemeene (*d. i.* gewone, elementaire) wetenschappen, de gewone vakken van onderwijs.

ἐγ-κυκλόω. 1. in een kring laten rondgaan. — **2.** *med.* : in een kring rond iets gaan, omsingelen.

ἐγ-κυλίω. 1. wikkelen in. — **2.** *overdr.*, *pass.* : zich wikkelen in, zich inlaten met.

ἔγκυος, 2, zwanger.

ἐγ-κύπτω ● over iets bukken.

ἐγ-κυρέω *en* **ἐγ-κύρω** ● stooten op, ontmoeten.

ἐγκωμιάζω (*augm. en redupl. achter* ἐν- *alsof het van* ἐν *en* * κωμιάζω *gevormd was*), prijzen, roemen. — **ἐγκωμιαστικός,** 3, tot een lofrede behoorend. — **ἐγκώμιον,** τό [*onz. v. h. volgende* ; *t. w.* μέλος], loflied, lofrede. — **ἐγκώμιος,** 2 [ἐν, κῶμος], tot een feestelijken optocht behoorend.

ἔγνωκα, ἔγνων, ἐγνώσθην, ἔγνωσμαι, z. γιγνώσκω.

ἐγρεμάχας, α, ὁ, *dor.* [ἐγείρων μάχην], die den strijd doet ontbranden.

ἐγρήγορα, *2e pf. v.* ἐγείρω.

* **ἐγρηγοράω** (*alleen part. pr.* -ρόων) [ἐγρήγορα], waken.

ἐγρήγορθα, *ep. 2e pf. v.* ἐγείρω. — **ἐγρηγορτί,** *bw.* [ἐγρήγορα], wakker.

ἐγρήσσω [ἐγείρω], wakker zijn.

ἐγ-χαλινόω, optoomen.

ἐγ-χαράσσω, *att.* **-άττω,** griffen -, beitelen -, graveeren in.

ἐγχείη, ἡ = ἔγχος.

χείη, H. = ἐγχέῃ, *v.* ἐγχέω.

ἐγχειρέω [ἐν χειρὶ (λαμβάνειν); *eig.*: in handen nemen], *overdr.* **1.** aanstalten maken, ondernemen, beginnen, beproeven. — **2.** aanvallen. — **ἐγχείρημα,** τό, onderneming. — **ἐγχείρησις,** εως, ἡ, daad.

ἐγχειρίδιον, τό [ἐν χειρὶ (ὄν), *eig.*: wat men in de hand houdt], dolk.

ἐγχειρίζω [ἐν χειρί]. **1.** in handen geven. — **2.** *overdr.*: overgeven, toevertrouwen.

ἔγχελυς, υος, ἡ, aal.

ἐγχεσίμωρος, 2 [ἔγχος; *2e lid, vgl.* ἰόμωρος], door zijn speer beroemd.

ἐγχέσπαλος, 2 [ἔγχος πάλλων], speerzwaaiend.

ἐγ-χέω ❁ ingieten, inschenken.

ἐγ-χλίω, overmoedig zijn tegenover.

ἔγχος, τό. **1.** speer, lans. — **2.** *alg.*: *a*) wapen: zwaard *enz.* — *b*) *overdr.*: ° φροντίδος ἔ., een wapen van den geest.

ἔγχουσα, ἡ, *att.* = ἄγχουσα.

ἐγ-χρίμπτω *en* **-ίπτω. 1.** *overg.*: met kracht doen naderen, doen aanstooten tegen, doen strijken langs. — **2.** *onoverg. en pass.*: naderen, stooten tegen, langs iets heen strijken.

ἐγ-χωρέω [*eig.*: ruimte geven], *overdr.* **1.** inruimen, toestaan: ὁ χρόνος οὐκ -εῖ. — **2.** *onpers.* -εῖ, het is nog tijd, het is geoorloofd, - mogelijk.

ἐγχώριος, 2 *en* 3 [ἐν χώρᾳ (ὤν)], *en* **ἔγχωρος,** 2 [*id.*], inlandsch, inheemsch; ὁ ἐ., inwoner.

ἐγώ, *pers. vnw. v. d. 1en pers.* [*vw. Lat.* egŏ, *Ned.* ik] (*verbuiging, z. Spraakk.*) — ***A. V.*** (H. *e. a.*) *enk. nom.* ἐγών; *gen.* ἐμεῖο, ἐμέο, ἐμεῦ, ἐμέθεν, *enkl.* μευ. — *mrv. nom.* ἡμέες, ἄμμες; *gen.* ἡμέων, ἡμείων; *dat.* ἧμιν, ἥμιν, ἄμμι(ν), ἡμεῖν (PAP.); *acc.* ἧμας, ἡμέας, ἥμεας, ἄμμε. — *du., nom.* νῶϊ; *gen. dat.* νῶϊν; *acc.* νῶϊ.

ik; μή μοι [λέγε *of* λέγετε], kom(t) mij niet aan met ...

ἔγω-γε (*en* ἐγώ γε). **1.** ik althans, wat mij betreft. — **2.** *in antwoorden*: ongetwijfeld. — **3.** = ἐγώ.

ἐγᾦδα = ἐγὼ οἶδα (*krasis*). — **ἐγᾦμαι** = ἐγὼ οἶμαι (*krasis*).

ἐγών, z. ἐγώ.

ἐδάην, *2e ao. pass. v.* * δάω.

ἔδακον, *2e ao. v.* δάκνω.

ἐδάμην, z. δαμάζω.

ἑδανός, 3, aangenaam.

ἐδάρην, *2e ao. pass. v.* δέρω.

ἔδαρθον, *2e ao. v.* δαρθάνω.

ἐδάσαντο, ἐδάσσατο, *ao. v.* δαίομαι.

ἐδαφίζω, met den grond gelijkmaken. — **ἔδαφος,** τό [*vw.* ἕδος, *Lat.* sēdēs; *eig.*: datgene, waarop iets rust], grond, bodem; *ook* bodem v. een schip.

ἔδδεισα = ἔδεισα, *ao. v.* δείδω.

ἐδέγμην, H., *2e ao. v.* δέχομαι.

ἐδεδέατο, *ion. 3 mrv. plqpf. pass. v.* 1. δέω.

ἐδεήθην, ἐδέησα, *v.* 2. δέω.

ἐδείδιμεν, *v.* δείδω.

ἔδειμα, *ao. v.* δέμω.

ἔδειρα, *ao. v.* δέρω.

ἔδεξα, *ion.* = ἔδειξα, *ao. v.* δείκνυμι.

ἐδεξάμην. 1. *ao. v.* δέχομαι. — **2.** *ion. med. ao. v.* δείκνυμι.

ἔδεσκε, *iter. impf. v.* ἔδω.

ἔδεσμα, τό [ἔδω], voedsel, spijs. — **ἐδεστέον,** *verbaaladj. v.* ἔδω. — **ἐδεστός,** 3 [*id.*], gegeten, opgevreten.

ἐδέχθην, *ion. ao. pass. v.* δείκνυμι.

ἔδηδα, ἐδήδεσμαι, ἐδήδοκα, ἐδήδομαι, z. ἔδω.

ἐδητύς, ύος, ἡ [ἔδω], spijs.

ἐδήχθην, *ao. pass. v.* δάκνω.

ἐδίανα, ἐδίηνα, z. διαίνω.

ἔδικον, *alleenstaande 2e ao.,* werpen.

ἐδιώκαθον, *2e ao. v.* διώκω.

ἐδμάθην, *dor., en* **ἐδμήθην,** *ao. pass. v.* δαμάζω.

ἕδνον, τό (*gew. mrv.* ἕδνα, H. ἔεδνα). **1.** huwelijksgeld, *geschenk v. d. vrijer aan d. vader der bruid* (*oorspr. koopprijs*). — **2.** bruidsgave, *geschenk v. d. vrijer aan de bruid, ofwel*: bruidsschat, uitzet. — **ἑδνόομαι,** van een bruidsschat voorzien, uithuwen. — **ἑδνωτής,** οῦ, ὁ, die van een bruidsschat voorziet, vader der bruid.

ἔδομαι, ἔδον, z. ἔδω.

ἕδος, τό [*wrt.* σεδ; *vw. Lat.* sēdēs]. **I. 1.** zetel. — **2.** *a*) woonplaats, verblijf; *inz.*: *woonplaats v. goden*: de Olumpos, tempel (*waar h. beeld v. d. god staat*); *meton.*: godenbeeld. — *b*) plaats, waar

iets zich bevindt : bodem : ἕ. Θήβης, *omschrijvend*, = Θήβη, H. — **II.** het zitten : οὐκ ἕ. ἐστί, ik heb geen tijd om te gaan zitten.

ἐδόχθην, *ao. pass. v.* δοκέω.

ἕδρα, ἡ [*id.*]. **I. 1.** *datgene, waarop men zit* : *a)* zitplaats, zetel, bank ; *inz.* : eereplaats. — *b)* zitvlak. — **2.** *plaats waar men zit* : verblijf, woon-, standplaats : *a) v. levende wezens* : ᵒ-αι σκότιοι, onderwereld. — *b) v. zaken* : plaats, ligging, ligplaats *v. schepen enz.*
II. 1. *a)* het zitten, *inz. v. smeekelingen*, zittende houding. — *b)* het stil blijven zitten, het talmen. — **2.** *meton.* : zitting, vergadering : -αν ποιεῖν, beleggen.

ἕδραθον, *2e ao. v.* δαρθάνω.

ἑδραῖος, 3 *en* 2 [ἕδρα]. **1.** zittend. — **2.** waarbij men veel zit : ἑ. ἀρχή, zittend ambt.

ἔδρακον, *2e ao. v.* δέρκομαι.

ἔδραμον, *2e ao. bij* τρέχω.

ἕδρανον, τό, *gew. mrv.* [ἕδρα]. **1.** zetel. — **2.** verblijfplaats. — **ἑδριάομαι** [*id.*], zich neerzetten.

1.**ἔδυν** (ῡ), *1 enk. 2e ao. v.* δύω. — 2. **ἔδυν** (ῠ) = ἔδυσαν, *3 mrv. v. id.*

ἔδω, *f.* ἔδομαι, *2e ao.* ἔφαγον, *pf.* ἐδήδοκα ; *pass. ao.* ἠδέσθην, *pf.* ἐδήδεσμαι.— **A.V.**, *vrl* H., *impf.* ἔδον, *iter. impf.* ἔδεσκε, *2e pf. part.* ἐδηδώς ; *pass. pf.* ἐδήδομαι. — [*vw. Lat.* edĕre, *Ned.* eten].
1. *a)* eten, opeten. — *b) v. dieren* : opvreten, verslinden. — **2.** *overdr.* : *a)* opmaken : οἶκον ἔ., H., have en goed verbrassen. — *b)* ἄλγεσι θυμὸν ἔ., H., zijn hart door leed verteren.

ἐδωδή, ἡ [*wrt. v.* ἔδω *met redupl.*]. **1.** *a)* spijs, voedsel, proviand. — *b) voor dieren* : voeder. — **2.** *meton.* : het eten. — **ἐδώδιμος**, 2, eetbaar ; τὰ -α, eetwaren.

ἔδωκα, *ao. v.* δίδωμι.

ἑδώλιον, τό, *gew. mrv.* [ἕδος ; *eig.* : zitplaats]. **1.** roeibanken, *of missch.* : achterdek *v. een schip.* — **2.** verblijfplaats.

ἕε, H. = ἕ, *acc. v.* 1. οὗ.

ἐεδν-, H. = ἑδν-.

ἐεικοσάβοιος, 2, H. [ἐείκοσι βοῶν (ἄξιος)], twintig runderen waard ; τὰ -α, waarde van twintig runderen. — **ἐείκοσι**, H. [* ἐ-Ϝείκοσι], **ἐεικόσορος**, H., **ἐεικοστός**, H. = εἰκ-.

ἐείλεον, H. = εἴλεον, *z.* εἰλέω.

ἔειπα, ἔειπον, *z.* εἶπον.

ἐεισάμενος, ἐείσαο, *z.* * εἴδω.

ἐείσατο, *z.* εἶμι *en* ἵεμαι.

ἐείσω, *z.* * εἴδω.

ἐέλδομαι, ἐέλδωρ, H. = ἐλδ-.

ἔελμαι, *z.* * εἴλω.

ἐέλπομαι, *z.* ἔλπω.

ἐέλσαι, *z.* * εἴλω.

ἐέργαθον, ἐέργμαι, *z.* ἐέργω.

ἐέργνυ, *z.* *ἔργνυμι.

ἐέργω, *z.* εἴργω.

ἐερμένος, *z.* 2. εἴρω.

ἐέρση, ἐερσήεις = ἐρσ-.

ἔερτο, *z.* 2. εἴρω.

ἐέρχατο, *z.* εἴργω.

ἑέσσατο, *z.* * ἕζω.

ἐέσσατο, ἔεστο, *z.* ἕννυμι.

ἐζύγην, *2e ao. pass. v.* ζεύγνυμι.

* **ἕζω**, *act. alleen ao.* εἷσα (*part.* ἕσας, *ion.* εἵσας) ; *med. ao.* εἱσάμην ; *pass. ao.* ἕσθην (*conj.* ἑσθῶ, *part.* -εσθείς). — **A. V.** (*vrl* H.) *act. inf. ao.* ἕσσαι ; *med. inf. f.* -έσσεσθαι ; *ao.* ἕσσατο, ἑέσσατο (*imper.* -εσσαι). — [*vw. Lat.* sedēre, *Ned.* zitten, zetten].
I. 1. zetten, doen zitten. — **2.** *med.* : *a)* zich neerzetten, neerhurken, zitten. — *b)* neerzijgen, neerzinken. — **II.** *a)* ergens plaatsen, vestigen : ἱερὸν εἵσασθαι, een tempel bouwen. — *b) overdr.* : *een raadgevend lichaam en dgl.* instellen.

ἔζωμαι, *pf. pass. v.* ζώννυμι. — **ἔζωσα**, *ao. v.* ζώννυμι.

ἐή, *tussw.*, helaas.

ἑῇ, *vr. v.* ἑός.

ἔῃ, *ion.*, *3 enk. conj. pr. v.* εἰμί.

-ἕῃ, H., *3 enk. 2e ao. conj. v.* -ἵημι.

-έηγα, *ion.* = -έαγα, *2e pf. v.* -άγνυμι.

ἔηκα, H. = ἧκα, *ao. v.* ἵημι.

ἔην, *ion.* = ἦν, *3 enk. impf. v.* εἰμί.

ἑήνδανε, H., *3 enk. impf. v.* ἁνδάνω.

ἐῆος, ἑῆος, *gen. v.* ἐΰς.

ἑῆς, *z.* 2. ὅς.

ἑῆς, *gen. vr. v.* ἑός.

ἐήσατο, *z.* εἶμι.

ἔησθα, ἔησι, *z.* εἰμί.

ἕησι, ALK. = ἧ̣, *3 enk. ao. conj. v.* ἵημι.

ἔθ' = ἔτι, *vóór klinkers en tweeklanken met spiritus asper.*

ἔθαλον, *2e ao. v.* θάλλω.

ἔθανον, *2e ao. v.* θνήσκω.

ἐθάς, άδος, *m. vr. bvn.*, gewend : ἐ. τινος, aan iets.

ἔθειρα, ἡ. **1.** hoofdhaar. — **2.** *mvr.*, *overdr.* : *a)* manen en staart *v. een paard.* — *b)* paardenhaar *v. een helmbos.* — *c)* gevederte. — **ἐθειράδες**, ων, αἱ, baardharen.

ἐθείρω [?], *wschl.* : bebouwen.

ἐθείς, *part. ao. pass. v.* ἵημι.

ἐθελοδουλεία *en* **-λία**, ἡ, vrijwillige dienstbaarheid. — **ἐθελόδουλος**, 2 [ἐθέλων δοῦλος], zich vrijwillig onderwerpend.

ἐθελοκακέω, met opzet slecht handelen; *inz.* : met opzet laf zijn. — **ἐθελόκακος,** 2 [*ἐθέλων κακός*], opzettelijk slecht.

ἐθελοντήρ, ῆρος, *m. bvn.*, *en* **-τής,** οῦ, *m. vr. bvn.* [*ἐθέλω*], vrijwillig, gaarne doende ; *ὁ ἐ.*, vrijwilliger.

ἐθελοντί, *bw.* [*id.*], vrijwillig.

ἐθελόπορνος, 2, zedeloos uit neiging.

ἐθελούσιος, 3 [*ἐθέλω*]. **1.** vrijwillig, gaarne doende. — **2.** van den vrijen wil afhangend.

ἐθέλω, (*iter. impf.* ἐθέλεσκον), ήσω, ἠθέλησα, ἠθέληκα, *en* **θέλω,** ήσω, ἐθέλησα. — **1.** *v. pers.* : geneigd -, bereid zijn tot, verlangen, wenschen, begeeren, van plan zijn, gaarne doen, willen : *μᾶλλον ἐ.*, verkiezen ; *ἐθέλων, θέλων*, gewillig, bereidwillig; *ὁ ἐθέλων*, de eerste de beste. — **2.** *v. zaken* : *a*) geschikt zijn om, in staat zijn, willen : *ὕδωρ οὐκ ἔθελε προρέειν*, H., wilde (= kon) niet voortstroomen; *τὸ ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν ὡς ...*, HDT., die uitspraak wil zeggen, dat ...— *b*) *vd.* : gewoon zijn : *συμβάσιες οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν*, HDT., overeenkomsten plegen geen stand te houden. — *c*) = *μέλλω*, zullen.

ἔθεμεν, ἐθέμην, ἔθεν, *z. τίθημι.*

ἔθεν, *z.* 1. *οὗ.*

* **ἔθενον,** *z. θείνω.*

ἔθεσαν, ἔθετε, ἔθηκα, ἐθήκαο, ἔθην, *z. τίθημι.*

ἐθίζω, ἐθιῶ, εἴθισα, εἴθικα ; *pass.* ἐθισθήσομαι, εἰθίσθην, εἴθισμαι [*ἔθος*]. — **1.** iem. gewennen, gewoon maken aan : *τοῦτο τὸ ἔθος* (*inwendig voorw.*) *ὑμᾶς εἴθικε*, hij heeft u die gewoonte bijgebracht. — **2.** *pass.* : *a*) zich gewennen : *τινί*, aan iets. — *b*) *v. zaken* : *εἰθισμένος*, gewoon. — **ἐθιστέον,** *verbaaladj. v. ἐθίζω.*

ἐθνικός, 3 [*ἔθνος*]. **1.** aan een volk eigen, nationaal. — **2.** *a*) van een vreemd volk, uitheemsch. — *b*) *vd.* : † heidensch ; *οἱ -οί*, heidenen.

ἔθνος, *τό* [⟶ *Ned.* ethno*graphie*]. **1.** menigte *samenlevende menschen of dieren*, schaar, bende : *ἔ. ὀρνίθων* ; *ἔ. ἑταίρων*. — **2.** *inz.* : *a*) volk, volksstam ; *later* : vreemd volk ; *vd. mrv.* : † niet-Joodsche -, heidensche volken. — *b*) stand : *δημιουργικὸν ἔ.*, de handwerkers. — *c*) geslacht, kunne : *ἔ. ἄρρεν*, mannelijk.

ἔθορον, *2e ao. v. θρῴσκω.*

ἔθος, *τό* [*wrt.* σϝεθ ; *vw. Lat.* suētus, *Ned.* zede], gewoonte.

ἔθρεξα, *ao. v. τρέχω.*

ἐθρέφθην, ἔθρεψα, *ao. pass. en act. v. τρέφω.*

* **ἔθω,** *alleen part.* ἔθων, *2e pf.* εἴωθα (*ion.* ἔωθα), *plqpf.* εἰώθειν (*ion.* ἐώθεα) [*z. ἔθος*], (*pf. en plqpf. hebben de beteek. v. pr. en impf.*). — **1.** gewoon zijn, plegen. — **2.** *onpers.* *εἴωθε*, het is gewoonte ; *τὸ εἰωθός, ότος*, gewoonte.

ἐθῶ, *ao. conj. pass. v. ἵημι.*

1. **εἰ** (*dor., ep.* **αἰ**), *vgw.* **I.** *in hoofdzinnen.* **1.** *bij imper. of gebiedenden conj.* : welaan, welaan dan ! : *εἰ δὲ ἄκουσον*, H., welaan, luister. — **2.** *in wenschende zinnen* : o dat !, mocht toch !, *gew.* *εἰ γάρ* : *εἰ γὰρ γένοιτο*, mocht het gebeuren !

II. *in bijzinnen.* **1.** *a*) *voorwaardelijk* : indien, als, in geval ; *ook in een aantal verbindingen* : *εἰ μή*, tenzij ; *εἰ δὲ μή*, zoo niet, *d. i.* anders ; *εἰ μὴ ἄρα*, nisi forte, tenzij wellicht, of het moest zijn dat (*ironisch*) ; *εἴ τις*, *gew.* *εἴ τις ἄλλος*, zoo ooit iemand. — *b*) *concessief* : *εἰ καί*, indien ook ; *καὶ εἰ*, zelfs indien. — **2.** *a*) *in indirecte vragen* : of, of niet : *οὐκ οἶδ' εἰ θεός ἐστιν*, H., of hij een god is ; *inz. na een wkw. dat een gevoel uitdrukt* : *θαυμάζω εἰ* (*achter dan ὅτι*) *μηδεὶς ὑμῶν...*, ik vraag mij verwonderd af of... ; *of na een wkw. van beproeven of onderzoeken* : of, of soms ; *dikw. is dit wkw. verzwegen*: *ἐθυόμην εἰ βέλτιον εἴη...*, ik heb aan de goden geofferd, om te weten of ... — *b*) † *in directe vragen* : *Κύριε, εἰ ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι ;*, zullen de zaligen weinig in getal zijn ? *Zie Spraakk.*

2.† **εἰ** *μήν of* 1. **εἶ** *μήν* = *ἦ μήν.*

2 **εἶ,** *2 enk. ind. pr. v. εἰμί en εἶμι.*

εἶα, *3 enk. impf. v. ἐάω.*

εἶα, *tussw.* [*vw.* εἶεν, *Lat.* ēia], welaan dan.

εἰαμενή, ἡ, drasland, beemd.

εἰανός, H. = *ἑανός.*

εἶαρ, εἰαρινός, *ep.* = *ἔαρ, ἐαρ-.*

εἴασα, εἴασκον, *v. ἐάω.*

εἴαται, H., *3 mrv. ind. pr. v. ἧμαι.*

εἴατο, *ion.*, *3 mrv. impf. v. εἰμί.*

εἵατο, H., *3 mrv. impf. v. ἧμαι, en plqpf. med. v. ἕννυμι.*

εἰάω, H. = *ἐάω.*

εἴβω, laten neerdruppelen.

εἶδα, *z.* * *εἴδω.*

εἰδάλιμος, 3 [*εἶδος*], schoon van gestalte.

εἶδαρ, *ατος, τό* [*ἔδω*], spijs, voer, lokaas.

εἰδείην, εἰδέω, εἰδήσα, εἰδήσω, *z.* * *εἴδω.*

† **εἰδοί,** *ῶν, αἱ* [⟵ *Lat.* īdūs], de Iden *v. d. Rom. kalender.*

εἰδόμην, εἶδον, *z.* * *εἴδω en ὁράω.*

εἶδος, *τό* [*vw.* * *εἴδω*]. **I. 1.** *a*) gedaante, uiterlijk voorkomen : *εἶδος* (*bepalende*

acc.) ἄριστος, H.— *b*) *inz.* : schoon uiterlijk, schoonheid. — **2.** *meton., concr.* : *a*) figuur *in een weefsel.* — *b*) gedaante, lichaam ; *soms met gen., omschrijvend voor d. pers.* : ° εἶ.' Ἠλέκτρας = ' Ἠλέκτρα. **II.** *overdr.* **1.** voorstelling in den geest, denkbeeld, begrip ; *ook* : *de Platonische Idee.*— **2.** *meton. v. wat aan h. begrip of aan de Idee beantwoordt* : *a*) kenmerk.— *b*) gesteldheid, wezen : τὸ εἶ. τῆς νόσου. — *c*) soort (*t. ond. v.* γένος, *dat verscheidene* εἴδη *omvat*).

***εἴδω,** *2e ao.* εἶδον (*z. bij* ὁράω), *2e pf.* (*zonder redupl.*) οἶδα, *2e plqpf.* ᾔδειν, ᾔδη (*gewone vervoeging v. 2e pf. en 2e plqpf., z. Spraakk.*) ; *med.* εἴδομαι, *f.* εἴσομαι (*met bedr. beteek.*), *ao.* εἰσάμην, *2e ao.* εἰδόμην (*z. bij* ὁράω). — *A. V.* (*vrl* H.) *f.* εἰδήσω ; *ao.* εἴδησα, † εἶδα ; *2e ao., z. bij* ὁράω ; *2e pf. 2 enk.* οἶδας, *mrv. 1* οἴδαμεν, ἴδμεν, *2* οἴδατε, *3* οἴδασι, ἴσασι ; *conj.* εἰδέω, ἰδέω ; *opt. mrv.* εἰδεῖμεν, εἰδεῖτε ; *imper. 2 enk.* ἴττω (*boiot.*) ; *inf.* ἴδμεν, ἴδμεναι ; *part. vr.* ἰδυῖα ; *plqpf. 1* ᾔδεα, *2* ᾔδεισθα, ᾔδησθα, ἠείδεις, ἠείδης, *3* ᾔδη, ᾔδεε, ἠείδη, ἠείδει, *mrv. 1* ᾔδειμεν, *2* ᾔδεατε, *3* ἴσαν, † ᾔδεισαν. — *med. ao. 2 enk.* ἐείσω, ἐείσαο, *part.* ἐεισάμενος ; *2e ao. z. bij* ὁράω.
[*wrt.* ϝειδ ; *vw. Lat.* vidēre, *Ned.* weten, wijs].
I. *med.* εἴδομαι. — **1.** zich laten zien, zich vertoonen : εἴδεται ἄστρα, H. — **2.** schijnen, zich den schijn geven van. — **3.** gelijken op.
II. *2e ao.* εἶδον *en med.* εἰδόμην *dienen als ao. bij* ὁράω ; *z. a.*
III. *2e pf.* οἶδα (*beteek. v. h. pr.*) *en 2e plqpf.* ᾔδειν *en* ᾔδη (*beteek. v. h. impf.*). — **1.** *a*) weten, kennen : σαφῶς εἰδέναι τινά *of* τι ; αὐτὸν ἴσμεν ἐλθόντα, wij weten dat hij gekomen is ; οἶδα ἄνθρωπος ὤν, dat ik een mensch ben ; οἶδ' ὅτι, εὖ ἴσθι *en dgl., parenthetisch,* ik weet het best, ongetwijfeld ; εἰδώς, willens en wetens, met voordacht. — *b*) weten van, zich storen aan : οὔ τινα οἶδε θέμιστα, H. — **2.** *a*) verstand hebben van, bedreven zijn in : τόξων εὖ εἰδώς, H. — *b*) kunnen, in staat zijn : ° οἶδε προσφωνεῖν φίλους, weet zijn vrienden te begroeten. — **3.** een zekere gezindheid hebben : φίλα εἰδώς τινι, H., vriendelijk gezind jegens ; χάριν εἰδέναι τινί (*mann.*) τινος (*onz.*), iem. dank weten voor.

εἴδωλον, τό [εἶδος ; → *Lat.* īdōlum], gedaante, beeld. — **1.** drog-, schaduwbeeld ; *inz.* : schijnlichaam der dooden, schim. — **2.** hersenschim. — **3.** † afgodsbeeld.

εἰδώς, υῖα, ός, *part. pf. v.* * εἴδω.

εἶεν *en* **εἶέν,** *tussw.* [*vw.* εἶα ; *niet vw.* εἰμί], goed zoo, welaan.

εἴην, *opt. v.* εἰμί.

εἵην, *opt. 2e ao. v.* ἵημι.

εἴησθα, *2 enk. opt. v.* εἰμί.

εἶθαρ, *bw.* [*vw.* ἰθύς, εὐθύς], terstond.

εἴ-θε, *wenschpartikel,* o dat toch!

εἵθην, *ao. pass. v.* ἵημι.

εἴθικα, εἴθισα, εἰθίσθην, *z.* ἐθίζω.

εἶκα, *att.* = ἔοικα, *pf. v.* * εἴκω.

εἷκα, *pf. v.* ἵημι.

εἰκάζω (*augm. gew.* εἰ-, *att.* ῃ-) [*vw.* εἰκών]. — **1.** gelijk maken, afbeelden : εἰκὼν γραφῇ εἰκασμένη, een beeltenis door schilderen gelijkgemaakt, geschilderd portret. — **2.** *a*) in de gedachte gelijkstellen, vergelijken. — *b*) *in de rede* : een vergelijking maken, beeldspraak gebruiken. — **3.** *na bijeenbrengen en vergelijken v. bizonderheden enz.* gissen, vermoeden : ὡς εἰκάσαι *en* (*zld.*) εἰκάσαι *alleen,* voor zoover men gissen -, - vermoeden kan.

εἴκαθον, *2e ao. v. 2.* εἴκω.

εἰκάς, άδος, ἡ [*vw.* εἴκοσι], de twintigste dag der maand ; *mrv.* : de twintigste en volgende dagen der maand.

εἰκάσδω, *aiol.* = εἰκάζω. — **εἰκασία,** ἡ [εἰκάζω]. **1.** afbeelding. — **2.** vergelijking. — **3.** vermoeden, gissing. — **εἰκαστής,** οῦ, ὁ [*id.*], die gist, die berekent. — **εἰκαστικός,** 3 [*id.*], het raden -, het gissen betreffend ; τὸ -όν, de gave van gissen. — **εἰκαστός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], vergelijkbaar.

εἴκελος, 3 [1. * εἴκω], gelijkend op. — **εἰκῇ** *en* **εἰκῆ,** *bw.* [*id.*], op den schijn af, op goed geluk af, zoo maar, zonder reden.

εἰκόνιον, τό [*verklw. v.* εἰκών], klein beeld.

εἰκός, ότος, *onz. bvn.* [εἰκώς, *part. pf. v.* 1. *εἴκω], *ion.* **οἰκός,** ότος, gelijkend *op h. ware, h. rechtvaardige.*— **1.** *a*) natuurlijk, waarschijnlijk, redelijk : εἰ. *met en, gew., zonder* ἐστι, εἰ. γε, εἰ. γοῦν, natuurlijk, dat spreekt vanzelf. — *b*) *zelfst. g.* : τὸ εἰ., het waarschijnlijke, waarschijnlijkheid, het natuurlijke ; κατὰ τὸ εἰ., ἐκ τοῦ εἰκότος, waarschijnlijk.— **2.** behoorlijk, rechtmatig, billijk ; *ook zelfst. g.*

εἰκοσαετής, 2 [εἰ. ἐτῶν], twintigjarig. — **εἰκοσάκις,** *telbw.* [εἰ., -άκις], twintigmaal. — **εἰκοσάς,** άδος, ἡ [εἰ.], het getal twintig. — **εἰκοσέτης,** 2 = εἰκοσαετής. — **εἴκοσι(ν),** *onverb., tlw.,* twintig. — **εἰκοσιετής,** 2 = εἰκοσαετής. — **εἰκοσινήριτος,** 2 [εἰ., *missch. vw.* ἀριθμός], twintigvoudig. — **εἰκοσι-πέντε,**

onverb., vijf en twintig. — **εἰκοσίπηχυς,** υς, υ [εἰ. πήχεων], van twintig el. — **εἰκόσορος,** 2 [εἰ., *vw.* ἐρέσσω], met twintig roeiers. — **εἰκοστός,** 3 [εἰ.], twintigste.

εἰκότως, *bw.* [εἰκός]. **1.** waarschijnlijk, natuurlijk, geen wonder. — **2.** billijkerwijze, met recht.

1.***εἴκω,** *impf.* εἶκε, H., *2e pf.* ἔοικα, *att.* εἶκα, *ion.* οἶκα; *plqpf.* ἐῴκειν, *att.* ᾔκειν. — **A. V.** (*vrl* H.), *2e pf. 1 mrv.* ἔοιγμεν, *3 mrv.* εἴξασι, *3 du.* ἔϊκτον, *part. pf. vr.* εἰοικυῖα; *plqpf. 3 enk.* ᾔϊκτο *en, zonder augm.*, ἔϊκτο, *3 du.* ἐΐκτην.

I. *impf.* εἶκε, H., het scheen goed.

II. (*bijna uitsluitend*) *2e pf.* ἔοικα, *met beteek. v. h. pr.* **1.** gelijken op: ἔοικας οἰομένῳ, gij gelijkt op iemand die gelooft, gij schijnt te gelooven. — **2.** *a*) schijnen, den indruk maken van: °ἐρεῖν ἔοικας, gij schijnt te willen ...; *onpers.*: ἔοικε, het schijnt, het is waarschijnlijk; ὡς ἔοικε, naar het schijnt, naar men zegt. — *b*) *inz.*: aan zichzelf schijnen: ἔοικα καταβήσεσθαι, het is mij alsof ik ..., ik geloof dat ik ... — **3.** goeddunken, betamen, passen; *gew. onpers.*

2.**εἴκω,** *f.* εἴξω, *ao.* εἶξα (*iter. ao.* εἴξασκε, H.), *2e ao.* εἴκαθον [*wrt.* ϝεικ; *vw. Lat.* vicēs, *Ned.* wijken]. — **I.** *onoverg.* **1.** wijken, zich terugtrekken: εἰ. πολέμου, H., uit den slag; εἰ. τινὶ τῆς ὁδοῦ, voor iem. uit den weg gaan. — **2.** *overdr.*: *a*) onderdoen voor, achterstaan bij: εἰ. τινὶ πόδεσσι, H., in snelheid. — *b*) zwichten voor, toegeven aan: εἰ. τοῖς κακοῖς, voor den nood. — **II.** *overg.* **1.** loslaten: εἶξαι ἡνία ἵππῳ, H., het paard de teugels vieren. — **2.** toestaan, vergunnen: °πλοῦν εἰ. τινί.

εἰκών, όνος, ἡ (*acc.* όνα *en* ώ) [1. *εἴκω]. **1.** beeld: standbeeld, beeldzuil, schilderij, spiegelbeeld *enz.* — **2.** *overdr.*: *a*) evenbeeld. — *b*) vergelijking, beeld.

εἰκώς, *z.* ἐοικώς.

-εἷλα, εἱλάμην, *z.* αἱρέω.

εἰλαπινάζω, een feestmaal houden. — **εἰλαπιναστής,** οῦ, ὁ, dischgenoot. — **εἰλαπίνη,** ἡ feestmaal.

εἶλαρ, τό (*alleen nom. en acc.*), beschutting.

εἰλάτινος = ἐλάτινος.

εἴλεγμαι, *pf. pass. v.* λέγω.

Εἰλείθυια, ἡ, *godin der geboorte.*

Εἰλέσιον, τό, *plaats in Boiotië.*

εἰλέω, εἱλέω, *z.* *εἴλω.

εἵλη = ἕλη.

εἵλη, ἡ, zonnewarmte.

εἴληγμαι, *pf. pass. v.* λαγχάνω.

Εἰλήθυια = Εἰλείθυια.

εἰλήλουθα, *z.* ἐλεύθω *en* ἔρχομαι.

εἴλημμαι, *pf. pass. v.* λαμβάνω.

εἵλησις, εως, ἡ [εἵλη], zonnewarmte.

εἴληφα, *2e pf. v.* λαμβάνω.

εἴληχα, *2e pf. v.* λαγχάνω.

εἰλιγγιάω, εἰλιγμός = ἰλιγ-

εἰλικρινής, 2. — **1.** *a*) onvermengd, rein, zuiver. — *b*) *overdr.*: zuiver. — **2.** zonneklaar, duidelijk.

***εἰλίπους,** ους, ουν, *gen.* ποδος [*1e lid?*; πούς], sleepvoetend.

εἱλίσσω, *ion.* = ἑλίσσω.

εἶλκον, εἵλκυσα *enz., z.* ἕλκω.

εἴλλω, εἵλλω, *z.* *εἴλω.

εἱλόμην, εἷλον, *z.* αἱρέω.

εἰλόπεδον, τό [εἵλης πέδον], zonnige plaats, droogplaats.

-είλοχα, *2e pf. v.* λέγω, A.

εἴλυμα, τό [εἰλύω], omhulsel, overtrek.

εἰλυφάζω *en* ***εἰλυφάω** (*alleen part. pr.* φόων), voortwentelen.

εἰλύω, ύσω; *pass. ao.* εἰλύθην, *pf.* εἴλυμαι (*3 mrv.*, H., εἰλύαται). — **1.** om iets winden, omhullen, bedekken; *gew. pass.*: νεφέλῃ εἰλυμένος, H. — **2.** *pass.*: zich voortsleepen.

***εἴλω,** *ao.* ἔλσα (H. *inf. ook* ἐέλσαι); *pass. 2e ao.* ἐάλην (*3 mrv.* ἄλεν, H.), *pf.* ἔελμαι; **εἰλέω** *en* **εἱλέω** (*impf.*, H., *3 enk.* εἴλει, *3 mrv.* εἴλεον, ἐείλεον); **εἴλλω** *en* **εἵλλω; ἴλλω.** — **I. 1.** dringen, opeendringen, in het nauw brengen: ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο, H., werden naar den stroom gedrongen. — **2.** *vd.*: ergens in dringen: *a*) opsluiten. — *b*) tegenhouden. — **II.** *pass. in reflexieven zin.* **1.** zich samendringen: *a*) zich vergaderen. — *b*) *v. één levend wezen*: zich samentrekken, ineenduiken. — **2.** (*alleen* εἰλέω, εἱλέω *en* ἴλλω), omdraaien, wentelen.

εἵλως, ωτος, *en* **εἱλώτης,** ου, ὁ, beloot, *staatsslaaf te Sparta.*

εἷμα, τό [*wrt.* ϝες; *vw.* ἕννυμι]. **1.** kleedingstuk, *inz.* bovenkleed; *mrv.* kleeding. — **2.** deken.

εἷμαι, *pf. med.-pass. v.* ἕννυμι *en* ἵημι.

εἱμαρμένος, εἵμαρται, *z.* μείρομαι, 2.

εἰμέν, εἶμεν, *z.* εἰμί.

εἰμές, *dor.* = ἐσμέν, *v.* εἰμί.

εἵμην, *2e ao. med.* (*in samenst.*) *en plqpf. med.-pass. v.* ἵημι.

εἰμί, *f.* ἔσομαι, *geen ao. noch pf.* (*voor de att. vervoeging en h. accent, z. Spraakk.*).

A. V. I. *ep. en ion.*: *pr. ind. 2* ἐσσί, εἶς, εἶς (*gew. enkl.*), *mrv.* 1 εἰμέν (*enkl.*), 3 ἔασι; *conj. 1* ἔω, -είω, *3* ἔῃ, ἔῃσι, ᾖσι;

opt. enk. 2 *ἔοις*, 3 *ἔοι*; *imper.* *ἔσσο*; *inf.* *ἔμμεναι*, *ἔμεναι*, *ἔμμεν*, *ἔμεν*; *part.* *ἐών*, *vr.* *ἐοῦσα*, *onz.* *ἐόν*; *impf. enk.* 1 *ἦα*, *ἔα*, *ἔον*, 2 *ἔησθα*, *ἔας*, 3 *ἦεν*, *ἤην*, *ἔην*, *mrv.* 2 *ἔατε*, *ἔσαν*, *εἴατο*; *iter. impf.* *ἔσκον* *enz.*; *f. enk.* 1 *ἔσσομαι*, 2 *ἔσεαι*, *ἔσσεαι*, *ἔσσῃ*, 3 *ἔσεται*, *ἔσσεται*, *ἐσσεῖται*, *mrv.* 1 *ἐσόμεσθα*, *ἐσσόμεσθα*, 3 *ἔσσονται*; *inf.* *ἔσσεσθαι*; *part.* *ἐσσόμενος*. — **II.** *dor. e. a.*: *pr. ind. enk.* 1 *ἔμμι* (*aiol.*), *mrv.* 1 *εἰμές* (*dor.*), *ἐμέν*, 3 *ἐντί* (*dor.*); *opt.* 2 *εἴησθα*; *imper. mrv.* 3 *ὄντων*, † *ἔστωσαν*; *impf.* 1 † *ἤμην* (*med.*), 2 † *ἦς*, *mrv.* 1 *ἦμες* (*dor.*); *fut.* 3 *ἐσεῖται* (*dor.*), *mrv.* 1 *ἐσσόμεσθα*.
[*wrt.* *ες*; *vw. Lat.* sum, est].

A. *zelfstandig wkw.*: zijn. — **I. 1.** *a*) bestaan, voorhanden zijn, leven: *ἔστι θεός*; *οὐκέτ' ἐστί*, hij is niet meer; *οἱ ὄντες*, de levenden; *οἱ ἐσσόμενοι*, H., de nakomelingschap; *τὰ ὄντα*, have en goed (*z. ook* 3 *en* II). — *b*) *inz.*: *ἔστιν ὅς*, *ἔστιν ὅστις*, *εἰσὶν οἵ*, *ἔστιν οἵ*, er zijn menschen die, menigeen; *οὐκ ἔστιν ὅς*, niemand; *ἔστιν ὅτε*, het gebeurt, vaak; *οὐκ ἔστιν ὅτε οὐ*, telkens; *ἔστιν ὅπως* (*lett.*: er bestaat een wijze, waarop), mogelijk, op de een of andere wijze; *ἔστιν οὗ* (*bw.*), er zijn gevallen dat, somtijds. — **2.** *a*) ergens vertoeven, wonen: *ἐν τῇ Ἀττικῇ εἶναι*. — *b*) *overdr.*: zich in een toestand bevinden: *ἐν κακοῖς εἶναι*. — **3.** gebeuren, geschieden: *τί ἔστιν*;, wat is er gaande?; *βοὴ ἦν*, er verhief zich geschreeuw; *τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα*, H., het heden, de toekomst en het verleden. — **II.** werkelijk zijn, het geval zijn: *ἔστω*, het zij zoo, goed; *τὰ ὄντα λέγειν*, de waarheid zeggen; *τὸ ὄν*, *τὰ ὄντα*, het waarlijk zijnde (*bij* PL.: de Ideeën); *τῷ ὄντι*, *bw.*, in waarheid. — **III.** *onpers.* *ἐστί*. **1.** *ἦν ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθουσαν*, het was omstreeks den tijd dat de markt vol is. — **2.** *met inf.*: het is geoorloofd, - mogelijk: *ἦν ὁρᾶν*, men kon zien.

B. *koppelwoord.* **I.** zijn: *σὺ τίς εἶ*;; *ἔστιν οὕτως*, zoo is het; *τοῦτ' ἔστιν*, dat is, dat wil zeggen. — *inz.* **1.** *met allerlei bepalingen in gen. en dat.*: *πόλεως μεγίστης* (*oorsprong*) *εἶ*; *αὐτοῖς νίκη ἔσται*. —**2.** *met voorzetsels*: *ἔν τινι εἶναι*, ergens zijn, *overdr.*: ergens mede bezig zijn; *οἱ ἐπὶ τούτοις ὄντες*, de bestuurders; *θεοὶ σὺν ἡμῖν ἔσονται*. — **II.** *omschrijvend.* **1.** *regelmatig bij h. vormen v. sommige tijden* (*z. Spraakk.*). — **2.** *om nadruk te leggen op h. begrip v. h. wkw.*: *ἦν οὐδὲν πεπονθώς*.

C. (*voor ons taalgevoel*) *pleonastisch* (*alleen inf.* *εἶναι*). **1.** *in een aantal verbindingen als*: *ἑκὼν εἶναι* = *ἑκών*, vrijwillig, gaarne; *τὸ κατ' αὐτὸν εἶναι*, wat hem betreft, voor zooveel van hem afhangt; *τὸ νῦν εἶναι*, op dit oogenblik, voor het oogenblik.— **2.** *bij wkw. v. benoemen en kiezen en bij* *δίδωμι*: *σύμμαχόν μιν εἵλοντο εἶναι*, HDT., kozen hem als bondgenoot.

εἶμι, *impf.* *ᾖα*. — (*gewone att. vervoeging, z. Spraakk.*).

A. V. 1. *minder gewone att. vormen*: *opt.* 1 *enk.* *ἰοίην*; *imper.* 3 *mrv.* *ἴτων*, *ἴτωσαν*, *du.* 2 *ἴτον*, 3 *ἴτων*; *impf. enk.* 1 *ᾔειν*, 2 *ᾔεισθα*, *mrv.* 1 *ᾔειμεν*, 2 *ᾔειτε*, *du.* 2 *ᾖτον*, 3 *ᾔτην*. — **2.** H. *en ion.*: *pr. ind.* 2 *enk.* *εἶσθα*; *conj. enk.* 2 *ἴῃσθα*, 3 *ἴῃσι*; *opt.* 3 *enk.* *ἰείη*; *inf.* *ἴμεναι*, *ἴμμεναι*, *ἴμεν*; *impf. enk.* 1 *ἤϊα*, *-ήϊον*, 3 *ἤϊε(ν)*, *ᾖε(ν)*, *ἴε(ν)*, *mrv.* 1 *ᾔομεν*, 3 *ἤϊσαν*, *ᾖσαν*, *ἴσαν*, *ἤϊον*, *du.* 3 *ἴτην*. — *med.* (*vgl.* *ἵεμαι*) *f.* *εἴσομαι* *enz.*, *ao. ind. enk.* 3 *εἴσατο*, *ἐείσατο*, *ἐήσατο*, *ἥσατο*, *du.* 3 *ἐεισάσθην*; *part.* *-εισάμενος*, *-ησάμενος*.
[*wrt.* *εἰ*, *ἰ*; *vw. Lat.* e-ō, ī-mus].
Het pr. ind. heeft dikw. (*in att. proza bijna altijd*) *de beteek. v. h. fut.*; *het pr. inf. en part. hebben ze soms*; *med.* = *act.*

I. 1. gaan, komen, heengaan, terugkeeren: *ὁδὸν* (*inwendig voorw.*) *ἰέναι*; *εἶ. ἐπί τινα*, naar iem. gaan, *of* op iem. losgaan. — **2.** *v. andere bewegingen*: *a*) varen, rijden. — *b*) *v. vogels enz.*: vliegen. — *c*) *v. zaken*: *πέλεκυς εἶσιν διὰ δουρός*, H., de bijl dringt door den boomstam.

II. *overdr.* **1.** *v. alles wat men zich als in beweging voorstelt, o. a. van d. tijd*: voorbijgaan; *v. een gerucht*: zich verspreiden; *v. een ramp*: °*κακὸν εἰς αὐτὴν ἰόν*; *v. een onderneming*: *ἴτω ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον*, het loope af zooals de godheid wil. — **2.** in een toestand komen: *πάλιν διὰ φιλίας* (*διά*, B, I, 1, a) *ἰέναι τινί*, weer goede vrienden worden met; *εἰς λόγους ἰέναι τινί*, een gesprek aanknoopen -, in onderhandeling treden met.

III. *imper.* *ἴθι*, *ἴθι δή*, *ook* *ἴτω*, *vaak gebruikt als een tussw.*: welaan.

εἰν, *ep. en* ° = *ἐν*.

εἰναέτης, 2 [*ἐννέα ἐτῶν*], negenjarig; *bw.* *εἰναέτες*, negen jaren lang.

εἶναι, *ao. inf. v.* *ἵημι*.

εἰνακ-, *ion.*, °**εἰνάλιος** = *ἐν-*.

εἰνάνυχες, H., *bw.* [*ἐννέα νύκτας*], negen nachten lang.

εἰνάτερες, *ων*, *αἱ*, de vrouwen der broeders van den echtgenoot, schoonzusters.

εἴνατος, *ion.* = *ἔνατος*.

εἵνεκα, -κεν, *ion.* = *ἕν-*.

εἰνί, H. = *ἐνί* = *ἐν*.

εἰνόδιος, *ion. en* ° = *ἐν-*.

εἰνοσίγαιος = ἐννοσ-.

εἰνοσίφυλλος, 2 [ἔνοσις, φύλλον], met trillend gebladerte.

-είνυμι, *ion.* = -έννυμι, *z.* ἕννυμι.

εἶξα, *z.* 2. εἴκω.

εἴξασι, *z.* 1. * εἴκω.

εἴξασκε, εἴξω, *z.* 2. εἴκω.

εἷο, *z.* 1. οὗ.

εἰοικυῖα, *z.* 1. * εἴκω.

εἷος, *ep.* = 2. ἕως.

εἶπα, *z.* εἶπον.

εἴ-περ, *vgw.* = *een versterkt* εἰ. — **1.** indien werkelijk, indien althans ; *vaak nog versterkt door* γε. — **2.** (*alleen* H.), zelfs indien. — **3.** *dikw. met ellipse, vóór* τις, ποτε, που *enz.*: δεῖ ..., εἴπερ ποτέ, καὶ νῦν, men moet ... zoo ooit, dan nu.

εἴ-ποθεν = εἴ ποθεν. — **εἴ-ποθι** = εἴ ποθι.

εἰπόμην, *impf. v.* ἕπομαι.

εἶπον, *def.* 2*e ao.*, en (*zld.*) **εἶπα,** *def.* 1*e ao.* — **A. V.** (*vrl* H.) 2*e ao. ind.* ἔειπον *enz.*; *iter. ao.* εἴπεσκε ; *conj. enk.* 2 εἴπῃσθα, 3 εἴπῃσι, *inf.* εἰπέμεναι, εἰπέμεν. — 1*e ao.* 1 *enk.* ἔειπα, 3 *mrv.* εἶπαν, *imper.* 2 *enk.* εἶπον, εἰπόν, 2 *mrv.* εἴπατε, *part.* εἴπας ; *med. ind.* -ειπάμην.— [*wrt.* Ϝεπ ; *vw. Lat.* vocāre].
dient als ao. bij λέγω, φημί, 1. εἴρω.— **1.** *abs.*: spreken. — **2.** *overg.*: zeggen, vermelden, verklaren, aankondigen, voorstellen, antwoorden: εἶ. τινί τι ; εἶ. τινὶ ὅτι ... — *inz.*: *a*) aanspreken. — *b*) noemen ; εἶ. τινὰ ἐσθλόν, H., iem. edel noemen. — *c*) opnoemen. — *d*) opzeggen : εἶ. ἔπη, verzen. — *e*) bevelen. — *f*) κακῶς εἶ. τινά, κακὰ εἶ. τινά, kwaad van iem. spreken ; εὖ εἶ. τινά *en dgl.* — *g*) bevelen : γυναιξὶ εἶ. δεῖπνον τετυκεῖν, H., te bereiden. — *h*) *enkele vaste uitdrukkingen in d. inf.* : ὡς εἰπεῖν, om zoo te zeggen ; ὡς ἔπος εἰπεῖν, om het maar te zeggen (*verzacht een te sterke of verontschuldigt een onnauwkeurige uitdrukking*).

εἶπον, *impf. v.* ἔπω.

εἴ-ποτε = εἴ ποτε. — **εἴ-που** = εἴ που.

εἶρα, *ao. v.* 2. εἴρω.

εἴργαθον, εἶργμαι, εἷργμαι, εἴργνυμι, *z.* εἴργω.

εἴργω, εἵργω, *impf.* εἶργον, *f.* εἴρξω, εἵρξω, *ao.* εἶρξα, εἷρξα, 2*e ao.* εἴργαθον ; *med. f.* εἴρξομαι ; *pass.*: *ao.* εἴρχθην, εἵρχθην, *pf.* εἶργμαι, εἷργμαι ; *ion.* **ἔργω, ἕργω,** *f.* ἔρξω, *ao.* ἔρξα, ἕρξα, 2*e ao.* ἔργαθον ; *pass. ao. part.* ἐρχθείς ; *pf.* ἔργμαι (3 *mrv.* ἔρχαται ; *plqpf.* 3 *mrv.* ἔρχατο, εἴρχατο) ; *ep.* **ἐέργω,** 2*e ao.* ἐέργαθον ; *pass.*, *pf.* ἔεργμαι, *plqpf.* 3 *mrv.* ἐέρχατο ; **εἴργνυμι** *en*, H., * **ἔργνυμι** (*alleen impf.* 3 *enk.* ἐέργνυ), tegenhouden, gescheiden houden. — **I.** in-, opsluiten : σάκεσσι ἔρχατο πάντῃ, H., waren rondom door schilden omsloten, - beschermd. — **II. 1.** buitensluiten, weren, verwijderd houden. — **2.** *overdr.* : *a*) verwijderd houden : εἴργειν τὴν ψυχὴν τῶν ἐπιθυμιῶν, van hetgeen zij begeert ; γελώτων εἴργεσθαι, zich onthouden van lachen. — *b*) beletten, verbieden.

εἰρέθην, *z.* 1. εἴρω.

εἴρερος, ὁ, (*of* **-ον,** τό ?), slavernij.

εἰρεσία, ἡ [ἐρέσσω]. **1.** *a*) het roeien. — *b*) *meton.* : de roeiers. — **2.** *overdr.* : het klapwieken : εἰ. πτερῶν.

Εἰρέτρια, ἡ = Ἐρέτρια.

* **εἴρη,** ἡ (*alleen mrv.*), vergaderplaats.

εἴρηκα, εἴρημαι, *z.* 1. εἴρω.

εἰρηναῖος, 3, vredebrengend. — **εἰρήνη,** ἡ. **1.** *a*) vrede : -ην ἄγειν, vrede genieten ; -ην ποιῆσαι Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις, vrede stichten tusschen... ; -ην ποιήσασθαι, vrede sluiten. — *b*) *meton.* : vredesvoorwaarden. — **2.** *verpers.* : Vredesgodin. — **3.** *overdr.*: *a*) vrede *tusschen afzonderlijke personen*, eendracht. — *b*) vrede der ziel, kalmte, rust. — *c*) † vrede met God. — *d*) † (*hebraïsme*), voorspoed, geluk. — **εἰρηνικός,** 3, vreedzaam, vredelievend. — **εἰρηνοποιός,** 2 [εἰρήνην ποιέων], vrede stichtend, vreedzaam ; ὁ εἰ., vredesonderhandelaar.

εἰρήσομαι, *z.* εἴρομαι *en* 1. εἴρω.

εἴρισε, *z.* ἐρείδω.

εἴριον, *ion.* = ἔριον.

-ειρκα, *z.* 2. εἴρω.

εἰρκτέον, *verbaaladj. v.* εἴργω. — **εἰρκτή,** ἡ [εἴργω], gevangenis.

εἰροκόμος, 2 [εἶρος κομέων], wolspinnend.

εἴρομαι, *f.* εἰρήσομαι, *ion.* = ἔρομαι.

εἰροπόκος, 2 [εἶ., πέκω], wollig. — **εἶρος,** τό, wol.

εἵρπυσα, *ao. v.* ἑρπύζω.

εἰρύομαι, *ion.* = 1. ἐρύομαι.

εἰρύω, *ion.* = ἐρύω.

εἴρχατο, εἴρχθην, εἵρχθην, *z.* εἴργω, εἵργω.

εἷρψα, *ao. v.* ἕρπω.

1.**εἴρω,** *f.* ἐρῶ, *ao.* —, *pf.* εἴρηκα ; *pass. f.* ῥηθήσομαι, *ao.* ἐρρήθην, *pf.* εἴρημαι. — **A. V.** *ion. f.* ἐρέω ; *pass. ao.* εἰρέθην, † ἐρρέθην, *f. ex.* εἰρήσομαι. — [*wrt.* Ϝερ ; *vw. Lat.* verbum, *Ned.* woord]. — **1.** spreken, zeggen, verhalen : εἰ. τινά τι,

iets van iem.; *κακῶς τινά εἴ.*, kwaad van iem. spreken. — **2.** *a)* melden, berichten. — *b)* bevelen.

2.εἴρω, *impf.* εἶρον, *f.* —, *ao.* εἶρα, *pf.* -ειρκα; *pass. pf.* εἶρμαι. — **A. V.** *ep.*: *ao.* ἔρσα; *pass. part. pf.* ἐερμένος; *plqpf. 3 enk.* ἔερτο. — [*wrt.* σερ; *vw. Lat.* serĕre]. — aaneenrijgen, vlechten.

εἴρων, ωνος, ὁ, die onwetendheid veinst, schalk.— **εἰρωνεία,** ἡ [—> *Ned.* ironie], het voorwenden van minder *wetenschap, rijkdom enz.* dan men werkelijk bezit. — **1.** geveinsde onwetendheid. — **2.** voorwendsel, uitvlucht. — **εἰρωνεύομαι. 1.** onwetendheid veinzen. — **2.** uitvluchten zoeken.

εἰρωτάω, *ion., en* **-τέω,** *ion.,* = ἐρωτάω.

1.**εἰς** [*ἐνς = ἐν + ς] *en* **ἐς** *duiden een eig. of overdrachtelijke richting aan.*

A. *bw.* (*zelden is* εἰς *als zelfstandig bw. te beschouwen; gew. is tmesis aan te nemen*).

I. naar binnen, er binnen, er in: ἐς δ' ἦλθον, H., binnen gingen zij.

II. *in samenst.*: naar, er heen. — **1.** in de richting van: εἰσ-λεύσσω. — **2.** er in, er binnen (*met beweging*): εἰσ-βάλλω.

B. *vrz. met acc.*

I. *v. plaats.* **1.** *a)* *beweging naar*: in, binnen, naar binnen, naar ... toe: εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, H.; εἶμι ἐς Σπάρτην, H.; ἐς τὸν δῆμον παρελθεῖν, vóór het volk optreden; εἰς Ἀΐδαο [δόμον], H., naar de woning van Hades. — *b)* *bij wkw. v. rust, die een voorafgaande beweging veronderstellen*: παρῆσαν εἰς (waren aanwezig te) Σάρδεις; *fig.*: ° ἐς κακὸν πίπτειν. — **2.** *richting*: naar: ἀναβλέπειν εἰς τὸν οὐρανόν; εἰπεῖν τι εἰς τὴν στρατιάν. — **3.** *eindpunt v. een beweging*: tot aan: ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας, H.; *fig.*: εἰς τοῦτο (tot dat punt, tot dien graad) θράσους ἀφίκετο. — **4.** † = ἐν.

II. *overdr.* **1.** *v. tijd*: *a)* *eindpunt v. een duur*: tot, tot aan, tot in: ἐς ἠέλιον καταδύντα, H., tot zonsondergang; ἐς ἐμέ, tot mijn tijd; ° εἰς πότε;, tot wanneer?; εἰς τὴν ὑστεραίαν (tot, *d. i.* tegen den volgenden dag) οὐχ ἧκεν; εἰς τότε, εἰς αὔριον *enz., dikw. niet verschillend van* τότε, αὔριον *enz.* — *b)* *duur, tijdruimte*: voor: εἰς ἐνιαυτόν, H., voor een jaar, een jaar lang; ° ἔτος εἰς ἔτος, jaar in jaar uit. — **2.** *v. strekking, v. doel*: voor: ἔδωκε Κύρῳ χρήματα εἰς τὴν στρατιάν; ἡ εἰς (jegens) ὑμᾶς εὔνοια; *bij getallen, duidt niet h. benaderen, maar h. bereiken v. h. getal aan*: εἰς ἑκατόν, volle honderd, *of*: in het geheel honderd; εἰς ἅπαξ ἀντέχει, éénmaal kan hij stand houden (*maar daarmee is dan ook de grens bereikt*). — **3.** *v. wijze (gedacht als een strekking)*: εἰς δύναμιν, tot aan de grenzen der kracht, naar krachten; εἰς καλόν, te goeder ure, van pas. — **4.** *alg.*: met betrekking tot, ten opzichte van: ἀγαθὸς εἰς πόλεμον; εἰς φιλίαν τινὰ μέμφομαι, iem. een verwijt doen ten opzichte van ...; • τό γ' εἰς ἑαυτόν, wat hem zelf betreft.

2.**εἷς, εἶς,** *z.* εἰμί.

εἵς, εἷσα, ἕν, *part. ao. v.* ἵημι.

εἷς, μία, ἕν, *tlw.* (*verbuiging, z. Spraakk.*) [* σέμς, * σμία, * σέμ; *vw.* ἅ-παξ, ἁ-πλόος *enz., Lat.* sem-el, sim-plex *enz., Ned.* sam-en *enz.*]. — **1.** *a)* één, een enkele: εἷς καὶ εἴκοσι; εἰς ἓν (op één punt) ἀθροίζειν; εἷς καὶ δύο, een paar, enkele. — *b)* † (*hebraïsme*:) τῇ μιᾷ (= τῇ πρώτῃ) τῶν σαββάτων, den eersten dag der week. — **2.** *met nadruk*: *a)* slechts één, één enkele: εἷς μόνος; οὐδὲ εἷς, οὐδὲ μία, οὐδὲ ἕν, zelfs niet één, niet één (*de twee bestanddeelen hebben dus nog hun oorspr. kracht, wat niet meer h. geval is met* οὐδείς); εἷς ἕκαστος, ieder afzonderlijk; καθ' ἕνα, καθ' ἓν *en* † εἷς κατὰ εἷς, ieder afzonderlijk, een voor een. — *b)* één en dezelfde. — *c)* vóór -, boven allen; *versterkt d. superl.*: εἷς ἄριστος, de allerbeste (*vgl. Lat.* unus). — **3.** *in verzw. zin*: een, een zekere, de een of andere: εἷς τις, ergens een; εἷς μὲν ... εἷς δέ *en* ὁ εἷς ... ὁ ἕτερος, de een ... de ander; εἷς ὁ πρῶτος, de eerste de beste.

εἷσα. 1. *ao. v.* * ἕζω. — **2.** *vr. v.* εἵς, *2en ao. part. v.* ἵημι.

εἰσαγγελεύς, ὁ [εἰσαγγέλλω], aanmelder, kamerheer *aan h. Perzische hof.*

εἰσαγγελία, ἡ, *te Athene*: *een bepaalde soort v.* aanklacht, *o. a. wegens staatsmisdaad.* — **εἰσ-αγγέλλω** ● **1.** naar binnen boodschappen: *a)* aanmelden. — *b)* *alg.*: aankondigen, berichten. — **2.** *inz. te Athene*: een εἰσαγγελία (*z. a.*) indienen.

εἰσ-αγείρω ● **1.** ergens in verzamelen. — **2.** *med.*: *a)* zich ergens verzamelen. — *b)* voor zich verzamelen; *overdr.*: εἰσ. θυμόν, H., weer moed vatten.

εἰσ-άγω ● **I. 1.** binnenleiden, -brengen, laten binnenkomen: σῖτον εἰσ., invoeren. — **2.** *inz.*: *a)* γυναῖκα εἰσ. (*ook med.*), in zijn huis brengen, huwen. — *b)* *met en zonder* εἰς τοὺς δικαστάς, vóór het gerecht brengen, aanklagen; δίκην εἰσ., een proces aanhangig maken. — *c)* op het tooneel brengen: δράματα εἰσ., stukken opvoeren. — **II.** *overdr.*: *een gebruik enz.* invoeren.

εἰσαγώγιμος, 2 [εἰσάγω]. **1.** die inge-

voerd mag worden. — **2.** *overdr.*, *v. een aanklacht*: ontvankelijk.

εἰσ-αεί, *bw.* = εἰς ἀεί, voor altijd.

εἰσ-αθρέω, kijken naar, ontwaren.

εἰσ-αιέν = εἰς αἰέν, voor altijd.

εἰσ-αΐω, luisteren naar, hooren.

εἰσ-ακοντίζω, speren werpen naar, - in.

εἰσ-ακούω ● **1.** *a*) luisteren naar. — *b*) *vd.*: *α*) gehoorzamen. — *β*) † verhooren. — **2.** ° hooren.

εἰσ-άλλομαι ● binnenspringen, springen op.

εἰσάμην, *ao. med. v.* *εἴδω, εἶμι *en* ἵεμαι.

ἑισάμην, *ao. med. v.* * ἕζω.

εἰσ-αναβαίνω ● bestijgen, opstijgen naar.

εἰσ-ανάγω ● heenbrengen naar.

***εἰσ-άνειμι** [εἶμι] (*alleen part. pr.* εἰσανιών), opkomen naar.

***εἰσ-ανοράω** (*alleen ao. part.* εἰσανιδών), opzien naar.

εἴσ-αντα, *bw.*, in het gezicht (*richting*).

εἰσ-άπαξ, *bw.* **1.** eens voor altijd. — **2.** éénmaal.

εἰσ-αράσσω ● *d. vijand* terugwerpen in, - op.

ἕσας, *ion. part. ao. v.* ἕζω.

εἰσ-αῦθις, *bw.*, een anderen keer, later.

εἰσ-αφικάνω *en* **εἰσ-αφικνέομαι** ● binnenkomen, aankomen bij, bereiken.

εἰσ-βαίνω ● **I.** *onoverg.* **1.** binnengaan; *inz.*: scheep gaan. — **2.** *overdr.*: *a*) in een toestand geraken: ° εἰσ. κακά. — *b*) *v. een toestand*: iem. overvallen, bevangen. — **II.** *overg.* (*alleen* εἰσέβησα), doen binnengaan, binnenbrengen.

εἰσ-βάλλω ● **1.** *overg.*: werpen in, drijven in. — **2.** *onoverg.* -ειν [ἑαυτόν, στρατιάν *enz.*], zich werpen in, - op, een inval doen, binnenrukken; *v. stroomen*: zich uitstorten in.

εἴσβασις, εως, ἡ [εἰσβαίνω], het binnengaan.

εἰσ-βιάζομαι, met geweld binnendringen.

εἰσ-βιβάζω ● doen binnengaan; *inz.*: inschepen.

εἰσ-βλέπω ● kijken naar, het oog gevestigd houden op.

εἰσβολή, ἡ [εἰσβάλλω]. **1.** inval, aanval. — **2.** *meton.*, *concr.*: toegang, doorgang, pas.

εἰσ-δανείζω, te leen geven.

εἰσ-δέρκομαι ● kijken naar, gadeslaan.

εἰσ-δέχομαι ● in iets ontvangen, - opnemen, binnenlaten.

εἰσ-δύνω *en med.* **εἰσ-δύομαι** ● **1.** in iets dringen, binnensluipen. — **2.** *overdr. v. gevoelens*: in iem.s gemoed dringen, iem. bevangen.

εἴσεαι, *z.* εἶμι.

εἴσ-ειμι ● [εἶμι]. **1.** *a*) binnengaan, -treden. — *b*) *inz.*: optreden, verschijnen vóór *h. gerecht, h. volk enz.* — **2.** *overdr.*: in iem.s geest *of* gemoed oprijzen, bij iem. opkomen, iem. bevangen, bekruipen.

εἰσ-ελαύνω ● *en*, H., **εἰσ-ελάω. 1.** *overg.*: iem. *of* iets naar binnen drijven, drijven tegen, - in. — **2.** *onoverg.*: [ἵππον, ναῦν, στρατόν], binnenrijden -varen, -trekken.

εἰσ-έπειτα, *bw.*, voor de toekomst.

εἰσ-έργνυμι, ergens insluiten.

εἰσ-ερύω, binnentrekken.

εἰσ-έρχομαι ● = εἴσειμι; *overdr.*: εἰσ. εἰς τὸ βουλευτήριον, in den Raad treden, lid worden van ...; εἰς τὰς σπονδὰς εἰσελθεῖν, tot het vredesverdrag toetreden.

εἰσ-έχω ● zich uitstrekken tot aan, - tot in (*z.* ἔχω, B, 3, *a*).

εἴσῃ, *z.* εἶμι.

εἰσ-ηγέομαι. 1. *een gebruik enz.* invoeren. — **2.** *inz.*: *a*) een voorstel indienen, voorstellen, aanraden. — *b*) *alg.*: een meening uitspreken.

εἰσ-ηθέω, inspuiten.

εἶσθα, *ep. 2 enk. pr. ind. v.* εἶμι.

εἰσ-θρῴσκω ● binnenspringen.

εἶσι, *3 enk. pr. ind. v.* εἶμι.

εἰσ-ίζομαι, zich neerzetten in *een hinderlaag.*

εἰσ-ίημι ● binnenzenden, -laten; *med.*: binnengaan.

εἰσίθμη, ἡ [εἴσειμι], toegang.

εἰσ-καθοράω, neerzien op.

εἰσ-καταβαίνω, afdalen in.

εἰσ-κηρύσσω, *att.* **-ύττω,** door een heraut laten afkondigen.

εἰσ-κομίζω ● binnenbrengen.

εἰσ-κρούω, indeuken.

ἐΐσκω = ἴσκω.

εἰσ-λεύσσω, beschouwen.

***εἰσ-μαίομαι** (*alleen ep. ao.* ἐσεμάσσατο), *h. gemoed* diep treffen.

εἰσ-νοέω, gewaarworden, inzien.

εἴσ-οδος, ἡ. **1.** ingang, toegang. — **2.** *meton.*: *a*) het binnengaan. — *b*) *overdr.*: inleiding *v. een proces.*

εἰσ-οικέω, ergens gaan wonen. — **εἰσοίκησις,** εως, ἡ, woning.

εἰσ-οιχνέω, binnengaan.

εἰσόκε(ν), *vgw.* [εἰς ὅ κε(ν)]. **1.** totdat. — **2.** zoolang als.

εἴσομαι. 1. *ep. f. med. v.* εἶμι. — **2.** *med. f. v.* *εἴδω. — **3.** *f. v.* ἵεμαι.

εἶσον, *ep. imper. ao. v.* *ἕζω.

εἰσ-οπίσω, *bw.*, in de toekomst.

εἴσοπτος, 2 [*vw.* ὄψομαι, *f. bij* ὁράω], zichtbaar. — **εἴσοπτρον,** τό, spiegel.

εἰσ-οράω ● **1.** *act. en med.* : kijken naar, aanschouwen. — *inz.* : *a*) met eerbied -, met bewondering aanschouwen.— *b*) onverschillig beschouwen.— **2.** *overdr.*: met den geest beschouwen, letten op, toezien.

εἰσ-ορμάω, binnendrijven.

***ἔϊσος,** *bvn.* (*alleen ion. vr. enk.* ἐΐση, *mrv. nom.* ἐΐσαι, *acc.* ἐΐσας), *ep. vorm v.* ἶσος, gelijk. — **1.** νῆες ἐῗσαι, H., aan weerskanten gelijke -, goed evenwichtige schepen ; ἀσπὶς πάντοσ' ἐΐση, H., aan alle kanten gelijk (*d. i.* rond) schild. — **2.** *overdr.* : φρένες ἐῗσαι, H., zichzelf gelijk blijvende -, bezonnen geest.

εἰσ-παίω, binnenstormen.

εἰσ-πέμπω ● zenden naar, - in, - tegen.

εἰσ-πέτομαι ● **1.** binnenvliegen. — **2.** *overdr. v. een gerucht* : vliegen naar.

εἰσ-πηδάω, springen in.

εἰσ-πίπτω ● **1.** *a*) vallen in. — *b*) geworpen worden in. — **2.** een inval -, een aanval doen.

εἰσ-πλέω ● binnenvaren ; *v. zaken* : over zee ingevoerd worden. — **εἴσπλοος-ους,** όου-ου, ὁ, het varen naar, het invaren.

εἰσ-ποιέω. 1. er in doen, - brengen. — **2.** *inz.* : iem. *tot kind* in een familie laten opnemen : ἑαυτὸν εἰσποιεῖν τινι, door iem. ; *med.* : iem. tot (zijn, *med.*) kind aannemen.

εἰσ-πορεύω, brengen naar ; *med.* : binnengaan.

εἴσπραξις, εως, ἡ, het invorderen. — **εἰσ-πράσσω,** *att.* **-άττω. 1.** invorderen. — **2.** *overdr.*, *med.* : eischen : δίκαιον (zijn recht) εἰσεπράξατο.

εἰσ-ρέω ● binnenstroomen ; *ook overdr. v. h. licht.*

εἰσ-τίθημι ● er op -, er in leggen.

εἰσ-τρέχω ● binnenloopen.

εἰσ-φέρω ● **1.** *a*) binnen-, aan-, heenbrengen : ποταμὸς δρῦς ἐσφέρεται, H., de bergstroom sleurt eiken mee in zijn (*med.*) wateren. — *b*) *inz.* : geld aanbrengen, belasting betalen. — **2.** *overdr.* : *a*) ergens heen brengen : ἀγγελίας εἰσ., boodschappen overbrengen. — *b*) *iets nieuws* invoeren : καινὰ δαιμόνια (nieuwe godheden) εἰσ. — *c*) *een meening* in het midden brengen, *een wet enz.* voorstellen. — *d*) iem. in een toestand brengen : † μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, leid ons niet in bekoring. — **εἰσφορά,** ἡ. **1.** het binnenbrengen. — **2.** *meton.*, *concr.* : geldelijke bijdrage (*ook een vrijwillige*), belasting ; *inz.*, *te Athene* : *buitengewone* vermogensbelasting *in tijd v. nood.*

εἰσ-φορέω = εἰσφέρω.

εἰσ-φρέω, binnenlaten.

εἰσ-χειρίζω, overhandigen, toevertrouwen.

εἰσ-χέω ● **1.** er in gieten. — **2.** *overdr.*, *med.* : binnenstroomen (*v. een menigte*).

εἴσω, *bw. en vrz.* [*v.* εἰς, *gelijk* ἔξω *v.* ἐξ], binnen.— **1.** *bij wkw. v. beweging* (*als vrz. met acc., dat gew. na zijn naamval staat, of met gen.*) : naar binnen : εἴσω τοῦ τείχους ἀπῄει, hij ging de stad binnen. — **2.** *bij wkw. v. rust* (*als vrz., met gen.*): er binnen : ἦν εἴσω τῶν ὀρῶν, hij was binnen -, - aan den binnenkant der bergen.

εἰσ-ωθέω, *med.*, naar binnen dringen.

εἰσωπός, 2 [εἰς ὦπα (ἔχων)], vóór oogen hebbend : -οὶ ἐγένοντο νεῶν, H., zij kregen de schepen in het gezicht.

εἶτα, *bw.* **1.** *a*) *opeenvolging in d. tijd* : daarna, vervolgens. — *b*) *in opsommingen* : verder, vervolgens : πρῶτον (μὲν) ... εἶτα (δέ). — **2.** *overdr.* : *drukt de aaneenschakeling in de gedachte, h. gevolg uit, inz. een niet te verwachten gevolgtrekking, in d. vorm v. een verontwaardigde of ironische vraag of v. een uitroep* : en dan, en toch.

εἴ-τε, *vgw.* **1.** *in de onafhankelijke rede* : εἴτε ... εἴτε, hetzij ... hetzij ; *soms is alleen h. 2e* εἴτε *uitgedrukt* ; *vaak staat in een der 2 leden een ander partikel* : εἰ (μὲν) ... εἴτε ; ἢ ... εἴτε ; εἴτε ... ἤ.— **2.** *in de tweeledige indirecte vraag* : εἴτε... εἴτε, of ... dan wel.

εἰῶ, H., *pr. conj. v.* ἐάω.

-είω. 1. *ep. conj. v.* -ειμι (εἰμί). — **2.** *2e ao. conj. v.* -ίημι.

εἴωθα, *2e pf. v.* *ἔθω. — **εἰωθότως,** *bw.* [εἰωθός, *z.* *ἔθω], naar gewoonte.

εἴων, *impf. v.* ἐάω.

εἵως, *ep.* = ἕως.

ἐκ, *z.* ἐξ.

῾Εκάβη, ἡ [⟶ *Lat.* Hecuba], *echtgenoote v. koning Priamos.*

ἑκαβόλος, *dor.* = ἑκηβόλος.

ἑκά-εργος, *m. bvn. en znw.* [*Ϝεκ, z.* ἑκών; *Ϝέργον*], naar zijn believen -, vrij handelend, vrij -, zeker treffend; *of* [*vw.* ἑκάς, *Ϝέργον*], uit de verte treffend.

ἐκάην, *2e ao. ind. pass. v.* καίω.

ἕκαθεν [ἑκάς, -θεν]. **1.** *bw.*: van verre (*wij zeggen gew., met een andere voorstelling*: ver). — **2.** *vrz. met gen.*: verre van.

ἐκάθηρα, *ao. v.* καθαίρω.

ἔκαμον, *2e ao. v.* κάμνω.

ἔκανον, *2e ao. v.* καίνω.

ἐκάρην, *2e ao. pass. v.* κείρω.

ἑκάς (*comp.* ἑκαστέρω, *superl.* ἑκαστάτω). **1.** *bw.*: ver, in de verte. — **2.** *vrz. met gen.*: verre van. — **ἑκαστάτω,** *z.* ἑκάς.

ἑκασταχόσε, *bw.* [ἕκαστος, -σε], naar alle kanten. — **ἑκασταχοῦ,** *bw.* [ἕκαστος], overal, bij elke gelegenheid.

ἑκαστέρω, *z.* ἑκάς.

ἑκαστόθι, *bw.* [ἕκαστος, -θι], overal.

ἕκαστος, 3, *onbep. vnw.*, ieder, ieder afzonderlijk; *dikw. versterkt*: εἷς ἕ., ἕ. τις; τὰ -α, alle bizonderheden; καθ' -ον, καθ' -ους, ieder afzonderlijk; τὰ καθ' -α, iedere zaak afzonderlijk; παρ' -α, bij iedere gelegenheid; ὡς -οι, ieder afzonderlijk, de een na den ander. — **ἑκάστοτε,** *bw.* [ἕκαστος, -τε], telkens, bij iedere gelegenheid.

Ἑκαταῖος, ὁ, *logograaf, omstr. 500 v. C.*

ἑκάτερθε(ν), *bw.* = ἑκατέρωθεν. — **ἑκάτερος,** 3, *onbep. vnw.*, elk van beiden; *mrv.*: de een gelijk de ander (*t. ond. v.* ἀμφότεροι, beiden samen), *of* (*gew.*): ieder van beide groepen; καθ' -α, aan beide kanten. — **ἑκατέρωθεν** [ἑ., -θεν]. **1.** *bw.*: aan -, van weerszijden. — **2.** *vrz. met gen.*: aan weerszijden van. — **ἑκατέρωθι,** *bw.* [ἑ., -θι], aan weerszijden. — **ἑκατέρωσε,** *bw.* [ἑ., -σε], naar weerskanten.

Ἑκάτη, ἡ, *godin der tooverij, der driesprongen enz.*

ἑκατηβελέτης, ου, *en* **ἑκατηβόλος,** ου, *m. bvn.* = ἑκηβόλος.

ἕκατι, *vrz. met gen.* (*gew. achter zijn naamval*) [*Ϝεκ, z.* ἑκών]. **1.** H., *alleen v. goden*: door den wil -, door de genade van. — **2.** *later*: *a*) om reden van. — *b*) wat betreft.

ἑκατόγχειρος, 2 [ἑκατὸν χεῖρας (ἔχων)], honderdhandig. — **ἑκατόζυγος,** 2 [ἑκατὸν ζυγὰ (ἔχων)], met honderd roeibanken.

ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ, hekatombaioon, *de eerste maand v. h. Attische jaar, half Juli tot half Augustus* [*waarin* ἑκατόμβαι *geofferd werden*]. — **ἑκατόμβη,** ἡ [ἑκατὸν βοῦς], hekatombe. **1.** offer van honderd runderen. — **2.** *alg.*: *ieder* groot offer, *ook v. andere dieren.*

ἑκατόμβοιος, 2 [ἑκατὸν βοῶν (ἄξιος)], honderd runderen waard; τὸ -ον, prijs van honderd runderen.

ἑκατόμπεδος *en* **-ποδος,** 2 [ἑκατὸν ποδῶν], van honderd voet. — **ἑκατόμπολις,** ις, ι [ἑκατὸν πόλεις (ἔχων)], met honderd steden. — **ἑκατόμπους,** ους, ουν, *gen.* ποδος [ἑκατὸν πόδας (ἔχων)], honderdvoetig. — **ἑκατόμπυλος,** 2 [ἑκατὸν πύλας (ἔχων)], honderdpoortig.

ἑκατόν, *onverb. tlw.* [ἑ-, éénmaal; *met* -κατον *vw. Lat.* centum, *Ned.* honderd; ⟶ *Ned.* hekto*meter enz.*], honderd (= *dikw.*: vele).

ἑκατοντακάρανος (*dor.*) *en* **-ηνος,** 2 [ἑκατὸν κάρηνα (ἔχων)], honderdkoppig. — **ἑκατονταπλασίων,** 2 [ἑ., *vgl.* δι-πλάσιος], honderdvoudig. — **ἑκατοντάρχης,** ου, ὁ *en* **ἑκατόνταρχος,** ὁ [ἑκατὸν (ἀνδρῶν) ἄρχων], honderdman; *te Rome*: centurio.

ἕκατος, *m. bvn. en znw.* [*verkort uit* ἑκατηβόλος] = ἑκατηβόλος.

ἑκατοστός, 3 [ἑκατόν], honderdste.

ἐκαύθην, ἔκαυσα, *ao. v.* καίω.

ἐκ-βαίνω ● **I.** *onoverg.* **1.** ergens uit -, van iets af gaan, - komen; *met en gew. zonder* ἐκ νεώς: aan wal gaan; πρὸς τὸ ὄρθιον ἐ., uit *d. hollen weg* komen en de steilte beklimmen. — **2.** *overdr.*: *a*) afwijken van: ° ἐ. τύχης, het pad van het geluk verlaten; ° ποῖ ἐξέβης λόγῳ;, waarheen is uw rede afgedwaald?; ἐ. (afstand doen van) ὧν ἀδίκως ἐκέκτηντο. — *b*) uit een vorigen toestand komen, uitvallen, afloopen, (ten slotte) worden: ἄν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῇ, wanneer iets niet naar wensch afloopt; τὸ ἐκβάν, de afloop, de uitslag; ° κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκε. — **II.** *overg.* **1.** *a*) afwijken van: ° κέλευθον ἐ., een weg verlaten. — *b*) overschrijden, *eig. en overdr.*: ἐ. τριάκοντα ἔτη. — **2.** *causatief* (*alleen 1e ao.* ἐξέβησα): uit iets doen gaan; *inz.*: aan wal zetten.

ἐκ-βακχεύω. 1. *overg.*: in Bakchischen waanzin brengen. — **2.** *a*) *onoverg.*: in Bakchischen waanzin verkeeren. — *b*) *vd. overg.*: † door zijn waanzin in beroering brengen.

ἐκ-βάλλω ● **1.** *a*) uit-, wegwerpen, -drijven, -stooten, -leggen, verwijderen, laten gaan -, laten vallen uit. — *b*) *inz.*: ontschepen, over boord werpen, te vondeling leggen *enz.* — **2.** *overdr.*: *a*) verdrijven; *inz.*: verbannen, uitwijzen, verstooten, van den troon stooten, *uit een ambt* verdringen;

° πλούτου ἐ., uit zijn bezit verdrijven, berooven. — b) *zijn overtuiging en dgl.* over boord werpen, - prijsgeven. — c) *verzinsels enz.* verwerpen. — d) laten ontglippen, verliezen : ἔπος ἐ., H., zich laten ontvallen; φωνὴν ἐ., geluid geven ; ° φρένας ἐ., het verstand verliezen.

ἔκβασις, εως, ἡ [ἐκβαίνω]. **1.** het uitstijgen; *inz.* : het aan land gaan. — **2.** *meton.* : uitweg, landingsplaats.

°**Ἐκβάτανα,** ων, τά, *hoofdstad v. Medië.*

ἐκ-βεβαιόομαι, bevestigen, bewijzen.

ἐκ-βιάζω. 1. uitdrijven, achteruitdringen, ontrukken. — **2.** *overdr.* : a) afdwingen : ° ὄνειδος ἐ. — b) (*met verzw. beteek. v.* ἐκ-), dwingen.

ἐκ-βιβάζω ⊛ ergens uit doen gaan.

ἐκβλητέον, *verbaaladj. v.* ἐκβάλλω. — **ἔκβλητος,** 2 [*id.*], uitgeworpen.

ἐκ-βλύζω, ergens uit gutsen.

***ἐκ-βλώσκω** (*alleen 2e ao.* ἔκμολε, H.), ergens uit komen.

ἐκ-βοάω. 1. uitroepen. — **2.** door schreeuwen verdrijven.

ἐκ-βοηθέω, uitrukken om hulp te brengen.

ἐκβολή, ἡ [ἐκβάλλω]. **1.** het uitwerpen. — **2.** *meton., concr.* : het uitgeworpene, het weggelegde : ° ἐκβολαὶ νεώς, *door de zee* uitgeworpen wrak. — **3.** *overdr.*: het prijsgeven -, het opgeven *v. een meening.* — **ἔκβολος,** 2 [*id.*]. **1.** uitgeworpen. — **2.** *zelfst. g.* : ° ὁ πόντου ἐ., de plaats waar de zee doorgebroken is, inham.

ἐκ-βράζω *en* **-άσσω,** uit-, aan land werpen.

ἐκ-βρυχάομαι, brullend uitstooten.

ἐκ-γαυρόομαι, iets roemen.

ἐκ-γελάω ⊛ in den lach schieten.

ἐκ-γίγνομαι ⊛ *ion.* **-γίν-. 1.** ontstaan -, geboren worden uit; *2e pf.* -γέγονα, afstammen van. — **2.** *onpers.* -εται, het is mogelijk, - geoorloofd.

ἐκ-γλύφω *en med.* **1.** uitbeitelen. — **2.** *een ei* openpikken, uitbroeden.

ἔκγονος, 2 [ἐκγίγνομαι]. **1.** geboren uit, afstammend. — **2.** *zelfst. g.* : a) ὁ, ἡ ἐ., kind, nakomeling. — b) τὰ -α, voortbrengselen : ° τὰ -α χθονός, de vruchten der aarde.

ἐκ-δακρύω, in tranen uitbarsten.

ἐκ-δείκνυμι ⊛ duidelijk laten zien, wijzen.

ἐκ-δειματόω, doen schrikken.

ἐκ-δέκομαι, *ion.* = ἐκδέχομαι.

ἐκ-δέρκομαι, kijken uit.

ἐκ-δέρω ⊛ villen.

ἔκδετος, 2 [ἐκδέω], vastgemaakt.

ἐκ-δέχομαι ⊛ *ion.* **-δέκομαι. I. 1.** ontvangen -, aannemen -, overnemen van : παρὰ πατρὸς ἐ. τὴν ἀρχήν, de heerschappij ; ἐ. τὴν αἰτίαν, de schuld v. iets op zich nemen. — **2.** onmiddellijk volgen op : a) *v. tijd* : α) *onoverg* : [ἀρχήν], iem. opvolgen. — β) aflossen. — b) *in plaatselijken zin* : zich aansluiten -, grenzen aan : ἀπὸ Αἰγύπτου Λιβύη ἐκδέκεται, HDT., na Egypte komt Libuë.— **II.** afwachten, wachten op.

ἐκ-δέω ⊛ [1. δέω], vastbinden -, vastmaken aan : τί τινος, iets aan iets ; *med.* : zich iets aanbinden, zich omhangen met.

ἔκ-δηλος, 2. — **1.** zeer duidelijk. — **2.** *overdr.* : uitblinkend, uitmuntend.

ἐκδημέω [ἔκδημος]. **1.** naar het buitenland gaan. — **2.** buitenslands reizen. — **ἐκδημία,** ἡ [*id.*]. **1.** reis naar -, reis in het buitenland. – **2.** † *overdr.* : het heengaan *der ziel uit h. lichaam.* — **ἔκδημος,** 2 [ἐκ δήμου (ὤν)]. **1.** in het buitenland vertoevend. — **2.** ° *oneig.* : afwezig : δωμάτων ἐ.

ἐκ-διαβαίνω ⊛ over ... heen gaan.

ἐκ-διαιτάομαι ⊛ in zijn levenswijze afwijken van. — **ἐκδιαίτησις,** εως, ἡ, het afwijken van een levenswijze.

ἐκ-διδάσκω ⊛ **1.** grondig onderrichten ; *med.* : grondig laten onderrichten. — **2.** *alg.* : iem. iets mededeelen.

ἐκ-διδράσκω ⊛ *ion.* **-δρησ-,** wegvluchten uit.

ἐκ-δίδωμι ⊛ **I. 1.** uit handen geven, weggeven, uitleveren. — *inz.*: a) *act. en med.*: zijn dochter uithuwelijken. — b) slaven ter foltering uitleveren. — c) *act. en med.* : uitleenen, verhuren, verpachten. — **2.** *overdr.* : a) *een geschrift* uitgeven. — b) *bondgenooten enz.* prijsgeven. — c) opdracht geven om iets te leveren : ἀνδριάντα ἐ., een standbeeld bestellen. — **II.** *onoverg., v. een rivier* : ἐκδιδόναι [ἑαυτόν], uitvloeien in, zich uitstorten in.

ἐκ-διηγέομαι, uiteenzetten, verhalen.

ἐκδικέω [ἔκδικος], recht verschaffen aan. — **1.** straffen, wreken. — **2.** verdedigen. – **ἐκδίκησις,** εως, ἡ [ἐκδικέω] *en* **ἐκδικία,** ἡ [ἔκδικος], straf, wraak. — **ἔκδικος,** 2 [ἐκ δίκης]. **1.** straffend, wrekend. — **2.** onrechtvaardig.

ἐκ-διώκω. 1. buitenjagen. — **2.** heftig vervolgen.

ἔκδοσις, εως, ἡ [ἐκδίδωμι], het weggeven ; *inz.* : het verpachten (*z.* ἐκδίδωμι). — **ἔκδοτος,** 2 [*verbaaladj. v. id.*], weggegeven, uitgeleverd.

ἐκ-δύνω = ἐκδύομαι; *z.* ἐκδύω, II.

ἔκδυσις, εως, ἡ [ἐκδύομαι]. **1.** het uitkruipen, het ontkomen, *eig. en overdr.* —**2.** *meton.*: plaats waar men uitkruipt, uitgang.

ἐκ-δύω ● **I.** *overg.* (*pr., f., 1e ao.*): iem. uit iets trekken, ontdoen -, berooven van: ° ἐκδύων ἐμὲ ἐσθῆτα, mij beroovend van mijn gewaad. — **II.** (*2e ao., pf.*; *med.*). **1.** *onoverg.*: *a*) zich uit iets trekken, wegsluipen: *eig.*: ἐκδὺς μεγάροιο, H., de zaal uitgeslopen. — *b*) *overdr.*: ° ἐκδῦναι κακῶν, aan het gevaar ontkomen. — **2.** *uit de vorige ontwikkelt zich een overg. beteek.* (*vgl.* δύω, B, II, 2): *a*) (*v. kleederen en wapenen*): zich ontdoen van, afleggen: τεύχεα ἐξεδύοντο, H. — *b*) *overdr.*: ontkomen aan: ἐκδῦναι ὄλεθρον, H.

ἐκεῖ, *bw.* **1.** *v. plaats*: *a*) daar, ginds; *inz.*: in de onderwereld. — *b*) daarheen. — **2.** *overdr. v. tijd* (*zld.*): toen. — **ἐκεῖθεν** *en* **κεῖθεν,** *bw.* **1.** *v. plaats*: *a*) vandaar. — *b*) daar. — **2.** *overdr. v. tijd*: van toen af. — **ἐκεῖ-θι** *en* **κεῖθι,** *bw. v. plaats*: *a*) daar. — *b*) daarheen.

ἐκείνῃ *en* **-νης,** *bw., z.* ἐκεῖνος, II.

ἐκεῖνος, η, ο [ἐκεῖ], *en* **κεῖνος,** η, ο, *aanwijzend vnw.*: gene, gindsche, die -, dat ginds (*wijst op iets, dat v. d. spreker verwijderd is*; *z.* οὗτος). **I. 1.** *v. plaats*: Ἶρος ἐ. ἧσται, H., Iros is het, die daar zit; κεῖνος ὅδε, gene daar. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. iets, dat meer verwijderd is in de gedachte*: οὗτος ... ἐ. = *Lat.* hic ... ille. — *b*) die bekende, de beroemde: ἐ. Θουκυδίδης. — *c*) *in verzw. zin* = αὐτός: Κλέαρχος καὶ οἱ ἐκείνου, zijn manschappen. — *d*) *v. tijd, v. h. verleden*: ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ; ἀπ' -, ἐξ ἐκείνου, van toen af aan; μετ' ἐκεῖνα, daarna. — **II.** *bw.* **1.** ἐκείνῃ, κείνῃ: *a*) *v. plaats, met en zonder beweging*: daar, daarlangs. — *b*) *overdr.*: op die wijze. — **2.** † ἐκείνης [τῆς ὁδοῦ], daarlangs.

ἐκεινοσ-ί, *een versterkt* ἐκεῖνος, gene daar.

ἐκείνως [ἐκεῖνος] *en* **κείνως** [κεῖνος], *bw.*, op die wijze.

ἐκεῖ-σε *en* **κεῖσε,** *bw.* **1.** daarheen, *inz.* naar de onderwereld. — **2.** daar.

ἐκεκλόμην, *2e ao. v.* κέλομαι.

ἐκέκραξα, *z.* κράζω.

ἔκελσα, *ao. v.* * κέλλω.

ἐκέρασα, ἐκεράσθην, *z.* κεράννυμι.

ἐκέρδανα, -ηνα, -ησα, *ao. v.* κερδαίνω.

ἔκερσα, *ao. v.* κείρω.

ἐκεχειρία, ἡ [ἔχω, terughouden; χείρ], wapenstilstand.

ἐκ-ζητέω. 1. uitvorschen, opsporen. — **2.** † rekenschap vragen van, wreken.

ἔκηα, *ep. 2e ao. v.* καίω.

ἐκηβολία, ἡ, zeker schot; *of*: ver treffend schot. — **ἐκηβόλος,** 2 [Ϝεκ, *z.* ἑκών; *vw.* βάλλω], naar believen -, zeker treffend; *of* [*vw.* ἑκάς, βάλλω] verre treffend; *ook zelfst. g.*

ἕκηλος, 2, stil, rustig, ongestoord, behaaglijk; *bw.* ἕκηλα.

ἕκητι, *ion.* = ἕκατι.

ἐκ-θαμβέομαι, *pass.*, zich zeer verbazen, ontstellen.

ἐκ-θεάομαι, tot het eind beschouwen.

ἔκθεσις, εως, ἡ [ἐκτίθημι], het te vondeling leggen.

ἐκ-θέω ● ergens uit loopen; *inz.*: een uitval doen.

ἐκ-θηρεύω, wegvangen.

ἐκ-θλίβω. 1. *een vrucht* uitpersen. — **2.** *overdr.*: uit *de marschkolom en dgl.* dringen.

ἐκ-θνῄσκω ● **1.** in onmacht vallen. — **2.** het besterven: γέλῳ ἐ., H., zich doodlachen.

ἐκ-θρῴσκω ● springen uit.

ἐκ-θύω. 1. *act.*: offeren, *inz. als zoenoffer.* — **2.** *med.*: door een offer verzoenen; *ook*: een zoenoffer brengen.

ἐκίχην, -χησάμην, -χον, *z.* κιχάνω.

ἐκ-καθαίρω ● **1.** (ἐκ-, weg), door reinigen verwijderen, uitroeien, opruimen. — **2.** (ἐκ-, geheel), grondig schoonmaken, poetsen.

ἐκ-καθεύδω, buiten slapen, - overnachten, 's nachts de wacht houden.

***ἐκ-καθοράω** (*alleen 2e ao. part.* ἐκκατιδών), neerzien van.

ἑκκαίδεκα [ἕξ καὶ δέκα], *onverb.*, zestien. — **ἑκκαιδεκάδωρος,** 2 [ἑ. δώρων (2. δῶρον, handpalm)], zestien palm lang. — **ἑκκαιδέκατος,** 3, zestiende.

ἐκ-καίω ● *att.* **-κάω. 1.** door branden vernielen, verbranden, uitbranden. — **2.** *a*) doen ontbranden, aansteken; *pass.*: opflikkeren. — *b*) *overdr.*: iem. in vuur en vlam zetten; *pass.*: driftig worden.

ἐκκακέω [ἐκ, κακός], moedeloos -, nalatig worden.

ἐκ-καλέω ● **1.** naar buiten roepen. — **2.** *med.*: *a*) tot zich -, in zijn belang naar buiten roepen. — *b*) *overdr.*: uitdagen, aansporen.

ἐκ-καλύπτω. 1. ontblooten, onthullen; *med.*: zijn hoofd ontblooten. — **2.** *overdr.*: doen kennen, - begrijpen.

***ἐκ-καταπάλλω** (*alleen 2e ao.* ἐκκατέπαλτο, H.), neerschieten uit.

ἐκ-κάω, *z.* ἐκκαίω.

ἔκ-κειμαι ● buiten -, buiten iets liggen; *v. kinderen*: te vondeling liggen.

ἐκ-κενόω. 1. ledigen, opruimen, ontvolken. — **2.** *overdr.*: *de smart* verlichten.

ἐκκεχυμένως, *bw.* [*pass. part. pf. v.* ἐκχέω], *overdr.*: op uitgelaten wijze, teugelloos.

ἐκ-κηρύσσω, *att.* **-ύττω. 1.** door den heraut laten afkondigen. — **2.** *inz.*: door den heraut de verbanning laten afkondigen van: ἐ. τινά.

ἐκ-κινέω. 1. naar buiten bewegen, opschrikken, opjagen. — **2.** *overdr.*: ἐ. ῥῆμα, een woord uitstooten.

ἐκ-κίω, ergens uit gaan.

ἐκ-κλείω ● *ion.* **-κληΐω,** *att.* **-κλῄω. 1.** uitsluiten. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. zaken*: uitsluiten, onmogelijk maken, verhinderen. — *b*) *v. pers.*: uitsluiten, verre houden van: ἐκκληϊόμενοι τῇ ὥρῃ, HDT., door den tijd verhinderd.

ἐκ-κλέπτω ● **1.** wegstelen, heimelijk wegbrengen uit. — **2.** *overdr.*: bedriegen, verschalken.

ἐκλήθην, *ao. pass. v.* καλέω.

ἐκκληΐω, *z.* ἐκκλείω.

ἐκκλησία, ἡ [ἔκκλητος; —> *Lat.* ecclēsia]. **1.** bijeengeroepen vergadering; *inz.*: *a*) volksvergadering: -αν συλλέγειν, -αν συνάγειν, bijeenroepen, beleggen; -αν ἔχειν, houden; -αν ἀφιέναι, -αν ἀναστῆσαι, opheffen. — *b*) *soms*: vergadering der soldaten. — *c*) † vergadering der geloovigen, *zoowel één gemeente als de geheele H. Kerk.* — **2.** *meton.*: *a*) vergaderplaats *v. h. volk.* — *b*) † kerk (*gebouw*). — **ἐκκλησιάζω** (*augm. soms* ἠκκλ-, *gew., alsof h. wkw. samengesteld was,* ἐξεκλ-). **1.** *onoverg.*: een vergadering bijwonen, in een vergadering spreken. — **2.** *overg. en abs.*: een vergadering *v. h. volk of h. leger* beleggen. — **ἐκκλησιαστής,** οῦ, ὁ [ἐκκλησιάζω]. **1.** deelnemer aan de volksvergadering. — **2.** † de Prediker, *een boek v. h. Oud Testament.*

ἔκκλητος, 2 [ἐκκαλέω]. **1.** opgeroepen. — **2.** *oi* -οι, leden van een vergadering; *inz. te Sparta, wschl. leden v. een commissie met een bepaalde opdracht.*

ἐκ-κλῄω, *z.* ἐκκλείω.

ἐκ-κλίνω ● *onoverg.*: af-, uitwijken, zich afwenden *om te vluchten,* terugwijken.

ἐκ-κολάπτω. 1. uitbeitelen. — **2.** uitpikken.

ἐκ-κομίζω ● **1.** ergens uit brengen, wegbrengen, -dragen. — **2.** *inz.*: *a*) redden uit, in veiligheid brengen. — *b*) *een doode* uitdragen.

ἐκ-κομπάζω, zich zeer beroemen.

ἐκ-κομψεύομαι, zich geestig uitdrukken.

ἐκ-κόπτω ● **1.** af-, uitslaan, -stooten, -houwen: ἐ. οἰκίαν, een huis openbreken, er in inbreken. — **2.** *overdr.*: een eind maken aan.

ἐκ-κρέμαμαι ● **1.** neerhangen van. — **2.** *overdr.* † aan iem.s lippen hangen. — **ἐκ-κρεμάννυμι** ● ophangen aan.

ἐκ-κρίνω ● **1.** afscheiden, afzonderen. — **2.** uitkiezen. — **ἔκκριτος,** 2, uitgelezen, voortreffelijk.

ἐκ-κρούω ● **1.** uit-, wegslaan, -stooten. — **2.** *overdr.*: ἐ. λόγους, redenen -, een bewijsvoering op zijde schuiven; τοῦ πάροντος λόγου ἐμαυτὸν ἐ., ik verwijder mij van het onderhavige onderwerp.

ἐκ-κυβιστάω, over den kop buitelen.

ἐκ-κυλίνδω *en* **ἐκ-κυλίω. 1.** buiten wentelen, - werpen; *pass.*: ergens uit rollen, - vallen. — **2.** *overdr. pass.*: zich in *een ondeugd* storten.

ἐκ-κυμαίνω, *overdr.*: een golvende lijn vormen, uit het gelid komen.

ἐκ-κωφόω, doof maken.

ἔκλαγξα, ἔκλαγον, *z.* κλάζω.

ἐκ-λαγχάνω ● van het noodlot -, door het lot verkrijgen.

ἐκ-λαλέω, iets uitbabbelen.

ἐκ-λαμβάνω ● van iem. nemen, - ontvangen.

ἐκ-λάμπω, uitstralen, *eig. en overdr.*

ἐκ-λανθάνω ● geheel doen vergeten; *gew. med.*: geheel vergeten.

ἐκλάπην, 2[e] *ao. pass. v.* κλέπτω.

ἔκλαυσα, *ao. v.* κλαίω.

ἐκ-λέγω ● [λέγω, A]. **1.** uitkiezen. — **2.** invorderen, innen.

ἐκ-λείπω ● **I.** *overg.* **1.** verlaten, in den steek laten. — **2.** *overdr.*: verzuimen, verwaarloozen: °ὅρκον ἐ., een eed breken. — **II.** *onoverg.* **1.** heengaan. — **2.** *overdr.*: *a*) afnemen, ten einde loopen, vergaan. — *b*) wegkwijnen, sterven. — *c*) *v. zon en maan*: verduisteren. — **ἔκλειψις,** εως, ἡ [—> *Ned.* eklips]. **1.** *overg.*: het verlaten. — **2.** *onoverg., overdr.*: *a*) het afnemen, ondergang. — *b*) zons-, maansverduistering.

ἐκλεκτέος, 3, *verbaaladj. v.* ἐκλέγω. — **ἐκλεκτός,** 3 [*id.*], uitgekozen, uitverkoren.

ἔκλεο = ἐκλέεο, 2 *enk. impf. pass. v.* κλέω.

ἐκ-λευκαίνω, geheel wit maken.

ἐκ-λήγω, ophouden.

ἐκ-ληθάνω, H. = ἐκλανθάνω.

ἐκλήθην, *ao. pass. v.* καλέω.

ἔκλησις, εως, ἡ [ἐκλανθάνω], het vergeten.

ἐκ-λιμπάνω = ἐκλείπω.

ἐκ-λιπαρέω, dringend verzoeken.

ἐκλογή, ἡ [ἐκλέγω ; ⟶ *Ned.* ecloge], keuze.

ἐκ-λογίζομαι (ἐκ-, *versterkend*). **1.** berekenen. — **2.** *overdr.* (*z.* λόγος, B, I), overleggen, overwegen.

ἔκλυσις, εως, ἡ [ἐκλύω], bevrijding, verlossing. — **ἐκλυτήριος,** 2 [*id.*], de bevrijding betreffend, redding brengend.

ἐκ-λύω. 1. *a*) losmaken, ontspannen : ἐ. γύαια, de meertouwen ; τόξα ἐ. ; ° στόμα ἐ., ontsluiten. — *b*) *overdr.*: *iets, dat als een spanning, als knellend gevoeld wordt,* wegnemen, beëindigen : ° ἐ. δασμόν, tol; ἐ. ἔριν, twist. — **2.** *act. en med.*: bevrijden : σε κακῶν ἐκλύσομαι, H. ; ° αὐτὸν ἐξελυσάμην, ik heb hem *van h. gevaar* verwijderd.

ἐκ-λωβάομαι, smadelijk bejegend worden.

ἐκ-μαίνω ● woedend -, razend maken.

ἐκ-μανθάνω ● **1.** *a*) grondig aanleeren : ἐ. γλῶσσαν, een taal ; *pf.* : goed kennen. — *b*) *inz.*: van buiten leeren. — **2.** zorgvuldig uitvorschen.

ἐκ-μάσσω ● afwrijven, afwisschen.

***ἐκ-μείρομαι** (*alleen pf.* ἐξέμμορε, H.), deelachtig worden.

ἐκ-μελετάω, zorgvuldig beoefenen, - overwegen.

ἐκ-μετρέω. 1. uit-, afmeten. — **2.** *overdr. v. tijd* : ° χρόνον ἐ., een zekeren tijd doorbrengen.

ἔκμηνος, 2 [ἕξ μηνῶν], zesmaandsch.

ἐκ-μηρύομαι [*eig.* : zich ontrollen], *v. een leger op marsch* : zich in de lengte splitsen, *om over een nauwe brug, door een pas en dgl. te geraken,* defileeren.

ἐκ-μισθόω, verhuren.

ἐκ-μοχθέω, doorworstelen, uitstaan.

ἐκ-μυζάω, uitzuigen.

ἐκ-μυκτηρίζω, bespotten.

ἐκ-νέμομαι. 1. naar de weide brengen. — **2.** ° *alg.* : buitenbrengen.

ἐκνευρίζω [ἐκ, νεῦρον], ontzenuwen.

ἐκ-νεύω, door een wenk wegzenden.

ἐκ-νέω ● **1.** wegzwemmen. — **2.** *alg.* : ontkomen.

ἐκ-νίζω. 1. afwasschen. — **2.** *overdr.* : reinigen, verzoenen.

ἐκ-νικάω. 1. geheel overwinnen. — **2.** *onoverg.* : de overhand krijgen.

ἐκ-νίπτω = ἐκνίζω.

ἔκνοος-ους, οος-ους, οον-ουν [ἐκ νόου (ὤν)], krank-, zwakzinnig.

ἐκ-νοστέω, terugkeeren.

ἐκ-ξύω, afkrabben.

ἐκόπην, 2^e^ *ao. pass. v.* κόπτω.

ἑκούσιος, 3 *en* 2 [ἑκών]. **1.** *v. pers.* : vrijwillig : ἑ. ἀπέθανε. — **2.** *metōn. v. handelingen* : vrijwillig gedaan, opzettelijk : φόνος ἑ., moord met voorbedachten rade.

ἐκπαγλέομαι. 1. zeer verwonderd zijn. — **2.** *overg.* : met verwondering -, met bewondering beschouwen. — **ἔκπαγλος,** 2 [⟵ * ἔκπλαγλος ; *vw.* ἐκπλαγῆναι *v.* ἐκ-πλήσσω]. **1.** ontzettend, vreeselijk. — **2.** *alg.* : *a*) wonderbaar, buitengewoon (*vgl. de beteek. v. Ned.* vreeselijk). — *b*) *bw.* : -α [*acc. onz. mrv.*] *en* -ον [*acc. onz.*], wonderbaar, zeer : -α φιλέω, H.

ἐκπαθής, 2 [ἐκ πάθους (ποιέων)], hartstochtelijk, buiten zichzelf.

ἐκ-παιδεύω, opvoeden.

ἐκ-παιφάσσω, uitblinken.

ἔκ-παλαι, *bw.*, sinds lang.

ἐκ-πάλλομαι, 2^e^ *ao.* H. ἔκπαλτο, opspatten uit.

ἐκ-πατάσσω, er uit slaan ; φρένας ἐκπεπαταγμένος, H., wiens verstand er uit geslagen is, krankzinnig.

ἐκ-πείθω ● ten volle overtuigen.

ἐκ-πειράζω *en* **ἐκ-πειράομαι,** op de proef stellen.

ἐκ-πέλει, *onpers.* = ἔξεστι, het is geoorloofd.

ἐκ-πέμπω ● *en med.* **1.** *a*) uit-, naar buiten -, wegzenden, verdrijven, buiten iets geleiden : ° ἐ. τινὰ δόμων, uitgeleide doen ... — *b*) *pass.* : heengaan, sterven. — **2.** naar buiten doen komen, - roepen.

ἐκπεπταμένως, *bw.* [*part. pf. pass. v.* ἐκπετάννυμι], uitgelaten, bovenmatig.

ἐκ-περαίνω ● ten einde brengen, doorzetten.

ἐκ-περάω. 1. door -, over iets heengaan. — **2.** *overdr.* : aan het eind van iets komen.

ἐκ-πέρθω ● geheel verwoesten.

ἐκ-περιέρχομαι ● (van den rechten weg afwijkend, ἐκ-) om iets heen gaan.

ἐκ-περισσῶς, *bw.*, bovenmatig, nog te meer.

ἐκ-πετάννυμι ● uitspreiden, uitspannen.

ἐκ-πηδάω, ergens uit -, te voorschijn -, opspringen; *inz.*: een uitval doen.

ἐκ-πίμπλημι ● **I. 1.** vullen. — **2.** *overdr.*: verzadigen. — **II. 1.** aanvullen, voltallig maken. — **2.** *overdr.*: volledig maken: *a*) ten einde brengen: ° ἐ. βίον, zijn leven doorbrengen; ° κίνδυνον ἐ., doorstaan; ° κακῶν πλῆθος ἐ., volledig opnoemen. — *b*) aanvullen, vervullen: ἐ. τοῦ ὀνείρου τὴν φήμην, HDT., wat hem in den droom voorspeld was (*de vervulling beschouwd als ontbrekend aan de voorspelling*); ἁμαρτάδα ἐ., HDT., een zonde boeten (*bij de zonde ontbreekt de boete*).

ἐκ-πίνω ● **1.** *een drank* uitdrinken. — **2.** *a*) leegdrinken. — *b*) uitzuigen: ° μ' ἐξέπινες.

ἐκ-πιπράσκω ● uitverkoopen.

ἐκ-πίπτω ● **I. 1.** *a*) ergens van -, - uit-, - afvallen. — *b*) *overdr.*: α) *v. een candidaat, een tooneelspeler enz.*: vallen, mislukken. — β) *v. zaken*: op een zekere wijze uitvallen, - afloopen (*voorstelling v. een dobbelsteen*): πρὸς οὐδὲν φαῦλον ἐξέπεσε, het had geen kwade gevolgen. — γ) *v. gebeurtenissen*: (uit d. normalen tijd, ἐκ-) in een anderen tijd vallen. — **2.** zich laten vallen -, zich storten uit; *inz.*: een uitval doen. — **3.** *met verzw. beteek. v.* πίπτω: *a*) weggaan van: ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐ., afraken van. — *b*) *overdr. v. stemmen en dgl.*: ergens uit komen: οἱ -οντες ἐκεῖ χρησμοί, de orakels die daar gegeven worden.
II. (= *pass. bij* ἐκβάλλω). **1.** ergens uit geworpen worden, *b. v. uit de zee op h. strand*, op strand loopen. — **2.** *overdr.*: *a*) *met en zonder* ἐκ πατρίδος *en dgl.*: verbannen worden; οἱ ἐκπεπτωκότες, ballingen. — *b*) uit *zijn bezittingen enz.* verdreven -, van iets beroofd worden, verliezen: ἐ. ἐκ τῶν ἐόντων (*ion.* = ὄντων), HDT., zijn vermogen verliezen; ° ἐ. καρδίας, bedrogen worden in zijn hoop.

ἔκπλεθρος, 2 [ἓξ πλέθρων], van zes plethren (*z.* πλέθρον).

ἐκ-πλέω ● **1.** uitvaren, varend verlaten, in zee steken. — **2.** *overdr.*: ἐκ τῶν φρενῶν ἐ., HDT., buiten zijn zinnen geraken.

ἔκ-πλεως, ως, ων. **1.** geheel vol. — **2.** volledig.

ἐκπληκτικός, 3 [ἐκπλήσσω], verschrikkelijk. — **ἔκπληξις,** εως, ἡ [*id.*], ontzetting, schrik.

ἐκ-πληρόω. 1. *a*) vullen. — *b*) aanvullen. — **2.** *overdr.*: *een belofte en dgl.* vervullen. — **ἐκπλήρωσις,** εως, ἡ, *overdr.*: vervulling.

ἐκ-πλήσσω ● *att.* **-ήττω. 1.** ergens uit-, wegslaan, verdrijven. — **2.** *overdr.*: *a*) iem. uit het veld slaan, van zijn stuk brengen, hevig ontroeren; *gew. pass.*: *door een hevige ontroering* van zijn stuk raken; -εσθαί τι, met verbazing aanschouwen. — *b*) *in verzw. zin*: *iem. van zijn gedachten enz.* afbrengen, storen.

ἔκπλοος-ους, όου-ου, ὁ [ἐκπλέω]. **1.** afvaart. — **2.** *meton.*: de plaats van afvaart, havenmond.

ἐκ-πλώω, *ion.* ἐκπλέω.

ἐκ-πνείω, *ion.*, *en* **-πνέω** ● **1.** *overg.*: *a*) uitblazen, uitademen; *inz.*, *met en zonder* τὸν βίον *en dgl.*, den geest geven, sterven; *vd.*: ° ἐ. ὑπό τινος, gedood worden door. — *b*) *v. d. wind*: meerukken. — **2.** *onoverg.*: uit *een richting enz.* waaien.

ἐκποδών [ἐκ ποδῶν]. **1.** *bw.*: *a*) uit de voeten, weg, verre: ἐ. εἶναι; ἐ. ἄγειν τινά. — *b*) *overdr.*: ἐ. ποιεῖσθαί τινα, uit den weg ruimen, dooden. — **2.** *vrz. met gen.*: verre van.

ἐκ-ποιέω, afwerken, voltooien.

ἐκ-πολεμέω *en* **-μόω,** tot oorlog aanzetten, in een oorlog wikkelen.

ἐκ-πολιορκέω. 1. door beleg dwingen tot, - veroveren. — **2.** tot het eind belegeren.

ἔκπομα, τό = ἔκπωμα.

ἐκ-πομπεύω, ten toon spreiden.

ἐκ-πονέω. 1. *a*) afwerken, voltooien. — *b*) *overdr.*: opvoeden. — **2.** bewerken, verwerken; *inz.*: *voedsel* verteren. — **3.** met moeite tot stand brengen.

ἐκ-πορεύω. 1. ergens doen uitgaan; *med.*: ergens uitgaan. — **2.** *overdr. v. een gerucht*: zich verspreiden.

ἐκ-πορθέω. 1. geheel verwoesten. — **2.** uitplunderen.

ἐκ-πορίζω, opsporen, verschaffen.

ἐκ-ποτάομαι, *ion.* **-τέομαι,** ergens uit vliegen.

ἐκ-πράσσω ● *att.* **-άττω. 1.** voltooien, verrichten, bewerken dat. — **2.** afmaken, dooden. — **3.** *a*) *een schuld* invorderen. — *b*) *overdr.*: wraak nemen voor, wreken: ° ἐ. φόνον.

ἐκπρεπής, 2, uitmuntend, uitstekend. — **ἐκ-πρέπω,** zich onderscheiden. — **ἐκπρεπῶς,** *bw.*, uitstekend.

ἐκ-πρήσσω, *ion.* = ἐκπράσσω.

* **ἐκ-πρίαμαι,** afkoopen.

ἐκπρόθεσμος, 2 [ἐκ προθεσμίας]. **1.** die over den vastgestelden termijn is, een termijn niet in acht nemend. — **2.** *alg.*: te laat komend.

ἐκ-προκαλέομαι ● tot zich naar buiten roepen.

ἐκ-προλείπω ● (weggaande) verlaten.

ἐκ-προτιμάω, boven allen eeren.

ἐκ-πτάσσω, *dor.*, *en* **ἐκ-πτήσσω** ● verschrikt naar buiten jagen.

ἐκ-πτύω, uitspuwen.

ἐκ-πυνθάνομαι ● **1.** uitvragen, uitvorschen. — **2.** vernemen.

ἐκ-πυρόω, door het vuur verwoesten.

ἔκπυστος, 2 [*verbaaladj. v.* ἐκπυνθάνομαι], uitgevorscht, bekend, ruchtbaar.

ἔκπωμα, τό [ἐκ, πίνω], drinkbeker.

ἔκραγον, *2e ao. v.* κράζω.

ἐκράθην, *ao. pass. v.* κεράννυμι.

ἔκρανα, **ἐκράνθην**, *z.* κραίνω.

ἐκρέμω, *z.* κρεμάννυμι.

ἐκ-ρέω ● **1.** uit-, wegvloeien. — **2.** *overdr.* : uit de ziel vervliegen, uit het geheugen gaan.

ἔκρηγμα, τό. **1.** doorbraak *v. een dijk.* — **2.** *meton.* : arm, *dien een stroom door doorbraak vormt.* — **ἐκ-ρήγνυμι** ● **1.** *overg.*, *act.* : uitbreken, los-, wegrukken, losscheuren. — **2.** *onoverg.* (*soms act.*, *gew. pass.*) : *a*) barsten, uitbarsten, breken : τὸ τόξον ἐκραγείη ἄν, de boog zou springen. — *b*) *overdr.* : uitbarsten (*v. een twist enz.*).

ἔκρηνα, H. = ἔκρανα, *ao. v.* κραίνω.

ἐκ-ριζόω, ontwortelen.

ἐκρίθην, **ἐκρίνθην**, *z.* κρίνω.

ἐκ-ρίπτω ● **1.** ergens uit werpen. — **2.** *overdr.* : verjagen.

ἐκρύβην, *2e ao. pass. v.* κρύπτω.

ἐκ-ρύομαι, onttrekken aan.

ἐκρύφην, *2e ao. pass. v.* κρύπτω.

ἐκ-σαόω, *ep.* = ἐκσῴζω.

ἐκ-σείω, ergens uit -, af-, losschudden.

ἐκ-σεύομαι (*pass.*) ● **1.** ergens uit -, naar buiten stormen, - ijlen. — **2.** wegijlen.

ἐκ-σημαίνω ● aanduiden.

ἐκ-σπάω ● iets ergens uittrekken.

ἔκσπονδος, 2 [ἐκ σπονδῶν (ὤν)], van een verdrag -, van een bond uitgesloten.

ἔκστασις, εως, ἡ [ἐξίστημι ; → *Ned.* extase]. **1.** verplaatsing. — **2.** *overdr.* : het buiten zichzelf zijn, verwarring van den geest, radeloosheid, ontsteltenis.

ἐκ-στέλλω, voorzien van.

ἐκ-στέφω ● **1.** omkransen. — **2.** *alg.* : omwoelen.

ἐκστρατεία, ἡ, veldtocht. — **ἐκ-στρατεύω** *en med.*, te velde trekken.

ἐκ-στρέφω ● iets ergens uit draaien.

ἐκ-σῴζω ● redden uit.

ἐκτάδην, *bw.* [ἐκτείνω], languit. — **ἐκτάδιος**, 3, uitgestrekt, wijd.

ἔκταθεν, H., *3 mrv. ao. pass. v.* κτείνω.

ἐκταῖος, 3 [ἕκτος], den zesden dag geschiedend.

ἐκτάμην, *2e ao. med. v.* κτείνω.

ἐκ-τάμνω, *ion.* = ἐκτέμνω.

ἔκταν, **ἐκτάνθην**, **ἔκτανον**, *z.* κτείνω.

ἐκ-τανύω = ἐκτείνω.

ἐκ-ταράσσω, *att.* **-άττω**, hevig verontrusten, - doen schrikken.

ἐκ-τάσσω ● *att.* **-άττω**, *troepen* ontwikkelen, in slagorde stellen.

ἐκ-τείνω ● **1.** *a*) uitstrekken : χεῖρα ἐ., uitsteken. — *b*) *inz.* : neerstrekken ; *pass. v. een slapende* : languit liggen. — **2.** *a*) langer maken : ἐ. τὸ στράτευμα, de slagorde uitbreiden. — *b*) *overdr.* : *a*) ° ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, mijn geest is in angstige spanning. — *β*) *v. tijd* : rekken : ° πολὺς ἐκτέταται χρόνος, is verstreken ; ° μακρὰν ἐ., breedvoerig spreken.

ἐκ-τελείω, H. *en* **ἐκ-τελέω** ● **1.** voltooien, ten einde -, tot stand brengen. — **2.** *overdr.* : *a*) *een belofte enz.* vervullen. — *b*) *v. tijd* : μῆνες ἐξετελεῦντο, H., de maanden werden volledig, - gingen voorbij.

ἐκ-τέμνω ● uit-, afsnijden, -houwen.

ἐκτενής, 2 [ἐκτείνω], ingespannen. — **1.** ijverig, oplettend. — **2.** volhardend. — **ἐκτενῶς**, *bw.*, met inspanning, vurig.

ἐκ-τήκω ● **1.** *overg.* : *a*) doen smelten. — *b*) door smelten vernietigen. — **2.** *onoverg.* (*pf.* ἐκτέτηκα) *en pass.* : wegsmelten, zich uitputten, wegkwijnen.

ἔκτημαι, *pf. v.* κτάομαι.

ἐκ-τίθημι ● **1.** *a*) buiten zetten, - leggen. — *b*) *inz.* : aan land zetten ; te vondeling leggen ; νόμον ἐ., een wetsvoorstel laten aanslaan. — **2.** *overdr.* : *een meening* uiteenzetten.

ἐκ-τίλλω ● uitplukken, uitrukken.

ἐκ-τιμάω, hoogschatten, bizonder eeren.

ἔκτιμος, 2 [ἐκ τιμῆς (ἔχων)], niet eerend.

ἐκ-τινάσσω, ergens uit schudden.

ἐκ-τίνω ● **1.** voluit betalen, - boeten voor. — **2.** *med.* (aan zich) voluit laten betalen, iem. straffen, iets wreken.

ἐκ-τιτρώσκω ● een miskraam hebben.

ἔκτοθεν, *z.* ἔκτοσθε. — **ἔκτοθι** [ἐκτός, -θι]. **1.** *bw.* : buiten. — **2.** *vrz. met gen.* : buiten, ver van.

-έκτονα, *2e pf. v.* -κτείνω.

ἐκ-τοξεύω. 1. uit een plaats schieten. — **2.** *zijn pijlen* verschieten.

ἐκτόπιος, 2 *en* 3, *en* **ἔκτοπος,** 2 [ἐκ τόπου (ὤν)]. **1.** van een plaats weg, verwijderd. — **2.** uitheemsch, vreemd, buitengewoon. — **ἐκτόπως,** *bw.*, buitengewoon.

Ἑκτόρεος, 3 [Ἕκτωρ], van Hektoor. — **Ἑκτορίδης,** ου, ὁ [*id.*, -ίδης], Hektoride, zoon van Hektoor, *t. w. Astuanax.*

ἕκτος, 3 [ἕξ]. **1.** zesde. — **2.** ἡ -η [ἡμέρα], de zesde dag.

ἐκτός [ἐκ; *vgl.* ἐν-τός]. **I.** *bw.* **1.** *a)* buiten; οἱ ἐ., de vreemden. — *b) overdr.*: ἐ. εἰ μή, behalve wanneer, tenzij. — **2.** naar buiten: °ἐ. χωρεῖν. — **II.** *vrz. met gen.* (*vóór en na zijn naamval*). **1.** buiten, buiten het bereik van, ver van: τείχεος ἐ., H. — **2.** *overdr.*: *a)* buiten: °ἐ. ἐλπίδος, buiten -, tegen alle verwachting; °ἔργων ἐ. ἀδίκων, buiten -, vreemd aan onrechtvaardigheid; ἐ. πέντε ἡμερέων, HDT., buiten -, meer dan vijf dagen. — *b)* met uitzondering van.

ἔκτοσε [ἐκτός, -σε]. **1.** *bw.*: naar buiten. — **2.** *vrz. met gen.*: uit (*met beweging*).

ἔκτοσ-θε(ν) *en* **ἔκτοθεν** [ἐκτός, -θε]. **1.** *bw.*: van buiten, buiten. — **2.** *vrz. met gen.*: buiten, buiten het bereik van, verre van.

ἐκ-τράπεζος, 2 [ἐκ τραπέζης (ὤν)], van de tafel uitgesloten (*v. een spijs*).

ἐκ-τραχηλίζω. 1. over den nek afwerpen (*v. een paard*). — **2.** *overdr., pass.*: hals over kop in het verderf loopen.

ἐκ-τρέπω ● **1.** *a)* afwenden, *v. d. weg* doen afwijken: °σφε πρὸς ποίμνας ἐ., ik breng hem in een andere richting, naar de kudden. — *b) overdr.*: iem. van iets afbrengen, bij iets hinderen: °τὴν δρῶσαν -εις, gij belet mij te handelen. — **2.** *pass.* (*mediale beteek.*) *en 2e ao. med.* ἐξετραπόμην: *a)* zich afwenden, van den weg afwijken. — *b) overdr.*: zich *v. een bezigheid enz.* afwenden: °-εται τοῦ πρόσθεν λόγου, hij wijkt af van -, hij wijzigt zijn vorige verklaring.

ἐκ-τρέφω ● **1.** voeden, grootbrengen. — **2.** opvoeden.

ἐκ-τρέχω ● **1.** ergens uit loopen; *inz.*: een uitval doen. — **2.** *overdr.*: de grenzen te buiten gaan: °θυμὸς ἐκδραμών, bovenmatige toorn.

ἐκ-τρίβω ● **1.** *a)* door wrijven ergens uit doen komen: ἐ. πῦρ. — *b) alg.*: uitrukken: τὴν ποίην (gras) ἐκ τῆς γῆς ἐ., HDT. — **2.** *a)* weg-, afwrijven, door wrijven verslijten. — *b) overdr.*: vernietigen; °ἐ. βίον, zijn leven slijten.

ἐκτροπή, ἡ. **1.** [ἐκτρέπω], het afwenden. — **2.** [ἐκτρέπομαι], het afwijken.

ἐκ-τρυφάω, zich aan zwelgerij te buiten gaan.

ἐκ-τρυχόω. 1. afslijten. — **2.** *overdr.*: uitputten, te gronde richten.

ἔκτυπον, *2e ao. v.* κτυπέω.

ἐκ-τυφλόω, geheel blind maken.

ἕκτωρ, ορος, *m. vr. bvn.* [ἔχω], die vasthoudt. — **Ἕκτωρ,** ορος, ὁ [*eig.*: de Stut, *nl. v. Troje*], *zoon v. koning Priamos.*

ἔκυθον, *2e ao. v.* κεύθω.

ἑκυρά, ἡ, schoonmoeder. — **ἑκυρός,** ὁ [*σϝεκυρός; *vw. Lat.* socer, *Ned.* zwager], schoonvader.

ἔκυσα, *ao. v.* κυνέω.

ἐκ-φαίνω ● **1.** *a)* te voorschijn brengen, zichtbaar maken, doen schitteren. — *b) pass.*: ergens uit te voorschijn komen, schitteren: Ἀχιλλεὺς ἐξεφάνη, H., is (weer) verschenen; οἱ ὄσσε ὡς εἰ σέλας ἐξεφάανθεν (*aor. pass.*), H., zijn oogen schitterden als vuur. — **2.** *overdr.*: *a)* bekend maken, openbaren, berichten, laten blijken: ἐ. γνώμην, een meening uitspreken; πρός τινα τὸν πόλεμον ἐ., iem. den oorlog verklaren. — *b) pass.*: duidelijk -, bekend worden, blijken.

ἐκφανής, 2 [ἐκφαίνω]. **1.** zichtbaar. — **2.** *overdr.*: duidelijk, openbaar.

ἐκ-φέρω ●

A. *overg.* **I. 1.** ergens uit-, wegdragen, ergens uit-, wegbrengen. — *inz.*: *a) een prijs en dgl.* wegdragen, behalen; *overdr.*: °-ομαι (*med.*: voor mij) κλέος. — *b) een doode* uitdragen. — **2.** *overdr.*: πόλεμον ἐ. (*nl. uit zijn eigen land*), een aanvalsoorlog beginnen (*Lat.*: bellum inferre); °εὖ σ' -ει βάσις, uw schreden leiden u goed *uit de onzekerheid naar h. doel*; *dikw. v. hartstochten*: iem. buiten zichzelf brengen: -όμενος (meegesleept) ὑπ' ὀργῆς. — **II.** uit zich naar buiten brengen. — **1.** voortbrengen: γῆ καρπὸν -ει. — **2.** *overdr.*: aan het licht brengen, bekend -, ruchtbaar maken, *een geheim* uitbrengen: -εσθαι γνώμην, zijn (*med.*) meening uitspreken.

B. *onoverg.*: -ειν [ἑαυτόν], zich uit een groep *enz.* voortbewegen: ἔκφερον ἵπποι, H., kwamen *bij d. wedren* de andere rossen voor.

ἐκ-φεύγω ● **1.** ontvluchten, wegijlen. — **2.** ontkomen, *eig. en overdr.*: ἐ. θάνατον; τὰ πράγματα -ει ἡμᾶς, de gelegenheden ontsnappen ons; μικρὸν ἐξέφυγε μὴ καταπετρωθῆναι, hij ontkwam ternauwernood aan steeniging.

ἔκ-φημι ● *en med.*, zeggen.

ἐκ-φθέγγομαι, ergens uit schreeuwen.

ἐκ-φθείρομαι ● geheel te gronde gaan.

ἐκ-φθίνομαι ● vernietigd -, opgebruikt worden.

ἐκ-φοβέω. **1.** hevig doen schrikken. — **2.** *pass.* (*met med. fut.*): hevig verschrikt zijn; *met acc.*: zeer vreezen.

ἐκ-φοινίσσω, bloedrood maken.

ἐκ-φοιτάω. **1.** dikwijls uitgaan.— **2.** *alg.*: uitgaan.

ἐκφορά, ἡ [ἐκφέρω], het naar buiten dragen; *inz.*: het uitdragen *v. een lijk.*

ἐκ-φορέω = ἐκφέρω.

ἔκφορος, 2 [ἐκφέρω]. **1.** *lijd.*: bekend te maken. — **2.** *bedr.*: bekend makend, verradend.

ἐκ-φορτίζω [*eig.*: uitladen], *overdr.*: verlaten, verraden.

ἐκ-φροντίζω, uitdenken, verzinnen.

ἔκφρων, 2 [ἐκ φρενὸς (ὤν)], niet bij zijn zinnen, buiten zichzelf. — **1.** zwakzinnig. — **2.** in vervoering.

ἐκ-φυλάσσω, zorgvuldig bewaken.

ἔκφυλος, 2 [ἐκ φυλῆς (ὤν)]. **1.** van een anderen volksstam, vreemd. — **2.** buitengewoon.

ἐκ-φύω ● **1.** *overg.*: ergens uit doen ontstaan, voortbrengen, verwekken.— **2.** *onoverg.* (*2e ao.* ἐξέφυν. *pf.* ἐκπέφυκα *en,* H., ἐκπέφυα) *en med.*, ontstaan -, geboren worden uit, afstammen.

ἐκ-φωνέω, uitroepen. — **ἐκφώνησις,** εως, ἡ, kreet.

ἐκ-χέω ● **I.** **1.** uit-, weggieten. — *b*) *tranen, bloed* vergieten. — **2.** *overdr.*: *a*) verkwisten. — *b*) verwerpen: αἱ πρόσθεν ὁμολογίαι ἐκκεχυμέναι εἰσίν, de theorieën, waarover wij het eens geworden waren, zijn over boord gegooid. — **II.** *pass.*: zich uitstorten, uitstroomen, *eig. v. vloeistoffen en overdr. v. een menigte menschen.*

ἐκ-χράω ● [3. χράω]. **1.** voldoende zijn. — **2.** voorspellen.

ἐκχύννω *en* **-ύνω** = ἐκχέω.

ἐκ-χώννυμι ● **1.** door het opwerpen van aarde ophoogen. — **2.** *een zeeboezem* ophoogen, - met zand vullen.

ἐκ-χωρέω. **1.** ergens uit -, weggaan.— **2.** *a*) voor iem. uit den weg gaan, - plaats maken. — *b*) *overdr.*: terugwijken, afzien van.

ἑκών, οῦσα, όν [*part. v. een verdwenen wkw. met wrt.* Ϝεκ,=willen, wenschen], willend. — **1.** *a*) uit eigen beweging, vrijwillig; ἑ. εἶναι (*z.* εἰμί, C, 1). — *b*) ° *oneig. v. handelingen*: κακὰ ἑκόντα, gewilde rampen. — **2.** opzettelijk.

ἐλ- vóór λ = ἐν-.

ἐλάα, ἡ, *att.* = ἐλαία.

ἔλαβον, *2e ao. v.* λαμβάνω.

ἔλαθον, *2e ao. v.* λανθάνω.

ἐλαία, ἡ [—> *Lat.* olīva —> *Ned.* olijf]. **1.** olijfboom. — **2.** olijf (*de vrucht*). — **ἐλαΐνεος,** 3 *en* **ἐλάϊνος,** **3**, van olijfhout.

ἔλαιον, τό [ἐλαία; —> *Lat.* oleum —> *Ned.* olie]. **1.** olijfolie. — **2.** *alg.*: olie.

Ἐλαιοῦς, οῦντος, ὁ, Elaioes, *stad op de Thrakische Chersonesos.*

ἐλαιών, ῶνος, ὁ [ἐλαία], olijfgaard.

ἔλακον, *2e ao. v.* λάσκω.

ἐλάμφθην, *ion. ao. pass. v.* λαμβάνω.

ἔλασα, ἐλάσασκε, *z.* ἐλαύνω.

ἐλασείω [*desider. v.* ἐλαύνω], lust hebben te velde te trekken.

ἔλασις, εως, ἡ [ἐλαύνω]. **1.** het voortdrijven, het voort doen gaan. — **2.** tocht, veldtocht.

ἐλασσόω, *att.* **-αττόω** [ἐλάσσων]. **1.** kleiner maken. — **2.** *overdr.*: *a*) *met woorden* verminderen, benadeelen, afbreuk doen, vernederen. — *b*) *pass.*: onderdoen, in het nadeel zijn. — **ἐλάσσωμα,** *att.* **-άττω-,** τό, nadeel.

ἐλάσσων, *att.* **-άττων,** 2 [*comp. v.* ἐλαχύς] *dient als comp. bij* μικρός *en* ὀλίγος.— **I. 1.** *a*) minder groot, kleiner, geringer. — *b*) *overdr., v. pers.*: geringer in macht, - in aanzien; *v. zaken*: slechter, onbeduidender: -ον ἔχειν τῇ μάχῃ, in het nadeel zijn; περὶ -ονος (*onz., zelfst. g.*) ποιεῖσθαι, van minder belang achten.— **2.** minder in getal. — **II.** *bw.* **1.** ἔλασσον, -αττον, minder. — **2.** ἐλάττω [*onz. mrv.*], minder dikwijls.

ἐλαστρέω = ἐλαύνω.

ἐλάσω, *f. v.* ἐλαύνω.

Ἐλάτεια, ἡ, *stad in Phokis.*

ἐλάτη, ἡ. **1.** den. — **2.** *meton.*: *het van dennenhout gemaakte*: roeiriem, schip; *coll.*: vloot.

ἐλατήρ, ῆρος, ὁ [ἐλάω], drijver, *inz.*: wagenmenner. — **ἐλατήριος,** 2, verdrijvend.

ἐλάτινος, 3 [ἐλάτη]. **1.** van een den. — **2.** van dennenhout.

ἐλαττ-, *z.* ἐλασσ-.

ἐλαύνω *en* **ἐλάω,** *f.* ἐλῶ, ᾷς, ᾷ, *soms* ἐλάσω, *ao.* ἤλασα, *pf.* ἐλήλακα; *pass.* ἠλάθην *en* -σθην, ἐλήλαμαι.— **A.V.,** H., *iter. ao.* ἐλάσασκε; *3 mrv. plqpf. pass.* ἐληλάδατο, ἐληλέδατο, ἐληλέατο.

I. in beweging brengen, voortdrijven, voorwaarts doen gaan. — **1.** *a*) ἵππους εἰς ἀγέλην -νω; ἠλάσατο τὰς βοῦς, dreef

de runderen vóór zich uit (*med.*); *dikw.*: -νω ἵππον, rijden; -νω ναῦν, varen, roeien; -νω στρατόν, een leger aanvoeren. — *b*) *overdr.*: α) vervolgen, kwellen: ° λύπῃ ἐλήλαται; ° ὁ θεὸς (*nl. de pest*) -νει (teistert) πόλιν. — β) verwekken: -νω κολῳόν, H., gekijf. — **2.** *onoverg.*: *a*) [ἵππον, ναῦν, στρατόν; *vgl.* I, 1, a], rijden, varen, marcheeren; οἱ -νοντες, roeiers. — *b*) *overdr.*: πόρρω σοφίας -νω, ver gevorderd zijn in de wijsheid.

II. *inz.* **1.** *a*) wegdrijven, verjagen: °παῖδας ἐλᾶν γῆς, uit het land. — *b*) *overdr.*: -νω ἄγος, een vloek -, een schuld verdrijven, - verzoenen. — **2.** *a*) ergens in, - door drijven: δόρυ διὰ στήθεσφιν (door de borst) -νω, H. — *b*) *alg.*: slaan, stooten: -νω τινά σκήπτρῳ, H. — **3.** zich doen uitstrekken, iets aanleggen dat zich in de lengte uitstrekt: ἐ. τεῖχος; *metaal* uitslaan, smeden.

ἐλαφαβολία, *dor.* = -φηβ-. — **ἐλάφειος,** 2 [ἔλαφος], van het hert.

ἐλαφηβολία, ἡ, hertenjacht. — **ἐλαφηβόλος,** 2 [ἐλάφους βάλλων], herten treffend, - jagend; *alg.*: ἐ. ἀνήρ, H., jager.

ἐλάφθην, *ion. ao. pass. v.* λαμβάνω.

ἐλαφοκτόνος, 2 [ἐλάφους κτείνων], herten doodend.

ἔλαφος, ὁ, ἡ [*vw. Ned.* eland], hert, hinde. — **'Ελαφόστικτος,** ὁ [ἐλάφῳ στικτός; *eig.*: met de figuur van een hert getatoeëerd], *bijnaam.*

ἐλαφρός, 3. — **1.** licht, vlug, snel: -οὶ ἵπποι; *inz. v. lichte troepen.* — **2.** licht, niet zwaar: *a*) *eig.*: ἐ. λᾶας, H., steen. — *b*) *overdr.*: gemakkelijk te dragen, niet lastig: ἐν -ῷ (*onz., zelfst. g.*) ποιεῖσθαι, licht opnemen.

ἐλάχιστος, 3 [*superl. v.* ἐλαχύς] *dient als superl. bij* μικρός *en* ὀλίγος. — **1.** *a*) kleinste, geringste, zeer klein, zeer gering. — *b*) *v. tijd*: zeer kort: -η βουλή, overleg. — **2.** *a*) minst, zeer weinig. — *b*) *bw.* -ον, τὸ -ον, -α, τὰ -α, minstens.

ἔλαχον, *2e ao. v.* λαγχάνω.

ἐλαχύς, εια, ύ (*comp.* ἐλάσσων, *z. a.*; *superl.* ἐλάχιστος, *z. a.*), klein, gering.

ἐλάω, *z.* ἐλαύνω.

ἔλδομαι, *ep.* **ἐέλδομαι. 1.** begeeren, wenschen. — **2.** *pass* (*Il.* 16, 494): gewenscht worden. — **ἔλδωρ,** *ep.* **ἐέλδωρ,** τό (*alleen nom. en acc. enk.*), wensch.

ἕλε, H. *en* °, = εἷλε, *2e ao. bij* αἱρέω.

ἐλεαίρω (*iter. impf.* ἐλεαίρεσκον, H.) [ἔλεος] = ἐλεέω.

ἐλεγεία, ἡ [⟶ *Ned.* elegie], elegie (*d. i. gedicht in disticha*). — **ἐλεγεῖον,** τό [⟶ *Lat.* ēlogium]. **1.** distichon *bestaande uit een hexameter en een pentameter.* — **2.** *enk. en mrv.*: *a*) gedicht uit disticha bestaande. — *b*) *meton.* (*wegens d. gewonen inhoud dier stukken*): treurlied, elegie. — **ἔλεγος,** ὁ, treurlied.

ἐλεγχείη, ἡ, beschimping, schande. — **ἐλέγχης,** 2 (*superl.* -χιστος), schandelijk. — 1. **ἔλεγχος,** τό [ἐλέγχω]. **1.** schande. — **2.** *meton., concr.*: schandelijk mensch.

2. **ἔλεγχος,** ὁ [ἐλέγχω]. **1.** bewijs tegen iem. of iets, weerlegging: τὰ ψευδῆ -ον ἔχει, leugens kunnen weerlegd worden. — **2.** *alg.*: *a*) bewijs, bewijsvoering. — *b*) onderzoek: εἰς -ον εἶμι, zich laten toetsen, zich komen verantwoorden; -ον δίδωμι, gelegenheid geven tot onderzoek, rekenschap geven.

ἐλέγχω, *regelm., behalve pf. pass. met redupl.* ἐλήλεγμαι. — **I.** te schande maken, H. — **II. 1.** *a*) iets tegen iem. bewijzen, weerleggen, iem. van schuld overtuigen. — *b*) beschuldigen, iem. iets verwijten. — **2.** *alg.*: *a*) bewijzen. — *b*) onderzoeken.

ἐλέειν, H., = ἑλεῖν.

ἐλεεινός, *att.* **ἐλεινός,** 3 [ἔλεος]. **1.** *lijd.*: beklagenswaardig, deerniswekkend. — **2.** *bedr.*: medelijden gevoelend, - betuigend. — **ἐλεέω** [*id.*], medelijden gevoelen voor -, zich erbarmen over iem., τινά.

ἐλεημοσύνη, ἡ [⟶ *Ned.* aalmoes]. **1.** medelijden, barmhartigheid. — **2.** † *meton.*: aalmoes. — **ἐλεήμων,** 2 [ἐλεέω], barmhartig. — **ἐλεητύς,** ύος, ἡ [*id.*], medelijden.

ἑλεῖν, *inf. 2e ao. bij* αἱρέω.

ἐλεινός, *z.* ἐλεεινός.

ἕλειος, 2, *soms* 3 [ἕλος]. **1.** drassig. — **2.** in moerassen groeiend, - levend.

ἔλεκτο, *2e ao. med. v.* *λέχω.

ἐλελεῦ, *tussw.*, eleleu, *krijgskreet.* — 1. **ἐλελίζω,** 'eleleu' roepen, krijgsgeschreeuw aanheffen.

2. **ἐλελίζω** [ἑλίσσω]. **I. 1.** *a*) doen draaien. — *b*) *vluchtenden* doen omkeeren; *pass.*, *v. vluchtenden*: zich omkeeren. — **2.** *med.*: zich kronkelen (*v. een slang*). — **II. 1.** slingeren, doen dreunen, - trillen: Ζεὺς ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, H.; ° ἐ. φόρμιγγα. — **2.** *pass.*: sidderen, beven: τῆς (= αὐτῆς) ἐλελίχθη γυῖα, H. — **ἐλελίχθων,** 2 [ἐ. χθόνα], die de aarde doet dreunen.

ἐλελύζω, *aiol.* = ὀλολύζω.

ʽΕλένη, ἡ, Helena, *echtgenoote v. Menelaos.* —**ʽΈλενος,** ὁ, *zoon v. Priamos en waarzegger.*

ἐλεξάμην, *med. ao. v.* * λέχω.

ἑλεόθρεπτος, 2 [ἕλει (*loc.*) θρεπτός], in moerasgrond groeiend.

ἐλεός, ὁ, aanrechtbank.

ἔλεος, ὁ, *en* † **-ος,** τό, medelijden, barmhartigheid.

ἑλέπολις *en* **-πτολις,** εως, *vr. bvn.* [ἑλὼν πόλεις, πτόλεις], steden veroverend, -vernielend.

ἑλέσθαι, ἕλεσκον, *z.* αἱρέω. — **ἑλετός,** 3 [*verbaaladj. v.* εἷλον], te vatten. — **ἑλεῦ, ἕλευ** = ἑλοῦ, *z.* αἱρέω.

ʼΕλευθεραί, ῶν, αἱ, *plaats in Attika, bij de grens v. Boiotië.*

ἐλευθερία, ἡ [ἐλεύθερος]. **1.** *a*) vrijheid. — *b*) *meton.* : gezindheid van een vrij man, edelmoedigheid. — **2.** onafhankelijkheid. — **ἐλευθέριος,** 2 [*id.*]. **1.** *a*) *v. pers.* : denkend -, handelend als een vrij man : edelmoedig, edel, vrijgevig, voornaam, beschaafd. — *b*) *v. zaken* : een vrij man passend : voornaam *enz.* — **2.** bevrijder, *epitheton v. Zeus e. a.* — **ἐλευθεριότης,** ητος, ἡ, denk-, handelwijze van een vrij man, edele gezindheid, vrijgevigheid. — **ἐλεύθερος,** 3 [ἐ- ; *vw. Lat.* līber]. **1.** *a*) vrij : -ον ἦμαρ, H., de dag der vrijheid, de vrijheid ; τὸ -ον, vrijheid. — *b*) onafhankelijk. — **2.** = ἐλευθέριος.

ἐλευθεροστομέω, vrijmoedig spreken.— **ἐλευθερόστομος,** 2 [ἐλεύθερον στόμα (ἔχων)], vrijmoedig sprekend.

ἐλευθερόω [ἐλεύθερος], bevrijden, vrijmaken. — **ἐλευθέρωσις,** εως, ἡ, bevrijding. — **ἐλευθερωτής,** οῦ, ὁ, bevrijder.

***ἐλεύθω. 1.** *ion. f.* ἐλεύσομαι, *ao.* ἦλθον (H. *en* ° ἤλυθον ; † ἦλθα), *pf.* ἐλήλυθα (H εἰλήλουθα) : gaan, komen. — **2.** *dor. ao. 3 mrv.* ἐλεύσαν, *met causatieve beteek.* : doen komen, brengen.

ʼΕλευσῖνάδε, *bw.* [ʼΕλευσίς, -δε], naar Eleusis.— **ʼΕλευσῖνι,** *bw.* [*loc. v.* ʼΕ.], te Eleusis. — **ʼΕλευσίνιος,** 3. — **1.** Eleusinisch. — **2.** *zelfst. g.* : *a*) οἱ -οι, de Eleusiniërs. — *b*) τὸ -ον, Eleusinion, *tempel der Eleusinische godheden, Demeter en Kore, te Athene.* — **ʼΕλευσινόθεν,** *bw.* [ʼΕ., -θεν], uit Eleusis. — **ʼΕλευσίς,** ῖνος, ἡ, *stad en gouw in Attika.*

ἐλεύσομαι, *f. v.* * ἐλεύθω *en bij* ἔρχομαι.

ἐλεφαίρομαι (*part. ao.* ἐλεφηράμενος, H.), misleiden, bedriegen.

ἐλέφαις, *z.* ἐλέφας. — **ἐλεφάντινος,** 3 [ἐλέφας], ivoren. — **ἐλεφαντόδετος,** 2 [ἐλέφαντι δετός], met ivoor ingelegd. — **ἐλεφαντόκωπος,** 2 [ἐλέφαντος κώπην (ἔχων)], met ivoren gevest.

ἐλεφαντομαχία, ἡ, olifantengevecht. — **ἐλεφαντομάχος,** 2 [ἐλέφασι μαχόμενος], tegen olifanten vechtend.

ἐλεφαντόπους, *gen.* ποδος, *m. vr. bvn.* [ἐλέφαντος πόδας (ἔχων)], met ivoren pooten.

ἐλέφας, αντος, ὁ, *aiol.* **-φαις** [*Egyptisch w.* ; ⟶ *Lat.* elephantus ⟶ *Ned.* olifant]. **1.** olifant. — **2.** *synekd.* : olifantstand, ivoor.

ἐλεφηράμενος, *z.* ἐλεφαίρομαι.

ʼΕλεών, ῶνος, ὁ, *plaats in Boiotië.*

ἐληλάδατο, ἐλήλακα, ἐλήλαμαι, ἐληλέατο, *v.* ἐλαύνω.

ἐλήλεγμαι, *z.* ἐλέγχω.

ἐληλέδατο, *z.* ἐλαύνω.

ἐληλουθώς, ἐλήλυθα, *z.* ἐλεύθω *en* ἔρχομαι.

ἐλήμφθην, ἐλήφθην, *z.* λαμβάνω.

-ελήσθην, *ao. pass.*, *v.* -λανθάνω.

ἐλήχθην, *ao. pass. v.* λαγχάνω.

ἕλιγμα, τό [ἑλίσσω], hetgeen kronkelt : armband *enz.* — **ἑλιγμός,** ὁ [*id.*]. **1.** het kronkelen ; *v. pers.* : het drentelen. — **2.** *meton., concr.* : kronkeling, winding, omweg.

ἑλικάμπυξ, υκος, *m. vr. bvn.* [ἕλικα ἄμπυκα (ἔχων)], met omgewonden hoofdband.

ʽΕλίκη, ἡ, *zeestad in Achaia.*

ἑλικτήρ, ῆρος, ὁ [ἑλίσσω ; *eig.* : gedraaid voorwerp], oorring.

ʽΕλικών, ῶνος, ὁ, *berg in Boiotië, zetel der Muzen.* — **ʽΕλικωνιάδες,** ων, *vr. bvn.*, Helikoniaden, bewoonsters van den Helikoon, *t. w. de Muzen.* — 1. **ʽΕλικώνιος,** 3, van den Helikoon.

2. **ʽΕλικώνιος,** 3 [ʽΕλίκη], van Helike.

ʽΕλικωνίς, ίδος, *vr. bvn.* [ʽΕλικών], van den Helikoon.

ἑλικῶπις, ιδος, *vr. bvn.*, *en* **ἑλίκωψ,** ωπος, *m. vr. bvn.* [ἕλικα ὦπα (ἔχων)], *wschl.* : met beweeglijke -, met levendige oogen ; *of* : met schoon gewelfde oogen.

ἐλινύω, rust houden ; *met part.* : ophouden te.

1. **ἕλιξ,** ικος, *m. vr. bvn.*, gedraaid, gekromd ; βοῦς ἕ., H., *wschl.* : met kromme horens, *of* : de voeten draaiend. — 2. **ἕλιξ,** ικος, ἡ. **1.** spiraal, wending. — **2.** *meton., concr.* : spiraalvormig voorwerp : oorhanger *enz.*

ἐλισάμην, *ao. v.* λίσσομαι.

ἑλίσσω *en* **ἑλ-,** *att.* **-ίττω,** *ion.* **εἱλίσσω** *en*

εἱλ-, ἑλίξω, εἵλιξα; *pass.* εἱλίχθην, εἵλιγμαι [1. ἕλιξ]. — **I. 1.** *a*) doen draaien, omwenden, wentelen: ° ἑ. χεῖρας ἀμφὶ σὸν γόνυ; ἑλιχθείς, H., zwenkend (*nl. op de vlucht*); *onoverg.*: περὶ τέρματα ἑ. [ἵππους], H., om den eindpaal zwenken. — *b*) *med.*: zich kronkelen (*v. een slang*), opdwarrelen (*v. vetwalm*). — **2.** *in ruimeren zin*: *a*) heen en weer bewegen: ° ἑ. πλάταν, roeien; ° πόδα ἑ., dansen. — *b*) *med.*: heen en weer loopen: ° ἑλίσσετο Ἄρτεμιν, liep heen en weer -, danste ter eere van ... — **II.** *overdr.*: overleggen (*vgl. Lat.* volvere animo).

ἐλιτόμην, 2e *ao.*, H., *v.* λίσσομαι.

ἑλκεσίπεπλος, 2 [ἕλκουσα πέπλον], het gewaad na zich sleepend, met slepend gewaad. — **ἑλκεχίτων**, *gen.* ωνος, *m. vr. bvn.* [ἕλκων χιτῶνα], zijn onderkleed na zich sleepend, met slepend onderkleed. — **ἑλκέω** = ἕλκω. — **ἑλκηθμός**, ὁ, het wegsleuren.

ἕλκος, τό [*vw. Lat.* ulcus]. **1.** *a*) wond. — *b*) *inz.*: etterwond, zweer. — **2.** *overdr.*: onheil. — **ἑλκόω. 1.** wonden, kwetsen: εἱλκωμένος, met zweren bedekt. — **2.** *overdr.*: *h. hart* doen bloeden.

ἑλκυστάζω (*alleen part. pr.*) [εἵλκυσα, *ao. v.* ἕλκω], sleepen.

ἕλκω, *impf.* εἷλκον, *f.* ἕλξω, *ao.* εἵλκυσα, *pf.* εἵλκυκα; *pass.* ἑλκυσθήσομαι, εἱλκύσθην, εἵλκυσμαι. — **I.** *alg.*: trekken, sleepen: νῆας ἑ. εἰς ἅλα, H.; ἑ. ξίφος; -ομαι ξίφος (*med.*: mijn zwaard). — **II.** *inz.* **1.** omhoogtrekken: ἑ. ἱστία, H., het zeil hijschen; ἑ. τάλαντα, H., de weegschaal opheffen (*om de schalen vrij te laten zweven*); *v. h. gewogene*: -ει λίτραν, het trekt een pond (*dat op de andere schaal ligt*) omhoog, het weegt ... — **2.** *a*) in de lengte trekken: ἑ. πλίνθους, tegels in den vorm uitstrekken, tegels vormen. — *b*) *overdr.*: ἑ. τὸν χρόνον, den tijd rekken. — **3.** *met geweld* wegsleepen; *alg.*: mishandelen. — **4.** achter zich aan sleepen: ἑ. πέδας, zijn ketens. — **5.** naar zich toe trekken: *a*) *eig.*: ἑ. νευράν, de pees *v. een boog* -, een boog spannen. — *b*) *overdr.*: ° τιμὰς -εσθαι, zich (*med.*) ... toeëigenen.

ἔλλαβε, H. = ἔλαβε, *v.* λαμβάνω.

ἐλ-λάμπω. 1. er op schijnen. — **2.** *overdr.*, *med.*: schitteren, uitblinken.

Ἕλλαν, *ανος*, *en* **Ἑλλαν-**, *dor.* = Ἕλλην, Ἑλλην-.

Ἑλλάς, *άδος*. **I.** *vr. bvn.*: Helleensch, Grieksch. — **II.** ἡ Ἑ. [γῆ]. **1.** Hellas: *a*) *bij* H.: *stad en landschap in h. zuiden v. Thessalië.* — *b*) *missch. een paar keeren bij* H., *dikw. later*: *Noord-Griekenland, in tgst. tot de Peloponnesos.* — *c*) *na de Perzische oorlogen*: *geheel Griekenland, vaak met Klein-Azië en Ionië; bij de redenaars dikw. in tgst. tot Athene.* — **2.** *meton.*: de Grieken.

ἔλλαχον = ἔλαχον, 2e *ao. v.* λαγχάνω.

ἑλλεβορίζω, met nieskruid genezen. — **ἑλλέβορος** *en* **ἐλλ-**, ὁ [⟶ *Lat.* elleborum], nieskruid, *middel tegen krankzinnigheid enz.*

ἐλλεδανός, ὁ (*alleen mrv.*) [*vw.* εἴλω], strooband.

ἔλλειμμα, τό, tekortkoming, nalatigheid. — **ἐλ-λείπω** ● **I.** *overg.* **1.** ergens in achterlaten. — **2.** *overdr.*: verzuimen, nalaten. — **II.** *onoverg.* **1.** in gebreke blijven, bij iem. ten achteren zijn, voor iem. onderdoen. — **2.** *a*) *v. pers.*: missen, ontberen. — *b*) *v. zaken*: te kort schieten, ontbreken; *vrl onpers.*: -ει μοί τινος, iets ontbreekt mij. — **ἔλλειψις**, εως, ἡ [⟶ *Ned.* ellips], het ontbreken, het ontoereikend zijn, het te kort schieten.

Ἕλλη, ἡ, *dochter v. Athamas, verdronk in d. Hellespont.*

Ἕλλην, ηνος. **1.** *m. vr. bvn.*: Helleensch, Grieksch. — **2.** *zelfst. g.*, *m.*, *gew. mrv.*: οἱ Ἕλληνες: *a*) bewoners van Hellas (*z.* Ἑλλάς, II, 1, *a-c*), Hellenen, Grieken. — *b*) † niet-Joden, heidenen. — **ἑλληνίζω**, Grieksch spreken, -kennen.

ἑλληνικός, 3 [Ἕλλην]. **1.** *a*) Helleensch, Grieksch. — *b*) τὸ -όν, de Grieken (*coll.*): de Grieksche staten, het Grieksche leger; τὰ -ά, de Grieksche aangelegenheden, - zeden, - geschiedenis. — **2.** † heidensch. — **ἑλληνικῶς**, *bw.* **1.** op Grieksche wijze. — **2.** in het Grieksch.

Ἑλλήνιος, 3, *en* **Ἑλληνίς**, *ίδος*, *vr. bvn.* [Ἕλλην], Helleensch, Grieksch.

ἑλληνιστί, *bw.* [ἑλληνίζω], in het Grieksch: συνίημι ἑ., Grieksch verstaan.

ἑλληνοταμίαι, ῶν, οἱ [Ἑλλήνων ταμίαι], schatmeesters van den Attischen zeebond.

Ἑλληνοφόνος, 2 [Ἕλλην; 2e *lid*, *vgl.* ἀνδροφόνος], Grieken doodend.

Ἑλλησποντιακός, 3, Hellespontisch. — **Ἑλλησποντίας**, ου, ὁ, van den Hellespont waaiende wind, noordoostenwind. — **Ἑλλησπόντιος**, 3. — **1.** Hellespontisch. — **2.** οἱ -οι, Hellespontiërs, oeverbewoners van den Hellespont. — **Ἑλλήσποντος**, ὁ [Ἕλλης πόντος; *eig.*:

Zee van Helle (*z.* *Ἕλλη*)]. **1.** de Hellespont: *a*) *zeeëngte, nu Straat der Dardanellen.* — *b*) *de Hellespont met aangrenzende wateren*: *Propontis enz.* — **2.** *meton.*: kustland van den Hellespont.

ἐλλισάμην, ἐλλίσσετο, *z.* *λίσσομαι.*

ἐλλιτάνευσα, *z.* *λιτανεύω.*

ἐλλόβιον, *τό* [*ἐν λοβῷ* (*ὄν*], oorring.

ἐλ-λόγιμος, 2, in aanmerking komend, aanzienlijk, geacht.

Ἑλλοί = *Σελλοί.*

Ἐλλοπία, *ἡ*, Ellopië, *noordelijk gedeelte v. Euboia.*

1.**ἐλλός,** 3, *wschl.*: stom.

2.**ἐλλός** *en* **ἐλλός,** *ὁ*, jong hert.

ἐλ-λοχάω. 1. *onoverg.*: in hinderlaag -, op de loer liggen. — **2.** *overg.*: belagen.

ἕλξις, *εως, ἡ* [*ἕλκω*], het sleepen.

ἑλόμην, ἕλον, *z.* *αἱρέω.*

ἕλος, *τό.* **1.** moeras. — **2.** vochtig laagland.

Ἕλος, *τό.* **1.** *stad in Lakonië.* — **2.** *stad in Elis.*

Ἐλπήνωρ, *ορος, ὁ*, *tochtgenoot v. Odusseus.*

ἐλπίζω [*ἐλπίς*]. **I. 1.** *alg.*: verwachten. — **2.** *inz.*: *a*) (*gew.*) iets goeds verwachten, hopen, vertrouwen. — *b*) met bezorgdheid verwachten, vreezen. — **3.** *in verzw. zin*: denken, vermoeden. — **II.** (LOEK., *Gespr. v. d.*, 5, 2), doen hopen.

ἐλπίς, *ίδος, ἡ.* **I. 1.** *alg.*: verwachting, uitzicht: *ἀγαθὴ ἐ.* — **II.** *inz.* **1.** *a*) (*gew.*) verwachting van iets goeds, hoop, vertrouwen. — *b*) *meton.*: *α*) datgene wat men hoopt. — *β*) degene op wien men zijn hoop stelt: *ὑμεῖς, ἡ μόνη ἐ.* — **2.** *zld.*: vrees, bezorgdheid, angstig voorgevoel. — **II.** *in verzw. zin*: meening.

ἐλπιστός, 3 [*verbaaladj. v. ἐλπίζω*], te hopen.

ἔλπω (*slechts enkele vormen*). **1.** *causatief* (*alleen pr.*): doen hopen. — **2.** *2e pf.* *ἔολπα* (*beteek. v. h. pr.*), *3 enk. 2e plqpf.* *ἐώλπει*, *en med.* *ἔλπομαι* (H. *ἐέλπομαι*) = *ἐλπίζω.* — **ἐλπωρή,** *ἡ*, hoop.

ἔλσα, *ao. v.* *εἴλω.*

ἐλύμην, *z.* *λύω.*

ἐλύμηνα, *ao. v.* *λυμαίνω.*

***ἐλύομαι** (*alleen ao.* *ἐλύσθην*) [*vw.* *εἰλύω*], zich wentelen, - buigen, - krommen.

ἐλῶ, *ᾷς enz.*, *z.* *ἐλάω en ἐλαύνω.*

ἕλω, *2e ao. conj. bij* *αἱρέω.* — † **-ελῶ,** *f. bij id.*

ἑλώδης, 2 [*ἕλος*], moerassig.

† **ἐλωί** [*Arameesch w.*], mijn God!

ἑλών, *part. 2e ao. bij* *αἱρέω.*

ἕλωρ, *τό* (*alleen nom. en acc. enk. en mrv.*) [*vw.* *ἑλεῖν*, *inf. 2e ao. bij* *αἱρέω*]. **1.** prooi. — **2.** *meton.*, *abstract*: het berooven; *vd.*: het dooden.

Ἑλωρινός, 3 [*Ἕλωρος*], van -, naar Heloros.

ἑλώριον, *τό* [*ἕλωρ*], prooi.

Ἕλωρος *en* **Ἕλ-,** *ὁ.* **1.** *kustrivier ten zuiden v. Syrakuse.* — **2.** *stad aan de monding v. die rivier.*

ἐμ- = *ἐν-* *vóór lipletters.*

ἐμάγην, *2e ao. pass. v.* *μάσσω.*

ἔμαθον, *2e ao. v.* *μανθάνω.*

ἔμακον, *2e ao. v.* *μηκάομαι.*

ἐμάνην, *2e ao. pass. v.* *μαίνω.*

ἐμάρανα, *ao. v.* *μαραίνω.*

ἐμαυτοῦ, *ῆς, gen. v. h. terugwijzend vnw. v. d. 1en pers.* (*onz. ontbreekt*; *verbuiging, z. Spraakk.*) [*gen. gevormd naar d. acc.* *ἐμαυτόν* ⟵ *ἐμ' αὐτόν*], van mij zelf.

ἐμβαδόν, *bw.* [*ἐμβαίνω, -δόν*], te voet.

ἐμ-βαίνω ● **I.** *onoverg.*: **1.** *a*) ergens in -, ergens op gaan, binnentreden, bestijgen: *ἐς ποταμὸν ἐ.*; ° *γῆς ἐ. ὅρων*, den voet zetten op de grens van hun land; *ἐ. εἰς ναῦν*, *en ἐ. alleen*, scheep gaan; *fig.*: *εἰς κίνδυνον ἐ.*, zich in het gevaar begeven. — *pf.*: ergens in -, ergens op (gegaan zijn en) zitten, - staan, - vastzitten: ° *ἐπ' ἀπήνης ἐμβεβώς*, op een wagen gezeten; *fig.*: *ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς ἐμβεβηκώς*, zich te midden van de gevaren (begeven hebbend en nu) bevindend. — *b*) *alg.*: voortgaan. — **2.** *overdr.*: (hinderend) tusschenbeide komen, in den weg treden: *μή τις θεῶν ἐμβήῃ*, H. — **II.** *overg.*, *causatief* (*alleen ao.* *ἐνέβησα*): ergens in -, ergens op doen gaan; *fig.*: *τοῦτο αὐτὸν ἐνέβησε ἐς φροντίδα, εἰ* ..., HDT., maakte hem bezorgd, of ...

ἐμ-βάλλω ● **I.** *overg.* **1.** *a*) ergens in -, ergens op werpen: *πληγάς τινι ἐ.*, iem. slaan. — *b*) *in verzw. zin*: ergens in -, ergens op leggen, - zetten, - brengen: *σκῆπτρον οἱ ἔμβαλε χειρί*, H., hij gaf hem den staf in handen; ° *-ε χεῖρα δεξιάν μοι*, geef mij uw rechterhand. — **2.** *overdr.*: *a*) inlasschen: *ἐ. μῆνα*, een maand. — *b*) in het midden brengen, ter sprake brengen. — *c*) iets in den geest *of* in het gemoed brengen, een gevoelen inboezemen, - verwek-

ken : φόβον ἐ. ; εἰς τὸν νοῦν ἐμβαλέσθαι τι, zich (*med.*) iets in het hoofd zetten. — *d*) iem. in een toestand brengen : εἰς ἔχθραν ἐμβαλεῖν τινα, iem. gehaat maken. — **II.** *onoverg.* : zich *enz.* in -, - op iets werpen : ἐμβαλέειν [σφέας] κώπης, H., zich op de riemen werpen, incumbere remis ; ἐς τὸν Ἰσθμὸν ἐ. [στρατόν] ; τοῖς πολεμίοις ἐ., aanvallen ; ὁ Μαρσύας ποταμὸς ἐμβάλλει [ἑαυτὸν] εἰς τὸν Μαίανδρον, stort zich uit in... ; *v. schepen* : -ειν [ἑαυτὴν] νηΐ, zijn sneb in een ander schip stooten.

ἔμβαμμα, τό [*eig.* : datgene, waarin iets gedoopt wordt], saus. — **ἐμ-βάπτω** ● doopen in.

ἐμ-βασιλεύω, ergens koning zijn.

ἐμβατεύω *en* **-έω** [*vw.* ἐμβαίνω], ergens in gaan, betreden ; *v. beschermgoden* : een plaats bezoeken.

ἐμβάτης, ου, ὁ [ἐμβαίνω], schoeisel ; *inz.* : tooneelschoen, kothurn.

ἐμ-βιβάζω ● doen gaan in, binnenbrengen ; *inz.. met en zonder* εἰς πλοῖον *en dgl.* : inschepen.

ἐμ-βλέπω ● **1.** de oogen vestigen op, aankijken. — **2.** *overdr.* : beoogen, bedoelen.

ἐμ-βοάω ● **1.** toeroepen. — **2.** *abs.* : luide schreeuwen, in iets schreeuwen.

ἐμβολή, ἡ [ἐμβάλλω] (*z.* ἐμβάλλω, II). **1.** het zich *enz.* werpen op, - in, aanval : ἡ εἰς τοὺς Καρδούχους ἐ., de inval in het land der Kardoechen ; ° νάϊος ἐ., het stooten der schepen *met de sneb.* — **2.** *meton.* : plaats waar men binnendringt : pas ; *ook* : plaats, waar een rivier in een stad komt.

ἐμβόλιμος, 2 [ἐμβάλλω], ingevoegd : ἐ. μήν, aanvullings-, schrikkelmaand.

ἔμβολον, τό, *en* **-λος,** ὁ [ἐμβάλλω ; *eig.* : wat ergens in gedrongen wordt]. **1.** scheepssneb. — **2.** † *synekd.* : *de Rom.* rostra, spreekgestoelte *op h. comitium, met de snebben der in 338 veroverde schepen versierd.*

ἔμ-βραχυ, *bw.* [ἐν (*oorspr. vrz. met acc.* ; *z.* ἐν, A, II, 2) βραχύ ; *eig.* : voor iets korts], in een paar woorden, kortom.

ἐμ-βρέμομαι, *v. d. wind* : gieren in.

ἐμβριθής, 2 [ἐν, βρίθω]. **1.** drukkend op, zwaar. — **2.** *overdr.* : gewichtig, ernstig.

ἐμ-βριμάομαι. 1. *v. dieren* : brieschen, snuiven. — **2.** *overdr. v. menschen* : hevig bewogen -, verontwaardigd zijn, opbruisen.

ἐμ-βροντάω. 1. met den bliksem treffen. — **2.** *overdr.* : verbijsteren. — **ἐμβρόντητος,** 2. — **1.** door den bliksem getroffen. — **2.** *overdr.* : verbijsterd waanzinnig.

ἔμβρυον, τό [ἐν, βρύω], een jong ; *inz.* : pasgeboren lam.

ἐμέ-γε, *acc. v.* ἔγωγε.

ἐμέθεν = ἐμοῦ ; *z.* ἐγώ.

ἔμεινα, *ao. v.* μένω.

ἐμεῖο = ἐμοῦ, *z.* ἐγώ.

ἐμέμηκον, 2e *plqpf. v.* μηκάομαι.

ἐμέν, ἔμεν, *z.* εἰμί.

-εμεν, 1 *mrv.* 2e *ao. ind. v.* ἵημι. — **-έμεν,** 2e *ao. inf. v. id.*

ἔμεναι, *inf. v.* εἰμί.

-έμεναι, ἕμενος, *z.* ἵημι.

ἐμέο = ἐμοῦ, *gen. v.* ἐγώ.

ἔμεσσα, H., *ao. v.* ἐμέω.

ἐμετικός, 3 [ἐμέω], het braken opwekkend ; ἡ -ὴ [δίαιτα], het gebruiken van braakmiddelen. — **ἔμετος,** ὁ [*id.*], het braken.

ἐμεῦ = ἐμοῦ ; *z.* ἐγώ.

ἐμέω, ἐμοῦμαι, ἤμεσα, ἐμήμεκα [*vw. Lat.* vomĕre], braken.

ἐμεωυτοῦ [ἐμέο αὐτοῦ], *ion.* = ἐμαυτοῦ.

ἔμηνα, *ao. v.* μαίνω.

ἐμησάμην, *ao. v.* μήδομαι.

ἐμίανα, ἐμιάνθην, *z.* μιαίνω.

ἐμίγην, 2e *ao. pass. v.* μείγνυμι.

ἐμίηνα, *ion.* = ἐμίανα.

ἔμικτο, 2e *ao. med. v.* μείγνυμι.

ἔμμα, τό, *aiol.* = εἷμα.

ἔμμαθε = ἔμαθε, *v.* μανθάνω.

ἐμ-μαίνομαι, tegen iem. razen. — **ἐμμανής,** 2, woedend, razend.

†**Ἐμμαοῦς,** οῦντος, ἡ, Emmaoes, *vlek bij Jeruzalem.*

ἐμμαπέως, *bw.*, haastig, ijlings.

ἐμ-μείγνυμι ● **1.** ergens in mengen. — **2.** *onoverg.* : zich vermengen met, handgemeen worden.

ἐμ-μελετάω. 1. *overg.* : iem. oefenen in. — **2.** *onoverg.* : zich oefenen ten koste van iem., τινι.

ἐμμελέως, *ion.* = ἐμμελῶς. — **ἐμμελής,** 2 [ἐν μέλει (ὤν) ; *vgl.* πλημμελής]. **1.** *in de muziek* : harmonisch. — **2.** *overdr.* : behoorlijk : goed geordend, bescheiden, gematigd, passend *enz.* — **ἐμμελῶς,** *bw.*

ἐμμεμαώς, αυῖα, αός [ἐν, μέμαα], onstuimig, heftig.

ἔμμεν, ἔμμεναι = εἶναι, *v.* εἰμί.

ἐμμενής, 2. — **1.** volhardend. — **2.** *bw.* -ές, onafgebroken. — **ἐμ-μένω** ● **1.** blijven in. — **2.** *overdr.* : bij iets blijven, volharden in, trouw blijven aan.

ἔμ-μεστος, 2, vol. — **ἐμμεστόω,** vervullen.

ἔμμετρος, 2 [ἐν μέτρῳ (ὤν), in de maat]. **1.** in versmaat. — **2.** *overdr.* : met mate, matig, passend.

ἔμμηνος, 2 [ἐν μηνί], maandelijksch.

ἔμμι, *aiol.* = εἰμί.

ἐμ-μίγνυμι = ἐμμείγνυμι.

ἔμμισθος, 2 [ἐν μισθῷ (ὤν)], in loondienst zijnde, bezoldigd, gehuurd.

ἐμμονή, ἡ [ἐμμένω], het blijven duren.— **ἔμμονος,** 2 [*id.*], blijvend in.

ἔμμορε, *z.* μείρομαι, 1, b.

ἔμμορος, 2 [ἐν μόρῳ (ὤν)], deelachtig.

ἔμνασα, ἐμνάσθην, ἔμνησα, ἐμνήσθην, *z.* μιμνῄσκω.

ἔμοι-γε, *dat. v.* ἔγωγε.

ἔμολον, *2e ao. v.* βλώσκω.

ἐμός, 3, *bezittelijk vnw. v. d. 1en p. enk.* [*vw. Lat.* meus, *Ned.* mijn]. — **1.** *a*) *bijv. g.* : mijn, mij toebehoorend, van mij afkomstig ; *vaak versterkt door een gen.* : ἐμὸν αὐτοῦ, H., mijn eigen (= *h. latere* ἐμαυτοῦ) ; ° τἀμὰ (= τὰ ἐμά, *krasis*) δυστήνου κακά, het lijden van mij, ongelukkige. — *b*) *zelfst. g.* : ἡ ἐμὴ [γῆ], mijn land ; τὸ ἐμόν, mijn zaak, mijn belang *enz.* ; οἱ ἐμοί, de mijnen ; τὰ ἐμά, mijn aangelegenheden, mijn eigendom *enz.* ; *bw.* : τὸ ἐμόν, *vaker* τό γ' ἐμόν, wat mij betreft, van mijn kant. — **2.** *obj.* : mij betreffend : ° ὁ ἐμὸς πόθος, het verlangen naar mij.

ἐμοῦ, *gen. v.* ἐγώ *en* ἐμός. — ° **ἐμοὔστι** = ἐμοί ἐστι (*krasis*).

ἔμπα = ἔμπας.

ἐμπάζομαι, acht geven op, zich bekommeren om.

ἐμπαθής, 2 [ἐν πάθει (ὤν)]. **1.** aangedaan, ontroerd. — **2.** hartstochtelijk.

ἐμ-παίζω. 1. in -, op iets spelen. — **2.** een spel drijven met, bespotten, bedriegen.

ἔμπαιος, 2, kundig, ervaren.

ἐμ-παίω. 1. ergens in slaan. — **2.** ° *onoverg.*, *overdr.* : plots in *de ziel* dringen.

ἐμ-παλάσσομαι, *pass.* : verstrikt raken.

ἔμ-παλιν, *bw.* ; *dikw.* τὸ ἔ. *en* (*krasis*) τοὔμπαλιν ; *ook* : εἰς τοὔμπαλιν. — **1.** *a*) achterwaarts, terug : ἄπιμεν τοὔμπαλιν. — *b*) in tegenovergestelde richting : ἐκ (*z.* ἐξ, B, I, 2, a, *einde*) τοὔμπαλιν, aan den tegenovergestelden kant. — **2.** *overdr.* : omgekeerd, op de tegenovergestelde wijze, integendeel : γνώμην ἔχω τὰ ἔ. ἢ οὗτοι, HDT., mijn meening is het tegendeel van de hunne ; *zelfst. g.* : τὰ ἔ. τούτων ἔρδουσι, HDT., zij doen het tegendeel.

ἐμ-πάλλομαι, *med.*, tegen iets aanzwaaien, over iets struikelen.

ἔμπαν, *dor.* = ἔμπας.

ἐμ-παρέχω ● aanbieden, overhandigen.

ἐμ-παροινέω, zich volgieten met wijn.

ἔμπας, *bw.* **1.** in ieder geval. — **2.** nochtans, niettemin ; *bij part.*, *met en zonder* περ : hoe ... ook, hoewel.

ἐμ-πάσσω. 1. ergens in strooien. — **2.** *overdr.* : inweven.

Ἐμπεδοκλῆς, έους, ὁ, *Gr. philosoof, Ve eeuw v. C.*

ἔμπεδος, 2 [ἐν πέδῳ (στάς)]. **1.** stevig op -, - in den grond staand : τεῖχος -ον, H. ; *bw.* : στήλη μένει -ον, H., de grafzuil blijft onbeweeglijk. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. geestelijke eigenschappen* : onveranderlijk, onwrikbaar, trouw : μένος -ον, H., onverzwakte kracht ; *bw.* : Τρῶας μένον -ον, H., zij hielden onwrikbaar stand tegenover ... — *b*) *v. tijd* : onafgebroken : ° πόνος ἔ. ; *bw.* : θέει -ον, H., ijlt onophoudelijk voort. — **ἐμπεδόω** [*eig.* : in den grond vestigen], *overdr.* : trouw houden : ὅρκους ἐ.

ἐμπειρία, ἡ, ervaring, bekwaamheid, practische kennis, empirische vaardigheid, *inz. in tgst. tot theorie en wetenschappelijk inzicht.* — **ἔμπειρος,** 2 [ἐν πείρᾳ (ὤν)], ervaren, kundig. — **ἐμπείρως,** *bw.*, met ervaring : ἐ. τινὸς ἔχειν, iem. door den omgang kennen.

ἐμ-περπερεύομαι = περπερεύομαι.

ἐμ-πετάννυμι, uitspreiden over.

ἐμ-πήγνυμι ● in iets vaststeken ; *pass.* : in iets vastraken ; *2e pf.* ἐμπέπηγα, in iets vastzitten.

ἐμ-πηδάω, springen op, trappen.

ἔμπης, *ion.* = ἔμπας.

ἐμ-πίμπλημι ● **1.** *a*) vullen : δέπας ἐ. ὕδατος, H. — *b*) *overdr.* : ἐ. τὴν γνώμην τινός, de verwachtingen vervullen. — **2.** *inz.* : verzadigen, *ook overdr.* : υἷος (*gen.*) ἐνιπλησθῆναι (= ἐμπ-), H., zijn oogen verzadigen aan zijn zoon ; ὑπισχνούμενος οὐκ ἐνεπίμπλασο, gij werdt niet moede te beloven.

ἐμ-πίμπρημι ● in brand steken, verbranden.

ἐμ-πίνω ● gretig -, veel drinken.

ἐμ-πίπλημι, ἐμ-πίπρημι = ἐμπιμπ-.

ἐμ-πίπτω ● **I. 1.** *a*) vallen in, - op, treffen : πῦρ (*door d. vijand geworpen*) ἔμπεσε νήυσιν, H. — *b*) (onvrijwillig) ergens in komen : ἐ. (= *pass. bij* ἐμβάλλειν), *met en zonder* εἰς δεσμωτήριον, in de gevangenis geraken. — **2.** (met opzet) zich werpen -, losstormen op ; *inz. op d. vijand.* — **II.** *overdr.* **1.** *v. pers.* : *a*) *in een ongeluk en dgl.* geraken : εἰς νόσον ἐ. — *b*) *in de rede* : op *een onderwerp*

komen : ἐ. εἰς λόγους οὓς ... — **2.** *v. zaken* : *a*) *v. toestanden enz.* : neerkomen op : νόσημα ἐμπέπτωκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, overrompelde ; ἡ ἡγεμονία εἰς ἐκεῖνον ἐνέπεσε, viel hem toe. — *b*) *v. gemoedsaandoeningen* : bevangen. — *c*) *v. gedachten* : invallen, te binnen schieten, *in een gesprek* opgeworpen worden.

ἐμπίς, ἴδος, ἡ, *een soort* steekmug.

ἐμ-πίτνω = ἐμπίπτω.

ἔμπλειος, H. *en* ° = ἔμπλεος.

ἐμ-πλέκω ● invlechten : *fig.* : ° ἐ. πλοκάς, listen beramen.

ἔμ-πλεος, 3, *att.* **-πλεως,** ως, ων, vol van.

ἐμπλήγδην, *bw.* [ἐμπλήσσω, -δην], *wschl.* : onbezonnen.

ἔμπληκτος, 2 [*id.*]. **1.** verbijsterd, onbezonnen. — **2.** impulsief, veranderlijk, grillig.

ἔμπλην, *vrz. met gen.* : dicht bij.

ἐμ-πλήσσω ● *att.* **-ήττω,** zich storten in.

ἐμπληστέος, 3, *verbaaladj. v.* ἐμπίμπλημι.

ἐμ-πλήττω, *z.* ἐμπλήσσω.

ἐμ-πνείω, *ion.*, *en* **ἐμ-πνέω** ● **1.** *onoverg.* : *a*) blazen op. — *b*) ademen, leven. — **2.** *overg.*, *overdr.* : *a*) inblazen, ingeven : ἐ. μένος τινί, H. — *b*) *pass.* : bezield zijn. — **ἔμπνοος-ους,** οος-ους, οον-ουν, ademend, nog levend.

ἐμποδίζω. 1. de voeten -, de pooten binden van : ἐ. τινά. — **2.** *gew. overdr.* : verhinderen, beletten. — **ἐμπόδιος,** 2 [ἐμποδών], in den weg staand, hinderlijk. — **ἐμπόδισμα,** τό [ἐμποδίζω], hindernis.

ἐμποδών, *bw.* [ἐν (*dat oorspr. ook met gen. geconstrueerd werd*) ποδῶν, in het bereik der voeten], vóór de voeten. — **1.** in den weg staand, hinderlijk : ἐ. ἦν αὐτοῖς τῆς διώξεως, maakte hun de vervolging onmogelijk. — **2.** binnen het bereik van : κτείνειν πάντα τὸν ἐ. γινόμενον, HDT.

ἐμ-ποιέω. 1. er in maken, - doen, invoegen. — **2.** *overdr.* : *a*) doen ontstaan in, inboezemen, *een gedachte* ingeven : τοῦτο κακόν τι (schade) ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς ; ἐμποιῆσαι αὐτοῖς (hen doen begrijpen) ὡς πειστέον εἴη. — *b*) *v. tijd* : inschuiven : χρόνους ἐ. τοῖς πράγμασιν, tijd inschuiven in ..., tijd winnen.

ἐμπολάω (*augm.* ἠμπ-). **1.** *a*) handel drijven. — *b*) zich door handel verschaffen, koopen ; *alg.* : zich verschaffen, verdienen. — **2.** zich in een toestand bevinden. — **ἐμπολή,** ἡ. **1.** koopwaar. — **2.** *meton.* : handel. — **ἐμποληтός,** 3 [*verbaaladj.*], gekocht.

ἔμ-πολις, εως, ὁ, ἡ, medeburger(es).

ἐμ-πολιτεύω, burger zijn eener stad.

ἐμ-πορεύομαι ● **1.** ergens heen gaan, reizen. — **2.** *inz.* : voor handelszaken reizen ; *vd.* : handel drijven. — **3.** *overg.* : invoeren.

ἐμπορία, ἡ. **1.** *a*) zeehandel, groothandel. — *b*) *alg.* : handel. — **2.** *meton.* : koopwaar. — **ἐμπορικός,** 3, den handel betreffend. — **ἐμπόριον,** τό. **1.** handelsplaats. — **2.** *te Athene* : stapelhuis. — **ἔμπορος,** ὁ [ἐν, *vw.* πορεύομαι]. **1.** *a*) medevarende, passagier. — *b*) *inz.* : die voor handelszaken reist (*op een vreemd schip* ; *t. ond. v.* ναύκληρος), groothandelaar. — **2.** *alg.* : reiziger, voorbijganger.

ἐμ-πορπάω, vastgespen.

Ἔμπουσα, ἡ, Empoesa, *een spook uit de onderwereld.*

ἐμ-πρέπω *en med.*, uitblinken -, uitmunten onder.

ἐμ-πρήθω ● **1.** blazen in. — **2.** in brand steken. — **ἔμπρησις,** εως, ἡ, het in brand steken, het verbranden. — **ἐμπρησμός,** ὁ, brand.

ἐμ-προσθε *en*, *gew.*, **ἐμ-προσθεν. I.** *bw.* **1.** *v. plaats* : *a*) vooraan, van voren : τὸ ἔ., voorzijde ; *v. een leger* : front ; εἰς τὸ ἔ., voorwaarts ; ἐκ τοῦ ἔ., tegenover (*z.* ἐξ, B, I, 2, a, ἐκ δεξιᾶς). — *b*) voorwaarts : ἐ. πορεύεσθαι. — **2.** *overdr. v. tijd* : te voren, vroeger. — **II.** *vrz. met gen.* **1.** *v. plaats* : vóór. — **2.** *overdr. v. tijd* : vóór : ἔ. εἶναι τῶν πραγμάτων, de gebeurtenissen vooruit zijn, - leiden.

ἐμ-πτύω, spuwen in, - op.

ἔμπυος, 2 [ἐν, πύον], vol zweren, etterend.

ἐμπυριβήτης, ου, *m. bvn.* [ἐν πυρὶ βαίνω], gemaakt om op het vuur te zetten.

ἔμπυρος, 2 [ἐν πυρὶ (ὤν)]. **1.** *a*) in -, op het vuur staand, - gelegd. — *b*) τὰ -α [ἱερά], brandoffer ; *bij uitbr.* : ieder offer. — **2.** het vuur betreffend : ἡ ἔ. τέχνη, smeedkunst.

ἔμυκον, 2ᵉ *ao. v.* μυκάομαι.

ἐμ-φαίνω ● **1.** laten zien in *een spiegel enz.* — **2.** *alg.* : laten zien, vertoonen, *eig. en overdr.*

ἐμφανής, 2 [ἐμφαίνω], zichtbaar. — **1.** *eig.* : *a*) met de oogen zichtbaar : ° ἰδεῖν τινα -ῆ, in levenden lijve ; -ῆ παρέχειν τινά, vóór de rechtbank brengen. — *b*) τὸ -ές, het zichtbare, *b. v.* : daglicht ; *gew.* : zichtbare plaats : ἐν τῷ -εῖ, ἐκ τοῦ -οῦς, openlijk. — **2.** *overdr.* : kenbaar, dui-

delijk, klaarblijkelijk, algemeen bekend: *μῖσος -ές*, openlijk.

ἐμφανίζω [*ἐμφανής*]. **1.** zichtbaar maken, laten zien. — **2.** *gew. overg.*: kenbaar -, duidelijk maken; zijn meening uitspreken. — **ἐμφανῶς,** *bw. bij ἐμφανής.*

ἐμφέρεια, *ἡ*, gelijkenis. — **ἐμφερής,** 2 [*ἐμφέρω*], gelijkend.

ἐμ-φέρω ● **1.** ergens in brengen. — **2.** *overdr.*: inbrengen tegen, toeschrijven, verwijten.

ἔμφοβος, 2 [*ἐν φόβῳ*]. **1.** *bedr.*: schrik aanjagend, vreeselijk. — **2.** *lijd.*: verschrikt.

ἐμ-φορέω. 1. *a)* brengen op: *πληγὰς ἐ.*, toedienen. — *b) overdr.*: inbrengen tegen, toeschrijven, verwijten. — **2.** *med.*: *a)* overvloedig tot zich nemen, - eten, - drinken. — *b) overdr.*: overvloedig gebruik maken van.

ἐμ-φορτίζω, inladen.

ἐμ-φράσσω ● *att.* **-άττω,** *en med.* **1.** ergens in stoppen. — **2.** *a)* volstoppen.— *b) vd.*: versperren.

ἐμφρόνως, *bw.*, verstandig. — **ἔμφρων,** 2 [*ἐν φρενὶ* (*ὤν*)]. **1.** het bewustzijn hebbend, (nog) levend. — **2.** *a)* met rede begaafd. — *b)* bij zijn verstand. — *c)* verstandig, wijs.

ἐμφύλιος, 2, *en* **ἔμφυλος,** 2 [*ἐν φύλῳ* (*ὤν*)]. **1.** van hetzelfde geslacht, verwant. — **2.** van denzelfden stam, van hetzelfde volk: °*γῆ -λος*, vadergrond; *στάσις -λος*, binnenlandsche tweespalt.

ἐμ-φυσάω. 1. in iets blazen.—**2.** opblazen.

ἐμ-φυτεύω, inplanten.

ἔμφυτος, 2 [*verbaaladj. v. ἐμφύω*], ingeplant, aangeboren.

ἐμ-φύω ● **I.** *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao.*), *overdr.*: doen ontstaan in, inplanten: *θεός μοι ἐν φρεσὶν οἴμας* (liederen) *ἐνέφυσεν*, H. — **II.** *onoverg.* (*2e ao., pf., plqpf. act.*) *en med.* **1.** ontstaan -, groeien in, - op, - aan. — **2.** *overdr.*: *a)* in de ziel groeien, aangeboren worden (*pf.*: aangeboren zijn): ° *μάντει τἀληθὲς ἐμπέφυκε.* — *b)* als vastgroeien aan, zich vastklemmen: *ὡς ἔχετο ἐμπεφυυῖα* (*part. pf.*), H., zoo hield zij zich (= bleef zij) aan *Zeus' knieën* vastgeklampt. — *c)* al zijn hoop vestigen op: *ἐμφῦναι ταῖς ναυσίν*, zich vastklampen aan -, zich verlaten op -.

ἔμψυχος, 2 [*ἐν* (*bw.*, in zich) *ψυχὴν* (*ἔχων*)], bezield, (nog) levend.

ἐμώρανα, ἐμωράνθην, *z. μωραίνω.*

ἐν, *ook* H. *en* °, *ἐνί*; H. *εἰν, εἰνί* (*zld.*); *na zijn naamval*, H., *ἔνι* [*vw. Lat.* in, *Ned.* in].

A. *bw.* (*dikw. is het twijfelachtig, of ἐν nog een afzonderlijk w. is, dan wel tmesis moet aangenomen worden*).

I. 1. *v. plaats* (*gew. in de verbinding ἐν δέ*): er in, er aan, er op: *ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι*, H., er in wonen ... — **2.** *overdr. v. tijd*: tegelijk.

II. *in samenst.* (*ἐν- wordt ἐμ- vóór de labialen (en μ), ἐγ- vóór de gutturalen, ἐλ- vóór λ*). **1.** *a)* er in, er aan, er op: *ἔν-ειμι* [*εἰμί*]. — *b) overdr. v. tijd*: intusschen. — **2.** *v. richting* (*welke beteek. ἐν als vrz. in h. klassiek proza aan εἰς verloren heeft*): *a)* ergens heen: *ἐμβαίνω, ἐν-ῶπα, ἐν-δέξια.* — *b) overdr. bij wkw., die beteekenen: tot handelen aandrijven*: *ἐγ-κελεύω.* — **3.** *in bvn.*: voorzien van: *ἔντεκνος.*

B. *vrz. met* (*loc.-*)*dat.*

I. *v. plaats.* **1.** in, op, aan: *ἐν τῇ πόλει*; *ἐν ὅπλοις*, gehuld in zijn wapenrusting, gewapend; *εἰν Ἀΐδαο δόμοισι*, H., in de woning van Hades; *bij wkw. v. beweging, die echter een volgende rust veronderstellen*: ° *ἐν τάφῳ θεῖναι.* — **2.** te midden van *een menigte*: *ἐν τοῖς δένδροις*; *λέγειν ἐν ὑμῖν.* — **3.** bij: *πόλις οἰκουμένη ἐν τῷ Πόντῳ*; ° *ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν*, in het bereik van -, vóór zijn oogen zien; *fig.*: ° *ἐν θεοῖς καλά*, schoon in de oogen der ... — **4.** ° (*zld.*) *en* † = *εἰς.*

II. *overdr.* **1.** *v. tijd*: in, in den loop van, binnen, gedurende: *ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ*; *ἐν ταῖς σπονδαῖς*, tijdens den wapenstilstand; *ἐν ᾧ* [*χρόνῳ*], terwijl; ° *ἐν χρόνῳ μακρῷ*, na langen tijd. — **2.** *v. toestand*: in: *ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ ἦσαν*; *ἐν αἰτίᾳ εἶναι*, beschuldigd worden; *ook v. inwendige toestanden*: *ἐν φόβῳ γίγνεσθαι.* — **3.** *v. middel en werktuig*: ° *ἐν λιταῖς*, door middel van gebeden; *dikw.* †: *πατάσσειν ἐν μαχαίρῃ*, met het zwaard slaan. — **4.** *v. wijze*: *ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ*, op die wijze; *ἐν ἀσφαλεῖ* (*lett.*: op h. gebied v. h. veilige) = *ἀσφαλῶς*; overeenkomstig: ° *τὸ λῆμα οὐκ ἐν ἀνδράσιν*, is onpassend voor mannen. — **5.** *v. datgene, waarin of waaraan een handeling enz. geschiedt*: *ἔν τινι πεῖραν λαβεῖν*, iets aan iem. beproeven; ten opzichte van, met betrekking tot: *ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμων*, H., in alles kundig; *τὰ ἐν ἐμοί*, wat mij betreft (*ook*: voor zooveel aan mij ligt, *z.* 6). — **6.** afhangend van, liggend aan: *ἐν τῷ θεῷ τὸ τέλος ἦν*, de uitkomst lag in de handen der godheid; *εἰ γὰρ ἐν τούτῳ εἴη*, mocht het alleen op geld aankomen!

ἕν. 1. *onz. v. εἷς.* — **2.** *onz. v. εἵς, part. ao. v. ἵημι.*

ἐν-αγείρω, bijeenbrengen in.

ἐναγής, 2 [*ἐν ἄγει* (*ὤν*)], met een vloek

beladen. — **ἐναγίζω. 1.** een doodenoffer brengen. — **2.** aan een heroos offeren.

ἐν-αγκαλίζομαι, in de armen nemen, omarmen.

ἐναγκυλάω [ἐν (*bw.*) ἀγκύλην (ποιεῖν)], een slingerriem aan iets vastmaken.

ἔναγχος, *bw.* [ἐν, ἄγχι], onlangs, zooeven.

ἐν-άγω ● **1.** binnenbrengen. — **2.** *overdr.*: tot iets bewegen, - aanzetten.

ἐν-αγωνίζομαι, strijden in, - te midden van, - met.

ἐναίθρειος *en* **-θριος,** 2 [ἐν αἰθρίᾳ (ὤν)], onder den blooten hemel.

ἔναιμος, 2 [ἐν (*bw.*) αἷμα (ἔχων)], die bloed in zich heeft.

ἐναίρω (*slechts enkele tijden*; *act. 2e ao.* ἤναρον; *med. ao.* ἐνηράμην) [ἔναρα; *eig.*: (een gedooden vijand) de wapenrusting afnemen]. **1.** *act.* : *a*) dooden in het gevecht; *alg.*: dooden. — *b*) *overdr.* : verwoesten. — **2.** *med.* : *a*) dooden in het gevecht. — *b*) *overdr.* : te gronde richten, bederven.

ἐναίσιμος, 2 [ἐν αἴσᾳ (ὤν)]. **1.** voorspellend; *inz.*: geluk voorspellend. — **2.** behoorlijk, passend; *v. menschen* : rechtvaardig; *bw.* -ον, te rechter tijd. — **ἐναίσιος,** 2 [*id.*], behoorlijk, passend.

ἐνάκις, *telbw.* [*vw.* ἐννέα], negenmaal. — **ἐνακισ-χίλιοι,** *αι, α,* negen duizend. — **ἐνακόσιοι,** *αι, α,* negenhonderd.

ἐν-ακούω ● luisteren naar.

ἐν-αλίγκιος, 2, gelijk.

ἐναλιναιέτης, *ου, ὁ* [ἐν ἁλὶ ναίων], de zee bewonend.

ἐνάλιος, 3 *en* 2 [ἐν ἁλὶ (ὤν)], zich in -, zich op -, zich aan de zee bevindend, zee-.

ἐναλλάξ, *bw.*, afwisselend, beurtelings.— **ἐν-αλλάσσω** ● *att.* **-άττω. 1.** ruilen, verwisselen. — **2.** *med.* : in ruil ontvangen.

ἐν-άλλομαι ● springen -, losspringen op.

ἐν-αμέλγω, melken in.

ἐνάμιλλος, 2 [ἐν ἁμίλλᾳ], wedijverend met, opgewassen tegen.

† **ἐνανθρωπέω** [ἐν ἀνθρώπῳ], in een mensch komen, mensch worden.

ἔν-αντα *en* † **ἔν-αντι,** *bw. en vrz. met gen.*, tegenover, in tegenwoordigheid van.

ἐν-αντίβιον, *bw.*, met geweld tegenstrevend, vijandelijk.

ἐναντιόομαι (*augm.* ἠναν-) [ἐναντίος]. **1.** tegenoverstaan, te gemoet komen; *v. d. wind* : tegenwaaien. — **2.** *overdr.* : *a*) zich verzetten tegen, tegenspreken, tegenwerken. — *b*) staan tegenover, zich onderscheiden van.

ἐν-αντίος, 3. — **I. 1.** met de voorzijde toegewend naar, tegenover staande, - liggend : οἱ ἐ. ἧστο, H., zat tegenover hem; *met beweging* : οἱ -η ἤλυθε μήτηρ, H., kwam hem te gemoet. — **2.** *zelfst. g.* : ἐκ τοῦ -ου, van -, aan den tegenovergestelden kant. — **3.** *bw. en vrz. met gen.* : -ον, tegenover, in tegenwoordigheid van; *overdr.* : † in de oogen van, naar het oordeel van : δίκαιος -ον τοῦ θεοῦ.

II. *overdr.* : **1.** *a*) vijandelijk tegenover staande, vijandig, afkeerig. — *b*) *zelfst. g.* : οἱ -οι, de vijanden. — *c*) *bw. en vrz. met gen.* : tegenover, tegen. — **2.** *v. eigenschappen, handelingen enz.* : *a*) tegenovergesteld, tegenstrijdig. — *b*) *zelfst. g.* : τὸ -ον, τοὐναντίον, τὰ -α, τἀναντία, het tegendeel. — *c*) *bw.* : τοὐναντίον, integendeel.

ἐναντίωμα, *τό* [ἐναντιόομαι]. **1.** tegenstand. — **2.** tegenslag.

ἐναντίως, *bw.* [ἐναντίος], op tegenovergestelde wijze.

ἔναξα, *ao. v.* νάσσω.

ἐνάπηκα, *ion.* = ἐνάφηκα, *v.* ἐναφίημι.

ἐν-αποδείκνυμαι, zich laten zien te midden van, zich onderscheiden onder.

ἐν-αποθνῄσκω ● *en* **ἐν-απόλλυμαι** ● ergens omkomen.

ἐν-απονίζομαι, iets van het zijne ergens in afwasschen.

ἐν-άπτω ● vastmaken aan; *med.* : aan zich vastmaken, zich iets omhangen.

ἔναρα, *ων, τά.* **1.** wapenrusting aan een gesneuvelden vijand ontnomen. — **2.** *alg.* : oorlogsbuit.

***ἐν-αραρίσκω,** *alleen onz. v. h. part. pf.* ἐναρηρός, ingevoegd, bevestigd in.

ἐναργέως, *ion.* = ἐναργῶς. — **ἐναργής,** 2 [ἐν ἀργῷ (1. ἀργός), in het licht staande], *en* **ἐναργῶς,** *bw.* **1.** zichtbaar. — **2.** *overdr.* : duidelijk *voor d. geest.*

'Ενάρεες, *έων, οἱ,* Enareërs, *een Skuthische volksstam.*

ἐναρηρός, *z.* * ἐναραρίσκω.

ἐναρίζω [ἔναρα]. **1.** een gedooden vijand van zijn wapenrusting berooven. — **2.** *vd.* : in den slag dooden; *alg.* : dooden.

ἐν-αριθμέω. 1. onder iets tellen. — **2.** houden voor.

ἐναρίθμιος, 2 [ἐν ἀριθμῷ (ὤν)]. **1.** meegeteld, een getal aanvullend. — **2.** *overdr.* : in tel zijnde.

ἐν-αρμόζω ● *att.* **-όττω. 1.** *overg.* : *a*) invoegen in, aanpassen aan. — *b*) *overdr.*: αὑτὸν -ειν, zich in iem.s gunst dringen.— **2.** *onoverg.*: *a*) passen bij. — *b*) *overdr.*: behagen.

ἐναρμόνιος, 2 [ἐν ἁρμονίᾳ (ὤν)], overeenstemmend, harmonisch.

ἐν-αρμόττω, *z.* ἐναρμόζω.

ἐν-άρχομαι ● *med.*, beginnen.

ἐνάσθην, *ao. pass. v.* ναίω.

ἐν-ασκέω, oefenen in.

ἔνασσα, *ao. v.* ναίω.

ἔνατος, 3 [*vw.* ἐννέα], negende; τὰ -α, doodenoffer den negenden dag na een begrafenis.

ἐναυλίζω (*augm.* ἐνηυ-) [ἐν αὐλῇ], *act., gew. med., ook ao. pass.*: ergens zijn leger hebben; *vd.*: zich ergens ophouden, ergens overnachten.

1.**ἔναυλος,** ὁ [ἐν αὐλῷ (ὤν)]. **1.** beek, bergstroom. — **2.** *meton.*: bed van een rivier.

2.**ἔναυλος,** 2 [ἐν αὐλῷ]. **1.** bij de fluit klinkend. — **2.** *overdr.*: nog in de ooren klinkend.

3.**ἔναυλος,** ὁ [ἐν (*bw.*) αὐλή; *eig.*: verblijf ergens in], grot.

4.**ἔναυλος,** 2 [ἐν αὐλῇ (ὤν)], zich in een grot bevindend.

ἐν-αύω, ontsteken.

ἐν-αφίημι ● laten vallen -, werpen in.

ἐν-δαίω, aansteken in; *med.*: branden -, gloeien in.

ἔνδακρυς, υς, υ, *gen.* υος [ἐν δάκρυσι], in tranen, weenend.

ἐν-δατέομαι. 1. verdeelen; *pass. v. pijlen*: naar alle kanten afgeschoten worden. — **2.** *overdr.*: een voor een opnoemen.

ἐνδεής, 2 (*onz. mrv.* -εᾶ) [2. ἐνδέω]. **1.** behoeftig, gebrek lijdend: πολλῶν ἐ. — **2.** (*dikw. comp.*): *a*) onvolledig, onvolmaakt, gebrekkig. — *b*) onvolmaakt in vergelijking met anderen, achterstaande bij, zwakker, geringer. — **ἔνδεια,** ἡ, behoefte, gebrek, tekort.

ἐν-δείκνυμι ● **1.** toonen. — **2.** *overdr.*: *a*) aanwijzen; *inz.*: gerechtelijk aangeven; *vd.*: aanklagen.— *b*) *med.*: iets van het zijne laten zien, blijk geven van, bewijzen, kond doen, doen begrijpen: εὔνοιαν -υσθαι; *inz.*: zich verklaren; pronken met. — *c*) uiteenzetten. — **ἔνδειξις,** εως, ἡ. **1.** het toonen. — **2.** *overdr.*: aangifte; *vd.*: *een bepaalde soort v.* aanklacht.

ἕν-δεκα, *onverb.*, elf. — οἱ ἕ.: *a*) de Elfmannen. — *b*) † de elf apostelen. — **ἑνδεκάπηχυς,** υς, υ, *gen.* εος [ἕνδεκα πήχεων], elf el lang. — **ἑνδέκατος,** 3, elfde.

ἐν-δέκομαι, *z.* ἐνδέχομαι. — **ἔνδεκτον** (*alleen onz.*) [*verbaaladj. v.* ἐνδέχομαι], mogelijk.

ἐνδελεχής, 2 [ἐν, *vw.* δολιχός] *en* **ἐνδελεχῶς,** *bw.*, onafgebroken.

ἐνδεξιόομαι, rechts om iets heen gaan, *of* met de rechterhand aanraken. — **ἐνδέξιος,** 3 [ἐν δεξιᾷ]. **1.** *a*) zich rechts bevindend. — *b*) *bw.* -α [*onz. mrv.*; *z.* ἐν, A, II, 2], (van links) naar rechts. — **2.** *meton.*: van goede voorbeteekenis.

ἐν-δέχομαι ● *ion.* **-δέκομαι. I.** *in bedr. zin.* **1.** op zich nemen: ἐ. ταλαιπωρίας. — **2.** *overdr.*: *a*) aannemen *wat gezegd of voorgesteld wordt*, gelooven, goedvinden; *abs.*: toegeven.— *b*) *v. zaken*: toelaten: καθ' ὅσον φύσις -εται, voor zooveel de menschelijke natuur toelaat. — **II.** *in lijd. zin.* **1.** geoorloofd -, mogelijk zijn; *inz.* -όμενος, 3, mogelijk. — **2.** *onpers.*: het is geoorloofd, - mogelijk: καθ' ὅσον -εται, zooveel mogelijk.

1.**ἐν-δέω** ● [1. δέω]. **1.** vastbinden aan, - in, inkluisteren. — **2.** *overdr.*: *a*) verstrikken: Ζεύς με ἐνέδησε ἄτῃ, H., verstrikte mij in verblinding. — *b*) binden, verplichten: ° ὅρκοις ἐνδησαμένη πόσιν, haar echtgenoot bindend door eeden.

2.**ἐν-δέω** ● [2. δέω]. **1.** *act. en med. met pass. ao.*: gebrek hebben aan iets, τινός. — **2.** ontbreken: οὐδὲν ὑμῖν ἐνδεήσει; *onpers.*: πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ, er ontbrak hem veel.

ἐνδεῶς, *bw.* [ἐνδεής], ontoereikend, gebrekkig.

ἔν-δηλος, 2, duidelijk, openbaar.

ἐνδημέω, in een land gevestigd zijn. — † **ἐνδημία,** ἡ, het wonen in. — **ἔνδημος,** 2 [ἐν δήμῳ (ὤν)], inlandsch.

ἐν-διαιτάομαι, *ion.* **-έομαι,** ergens wonen, - blijven.

ἐν-διατάσσω, ergens opstellen.

ἐν-διατρίβω ● *overg. met* χρόνον, *en onoverg.* [χρόνον, βίον], zijn tijd -, zijn leven ergens -, - met iets doorbrengen, verwijlen bij.

†**ἐνδιδύσκω** [*inchoativum v.* ἐν-δύω], iem. een kleed aandoen; *med.*: aandoen.

ἐν-δίδωμι ● **I.** *overg.* **1.** *a*) in de hand geven, overhandigen, overgeven, aanbieden: ἐ. τινι ἔκπωμα, een beker; ἐ. τινα τοῖς πολεμίοις. — *b*) *vd.*: uit de hand geven, laten schieten: ἐνδοῦναι τὸν πόδα, den schoot *v. een zeil* vieren. — **2.** *overdr.*: *a*) ingeven, aan de hand doen: ἐ. τινι πρόφασιν. — *b*) blijk geven van: δικαιοσύνην ἐ. — *c*) toelaten, toegeven.— **II.** *onoverg.*: -όναι [ἑαυτόν], toegeven, zwichten: ἐ. τῇ τῶν πλειόνων γνώμῃ, voor de meerderheid.

***ἐν-δίημι** (*alleen 3 mrv. impf.* ἐνδίεσαν,

H.) [*vw.* δίεμαι], aandrijven, ophitsen.

ἔνδικος, 2 [ἐν δίκῃ (ὤν)], binnen het recht blijvend. — **1.** *v. pers.* : rechtvaardig. — **2.** *v. zaken* : *a*) rechtmatig, rechtvaardig.— *b*) *soms* : waar. — **ἐνδίκως,** *bw.* **1.** met recht, rechtvaardig. — **2.** natuurlijk.

ἔνδινα, *ων, τά* [ἔνδον], ingewanden.

ἔνδιος, 2 [ἐν δίῳ (ὤν), in het stralende, in het helder licht], 's middags geschiedend, - komend.

ἐνδίφριος, 2 [ἐν δίφρῳ (ὤν)], op dezelfde bank zittend, tafelbuur.

ἔνδοθεν, *bw. en vrz. met gen.* [ἔνδον, -θεν]. **1.** van binnen uit : ° ἔ. στέγης, uit de tent *komen*. — **2.** *met verzw. beteek. v. -θεν* : er in, in, binnen: ἔ. αὐλῆς, H., in den voorhof. — **ἔνδοθι** [ἔνδον, -θι] = ἔνδον.

ἐν-δοιάζω, twijfelen, aarzelen.

ἐνδομάχας, *α, m. bvn., dor.* [ἔνδον μαχόμενος], *v. een haan* : die (alleen) binnen *h. kippenhok* vecht.

ἐνδόμυχος, 2 [ἔνδον, μυχός], in het binnenste schuilend.

ἔνδον. 1. *bw.* : *a*) binnenshuis : οἱ ἔ., de huisgenooten ; τὰ ἔ., de huiselijke aangelegenheden. — *b*) *alg.* : ergens in, binnen. — **2.** *vrz. met gen.* : in, binnen : Διὸς ἔ., H., in het paleis van Zeus; ἔ. αὐτοῦ, bij zichzelf, zichzelf meester, kalm.

ἔνδοξος, 2 [ἐν δόξᾳ (ὤν)], beroemd, roemvol.

ἐνδόσιμον, *τό* [ἐνδίδωμι], teeken om te beginnen.

ἐν-δουπέω, ergens in plompen.

ἐνδυκέως, *bw.*, met zorg, met ijver : ἐ. (gretig) ἐσθίειν, H.

ἔνδυμα, *τό* [ἐνδύω], kleeding.

Ἐνδυμίων, *ωνος, ὁ, lieveling der Maan.*

ἐν-δυναστεύω, heerscher -, machtig zijn bij, - te midden van.

ἐν-δύνω (*alleen pr. en impf.*) = ἐνδύομαι, *z.* ἐνδύω.

ἐνδυτός, 2 [*verbaaladj. v.* ἐνδύομαι], aangetrokken ; τὸ -ον, gewaad, kleeding : ° ὅπλων -ον, wapenrusting.

ἐν-δύω. I. *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao.*). **1.** in iets hullen. — **2.** *inz.* : iem. *een kleed enz.* aandoen, kleeden : στολὴν ἐ. τινά.— **II.** *onoverg.* (*2e ao. en pf. act.*) *en med.* **1.** ergens in gaan, binnendringen in. — **2.** *inz.* (*overg.* : *z.* δύω, B, II, 2) : zich ergens in steken, een kleed aandoen.

ἐνέγκαι, ἐνεγκεῖν, *1e en 2e ao. inf. bij* φέρω. — **ἐνεγκοῦ,** *2 enk. 2e ao. imper. med. bij* φέρω.

ἐν-έδρα, ἡ [*eig.* : het ergens in zitten], hinderlaag. — **ἐνεδρεύω,** zich in hinderlaag leggen, loeren op.

ἔνεδρος, 2 [ἐν (*bw.*) ἕδραν (ἔχων)], verblijvend -, wonend in.

ἔνεικα, *ao. bij* φέρω.

ἐν-ειλέω, wikkelen in, verstrikken.

ἔνειμα, *ao. v.* νέμω.

ἔνειμεν. 1. *ep. 1 mrv. ind. pr. v.* ἔνειμι. — **2.** ἔνειμε(ν), *3 enk. ao. ind. v.* νέμω.

ἔν-ειμι ● [εἰμί]. **1.** ergens in -, ergens bij zijn. — **2.** *overdr.* : *a*) in iem.s macht -, mogelijk zijn ; *vrl onpers.*: ἔνεστι, het is mogelijk ; *partic. abs.* ἐνόν, daar-, terwijl het mogelijk is, - was ; ἐκ (*z.* ἐξ, B, II, 2, *g*) τῶν ἐνόντων, naar mogelijkheid. — *b*) ergens geschreven staan : ἔνεστι ἐν τῷ ὅρκῳ.

ἐνείς, *εῖσα, ἕν, en* **ἐνεῖσθαι,** *v.* ἐνίημι.

ἕνεκα, -κεν, *ion. en* ° **εἵνεκα, -κεν,** *vrz. met gen.* (*staat gew. na zijn naamval*). **1.** *a*) *duidt de bedoeling aan* : ter wille van (*d. i.* om ... te verkrijgen *enz.*) : διὰ νόσον ἕνεχ' ὑγιείας τοῦ ἰατροῦ φίλος, omdat hij ziek is, om weer gezond te worden, houdt hij van den geneesheer ; ἐπορεύοντο ταύτῃ τῶνδε εἵνεκεν, ὅκως, HDT., zij gingen langs dien weg, met deze bedoeling, opdat... — *b*) *oorzaak* : om reden van, ter oorzake van : παίειν ἄνδρας ἕνεκεν ἀταξίας, wegens hun tuchteloosheid. — **2.** *in verzw. zin, om aan te duiden, met het oog op wien of waarop iets gezegd enz. wordt* : wat betreft, voor zooyer het op... aankomt : πάλαι ἂν εἵνεκά γε ψηφισμάτων ἐδεδώκει δίκην, als het op volksbesluiten aankwam, had hij sinds lang zijn straf.

ἐν-ελίσσω, *att.* **-ίττω,** inwikkelen, hullen in.

ἐν-εμέω, ergens in spuwen.

ἐνενήκοντα, *onverb.* [*1e lid vw.* ἐννέα], negentig.

ἐνένιπον, *2e ao. v.* ἐνίπτω.

ἐνεός, 3, stom, doofstom.

ἐνέπω *en* **ἐννέπω** (*slechts enkele vormen*), *f.* ἐνισπήσω, ἐνίψω, *2e ao.* ἔνισπον. — *A. V. impf.* ἔνεπον, ἔννεπον ; *2e ao. imper. enk.* ἔνισπες (*vgl.* ὑπό-σχες), *mrv.* ἔσπετε. — [*ἐν-σέπω ; *in verschillende vormen* : ἐνί (= ἐν) ; ἔσπετε, *uit* *ἔνσπετε]. — **1.** zeggen, verhalen, verkondigen ; ° ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι ἐμμένειν, ik zeg u -, ik beveel u bij die verordening te blijven. — **2.** spreken, iem. toespreken.

ἐν-εργάζομαι ● tot stand brengen in, inboezemen.

ἐνεργέω. 1. *onoverg.* : aan 't werk zijn

— **2.** *overg.*: bewerken, uitvoeren. — **ἐνεργός,** 2 [ἐν ἔργῳ (ὤν)], werkend, aan 't werk; *v. land*: vruchtdragend, *of*: bebouwd: πεδίον -όν, bouwland.

ἐν-ερείδω, steunen op; ergens in drukken.

ἔνερθε(ν). **I.** *bw.* **1.** van beneden; *inz.*: van uit de onderwereld: °πέμψατ' -θεν ψυχὴν ἐς φῶς. — **2.** *zonder beweging*: beneden; *inz.*: in de onderwereld: °οἱ -θεν νεκροί. — **II.** *vrz. met gen.* **1.** van onder: ° πέμπειν τι γῆς -θεν ἐς φάος, iets uit de onderwereld naar het daglicht sturen. — **2.** *zonder beweging*: *a*) onder: ° -θεν γῆς κείσομαι. — *b*) *overdr.*: ° ἐχθρῶν -θεν, onder de voeten van mijn vijanden.

ἔνεροι, ων, οἱ, de onderaardschen, *dooden en goden.* — **ἐνέρτερος,** 3 [*comp.*], dieper.

ἐνετή, ἡ [*vr. v.* ἐνετός], speld, gesp.

Ἐνετοί, ῶν, οἱ, Eneten, *volk in Paphlagonië.*

ἐνετός, 3 [*verbaaladj. v.* ἐνίημι; *eig.*: ingestoken], *overdr.*: (in een zaak betrokken; *vd.*:) (heimelijk) opgestookt.

ἐν-ευδαιμονέω, ergens gelukkig zijn, -leven.

ἐν-ευδοκιμέω, aanzien verwerven te midden van *een toestand.*

ἐν-εύδω, slapen in, - op.

ἐνεύναιος, 2 [ἐν εὐνῇ (ὤν)], zich in het ledikant bevindend; τὸ -ον, beddegoed.

ἐν-ευρίσκω ● vinden in.

ἔνευσα, *ao. v.* νεύω *en* 1. νέω.

ἐν-έφαγον, *2e ao. bij* * ἐν-έδω, vlug eten; *alg.*: eten.

ἐνεχθ-, *z.* φέρω.

ἐνέχυρον, τό [ἐν, ἐχυρός], pand, onderpand.

ἐν-έχω ● **I.** *overg.* **1.** houden -, bewaren in: χόλον ἐ. τινί, wrok tegen iem. koesteren. — **2.** terughouden -, vasthouden in; *pass.*: blijven steken, - hangen: *a*) *eig.*: ἐνέσχετο ἐν τοῖς τῆς νεὼς σκεύεσιν, hij raakte vast in het takelwerk van het schip. — *b*) *overdr.*: geboeid -, getroffen worden door: ἐν θώματι μεγάλῳ ἐνέσχετο, HDT., hij geraakte in groote bewondering; -εσθαι νόμῳ, getroffen worden door een wet. — **II.** *onoverg.* **1.** blijven steken -, vastraken in. — **2.** † *overdr.*: het op iem. voorzien hebben, iem. niet loslaten.

ἐνεών, *ion.* = ἐνών, *part. v.* ἔνειμι.

ἐν-ζεύγνυμι ● samenbinden.

ἐν-ηβάω, ergens jong -, - vroolijk zijn. — **ἐνηβητήριον,** τό, lustoord.

ἐνηείη, ἡ, vriendelijkheid, welwillendheid. — **ἐνηής,** 2, vriendelijk, welwillend.

ἐν-ῆμαι, zitten in, - op.

ἐνήνεγμαι, *med.-pass. pf. v.* φέρω.

-ενήνοθε, *alleenstaande 2e pf. met beteek. v. h. pr.*, opstijgen in.

ἐνήνοχα, *2e pf. act. bij* φέρω.

ἐνήριθμος, *ion.* = ἐνάριθμος.

ἔνησα, *ao. v.* 2. *en* 3. νέω.

ἔνθα, *bw.* **I.** *aanwijzend.* **1.** *v. plaats*: *a*) *gew. zonder beweging*: daar, hier: ἔ. μὲν ... ἔ. δέ, hier ... daar; ἔ. καὶ ἔ., hier en daar. — *b*) *met beweging*: daarheen, hierheen; ἔ. καὶ ἔ., heen en weer. — **2.** *overdr. v. tijd en omstandigheden*: toen, daarop, dan, onder die omstandigheden. — **II.** *betr.* **1.** *v. plaats*: *a*) *gew. zonder beweging*: waar: ἔ. περ = ἔνθαπερ; ° γαίας (*partit. gen.*) ἔ., op een plaats der aarde waar. — *b*) *met beweging*: waarheen. — **2.** *overdr. v. tijd*: wanneer: ° ἔστιν ἔ., soms.

ἐνθά-δε, *bw.* **1.** *v. plaats*: *a*) daar, hier (= *vrl*: in deze stad, in dit land, op de bovenwereld): οἱ ἐ., de menschen van hier, *d. i.* uit deze stad, *of*: de levenden; *versterkt door* αὐτοῦ, juist op deze plaats. — *b*) *bij wkw. v. beweging*: hierheen, daarheen. — **2.** *overdr. v. tijd en omstandigheden*: nu, in dit geval.

ἐν-θακέω, zitten op. — **ἐνθάκησις,** εως, ἡ, het zitten in.

ἔνθα-περ, *betr. bw.*, juist waar (= *een versterkt* ἔνθα).

ἐνθαῦτα, *ion.* = ἐνταῦθα.

ἐνθεάζω [ἔνθεος] = ἐνθουσιάζω.

ἔνθεν, *bw.* **I.** *aanwijzend.* **1.** *v. plaats*: vanhier, vandaar: ἔ. μὲν ... ἔ. δέ, van deze ..., van gene zijde; ἔ. καὶ ἔ., van -, aan beide zijden. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: daarna, daarop, dan. — *b*) *v. afstamming*: γένος μοι ἔ. ὅθεν σοί, H., ik ben van hetzelfde geslacht als gij. — **II.** *betr.* **1.** *v. plaats*: vanwaar, waaruit. — **2.** *overdr.*, *v. oorsprong*: ° ἔδειξα ἔ. ἦ γεγώς, ik maakte mijn afkomst bekend.

ἐνθέν-δε, *bw.* **1.** *v. plaats*: vanhier, vandaar. — **2.** *overdr.*: *a*) *punt v. uitgang*: vanhier, vandaar. — *b*) *v. tijd*: van nu af, van toen af, daarop: τὸ ἐ. (*bw.*), daarna; ° τἀνθένδε (= τὰ ἐ.), wat daarop volgde, het verdere.

ἔνθεος, 2 [ἐν (*bw.*, in zich) θεὸν (ἔχων)], een god in zich hebbend, door een god bezield.

ἔνθετος, 2 [*verbaaladj. v.* ἐντίθημι], die geplaatst kan worden in.

ἐνθεῦτεν, *ion.* = ἐντεῦθεν.

ἔνθηρος, 2 [ἐν (*bw.*, in zich) θῆρας (ἔχων)]. **1.** vol wild. — **2.** verwilderd ; *v. een wond* : veretterd.

ἐν-θνήσκω ● **1.** sterven in. — **2.** *overdr.*: verstijven in.

ἐνθουσιάζω [ἔνθεος], van een godheid vervuld zijn, door een godheid bezield zijn, in geestvervoering -, buiten zichzelf zijn. — **ἐνθουσιασμός,** ὁ, geestvervoering, bezieling ; † *ook* : buitengewone opwinding. — **ἐνθουσιάω** [ἔνθεος] = ἐνθουσιάζω.

ἔνθρυπτον, τό, *een soort* gebak, *in wijn gedoopt.* — **ἐν-θρύπτω,** inbrokkelen.

ἐν-θρῴσκω ● springen in, - tegen, losspringen op.

ἐνθυμέομαι, ήσομαι, ἐνεθυμήθην, ἐντεθύμημαι [ἐν θυμῷ (ἔχειν)], ter harte nemen, overwegen, nadenken over : ἐ. τι, ἐ. τινος, ἐ. περί τινος. — **ἐνθύμημα,** τό, wat men overweegt, gedachte, uitvinding. — **ἐνθύμησις,** εως, ἡ, het overwegen, gedachte.

ἐνθύμιος, 2 [ἐν θυμῷ (ὤν)], ter harte gaand ; *inz.* : zorg -, wroeging verwekkend : -όν τι ποιεῖσθαι, van iets een gewetenszaak maken.

ἐν-θωρακίζω, van een harnas voorzien.

ἐνί = ἐν.

1.**ἔνι,** *na zijn naamval,* = ἐνί.

2.**ἔνι** [*h. bw.* ἐνί, *zonder koppelwoord gebruikt en met verschuiving v. h. accent*] = ἔνεστι, ἔνεισι.

ἐνί, *dat. m. en onz. v.* εἷς.

ἐνιαύσιος, 3 *en* 2, één jaar oud. — **ἐνιαυτός,** ὁ [*missch. uit* ἐνὶ αὐτῷ, op hetzelfde punt, op het punt van uitgang van den jaarkring]. **1.** jaardag. — **2.** *synekd.* : jaar : τοῦ -οῦ, jaarlijks.

ἐν-ιαύω, slapen te midden van.

ἐνιαχῆ, *bw.* [ἔνιοι, -χη], hier en daar.

ἐν-ιδρύω, oprichten in.

ἐν-ιζάνω, zich neerzetten in.

ἐν-ίημι ● **I.** *overg.* **1.** zenden -, laten gaan -, werpen in, - naar. — **2.** *overdr.* : *a*) *met acc. der zaak* : iem. iets instorten : ἐ. μένος, H., moed. — *b*) *met acc. v. d. pers.* : τὸν Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι, H., in leed dompelde.—**II.** *onoverg.* [τὸν ἵππον], den teugel vieren, losstormen op.

᾿Ενιῆνες, ων, οἱ, *ion.* = Αἰνιᾶνες.

ἐνι-κλάω, H. = ἐγκλάω.

ἔνιοι, αι, α [ἔνι οἵ = *Lat.* sunt qui], eenige.

ἐνίοτε, *bw.* [ἔνι ὅτε = ἔστιν ὅτε], soms.

᾿Ενιπεύς, έως, ὁ, *rivier in Thessalië.*

ἐνιπή, ἡ. **1.** verwijt. — **2.** bedreiging.

ἐνι-πλ- = ἐμ-πλ-.

ἐν-ιππεύω, rijden op.

ἐνι-πρήθω, H. = ἐμπρήθω.

ἐνίπτω, 2*e ao.* ἐνένιπον *en* ἠνίπαπον, uitschelden, berispen.

ἐνι-σκίμπτω, H. = ἐνσκίμπτω.

ἔνισπες, 2*e ao. imper. v.* ἐνέπω.

᾿Ενίσπη, ἡ, *stad in Arkadië.*

ἐνισπήσω, ἔνισπον, *z.* ἐνέπω.

ἐνίσσω (*alleen pr. en impf.*) = ἐνίπτω.

ἐν-ίστημι ● **I.** *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao.; med.*). **1.** plaatsen in, - op. — **2.** *overdr.*: inrichten, ondernemen, beginnen: ἀγῶνα ἐνίσταμαι, een proces instellen. — **II.** *onoverg.* (2*e ao., pf., plqpf.* ; *med.*). **1.** ergens gaan staan ; *pf.* : ergens staan, zich ergens bevinden. — **2.** *overdr.* : *a*) in een toestand komen : αὐτίκα ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν, HDT., dadelijk bij het aanvaarden der regeering. — *b*) in den weg treden, zich verzetten. — *c*) *v. een tijdruimte, v. gebeurtenissen* : begonnen zijn : ὁ ἐνεστὼς μήν, de loopende maand; ὁ τότ' ἐνστὰς πόλεμος, de toen uitgebarsten -, de toenmalige oorlog.

ἐν-ισχύω. 1. *onoverg.* : sterk worden in, - zijn in. — **2.** *overg.* : sterken.

ἐν-ίσχω, terughouden -, vasthouden in : τὸ πλοῖον -εται, raakt vast.

ἐνι-χρίμπτω = ἐγχρίμπτω.

ἐνίψω, *f. v.* ἐνέπω.

ἐν-ναίω ● **1.** ergens in wonen. — **2.** *overdr.*: °ἐ. κακοῖσι, in leed gedompeld zijn.

ἐννάκις, ἐνναχισ- = ἐναχ-.

ἐννέα, *onverb.* [ἐν-νέϝα ; *vw. Lat.* novem, *Ned.* negen], negen.

ἐννεάβοιος, 2 [ἐννέα βοῶν (ἄξιος)], negen runderen waard.

ἐννεα-καί-δεκα, *onverb.*, negentien.

ἐννεάκρουνος, 2 [ἐννέα κρουνοὺς (ἔχων)], met negen waterstralen (*v. een bron*). — **ἐννεάπηχυς,** υς, υ [ἐννέα πήχεων], van negen el. — **ἐννεάχιλοι,** αι, α [ἐ. χίλιοι], negen duizend.

ἔννεον = ἐνένεον, *impf. v.* ἐννέω.

ἐννεόργυιος, 2 [ἐννέα ὀργυιῶν], negen vademen lang.

ἐννέπω, *z.* ἐνέπω.

ἐννεσίη, ἡ [ἐνίημι], *ep.*, inblazing, raad.

ἐν-νεύω, toewenken.

ἐν-νέω, ergens in zwemmen.

ἐννέωρος, 2 [ἐννέα ὡρῶν]. **1.** negenjarig. — **2.** negen jaar lang.

ἐννήκοντα = ἐνενήκοντα.

ἐννῆμαρ, *bw.* [ἐννέα ἤματα], negen dagen lang.

ἐν-νοέω *en med.* **I.** in zijn geest opnemen. — **1.** opmerken, gewaarworden.— **2.** uitdenken, verzinnen. — **II.** in zijn geest hebben.— **1.***a*) overwegen, denken aan : ἐ. τὰ λεγόμενα. — *b*) met bezorgdheid overwegen, vreezen : ἐννοήσας μὴ οἱ πολέμιοι ἐπιθοῖντο τοῖς ὑποζυγίοις.— *c*) begrijpen. — *d*) *met h. bijbegrip v. willen* : van plan zijn : °-εῖς ἡμᾶς προδοῦναι. — **2.** begrijpen, inzien, meenen.

ἐννόησις, εως, ἡ [ἐννοέω], het nadenken, overleg. — **ἔννοια,** ἡ [*id.*]. **1.** het nadenken, overleg. — **2.** *meton.* (*gevolg*): begrip, denkbeeld.

ἔννομος, 2 [ἐν νόμῳ (ὤν)], binnen de perken der wet, wettelijk, wettig, rechtvaardig.

ἔννοος-ους, οος-ους, οον-ουν. **1.** [ἐν νόῳ (ὤν)], verstandig, bezonnen. — **2.** [ἐν νόῳ (ἔχων)], die begrijpt : ἔ. γίγνομαι ὅτι, ik begrijp dat ...

ἐννοσίγαιος, ὁ [ἔνοσις, γαῖα], aardschudder.

ἕννυμι, ἕσω, -εσα ; *med.* -έσομαι, ἑσάμην, εἷμαι *en* ἕσμαι. — *A. V.* (H.) ἕσσω, ἕσσα ; *med. ao.* ἑσσάμην, ἐεσσάμην, *3 enk. plqpf.* ἕεστο. — (*in proza alleen in samenst.*) — [*wrt.* Ϝες ; *vw. Lat.* vestīre, *Ned.* vest]. — **1.** bekleeden, omhullen. — **2.** *med.* : *a*) zich bekleeden -, zich omhullen met, aantrekken, *kleederen, wapenen* aandoen, zich hullen in. — *b*) *overdr.* : φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν, H., in zijn hart met kracht omkleed.

ἐννυχεύω, den nacht doorbrengen in, - op. — **ἐννύχιος,** 3 *en* 2, *en* **ἔννυχος,** 2 [ἐν νυκτὶ (ὤν)]. **1.** in den nacht, nachtelijk. — **2.** *overdr.* : in het rijk van den nacht : °-ίων (*zelfst. g.*) ἄναξ, koning der onderaardschen, *t. w. Hades.*

ἔννωσα, *ion.* = ἐνενόησα, *v.* ἐννοέω.

ἐνόδιος, 3 *en* 2 [ἐν ὁδῷ (ὤν)], zich op den weg bevindend.

ἐν-οικέω. 1. wonen in. — **2.** *overg.*: bewonen. — **ἐνοίκησις,** εως, ἡ, het bewonen.

ἐν-οικίζω, ergens vestigen.

ἔνοικος, 2 [ἐν οἴκῳ (ὤν)], wonend in ; ὁ ἔ., inwoner.

ἐν-οινοχοέω (*slechts een paar vormen*), *wijn* inschenken.

ἐνοπή, ἡ [ἐνέπω]. **1.** menschelijk geluid ; *inz.* : krijgsgeschreeuw, jammerkreten. — **2.** *overdr. v. zaken* : klank.

Ἐνόπη, ἡ, *stad in Messenië.*

ἐνόπλιος, 2 [ἐν ὅπλοις (ὤν)]. **1.** onder de wapenen, gewapend. — **2.** *met en, zelfst. g.* (ὁ), *zonder* ῥυθμός, de maat van den wapendans. — **ἔνοπλος,** 2 [*id.*], gewapend.

ἔνοπτρον, τό [ἐν ; *wrt.* ὀπ-, *vw.* ὄψομαι ; *eig.* : datgene, waarin men kijkt], spiegel.

ἐν-οράω ● *ion.* **ἐνορέω. 1.** *iets* aan -, *iets* in *iem. of iets* zien, - bemerken, *eig. en overdr.* — **2.** *met zeer verzw. beteek. v.* ἐν- : zien, bemerken.

ἔνορκος, 2 [ἐν ὅρκῳ (ὤν)]. **1.** *v. pers.* : door een eed gebonden. — **2.** *v. zaken* : door een eed bekrachtigd.

ἐν-όρνυμι ● doen ontstaan -, verwekken in, - bij.

ἐν-ορούω, aanstormen tegen.

ἔνορχος, 2, niet gesneden.

ἔνος, 3, oud : van het vorige jaar, van de vorige maand ; ἔνη καὶ νέα, *z.* νέος, II, 1, b.

ἑνός, *m. en onz. gen. v.* εἷς.

ἔνοσις, εως, ἡ, het schudden.

ἐνοσίχθων, ονος [ἔνοσις, χθών]. **1.** *m. bvn.*: aardschuddend, *epitheton v. Poseidoon.* — **2.** ὁ ἐ., de aardschudder, *Poseidoon.*

ἐν-ουρέω, wateren in.

ἐν-οφείλομαι, *pass.* : als schuld drukken op.

ἐν-οχλέω (*gew. dubbel augm.* : ἠνω-), lastig vallen, storen.

ἔνοχος, 2 [ἐνέχομαι]. **1.** vastgehouden in. — **2.** *overdr.* : onderworpen aan, vervallen in, schuldig : ἐ. βιαίοις, blootgesteld aan een aanklacht wegens geweld ; † ἐ. θανάτου, des doods schuldig.

ἐν-σείω ● **1.** *overg.* : *a*) schudden -, slingeren -, stooten in. — *b*) *overdr. v. klank* : ° in het oor drijven, doen weerklinken. — **2.** *onoverg.* : losspringen op.

ἐν-σημαίνομαι, *med.* : indrukken, inprenten : τύπον (indruk) ἐ. τινι.

ἐν-σκευάζω, toerusten, gereedmaken, bekleeden met.

ἐν-σκήπτω, slingeren in, - op.

ἐν-σκίμπτω, duwen tegen, - in.

ἐν-στάζω ● **1.** indruppelen. — **2.** *overdr.* : instorten, ingeven : ἐ. μένος (moed) τινί, H.

ἐνστάτης, ου, ὁ [ἐνίσταμαι ; *eig.* : die in den weg staat], tegenstander.

ἐν-στέλλω ● aankleeden.

ἐν-στηρίζω, vastzetten in.

ἐν-στρέφω, er in draaien.

ἐν-ταλαιπωρέω, ergens ongelukkig zijn.

ἐν-τάμνω, *ion.* = ἐντέμνω.

ἐν-τανύω, *ion.* = ἐντείνω.

ἔντασις, εως, ἡ [ἐντείνω], het spannen in; *inz.*: het inschrijven *v. een meetkundige figuur in een andere.*

ἐν-τάσσω ● *att.* -άττω, indeelen bij.

ἐνταῦθα, *bw.* **1.** *v. plaats*: *a*) hier, daar. — *b*) hierheen, daarheen. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: toen, hierop, daarop. — *b*) *v. wijze*: hierin, in dat geval. — **ἐνταυθί,** *bw.* [ἐνταῦθα, -ί] = *een versterkt* ἐνταῦθα. — **ἐνταυθοῖ,** *bw.* **1.** hier. — **2.** hierheen.

ἐνταφιάζω, begraven. — **ἐνταφιασμός,** ὁ, begrafenis. — **ἐντάφιος,** 2 [ἐν τάφῳ (δέον)]. **1.** bij de begrafenis behoorend. — **2.** *zelfst. g.*: *a*) τὸ -ον [εἷμα], lijkwade. — *b*) τὰ -α *en* † τὸ -ον [δῶρον], doodenoffer.

ἐν-τείνω ● **I. 1.** *a*) spannen in, - op, - over: χελώνῃ ἐ. χορδάς, snaren spannen op het schild van een schildpad. — *b*) bespannen: ἐ. θρόνον [ἱμᾶσιν], *de zitting v.* een zetel (met riemen) bespannen; τόξον -ασθαι, zijn (*med.*) boog bespannen. — *b*) *overdr.*: inpassen (*met de voorstelling v. uitstrekken*): *een meetkundige figuur in een andere* inschrijven: χωρίον (figuur) ἐς κύκλον ἐ.; in versmaat brengen: ἐ. [εἰς ἔπος] τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους. — **2.** (ἐν-, naar; *z.* ἐν, A, II, 2, a), uitstrekken naar, - tegen: πληγὰς ἐ. τινί, iem. (met uitgestrekten arm) slaan.

ἔντεκνος, 2 [ἐν (voorzien van) τέκνοις (ὤν)], kinderen hebbend.

ἐν-τελευτάω, ergens sterven.

ἐντελής, 2 [ἐν τέλει (ὤν)]. **1.** volledig. — **2.** voltooid, volmaakt.

ἐν-τέλλω ● (ἐν-, *z.* ἐν, A, II, 2, b), opdragen, bevelen.

ἐν-τέμνω ● **1.** insnijden, inbeitelen. — **2.** doorsnijden.

ἔντερον, τό [ἐν, -τερος]. **1.** darm. — **2.** *gew. mrv.*: ingewanden.

ἐντεσιεργός, 2 [ἔντεσι (*loc.*) ἐργαζόμενος], in het tuig werkend.

ἐντεῦθεν, *bw.* **1.** *v. plaats*: vanhier, vandaar. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: van nu af, hierop; van toen af, daarop. — *b*) *v. reden*: daarom. — **ἐντευθεν-ί,** *bw.* = *een versterkt* ἐντεῦθεν.

ἔντευξις, εως, ἡ [ἐντυγχάνω]. **1.** ontmoeting. — **2.** *meton.*: *a*) onderhoud. — *b*) *inz.*: verzoek.

ἔντεχνος, 2 [ἐν τέχνῃ], kunstig: ἔ. σοφία, technische behendigheid.

ἐν-τήκω ● **1.** *overg.*: doen smelten in, gesmolten ingieten. — **2.** *onoverg.* (*2e pf.* ἐντέτηκα): *a*) gesmolten vloeien in.— *b*) *overdr. v. gevoelens*: diep dringen in.

ἐντί, *dor.* = εἰσί, *v.* εἰμί.

ἐν-τίθημι ● **I. 1.** zetten -, leggen in. — **2.** *overdr.*: inbrengen, ingeven, inboezemen: φόβον ἐ. τινι; μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ, H., neem geen toorn op in uw (*med.*) hart, word niet toornig; μῦθον ἔνθετο θυμῷ, H., dat woord nam zij ter harte. — **II.** zetten -, leggen op.

ἐν-τίκτω ● ergens baren, - voortbrengen, *eig. en overdr.*

ἔντιμος, 2 [ἐν τιμῇ (ὤν)]. **1.** in eere, geëerd, geacht: οἱ -οι, de aanzienlijken, de voorname lieden. — **2.** kostbaar, waardevol.

ἔντο, H., *3 mrv. 2e ao. ind. med. v.* ἵημι.

ἔντοθεν, *bw.* = ἔντοσθεν.

ἐντοίχιος, 2 [ἐν τοίχῳ (ὤν)], zich op den muur bevindend: τὰ -α, muurschilderingen.

ἐντολή, ἡ [ἐντέλλω], opdracht, bevel.

ἐντομή, ἡ [ἐντέμνω], het houwen. — **ἔντομος,** 2 [*id.*], ingesneden; τά -α, offerdieren, slachtoffers.

ἔντονος, 2 [ἐντείνω]. **1.** gespannen. — **2.** *overdr.*: zich inspannend, krachtig.

ἔντοπος, 2 [ἐν τόπῳ (ὤν)]. **1.** zich op een zelfde plaats bevindend. — **2.** inheemsch; ὁ ἔ., bewoner.

ἔντος, τό, *gew. mrv.* **1.** gereedschap.— **2.** *inz.*: wapen, wapenrusting.

ἐντός. I. *bw.*: daarin, binnen: ἐ. ἐέργειν, H., insluiten. — **II.** *vrz. met gen.* **1.** *v. plaats*: *a*) binnen, in het bereik van: ἐ. τείχους. — *b*) aan dezen kant van: ἐ. Ἅλυος ποταμοῦ, ten westen van de Halus. — *c*) *zld.*: tusschen: ἐ. τῶν πρῴρέων καὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, HDT., tusschen de voorstevens en de kust. — **2.** *overdr.*: *a*) ἐ. ἑωυτοῦ, HDT., zichzelf meester, kalm (*vgl. Ned.*: buiten zichzelf zijn). — *b*) *v. tijd*: binnen: ἐ. οὐ πολλοῦ χρόνου.

ἐντοσ-θε(ν), *bw. en vrz. met gen.* = ἐντός.

ἐν-τρέπω ● **1.** omwenden: -ουσι τὰ νῶτα, slaan op de vlucht. — **2.** *gew. overdr.*: *a*) tot inkeer -, tot andere gevoelens brengen; *med.*: omgekeerd -, geroerd worden. — *b*) *med.*: aarzelen (*zld.*). — *c*) *med.*: zich storen aan, omzien naar, ontzien: τῶν φίλων μηδὲν -όμενος.

ἐν-τρέφω ● opvoeden in.

ἐντρεχής, 2, geoefend -, ervaren in. — **ἐν-τρέχω** ● **1.** loopen in. — **2.** *overdr.*: zich gemakkelijk bewegen in.

ἐντριβής, 2 [*eig.*: aan iets gewreven], *overdr.* (*voorstelling v. d. toetssteen*), beproefd, ervaren. — **ἐν-τρίβω** ● **1.** *met acc. der zaak*: *a*) wrijven op. — *b*)

overdr.: *iem. iets* toedienen: κονδύλους (vuistslagen) ἐ. τινί. — **2.** *met acc. v. d. pers.*: inwrijven; *inz.*: blanketten. — **ἔντριψις,** εως, ἡ, het inwrijven; *inz.*: het blanketten.

*__ἐντροπαλίζομαι__ (*alleen part. pr.*) [*freq. v.* ἐντρέπομαι], zich herhaaldelijk omkeeren. — **ἐντροπή,** ἡ [ἐντρέπομαι], *overdr.*: ontzag, eerbied (*z.* ἐντρέπω, 2, c).

ἔντροφος, 2 [ἐντρέφω], opgevoed -, opgegroeid in; ὁ ἔ., kweekeling.

ἐν-τρυφάω. **1.** zwelgen in. — **2.** *meton.*: overmoedig zijn: τινί, jegens iem.; *pass.*: voor den gek gehouden worden.

ἐν-τυγχάνω ● **1.** toevallig ontmoeten, aantreffen, stooten op: ὁ ἐντυχών, de eerste de beste. — **2.** *a*) (met opzet) ontmoeten, een bijeenkomst hebben met. — *b*) omgaan -, spreken met; aanwezig zijn bij.

ἐν-τυλίσσω, inwikkelen.

ἐντύνω [*vw.* ἔντος], gereedmaken, uitrusten: ἐ. ἀοιδήν, H., een zang aanheffen.

ἐντυπάς, *bw.*, *missch.*: gehurkt.

ἐντύω (*alleen impf.*) = ἐντύνω.

Ἐννάλιος, ὁ [Ἐνυώ], de strijdzuchtige. — *a*) *epitheton v. Ares.* — *b*) *andere naam v. Ares.*

ἐν-υβρίζω, overmoedig behandelen.

ἔνυδρος, 2. — **1.** [ἐν ὕδατι (ὤν)], in het water levend. — **2.** [ἐν (*bw.*, in zich) ὕδωρ (ἔχων)], waterrijk.

ἔνυξα, *ao. v.* νύσσω.

ἐνυπνιάζω *en med.* († -άσθην *met mediale beteek.*) [ἐνύπνιον], droomen. — **ἐνυπνιαστής,** οῦ, ὁ, droomer.

ἐνύπνιον, τό [*onz. v.* ἐνύπνιος]. **1.** droomgezicht. — **2.** *alg.*: droom. — **ἐνύπνιος,** 2 [ἐν ὕπνῳ] *en* **ἔνυπνος,** 2 [*id.*]. **1.** in den droom geschiedend, - verschijnend. — **2.** *bw.* -ιον, in den slaap.

Ἐννώ, όος-οῦς, ἡ, *godin v. d. oorlog.*

ἐνφ- = ἐμφ-.

ἐνχ- = ἐγχ-.

ἐνωμοτάρχης, ου, *en* **-αρχος,** ὁ, enomotarch, aanvoerder eener enomotie. — **ἐνωμοτία,** ἡ, enomotie, eedgenootschap, *de kleinste afdeeling v. h. Spartaansch leger* (*in de Anabasis, 25 man*). — **ἐνώμοτος,** 2 [ἐν, ὄμνυμι], beëedigd.

ἐνῶπα, *bw.* [ἐν (*z.* ἔμβραχυ) ὦπα (*acc. v.* ὤψ)] *en* **ἐνωπαδίως,** *bw.*, in het gezicht.

ἐνωπή, ἡ [ἐν ὦπα (*z.* ἐνῶπα)]. **1.** aangezicht. — **2.** *bw.* -ῇ [*datief*], vóór het aangezicht, openlijk.

ἐνώπιος, 2 [ἐνῶπα]. **1.** wat vóór de oogen is, zichtbaar. — **2.** τὰ -α, de beide zijwanden der voorhal, *welke de binnenkomende vóór de oogen heeft.* — **3.** *bw. en vrz. met gen.* -ιον: *a*) ten aanschouwen van, in tegenwoordigheid van. — *b*) *overdr.*: in de oogen van, naar het oordeel van: •† μέγας -ον Κυρίου.

ἐξ, *vóór medekl.* **ἐκ**; *na zijn naamval*: ἔξ, ἔκ [*vw. Lat.* ex], uit het inwendige van (*tgst.* ἐν; *t. ond. v.* ἀπό; *z. a.*).

A. *bw.* (*dikw. is het onzeker, of* ἐξ *nog een afzonderlijk bw. is, zooals h. oorspr. gebruik was, dan wel tmesis moet aangenomen worden*).

I. naar buiten, uit: ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, H., zij wierpen de ankersteenen uit.

II. *in samenst.* **1.** *verwijdering*: *a*) *van iets anders verwijderend*: uit-, weg-, er uit: ἐξ-άγω. — *b*) *de deelen v. iets van elkaar verwijderend*: uit-: ἐκ-τανύω. — **2.** *overdr.*: *a*) ten einde toe, geheel en al (*vgl. Ned.*: *een boek* uit*lezen*): ἐκπληρόω, ἐξ-ανύω. — *b*) ten volle, grondig, goed: ἐκ-λογίζομαι. — *c*) *dikw., vrl in h. drama, heeft dit voorvoegsel zijn versterkende kracht verloren.*

B. *vrz. met gen.*

I. *v. ruimte.* **1.** uit het inwendige van, uit: Ξέρξης ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀπεχώρει, kwam terug uit...; *fig.*: ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου, H., hij ontwaakte uit zijn slaap; uit het midden van *een menigte.* — **2.** *a*) *richting waaruit*: van af, van op (= ἀπό): ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας, H., hij sneed het haar van den kop der schapen; *een bergketen loopt* ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν; *dikw. met een wijze v. voorstelling, die van de onze afwijkt*: ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα, H., hij hing de lier aan een pen (*vgl. Lat.*: pendēre ex arbore); Ἥρη δ' εἰσεῖδε στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο, H., *d. i.* zij keek van op den Olumpos, waar zij stond; *in uitdrukkingen, waar de handeling beschouwd wordt als geschiedende op een lijn, die v. een afgelegen punt naar d. toeschouwer loopt*: ἐκ δεξιᾶς, aan de rechterhand (*vgl. Lat.* a dextra). — *b*) buiten: ἐκ βελέων, H., buiten schot.

II. *overdr.* **1.** *v. tijd*: *a*) van ... af, sinds: ἐκ πολλοῦ χρόνου *en* ἐκ πολλοῦ [χρόνου], sinds lang; ἐξ ἀρχῆς, van den beginne af; ἐξ οὗ, sinds; ἐκ νυκτός, na (het begin van) den nacht, des nachts (*vgl.* ἀπό, B, II, 1). — *b*) onmiddellijk na: δέχεται (*onoverg.*) κακὸν ἐκ κακοῦ, H., de eene ramp volgt op de andere. — **2.** *punt van uitgang*: *a*) *overgang uit een toestand in een anderen*: van: ἐλεύθερος ἐκ δούλου γεγονώς. — *b*) *oor-*

zaak, aanleiding: door, uit: ° ἐκ φόβου γλῶσσαν ἐγκλήσας ἔχει, uit vrees houdt hij zijn tong in banden. — *c*) *oorsprong, afstamming*: ξεῖνος ἐκ Τάφου, H., gastvriend uit Taphos; ° ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως. — *d*) *stof, werktuig*: ἐκ ξύλων ποιεῖν πλοῖα. — *e*) *handelende pers., vrl bij pass. wkw.* (*nadrukkelijker dan* ὑπό): door: πόλεις ἐκ βασιλέως δεδομέναι; ° θανεῖν ἔκ τινος. — *f*) *partitief*: uit, onder: ° ἐκ πολλῶν μόνος. — *g*) op grond van, uitgaande van, overeenkomstig: ἐκ τῶν ἔργων τινὰ κρίνειν; ἐκ τῶν ὁμολογουμένων τι σκοπεῖν, op grond der stellingen, waarover men het eens is, een verder punt bespreken. — *h*) *wijze*: ἐκ τοῦ δικαίου, op eerlijke wijze (*voorstelling*: door middelen die men op h. gebied v. h. eerlijke gaat halen); ἐκ τρόπου τοιούτου, op deze wijze.

ἕξ, *onverb. tlw.* (*in samenst. soms* **ἑξα-**, *naar analogie v.* τετρα-, ἑπτα-; *vóór* κ *en* π: ἑκ-) [*vw. Lat.* sex, *Ned.* zes; → *Ned.* hexa*meter enz.*], zes.

ἐξ-αγγέλλω ● 1. uit een plaats (naar een andere) boodschappen, berichten; *dikw. met h. bijbegrip v.* verraden. — 2. *a*) openbaren, verkondigen, vertellen. — *b*) *med.*: iets van het zijne -, uit eigen beweging verklaren; *inz.*: beloven.

ἐξ-άγγελος, ὁ, bode; *in h. drama*: bode *die verhaalt wat binnenshuis gebeurd is.*

ἐξαγίζω [ἐξ, ἄγος], als vervloekt wegjagen. — **ἐξάγιστος**, 2, vervloekt, dat niet mag uitgesproken worden.

ἐξ-άγνυμι ● uitbreken, verbrijzelen.

ἐξ-αγορεύω. 1. uitspreken, doen kennen. — 2. *inz.*: verklappen, verraden.

ἐξ-αγριαίνω. 1. wild maken. — 2. *overdr.*: toornig maken, verbitteren; *pass.*: toornig worden.

ἐξ-άγω ●

A. (ἐξ-, er uit, weg-). I. *overg.*: naar buiten brengen, - halen. — 1. *a*) wegbrengen uit: ἐ. στρατόν, laten uitrukken; τύμβον ἐ. ἐκ πεδίου, H., een grafheuvel doen rijzen uit de vlakte. — *b*) *inz.*: *a*) uitvoeren, naar het buitenland verkoopen. — *β*) buiten zijn vorigen omvang brengen, uitbreiden: ὁ περίβολος (ringmuur) ἐξήχθη τῆς πόλεως. — 2. *overdr.*: buiten zekere grenzen brengen, verleiden: ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον. — II. *onoverg.*: -ειν [ἑαυτόν, στρατόν], uit iets gaan, uitrukken, te velde trekken.

B. (ἐξ, ten einde toe), tot het eind -, tot het doel leiden.

ἐξ-άδελφος, ὁ, broederszoon, neef.

ἐξ-ᾴδω ● uitzingen, zijn laatsten zang zingen.

ἐξ-αείρω, *ion.* = ἐξαίρω.

ἑξαετής, 2 [ἕξ (*z. a.*) ἐτῶν], zes jaren durend; *bw.* ἑξάετες, zes jaren lang.

ἐξ-αιμάσσω, *att.* -άττω, het bloed er uit doen springen.

ἐξ-αίνυμαι, *dep.* 1. uit-, weg-, ontnemen. — 2. *overdr.*: ἐ. θυμόν, H., het leven ontnemen.

ἐξαίρεσις, εως, ἡ [ἐξαιρέω], het uitnemen. — **ἐξαιρετός**, 3 [*verbaaladj. v. id.*], die uitgenomen kan worden. — **ἐξαίρετος**, 2 [*id.*], er uit genomen. 1. uitgekozen, uitgelezen; *vd.* uitstekend, voortreffelijk. — 2. *overdr.*: uitgezonderd; αὐτῷ -όν ἐστιν ..., hij bezit het voorrecht...

ἐξ-αιρέω ● ergens uitnemen.

I. *alg.* 1. λίθον ἐ.; τὰ ἱερὰ ἐξῃρημένα, de ontweide offerdieren; φαρέτρης ἐξείλετο ὀϊστόν, H., uit zijn koker nam hij (voor zich, *med.*) een pijl; τὰ ἀγώγιμα -ούμενοι, hun (*med.*) lading lossend; uit een gevaar wegnemen, bevrijden. — 2. *overdr.*: uit den geest wegnemen: -εῖν ἀλλήλων τὴν ἀπιστίαν, het wederzijdsch wantrouwen verdrijven; *med.*: uit zijn geest wegnemen, buiten beschouwing laten, vergeten.

II. *inz.* 1. *a*) kiezend ergens uitnemen, uitkiezen; *vd. ook*: voor de goden uitkiezen, aan de goden wijden; *med.*: voor zich uitkiezen: -έομαί τινα εἰς ἐλευθερίαν, *vgl.* ἀφαιρέομαι. — *b*) *overdr.*: uitzonderen, een uitzondering maken. — 2. *a*) met geweld ergens uitnemen, ontrooven, innemen, veroveren; *vd.*: verwoesten; *med.*: voor zich ontrooven, buitmaken. — *b*) *overdr.*: ἐ. θυμόν, H., het leven benemen; ° θέσφατα ἐ., voorspellingen krachteloos maken, - te niet doen.

ἐξ-αίρω ● I. 1. omhoog heffen, - houden; doen opstaan. — 2. *a*) (optillen en) wegdragen, heenbrengen. — *b*) *med.*: voor zich opnemen, medenemen, verwerven. — II. *overdr.* 1. *overg.*: *a*) *met daden of woorden* verheffen, machtig maken, prijzen. — *b*) *hartstochten* opwekken: ° μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος, verwek geen hevigen toorn, word niet toornig; ° ἐλπίσιν κεναῖς ἐξαίρεσθαι, door ijdele hoop opgewekt worden. — 2. *onoverg.*: -ειν [ἑαυτόν], zich verheffen.

ἐξαίσιος, 2 *en* 3 [ἐξ αἴσης (ὤν), *eig.*: buiten -, tegen het behoorlijke] (*tgst.* ἐναίσιος). 1. bovenmatig, buitengewoon: ἄνεμος ἐ. — 2. slecht, onheilspellend. — 3. onredelijk.

ἐξ-αΐσσω ● te voorschijn springen.

ἐξ-αιτέω ● **1.** vragen, (dringend) afsmeeken, opeischen; *inz.*: de uitlevering eischen van, *een slaaf* opeischen ter foltering. — **2.** *med.*: *a*) voor zich vragen, door smeekbeden verkrijgen. — *b*) voor iem. om genade smeeken.

ἔξαιτος, 2 [ἐξαίνυμαι], uitgelezen, voortreffelijk.

ἐξ-αίφνης, *bw.*, plotseling, onverwacht.

ἐξ-ακέομαι. **1.** volkomen genezen, *iets kwaads* weer goedmaken. — **2.** *overdr.*: *a*) herstellen (*b. v. schoenen*). — *b*) *gew. v. zielstoestanden*: tot bedaren brengen.

ἑξάκις, *telbw.* [ἕξ], zesmaal. — **ἑξακισχίλιοι,** *αι, α,* zes duizend.

ἐξ-ακοντίζω. **1.** een speer werpen; *alg.*: een wapen werpen. — **2.** *overdr.*: haastig bewegen.

ἑξακόσιοι, *αι, α,* zeshonderd.

ἐξ-ακούω ● **1.** van verre hooren. — **2.** *alg.*: hooren, vernemen.

ἐξ-αλαόω, geheel blind maken.

ἐξ-αλαπάζω. **1.** geheel plunderen, verwoesten. — **2.** doen ontruimen, leeg maken.

ἐξ-αλείφω ● **1.** *a*) uitwisschen: ἐ. τινά ἐκ τοῦ καταλόγου, van de lijst schrappen; *overdr.*: ° ἐξαλείψασθαί τι φρενός, iets uit zijn (*med.*) geest wisschen. — *b*) vernietigen. — **2.** (ἐξ-, goed). *a*) *een muur* pleisteren. — *b*) *med.*: zich zalven.

ἐξ-αλέομαι *en* **ἐξ-αλεύομαι,** vermijden, ontwijken.

ἐξ-αλλάσσω ● *att.* **-άττω** (ἐξ-, uit een vorigen toestand). **1.** *overg.*: *a*) veranderen, ruilen, verruilen: ° ἐσθῆτα ἐ., van kleed veranderen. — *b*) *inz.*: van land veranderen: ° ἐ. Εὐρώπαν, Europa verlaten. — **2.** *onoverg.*: verschillen; *inz. in goeden zin*: zich onderscheiden.

ἐξ-άλλομαι ● ergens uit -, naar voren -, ergens af -, omhoog springen; *v. een paard*: steigeren.

ἐξ-αλύσκω = ἐξαλέομαι.

ἐξ-αμαρτάνω ● **1.** het doel missen. — **2.** *overdr.*: *a*) niet slagen. — *b*) dwalen, een misstap -, een zonde begaan; *pass.*: -ομένη πρᾶξις, verkeerde handeling. — **ἐξαμαρτία,** *ἡ,* misstap, zonde.

ἐξ-αμάω, afmaaien.

ἑξάμετρος, 2 [ἕξ (*z. a.*) μέτρα (ἔχων)], zesvoetig *vers.*

ἑξάμηνος, 2 [ἕξ (*z. a.*) μῆνας (μένων *en dgl.*)], zes maanden durend; ὁ ἑ. [χρόνος], halfjaar.

ἔξαμμαι, *pf. pass. v.* ξαίνω.

ἐξ-αναβαίνω, uit iets opstijgen naar.

ἐξ-αναγκάζω, dwingen.

ἐξ-ανάγω ● **1.** uit iets naar boven brengen. — **2.** *inz., med.*: zijn schip naar de volle zee brengen, in zee steken (ἐξ-, uit de haven; *ook*: buiten de slaglinie).

ἐξ-αναδύομαι *en 2e ao. act.* ἐξανέδυν, opduiken -, te voorschijn komen uit.

ἐξ-ανακρούομαι, van het land weg (ἐξ-) achteruit (ἀνα) roeien.

ἐξ-αναλίσκω ● **1.** geheel verbruiken, verkwisten. — **2.** te gronde richten, vernietigen.

ἐξ-αναλύω, geheel losmaken, bevrijden.

ἐξ-ανάπτω, van boven vastmaken aan, ophangen aan.

ἐξ-αναρπάζω, met geweld rooven.

ἐξ-αναφανδόν, *bw.*, openlijk, ronduit.

ἐξ-αναχωρέω, *uit een plaats* terugwijken.

ἐξ-ανδραποδίζω *en med.*, tot slaaf maken, in slavernij brengen.

ἐξ-ανευρίσκω, uitvinden, verzinnen.

ἐξ-ανέχομαι ● *med.*, op zich nemen, verdragen.

ἐξ-ανθέω. **1.** *a*) gaan bloeien. — *b*) *overdr., v. hoedanigheden*: ontluiken, zich vertoonen; *v. de zee*: zich met schuim bedekken. — **2.** uitbloeien.

ἐξάνθην, *ao. pass. v.* ξαίνω.

ἐξ-ανίημι ● **1.** *overg.*: *iem. of iets, dat vastgehouden is of als dusdanig gedacht wordt*, loslaten, laten heengaan, er uit drijven: φῦσαι ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι, H., blaasbalgen, die hun adem uitblazen; ° αἷμα ἐ., bloed laten vloeien *uit de keel v. h. slachtoffer*; ° ἀρὰς ἐ., verwenschingen uitbrengen. — **2.** *onoverg., overdr.*: afnemen, bedaren (*vgl.* ἀνίημι, B, II, 2, b).

ἐξ-ανίστημι ● **I.** *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao.*). **1.** doen opstaan: ° σ' ἕδρας (zetel) ἐκ τῆσδε ἐξαναστήσω. — **2.** *a*) doen (opstaan en) weggaan, wegjagen. — *b*) *vd.*: (de bevolking verdrijven en) verwoesten: πόλιν ἐ. — **II.** *onoverg.* (*2e ao., pf. en plqpf.*) *en med.* **1.** opstaan. — **2.** (opstaan en) heengaan, opbreken.

ἐξ-αντλέω. **1.** uitscheppen: ἐ. ὕδωρ. — **2.** *overdr.*: tot het eind dulden, uitstaan.

ἐξ-ανύτω *en* **-ανύω.** **1.** *v. zaken*: *a*) afmaken, ten einde brengen, voltooien; *abs.*: [ὁδόν], een weg afleggen; *vd.*: een plaats bereiken: ° ἐ. Στύγιον δόμον. — *b*) uitvoeren, volbrengen: βουλάς τινος ἐ., H., plannen uitvoeren. — **2.** *v. levende wezens*: afmaken, dood n.

ἑξαπάλαιστος, 2, *en* **-αστος,** 2 [ἕξ (*z. a.*) παλαιστῶν *en* -αστῶν], van zes handbreedten.

ἐξ-απαλλάσσω ● *att.* **-άττω. 1.** geheel bevrijden. — **2.** *act.* (*zld.*) *en pass.* : zich bevrijden.

ἐξ-απατάω (*med. f.* ήσομαι, *ook met lijd. beteek.*), bedriegen ; ἐ. τινὰ ὡς ..., iem. wijsmaken, dat. — **ἐξαπάτη,** ἡ, bedrog.

ἐξ-απαφίσκω ● *en med.*, bedriegen.

ἑξάπεδος, 2 [ἕξ (*z. a.*) ποδῶν], zes voet lang.

ἐξ-απεῖδον, 2e *ao. bij* *ἐξαφοράω, van verre zien.

ἑξάπηχυς, υς, υ [ἕξ (*z. a.*) πήχεων] = ἕξπηχυς.

ἐξαπίνης, *bw.*, eensklaps, haastig.

ἑξάπλεθρος, 2 [ἕξ (*z. a.*) πλέθρων], van zes plethren (*z.* πλέθρον).

ἐξ-αποβαίνω ● uit *een schip* afstijgen, aan wal gaan.

ἐξ-αποδίομαι, verdrijven.

ἐξ-αποδύνω, *zijn kleederen* uittrekken.

ἐξ-απόλλυμι ● **1.** *overg.* : geheel vernietigen. — **2.** *onoverg.* (2e *pf.* -απόλωλα) *en med.*, ergens uit verdwijnen, ondergaan, omkomen.

ἐξ-απονέομαι, ergens uit terugkeeren.

ἐξ-απονίζω, goed afwasschen.

ἐξ-αποστέλλω ● wegzenden.

ἐξ-αποτίνω, geheel boeten.

ἐξ-αποφθείρω ● geheel vernietigen.

ἐξ-άπτω ● **I. 1.** vastmaken -, -binden aan ; *med.* : aan zich vastmaken : *een kleed* omhangen, *een ring* aandoen *enz.* — **2.** *overdr.* : afhankelijk maken van; *med.* : zich toeleggen op. — **II. 1.** aansteken. — **2.** *overdr.* : aanvuren, ophitsen : ἐ. φιλοτιμίαν τινός, iem.s eerzucht.

ἐξ-αράομαι, vervloeken ; ° ἐ. ἀράς, verwenschingen uitstooten.

ἐξ-αράσσω ● uitslaan, *b. v. iem. een tand.*

ἐξ-αργέω, nalatig verrichten.

ἐξαργυρίζω [ἐξ, ἄργυρος], te gelde maken.

ἐξ-αριθμέω, door tellen uitmaken, tellen.

ἐξ-αρκέω ● voldoende -, toereikend zijn, volstaan ; *dikw. onpers.* : -εῖ μοι, het is genoeg voor mij. — **ἐξαρκούντως,** *bw.*, voldoende ; ἐ. ἔχω, tevreden zijn.

ἐξ-αρνέομαι, ontkennen, loochenen. — **ἔξαρνος,** 2, die ontkent, - loochent, - ontveinst : ἔ. εἰμί, ἔ. γίγνομαι.

ἐξ-αρπάζω, ont-, wegrukken, *inz.* : *uit een gevaar.*

ἐξ-αρτάω. 1. vastmaken aan ; *inz.* : iets hangen aan : ° περὶ σὸν ἐξαρτάομαι γένειον, ik hecht mij aan -, ik omvat uw kin (*v. een smeekeling*). — **2.** *overdr.* : afhankelijk maken van (*pass.* : afhangen van) : διηγήματα ἐ., verzinsels aan iets vastknoopen ; ἐξηρτημένον ἦν αὐτοῦ (was hem verknocht) τὸ πλῆθος ; ἐξηρτῆσθαι στρατόπεδον, een leger achter zich sleepen.

ἐξ-αρτύω, gereedmaken, uitrusten.

ἔξαρχος, 2, die begint, - aanheft; ὁ ἔ., voorzanger. — **ἐξ-άρχω** ● *en med.* **1.** beginnen, het eerst doen : ἐ. γόοιο, H., voorgaan met de weeklacht ; βουλὰς ἐ., H., het eerst een voorstel doen ; ° ἐ. ὅρκον, een eed voorzeggen. — **2.** *in de ritueele taal, med.* : voorbereiden : ° ἐξάρχεσθαι κανᾶ, de (gerste-)korven.

ἐξ-ασκέω. 1. goed oefenen. — **2.** goed in orde brengen, tooien, kunstig afwerken.

ἔξασμαι, *pf. pass. v.* ξαίνω.

ἐξ-αστράπτω, stralen, schitteren.

ἐξ-ατιμάζω, minachten, het voor onverschillig houden.

ἐξ-αυαίνω, verdrogen, doen opdrogen.

ἐξ-αυδάω, uitspreken.

ἐξ-αυλίζομαι, zijn kwartieren verlaten.

ἐξαυτῆς, *bw.* [ἐξ αὐτῆς, *t. w.* τῆς ὥρας], dadelijk.

ἐξ-αῦτις, *bw.*, wederom, een anderen keer.

ἐξ-αυχέω, zich beroemen, zich vleien met de hoop dat.

ἐξ-αφαιρέω ● *gew. med.* : (voor zich) ergens uitnemen.

ἐξ-αφίστημι ● *alleen onoverg.* (2e *ao.*, *pf. en plqpf.*) *en med.* **1.** zich verwijderen van. — **2.** *overdr.* : afstand doen *v. een meening* ; *een verzoek* afwijzen.

* **ἐξ-αφοράω,** *z.* ἐξαπεῖδον.

ἐξ-αφύω, *overdr.* : geheel uitputten, opmaken.

ἐξ-εγγυάω. 1. door het stellen van borgen vrijwaren voor *gevangenzetting.* — **2.** tegen borgstelling uitleveren.

ἐξ-εγείρω ● **1.** *overg.*: wekken — **2.** *onoverg.* (*pf. act.*), *med.* 2e *ao.* ἐξηγρόμην, *en pass.* : wakker worden.

ἐξ-έδρα, ἡ, buitengaanderij *met gelegenheid om te zitten.*

ἔξεδρος, 2 [ἐξ ἕδρας (ὤν)], zich buiten zijn woonplaats bevindend.

ἑξείης, H. = ἑξῆς.

1.**ἔξ-ειμι** ● [εἰμί]. **1.** afstammen van. — **2.** *gew. onpers.* ἔξεστι : het staat vrij, het is mogelijk, - geoorloofd : σοὶ ἔξεστι ἀνδρὶ (*door attractie voor* ἄνδρα) γενέσθαι ; *acc. abs. v. h. part.* ἐξόν, daar -, terwijl -, hoewel het mogelijk is (was), - geoorloofd is (was).

2.**ἔξ-ειμι** ● [εἶμι]. **1.** *a*) ergens uit gaan, weggaan. — *b*) *inz.*: te velde trekken. — **2.** *overdr.*: *a*) uit *een groepeering treden*: ἐ. ἐκ τῶν ἱππέων, uit de klasse der ridders. — *b*) overgaan tot: ° ἐ. εἰς ἔλεγχον, tot de proef. — *c*) *v. tijd en toestanden*: ten einde loopen, ophouden.

ἐξ-εῖπα, *1e ao., en* **ἐξ-εῖπον,** *2e ao.*, ronduit zeggen, verklaren, mededeelen; *soms*: verklikken.

ἐξ-είργω ● **1.** buiten *een ruimte* sluiten, verwijderen, uitsluiten. — **2.** *overdr.*: *a*) verhinderen, verbieden. — *b*) (*alleen pass.*), dwingen, noodzaken.

ἐξ-είρομαι, *ion.* = ἐξέρομαι.

ἐξέλασις, εως, ἡ, het verdrijven. — **ἐξ-ελαύνω** ● **1.** *a*) *overg.*: uitdrijven (*met of zonder geweld*), verdrijven: ὀδόντας γναθμῶν ἐ., H., de tanden uit de kaken slaan; *vaak*: verbannen. — *b*) *onoverg.*: ἐ. [ἵππον], uitrijden; ἐ. [στρατόν], uitrukken. — **2.** (*z.* ἐξ, A, II, 1, b), *v. metalen*: drijven. — **ἐξ-ελάω,** *ep.* = ἐξελαύνω.

ἐξ-ελέγχω. **1.** iets tegen iem. bewijzen, weerleggen, iem. *v. schuld enz.* overtuigen. — **2.** *alg.*: uitvorschen, onderzoeken.

ἐξ-ελευθεροστομέω, vrijpostig spreken.

ἐξ-ελίσσω ● *att.* **-ίττω.** **1.** ontrollen, loswikkelen. — **2.** *overdr.*: τῶν στενῶν ἐ. τὴν δύναμιν, het leger uit de engten wringen.

ἐξ-έλκω ● **1.** uit iets -, door iets heen trekken. — **2.** sleepen.

ἐξέμεν, *ep. f. inf. v.* ἔχω.

ἐξέμεν *en* **ἐξέμεναι,** *ep. 2e ao. inf. v.* ἐξίημι.

ἐξ-έμεω ● uitspuwen.

ἐξέμμορε, *z.* ἐκμείρομαι.

ἐξ-εμπολάω, *ion.* **-έω.** **1.** *a*) naar het buitenland verkoopen. — *b*) *overdr.*: verraden. — **2.** door handel verdienen.

ἐξ-εναρίζω. **1.** *een gesneuvelden vijand* de wapenrusting afnemen. — **2.** *op h. slagveld* dooden.

ἐξ-επᾴδω ● door tooverspreuken tot bedaren brengen.

ἐξ-επεύχομαι ● zich zeer beroemen op.

ἐξ-επίσταμαι ● goed weten, grondig -, van buiten kennen.

ἐξ-επίτηδες, *bw.*, met opzet, vlijtig.

ἐξ-εργάζομαι ● **I.** (ἐξ-, ten einde toe). **1.** *a*) verrichten, uitvoeren, voltooien: ἐ. ἔργον; ὁ ἐξειργασμένος, dader; ἐπ' ἐξειργασμένοις (*onz., pass.*), na verrichte daad, te laat; *fig.*: πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένος, (door de Armoede) afgewerkt ten opzichte van ..., *d. i.* deugdzaam geworden. — *b*) tot stand brengen, voortbrengen: μῖσος ἐ. — **2.** (*vgl. Lat.* conficere). *a*) afmaken, dooden. — *b*) *overdr.*: te gronde richten. — **II.** (ἐξ, ten volle, goed). **1.** goed bewerken: ἐ. γῆν. — **2.** *overdr.*: τέχνην ἐ., een kunst -, een handwerk uitoefenen.

ἐξ-έργω, *ion.* = ἐξείργω.

ἐξ-ερεείνω = 2. ἐξερέω.

ἐξ-ερείπω ● **1.** vellen. — **2.** *gew. onoverg.* (*2e ao.* ἐξήριπον), neervallen.

ἐξ-ερευνάω, uitvorschen, onderzoeken.

1.**ἐξ-ερέω-ῶ,** *f. bij een ongebr. pr.*: uitspreken, verklaren, bekennen.

2.**ἐξ-ερέω-ῶ** (*alleen pr.*) *en med.* (*id.*). **1.** uitvragen, ondervragen. — **2.** uitvorschen, doorzoeken.

ἐξ-ερημόω, ledig -, eenzaam maken, verwoesten: ° ἐ. γένος, een geslacht uitroeien.

ἐξ-έρομαι = 2. ἐξερέω.

ἐξ-έρπω ● **1.** er uit kruipen. — **2.** *overdr. v. een leger*: langzaam uit *een stad* aftrekken.

ἐξ-ερύκω, afwenden.

ἐξ-ερύω, uit iets trekken.

ἐξ-έρχομαι ● **I.** **1.** uit iets gaan, - komen: ἐ. οἴκου; *zld. met acc.*: ἐ. πόλιν. — **2.** *inz.*: *a*) vertrekken. — *b*) opbreken, uitrukken, te velde trekken. — **II.** *overdr.*: uit een toestand *in een anderen* komen. — **1.** ten slotte doen, - komen tot: ° ἐς χερῶν ἅμιλλαν ἐ., handgemeen worden. — **2.** worden, blijken te zijn: ° ἐ. σαφής, de waarheid sprekend. — **3.** *v. tijd*: voorbijgaan, verloopen, afloopen: ἐξεληλυθότος τοῦ μηνός, na het eind van de maand; ° κατ' ὀρθὸν ἐξελθεῖν, goed afloopen.

ἐξ-ερῶ, *z.* 1. *en* 2. ἐξερέω.

ἐξ-ερωέω, buiten *de baan* gaan.

ἐξεσία, ἡ [ἐξίημι], het uitzenden, gezantschap.

ἐξ-ετάζω. **1.** *a*) grondig onderzoeken, uitvorschen, keuren: ἐ. τινὰ πρός (in vergelijking met) τινα, iem. vergelijken met iem.; *inz.*: troepen monsteren.— *b*) ondervragen, in verhoor nemen. — **2.** *meton.*: (na onderzoek) erkennen, bevinden; *gew. pass.*: λέγων ἐξηταζόμην τὰ δέοντα, ik bleek te zeggen, wat noodig was.

ἐξέτασις, εως, ἡ [ἐξετάζω]. **1.** onderzoek; ἐ. γιγνομένη πρός τι, vergelijking. — **2.** *inz.*: monstering, wapenschouw. —

ἐξετασμός, ὁ [*id.*], onderzoek. — **ἐξεταστής,** οῦ, ὁ [*id.*], onderzoeker. — **ἐξεταστικός,** 3 [*id.*], in staat te onderzoeken, - te beoordeelen.

ἐξέτης, 2 [ἓξ ἐτῶν], zesjarig.

ἐξ-έτι, *vrz. met gen.* [*eig.*: sinds ... (en) nu nog], sinds.

ἐξ-ευλαβέομαι, zich goed in acht nemen voor, vermijden.

ἐξεύρεσις, εως, ἡ, het ontdekken. — **ἐξευρετέος,** 3, *verbaaladj. bij* ἐξευρίσκω. — **ἐξεύρημα,** τό, het uitgevondene, uitvinding. — **ἐξ-ευρίσκω** ● **1.** *a*) uitvinden, ontdekken. — *b*) *overdr.*: uitdenken, verzinnen. — **2.** bezorgen, verschaffen.

ἐξ-ευτελίζω, minachten.

ἐξ-εύχομαι ● **1.** zich luide beroemen. — **2.** vurig wenschen.

ἐξ-εφίημι, *med.*, bevelen.

ἐξ-έχω ● *onoverg.*: uitsteken.

ἐξ-ηγέομαι ● **I.** wegleiden uit, ergens heen brengen. — **II.** *overdr.* **1.** *a*) aan het hoofd staan van, besturen, aanvoeren, het opperbevel hebben. — *b*) als bestuurder iets doen. — **2.** voorgaan met woorden: *a*) voorzeggen. — *b*) aanraden. — **3.** *a*) uiteenzetten, beschrijven, verhalen.— *b*) *inz.*: een tekst verklaren: ἐ. ἃ Ὅμηρος λέγει. — **ἐξηγητής,** οῦ, ὁ. **1.** leider.— **2.** raadgever. — **3.** verklaarder *v. droomen enz.*; *inz. te Athene*: οἱ -αί, verklaarders van het sacraalrecht.

ἐξῄδη, *z.* ἔξοιδα.

ἑξήκοντα, *onverb.* [ἕξ, -κοντα], zestig. — **ἑξηκονταετής,** 2, *en* **-τούτης,** 2 [ἑ. ἐτῶν], zestigjarig.

ἐξ-ήκω ● **1.** ergens aangekomen zijn, een zeker punt bereikt hebben; ° ἐ. ὁδόν (*inwendig voorw.*), een weg afgelegd hebben. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd en toestanden*: verloopen -, voorbij zijn: ὁ χρόνος ἐξῆκεν. — *b*) *v. droomen, voorspellingen enz.*: uitkomen, in vervulling gaan.

ἐξήλατος, 2 [ἐξελαύνω], *met d. hamer* uitgeslagen, gedreven.

ἐξήλυσις, εως, ἡ [ἐξελθεῖν], uitweg.

ἐξῆμαρ, *bw.* [ἓξ ἤματα], zes dagen lang.

ἐξ-ημερόω, geheel tam maken; *v. land*: ontginnen. — **ἐξημέρωσις,** εως, ἡ. **1.** het tam maken, het ontginnen. — **2.** *overdr.*: het vriendelijk stemmen.

ἐξημοιβός, 2 [ἐξαμείβω], om te verwisselen.

ἔξηνα, *ao. v.* ξαίνω.

ἑξῆς [ἔχω]. **1.** *bw.*: samenhangend, aan één stuk (*z.* ἔχω, A, I, 2, b). *a*) *v. ruimte*: naast -, onmiddellijk achter elkaar, op een rij.— *b*) *overdr. v. tijd*: een voor een, daarop; † ἐν τῷ ἑ. [χρόνῳ], vervolgens. — **2.** *vrz. met gen. en dat.*: onmiddellijk na.

ἐξ-ηττάομαι, (geheel en al) onderdoen voor, overwonnen worden.

ἐξ-ιάομαι, volkomen genezen.

ἐξιδιόομαι [ἐξ, ἴδιος], zich geheel toeëigenen, in zijn macht brengen.

ἐξ-ιδρύω, doen neerzitten.

ἐξ-ίημι ● **1.** *overg.*: ergens uit laten gaan, laten heengaan, heenzenden; ° -ιᾶσι πάντα κάλων, zij vieren alle touwen; -ιεῖσι τὴν κεδρίην, HDT., zij laten de cederhars loopen; *med.*: -ίεμαι ἔρον, H., een verlangen uit zich verdrijven, - bevredigen. — **2.** *onoverg.*, *v een rivier*: -ιέναι [τὸ ὕδωρ], zich uitstorten.

ἐξ-ιθύνω, geheel recht maken.

ἐξ-ικετεύω, dringend smeeken.

ἐξ-ικνέομαι ● **1.** ergens aankomen, reiken tot, bereiken: θεῶν ἐξίκετο θώκους, H.; *inz.*: als smeekeling komen tot; *abs. v. projectielen*: reiken, dragen. — **2.** toereikend zijn.

ἐξ-ιλάσκομαι, met zich verzoenen.

ἕξις, εως, ἡ [ἔχω]. **1.** het bezitten: ἕ. ὅπλων. — **2.** (ἔχω, B, 1), wijze van zijn, gesteldheid *v. lichaam en ziel.*

ἐξίσης, *bw.* [ἐξ ἴσης] = ἐξ ἴσης; *z.* ἴσος.

ἐξ-ισόω. 1. *overg.*: *a*) gelijk maken; *pass.*: gelijk worden, - zijn. — *b*) *overdr.*: *een geschil* vereffenen. — **2.** *onoverg.*: zich gelijk toonen aan, handelen gelijk.

ἐξ-ίστημι ● **I.** *overg.* (*pr.*, *impf.*, *f.*, *1e ao.*), *overdr.*: buiten zijn gewonen toestand brengen: τοῦ φρονεῖν ἐ., van het verstand berooven; *ook zonder gen.*: † ἐξέστησαν ἡμᾶς, zij hebben ons verschrikt.— **II.** *onoverg.* (*2e ao.*, *pf.*, *plqpf.*) *en med.* **1.** *a*) ergens uit gaan, zich verwijderen: ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ. — *b*) *met acc.*: vermijden. — **2.** *overdr.*: *a*) afstand doen van, opgeven: ἐκστῆναι τῆς ἀρχῆς, van de heerschappij; ° ἐκστήσομαί σοι, ik zal u toegeven. — *b*) buiten zijn gewonen toestand geraken: *α*) ἐξίσταμαι τοῦ φρονεῖν; ἐξίσταμαι πρὸς τὸ χεῖρον, tot ondeugd vervallen. — *β*) *in verzw. zin* (*alleen in de Bijbelsche taal*): buiten zichzelf geraken *v. vrees, verbazing enz.*

ἐξ-ιστορέω, grondig onderzoeken, uitvragen.

ἐξ-ίσχω, ergens uit houden.

ἐξίτηλος, 2 [2. ἔξειμι]. **1.** *a*) snel heengaand, *o. a. van kleuren.* — *b*) *meton.*: licht zijn kleur verliezend, - verschietend. — **2.** *overdr* : *a*) zijn kracht verliezend, ontaardend. — *b*) uit het geheugen verdwijnend, in vergetelheid gerakend. — **ἐξιτητέον,** *verbaaladj. bij* 2. ἔξειμι.

ἐξ-ιχνεύω *en* **ἐξ-ιχνοσκοπέω,** het spoor van iets volgen, opsporen, najagen; *ook overdr.*

ἐξ-ογκόω. 1. doen zwellen. — **2.** *overdr., pass.*: *a*) opgeblazen -, trotsch zijn. — *b*) ° τὰ ἐξωγκωμένα, het geluk (*voorstelling v. volle zeilen*).

ἐξόδιος, 2 [ἔξοδος]. **1.** het heengaan betreffend. — **2.** *meton.* (*z.* ἔξοδος, II, 1, c): τὸ -ιον, slot *v. een drama.*

ἐξ-οδοιπορέω, ergens uit gaan.

ἔξ-οδος, ἡ. **I.** uitgang (*als plaats*). — **II.** *meton.* **1.** het uitgaan, het heengaan, vertrek, uittocht. — *inz.*: *a*) veldtocht, uitval. — *b*) optocht. — *c*) het heengaan van het koor *op h. eind v. een drama*; *door een verdere meton.*: slot van een drama. — **2.** *overdr.*: *a*) afloop, uitkomst : ἔ. τῶν λόγων, van ons onderhoud. — *b*) † levenseinde, dood.

ἔξ-οιδα, *pf. met beteek. v. h. pr.*, ἐξῄδη, *plqpf. met bet. v. h. impf.* [* εἴδω, III], goed weten.

ἐξ-οιδέω (ἐξ, A, II, 1, b), opzwellen.

ἐξ-οικέω, het land verlaten.

ἐξ-οικήσιμος, 2, bewoonbaar.

ἐξ-οικίζω. 1. uit zijn woonplaats (*huis, land*) verdrijven, verbannen. — **2.** ° ontvolken.

ἐξ-οιμώζω, in weeklachten uitbarsten.

* **ἐξ-οιχνέω** (*alleen 3 mrv. ind. pr., ion.*: νεῦσι), ergens uit gaan.

ἐξ-οίχομαι, ergens uit gegaan zijn.

ἐξ-ολεθρεύω, verdelgen.

ἐξ-ολισθάνω ● ergens uit glijden.

ἐξ-όλλυμι ● **1.** *overg.*: geheel verwoesten, vernietigen. — **2.** *onoverg.* (2e *pf.* ὄλωλα) *en med.*, vernietigd worden, te gronde gaan.

ἐξ-ομιλέω. 1. omgaan met. — **2.** *med.*: buitenshuis omgaan met, - zich bevinden te midden van.

ἐξ-όμνυμι ● *gew. med.*: onder eede afwijzen. — **1.** onder eede ontkennen. — **2.** *een ambt enz.* afwijzen, onder eede verklarend *dat men het niet kan waarnemen.*

ἐξ-ομοιόω. 1. geheel gelijk maken. — **2.** geheel gelijk worden, - zijn.

ἐξ-ομολογέω. 1. *act. en med.*: in iets toestemmen, beloven. — **2.** *med.*: *a*) toegeven, bekennen, erkennen. — *b*) † dankbaar erkennen, prijzen, loven. — **ἐξομολόγησις,** εως, ἡ, bekentenis.

ἐξ-ομόργνυμι ● **1.** af-, uitwisschen. — **2.** *med.*: *a*) iets van het zijne (*b. v. bloed*) afwisschen. — *b*) *overdr.*: besmettend mededeelen : ° ἐξομόρξει μωρίαν (waanzin) τὴν σὴν ἐμοί.

ἐξόν, *z.* 1. ἔξειμι, 2.

ἐξ-ονειδίζω. 1. beschimpen. — **2.** verwijten.

ἐξ-ονομάζω. 1. bij name noemen. — **2.** *alg.*: *a*) aanspreken. — *b*) *nog algemeener*: uitspreken, verkondigen.

ἐξ-ονομαίνω, bij name noemen.

ἐξονομακλήδην, *bw.* [ἐξ, ὄνομα, *wrt.* καλέω, -δην], bij name.

ἐξ-όπιθε(ν) = ἐξόπισθε. — **ἐξόπιν,** *bw.*, van achteren. — **ἐξ-όπισθε(ν). 1.** *bw.*: van achteren. — **2.** *vrz. met gen.*: achter.

ἐξ-οπίσω. 1. *v. plaats* = ἐξόπισθε. — **2.** *overdr. v. tijd*: later, in de toekomst.

ἐξ-οπλίζω, volledig bewapenen. — **ἐξοπλισία,** ἡ. **1.** volledige bewapening. — **2.** *meton.*: wapenschouwing.

ἐξ-οράω ● **1.** *a*) v. verre zien. — *b*) *alg.*: kijken (ἐξ-, uit zijn oogen) : μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν (*dat. v. werktuig*), H., zette groote oogen op. — **2.** ° *med., overdr.*: goed toezien.

ἐξ-ορθόω. 1. goed recht maken. — **2.** *overdr.*: goed richten.

ἐξ-ορκόω, doen zweren, beëedigen.

ἐξ-ορμάω. 1. *overg.*: *a*) naar buiten -, uitdrijven, - zenden ; *alg.*: vooruitdrijven, - doen gaan. — *b*) *overdr.*: aanzetten, aansporen. — **2.** *onoverg.*: ergens uit loopen, - komen ; *v. een leger*: opbreken.

ἐξ-ορμέω, buitengaats voor anker liggen.

ἔξορμος, 2 [ἐξ, ὅρμος], uitvarend.

ἐξ-ορούω, ergens uit springen.

ἐξ-ορύσσω, *att.* **-ύττω. 1.** uit-, opgraven. — **2.** *alg.*: uitrukken.

ἐξ-οστρακίζω, door stemming met scherven verbannen. — **ἐξοστρακισμός,** ὁ, verbanning door het schervengerecht.

ἐξ-ότου, *bw.* [ἐξ ὅτου], sinds.

ἐξ-οτρύνω, aansporen.

† **ἐξουθενέω** [ἐξ, οὐθείς]. **1.** voor niets achten, minachten. — **2.** met minachting bejegenen.

ἐξουσία, ἡ [1. ἔξειμι], het kunnen, het vermogen. — **I. 1.** recht -, verlof -, vrijheid om iets te doen, voorrecht : -αν

ποιεῖν τινί ἀπιέναι, het recht -, verlof geven om heen te gaan; ἀμελεῖν ἐ. γίγνεται = ἔξεστιν ἀμελεῖν. — **2.** *in ongunstigen zin* : teugelloosheid, willekeur. — **II. 1.** het in staat zijn te handelen : wettelijke macht, gezag, heerschappij. — **2.** *meton.* : *a)* † αἱ -αι, de machthebbers. — *b)* † machtsgebied. — **ἐξουσιάζω,** het recht hebben tot, macht hebben over.

ἐξ-οφέλλω, zeer vermeerderen.

ἔξοχα *en* **-ον,** *bw.*, *z.* ἔξοχος, 2. — **ἔξοχος,** 2 [ἐξέχω]. **1.** uitstekend, *eig. en overdr.* — **2.** *bw.* -ον *en* -α [*acc. onz. mrv.*], het meest, bij uitstek, boven de anderen.

ἕξπηχυς, υς, υ [ἓξ πήχεων], van zes el.

ἐξ-υβρίζω, overmoedig worden, - zijn.

* **ἐξ-υπανίστημι,** *alleen onoverg. 2e ao.* : σμῶδιξ μεταφρένου ἐξυπανέστη, H., een bloedige striem rees op (zwol) (ἀνα-) uit (ἐξ-) zijn rug onder (ὑπο-) de slagen.

ἐξ-ύπερθε, *bw.*, van boven.

ἐξ-υπηρετέω, geheel ten dienste staan van.

ἐξ-υπτιάζω, achteroverleunen.

ἐξ-υφαίνω ● afweven.

ἐξ-υφηγέομαι, vooropgaan.

ἔξω [*v.* ἐξ, *gelijk* εἴσω *v.* εἰς].
I. *bw.* **1.** *a)* buiten (*inz.* : *buiten h. huis, de stad, h. land*) : ἔ. εἶναι ; ὁ ἔ., hij die zich buiten bevindt : de afwezige, balling *enz.* ; τὰ ἔ., de zaken buiten het huis, de buitenlandsche zaken *enz.* — *b) overdr.* : ἔ. ἤ (*ion.*), behalve dat. — **2.** naar buiten (*inz.* : *uit h. huis, de stad, h. land*) : ἔ. χωρεῖν ; ἔ. βλέπειν.
II. *vrz. met gen.* **1.** *v. plaats* : *a)* buiten : ἔ. τῶν βελῶν, buiten schot; *fig.* : ἔ. ἑαυτοῦ, buiten zichzelf. — *b)* naar buiten : °γῆς ἔ. βαλεῖν, verbannen. — **2.** *overdr.* : *a)* buiten : ἔργα ἔ. τῶν ἀδίκων, daden vrij van onrecht. — *b)* met uitzondering van. — *c) v. tijd* : buiten : ἔ. τῆς ἡλικίας εἶναι, boven de dienstjaren zijn.

ἕξω, *f. v.* ἔχω.

ἔξω-θεν. 1. *bw. en vrz. met gen.* : van buiten. — **2.** (*met verzw. beteek. v.* -θεν) = ἔξω.

ἐξ-ωθέω ● **1.** verdrijven, weg-, uitstooten; *ook* : uittrekken : °γῆς ἐ., verbannen : ναῦν ἐ. (*uit de zee*) ἐς τὴν γῆν, doen stranden. — **2.** *overdr.* : ter zijde stellen, veronachtzamen.

ἐξώλεια, ἡ, volledige ondergang, verderf. — **ἐξώλης,** 2 [ἐξόλλυμι]. **1.** geheel vernietigd, - te gronde gericht. — **2.** *overdr.* : verdorven.

ἐξωμιδοποιΐα, ἡ [ἐξωμίδας ποιέω], het maken van onderkleeden. — **ἐξωμίς,** ίδος, ἡ [ἐξ ὤμου], onderkleed, *een χιτών, zóó gedragen, dat hij een schouder vrij liet.*

ἐξ-ωνέομαι. 1. los-, vrijkoopen. — **2.** afkoopen : κινδύνους ἐ.

ἐξώπιος, 2 [ἐξ * ὠπός (*gen. v.* ὤψ) ; *eig.*: uit het gezicht], afgezonderd.

ἔξωρος, 2 [ἐξ ὥρας]. **1.** (ὥρα, gunstig oogenblik) : *a)* ontijdig. — *b) overdr.* : misplaatst. — **2.** (ὥρα, bloeitijd), uitgebloeid.

ἐξώστης, ου, *m. bvn.* [ἐξωθέω], uitstootend : -αι ἄνεμοι, van den koers brengende -, tegenwinden.

ἕο, ἑο, ἑοῖ, *z.* 1. οὗ.

ἔοι, H., = εἴη, *v.* εἰμί.

ἔοιγμεν = ἐοίκαμεν. — **ἔοικα,** *z.* 1. * εἴκω. — **ἐοικότως** = εἰκότως.

ἐοικώς, υῖα, ός, *att.* **εἰκώς,** *ion.* **οἰκώς** [*part. v.* ἔοικα, *z.* 1. * εἴκω], *vaak bvn.* — **I. 1.** gelijk aan : φόβος οὐδενὶ ἐ., met geen andere te vergelijken, buitengewoon. — **2.** passend, behoorlijk : μῦθοι ἐοικότες, H. ; τὸ εἰκός, het passende. — **II.** *z.* εἰκός.

ἑοῖο, ἑοῖς, *v.* ἑός.

ἔοις, *z.* εἰμί.

ἔολπα, *2e pf. v.* ἔλπω.

ἐόν, ἐόν, *z.* εἰμί. — **ἐόντως,** *z.* ὄντως.

ἑόρακα, *pf. v.* ὁράω.

ἔοργα, *2e pf. v.* ἔρδω.

ἑορτάζω, *ion.* **ὁρτ-,** een feest vieren. — **ἑορτή,** ἡ, *ion.* **ὁρτή,** feest, feestdag.

ἑός, ἑή, ἑόν = 3. ὅς, 1.

ἐοῦσα, *z.* εἰμί.

ἐπ- = ἐπι-.

ἐπ-αγάλλομαι, trotsch zijn naar aanleiding van, - op.

ἐπαγγελία, ἡ [ἐπαγγέλλω], belofte.

ἐπ-αγγέλλω ● **I.** (ἐπι-, *versterkend*). **1.** *a)* openlijk aankondigen, verkondigen : πόλεμον ἐ., verklaren ; ἀρετὴν -ομαι, als het zijne -, als zijn vak verkondigen, zich voor een leeraar der deugd uitgeven ; *med.*, *causatief* : iets doen aankondigen. — *b) alg.* : berichten. — **2.** *inz.* : *a)* een bevel uitvaardigen, bevelen : ἐ. αὐτοῖς παρεῖναι. — *b)* vorderen, eischen : στρατιὰν ἐ. τινί, van iem. — **II.** (ἐπι-, *strekking*), *med.* **1.** zich -, iets van het zijne (*uit eigen beweging*) aanbieden. — **2.** *vd.* : beloven.

ἐπάγγελμα, τό [ἐπαγγέλλω], belofte.

ἐπ-αγείρω, bijeenbrengen.

ἐπάγην, *2e ao. pass. v.* πήγνυμι.

ἐπ-αγινέω, *ion.* = ἐπάγω.

ἐπ-αγλαΐζομαι, pronken naar aanleiding van, - met.

ἐπ-αγρυπνέω, waken bij.

ἐπ-άγω ● **I.** (ἐπι-, naar). **1.** *a)* brengen -, voeren naar, - tegen ; *fig.* : χρησμοὺς ἐπῆγεν αὐτοῖς, voerde orakels (*als krijgsmachines*) tegen hen aan. — *b)* *med.* : *α)* met zich ergens heen brengen. — *β)* tot zich brengen, zich verschaffen. — **2.** *overdr.* : *a)* aanwenden (*voorstelling v. een toetssteen*) : ἐ. τὴν ψῆφον (stemming) νόμῳ, over een wetsvoorstel laten stemmen. — *b)* iets (*gew. een kwaad*) over iem. brengen, veroorzaken : δίκην ἐ. τινί, iem. een proces aandoen ; *med.* : over zich brengen : -εσθαι ἑαυτῷ δεσπότην, iem. tot meester nemen. — *c)* tot iets aanzetten, - brengen, - verleiden. — *d)* *med.* : (in zijn voordeel) aanvoeren, aanhalen : ποιητὰς -εσθαι. — **II.** (ἐπι-, bovendien), bijvoegen.

ἐπαγωγός, 2 [ἐπάγω]. **1.** aanbrengend : λόγος ἐ. οἴκτου, geschikt om medelijden te verwekken. — **2.** aanlokkend, verleidelijk, overtuigend.

ἐπ-ᾴδω ● [*gecontr. uit* ἐπαείδω] *en* **ἐπ-αείδω. 1.** zingen bij, begeleidend zingen. — **2.** iem. tooverspreuken toezingen, betooveren, bezweren.

ἐπ-αείρω, *z.* ἐπαίρω.

ἐπ-αέξω, laten gedijen.

ἔπαθλον, τό [ἐπί, ἆθλον], kampprijs.

ἔπαθον, 2^e^ *ao. v.* πάσχω.

ἐπ-αθροίζομαι, zich nog daarbij (ἐπι-, bij een menigte) verzamelen.

ἐπαιγίζω [ἐπί, αἰγίς], aanstormen op.

ἐπ-αιδέομαι ● (ἐπι-, bij, in verband met), zich schamen over, - te.

ἐπαινέτης, ου, ὁ [ἐπαινέω]. **1.** die prijst, lofredenaar. — **2.** rhapsode. — **ἐπαινετός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], loffelijk.

ἐπ-αινέω ● (ἐπι-, bij *h. zien, h. hooren v. iets*). **1.** bijval betuigen, prijzen, goedkeuren, tevreden zijn over : τι, τινά, τινί ; *ao.* ἐπῄνεσα, *vaak* : ik heb dat (*toen ik het hoorde*) goedgevonden, ik vind het goed, goed ! — **2.** aanprijzen, aanraden. — **3.** *v. rhapsoden* : voordragen. — **ἐπ-αίνημι,** *aiol.* = ἐπαινέω. — **ἔπαινος,** ὁ [*v.* ἐπαινέω]. **1.** lof, bijval ; *mrv.* : woorden van lof. — **2.** *inz.* : lofrede, loflied.

* **ἐπαινός,** *alleen vr.* ἡ [ἐπι-, *versterkend* ; αἰνός], verschrikkelijk.

ἐπ-αίρω ● *ion.* **ἐπ-αείρω. I. 1.** *a)* opheffen, oprichten : κεφαλὴν ἐπαείρας, H.; ° λόγχην -ομαί τινι, mijn (*med.*) lans tegen ... ; *fig.* : λόγους (*als een dreigend wapen*) -ομαι τῇ πόλει, bedreigingen uitbrengen tegen ... — *b)* *onoverg.* : ἐ. [ἐμαυτόν], ik richt mij op. — **2.** (optillen en) leggen op : αὐτοὺς ἁμαξάων ἐπάειραν, H., legden *de gesneuvelden* op wagens. — **II.** *overdr. v. handelingen, die de voorstelling v. omhoogheffen verwekken.* — **1.** ἐ. τὴν φωνήν, de stem verheffen. — **2.** tot aanzien -, tot rijkdom brengen. — **3.** *a)* iem. opwekken, prikkelen, aansporen, aanzetten tot, bemoedigen. — *b)* *pass. gew. in ongunstigen zin* : zich verheffen, trotsch -, overmoedig worden. — **4.** *v. gevoelens* : verwekken : ° θυμὸν ἐ. τινί, toorn tegen ... — **5.** *v. een toestand* : verwekken : ° στάσιν (twist) -ομαι.

ἐπ-αισθάνομαι ● (ἐπι-, *versterkend*). **1.** waarnemen ; *inz.* : hooren. — **2.** *overdr.* : begrijpen.

ἐπ-αΐσσω ● *att.* -ᾴσσω, ᾴττω. **1.** *abs. en met voorwerp* (τινός, τινί, τινά *en* τι) *afhangend v.* ἐπι- : *a)* aanstormen, losstormen op. — *b)* in snellen loop bereiken. — **2.** *met voorw. afhangend v.* ἀΐσσω : snel bewegen : ° ἐ. πόδα.

ἐπάϊστος, 2 [*verbaaladj. v.* ἐπαΐω], bekend, ruchtbaar.

ἐπ-αισχύνομαι ● (ἐπι-, naar aanleiding van), zich over iets *of* iem. (τινί, τι, τινά) schamen.

ἐπ-αιτέω ● **1.** nog daarenboven vragen. — **2.** (ἐπι-, *versterkend*), dringend vragen, bedelen.

ἐπ-αιτιάομαι. 1. beschuldigen. — **2.** *met acc. der zaak* : de schuld gooien op, als oorzaak aanvoeren.

ἐπαίτιος, 2 [ἐπὶ (*bw.*) αἰτίαν (ἔχων), schuld aan zich hebbend], laakbaar, schuldig aan iets (τινος), beschuldigd.

ἐπ-αΐω ● **1.** *a)* luisteren naar. — *b)* *alg.* : gewaarworden, voelen. — **2.** *overdr.* : begrijpen, verstand hebben van : ὁ -ων, kenner.

ἐπ-αιωρέομαι, *pass.*, er boven zweven.

* **ἐπακοέω** (*alleen* -κοοῖτε, PIND.), *dor.* = ἐπακούω.

ἐπ-ακολουθέω. 1. *a)* van nabij volgen, achtervolgen. — *b)* *alg.* : volgen. — **2.** *overdr.* : in de gedachte volgen, nagaan, onderzoeken.

ἐπ-ακούω ● **1.** *a)* oplettend luisteren, het oor leenen aan. — *b)* *alg.* : hooren. — **2.** *vd.* : *a)* gehoorzamen. — *b)* *een bede enz.* verhooren.

ἐπακτήρ, ῆρος, ὁ [ἐπάγω], jager.

ἐπάκτιος, 2 [ἐπ' ἀκτῆς (ὤν)], aan de kust.

ἐπακτός, 2 [*verbaaladj. v.* ἐπάγω], aangevoerd. — **1.** uitheemsch : ° δόρυ -όν, le-

ger van bondgenooten. — **2.** er bij gehaald, vreemd, niet aangeboren: ἀρετή ἐ., aangeleerd.

ἐπ-αλάομαι ● **1.** (ἐπι-, naar), zwervend ergens aankomen. — **2.** *alg.*: rondzwerven.

ἐπ-αλαστέω, verontwaardigd zijn over.

ἐπ-αλείφω ● besmeren.

ἐπ-αλέξω ● **1.** te hulp komen, helpen. — **2.** iets (τι) van iem. (τινι) afweren.

ἐπαλλαγή, ἡ, uitwisseling: γάμων ἐ., het recht om een vrouw uit een anderen staat te huwen. — **ἐπ-αλλάσσω** ● *att.* **-άττω,** doen afwisselen, verwisselen, laten volgen.

ἐπ-άλληλος, 2. — **1.** dicht op een ander volgend. — **2.** ° op elkaar slaand.

ἐπάλμενος, *z.* ἐφάλλομαι.

ἔπαλξις, εως, ἡ [ἐπαλέξω]. **1.** kanteel (*één uitsteeksel v. een verdedigingsmuur*). — **2.** (*gew.*) *coll. en mrv.*: tinne, borstwering.

ἐπᾶλτο, H., *2e ao. med. v.* ἐφάλλομαι.

ἐπ-αμαξεύω [*ion.* = *ἐφαμ-], met een wagen berijden.

ἐπ-αμάομαι, *med.*, voor zich ophoopen.

ἐπ-αμείβω. 1. verwisselen, ruilen. — **2.** *med.*: afwisselend van den een tot den ander gaan.

Ἐπαμεινώνδας, ου, ὁ, *Thebaansch veldheer, gesneuveld bij Mantineia, 362 v. C.*

ἐπ-αμμένω = ἐπαναμένω.

ἐπαμοιβαδίς, *bw.*, wederkeerig. — **ἐπαμοιβός,** 2 [ἐπαμείβω], wisselend.

ἐπαμύντωρ, ορος, ὁ, helper, beschermer. — **ἐπ-αμύνω,** te hulp komen.

ἐπ-αμφέρω = ἐπαναφέρω.

ἐπάν [ἐπεὶ ἄν], *ion.* **ἐπήν,** *ion.* **ἐπεάν,** *vgw.*, nadat, zoodra.

ἐπ-αναβαίνω ● bestijgen; *inz.*: te paard stijgen.

ἐπ-αναβάλλομαι ● *med.* (ἐπι-, *v. tijd*: in een bepaalde richting), uitstellen.

ἐπ-αναβιβάζω ● doen stijgen op.

ἐπ-αναγιγνώσκω ● bovendien voorlezen.

ἐπ-αναγκάζω, dwingen.

ἐπάναγκες [*onz. v.* *ἐπανάγκης, *v.* ἐπί, ἀνάγκη], *onz. bvn.*, *gew. bw.*: noodzakelijk, gedwongen.

ἐπ-ανάγω ● **1.** opwaarts brengen naar. — *inz.*: *a*) in volle zee brengen: ἐ. ναῦν *en, onoverg.*, ἐ. [ναῦν], zee kiezen; *pass.*: uitvaren. — *b*) vóór de rechtbank brengen. — **2.** terugbrengen.

ἐπ-αναιρέομαι ● *med.*, *overdr.* **1.** op zich nemen. — **2.** terugnemen: νόμον ἐ., een wetsvoorstel intrekken.

ἐπ-αναίρω ● opheffen tegen.

ἐπ-αναλαμβάνω ● herhalen.

ἐπ-αναμένω ● wachten op, afwachten.

ἐπ-αναμιμνήσκω ● weer herinneren.

ἐπ-αναπαύομαι ● *med.* (*f.* † -παήσομαι), rusten op.

ἐπ-αναπλέω ● *ion.* **-ώω. 1.** in zee steken tegen, ten aanval uitvaren. — **2.** *overdr.*: naar boven komen drijven.

ἐπ-ανασκοπέω, zijn aandacht vestigen op, goed overwegen.

ἐπανάστασις, εως, ἡ [ἐπανίσταμαι]. **1.** het zich verheffen, *b. v. der golven.* — **2.** *overdr.*: *a*) het in opstand komen. — *b*) *meton.*: *α*) opstand. — *β*) *concr.*: opstandeling.

ἐπ-ανατείνω ● **1.** toereiken, toesteken. — **2.** *med.*: tegen iem. -, dreigend omhoogheffen.

ἐπ-ανατέλλω ● **1.** opheffen. — **2.** *gew. onoverg.*: zich verheffen, opgaan, *v. de zon enz.*

ἐπ-ανατίθημι ● weer er tegen leggen: ἐ. σανίδας, H., de deur sluiten.

ἐπ-αναφέρω ● **1.** terugbrengen, *b. v. een boodschap.* — **2.** *overdr.*: *tot een oorzaak* terugbrengen, toeschrijven aan.

ἐπ-αναχωρέω, terugwijken, -keeren.

ἐπ-άνειμι ● [εἶμι] (*h. pr. vaak met de beteek. v. h. fut.*). **1.** omhooggaan, opstijgen. — **2.** *a*) terugkeeren. — *b*) *overdr.*: *in de rede op een onderwerp* terugkomen.

ἐπ-ανείρομαι, *ion., en* **ἐπ-ανέρομαι** ● weer -, verder vragen, - ondervragen.

ἐπ-ανέρχομαι ● = ἐπάνειμι.

ἐπ-ανερωτάω = ἐπανέρομαι.

ἐπ-ανήκω ● terugkomen, terug zijn.

ἐπ-ανθέω. 1. op iets bloeien. — **2.** *overdr.*: zich *aan de oppervlakte v. iets* vormen.

ἐπ-ανίημι ● **1.** loslaten tegen. — **2.** *overdr.*: laten varen, opgeven: ἐ. φόβον.

ἐπ-ανισόω, geheel gelijkmaken.

ἐπ-ανίστημι ● **I. 1.** (ἐπι-, wederom). *a*) *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao.*): weer doen opstaan, weer oprichten. — *b*) *onoverg.* (*2e ao., pf., plqpf.*) *en med.*: (weer) opstaan. — **2.** (ἐπι-, na). *onoverg. z.* 1, b): na iem. opstaan. — **II.** *overdr.*: (ἐπι-, tegen). **1.** *overg.* (*z.* I, 1, a): opstandig maken tegen. — **2.** *onoverg.* (*z.* I, 1, b): in opstand komen tegen.

ἐπ-άνοδος, ἡ, terugkeer.

ἐπ-ανορθόω (*dubbel augm.* : ἐπηνωρ-) *en med., overdr.* **1.** weer oprichten, herstellen, weer in zijn vorigen (beteren) toestand brengen : τὴν δύναμιν τῆς πόλεως ἐ. — **2.** *a)* weer goedmaken, verhelpen. — *b)* rechtvaardigen, goedpraten. — **ἐπανόρθωμα,** τό. **1.** het weer oprichten. — **2.** *a)* het verhelpen — *b)* het rechtvaardigen. — **ἐπανόρθωσις,** εως, ἡ. **1.** het weer oprichten. — **2.** regeling, verbetering.

ἐπάντης, 2 [ἐπ' ἄντα], steil oploopend.

ἐπ-αντλέω, er bij -, er op pompen, -gieten.

ἐπ-άνω, *bw. en vrz. met gen.* **1.** *v. plaats* : boven ; *inz.* : op een hoogere plaats van een bladzijde ; *vd.* : op een voorafgaande bladzijde, boven. — **2.** *overdr.* : *a) v. tijd* : te voren, vroeger. — *b) v. rang* : boven, over. — *c)* † *v. hoeveelheid* : boven, meer dan. — **ἐπάνωθε(ν),** *bw.*, van boven af.

ἐπ-άξιος, 3 (ἐπι-, *versterkend*). **1.** *bedr.* : die verdient, waardig. — **2.** *lijd.* : verdiend. — **ἐπ-αξιόω,** waard -, billijk -, waar achten.

ἐπ-αοιδή, ἡ, *ion.* = ἐπῳδή.

ἐπ-απειλέω, bedreigingen uitspreken tegen, bedreigen.

ἐπ-απέρχομαι ● achter iem. heengaan.

ἐπαρά, ἡ, verwensching. — **ἐπ-αράομαι** ● verwenschingen uitbrengen tegen, vervloeken.

* **ἐπ-αραρίσκω** ● **1.** *overg.* (*alleen ao.* ἐπῆρσα), aanpassen, vastmaken aan. — **2.** *onoverg.* (*pf.* ἐπάρηρα, *plqpf. en part.* 2e *ao. med.* ἐπάρμενος), vastgemaakt zijn aan, vastzitten in.

ἐπ-αράσσω ● *een deur* dichtstooten tegen *de lijst.*

ἐπάργεμος, 2 [ἐπὶ (*bw.*) ἄργεμον (ἔχων) ; *eig.* : met een witte vlek op het oog]. **1.** blind. — **2.** *lijd.* (*vgl. Lat.* caecus), *overdr.* : duister, onduidelijk.

ἐπάργυρος, 2 [ἐπὶ (*bw.*, aan den bovenkant) ἄργυρον (ἔχων)], met zilver belegd, verzilverd.

ἐπ-αρήγω, te hulp komen.

ἐπάρην, 2e *ao. pass. v.* πείρω.

ἐπάρκεσις, εως, ἡ, hulp. — **ἐπ-αρκέω** ● [*eig.* : sterk genoeg zijn voor, - tegen]. **I. 1.** *alg.* : iem. (τινί) te hulp komen. — **2.** *inz.* : *a)* iem. in iets helpen, iem. iets verschaffen. — *b)* tegen iets hulp verleenen, afweren. — **II.** *abs.* **1.** toereikend zijn. — **2.** van kracht zijn. — **ἐπαρκούντως,** *bw.* [*part. pr. v. h. vorige*], toereikend.

ἐπάρουρος, 2 [ἐπ' ἀρούρας (ὤν)], op het land levend, landarbeider.

ἐπ-αρτάω. **1.** er boven ophangen. — **2.** *overdr.* : boven iem.s hoofd doen zweven : ἐ. φόβους τινί ; *pass.* : boven iem.s hoofd zweven, dreigen.

ἐπαρτής, 2, gereed.

ἐπ-αρτύω. **1.** er op vastmaken. — **2.** *overdr.* : *een kwaad* toebrengen.

ἐπαρχία, ἡ, *Romeinsche* provincie. — **ἔπαρχος,** ὁ [ἐπὶ ἀρχῆς (ὤν)], bestuurder, bevelhebber, stadhouder.

ἐπ-άρχω ● **1.** heerschen over. — **2.** *med., in de ritueele taal* : een plechtigheid beginnen : δεπάεσσιν (met de bekers) -εσθαι, H., *d. i.* de bekers vullen voor de plenging.

ἐπαρωγή, ἡ [ἐπαρήγω], hulp. — **ἐπαρωγός,** ὁ [*id.*], helper.

ἐπασάμην, *ao. v.* πατέομαι *en* * πάομαι.

ἐπ-ασκέω. **1.** zorgvuldig bewerken, -voorzien van. — **2.** *overdr.* : beoefenen, oefenen : ἀρετὴν ἐ.

ἐπασσύτερος, 3, dicht bij -, dicht op elkaar.

ἐπ-ᾴσσω, ἐπ-ᾴττω, *z.* ἐπαΐσσω.

ἐπ-αυδάομαι, *med.*, aanroepen.

ἐπ-αυλέω, er bij op de fluit spelen.

ἔπαυλις, εως, ἡ [ἐπί, αὖλις], hut, woonstede.

ἔπαυλος, ὁ (*mrv.* οἱ -οι *en* τὰ -α) [ἐπὶ (bij) αὐλῆς]. **1.** veestal. — **2.** *alg.* woonstede.

ἐπ-αυξάνω ● *en* **ἐπ-αύξω** ● **1.** nog vermeerderen. — **2.** *overdr.* : verheffen, verheerlijken.

ἐπαυρίσκω (2e *ao.* ἐπαῦρον ; *med.* ἐπαυρήσομαι, 2e *ao.* ἐπηυρόμην). **1.** *a)* aanraken, bereiken : ἐ. τι, ἐ. τινός. — *b) act. en med.* : deelachtig worden, verkrijgen. — **2.** *overdr., med.* : genieten van, voordeel hebben van ; *vaak ironisch.*

ἐπ-αυχέω. **1.** roemen naar aanleiding van, - op. — **2.** *met inf.* : vast hopen dat.

ἐπ-αφίημι ● loslaten -, werpen tegen.

Ἔπαφος, ὁ, *zoon v. Zeus en Io, sinds* HDT. *vereenzelvigd met d. Egyptischen Apis* (*z.* Ἆπις).

ἐπ-αφύσσω ● er bij scheppen.

ἐπαχθής, 2 [ἐπὶ (*bw.*, op iem.) ἄχθος (ὤν)]. **1.** zwaar, drukkend. — **2.** *overdr.* : *a)* lastig, bezwaarlijk, onaangenaam, hinderlijk, gehaat. — *b) inz.* : onbescheiden, plomp.

ἐπεάν, *z.* ἐπάν.

ἐπ-εγγελάω (ἐπι-, naar aanleiding van), uitlachen, bespotten.

ἐπ-εγγυάω, als borg stellen.

ἐπ-εγείρω ● **1.** uit den slaap wekken; *pass.*: ontwaken. — **2.** *overdr.*: *a*) *sluimerende gedachten enz.* opwekken. — *b*) aansporen, bemoedigen.

ἐπεί, *vgw.* **I.** *v. tijd*: nadat, sinds, toen, wanneer (*constructie, z. Spraakk.*): ἐ. τάχιστα, zoodra als. — **II.** *overdr., redengevend* (*een voorafgaande gebeurtenis wordt vaak als de oorzaak v. een volgende beschouwd*). **1.** *a*) daar, wijl. — *b*) *geeft soms de reden aan v. een verzwegen zinsnede en schijnt dan* hoewel *te beteekenen*: οὐδὲ τοῦτο ἀληθές· ἐπεὶ καὶ τοῦτό μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι, *eig.*: ... (*ik zou het niet ontkennen, als het waar was*), want ... — **2.** *in hoofdzinnen* (*o.a. in vragen en bij imper.*): want, immers: ° ἐ. δίδαξον.

ἐπείγω (*ao. pass.* ἠπείχθην *vaak met med. beteek.*), drukking uitoefenen. — **I.** *v. een zwaar voorwerp*: drukken op: ἄχθος μιν -ει, H., de last valt hem zwaar. — **II. 1.** voorwaarts duwen, voortdrijven, in snelle beweging brengen: ° Νότος (zuidenwind) ἔπειγε νῆα. — **2.** *overdr.*: *a*) bespoedigen: ° ἐ. στόλον, de reis; -εσθαι τὸν πλοῦν, zijn (*med.*) tocht; *med. dikw.*: zich haasten; *med. part.* -όμενος *dikw. als bvn.*: haastig; *act. soms onoverg.*: ἐ. [ὁδόν, πλοῦν *en dgl.*], zich haasten. — *b*) in het nauw brengen, vervolgen: λαγωὸν (haas) ἐ., H.; *fig.*: ἀναγκαίη -ει, H., de noodzakelijkheid dringt ons. — *c*) *med.*: hunkeren; *part. dikw. als bvn.*: verlangend.

ἐπειδάν, *vgw. v. tijd* [ἐπειδὴ ἄν]. *a*) *met pr.*: wanneer, terwijl. — *b*) *met ao.*: nadat, zoodra.

ἐπει-δή, *vgw.* **1.** *v. tijd*: nadat, sinds, wanneer (*constructie, z. Spraakk.*). — **2.** *overdr., redengevend* (*z.* ἐπεί, II): daar nu, daar toch. — **ἐπειδή-γε** = ἐπειδή γε, daar toch. — **ἐπειδή-περ** = ἐπειδή περ, daar nu immers.

ἐπεῖδον, *2e ao. bij* ἐφοράω.

ἐπει-ή, *vgw.* = ἐπεὶ ἤ, daar toch.

ἐπ-εικάζω, (er bij) vermoeden, gissen: ὡς ἐπεικάσαι (*inf. abs.*), voor zooveel te gissen is, vermoedelijk.

1.**ἔπ-ειμι** ● [εἰμί]. **I.** (ἐπι-, op, bij). **1.** er op -, er bij -, er aan zijn, - staan, - liggen. — **2.** *overdr.*: *a*) aan het hoofd staan. — *b*) er mede verbonden zijn: αὐτῶν οὐκ ἐπῆν ἀριθμός, van hen had geen telling plaats; ° ἔπεστι νέμεσις, het verwekt de afgunst der goden. — **II.** (ἐπι-, na). **1.** er na -, later zijn, - bestaan: οἱ ἐπεσσόμενοι ἄνθρωποι, HDT., de nakomelingen. — **2.** blijven bestaan, overblijven. — **III.** (ἐπι-, bovendien), boven *een zeker aantal* (τινί) zijn.

2.**ἔπ-ειμι** ● [εἶμι] (*h. pr. heeft dikw. de beteek. v. h. fut.*).
I. (ἐπι-, naar). **1.** gaan -, komen naar, naderen: ὁ ἐπιών, hij die juist aankomt, de eerste de beste. — *inz.*: *a*) vijandelijk losgaan op, oprukken tegen, aanvallen: ὁ ἐπιών, de aanvaller. — *b*) achtervolgen. — *c*) naar *verschillende pers. v. een groep of naar de verschillende deelen v. een geheel* gaan, monsteren: ἐπῄει τὸ στράτευμα, hij ging langs de gelederen. — *d*) *v. een redenaar*: vóór *h. volk* optreden. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. toestanden*: naderen, iem. overkomen: ° νὺξ ἐπῄει; αὐτοῖς ἐπῄει μισεῖν, haat beving hen. — *b*) in den geest komen, invallen. — *c*) *in de rede*: tot *een onderwerp* overgaan.
II. (ἐπι-, na, *v. tijd*). **1.** volgen: ἡ ἐπιοῦσα ἡμέρα *en* ἡ ἐπιοῦσα [ἡμέρα], de komende -, de volgende dag; ° ὁ ἐπιών, opvolger; τὸ ἐπιόν, de naaste toekomst. — **2.** *overdr.*: volgen: τὰ ἐπιόντα τοῦ ᾄσματος, het vervolg van het lied.

ἐπεῖναι. 1. *inf. v.* 1. ἔπειμι. — **2.** *ion.* = ἐφεῖναι, *2e ao. inf. v.* ἐφίημι.

ἐπ-είνυμαι, *ion.* = ἐφέννυμαι.

Ἐπειοί, ῶν, οἱ, Epeiërs, *volksstam in Elis.*

Ἐπειός, ὁ, *bouwde h. Trojaansche paard.*

ἐπεί-περ, *vgw.* = ἐπεί περ. **1.** daar toch. — **2.** *vaak*: daar (*z.* περ, II, 3).

ἐπ-εῖπον (*2e ao.*), bovendien zeggen.

ἔπειρα, *ao. v.* πείρω.

ἐπ-είρομαι, ἐπ-ειρύω, *ion.* = ἐπερ-.

ἐπ-ειρωτάω *en* **-έω,** *ion.* = ἐπερωτάω.

ἐπ-εισάγω ● bovendien nog binnenbrengen. — **ἐπεισαγώγιμος,** 2, ingevoerd. — **ἐπείσακτος,** 2. — **1.** van buiten ingevoerd. — **2.** *vd.*: uitheemsch, vreemd.

ἐπ-είσειμι ● *en* **ἐπ-εισέρχομαι** ● **1.** bovendien nog -, insgelijks binnenkomen. — **2.** iem. overvallen. — **3.** na anderen aanvallen.

ἐπεισόδιος, 2. — **1.** bijkomend, bijkomstig. — **2.** τὸ -ον [⟶ *Ned.* episode], invoegsel: *a*) *in h. drama*: epeisodion, *dialogisch gedeelte tusschen twee koorzangen* [*de dialoog heeft zich allengs tusschen de reizangen ontwikkeld*]. — *b*) *in h. epos enz.*: episode, *deel v. h. verhaal, dat als een zelfstandig geheel beschouwd kan worden.* — **ἐπ-είσοδος,** ἡ, aankomst, het optreden.

ἐπ-εισπίπτω ● vallen in, - op: een inval doen, *een vijand* overvallen, inslaan (*v. d. bliksem*).

ἐπ-εισρέω, toestroomen (*v. menschen*).

ἐπ-εισφρέω, binnenleiden.

ἔπ-ειτα, *ion.* **ἔπειτε(ν),** *bw.* **I.** *opeenvolging in d. tijd* : vervolgens, daarna : πρῶτον (μὲν)... ἔ. δέ, eerst ... vervolgens ; ὁ ἔ. χρόνος, τὸ ἔ., de toekomst ; οἱ ἔ., de nakomelingen. — **II.** *overdr.* : *drukt aaneenschakeling in de gedachte uit.* — **1.** *logisch gevolg* : bijgevolg, dan : εἶ ... ἀγορεύεις, ἐξ ἄρα τοι ἔ. θεοὶ φρένας ὤλεσαν, H., als gij ... zegt, dan hebben ... — **2.** *dikw. h. uitblijven v. een verwacht gevolg, een tegenstrijdigheid* : onder zulke omstandigheden, niettemin, toch : κἄπειτα (en toch) τοιοῦτον ὄντα (*d. i.* ondanks zoo groote verdiensten) οὐ φιλεῖς αὐτόν ; — **3.** *soms eenvoudig om een verhaal voort te zetten* : dan, nu : νῆσος ἔπειτά τις ἔστιν, H., daar ligt nu ..., *d. i.*: wat ik verder te vertellen heb, is ...

ἐπεί-τε = ἐπεί τε = ἐπειδή.

ἔπειτε(ν), *z.* ἔπειτα.

ἐπ-εκβοηθέω, uit *zijn stellingen enz.* te hulp komen.

ἐπ-εκδιδάσκω, bovendien duidelijk maken.

ἐπ-εκδιηγέομαι, bovendien -, verder uiteenzetten.

ἐπ-έκεινα = ἐπ' ἐκεῖνα, *bw., ook met gen.*: aan gene zijde (van).

ἐπ-εκθέω, een uitval doen tegen.

ἐπ-εκχωρέω, er na uitrukken.

ἐπ-ελαύνω ● **1.** (ἐπι-, over), *een metaal* ergens over drijven, - op smeden. — **2.** (ἐπι-, naar). *a*) vooruitdrijven naar, - tegen : ἐ. ἵππον, aangereden komen. — *b*) *onoverg.* : [ἵππον, στρατιάν *enz.*], oprukken tegen, aanvallen.

ἐπ-έλκω, *ion.* = ἐφέλκω.

ἐπ-ελπίζω, hopen op ; *abs.* : hopen.

ἐπ-εμβαίνω ● **1.** *a*) op iets (τινός, τινί) stijgen, betreden ; *pf.*: ergens op staan : ° ἐ. πόδα εἰς τι (*uitbreiding der constructie βαίνειν βάσιν, z. βαίνω*, A, II, 1), betreden. — *b*) *overdr.* : met voeten treden, beleedigen. — **2.** ergens in gaan.

ἐπ-εμβάλλω ● **1.** er op werpen, - leggen. — **2.** (ἐπι-, bovendien). *a*) er bij werpen, inlasschen, als toemaat geven. — *b*) *overdr.*: ° σωτῆρα ἐμαυτὸν ἐ., zich aanbieden als redder.

ἐπεμβάτης, ου, ὁ [ἐπεμβαίνω], die bestijgt; *inz.* : wagenmenner.

ἐπ-εμπίπτω; zich werpen -, losspringen op.

ἐπ-εναρίζω, op iets dooden.

ἐπ-ενήνοθε (*alleenstaande 2e pf.*), er op ontsproten zijn, - liggen ; *met acc.* : bedekken.

ἐπ-ενθρῴσκω ● loopen naar, losspringen op.

ἐπ-εντανύω, strak spannen naar.

ἐπ-εντείνω ● spannen -, uitstrekken over.

ἐπ-εντέλλω, bovendien bevelen.

ἐπ-εντύνω *en* **-ύω,** gereedmaken.

ἐπ-εξάγω ● *onoverg.* **1.** [στράτευμα], troepen uit *de stad* tegen *d. vijand* leiden. — **2.** [ναῦς], schepen uit *de slaglinie* naar *h. land* brengen.

ἐπ-έξειμι ● (*pr. vaak met beteek. v. h. fut.*) *en* **ἐπεξέρχομαι** ● **I.** (ἐπι-, tegen). **1.** uitrukken -, een uitval doen tegen. — **2.** *overdr.*: *a*) gerechtelijk vervolgen (*metaphoor aan h. krijgswezen ontleend, gelijk* διώκω, φεύγω *enz.*) : ἐ. τινι φόνου. — *b*) *alg.* : zich wreken, straffen : ἐ. τινα. — **II.** (ἐπι-, naar). **1.** tot iem. komen, ergens aankomen, bereiken. — **2.** *overdr.* : tot een zeker punt gaan : εἴδετε τὴν αὐτοῦ ὕβριν ἐπ' ὅσον ἐπεξῆλθε, hoever zijn overmoed gegaan is. — **III.** (ἐπι-, over een oppervlakte). **1.** doorloopen : πάντα τὰ τῆς χώρης ἐπεξελθών, HDT. — **2.** *overdr.* : met woorden -, in de gedachte doorloopen : uitvoerig verhalen, volledig onderzoeken.

ἐπ-εξεργάζομαι. 1. bovendien verrichten. — **2.** nog eens dooden.

ἐπ-εξέρχομαι, *z.* ἐπέξειμι.

ἐπεξῆς, *ion.* ἐφεξῆς.

ἐπεξόδιος, 2, het uitrukken tegen den vijand betreffend: τὰ -α [ἱερά], het offer bij het uitrukken tegen den vijand. — **ἐπέξοδος,** ἡ, het uitrukken tegen den vijand.

ἐπ-έοικα (*z.* 1. * εἴκω). **1.** gelijken. — **2.** *onpers.* -ε, het past, het behoort.

ἐπέπανα, ἐπεπάνθην, *z.* πεπαίνω.

ἐπέπιθμεν, *z.* πείθω.

ἐπ-έπομαι, ἐπ-έπω, *ion.* = ἐφεπ-.

ἐπέρανα, ἐπεράνθην, *z.* περαίνω.

ἐπ-έραστος, 2, zeer bemind, - beminnelijk.

ἐπ-εργάζομαι ● **1.** boven *h. rechtmatige* bebouwen : vreemden (*inz.* heiligen) grond bebouwen. — **2.** *alg.* : bebouwen.

ἐπ-ερείδω ● steunen -, drukken op, ergens induwen.

ἐπ-ερέφω, van een dak voorzien, bouwen.

***ἐπ-έρομαι** ● **1.** bovendien -, verder on-

dervragen, - vragen. — **2.** *alg.* : ondervragen, vragen.

ἐπ-ερύω ⊛ er op -, er tegen trekken : θύρην ἐ., H., de deur dichttrekken.

ἐπ-έρχομαι ⊛ **I.** (ἐπι-, naar). **1.** gaan -, komen naar, naderen, aankomen, op iem. toetreden. — *inz.* : *a*) vóór een vergadering optreden. — *b*) met vijandelijke bedoeling gaan naar: losgaan op, aanvallen, een inval doen. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. gedachten en gevoelens* : in den zin komen, bij iem. opkomen, bekruipen, bevangen : ἵμερός μοι ἐπῆλθε, een begeerte is bij mij opgekomen. — *b*) *v. toestanden* : naderen : νὺξ ἐπῆλθε ; νοῦσός μοι ἐπήλυθε, H. — *c*) met woorden aanvallen, afkeuren. — **II.** (ἐπι-, over een ruimte), doorloopen: πολλὴν ἐπελήλυθα γαῖαν, H. ; ὁ Νεῖλος ἐπέρχεται (verbreidt zich over, overstroomt) τὸ Δέλτα ; *fig.* : ° ἐπέρχεται φάτις, een gerucht verspreidt zich.

ἐπ-ερωτάω = ἐπέρομαι. — **ἐπερώτησις**, εως, ἡ, het ondervragen.

ἔπεσα, 1e *ao. v.* πίπτω.

ἐπεσβολία, ἡ, drieste taal. — **ἐπεσβόλος**, 2 [ἔπος (*z. a.* I, 1) βάλλων ; *eig.* : woorden slingerend], driest sprekend.

ἐπ-έσειμι, ἐπ-εσέρχομαι = ἐπεισ-.

ἔπεσον, 2e *ao. v.* πίπτω.

ἐπ-εσπίπτω, ἐπ-εσρέω, ἐπ-εσφρέω = ἐπεισ-.

ἐπέτειος, *ion.* **-εος**, 2 [ἐπ' ἔτος]. **1.** een jaar durend. — **2.** jaarlijksch.

ἐπέτης, ου, ὁ [ἕπομαι], begeleider.

ἐπετήσιος, 2 [ἐπ' ἔτος], het geheele jaar durend.

ἕπευ, *ion.* = ἕπου, *imper. v.* ἕπομαι.

ἐπ-ευθύνω, richten naar.

ἐπ-ευφημέω, gunstige klanken laten hooren bij. — **1.** goedkeurend roepen bij, toejuichen. — **2.** woorden van goede voorbeteekenis uitspreken bij : ° ἐ. εὐχαῖσιν παιᾶνα, een paiaan aanheffen bij (= voor den goeden uitslag van) haar gebed.

ἐπ-εύχομαι ⊛ **1.** (ἐπι-, naar), een wensch -, een gebed richten tot, aanroepen ; *ook* : een dankgebed richten tot. — **2.** (ἐπι-, tegen), iem. *kwaad* toewenschen, verwenschen. — **3.** (ἐπι-, naar aanleiding van). *a*) roemen op ; juichen over. — *b*) *abs.* : bij *een handeling* bidden.

ἐπ-ευωνίζω. 1. goedkoop maken. — **2.** *overdr.* : het aanzien v. iets verminderen.

ἐπέφθην, *ao. pass. v.* πέσσω.

ἔπεφνον, 2e *ao. v.* θείνω.

ἐπέφραδον, 2e *ao. met redupl. v.* φράζω.

ἐπέχραον, *z.* ἐπιχραύω.

ἐπ-έχω ⊛ (*A. V.* ἐπώχατο, H., *3 mrv. plqpf. pass.*) *en* **ἐπ-ίσχω.**

I. (ἐπι-, op, aan) : ergens aan -, - op -, - bij hebben, houden : πόδας θρήνυϊ ἐ., H., zijn voeten op een bankje houden.

II. (ἐπι-, over een oppervlakte). **1.** een oppervlakte beslaan, zich uitstrekken over, bedekken : ἑπτὰ ἐπέσχε πέλεθρα, H., morgen lands ; *abs.* : σεισμοὶ ἐπέσχον ἐπὶ πλεῖστον μέρος γῆς, aardbevingen strekten zich uit over... — **2.** *overdr.* : heerschen over, in zijn macht hebben : οἱ Σκύθαι τὴν Ἀσίην πᾶσαν ἐπέσχον, HDT., overmeesterden ; *fig.* : ἡ τύχη ἡ νῦν ἐπέχει, heerscht.

III. (ἐπι-, na ?). **1.** (*eig.* : na een beweging weer vasthouden ?). *a*) tegenhouden, stuiten : πτελέη (olm) ἐπέσχε ῥέεθρα, H., de golven *v. d. stroom.* — *b*) *onoverg.* : -ειν [ἑαυτόν], blijven staan, zich ergens ophouden, vertoeven : ἐ. ὀλίγας ἡμέρας. — **2.** *overdr.* : een *begonnen of althans voorgenomen* handeling stuiten : *a*) *α*) *iem. v. iets* weerhouden, *iem.* beletten *iets te doen* : ° σ' ἐπεῖχε μὴ αἰσχύνειν φίλους, hij belette u, uw vrienden te schande te maken. — *β*) iets verhinderen, uitstellen : ° ἐ. τὸ πλεῖν. — *b*) *onoverg.* : -ειν [ἑαυτόν], ophouden met, wachten, dralen ; *inz.* : zwijgen, zijn oordeel schorsen.

IV. (ἐπι-, naar). **1.** *a*) richten naar, toereiken : ἐ. ἵππους, H., de rossen op *d. vijand* aansturen ; οἶνον ἐ. — *b*) *onoverg.*: ἐ. [τὴν στρατιὰν] ἐπ' αὐτούς, hen achtervolgen ; ἐπι-σχόμενος βάλεν ἰῷ, H., na zijn (*med.*) pijl op hem gericht -, na gemikt te hebben trof hij hem met zijn pijl. — **2.** *overdr.* : *a*) zijn geest richten naar, tot oogmerk nemen, hopen : ἐ. τὴν γνώμην τῷ πολέμῳ. — *b*) *onoverg.*: *α*) ἐ. [τὸν νοῦν] : ἐ. στρατεύεσθαι, het lag in zijn bedoeling... ; τῷ ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι, HDT., daarmee hoopte hij te schitteren. — *β*) -ειν [ἑαυτόν] : τί μοι ὧδ' ἐπέχεις ; H., waarom richt gij u zoo -, - vaart gij zoo uit tegen mij ?

ἔπεψα, *ao. v.* πέσσω.

ἐπήβολος, 2 [ἐπιβάλλω ; *eig.* : die de hand legt op ?], in bezit van, deelachtig : ° ἐ. φρενῶν.

ἐπηγκενίδες, ων, αἱ, reelings (*leuning op een schip*).

ἐπηγορέω [ἐπί, *st. v.* ἀγορεύω], *ion.*, tegen iem. spreken, iem. iets verwijten.

ἐπηετανός, 2. — **1.** *a*) altijddurend. — *b*) *bw.* -όν, aldoor. — **2.** onuitputtelijk, overvloedig.

ἐπήκοος, οος, οον [ἐπακούω]. **1.** *a*) *bedr.*

luisterend. — *b*) *lijd.* : hoorbaar. — **2.** *zelfst. g.* -οον, plaats waar men kan hooren, - gehoord kan worden : ἐν ἐπηκόῳ, binnen het bereik van de stem.

-ἐπηκτο, H., *2e ao. med. v.* -πήγνυμι.

ἔπηλα, *ao. v.* πάλλω.

ἔπηλυς, υς, υ, *gen.* υδος [*vw.* ἐπήλυθον, H., *2e ao. bij* ἐπέρχομαι]. **1.** die aankomt. — **2.** *inz.* : uit den vreemde aankomend, vreemd ; ὁ ἐ., vreemdeling.

ἐπημοιβός, *ion.* = ἐπαμ-.

ἐπ-ημύω, zich er bij buigen.

ἐπήν, *z.* ἐπάν.

ἔπηξα, *ao. v.* πήγνυμι.

ἐπῆξα, *ao. v.* ἐπᾴσσω.

ἐπ-ηπύω, toejuichen.

ἐπήρατος, 2 [ἐπί, ἐρατός], beminnelijk, liefelijk.

ἐπηρεάζω, kwaadwillig bejegenen, - benadeelen, overmoedig behandelen, beleedigen. — **ἐπήρεια,** ἡ, kwaadwillige behandeling, beleediging.

ἐπήρετμος, 2. — **1.** [ἐπ' ἐρετμοῦ (ὤν)], aan den roeiriem gezeten. — **2.** [ἐπί (*bw.*, aan zich) ἐρετμὰ (ἔχων)], van roeiriemen voorzien.

ἐπηρεφής, 2 [ἐπί, ἐρέφω], overhangend.

ἐπητής, οῦ, *m. bvn.*, bezonnen, vriendelijk.

ἐπήτριμος, 2 [ἐπ' ἠτρίῳ ; *eig.* : dicht geweven], dicht opeen.

ἐπητύς, ύος, ἡ, vriendelijkheid, minzaamheid.

ἐπηυρόμην, *2e ao. med. v.* ἐπαυρίσκω.

ἐπ-ηχέω, er bij schreeuwen.

ἐπήχθην, *ao. pass. v.* πήγνυμι.

ἐπί, *als vrz. na zijn naamval en dikw. als bw.* : ἔπι ; *na* δή, μή *enz.* : 'πί ; *vóór spir. asper* : ἐφ' [*vw. Lat.* ob], op, bij.

A. *bw.* (*dikw. is het onzeker, of* ἐπί *nog een afzonderlijk bw. is, dan wel tmesis moet aangenomen worden*).

I. 1. *v. plaats* : *a*) er op, er bij : ἔπι σκέπας ἦν ἀνέμοιο, H., er bij was een beschutting tegen den wind. — *b*) ergens heen, er tegen. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* : daarna : πρῶτος μὲν ὁ βασιλεύς, ἐπὶ δὲ ὧλλοι (= οἱ ἄλλοι). — *b*) bovendien ; *dikw.* : ἐπὶ δέ.

II. *in samenst.* **1.** *a*) *v. plaats* : *α*) op, boven : ἐπί-κειμαι. — *β*) over een oppervlakte : ἐπι-πλέω, bevaren. — *b*) *overdr.*: *α*) aan het hoofd van : ἐπιστάτης. — *β*) bovendien, nog meer : ἐπι-δίδωμι. — *γ*) nog eens, weer, opnieuw : ἐπι-σκευάζω. — **2.** *a*) *v. plaats* : bij, van nabij : ἐπιθαλάσσιος. — *b*) *overdr.* : *α*) bij, bij het zien van, in verband met, naar aanleiding van : ἐπ-ᾴδω, ἐπι-χαίρω (*in dit en soortgelijke wkw. kan* ἐπι- *ook gevoeld worden als* : op grond -, om reden van ; *die beteek. zou dan onder* 1, b *hooren*). — *β*) *v. tijd* : na : ἐπι-γίγνομαι. — *γ*) *versterkend* : met nadruk, zeer, goed : ἐπιδείκνυμι, (*eig.* : van nabij -), duidelijk laten zien. — **3.** *a*) *v. richting* : *α*) naar, te gemoet, tegen : ἐπ-έρχομαι. — *β*) *overdr. v. strekking en doel* : om, tot, tegen : ἐπ-αγγέλλομαι, zich (door boden) tot iets aanbieden ; ἐπι-βουλεύω, iets beramen tegen ; *h. benaderen v. een toestand* : ἐπι-είκελος ; *v. tijd* : in een bepaalde richting : ἐπ-αναβάλλομαι. — *b*) *α*) *v. h. bereiken v. een plaats* : ἐπιπίπτω, vallen op. — *β*) *overdr. v. h. brengen in d. toestand door h. simplex aangeduid* : ἐπι-κωλύω, verhinderen.

B. *vrz.*

I. *met gen.* **1.** *v. plaats* : *a*) op (*rust* ; *tgst.* : ὑπό) : ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τι φέρειν. — *b*) in het bereik van, bij : μένειν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, op den oever van... ; ἐπ' ὀλίγων μαρτύρων, vóór... — *c*) in de richting van, naar... toe (*of h. doel bereikt wordt, blijft buiten beschouwing* ; *z.* III, 1, b) : ἐπὶ Σάρδεων ἔφευγε. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* : gedurende, ten tijde van : ἐπ' ἐμοῦ (in mijn tijd) γέγονε ταῦτα ; οἱ ἐφ' ἡμῶν, onze tijdgenooten. — *b*) *v. steun* : αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἐχώρουν, zij marcheerden alleen (αὐτοί), op zichzelf (ἐφ' ἑ.), *d. i.* afzonderlijk ; ἐπὶ πολλῶν (in vele omstandigheden) ἰδεῖν τι (*de waarneming opgevat als steunende op vele feiten*) ; ἐπ' ἀληθείας σκοπεῖσθαι, onderzoeken op grond der -, naar waarheid. — *c*) over, gesteld over, macht hebbend over : οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, de staatslieden. — *d*) *v. wijze* : ἐπ' ἴσης, op gelijke wijze ; ἐτάχθησαν ἐπὶ τεττάρων (*distributief*), vier man diep.

II. *met dat.* **1.** *v. plaats* : *a*) op (*rust*) : ἐπὶ γῇ κεῖσθαι ; *dikw. v. de rust, die op een beweging volgt* : ἐπὶ γαίῃ κάππεσε, H., hij viel neer op den grond. — *b*) bij, aan, achter, vóór : ἔστι βασίλεια ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ ποταμοῦ, er is een paleis bij de bronnen...; ἐτάχθησαν ἐπ' αὐτοῖς, werden achter hen opgesteld. — *c*) naar : ° βλέπειν ἐπί τινι ; *dikw. met vijandelijke bedoeling* : tegen : ἐπί τινι ἱέναι βέλος. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* : *α*) gedurende : ἐπὶ τῷ δείπνῳ, onder...; ἐπ' ἤματι, H., een dag lang. — *β*) onmiddellijk na : ἐπὶ τῷ τρίτῳ σημείῳ, op het derde teeken ; τὰ ἐπὶ τούτοις, wat daarop volgde. — *b*) *ter uitdrukking v. gezag, toezicht* : over : οἱ ἐπὶ τοῖς πράγμασι (*z.* I, 2, c). — *c*) *omgekeerd ter uitdrukking v. afhankelijkheid* : in de macht van : εἶναι ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ, aan zijn

broeder onderworpen zijn. — *d*) *bijvoeging*, *ophooping*: ἐπὶ τούτῳ, bovendien; ° φόνος ἐπὶ φόνῳ, moord op moord. — *e*) *doel*: voor, om: ἄδικα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, voor gewin; λέγειν ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν, ter eere van ... (*oorspr.*: op het graf van; *ook*: *gevolg*. — *f*) *grondslag waarop een toestand, een handeling berust, aanleiding, beweegreden, oorzaak*: op grond van, wegens, uit: † ἐπ' ἄρτῳ ζῆν, van brood leven (*h. leven berust op*...); ἐπ' ἀρετῇ θαυμάζεσθαι, om zijn deugd ...; ἐπ' εὐνοίᾳ, uit welwillendheid; ἐπὶ κλοπῇ, wegens diefstal. — *g*) *grondslag v. een overeenkomst*, *voorwaarde*, *prijs*: δανείζεσθαι ἐπὶ τόκοις μεγάλοις, geld te leen ontvangen tegen hooge rente; ἐπὶ τούτῳ ἐφ' ᾧτε, *en gew. met verzwegen antecedent*: ἐφ' ᾧτε, ἐφ' ᾧ, onder voorwaarde dat. — *h*) *alg.*: *begeleidende omstandigheden*: ° ἐπὶ ψόγοισι δεννάζω, onder berispingen hoonen; ἐπὶ τούτοις τάδε μηχανᾶται, onder die omstandigheden bedenkt hij het volgende.

III. *met acc. v. uitgestrektheid.* — **1.** *v. ruimte*: *a*) over: ὁράων ἐπὶ πόντον, H.; παρετέτατο ἡ τάφρος ἐπὶ δώδεκα παρασάγγας, de gracht strekte zich uit ... — *b*) naar (*een plaats, welke men bereikt*; *z.* I, 1, c): ἐξελαύνει ἐπὶ τὸν ποταμόν; *dikw. met vijandelijke bedoeling*: tegen: στρατεύεσθαι ἐπὶ Λυδούς; *soms bij ww. v. rust, die een voorafgaande beweging veronderstellen*: στὰς ἐπὶ τὸ συνέδριον, vóór de vergadering komend. — *c*) naar den kant van: ἀναστρέφειν ἐπὶ δόρυ, rechtsomkeert maken. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: tot aan, tot... toe, gedurende: ἐπὶ πολὺν χρόνον.— *b*) *v. getal en maat*: tot op, tot aan: ἐπὶ πολύ, in hooge mate. — *c*) *ter uitdrukking v. gezag, toezicht*: over: αὐτὸν ἔταξεν ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς. — *d*) *doel*: om, tot: φρύγανα συλλέγειν ἐπὶ πῦρ, rijshout bijeenzoeken voor een vuur; ἰέναι ἐπί τι, om iets gaan, iets gaan halen. — *e*) *wijze*: overeenkomstig: ἐπὶ ἶσα, H., gelijkelijk. — *f*) ten opzichte van: ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθύν, H., voor iedere onderneming; τὸ ἐπ' ἐμέ, wat mij betreft.

1. **ἔπι**, *na zijn naamval* = ἐπί.

2. **ἔπι** [*h. bw.* ἐπί, *zonder koppelwoord gebruikt en met verschuiving v. h. accent*] = ἔπεστι, ἔπεισι.

ἐπ-ιάλλω ● toezenden, teweegbrengen.

ἐπι-άλμενος, *z.* ἐφάλλομαι.

Ἐπιάλτης, ου, ὁ, *ion.* = Ἐφιάλτης.

ἐπίανα, *ao. v.* πιαίνω.

ἐπι-ανδάνω, H. = ἐφανδάνω.

ἐπιάνθην, *ao. pass. v.* πιαίνω.

ἐπ-ιάχω. 1. bij *h. gevecht* schreeuwen.— **2.** toejuichen.

ἐπιβάθρα, ἡ [ἐπιβαίνω], ladder, stormladder. — **ἐπίβαθρον**, τό [*id.*; *eig.*: middel (*t. w. geld*) om zich in te schepen], vrachtgeld.

ἐπι-βαίνω ●

A. *onoverg.* **I.** (ἐπι-, op). **1.** *a*) ergens op treden, bestijgen; *gew. met gen. of met* ἐπί: ἐ. γαίης, H., aan land gaan; ἵππων ἐ., H., een wagen bestijgen; *zld. met dat. of acc.* — *b*) *abs.*: *α*) een wagen -, een paard bestijgen, aan boord gaan. — *β*) op zijn voeten gaan (*tgst.*: *gedragen worden enz.*). — **2.** *overdr.*: zich *op een bepaalde wijze* beginnen te gedragen: ° εὐσεβίας ἐ., den weg der vroomheid betreden. — **II.** (ἐπι-, naar). **1.** gaan naar, oprukken tegen, aanvallen. — **2.** *overdr.*: *a*) met woorden aanvallen.— *b*) gaan treffen: ° τὰ παθήματα (al dat lijden) πρὸς αὐτὸν ἐπέβη. — **3.** *alg.*: vooruitgaan, *eig. en overdr.*: ° θαυμάτων πέρα τάδ' ἐπέβα, dat heeft alle wonderen overtroffen.

B. *overg.* (*f.* ἐπιβήσω *en* 1e *ao.* ἐπέβησα). **1.** iem. iets doen -, -laten bestijgen, brengen op: ὅν ἵππων ἐπέβησε, H., hij beval hem den strijdwagen te bestijgen. — **2.** *overdr.*: doen stijgen -, verheffen tot: τὸν εὐκλείης ἐπίβησον, H., doe hem in eere stijgen.

ἐπι-βάλλω ● **I.** (ἐπι-, op). **1.** *a*) werpen -, leggen -, plaatsen op: σφραγῖδάς τινι ἐ., verzegelen; οἱ τοξόται ἐπιβέβληνται ἐπὶ ταῖς νευραῖς, houden hun (*med.*) pijlen op de pezen. — *b*) *onoverg.*: -ειν [ἑαυτόν], zich werpen op. — **2.** *overdr.*: *a*) iem. *een straf en dgl.* opleggen: ἐπιβολήν (geldboete) τινι ἐ. — *b*) *onoverg.*: -ειν [ἑαυτόν], ten deel vallen, toekomen: τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος. — **II.** (ἐπι-, naar). **1.** ergens heen werpen, - wenden; *onoverg.*: Φεὰς ἐπέβαλλεν [*t. w.* zichzelf], H., het schip zette koers naar Pheai. — **2.** *overdr.*, *med.*: streven naar, begeeren: ° μεγάλων ἐπιβάλλεο, streef naar groote dingen.

ἐπίβασις, εως, ἡ [ἐπιβαίνω]. **1.** het treden op. — **2.** *meton.*: plaats om den voet te zetten.

ἐπι-βάσκω, doen betreden, *alleen overdr.*: ἐ. κακῶν, H., op den weg des onheils brengen.

ἐπιβατεύω. 1. betreden; *inz.*: als soldaat op een schip zijn, als zeesoldaat dienen. — **2.** *overdr.*: *a*) steunen op.— *b*) trachten te bemachtigen, zich aanmatigen. — **ἐπιβάτης**, ου, ὁ [ἐπιβαίνω], die betreedt; *inz.*: die een schip be-

treedt: matroos, zeesoldaat, passagier.

ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ [ἐπιβαίνω], die bestijgt.

ἐπι-βιβάζω, doen bestijgen.

*__ἐπι-βιόω__ (*alleen ao.* ἐπεβίωσα *en 2e ao.* ἐπεβίων) (ἐπι-, na), na iem. leven, overleven.

ἐπι-βλέπω, kijken naar.

ἐπίβλημα, τό [ἐπιβάλλω], wat men er op legt, *o. a.* opgenaaide lap. — **ἐπιβλής,** ῆτος, ὁ [*id.*; *eig.*: wat men er op legt], sluitbalk.

ἐπι-βοάω ● *en med.* **1.** *iem. iets* toeroepen. — **2.** *a*) aanroepen. — *b*) te hulp roepen.

ἐπι-βοηθέω [*eig.*: op het geroep er bij (ἐπι-) komen], te hulp komen.

ἐπιβολή, ἡ [ἐπιβάλλω]. **I.** *bedr.* **1.** het werpen -, het leggen op: ἐ. χειρῶν σιδηρῶν, het enteren; σημείων ἐ., het verzegelen. — **2.** *overdr.*: *a*) het ondernemen. — *b*) *meton.*: datgene waaraan men de hand legt, onderneming. — **II.** *lijd.* **1.** het er op geworpene, - gelegde: ἐ. πλίνθων, een laag baksteenen. — **2.** *overdr.*: het *als straf enz.* opgelegde: geldboete *enz.*

ἐπι-βουκόλος, ὁ, koeherder.

ἐπιβουλευτής, οῦ, ὁ, belager, listige vijand. — **ἐπι-βουλεύω. 1.** *a*) iets beramen tegen: ἐ. θάνατόν τινι. — *b*) *met dat. alleen*: α) belagen, heimelijk zoeken te benadeelen. — β) op iets loeren. — **2.** *alg.*: plannen smeden, zich heimelijk voornemen: ἔκπλουν ἐ.; ἐ. πρήγμασι μεγάλοισι, HDT., groote plannen smeden.

ἐπι-βουλή, ἡ, heimelijk voornemen, onverhoedsche aanval, aanslag, kuiperij; ἐξ -ῆς, met voordacht, *of*: op verraderlijke wijze. — **ἐπίβουλος,** 2, listig, belagend; ὁ ἐ., belager.

ἐπι-βραδύνω, nog langer dralen.

ἐπι-βρέμω, zich gierend storten op.

ἐπι-βρέχω, van boven bevochtigen.

ἐπι-βρίθω. 1. zwaar drukken op, - neerkomen op. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. pers.*: krachtig aanvallen; *ook v. d. oorlog*: zwaar neerkomen op. — *b*) krachtig zijn (gunstigen) invloed doen neerkomen op.

ἐπιβρόντητος, 2 [ἐπί, βροντάω; *eig.*: door den bliksem getroffen], *overdr.*: verbijsterd.

ἐπι-βύω, dichtstoppen.

ἐπι-βωθέω, *ion.* = ἐπιβοηθέω.

ἐπι-βώτωρ, ορος, ὁ, herder.

ἐπίγαιος, 2, *ion.* [ἐπὶ γαίας (ὤν)] = ἐπίγειος.

ἐπι-γαμέω. 1. (ἐπι-, na), later huwen: ἡ ἐπιγαμηθεῖσα, tweede vrouw. — **2.** (ἐπι-, aan het hoofd van), ∘ door huwelijk over *de kinderen* plaatsen.

ἐπιγαμία, ἡ [ἐπί, γαμέω] (ἐπι-, naar). **1.** wederkeerig huwelijksrecht *tusschen staten.* — **2.** onderling huwelijk *tusschen families.*

ἐπι-γδουπέω, er bij dreunen.

ἐπίγειος, 2 [ἐπὶ γῆς (ὤν)]. **1.** zich op de aarde bevindend. — **2.** † *overdr.*: aardsch, vergankelijk.

ἐπι-γελάω ● (ἐπι-, bij, naar aanleiding van). **1.** bij iets lachen. — **2.** uitlachen, bespotten.

ἐπι-γίγνομαι ● *ion.* -γίνο-. **1.** (ἐπι-, na), ontstaan -, komen na, volgen: οἱ -όμενοι, nakomelingen. — **2.** (ἐπι-, bovendien), er bij komen. — **3.** (ἐπι-, naar). *a*) naderen: ἔαρος -εται ὥρη, H., lente. — *b*) overkomen, *vrl in ongunstigen zin, eig. en overdr.*: αὐτοῖσι χειμὼν καὶ ὕδωρ ἐπεγίνετο, HDT., storm en regen overvielen hen; ἀσθένεια ἐπιγενομένη, een ziekte die hem overgekomen was.

ἐπι-γιγνώσκω ● **1.** (ἐπι-, na), herkennen. — **2.** (ἐπι-, bij). *a*) van nabij leeren kennen, getuige zijn van. — *b*) waarnemen, bemerken. — **3.** (ἐπι-, goed). *a*) goed leeren kennen, - begrijpen. — *b*) iem. erkennen voor wat hij is: αὐτοὺς ἐπέγνωσαν τῶν ἐχθρῶν ὄντας, dat zij vijandig gezind waren. — **4.** (*met verzw. beteek. v.* ἐπι-), te weten komen, vernemen.

ἐπι-γίνομαι, *z.* ἐπιγιγν-.

ἐπι-γνάμπτω (ἐπί, A, II, 3, b, β). **1.** ombuigen. — **2.** *overdr.*: iem.s wil buigen: *a*) omstemmen, tot een andere gezindheid brengen. — *b*) doen bukken, bedwingen.

ἐπιγνώμων, ονος, ὁ [ἐπιγιγνώσκω; *eig.*: die van nabij leert kennen], opziener over de heilige olijfboomen.

ἐπιγονή, ἡ [ἐπιγίγνομαι], het aangroeien. — **ἐπίγονος,** 2 [*id.*]. **1.** later geboren. — **2.** οἱ Ἐπίγονοι, de Epigonen, *zonen der zeven vorsten die vóór Thebe sneuvelden*; *titel v. een aan Homeros toegeschreven epos.*

ἐπιγουνίς, ίδος, ἡ [(τὸ) ἐπὶ γόνατος], het deel boven de knie, schenkel, lende.

ἐπιγράβδην, *bw.* [ἐπιγράφω], schrammend. — **ἐπίγραμμα,** τό [*id.*; —> *Ned.* epigram]. **1.** opschrift, *gew. in verzen.* — **2.** *vd.*: epigram, kort dichtstukje, puntdicht. — **ἐπιγραφή,** ἡ [*id.*]. **1.** *a*) opschrift. — *b*) *overdr.*: eeretitel. — **2.** † blanketsel.

ἐπι-γράφω ● **I.** schrammen: ἐ. κλῆρον, H., een lot bekrassen. — **II. 1.** *a*) op iets griffen, - schrijven, opschrijven; *med.*: op iets laten schrijven. — *b*) *overdr.*, *med.*: zich iets toeschrijven, - toeëigenen. — **2.** van een opschrift voorzien.

ἐπί-γρυπος, 2, (ἐπι-, *h. benaderen v. een toestand*), eenigszins gebogen; *inz.*: met haviksneus.

ἐπίδαμος, *dor.* = ἐπίδημος.

Ἐπιδαύριοι, ων, οἱ, Epidauriërs. — **Ἐπίδαυρος**, ἡ, *zeestad in Argolis.*

ἐπι-δαψιλεύομαι, nog overvloediger geven, nog toevoegen aan.

ἐπιδεής, 2, *ion.*, *en* *-**δευής**, 2 [2. ἐπιδέω]. **1.** behoefte -, gebrek hebbend aan. — **2.** geringer dan, achterstaand bij: βίης (in kracht) -δευέες εἰμὲν Ὀδυσσῆος (*gen. v. vergelijking*), H.; *abs.*: zwak.

ἐπίδειγμα, τό, bewijs. — **ἐπι-δείκνυμι** ● *en* (*alleen pr. en impf.*) **-νύω. I. 1.** openlijk laten zien, ten toon spreiden: στράτευμα ἐ., laten paradeeren. — **2.** *med.*: *a*) zich laten zien, zich betoonen: ἔργῳ ἐπεδείκνυτο ὅτι..., met de daad gaf hij van zich te kennen, dat... — *b*) iets van zich laten zien, een staaltje geven van zijn kunst; *inz.*: een openbare lezing -, een pronkrede houden. — **II.** *overdr.*: aantoonen, bewijzen.

ἐπίδειξις, εως, ἡ [ἐπιδείκνυμι]. **1.** het vertoonen, het ten toon stellen; *dikw.*: het pronken. — **2.** *meton.*, *concr.*: hetgeen men vertoont: blijk, bewijs; *inz.*: pronkrede.

ἐπι-δέκατος, 3, het tiende deel uitmakend: τὸ -ον [μέρος], het tiende deel.

ἐπι-δέκομαι, *ion.* = ἐπιδέχομαι.

ἐπιδέμνιος, 2 [ἐπὶ δεμνίοις (ὤν)], op het bed.

ἐπιδέξιος, 2 [ἐπὶ δεξιά (*acc. mrv.*), naar rechts]. **1.** *alleen onz. mrv.*, *bw.* -α, naar rechts. — **2.** zich rechts bevindend; *bw.* -α, rechts.

ἐπι-δέρκομαι, aanschouwen.

ἐπιδευής, *z.* ἐπιδεής. — **ἐπιδεύομαι**, *z.* 2. ἐπιδέω, II.

ἐπι-δέχομαι ● **1.** er bij opnemen. — **2.** *a*) op zich nemen. — *b*) *alg.*: *tegenspoed en dgl.* aanvaarden, zich neerleggen bij.

1. ἐπι-δέω ● er op binden, dichtbinden.

2. ἐπι-δέω ● **I.** bovendien noodig hebben, te weinig hebben: τετρακόσιαι μυριάδες ἐπιδέουσαι ἑπτὰ χιλιάδων, HDT., vier millioen min (*lett.*: waaraan ontbreekt) zeven duizend. — **II.** *med.* -έομαι, *ion.* -εύομαι. **1.** nog noodig hebben, gebrek hebben aan, missen. — **2.** te kort schieten: μάχης (in den strijd) ἐπεδεύετο, H.

ἐπί-δηλος, 2, duidelijk, bekend.

ἐπιδημεύω [ἐπὶ δήμῳ (μένω)], in de stad blijven. — **ἐπιδημέω** [*id.*]. **1.** in zijn land -, in zijn stad -, thuis zijn, - blijven. — **2.** *v. vreemdelingen*: zich ergens ophouden, ergens verblijven, zich ergens komen ophouden.

ἐπιδημία, ἡ [—> *Ned.* epidemie], oponthoud -, verblijf in een land. — **ἐπιδήμιος**, 2 [ἐπὶ δήμῳ (ὤν)] *en* **-μος**, 2 [*id.*], in het land: πόλεμος -μιος, H., burgeroorlog.

ἐπι-διαβαίνω ● na een ander *een rivier* oversteken.

ἐπι-διαγιγνώσκω, *ion.* **-γιν-**, nog eens beslissen.

ἐπι-διακρίνω, in hooger instantie uitspraak doen.

ἐπι-διδάσκω, iets nog daarbij aan iem. leeren.

ἐπι-δίδωμι ● **I.** *overg.* **1.** *a*) er bij -, bovendien -, vrijwillig -, als geschenk geven, toevoegen; *inz.*: als bruidsschat medegeven; aan den staat een vrijwillige bijdrage schenken. — *b*) *vd.*: gaarne geven. — *c*) *met verzw. beteek. v.* ἐπι-: geven, overhandigen. — **2.** begiftigen. — **II.** *onoverg.*: toenemen, vorderingen maken: -διδόναι ἐς (in de richting van) ὕψος, HDT., hooger worden.

ἐπι-δίζημαι, bovendien zoeken, onderzoeken.

ἐπι-δικάζω. 1. bij rechterlijke uitspraak toewijzen. — **2.** *med.*: in rechten aanspraak maken op iets (τινός). — **ἐπιδικάσιμος**, 2. — **1.** waarop men aanspraak maakt. — **2.** *alg.*: gezocht.

ἐπίδικος, 2 [ἐπί, δίκη], waarop men aanspraak maakt, betwist.

ἐπι-δινέω. 1. rondzwaaien *vóór h. werpen*; *pass.*: in een kring vliegen. — **2.** *overdr.*, *med.*: in zijn geest heen en weer wenden, overwegen (*vgl. Lat.* volvere animo).

ἐπιδιφριάς, άδος, ἡ [ἐπὶ δίφρῳ (ὤν)], bovenrand van den wagenbak. — **ἐπιδίφριος**, 2 [*id.*], op den wagenbak.

ἐπι-διώκω, achtervolgen.

ἐπίδοξος, 2 [ἐπί, δόξα], te verwachten, vermoedelijk, waarschijnlijk: ἐ. ἦν ὑπατεύσειν, zijn verkiezing tot het consulaat was zeer waarschijnlijk (*persoonlijke constructie*; *vgl.* δῆλός εἰμι).

ἐπίδοσις, εως, ἡ [ἐπιδίδωμι]. **1.** *overg.*: vrijwillige bijdrage, geschenk. — **2.** *onoverg.*: het toenemen, vordering.

ἐπιδρομή, ἡ [ἐπιδραμεῖν, *inf. ao. bij* ἐπιτρέχω], aanloop, aanval, overval, inval. — **ἐπίδρομος,** 2 [*id.*], bestormbaar.

ἐπι-δύω ● *v. hemellichamen*: ondergaan.

ἐπιείκεια, ἡ [ἐπιεικής]. **1.** *a*) behoorlijkheid, billijkheid. — *b*) † *verpers.*: *de Rom. godin* Aequitas, de Billijkheid. — **2.** *v. pers.*: correctheid, zachtheid, vriendelijkheid, goedheid.

ἐπι-είκελος, 2 (ἐπι-, *h. benaderen v. een toestand*), (nog al) gelijkend op.

ἐπιεικής, 2 [ἐπί, εἰκός] (ἐπι-, *id.*). **1.** passend, behoorlijk, billijk. — **2.** *inz. v. pers.*: *a*) flink, degelijk, correct. — *b*) deugdzaam, bescheiden. — *c*) mild, welwillend, vriendelijk.

ἐπιεικτός, 3 [*wschl.* ἐπί, 2. εἴκω], *altijd met ontkenning*.— **1.** οὐκ ἐ., niet toegevend, onbuigzaam; πένθος οὐκ -όν, H., eindeloos. — **2.** οὐκ ἐ. = οὐκ ἐπιεικής, onbehoorlijk.

ἐπιεικῶς, *bw.* [ἐπιεικής]. **1.** behoorlijk: ἐ. γεγονέναι, van goeden stand zijn; *dikw. in d. dialoog*: ἐ. λέγεις, gij hebt gelijk. — **2.** in voldoende mate, nog al, nagenoeg.

ἐπιεισάμενος, ἐπιείσομαι, *v.* 2. ἔπειμι [εἶμι].

ἐπι-έλπομαι [Ϝελπ-], hopen. — **ἐπίελπτος,** 2, te verwachten.

ἐπι-έννυμι ● **1.** bekleeden, bedekken; *gew. med.*: zich bekleeden met, zich hullen in. — **2.** *overdr., pass.* ἐπιειμένος ἀλκήν, H., in dapperheid gehuld.

ἐπι-ζάφελος, 2 [ἐπί, *versterkend*; ζάφελος, heftig], heftig.

ἐπι-ζάω ● leven na, overleven.

ἐπι-ζεύγνυμι ● *en* **-νύω. 1.** van boven verbinden. — **2.** *alg.*: aaneenhechten.

ἐπι-ζέω ● **1.** overkoken. — **2.** ° *overdr.*: bruisend zich uitstorten over, *met dat.*; *ook met acc.*: ° ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσε τὸ Ταντάλειον σπέρμα, over het nageslacht van Tantalos.

ἐπιζήμιος, 2 [ἐπὶ ζημίαν (ὤν)], schadelijk.

ἐπι-ζητέω. 1. opzoeken, opsporen. — **2.** verlangen -, vragen naar.

ἐπι-ζώννυμι ● opgorden.

ἐπι-ζώω, *ion.* = -ζάω.

ἐπ-ίηλε, *ao. v.* ἐπ-ιάλλω.

ἐπ-ίημι, *ion.* = ἐφίημι.

ἐπιήρανος, 2, aangenaam. — **ἐπίηρος,** 2 [*nom. gevormd naar d. acc.* ἐπίηρα ⟵ ἐπὶ ἦρα (φέρειν τινί)], aangenaam.

ἐπιθαλάσσιος, *att.* **-άττιος,** 2 *en* 3 [ἐπὶ θαλάσσῃ (ὤν)], aan zee gelegen, - wonend.

ἐπι-θαρσύνω, bemoedigen.

ἐπιθεάζω [ἐπί, θεός], de goden tegen iem. aanroepen.

ἐπι-θειάζω. 1. de goden aanroepen. — **2.** goddelijk gezag bijzetten aan: ἐ. τῷ λόγῳ, aan zijn woorden. — **ἐπιθειασμός,** ὁ, het aanroepen der goden.

ἐπίθεσις, εως, ἡ [ἐπιτίθημι]. **1.** het er op leggen. — **2.** *med.* (*vgl.* ἐπιτίθεμαι), aanval.

ἐπι-θεωρέω, nog eens -, zorgvuldig beschouwen.

ἐπίθημα, τό [ἐπιτίθημι], het er op gelegde, deksel.

ἐπι-θίγγανω ● aanraken.

ἐπι-θοάζω, als smeekeling bij een altaar zitten.

ἐπιθόμην, ἔπιθον, *z.* πείθω.

ἐπι-θορυβέω, er bij gedruisch maken: luidruchtig toejuichen, - afkeuren.

ἐπι-θρῴσκω ● **1.** springen -, losspringen op. — **2.** *abs.*: springen.

ἐπιθυμέω [ἐπί, θυμός], zijn verlangen richten op, verlangen, begeeren. — **ἐπιθυμητής,** οῦ, ὁ, die begeerig is, vriend, aanhanger. — **ἐπιθυμητικός,** 3, begeerig. — **ἐπιθυμία,** ἡ, begeerte, verlangen.

ἐπιθυμίαμα, τό, reukwerk. — **ἐπι-θυμιάω,** een reukoffer brengen.

ἐπιθύμιος, 2 [ἐπί, θυμός], waartoe men geneigd is.

ἐπ-ιθύνω, *een pijl* richten.

ἐπ-ιθύω, aanstormen.

ἐπι-θωΰσσω, toeroepen, bemoedigen.

ἐπι-ίστωρ, ορος, *m. vr. bvn.* [-Ϝισ-], medewetend, medeplichtig.

ἐπι-καθίζω. 1. *overg.*: zetten op. — **2.** *onoverg.*: zich zetten -, zitten op.

ἐπι-καίνυμαι ● uitmunten.

ἐπικαίριος, 2 *en* **ἐπίκαιρος,** 2 [ἐπὶ καιροῦ (ὤν)]. **1.** te rechter tijd -, van pas komend, passend, geschikt, nuttig. — **2.** gewichtig: οἱ -ιοι, de aanvoerders.

ἐπι-καίω ● op *een altaar* verbranden.

ἐπι-καλέω ● **1.** (ἐπι-, naar), *act. en med.*: *a*) aanroepen. — *b*) er bij -, tot zich -, te hulp roepen, uitnoodigen: † -εῖσθαι τὸν δῆμον (*te Rome*), provocare ad populum, zich beroepen op het volk. — **2.** (ἐπι-, tegen), verwijten, aanklagen: τὰ -ούμενα χρήματα, de ten laste gelegde schatten. — **3.** (ἐπι-, bovendien), met een bijnaam noemen.

ἐπι-καλύπτω. 1. bedekken, verbergen. — **2.** *overdr.*: *een geluid* overstemmen.

ἐπικαμπή, ἡ, ombuiging; *inz.*: hoek *in een bouwwerk.* — **ἐπικαμπής,** 2, gebogen. — **ἐπι-κάμπτω** (ἐπι-, *vgl.* ἐπιγνάμπτω), ombuigen; *inz.*: zwenken *met een deel der slaglinie.*

ἐπικάρσιος, 3. — **1.** een hoek (*inz.* een rechten hoek) vormend, dwars. — **2.** schuin.

Ἐπικάστη, ἡ, *oudere naam v. Iokaste, de moeder v. Oidipoes.*

ἐπι-καταβαίνω ● afdalen na, - tegen.

ἐπι-κατακλύζω, overstroomen.

ἐπι-καταλλαγή, ἡ, agio.

ἐπι-καταρριπτέω, daarna naar beneden werpen.

ἐπι-κατασφάζω *en* **-άττω,** slachten -, dooden op.

ἐπι-καταψεύδομαι, nog daarbij (tot iem.s nadeel) liegen.

ἐπί-κειμαι ●

I. (ἐπι-, op, bij) (*dient vaak als pass. bij* ἐπιτίθημι). **1.** liggen op, - bij: αἱ Λήμνῳ -κείμεναι (naburige) νῆσοι; *v. een deur*: gesloten zijn (*vgl.* ἐπιτίθημι, I, 1). — **2.** *overdr.*: *a*) een druk uitoefenen op: *α*) drukken op: ἀνάγκη (nooddwang) -κείσεται, H. — *β*) bij iem. aandringen. — *γ*) op de hielen zitten, in het nauw brengen, aanvallen. — *b*) *v. een naam*: opgelegd -, toegepast zijn: ὄνομα ἐπίκειταί τινι (*onz.*), die zaak draagt een naam.

II. *in lijd. zin*: op zich liggen hebben: σκύλακα -μενος, een hond dragend.

ἐπι-κείρω ● insnijden. — **1.** ἐ. φάλαγγας, H., de (vijandelijke) scharen wegmaaien. — **2.** *overdr.*: verijdelen: ἐπὶ μήδεα (plannen) κεῖρε (*tmesis*), H.

ἐπι-κελαδέω, schreeuwen bij; *inz.*: toejuichen.

ἐπι-κελεύω, nog aanmoedigen.

ἐπι-κέλλω ● (ἐπι-, op). **1.** op het strand laten loopen, aan land doen komen: ἐ. νῆας, H. — **2.** *onoverg.*: [νῆα], aan land komen.

ἐπι-κέλομαι ● aanroepen.

ἐπι-κεράννυμι ● bijmengen.

ἐπι-κερτομέω (ἐπι-, tegen, *of versterkend*). **1.** bespotten. — **2.** hoonend verwijten doen.

ἐπι-κεύθω, verbergen.

ἐπικεφάλιον, τό [ἐπὶ κεφαλῆς (φόρος)], hoofdgeld.

ἐπίκηρος, 2 [ἐπὶ κηρὶ (ὤν)], aan het noodlot onderworpen, vergankelijk.

ἐπικηρυκεία, ἡ, het zenden van een heraut; *vd.*: onderhandeling. — **ἐπικηρύκευμα,** τό, onderhandeling. — **ἐπι-κηρυκεύομαι. 1.** een heraut zenden. — **2.** *a*) door een heraut -, door een gezant laten zeggen. — *b*) door gezanten onderhandelen.

ἐπι-κηρύσσω, *att.* **-ύττω,** door een heraut -, door een omroeper laten uitroepen, bekend laten maken; *inz. v. een belooning of straf*: ἀργύριον ἐπί (tegen) τινι ἐ., een prijs op iem.s hoofd zetten.

ἐπι-κίδνημι, uitbreiden over.

ἐπικίνδυνος, 2 [ἐπί, κίνδυνος], met gevaar verbonden. — **1.** *lijd.*: aan gevaar blootgesteld. — **2.** *bedr.*: gevaarlijk.

ἐπι-κίρνημι, *ion.* = ἐπικεράννυμι.

ἐπι-κλάω ● **1.** iets tegen iets breken.— **2.** *overdr.*: iem.s hardheid breken, roeren, zacht stemmen; *pass.*: zich laten vermurwen, - ontroeren, den moed verliezen.

1.**ἐπι-κλείω** *en med.*, sluiten.

2.**ἐπι-κλείω,** prijzen.

ἐπίκλημα, τό [ἐπικαλέω], beschuldiging.

ἐπίκληρος, ον, *vr. bvn.* [ἐπι κλήρῳ (οὖσα)], het vaderlijk vermogen ervend: ἡ ἐ. [θυγάτηρ], erfdochter.

ἐπίκλησις, εως, ἡ [ἐπικαλέω]. **1.** *a*) bijnaam. — *b*) *alg.*: benaming. — **2.** *dikw. acc. v. betrekking* -ιν: *a*) met den bijnaam. — *b*) in naam: ὁ αὐτοῦ -σιν παῖς, zijn zoogenaamde zoon.

ἐπίκλητος, 2 [ἐπικαλέω], er bij geroepen, geroepen naar: te hulp geroepen, opgeroepen: σύλλογος ἐ., buitengewone vergadering.

ἐπι-κλίνω ● **1.** *a*) doen leunen tegen: σανίδες (deurvleugels) -κεκλιμέναι, H., gesloten deur (*z.* ἐπιτίθημι, I, 1). — *b*) *pass., v. een schip*: hellen. — **2.** *overdr*: neigen -, zich wenden tot: ἐ. πρὸς ταῦτα τὰ πράγματα.

ἐπίκλοπος, 2 [ἐπί, κλέπτω]. **1.** diefachtig, bedrieglijk. — **2.** *alg.*: listig, sluw; ἐ. τόξων, H., sluwe kenner ...

ἐπι-κλύω, luisteren naar, vernemen.

ἐπι-κλώθω ● **1.** toespinnen (*v. de Moiren*). — **2.** *act. en med., alg. v. de goden*: toedeelen, verleenen.

ἐπ-ικνέομαι, *ion.* = ἐφικνέομαι.

ἐπι-κοιμάομαι, slapen op.

ἐπικοινόω, mededeelen; *med.*: met iem. (τινι) raad plegen. — **ἐπί-κοινος,** 2, gemeenschappelijk.

ἐπίκοπον, τό, hakblok. — **ἐπι-κόπτω** ● slaan boven op, dooden.

ἐπι-κορύσσομαι, zich (*eig.*: met een helm) wapenen tegen.

ἐπι-κοσμέω. **1.** nog beter tooien. — **2.** *overdr.* : eeren.

᾿Επικούρειος, 2 [᾿Επίκουρος]. **1.** Epikoereïsch. — **2.** οἱ -οι, Epikoereërs.

ἐπικουρέω [ἐπίκουρος]. **1.** iem. (τινί) helpen. — **2.** iets (τι) (τινι, iem. helpend) afweren. — **ἐπικούρημα,** τό, hulpmiddel.

ἐπικουρία, ἡ [ἐπίκουρος]. **1.** hulp, bijstand. — **2.** *meton., concr., enk. en mrv.* : hulptroepen, *vrl* huurtroepen. — **ἐπικουρικός,** 3 [*id.*]. **1.** helpend. — **2.** uit hulptroepen bestaande, op huurtroepen berustend.

᾿Επικούριος, 2 = -ρειος.

ἐπίκουρος, 2. — **1.** te hulp komend, helpend : ἐ. τινος, tegen iets. — **2.** οἱ -οι, hulptroepen, *vrl* huurtroepen. — **᾿Επίκουρος,** ὁ [*h. vorige*], Epikoeros, *Gr. wijsgeer, 341-omstr. 270 v. C.*

ἐπι-κουφίζω. **1.** lichter maken : ἐ. ναῦν ; *fig.* : ἐ. πόνους. — **2.** *a)* opheffen. — *b) overdr.* : opbeuren, bemoedigen.

ἐπι-κραιαίνω ● H., *en* **ἐπι-κραίνω** ● *een wensch enz.* vervullen.

ἐπίκρανα, *ao. v.* πικραίνω.

ἐπίκρανον, τό [ἐπί ; *vw.* κάρα]. **1.** wat zich op het hoofd bevindt : hoofdband *enz.* — **2.** *overdr.* : kapiteel.

ἐπικράτεια, ἡ [* ἐπικρατής]. **1.** heerschappij. — **2.** *meton., concr.* : het beheerschte gebied.

ἐπι-κρατέω. **1.** *a)* het bevel voeren, heerschen. — *b) overdr. v. zaken (wind enz.)*: heerschen. — **2.** *a)* overwinnen, meester worden, bemachtigen. — *b) overdr.* : de overhand krijgen, - hebben.

ἐπικρατέως, *bw.*, met overweldigende kracht. — ***ἐπικρατής,** *alleen comp.* -έστερος [ἐπὶ (*bw.*) κράτος ἔχων), kracht er tegen hebbend], overwinnend.

ἐπι-κρέμαμαι, *onoverg.* **1.** boven iets hangen, - zweven. — **2.** *overdr.* : boven het hoofd hangen : ὁ -μενος κίνδυνος. — **ἐπι-κρεμάννυμι** ● *overg.* **1.** boven iets ophangen. — **2.** *overdr.* : boven iem.s hoofd doen zweven : ἐ. τινι κίνδυνον.

ἐπι-κρίνω ● (ἐπι-, na), een eindoordeel uitspreken, beslissen.

ἐπ-ίκριον, τό [*eig.* : wat boven het verdek is], ra.

ἐπι-κροτέω, bij iets lawaai maken, toejuichen.

ἐπι-κρύπτω ● verbergen, geheimhouden.

ἐπι-κτάομαι ● bovendien verwerven, nemen.

ἐπι-κτείνω ● nog eens dooden.

ἐπίκτησις, εως, ἡ [ἐπικτάομαι], gewin. — **ἐπίκτητος,** 2 [*id.*], er bij verworven. — **᾿Επίκτητος,** ὁ [*h. vorige*], *Stoïcijnsch philosoof, ong. 60-140 na C.*

* **ἐπικυδής,** 2 (*alleen comp.* -έστερος) [ἐπί, κῦδος], roemvol.

ἐπι-κυλινδέω *en* **-ίνδω,** iets wentelen op.

ἐπι-κυμαίνω, *v. een slaglinie* : achter iem. (τινι) komen aangolven.

ἐπι-κύπτω ● **1.** vooroverbukken naar ; *abs.* : vooroverbukken. — **2.** met gebogen lichaam steunen op.

ἐπι-κυρόω, goedkeuren, bekrachtigen.

ἐπι-κύρω ● stooten op, aantreffen.

ἐπι-κωκύω, jammeren over.

ἐπι-κωλύω (ἐπί, A, II, 3, b, β), verhinderen.

ἐπι-κωμῳδέω (*z. ibid.*), bespotten (*als in een blijspel*).

ἐπι-λαγχάνω ● *onoverg.* : daarna ten deel vallen.

ἐπι-λάθομαι, *dor.* = -λήθ-.

ἐπι-λαμβάνω ● **I.** **1.** *a)* vatten (*door de hand te leggen op*), aanpakken, vastgrijpen ; -άνεται τῆς χειρός μου, klampt zich (*med.*) vast aan ... — *b)* tegenhouden : ἐ. τὸ ὕδωρ *v. h. wateruurwerk* (κλεψύδρα). — **2.** *in ruimeren zin* : *a) med.* : een vijand aanvallen. — *b)* onder zijn bereik hebben. — **II.** *overdr.* **1.** *med.* : *a)* in zijn macht krijgen : δυνάμεως (mogelijkheid) -άνεσθαι. — *b) alg.* : verkrijgen : προστάτου -άνεσθαι. — **2.** *med.* : met den geest grijpen : προφάσεως -άνεσθαι, een voorwendsel aangrijpen. — **3.** *med.* : met woorden aanpakken : *a)* afkeuren, berispen. — *b)* weerleggen : ἐάν τι μὴ ἀληθὲς λέγω, ἐπιλαβοῦ. — **4.** *med.* : iem. in zijn eigen woorden vangen. — **5.** *v. een ziekte enz.*: aantasten : ἐπέλαβε λοιμὸς (pest) τὸν στρατόν.

ἐπίλαμπτος, 2, *ion.* = ἐπίληπτος.

ἐπι-λάμπω, over iets schijnen.

ἐπι-λανθάνομαι ● = ἐπιλήθομαι.

ἐπίλασις, εως, ἡ, *dor.* (= *-λησ-) [ἐπιλήθω], het vergeten.

ἐπι-λέγω ● **I.** (ἐπι-, bovendien). **1.** bijeen-, uitkiezen ; *gew. med.* : voor zich uitkiezen. — **2.** *overdr., med.* : *a)* in zijn geest gedachten bijeenbrengen, bedenken, overwegen. — *b)* met de oogen bijeenbrengen, lezen. — **II.** (ἐπι-, bij, in verband met), onder -, na een handeling zeggen, bijvoegen.

ἐπι-λείβω, er op gieten, - plengen.

ἐπι-λείπω ● **1.** achterlaten. — **2.** *overdr.* *a)* in den steek laten, aan iem. ontbre-

ken : τὸ στράτευμα ὁ σῖτος ἐπέλιπε. — *b*) verzuimen. — *c*) *onoverg.* : -ειν [τινά], ontbreken, te kort schieten : τὰ ἐπιτήδεια ἐπέλιπε.

ἐπι-λείχω, belikken.

ἐπίλεκτος, 2 [ἐπιλέγω], uitgelezen ; οἱ -οι, keursoldaten.

ἐπι-λεύσσω, overzien.

ἐπίληθος, 2, die doet vergeten. — **ἐπιλήθω** ● **1.** doen vergeten. — **2.** *med.* : *a*) vergeten. — *b*) opzettelijk vergeten, verwaarloozen, verzwijgen. — **3.** †*pass.* : vergeten worden.

ἐπι-ληκέω, bij *d. dans* in de handen klappen.

ἐπίληπτος, 2 [*verbaaladj. v.* ἐπιλαμβάνω]. **1.** betrapt. — **2.** laakbaar.

ἐπιλήσμων, 2 [ἐπιλήθω], vergeetachtig.

ἐπι-λίγδην *en* **ἐπι-λλ-,** *bw.*, schampend.

ἐπιλλίζω [ἐπί, ἰλλός], knipoogen.

ἐπι-λογίζομαι, *med.* (*ook pass. ao.* ἐπελογίσθην *met med. beteek.*), overwegen.

ἐπίλογος, ὁ [ἐπιλέγω], de laatst uitgesproken woorden ; *inz.* : slotrede.

ἐπίλοιπος, 2, nog overig.

ἐπι-λύω (*med. f. en ao. ook met lijd. beteek.*). — **1.** *a*) *v. iets anders* losmaken : ἐ. κύνας. — *b*) *overdr.*, *med.* : bevrijden. — **2.** *a*) *de deelen v. een geheel* losmaken, oplossen. — *b*) *overdr.* : losser maken, ontzenuwen.

ἐπι-λωβεύω, bespotten.

ἐπι-μαίνομαι ● razend verlangen.

ἐπι-μαίομαι ● **1.** aanraken, betasten: μάστιγι (zweep) ἐ. ἵππους, H.; ἕλκος ἐ., H., een wond onderzoeken. — **2.** *a*) tasten naar ; *alg.* : trachten te bereiken : ἐ. σκοπέλου, H., aanhouden op de klip. — *b*) *overdr.* : streven naar : ἐ. νόστου, H.

ἐπι-μανθάνω ● **1.** er bij leeren (*bij wat men reeds weet*). — **2.** naderhand leeren.

ἐπι-μαρτυρέω. 1. getuigen. — **2.** *med.* : iem. bezweren *iets te doen*.

ἐπι-μαρτύρομαι. 1. tot getuige nemen.— **2.** iem. bezweren *iets te doen*.

ἐπι-μάρτυρος, ὁ, getuige bij iets.

ἐπιμαστίδιος, 2 [ἐπὶ μαστοῦ (ὤν)], aan de moederborst, zuigeling.

ἐπίμαστος, 2 [*verbaaladj. v.* ἐπιμαίομαι ; *eig.* : betast], vuil.

ἐπίμαχος, 2 [ἐπί, μάχομαι], gemakkelijk aan te vallen, - in te nemen.

ἐπι-μείγνυμι ● **1.** *overg.* : bijmengen. — **2.** *onoverg. en med.* : *a*) zich vermengen met. — *b*) betrekkingen hebben -, omgaan met.

ἐπι-μειδάω *en* **-ιάω,** glimlachen bij ; *ook v. een spottenden glimlach.*

ἐπιμειξία, ἡ [ἐπιμείγνυμι]. **1.** vermenging. — **2.** *overdr.* : verkeer, omgang.

ἐπιμέλεια, ἡ [ἐπιμελής], zorg, oplettendheid, vlijt : ἀρετῆς ἐ., het vlijtig beoefenen der deugd ; -αν ποιέομαί τινος = ἐπιμελέομαί τινος.

ἐπιμελέομαι, (*f.* ήσομαι, *ao.* ἐπεμελήθην, *pf.* ἐπιμεμέλημαι) *en* **-μέλομαι** (*alleen pr. en impf.*) [ἐπί, μέλω]. — **1.** zorgen voor, zorg besteden aan. — **2.** *inz.* : het toezicht houden over, besturen.— **ἐπιμέλημα,** τό, voorwerp van zorg, bezigheid, taak.

ἐπιμελής, 2 [ἐπιμέλομαι]. **1.** *bedr.* : die zorgt voor, die bedacht is op ; *abs.* : zorgzaam, ijverig. — **2.** *lijd.* : waarvoor men zorgt, ter harte gaand, zorgwekkend.

ἐπιμελητής, οῦ, ὁ [ἐπιμελέομαι], die zorgt voor ; *inz.* : bestuurder, opzichter.

ἐπι-μέλομαι, *z.* ἐπιμελέομαι.

ἐπιμελῶς, *bw. bij* ἐπιμελής.

ἐπι-μέμονα (*pf. met beteek. v. h. pr.*), wenschen.

ἐπι-μέμφομαι, iem. iets verwijten, klagen over, ontevreden zijn.

ἐπι-μένω ● **1.** *a*) er bij -, ergens blijven. — *b*) *in een zekeren toestand* blijven. — *c*) wachten. — **2.** *overdr.* : *a*) volharden : ἐ. ἐπὶ τῇ ζητήσει, in het onderzoek ; ἐ. ταῖς σπονδαῖς, trouw blijven aan ... — — *b*) *v. zaken* : iem. (τινά) te wachten staan.

ἐπι-μετρέω. 1. (ἐπι-, *richting*), toemeten, toedeelen. — **2.** (ἐπι-, bovendien), een toemaat geven, bijvoegen.

ἐπι-μήδομαι, beramen tegen.

Ἐπιμηθεύς, ὁ [ἐπί, ἔμαθον ; *eig.* : de naderhand overleggende, *in tgst. tot* Προμηθεύς], *de dwaze broeder v. Prometheus.*

ἐπιμηθέως, *bw.*, *en* **ἐπιμηθής,** 2 [ἐπί, ἔμαθον], opmerkzaam, zorgvuldig.

ἐπιμήκης, 2 [ἐπί, μῆκος] (ἐπι-, *h. benaderen v. een toestand*), vrij lang.

ἐπιμήνιος, 2 [ἐπὶ μῆνα, voor een maand bestemd]. **1.** maandelijksch. — **2.** τὰ -α [ἱερά], maandelijksch offer.

ἐπι-μηνίω, wrokken tegen.

ἐπι-μηχανάομαι, verzinnen tegen.— **ἐπιμήχανος,** 2, die listig iets verzint tegen.

ἐπι-μίγνυμι = -μείγ-.

ἐπι-μιμνήσκομαι ● **1.** zich herinneren, gaan denken aan. — **2.** in herinnering brengen, vermelden.

ἐπι-μίμνω = ἐπιμένω.

ἐπιμίξ, *bw.* [ἐπιμείγνυμι], door elkander, zonder onderscheid. — **ἐπιμιξία,** ἡ = -μειξ-.

ἐπι-μίσγω = ἐπιμείγνυμι ; *gew. med.* ; *in de Ilias altijd in vijandelijken zin* : handgemeen worden.

ἐπιμνάσθεισα, *aiol.* = ἐπιμνησθεῖσα.

ἐπι-μύζω, morren bij, - naar aanleiding van, - over.

ἐπίνειον, τό [ἐπί, ναῦς], ankerplaats, haven.

ἐπι-νέμω ● **1.** ver-, toedeelen. — **2.** *inz.*: *a*) [*eig.* : aan zijn vee als weide toedeelen], laten weiden op andermans grond; *med.* : afweiden. — *b*) *overdr.*, *med.* : zich verterend verspreiden over, om zich heen grijpen (*v. h. vuur enz.*).

ἐπι-νεύω. 1. er bij knikken, toeknikken, *ten teeken v. in- of toestemming of bevel.* — **2.** *meton.*, *overg.* : in iets toestemmen, goedvinden. — **3.** *overdr.* : voorover hellen.

ἐπινέφελος, 2 [ἐπί (*bw.*, boven) νεφέλας (ἔχων)], bewolkt; τὰ -α, bewolkte hemel.

ἐπινεφρίδιος, 2 [ἐπί νεφρῷ (ὤν)], op de nieren liggend.

1.**ἐπι-νέω** ● iem. iets toespinnen.

2.**ἐπι-νέω** ● **-νηέω** *en* **-νηνέω** [*intensivum met redupl. v.* 2. ἐπινέω], ophoopen.

ἐπινίκειος *en* **-κιος,** 2 [ἐπί νίκῃ (ποιηθείς *enz.*)]. **1.** bij de zege -, bij het zegefeest behoorend. — **2.** *zelfst. g.* : *a*) τὸ -κιον [μέλος], zegelied. — *b*) τὰ -κια, alles wat met de zege in verband staat : [ἱερά], zegeoffer ; [ἆθλα], zegeprijs ; *ook* : feestmaal na de zege *enz.*

ἐπι-νίσσομαι *en* **-νίσσ-,** over iets heen gaan.

ἐπι-νοέω (*de ao. pass. heeft soms bedr. zin*). **1.** zijn gedachten richten op, denken aan, van plan zijn. — **2.** uit-, bedenken, verzinnen. — **ἐπίνοια,** ἡ. **1.** *a*) gedachte die in den geest komt, inval ; *inz.* : verzinsel, list. — *b*) plan, voornemen. — **2.** (ἐπι-, na), later overleg (SOPH. *Ant.* 389).

ἐπινύμφειος, 2, *en* **-φίδιος,** 2 [ἐπί νυμφείοις (bruiloft) (ποιηθείς *en dgl.*)], tot de bruiloft behoorend, bruilofts-.

ἐπι-νωμάω. 1. toedeelen. — **2.** *onoverg.* : zich richten naar.

ἐπί-ξυνος, 2, gemeenschappelijk.

ἐπι-ξύω, er op raspen.

ἔπιον, 2e *ao. v.* πίνω.

ἐπιόν, *onz. part. pr. v.* 2. ἔπειμι.

ἐπιορκέω. 1. valsch zweren : ἐ. θεούς, een valschen eed doen bij de goden. — **2.** zweren bij (SOLOON *bij* LYS. 10, 17). — **ἐπιορκία,** ἡ, meineed. — **ἐπίορκος,** 2 [ἐπί ὅρκον ; *eig.* : tegen den eed]. **1.** *v. pers.* : meineedig. — **2.** *v. d. eed* : *a*) valsch gezworen ; τὸ -ον, meineed. — *b*) vergeefs gezworen.

ἐπιόρομαι [ἐπί, *vw.* ὁράω], toezicht houden over, bewaken.

ἐπι-όσσομαι, den blik gericht houden op.

ἐπί-ουρος, ὁ, opzichter, hoeder.

ἐπιοῦσα, ἡ [2. ἔπειμι], *z.* 2. ἔπειμι, II. — † **ἐπιούσιος,** 2 [*wschl. v.* ἐπιοῦσα], *wschl.*: voor den komenden -, voor den aanbrekenden dag, voor heden.

ἐπι-όψομαι, H., *z.* ἐφοράω.

ἐπίπαν, *bw.* [ἐπί πᾶν (*onz. v.* πᾶς) ; *eig.* : met betrekking tot alles], in het algemeen, gewoonlijk ; *evenzoo* : τὸ ἐ., ὡς ἐ., ὡς τὸ ἐ.

ἐπι-πάρειμι [εἶμι]. **1.** er bij (ἐπι-) en er langs (παρα-) gaan. — **2.** (ἐπι-, bovendien ; παρα-, naderbij), er bij komen *om aan te vullen.*

ἐπι-πάροδος, ἡ (ἐπι-, bovendien), tweede optreden van het koor, - parodos.

ἐπι-πάσσω ● strooien op.

ἐπίπεδος, 2 [ἐπί πέδῳ (ὤν)], vlak, effen ; τὸ -ον, vlakte.

ἐπι-πείθομαι ● **1.** zich er bij (*d. i.* door *de woorden v. iem.*) laten overreden. — **2.** *alg.* : gehoorzamen.

ἐπι-πελάζω ● nader brengen bij.

ἐπι-πέλομαι (*alleen pr. en ao. part.* -πλόμενος), *overdr.* **1.** *v. tijd* : naderen. — **2.** ° *v. een ramp* : overkomen.

ἐπι-πέμπω ● zenden naar, - tegen, afzenden op. — **ἐπίπεμψις,** εως, ἡ, het uitzenden naar.

ἐπι-πέτομαι ● vliegen naar, aangevlogen komen.

ἐπι-πηδάω. 1. springen op, - naar. — **2.** *overdr.* : iem. overvallen, onverwachts komen storen.

ἐπι-πίλναμαι, naderen.

ἐπι-πίνω ● er bij drinken.

ἐπι-πίπτω ● **1.** vallen op. — **2.** *a*) *in vijandelijken zin*: overvallen, aanvallen. — *b*) *overdr.*, *v. vrees enz.* : overvallen, bevangen.

ἔπιπλα, ων, τά [ἐπί, πέλω ; *eig.* : wat zich op *de onroerende goederen* bevindt], roerende have, huisraad, bagage.

ἐπι-πλάζομαι, omzwerven.

ἐπι-πλάσσω ● *att.* **-άττω. 1.** er op strijken. — **2.** bestrijken, volstoppen. — **ἐπίπλαστος,** 2. — **1.** er op gestreken.

— **2.** *overdr.* : gehuicheld, geveinsd. — **ἐπι-πλάττω,** *z.* -άσσω.

ἐπι-πλείω, H. = ἐπιπλέω.

ἐπι-πλέκω ● dooreenstrengelen.

ἐπί-πλεος, 3, geheel vol.

ἐπι-πλέω ● *ep.* **-είω,** *ion.* **-ώω. 1.** varen op : *a) op de zee* : bevaren. — *b) op een schip* : varen, meevaren, aan boord zijn. — **2.** koers zetten naar, varen tegen, aanvallen met de vloot.

ἐπι-πλήσσω ● *att.* **-ήττω. 1.** slaan op. — **2.** *overdr.* : *a)* tegen iem. (τινί *of* τινά) uitvaren, beschimpen, berispen. — *b)* iem. iets (τινί τι) verwijten.

ἐπιπλοκή, ἡ [ἐπιπλέκω], dooreenstrengeling.

ἔπιπλον, *z.* ἔπιπλα.

1.**ἐπίπλοος-ους,** όου-ου, ὁ [ἐπιπλέω], het varen naar, zeetocht tegen, aanval ter zee.

2.**ἐπίπλοος-ους,** οος-ους, οον-ουν [*id.*; *eig.* : wat over zee vervoerd kan worden] : τὰ -οα, roerende goederen.

ἐπι-πλώω, *z.* -πλέω.

ἐπι-πνείω, H., *en* **-πνέω** ● **1.** toewaaien, waaien -, blazen op. — **2.** ° *overdr.* : aangesnoven komen. — **ἐπίπνοος-ους,** οος-ους, οον-ουν [*eig.* : aangeblazen], *overdr.* : bezield.

ἐπιπόδιος, 2 [ἐπὶ ποδός], aan de voeten.

ἐπι-ποθέω, verlangen naar.

ἐπι-ποιμήν, ένος, ἡ, herderin.

ἐπιπολάζω [ἐπιπολή]. **1.** aan de oppervlakte zijn, - komen, - drijven. — **2.** *overdr.* : de overhand hebben, - krijgen, opkomen.

°**Ἐπιπολαί,** ῶν, αἱ [ἐπιπολῆς, *nl.* τοῦ ἄλλου, boven het omliggende gelegen], *steile heuvel ten westen v. Syrakuse.* — **ἐπιπόλαιος,** 2. — **1.** aan de oppervlakte. — **2.** *overdr.* : oppervlakkig, niet diep : ὕπνος ἐ., licht. — **ἐπιπολή,** ἡ [ἐπὶ (*bw.*) πέλομαι]. **1.** oppervlakte. — **2.** *gew.* -ῆς [*gen.*] : *a) bw.* : aan de oppervlakte. — *b) vrz. met gen.* : boven, boven op.

ἐπίπολος, [ἐπὶ πέλομαι], hoeder.

ἐπι-πομπεύω, zegepralen over.

ἐπίπονος, 2 [ἐπί, πόνος]. **1.** *a)* moeitevol, lastig. — *b)* bezwaren voorspellend. — **2.** *v. pers.* : aan zwaren arbeid gewoon, arbeidzaam.

ἐπι-πορεύομαι ● gaan naar : ἐ. τὰς τάξεις, naar de *verschillende* gelederen gaan, ze doorloopen (*vgl.* 2. ἔπειμι, I, 1, c).

ἐπι-πρέπω, zich aan de oppervlakte vertoonen, in het oog vallen.

ἐπι-προϊάλλω ● vlug doen toekomen aan : ἐ. τράπεζαν, H., vlug een tafel vóór iem. neerzetten.

ἐπι-προΐημι ● **1.** werpen -, zenden naar, afschieten. — **2.** *onoverg.* : ἐ. [νῆα], H., varen naar, aanhouden op.

ἐπί-προσθε(ν), *bw. en vrz. met gen.* : vlak vóór : ταῦτα αὐτοῖς ἐ. γίγνεται, staat hun in het gezicht ; ἐ. τῶν ὀφθαλμῶν τινα ἔχειν.

ἐπι-πταίρω ● niezen bij.

ἐπι-πωλέομαι, herhaaldelijk gaan naar, - bij : ἐ. ἔγχει, aanvallen met ...; *inz.* : *troepen* monsteren, verkennen ; (*z.* 2. ἔπειμι, I, 1, c). — **ἐπιπώλησις,** εως, ἡ, wapenschouwing.

ἐπι-ρράσσω = ἐπιρρήσσω.

ἐπι-ρραψῳδέω [ῥαψῳδέω], zingen bij, - als begeleiding.

ἐπι-ρρέζω [ῥέζω], offeren op *een altaar.*

ἐπι-ρρέπω [ῥέπω], overhellen naar (*eig. v. een weegschaal*).

ἐπι-ρρέω ● [ῥέω]. **1.** bovendrijven op. — **2.** toevloeien, toestroomen, *ook overdr. v. een menigte enz.*

ἐπι-ρρήσσω [ῥήσσω] *en* **-άσσω. 1.** met geweld dichtslaan : ° ἐ. πύλας ; κληῖδα ἐ., H., den sluitboom met geweld er voor schuiven. — **2.** *onoverg.* : neerstorten op.

ἐπι-ρριπτέω [ῥιπτέω] *en* **-πτω** ● [ῥίπτω], werpen op, toewerpen.

ἐπιρροθέω, gedruisch maken bij ; *inz.* : toejuichen. — **ἐπίρροθος,** 2 [ἐπί, ῥόθος]. **1.** gedruisch makend bij, (door aanmoedigingen) helpend ; ὁ, ἡ ἐ., helper, helpster. — **2.** aanbruisend tegen.

ἐπι-ρρομβέω [ῥομβέω], suizen, gonzen.

ἐπίρρυτος, 2 [ἐπιρρέω], bevloeid, waterrijk.

ἐπι-ρρώννυμι ● [ῥώννυμι] (ἐπί, A, II, 3, b, β), sterker maken, bemoedigen ; *pass.* : moed vatten ; *onpers.* : ° κείνοις ἐπερρώσθη λέγειν, hun is de moed gegroeid om -, zij vermaten zich te zeggen.

ἐπι-ρρώομαι [ῥώομαι], zich druk bewegen bij, ijverig arbeiden bij ; *v. h. haar* : neergolven.

ἐπίσαγμα, τό. **1.** het er op gepakte, vracht. — **2.** *overdr.* : last. — **ἐπι-σάττω** ● **1.** laden op : ἐ. τι ἐπὶ ὄνους. — **2.** met een paardedek bedekken : ἐ. ἵππον.

ἐπίσειστος, 2 [*verbaaladj.*], er over geschud : κόμη ἐ., *over h. voorhoofd* neergolvend haar. — **ἐπι-σείω** ● H. **-σσείω. 1.** *a) dreigend* schudden tegen, zwaaien

tegen : ἐ. αἰγίδα τινί, H. — *b*) *overdr.* : Δαρεῖον ἐ., als schrikbeeld voorhouden, met ... dreigen. — **2.** bij *een verzoek enz.* schudden : ° ἐ. κόμην (*ten teeken v. inwilliging*).

ἐπι-σεύω ❁ H. **-σσεύω. I. 1.** in beweging brengen tegen, aanhitsen op. — **2.** *overdr.* : ἐ. τινὶ κακά, H., leed toezenden. — **II.** *pass.* (*h. pf. heeft de beteek. v. h. pr.*). **1.** *a*) toesnellen, zich ergens heen spoeden. — *b*) *overdr.* : θυμὸς ἐπέσσυται, H., ik voel mij aangedreven. — **2.** *dikw. in vijandelijken zin* : losspringen op.

ἐπι-σημαίνω ❁ **1.** van een merk voorzien : εὐθύνας -ομαι, zijn (*med.*) zegel op de rekeningen drukken (*ten teeken v. goedkeuring*). — **2.** *a*) door een teeken te kennen geven ; *med.*: zijn meening door een teeken te kennen geven. — *b*) *alg.* : verkondigen. — **ἐπισημασία,** ἡ, openbaring, uiting ; *mrv.* : toejuichingen, CIC.

ἐπίσημος, 2 [ἐπὶ (*bw.*, op zich) σῆμα (ἔχων)]. **1.** *a*) gemerkt, geteekend : χρυσὸς ἐ., gemunt goud (*tgst.* ἄσημος). — *b*) *vd.* : kenbaar, duidelijk, opvallend, merkwaardig, beroemd (*vgl. Lat.* insignis). — **2.** τὸ -ον, *meton.* : *ieder* onderscheidingsteeken : scheepsembleem *enz.*

ἐπίσιγμα, τό. **1.** het aanhitsen *v. een hond.* — **2.** *overdr.* : verergering *v. een ziekte.* — **ἐπι-σίζω,** door fluiten aanhitsen.

ἐπι-σιτίζομαι (ἐπι-, bovendien). **1.** zich van levensmiddelen voorzien, fourageeren. — **2.** *overdr.* : zich van iets voorzien : ἀργύριον ἐ. — **ἐπισιτισμός,** ὁ. **1.** het aanschaffen van levensmiddelen, het fourageeren. — **2.** *meton., concr.* : leeftocht, fourage.

ἐπι-σκέπτομαι ❁ *z.* ἐπισκοπέω.

ἐπι-σκευάζω. 1. weer in orde brengen, herstellen, onderhouden. — **2.** (*verzw. beteek. v.* ἐπι-), toerusten, gereedmaken. — **ἐπισκευή,** ἡ, het herstellen, het onderhouden.

ἐπίσκεψις, εως, ἡ [ἐπισκέπτομαι]. **1.** het beschouwen. — **2.** *overdr.* : onderzoek.

ἐπίσκηνος, 2 [ἐπὶ σκηνῆς (ὤν)], (ἐπι-, bij), vóór de tent gebeurend, openbaar.

ἐπι-σκήπτω ❁ **1.** *overdr.* : *a*) iem. iets opleggen, opdragen, op het hart drukken, bevelen, bezweren ; *inz. v. de laatste beschikkingen v. een stervende.* — *b*) *inz.* : onder verwenschingen op het hart drukken. — **2.** *med., in de Attische rechtstaal* : een klacht indienen tegen : -εσθαί τινι φόνου, wegens ...

ἐπι-σκιάζω. 1. overschaduwen, benevelen. — **2.** *overdr.* : † *v. de goddelijke almacht* : over iem. komen, overschaduwen.

ἐπίσκιος, 2 [ἐπὶ (*bw.*, er op) σκιὰν (ποιῶν)], beschaduwend, bedekkend.

ἐπι-σκοπέω *en med.* (*alleen pr. en impf.*) *en* (*voor de overige tijden*) **ἐπι-σκέπτομαι** ❁ **1.** zien naar, bekijken, bezichtigen. — *inz.* : *a*) *troepen* monsteren. — *b*) *iem., vrl een zieke* bezoeken. — *c*) † bezoeken (*v. een goddelijke, heil aanbrengende bezoeking*). — **2.** *overdr.* : in den geest beschouwen, onderzoeken ; *inz.* : iets toekomstigs beschouwen, uitzien naar, afwachten. — † **ἐπισκοπή,** ἡ, bezoeking (*in d. zin v.* ἐπισκοπέω, 1, *c*). — 1. **ἐπίσκοπος,** ὁ, ἡ [—> *Lat.* episcopus —> *Ned.* bisschop]. **1.** *a*) opzichter, hoeder, beschermer, -mster. — *b*) † bisschop. — **2.** verspieder, spion.

2. **ἐπίσκοπος,** 2 [ἐπὶ σκοπὸν (ἰών)]. **1.** naar het doel gaande, het doel treffend. — **2.** *bw.* : -α [*onz. mrv.*], zóó dat men het doel treft.

ἐπισκοτέω [ἐπί, σκότος]. **1.** beschaduwen. — **2.** *overdr.* : in de schaduw stellen, verduisteren.

ἐπι-σκύζομαι, (ἐπι-, bij, naar aanleiding van), toornig worden over.

ἐπισκύνιον, τό, vel van het voorhoofd.

ἐπι-σκώπτω. 1. (ἐπι-, bij, naar aanleiding van), er mee spotten, - schertsen. — **2.** *overg.* : bespotten.

ἐπι-σμυγερός, 3 [ἐπί, *versterkend*], jammerlijk.

ἐπίσπαστος, 2, *overdr.* : dat men zichzelf berokkent. — **ἐπι-σπάω** ❁ *en med.* **1.** tot zich -, aan iets trekken, voorttrekken, meesleepen. — **2.** *overdr.* : *a*) zich verschaffen, verwerven, zich berokkenen : ° ἐ. κλέος ; ° -άομαι ἔχθραν. — *b*) iem. tot iets bewegen, overhalen, voor zijn partij winnen ; *pass.* : *door de omstandigheden enz.* tot iets gebracht worden.

ἐπι-σπεῖν, 2e *ao. inf. v.* ἐφέπω.

ἐπι-σπένδω ❁ uitgieten -, plengen op.

ἐπι-σπέρχω. 1. *overg.* : aansporen, aandrijven. — **2.** *onoverg.* : komen aanstormen.

ἐπι-σπεύδω. 1. *overg.* : bespoedigen. — **2.** *onoverg.* : toesnellen.

ἐπί-σπω, ἐπι-σπών, *v.* ἐφέπω.

ἐπισσ-, *z.* ἐπισ-.

ἐπισταδόν, *bw.* [ἐφίσταμαι]. **1.** toetredend, zich er bij plaatsend. — **2.** er bij staande.

ἐπισταθμεία *en* **-μία,** ἡ. **1.** inkwartiering. — **2.** *overdr.* : kort verblijf, CIC. —

ἐπίσταθμος, ὁ [ἐπὶ σταθμῷ (ὤν)], kwartiermeester.

ἐπ-ίσταμαι [ἐπι-] (*pr. en impf. gaan volgens* ἵσταμαι), *f.* ἐπιστήσομαι, *ao.* ἠπιστήθην. — *A. V. 3 mrv. pr. ind. ion.* ἐπιστέαται; *2 enk. pr. imper.* ἐπίστασο *en* ἐπίστω; *impf.* ἠπιστάμην; *2 enk.* ἠπίστασο *en* ἠπίστω; *3 mrv. ion.* ἠπιστέατο. — [*wschl.* ἐπί, ἵσταμαι, *eig.*: op iets vaststaan; *vgl. Ned.* ver-staan, in staat (⟵ *Lat.* status, *v.* stāre) zijn, *Duitsch* ver-stehen, *Engelsch* to under-stand]. verstaan.— **1.** *v. praktische kennis*: *a*) verstand hebben van, ervaren -, bedreven zijn in, in staat zijn, kunnen — *b*) *part.* ἐπιστάμενος, *als bvn.*: kundig, behendig, verstandig. — **2.** *v. theoretische kennis*: *a*) weten, kennen: ἐ. μύθους, fabelen van buiten kennen.— *b*) *vrl* HDT.: gelooven, denken.

ἐπισταμένως, *bw. bij* ἐπιστάμενος (*z.* ἐπίσταμαι, 1, b).

ἐπίστασις, εως, ἡ [ἐφ-ίσταμαι], het halt houden, het stilstaan.

ἐπιστατέω (*augm.* ἐπεστ-), aan het hoofd staan van, besturen, toezicht houden op. — 1. **ἐπιστάτης,** ου, ὁ [ἐφίσταμαι]. **1.** (ἐπι-, op, boven). *a*) die staat op: ° ἁρμάτων ἐ., wagenmenner. — *b*) *overdr.*: die aan het hoofd staat van, leider, bestuurder, beschermer; *te Athene, soms*: voorzitter der prutanen; † meester. — **2.** (ἐπι-, naar), die *met een bede* nadert, bedelaar.

2.**ἐπιστάτης,** ου, ὁ [ἐπίσταμαι], *bij* PLAT. = ἐπιστήμων.

ἐπιστέαται, *z.* ἐπίσταμαι.

ἐπι-στείβω, betreden.

ἐπι-στέλλω ● zenden naar. — *inz.*: *a*) een brief -, een boodschap zenden, melden. — *b*) een bevel zenden; *vd. alg.*: bevelen.

ἐπι-στενάζω, ἐπι-στενάχω *en med.*, **ἐπι-στένω,** bij -, over iets zuchten, - jammeren.

ἐπιστεφής, 2, omkranst, boordevol. — **ἐπι-στέφω. 1.** omkransen: ° χοὰς ἐ. τινί, een plengoffer rondom op *een graf* gieten, ter eere van... — **2.** *med.* (*ontwikkelingsgang der beteek. onbekend*), tot den rand vullen.

ἐπιστέωνται, ἐπίστη, *v.* ἐπίσταμαι.

ἐπιστήμη, ἡ [ἐπίσταμαι], het verstaan. — **1.** behendigheid, bekwaamheid. — **2.** *a*) *subj.*: het verstaan, het weten, wetenschap, inzicht. — *b*) *obj.*: wetenschap.

ἐπ-ίστημι, *ion.* = ἐφίστημι.

ἐπιστήμων, 2 [ἐπίσταμαι]. **1.** verstand hebbend van, kundig, ervaren, vol inzicht. — **2.** geleerd.

ἐπίστιον, τό, standplaats van een aan land getrokken schip.

ἐπίστιος, 2, *ion.* = ἐφέστιος.

ἐπιστολή, ἡ [ἐπιστέλλω; ⟶ *Lat.* epistula ⟶ *Ned.* epistel], wat *door een bode* gezonden wordt. — **1.** *a*) opdracht, bevel. — *b*) *meton., concr.*: het bevolene. — **2.** brief (*mrv. ook v. één brief*). — **ἐπιστολιμαῖος,** 2, alleen op papier bestaande, papieren. — **ἐπιστόλιον,** τό [*verklw.*], briefje.

ἐπιστομίζω, *att. f.* ιῶ [ἐπὶ στόμα (τιθέναι); *eig.*: iets op den mond leggen]. **1.** *een trekdier* een gebit in den mond leggen. — **2.** *overdr.*: iem. muilbanden, den mond stoppen.

ἐπι-στοναχέω, er bij ruischen.

ἐπιστρατεία, ἡ, *en* **ἐπιστράτευσις,** εως, ἡ, veldtocht tegen, aanval. — **ἐπι-στρατεύω** *en med.*: te velde trekken tegen, aanvallen.

ἐπιστρεφέως, *ion.* = -φῶς. — **ἐπιστρεφής,** 2 [ἐπιστρέφω], zijn opmerkzaamheid richtend naar, oplettend, bedachtzaam.

ἐπι-στρέφω ● (ἐπι-, naar). **I. 1.** *a*) α) wenden -, draaien naar. — β) *overdr.*: iem.s aandacht vestigen op, - tot zich trekken. — *b*) α) wringen, strak spannen. — β) *overdr.*: nadruk geven aan: λόγοι ἐστραμμένοι, nadrukkelijke woorden. — **2.** *onoverg.* (-ειν [ἑαυτόν]) *en med.* (*met pass. 2en ao.* ἐπεστράφην): *a*) zich wenden naar. — *b*) *overdr.*: zijn opmerkzaamheid richten op, zich bekommeren om. — **II.** (ἐπι-, *inz.*: in de tegenovergestelde richting). **1.** *a*) omwenden, doen terugkeeren. — *b*) *overdr.*: van gedachte doen veranderen. — **2.** *onoverg.* (-ειν [ἑαυτόν]) *en med.* (*met pass. 2en ao.* ἐπεστράφην): *a*) zich omkeeren, terugkeeren. — *b*) *overdr.*: † zich bekeeren.

ἐπιστρεφῶς, *bw. bij* ἐπιστρεφής. — **ἐπιστροφάδην,** *bw.* [ἐπίστροφος, -δην], zich naar alle kanten wendend. — **ἐπιστροφή,** ἡ [ἐπιστρέφομαι]. (ἐπι-, naar). **1.** *a*) het zich wenden naar. — *b*) *overdr.*: het wenden van zijn geest naar, oplettendheid, zorg. — **2.** (ἐπι-, *inz.*: in de tegenovergestelde richting): *a*) het omkeeren, *b. v. het aanvallend standhouden v. een vluchtenden vijand.* — *b*) *overdr.*: het aanvallend terugkeeren *v. kwalen.* — **ἐπίστροφος,** 2 [ἐπιστρέφω], omgang hebbend met.

ἐπι-στρωφάω *en med.*, zich (dikwijls) wenden naar, (dikwijls) bezoeken.

ἐπι-συνάγω ● bijeenbrengen.

ἐπι-σύρω, achter zich aan sleepen.

ἐπι-σφάζω ● slachten -, dooden op.

ἐπισφαλής, 2 [ἐπί, σφάλλω]. **1.** *bedr.*: *a)* ten val brengend, die doet wankelen, glibberig. — *b) overdr.*: gevaarlijk. — **2.** *lijd.*: *a)* dreigend te vallen, wankelend. — *b) overdr.*: wankelbaar, onbestendig.

ἐπι-σφάττω = ἐπισφάζω.

ἐπι-σφραγίζω, een zegel drukken op. — **ἐπισφραγιστής,** οῦ, ὁ, verzegelaar.

ἐπισφύριον, τό [ἐπὶ σφυρῷ (ὄν), wat op den enkel ligt], enkelring, *om de enkels tegen h. schuren der metalen scheenplaten te beschermen.*

ἐπισχέειν, ἐπισχεῖν, *v.* ἐπέχω.

ἐπισχερώ, *bw.* [ἐπὶ σχερῷ], op een rij, de een na den ander.

ἐπισχεσίη, ἡ, *ion.* [ἐπισχεῖν, *v.* ἐπέχω], voorwendsel. — **ἐπίσχεσις,** εως, ἡ [*id.*]. **1.** *bedr.*: het terughouden. — **2.** *med., overdr.*: het zich terughouden, terughoudendheid, schroom.

ἐπ-ισχύω. 1. *overg.*: sterk maken. — **2.** *onoverg.*: sterk worden, aandringen.

ἐπ-ίσχω, *z.* ἐπέχω.

ἐπίσωτρον, τό, H. **ἐπίσσ-** [ἐπὶ σώτρῳ (ὄν), *eig.*: wat op de velg ligt], *metalen* hoepel *om de velg v. een rad.*

ἐπίταγμα, τό [ἐπιτάσσω], bevel, verordening. — **ἐπίτακτος,** 2 [*verbaaladj. v. id.*], voorgeschreven.

ἐπι-ταλαιπωρέω, zich inspanning getroosten voor.

᾿Επιταλιεύς, ὁ, inwoner van Epitalion, *stad in Elis.*

ἐπι-τάμνω, *ion.* = ἐπιτέμνω.

ἐπι-τανύω, H. = ἐπιτείνω.

ἐπίταξις, εως, ἡ [ἐπιτάσσω], opdracht, bevel.

ἐπιτάραξις, εως, ἡ, stoornis. — **ἐπι-ταράσσω,** *att.* **-άττω,** in de war brengen, storen.

ἐπιτάρροθος, ὁ, ἡ, helper, helpster.

ἐπι-τάσσω ● *att.* **-άττω. 1.** (τάσσω, opstellen), opstellen bij. — **2.** (τάσσω, bevelen), bevelen.

ἐπιτάφιος, 2 [ἐπὶ τάφου], bij een begrafenis behoorend: ἐ. λόγος *en* ὁ ἐ. [λόγος], lijkrede; ἐ. ἀγών *en* ὁ ἐ. [ἀγών], lijkspelen.

ἐπι-τείνω ● *en* **ἐπι-τανύω. 1.** uitspannen over. — **2.** *a)* (nog meer) spannen. — *b) overdr.*: rekken, langer doen duren.

ἐπι-τειχίζω. 1. een verschansing aanleggen *als operatiebasis* tegen. — **2.** *overdr.*: *iem. of iets* als een bolwerk aanstellen -, - oprichten tegen. — **ἐπιτείχισμα,** τό, verschansing tegen. — **ἐπιτειχισμός,** ὁ. **1.** verschansing tegen. — **2.** *overdr., meton.*: wijze om aan te vallen.

ἐπι-τελέω ● **1.** (geheel) voltooien, volbrengen: ἐ. τὰ ἐπιτασσόμενα; *dikw.*: *een voorspelling en dgl.* vervullen (*de vervulling beschouwd als er aan ontbrekend*). — **2.** (ten volle) betalen: πεντακόσια τάλαντα ἐ.; δίκην ἐ., een straf ondergaan; *een belofte enz.* vervullen.

ἐπιτελής, 2 [ἐπὶ τέλος; *lett.*: tot aan het eind], voltooid, volbracht: ταῦτα -έα ποιεῖν = ταῦτα ἐπιτελεῖν.

1.**ἐπι-τέλλω** ● *en med.* **1.** iem. iets opdragen, opleggen, bevelen, op het hart drukken. — **2.** verzekeren (H. *Il.* 24, 780).

2.**ἐπι-τέλλω** *en med., v. hemellichamen*: opgaan.

ἐπι-τέμνω ● *ion.* **-ταμ-. 1.** insnijden. — **2.** verkorten.

ἐπίτεξ (*alleen nom. en acc.* -τεκα) [ἐπί, *vw.* τίκτω], *vr. bvn.*, de bevalling nabij.

ἐπι-τέρπομαι, *pass.* ● behagen scheppen in.

ἐπιτευχής, 2 [ἐπιτυγχάνω], die het treft, die succes heeft.

ἐπι-τεχνάομαι, er tegen verzinnen. — **ἐπιτεχνητός,** 2 [*verbaaladj.*], kunstig gemaakt: -όν φῶς, kunstlicht.

ἐπιτήδειος, 3, *ion.* **-εος,** 3 [ἐπιτηδές]. **1.** meewerkend, genegen, toegewijd, bevriend: τῷ πατρὶ -εος, HDT., zich richtend naar den wil van...; ὁ ἐ., vriend. — **2.** geschikt, passend: χωρίον -εον ἐνιππεῦσαι, HDT., voor ruiterij; τὸν -ειον (den schuldige) ἔπαισε. — **3.** noodzakelijk: τὰ -εια, levensmiddelen, proviand. — **ἐπιτηδείως,** *ion.* **-έως,** *bw.* **1.** passend. — **2.** met zorg. — **ἐπιτήδεος,** *z.* -ειος.

ἐπιτηδές, H., *later* **ἐπίτηδες,** *bw.* **1.** met zorg. — **2.** *a)* met opzet. — *b) inz.*: met list.

ἐπιτήδευμα, τό. **1.** wat men nastreeft, bezigheid, liefhebberij. — **2.** *meton.*: het nastreven, het beoefenen; *vd.*: handelwijze; *inz.*: levenswijze, zeden, gewoonten. — **ἐπιτήδευσις,** εως, ἡ, het nastreven, het beoefenen, de geest, *waarin men handelt.* — **ἐπιτηδεύω** (*augm. en redupl. alsof samengest. met* ἐπι-: ἐπετ-, ἐπιτετ-) [ἐπιτηδές]. **1.** zich ijverig bezighouden met, zorg besteden aan. — **2.** *in verzw. zin*: gewoon zijn.

ἐπιτηδέως, *ion.* = -είως.

ἐπι-τηρέω. 1. oplettend gadeslaan, loeren op. — 2. wachten.

ἐπι-τίθημι ● I. (ἐπι-, op, bij). 1. plaatsen-, zetten-, leggen op, - bij, - tegen: *θύρας ἐ.*, H., de deurvleugels tegen *de lijst* plaatsen, de dubbele deur sluiten. — 2. *overdr.*: *a*) *act. en med.*: iem. iets opleggen, - opdragen: *ἐ. δίκην*, een straf. — *b*) *med.*: op zich nemen, ondernemen. — *c*) iem. iets verleenen. — *d*) *act. en med.*: zijn geest -, zich toeleggen op: -εμαι τοῖς πολιτικοῖς, op de politiek. — *e*) *med.*: zich werpen op, aanvallen. — II. (ἐπι-, bovendien), bij-, toevoegen: *τέλος μύθῳ ἐ.*, H., bij een woord de vervulling voegen, zijn woord vervullen.

ἐπι-τιμάω, *ion.* **-έω.** 1. (*z.* τιμάω, I, 2), de geschatte straf opleggen. — 2. *alg.*: bestraffen, laken, berispen, iem. iets verwijten. — **ἐπιτίμησις,** εως, ἡ, verwijt, afkeuring. — **ἐπιτιμητής,** οῦ, ὁ, schatter. — **ἐπιτιμήτωρ,** ορος, ὁ, wreker, beschermer.

ἐπιτιμία, ἡ [ἐπίτιμος], toestand van den ἐπίτιμος, bezit van het volle burgerrecht.

ἐπιτίμιον, τό, *gew. mrv.* [(ἡ) ἐπὶ (*bw.*) τιμή, de straf die er op staat]. 1. *a*) *bij wet of door d. rechter* bepaalde straf. — *b*) *alg.*: straf. — 2. °gave.

ἐπίτιμος, 2 [ἐπί, τιμή; *eig.*: geëerd], *te Athene*: het volle burgerrecht bezittend (*tgst.* ἄτιμος).

* **ἐπι-τλάω** (*alleen 2e ao.* ἐπέτλην), bij iets geduldig blijven.

ἐπι-τολμάω. 1. bij iets geduldig blijven, ergens in berusten. — 2. moed vatten, zich vermannen.

ἐπίτομος, 2 [ἐπιτέμνω], afgesneden, verkort; ἡ ἐ. [ὁδός], de kortste weg.

ἐπίτονος, 2 [ἐπιτείνω], gespannen; ὁ ἐ. [ἱμάς], pardoen, *touw dat v. d. masttop naar d. achtersteven loopt* (*tgst.* πρότονος).

ἐπι-τοξάζομαι, schieten naar.

* **ἐπιτραπέω** (*alleen 3 mrv. pr. ind.* -έουσι, H.) = ἐπιτρέπω, overlaten. — **ἐπιτράπω,** *ion.* = -τρέπω.

ἐπι-τρέπω ● I. *overg.* (*eig.*: wenden naar), *overdr.* 1. nalaten, *nl. aan erfgenamen.* — 2. toevertrouwen, overlaten: *ἐ. τινὶ ἀρχήν*, een ambt; *ἐ. τινά τινι*, *nl. ter opvoeding.* — 3. toestaan, vergunnen, toegeven, laten doen, -zeggen: *μὴ -ειν τῷ ἀσεβοῦντι*, niet zwichten voor... — 4. een richting doen nemen, opdragen, bevelen. — 5. *med.*: zich wenden tot, zich geneigd voelen tot. — II. *onoverg.*: -ειν [ἑαυτόν], zich overgeven aan, toegeven: *ἐ. ἰατρῷ*; *ἐ. γήραϊ*, H., aan den ouderdom.

ἐπι-τρέφω ● *pass.* 1. later opgroeien. — 2. *alg.*: opgroeien.

ἐπι-τρέχω ● 1. *a*) *α*) loopen naar, overvallen. — *β*) *iem. of iets* naloopen. — *b*) *overdr.*: zich gretig op iets werpen, gretig aannemen. — 2. (ἐπι-, over een oppervlakte): *a*) ergens overheen loopen, doorloopen. — *b*) *overdr.*: zich verspreiden over (*v. een glans enz.*).

ἐπι-τρίβω ● 1. *a*) van boven-, aan de oppervlakte wrijven, afwrijven, afslijten. — *b*) verpletteren, verbrijzelen. — 2. *overdr.*: te gronde richten, bederven, verknoeien. — † **ἐπίτριμμα,** τό, het er op gewrevene, blanketsel. — **ἐπίτριπτος,** 2 [*verbaaladj.*; *eig.*: afgewreven], *overdr.*: geslepen, sluw, schurkachtig.

ἐπιτροπεύω, ἐπίτροπος zijn. — 1. *a*) landvoogd zijn: *ἐ. Αἰγύπτου.* — *b*) *alg.*: besturen: *ἐ. τὴν πατρίδα.* — 2. voogd zijn over iem.: *ἐ. τινά of τινός.* — **ἐπίτροπος,** ὁ [ἐπιτρέπω], hij, aan wien iets toevertrouwd is. — 1. beheerder, rentmeester. — 2. landvoogd, stadhouder. — 3. voogd.

ἐπιτροχάδην, *bw.* [ἐπίτροχος, -δην], vlug. — **ἐπίτροχος,** 2 [ἐπιτρέχω; *eig.*: er overheen loopend], vlug.

ἐπι-τυγχάνω ● (ἐπι- *drukt h. bereiken uit*: er op). 1. *a*) het doel treffen (*v. een wapen*). — *b*) stooten op, ontmoeten, aantreffen: *ὁ ἐπιτυχών*, de eerste de beste. — 2. *overdr.*: *a*) zijn doel bereiken, iets deelachtig worden, verkrijgen: *ἐ. τινός.* — *b*) *abs.*: het treffen, succes hebben, slagen.

ἐπιτύμβιος, 2 [ἐπὶ τύμβον], op een graf geschiedend.

ἐπι-τύφομαι ● 1. verbranden (*onoverg.*). — 2. *overdr.*: in hartstocht ontbranden: *ἐπιτεθυμμένος*, razend.

ἐπι-φαίνω ● 1. *a*) (van nabij) laten zien, vertoonen. — *b*) *med.-pass.*: zich (van nabij) laten zien, verschijnen; *inz. v. d. vijand*: plotseling in het gezicht komen. — 2. *onoverg.*: -ειν [ἑαυτόν], verschijnen.

ἐπιφάνεια, ἡ. 1. het zich vertoonen, verschijning; *inz.*: schitterende verschijning. — 2. *meton.*: glans, aanzien, roem. — **ἐπιφανής,** 2 [ἐπιφαίνομαι]. 1. wat zich vertoont, zichtbaar. — 2. *overdr.*: *a*) klaarblijkelijk, duidelijk. — *b*) uitmuntend, aanzienlijk, beroemd. — **ἐπίφαντος,** 2 [*id.*], zichtbaar. — 2. *vd.*: nog in leven. — **ἐπιφανῶς,** *bw. bij* ἐπιφανής.

ἐπι-φέρω ● **1.** *a)* brengen -, leggen -, werpen op ; aanbrengen, aandragen ; brengen -, dragen naar, - tegen : αὑτῷ στέφανον -ειν, zichzelf den lijkkrans opzetten ; χεῖρας ἐ. τινί, de handen aan iem. slaan ; *ook* : op het graf -, *een lijkoffer* brengen. — *b) med.* : meebrengen; *inz. v. d. bruidsschat.* — **2.** *overdr.* : *a)* aanbrengen, invoeren : ἐ. πόλεμόν τινι, bellum inferre ; ἐ. αἰτίαν τινί, een aanklacht inbrengen tegen. — *b)* iem. iets toeschrijven : μωρίαν ἐ. τινί. — *c) med.* : zich werpen -, toesnellen -, losgaan op, aanvallen : τὰ -όμενα, het naderende gevaar ; *inz.* : met woorden losgaan op, uitvaren tegen.

ἐπι-φημίζω. **1.** *act. en med.* : woorden toeroepen, die een *goede of slechte* voorbeteekenis hebben. — **2.** beloven. — **ἐπιφήμισμα,** τό, uitroep van slechte voorbeteekenis.

ἐπι-φθέγγομαι, er bij uitroepen.

ἐπι-φθονέω, misgunnen, weigeren.

ἐπίφθονος, 2 [ἐπί, φθόνος]. **1.** *a)* benijd, afgunst wekkend, misgund. — *b)* benijdenswaardig. — **2.** *a)* gehaat. — *b)* hatelijk.

ἐπι-φλέγω. **1.** verbranden : ἐ. νεκρόν. — **2.** *overdr.* : *a)* iem. in vuur en vlam zetten. — *b)* iets in rep en roer brengen.

ἐπι-φοιτάω, *ion* **-έω,** dikwijls gaan naar, - bezoeken.

ἐπι-φορέω = ἐπιφέρω. — **ἐπιφόρημα,** τό [*eig.* : het later opgedragene], nagerecht.

ἐπι-φράζομαι ● (*ao. pass.* ἐπεφράσθην *vaak met med. beteek.*). **1.** *a)* bij zich overleggen. — *b)* beramen tegen. — **2.** *a)* gewaarworden, bemerken. — *b)* raden.

ἐπιφρονέω [ἐπίφρων], opletten, bezadigd zijn. — **ἐπιφροσύνη,** ἡ [*id.*], wijsheid, bezadigdheid. — **ἐπίφρων,** 2 [ἐπί, φρήν], er bij nadenkend, wijs, bezadigd.

ἐπι-φύω ● **1.** *overg.* (*pr., impf., f.*), laten groeien op. — **2.** *onoverg.* (*2e ao., pf.*) *en med.* : groeien op.

ἐπι-φωνέω. **1.** bij iets roepen. — **2.** *met acc.* : toespreken, groeten. — **ἐπιφώνημα,** τό. **1.** het toespreken. — **2.** lofspraak, CIC.

ἐπι-φωράω, betrappen.

ἐπι-φώσκω, aanbreken (*v. d. dag*).

ἐπι-χαίνω ● = ἐπιχάσκω.

ἐπι-χαίρω ● zich verheugen naar aanleiding van, - over (*dat., acc.*).

ἐπι-χαλαζάω, behagelen.

ἐπίχαρις, ις, ι, *gen.* ιτος [ἐπί (*bw.*, op zich) χάριν (ἔχων)], *en* **ἐπιχάριτος,** 2 [*id.*], bevallig, innemend, aangenaam.

ἐπι-χάσκω ● **1.** gapen naar. — **2.** *overdr.* : gretig verlangen naar (*vgl. Lat.* inhiare).

ἐπι-χειμάζω, er bij overwinteren.

ἐπίχειρα, ων, τά, *z.* ἐπίχειρον.

ἐπιχειρέω [ἐπὶ (*bw.*) χεῖρας (ἐπιβάλλω)]. **1.** *a)* de handen slaan aan, - leggen aan, - leggen op : ἐ. δείπνῳ, *d. i.* met den maaltijd beginnen. — *b) inz. in vijandelijken zin* : aanvallen. — **2.** *overdr.* : *a)* iets aanpakken, ondernemen : ἐ. τῇ ὁδῷ, den tocht. — *b)* beproeven. — *c)* voornemens zijn. — **ἐπιχείρημα,** τό, *en* **ἐπιχείρησις,** εως, ἡ. **1.** poging, onderneming, *inz.* militaire onderneming. — **2.** een dialektische (*eig.* : een gepoogde) bewijsvoering, *in tgst. tot een syllogisme.*

ἐπίχειρον, τό [ἐπί, χείρ], *mrv.* **1.** handgeld. — **2.** *alg.* : loon, straf : ° ξιφέων -α, *d. i.* de dood door het zwaard.

ἐπι-χειροτονέω. **1.** door stemming (*door h. opsteken der handen*) besluiten. — **2.** in stemming brengen.

ἐπι-χέω ● **1.** gieten -, uitgieten -, uitstorten op, - over : χερσὶν ὕδωρ ἐ. ; ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν (*tmesis*), H., hij wierp een grafheuvel op. — **2.** *overdr.* : *a)* in groote hoeveelheid werpen : ἐπὶ βέλεα χέοντο (*tmesis*), H., zij wierpen hun een hagelbui van (hun, *med.*) pijlen na. — *b) pass.* : toestroomen : ἐπιχυθέντες μύες, een leger muizen, die hen overvielen.

ἐπιχθόνιος, 2 [ἐπὶ χθονὸς (ων)], op de aarde ; οἱ -οι, aardbewoners.

ἐπι-χλιαίνω, aan de oppervlakte verwarmen.

***ἐπι-χραύω** *of* ***-χράω** (*alleen 2e ao.* ἐπέχραον) [*vw. Lat.* ingruere], losstormen op, aanvallen.

ἐπίχριστος, 2 [*verbaaladj.*]. **1.** er op gestreken. — **2.** *overdr.* : valsch, onecht. — **ἐπι-χρίω.** **1.** er op strijken. — **2.** insmeren, inwrijven.

ἐπίχρυσος, 2 [ἐπὶ (*bw.*) χρυσὸν (ἔχων)], met goud geplatteerd, verguld.

ἐπίχυσις, εως, ἡ [ἐπιχέω], het uitstorten, het plengen.

ἐπι-χωρέω. **1.** gaan naar, - tegen, oprukken tegen. — **2.** *overdr.* : *a) onoverg.* : wijken, toegeven aan. — *b) overg.* : iem iets toestaan, vergeven.

ἐπι-χωριάζω. **1.** ergens inheemsch zijn. — **2.** *a)* dikwijls in een land komen. — *b) overdr.* : zich met iets komen bemoeien. — **ἐπιχώριος,** 2 *en* 3 [ἐπὶ χώρας], inheemsch ; οἱ -οι, de inheemsche bevolking.

ἐπι-ψαύω. **1.** *a*) aan de oppervlakte -, licht aanraken. — *b*) *alg.* : aanraken. — **2.** *overdr.*: *a*) ὀλίγον ἐ. πραπίδεσσι, H., ook maar een weinig met zijn verstand aanraken, - verstand hebben. — *b*) zich bemoeien met.

ἐπι-ψηλαφάω, betasten.

ἐπι-ψηφίζω ● **1.** ἐ. τι, in stemming brengen. — **2.** ἐ. τινά, iem. laten stemmen.

ἐπ-ίω, *conj. pr. v.* 2. ἔπ-ειμι.

ἐπ-ιωγαί, ῶν, αἱ, aanlegplaats, reede.

-επλάγην, *2e ao. ind. pass. v.* -πλήσσω.

ἔπλαγξα, ἐπλάγχθην, *v.* πλάζω.

ἐπλάθην, *2e ao. pass. v.* πελάζω.

ἔπλασα, ἐπλάσθην, *v.* πλάσσω.

ἔπλε, ἔπλεο, ἔπλετο, ἔπλευ, *v.* πέλω.

ἔπλευσα, *ao. v.* πλέω.

ἐπλήγην, ἐπλήχθην, *z.* πλήσσω.

ἔπληντο, *2e ao. pass. v.* πελάζω.

ἔπλησα, *ao. v.* πίμπλημι.

ἔπλων, *2e ao. v.* πλώω.

ἔπνευσα, *ao. v.* πνέω.

ἐποδιάζω, *ion.* = ἐφοδιάζω.

ἐπ-οδύρομαι, bejammeren.

ἐπόθην, *ao. pass. v.* πίνω.

*__ἐπ-οίγνυμι__ (*alleen* ἐπῴχατο, *z. a.*), sluiten.

ἐπ-οικοδομέω, er op bouwen.

ἔποικος, ὁ *en* °ἡ [ἐπί (*bw.*, er bij) οἶκον (ἔχων)]. **1.** *a*) die zich bij *de oorspr. bevolking* gaat vestigen, kolonist. — *b*) *alg.* : vreemdeling. — **2.** die in de nabijheid woont, nabuur.

ἐπ-οικτείρω *en* **-τίρω,** medelijden hebben met, beklagen.

ἐπ-οικτίζω, tot medelijden bewegen.

ἐπ-οικτίρω = -τείρω.

ἐπ-οίχομαι ● (*z.* ἐπῴχατο). **I.** (ἐπι-, naar). **1.** ergens heen gaan, naderen. — *inz.* : *a*) (*z.* 2. ἔπειμι, I, 1, c), *een leger* monsteren ; ἱστὸν ἐ., H., langs het (*rechtstaande*) weefgetouw heen en weer gaan. — *b*) met vijandelijke bedoeling naderen, aanvallen ; *ook v. de pijlen.* — **2.** *overdr.*: zich aan *een werk en dgl.* begeven : δόρπον ἐ., H. — **II.** (ἐπι-, over een oppervlakte), over iets heengaan : νηῶν ἴκρια ἐ., H., over het dek der schepen schrijden.

ἕπομαι [*wrt.* σεπ ; *vw. Lat.* sequī], *impf.* εἱπόμην [*ἐ-σεπ-όμην] ; *f.* ἕψομαι ; *2e ao. met redupl.* ἑσπόμην [*σε-σπ-όμην]. — *A. V.* (*vrl* H.) : *pr. imper.* ἕπεο, ἕπευ ; *impf.* ἑπόμην ; *2e ao. ind. 2 enk.* ἕσπεο ; *2e ao. met redupl. in alle wijzen* : *conj.* ἕσπωνται, *opt.* ἑσποίμην, *imper.* ἑσπέσθω, *inf.* ἑσπέσθαι, *part.* ἑσπόμενος ; *id. zonder redupl.* : *conj.* σπῶμαι, *opt.* σποίμην, *imper.* σποῦ, σπεῖο, *inf.* σπέσθαι, *part.* σπόμενος.

I. 1. volgen, begeleiden : ε. τινι ; ἕ. ἅμα τινί *en* ἕ. μετά τινι, H., tegelijk meegaan met ; ἕ. στίβῳ, een spoor volgen ; *ook v. zaken*: τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρί, H., de helm volgde -, - bleef in zijn vuist. — **2.** *inz.* : *a*) vijandelijk vervolgen. — *b*) kunnen volgen, - bijhouden.

II. *overdr.* **1.** luisteren naar, gehoorzamen : ἕ. τῷ νόμῳ. — **2.** met den geest volgen, begrijpen : οὐχ ἕ. τοῖς λεγομένοις. — **3.** voortkomen uit : τούτῳ (*mann.*) κῦδος ἕψεται, εἰ..., H.

ἐπ-όμνυμι ● *en med.*, *en* (*alleen pr.*) **ἐπ-ομνύω,** bij *h. hooren v. die woorden en dgl.* zweren, onder eede verzekeren ; ἐ. ὅρκον, een eed zweren ; ἐ. τὸν ἥλιον, bij de zon.

ἐπομφάλιος, 2 [ἐπ' ὀμφαλῷ], op den schildknop.

ἐπ-ονειδίζω, scherp verwijten, - laken. — **ἐπονείδιστος,** 2, laakbaar, schandelijk.

ἐπ-ονομάζω. **1.** noemen naar : °δαὶς πατρὸς ἐπωνομασμένη, het naar mijn vader genoemde feestmaal. — **2.** noemen : ἐ. τινὰ σοφιστήν, iem. een sophist.

ἐπ-οπίζομαι, vreezen.

ἐποποιΐα, ἡ, het dichten van een epos. — **ἐποποιός,** ὁ [ἔπος ποιέων], episch dichter.

ἐπ-οπτάω, braden op.

ἐποπτεύω, toezicht houden op, overzien, beschouwen. — **ἐπόπτης,** ου, ὁ [*vw.* ἐπ-όψομαι, *f. bij* ἐφ-οράω]. **1.** opzichter, beschouwer, getuige. — **2.** ingewijde van den hoogsten graad *in de mysteriën*, ziener, epopt. — **ἐποπτικός,** 3. — **1.** den hoogsten graad der inwijding betreffend ; τὰ -ά, de hoogste geheimenissen. — **2.** *alg.* : geheim.

ἐπ-οράω, *ion.* = ἐφοράω.

ἐπ-ορέγομαι. **1.** zich uitstrekken naar, uithalen *voor een worp.* — **2.** nog daarenboven toereiken, nog meer verleenen.

ἐπ-ορέω, *ion.* = ἐφοράω.

ἐπ-ορθρεύομαι, vroeg opstaan.

ἐπ-ορμέω, *ion.* = ἐφορμέω.

ἐπ-όρνυμι ● *en* **-ύω.** **1.** bij iem. opwekken : ἐ. τινι μένος, H. — **2.** *a*) opwekken en tegen iem. zenden, ophitsen tegen ; *med.* : opstaan tegen, losgaan op. — *b*) *alg.*: toezenden ; *med.*, *v. d. wind* : toewaaien.

ἔπορον, *2e ao.*, (*slechts enkele vormen v. dezen 2en ao. act. en v. h. pf. pass.*: *3 enk. ind.* πέπρωται, *partic.* πεπρωμένος) [*vw.* πόρος, πορίζω ; *eig.*: ergens doen

komen]. — **1.** 2e *ao. act.* : *a*) verschaffen, verleenen, schenken, geven. — *b*) ° δεῦρό τινα πορεῖν, hier brengen. — **2.** *pf. pass.* : *a*) πέπρωται, *onpers.*, het is door het lot gegeven, - bepaald, het is beschoren. — *b*) πεπρωμένος, door het noodlot bepaald, - toebedeeld ; ἡ πεπρωμένη, *met en zonder* μοῖρα, noodlot, schikking van het noodlot.

ἐπ-ορούω. 1. springen op. — **2.** toesnellen naar, losgaan op, overvallen.

ἐπ-ορχέομαι, er bij dansen.

ἔπος, τό [*wrt.* Ϝεπ ; *vw. Lat.* vox ; ⟶ *Ned.* epos]. **I. 1.** woord, klank, *die, als iets stoffelijks, gegeven, ontvangen en in beweging gebracht kan worden en zichzelf kan bewegen* : ἔ. μοι ἔμπεσε θυμῷ, H. ; ° μάτην ἔ. ἔρριπται ; ἔπεα πτερόεντα, H. — **2.** *inz.* (*gew. met* μάταιος) : ijdele klanken, ijdele -, zinledige -, dwaze woorden. — **II.** woord, klank, *als uitdrukking v. een gemoeds- of geestesgesteldheid* : ἀταρτηρὰ (krenkend) ἔπεα, H. — **III.** woord, woordenreeks (*waarbij meer op d. vorm dan op d. gedachteninhoud gelet wordt*). — *inz.* **1.** *a*) sierlijke woorden ; *meer bepaaldelijk* : vers, *vrl* hexameter ; *mrv.* : episch -, elegisch gedicht (*dat voorgedragen werd* ; *t. ond. v.* μέλη, *z.* μέλος) ; *zld. alg.* : poëzie.— *b*) *vd.* : godsspraak (*in verzen*), spreekwoord (*gew. aan een dichtstuk ontleend*).— **IV.** woord *met zijn gedachteninhoud, soms v. één woord, gew. v. de woorden, die een gedachte uitdrukken* : ° τόδ' ἔ. λυπρὸν (pijnlijk) ἀκούω.— ὡς ἔ. εἰπεῖν : *a*) om het duidelijk te zeggen, om het maar te zeggen ; *b*) om zoo te zeggen : πάντες ὡς ἔ. εἰπεῖν, zoogoed als allen. — **V.** *meton.* **1.** *wat in woorden vervat is* : verhaal, tijding, redevoering, belofte, raadgeving, bevel. — **2.** *door een verdere meton.* : *inhoud v. een verhaal enz.* : gebeurtenis, geschiedenis.

ἐπ-οτρύνω. 1. opwekken, aansporen. — **2.** *v. zaken* : *a*) verwekken : νῶϊν (tegen ons) -ει πόλεμον, H. — *b*) met spoed verrichten, bespoedigen : -ώμεθα πομπήν, H., laten wij hem spoedig ons (*med.* ; *d. i.* het bij ons gewone) geleide bezorgen.

ἐπουράνιος, 2 [ἐπ' οὐρανῷ (ὤν)], hemelsch, aan -, in den hemel.

ἔπουρος, 2 [ἐπὶ (*bw.*, op zich) οὖρον (ἔχων)], met gunstigen wind.

ἐπ-οχέομαι, rijden op.

ἔποψ, οπος, ὁ [*onomatopee*], hop (*vogel*).

ἐπόψιμος, 2 [ἐπόψομαι], aan te zien.

ἐπόψιος, 3. — **1.** *lijd.* : in 't zicht, zichtbaar.— **2.** *bedr.*: toeschouwend, alziend.

— **ἔποψις,** εως, ἡ [*vw.* ἐπόψομαι, *f. bij* ἐφοράω], uitzicht op.

-επράγην, 2e *ao. pass. v.* -πράσσω.

ἐπράθην, *ao. pass. v.* πιπράσκω.

ἔπραθον, 2e *ao. v.* πέρθω.

ἔπραξα, ἐπράχθην, *z.* πράσσω.

ἐπρήθην, *ion.* = ἐπράθην.

ἔπρηξα, *ao. v. ion.* πρήσσω.

ἔπρησα, *ao. v.* πίμπρημι.

ἐπρήχθην, *ao. pass. v. ion.* πρήσσω.

ἐπριάμην, 2e *ao. v.* *πρίαμαι.

ἑπτά, *onverb. tlw.* [*vw. Lat.* septem, *Ned.* zeven], zeven.

ἑπταβόειος, 2, *en* **ἑπτάβοιος,** 2 [ἑπτὰ βοειῶν], uit zeven runderhuiden bestaande. — **ἑπταετής,** 2 [ἑπτὰ ἐτῶν]. **1.** zevenjarig. — **2.** *bw.* -ες, zeven jaren lang.

ἑπτα-καί-δεκα, *onverb.*, zeventien.

ἑπτάκις, *telbw.*, zevenmaal. — **ἑπτακισχίλιοι,** αι, α, zeven duizend. — **ἑπτακόσιοι,** αι, α, zevenhonderd.

ἑπτάλογχος, 2 [ἑ., λόγχη], bestaande uit zeven benden speerdragers.

ἐπτάμην, *ao. v.* πέτομαι.

ἔπταξα, *dor. ao. v.* πτήσσω.

ἑπτάπηχυς, υς, υ [ἑπτὰ πήχεων], zeven el lang. — **ἑπταπόδης,** ου, *m. bvn.* [ἑπτὰ ποδῶν], zeven voet lang. — **ἑπτάπορος,** 2 [ἑπτὰ πόρους (ἔχων)], met zeven banen (*v. de Pleiaden*). — **ἑπτάπυλος,** 2 [ἑπτὰ πύλας (ἔχων)], zevenpoortig.

ἔπταρον, 2e *ao. v.* πταίρω.

ἑπτάτονος, 2 [ἑπτὰ τόνους (ἔχων)], met zeven snaren, - tonen.

ἔπτα-χα, *bw.*, zevenvoudig, in zev en deelen.

ἑπτέτης, 2 [ἑπταετής] = ἑπταέτης.

† **ἔπτην,** 2e *ao. v.* πέτομαι.

ἔπτηχα, *pf. v.* πτήσσω.

ἐπτόμην, 2e *ao. v.* πέτομαι.

ἐπυθόμην, 2e *ao. v.* πυνθάνομαι.

ἕπω, *impf.* εἶπον, *f.* -έψω, 2e *ao.* -έσπον (*conj.* -σπῶ, *opt.* -σποιμι, *inf.* -σπεῖν, *part.* -σπών) ; *med. f.* -έψομαι (*met lijd. beteek.*) ; *pass.* 2e *ao.* -έφθην. [*σέπω ; 2e *ao.* -έσπον ⟵ * -έσεπον ; *niet vw.* ἕπομαι, volgen]. — **1.** *a*) *onoverg.* : bezig zijn : ἀμφί τι, περί τι *enz.*— *b*) *overg.* : verzorgen. — **2.** *v. zaken* : gaan, naderen.

ἐπ-ῳδή, ἡ [*eig.* : zang bij *iem. of iets, b. v. een zieke*]. — **1.** tooverzang, -lied, -spreuk. — **2.** *overdr.* : troostwoord. — **ἐπῳδός,** 2 [ἐπάδω]. **1.** *bedr.* (ἐπι-, bij) : *a*) bij *iem. of iets* (*b. v. een zieke*) zingend, tooverzangen zingend ; *vd.* : door tooverzangen stillend. — *b*) *overdr.* : helpend. — **2.** *lijd.* : *a*) (ἐπι-, na) : na iets gezongen ; *zelfst. g.* : ὁ ἐ. [στίχος],

navers, *h. tweede vers v. een distichon* ; ἡ ἐ. [ᾠδή], nazang, slotzang (*na strophe en tegenstrophe*). — *b*) (ἐπι-, naar aanleiding van) : ° ὄνομα -ον, naam gegeven naar aanleiding van, - toespelend op.

ἐπωμίς, ίδος, ἡ [ἐπ' ὤμου (ὄν)]. **1.** het bovenste gedeelte van den schouder. — **2.** *synekd.* : schouder.

ἐπώμοτος, 2 [ἐπόμνυμι], beëedigd.

ἐπωνυμία, ἡ. **1.** bijnaam. — **2.** *alg.* : naam, benaming. — **ἐπωνύμιος,** 3 (*zld.*) *en* **ἐπώνυμος,** 2 [ἐπὶ (*bw.*, naar aanleiding van) ὄνομα]. **1.** *lijd.* : *a*) *v. een naam* : naar iets (*een bepaalde aanleiding*) gegeven : ὄνομα -ον, H. ; *vd.* : in beteekenis overeenstemmend. — *b*) naar iets genoemd, - bijgenaamd. — **2.** *bedr.* : zijn naam gevend: *te Athene* : ἄρχων ἐ., de eerste archont [*met wiens naam h. jaar aangeduid werd*].

ἐπωτίς, ίδος, ἡ [ἐπὶ (*bw.*, er op) οὖς], *gew. mrv.* -ίδες, stootbalken [*die aan weerszijden v. d. voorsteven v. een oorlogsschip als ooren uitstaken*].

ἐπ-ωφελέω, helpen, bijstaan. — **ἐπωφέλημα,** τό, hulp, steun.

ἐπώχατο, *3 mrv. plqpf. pass. v.* ἐπέχω.

ἐπῴχατο, *id. v.* ἐποίχομαι *en id. pass. v.* *ἐποίγνυμι.

ἔρα-ζε, *bw.* [*ἔρα ; *vw. Ned.* aarde], tegen den grond.

ἔραμαι, *z.* ἐράω.

ἐραννός, 3 [ἐράω] = ἐράσμιος.

ἔρανος, ὁ. **1.** vriendenmaal *op gemeenschappelijke kosten*, picknick. — **2.** *a*) vereeniging, *waarvan de leden bijdragen stortten tot h. houden v. vriendenmalen, tot onderlingen bijstand, tot politieke doeleinden enz.* — *b*) *meton.* : α) *bijdrage, welke de leden van zulk een vereeniging stortten.* — β) het (*eig. in zulk een vereeniging*) ingezamelde geld. — γ) geldelijke hulp ; *alg.* : hulp, dienst.

ἐρασίμολπος, 2 [ἐράω μολπῆς], zanglievend. — **ἐρασιχρήματος,** 2 [ἐράω χρημάτων], geld-, hebzuchtig.

ἐράσμιος, 2 [ἐράω], liefelijk, bekoorlijk. — **ἐραστής,** οῦ, ὁ [*id.*], minnaar, vriend, aanhanger ; *overdr. v. zaken* : τυραννίδος ἐ., die begeerig is naar de heerschappij.— **ἐραστός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], beminnelijk.

ἐρατεινός, 3 = ἐράσμιος. — **ἐρατίζω,** hevig verlangen. — **ἐρατός,** 3 [*verbaaladj. v.* ἐράω] = ἐράσμιος.

Ἐρατοσθένης, ους, ὁ. **1.** *een der Dertig.* — **2.** *Alexandrijnsch geleerde, ong. 275-194 v. C.*

ἐρατύω, *dor.* = ἐρητύω.

Ἐρατώ, οῦς, ἡ [ἐρατός], *een der Muzen.*

ἐρατώνυμος, 2 [ἐρατὸν ὄνομα (ἔχων)], met lieflijken naam.

ἐράω (*impf.* ἤρων), *ion.* **ἐρέω** ; *med.* **ἐράομαι** (*zld.*; *2 mrv. impf.* H. ἐράασθε), *gew.* **ἔραμαι,** *impf.* ἠράμην, *ao.* ἠρασάμην *en* -ασσά-, *pf.* ἤρασμαι ; *pass. f.* ἐρασθήσομαι, *ao.* ἠράσθην. — **1.** vurig beminnen. — **2.** vurig verlangen naar, nastreven.

† **ἐργᾷ,** *z.* ἐργάζομαι.

ἐργάζομαι (*augm.* ἠργ- *en* εἰργ-, *redupl.* εἰργ- ; *ion. zonder augm. noch redupl.*), *f.* ἄσομαι († ἐργῶμαι, *2* † ἐργᾷ), *ao.* ἠργασάμην *en* εἰργ-, *pf.* εἴργασμαι ; *pass. f.* ἐργασθήσομαι, *ao.* ἠργάσθην *en* εἰργ-, *pf.* εἴργασμαι. — [ἔργον].

A. *onoverg.* : werken, arbeiden ; οἱ -όμενοι, arbeiders, *inz.* : veldarbeiders.

B. *overg.* **I. 1.** bewerken : γῆν καὶ ξύλα καὶ λίθους ἐ. — **2.** *overdr.* : be-, uitoefenen : ἐ. τέχνην. — **II. 1.** *a*) voortbrengen, tot stand brengen, maken : τὸ τεῖχος ἔργαστο, HDT., werd gebouwd. — *b*) door werken zich verwerven, verdienen : ἐ. χρήματα, geld maken. — **2.** *overdr.* : *a*) verrichten, doen, voltooien : ἔργα ἀεικέα (schandelijk) ἐ., H.; *met 2 acc.* : iem. iets doen : κακὰ ἐ. τινα. — *b*) veroorzaken, teweegbrengen : ° πημονὰς (onheil) ἐ.

ἔργαθον, *2e ao. v.* ἔργω, *z.* εἴργω.

ἐργαλεῖον, τό [ἔργον], werktuig, gereedschap.

ἐργασείω [*desider. v.* ἐργάζομαι], begeeren te doen, zich voornemen.

ἐργασία, ἡ [ἐργάζομαι]. **1.** *a*) het werken, inspanning, arbeid, werkzaamheid : † -αν διδόναι, *Lat.* operam dare, zich moeite geven. — *b*) *inz.* : een bepaalde werkzaamheid, bedrijf, beroep, *vrl* veldarbeid. — **2.** het bewerken : ἡ ἐ. τοῦ σιδήρου. — **3.** het voortbrengen, - vervaardigen, - maken : *a*) ἡ τῆς ἐσθῆτος ἐ. — *b*) *overdr.* : ἡ ἡδονῆς ἐ., het verschaffen van genot.

ἐργαστέος, 3, *verbaaladj. v.* ἐργάζομαι. — **ἐργαστήριον,** τό [ἐργάζομαι]. **1.** *a*) werkplaats, fabriek. — *b*) *overdr.* : † oefenschool : ἐ. παιδεύσεως, van ontwikkeling. — **2.** winkel. — **ἐργαστικός,** 3 [*id.*] = ἐργατ-.

ἐργάτης, ου, ὁ [ἐργάζομαι]. **I. 1.** arbeider, werkman ; *inz.* : landarbeider. — **2.** die bewerkt : λίθων ἐ., steenhouwer. — **3.** die verricht, dader : ἐ. καλῶν, van schoone daden. — **II.** *m. bvn.* : werkzaam, vlijtig.— **ἐργατικός,** 3.— **1.** werkzaam, vlijtig. — **2.** *v. een stroom* : krachtig werkend. — **ἐργάτις,** ιδος,

vr. bvn. [vr. v. ἐργάτης], werkzaam.

'Εργίσκη, ἡ, *plaats in Thrakië.*

ἔργμα, τό [*vw.* ἔργον], daad, handeling, onderneming.

ἔργμα, τό [εἴργω], kerker.

* **ἔργνυμι,** *z.* εἴργω.

ἐργολάβος, ὁ [ἔργον λαβών], die *tegen een bepaalde som* een werk op zich neemt, aannemer.

ἔργον, τό [*wrt.* Ϝεργ ; *vw. Ned.* werk].
I. 1. het handelen, inspanning : ἔργῳ καὶ λόγῳ, door woord en daad ; ἔ. παρέχειν τινί, iem. te werken geven, last veroorzaken. — **2.** *alg.* : werkelijkheid, feit : ἔργῳ, in werkelijkheid.
II. *meton., concr.* **1.** *a*) werk, *dat men verricht of moet verrichten,* bezigheid, taak: ἔργα ἀνδρῶν ; πολεμήϊα ἔργα, H., werken des oorlogs ; σὸν ἔ. (ἐστί), het is uw werk, - uw taak ; *met gen.* = *Lat.* opus est : ἐνταῦθα πολλῆς φυλακῆς ἔ. (ἐστίν), dit is een werk van ..., hier is ... noodig ; ἔ. ἐστί (*met nadruk*), het is een heel werk, het kost moeite. — *inz.* : *α*) mannenwerk : oorlog, strijd, wapenfeit, veldarbeid. — *β*) vrouwenwerk : weven, spinnen, huishoudelijk werk. — *b*) *alg.* : zaak, aangelegenheid : πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι, H., eer die dingen geschieden ; πᾶν ἔ. ὑπείξομαι, in alles zal ik toegeven. — **2.** *a*) plaats waar men werkt of gewerkt heeft : ἀργύρεια ἔργα, zilvermijnen. — *b*) *inz.*: bebouwde velden, akkers : πίονα ἔργα, H.; *vd.*: vermogen (*dat voornamelijk uit landerijen bestond*) : ἔ. ἀέξειν, H. — **3.** vrucht van den arbeid, het gemaakte, werk : πέπλοι, ἔργα γυναικῶν, H. ; ἔ. Ἡφαίστοιο (*nl. een zilveren mengvat*), H. ; *ook* : bouwwerk *enz.*

ἔργω, ἔργω, *ion., z.* εἴργω.

ἐργώδης, 2 [ἔργον], lastig.

† **ἐργῶμαι,** *z.* ἐργάζομαι.

ἔρδω *en* **ἕρδω,** *impf.* ἔρδον (*iter.* ἔρδεσκον), *f.* ἔρξω, *ao.* ἔρξα, *2e pf.* ἔοργα, *2e plqpf.* ἐώργειν (*ion.* ἐόργειν) [*vw.* ἔργον]. — **1.** *a*) doen, handelen, verrichten : κακὰ ἔ. τινά *en* ἔ. τινά *alleen,* iem. kwaad doen. — *b*) iets tot stand brengen. — **2.** *inz.*: een heilige handeling verrichten, offeren (*vgl.* ῥέζω).

ἐρεβεννός, 3 [ἔρεβος], duister, donker. — **ἐρέβεσφι** *en* **ἐρέβευσφι,** H., *gen. v.* ἔρεβος.

ἐρέβινθος, ὁ [*vw. Ned.* erwt], grauwe erwt.

ἔρεβος, τό. **1.** onderwereld. — **2.** *alg.* : duisternis. — **ἐρεβόσ-δε,** *bw.*, naar de onderwereld.

ἐρεείνω *en med.*, vragen, ondervragen.

ἐρεθίζω *en* **ἐρέθω. 1.** prikkelen *tot toorn, - tot d. strijd, - om iem. aan d. praat te brengen.* — **2.** *alg.* : hevig verontrusten : ° πνεῦμα ἠρεθισμένον, het hijgen.

ἐρείδω, σω, ἤρεισα (*boiot. 3 enk.* εἴρισε) ; *pass.* ἠρείσθην, ἤρεισμαι *en* ἐρήρεισμαι (*3 mrv.*, H., ἐρηρέδαται), *plqpf.* ἠρηρείσμην (*3 mrv.*, H., ἐρηρέδατο). — **I.** *overg.* **1.** doen leunen, - steunen, vastzetten, drukken : δόρυ πρὸς τεῖχος ἔ., H.; οὔδει ἐρείσθη, H., werd tegen den grond gedrukt, viel op den grond ; ἔγχος διὰ θώρηκος ἠρήρειστο, werd door... gedrukt, doorboorde ... — **2.** *overdr.* : ° ἐς γῆν ἔ. ὄμμα, zijn blik vestigen op... — **II.** *onoverg. act., med., pass.* **1.** leunen, steunen : ἐρείσατο χειρὶ γαίης (*gen. v. plaats*), H., steunde met de hand op den grond ; ἐρεισάμενος βάλε, H., zette zich schrap en wierp. — **2.** aandringen -, losstormen op, bestoken.

ἐρείκω, *ao.* ἤρειξα, *2e ao.* ἤρικον ; *pass.* ἠρείχθην, ἐρήριγμαι. — **1.** *overg.* : scheuren, breken : ἐρεικόμενος περὶ (*z.* περί, B, II, 1, a) δουρί, H., door de speer doorboord. — **2.** *onoverg.* (*2e ao.*) : barsten, scheuren.

ἔρειο, ἐρείομεν, *z.* 1. ἐρέω.

ἐρείπια, ων, τά [ἐρείπω], het ingestorte, puin, bouwvallen, overblijfselen, wrak; *ook* : lijken *v. gedoode dieren.*

ἐρείπω, ψω, ἤρειψα, *2e ao.* ἤριπον, *2e pf.* ἐρήριπα ; *pass.* ἠρείφθην, ἐρήριμμαι (*3 enk. plqpf. ep.* ἐρέριπτο). — **I.** *overg.* **1.** neerwerpen, omverhalen. — **2.** *overdr.* : *a*) *een ras* te gronde richten, vernietigen. — *b*) *med.* : zich werpen op. — **II.** *onoverg.* (*2e ao. en pf.*) *en pass.* **1.** instorten, neerstorten. — **2.** *overdr.* : ineenzinken *b. v. van schrik.*

ἔρεισμα, τό [ἐρείδω]. **1.** steun, stut. — **2.** *overdr.* : steun, bolwerk : ° Ἀθῆναι, Ἑλλάδος ἔ.

ἐρείψιμος, 2 [ἐρείπω], ingestort.

'Ερεμβοί, ῶν, οἱ, Erembiërs, *onbekend Oostersch volk.*

ἐρεμνός, 3. — **1.** duister, zwart, somber. — **2.** *overdr.* : onduidelijk.

ἔρεξα, *ao. v.* ῥέζω.

ἐρέπτομαι, afvreten ; *ook v. menschen* : eten.

ἐρέπτω = **ἐρέφω.**

ἐρέριπτο, *z.* ἐρείπω.

ἐρέσσω, *att.* **-έττω,** *ao.* ἤρεσα. — **1.** *onoverg.* : *a*) roeien. — *b*) *overdr.* : ° πτεροῖς ἐ., *d. i.* vliegen. — **2.** *overg.* : *a*) met roeiriemen voortbewegen: ° ναῦς ἠρέσσετο. — *b*) *overdr.* : als een roeiriem -, heen en weer bewegen : ° ἐ. πόδα ; *v. onstoffelijke zaken* : ° ἐ. ἀπειλάς, bedrei-

gingen slingeren ; ° μῆτιν ἐ., een plan in zijn geest heen en weer wenden, - overleggen.

ἐρέτης, ου, ὁ [ἐρέσσω], roeier. — **ἐρετμόν,** τό [*id.*], roeiriem. — **ἐρετμόω** [*id.*], van roeiriemen voorzien.

Ἐρέτρια, ἡ, Eretrië, *stad op Euboia.* — **Ἐρετριεύς,** ὁ, Eretriër. — **Ἐρετρικός,** 3, van -, uit Eretrië.

ἐρέττω, *z.* ἐρέσσω.

ἐρεύγω (*act. alleen 2e ao.* ἤρυγον), *gew. med.*, van zich geven. — **1.** *a*) brullen.— *b*) *v. de zee* : bruisen. — **2.** *a*) *onoverg.*: braken, *eig. en* ° *overdr. v. een vuurberg.* — *b*) *overg.* : uitbraken, uitspuwen.

ἐρευθιάω, rood worden. — **ἐρεύθω** [*vw.* ἐρυθρός], rood verven.

ἔρευνα, ἡ, onderzoek. — **ἐρευνάω. 1.** *onoverg.* : zoeken : μετ' ἴχνια ἐ., H., zoeken naar sporen.— **2.** *overg.* : *a*) zoeken, opsporen : ἴχνια ἐ., H., sporen zoeken ; *overdr.* : onderzoeken, uitvorschen. — *b*) doorzoeken : πάντα ἐ.

ἐρέφω. 1. van een dak voorzien. *een bouwwerk* voltooien. — **2.** *alg.* : *a*) bedekken. — *b*) *inz.* : bekransen.

Ἐρεχθείδης *en* **-εϊ-,** ου, ὁ ['Ε., -ίδης], Erechtheïde. — **1.** nakomeling van Erechtheus. - **2.** *gew. in ruimeren zin* : Athener. — **Ἐρεχθεύς,** ὁ, *mythische koning v. Athene en heroos.* — **Ἐρεχθηΐς,** ἴδος, *vr. bvn.*, Erechtheïsch.

ἐρέχθω (*alleen part. pr. act. en pass.*). **1.** beuken, teisteren. — **2.** *overdr.* : *het hart* kwellen.

1.**ἐρέω,** *alleen pr. en impf. act. en med.* (H. : *conj. pr.* ἐρείομεν ; *med. imper. pr.* ἐρεῖο). **1.** vragen. — **2.** ondervragen.

2.**ἐρέω,** *ion. f. v.* 1. εἴρω.

3.**ἐρέω,** *ion.* = ἐράω.

ἐρημία, ἡ [ἔρημος]. **1.** eenzame plaats, woestijn, steppe. — **2.** *v. toestanden* : *a*) eenzaamheid, verlatenheid : ° -αν ἄγειν, alleen zijn ; *vd.* : hulpeloosheid. — *b*) afwezigheid -, het ontbreken -, gemis van : ἐ. φίλων.

ἔρημος *en* **ἐρῆμος,** 2 *en* 3 [⟶ *Lat.* erēmus], eenzaam. — **1.** *v. plaatsen* : onbewoond, onbebouwd, woest, verlaten: χώρα ἔ., ἡ ἔ. [χώρα] *en* τὰ -α, woestijn ; σταθμὸς ἔ., dagmarsch door de woestijn. — **2.** *v. toestanden* : *a*) verlaten : ° ἔ. πλάνος, het eenzame rondzwerven.— *b*) *inz. als rechtsterm* : ἡ -η δίκη *en* ἡ -η [δίκη], procedure bij verstek ; -ην [δίκην] ὀφλεῖν, bij verstek veroordeeld worden ; -ην [δίκην, *acc. v. h. inwendig voorw.*] κατηγορεῖν, een afwezige aanklagen. — **3.** *v. pers.* : alleenstaand, verlaten, hulpeloos ; *met gen.* : gebrek hebbend aan, beroofd van.

ἐρημόω [ἔρημος], eenzaam maken. — **1.** *a*) *een plaats* verlaten, ontruimen. — *b*) ontvolken, verwoesten. — **2.** *a*) iem. verlaten. — *b*) iem. afzonderen ; *met gen.* : berooven van. — † **ἐρήμωσις,** ἡ, verwoesting.

ἐρηρέδαται, ἐρηρέδατο, ἐρήρεισμαι, *z.* ἐρείδω.

ἐρήριγμαι, *pf. pass. v.* ἐρείκω.

ἐρήριμμαι, ἐρήριπα, *z.* ἐρείπω.

ἐρήρισμαι, *pf. pass. v.* ἐρίζω.

ἐρήσομαι, *f. v.* ἔρομαι.

ἐρητύω (*iter. ao.* ἐρητύσασκε, H. ; *3 mrv. ao. pass.* ἐρήτυθεν, H.). — **1.** tegenhouden, stuiten, verwijderd houden. — **2.** *overdr.* : bedwingen : ἐ. θυμόν, H.

ἐρι-, *versterkend voorvoegsel*, zeer (*vgl.* ἀρι-).

ἐριαύχην, ην, εν [ἐρι-, αὐχήν], met hoogen -, met trotschen nek. — **ἐριβόας,** όου, *m. bvn.* [ἐ., βοή], luid schreeuwend.— **ἐριβρεμέτης,** ου, *m. bvn.* [ἐ., βρέμω], luid donderend. — **ἐριβῶλαξ,** ακος, *m. vr. bvn.* [ἐ., βῶλος] *en* **ἐρίβωλος,** 2 [*id.*], met groote kluiten. — **ἐρίγδουπος,** 2 [ἐ., γδουπέω], luid dreunend, - donderend.

ἐριδαίνω (*ep. ao. inf. med.* ἐριδήσασθαι) [ἔρις] = ἐρίζω.

ἐριδμαίνω [*id.*], plagen.

ἐρίδουπος, 2 [ἐρι-, δουπέω] = ἐρίγδουπος.

ἐρίζω, ίσω, ἤρισα, ἤρικα ; *pass. pf.* ἐρήρισμαι [ἔρις]. — **1.** twisten ; ἐ. μή *met inf.*, zich verzetten tegen. — **2.** *overdr.* : *a*) redetwisten ; *met voorw.* : hardnekkig staande houden. — *b*) wedijveren, zich meten met.

ἐρίηρος, 2 (*mrv. nom.* ρες, *acc.* ρας) [ἐρι-, *vw.* 1. ἦρα], zeer lief, trouw. — **ἐριθηλής,** 2 [ἐ. ἔθαλον (*2e ao. v.* θάλλω)], welig bloeiend.

ἔριθος, ὁ, daglooner.

ἐρικυδής, 2 [ἐρι-, κῦδος], roemvol, heerlijk. — **ἐρίμυκος,** 2 [ἐρι-, μυκάομαι], luid loeiend.

ἐρινεός, ὁ, wilde vijgeboom.

Ἐρινεός, ὁ, *rivier op Sicilië.*

Ἐρινύς, ύος, ἡ (*acc. mrv.* ύας *en* ῦς). **I.** Erinus, Wraakgodin ; *gew. mrv.* : Erinuën. — **II.** *als soortnaam.* **1.** *meton.* : *a*) vloek, verwensching. — *b*) straf, wraak, ramp, verderf : ° φρενῶν ἐ., verblinding des geestes. — **2.** *overdr.* : verderfbrengend mensch.

ἔριον, τό, wol.

ἐριούνης *en* **-νιος,** *m. bvn.* [?], *missch.*: heilbrengend.

ἔρις, ιδος, ἡ (*acc.* ιδα *en* ιν). **1.** *a*) twist, tweedracht, strijd; *inz.*: gevecht, oorlog. — *b*) *verpers.*: Eris, *godin v. tweedracht en oorlog.* — **2.** *overdr.*: *a*) redetwist. — *b*) wedijver, naijver.

ἐρισθενής, 2 [ἐρι-, σθένος], zeer machtig.

ἔρισμα, τό [ἐρίζω], aanleiding tot twist.

ἐρισμάραγος, 2 [ἐρι-, σμαραγέω], luid dreunend. — **ἐριστάφυλος,** 2 [ἐ., σταφυλή], van groote druiventrossen.

ἐριστικός, 3 [ἐρίζω]. **1.** twistziek; *inz.*: graag disputeerend. — **2.** geschikt voor een dispuut: λόγος (onderwerp) ἐ. — **ἐριστός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], waarover men mag twisten.

ἐρισφάραγος, 2 [ἐρι-, σφαραγέομαι], luid donderend. — **ἐρίτιμος,** 2 [ἐ., τιμή], zeer kostbaar.

ἐρίφειος, 2, van jonge bokken. — **ἐρίφιον,** τό [*verklw.*], jong bokje. — **ἔριφος,** ὁ, bokje, geitje.

Ἐριχθόνιος, ὁ, *mythische zoon v. Dardanos.*

ἑρκεῖος *en* **ἕρκειος,** 2 *en* 3 [ἕρκος], van de omheining, bij het voorhof -, bij het huis -, bij de tent behoorend: Ζεὺς ἑ., de Zeus van het voorhof (*waar zijn altaar stond*), *beschermer v. huis en hof.* — **ἑρκίον,** τό [*id.*], muur, omheining.

ἕρκος, τό, alles wat omgeeft, - insluit. — **I. 1.** omheining *v. voorhof, boomgaard enz.*: ἕ. ὀδόντων, H., omheining der (= bestaande uit de) tanden; *inz.*: muur, verschansing; *ook*: ° halsband. — **2.** *meton.*: het omheinde, voorhof, huis, zaal. — **3.** *overdr.*: *a*) beschutting: ἕ. ἀκόντων, tegen ..., *nl. een schild*; ἕ. χάλκειον, H., bronzen muur *v. gewapende mannen.* — *b*) bolwerk: Αἴας, ἕ. Ἀχαιῶν, H. — **II. 1.** jacht-, vogelnet. — **2.** *overdr.*: strik, list.

1.**ἕρμα,** τό. **1.** steun, stut, schoor. — **2.** *overdr.*: *a*) steun, steunpilaar *der stad enz.* — *b*) punt van uitgang: ἕ. ὀδυνάων, H., verwekker van smarten.

2.**ἕρμα,** τό [2. εἴρω], oorhanger.

3.**ἕρμα,** τό, klip, aardhoop, grafheuvel.

Ἑρμάδιον, τό [*verklw. v.* Ἑρμῆς], Hermesje. — **ἕρμαιον,** τό [Ἑρμῆς; *eig.*: gave van Hermes, *d. god der buitenkansjes*], onverwacht gewin, buitenkansje. — **Ἕρμαιος,** 3 [Ἑρμῆς], aan Hermes gewijd: Ἕ. λόφος, H., Hermesheuvel, *op Ithaka*; -ον ὄρος, H., Hermesberg, *wschl. een voorgebergte v. Lemnos.* — **Ἑρμέας,** έω, *en* **Ἑρμείας,** είαο *en* είω, *ion.* = Ἑρμῆς. — **Ἑρμήδιον,** τό = Ἑρμάδιον.

ἑρμηνεία, ἡ, het uitdrukken der gedachten. — **ἑρμηνεύς,** ὁ. **1.** *a*) verklaarder, vertolker. — *b*) *inz.*: vertaler. — **2.** verkondiger, bode. — **ἑρμηνευτής,** οῦ, ὁ, tolk. — **ἑρμηνεύω. 1.** *a*) uitleggen, vertolken. — *b*) *inz.*: vertalen. — **2.** zijn gedachte uiteenzetten, - uitspreken.

Ἑρμῆς, οῦ, ὁ. **1.** *zoon v. Zeus en Maia, god v. d. handel enz.* — **2.** *meton.*: hermeszuil.

ἑρμίν, *z.* ἑρμίς.

Ἑρμιονεύς, *m. bvn.*, uit *de stad* Hermione. — **Ἑρμιόνη,** ἡ. **1.** *dochter v. Menelaos.* — **2.** *zeestad in Argolis.* — **Ἑρμιονίς,** ίδος, *vr. bvn.*, uit *de stad* Hermione.

ἑρμίς *of* **-ίν,** ῖνος, ὁ [1. ἕρμα], poot *v. een bed.*

Ἑρμιών, όνος, ὁ = Ἑρμιόνη, 2.

ἑρμογλυφεῖον, τό, werkplaats van een beeldhouwer. — **ἑρμογλυφεύς,** ὁ = -ύφος. — **ἑρμογλυφέω,** beeldhouwer zijn. — **ἑρμογλυφικός,** 3, het beeldhouwen betreffend. — **ἑρμογλύφος,** ὁ [ἑρμᾶς γλύφων; *eig.*: snijder van Hermesbeelden], beeldhouwer.

Ἕρμος, ὁ, *rivier bij Smyrna.*

ἔρνος, *ook* ἔρνος, τό. **1.** jonge loot, twijg. — **2.** *overdr.*: spruit, nakomeling.

ἔρξα, *ao. v.* ἔρδω *en* ἔργω.

ἔρξα, *ao. v.* ἔργω.

Ἑρξίης, ου, ὁ [ἔργω], Bedwinger, *vertaling door* HDT. *v. d. naam Dareios.*

ἔρξω, *f. v.* ἔρδω *en* ἔργω.

ἐρόεις, όεσσα, όεν [ἔρος], liefelijk.

***ἔρομαι,** ἐρήσομαι, 2e *ao.* ἠρόμην. — **1.** vragen, vragen naar, uitvorschen. — **2.** ondervragen.

ἔρος, ὁ, *ep. en* ° = ἔρως.

ἑρπετόν, τό [ἕρπω]. **1.** *a*) kruipend dier. — *b*) *inz.*: slang. — **2.** *alg.*: *a*) viervoetig dier. — *b*) wezen.

ἑρπύζω, ύσω, εἵρπυσα [ἕρπω], *en* **ἕρπω,** ἕρψω, εἷρψα [*vw. Lat.* serpĕre]. — **1.** *a*) zich langzaam voortbewegen, kruipen, sluipen. — *b*) *alg.*: gaan, komen: ° ἕρπεθ' ὡς τάχιστα, gaat zoo spoedig mogelijk heen. — **2.** *overdr. v. toestanden*: naderen, heengaan: ° πρὸς τὸν ἔχοντα ὁ φθόνος ἕρπει, de nijd besluipt den rijke.

ἐρράγην, 2e *ao. pass. v.* ῥήγνυμι.

ἐρράδαται, ἔρρανα, ἐρράνθην, *z.* ῥαίνω.

ἔρραξα, *ao. v.* ῥάσσω.

ἔρρασμαι, *pf. pass. v.* ῥαίνω.

ἐρράφην, ἔρραψα, *z.* ῥάπτω.

ἔρρεξα, *ao. v.* ῥέζω.

ἔρρευσα, *ao. v.* ῥέω.

ἔρρηγμαι, *pf. pass. v.* ῥήγνυμι.
ἐρρήθην, *ao. pass. v.* 1. εἴρω.
ἔρρηξα, *ao. v.* ῥήγνυμι.
ἔρριγα, *2e pf. v.* ῥιγέω.
ἔρριμμαι, ἔρριφα, ἐρρίφην, ἔρριψα, *z.* ῥίπτω.
ἐρρύηκα, ἐρρύην, *z.* ῥέω.
ἐρρυσάμην, ἐρρύσθην, *z.* ῥύομαι.

ἔρρω, ήσω, ἤρρησα. — **1.** moeilijk -, ellendig -, treurig rondgaan, zich rondsleepen, tot zijn ongeluk ergens heen gaan: ἔρρε, scheer je weg! — **2.** *overdr.* (*pr. dikw. met beteek. v. h. pf.*) : *a*) te gronde gaan: ° ἐρρέτω Ἴλιον, weg met Ilion! — *b*) *soms zonder onwelwillend bijbegrip*: verdwijnen, sterven.

ἔρρωγα, *2e pf. v.* ῥήγνυμι.

ἔρρωμαι, *pf. pass. v.* ῥώννυμι. — **ἐρρωμένος,** 3 (*comp.* έστερος, *superl.* έστατος). **1.** sterk, krachtig, gezond. — **2.** *overdr.* : *a*) moedig, dapper. — *b*) *v. een toestand* : hevig.

ἔρρωσα, *ao. v.* ῥώννυμι.
ἐρρωσάμην, *ao. v.* ῥώομαι.
ἐρρώσθην, *ao. pass. v.* ῥώννυμι.
ἔρσα, *ep. ao. v.* 2. εἴρω.

ἔρση, ἡ. **1.** dauw. — **2.** *overdr., mrv.* [diertjes frisch als dauw]: pasgeboren lammeren. — **ἐρσήεις,** ήεσσα, ῆεν. **1.** bedauwd. — **2.** *overdr.* : frisch *als dauw.*

ἔρσην, *ion.* = ἄρσην.

ἐρύγμηλος, 2 [ἐρεύγομαι], luid brullend.

ἐρυθαίνω [ἐρεύθω], rood maken, - verven. — **ἐρύθημα,** τό, roode kleur, blos.

Ἐρυθῖνοι, ων, οἱ, *stad in Paphlagonië.*

Ἐρυθραί, ῶν, αἱ. **1.** *stad in Boiotië.* — **2.** *id. op de Ionische kust, kolonie der vorige.* — **Ἐρυθραῖοι,** ων, οἱ, Eruthraiërs.

ἐρυθριάω, rood -, schaamrood worden. — **ἐρυθρός,** 3 [ἐ- ; *vw. Lat.* ruber, *Ned.* rood]. **1.** rood, roodachtig. — **2.** ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, de Eruthraïsche (*nu*: Arabische) Zee *tusschen Arabië en Indië, met de Roode Zee en de Perzische Golf.*

ἐρύκακον, *2e ao. v.* ἐρύκω. — * **ἐρυκανάω** (*alleen 3 mrv. ind. pr.* -νόωσι, H.) *en* * **-άνω** (*alleen 3 enk. impf.* -ανε, H.) = ἐρύκω.

ἐρύκω, ύξω, ἤρυξα, *2e ao.* ἠρύκακον, terug-, tegenhouden. — **1.** *a*) niet laten weggaan, tot staan brengen, stuiten; *med.* : zich ophouden, toeven, dralen. — *b*) *overdr.* : beteugelen: ἐ. θυμόν, H. — **2.** afhouden, afwenden: *a*) *eig.*: ὀλίγος χῶρος -ει, H., een kleine ruimte houdt hen verwijderd, - scheidt hen van. — *b*) *overdr.* : κακὸν ἐ. τινί (*dat. v. voordeel*), H., van iem.

ἔρυμα, τό [ἔρυμαι], *elke* beschutting: stadsmuur, wal, schild, harnas; *ook v. een stroom.*

ἔρυμαι, *med.* (*gaat naar de wkw. op* μι), **ἐρύομαι** *en ion.* **εἰρύομαι** [*vw. Ned.* weren]. — **I. 1.** bewaren: *a*) beschermen, behouden, redden, bevrijden. — — *b*) *overdr.* : α) φρεσὶν εἰρ., H., in zijn geest bewaren, geheimhouden. — β) handhaven: θέμιστας (verordeningen) εἰρύαται (= εἴρυνται) (*v. rechters*), H. — **2.** *a*) in het oog houden, bespieden. — *b*) *overdr.*: vóór oogen houden, in acht nemen, opvolgen: ἔπος (raad) εἰρύσσασθαι, H. — **II. 1.** afweren, verre houden: ἔγχος ἔρυτο, H. — **2.** *overdr.* : bedwingen, beteugelen: ἐ. χόλον, H.

Ἐρύμανθος, ὁ, *gebergte in Arkadië.*

ἐρυμνός, 3 [ἔρυμαι], bevestigd, sterk *van nature*, versterkt: τὰ -ά, sterke plaatsen.

Ἐρυξίμαχος, ὁ, *Atheensch geneesheer, omstr. 400 v. C.*

1.**ἐρύομαι,** *z.* ἔρυμαι.

2.**ἐρύομαι,** *med. v.* 1. ἐρύω.

ἐρυσάρματες (*alleen nom. en acc. mrv.* ας) [1. ἐρύω ἅρμα], den wagen trekkend.

ἐρυσίπτολις, ιος, *vr. bvn.* [ἐρύμενος πτόλιν], steden beschermend.

ἐρυστός, 3 [*verbaaladj. v.* 1. ἐρύω], getrokken.

1.**ἐρύω,** ύσω, εἴρυσα; *pass.* εἰρύσθην, εἴρυμαι. (*A. V.*, H. : *f.* ἐρύω; *ao.* εἴρυσσα, ἔρυσσα, *ook* -ερύσασκε). — **1.** trekken: νευρὴν ἐ., de pees aantrekken, *d. i.* den boog spannen; χρυσῷ τινα ἐρύσασθαι, H., iem.s lijk *op de weegschaal* met goud omhoogtrekken, iem.s gewicht in goud betalen (*med.* : tot eigen voldoening) (*vgl.* ἕλκω, II, 1). — **2.** *dikw. met h. bijbegrip v. geweld*: weg-, ontrukken, sleuren.

2.***ἐρύω,** *alleen med., z.* ἔρυμαι.

ἔρχαται, *3 mrv. pf. pass. v.* ἔργω.

ἐρχατάομαι, opgesloten zijn.

ἐρχθείς, *part. ao. pass. v.* ἔργω.

ἔρχομαι, *impf.* (*zld.*) ἠρχόμην; *h. impf. en de overige vormen worden gew. vervangen door die v.* εἶμι, ἥκω, ἀφικνέομαι, ἐλεύθω; *meestal*: *impf.* ᾖειν *en* ᾖα, *f.* εἶμι, *2e ao.* ἦλθον, *2e pf.* ἐλήλυθα. — ***A. V.*** *f.* ἐλεύσομαι; *1e ao.* † ἦλθα; *2e ao.* ἤλυθον, *3 mrv.* † ἤλθοσαν; *2e pf.* εἰλήλουθα, *1 mrv.* εἰλήλουθμεν *en* εἰλήλυθμεν, H.; *part. pf.* ἐληλουθώς, H. — *pr. en impf. hebben vaak de beteek. v. pf. en plqpf.* : ik ben gekomen *enz.*, *d. i.* ik ben hier *enz.*

I. 1. komen, gaan, heengaan; *soms*: op-

en neergaan : *ἐ.* ὁδόν (*inwendig voorw.*); ἦλθε θέουσα, zij kwam aangeloopen; *h. part.* ἐλθών *duidt vaak h. trapsgewijs vorderen der handeling aan* : ° δρᾶ τάδ' ἐλθών, ga en doe het. — **2.** *alg. v. elke andere beweging* : varen, vliegen ; *ook v. zaken* : *v. werptuigen, wolken, stroomen enz.* : γέρας ἔρχεται ἄλλῃ, H., mijn eergeschenk gaat elders heen, - gaat voor mij verloren.
II. *overdr.* **1.** op het punt zijn, gaan (*vrl* HDT.) : *ἐ.* φράσων, ik ga zeggen. — **2.** in een toestand komen : εἰς χεῖρας ἐ. τινι, handgemeen worden met ; εἰς λόγους ἐ. τινι, in gesprek komen -, onderhandelingen aanknoopen met ; διὰ μάχης (*z.* διά, B, I, 2. c) ἐ. τινι, in strijd geraken met ; ἐπὶ πᾶν ἐ., naar alle middelen grijpen ; εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἐλήλυθεν, tot dat punt van overmoed is hij gekomen, hij drijft den ... zoo ver ; ° φονεὺς ἦλθον, ik ben er toe gekomen ... te zijn, ik ben ... geworden. — **3.** *v. toestanden* : komen : κνέφας (avondschemering) ἦλθε ; αὐτῷ ἦλθε κακόν, hem overkwam het onheil.

Ερχομενός = *'Ορχομενός.*

ἔρχω, *barbarisme voor* ἔρχομαι.

ἐρῶ. 1. = ἐράω. — **2.** *f. v.* 1. εἴρω.

ἐρῳδιός *en* **-ωδ-,** ὁ, reiger.

1.**ἐρωέω** [1. ἐρωή], gutsen.

2.**ἐρωέω** [2. ἐρωή]. **1.** zich terugtrekken, rusten, ophouden. — **2.** *causatief* : iem. zich doen terugtrekken, terugdrijven.

1.**ἐρωή,** ἡ [ῥώομαι], vlugge beweging, vaart.

2.**ἐρωή,** ἡ, rust.

ἔρως, ωτος, ὁ. **I. 1.** *a*) liefde. — *b*) *meton.*: voorwerp der liefde. — *c*) *overdr.* : vurig verlangen. — **2.** *verpers.*: Eroos, *liefdegod.* — **II.** groote vreugde.

ἐρωτάω, *ion.* **εἰρωτάω** *en* **εἰρωτέω. 1.** vragen, ondervragen : *ἐ.* τινά τι. — **2.** † *a*) verzoeken, smeeken. — *b*) uitnoodigen. — **ἐρώτημα,** τό, het gevraagde, vraag, ondervraging. — **ἐρώτησις,** ἡ, het vragen, vraag, ondervraging.

'Ερωτιδεύς, ὁ [*verklw. v.* Ἔρως], jonge Eroos. — **ἐρωτικός,** 3 [ἔρως]. **1.** de liefde betreffend ; τὰ -ά, *o. a.* minneliederen. — **2.** vol liefde, verliefd.

1.**ἐς, ἐσ-,** *ion., oud-att.* = εἰς, εἰσ- (*met dit* ἐσ- *zijn alle volgende composita met* ἐσ-, *behalve* ἐσ-ερύω, *samengesteld*).

2.**ἐς, ἐσ-,** *boiot.* = ἐκ, ἐκ-.

ἕς, *2 enk. ao. imper. v.* ἵημι.

-εσα, *ao. v.* ἕννυμι.

ἐσ-αγ-, ἐσ-αεί, ἐσ-αθρέω, ἐσ-ακ-, ἐσ-άλλομαι = εἰσ-α-.

ἐσάμην, *ep. ao. med. v.* ἕννυμι.

ἔσαν, *ion. 3 mrv. impf. v.* εἰμί.

-εσαν, *ep. 3 mrv. 2e ao. ind. v.* -ίημι.

ἔσανα, *dor.* = ἔσηνα, *ao. v.* σαίνω.

ἔσ-αντα, *ep.* = εἴσαντα.

ἐσάπην, *2e ao. pass. v.* σήπω.

ἐσ-απικνέομαι, *ion.*, = εἰσαφικν-.

ἐσ-αράσσω, *ion.* = εἰσ-αρ-.

ἔσας, *ao. part. v.* * ἕζω.

ἐσ-αῦθις, ἐσ-βαίνω, ἐσ-βάλλω, ἔσβασις = εἰσ-.

ἐσβατός, 3 [= εἰσ- ; *verbaaladj. v.* ἐσβαίνω], toegankelijk.

ἔσβεσα, -έσβηκα, ἔσβην, *z.* σβέννυμι.

ἐσ-βιάζομαι, ἐσ-βιβάζω, ἐσ-βλέπω, ἐσ-βολή, ἐσ-δέρκομαι = εἰσ-.

ἐσ-δέκομαι, *ion.*, **ἐσ-δέχομαι,** *att.* = εἰσδέχομαι.

ἐσ-δύνω, ἐσ-δύω = εἰσ-.

ἔσεαι, *ep. 2 enk. f. v.* εἰμί.

-έσει, *3 enk. f. v.* -ίημι.

ἔσ-ειμι = εἴσ-.

ἐσ-έπειτα, ἐσ-έργνυμι = εἰσ-.

ἐσ-ερύω [2. ἐσ-], *boiot.* = ἐξερύω.

ἐσ-έρχομαι, ἐσ-έχω, ἐσ-ηγέομαι, ἐσ-ηθέω = εἰσ-.

ἔσεται, *ion. f. v.* εἰμί.

ἐσήμανα, -μάνθην, -μηνα, *z.* σημαίνω.

ἔσηνα, *ao. v.* σαίνω.

ἔσθ' *vóór spiritus asper* = ἐστί, ἐστέ, ἔστε.

-έσθαι. 1. *2e ao. inf. med. v.* -ίημι. — **2.** *inf. pf. med. v.* -έννυμι.

* **ἐσθέομαι** (*alleen pf. en plqpf. pass.* : ἤσθημαι, ἠσθήμην) [ἐσθής], bekleed zijn. — **ἔσθημα,** τό, kleed.

ἔσθην. 1. *3 du. plqpf. v.* ἕννυμι. — **2.** *ao. pass. v.* * ἕζω.

ἐσθής, ῆτος, ἡ [*vw.* ἕννυμι]. **1.** *a*) kleed, gewaad. — *b*) *coll.* : kleederen, kleeding. — **2.** *overdr.* : sprei.

ἔσθησις, εως, ἡ [*ἐσθέομαι], kleed.

ἐσθίω (*alleen pr. en impf.*) = ἔδω.

ἐσθλός, 3, goed, *in d. ruimsten zin v. dit woord.* — **1.** *v. menschen* (*en dieren*) : flink, van edele afkomst, edelgezind, trouw, wijs, verstandig, behendig, rijk, dapper, bekwaam. — **2.** *v. zaken* : goed in zijn soort, heilspellend, doelmatig, nuttig, heilzaam, gunstig, kostbaar, schoon ; τὸ -όν, geluk, *of* : kleinood ; τὰ -ά, geluk, *of* : kostbaarheden.

ἔσθος, τό [*vw.* ἕννυμι], kleed, gewaad.

ἐσ-θρῴσκω, *ion.* = εἰσθρ-.

ἔσθω (*alleen pr. en impf.*) = ἐσθίω.

ἐσ-ίζομαι, ἐσ-ίημι, ἐσ-καταβαίνω = εἰσ-.

ἐσ-κατοράω, *ion.* = εἰσκαθοράω.

ἐσκευάδαται, *ion. 3 mrv. pf. pass. v.* σκευάζω.

ἔσκηλα, ἔσκληκα, ἔσκλην, *z.* σκέλλω.

ἐσ-κομίζω = εἰσ-.

ἔσκον, *ep. iter. impf. v.* εἰμί.

ἐσ-λεύσσω = εἰσ-.

ἐσλός, *dor.* = ἐσθλός.

ἕσμαι, *pf. ind. pass. v.* ἕννυμι.

ἐσ-μαίομαι = εἰσ-.

ἑσμός, ὁ [ἕζομαι ; *eig.*: wat zich ergens neerzet]. **1.** zwerm *bijen.* — **2.** *overdr.* : menigte, groote hoeveelheid.

ἐσμύγην, *2e ao. pass. v.* σμύχω.

ἔσ-οδος, *ion.* = εἴσοδος.

-έσομαι, *f. med. v.* -έννυμι.

ἐσόμεσθα, *ep.* = ἐσόμεθα.

ἐσοπτός, ἔσοπτρον, ἐσ-οράω, *ion.* = εἰσ-.

ἐσπάρην, ἔσπαρμαι, *z.* σπείρω.

ἔσπεισα, ἐσπείσθην, ἔσπεισμαι, *z.* σπένδω.

ἐσ-πέμπω, *ion.* = εἰσ-.

ἕσπεο, *ep. 2 enk. 2e ao. v.* ἕπομαι.

ἑσπέρα, ἡ [*vr. v.* ἕσπερος]. **1.** [ὥρα], avond: ἀφ' -ας, van den avond af ; τὸ ἀφ' -ας, de eerste helft van den nacht. — **2.** [χώρα], avondland, Westen.

Ἑσπερίδες, ων, αἱ [ἕσπερος], Hesperiden, *dochters v. d. Nacht.*

ἑσπέριος, 3 = ἕσπερος.

Ἑσπερίς, *ίδος,* ἡ, *stad in Kurenaïka.* — 1. **Ἑσπερῖται,** ῶν, οἱ, Hesperieten, inwoners van Hesperis.

2. **Ἑσπερῖται,** ῶν, οἱ, Hesperieten, *volksstam ten zuidoosten v. Trapezoes.*

ἕσπερος, 2 [*vw. Lat.* vesper]. **1.** *a*) van den avond, avond- : ἕ. ἀστήρ, H., avondster. — *b*) *zelfst. g.* : ὁ ἕ., avond ; τὰ -α, avonduren, avond. — **2.** van het avondland, westelijk : ὁ ἕ. θεός, *d. i.* Hades (*bij* H. *ligt de onderwereld in 't westen*).

ἑσπέσθαι, *2e ao. inf. v.* ἕπομαι.

ἕσπετε, *2e ao. imper. v.* ἐνέπω.

ἐσ-πέτομαι, ἐσ-πηδάω, ἐσ-πίπτω, ἔσ-πλοος = εἰσ-.

ἐσ-πλώω, *ion.* = εἰσπλέω.

ἐσ-ποιέω = εἰσ-.

ἑσπόμην, *2e ao. v.* ἕπομαι.

-έσπον, *2e ao. v.* -έπω.

ἐσ-ρέω = εἰσρέω.

ἐσς, *boiotisch* = ἐξ (*vgl.* 2. ἐς).

ἔσσ' = ἔσσο, *v.* εἰμί.

ἕσσα, ἑσσάμην, *z.* ἕννυμι.

ἕσσαι, -έσσαι, ἕσσατο, *z.* *ἕζω.

ἔσσεαι, ἐσσεῖται, *ep.* = ἔσῃ, ἔσται.

-έσσεσθαι, *inf. f. med. v.* *ἕζω.

ἔσσευα, *ao. v.* σεύω.

ἔσσῃ, ἐσσί, ἔσσο, *z.* εἰμί.

ἕσσο, *2 enk. plqpf. med. v.* ἕννυμι.

ἔσσομαι, *ep.* = ἔσομαι.

ἑσσόομαι, *ion.* = ἡσσάομαι.

ἐσσύθην, ἔσσυμαι, *z.* σεύω. — **ἐσσύμενος,** 3 [*ep. part. pf. v.* σεύω, *met accent v. h. pr.*]. **1.** haastig, onstuimig. — **2.** *overdr., met gen.* : begeerig.

ἕσσω, *ep. f. v.* ἕννυμι.

ἕσσων, *ion.* = ἥσσων.

ἐστάθην, ἕστακα, *z.* ἵστημι.

ἐστάλην, ἔσταλκα, *z.* στέλλω.

ἕσταν, ἑσταότος, ἕστασαν, *z.* ἵστημι.

ἔσ-τε. I. *bw. v. plaats* : tot: ἔστε ἐπὶ τὸ δάπεδον, tot op den grond. — **II.** *vgw.* **1.** totdat. — **2.** zoolang als.

ἑστέασι, *z.* ἵστημι.

ἔστειλα, *ao. v.* στέλλω.

ἑστεώς, ἕστηκα, ἕστην, ἑστήξω, ἕστησα, *z.* ἵστημι.

ἑστία, ἡ [*missch. vw. Lat.* Vesta]. **I. 1.** haardstede *als godsdienstig middelpunt v. h. huis.* — **2.** *synekd.* : *a*) huisaltaar. — *b*) huis, woning. — **3.** *overdr.*: middelpunt van den staat, hoofdstad. — **II.** *verpers.*: Ἑστία, *godin v. h. haardvuur in h. huis en d. staat.*

Ἑστίαια, ἡ, *stad op de noordkust v. Euboia.*

ἑστίαμα, τό, *en* **ἑστίασις,** εως, ἡ, feestmaal. — **ἑστιάω,** *impf.* εἱστίων, άσω, εἱστίασα, εἱστίακα [ἑστία]. — **1.** aan zijn haard ontvangen. — **2.** *alg.*: *a*) in zijn huis -, aan zijn tafel ontvangen : ἑ. γάμον (*inwendig voorw.*), een bruiloftsmaaltijd geven. — *b*) *overdr.* : onthalen op : λόγων ἑ., op redevoeringen trakteeren.

ἐσ-τίθημι, *ion.* = εἰστίθημι.

ἑστιοῦχος, 2 [ἑστίας ἔχων], (heilige) haarden hebbend.

ἔστιχον, *2e ao. v.* στείχω.

ἕστο, *ep. plqpf. med. v.* ἕννυμι.

ἔστοργα, *2e pf. v.* στέργω.

ἐστόρεσα, *ao. v.* στόρνυμι.

ἔστραμμαι, ἐστράφην, ἔστροφα, *z.* στρέφω.

ἐστρώθην, ἔστρωσα, *z.* στρώννυμι.

ἕστωρ, ορος, ὁ, disselpen, pen vóór aan den dissel.

ἑστώς, ῶσα, ός (*soms* ώς), *part. pf. v.* ἵστημι.

ἔστωσαν, *3 mrv. imper. v.* εἰμί.

ἐσύθην, *ao. pass. v.* σεύω.

ἐσφάγην, ἔσφαγμαι, *z.* σφάζω.

ἐσφάλην, ἔσφαλκα, ἔσφαλμαι, *z.* σφάλλω.

ἐσφάχθην, *ao. pass. v.* σφάζω.

ἐσ-φέρω, ἐσ-φορέω, *ion.* = εἰσφ-.

ἔσφηλα, *ao. v.* σφάλλω.

ἔσχ'. 1. = ἔσχε, *v.* ἔχω. — **2.** = ἔσκε, *v.* εἰμί, *vóór klinker met spiritus asper.*

ἐσχάρα, ἡ. **1.** *a*) huis-, offerhaard. — *b*) *inz.*: (*gew. klein en laag*) altaar (*z.* βωμός, 3). — **2.** *alg.*: *a*) wachtvuur. — *b*) vuurpan. — **ἐσχαρόφιν,** *ep. gen. en dat. enk. bij* ἐσχάρα.

***ἐσχατάω** (*alleen ep. part. pr.* -όων) [ἔσχατος], zich aan den rand bevinden, de verste -, de laatste zijn. — **ἐσχατιά,** ἡ [*id.*], uiterste rand, uiteinde, grens, afgelegen streek.

ἔσχατος, 3 [*superl. bij* ?] (*comp. en superl. met dubbelen uitgang v. vergelijkingstrappen*: -ατώτερος, -ατώτατος). — **I.** *v. plaats*: *a*) aan het eind gelegen, verst, hoogst, laagst. — *b*) *bw.* -α, H., aan de uiterste einden. — **II.** *overdr.* **1.** *v. tijd*: laatst. — *b*) *bw.*: -ον, voor de laatste maal; τὸ -ον, ten slotte. — **2.** *v. graad*: *a*) uiterst, laatst, ergst: -αι ὀδύναι. — *b*) *zelfst. g.*: -α παθεῖν, het ergste (= *d. dood*) ondergaan; εἰς τὰ -α, tot den hoogsten graad. — **ἐσχάτως,** *bw.*, uiterst, in den hoogsten graad.

ἐσχέθην, ἔσχεθον, *z.* ἔχω.

ἐσ-χέω, *ion.* = εἰσχέω.

ἔσχηκα, ἔσχον, *z.* ἔχω.

ἔσω, *bw.* (*comp.* ἐσωτέρω, *superl.* ἐσωτάτω), *ion., oud-att.* = εἴσω.

ἕσω, *f. v.* ἕννυμι.

ἔσω-θεν. 1. *bw.*: *a*) van binnen uit. — *b*) van binnen. — **2.** *vrz. met gen.*: binnen.

ἐτάγην, 2e *ao. pass. v.* τάσσω.

ἐτάζω, onderzoeken.

ἐτάθην, 2e *ao. pass. v.* τείνω.

ἑταίρα, ἡ [*vr. v.* ἑταῖρος], gezellin, vriendin.

ἑταιρεία, ἡ. **1.** kameraadschap, vriendschap. — **2.** *meton., concr.*: genootschap; *inz.*: politieke club. — **ἑταιρεῖος,** 3, *ion.* **-ρήϊος,** 3 [ἑταῖρος], makkers -, vrienden betreffend: Ζεὺς ἑ., beschermer der vriendschap. — **ἑταιρία,** ἡ = -ρεία.

ἑταιρίζω [ἑταῖρος]. **1.** zich als makker aansluiten bij, vergezellen. — **2.** *med.*: tot makker nemen. — **ἑταιρικός,** 3 [*id.*], vrienden -, makkers -, vriendinnen betreffend.

ἑταῖρος, ὁ. **1.** *a*) die samen met een ander iets doet, die in dezelfde omstandigheden verkeert, makker, -genoot: wapenmakker (*ook aanvoerders en soldaten onderling*), lot-, partijgenoot, leerling van, medeleerling, collega, jeugdmakker, vriend; *inz., mrv.*: hovelingen *v. d. koning v. Makedonië.* — *b*) *als bvn.*: die makker is, die -genoot is, bevriend. — **2.** *in h. gesprek*: -ε, vriend!

ἐτάκην, 2e *ao. pass. v.* τήκω.

ἐτάλασσα, *ep. ao. v.* *τλάω.

ἔταμον, 2e *ao. v.* τέμνω.

ἔταξα, *ao. v.* τάσσω.

ἑτάρη, ἑταρίζομαι, *ion.* = ἑταίρα, ἑταιρίζομαι. — **ἕταρος,** *ion., dor.* = ἑταῖρος.

ἐτάφην, 2e *ao. pass. v.* θάπτω.

ἔταφον, *z.* τέθηπα.

ἐτέθην, *ao. pass. v.* τίθημι.

ἐτεθήπεα, *z.* τέθηπα.

ἔτειλα, *ao. v.* τέλλω.

ἔτεκον, 2e *ao. v.* τίκτω.

ἐτεμόμην, ἔτεμον, *z.* τέμνω.

Ἐτεοκλήειος, 3, van Eteokles. — **Ἐτεοκλῆς,** έους, ὁ [ἐτεὸν κλέος (ἔχων); *eig.*: met waren roem], *zoon v. Oidipoes.*

Ἐτέοκλος, ὁ, *een der Zeven tegen Thebe.*

Ἐτεόκρητες, ων, οἱ [ἐτεοὶ Κρῆτες], Oer-Kretensers, *volksstam op Kreta.*

ἐτεός, 3. — **1.** waar, werkelijk. — **2.** *gew. bw.* -ον, werkelijk, inderdaad, in waarheid.

ἑτεραλκέως, *bw., ion.*, met afwisselend geluk, onbeslist. — **ἑτεραλκής,** 2 [ἑτέρῳ ἀλκὴν (διδούς)]. **1.** kracht gevend aan de andere (*tot dusver verliezende*) partij: ἑ. νίκη, H.; ἑ. δῆμος, H., krijgsbende die de kans doet omslaan. — **2.** herhaaldelijk kracht gevend aan de andere partij, weifelend: ἑ. μάχη, HDT., onbesliste slag.

ἑτερήμερος, 2 [(τῇ) ἑτέρᾳ ἡμέρᾳ], om den anderen dag.

ἑτέρηφι, *z.* ἕτερος.

ἑτερόδοξος, 2 [ἑτέραν δόξαν (ἔχων)], van een andere meening, andersdenkend.

ἑτεροῖος, 3 [ἕτερος], van anderen aard, verschillend. — **ἑτεροιόω,** verschillend maken, veranderen.

ἕτερος, 3. — **A.** *V. vr. dat.* (*instrum.*) *enk.*: ἑτέρηφι. — *krasis*: *att.* ἅτερος (= ὁ ἕ.), ἁτέρα (= ἡ ἑτέρα), θἄτερον (= τὸ ἕτερον), *gen.* θατέρου, *dat. vr.* θατέρᾳ, *onz. mrv.* θἄτερα; *ion.*: οὕτερος (= ὁ ἕ.), τοὔτερον (= τὸ ἕτερον).

I. een van twee, een van beide(n): χωλὸς τὸν -ον πόδα, H., kreupel aan den eenen voet; ἕ. μέν... ἕ. δέ, de een... de ander; *mrv.*: een van beide groepen.

II. 1. (*gew. met lidw.*): de ander (*van twee*): ὁ μὲν... ὁ δ' ἕ.; οἱ -οι, de tegenpartij; τὰ ἐπὶ θάτερα, de overzijde. — **2.** *alg.* (*zonder lidw.*): een ander (*van*

velen) : a) een tweede : ἕ. τοιοῦτος, een ander van die soort ; πολλοὶ -οι. — b) verschillend: -α μὲν λέγειν, -α δὲ φρονεῖν; inz.: anders dan gewenscht, ongelukkig, rampspoedig.

ἑτέρωθεν, *bw.* [ἕτερος, -θεν]. **1.** *met beweging*: van de andere zijde. — **2.** *zonder beweging*: a) aan de andere zijde. — b) *overdr.* : daarentegen.

ἑτέρωθι, *bw.* [ἕτερος, -θι]. **1.** aan den anderen kant. — **2.** a) aan een anderen kant, elders. — b) *overdr. v. tijd* : een anderen keer.

ἑτέρως, *bw.* [ἕτερος]. **1.** op de een of andere wijze. — **2.** op een andere wijze, anders ; *inz.* : op een andere wijze dan men hoopte, ongelukkig, slecht.

ἑτέρωσε, *bw.* [ἕτερος, -σε]. **1.** *met beweging* : a) naar den anderen kant. — b) naar een anderen -, naar den een of den anderen kant. — **2.** *zonder beweging* : aan den anderen kant.

ἑτέρωτα, *bw.*, *aiol.* = ἑτέρωθι, een anderen keer.

ἐτετεύχεε, *ion. 3 enk. plqpf. v.* τυγχάνω.

ἔτετμον, *z.* τέτμον.

-ετεύχθην, *ao. pass. v.* τυγχάνω.

ἐτέχθην, *ao. pass. v.* τίκτω.

Ἐτεωνός, ἡ, *stad in Boiotië.*

ἔτην, *3 du. 2e ao. v.* ἵημι.

ἔτης, ου, ὁ, stamgenoot, verwant.

ἐτησίαι, ίων, οἱ, *met en zonder* ἄνεμοι, passaatwinden. — **ἐτήσιος**, 2 *en* 3 [ἔτος]. **1.** een jaar durend. — **2.** jaarlijksch.

ἐτήτυμος, 2 [*vw.* ἔτυμος]. **1.** a) waar, de waarheid sprekend, betrouwbaar : ἐ. ἄγγελος. — b) waar, echt, niet verzonnen. — **2.** *bw.* -ον, in waarheid, werkelijk.

ἔτι, *bw.* [*vw. Lat.* et], nog. — **1.** *v. tijd* : a) *v. h. tegenwoordige* : nog, nog altijd: οὐκ ἔτι, *z.* οὐκέτι. — b) *v. h. verleden* : nog, toen nog ; *soms* : reeds : ἔτι πρότερον, reeds vroeger. — c) *v. de toekomst* : nog, voortaan ; *soms* : eens. — **2.** *v. maat en graad* : a) ook nog, bovendien. — b) *bij comp.* : nog : ἔτι μᾶλλον, nog meer.

ἐτίθεα, *1 enk. impf. ion. v.* τίθημι.

ἔτιλα, *ao. v.* τίλλω.

ἐτίτηνα, *ao. v.* τιταίνω.

ἔτλαν, ἔτλασα, ἔτλασαν, ἔτλην, *z.* *τλάω.

ἐτμάγην, ἔτμαγον, *z.* τμήγω.

ἐτμήθην, *ao. pass. v.* τέμνω.

ἔτνος, τό, *dikke* brij, *vrl v. peulvruchten.*

-ετο, *3 enk. 2e ao. ind. med. v.* -ἵημι.

ἑτοιμάζω, άσω, ἡτοίμασα, ἡτοίμακα (*ook* ἑτοίμακα, PAP.) ; *pass.* ἡτοιμάσθην, ἡτοίμασμαι, gereedmaken. — **ἕτοιμος** *en* **ἑτοῖμος**, 2 *en* 3, gereed. — **I.** *v. zaken* : **1.** *alg.* : gereedliggend, voorhanden, toebereid. — **2.** *inz.* : a) *v. h. verleden* : in vervulling gegaan, verwezenlijkt. — b) *v. de toekomst* : α) zeker komend, wat te wachten staat. — β) uitvoerbaar, doenlijk. — **II.** *v. pers.* **1.** gereed, toegerust. — **2.** bereid, bereidwillig, geneigd, besloten.

ἔτορον, *2e ao. v.* *τορέω.

ἔτος, τό, jaar : κατὰ ἔ., jaarlijks ; ἔ. εἰς ἔ., jaar uit, jaar in.

ἔτραγον, *2e ao. v.* τρώγω.

ἐτράπην, ἔτραπον, *z.* τρέπω.

ἐτράφην, *2e ao. pass. v.* τρέφω.

ἐτράφθην, *ion. ao. pass. v.* τρέπω.

ἔτραφον, *2e ao. v.* τρέφω.

ἐτρίβην, ἐτρίφθην, *z.* τρίβω.

ἐτρύφην, *2e ao. pass. v.* θρύπτω.

ἔτρωσα, ἐτρώθην, *z.* τιτρώσκω.

ἐτύθην, *ao. pass. v.* θύω.

ἔτυμος, 2 *en* 3 [*vw.* ἐτεός ; ⟶ *Ned.* etymologie]. **1.** waar, werkelijk, echt. — **2.** *bw.* -ον, waarlijk, werkelijk.

ἐτύπην, ἔτυπον, ἐτύφθην, *z.* τύπτω.

ἐτύχησα, *ep. ao. v.* τυγχάνω.

ἐτύχθην, *ao. pass. v.* τεύχω.

ἔτυχον, *2e ao. v.* τυγχάνω.

ἐτώσιος, 2, vergeefsch, onnut.

εὖ, *ep.* ἐΰ, ἔϋ, *bw.* [*onz. acc. v.* ἐΰς]. **I. 1.** (*dient als bw. bij* ἀγαθός ; *tgst.* κακῶς ; *als comp. en superl. dienen* ἄμεινον *en* ἄριστα), goed, *in d. ruimsten zin v. h. woord* : zooals het hoort, behendig, verstandig, grondig, zedelijk goed, billijk, edel, nauwkeurig, met zorg, gelukkig, met goed gevolg *enz.* : εὖ οἶδα, goed weten ; εὖ λέγεις, goed gesproken, gij hebt gelijk ; εὖ λέγειν τινά, goed van iem. spreken ; εὖ ποιεῖν τινα, iem. goed doen ; εὖ ἔχειν, het goed maken ; εὖ γε, goed zoo ! mooi ! bravo ! — **2.** *versterkend* : waarlijk : εὖ μάλα, wel degelijk.

II. *in samenst.* **1.** *gew. beteekent* εὐ- *insgelijks* goed (*d. i.* zooals het hoort, zedelijd goed, edel, met zorg, gelukkig, gemakkelijk *enz.*) ; *soms beteekent het* : goed voorzien van, met vele..., *of*: voorzien van goede (schoone *enz.*)... — **2.** *soms is het versterkend.*

εὑ, *enkl.* **εὑ**, *z.* 1. οὗ.

εὐαγγελίζομαι, *med.* (*augm.* εὐηγ-). **1.** een goede boodschap -, iets als een goede boodschap brengen. — **2.** † *inz.* : de goede boodschap brengen, het evangelie verkondigen ; *pass. met pers. onderw.* : de goede boodschap vernemen. — **εὐαγγέλιον**, τό [⟶ *Lat.*

ēvangelium ⟶ *Ned.* evangelie]. **1.** *a*) goede boodschap. — *b*) † *inz.* : de goede boodschap, het evangelie. — **2.** belooning -, dankoffer voor een goede boodschap. — **εὐάγγελος,** 2 [εὖ, ἄγγελος], een goede boodschap brengend.

εὐαγής, 2 [εὖ, ἄγος ; *eig.* : goed, wat de schuld betreft]. **1.** vrij van schuld, rein. — **2.** *missch.* : *a*) helder. — *b*) ruim voor den blik.

Εὐαγόρας, ου, ὁ [εὖ ἀγορεύων ; *eig.* : goed redenaar], *koning op Cyprus omstr. 400 v. C.*

εὔαγρος, 2 [εὖ, ἄγρα], een goede vangst bezorgend.

εὔαδε, *3 enk. 2e ep. ao. v.* ἁνδάνω.

εὐαδίκητος, 2 [εὖ, ἀδικέω], gemakkelijk te benadeelen, weerloos.

εὐάζω [εὐαί]. **1.** *op h. Bakchosfeest* εὐαί roepen. — **2.** *alg.* : jubelen.

εὐαής, 2 [εὖ ἀείς (ἄημι)]. **1.** gunstig waaiend. — **2.** °*v. d. Slaap* : met zachten adem.

εὐαί, *tussw., vreugdekreet* : hoezee.

Εὐαιμονίδης, ου, ὁ, Euhaimonide, zoon van Euhaimoon, *t. w. Eurupulos.* — **Εὐαίμων,** ονος, ὁ [εὖ, αἷμα], *een Thessaliër vóór Troje.*

εὐαίων, ωνος, *m. vr. bvn.* [εὖ, αἰών], het leven gelukkig makend.

εὐάλιος, 2, *dor.* = εὐήλιος.

εὐάμερος, 2, *dor.* = εὐήμερος.

εὐανάκλητος, 2 [εὖ, *verbaaladj. v.* ἀνακαλέω ; *eig.* : gemakkelijk terug te roepen], *overdr.* : gemakkelijk in een andere stemming te brengen.

εὔανδρος, 2 [εὖ, ἀνήρ], met dappere mannen.

εὐάνεμος, 2, *dor.* = εὐήνεμος.

εὐανθής, 2 [εὖ, ἄνθος]. **1.** schoon bloeiend, met vele bloemen. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. h. dons der kin.* — *b*) °εὐ. ὄλβος, welig bloeiend geluk ; ° εὐ. ὀργή, edelbloeiende -, edele gezindheid.

εὐαποτείχιστος, 2 [εὖ, *verbaaladj. v.* ἀποτειχίζω], gemakkelijk door een muur af te sluiten, - in te sluiten.

εὐ-αρίθμητος, 2, gemakkelijk te tellen, weinig talrijk.

εὐάρματος, 2 [εὖ, ἅρμα], met vele wagens.

εὐαρμοστία, ἡ [*eig.* : juiste aanpassing], *overdr.* : het overeenstemmen, harmonie. — **εὐ-άρμοστος,** 2. — **1.** goed aaneengevoegd. — **2.** *overdr.* : overeenstemmend, harmonisch.

εὐαυγής, 2 [εὖ, αὐγή], ruim voor den blik.

εὐβάστακτος, 2 [εὖ, *verbaaladj. v.* βαστάζω], gemakkelijk te dragen.

Εὐβοεῖς, οέων, οἱ, Euboiërs. — **Εὔβοια,** ἡ [εὖ, βοῦς ; *eig.* : het land met vele runderen], *eiland bij de kust v. Attika.* — **Εὐβοϊκός,** 3, Euboiïsch.

εὔβοτος, 2 [εὖ, βόσκω], met goede weilanden.

εὔβοτρυς, υς, υ [εὖ, βότρυς], met vele druiventrossen.

εὐβουλία, ἡ, goede raad, bezonnenheid. — **εὔβουλος,** 2 [εὖ, βουλή], vol inzicht, bezonnen. — **Εὔβουλος,** ὁ, Euboelos, *Atheensch staatsman, tegenstander v.* DEM.

εὐγάθητος, 2 [*dor. voor* *εὐγη- ; *v.* εὖ *en* γηθέω], (εὐ-, *versterkend*), zeer verheugend.

εὖ-γε, *bw.* = εὖ γε ; *z.* εὖ, I, 1 *einde.*

εὐγένεια, ἡ [εὐγενής]. **1.** edele afkomst. — **2.** *meton.* (*z.* εὐγενής, 2, a) : edele gezindheid.

εὐγένειος, 2 [εὖ, γένειον], met een zwaren baard.

εὐγενής, H. **εὐηγ-,** 2 [εὖ, γένος ; ⟶ *Ned.* Eugeen]. **1.** edelgeboren, van voorname afkomst ; *v. dieren* : van zuiver ras. — **2.** *meton.* : *a*) (*als vermeend gevolg v. de edele afkomst* :) edelgezind. — *b*) *v. h. uiterlijk* : edel : ° πρόσωπον -ές. — **εὐγενῶς,** *bw.*

* **εὖγμα,** τό (*alleen mrv.*) [εὔχομαι]. **1.** grootspraak. — **2.** gebeden, geloften.

εὐ-γναμπτος, *ep.* **ἐΰ-,** 2, goed gebogen.

εὐγνωμόνως, *bw.* — **εὐγνωμοσύνη,** ἡ. **1.** edele gezindheid, welwillendheid. — **2.** bezonnenheid, juist inzicht. — **εὐγνώμων,** 2 [εὖ, γνώμη]. **1.** edelgezind, welwillend, toegeeflijk. — **2.** bezonnen, verstandig.

εὐ-γνωστος *en* **-ωτος,** 2, goed te erkennen, goed zichtbaar.

εὔγομφος, 2 [εὖ, γόμφος], stevig met pennen samengevoegd.

εὐ-δαίδαλος, 2, kunstvol bewerkt.

εὐδαιμονέω (*ao.* εὐ- *en* ηὐ-), gelukkig zijn. — **εὐδαιμονία,** ἡ. **1.** geluk, voorspoed. — **2.** *inz.* : welstand, rijkdom. — **εὐδαιμονίζω** (*ao.* εὐ- *en* ηὐ-), gelukkig prijzen, - achten. — **εὐδαιμόνως,** *bw.* — **εὐδαίμων,** 2 [εὖ, δαίμων ; *eig.* : een goeden daimoon hebbend]. **1.** gelukkig : εὐ. τινός, wegens iets. — **2.** *inz.* : *a*) rijk. — *b*) *v. h. bezit zelf* : kostbaar : τὰ -ονα, rijkdom.

εὐδείελος, 2 [εὖ, δέελος] = εὔδηλος.

εὔδειπνος, 2 [εὖ, δεῖπνον], met vele spijzen.

εὔδενδρος, 2 [εὖ, δένδρον], boomrijk.

εὔ-δηλος, 2, goed -, van verre zichtbaar, zeer duidelijk.

εὐδία, ἡ [*vr. v.* εὔδιος]. **1.** mooi -, helder weer. — **2.** *overdr.* : veilige stilte, veiligheid.

εὐδιάβολος, 2 [εὖ, διαβάλλω], gemakkelijk verkeerd voor te stellen.

εὐδικία, ἡ [εὖ, δίκη], gerechtigheid.

εὔδιος, 2 [εὖ, *vw.* Ζεύς], *v. de lucht, d. hemel enz.* : helder, stil, kalm.

εὔδμητος, *ep.* **ἐΰ-**, 2 [εὖ, δέμω], goed gebouwd.

εὐδοκέω (*impf.* εὐ- *en* ηὐ-) [*wschl.* εὖ, *wrt. v.* δέχομαι ; *eig.*: goed opnemen]. **1.** tevreden zijn met, welbehagen vinden in. — **2.** beslissen, willen. — † **εὐδοκία**, ἡ. **1.** welbehagen. — **2.** goede wil.

εὐδοκιμέω (*impf.*, *ao.*, *pf.* : εὐ- *en* ηὐ-). **1.** een goeden naam hebben, in aanzien -, geacht -, beroemd zijn. — **2.** † *ook v. geld* : ἀργύριον -μοῦν, dat volle waarde heeft, echt. — **εὐ-δόκιμος**, 2, een goeden naam hebbend, geëerd, beroemd.

εὐδοξέω = εὐδοκιμέω. — **εὐδοξία**, ἡ. **1.** *lijd.* : goede naam, aanzien, roem. — **2.** *bedr.* : juiste opvatting, juist oordeel.— **εὔδοξος**, 2 [εὖ, δόξα] = εὐδόκιμος.

εὐδρακής, 2 [εὖ δρακών (*part. ao. v.* δέρκομαι)], scherpziend.

εὔδροσος, 2 [εὖ, δρόσος], goed bedauwd, waterrijk.

εὕδω, *impf.* εὑ- *en* ηὑ-, *f.* εὑδήσω.— **I. 1.** slapen, rusten. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. d. slaap des doods.* — *b*) zijn gemak nemen, zich verpoozen. — **II. 1.** gaan slapen. — **2.** *overdr. v. iets, dat zich onstuimig beweegt* (*zee, wind enz.*) : gaan liggen : ° εὑδέτω πόντος, εὑδέτω κακόν, ons lijden.

εὔεδρος, 2 [εὖ, ἕδρα], met goede zitbanken, - roeibanken.

εὐειδής, 2 [εὖ, εἶδος], schoon van uiterlijk, schoon.

εὐέλεγκτος, 2 [εὖ, *verbaaladj. v.* ἐλέγχω], gemakkelijk te bewijzen.

εὔελπις, ις, ι, *gen.* ιδος, *acc.* ιν [εὖ, ἔλπις], vol hoop, - vertrouwen.

εὐεξάλειπτος, 2 [εὖ, *verbaaladj. v.* ἐξαλείφω], gemakkelijk uit te wisschen.

εὐεξαπάτητος, 2 [εὖ, *verbaaladj. v.* ἐξαπατάω], gemakkelijk te bedriegen.

εὐεξέλεγκτος, 2 [εὖ, *verbaaladj. v.* ἐξελέγχω] = εὐέλεγκτος.

εὐεξία, ἡ [εὖ ἔχω], goede gestelheid *vrl v. h. lichaam*, gezondheid.

εὐέπεια, ἡ. **1.** welsprekendheid. — **2.** goede -, vriendelijke woorden. — **εὐεπής**, 2 [εὖ, ἔπος]. **1.** welsprekend. — **2.** goed gesproken, aangenaam.

εὐεπίθετος, 2 [εὖ, *verbaaladj. v.* ἐπιτίθεμαι], gemakkelijk aan te vallen.

εὐεργεσία, ἡ [εὐεργέτης]. **1.** het goeddoen. — **2.** *meton.*, *concr.* : *a*) goede daad. — *b*) *inz.* : weldaad. — **εὐεργετέω** (*impf.*, *ao.*, *pf.* εὐεργ-, *zld.* εὐηργ-) [*id.*], iem. goeddoen, iem. (τινά) een dienst (τι) -, iem. een weldaad bewijzen ; *pass.* : een weldaad ontvangen. — **εὐεργέτημα**, τό [εὐεργετέω], weldaad. — **εὐεργέτης**, ου ὁ [εὖ ἐργάζομαι], weldoener, *ook als eeretitel door een staat verleend.* — **εὐεργέτις**, ιδος, ἡ (*acc.* ιν) [*vr. v. h. vorige*], weldoenster.

εὐεργής, 2 [εὖ, ἔργον]. **1.** goed bewerkt, - gemaakt. — **2.** goed gedaan : τὰ -έα, weldaden. — **εὐεργός**, 2 [*id.*], goed handelend.

εὐερκής, 2 [εὖ, ἕρκος]. **1.** *lijd.* : goed omheind. — **2.** *bedr.* : θύραι -έες, H., goed beschuttend.

εὐερνής, 2 [εὖ, ἔρνος], met schoone loten, weelderig groeiend.

εὔερος, 2 [εὖ, εἶρος], met schoone wol.

Εὐεσπερίδες, ων, αἱ, Euhesperides, *stad aan de westkust v. Kurenaïka.*— **Εὐεσπερῖται**, ῶν, οἱ, inwoners van Euhesperides.

εὐεστώ, οῦς, ἡ [εὖ ; *wrt.* ἐς, *vw.* εἰμί], welzijn, welvaart.

εὐετηρία, ἡ [εὖ, ἔτος]. **1.** goed jaar *voor de veldvruchten.* — **2.** *alg.* : voorspoed, geluk.

εὐ-εύρετος, 2, gemakkelijk te vinden.

εὔζυγος, *ep.* **ἐΰ-**, 2 [εὖ, ζυγόν], *altijd v. schepen* : met goede dekbalken *of* : met goede roeibanken.

εὔζωνος, *ep.* **ἐΰ-**, 2 [εὖ, ζώνη]. **1.** *v. vrouwen* : met schoonen gordel. — **2.** *later, v. mannen* : *a*) met goed opgeschort kleed (*voor d. arbeid, h. gevecht enz.*).— *b*) *alg.* : flink, wakker, vlug, zonder bagage ; *v. soldaten* : lichtgewapend ; *ook v. hoplieten* : alleen met de onontbeerlijke wapenen.

εὔ-ζωρος, 2, geheel onvermengd.

εὐηγενής, 2, *ep.* = εὐγενής.

εὐηγεσίη, ἡ, *ion.* [εὖ, ἡγέομαι], goede leiding, - regeering.

εὐήθεια, ἡ. **1.** goedhartigheid, argeloosheid. — **2.** *in ongunstigen zin* : onnoozelheid, dwaasheid. — **εὐήθης**, 2 [εὖ, ἦθος]. **1.** goedhartig, argeloos. — **2.** *in ongunstigen zin* : onnoozel, dwaas.

εὐήκης, 2 [εὖ ; *wrt.* ἀκ, *vw.* ἄκρος], met zeer scherpe punt.

εὐήλιος, 2 [ευ, ἥλιος]. **1.** goed zonnig. — **2.** ° -ον πῦρ, de heerlijk vlammende zon.

εὐημερέω. **1.** gelukkige dagen slijten, voorspoed genieten. — **2.** *v. zaken, overdr.*: ° Θήβαις -εῖ τὰ πρὸς σέ, alles is zonneschijn tusschen u en ... — **εὐημερία,** ἡ. **1.** mooie -, heldere dag. — **2.** *overdr.* : *a*) gelukkige dag. — *b*) *meton.* : geluk, voorspoed. — **εὐήμερος,** 2 [εὖ, ἡμέρα], van een gelukkigen dag.

εὐήνεμος, 2 [εὖ, ἄνεμος], luchtig, frisch.

Εὐηνίνη, ἡ [Εὔηνος, -ίνη], Euenine, dochter van Euenos, *t. w. Marpessa.*

εὐήνιος, 2 [εὖ, ἡνία], met goede teugels.

Εὐηνορίδης, ου, ὁ [Εὐήνωρ, -ίδης], Euenoride, zoon van Euenoor, *t. w. Leiokrates.*

Εὔηνος, ὁ. **1.** *zoon v. Ares.* — **2.** *dichter en sophist ten tijde v. Sokrates.*

εὐήνωρ, ορος, *m. bvn.* [εὖ, ἀνήρ]. **1.** manhaftig makend. — **2.** krachtig, stevig.

εὐήρετμος, 2 [εὖ, ἐρετμόν]. **1.** goed geschikt voor een roeiriem. — **2.** goed gehanteerd door de roeiers.

εὐήρης, 2 [εὖ ; *wrt.* ἀρ, *vw.* ἀραρίσκω], goed samengevoegd, - passend, handig.

εὐηφενής, 2 [εὖ, ἄφενος], zeer rijk.

εὐθάλασσος, 2 [εὖ, θάλασσα]. **1.** ° δῶρον -ον, de gave der heerlijke zee, - der (= bestaande in de) heerschappij ter zee. — **2.** *v. een zeeman* : zeehard.

εὐθαρσής, 2 [εὖ, θάρσος], onverschrokken. — **εὐθαρσῶς,** *bw.*

εὐθενέω *en* **εὐθη-,** *en med.* (*met ao.* εὐθηνήθην), in goeden staat -, bloeiend zijn, gedijen ; *v. een volk* : in macht toenemen.

εὐθετέω, goed plaatsen, in orde brengen. — **εὔ-θετος,** 2. — **1.** goed geplaatst, - in orde. — **2.** *overdr.* : geschikt, bruikbaar.

εὐθέως, *ion.* **ἰθέως,** *bw.* [1. εὐθύς, *ion.* 1. ἰθύς], dadelijk.

εὔθηλος, 2 [εὖ, θηλή], met vollen uier.

εὐθηνέω, *z.* εὐθενέω. — **εὐθηνία,** ἡ. **1.** overvloed. — **2.** goede toestand, bloei.

εὔθριξ, *ep.* **ἐΰ-,** *gen.* τριχος, *m. vr. bvn.* [εὖ, θρίξ], *v. een paard* : met schoone manen.

εὔθρονος, *ep.* **ἐΰ-,** 2 [εὖ, θρόνος], heerlijk tronend.

εὔθρυπτος, 2 [εὖ, θρύπτω], gemakkelijk te breken, broos.

εὐθύ, *ion.* **ἰθύ,** *bw., z.* 2. **εὐθύς.**

εὐθυμέω. **1.** *onoverg.* : welgemoed -, opgeruimd zijn. — **2.** *overg.* : opmonteren, verheugen. — **εὐθυμία,** ἡ. **1.** opgeruimdheid, vroolijkheid. — **2.** *meton., concr.* : vermaak. — **εὔθυμος,** 2 [εὖ, θυμός]. **1.** welwillend, goedig. — **2.** welgemoed, opgeruimd.

εὔθυνα, ἡ, *gew. mrv.* [εὐθύνω]. **1.** *a*) het recht -, het weer recht maken. — *b*) *overdr.* : terechtwijzing, straf. — **2.** *inz. te Athene* : *a*) rekenschap -, verantwoording *v. d. ambtenaar na h. neerleggen v. zijn ambt* : -ας ἀπαιτέω, eischen ; -ας δίδωμι, afleggen. — *b*) *meton.* : aanklacht naar aanleiding der afgelegde rekenschap, aanklacht wegens machtsmisbruik. — *c*) *overdr.* : *zedelijke* verantwoordelijkheid.

εὐθυντηρία, ἡ [εὐθύνω], *een der* (*gew. twee*) kluisgat*en aan weerszijden v. de schans v. een schip, waardoor de stuurriemen gingen.*

εὐθύνω (*impf., ao.* ηὐ-), *ion.* **ἰθύνω** [1. εὐθύς, *ion.* 1. ἰθύς]. **1.** *a*) recht maken. — *b*) *overdr.* : terechtwijzen, straffen. — **2.** *a*) ergens heen richten : νῆα ἰ., H. — *b*) *overdr.* : leiden, besturen : ° εὐ. πόλιν.

1.**εὐθύς,** *ion.* **ἰθύς,** εῖα (*ion. ook* έα), ύ. **I.** **1.** recht, rechtlijnig. — **2.** *zelfst. g.* : *a*) ἡ -εῖα [ὁδός], de rechte -, de kortste weg : (τὴν) εὐθεῖαν *en,* HDT., ἰθέαν, langs den rechten weg, rechtuit. — *b*) τὸ εὐθύ, de rechte richting. — **II.** *overdr.* **1.** *a*) oprecht, vrijmoedig : ὁ ἰθὺς λόγος, HDT., de waarheid. — *b*) *zelfst. g.* : ἐκ τῆς ἰθέης [τέχνης *of* ὁδοῦ ?], HDT., openlijk. — **2.** rechtvaardig, rechtmatig : ° εὐθεῖα δίκη.

2.**εὐθύς,** *ion.* **ἰθύς** [εὐθύ, ἰθύ ; ς, *vgl.* οὕτω-ς] *en* **εὐθύ,** *ion.* **ἰθύ** [*onz. v.* 1. εὐθύς, *ion.* ἰθύς], *bw.* **1.** *v. plaats* : rechtuit : ἰθὺς εἶμι ; *dikw. met gen.* : εὐθὺ τῆς φρουρᾶς, recht naar den kerker. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* : dadelijk, terstond ; *dikw. bij part.* : εὐθὺς ἥκων, onmiddellijk bij zijn aankomst. — *b*) *v. wijze* : eenvoudig weg.

εὐθύωρον, *bw.,* rechtuit.

† **εὐΐλατος,** 2 [εὖ, ἵλημι], zeer genadig.

Εὔιος, ὁ [εὐοῖ ; *eig.* : wien de kreet εὐοῖ geldt]. **1.** Euios, *bijnaam v. Bakchos, bijv. en zelfst. g.* — **2.** *bijv. g.* : -ος, 2, van Bakchos, Bakchisch.

εὔιππος, 2 [εὖ, ἵππος], met vele -, met goede paarden : ° δῶρον -ον, bestaande in -, van goede rossen.

εὐκαιρέω (*impf.* ηὐ-), vrijen tijd hebben. — **εὐκαιρία,** ἡ, geschikte tijd, passende gelegenheid.— **εὔκαιρος,** 2 [εὖ, καιρός], te gelegener tijd gebeurend, passend.

εὐκαμπής, 2 [εὖ, κάμπτω], goed gebogen.

εὐκάρδιος, 2 [εὖ, καρδία], moedig.

εὔκαρπος, 2 [εὖ, καρπός], vruchtbaar.

εὐκαταφρόνητος, 2 [εὖ, *verbaaladj. v.* καταφρονέω], gemakkelijk te verachten, onbeduidend.

εὐκέατος, 2 [εὖ, *verbaaladj. v.* κεάζω], goed kloofbaar.

εὐκέλαδος, 2 [εὖ, κέλαδος], welluidend.

εὔκερως, ως, ων [εὖ, κέρας], met schoone horens.

εὔκηλος, 2 = ἕκηλος.

εὔκλαρος, *ep.* **ἐΰ-,** 2, *dor.* = εὔκληρος.

Εὔκλεα = Εὔκλεια. — **εὐκλεής,** *ep.* **ἐΰ-,** 2 (*acc. enk. ook* ° έα, *acc. mrv. ook* εῖας, H.) [εὖ, κλέος], beroemd, roemvol. — **εὔκλεια,** *ep.* **ἐΰ-,** ἡ, goede naam, roem. — **Εὔκλεια,** ἡ, de Roemrijke, *bijnaam v. Artemis.*

Εὐκλείδης, ου, ὁ [εὐκλεής, -ίδης]. **1.** *wijsgeer, leerling v. Sokrates.* — **2.** *beroemd wiskundige, omstr. 300 v. C.*

εὐκλεΐζω [εὐκλεής], verheerlijken. — **ἐϋκλειῶς** *en* **εὐκλεῶς,** *bw.* [*id.*], roemrijk.

ἐϋκλήϊς, ϊδος, *vr. bvn.* [εὖ, κληΐς], goed gesloten.

εὔκληρος, 2 [εὖ, κλῆρος], rijk bedeeld.

* **ἐϋκνήμις,** ιδος, *m. bvn.* (*alleen nom. en acc. mrv.* ιδες, ιδας) [εὖ, κνημίς], met schoone scheenplaten.

εὐκολία, ἡ. **1.** tevredenheid. — **2.** *meton.*: vriendelijkheid, minzaamheid. — **εὔκολος,** 2. — **1.** *v. pers.* : *a*) tevreden, opgeruimd. — *b*) *meton.* (*gevolg*) : vriendelijk, minzaam. — **2.** *v. zaken* : gemakkelijk, licht.

εὔκομος, 2 [εὖ, κόμη], met schoone lokken, - wol.

εὔκοπος, 2 [εὖ, κόπος], gemakkelijk.

εὐκοσμία, ἡ.— **1.** goede orde.— **2.** *overdr.*: welvoeglijkheid, zedigheid. — **εὔκοσμος,** 2 [εὖ, κόσμος], goed geordend, - ingericht. — **εὐκόσμως,** *bw.*, in goede orde, mooi : εὐ. ᾄδειν, liefelijk zingen.

εὐ-κρότητος, 2, goed gesmeed.

εὐκταῖος, 3 [εὔχομαι]. **1.** *aan een godheid* gewijd. — **2.** aangeroepen. — **3.** wenschelijk, begeerlijk.

ἐϋ-κτίμενος, 3 [εὖ, *part. 2e ao. pass. bij* κτίζω] *en* **εὔ-κτιτος,** 2 [εὖ, *verbaaladj. bij id.*]. **1.** goed gebouwd. — **2.** goed bebouwd, - aangelegd.

εὐκτός, 3 [*verbaaladj. v.* εὔχομαι], gewenscht.

εὔκυκλος, 2 [εὖ, κύκλος]. **1.** goed afgerond. — **2.** met goede wielen.

εὐλάβεια, ἡ [εὐλαβής]. **1.** *a*) het zich in acht nemen, het oppassen, bedachtzaamheid, beleid. — *b*) *meton., concr.*: voorzorgsmaatregel. — **2.** *vd.* : *a*) bezorgdheid, zorg. — *b*) *inz.* : bezorgdheid -, angstvalligheid tegenover de goden ; *bij uitbr.* : godvreezendheid, godsvrucht, vroomheid.

εὐλαβέομαι (*impf., ao.* ηὐ- *en* εὐ-) [εὐλαβής]. **1.** zich in acht nemen, zich hoeden voor iets (τι), oppassen, bedachtzaam zijn : μηδὲν εὐλαβηθείς, zonder iets te ontzien. — **2.** *vd.* : bezorgd zijn, zorg hebben voor.

εὐλαβεστέρως, *bw., comp. bij* εὐλαβῶς.

εὐλαβής, 2 [εὖ, λαμβάνω]. **I.** *bedr.* **1.** die oppast, die op zijn hoede is, voorzichtig, bedachtzaam. — **2.** *vd.* : *a*) angstvallig, nauwgezet. — *b*) *inz.* : angstvallig -, nauwgezet tegenover de goden ; *bij uitbr.* : godvreezend, godvruchtig, vroom. — **II.** *lijd.* : gemakkelijk vast te houden, LOEK. — **εὐλαβῶς,** *bw.*

εὐλείμων, 2 [εὖ, λειμών] met goede weiden.

εὔλεκτρος, 2 [εὖ, λέκτρον], tot echtgenoote geschikt, aanminnig.

εὐλή, ἡ, made, worm.

εὔ-ληπτος, 2, gemakkelijk te nemen. — **εὐλήπτως,** *bw.*, zóó dat men gemakkelijk kan nemen.

εὔληρα, ων, τά, teugels.

εὐλογέω (*impf., ao., pf.* εὐ- *en* ηὐ-) [εὔλογος]. **1.** goed spreken van iem. (τινά), prijzen, verheerlijken. — **2.** † zegenen : *a*) iem. de goddelijke genade toewenschen. — *b*) iets wijden. — *c*) *met God als onderw.* : zijn genade schenken. — † **εὐλογητός,** 3 [*verbaaladj.*], geprezen, gezegend.

εὐλογία, ἡ [εὔλογος]. **1.** *bedr.* : *a*) het prijzen. — *b*) *meton., concr.* : lofrede. — **2.** *lijd.* : roem.

εὐλόγιστος, 2 [εὖ, *verbaaladj. v.* λογίζομαι]. **1.** *bedr.* : goed berekenend, verstandig. — **2.** *lijd.* : goed berekend, - overlegd.

εὔλογος, 2 [εὖ, λόγος], redelijk, op goede gronden berustend : πρόφασις εὐ., voorwendsel dat zich laat hooren, aannemelijk.

εὔλοφος, 2 [εὖ, λόφος]. **1.** met schoonen helmbos. — **2.** met goeden nek. — **εὐλόφως,** *bw., overdr.* : geduldig.

εὐλύρας, *gen.* α, *m. bvn., dor.* [εὖ, λύρα] *en* **εὔλυρος,** 2 [*id.*], goed de lier bespelend.

εὐμάθεια, ἡ, vlugheid van begrip. — **εὐμαθής,** 2 [εὖ, μαθών (*part. 2e ao. v.* μανθάνω)]. **1.** *bedr.*: gemakkelijk leerend, vlug van begrip. — **2.** *lijd.* : gemakkelijk te leeren, - te erkennen,

duidelijk. — **εὐμαθία,** ἡ = εὐμάθεια.

Εὔμαιος, ὁ, *zwijnenhoeder v. Odusseus.*

εὐμάρεια, ἡ, gemakkelijkheid. — **1.** *subj.*: *a*) behendigheid, handigheid. — *b*) *overdr.*: behaaglijk gevoel; ontlasting, stoelgang. — **2.** *obj.*: *a*) gelegenheid, mogelijkheid. — *b*) *meton., concr.*: hulpmiddel. — **εὐμαρέως,** *ion.* = εὐμαρῶς. — **εὐμαρής,** 2 [εὖ; μάρη, hand; *vgl.* εὐχερής, *v.* εὖ, χείρ]. **1.** gemakkelijk. — **2.** *zld. bedr.*: die iets gemakkelijk maakt, hulpvaardig. — **εὐμαρία,** ἡ = εὐμάρεια. — **εὐμαρῶς,** *bw.*, gemakkelijk.

εὐμεγέθης, 2 [εὖ, μέγεθος], zeer -, vrij groot.

εὐμένεια, ἡ, welwillendheid. — **εὐμενέτης,** ου, *m. bvn.*, welwillend. — **εὐμενής,** 2 [εὖ, μένος]. **1.** welwillend, vriendelijk; *v. goden*: genadig. — **2.** *v. zaken*: gunstig; *v. een weg*: gemakkelijk. — **Εὐμενίδες,** ων, αἱ [*eig. bvn., zelfst. g.*], de Welwillende, de Eumeniden, *euphemistische naam der Erinuën.* — **εὐμενῶς,** *bw.*, welwillend.

εὐμετάβολος, 2 [εὖ, μεταβάλλω], veranderlijk, onbestendig.

εὐμεταχείριστος, 2 [εὖ, *verbaaladj. v.* μεταχειρίζω], *v. pers.*: handelbaar, inschikkelijk.

εὐμήκης, 2 [εὖ, μῆκος]. **1.** zeer lang, -groot. — **2.** *overdr.*: aanzienlijk.

εὔμηλος, 2 [εὖ, μῆλον], rijk aan schapen. — **Εὔμηλος,** ὁ, *zoon v. Admetos en Alkestis, aanvoerder v. Thessaliërs vóór Troje.*

εὐμήχανος, 2 [εὖ, μηχανή], vindingrijk, die zich weet te helpen.

εὔμιτος, 2 [εὖ, μίτος], met fijne draden.

ἐϋμμελίης, H., *gen.* ίω, *m. bvn.* [εὖ, μελία], met een goede (esschen) speer.

Εὐμολπίδαι, ῶν, οἱ [Εὐ., -ίδης], Eumolpiden, *oud priesterlijk geslacht te Athene.* — **Εὔμολπος,** ὁ [εὖ, μολπή; *eig.*: goede zanger], *mythische zanger en priester, stichter der mysteriën te Eleusis.*

εὐμορφία, ἡ, schoonheid der gestalte, schoonheid. — **εὔμορφος,** 2 [εὖ, μορφή], schoon van gestalte, schoon.

εὐμουσία, ἡ, kunstzin. — **εὔμουσος,** 2 [εὖ, μοῦσα]. **1.** in de kunsten der Muzen ervaren. — **2.** *gew.*: welluidend.

εὐνάζω, άσω, ηὔ- *en* εὔνασα; *pass.* ηὐ- *en* εὐνάσθην [εὐνή], *en* **εὐνάω,** ήσω, εὔνησα; *pass.* εὐνήθην [*id.*]. — **1.** doen neerliggen; *pass.*: zich neerleggen. — *inz.*: *a*) te bed brengen, doen inslapen; *pass.*: gaan liggen, te bed gaan, gaan slapen; *v. vogels*: nestelen. — *b*) *pass.*: gelegerd zijn. — *c*) dooden. — **2.** *overdr.*: *a*) *pass. v. d. wind*: gaan liggen. — *b*) *weeklachten enz.* tot bedaren brengen.

εὐναιετάων, άουσα *en* όωσα, άον [εὖ, ναιετάω] *en* **εὐναιόμενος,** 3 [εὖ, ναίω], goed bewoond, - bevolkt.

εὐναῖος, 3 [εὐνή]. **1.** de legerstede betreffend. — **2.** ἡ -α [ἄγκυρα], ankersteen.

εὐνάτας, α, ὁ, *en* **εὐνάτειρα,** ἡ, *dor.* = εὐνητήρ, εὐνήτειρα.

εὐνάω, *z.* εὐνάζω.

εὐνή, ἡ. **I. 1.** *a*) *alg.*: leger, ligplaats *v. menschen en dieren*; *ook*: nest *v. vogels.* — *b*) *inz.*: α) bed. — β) *synekd.*: ledikant: beddegoed. — **2.** *meton.*: *a*) huwelijk, vereeniging. — *b*) echtgenoote, bruid. — **3.** *overdr.*: graf. — **II.** *mrv.*: ankersteenen [*die de rust v. h. schip verzekeren*]. — **εὐνῆ-θεν,** *bw.*, van -, uit het bed.

εὐνήτειρα, ἡ, echtgenoote. — **εὐνητήρ,** ῆρος, ὁ [εὐνάω], echtgenoot.

ἐΰνητος, 2 [εὖ, 3. νέω], goed gesponnen.

εὐνῆφι, *ep. gen. v.* εὐνή.

1.**εὖνις,** ιδος, ἡ [εὐνή], echtgenoote.

2.**εὖνις,** ιος *en* ιδος, *m. vr. bvn.*, beroofd van.

ἐΰννητος, 2 = εὔνητος.

εὐνοέω [εὔνοος], welwillend -, genegen zijn. — **εὔνοια,** ἡ [*id.*]. **1.** welwillendheid, genegenheid. — **2.** *meton., concr.*: blijk van welwillendheid, geschenk. — **εὐνοϊκός,** 3 [*id.*] = εὔνοος.

εὐνομέομαι (*ao.* εὐ- *en* ηὐ-), goede wetten hebben, goed bestuurd worden. — **εὐνομία,** ἡ. **1.** *obj.*: goede wetten, goede wettelijke orde, goed bestuur. — **2.** *subj.*: het goede naleven der wetten, gerechtigheid. — **εὔνομος,** 2 [εὖ, νόμος], met goede wetten.

εὔνοος-ους, οος-ους, οον-ουν (*comp.* οὐστερος, *superl.* οὐστατος) [εὖ, νόος], welwillend, vriendelijk, genegen: τὸ εὔνουν = ἡ εὔνοια.

εὐνοῦχος, ὁ [εὐνή, ἔχω], kamerdienaar, eunuch.

εὐνώμας, ου, *m. bvn.* [εὖ, νωμάω], zich snel bewegend.

εὔ-ξεινος, *ion.*, *en* **-ξενος,** 2, gastvrij; ὁ Εὔ., *met en zonder* πόντος, *latere euphemistische naam der Zwarte Zee*; *z.* ἄξεινος.

ἐΰ-ξεστος, 3 *en* 2, *en* **ἐΰξοος,** οος, οον (*gen.* ἐΰξου, H.) [εὖ ξέω], goed geschaafd, - gepolijst, glad.

εὐ-ξυν-, *att.* = εὐ-συν-.

εὔοδμος, 2 [εὖ, ὀδμή], welriekend.

εὔοδος, 2 [εὖ, ὁδός], begaanbaar. — **εὐοδόω.** **1.** een voorspoedige reis verleenen. — **2.** *overdr.* : geluk verleenen.

εὐοῖ, εὐοῖ, εὐοῖ, *tussw.*, hoezee! *jubelkreet der Bakchanten.*

εὔολβος, 2 [εὖ, ὄλβος], zeer gelukkig; *inz.* : zeer rijk.

εὔοπλος, 2 [εὖ, ὅπλον], goed gewapend.

εὐορκέω, zijn eed houden. — **εὔορκος,** 2 [εὖ, ὅρκος]. **1.** *v. pers.* : trouw aan zijn eed. — **2.** *v. zaken* : overeenkomstig den eed.

εὔορμος, 2 [εὖ, ὅρμος], met goede reede.

εὐπάθεια, ἡ, genot; *mrv.* : genietingen. — **εὐπαθέω,** het leven genieten, genoegen smaken. — **εὐπαθής,** 2 [εὖ, πάθος], gevoelig, prikkelbaar.

εὐπαιδία, ἡ, het bezit van vele -, - van goede kinderen, kinderzegen. — **εὔπαις,** αιδος, *m. vr. bvn.* [εὖ, παῖς]. **1.** vele -, goede kinderen hebbend. — **2.** ° die een goed kind is.

εὔπακτος, 2, *dor.* = εὔπηκτος.

εὐπαραμύθητος, 2 [εὖ, *verbaaladj. v.* παραμυθέομαι], gemakkelijk te vermurwen.

εὐπάρυφος, 2 [εὖ, παρυφή]. **1.** met een schoonen *purperen* zoom *aan zijn kleed.* — **2.** *alg.* : fijn gekleed.

εὐπατέρεια, ας, *vr. bvn.* [εὖ, πατήρ], van een edelen vader. — **εὐπατρίδης,** ου *m. bvn.* [*id.*]. **1.** van een edelen vader, van edele afkomst. — **2.** *te Athene* : οἱ -αι, de Eupatriden, *een der drie standen.* — **εὔπατρις,** ιδος, *vr. bvn.* [*id.*]. **1.** van een edelen vader. — **2.** een edelen vader waardig. — **εὐπάτωρ,** ωρ, *m. vr. bvn.* [*id.*]. **1.** van een edelen vader. — **2.** Εὐ., Eupatoor, *bijnaam v. verschillende Oostersche koningen.*

εὐπειθής, 2 [ευ πείθομαι], gemakkelijk te overtuigen, volgzaam. — **Εὐπείθης,** εος, ὁ, *vader v. Antinoös.*

εὔπειστος, 2 [εὖ, *verbaaladj. v.* πείθω] = εὔπιστος.

εὔπεπλος, 2 [εὖ, πέπλος], met schoon gewaad.

εὐπετέως, *ion.* = εὐπετῶς. — **εὐπετής,** 2 [εὖ, *wrt. v.* πί-πτ-ω; *eig.* : goed vallend], gemakkelijk. — **εὐπετῶς,** *bw.*

εὐπηγής, 2 [εὖ, πήγνυμι], *en* **εὔ-πηκτος,** 2 [*id.*], stevig gebouwd.

εὔπηνος, 2 [εὖ, πήνη], schoon geweven.

εὔ-πιστος, 2, gemakkelijk te gelooven, aannemelijk.

ἐΰ-πλειος, 2, goed gevuld.

ἐϋπλεκής, 2 [εὖ, πλέκω], *en* **ἐΰ-πλεκτος,** 2, goed gevlochten.

εὐπλοέω [εὔπλοος], een voorspoedige vaart hebben. — **εὔπλοια,** ἡ [*id.*], voorspoedige vaart.

ἐϋπλοκαμίς, ῖδος, *vr. bvn.* [*vr. v. h. vlg.*], *en* **εὐπλόκαμος,** *ep.* **ἐϋ-**, 2 [εὖ, πλόκαμος]. **1.** met schoone haarvlechten. — **2.** ° -ος, *v. de haren zelf* : schoon gevlochten.

εὔπλοος-ους, οος-ους, οον-ουν [εὖ, πλόος], voorspoedig varend.

ἐϋπλυνής, 2 [εὖ, πλύνω], goed gewasschen.

εὔπνοος-ους, οος-ους, οον-ουν [εὖ, πνέω]. **1.** goed om in te ademen. — **2.** luchtig, frisch.

εὐ-ποίητος, 2 (H. *ook* 3), goed gemaakt, - bewerkt.

εὔπομπος, 2 [εὖ, πέμπω], goed leidend.

εὐπορέω (*impf., ao., pf.* εὐ-) [εὔπορος].— **I.** *onoverg.* **1.** *a*) overvloed aan iets (τινός) hebben, goed voorzien zijn van iets : εὐ. ὅ τι λέγω, ik heb veel te zeggen; *de ao. heeft soms inchoat. zin* : in het bezit komen van. — *b*) *abs.* : vermogend -, rijk zijn; *alg.* : -έω, het gaat mij goed. — **2.** *overdr.* : *a*) in staat zijn, vermogen, raad weten. — *b*) *in philosophischen zin* : geen twijfel (meer) hebben *omtrent een vraag,* duidelijk inzien. — **II.** *overg.* : verschaffen, bezorgen.

εὐπορία, ἡ [εὔπορος]. **1.** gemakkelijke weg. — **2.** *overdr.* : *a*) gemakkelijkheid om zich aan te schaffen, - om te doen. — *b*) *meton.* : wat men zich aangeschaft heeft : voorraad, overvloed, vermogen, welstand; *mrv.* : schatten.

εὐπόριστος, 2 [εὖ, *verbaaladj. v.* πορίζω], gemakkelijk aan te schaffen.

εὔπορος, 2 [εὖ, πόρος]. **I.** *lijd.* **1.** gemakkelijk te begaan, goed begaanbaar : ὁδὸς εὔ. — **2.** *overdr.* : gemakkelijk uit te voeren, - te bereiken, - aan te schaffen. — **II.** *bedr.* **1.** gemakkelijk gaande. — **2.** *overdr.* : gemakkelijk iets uitvoerend; *inz.* : *a*) goed van middelen voorzien, welgesteld, rijk. — *b*) vernuftig, vindingrijk, schrander.

εὐποτμία, ἡ, gelukkig lot, geluk. — **εὔποτμος,** 2 [εὖ, πότμος], gelukkig.

εὐπραγία, ἡ = εὐπραξία. — **εὔ-πρακτος,** 2, gemakkelijk te doen. — **εὐπραξία,** ἡ. **1.** *lijd.* : (πράσσω, B, II, 3), geluk, voorspoed, gunstige afloop. — **2.** *bedr.* : *a*) het goed behandelen van, - omgaan met *een werktuig.* — *b*) het goed handelen.

εὐπρέπεια, ἡ. **1.** gepastheid. — **2.** *overdr. v. voorwendsels enz.* : schoone schijn.

— **εὐπρεπέως,** *ion.* =εὐπρεπῶς. — **εὐπρεπής,** 2 [εὖ πρέπων]. **1.** *a*) passend, behoorlijk, deftig.— *b*) heerlijk, schoon. — **2.** *overdr. v. voorwendsels enz.*: schoonschijnend. — **εὐπρεπῶς,** *bw.*

εὐπρηξίη, ἡ, *ion.* = εὐπραξία.

εὔπρηστος, 2 [εὖ, πρήθω], krachtig blazend.

εὐ-πρόσηγορος, 2, gemakkelijk aan te spreken, vriendelijk.

εὐπρόσοδος, 2 [εὖ, πρόσοδος], licht toegankelijk.

εὐπρόσοιστος, 2 [εὖ; *verbaaladj. v.* προσοίσω, *f. bij* προσφέρω] (*z.* προσφέρω, A, I, 2), toegankelijk.

εὐπρόσωπος, 2 [εὖ, πρόσωπον]. **1.** met schoon -, met vriendelijk gelaat. — **2.** *overdr. v. voorwendsels enz.*: schoonschijnend.

εὔπρυμνος, 2 [εὖ, πρύμνα], met schoonen achtersteven.

εὔπρωρος, 2 [εὖ, πρῷρα], met schoonen voorsteven.

εὔπτερος, 2 [εὖ, πτέρον], met goede vleugels, snel.

εὔπυργος, 2 [εὖ, πύργον], met goede -, met stevige torens.

εὔπωλος, 2 [εὖ, πῶλος], met vele -, met schoone veulens: ° δῶρον -ον, bestaande in -, van goede veulens.

†**εὗρα,** *1e ao. v.* εὑρίσκω.

εὐράξ, *bw.* [εὐρύς; *eig.*: in de breedte], ter zijde, zijwaarts.

εὑρέθην, εὑρεῖν, *z.* εὑρίσκω. — **εὑρετής,** οῦ, ὁ [εὑρίσκω], uitvinder. — **εὑρετός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], te vinden.

εὔρηαν, *aiol.* = εὐρεῖαν, *v.* εὐρύς.

εὕρηκα, *pf. v.* εὑρίσκω.

εὕρημα, τό [εὑρίσκω]. **1.** het gevondene, vondst; *ook*: vondeling. — **2.** *overdr.*: *a*) onverhoopt geluk, buitenkansje. — *b*) het door nadenken gevondene, werk van den geest, uitvinding; *in ongunstigen zin*: verzinsel. — **εὑρήσω,** *f. v.* εὑρίσκω.

εὔρινος, 2 [εὖ, ῥίς] = εὖρις.

Εὐριπίδης, ου, ὁ, *beroemd Atheensch treurspeldichter, wschl. 485-406 v. C.*

εὔριπος, ὁ [εὖ, ῥιπή]. **1.** zeestraat met sterke strooming. — **2.** *inz.*: Εὔ., Euripos, *zeestraat tusschen Euboia en h. Gr. vasteland.*

εὖρις, ινος, *m. vr. bvn.* [εὖ, ῥίς], scherp van neus (*v. een speurhond*).

εὑρίσκω, *impf.* εὕ- *en* ηὕρισκον, *f.* εὑρήσω, (*1e ao.* † εὗρα), *2e ao.* εὗ- *en* ηὗρον, *pf.* εὕ- *en* ηὕρηκα; *pass. f.* εὑρεθήσομαι, *ao.* εὑ- *en* ηὑρέθην, *pf.* εὕ- *en* ηὕρημαι. — **I.** *door zoeken of toevallig* vinden, aantreffen, ontmoeten, ontdekken. — **II.** *overdr.* **1.** met den geest vinden: *a*) ontdekken, uitdenken, bedenken, verzinnen. — *b*) bevinden, erkennen, inzien: ° τοὺς θεοὺς εὑ. κακοὺς [ὄντας]; ° ἄνους ηὑρέθη, bleek waanzinnig te zijn. — **2.** *a*) *door zijn werking of buiten zijn toedoen, voor zich of een ander* verkrijgen, - bewerken (*in goeden en ongunstigen zin*): ἀγαθόν τι -εσθαι; κακὸν εὗρε, H., *en* κακὸν εὕρετο (*med.*), H., berokkende zich onheil. — *b*) *inz. v. koopwaren*: voor den eigenaar verkrijgen, opbrengen; *in ruimeren zin*: waard zijn: οἰκία δισχιλίας [δραχμὰς] -ουσα.

εὗρον, *2e ao. v.* εὑρίσκω.

εὔροος-ους, οος-ους, οον-ουν [εὖ, ῥέω], schoon -, sterk stroomend.

εὔροπος, 2 [εὖ, ῥοπή], gemakkelijk neigend; *alg.*: gemakkelijk.

1.**εὖρος,** ὁ [—> *Lat.* eurus], zuidoostenwind.

2.**εὖρος,** τό [εὐρύς], breedte, wijdte.

ἐὐρραφής, 2 [εὖ, ῥάπτω], goed genaaid.

ἐὐρρεής, 2, *gen.* ἐὐρρεῖος [εὖ, ῥέω; *de gen. gecontract. uit* *ἐὐρρεέος], **ἐὐρρείτης,** *gen. ao, m. bvn.* [εὖ, ῥέω], *en* **ἐὔρροος** [*id.*] = εὔροος.

εὐρυάγυια, *vr. bvn., alleen nom. en acc.* [εὐρείας ἀγυιάς (ἔχουσα)], met breede straten. — **εὐρυάναξ,** ακτος, *m. bvn.*, [εὐ., ἄναξ], wijd heerschend.

εὐρύβατος, 2 [εὐρὺ βαίνων], wijd schrijdend. — **Εὐρύβατος,** ὁ. **1.** *degene, die Kroisos aan Kuros verried.* — **2.** *vd.*: *h. type v. een verrader.*

Εὐρυβιάδης, ου, ὁ, *bevelhebber der Gr. vloot bij Artemision en Salamis in 480 v. C.*

Εὐρυδίκη, ἡ [εὐρύς, δίκη]. **1.** *echtgenoote v. Orpheus.* — **2.** *id. v. Kreoon, koning v. Thebe.* — **εὐρυεδής,** 2 [εὐρὺ ἕδος (ἔχων)], *en* **εὐρύεδρος,** 2 [εὐρεῖαν ἕδραν (ἔχων)], met breeden grondslag, uitgestrekt.

εὐρυθμία, ἡ. **1.** rhythmische beweging. — **2.** *overdr.*: harmonische verhouding, - inrichting, *b. v. van h. leven.* — **εὔρυθμος,** 2 [εὖ, ῥυθμός]. **1.** rhythmisch. — **2.** *overdr.*: *a*) harmonisch, harmonisch ingericht, *v. h. leven enz.* — *b*) *v. pers.*: de juiste maat bewarend.

Εὐρύκλεια, ἡ [εὐρὺ κλέος (ἔχουσα)], *huishoudster v. Odusseus.*

εὐρυ-κρείων, οντος, *m. bvn.*, wijd heerschend.

Εὐρυμεδοντιάδης, *ου, ὁ* [*Εὐ., -ιάδης*], Eurumedontiade, zoon van Eurumedoon. — **εὐρυ-μέδων,** *οντος, m. bvn.*, wijd heerschend. — **Εὐρυμέδων,** *οντος, ὁ, Atheensch veldheer in d. Peloponnesischen oorlog.*

εὐρυμέτωπος, 2 [*εὐρὺ μέτωπον (ἔχων)*], met breed voorhoofd.

Εὐρυμίδης, *ου, ὁ*, Eurumide, zoon van Eurumos, *t. w. Telemos.*

εὐρύνω, *f. υνῶ, ao. ηὔρυνα* [*εὐρύς*], breed maken, verbreeden.

εὐρύνωτος, 2 [*εὐρὺ νῶτον (ἔχων)*], met breeden rug. — **εὐρυοδείη,** *ης, vr. bvn., ion.* [*εὐρείας ὁδοὺς (ἔχουσα)*], met breede wegen. — **εὐρύοπα,** *alleen nom., voc., acc.*; *onverb.* [*versteende acc. v.* **εὐρύοψ, v. εὐρεῖαν ὄπα (ἔχων)*], ver weerklinkend, *d. i. donderend, of* [*id. v. id., v. εὐρύς, wrt. ὀπ (vgl. ὄψομαι)*], ver ziend. — **εὐρύπορος,** 2 [*εὐρεῖς πόρους (ἔχων)*], met breede wegen. — **εὐρυπυλής,** 2 [*εὐρείας πύλας (ἔχων)*], met breede poorten. — **εὐρυρέεθρος,** 2 [*εὐρὺ ῥέεθρον (ἔχων)*], *en* **εὐρυ-ρέων,** *έουσα, έον*, breed stroomend.

εὐρύς, *εῖα (ion. έα), ύ* (H. *acc. m. enk. ook έα*). — **1.** *a*) breed, ruim, wijd. — *b*) *bw. εὐρύ, id.* — **2.** *overdr.*: ver verspreid.

Εὐρυσάκης, *εος, ὁ* [*εὐρὺ σάκος (ἔχων)*; *eig.*: met breed schild], *zoon v. Aias.* — **εὐρυσθενής,** 2 [*εὐρὺ σθένος (ἔχων)*], wiens macht zich ver uitstrekt, wijd heerschend.

Εὐρυσθεύς, *έως, ὁ, mythische koning v. Mukene.*

Εὐρυτίδης, *ου, ὁ* [*Εὔ., -ίδης*], Eurutide, zoon van Eurutos, *t. w. Iphitos.* — **εὔρυτος,** 2, met schoonen loop. — **Εὔρυτος,** *ὁ, koning v. Oichalia in Thessalië.*

εὐρυφυής, 2 [*εὐρὺ φυόμενος*], breed groeiend. — **εὐρύχορος,** 2 [*εὐρεῖς χορούς (ἔχων)*; *eig.*: met ruime dansplaatsen], *alg.*: met ruime pleinen, uitgestrekt.

εὐρυχωρία, *ἡ*, breede -, vrije ruimte. — **εὐρύχωρος,** 2 [*εὐρεῖαν χώραν (ἔχων)*], ruim, breed.

εὐρώδης, 2 [*εὐρύς, -ώδης*] = *εὐρύς.*

εὐρώεις, *εσσα, εν* [*εὐρώς*]. **1.** schimmelig. — **2.** *meton.*: vochtig, duf.

Εὐρώπη, *ἡ*. **1.** Europe, *moeder v. Minoos.* — **2.** Europa, *werelddeel.*

εὐρωπός, 3 [*εὐρύς, ὤψ*] = *εὐρύς.*

εὐρώς, *ῶτος, ὁ*, schimmel, roest.

εὔρωστος, 2 [*εὖ, ῥώννυμι*]. **1.** sterk, krachtig. — **2.** *overdr.*: vastberaden.

Εὐρώτας, *dor. gen. α, ὁ, rivier in Lakonië.*

εὐρωτιάω [*εὐρώς*], schimmelig zijn.

ἐΰς, *m. bvn.* (*h. onz. alleen als bw.*; *z. εὖ*), *ion.* **ἠΰς,** *onz. ἠΰ* (*gen. ἑῆος en ἐῆος, acc. m. ἐΰν, ἠΰν*; *mrv. gen. ἑάων, ἐάων*. — **1.** goed, degelijk, flink. — **2.** *gen. mrv., zelfst. g.*: goede dingen, -gaven.

εὔσδυγος, *aiol.* = *εὔζυγος.*

εὐσέβεια, *ἡ*. **1.** *a*) eerbiedigheid jegens goden, ouders, oversten *enz.*, vroomheid, kinderlijke eerbied. — *b*) °*meton.*: de lof der vroomheid. — **2.** *alg.*: het zedelijk goed zijn, deugdzaamheid, plichtsgevoel. — **εὐσεβέω. 1.** eerbiedig zijn jegens goden, ouders, oversten *enz.* — **2.** *alg.*: zedelijk goed zijn, -handelen: zich aan zijn eed houden *enz.* — **εὐσεβής,** 2 [*εὖ σεβόμενος*]. **1.** *a*) eerbiedig jegens goden, ouders, oversten *enz.*: godvreezend, vroom *enz.* — *b*) heilig, gewijd. — **2.** *alg.*: zedelijk goed, gewetensvol, deugdzaam, braaf, oprecht, trouw. — °**εὐσεβία** = *-βεια.* — **εὐσεβῶς,** *bw.*

εὔσελμος, 2 [*εὖ, σέλμα*], met goed verdek (*z. ἴκρια,* 2), *ofwel*: met goede roeibanken.

εὔ-σεπτος, 2, hoogheilig.

εὔσημος, 2 [*εὖ, σῆμα*]. **1.** van goede voorbeteekenis. — **2.** *aan zekere teekenen* gemakkelijk te erkennen, duidelijk.

εὐσθενέω, sterk zijn. — **εὐσθενής,** 2 [*εὖ, σθένος*], krachtig, sterk.

ἐΰσκαρθμος, 2 [*εὖ, σκαίρω*], goed springend, vlug.

εὐσκευέω [*εὖ, σκεῦος*], goed toegerust -, goed voorbereid zijn.

εὐ-σκίαστος, 2, schaduwrijk.

εὔσκοπος, *ep.* **ἐΰ-,** 2. — **1.** [*εὖ, σκοπέω*], scherpziend. — **2.** [*εὖ, σκοπός*], goed mikkend; *vd.*: goed treffend.

εὔσοια, *ἡ*, welzijn, geluk. — **εὔ-σοος,** *οος, οον*, goed behouden, gelukkig.

εὔσπλαγχνος, 2 [*εὖ, σπλάγχνον*], † *overdr.*: barmhartig.

ἐΰσσελμος, ἐΰσσωτρος = *εὔσε-, εὔσω-.*

εὐσταθής, *ep.* **ἐϋ-,** 2 [*εὖ, ἐστάθην (v. ἵσταμαι)*], goed gegrondvest, stevig gebouwd.

εὐσταλής, 2 [*εὖ, στέλλω*]. **1.** *a*) goed uitgerust: °*πλοῦς εὐ.*, vaart, waarbij al het noodige voorhanden blijkt te zijn, *d. i.* gemakkelijk. — *b*) licht uitgerust. — **2.** *overdr.*: met fijne manieren, met gunstig uiterlijk.

εὐστέφανος, *ep.* **ἐϋ-,** 2 [*εὖ, στέφανος*]. **1.**

met schoonen voorhoofdband. — **2.** *overdr. v. steden* : met stevigen ringmuur.

εὔστολος, 2 [εὖ, στέλλω], goed uitgerust.

εὐστομέω. **1.** schoon zingen. — **2.** = εὐφημέω. — **εὔστομος,** 2 [εὖ, στόμα]. **1.** schoon zingend. — **2.** = εὔφημος, 1, b : -α (*bw.*) ἔχε (*z.* ἔχω, B, 1), stil!

εὐστοχέω, het doel treffen. — **εὐστοχία,** ἡ, behendigheid in het treffen *v. h. doel.* — **εὔστοχος,** 2 [εὖ, στόχος], goed mikkend, - treffend.

εὔ-στρεπτος, *ep.* **ἐΰ-,** 2, *en* **εὐστρεφής,** *ep.* **ἐΰ-,** 2 [εὖ, στρέφω], goed gedraaid, - gevlochten. — **εὔστροφος,** *ep.* **ἐΰ-,** 2 [*id.*]. **1.** *id.* — **2.** gemakkelijk te wenden: ° ναῦς ἐ., gemakkelijk te besturen, handig.

εὔστυλος, 2 [εὖ, στῦλος], met schoone zuilen.

εὐ-σύνετος, 2, gemakkelijk te begrijpen.

εὐσχημόνως, *bw.* — **εὐσχημοσύνη,** ἡ, welvoeglijkheid. — **εὐσχήμων,** 2 [εὖ, σχῆμα]. **1.** met goede houding, met voornaam uiterlijk, welvoeglijk, waardig. — **2.** † *meton.*: voornaam, aanzienlijk. — **εὐσχήμως,** *bw.* = εὐσχημόνως.

εὔσωτρος, 2 [εὖ, σῶτρον], met goede velgen.

εὔ-τακτος, 2. — **1.** in goede orde. — **2.** *overdr.* : ordelijk, goed geregeld; *inz. v. krijgsvolk* : aan tucht gewend. — **εὐταξία,** ἡ. **1.** goede orde. — **2.** *overdr.* : tucht; *inz.* krijgstucht.

εὖτε, H., ° *en ion.* **I.** *vgw.* = ὅτε. **1.** *v. tijd* : toen, wanneer, zoodra als (*voor h. gebruik der wijzen, z. Spraakk.*). — **2.** *redengevend* : daar, wijl. — **II.** *bw.* = ἠΰτε, gelijk.

εὐτείχεος, 2 (H. *acc. vr. enk. ook* -τείχεα) [εὖ, τεῖχος], *en* **εὐτειχής,** *ep.* **ἐΰ-,** 2 [*id.*], met sterke muren, goed bevestigd.

εὔτεκνος, 2 [εὖ, τέκνον]. **1.** met vele kinderen. — **2.** gelukkig door zijn (haar) kinderen.

εὐτέλεια, ἡ. **1.** *obj.* : *a*) goedkoopte, geringe kosten. — *b*) *overdr.* : minderwaardigheid, gemeenheid. — **2.** *subj.* : zuinigheid ; *soms* : krenterigheid. — **εὐτελής,** 2 [εὖ, τέλος]. **1.** gemakkelijk te betalen, goedkoop. — **2.** *meton.* : eenvoudig. — **3.** *overdr. v. pers.* : minderwaardig, gemeen. — **εὐτελίζω,** minachten.

ἐΰ-τμητος, 2, goed gesneden.

εὐτολμία, ἡ, moed, durf. — **εὔτολμος,** 2 [εὖ, τόλμα], onverschrokken, moedig.

εὐτοκία, ἡ, voorspoedige bevalling.

εὔτονος, 2 [εὖ, τείνω]. **1.** strak gespannen. — **2.** *meton.* : sterk. — **εὐτόνως,** *bw.*, *overdr.* : met inspanning, heftig.

εὐτράπεζος, 2 [εὖ, τράπεζα], een goede tafel houdend.

εὐτράπελος, 2 [εὖ, τρέπω]. **1.** zich gemakkelijk wendend, lenig, vlug. — **2.** *overdr.* : *a*) geestig, gevat. — *b*) listig, bedrieglijk.

εὐτραφής, 2 [εὖ τρεφόμενος], goed gevoed, sterk.

εὐτρεπής, 2 [εὖ τρεπόμενος; *eig.* : goed gedraaid], gereed. — **εὐτρεπίζω** (*impf., ao., pf.* ηὐ-, *soms* εὐ-). **1.** in gereedheid brengen. — **2.** *overdr.* : iem. bewerken, iem.s gunst winnen. — **εὐτρεπῶς,** *bw.* : εὐ. ἔχειν, gereed -, in staat zijn.

εὐτρεφής, *ep.* **ἐΰ-,** 2 [εὖ τρεφόμενος] = εὐτραφής.

Εὔτρησις, ἡ, *vlek in Boiotië.*

εὔ-τρητος, *ep.* **ἐΰ-,** 2. — **1.** goed doorboord. — **2.** met breede opening.

εὔτριχος, *gen. v.* εὔθριξ.

εὐτροφία, ἡ, goede voeding. — **εὔτροφος,** 2 [εὖ τρέφων] goed voedend, voedzaam.

εὔτροχος, *ep.* **ἐΰ-,** 2 [εὖ, τροχός], met goede wielen.

εὔτυκος, 2 [εὖ, τεύχω], goed toebereid. — **εὔ-τυκτος,** 2, goed bewerkt, - gemaakt, - toebereid.

εὐτυχέω (*impf., ao., pf. gew.* εὐ-, *soms* ηὐ-) [εὐτυχής]. **1.** gelukkig zijn, voorspoed hebben : εὐ. πολέμῳ, *vaker met acc.* : εὐ. πόλεμον; *met part.*: ° ηὐτύχει βαλών, was zoo gelukkig ... te treffen; εὐτύχει, *b. v. aan h. slot v. een brief* : vaarwel. — **2.** *v. zaken en ondernemingen* : goed afloopen, gelukken.

εὐτυχέως, *ion.* = εὐτυχῶς. — **εὐτύχημα,** τό [εὐτυχέω] = εὐτυχία.

εὐτυχής, 2 [εὖ, τυγχάνω]. **1.** die het treft, die zijn doel bereikt, gelukkig. — **2.** *vrl v. zaken en toestanden* : geluk aanbrengend, gunstig. — **εὐτυχία,** ἡ, geluk, succes, gelukkige gebeurtenis. — **εὐτυχῶς,** *bw.*

εὔυδρος, 2 [εὖ, ὕδωρ], waterrijk.

εὐφαμέω, -φαμος, *dor.* = -φημ-.

εὐφεγγής, 2 [εὖ, φέγγος], hel stralend.

εὐφημέω [εὔφημος]. **1.** *onoverg.* : *a*) woorden van goede voorbeteekenis spreken; *vd.* : geen onheilspellende woorden spreken; (*h. beste middel daartoe was te zwijgen; vd.* :) zwijgen (*vgl. Lat.* favete linguis); *dikw. imper.* -ει, zeg dat niet!, God beware!, zwijg! — *b*) als een goed voorteeken weerklinken.

— **2.** *overg.*: gunstig van iem. spreken, prijzen.

εὐφημία, ἡ. **1.** *a*) het spreken van woorden van goede voorbeteekenis. — *b*) *vd.* (*z.* εὐφημέω, 1, a): godsdienstig stilzwijgen, heilige stilte. — **2.** *meton.*: woorden van goede voorbeteekenis: *a*) gebed. — *b*) toejuiching, vreugdekreet. — *c*) lofrede. — **εὔφημος,** 2 [εὖ, φήμη]. **1.** *a*) woorden van goede voorbeteekenis sprekend. — *b*) *vd.* (*z.* εὐφημέω, 1, a): een heilig stilzwijgen bewarend. — **2.** *a*) van goede voorbeteekenis, zwijgend: ° εὔ. βοή, een zwijgend gebed; ° -α (*zelfst. g.*) φώνει, zwijg! — *b*) *alg.*: gunstig.

εὐφορέω (*ao.* εὐ-), goed dragen; *inz.*: goede -, veel vruchten dragen, vruchtbaar zijn. — **εὔφορος,** 2 [εὖ, φέρω]. **1.** *lijd.*: gemakkelijk te dragen. — **2.** *bedr.*: *a*) goed dragend, sterk. — *b*) veel vruchten dragend, vruchtbaar. — **εὐφόρως,** *bw.*, *overdr.*: geduldig.

εὐφραδέως, *bw.* [εὖ, φράζομαι], met overleg.

εὐφραίνω, *impf.* εὐ- *en* ηὐ-, *f.* εὐφρανῶ (*ion.* -έω), *ao.* εὐ- *en* ηὔφρανα (*ion.* εὔφρηνα); *pass. impf.* εὐ- *en* ηὐ-, *f.* εὐφρανθήσομαι, *ao.* εὐ- *en* ηὐφράνθην [εὔφρων]. — **1.** verheugen, verblijden. — **2.** *med. met pass. ao.*: zich verheugen, opgeruimd zijn.

Εὐφράτης, ου, *ion.* -φρη-, εω, ὁ [*Oostersch w.*], Eufraat.

εὐ-φρονέων, έουσα, welwillend *of* verstandig.

εὐφρόνη, ἡ [εὔφρων; *eig.*: de welwillende, *euphemistisch voor*:] nacht. — **εὐφρόνως,** *bw. bij* εὔφρων. — **εὐφροσύνη,** ἡ [εὔφρων]. **1.** vreugde, vroolijkheid. — **2.** *meton.*, *concr.* (*gew. mrv.*): genietingen. — **Εὐφροσύνη,** ἡ, *een der drie Chariten* (*z.* Χάρις). — **εὐφρόσυνος,** 3 [*id.*] = εὔφρων, 1.

εὔφρων, 2 [εὖ, φρήν]. **1.** *a*) vroolijk, opgewekt. — *b*) *overg.*: verheugend, verblijdend. — **2.** welwillend, genadig.

εὐφυής, 2 (*onz. mrv.* νᾶ) [εὖ φύομαι]. **1.** goed gegroeid, flink, schoon. — **2.** *overdr.*: met goeden aanleg, begaafd. — **εὐφυΐα,** ἡ. **1.** schoone groei, schoonheid. — **2.** *overdr.*: *a*) goede aanleg, talent. — *b*) *v. plaatsen*: gunstige ligging.

εὔφυλλος, 2 [εὖ, φύλλον], met dicht loof.

εὔφωνος, 2 [εὖ, φωνή]. **1.** met goede -, met sterke stem. — **2.** welluidend, klankrijk.

εὔχαλκος, 2 [εὖ, χαλκός]. **1.** van goed brons. — **2.** met goed brons, met goede bronzen punt.

εὔχαρις, ις, ι, *gen.* ιτος [εὖ, χάρις], bevallig, beminnelijk, aangenaam.

εὐχαριστέω, 1. dankbaar zijn. — **2.** *meton.*: danken. — **εὐχαριστία,** ἡ. **1.** dankbaarheid. — **2.** † *meton.*: *a*) het danken, dankgebed. — *b*) de H Eucharistie, het Eucharistisch dankoffer, de Eucharistische gedaanten. — **εὐχάριστος,** 2 [εὖ, χαρίζομαι]. **1.** aangenaam. — **2.** dankbaar.

εὔχειρ, *gen.* ρος, *m. vr. bvn.* [εὖ, χείρ], met bekwame hand, behendig. — **εὐχείρωτος,** 2 [εὖ, χειρόω], gemakkelijk te bedwingen.

εὐχέρεια, ἡ. **1.** behendigheid. — **2.** *overdr.*: gemak waarmee men handelt: *a*) neiging. — *b*) lichtvaardigheid. — **εὐχερής,** 2 [εὖ, χείρ]. **1.** *lijd.*: *a*) gemakkelijk te behandelen. — *b*) *alg.*: gemakkelijk: ° ἐν -εῖ (*onz.*, *zelfst. g.*) θέσθαι τι, (voor zich, in zijn gedachte: *med.*) op het gebied van het gemakkelijke plaatsen, gemakkelijk achten. — **2.** *bedr.*: gemakkelijk handelend: *a*) geneigd tot, zonder tegenstand te bieden. — *b*) lichtvaardig. — **εὐχερῶς,** *bw.* **1.** gemakkelijk, behendig. — **2.** *a*) zonder tegenstand te bieden, zonder moeite, met gelatenheid. — *b*) lichtvaardig.

εὐχετάομαι (*slechts enkele vormen v. pr. en impf.*) (*impf.* εὐ-) = εὔχομαι.

εὐχή, ἡ [εὔχομαι]. **1.** *a*) gebed, bede. — *b*) *in verzw. zin*: wensch. — **2.** gelofte.

εὔχλοος, οος, οον [εὖ, χλόη], met schoon groen; *bijnaam v. Demeter, beschermster der jonge gewassen.*

εὔχομαι, *impf.* εὐ- *en* ηὐ-, εὔξομαι, εὐ- *en* ηὐξάμην, ηὖγμαι, zijn stem plechtig verheffen. — **1.** *a*) bidden: πολλὰ τοῖς θεοῖς εὐ. ἀγαθὰ (om iets) ὑπέρ τινος. — *b*) *in verzw. zin*: wenschen, iem. iets toewenschen. — **2.** *a*) iets aan de goden beloven, een gelofte doen. — *b*) *alg.*: beloven. — **3.** *a*) zich beroemen, met fierheid verklaren; *soms*: pochen, bluffen. — *b*) *in verzw. zin*: verklaren.

εὖχος, τό (*alleen nom. en acc. enk.*). **1.** datgene, waarom men bidt. — **2.** datgene, waarop men zich beroemt, roem, eer.

εὐχροής, 2 [εὖ, χρόα] *en* **εὔχροος-ους,** οος-ους, οον-ουν [*id.*], schoon van kleur.

εὔχρυσος, 2 [εὖ, χρυσός], rijk aan goud.

εὔχρως, ως, ων (*alleen nom. en acc.*) [εὖ, χρόα] = εὔχροος.

εὐχωλή, ἡ [εὔχομαι]. **1.** *a*) gebed. — *b*) wensch. — **2.** gelofte. — **3.** *a*) het roemen, het pralen, zegekreet. — *b*) *meton.* : stof tot pralen.

εὐψυχία, ἡ, moed, dapperheid. — **εὔψυχος,** 2 [εὖ, ψυχή], moedig, dapper.

εὔω (*slechts enkele vormen*), *ao.* εὗσα, zengen, afzengen.

εὐώδης, 2 [εὖ, -ώδης], welriekend, geurig. — **εὐωδία,** ἡ, geur.

εὐωνίζω. 1. goedkoop maken. — **2.** *overdr.* : de achting voor ... doen verminderen. — **εὔωνος,** 2 [εὖ, ὠνέομαι], goedkoop.

εὐώνυμος, 2 [εὖ, ὄνομα]. **1.** met een goeden naam, geëerd. — **2.** *inz.* : met een naam van goede voorbeteekenis; *vrl euphemistisch* (*om h. woord* σκαιός *te vermijden*) : linksch : τὸ -ον [κέρας], linkervleugel ; ἐξ -ου [χειρός], links.

εὐῶπις, ιδος, *vr. bvn.* [εὖ, ὤψ], met schoon gelaat.

εὐωχέω (*impf., ao., pf.* εὐ-) [εὖ; *st.v.* ἔχω]. **1.** goed onthalen : εὐ. τινὰ (iem.) πολλά (*inwendig voorw.* : op...). — **2.** *med. met ao. pass.* : zich te goed doen, een feestmaal houden : κρέα εὐωχοῦ, laat u... smaken ; *v. dieren* : zich verzadigen. — **εὐωχία,** ἡ. **1.** het smullen. — **2.** *meton., concr.*, smulpartij, feestmaal.

εὐώψ, *gen.* ῶπος, *m. vr. bvn.* [εὖ, ὤψ]. **1.** met lieflijk gelaat. — **2.** *overdr.* : vriendelijk.

ἐφ', ἐφ- = ἐπί, ἐπι- *vóór klinkers en tweeklanken met spiritus asper.*

ἔφα, *dor.* = ἔφη, *v.* φημί.

ἐφαάνθην, *ao. pass. v.* φαείνω.

ἐφ-αγιστεύω *en* **ἐφ-αγνίζω,** op *een graf* (*of* : bovendien) de heilige ceremoniën voltrekken.

ἔφαγον, 2^{e} *ao. bij* ἔδω.

ἐφ-άλλομαι ● *ion.* **ἐπ-** (H., 2^{e} *ao. part.* ἐπάλμενος *en* ἐπιάλμενος). **1.** springen op : ἐ. ἵππων, H., op den wagen. — **2.** op iem. (τινι) toespringen, *gew. in vijandelijken zin.*

ἔφαλος, 2 [ἐφ' ἁλὸς (ὤν)], aan zee gelegen.

ἐφαμέριος, *dor.* = ἐφημ-.

ἐφάμην, *impf. med. v.* φημί.

ἐφάμιλλος, 2 [ἐπί, ἅμιλλα]. **1.** *lijd.* : waarom gestreden wordt. — **2.** *bedr.* : wedijverend.

ἔφαν = ἔφασαν, *v.* φημί.

ἔφανα, *ao. v.* φαίνω.

ἐφ-ανδάνω ● H. **ἐπι-ανδ-,** behagen.

ἐφάνην, ἐφάνθην, *z.* φαίνω.

ἐφ-άπτω ● **I.** *act.* **1.** vasthechten aan. — **2.** *overdr., pass.* : iem. boven het hoofd hangen, hem beschoren zijn : Τρώεσσι κήδεα ἐφῆπται, H. — **II.** *med.* **1.** zich vasthechten aan, bereiken, betasten, aanvatten. — **2.** *overdr.* : *a*) met den geest bereiken, begrijpen. — *b*) *in een gesprek* aanraken. — *c*) medewerken aan.

ἐφ-αρμόζω ● **1.** aanpassen. — **2.** *onoverg.* : aangepast zijn, passen bij.

ἐφεδρεύω [*eig.* : zitten -, liggen bij], op de loer liggen, loeren op, *eig. en overdr.* — **ἔφεδρος,** 2 [ἐφ' ἕδρας (ὤν)]. **1.** zittend op : ° ἐ. λεόντων, op leeuwen. — **2.** *a*) zittend bij, loerend op, *eig. en overdr.* — *b*) *inz.* : derde athleet, *die het tegen d.* (*reeds vermoeiden*) *overwinnaar v. een strijdend paar zal opnemen* ; *vd. alg.* : *α*) frissche -, gevaarlijke tegenstander. — *β*) plaatsvervanger.

***ἐφ-έζω** ● **1.** *act.* (*alleen ao. inf.* ἐφέσσαι, H.), ergens op zetten, aan boord nemen. — **2.** *med.* : *a*) zich zetten -, zitten op, - bij. — *b*) op iets van het zijne zetten.

ἐφ-έλκω ● *ion.* **ἐπ-. I.** (ἐπι-, naar). **1.** *a*) trekken naar ; *med.* : tot zich trekken. — *b*) *overdr.* : verleiden, bekoren : -εται ἄνδρα σίδηρος, H., het ijzer trekt tot zich (*med.*), - prikkelt *tot vechten.* — **2.** *act. en med.* : *a*) meetrekken, meesleepen. — *b*) *overdr.* : met zich meebrengen : ° πόλλ' -εται φυγὴ (ballingschap) κακά. — **II.** (ἐπι-, bovendien), *overdr. v. tijd* : *langer dan noodig is* slepende houden.

ἐφ-έννυμαι = ἐπιέννυμαι.

ἐφ-εξῆς, *ion.* **ἐπ-εξῆς** = ἑξῆς.

ἐφ-έπομαι ● *ion.* **ἐπ-έπομαι. 1.** *a*) volgen, begeleiden. — *b*) *inz.* : vijandelijk achtervolgen, nazetten ; *soms bij uitbr.* : aanvallen : ἐξ ἐναντίης (van voren) ἐ., HDT. — **2.** *overdr.* : gehoorzamen, zich laten leiden door : ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, H., meegesleept door hun begeerte.

ἐφ-έπω ● *ion.* **ἐπ-έπω** (ἐπι-, *versterkend*), bezig zijn met, werk maken van. — **1.** *met concr. voorw.* : ἵππους τινὶ ἐ., H., tegen iem. aandrijven ; *een vijand* achtervolgen ; πεδίον ἐ., doorloopen. — **2.** *met abstract voorw.* : ἔργον ἐ., H., het werk verrichten ; ° πόλιας θνητῶν ἐ., de steden der menschen besturen ; beschermen ; πότμον ἐ., H., zijn noodlot bereiken.

ἐφ-έρπω ● nader kruipen, - sluipen.

Ἐφέσιος, 3 [Ἔφεσος]. **1.** van -, uit

Ephesos. — **2.** ἡ -α [χώρα], het gebied van Ephesos; τὰ -α [ἱερά], de Ephesische spelen *ter eere v. Artemis*.

ἔφεσις, εως, ἡ [ἐφίημι]. **1.** het werpen naar. — **2.** *overdr.* : hooger beroep.

Ἔφεσος, ἡ, *zeestad in Ludië, met tempel v. Artemis.*

ἐφέσπερος, 2 [ἐφ' ἑσπέραν] (ἐπι-, naar), westelijk.

ἐφέστιος, 2, *ion.* **ἐπίστιος,** 2 [ἐφ' ἑστίας (ὤν)]. **1.** bij -, boven den haard zich bevindend. — *vd.* : *a*) smeekeling. — *b*) *meton.* : beschermer van den haard: Ζεὺς ἐ. — **2.** *inz.* : *a*) bij eigen haard wonend, bewoner *v. een huis.* — *b*) † τὰ -α, haardstede; *in ruimeren zin* : plaats van herkomst.

ἐφεστρίς, ίδος, ἡ [ἐφέννυμαι], opperkleed, mantel.

ἐφετμή, ἡ [ἐφίημι], opdracht, bevel, gebod.

ἐφ-ευρίσκω ● **1.** (er bij) aantreffen, ontmoeten, betrappen, ontdekken: ° -ομαι ἄνους, ik word ... bevonden. — **2.** uitvinden.

ἐφ-εψιάομαι, hoonen.

ἔφηβος, ὁ [ἐπί, ἥβη], meerderjarige, jonge man (*te Athene*: *van volle 18 tot 20 jaar*).

ἐφ-ήδομαι ● (ἐπι-, bij, bij het zien van), zich verheugen over, *vrl* : leedvermaak hebben.

ἐφ-ήκω ● aankomen.

ἔφ-ημαι ● zitten op.

†**ἐφημερία,** ἡ [ἐφημέριος], priestergroep, *een der 24 groepen priesters, die een voor een, telkens voor een week, dienst deden in d. tempel te Jerusalem.* — **ἐφημέριος,** 2, *en* **-ρος,** 2 [ἐφ' ἡμέραν], voor één dag. — **1.** één dag -, slechts één dag durend. — **2.** *v. vergif* : denzelfden dag -, snel werkend: φάρμακον -ρον. — **ἐφημερίς,** ίδος, ἡ [ἐφήμερος; *eig. vr. bvn.* : dagelijksch], *gew. mrv.* : dagboek. — **ἐφήμερος,** *z.* -ιος.

ἐφημοσύνη, ἡ [ἐφίημι] = ἐφετμή.

ἔφην, *2e ao. v.* φημί.

ἔφηνα, *ao. v.* φαίνω.

ἔφθακα, *pf. v.* φθάνω.

ἐφθάρην, ἔφθαρκα, *z.* φθείρω.

ἔφθασα, *1e ao. v.* φθάνω.

ἔφθεισα, *ao. v.* φθίνω.

ἔφθην, *2e ao. v.* φθάνω.

-έφθην, *2e ao. pass. v.* -έπω.

ἐφθίατο, ἐφθίθην, ἐφθίμην, ἔφθιον, ἔφθισα, *z.* φθίνω.

ἔφθορα, *2e pf. v.* φθείρω.

ἑφθός, 3 [*verbaaladj. v.* ἕψω], gekookt.

Ἐφιάλτης, ου, ὁ. **1.** *een der Giganten, die d. hemel wilden bestormen.* — **2.** *een verrader in de Perzische oorlogen.*

ἐφ-ιζάνω, zich zetten op, - bij.

ἐφ-ίζω, zitten -, gaan zitten op.

ἐφ-ίημι ● *ion.* **ἐπ-ίημι** (ἐπι-, naar, tegen).
A. (ἵημι, doen gaan, noodzaken te gaan). **I. 1.** doen gaan -, zenden naar, toezenden. — **2.** *overdr.* : *a*) aanzetten tot, iem. er toe brengen: ἐ. τινα στοναχῆσαι, H., doen zuchten. — *b*) iem. iets bezorgen, bezoeken met: ἐ. τινι ἀεικέα πότμον, H., een smadelijk lot.— *c*) *med.*: zich wenden naar, begeeren, streven naar: ἐφίεμαι ἀρχῆς, naar een ambt dingen. — *d*) *med.* : iem. iets opleggen, opdragen, bevelen. — **II.** *inz. in vijandelijken zin*: doen gaan -, zenden tegen, werpen, slingeren.
B. (ἵημι, laten gaan, loslaten). **I.** loslaten; *fig.* : ἐ. τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις, den teugel vieren aan zijn woorden. — **II.** *overdr.* **1.** *overg.* : *a*) toelaten, toestaan: ° σοι ἐφῆκα πᾶν λέγειν. — *b*) overlaten, prijsgeven. — **2.** *onoverg.* : ἐφιέναι [ἑαυτόν], zich overgeven aan: *a*) *eig.* : ἐ. οὐρίᾳ [πνοῇ], aan een gunstigen wind, *d. i.* met volle zeilen varen. — *b*) *overdr.*: ἐ. γέλωτι.

ἐφ-ικάνω, naderen.

ἐφ-ικνέομαι ● *ion.* **ἐπ-ικν-.** **1.** doordringen tot, bereiken, treffen. — **2.** *overdr.* : bereiken, verkrijgen. — **ἐφικτός,** 3 [*verbaaladj.*]. **1.** bereikbaar, toegankelijk. — **2.** *overdr.* : uitvoerbaar.

ἐφίμερος, 2 [ἐπί, ἵμερος], wenschelijk.

ἔφιππος, 2 [ἐφ' ἵππον], te paard; ° κλύδων ἔ., een gewoel van paarden en wagens.

ἐφ-ίστημι ● *ion.* **ἐπ-ιστ-.**
A. *overg.* (*pr.*, *impf.*, *f.*, *1e ao.*, *dikw. pf.*; *soms 1e ao. med.*). **I.** (ἐπι-, boven, op). **1.** er op -, er boven plaatsen, - leggen. — **2.** *overdr.* : er over aanstellen, aan het hoofd stellen: ἐ. τινα ἐπὶ τὰς εὐθύνας. — **II.** (ἐπι-, bij, naar). **1.** er bij plaatsen. — **2.** *overdr.* : ἐ. τὸν νοῦν τινι zijn aandacht vestigen op (*zie ook* B, II, 2, a). — **III.** (ἐπι-, na ?). **1.** (*eig.* : na een beweging tot staan brengen? *vgl.* ἐπέχω, III), tegenhouden, tot staan brengen: ἐ. στράτευμα. — **2.** *overdr.* : *a*) vaststellen, bepalen: ἀγῶνα ἐ., een kampspel inrichten. — *b*) ἐ. τινα, iem.s gedachten stuiten, hem versteld doen staan.
B. *onoverg.* (*2e ao.*, *gew. pf.*, *plqpf.*), *med.*, *soms 1e ao. pass.* ἐπεστάθην. — **I.** (ἐπι-, boven, op). — **1.** zich plaatsen (*pf.* : staan) boven, - op. — **2.** *overdr.* : aan het hoofd komen te staan, *pf.* : er

over gesteld zijn, de leiding hebben bij: *οἱ ἐφεστηκότες, οἱ ἐφεστῶτες, ion. οἱ ἐπεστεῶτες,* de overheid. — **II.** (*ἐπι-,* bij, naar). **1.** zich plaatsen -, gaan staan (*pf.*: staan) bij, - vóór, - tegenover; ergens komen staan. — *inz.*: *a*) vijandelijk -, dreigend gaan staan tegenover, - naderen, overvallen. — *b*) *v. een droomgezicht*: verschijnen. — **2.** *overdr.*: *a*) [*τὸν νοῦν, z.* A, II, 2], zijn aandacht richten naar, - vestigen op, *een werkzaamheid* aanvaarden. — *b*) bedreigen: *ὁ ἐφεστηκὼς κίνδυνος τῇ πόλει.* — *c*) *v. een gebeurtenis*: zich plots voordoen. — *d*) streng optreden tegen, - behandelen. — **III.** (*ἐπι-,* na? *z.* A, III), halt houden, blijven staan: *-ησι* [*ἑαυτόν of τὸν ἵππον, z.* A, III, 1].

ἐφ-οδεύω (*ἐπι-,* naar; *z.* 2. *ἔπειμι,* I, 1, c), de ronde doen.

ἐφοδιάζω, *ion.* **ἐποδ-,** van reisbenoodigdheden voorzien. — **ἐφόδιον,** *τό, ion.* **ἐπόδ-,** *gew. mrv.* [(*τὸ*) *ἐφ'* (voor) *ὁδόν*]. **1.** reisbenoodigdheden, reisgeld. — **2.** *overdr.*: vademecum.

ἔφοδος, *ἡ* [(*ἡ*) *ἐφ'* (*bw.*) *ὁδός*]. **1.** weg naar, toegang. — **2.** *meton.*: *a*) het gaan naar, het naderen, het aanrukken, aanval. — *b*) toevoer.

ἐφόλκαιον, *τό* [*ἐφέλκω*; *eig.*: het achteraanslepende], stuurriem.

ἐφ-ομαρτέω, medegaan, volgen.

ἐφ-οπλίζω, uitrusten, gereedmaken.

ἐφ-οράω ● (H., *in de beteek.* I, 1, c, *fut. ἐπιόψομαι*; *anders ἐπόψομαι*), *ion.* **ἐπ-οράω** *en* **ἐπ-ορέω.** **I.** (*ἐπι-,* naar). **1.** den blik richten naar, beschouwen, overzien, waarnemen, gadeslaan, zien. — *inz.*: *a*) gaan zien, bezoeken. — *b*) te zien krijgen, moeten zien, beleven. — *c*) bezien om een keuze te doen, uitkiezen. — **2.** *overdr.*: toezicht houden op, *genadig* neerzien op, beschermen. — **II.** (*ἐπι-,* opnieuw), weerzien.

ἐφ-ορμάω. **1.** *a*) aandrijven naar, - tegen. — *b*) *med., gew. met ao. pass.*: toesnellen op; *gew. in vijandelijken zin*: losstormen op. — **2.** *overdr.*: *a*) iem. aandrijven tot: °*ναύτας ἐ. πλεῖν,* tot een zeereis; *θυμὸς -ᾶται πολεμίζειν,* H., ik voel mij aangedreven om ... — *b*) verwekken: *ἐ. πόλεμόν τινι,* H., tegen iem.

ἐφ-ορμέω, *ion.* **ἐπ-.** **1.** voor anker liggen bij, - tegenover, blokkeeren. — **2.** *overdr.*: op de loer liggen, bespieden.

ἐφορμή, *ἡ* [*ἐφορμάω*]. **1.** aanval. — **2.** *meton.*: weg om aan te vallen.

ἔφορος, *ὁ* [*ἐπί,* 2. *οὖρος*]. **1.** opziener, bewaker. — **2.** ephoor; *οἱ -οι*: *a*) *te Sparta, college van vijf mannen, voor één jaar gekozen, aan wie nagenoeg alle macht toevertrouwd was.* — *b*) *te Athene, revolutionair comité van vijf leden, in 405 v. C. aangesteld.* — **Ἔφορος,** *ὁ, Gr. geschiedschrijver, IVe eeuw v. C.*

ἐφ-υβρίζω, overmoedig -, smadelijk behandelen, hoonen.

ἔφυγον, *2e ao. v. φεύγω.*

ἔφυδρος, 2 [*ἐπὶ* (*bw.,* er op) *ὕδωρ* (*φέρων*)], regen brengend.

ἐφύην, *2e ao. pass. v. φύω.*

ἐφ-υμνέω. **1.** (*ἐπι-,* bij). *a*) er bij zingen. — *b*) er bij schreeuwen. — **2.** (*ἐπι-,* naar). *a*) aanroepen: *ἐ. Δία.* — *b*) iem. iets toewenschen.

ἔφυν, *1 enk. en 3 mrv. 2e ao. v. φύω.*

ἐφ-ύπερθε(ν), *bw.* **1.** over ... heen. — **2.** van boven.

Ἐφύρα, *ἡ.* **1.** *oude naam v. Korinthe.* — **2.** *stad in h. zuiden v. Epeiros.* — **3.** *stad in Thessalië.* — **Ἔφυροι,** *ων, οἱ,* Ephuriërs, inwoners van Ephura *in Thessalië.*

ἔχαδον, *2e ao. v. χανδάνω.*

ἔχανον, *2e ao. v. χάσκω.*

ἐχάρην, *2e ao. v. χαίρω.*

ἔχεα, *ao. v. χέω.*

ἐχέγγυος, 2 [*ἔχων ἐγγύην*]. **1.** *bedr.*: *a*) borgtocht stellend, borg staand. — *b*) *alg.*: beveiligend, betrouwbaar: °*δόμοι -οι.* — **2.** *lijd.*: een waarborg bezittend.

ἐχέθυμος, 2 [*ἔχων θυμόν*], zijn lusten beheerschend, wijs.

Ἐχεκράτης, *ους, ὁ, een Puthagoreeër, vriend v.* PL.

ἐχεμυθέω, zwijgzaam zijn, kunnen zwijgen. — **ἐχέμυθος,** 2 [*ἔχων μῦθον*; *eig.*: zijn verhaal voor zich houdend], zwijgzaam.

ἐχεπευκής, 2 [*ἔχων *πεῦκος* (punt)], spits.

ἔχεσκον, *iter. impf. v. ἔχω.*

Ἔχετος, *ὁ, mythische koning in Epeiros.*

ἔχευα, *ep. 1e ao. v. χέω.*

ἐχέφρων, 2 [*ἔχων φρένα*], bezonnen.

ἐχθαίρω, *f. αρῶ, ao. ἤχθηρα* (*dor. αρα*); *med. f. αροῦμαι* (*met lijd. beteek.*) [*ἔχθος*], haten. — **ἐχθαρτέος,** 3, *verbaaladj.*

ἐχθές, *bw.* = *χθές,* gisteren.

ἔχθιστος, 3, *superl. bij ἐχθρός* [*ἔχθος*]. — **ἐχθίων,** 2, *comp. bij id.* [*id.*].

ἐχθοδοπέω, zich gehaat maken. — **ἐχθοδοπός,** 3 [*ἔχθος, 2e lid ?*], vijandig, gehaat.

ἔχθος, *τό, en* **ἔχθρα,** *ἡ,* vijandschap, haat.

ἐχθροδαίμων, 2 [*ἐχθρός, δαίμων*], door

de goden gehaat. — **ἐχθρό-ξενος,** 2, den vreemdelingen vijandig, ongastvrij.

ἐχθρός, 3; *comp.* *ότερος,* 3, *gew.* *ἐχθίων* (*z. a.*); *superl.* *ότατος,* 3, *gew.* *ἔχθιστος* (*z. a.*) [ἔχθος]. **1.** *a*) *lijd.*: gehaat, verfoeilijk. — *b*) *bedr.*: hatend, vijandig, vijandelijk. — **2.** *ὁ. ἐ.,* vijand; *οἱ -οί,* *dikw.*: tegenpartij; *ἡ -ά,* vijandin; *ἡ -ὰ* [*χώρα*], vijandelijk land.

ἔχθω, haten.

ἔχιδνα, *ἡ,* adder. — **ἐχιδναῖος,** 3, van adders.

Ἐχινάδες, *ων, αἱ,* Echinaden, *latere naam der Ἐχῖναι.* — **Ἐχῖναι,** *ῶν, αἱ,* *eilandjes op de zuidkust v. Akarnanië.*

Ἐχῖνος, *ὁ,* *stad in Thessalië.*

ἔχμα, *τό,* *gew. mrv.* [ἔχω]. **1.** wat tegenhoudt, hindernis. — **2.** wat steunt: onderlaag, stut, schoor.

ἐχόντως, *bw.* [*ἔχων, part. v. ἔχω*], *bijna alleen in νοῦν ἐ.,* op verstandige wijze.

ἔχρανα, *ao. v. χραίνω.*

ἔχραον, *z. χραύω.*

ἐχρᾶτο, ἐχρέοντο, ἐχρέωντο, *z.* 3. *χράω.*

ἐχρῆν, *z. χρή,* II.

ἐχύθην, ἐχύμην, *z. χέω.*

ἐχυρός, 3 [*ἔχω*; *eig.*: houdbaar], goed versterkt, in veiligheid.

ἔχω, *impf. εἶχον, f. ἕξω en σχήσω,* 2e *ao. ἔσχον* (*conj. σχῶ, opt. σχοίην en -σχοιμι, imper. σχές* (*naar de vervoeg. op μι*), *inf. σχεῖν, part. σχών*), *pf. ἔσχηκα.* — *med.* (*soms lijd. beteek.*) *impf. εἰχόμην, f. ἕξομαι en σχήσομαι,* 2e *ao. ἐσχόμην* (*imper. σχοῦ, inf. σχέσθαι*), *pf. ἔσχημαι.* — *pass. f. σχεθήσομαι, ao. ἐσχέθην, pf. ἔσχημαι.* — **A. V.** *iter. impf. ἔχεσκον*; 2e *ao. ἔσχεθον*; *ion. pf. -όκωχα, -όχωκα*; *med.,* 2e *ao. imper. -σχέο.*

A. *overg.* **I.** houden. — **1.** *alg.*: *a*) houden, dragen: *ἐ. τι χερσί*; *ἀσπίδα πρόσθ' ἔσχετο,* vóór zich (*med.*); *v. kleederen*: aanhebben. — *b*) *overdr.*: α) dragen: *αἰτίαν τινός ἐ.,* van iets beschuldigd worden. — β) verdragen, dulden. — **2.** *a*) α) vasthouden: *χειρὸς* (*partit. gen.*: bij de hand) *ἐ. τινά*; *πέτρης ἔχετο,* H., hield zich (*med.*) vast aan de rots; gevangen houden. — β) *overdr.*: *αὐτοὺς εὐεργεσίαι εἶχον,* ontvangen gunstbewijzen hielden hen verplicht; ° *ἀγαθῶν ἔχεο,* houd het met -, sluit u aan bij de goeden; *ἔργου ἔχεσθαι,* een werk aanvatten (*z. ook* 7, b); *σωτηρίας ἔχομαι,* bedacht zijn op, streven naar. — *b*) *med.-pass.*: α) *v. plaats*: samenhangen met, aangrenzen: *Πρόξενος ἐχόμενος,* er naast staand; *οἱ ἐχόμενοι,* de naburen. — β) *overdr.*: onmiddellijk volgen op (*v. tijd*): *ἡ ἐχομένη* [*ἡμέρα*]; in verband staan met: *ἃ τέχνης* (met een kunst) *ἔχεται*; *σέο ἕξεται,* H., het zal van u afhangen; *τὰ τῶν ὀνειράτων ἐχόμενα,* wat met de ... samenhangt, *omschrijving voor τὰ ὀνείρατα.* — **3.** bijeenhouden, omgeven: *σάρκας καὶ ὀστέα ἶνες* (spieren) *ἔχουσιν,* H. — **4.** *a*) in een toestand houden: *κατ' οἴκους ἑωυτοὺς ἔχουσι,* HDT., blijven thuis; *ἔχεο* (*med.*) *κρατερῶς,* H., houd krachtig stand; *omschrijvend tot aanduiding v. een blijvenden toestand*: ° *τινα ἀτιμάσας ἐ.* — *b*) *overdr.*: onder zijn hoede hebben, besturen, verzorgen: *γυναῖκες οἶκον ἔχουσιν,* H.; *ἀλόχους καὶ τέκνα ἐ.,* H., beschermen. — **5.** in een bepaalde richting houden: *a*) *ἵππους ἐ.,* mennen; *νῆα ἐ.,* H., sturen. — *b*) *overdr.*: *πρός τινα τὸν νοῦν ἐ.,* zijn aandacht vestigen op. — **6.** *a*) tegenhouden, stuiten: *ἐ. ἵππους*; ° *σθένος τινὸς ἔσχε,* hij brak; *οἱ ἔσχετο φωνή,* H., zijn stem stokte. — *b*) *overdr.*: *ἔσχ' ὀδύνας,* H., stilde zijn pijnen. — **7.** *a*) verre houden: *ἐ. τινὰ νεῶν,* H., van de schepen. — *b*) *overdr.*: iem. van iets afhouden, beletten, doen ophouden: *ἔσχε αὐτοὺς μὴ ποιῆσαι ταῦτα,* hield hen daarvan af; ° *ἐ. τινὰ γόων,* een eind maken aan iem.s klagen; *ἔχεσθαι ἔργου,* zich onthouden van een werk (*z. ook* 2, a, β); *ἔχομαι,* zich inhouden, ophouden.

II. hebben, in zijn bezit -, in zijn macht hebben. — **1.** *a*) bezitten: *πολλὰ χρήματα ἐ.*; *ὁ ἔχων,* de gegoede, de rijke; 2e *ao. soms inchoat.*: ik nam in bezit, - kreeg. — *b*) *overdr.*: *πλέον ἐ.,* in het voordeel zijn; *μεῖον ἐ.,* aan het kortste eind trekken. — **2.** bezet houden, bewonen; 2e *ao. soms inchoat. beteek.*: ik bezette. — **3.** *a*) in zijn macht -, te zijner beschikking -, onder zich -, bij zich *als gast enz.* hebben: *τὸ δεξιὸν κέρας ἐ.,* aanvoeren; ° *ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις,* hebt gehuwd en hebt nu als vrouw. — *b*) *overdr. v. toestanden, aandoeningen enz.*: zich meester gemaakt -, bevangen hebben, geboeid houden: ° *ὕπνος -ει τινά*; ° *θαῦμα* (verwondering) *μ' ἔχει* (*vgl.* ° *ἔσχον θαῦμα = ἐθαύμασα*); *pass.*: *ἐν ἀνάγκῃ -ομαι,* door nood geprangd zijn.

III. 1. in zich hebben, bevatten, inhouden: *ἡ χώρα ἅπαντα ἀγαθὰ εἶχεν.* — **2.** *overdr.*: *a*) in zijn geest houden, - hebben, weten, verstaan, kennen; *νῷ ἐ.,* zich herinneren; *ἰατρικὴν ἐ.,* kennen; *τὴν διαβολὴν ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔσχετε* (*ao. met inchoat. beteek.*), dien laster hebt gij jaren lang in u opgenomen. — *b*) de macht hebben tot, in staat zijn, de

gelegenheid hebben, kunnen : πολλὰ λέγειν ἔ. ; *soms* : moeten. — *c*) hebben, houden, *v. alle toestanden v. lichaam en geest, vaak ter omschrijving v. een verbaal begrip* : ἡσυχίαν ἔ. = ἡσυχάζω ; °βλάβην ἔ. = ἐβλάφθην. — *d*) de oorzaak in zich dragen, veroorzaken, meebrengen : κινδύνους πόλει ἔχειν ; ἔλεον ἔ., medelijden verwekken.

B. *onoverg.* **1.** zich op een bepaalde wijze houden, zich in een toestand bevinden, zijn : ἔξω ὡς λίθος, H., onwrikbaar als ... ; °σχὲς οὕπερ εἶ, blijf staan waar gij zijt, *d. i.* geen woord meer ; °ἔχ' ἥσυχος, houd u kalm ; ἔ. ἀμφί τι, met iets bezig zijn ; *zeer dikw. met bw. en bijwoordelijke uitdrukkingen* : εὖ ἔ., καλῶς ἔ., zich goed bevinden, goed (passend, behoorlijk, juist *enz.*) zijn ; εὖ σώματος (*een soort partit. gen.*) ἔ., gezond van lichaam zijn ; ὡς ποδῶν εἶχε, zoo snel hij kon ; εὖ -, καλῶς ἔχει (*onpers.*), goed zoo ; εὖ ἔ. τινι, goed gezind zijn jegens ; οὕτως ἔχει (*onpers.*), zoo staan de zaken ; ὡς -, ὥσπερ εἶχε, zooals hij was, dadelijk. — **2.** *a*) standhouden, aanhouden, weerstand bieden: οὐδέ οἱ ἔσχεν ὀστέον, H. ; ἔχε, halt, stil, luister, welaan. — *b*) *overdr.* : aanhouden, blijven bestaan : λόγος (gerucht) ἔχει. — **3.** [ἑαυτόν, ἵππον, ναῦν *enz.*] (*vgl.* A, I, 5) : *a*) ergens op aanhouden, zich uitstrekken naar : σχεῖν (varen) πρὸς Σαλαμῖνα ; ὁδοὶ ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἔχουσαι, die naar ... gaan ; τὰ πρὸς Ἀραβίαν ἔχοντα, het deel dat zich naar... uitstrekt. — *b*) *overdr.* : betreffen, doelen op : χρησμὸς -ει ἐς Πέρσας, HDT. ; ἐντολαὶ ἐς τὴν ταφὴν ἔχουσαι, HDT., bevelen betreffende zijn begrafenis.

ἔψηλα, *ao. v.* ψάλλω.

ἕψημα, τό [ἕψω], wat gekookt kan worden. — **ἑψητός,** 3 [*verbaaladj. v.* ἕψω], gekookt.

ἐψιάομαι, schertsen, zich vermaken.

ἕψομαι, *z.* ἕπομαι *en* ἕπω.

1.**ἕψω,** ἑψήσω, *enz.*, iets koken.

2.**-έψω,** *f. v.* -έπω.

ἔω, *ion. pr. conj. v.* εἰμί.

ἕω, *gen. en acc. v.* 1. ἕως.

ἐῶ, ἐῷ, *v.* ἐάω.

ἑῷ, *dat. enk. v.* ἑός.

ἐῴην, *opt. v.* ἐάω.

ἔωθα, ἐώθεα, *ion.*, *z.* *ἔθω.

ἕωθεν, *bw.* [1. ἕως, -θεν ; *eig.* : van den ochtend af], 's morgens vroeg.

ἑωθινός, 3 [1. ἕως], in -, van den ochtend, ochtend- ; ἐξ -οῦ (*zelfst. g.*), van den vroegen morgen af.

-έωκα, *pf. v.* -ωθέω.

ἐῴκειν, *plqpf. v.* 1. * εἴκω.

ἑωλοκρασία, ἡ [ἕωλα κραθέντα]. **1.** bijeengegoten verschaalde kliekjes. — **2.** *overdr.* : ἑ. τῆς πονηρίας, DEM., de verschaalde droesem van ...

ἕωλος, 2 [1. ἕως ; *eig.* : die tot den ochtend is blijven staan]. **1.** van den vorigen dag. — **2.** *meton.* : verschaald, oudbakken. — **3.** *overdr.* : zouteloos (*v. een verhaal*).

ἐώλπει, H., *z.* ἔλπω.

ἕωμαι, *pf. ind. med.-pass. v.* ἵημι.

ἕωμεν, ἑῶμεν, 2e *ao. conj. v* *ἄω.

ἐών, *ion. part. pr. v.* εἰμί.

ἐωνήθην, ἐώνημαι, ἐωνησάμην, *z.* ὠνέομαι.

ἐῳνοχόει, *impf. v.* οἰνοχοέω.

ἑῷος, 3 [1. ἕως]. **1.** van -, in den ochtend. — **2.** *meton.* : *a*) van -, in het oosten, oostelijk. — *b*) *zelfst. g.* : ἡ ἑῴα [γῆ], τὰ ἑῷα, het Oosten.

ἐώρα, ἡ = αἰώρα.

ἑώρακα, *pf. v.* ὁράω.

ἐώργειν, 2e *plqpf. v.* ἔρδω.

ἐωρέω = αἰωρέω.

ἑώρων, *impf. v.* ὁράω.

1.**ἕως,** *gen.* ἕω, ἡ (*dat.* ἕῳ, *acc.* ἕω) [*vw. Lat.*, aurōra, *Ned.* oosten). **I. 1.** morgenrood. — **2.** *meton.* : *a*) de tijd van het morgenrood : ochtend. — *b*) de plaats van het morgenrood : Oosten. — **3.** *synekd.* : dag. — **II.** *verpers.* : Eoos, *godin v. h. morgenrood.*

2.**ἕως. I.** *vgw.* **1.** *v. tijd* : *a*) zoolang als ; *dikw. met correlatief* : ἕως ... τέως ; ἕως ... τόφρα. — *b*) totdat. — **2.** opdat. — **II.** (H.) *bw.* = τέως, een tijdlang.— **III.** *vrz.* **1.** *v. tijd* : *a*) *met gen.* : tot : ἕως ἑσπέρας ; ἕως οὗ, totdat. — *b*) *met vgw. of bw. v. tijd* : ἕως ὅτε, ἕως σήμερον. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. plaats*: tot : *α*) *met gen.* : † ἕως οὐρανοῦ. — *β*) *met bw.*: † ἕως ἔσω, tot binnen.— *b*) *v. hoeveelheid en graad* : ἕως τούτου, tot dat punt, zoover.

ἔωσα, ἐώσθην, ἔωσμαι, *z.* ὠθέω.

ἕωσ-περ, *vgw.* = ἕως περ. **1.** juist zoolang als. — **2.** juist totdat.

ἑωσφόρος, ὁ [1. ἕως φέρων, den dageraad brengend], morgenster.

ἑωυτοῦ *enz.*, *ion.* = ἑαυτοῦ *enz.*

Z

ζ *als cijfer* : ζ' = 7.

ζα-, *aiol.* = δια-. **1.** door ... heen. — **2.** *overdr.* : door en door, zeer.

ζάβαις, *aiol.* = διαβάς, *v.* διαβαίνω.

ζάδηλος, 2 [ζα-, *wschl.* δηλέομαι], gescheurd.

ζαής, 2 (*acc.* H. ζαῆν) [ζα-, ἄημι], hevig waaiend, stormachtig.

ζάθεος, 3 *en* 2 [ζα-, θεός], zeer goddelijk, hoogheilig.

ζάκοτος, 2 [ζα-, κότος], fel wrokkend.

ζα-κρυόεις, όεσσα, όεν, waarlijk huiveringwekkend.

Ζάκυνθος, ἡ, *soms* ὁ, *eiland in de Ionische Zee, wschl. h. huidige Zante.*

† **Ζακχαῖος**, ὁ [*Hebr. w.*], Zacheus, *oppertollenaar te Jericho.*

ζα-λείπω, *aiol.* = διαλείπω.

ζάλη, ἡ, storm.

ζαμενής, 2 [ζα-, μένος]. **1.** onstuimig, geweldig. — **2.** vijandig.

Ζαπάτας, ου, ὁ [*Syrisch w.*, = de Wolf], *linker bijrivier v. d. Tigris, nu* : *Groote Zab.*

ζαπληθής, 2 [ζα-, πλῆθος], geheel vol, zeer dicht.

ζάπλουτος, 2 [ζα-, πλοῦτος], zeer rijk.

ζατεύω, *dor.* = ζητέω.

ζατρεφής, 2 [ζα-, τρέφω], doorvoed, vet.

ζαφλεγής, 2 [ζα-, φλέγω], vol vurige kracht.

ζα-φοιτάω, *aiol.* = διαφοιτάω.

† **Ζαχαρίας**, ου, ὁ [*Hebr. w.*], *vader v. Johannes d. Dooper.*

ζαχρειής, 2, *en* **-χρηής**, 2 [ζα-, χραύω], onstuimig.

ζάχρυσος, 3 [ζα-, χρυσός], rijk aan goud.

ζάω, *f.* ζήσω (*contractie v.* αε *tot* η ; *imper.* ζῆ, ζῆθι ; *ao. en pf. worden gew. vervangen door die v.* βιόω), *en* **ζώω** (*alleen pr. en impf.*). — **1.** *a*) leven, (nog) in leven zijn. — *b*) zijn leven doorbrengen : αἰσχρῶς ζ. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. zaken* : onverzwakt -, geldig zijn. — *b*) in de herinnering voortleven.

ζειά, ἡ (*gew. mrv.*), spelt. — **ζείδωρος**, 2 [ζειά, δῶρον], speltgevend, vruchtbaar.

ζειρά, ἡ, wijd overkleed *v. barbaren.*

Ζέλεια, ἡ, *stadje in Troas.* — **Ζελείτης**, ου, *m. bvn.*, uit Zeleia.

ζέσσεν, H., *ao. v.* ζέω.

ζευγηλατέω, een span ploegdieren voortdrijven, ploegen. — **ζευγηλάτης**, ου, ὁ [ζεῦγος ἐλαύνω], drijver van een span ploegdieren, ploeger.

ζεύγλη, ἡ [ζεύγνυμι]. **1.** *onderdeel v. een juk, wschl.* jukkussen. — **2.** *synekd.* : juk.

ζεῦγμα, τό [*id.*]. **1.** hetgeen verbindt : schipbrug, versperring van een haven *door een kordon schepen.* — **2.** *overdr.* : ° -ατα (boeien) ἀνάγκης.

ζεύγνυμι, ζεύξω, ἔζευξα ; *pass.* ἐζεύχθην, *2e ao.* ἐζύγην, ἔζευγμαι [*vw. Lat.* iungĕre, iugum, *Ned.* juk]. — **I. 1.** *a*) vastbinden : ζ. ἀσκοὺς δεσμοῖς, zakken met touwen. — *b*) *inz.* : aan het juk vastbinden, inspannen : ζ. ἵππους, H. ; ζεύγνυντο ἵππους, H., hun (*med.*) paarden ; *ook v. d. wagen* : ° ζεύγνυσθε τέθριππα, uw (*med.*) vierspannen. — **2.** *overdr.* : *a*) dwingen, onderwerpen, verplichten : ° ὁρκίοισι ζυγείς, bij eede gebonden. — *b*) door het huwelijk verbinden, huwen (*gew. med. v. d. echtgenoot*) : ἄκοιτιν ζεύξασθαι, een echtgenoote aan zich (*med.*) verbinden. — **II. 1.** *a*) vereenigen, samenvoegen : σανίδες ἐζευγμέναι, gesloten deurvleugels. — *b*) *inz.* : twee oevers verbinden, overbruggen : ζ. ποταμόν. — **2.** door aaneenvoegen tot stand brengen : γέφυραν ζ., een schipbrug bouwen.

ζευγνύω (*alleen pr. en impf.*) = ζεύγνυμι.

ζεῦγος, τό [ζεύγνυμι]. **1.** span trek- *of* ploegdieren. — **2.** *synekd.* : wagen, tweespan ; *ook* : vierspan. — **3.** *alg.* : paar (*pers. of zaken*).

ζευκτός, 3 [*verbaaladj. v.* ζεύγνυμι], verbonden.

Ζεύξιππος, ὁ [ζεύγνυμι ἵππους ; *eig.* : die paarden inspant], *wschl. de volle naam v. Zeuxis* (*z. h. volg.*). — **Ζεῦξις**, ιδος, ὁ, *beroemd schilder uit Herakleia, omstr. 425 v. C.*

ζεῦξις, εως, ἡ [ζεύγνυμι]. **1.** het inspannen. — **2.** het overbruggen.

Ζεύς, *gen.* Διός, ὁ (*voc.* Ζεῦ, *dat.* Διΐ, *acc.* Δία. — **A. V.** *gen.* Ζηνός, *dor.* Ζανός, *dat.* Ζηνί, *acc.* Ζῆν *en* Ζῆνα) [*idg.* djeus (hemel, heldere dag), *waaruit ook Lat.* diēs]. — **1.** *zoon v. Kronos en Rhea, de hoogste god der Grieken.* — **2.** *oneig.* : *a*) *naam v. Hades, d. god der onderwereld* : Ζ. καταχθόνιος. — *b*) *Gr. naam v. vreemde goden, die met d. Gr. Zeus eenige overeenkomst hadden, b. v. van*

d. Perzischen Ahuramazda, v. d. Egyptischen Ammon, v. een Skuthischen god.

ζεφυρίη, ἡ [*ion. vr. v.* ζεφύριος, *zelfst. g., t. w.* πνοή], westenwind. — **ζεφύριος,** 2 *en* 3, van den westenwind. — **ζέφυρος,** ὁ [⟶ *Lat.* zephyrus ⟶ *Ned.* zefier]. **1.** westenwind. – **2.** *verpers.*, Zephuros, *een windgod.*

ζέω, ζέσω, ἔζεσα (H. ζέσσε). — **1.** koken, zieden. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. de zee* : bruisen, koken, zieden. — *b*) *v. hartstochten* : koken. — *c*) overloopen van : ζ. σκωλήκων, wemelen van wormen.

ζῆ, ζῆθι, *imper. v.* ζάω.

Ζῆθος, ὁ, *zoon v. Zeus, die met zijn broeder Amphioon Thebe bouwde.*

ζηλήμων, 2 [ζῆλος], afgunstig.

ζῆλος, ὁ [⟶ *Lat.* zēlus (jaloerschheid) ⟶ *Ned.* jaloersch]. **I. 1.** *a*) ijver, het ijverig nastreven : ° ζ. τῶν ξυναίμων (*obj. gen.*), ijver voor mijn bloedverwanten. — *b*) bewondering. — **2.** *in slechten zin* : ijverzucht, afgunst. — **II.** *meton.* : voorwerp van bewondering, - afgunst : benijdenswaardig geluk, roem, glans.

ζηλοτυπέω, afgunstig zijn, benijden : ζ. τινά. — **ζηλοτυπία,** ἡ, afgunst. — **ζηλότυπος,** 2 [ζῆλος, τύπτω ; *eig.* : met afgunst geslagen], afgunstig.

ζηλόω [ζῆλος]. **1.** ijverig nastreven, - navolgen, trachten te evenaren. — **2.** *met acc. v. d. pers.* : *a*) bewonderen, gelukkig prijzen. — *b*) *in slechten zin* : afgunstig zijn, benijden. — **ζήλωμα,** τό, het benijdenswaardige, geluk. — **ζήλωσις,** εως, ἡ, het nastreven, het navolgen. — **ζηλωτής,** οῦ, ὁ. **1.** die nastreeft, ijveraar, aanhanger, bewonderaar. — **2.** † *bijv. g.* : naijverig. — **ζηλωτός,** 3 *en* 2 [*verbaaladj.*]. **1.** benijdenswaardig, bewonderd, gelukkig te prijzen. — **2.** benijd.

ζημία, ἡ. **1.** verlies, schade, nadeel : -αν λαβεῖν, lijden. — **2.** *inz.* : *a*) geldboete. — *b*) *alg.* : straf : ἐπὶ τούτοις ἔστι θάνατος ἡ ζ., daarop staat de dood.

ζημιόω (*med. f. vaak met lijd. zin*) [ζημία]. **1.** benadeelen : ζ. τὴν πόλιν. — **2.** *inz.* : *a*) met een geldboete straffen : ζ. τινὰ μναῖς τρισίν. — *b*) *alg.* : straffen : ζ. τινὰ θανάτῳ. — **ζημίωμα,** τό, straf.

ζῆν, *inf. pr. v.* ζάω.

Ζήν *enz., z.* Ζεύς.

ζητέω. 1. zoeken, opzoeken : ἐζητοῦν τοὺς ἄρχοντας, *nl. om met hen te spreken.* — **2.** zoeken te weten : *a*) onderzoeken, een *wetenschappelijk, gerechtelijk enz.* onderzoek doen naar. — *b*) vragen. — **3.** zoeken te verkrijgen, streven naar, verlangen : ° ζ. ἀμήχανα, iets onmogelijks ; ἐζήτουν σῴζεσθαι, trachtten zich te redden.

ζήτημα, τό [ζητέω]. **1.** het gezochte. — **2.** het onderzochte, vraagstuk. — **ζήτησις,** εως, ἡ [*id.*]. **1.** het zoeken, het opzoeken. — **2.** onderzoek : *a*) huiszoeking *en dgl.* : ζ. τῶν νεῶν, het doorzoeken der schepen. — *b*) wetenschappelijk onderzoek, bespreking. — **ζητητής,** οῦ, ὁ [*id.*], onderzoeker ; *inz.* : rechter van instructie *te Athene.* — **ζητητικός,** 3 [ζητητής], tot onderzoeken geneigd. — **ζητητός,** 3 [*verbaaladj. v.* ζητέω], waard gezocht te worden.

ζόη, *ion. en* °, = ζωή.

ζοφερός, 3, duister, donker. — **ζόφος,** ὁ. **1.** duisternis. — **2.** *meton.* : de plaats der duisternis : *a*) westen. — *b*) onderwereld.

ζύγιος, 3 [ζυγόν], aan het juk gespannen : ἵπποι -οι, jukpaarden (*tgst.* ἵπποι σειραῖοι). — **ζυγόδεσμον,** τό [ζυγοῦ δεσμός], jukriem, *waarmee h. juk aan d. dissel vastgemaakt werd.*

ζυγόν, τό, *en* (*zld.* ; *alleen enk.*) **ζυγός,** ὁ [*vw.* ζεύγνυμι, *Lat.* iugum, *Ned.* juk], wat twee voorwerpen met elkaar verbindt. — **1.** *a*) juk voor twee trekdieren. — *b*) *overdr.* : juk der slavernij *enz.* — **2.** (*gew. mrv.*) dekbalk, roeibank. — **3.** brug -, kam *v. een citer.* — **4.** *a*) juk *v een weegschaal.* — *b*) *synekd.* : weegschaal.

ζυγόω [ζυγόν], van een dwarsstuk voorzien. — **ζυγωτός,** 3 [*verbaaladj.*], bespannen.

ζύμη, ἡ. **1.** zuurdeeg. — **2.** † *overdr.* : bederf, huichelarij, valsche leer. — **ζυμίτης,** ου, *m. bvn.*, gezuurd. — **ζυμόω,** met zuurdeeg vermengen, doorzuren.

ζωάγρια, ων, τά [ζωοῦ ἄγρα], loon voor het levend gevangennemen (*en h. niet dooden*), reddingsloon.

ζωγραφέω. 1. naar het leven -, naar de natuur schilderen. — **2.** *alg.* : schilderen. — **ζωγραφία,** ἡ, schilderij. — **ζωγράφος,** ὁ [ζῷον γράφων ; *eig.* : die naar het leven schildert], schilder.

1.**ζωγρέω** [ζωὸν ἀγρέω], levend gevangennemen *en niet dooden.*

2.**ζωγρέω** [ζωή, *missch.* ἐγείρω], weer levend maken.

ζῴδιον, τό [*verklw. v.* ζῷον], *kleine, geschilderde of gesneden* afbeelding *v. levende wezens en ook v. levenlooze voorwerpen.*

ζωή, *ion.* **ζοή,** ἡ [ζάω]. **1.** *a*) *h. lichame-*

lijk leven. — *b*) † *h. eeuwige* leven. — **2.** *meton.* : *a*) levenswijze : ζοὴν (*inwendig voorw.*) ἔζωον τὴν αὐτήν, HDT., leefden op dezelfde wijze. — *b*) levensonderhoud ; *alg.* : vermogen.

ζῶμα, τό [ζώννυμι]. **1.** schort, lendenschort, pantserschort. — **2.** = ζώνη, gordel.

ζωμός, ὁ, saus, soep, brij.

ζώνη, ἡ [ζώννυμι ; —> *Ned.* zone]. **1.** gordel, *vrl v. vrouwen.* — **2.** *meton.* : plaats waar de gordel gedragen wordt, heup.

ζώννυμι, ζώσω, ἔζωσα ; *pass. pf.* ἔζωμαι (H. *iter. impf.* ζωννύσκετο), omgorden : ζώσατο ζώνην, gordde zich (*med.*) ... aan.

ζῳογονέω [ζῳογόνος, levend voortbrengend]. **1.** een levend wezen voortbrengen. — **2.** † in het leven houden.

ζῷον *en* **ζῶον** [ζῳός, ζωός ; —> *Ned.* zoölogie]. **1.** levend wezen, *inz.* : dier. — **2.** *overdr.* : *a*) nagebootst levend wezen, beeld -, schilderij *v. een mensch of een dier.* — *b*) *alg.* : afbeelding, figuur. — *c*) teeken van den dierenriem. — **ζῳός** *en* **ζωός,** 3 [ζάω], levend.

ζώπυρον, τό [ζωὸν πῦρ]. **1.** gloeiende asch, *die weer tot een vuur kan aangeblazen worden.* — **2.** *overdr.* : overblijfsel, vonk, *waaruit nieuw leven kan ontstaan.*

Ζωροάστρης, ου, ὁ [*Perzisch w.*], Zarathustra, *stichter v. d. Perzischen godsdienst, omstr. 800 v. C.*

ζωρός, 2, sterk, zuiver, onvermengd : ζ. οἶνος, H.

ζώς (*alleen nom. en acc.* ζών) = ζωός.

ζωστήρ, ῆρος, ὁ [ζώννυμι], gordel, *gew.* degenriem. — **Ζωστήρ,** ῆρος, ὁ, *voorgebergte in Attika.*

ζῶστρον, τό [ζώννυμι], gordel.

ζώω, *z.* ζάω.

H

η *als cijfer* : η' = 8.

ἤ, *vgw.* [ἠέ], *en* ἠέ [ἦ-Ϝε (1. ἦ, waarlijk ; Ϝε, *vw. Lat.* -ve)].

I. *disjunctief* : of. — **1.** *a*) of (*beantwoordt zoowel aan Lat.* aut, *als aan* vel, sive, -ve) : ἐγὼ ἢ ἄλλος. — *b*) *herhaald* : ἢ... ἤ..., ἠὲ... ἠέ..., ἤτοι... ἤ..., hetzij... hetzij. — **2.** *in vragende zinnen* : of. — *a*) *zld. in eenledige indirecte vragen,* = εἰ. — *b*) *in h. 2e lid v. directe en indirecte tweeledige vragen* : πότερον... ἤ..., εἰ... ἤ..., utrum... an... ; *ep. ook in h. 1e lid* : ἢ ... ἤ... ; ἠὲ ... ἠέ ... ; ἠὲ... ἤ... ; ἢ... ἠέ...

II. *vergelijkend, na comparatieven en comparatieve begrippen* : dan : μᾶλλον ἤ ; ἕτερος ἤ ; βούλομαι (liever willen) ἤ ; πρὶν ἤ.

1.**ἦ,** *bw., gew. in h. begin v. een zinsnede.* — **1.** *bevestigend* : *a*) inderdaad, waarlijk, gewis. — *b*) *dikw. met versterkende partikels* : ἦ μήν, ἦ δή, ἦ μάλα, ja zeker ; ἦ μάλα δή, vast en zeker. — *c*) *met verzwakkende partikels* : ἦ που, ἦ τε, ἦ νυ, zeker wel. — **2.** *vragend* : *a*) (*geeft op zichzelf niet te kennen, of men een bevestigend dan wel een ontkennend antwoord verwacht*) : dan ?, wel ?, soms ? ; *dikw. niet te vertalen in h. Ned.* — *b*) *dikw. met andere partikels* : ἦ οὐκ ; = *Lat.* nonne ; ἦ που ;, soms ? (*z. ook* 1, c) ; ἦ γάρ ;, niet waar ? ; ἦ καί *geeft te kennen, dat de vrager een bizonder belang in de zaak stelt* : waarlijk ?, werkelijk ? : ἦ καὶ δίδως πάντα ταῦτά μοι ;

2.**ἦ** = ἦν, *1 enk. impf. v.* εἰμί.

3.**ἦ,** *3 enk. impf. v.* ἠμί.

ᾖ, *3 enk. pr. conj. v.* εἰμί.

ἡ, *nom. vr. v. h. lidw.* ὁ.

1.**ἥ,** *nom. vr. v. aanwijzend vnw.* ὅς (*z.* 1. ὅς).

2.**ἥ,** *id. v. betr. vnw.* ὅς (*z.* 2. ὅς).

3.**ἥ,** *id. v. bezitt. vnw.* ὅς (*z.* 3. ὅς).

1.**ᾗ,** *dat. vr. v. aanwijzend vnw.* ὅς (*z.* 1. ὅς).

2.**ᾗ. 1.** *dat. vr. v. betr. vnw.* ὅς (*z.* 2. ὅς, A). — **2.** *bw.* (*z. ibid.*, B, II).

3.**ᾗ,** *dat. vr. v. bezitt. vnw.* ὅς (*z.* 3. ὅς).

4.**ᾗ,** *3 enk. 2e ao. conj. v.* ἵημι.

ἦα, H., *1 enk. impf. v.* εἰμί.

1.**ᾖα** [3. ᾔϊα], *ion., 1 enk. impf. v.* εἶμι.

2.**ᾖα,** ᾐων, τά [1. ᾔϊα] = 1. ᾔϊα.

ἧαται, ἧατο, *z.* ἧμαι.

ἠβαιός, 3 [ἠ- = ? ; βαιός], weinig, gering.

ἡβάσκω (*alleen pr.*). **1.** volwassen worden. — **2.** *meton.* : sterk worden. — **ἡβάω** [ἥβη]. **1.** volwassen -, een jonge man zijn. — **2.** *meton.* : *a*) in de kracht der jeugd zijn ; *overdr. v. een wonde* : versch zijn. — *b*) jeugdig vroolijk zijn, van zijn jeugd genieten.

ἥβη, ἡ. **I. 1.** *a*) volwassen leeftijd, jeugd ; *zld. alg.* : leeftijd. — *b*) *in wettelijken zin* : het begin van den dienstplichti-

gen leeftijd : τὰ δέκα [ἔτη] ἀφ' ἥβης, de tien jongste lichtingen. — **2.** *meton.*: *a)* jeugdige kracht, - schoonheid. — *b) meton., concr., coll.*: de jonge manschap. — **II.** *verpers.* Ἥβη, Hebe, *godin der jeugd.*

ἡβηδόν, *bw.* [ἥβη, -δόν], op weerbaren leeftijd.

ἡβός, 3, jong.

ἠβουλόμην, -λήθην, *z.* βούλομαι.

ἠγάασθε, *2 mrv. impf. v.* ἀγάομαι.

ἤγαγον, *2e ao. v.* ἄγω.

ἠγάθεος, 3 [ἀγα-, θεός], zeer goddelijk, hoogheilig.

ἠγάσσατο, *ao. v.* ἄγαμαι.

ἠγγέλην, ἠγγέλθην, ἤγγελμαι, *z.* ἀγγέλλω.

ἦγε, *nom. vr. v.* ὅγε *en v.* ὅσγε.

ἤγειρα, *ao. v.* ἀγείρω *en v.* ἐγείρω.

ἡγεμονεύω [ἡγεμών]. **1.** iem. (τινί) voorgaan, gids zijn. — **2.** *overdr.*: *a)* aanvoeren, aan het hoofd staan, de leiding hebben : ἡ. τῆς σκέψεως, het dispuut leiden. — *b) inz.* : † landvoogd zijn : ἡ. τῆς Συρίας.

ἡγεμονία, ἡ [ἡγεμών ; ⟶ *Ned.* hegemonie]. **1.** *a)* het voorgaan, het gids zijn, leiding : ἡ. τῆς πορείας. — *b) inz.* : de eerste plaats in de marschkolom. — **2.** *overdr.* : het aanvoeren, commando, leiding : ἡ. τῶν νεῶν, der vloot.— *inz.*: *a)* hegemonie : ἡ ἡ. τῆς Ἑλλάδος. — *b)* bestuur, heerschappij, regeering : † ἡ. Τιβερίου Καίσαρος ; *meton., concr.*: † keizerlijke stadhouder.

ἡγεμονικός, 3 [ἡγεμών], geschikt om te leiden. — **ἡγεμόσυνα,** ων, τά [*t. w.* ἱερά], dankoffer *aan Herakles* voor de gelukkige leiding.

ἡγεμών, όνος, ὁ, ἡ [ἡγέομαι]. **I. 1.** *a)* die voorgaat, gids : ἡ. τῆς ὁδοῦ ; Ἡρακλῆς ἡ., gids -, beschermer der reizigers. — *b) inz.* : ° wagenmenner. — **II.** *overdr.* **1.** die met iets begint, die den stoot geeft aan : ἡ. τῆς εἰρήνης. — **2.** *a)* leider, gids, aanvoerder : ° ἡ. γῆς, vorst ; -όνες τῶν συμμοριῶν, voorzitters der symmorieën ; ἡ τῶν μελιττῶν ἡ., de koningin der bijen ; † keizerlijke stadhouder. — *b) inz. in h. krijgswezen* : veldheer, opper-, onderbevelhebber ; *alg.* : officier.

ἡγέομαι [ἄγω].

A. I. 1. iem. (τινι) voorgaan, vooropgaan, den weg wijzen. — **2.** *inz.* : de voorhoede vormen : οἱ ἡγούμενοι, τὸ ἡγούμενον, voorhoede. — **II.** *overdr.* **1.** met iets voorgaan, leiden : ἀοιδὸς ἡμῖν ἡγείσθω ὀρχηθμοῖο, H., ga ons *op de lier* voor tot den dans. — **2.** *a)* aan het hoofd staan van, het bevel voeren over (*gew. met gen.*), een leidende positie bekleeden : ἡ. τῆς πόλεως, het bewind in handen hebben ; † ὁ ἡγούμενος (keizerlijke stadhouder) τῆς Γαλατίας. — *b) inz. in h. krijgswezen* : het commando hebben, aanvoeren.

B. *na* H. : gelooven, meenen (*pf.* ἥγημαι *soms met beteek. v. h. pr.*) (*vgl. de beteekenissen v. Lat.* dūcĕre) : θεοὺς ἡ., aan het bestaan van goden gelooven ; *met 2 acc.* : voor iets houden : αἰσχρὸν ἡ. τι ; ἡ. τινα περὶ πολλοῦ, περὶ πλείστου, iem. hoog -, - zeer hoog schatten.

ἠγερέθομαι, H. (*slechts enkele vormen v. pr. en impf.*) [ἀγείρω], zich verzamelen.

ἤγερθεν, ἠγέρθην, *z.* ἀγείρω.

ἤγηλα, *ao. v.* ἀγάλλω.

ἡγηλάζω [ἡγέομαι], leiden ; *fig.* : κακὸν μόρον ἡ., H., een ongelukkig lot met zich sleepen.

ἠγησάμην, ἠγάσθην, *z.* ἄγαμαι.

ἡγητήρ, ῆρος, **ἡγητής,** οῦ, *en* **ἡγήτωρ,** -ορος, ὁ [ἡγέομαι] = ἡγεμών.

ἦγμαι, *pf. pass. v.* ἄγω.

ἦγξα, *ao. v.* ἄγχω.

ἤγρετο, *z.* ἀγείρω.

ἠγρόμην, *z.* ἐγείρω.

ἠ-δέ, *vgw.* [1. ἤ, δέ], en : ἠδὲ καί, en ook ; *dikw. correlatief* : ἠμὲν ... ἠδέ, ἠμὲν ... ἠδὲ καί, τε ... ἠδέ, ἠδὲ ... καί, μὲν ... ἠδέ, zoowel ... als ook.

ἥδε, *vr. v.* ὅδε.

ᾔδεα, ᾔδειν, ᾔδεισαν, *z.* * εἴδω.

ἠδεσάμην, *ao. v.* αἰδέομαι.

ἠδέσθην, *ao. pass. v.* ἔδω.

ᾐδέσθην, ᾔδεσμαι, *z.* αἰδέομαι.

ἡδέως, *bw., comp.* ἥδιον, *superl.* ἥδιστα [ἡδύς]. **1.** aangenaam, met genoegen, gaarne : ἡ. ἂν ἐροίμην, gaarne zou ik vragen. — **2.** vriendelijk, welwillend : ἡ. ἔχω τινί, iem. goed gezind zijn.

ἤδη, *bw.* [ἤ δή]. **1.** *v. tijd* : *a) v. h. tegenwoordige* : reeds, nu, nu juist, eindelijk : νὺξ ἤδη τελέθει, H., de nacht komt reeds op. — *b) v. h. verleden* : reeds : ἤδη τότε, toen reeds. — *c) v. de naaste toekomst* : dadelijk : ἥκειν ἤδη κελεύει. — **2.** *overdr.* : *a) duidt een stap verder aan in een verhaal, in een betoog* : verder, dus. — *b) duidt een gradatie aan* : zelfs : δῆλον τοῦτο ἤδη καὶ παιδί, reeds -, zelfs voor ... ; οὐ μόνον ..., ἀλλ' ἤδη, maar zelfs.

ᾔδη, *ion. plqpf. v.* * εἴδω.

ἥδιστος, ἡδίων, *z.* ἡδύς.

ἥδομαι, ἡσθήσομαι, ἥσθην (ἥσατο, *alleen* H. *Od.* 9, 353) [*wrt.* σϝαδ ; *vw.* ἡδύς, ἁνδάνω, *Lat.* suāvis, *Ned.* zoet], zich verheugen over, genieten van, behagen vinden in : ἥσθησαν τῇ ἀπίξι αὐτῶν,

HDT., verheugden zich over hun komst; ἥσθην ἰδών, ik zag met genoegen; τοῦτο ἡδομένῳ μοί ἐστι, het is mij aangenaam.

ἧδον, *impf. v.* ᾄδω.

ἡδονή, ἡ [ἥδομαι]. **1.** genoegen, genot *der verschillende zintuigen*, lust, vreugde: ἐν -ῇ ἐστί μοι, het is mij aangenaam; *gew. in ongunstigen zin*: zinsgenot, wellust; ὑφ' -ῆς, van genot, uit leedvermaak *enz.*; πρὸς -ὴν λέγειν, iem. naar den mond praten. — **2.** *meton.*: reden tot vreugde: ° -ὰς φέρω, ik breng u vreugde (*t. w. blijde tijdingen*).

ἦδος, τό (*alleen nom. enk.*) [ἥδομαι]. **1.** genoegen, genot. — **2.** voordeel.

ᾐδούμην, *impf. v.* αἰδέομαι.

ἡδυεπής, 2 [ἡδέα ἔπη (λέγων)], zoetsprakig.

ἡδυλόγος, 2 [ἡδὺ (*bw.*) λέγων], liefelijk -, vleiend sprekend.

ἡδυμελής, 2 [ἡδὺ μέλος (ἀείδων)], liefelijk zingend.

ἥδυμος, 2 [ἡδύς], zoet, aangenaam.

ἡδυνάμην, ἠδυνήθην, *z.* δύναμαι.

ἡδύνω, *ao.* ἥδυνα [ἡδύς]. **1.** zoet maken. — **2.** smakelijk maken, kruiden.

ἡδύοινος, 2 [ἡδὺν οἶνον (φέρων)], zoeten wijn voortbrengend.

ἡδύοσμον, τό [ἡδεῖαν·ὀσμὴν (ἔχον)], munt (*een kruid*).

ἡδυπάθεια, ἡ, wellustig leven. — **ἡδυπαθέω** [ἡδὺ παθεῖν], een wellustig leven leiden.

ἡδύπνοος-ους, οος-ους, οον-ουν [ἡδὺ πνέων]. **1.** zacht waaiend. — **2.** *overdr.*: *a*) aangenaam geurend. — *b*) geluk ademend: ° -οα ὀνείρατα, geluk voorspellende droomen.

ἡδύπολις (*alleen nom. m.*) [ἡδὺς πόλει], bemind door de stad.

ἡδύποτος, 2 [ἡδὺς πίνειν], aangenaam om te drinken.

ἡδύς, εῖα (H. *Od.* 12, 369 *vr.* ύς), ύ [*z.* ἥδομαι]. **I.** *v. zaken*: zacht, zoet, aangenaam, liefelijk: ἡ. οἶνος; ἡ. ὕπνος; ἡδὺ (*bw.*) γελᾶν, liefelijk lachen. — **II.** *v. pers.* **1.** aangenaam, vriendelijk, beminnelijk, dierbaar. — **2.** *a*) verheugd, verblijd, opgeruimd. — *b*) *ironisch*: goedmoedig, naïef.

ἥδυσμα, τό [ἡδύνω], specerij.

'Ηδῶνες, ων, οἱ, Edonen, *volksstam in Thrakië.* — **'Ηδωνίς,** ίδος, *vr. bvn.*, van de Edonen. — **'Ηδωνοί,** ῶν, οἱ = 'Ηδῶνες. — **'Ηδωνός,** 3, Edonisch.

ἠέ = ἤ.

ἦε, ᾔει, *z.* εἶμι.

ᾔειδει, ᾐείδη, *z.* * εἴδω.

ᾔειδον, *impf. v.* ἀείδω.

ᾔειν, *z.* εἶμι.

ἤειρα, *ao. v.* ἀείρω.

ἤεισα, *ao. v.* ἀείδω.

ἠέλιος, ὁ, H. = ἥλιος.

ἦεν, H., = ἦν, *3 enk. impf. v.* εἰμί.

ἠέπερ, *ep.* = ἤπερ.

ἠερέθομαι (*alleen 3 mrv. pr. en impf.*) [1. ἀείρω], zweven, fladderen.

ἠέρθην, *ao. pass. v.* 1. ἀείρω.

ἠέριος, 3 [ἦρι], vroeg.

ἤερμαι, *pf. med. en pass. v.* 1. ἀείρω.

ἠεροειδής, 2, *ion.* [ἠέρος εἶδος (ἔχων)], *en* **ἠερόεις,** όεσσα, όεν, *ion.* [ἠήρ], nevelig, schemerig, duister.

ἠέρος, *gen. v.* ἠήρ, *z.* ἀήρ.

ἠεροφοῖτις, ιδος, *vr. bvn., ion.* [= * ἀερ-; *v.* ἠέρι (*loc.*) φοιτάων], in den nevel -, in het duister rondwarend. — **ἠερόφωνος,** 2, *ion.* [= * ἀερ-; *v.* ἠέρι (*loc.*) φωνέων], in de lucht weerklinkend, luid roepend.

ἤεσαν, *3 mrv. impf. v.* εἶμι.

'Ηετίδης, ου, ὁ, Eëtide, zoon van Eëtioon, *t. w. Kupselos.* — **'Ηετίων,** ωνος, ὁ, Eëtioon, *o. a. de vader v. Andromache.*

-ἡῃ, *3 enk. 2e ao. conj. v.* -ίημι.

ἤην, H. = ἦν, *v.* εἰμί.

ἠήρ, *z.* ἀήρ.

ἠθάς, άδος, *m. vr. bvn.* [ἦθος], gewend.

ἠθεῖος, 3 [*id.*; *eig.*: degene, dien men gewoon is], trouw, lief, dierbaar.

ἤθεος = ἠΐθεος.

ἠθέω, doorzeven.

ἠθικός, 3 [ἦθος; ⟶ *Ned.* ethisch]. **1.** de zeden betreffend, ethisch: ἡ. λόγος, zedenleer. — **2.** het karakter betreffend, - latend zien. — **ἠθικῶς,** *bw.*, overeenkomstig iem.s karakter, met tact.

ᾖθον, *impf. v.* αἴθω.

ἠθοποιός, 2 [ἦθος ποιέων], het karakter vormend.

ἦθος, τό [*wrt.* σϝεθ; *z.* ἔθος]. **I.** (*mrv.*) gewoon verblijf *v. menschen en dieren*: woonplaats, paardenstal, zwijnenhok *enz.* — **II.** *meton.* **1.** gewoonte, gebruik; *mrv.*: gewone handelwijze (*vgl. Ned.* gewoonte, *dat insgelijks vw. is met* wonen: *waar men woont, daar past men zich aan*). — **2.** *door een verdere meton.* (*de uiterlijke handelwijze vindt haar oorsprong in h. inwendige*): *a*) denkwijze, gezindheid, geaardheid, karakter. — *b*) *meton., concr.*: wezen met een bepaalde geaardheid.

1. **ἤια,** ων, τά [*missch. vw.* εἶμι]. **1.** teer-

kost. — **2.** *alg.* : voedsel, prooi.

2.ἤϊα, ων, τά, stroo, kaf.

3.ἤϊα, *ion. impf. v.* εἶμι.

ἠΐθεος, ον. **1.** *a*) *gew.* ὁ : *ongehuwde* jonge man. — *b*) *zld.* ἡ : meisje. — **2.** *mrv. vaak*: *ongehuwde* jongelui, *jonge mannen en meisjes.*

ἤϊκτο, *3 enk. plqpf. pass. v.* * εἴκω.

ἤϊξα, *ao. v.* ἀΐσσω.

ἠϊόεις, όεσσα, όεν [*missch.* ἠϊών], met hooge oevers.

ἤϊον, H., *3 mrv. impf. v.* εἶμι. — **-ήϊον,** H., *1 enk. impf. v. id.*

Ἠϊόνες, ων, αἱ, *zeestad in Argolis.*

ἤϊος, *m. bvn., epitheton v. Phoibos, wschl.* : beschermend *of* stralend.

ἠΐχθην, *ao. pass. v.* ἀΐσσω.

ἠϊών, όνος, ἡ, oever, kust, strand.

Ἠϊών, όνος, ἡ, *zeestad in Thrakië.*

ἦκα, *bw., superl.* ἥκιστα (*z. a.*). **1.** *a*) *v. beweging* : zacht, langzaam. — *b*) *v. een stoot*: zacht. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. geluid*: zacht. — *b*) *v. glans* : zacht.

ἧκα. 1. *1e ao. v.* ἵημι. — **2.** † *pf. v.* ἥκω.

ῄκα-, *z.* εἰκάζω.

-ηκάμην, *1e ao. med. v.* ·ἵημι.

ἤκαχον, *2e ao. v.* ἀκαχίζω.

ᾔκειν, *plqpf. v.* 1. * εἴκω.

ἤκεστος, 3 [*vw.* κεντέω ?], *missch.* : niet aangeraakt met den prikkel, ongetemd.

ἥκιστα, *bw.* [*superl. v.* ἦκα], zeer weinig, het minst, heelemaal niet : ὡς ἥ., zoo weinig mogelijk ; οὐχ ἥ. (*litotes*), het meest, vooral. — **ἥκιστος,** 3, *superl. zonder pos.* [ἦκα], de minste, minst ervaren.

ἥκω, *f.* ἥξω, † *ao.* ἧξα, † *pf.* ἧκα.

I. 1. *a*) gekomen -, aangekomen -, daar zijn : ἧκον, ik was gekomen, - aanwezig ; ἥξω, ik zal gekomen -, - daar zijn; ἥ ἄγων, ik kom met, ik breng mee. — *b*) *inz.* : teruggekeerd zijn. — **2.** *ook v. zaken* : ἐμοὶ ἀγγελίη ἥκει, HDT., ik ontvang een bericht.

II. *overdr.* : **1.** *a*) in een toestand gekomen zijn : εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας (*partit. gen.*) ἥκει, hij heeft een zulken graad van dwaasheid bereikt ; εὖ ἥ., in een goeden staat gekomen zijn, het goed maken, = εὖ ἔχω ; ° εἰς ταὐτὸν ἥκεις, gij zijt tot hetzelfde punt gekomen, wij zijn het eens. — *b*) *soms verzw.* : zijn : ° θεοῖς ἔχθιστος ἥκω. — **2.** *omgekeerd, v. tijdsbepalingen en toestanden* : gekomen zijn : ° ἥκει νύξ ; τιμωρία ὑμῖν ἥξει, straf zal u treffen ; *onpers.* : ἥξει ὅτε, een tijd zal komen, dat ... — **3.** strekken tot, betrekking hebben op : τὰ εἰς τοὺς κινδύνους ἥκοντα, hetgeen den oorlog betreft, het krijgswezen ; ° ἧκέ μοι πενθεῖν, het kwam mij toe -, het paste mij te treuren.

ἠλάθην, *ao. pass. v.* ἐλαύνω.

ἠλάκατα, ων, τά, wol op het spinrokken. — **ἠλακάτη,** ἡ. **1.** spinrokken. — **2.** *in samenst. ook* : pijl.

ἠλάμην, *1e ao. v.* ἅλλομαι.

ἤλασα, ἠλάσθην, *z.* ἐλαύνω.

ἠλασκάζω. 1. rondzwerven. — **2.** *overg.* : rondzwervend ontwijken, vluchten voor. — **ἠλάσκω** [ἀλάομαι], rondzwerven.

ἤλδανον, *2e ao. v.* ἀλδαίνω.

ἠλέ, *z.* ἠλεός.

ἠλεάμην, *ao. v.* ἀλέομαι.

Ἠλεῖος, 3 [Ἦλις], van Elis, Elisch ; οἱ -οι, de bewoners van Elis.

Ἠλέκτρα, ἡ, *dochter v. Agamemnoon en Klutaimnestra.*

ἤλεκτρον, τό, *soms* **-τρος,** ὁ, ἡ [*vw.* ἠλέκτωρ ; —> *Ned.* elektri*sch enz.*]. **1.** barnsteen. — **2.** zilvergoud, *een mengsel v. goud en zilver* (*b. v. 3 of 4 deelen goud en 1 deel zilver*).

Ἠλεκτρύων, ωνος, ὁ, *zoon v. Perseus en Andromeda.* — **Ἠλεκτρυώνη,** ἡ, dochter van Elektruoon, *t. w. Alkmene.*

ἠλέκτωρ, ορος, *m. bvn.* **1.** stralend. — **2.** ὁ ἠ., de stralende, *t. w. de zon.*

ἠλέματος, 2, dwaas. — **ἠλεός,** 3 (*voc.* ἠλεέ *en* ἠλέ). **1.** *lijd.* : dwaas, onnoozel. — **2.** *bedr.* : verdwazend, bedwelmend.

ἤλεσα, ἠλέσθην, *z.* ἀλέω.

ἠλευάμην, *ao. med. v.* ἀλεύω.

ἠλήθην, *ao. v.* ἀλάομαι.

ἠληλάμην, *plqpf. pass. v.* ἐλαύνω.

† **ἦλθα, ἦλθον,** *z.* ἐλεύθω *en* ἔρχομαι.

Ἡλιαία *en* **Ἠλ-,** ἡ, de Heliaia, *rechtbank v. 6000 gezworenen te Athene.*

ἡλιακός, 3 [ἥλιος], van de zon ; ἡ -ή [περίοδος], zonnejaar. — **ἡλιάς,** άδος, *vr. bvn.* [*id.*], van de zon.

† **Ἠλίας** *en* **Ἡλ-,** ου, ὁ [*Hebr. w.*], Elias, *een profeet.*

ἠλίβατος, 2, steil, zeer hoog.

ἤλιθα, *bw.*, buitengewoon, zeer.

ἠλίθιος, 3, dwaas, onnoozel. — **ἠλιθιότης,** ητος, ἡ, dwaasheid.

ἡλικία, ἡ [ἡλίκος]. **I. 1.** *a*) *alg.* : leeftijd. — *b*) de voor iets geschikte -, de door iets veronderstelde leeftijd (*nader bepaald door h. verband*) : οἱ ἐν -ᾳ ὄντες, de weerbare manschappen ; μὴ πάντα -ῃ καὶ θυμῷ (*hendiadyoin*) ἐπίτραπε, HDT., laat niet alles aan uw jeugdige drift over ; *soms* : oude dag, *of* : huwbare

leeftijd. — **2.** *meton.* : *a*) *concr.*, *coll.* : *α*) die van iem.s leeftijd zijn, tijdgenooten, kameraden. — *β*) de weerbare manschap. — *b*) lichaamsgrootte (*eig. in verband met d. leeftijd*). — **II.** tijdvak, tijdperk.

ἡλικιώτης, ου, *m. bvn.*, *en* **-ῶτις,** ιδος, *vr. bvn.* [ἡλικία]. **1.** van denzelfden leeftijd. —**2.** ὁ ἡ., tijdgenoot, kameraad, makker.

ἡλίκος, 3. — **1.** *vragend* : *a*) hoe groot? hoe klein? — *b*) *meton.* : hoe oud? — *c*) *overdr.* : hoe machtig? — **2.** *betr.*, *met of zonder correlativum* (*t. w.* τηλίκος) : *a*) (zoo groot -, zoo klein) als. — *b*) *meton.* : (zoo oud) als. — *c*) *overdr.* : (zoo machtig) als.

ἧλιξ, ικος, *m. vr. bvn.* = ἡλικιώτης, -ῶτις.

ἡλιόομαι [ἥλιος], door de zon gebruind zijn.

Ἡλιοπολῖται, ῶν, οἱ = Ἡλιουπολῖται.

ἥλιος, ὁ, *ep.* **ἠέλιος,** *dor.* **ἀέλιος** *en* **ἅλιος.** **I. 1.** zon : ὁρᾶν φάος ἠελίοιο, H., *d. i.* in leven zijn. — **2.** *meton.* : *a*) zonneschijn, zonnewarmte, zonnehitte; οἱ -οι, zonnestralen. — *b*) oosten. — *c*) dag. — **II.** *verpers.* : Helios, de Zon, *zoon v. Huperioon* : Ἡλίου πόλις, Heliopolis, *stad in Beneden-Egypte.*

ἡλιοσκεπής, 2 [ἥλιον σκέπων], de zon bedekkend. — **ἡλιοστεγής,** 2 [ἥλιον στέγων], de zon verbergend, beschaduwend. — **ἡλιοστερής,** 2 [ἡλίου στερέων], van de zon beroovend, beschaduwend.

Ἡλιούπολις, ἡ ←— en = Ἡλίου πόλις, *z.* ἥλιος, II. — **Ἡλιουπολῖται,** ῶν, οἱ, inwoners van Heliopolis.

Ἦλις, ιδος, ἡ (*acc.* ιν *en* ιδα). **1.** *landschap in de Peloponnesos.* — **2.** *hoofdstad v. dat landschap.*

ἥλισα, ἡλίσθην, ἥλισμαι, *z.* 1. ἁλίζω.

ἤλιτον, 2e *ao. v.* ἀλιταίνω.

ἠλιτόμηνος, 2 [ἀλιτεῖν (*v.* ἀλιταίνω) μηνός], de *juiste* maand missend, te vroeg geboren.

ἠλλάγην, ἤλλαγμαι, ἠλλάχθην, *z.* ἀλλάττω.

ἡλόμην, 2e *ao. v.* ἅλλομαι.

ἧλος, ὁ. **1.** nagel, pen. — **2.** *synekd.* : kop van een nagel *als sieraad*, knop. — **ἡλόω,** nagelen.

ἤλυθον, 2 *ao. v.* ἐλεύθω *en bij* ἔρχομαι.

ἤλυξα, *ao. v.* ἀλύσκω.

Ἠλύσιον πεδίον, τό, de Elyseesche velden, *bij* H. *op d. westelijken rand der aarde.*

ἤλυσις, εως, ἡ [*z.* ἤλυθον], het gaan, gang.

ἠλυσκάζω = ἠλασκάζω.

ἦλφον, 2e *ao. v.* ἀλφάνω.

ἥλωκα = ἑάλωκα, *pf. v.* ἁλίσκομαι. —

ἥλων = ἑάλων, 2e *ao. v. id.*

Ἠλώνη, ἡ, *stad in Thessalië.*

ἧμα, τό [ἵημι], worp.

ἤμαγμαι, *pf. pass. v.* αἱμάσσω.

Ἠμαθία, ἡ, Emathië, *oude naam v. Makedonië.*

ἠμαθόεις, όεσσα *en* όεις, όεν [ἄμαθος], zandig.

ἧμαι, ἧσαι, ἧσται, ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται; *imper.* ἧσο *enz.*; *inf.* ἧσθαι; *part.* ἥμενος; *impf.* ἥμην, ἧσο, ἧστο, ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο, *3 du.* ἥσθην. — **A. V.**, *vrl* H. : *3 mrv. ind. pr.* : ἕαται, εἵαται, ἥαται; *impf.* *1 mrv.* ἥμεσθα, *3 mrv.* ἕατο, εἵατο, ἥατο. **I. 1.** zitten. — **2.** *alg.* : zich ergens ophouden. — *inz.* : *a*) *v. troepen* : om ... liggen, belegeren. — *b*) werkeloos zijn : ° ἐν εἰρήνῃ ἧσθαι. — **3.** *v. zaken* : staan. — **II.** *overdr.* : gevestigd zijn : ° πρὸς ἐμᾷ ψυχᾷ θάρσος ἧσται, in mijn ziel woont de vaste hoop, dat ...

ἡμαιθον, τό, halve obool.

ἤμαξα, *ao. v.* αἱμάσσω.

ἦμαρ, ἤματος, τό, dag : ἐπ' ἤματι, een dag lang, op één dag, *of* dagelijks; κατ' ἦ., dezen dag, den geheelen dag, *of* iederen dag; ° τὸ κατ' ἦ., de dagelijksche nooddruft.

ἡμαρτημένως, *bw.* [ἡμαρτημένος, *v.* ἁμαρτάνω], verkeerdelijk. — **ἥμαρτον,** 2e *ao. v.* ἁμαρτάνω.

ἧμας, *z.* ἐγώ.

ἠμάτιος, 3 [ἦμαρ]. **1.** bij dag. — **2.** dagelijksch.

ἡμάχθην, *ao. pass. v.* αἱμάσσω.

ἤμβροτον, *ep.* 2e *ao. v.* ἁμαρτάνω.

ἡμέας, ἥμεας, ἡμέες, ἡμεῖν, ἡμεῖς, ἡμείων, *z.* ἐγώ.

ἠμελημένως, *bw.* [ἠμελημένος, *v.* ἀμελέω], zorgeloos, slordig.

ἡμέων, *z.* ἐγώ.

ἠμέλλησα, ἤμελλον, *z.* μέλλω.

ἠμέν, *bw.* [ἦ, μέν] *met een correlativum* : ἠ. ... ἠδέ, *ook* ἠ. ... καί, *soms* ἠ. ... τε *of* ἠ. ... δέ, zoowel ... als, tevens ... en.

ἦμεν, *1 mrv. impf. v.* εἰμί.

ᾖμεν, *1 mrv. impf. v.* εἶμι.

1.**ἡμέρα,** *dor.* **ἁμέρα,** ἡ. **I.** dag. — **1.** *in tgst. tot d. nacht* : *natuurlijke* dag : νύκτες καὶ -αι; ἡμέρας, bij dag. — *inz.* : *a*) het aanbreken van den dag : ἅμα τῇ -ᾳ, met den dageraad; μεθ' ἡμέραν, na het aanbreken van den dag, bij dag, *soms* : na een dag, 's anderen daags. — *b*) *als tijdruimte* : δι' ἡμέρας, den geheelen dag. — **2.** *burgerlijke* dag (*ook d. nacht omvattend*). — **II.** *v. een langere tijdruimte.* **1.** *alg.* : tijd. — **2.** *inz.* : tijd

van het leven : ° παλαιὰ ἀμέρα, de oude dag ; ° αἱ μακραὶ ἀμέραι, het lange menschenleven ; ° λυπρὰ ἡ., een ellendig leven.

2.**ἡμέρα**, *vr. v.* ἥμερος.

ἡμερεύω [1. ἡμέρα]. **1.** den dag doorbrengen. — **2.** zijn dagen -, zijn leven doorbrengen.

ἡμερήσιος, 2 *en* 3 [1. ἡμέρα]. **1.** van den dag, over dag gebeurend. — **2.** een dag durend. — **ἡμερία**, ἡ [*vr. v.* ἡμέριος ; *t. w.* ὥρα], dag. — **ἡμερινός**, 3 [*id.*], van den dag, over dag gebeurend. — **ἡμέριος**, 2 [*id.*]. **1.** slechts één dag durend. — **2.** kortstondig.

ἡμερίς, ίδος, *vr. bvn.* [*vr. bij* ἥμερος]. **1.** *v. boomen* : tam, veredeld. — **2.** ἡ ἡ. [ἄμπελος], *tamme* wijnstok.

ἡμεροδρόμης, ου, *en* **-δρόμος**, ὁ [ἡμέραν δραμών ; *eig.* : die den geheelen dag loopt], renbode.

ἡμερολογέω [ἡμέρας λέγω], de dagen tellen. — **ἡμερολόγιον**, τό, kalender.

ἥμερος, 2, *soms* 3. — **1.** *v. dieren* : tam.— **2.** *overdr.* : *a*) *v. boomen e. a. gewassen* : tam, veredeld. — *b*) *v. menschen* : beschaafd, zacht, vriendelijk.

ἡμεροσκόπος, ὁ [ἡμέρας (*gen.*) σκοπέων], schildwacht bij dag.

ἡμερότης, ητος, ἡ [ἥμερος], zachtmoedigheid. — **ἡμερόω** [*id.*]. **1.** *v. dieren* : temmen. — **2.** *overdr. v. menschen* : *a*) beschaven. — *b*) onderwerpen.

ἦμες, *dor.* = ἦμεν, *v.* εἰμί.

ἡμέτερόν-δε, *bw.*, huiswaarts. — **ἡμέτερος**, 3 [ἡμεῖς, -τερος]. **I. 1.** *bezittelijk vnw. v. d. 1en p. mrv.* : *a*) *bijv. g.* : onze, van ons, ons toebehoorend ; *soms versterkt door* αὐτῶν : van ons zelf. — *b*) *zelfst. g.* : de onze : ἡ -α [χώρα], ons land ; οἱ -οι, de onzen (*verwanten, medeburgers enz.*) ; τὰ -α, onze have en goed ; εἰς -ον [δῶμα], H., naar ons huis. — **2.** *soms bezittelijk vnw. v. d. 1en p. enk.* : mijn. — **II.** *soms obj.* : τὸ -ον δέος, de vrees voor ons.

ἡμέων = ἡμῶν ; *z.* ἐγώ.

ἡμή = ἡ ἐμή (*krasis*).

ἤμην, † *impf. v.* εἰμί.

ἥμην, *impf. v.* ἧμαι.

ἠμί (*slechts drie vormen* : ἠμί, *en 1 en 3 enk. impf.* ἦν, ἦ) [*vw. Lat.* āiō], zeggen.

ἡμι- [*vw. Lat.* sēmi-], half.

ἡμίβρωτος, 2 [ἡμι-, βιβρώσκω], half opgegeten.

ἡμιδαής, 2 [ἡμι-, δαίω], half verbrand.

ἡμιδαρεικόν, τό [ἡμι-, δαρεικός], halve dariek.

ἡμιδεής, 2 [ἡμι-, 2. δέω], waaraan de helft ontbreekt, halfvol.

ἡμίεργος, 2 [ἡμι-, ἔργον], half afgewerkt.

ἡμί-εφθος, 2, half gekookt.

ἡμιθανής, 2 [ἡμι-, ἔθανον], halfdood.

ἡμί-θεος, ὁ, halfgod.

ἡμι-θνής, ῆτος, *m. vr. bvn.* [ἡμι-, ἔθανον], halfdood.

ἡμί-λεπτος, 2, half uitgepeld, - uitgebroed.

ἡμίμοιρος, 2 [ἡμι-, μοῖρα], met een half aandeel.

ἡμῖν, *dat. mrv. v.* ἐγώ.

ἡμιόλιος, 3 [ἡμι-, ὅλος ; de helft en het geheel bevattend], anderhalfmaal zooveel, - zoo groot : ἡ. μισθὸς οὗ (= τούτου ὅν, *gen. gelijk bij de comparatieven*) πρότερον ἔφερον, anderhalfmaal zooveel soldij als zij te voren ontvingen.

ἡμιόνειος, 3, *en* **ἡμιονικός**, 3, van -, voor muildieren, muildier-. — **ἡμί-ονος**, ἡ, *soms* ὁ. **1.** muildier, muilezel ; ἡ. ἀγροτέρα, woudezel. — **2.** *bijv. g.* : βρέφος -ον, H., muilezelveulen.

ἡμί-οπτος, 2, halfgebraden.

ἡμιπέλεκκον, τό [ἡμι-, πέλεκυς], halfbijl (*met één snede*) *of* kleine bijl.

ἡμί-πεπτος, 2, half gestoofd, half rijp.

ἡμί-πλεθρον, τό, half plethron.

ἡμιπλίνθιον, τό [ἡμι-, πλίνθος], halftegel.

ἥμισυς, εια, υ (*A. V. enk. nom. vr., ion.* έα. — *mrv. acc. vr. ion.* έας ; *nom. acc. onz.* η, † εια). (*komt dikw. door attractie in geslacht en getal overeen met h. zelfst. nw., dat als partit. gen. ervan zou moeten afhangen of werkelijk afhangt*). — **1.** *bijv. g.* : -εες λαοί, H., de helft van de manschappen ; -ει χρόνῳ, in de helft van den tijd. — **2.** *zelfst. g. met partit. gen.* : *a*) *in geslacht en getal er mede overeenkomend* : ὁ ἡ. τοῦ χρόνου, de helft van den tijd ; τῶν ἄρτων οἱ -εις, de helft der brooden. — *b*) *geheel zelfst. g.* : τὸ -υ τοῦ στρατοῦ ; ἄρτων -εα, halve brooden.

ἡμι-τάλαντον, τό, half talent.

ἡμιτέλεια, ἡ [τέλος, A, II, 1, b], kwijtschelding van de helft van den tol. — **ἡμιτελής**, 2 [ἡμι-, τέλος, A, I, 1, a], half voltooid.

ἡμιχόριον, τό [ἡμι-, χορός], halfkoor.

ἡμιωβέλιον *en* **-όλιον**, τό [ἡμι-, ὀβολός], halve obool.

ἧμμαι, *pf. pass. v.* ἅπτω.

ἡμός, 3 = ἡμέτερος.

ἦμος, *vgw.* **1.** toen, nadat, wanneer ; *gew. correlatief* : ἦ. ... τῆμος, ἦ. ... τότε *en dgl.* — **2.** zoolang als, terwijl.

ἠμπεσχόμην, 2e *ao. med. v.* ἀμπέχω.
ἤμπλακον, 2e *ao. v.* ἀμπλακίσκω.
ἠμύω. 1. *onoverg.* : *a*) zich buigen, neerzinken. — *b*) *overdr.* : te gronde gaan. — **2.** *overg.* : laten zakken.
ἠμφεγνόουν, *impf. v.* ἀμφιγνοέω.
ἠμφεσβ-, *z.* ἀμφισβητέω.
ἠμφίεσα, ἠμφίεσμαι, *z.* ἀμφιέννυμι.
ἤμων, *impf. v.* ἀμάω.
ἡμῶν, *gen. v.* ἡμεῖς, *mrv. bij* ἐγώ.
ἥμων, ονος, ὁ [ἵημι], speerwerper.
1.**ἤν** = ἐάν.
2.**ἤν,** *tussw.* [= *Lat.* ēn], zie daar.
1.**ἦν,** *1 en 3 enk. impf. v.* εἰμί.
2.**ἦν,** *1 enk. impf. v.* ἠμί.
ἥν, *acc. vr. enk. v.* 2. *en* 3. ὅς.
ἤναρον, 2e *ao. v.* ἐναίρω.
ἤνεγκα, ἤνεγκον, *z.* φέρω.
ἠνέθην, *ao. pass. v.* αἰνέω.
ἤνεικα, ἠνείχθην, *z.* φέρω.
ἠνειχόμην, *impf. v.* ἀνέχομαι.
ἠνεμόεις, εσσα, εν, *ion.* = ἀνεμόεις.
ἠνεσχόμην, 2e *ao. v.* ἀνέχομαι.
ἠνέχθην, *ao. pass. bij* φέρω.
ἠνηνάμην, *ao. v.* ἀναίνομαι.
ἡνία, ἡ (*mrv.* αἱ ἡνίαι *en* τὰ ἡνία, ων), teugel.
ᾔνιγμαι, *pf. pass. v.* αἰνίσσομαι.
ἤν-ιδε, *tussw.* [2. ἤν ; *imper.* 2e *ao. bij* ὁράω], ziehier.
ἡνίκα, *vgw.*, toen, wanneer, telkens als.— **ἡνίκα-περ,** *vgw.*, juist toen, - wanneer.
ᾐνιξάμην, *ao. med. v.* αἰνίσσομαι.
ἡνιοστρόφος, ὁ [ἡνίας στρέφων] = ἡνίοχος.
ἡνιοχεία, ἡ [ἡνιοχεύω], het mennen. — **ἡνιοχεύς,** ὁ [ἡνίοχος] = ἡνίοχος. — **ἡνιοχεύω** [ἡνιοχεύς] *en* **ἡνιοχέω** [ἡνίοχος], mennen. — **ἡνιόχησις,** εως, ἡ [ἡνιοχέω] = ἡνιοχεία. — **ἡνιοχικός,** 3 [ἡνίοχος], van den wagenmenner : ἡ -ή [τέχνη], de kunst van het mennen. — **ἡνίοχος,** *m. bvn.* [ἡνίας ἔχων]. **1.** den teugel houdend. — **2.** ὁ ἡ. : *a*) wagenmenner. — *b*) *oneig.* : wagenstrijder.
ἠνίπαπον, H., 2e *ao. v.* ἐνίπτω.
ἦνις, ιος, *vr. bvn.* (*acc. mrv.* ἤνις), *wschl.*: eenjarig.
ᾐνίχθην, *ao. pass. v.* αἰνίσσομαι.
ἤνοιγον, ἤνοιξα, *z.* ἀνοίγω.
ἠνόμην, ἦνον, *v.* 1. ἄνω.
Ἠνοπίδης, ου, ὁ [Ἦνοψ, -ίδης], Enopide, zoon van Enops.
ἠνορέη, ἡ, *ion.* (*dat.* ηφι) [ἀνήρ], manhaftigheid, mannenmoed.
ἦνοψ, οπος, *m. vr. bvn.*, *wschl.* : fonkelend, blinkend.— **Ἦνοψ,** οπος, ὁ, Enops.

ἤν-περ = ἐάνπερ.
ἦνται, ἦντο, *z.* ἧμαι.
ἠνυσιεργός, 2 [ἀνύων ἔργον], werkzaam.
ἠνώγεα, -γον, -ξα, *z.* ἀνώγω.
ἠνωχ-, *z.* ἐνοχλέω.
ἦξα, *ao. v.* ἄγνυμι.
ἦξα, *ao. v.* ἥκω.
ᾖξα, *ao. v.* ἀΐσσω.
ἧξις, εως, ἡ [ἥκω], het komen, aankomst.
ἠοῖ, *dat. v.* ἠώς. — **ἠοῖος,** 3 [ἠώς]. **1.** *a*) van den ochtend, ochtend-. — *b*) ἡ ἠοίη [ὥρα], de morgen. — **2.** oostelijk.
ᾔομεν, H., *1 mrv. impf. v.* εἶμι.
ἧος, *ep.* = 2. ἕως.
ἠοῦς, *gen. v.* ἠώς.
ἧπαρ, ατος, τό, lever, *zetel v. h. leven, v. gewaarwordingen en hartstochten, inz. v. d. toorn.*
ἤπαφε, 2e *ao. v.* ἀπαφίσκω.
ἠπεδανός, 3, zwak, gebrekkig.
ἤπειρόν-δε, *bw.* **1.** aan land. — **2.** het land in. — **ἤπειρος,** ἡ. **1.** land, *in tgst. tot de zee.* — **2.** vasteland, *in tgst. tot eilanden.* — *inz.* : *a*) *in de Odussee* : *het vasteland tegenover Ithaka* ; *vd., later* : Ἤπειρος, ἡ, Epeiros. — *b*) het groote vasteland : *Europa of Azië.* — **3.** binnenland, *in tgst. tot de kust.* — Ἤπειρος, ἡ, *z.* ἤπειρος, 2, a.— **ἠπειρώτης,** ου, *m. bvn., en* **-ῶτις,** ιδος, *vr. bvn.*, zich op het vasteland bevindend.
ἤ-περ, *vgw.*, *z.* πέρ, II, 2 *en* 3.
ἧπερ, *vr. v.* ὅσπερ. — **ᾗπερ,** *z.* ὅσπερ, II, 2.
ἠπεροπεύς, ὁ, bedrieger. — **ἠπεροπευτής,** οῦ, ὁ [ἠπεροπεύω], *id.* — **ἠπεροπεύω,** bedriegen, verleiden.
ἠπίαλος, ὁ, koude koorts.
Ἠπιδανός, *ion.* = Ἀπιδανός.
ἠπιόδωρος, 2 [ἤπια δῶρα (δούς)], zoete gaven schenkend. — **ἤπιος,** 3 *en* 2. — **1.** *lijd.* : zacht, goed, vriendelijk, welwillend : -α εἰδέναι τινί, H., iem. genegen zijn. — **2.** *bedr.* : verzachtend, stillend.
ἠπιστάμην, ἠπιστήθην, *z.* ἐπίσταμαι.
ἤπου = ἤ που.
ἦπου = ἦ που ; *z.* 1. ἦ, 1, c.
ἠπύτα, ὁ (*alleen nom.*), luid roepend, roeper.— **Ἠπυτίδης,** ου, ὁ [Ἤπυτος, -ίδης], Eputide, zoon van Eputos, *t. w. Periphas.* — **ἠπύω. 1.** *overg.* : *a*) iem. roepen, aanroepen. — *b*) (luide) zeggen. — **2.** *onoverg.* : weerklinken, bruisen, loeien.
ἦρ, ἦρος, τό [*gecontr. uit* ἔαρ] = ἔαρ.
1.**ἦρα,** *alleenstaande acc.*, dienst : ἦρα φέ-

ρειν τινί, iem. een dienst bewijzen, een genoegen doen.

2.**ἦρα**, *ao. v.* αἴρω.

Ἥρα, ἡ, *gemalin v. Zeus.* — **Ἡραῖος**, 3. — **1.** van Hera : -ον τεῖχος, Heraion Teichos, *vesting in Thrakië.* — **2.** *zelfst. g.* : *a*) ἡ Ἡραία [πόλις], Heraia, *naam v. verschillende steden, o. a. vertaling v.* Colonia Iunonia, *door C. Gracchus op h. grondgebied v. h. verwoeste Karthago gesticht.* — *b*) τὸ Ἡραῖον *en* Ἥραιον, tempel van Hera.

Ἡρακλέης, *ion.* = Ἡρακλῆς. — **Ἡράκλεια**, ἡ [*vr. v.* Ἡράκλειος ; *t. w.* πόλις], *naam v. een aantal steden.* — **Ἡρακλείδης**, ου, ὁ [Ἡρακλέης, -ίδης]. **1.** Heraklide, zoon -, nakomeling van Herakles. — **2.** Herakleides, *mansnaam.* — 1. **Ἡράκλειος**, 3, *soms* 2 [Ἡρακλῆς]. **1.** van Herakles, Herakles betreffend: -αι στῆλαι, de Zuilen van Herakles, *twee hooge bergen aan weerszijden der Straat v. Gibraltar.* — **2.** τὸ -ον, tempel van Herakles.

2.**Ἡράκλειος**, 3 [Ἡράκλεια, *stadje in Lydië*], van Herakleia : -εία λίθος, magneet.

Ἡράκλεις, *voc. v.* Ἡρακλῆς.

Ἡράκλειτος, ὁ [Ἥρα κλειτός ; *eig.* : door Hera beroemd], *wijsgeer uit Ephesos, omstr. 500 v. C.*

Ἡρακλειώτης, ου, ὁ [Ἡράκλεια], afkomstig van -, inwoner van Herakleia.— **Ἡρακλειῶτις**, ιδος, *vr. bvn.* **1.** uit -, van Herakleia : Ἡ. λίθος = Ἡρακλεία λίθος, *z.* 2. Ἡράκλειος. — **2.** ἡ Ἡ. [γῆ], het gebied van Herakleia.

Ἡράκλεος, *ion.* = 1. -κλειος.

Ἡρακλεώτης, **-ῶτις** = -κλειώ-.

Ἡρακλήειος, 3, *ep., en* **-κλήϊος**, 3, *ion.* = -κλειος.

Ἡρακλῆς, έους, ὁ (*voc.* εις, *dat.* έει *en* εῖ, *acc.* έα *en* ῆ) (*A. V., ion. en ep.*: *nom.* έης, *gen.* ῆος *en* έος, *dat.* ῆϊ *en* έϊ, *acc.* ῆα) [Ἥρα κλέος (ἔχων), door Hera beroemd], *zoon v. Zeus en Alkmene.*

ἠράμην, *ao. med. v.* αἴρω, *en impf. v.* ἔραμαι.

ἤραρον, 2*e ao. v.* ἀραρίσκω.

ἠρασάμην, **ἠράσθην**, *ao. v.* ἔραμαι.

ἦργμαι, *pf. med.-pass. v.* ἄρχω.

ἡρέθην, *ao. pass. v.* αἱρέω.

ἠρέμα, *bw., en* **ἠρεμαῖος**, 3 [ἠρέμα], rustig, zacht, stil. — **ἠρεμέω** [*id.*]. **1.** rustig -, kalm zijn, - blijven. — **2.** *overdr. v. een principe*: onveranderd -, onwrikbaar blijven. — **ἠρεμία**, ἡ [ἠρεμέω], rust, kalmte. — **ἠρεμίζω** [*id.*], doen rusten, - bedaren.

ἤρεσα, *ao. v.* ἀρέσκω *en v.* ἐρέσσω.

ᾕρηκα, **ᾕρημαι**, *z.* αἱρέω.

ἠρήρειν, 2*e plqpf. v.* ἀραρίσκω.

ἠρηρείσμην, *plqpf. pass. v.* ἐρείδω.

ἠρησάμην, *ao. v.* ἀράομαι.

ᾑρήσομαι, *f. ex. pass. v.* αἱρέω.

ἤρθην, *ao. pass. v.* αἴρω *en* ἀραρίσκω.

ἦρι, *bw.* [*vw. Ned.* eer (*bw.*)], 's ochtends, vroeg.

ἠριγένεια, *vr. bvn.* [ἦρι ; *wrt. v.* ἐ-γεν-όμην]. **1.** 's ochtends geboren, *epitheton v. Eoos.* — **2.** ἡ ἠ., de Vroeggeborene, *t. w. Eoos.*

ἤρικον, 2*e ao. v.* ἐρείκω.

ἠρινός, 3 = ἐαρινός.

ἠρίον, τό, grafheuvel.

ἤριπον, 2*e ao. v.* ἐρείπω.

ἦρκα, **ἦρμαι**, *z.* αἴρω.

ἦρξα, *ao. v.* ἄρχω.

Ἡρόδικος, ὁ, *geneesheer, 2e helft der Ve eeuw v. C.*

Ἡρόδοτος, ὁ [Ἥρα δοτός ; *eig.* : geschonken door Hera], *beroemd Gr. geschiedschrijver, omstr. 484 - omstr. 424 v. C.*

ἠρόμην. **1.** 2*e ao. med. v.* αἴρω. — **2.** 2*e ao. v.* ἔρομαι.

ἤροσα, *ao. v.* ἀρόω.

ἦρσα, *ao. v.* ἄρδω *en* ἀραρίσκω.

ἤρυγον, 2*e ao. v.* ἐρεύγω.

ἠρύκακον, 2*e ao. v.* ἐρύκω.

ἦρχα, **ἤρχθην**, *z.* ἄρχω.

ἠρχόμην **1.** *impf. med.-pass. v.* ἄρχω. — **2.** *impf. v.* ἔρχομαι.

† **Ἡρώδης** *en* **-ῴδης**, ου, ὁ. **1.** Herodes *de Groote, koning v. Palestina, reg. 41-4 v. C.* — **2.** Herodes *Antipas, zoon v. d. vorige, viervorst v. Galilea, reg. 4 v. C.- 39 n. C.* — **Ἡρῳδιάς**, άδος, ἡ, Herodias, *kleindochter v. Herodes d. Groote.*

ἡρωϊκός, 3 [ἥρως], heroïsch, heldhaftig. — **ἡρωΐνη**, ἡ [*vr. v.* ἥρως], heldin, halfgodin.

ἤρων, *impf. v.* ἐράω.

Ἥρων, ωνος, ὁ, *beroemd werktuigkundige uit Alexandrië, 2e helft der IIe eeuw v. C.*

ἡρῴνη, ἡ = ἡρωΐνη.

ἡρωολογέω [ἥρωας λέγω], heroën bezingen. — **ἡρῷος**, 3. — **1.** van een heroos. — **2.** τὸ -ον [ἱερόν], heiligdom van een heroos.

ἥρως, ωος, ὁ (*benevens de regelm. vormen, de gecontr.* : *dat.* ἥρῳ, *acc.* ἥρω, *acc. mrv.* ἥρως). **1.** edele, held. — **2.** heroos, halfgod, mindere god.

†**ἦς**, = ἦσθα, *v.* εἰμί.

ἧς, *gen. vr. enk. v.* 2. *en* 3. ὅς.

ᾖς, 2 *enk. conj. pr. v.* εἰμί.

ἧς, *dat. vr. mrv. v.* 2. *en* 3. *ὅς.*
ᾖσα, *ao. v. ᾄδω.*
ἧσαι, *2 enk. pr. v. ἧμαι.*
† **Ἠσαΐας,** *ου, ὁ* [*Hebr. w.*], Isaias, *Joodsch profeet.*
-ησάμενος, *part. ao. med. v. -ειμι* (*εἶμι*).
ἦσαν, *3 mrv. impf. v. εἰμί.*
ᾖσαν, *3 mrv. impf. v. εἶμι, ao. v. ᾄδω, plqpf. v. *εἴδω.*
ἥσατο, *ao. med. v. εἶμι.*
ἥσατο, *ao. v. ἥδομαι.*
-ησέμεν(αι), H., *f. inf. v. -ίημι.*
ᾖσθα, *2 enk. impf. v. εἰμί.*
ἧσθαι, ἧσθε, *z. ἧμαι.*
ἤσθημαι, *pf. v. *ἐσθέομαι.*
ᾔσθημαι, *pf. v. αἰσθάνομαι.*
ἥσθην, *z. ἥδομαι en ἧμαι.*
ᾔσθην, *ao. pass. v. ᾄδω.*
ἡσθήσομαι, *f. v. ἥδομαι.*
ᾐσθόμην, *2e ao. v. αἰσθάνομαι.*
ᾖσι, H., *3 enk. conj. v. εἰμί.*
ᾗσι. 1. *dat. vr. mrv. v.* 2. *en* 3. *ὅς.* — **2.** *3 enk. conj. 2e ao. v. ἵημι.*
Ἡσίοδος, *ὁ, didaktisch dichter uit Askra in Boiotië, wschl. omstr. 700 v. C.*
ᾖσμαι, *pf. pass. v. ᾄδω.*
ᾖσμεν, *1 mrv. plqpf. v. *εἴδω.*
ἧσο, *2 enk. imper. en impf. v. ἧμαι.*
ἧσσα, *att.* **ἧττα,** *ἡ,* het minder zijn dan, nederlaag.
ἡσσάομαι, *att.* **ἡττάομαι,** *ion.* **ἑσσόομαι,** *f. ἡσσηθήσομαι (ἡττ-) en ἡττήσομαι (met lijd. beteek.), ao. ἡσσήθην (ἡττ-), pf. ἥσσημαι (ἥττ-) (ion. zonder augm. : impf. ἑσσούμην, ao. ἑσσώθην, pf. ἕσσωμαι).* — **1.** *a*) zwakker -, minder zijn, onderdoen voor : *τούτου* (*gen. wegens de in h. werkw. liggende vergelijking*) *οὐχ ἡττησόμεθα εὖ ποιοῦντες,* in het weldoen. — *b*) *lijd.* : overwonnen worden : *μάχῃ ἑσσωθέντες ὑπὸ Φοινίκων,* HDT. — **2.** *overdr.* : *a*) toegeven aan, zwichten voor : *ἡ. ὕπνου.* — *b*) zijn proces verliezen.
ἥσσων, 2, *att.* **ἥττων,** *ion.* **ἕσσων,** *dient als comp. bij κακός en μικρός.* — **I. 1.** *a*) zwakker, geringer, kleiner, slechter, onderdoend voor. — *b*) *lijd.* : overwonnen. — **2.** *overdr.* : zwichtend voor, beheerscht door : *ἡ. γαστρὸς ἢ ὕπνου.* — **II.** *bw.* *ἧσσον, ἧττον,* geringer, minder : *οὐδὲν ἧττον,* niettemin.
ἧσται, *3 enk. pr. v. ἧμαι.*
ᾖστε, *2 mrv. plqpf. v. * εἴδω.*
ἤστην, *3 du. impf. v. εἰμί.*
ἧστο, *3 enk. impf. v. ἧμαι.*
ἦστον, *2 du. impf. v. εἰμί.*
ᾔστωσα = *ᾐΐστωσα, ao. v. ἀϊστόω.*
ἡσυχάζω, *άσω en άσομαι, ασα* [*ἥσυχος*]. — **I.** *onoverg.* **1.** zich stil houden, stil blijven, rusten. — *inz.* : *a*) werkeloos blijven. — *b*) zwijgen. — **2.** *overdr.* : onbevreesd zijn. — **II.** (*zld.*) *overg.* : tot bedaren brengen : ° *ἡ. ἦτορ,* zijn hart.
ἡσυχαῖος, 3 [*ἥσυχος*] = *ἡσύχιος.* — **ἡσυχῇ** *en -χῆ, bw.* [*ἥσυχος*]. **1.** rustig, onbeweeglijk. — **2.** zacht, ongemerkt, langzaam, een weinig. — **ἡσυχία,** *ἡ* [*id.*]. **1.** rust, stilte. — *inz.* : *a*) vrede. — *b*) stilzwijgen. — **2.** *meton.* : eenzaamheid. — **3.** *overdr.*: rust -, vrede des gemoeds. — **ἡσύχιος,** 2 [*id.*], rustig, stil, kalm.
ἥσυχος, 2 (*comp. ώτερος en αίτερος*). **I.** *bedr.* **1.** *a*) stil, rustig, onbeweeglijk. — *b*) stilzwijgend. — *c*) langzaam, bedaard. — **2.** *overdr. v. h. karakter* : kalm, vreedzaam, zacht. — **II.** *lijd.* : ongestoord, veilig : ° *ἐν -ῳ* (*zelfst. g.*) *φωνεῖν τι,* zonder vrees zeggen.
ᾔσχυμμαι, ᾔσχυνα, ᾐσχύνθην, *z. αἰσχύνω.*
ἥσω, *f. v. ἵημι.*
ἤ-τε, *vgw.* **1.** ofwel, of ook. — **2.** *ἤτε ... ἤτε,* zoowel ... als, hetzij ... hetzij. — **3.** *na comp.* : dan.
1.**ἤ-τε** = *ἤ τε, z.* 1. *ἤ,* 1, c.
2.**ἦτε,** *2 mrv. impf. en conj. pr. v. εἰμί.*
ᾖτε, *2 mrv. impf. v. εἶμι.*
ἥτε, *vr. v. ὅστε.*
ᾔτην, *3 du. impf. v. εἶμι.*
ἥτις, *vr. v. ὅστις.*
ἤτοι [*ἤ, τοι*]. **1.** *bw.* = *ἤ τοι,* inderdaad, voorwaar, gewis. — **2.** *vgw.* = *ἤ τοι* : *a*) *zld.* : of. — *b*) *ἤτοι... ἤ,* ofwel ... of.
ᾖτον, *2 du. impf. v. εἶμι.*
ἦτορ, *τό* (*alleen nom. en acc. enk.*). **1.** long (H. *Il.* II, 490). — **2.** *a*) hart, *zld. als lichaamsdeel, gew. als zetel v. gewaarwordingen en gevoelens, v. h. leven, ook v. h. verstand.* — *b*) *meton.* : leven.
ἤτριον, *τό,* schering *v. h. weefsel.*
ἦτρον, *τό,* onderlijf.
ἧττα, ἡττάομαι, ἥττων, *z. ἡσσ-.*
ἠΰ, *z. ἐΰς.*
ἠϋγένειος, 2, H. = *εὐγένειος.*
ηὖγμαι, *pf. v. εὔχομαι.*
ἠΰδενδρος, *ep.* = *εὔδενδρος.*
ἠΰκομος, *ep.* = *εὔκομος.*
ηὐλισάμην, -σθην, *z. αὐλίζομαι.*
ηὐξάμην, *ao. v. εὔχομαι.*
ηὐξήθην, ηὔξησα *enz., z. αὐξάνω.*
ηὕρηκα, ηὕρισκον, ηὗρον, *z. εὑρίσκω.*
ἠΰς, *m. bvn.,* **ἠΰ,** *onz., z. ἐΰς.*
ἤϋσα, *ao. v. 2. αὔω.*
ἠΰτε, *vgw.* **1.** gelijk, evenals. — **2.** *na comp.* : dan.
ηὔφρανα, ηὐφράνθην, *z. εὐφραίνω.*
Ἡφαίστειος, 2 [*Ἥφαιστος*]. **1.** van He-

phaistos. — **2.** *zelfst. g.*: *a*) τὸ -ον [ἱερόν], tempel van Hephaistos. — *b*) τὰ -α [ἱερά], feest van Hephaistos. — **῾Ηφαιστόπονος,** 2 [῞Η., πονέω], door Hephaistos gemaakt. — **῞Ηφαιστος,** ὁ. **1.** *de god v. h. vuur.* — **2.** *meton.*: vuur. — **῾Ηφαιστότευκτος,** 2 [῾Ηφαίστῳ (= ὑφ' -ου) τευκτός], door Hephaistos gemaakt.

ἤφασα, *ao. v.* ἀφάσσω.

ἤφθην, *ao. pass. v.* ἅπτω.

ἦφι *en* **ἧφι** = ᾗ, *dat. vr. enk. v.* 3. ὅς.

ἠφίειν, *impf. v.* ἀφίημι.

ἦχα, *2e pf. v.* ἄγω.

ἠχέεις, έεσσα, έεν = ἠχήεις.

ἠχέω. 1. *onoverg.*: weerklinken, bruisen, geluid geven, dreunen. — **2.** *overg.*: doen weerklinken, laten hooren; *pass.*: ° ἠχεῖται κτύπος, een kreet weerklinkt. — **ἠχή,** ἡ. **1.** *a*) het bruisen, rumoer, geschreeuw, galm. — *b*) *overdr.*: gerucht, faam. — **2.** *zld.*: *gearticuleerd geluid*: kreet. — **ἠχήεις,** ήεσσα, ῆεν, galmend, bruisend, dreunend. — **ἤχημα,** τό [ἠχέω], klank, geluid.

ἤχθην, *ao. pass. v.* ἄγω.

ἤχθηρα, *ao. v.* ἐχθαίρω.

ἠχθόμην. 1. *impf. v.* ἄχθομαι. — **2.** *impf. pass. v.* ἔχθω.

ἦχι, *bw., ep.* = ᾗ, waar.

ἦχος, ὁ = ἠχή. — **ἠχώ,** οῦς, ἡ (*voc.* οἶ, *dat.* οἶ, *acc.* ώ) [ἠχή; ⟶ *Lat.* ēchō ⟶ *Ned.* echo]. **I. 1.** *a*) geluid, klank, gebruis, kreet. — *b*) *inz.*: weergalm, echo. — **2.** *overdr.*: gerucht, faam. — **II.** ᾿Ηχώ, Echo, *nimf, de verpers. echo.*

ἦψα, *ao. v.* ἅπτω.

ἠῶ, *acc. v.* ἠώς. — **ἠῶθεν,** *bw.* [ἠώς, -θεν], met het aanbreken van den dag; *gew.*: morgen vroeg. — **ἠῶθι,** *bw.* [ἠώς, -θι], 's morgens; *alleen in* ἠ. πρό, vóór den dageraad.

ἠών = ἠϊών.

ἠῷος, 3 = ἑῷος. — **ἠώς,** ἠοῦς, ἡ (*dat.* ἠοῖ, *acc.* ἠῶ) = 1. ἕως.

θ, θ *als cijfer*: θ', θ' = 9.

θαάσσω, *ep.* = θάσσω, zitten.

θαιρός, ὁ, deurpen.

θακέω [θᾶκος], zitten, *inz. v. smeekelingen.* — **θάκημα,** τό, het zitten, zittende houding, *inz. v. smeekelingen.* — **θάκησις,** εως, ἡ, zitplaats.

θᾶκος, ὁ [θάσσω], zetel, zitplaats.

θαλάμη, ἡ [θάλαμος], schuilhoek -, leger *v. een dier.*

θαλαμηπόλος, 2 [θαλάμῳ (*loc.*) πέλων]. **1.** ἡ, kamenier. — **2.** *zld.* ὁ, echtgenoot.

θαλαμιά, ἡ [θαλαμιός, van de onderste rij roeibanken], [ὀπή], een der riemgaten voor de onderste rij roeiers.

θάλαμος, ὁ. **1.** *ieder min of meer afgelegen* vertrek: voorraad-, wapenkamer *enz.* — *inz.*: *a*) slaapvertrek. — *b*) vrouwenvertrek. — **2.** *alg.*: woonplaats, verblijf.

θάλασσα, *att.* **-αττα,** ἡ. **1.** *a*) zee: κατὰ γῆν καὶ κατὰ -αν, te land en te water; ἥδε ἡ θ., de Middellandsche Zee; ἡ ἔξω θ., de Buitenzee, de Atlantische Oceaan. — *b*) *meton.*: zeewater. — **2.** een zoutbron *te Athene.* — **θαλάσσιος,** *att.* **-αττι-,** 3 (° *ook* 2), van -, aan -, in -, op de zee, zee-: -α ἔργα, *t. w. vischvangst, zeevaart.* — **θαλασσοκρατέω** [θαλάσσης κρατέω], meester zijn ter zee. — **θαλασσόπλαγκτος,** 2 [θαλάσσῃ (*loc.*) πλαγκτός], op -, in de zee ronddwalend. — **θαλασσόπληκτος,** 2 [θαλάσσῃ πληκτός (*verbaaladj. v.* πλήσσω)], door de zee gebeukt. — **θαλαττ-,** *att.* = θαλασσ-.

θάλεα, έων, τά [*mrv. v.* * θάλυς, *z.* θάλεια], rijkelijk voedsel.

θαλέθω [θάλλω]. **1.** bloeien. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. pers.*: bloeien. — *b*) *v. dieren*: vet -, dik zijn.

θάλεια, ας, *vr. bvn.* [*vr. v.* * θάλυς; *vw.* θάλλω]. **1.** bloeiend. — **2.** *overdr.*: rijkelijk.

θαλερός, 3 [θάλλω; *eig.*: bloeiend], *overdr.* **1.** frisch, jong, krachtig. — **2.** welig, overvloedig: -ἡ χαίτη, H., weelderige manen; -ὸν δάκρυ; -ἡ (sterk) φωνή, H.

Θαλῆς, έω, ὁ (*acc.* ῆν) *wijsgeer uit Milete, een der Zeven Wijzen, omstr. 600 v. C.*

θαλία, ἡ [θάλλω; *eig.*: bloei], *overdr.* **1.** bloeiend geluk, overvloed. — **2.** *gew. mrv.*: feestvreugde, feestmaal.

Θαλία, ἡ, *een der drie Chariten.*

θαλλός, ὁ [θάλλω], twijg, loot; *dikw.*: olijftak; *coll.*: loof.

θάλλω, *f.* —, *2e ao.* ἔθαλον, *2e pf.* (*beteek. v. h. pr.*) τέθηλα (H. *en* ° *ook* τέθαλα; *aiol.* τεθάλαισι = τεθήλασι). — **1.** *v. ge-*

wassen : bloeien, groen zijn : ° -ει ὁ νάρκισσος; ἐρινεὸς φύλλοισι τεθηλώς, H., vijgeboom weelderig groenend met bladeren. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. pers.* : in zijn volle kracht zijn, roem -, aanzien genieten, gelukkig zijn. — *b*) *v. zaken* : sterk -, overvloedig zijn : τεθαλυῖα ἐέρση, H., overvloedige dauw ; ° νόσος τέθηλε.

θάλος, τό (*alleen nom. en acc.*) [θάλλω]. **1.** spruit, loot. — **2.** *overdr.* : spruit, telg, kind.

* **θαλπιάω** (*alleen ion. pr. part.* ιόων) [θάλπω], warm zijn. — **θάλπος,** τό [*id.*]. **1.** warmte, hitte. — **2.** *meton.* : brandende pijn.

θάλπω. 1. *a*) warm -, heet maken. — *b*) *meton.* : droog laten worden, drogen. — **2.** *overdr.* : *a*) doen ontbranden *in liefde enz.* : ° θάλπῃ (*pr. ind. pass.*) πυρί, gij blaakt van koortsige opgewondenheid. — *b*) *een zieke* koesteren, verplegen.

θαλπωρή, ἡ [θάλπω ; *eig.* : het verwarmen], *overdr.* : wat het hart verwarmt : vreugde, troost, vertrouwen.

θαλύσια, ων, τά [θάλλω], offer der eerstelingen.

θαμά, *bw.*, dikwijls, voortdurend.

θαμβέω. 1. *onoverg.* : zich verbazen, versteld staan, schrikken. — **2.** *overg.* : zich verbazen over, ontsteld aanschouwen. — **θάμβος,** τό, verbazing, ontsteltenis.

θαμέες, *bvn. mrv.* (*alleen nom., dat.* έσι, *acc.* έας) *en* **θαμεῖαι** *of* **-ειαί,** *vr. bvn. mrv.* (*alleen nom. en acc.* ας, άς) [θαμά], dicht op elkaar, in menigte, talrijk. — **θαμίζω** [θαμά]. **1.** dikwijls komen. — **2.** dikwijls zijn : οὐ κομιζόμενος θάμιζε, H., hij was niet gewoon verpleegd te worden. — **θαμινά,** *bw.* [θαμά] = θαμά.

θάμνος, ὁ. **1.** struikgewas. — **2.** boomstam (H., *Od.* 23, 190).

Θαμοῦς, οῦ, ὁ, Thamoes, *mythische koning v. Thebe in Egypte.*

Θαμύρας, ου, *en* **Θάμυρις,** ιδος, ὁ (*acc.* ιν), *mythische zanger uit Thrakië.*

θανάσιμος, 2 [ἔθανον]. **1.** *a*) den dood betreffend, met den dood verbonden, doods- : ° θ. μόρος, doodslot. — *b*) *vd.* : den dood brengend, doodelijk. — **2.** *lijd.* : den dood vervallen : *a*) stervend. — *b*) gestorven, dood.

θανατᾱφόρος, 2, *dor.* = θανατηφόρος.

θανατάω [*desider. v.* θανεῖν], naar den dood verlangen.

θανατηφόρος, 2 [θάνατον φέρων]. **1.** den dood brengend, doodelijk. — **2.** moord ten gevolge hebbend.

θανατικός, 3 [θάνατος], den dood betreffend : δίκη -ή, proces op leven en dood. — **θανατόεις,** όεσσα, όεν [*id.*], den dood veroorzakend, doodelijk.

θάνατόν-δε, *bw.* [θάνατος], naar den dood.

θάνατος, ὁ [ἔθανον]. **I. 1.** *a*) *natuurlijke of gewelddadige* dood, doodslag, doodstraf : -ου κρίνειν τινά, over leven en dood oordeelen ; ° *mrv. vaak emphatisch voor enk.* — *b*) *mrv., meton* : wijzen van sterven : τῶν -ων ὁ ῥᾷστος, gemakkelijkste. — **2.** † *overdr.* : dood der ziel, *in tgst. tot h. leven der genade.* — **II.** *verpers.* : de Dood *als god.*

θανατοφόρος, 2 = θανατηφόρος.

θανατόω [θάνατος]. **1.** dooden, ombrengen. — **2.** ter dood veroordeelen, doen terechtstellen.

1.* **θάομαι** (*alleen ion. pr. inf. med.* θῆσθαι *en ao. med.* θήσατο), zuigen, melken.

2.* **θάομαι** (*slechts enkele vormen*), beschouwen, bewonderen.

θάπτω, θάψω, ἔθαψα ; *pass.* 2ᵉ *f.* ταφήσομαι, 1ᵉ *ao.* ἐθάφθην, 2ᵉ *ao.* ἐτάφην, *pf.* τέθαμμαι (3 *mrv. ion.* τεθάφαται, τετάφαται), begraven (*zoowel door h. lijk te verbranden en de beenderen in een urn te verzamelen en in de aarde te begraven, als door h. niet verbrande lijk ter aarde te bestellen*).

θαρρ-, *z.* θαρσ-.

θαρσαλέος, *att.* **θαρραλέος,** 3 [θάρσος]. **1.** *a*) moedig, onverschrokken, vol vertrouwen. — *b*) *soms in ongunstigen zin* : overmoedig, roekeloos, driest. — **2.** *meton.* : vertrouwen wekkend, bemoedigend, veilig.

θαρσέω, *att.* **θαρρέω** [θάρσος]. **I.** *abs.* **1.** *a*) goedsmoeds -, onverschrokken zijn, moed vatten, vertrouwen : τινί, op iem. *of* iets. — *b*) *verzw.* : onbezorgd zijn : θάρρει, wees gerust. — **2.** *soms ongunstig* : overmoedig -, roekeloos -, driest zijn. — **II.** *a*) *met acc.* : vertrouwen, niet vreezen. — *b*) *met inf.-zin* : vertrouwen dat. — **θάρσησις,** εως, ἡ, het vertrouwen.

θάρσος, *att.* **θάρρος,** τό, *en* **θράσος,** τό [*over* -αρ- *en* -ρα-, *z.* καρδία]. **1.** moed, durf, onversaagdheid, vertrouwen. — **2.** *in ongunstigen zin* (*vrl* θράσος) : overmoed, roekeloosheid, driestheid.

θάρσυνος, 2 [θάρσος], vol vertrouwen.

θαρσύνω, *att.* **θαρρύνω,** *en* **θρασύνω** [θάρσος, θράσος]. **1.** *overg.* : bemoedigen, geruststellen. — **2.** *onoverg.* : goedsmoeds zijn.

Θάσιος, 3. — **1.** van Thasos, Thasisch. —

2. οἱ -οι, Thasiërs. — **Θάσος,** ἡ, *eiland aan de Thrakische kust.*

θᾶσσον, *bw., z.* ταχύς, B, II.

θάσσω, zitten; *met acc.*, zitten op.

θάσσων, 2, *z.* ταχύς.

θάτερα, θατέρᾳ, θάτερον, θατέρου, *z.* ἕτερος, *begin.*

θᾶττον, *bw., z.* ταχύς, B, II. — **θάττων,** 2, *z.* ταχύς.

θαῦμα, *ion.* **θῶυμα** *en* **θῶμα,** *τό.* **1.** wat verwondering wekt: wonder, wonderbaar schouwspel: *θ.* ἰδεῖν, *θ.* ἰδέσθαι, een wonder om te zien; *θ.* ποιέομαι, voor wonderbaar houden. — **2.** *meton.*: *a*) verwondering, verbazing: *θ.* μ' ἔχει, H., *en* ἐν θώματί εἰμι, HDT., ik sta verwonderd. — *b*) bewondering.

θαυμάζω, *ion.* **θωυμάζω** *en* **θωμάζω,** ἁσομαι (H. άσσομαι), ἐθαύμασα, τεθαύμακα; *pass.* ἐθαυμάσθην, τεθαύμασμαι; *ion. overal* -θωυμ- *of* -θωμ- [θαῦμα]. — **I.** *onoverg.*: verwonderd zijn, zich verwonderen. — **II.** *overg.* **1.** *a*) zich verwonderen over, met verwondering zien, - vernemen. — *b*) zich met verwondering afvragen, benieuwd zijn, niet kunnen begrijpen: *θ.* τίσι λόγοις αὐτοὺς ἔπεισαν; *θ.* (ik ben benieuwd) ὅ τί ποτε τολμήσει ἀπολογεῖσθαι, tot zijn verdediging zeggen. — **2.** bewonderen, hoogachten, vereeren: *θ.* τί τινος (*partit. gen.*), iets in iem. bewonderen.

θαυμαίνω, *ep. f.* ανέω [θαῦμα] = θαυμάζω.

Θαυμακίη, ἡ, *ion., stad in Thessalië.*

θαυμάσιος, *ion.* **θωυμ-** *en* **θωμ-,** 3 [θαῦμα], *en* **θαυμαστός,** *ion.* **θωυμ-** *en* **θωμ-** [*verbaaladj. v.* θαυμάζω]. — **1.** *a*) wonderbaar, te verwonderen, opvallend: θαυμαστὸν ὅσον διαφέρει, het is wonderbaar, hoezeer hij verschilt (*vgl. Lat.* mirum quantum). — *b*) *inz.*: zonderling, vreemd, ongerijmd. — **2.** bewonderenswaardig, uitmuntend: ὦ θαυμαστέ, *vaak ironisch*: wonderlijk mensch.

θαυματοποιός, 2 [θαύματα ποιέων]. **1.** wonderen verrichtend. — **2.** ὁ *θ.*, goochelaar, poppenspelvertooner.

Θαψακηνοί, οἱ, inwoners van Thapsakos. — **Θάψακος,** ἡ, *stad aan d. Eufraat.*

Θάψος, ἡ, *landtong en stad ten noorden v. Syrakuse.*

θεά, ἡ [θεός]. **1.** godin. — **2.** *vr. bvn.*, goddelijk.

θέα, ἡ. **1.** *bedr.*: *a*) het beschouwen, het bekijken: θέας ἄξιος, bezienswaard; ° θέαν λαμβάνω = θεάομαι (*vgl. Ned.* een kijkje nemen). — *b*) *meton.*: plaats vanwaar men beschouwt, zitplaats *in d. schouwburg.* — **2.** *lijd.*: het beschouwde: *a*) schouwspel. — *b*) uitzicht, uiterlijk.

θέαινα, ἡ [θεός], godin.

θέαμα, *τό*, schouwspel. — **θεάομαι,** άσομαι (*ion.* ήσομαι), ἐθεασάμην (*ion.* ησάμην), τεθέαμαι [θέα]. — **1.** beschouwen, aanschouwen, bekijken; *inz. in d. schouwburg.* — **2.** *overdr.*: met den geest beschouwen, goed inzien. — **θεατής,** οῦ, ὁ, toeschouwer. — **θεατός,** 3 [*verbaaladj. v.* θεάομαι]. **1.** zichtbaar, te zien. — **2.** bezienswaardig.

θεατρικός, 3, het tooneel betreffend, geschikt voor het tooneel. — **θέατρον,** *τό* [θεάομαι; —> *Ned.* theater]. **1.** schouwplaats, *h. voor h. publiek bestemde deel v. d. schouwburg.* — **2.** *synekd.*: *de geheele* schouwburg. — **3.** *meton.*: *a*) de toeschouwers *in d. schouwburg*, publiek; *overdr.*: *elke* vergadering. — *b*) † schouwspel. — **θεατρώνης,** ου, ὁ [θέατρον ὠνεόμενος], theaterpachter.

θέειον, θέειος, H. = θεῖ-. — **θεειόω,** H. = θειόω.

θεήλατος, 2 [θεός, ἐλαύνω], door een god gezonden, - bewerkt.

θέημα, θέητρον, *ion.* = θέα-.

θειάζω [2. θεῖος], door de godheid bezield zijn, voorspellingen doen. — **θειασμός,** ὁ, bijgeloof.

θειλόπεδον, *τό*, droogplaats *voor druiven.*

θεῖναι. 1. *2e ao. inf. v.* τίθημι. — **2.** *1e ao. inf. v.* θείνω.

θείνω, *f.* θενῶ, *1e ao.* ἔθεινα, *2e ao.* *ἔθενον (*niet in indic.*), *oudere 2e ao.* (ἔ)πεφνον (*met conj., inf. en part.* πεφνών *en* πέφνων). — *A. V. pass. pf. 3 enk.* πέφαται, 3 *mrv.* πέφανται, *inf.* πεφάσθαι; *f. exact. 2 enk.* πεφήσεαι, *3 enk.* πεφήσεται. — [*vw. Lat.* -fendĕre]. — **1.** slaan, stooten: *θ.* μάστιγι ἵππους. — **2.** *inz.*: met een wapen slaan; *vd.*: wonden, dooden (*de 2e ao.* (ἔ)πεφνον *en de vormen opgenoemd als A. V. hebben alleen de beteek.* dooden).

θείομεν, H. = θῶμεν, *v.* τίθημι.

θεῖον, *τό.* **1.** zwavel. — **2.** *meton.*: zwaveldamp.

1. **θεῖος,** ὁ, oom.

2. **θεῖος,** 3 [θεός]. **I. 1.** goddelijk: *a*) van goddelijken oorsprong, van goddelijke afkomst, door de goden gezonden, - ingegeven, bovennatuurlijk: *θ.* Ὄνειρος, H.; ° θεία νόσος. — *b*) aan de godheid -, aan de goden gewijd, door de

goden beschermd, heilig: *θ. ἀγών*, H.; *θ. κῆρυξ*, H. — **2.** *zelfst. g.*: *a*) *τὸ -ον*, de godheid, goddelijke natuur. — *b*) *τὰ -α*, de goddelijke zaken: schikkingen -, geheimen der goden; vereering der goden, godsdienst, eeredienst. — **II.** *overdr.*: godegelijk, wonderbaar, uitstekend: *-ον ποτόν*.

θειότης, *ητος, ἡ* [2. *θεῖος*], goddelijkheid.

θειόω [*θεῖον*], uitzwavelen.

θείς, 1. **θείω,** H., *z. τίθημι.*

2.**θείω,** H. = 1. *θέω*.

θείως, *bw., comp. θειοτέρως* [2. *θεῖος*], door een goddelijke schikking.

θέλγω (*iter. impf.* H. *θέλγεσκε*). **1.** *a*) betooveren, door toovermiddelen krachteloos maken. — *b*) door betoovering veranderen. — **2.** *overdr.*: *a*) verrukken, *b. v. door een boeiend verhaal.* — *b*) *gew. in ongunstigen zin*: *op zachte wijze* in verwarring brengen, verblinden, verleiden: *μαλακοῖσι λόγοισι -ειν*, H.

θέλημα, *τό* [*θέλω*], wil. — **θελημός,** 2 [*id.*], gewillig, vriendelijk.

θελκτήριον, *τό, en* **θέλκτρον,** *τό* [*θέλγω*]. **1.** toovermiddel. — **2.** *overdr.*: wat wonderbaar op het gemoed werkt: betooverende zang, zoenmiddel.

θελοντής, *οῦ, m. bvn.* = *ἐθελοντής*.

θέλυμνα, *ων, τά* = *θέμεθλα*.

θέλω = *ἐθέλω*.

θέμεθλα, *ων, τά*. **1.** grondslag, fundament. — **2.** *overdr.*: *a*) het onderste, het diepste: *ὀφθαλμοῖο θ.*, H., oogholte. — *b*) grondbeginselen: *ʽ θ. Δίκης*. — **θεμείλια,** *ων, τά* = *θέμεθλα*, 1. — **θεμέλιον,** *τό, en* **θεμέλιος,** *ὁ*. **1.** grondsteen. — **2.** (*enk. en, gew., mrv.*), onderste steenlagen, grondslag, fundament. — **θεμελιόω,** grondvesten.

θέμεν, θέμεναι, *z. τίθημι.*

θέμις, *ιστος, ἡ* (*acc. ιστα en ιν*) [*τίθημι*; *eig.*: het vastgestelde].— **I. 1.** het door de gewoonte vastgestelde, het behoorlijke, gebruik, gewoonte, recht. — **2.** *meton.*: gerechtsplaats, H. — **II.** *mrv.*: instellingen, verordeningen. **1.** *v. de goden*: uitspraken der goden, orakels. — **2.** *v. de menschen*: *a*) verordeningen, (ongeschreven) wetten, gerechtelijke uitspraken. — *b*) *vd.*: rechten, voorrechten; belasting, rechten, schatting.

Θέμις, *ιδος, ἡ* (*A. V. voc. ι*; *gen. zld. ιτος, ion. ιος*, H. *ιστος*; *dat.* H. *ιστι*; *acc. ιν*, H. *ιστα*), *godin der gerechtigheid.*

θεμιστεύω [*θεμιστός*]. **1.** orakels geven. — **2.** *a*) verklaren wat recht is, recht spreken. — *b*) *met gen.*: meester zijn over.

Θεμιστογένης, *ους, ὁ, onbekend verhaler v. d. Tocht der Tienduizend, missch. schuilnaam v.* XEN.

Θεμιστοκλῆς, *έους, ὁ* (*voc. εις, dat. εῖ, acc. έα.* — *A. V. ion. nom. έης, voc. εες, gen. έος en εῦς, dat. έϊ*). [*θέμις, κλέος*; *eig.*: door gerechtigheid beroemd]. — *Atheensch veldheer, overwon d*e *Perzische vloot bij Salamis 480 v. C.*

θεμιστός, 3, *en* **θεμιτός,** 3 *θέμις*], rechtmatig, billijk, geoorloofd.

*__θεμόω__ (*alleen ao. θέμωσε*, H.), bewerken dat.

θέναρ, *αρος, τό*, handpalm.

θέο = *θοῦ, v. τίθημι.*

θεοβλαβής, 2 [*θεῷ* (*instrum.*) *βλαβείς*], door een god met waanzin geslagen, waanzinnig.

θεογεννής, 2 [*θεός, γεννάω*], van goddelijke afkomst.

Θέογνις, *ιδος, ὁ* (*acc. ιν*), *elegisch dichter uit Megara, omstr. 500 v. C.*

θεογονία, *ἡ*, afstamming -, geslachtslijst der goden. — **θεόγονος,** 2 [(*ἐκ*) *θεοῦ γενόμενος*], uit een god geboren.

θεόδματος, *dor., en* **θεόδμητος,** 2 [*θεοῖς* * *δμητός* (*verbaaladj. v. δέμω*)], door goden gebouwd, - gesticht.

Θεόδωρος, *ὁ* [*θεοῦ δῶρον*; *eig.*: geschenk der goden], *beroemd beeldhouwer en goudsmid uit Samos, VI*e *eeuw v. C.*

θεοειδής, 2 [*θεοῦ εἶδος* (*ἔχων*)], *en* **θεοείκελος,** 2 [*θεῷ εἴκελος*], op een god gelijkend.

θεόθεν, *bw.* [*θεός, -θεν*], van godswege, door de gunst der goden.

θεοΐκελος, 2, *ion.* = *θεοείκελος*.

θεοκλυτέω, de goden -, een god aanroepen. — **θεόκλυτος,** 2 [*θεός, κλύω*], de goden aanroepend.

θεόκτιτος, 2 [*θεοῖς* **κτιτός* (*verbaaladj. v. κτίζω*)], door goden gesticht.

θεολογία, *ἡ* [⟶ *Ned.* theologie]. **1.** godenleer. — **2.** † theologie. — **θεολόγος,** 2 [*θεοὺς λέγων*]. **1.** *a*) over de goden sprekend. — *b*) † *ὁ θ.*, theoloog. — **2.** *a*) onder goddelijke bezieling sprekend, door de godheid bezield. — *b*) *ὁ θ.*, orakelpriester.

θεόμαντις, *εως, ὁ* [*θεοῦ μάντις*], ziener, bezielde waarzegger.

θεομαχέω, tegen de godheid strijden. — **θεομαχία,** *ἡ*, godengevecht, gevecht der goden onder elkaar. — † **θεομάχος,** 2 [*θεοῖς μαχόμενος*], tegen de goden strijdend.

θεομισής, 2 [θεοῖς μῖσος], bij de goden gehaat.

θεόπομπος, 2 [θεῷ πεμπόμενος], door de goden gezonden. — **Θεόπομπος,** ὁ, *geschiedschrijver uit Chios, IVe eeuw v. C.*

θεοπρεπής, 2 [θεῷ πρέπων], een god waardig, heerlijk. — **θεοπρεπῶς,** *bw.*

***θεοπροπέω** (*alleen m. part. pr.* έων), voorspellen. — **θεοπροπία,** ἡ, *en* **-πρόπιον,** τό, voorspelling, orakel. — **θεοπρόπος,** 2 [θεός ; *2e lid ?*]. **1.** voorspellend, prophetisch. — **2.** ὁ θ.: *a)* ziener, waarzegger. — *b)* gezant om het orakel te raadplegen.

θεός, οῦ, ὁ, ἡ (*voc. alleen †, t. w.* θεός *en* θεέ) [*oorsprong onbekend ; niet vw. Lat.* deus].

A. **I. 1.** ὁ θ. *a) alg., enk. en mrv.* (*met monotheïstische strekking*) : god, de godheid : σὺν (τῷ) -ῷ, σὺν (τοῖς) -οῖς, met gods hulp ; κατὰ -όν, overeenkomstig den goddelijken wil ; *in eeden* : πρὸς -ῶν, bij de goden ; τὰ τῶν -ῶν, de goddelijke dingen : goddelijke bestiering, plichten jegens de goden, offers *enz.* — *b) een bepaalde* god : ὁ θ. ὕει, Zeus regent ; οἱ νέρτεροι -οί, οἱ κάτω -οί, de onderaardsche goden ; ναὶ τὼ σιώ (*Lakonisch* = θεώ), bij de twee goden (*Kastoor en Poludeukes*) ; *soms mrv. voor enk.* : ° τὰ -ῶν (*t. w. van Apolloon*) βέλη. — **2.** ἡ θ., godin, = θεά : ° ἡ νερτέρα θ., *d. i. Persephone* ; τὼ θεώ (*vr. du.*) *d. i. Demeter en Persephone.* — **II.** *oneig.* : god, godin. — **1.** *v. heroën en halfgodinnen, als Kolonos, Niobe enz.* — **2.** † *titel v. een gestorven keizer,* = *Lat.* dīvus.

B. H., *bijv. g. in comp.* θεώτερος (= θειότερος), meer (*d. i.* uitsluitend) voor goden bestemd.

θεοσέβεια, ἡ, godsvrucht. — **θεοσεβής,** 2 [θεοὺς σέβων], godvruchtig, vroom.

θεουδής, 2 [θεοὺς δείσας], godvreezend.

θεοφιλής, 2 [θεοῖς φιλούμενος], door de goden bemind ; † door God bemind.

θεόφι(ν) [θεός, -φι(ν)], *ep. gen. dat. enk. en mrv. v.* θεός.

θεοφορέομαι [θεῷ φορέομαι], door een god vervoerd -, bezield worden. — **θεοφόρητος,** 2, door een god bezield.

Θεόφραστος, ὁ, *wijsgeer en natuurkundige uit Lesbos, omstr. 372-287 v. C.*

θεόφρων, 2 [θεός, φρήν], met goddelijke wijsheid begaafd.

θεόω [θεός], vergoden.

θεράπαινα, ἡ [*vr. v.* θεράπων], dienares, slavin.

θεραπεία, ἡ [θεραπεύω]. **I. 1.** het dienen, dienst, dienstbetoon ; *inz.* : godsdienst, vereering der goden. — **2.** *meton.* : *a) de wijze v. dienen* : dienstvaardigheid, oplettendheid, voorkomendheid : ἐθεράπευον αὐτὸν πάσῃ -ᾳ, ontvingen hem met de meeste onderdanigheid. — *b) concr.* : dienstpersoneel, gevolg, legertros. — **II. 1.** het zorgen voor, het verzorgen : ἡ τοῦ σώματος θ. ; ψυχῆς θ. ; παῖδες μικροὶ πολλῆς ἔτι -ας δεόμενοι. — **2.** *inz.* : geneeskundige behandeling.

θεράπευμα, τό [*id.*] = θεραπεία. — **θεραπευτής,** οῦ, ὁ [*id.*], die verzorgt ; *inz.*: dienaar (*eervoller benaming dan* δοῦλος). — **θεραπευτός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*]. **1.** die verzorgd -, die ontwikkeld kan worden. — **2.** geneeslijk.

θεραπεύω (*med. f.* εύσομαι, *gew. met lijd. beteek.*). — **I. 1.** *a) onoverg.* : dienaar -, krijgsmakker zijn. — *b) overg.* : dienen : οἱ δοῦλοι τοὺς δεσπότας -ουσιν ; *inz. in godsdienstigen zin* : οἱ ἱερεῖς -ουσι τοὺς θεούς. — **2.** *a)* eerbiedig -, beleefd zijn jegens, voorkomend behandelen, vereeren. — *b) in slechten zin* : vleien, iem. het hof maken. — **II.** zorg dragen voor, verzorgen : θ. ἵππους ; ἐθεράπευον μὴ λείπεσθαι, zij spanden zich in om niet achter te blijven.— *inz.* **1.** geneeskundig behandelen. — **2.** vormen, ontwikkelen : θ. τινὰ εἰς ἀρετήν, opleiden tot de deugd. — **3.** in acht nemen, letten op : τοὺς καιροὺς θ., de kansen waarnemen ; ταύτην τὴν ἡμέρην -ουσι, HDT., vieren zij.

θεραπηΐη, ἡ, *ion.* = θεραπεία.

θεράπνη, ἡ, schuilhoek, verblijf.

θεράπων, οντος, ὁ. **1.** H. *en ook later* : *vrije* volgeling, krijgsmakker, begeleider, schildknaap. — **2.** *na* H. : dienaar (*eervoller benaming dan* δοῦλος).

θερίζω, *f.* ιῶ, *ao.* ἐθέρισα [θέρος]. — **1.** *onoverg.* : den zomer doorbrengen. — **2.** *overg.* : *a)* zomerwerk verrichten, maaien, oogsten. — *b) overdr.* : afhouwen : ° κεφαλὴν θ.

θερινός, 3 [θέρος], van den zomer, zomersch.

θερισμός, ὁ [θερίζω]. **1.** het maaien, het oogsten. — **2.** *meton.* † maailand. — **θεριστής,** οῦ, ὁ [*id.*], zomerarbeider, maaier.

θερμαίνω, *f.* ανῶ, *ao.* ἐθέρμηνα.— **1.** verwarmen, verhitten. — **2.** *overdr.*: iem. het hoofd warm maken, opwinden, ophitsen : ° ἐθέρμην' αὐτὸν φλὸξ οἴνου, de gloed van den wijn verhitte hem.

Θερμαῖος [Θέρμη] **κόλπος,** de Ther-

maïsche Golf, *nu Golf van Thessaloniki*.

θερμασία, ἡ [θερμός], warmte.

Θέρμη, *stad op 10-12 K. M. ten zuidoosten v. Thessalonike.*

θερμόβουλος, 2 [θερμὸς βουλήν], heethoofdig, vermetel.

Θερμοπύλαι, ῶν, αἱ [θερμαὶ πύλαι; *eig.*: de Warme Poorten], de Thermopylen, *pas in Lokris, tusschen de bergen en de zee* [*in d. pas bevonden zich warme bronnen; hij was afgesneden door een muur, waarin zich poorten bevonden; vd. de naam*].

θέρμος, ὁ, lupine.

θερμός, 3 [—> *Ned.* thermo*meter*]. — **1.** warm, heet, kokend, gloeiend. — **2.** *overdr.*: hartstochtelijk, driftig, opgewonden: °-ὴν καρδίαν ἔχεις. — **θερμουργός,** 3 [θ., ἔργον], driftig -, vermetel handelend.

θέρμω = θερμαίνω.

Θερμώδων, οντος, ὁ, *stroom in Pontos.*

θέρομαι, *ep. f.* θέρσομαι, 2*e ao.* ἐθέρην. — **1.** warm -, heet worden, zich warmen. — **2.** verbrand worden. — **θέρος,** τό. **1.** zomer. — **2.** *meton.*: oogst.

Θερσίτης, ου, ὁ, *de leelijkste der Grieken vóór Troje.*

θές, θέσθαι, *z.* τίθημι.

θέσις, εως, ἡ [τίθημι]. **1.** *bedr.*: *a*) het plaatsen, het leggen. — *b*) *overdr.*: het instellen: νόμων θ., het geven van wetten. — **2.** *lijd.*: het gelegen zijn, ligging *v. een stad enz.*

θέσκελος, 2 [*vw.* θεός; *wschl. vw.* κέλομαι; *eig.*: door een god verwekt], goddelijk, wonderbaar.

θέσμιος, 2 [θεσμός]. **1.** vastgesteld, gebruikelijk, wettig, behoorlijk. — **2.** τὰ -α, instellingen, gebruiken, wetten.

θεσμοθέτης, ου, ὁ [θεσμοὺς τιθείς]. **1.** wetgever. — **2.** *te Athene*: οἱ -αι, Thesmotheten, *college van zes archonten met de jaarlijksche herziening der wetten en met een deel der rechtspleging belast.* — **θεσμός,** ὁ [τίθημι]. **1.** plaats: λέκτροιο θ., H. — **2.** *overdr.*: *goddelijke of menschelijke* instelling, verordening, wet.

Θεσμοφόρια, ων, τά, Thesmophoriën, *feest der Gr. vrouwen ter eere v. Demeter Thesmophoros.* — **θεσμοφόρος,** *m. vr. bvn.* [θεσμοὺς φέρων], wetgevend: Δημήτηρ θ., *Demeter, die de menschen d. landbouw leerde en daardoor d. grondslag legde tot de maatschappelijke orde.*

Θέσπεια, ἡ, *ion.* = Θεσπιαί.

θεσπέσιος, 3 *en* 2 [* θεσ-σπέσιος, *v.* θεός, ἔνι-σπε (2*e ao. v.* ἐν-έπω); *eig.*: door een god gesproken]. — **I. 1.** goddelijk zingend: Σειρῆνες -αι, H. — **2.** *zelfst. g.*: -η [βουλῇ], H., krachtens het besluit der goden. — **II.** *alg.* **1.** *a*) van goddelijken oorsprong, door een god gezonden: νέφος -ον, H. — *b*) aan de goden toebehoorend: -ον ἄντρον, H., *nl. de grot der nimfen.* — **2.** *overdr.*: buitengewoon, wonderbaar, verheven, heerlijk; *ook in ongunstigen zin*: -η ἠχή, H., ontzettend geschreeuw.

Θεσπιαί, ῶν, αἱ, *stad in Boiotië.*

θεσπιδαής, 2 [θέσπις, δαίω], geweldig brandend. — **θεσπιέπεια,** *vr. bvn.* [*id.*, ἔπος; *eig.*: door goddelijke ingeving sprekend], voorspellend.

Θεσπιεύς, ὁ [Θεσπιαί], inwoner van Thespiai.

θεσπίζω, *f.* ιῶ, een orakel geven, voorspellen. — **θέσπις,** ιος, *m. vr. bvn.* [*verkorting v.* θεσπέσιος] = θεσπέσιος. — **θέσπισμα,** τό [θεσπίζω], orakelspreuk. — **θεσπιῳδός,** 2 [θέσπις, ᾠδή], wiens zang ingegeven is, voorspellend.

Θεσπρωτοί, οἱ, Thesproten, *volksstam in h. zuiden v. Epeiros.*

Θεσσαλία, ἡ, Thessalië, *landschap in Noord-Griekenland.* — **Θεσσαλίς,** ίδος, *vr. bvn.*, Thessalisch. — **Θεσσαλονίκη,** ἡ [Θεσσαλός, νίκη], *zeestad in Makedonië, nu weer Thessaloniki.* — 1. **Θεσσαλός,** 3, Thessalisch.

2. **Θεσσαλός,** ὁ, *zoon v. Herakles.*

θέσσαν, *3 mrv. 2e ao. v.* τίθημι.

* **θέσσομαι** (*slechts een paar vormen*), smeeken om.

Θεστιάς, άδος, ἡ, Thestiade, dochter van Thestios (*een mythischen koning in Aitolië*), *t. w. Leda.*

Θεστόρειος, *m. bvn.*, (zoon) van Thestoor. — **Θεστορίδης,** ου, ὁ, Thestoride, zoon van Thestoor, *t. w. Kalchas.* — **Θέστωρ,** ορος, ὁ, een der Argonauten.

θέσφατος, 2 [θεῷ φατός (gezegd)]. **1.** *a*) door een god gezegd, - voorspeld, - beschikt. — *b*) τὸ -ον, godsspraak, voorspelling. — **2.** *alg.*: goddelijk: θ. ἀήρ, H.

θετέος, 3, *verbaaladj. v.* τίθημι.

Θέτις, ιδος, ἡ (*voc.* ι, *acc.* ιν; *ion. dat.* ῑ), *een der Nereïden, moeder v. Achilleus.*

θετός, 3 [*verbaaladj. v.* τίθημι], geplaatst.

Θεττ-, *att.* = Θεσσ-.

Θεύθ, ὁ, *onverb., Egyptische god.*

θεύσομαι, *f. v.* 1. θέω.

1. **θέω,** *f.* θεύσομαι (*iter. impf.* H. θέεσκον)

[*wrt.* *θεϝ*], *en ep.* **θείω,** loopen. — **1.** (hard) loopen, rennen : *ἦλθε θέων*, hij kwam aanloopen ; *inz. v. wedloopen.* — **2.** *oneig. v. andere snelle bewegingen* : vliegen, snel varen, snel ronddraaien (*v. de pottenbakkersschijf*) *enz.* — **3.** *overdr. v. zaken, die zich in een bepaalde richting uitstrekken* : *ἀνὰ νῶτα θέουσα φλέψ*, H., langs den rug loopende ader.

2.θέω, *ion.* = *θῶ, v. τίθημι.*

θεωρέω [*θεωρός*]. **I. 1.** *a*) toeschouwer zijn, toeschouwen, bezichtigen: *ἐθεώρει τοὺς βαρβάρους*, monsterde de barbaarsche troepen. — *b*) *inz.* : een feest bijwonen: *θ. τὰ Ὀλύμπια* ; *vd. θ. εἰς Ὀλυμπίαν*, de spelen te ... gaan bijwonen. — **2.** *inz.* : feestgezant zijn (*z. θεωρός*, 2). — **II.** *overdr.* : met den geest beschouwen, overwegen, onderzoeken : *-εῖν εἰ τἀληθῆ λέγω.*

θεώρημα, *τό* [*θεωρέω* ; —> *Ned.* theorema]. **1.** *zld.* : wat men ziet, bezienswaardigheid, schouwspel. — **2.** *overdr.* : het met den geest beschouwde, leerstelling. — **θεωρητήριον,** *τό* [*id.*], plaats om toe te schouwen, tribune.

θεωρία, *ἡ* [*θεωρός* ; —> *Ned.* theorie]. **I. 1.** *a*) het aan-, het toeschouwen : *κατὰ -ίης πρόφασιν*, HDT., om (de wereld) te zien. — *b*) *meton.* : alles wat bekeken wordt, schouwspel. — **2.** *inz.* : *a*) het toeschouwen bij feestspelen *en dgl.* — *b*) *meton.* : feestgezantschap. — **II.** *overdr.*: beschouwing, wetenschappelijk onderzoek, overweging. — **θεωρικός,** 3. — **1.** het toeschouwen betreffend. — **2.** *τὸ -όν, τὰ -ά* [*χρήματα*], schouwgeld. — **θεωρίς,** *ίδος, vr. bvn.* : *θ. ναῦς en ἡ θ.* [*ναῦς*], feestschip, *dat de θεωροί* (*z. θεωρός*, 2) *vervoerde.* — **θεωρός,** *ὁ* [*θέα* ; *vw. ὁράω*]. **1.** toeschouwer. — **2.** staatsgezant *naar een feest in een anderen staat of naar een orakel.*

θεώτερος, 3, *z. θεός*, B.

Θήβαζε, *bw.* = *Θήβασδε.* — **Θῆβαι,** *ῶν, αἱ*, Thebe. — **1.** *stad in Boiotië.* — **2.** *id. in Boven-Egypte.* — **3.** *id. in Troas, gew. Θήβη.* — **Θηβαιεύς,** *m. bvn.*, *en* **Θηβαϊκός,** 3, Thebaansch. — **Θηβαῖος,** 3. — **1.** Thebaansch. — **2.** *οἱ -οι*, Thebanen. — **Θηβαΐς,** *ΐδος, vr. bvn.* **1.** Thebaansch. — **2.** *ἡ Θ.* [*γῆ*]. *a*) het gebied van Thebe *in Boiotië.* — *b*) *id.* van Thebe *in Boven-Egypte*, Thebaïs. — **Θήβασ-δε,** *bw.*, naar Thebe. — **Θήβη,** *ἡ*. **1.** Thebe, *stad in Troas.* — **2.** ° = *Θῆβαι.* — **Θήβησι,** *bw.*, te Thebe.

θηγάνη, *ἡ*, wetsteen. — **θήγω. 1.** wetten, scherpen. — **2.** ° *overdr.* : scherpen : *γλῶσσα τεθεγμένη*, scherpe tong.

θηέομαι, *ion.* = *θεάομαι.*

θήῃ, H. = *θῇ, v. τίθημι.*

θηητήρ, *ῆρος, ὁ* [*θηέομαι*], beschouwer, bewonderaar. — **θηητός,** 3, bewonderenswaardig.

θήϊον, *τό*, H. = *θεῖον.*

θηκαῖος, 3, graf-. — **θήκη,** *ἡ* [*τίθημι*], bergplaats ; *inz.* : *a*) kast, kist, doodkist. — *b*) graf.

θηκτός, 3 [*verbaaladj. v. θήγω*], gewet, geslepen.

θηλάζω [*θηλή*]. **1.** zoogen. — **2.** zuigen.

θηλέω = *θάλλω.*

θηλή, *ἡ*, moederborst ; uier.

θηλύνω [*θῆλυς*]. **1.** verwijfd maken. — **2.** verzachten. — **θηλύπους,** *ποδος, m. vr. bvn.* [*θῆλυς, πούς*], van een vrouwenvoet.

θῆλυς, *εια, υ* (*vr. ook υς, ion. εα*). **I. 1.** vrouwelijk, van het vrouwelijk geslacht : *-εια θεός*, H. — **2.** *ἡ -εια*, vrouw. — **II. 1.** van een vrouw : *-υς ἀϋτή*, H., vrouwengeschreeuw. — **2.** *overdr.* : *a*) zwak, zacht, teeder : *γυναῖκες -ύτεραι*, H., teederder (*dan de mannen*), teeder. — *b*) verkwikkend : *-υς ἐέρση*, H., dauw.

θηλυχίτων, *gen. ωνος, m. vr. bvn.* [*θῆλυς, χιτών*], met vrouwenkleeren.

Θημακεύς, *ὁ*, burger van *de gouw* Themakos.

θημών, *ῶνος, ὁ* [*τίθημι*], hoop, stapel.

θήν, *enkl. partikel*, voorzeker, gewis ; *vaak ironisch* ; *ἠ θ.*, ongetwijfeld ; *οὔ θ.*, wel niet.

θήομεν, H. = *θείομεν* = *θῶμεν, ao. conj. v. τίθημι.*

θήρ, *ός, ὁ* [*vw. Lat.* fĕrus], *en* **θηρίον,** *τό*. **1.** *a*) wild dier, roofdier. — *b*) *overdr., v. een mensch* : ondier, monster. — **2.** *alg.* : dier.

θήρα, *ἡ* [*θήρ*]. **1.** *a*) jacht. — *b*) *overdr.* : het najagen, het nastreven : *ἡ θ. τοῦ ὄντος*, der waarheid. — **2.** *meton.* : *a*) jachtbuit, vangst. — *b*) *overdr. v. een gevangen vijand.*

θήραμα, *τό* [*θηράω*]. **1.** jachtbuit, vangst. — **2.** lokaas.

Θηραμένης, *ους, ὁ, een der Dertig Tyrannen te Athene, ter dood veroordeeld 404 v. C.*

θηρατήρ, *ῆρος, ὁ* [*θηράω*], jager. — **θηρατός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], dien men kan vangen. — **θηράτωρ,** *ορος, ὁ* [*id.*] = *θηρατήρ.*

θηράω [*θήρα*], *en* **θηρεύω** [*θήρ*]. **1.** *a*) jagen, *abs. en overg.* : op jacht gaan, jacht maken op, vangen : *-άω λαγώς*, hazen ; *τὰ -ευόμενα*, het gevangen wild. — *b*) gevangennemen. — **2.** *overdr.* : *a*) ijve-

rig nastreven, najagen : ° -εύειν ἀρετήν ; °τυραννίδα -ᾶν. — b) beetnemen, verschalken. — c) *een woord* opvangen, *iem.s woorden* beloeren : ῥήματα -εύειν.

θήρειος, 2 *en* 3 [θήρ], van een wild dier : -α κρέα, wildbraad.

θήρευμα, τό. **1.** jacht. — **2.** *meton.* : jachtbuit. — **θηρευτής,** οῦ, ὁ. **1.** jager. — **2.** *bijv. g.* : jagend, jacht- : κύων θ. — **θηρεύω,** *z.* θηράω.

θηρη-, *ion.* = θηρα-.

θηριόβρωτος, 2 [θηρίοις βρωτός], door wilde dieren verslonden.

θηρίον, *z.* θήρ.

θηριοτροφέω, een monster kweeken. — **θηριοτρόφος,** 2 [θηρία τρέφων], wilde dieren voedend (*v. een gewest*).

θηριώδης, 2 [θηρίον, -ώδης]. **1.** dierlijk, wild, ruw. — **2.** vol wilde dieren : θάλασσα θ., vol roofvisschen.

θηροβολέω [θῆρας βάλλω], wilde dieren schieten. — **θηροκτόνος,** 2 [θῆρας κτείνων], wilde dieren doodend.

θής, θητός, ὁ. **1.** dagloner. — **2.** *te Athene*: οἱ θῆτες, de theten, *de laagste klasse der vrije burgers in de wetgeving v. Soloon.*

θησαίατο, H., *3 mrv. opt. v.* 2. θάομαι.

θήσατο, *ao. med. v.* 1. *θάομαι.

θησαυρίζω [θησαυρός]. **1.** opslaan, vergaderen : θ. χρήματα. — **2.** bewaren : θ. νεκρόν, een lijk. — **θησαύρισμα,** τό, het opgeslagene, voorraad.

θησαυρός, ὁ. **1.** a) opslagplaats, voorraadkamer, schatkamer. — b) kist : θ. χρημάτων, geldkist. — **2.** a) het opgeslagene, voorraad, schat. — b) *overdr.* : al wat waarde heeft, schat.

Θησείδης, ου, ὁ, Theseïde. — **1.** *zoon v. Theseus.* — **2.** *alleen mrv.* : *de Atheners.* — **Θήσειον** *en* **Θησεῖον,** τό, tempel van Theseus. — **Θησεύς,** ὁ (*ion. gen.* έος), *mythische koning v. Athene.*

θῆσθαι, *z.* 1. * θάομαι.

θῆσιν, H., *3 enk. 2e ao. conj. v.* τίθημι.

θῆσσα, *vr. bvn.* [θής], van een dagloner.

θήσω, *f. v.* τίθημι.

θητεία, ἡ, loondienst. — **θητεύω** [θής], voor loon dienen.

Θήχης, ὁ, *berg ten zuiden v. Trapezoes.*

θήω, H., *2e ao. conj. v.* τίθημι.

θίασος, ὁ. **1.** a) uitgelaten troep, *die ter eere v. een god, vrl v. Bakchos, wilde dansen enz. uitvoert.* — b) *meton.* : optocht, reidans, drinkpartij *enz.*, *door zulk een gezelschap ingericht* : -ους ἄγειν διὰ τῶν ὁδῶν. — **2.** *alg.* : menigte, schaar, gezelschap.

Θίβρων, ωνος, ὁ, *Spartaansch veldheer, omstr. 400 v. C.*

θιγγάνω, *f.* θίξομαι, *2e ao.* ἔθιγον. — **1.** a) aanraken, beroeren : θ. τινός. — b) omvatten : θ. τινός. — **2.** *overdr.* : a) ontroeren : ° ἔθιγες ψυχᾶς (*gen.*), gij hebt mij in de ziel geraakt. — b) een onderwerp aanraken, zich inlaten met.

Θίμβρων, ωνος = Θίβρων.

θίς, θινός, ὁ, ἡ. **1.** hoop, stapel. — **2.** *inz.*: a) zandhoop, duin, zandig strand ; *alg.* : strand. — b) *meton.* : zand *op d. bodem der zee of in de woestijn.*

Θίσβη, ἡ, *stad in Boiotië.*

θλάω, *f.* άσω *enz.* (*ep. ao.* θλάσσε), breken, verbrijzelen.

θλίβω. **1.** drukken, verdringen. — **2.** samendrukken, eng maken : † τεθλιμμένη ὁδός, smalle weg. — **θλῖψις** *en* **θλίψις,** εως, ἡ. **1.** het drukken, druk. — **2.** *overdr.* : angst, beklemdheid, nood.

θνατο-, *dor.* = θνητο-.

θνῄσκω *en* **θνήσκω,** *f.* θανοῦμαι, *2e ao.* ἔθανον, *pf.* τέθνηκα, *f. exact.* τεθνήξω, † τεθνήξομαι. — *A. V. pf. zonder* κ *noch themavocaal*: *ind.* τέθναμεν, τεθνᾶσι, *opt.* τεθναίην *enz.*, *imper.* τέθναθι *enz.*, *inf.* τεθνάναι, *part.* τεθνεώς *enz.* — *ion. f.* θανέομαι ; *part. pf.* τεθνηώς. — *aiol. pf. inf.* τεθνάκην.

1. sterven, omkomen, sneuvelen ; *ook als pass. bij* κτείνω : θ. ὑπό τινος, door iem. gedood worden ; *pf. en ook ao.* : gestorven -, dood zijn ; *hyperbolisch* : τεθνᾶσι τῷ δέει, zij sterven van schrik. — **2.** *overdr. v. zaken* : vergaan, verdwijnen : ° -ει πίστις, de trouw.

θνητογενής, 2 [θνητοῦ γένους (ὤν)], van een sterfelijk geslacht. — **θνητοειδής,** 2 [θνητοῦ εἶδος (ἔχων)], van sterfelijken aard. — **θνητός,** 3 *en* ° 2 [*verbaaladj. v.* θνήσκω]. **1.** sterfelijk ; οἱ -οί, de menschen. — **2.** een sterfelijk wezen eigen, menschelijk.

1.**θοάζω** [θοός], snel bewegen.

2.**θοάζω** = θάσσω, zitten.

Θόανα, ων, τά = Δάνα.

Θόας, αντος, ὁ, *mythische koning in Tauris.*

θοἰμάτιον = τὸ ἱμάτιον (*krasis*).

θοινάω. **1.** spijzigen, onthalen. — **2.** *med.-pass.* : onthaald worden, zich te goed doen. — **θοίνη,** ἡ, gastmaal.

θολερός, 3. — **1.** slijkerig, vuil, troebel : θ. ποταμός. — **2.** *overdr.* : verward : ° θ. χειμών, storm (*v. d. waanzin*). — **θολός,** ὁ, slijk, modder.

θόλος, ἡ [*vw. Ned.* dal]. **1.** koepelhuisje.

— **2.** *inz., te Athene*: de Rotonde, *waar de prytanen zich ophielden en hun maaltijden gebruikten.*

ϑολόω [ϑολός]. **1.** troebel -, vuil maken. — **2.** °*overdr.*: verontrusten: ϑ. καρδίαν.

1.**ϑοός,** 3 [1. ϑέω], snel, vlug, lenig: -ἡ νύξ, H., vluchtige nacht.

2.**ϑοός,** 3, scherp, spits. — **ϑυόω,** puntig maken.

Θορικίος πέτρος, ὁ, de Thorikische rots *te Kolonos.*

Θόρναξ, ακος, ὁ, *gebergte ten noorden v. Sparta.*

ϑόρραξ, ακος, ὁ, *aiol.* = ϑώραξ.

† **ϑορυβάζομαι** [ϑόρυβος], onrustig -, bekommerd zijn.

ϑορυβέω [ϑόρυβος]. **I. 1.** gedruisch -, rumoer maken, schreeuwen. — **2.** *inz. in een vergadering*: *a*) luide toejuichen. — *b*) *gew.*: luide afkeuren, - protesteeren. — **II.** *overg.*: *a*) tegen iem. schreeuwen, door rumoer storen, in verwarring -, in opschudding brengen: τὸν λέγοντα ϑ., van zijn stuk brengen. — *b*) *alg.*: onthutsen; *pass.*: zeer onrustig zijn.

ϑόρυβος, ὁ. **I. 1.** gedruisch, rumoer, geschreeuw. — **2.** *inz.*: *a*) *in een vergadering*: luidruchtige goedkeuring *of* (*gew.*) afkeuring: toejuichingen *enz.* — *b*) gerucht, gepraat. — **II.** verwarring, onrust. — **ϑορυβώδης,** 2 [ϑ., -ώδης], onrustig, woelziek.

ϑοῦ, *2 enk. 2e ao. imper. med. v.* τίϑημι.

Θουκυδίδης, ου, ὁ [*eig.*: zoon van Θεοκύδης (ϑεῷ κῦδος ἔχων), den met de hulp der godheid beroemde]. **1.** *beroemd geschiedschrijver, geb. omstr. 455 of omstr. 470, gest. omstr. 396 v. C.* — **2.** *Atheensch veldheer en staatsman, tegenstander v. Perikles.*

Θούριοι, ων, οἱ, *en* **Θούριον,** τό, Thoerioi, *stad aan de Golf v. Tarente.* — **Θούριος,** 3, uit Thoerioi.

ϑούριος, 3, **ϑοῦρις,** ιδος (*acc.* ιν), *vr. bvn., en* **ϑοῦρος,** 2, onstuimig, aanstormend.

ϑόωκος, ὁ, H. = ϑῶκος, ϑᾶκος.

Θράκη, ἡ, Thrakië. — **1.** *landschap ten noorden v. de Aegeïsche Zee.* — **2.** Θρ. *alleen of* ἡ Θρ. ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ *en dgl.*: Bithunië [*door uit Europa uitgeweken Thrakiërs bewoond*]. — **Θράκιος,** 3. — **1.** Thrakisch. — **2.** τὸ -ον, Thrakion, *plein te Buzantion.*

Θρανίψαι = Τρα-.

Θρᾷξ, ᾳκός, *bvn. m.* **1.** Thrakisch. — **2.** *zelfst. g.*: Thrakiër; *gew. mrv.*

ϑρασέως, *bw.* [ϑρασύς], moedig, stoutmoedig.

ϑράσος, *z.* ϑάρσος.

Θρᾷσσα, ης, *vr. bvn.*, Thrakisch.

Θρασύβουλος, ου, ὁ [ϑρασεῖαν βουλὴν (λέγων); *vgl. Ned.* Koenraad], Thrasuboelos. — **1.** *tiran v. Milete omstr. 600 v. C.* — **2.** *Atheensch veldheer, verdreef de Dertig 403 v. C.*

ϑρασυκάρδιος, 2 [ϑρασεῖαν καρδίαν (ἔχων)], stoutmoedig.

Θράσυλλος *en* **-ύλος,** ου, ὁ, *Atheensch veldheer in d. Peloponnesischen oorlog.*

Θρασύμαχος, ὁ [ϑρασέως μάχομαι; *eig.*: dapper in den strijd], *sophist uit Bithunië, 2e helft der Ve eeuw v. C.*

ϑρασυμέμνων, 2 [ϑρασύς, *2e lid?*], stoutmoedig.

ϑρασύνω. 1. *in bedr. zin*: moedig maken, bemoedigen. — **2.** *in lijd. zin*: *a*) moed vatten. — *b*) *in ongunstigen zin*: overmoedig -, vermetel -, onbeschaamd zijn, - worden, - handelen, - spreken, zich vermeten. — **ϑρασύς,** εῖα, ύ. **1.** *in goeden zin*: moedig, dapper, onverschrokken. — **2.** *in ongunstigen zin*: *a*) *bedr.*: overmoedig, vermetel, onbeschaamd. — *b*) *lijd.* (*zld.*): wat gewaagd mag worden, veilig.

ϑρασυστομέω, driest -, onbeschaamd spreken. — **ϑρασύστομος,** 2 [ϑρασὺ στόμα (ἔχων)], driest -, onbeschaamd sprekend.

ϑρασύτης, ητος, ἡ [ϑρασύς], vermetelheid.

Θρᾶττα, *att.* = Θρᾷσσα.

ϑραῦμα *en* **ϑραῦσμα,** τό, afgebroken stuk. — **ϑραυστός,** 3 [*verbaaladj.*], breekbaar. — **ϑραύω. 1.** breken, verbrijzelen. — **2.** *overdr.*: *de kracht enz. v. iets of iem.* breken, knakken, verzwakken.

ϑρέμμα, τό [τρέφω]. **1.** het opgekweekte: *a*) *v. tamme dieren*: jong, dier. — *b*) *v. menschen*: kweekeling, kind; *dikw. verachtend*: gebroed, kreatuur. — **2.** *alg.*: levend wezen.

ϑρέξασκον, *iter. ao. v.* τρέχω.

ϑρέομαι. 1. *onoverg.*: schreeuwen. — **2.** *overg.*: bejammeren.

ϑρεπτέος, 3, *verbaaladj. v.* τρέφω. — **ϑρεπτήριος,** 2 [τρέφω], voedend; τὰ -α, voedsel. — **ϑρεπτός,** 3 [*verbaaladj. v.* τρέφω], gevoed. — **ϑρέπτρα,** ων, τά [*id.*], het loon voor de opvoeding. — **ϑρέψω,** *f. v.* τρέφω.

Θρηΐκη, *ion.* = Θράκη. — **Θρηΐκιος,** *ion.* = Θράκιος. — **Θρῆϊξ,** *ion.* = Θρᾷξ. — **Θρήκη** [*gecontr. uit* Θρηΐκη], *ion.* = Θράκη. — **Θρήκη-ϑεν,** *bw.*, uit Thrakië.

— **Θρήκην-δε,** *bw.*, naar Thrakië. — **Θρήκιος** [*gecontract. uit* Θρηΐκιος], *ion.* = Θρᾴκιος.

θρηνέω. 1. *onoverg.* : klagen, weeklagen ; *inz.* : een klaaglied zingen. — 2. *overg.*: beweenen, beklagen. — **θρῆνος,** ὁ [*vw. Ned.* dreunen], het weeklagen, klaagzang ; *inz.* : lijkzang.

θρῆνυς, υος, ὁ, voetbank ; *inz.* : voetbank van den stuurman.

θρηνῳδέω, een treurzang zingen. — **θρηνῳδός,** 2 [θρῆνον ἀείδων], een treurzang zingend.

Θρῇξ, ηκός [*gecontr. uit* Θρῆϊξ], *ion.* = Θρᾷξ. — **Θρῇσσα,** *ion.* = Θρᾷσσα.

Θρῖα, ἡ, *Attische gouw bij Eleusis.*

θριαμβεύω, een triumf houden. — **θριαμβικός,** 3. — 1. den triumf betreffend. — 2. die een triumf gehouden heeft. — **θριαμβοδιθύραμβος,** ὁ, god der thriamben en dithuramben, *bijnaam v. Bakchos* [*te wiens eere de* θρίαμβος *en de* διθύραμβος *gezongen werden*]. — **θρίαμβος,** ὁ [—> *Lat.* triumphus —> *Ned.* triumf]. 1. thriambe, *hymne gezongen bij de optochten ter eere van Bakchos.* — 2. *meton.* : *a*) optocht ter eere van Bakchos. — *b*) *overdr.* : triumf (*te Rome*).

Θριᾶσι, *bw.* [*loc. v.* Θρῖα], te Thria. — **Θριάσιος,** 3 [Θρῖα], van *de gouw* Thria, Thriasisch.

θριγκίον, τό, *verklw. v.* θριγκός. — **θριγκός,** ὁ. 1. deklaag *v. een muur*, kroonlijst. — 2. *synekd.* : muur, omheining. — **θριγκόω,** met een kroonlijst voorzien. — **θρίγκωμα,** τό, kroonlijst.

θρῖδαξ, ακος, ἡ, latuw, salade.

Θρινακίη, ἡ, H., Thrinakië, *mythisch eiland.*

θρίξ, τριχός, ἡ (*dat. mrv.* θριξί), haar ; *coll. en mrv.* : de haren : hoofdhaar *v. d. mensch*, manen en staart *v. h. paard*, borstels, wol.

θροέω [θρόος]. 1. *onoverg.*: kreten slaken, schreeuwen. — 2. *overg.* : *a*) uitspreken, zeggen, berichten. —*b*) *door geschreeuw* schrik aanjagen.

θρόμβος, ὁ, klonter, klomp ; *ook* : dikke druppel.

θρόνα, ων, τά, bloemen *in een weefsel.*

Θρονιάς, άδος, *vr. bvn.*, van Thronion. — **Θρόνιον,** τό, *stad in Lokris.*

θρόνος, ὁ [—> *Lat.* thronus —> *Ned.* troon]. 1. zetel, armstoel, troon. — 2. *meton.* (*gew. mrv.*) : heerschappij.

θρόος-οῦς, όου-οῦ, ὁ [θρέομαι]. 1. geschreeuw, geroep. — 2. *a*) gemompel. — *b*) *meton., concr.* : gerucht, mare.

θρυαλλίδιον, τό [*verklw. v.* θρυαλλίς], lampepitje. — **θρυαλλίς,** ίδος, ἡ, lampepit.

θρυλέω, voortdurend praten -, kletsen over.

* **θρυλίσσω** (*3 enk. ao. pass.* H. θρυλίχθη), stukslaan.

Θρυόεσσα, ἡ, *en* **Θρύον,** τό, *stad in Elis.*

θρύον, τό, bies, riet.

θρυπτικός, 3, verwijfd, verweekelijkt. — **θρύπτω** (*2e ao. pass.* ἐτρύφην). 1. breken, verbrijzelen. — 2. *overdr.* : *a*) verwijfd -, zwak maken. — *b*) *med.* : een verwijfd leven leiden ; *vd.* : kieskeurig zijn, preutsch doen.

θρώσκω *en* **θρῴσκω,** *f.* θοροῦμαι, *2e ao.* ἔθορον, springen, huppelen : θ. ἐπί τινι, losspringen op. — **θρωσμός** *en* **θρῳσμός,** ὁ [*eig.* : omhoogspringende plaats], bodemverheffing, hoogte.

θυγάτηρ, τρος, ἡ (*verbuiging, z. Spr.*) ; [*alle vormen afgeleid v. 3 trappen v. d. stam* : *met* -τηρ, -τερ *en* -τρ ; *vw. Ned.* dochter]. — 1. dochter. — 2. *overdr.* : dochter : † -τέρες Ἀαρών, *d. i. vrouwelijke nakomelingen v. Aaron* ; † -τέρες Ἱερουσαλήμ, *d. i. inwoonsters v. Jerusalem* ; † *voc. ook als aanspraak tot een vrouw.* — **θυγατριδέος-οῦς,** έου-οῦ, ὁ, dochterszoon, kleinzoon. — **θυγατριδῆ,** ἡ, dochtersdochter, kleindochter. — **θυγάτριον,** τό [*verklw.*], dochtertje, meisje.

θύελλα, ἡ [2. θύω], storm-, wervelwind, orkaan.

Θυέστα (*alleen nom.*), *aiol.*, *en* **Θυέστης,** ου, ὁ, Thuëstes, *broeder v. Atreus.* — **Θυεστιάδης,** ου, ὁ [Θ., -ιάδης], Thuëstiade, zoon van Thuëstes, *t. w. Aigisthos.*

θυήεις, ήεσσα, ῆεν [θύος], voor brandoffers.

θυηλή, ἡ [1. θύω]. 1. offergave. — 2. *meton.* : het offeren.

θυηπόλος, 2 [θύος ; πέλω]. 1. offers verrichtend. — 2. ὁ, ἡ θ., offerpriester, -eres.

Θυῖα, ἡ, Bakchante.

θύλακος, ὁ, zak, *gew. v. leder.*

θῦμα, τό [1. θύω]. 1. offergave. — 2. *meton.* : het offeren.

θυμαίνω [θυμός], toornen.

θυμαλγής, 2 [θυμός, ἀλγέω], het hart grievend.

θυμαρής, 2 [θυμός ; *wrt.* ἀρ-, *vw.* ἀραρίσκω], *en* **θυμάρμενος,** 3 [*id.*], bij den

wensch passend, aangenaam, welgevallig.

Θύμβρη, ἡ, *stad en vlakte in Troas.*

Θύμβριον, τό, *stad in Phrugië.*

Θύμβρις, ιδος, ὁ, Tiber.

θυμέλη, ἡ [1. θύω]. **1.** *a*) offerplaats, altaar. — *b*) *inz.* : altaar van Dionusos *op de dansplaats* (*z.* ὀρχήστρα) *v. d. schouwburg* ; *vd. synekd.* : dansplaats *v. d. schouwburg.* — **2.** °-αι Κυκλώπων, de Cyklopische muren, *d. i. de burg v. Mukene.*

θυμηγερέων (*alleen nom. m.*) [*part. pr. v.* *-ρέω, *v.* θυμὸν ἀγείρω], zijn levenskracht weer verzamelend, bijkomend.

θυμηδής, 2 [θυμῷ ἦδος], het hart verheugend. — **θυμήρης,** 2 = θυμαρής.

θυμίαμα, τό. **1.** reukwerk, wierook. — **2.** † *meton.* : reukoffer. — **θυμιάω** [*vw. Lat.* fūmus], in rook doen opgaan, een reukoffer brengen. — **θυμίημα,** τό, *ion.* = θυμίαμα.

θυμοβόρος, 2 [θυμός, *st. v.* βιβρώσκω], het hart opvretend. — **θυμοδακής,** 2 [θυμὸν δάκνων ; *vgl.* δακέθυμος], het hart bijtend, - pijnigend. — **θυμοειδής,** 2 [θυμός, εἶδος]. **1.** moedig, vurig, vastberaden. — **2.** *gew. in ongunstigen zin* : opvliegend, driftig, hartstochtelijk. — **θυμολέων,** οντος, *m. bvn.* [θ., λέων], met een leeuwenhart. — **θυμομαχέω** [θυμῷ μάχομαι ; *eig.* : in zijn hart strijden], verbitterd zijn.

θύμον, τό [⟶ *Lat.* thymum ⟶ *Ned.* tijm], tijm.

θυμοραιστής, οῦ, *m. bvn.* [θυμὸν ῥαίων], het leven vernietigend.

θυμός, οῦ, ὁ. **I.** ziel *als levensbeginsel,* levenskracht, leven : ὀλίγος δ' ἔτι θ. ἐνῆεν (was in mij), H.; λίπε δ' ὀστέα θ., H., *d. i.* hij stierf. — **II.** ziel *als zetel v. d. wil, v. h. gemoed, v. h. verstand,* hart. — **1.** wil, wensch, verlangen, neiging, aandrift, hartstocht : θ. ἄνωγε, H., mijn hart zet mij daartoe aan ; πλήσασθαι -ὸν ἐδητύος, H., zijn hart verzadigen met spijs. — **2.** *a*) gemoed : ἄλγος ἱκάνει -όν, H. ; ἐκ -οῦ (van harte) φιλεῖν. — *b*) *meton.* : *α*) gesteldheid van het gemoed : gezindheid, dapperheid *enz.* : ἕνα -ὸν ἔχειν, H. ; -ὸν λαβεῖν, H., moed vatten. — *β*) gemoedsbeweging, opwelling van toorn. — **3.** *a*) verstand : ᾔδεε κατὰ -ὸν ..., H., hij wist in zijn hart. — *b*) *meton.* : een gedachte : ἕτερός με θ. ἔρυκεν, H., weerhield mij.

θύμος, ὁ = θύμον.

θυμοφθόρος, 2 [θυμὸν φθείρων]. **1.** het leven vernietigend, doodelijk. — **2.** *a*) den moed benemend. — *b*) het gemoed kwellend, krenkend.

θυμόω [θυμός]. **1.** *act.* : toornig maken. — **2.** *gew. pass.* (*met med. f.*): *a*) *v. pers.*: toornig worden, vertoornd zijn : τὸ -ούμενον τῆς γνώμης, verbittering der ziel. — *b*) *v. paarden enz.* : weerspannig.

θύννος, ὁ [⟶ *Ned.* tonijn], tonijn.

Θυνοί, ῶν, οἱ, Thuniërs, *Thrakische volksstam in Bithunië.*

θύνω = 2. θύω.

θυόεις, όεσσα, όεν [θύος], geurig.

θύον, τό, *een boom met welriekend hout, wschl.* citrusboom *of* levensboom.

θύος, τό [1. θύω], brandoffer. — **θυοσκόος,** ὁ, ἡ [θύος κοέων], offerschouwer, offerpriester, -eres.

* **θυόω** (*alleen part. pf. pass.*), met geur vervullen : τεθυωμένος, geurig.

θύρα, ἡ (*gew. mrv.*) [*vw. Lat.* forīs, forīs, *Ned.* deur]. **1.** deurvleugels, deur, dubbele deur, poort : -ας προσθεῖναι, er tegen (*d. i.* tegen h. kozijn) plaatsen, sluiten. — **2.** *synekd.* : woning ; *inz.* paleis van den Perzischen koning (*vgl. Ned.* : de Verheven Porte): αἱ βασιλέως -αι ; οἱ ἐπὶ ταῖς -αις, de hovelingen -, de hofbeambten van den Perzischen koning. — **3.** *overdr.* : *a*) toegang, ingang *v. een grot enz.* : ἐπὶ ταῖς -αις τῆς Ἑλλάδος ἐσμέν, wij staan vóór de deuren van ... — *b*) *v. iets dat lang en smal is als een deur* : φράσσειν τὴν ἀκρόπολιν -ησι, HDT., met planken, -horden.

θύραζε, *bw.* [* θύρασ-δε ; *eig.* : naar de deur]. **1.** de deur uit, naar buiten. — **2.** *alg.* : *a*) er uit, naar buiten : ἔκβασις ἁλὸς θ., H., een uitweg uit de zee, om er uit te geraken. — *b*) *zld. zonder beweging* : buiten.

θύρα-θεν, *bw.* **1.** van buiten. — **2.** *zonder beweging* : buiten.

θυραῖος, 3 *en* 2 [θύρα]. **1.** zich vóór de deur -, zich buiten bevindend. — **2.** *a*) *alg* : zich in het buitenland bevindend. — *b*) *vd.* : vreemd.

θυραμάχος 2 [θύραις μαχόμενος], deuren bestormend. — **θυραουρός** = θυρωρός.

θύρασι, *bw.* [*loc. v.* θύρα]. **1.** vóór de deur, buitenshuis. — **2.** *overdr.* : buiten de grenzen, in den vreemde.

θυραυλέω [θύρα, αὐλή], buitenshuis verblijven, uithuizig zijn. — **θυραωρός** = θυρωρός.

Θυρέα, ἡ, *en* **-αι,** ῶν, αἱ, *stad en landschap in Argolis.*

θυρεός, ὁ [θύρα], deursteen, *steen die als*

deur dient. — **θύρετρον,** τό [θύρα], *gew. mrv.*, deur.

θύρη-θι, *bw., ion., en* **θύρη-φι,** *bw.* [*ep. dat. v.* θύρα], er uit, er buiten.

θυρίς, ίδος, ἡ [*verklw. v.* θύρα]. **1.** deurtje. — **2.** venster, luik. — **θυρόω** [θύρα], van deuren voorzien.

θύρσος, ὁ, thursos, Bakchosstaf.

θύρωμα, τό [θυρόω], *gew. mrv.*, deur.

θυρών, ῶνος, ὁ [θύρα], voorhuis.

θυρωρός, ὁ, ἡ [θύρας ὤραν (ἔχων)], deurwachter.

θυσανόεις, όεσσα, όεν, van kwasten voorzien. — **θύσανος,** ὁ, kwast.

θύσθλα, ων, τά [1. θύω], de heilige gereedschappen der Bakchosfeesten.

θυσία, ἡ [1. θύω]. **1.** het offeren, offerhandeling. — **2.** *meton.* : *a*) offerfeest, *feest waarop een offer gebracht werd.* — *b*) *concr.* : offergave, -dier. — **θυσιάζω,** offeren. — † **θυσιαστήριον,** τό [θυσιάζω], offeraltaar.

θύσιμος, 2 [1. θύω], voor een offer geschikt.

Θυσσαγέται, ῶν, οἱ, Thussageten, *volksstam in Skuthië.*

θυσσανόεις, *ep.* = θυσανόεις.

Θύσσος, ἡ, *stad in Makedonië.*

θυστάς, άδος, *vr. bvn.* [1. θύω], tot het offer behoorend.

θυτήριον, τό [1. θύω], offer.

1.**θύω,** θύσω, ἔθυσα, τέθυκα ; *pass.* τυθήσομαι, ἐτύθην, τέθυμαι [*vw. Lat.* fūmus]. — **I. 1.** *a*) in rook doen opgaan, een brand-, een reukoffer brengen, *abs. en met acc.* : θ. ἄργματα, H., het gewijde stuk. — *b*) *na H. ook v. bloedige offers* : θ. ἵππους ; *vd. alg.* : slachten, dooden. — **2.** door een offer de goden raadplegen : ἐθύετο τῷ Διὶ πότερά οἱ ἄμεινον εἴη..., hij bracht een offer (in zijn eigen belang, *med.*) om te weten of... — **II.** met een offer vieren : θ. τὰ Λύκαια, het feest der Lukaia.

2.**θύω** (*bijna alleen pr. en impf.*). **1.** stormen, razen : *a*) *v. d. wind, v. stroomen en dgl.* — *b*) *v. menschen* : ἔγχεϊ (met...) θύων, H. — **2.** bruisen : δάπεδον αἵματι θῦεν, H., de vloer zood -, - schuimde van bloed.

θυώδης, 2 [θύος, -ώδης ; *eig.* : naar θύος riekend], welriekend.

θύωμα, τό [θυόω], reukwerk.

θωά, *ion.* **θωή,** ἡ [*wrt.* θη, *vw.* τίθημι], vastgestelde straf, - boete.

θωκέω, *ion.* = θακέω. — **θῶκόνδε,** *bw.* [θ., -δε], naar de vergadering. — **θῶκος,** ὁ, *ion.* = θᾶκος. — **1.** zetel. — **2.** zitting, vergadering.

θῶμα, θωμάζω, *ion.* = θαυμ-.

†**Θωμᾶς,** ᾶ, ὁ, *een der apostelen.*

θωμάσιος, θωμαστός, *ion.* = θαυμ-.

θῶμιγξ, ιγγος, ἡ, touw, snoer ; *inz.* : boogpees. — **θωμίζω,** geeselen.

Θῶν, ῶνος, *en* **Θῶνις,** ιδος, ὁ, *een mythisch Egyptenaar.*

θωπεία, ἡ, vleierij. — **θωπεύω** [θώψ], vleien, naar den mond praten.

θωρακίζω, met een harnas bekleeden. — **θωρακοφόρος,** 2 [θώρακα φέρων], harnasdragend. — **θώραξ,** ακος, *ion.* **-ρηξ,** ηκος, ὁ. **1.** harnas, pantser.— **2.** *overdr.*: buitenste verdedigingsmuur, HDT. — **θωρηκοφόρος,** *ion.* = θωρακ-. — **θωρηκτής,** οῦ, *m. bvn.*, geharnast. — **θώρηξ,** *z.* θώραξ. — **θωρήσσω** (*ao. pass.* ἐθωρήχθην), *ion.* **1.** met een harnas uitrusten. — **2.** *alg.* : uitrusten, wapenen.

θώς, θωός, ὁ, jakhals.

θωϋμ-, *ion.* = θαυμ-.

θωΰσσω, *f.* ΰξω. **1.** een geluid geven, schreeuwen: °θ. βοήν (*inwendig voorw.*), een schreeuw geven. — **2.** iem. roepen, toeroepen.

θώψ, ωπός, ὁ, vleier.

I

ι *als cijfer*: ι′ = 10.

1.**ἰά,** ἡ, geluid, geschreeuw.

2.**ἰά,** τά, H., *mrv. v.* ἰός, pijlen.

1.**ἴα,** *aiol. vr. v.* *ἴος, één.

2.**ἴα,** *mrv. v.* ἴον, viooltjes.

ἰαίνω, *f.* —, *ao.* ἴηνα ; *pass. ao.* ἰάνθην [*vw.* ἰάομαι]. — **1.** *a*) verwarmen.— *b*) *overdr.* : verheugen, verkwikken ; *vrl pass.* : τοῖο θυμὸς ἰάνθη, H. — **2.** *a*) door verwarmen week maken : ἰαίνετο κηρός, H., het was. — *b*) *overdr.* : vermurwen : θυμὸν ἰ., H.

ἰακχάζω, jubelen : ἰ. φωνήν (*inwendig voorw.*), HDT., een jubelend geluid doen klinken. — **ἰακχή,** ἡ [*versterkte vorm v.* ἰαχή], geschreeuw ; *gew.* : weeklacht; *ook* : feestgezang.

Ἴακχος, ὁ. **1.** *mystische naam v. Bakchos.* — **2.** *meton.*: lofzang op Bakchos.

†**Ἰακώβ,** *onverb.*, ὁ [*Hebr. w.*], Jacob.— †**Ἰάκωβος,** ὁ [*vergriekschte vorm v. h. vorige*], Jacobus, *naam v. twee der apostelen.*

1.**ἰάλεμος,** ὁ [1. ἰά], treurzang, klaaglied. — 2. **ἰάλεμος,** 2, treurig, jammerlijk.

ἰάλλω, *f.* —, *ao.* ἴηλα. — **1.** *a*) zenden, werpen : ἰ. ὀϊστόν, H.— *b*) snel uitstrekken : ἐπ' ὀνείατα (spijzen) χεῖρας ἴαλλον, H. — **2.** bewerpen, treffen : ἀτιμίῃσιν (met smaad) ἰ., H.

Ἰαλυσός, ἡ, *stad op Rhodos.*

ἴαμα, τό [ἰάομαι], geneesmiddel.

ἰαμβειογράφος, ὁ [ἰαμβεῖα γράφων], jambenschrijver ; *alg.* : lasteraar. — **ἰαμβεῖον,** τό [ἴαμβος], jambisch vers. — **ἰαμβειοφάγος,** ὁ [ἰαμβεῖα φαγών (*part. 2e ao. bij* ἔδω)], jambenvreter, -slikker, *spotnaam v. een tooneelspeler.*

ἴαμβος, ὁ. **1.** jambus. — **2.** jambisch vers ; *gew. mrv.* : jambisch (*d. i. satirisch*) gedicht. — **ἰαμβοφάγος,** ὁ [ἰάμβους φαγών] = ἰαμβειοφάγος.

ἰάνθην, *ao. pass. v.* ἰαίνω.

ἰάομαι, ἰάσομαι, ἰασάμην, *pf.* ἴαμαι ; *pass.* ἰαθήσομαι, ἰάθην. — **1.** verzorgen, heelen : ἰ. νόσον ; ἰ. τινα. — **2.** *overdr* : ἰ. ἀδικίαν.

Ἰαπετός, ὁ, *een Titaan, vader v. Prometheus, Epimetheus en Atlas.*

1.**ἰάπτω,** zenden, werpen, slingeren.

2.**ἰάπτω,** (*z.* ἐάφθη), treffen, kwetsen ; *overdr.* : ° ἰ. λόγοις, met smaadwoorden.

Ἰάρδανος, ὁ (?). **1.** *rivier in Elis.* — **2.** *id. op Kreta.*

ἰαρός, 3, *dor.* = ἱερός.

Ἰάς, *άδος, vr. bvn.*, Ionisch.

ἴασι, *3 mrv. ind. pr. v.* εἶμι.

ἱᾶσι, *id. v.* ἵημι.

Ἰασίδης, ου, ὁ [Ἴασος, -ίδης], Iaside, zoon van Iasos (Ἴασος), *t. w. Amphioon of Dmetoor.*

ἰάσιμος, 2 [ἰάομαι], geneeslijk ; *ook overdr.* — **ἴασις,** εως, ἡ [*id.*], genezing.

Ἴασον Ἄργος, de Peloponnesos (*z.* 1. Ἄργος, 1, b, γ).

Ἰασόνιος, 3 [Ἰάσων], van Iasoon : -α ἀκτή, de Iasonische kust, *voorgebergte in Pontos, waar, volgens de sage, Iasoon voor anker ging.*

ἰαστί, *bw.* [Ἰάς], op Ionische wijze, in den Ionischen toonaard.

Ἰάσων, *ονος,* ὁ (*voc.* Ἴᾶσον), *aanvoerder der Argonauten.*

ἰατήρ, ῆρος, ὁ [ἰάομαι] = ἰατρός. — **ἰατός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], geneeslijk.

ἰατρεῖον, τό, huis van den geneesheer, ziekenhuis. — **ἰατρεύω** [ἰατρός]. **1.** geneesheer zijn. — **2.** *overg.* : geneeskundig behandelen, genezen.

ἰατρικός, 3. — **1.** den geneesheer -, de geneeskunde betreffend : ἡ -ή τέχνη *en* ἡ -ή [τέχνη], geneeskunde. — **2.** ervaren in de geneeskunde ; *ook overdr.* : ἰ. περί (met betrekking tot) τὴν ψυχήν. — **ἰατρός,** ὁ [ἰάομαι], geneesheer ; *overdr.* : ἰ. ἀμαθίας.

ἰαύω (*iter. impf.* ἰαύεσκον, *ao.* ἴαυσα), rusten, den nacht doorbrengen, slapen.

ἰαχέω = ἰάχω. — **ἰαχή,** ἡ, geschreeuw : krijgsgeschreeuw, vreugdekreet, weeklacht.— **ἰάχω,** een sterk geluid geven. — **1.** *v. pers.* : schreeuwen, luid zingen : ° ἰ. παιᾶνα (*inwendig voorw.*). — **2.** *v. zaken* : weerklinken, bruisen, ruischen.

Ἰαωλκός, ἡ = Ἰωλκός.

Ἰάων, *gen.* Ἰάονος, *m. bvn.* = Ἴων. — **1.** Ionisch. — **2.** οἱ Ἰάονες, Ioniërs.

Ἴβηρες, ων, οἱ, Iberiërs. — **Ἰβηρία,** ἡ, Iberië, *eerst noordoostelijk Spanje, later h. geheele schiereiland.*

ἶβις, ιος, ἡ, ibis, *een Egyptische steltlooper.*

Ἴβυκος, ὁ, *Gr. lierdichter uit Rhegion, VIe eeuw v. C.*

ἶγμαι, *pf. v.* ἱκνέομαι.

ἰγνύα, ἡ, knieholte.

1. **Ἰδαῖος,** 3 [Ἴδη], van het Ide-gebergte, Idaïsch : τὰ -α ὄρη = Ἴδη (*mrv. wegens de vele toppen*). — 2. **Ἰδαῖος,** ὁ, *heraut der Trojanen.*

Ἰδαΐς, ΐδος, *vr. bvn.* [Ἴδη], Idaïsch. — **Ἴδαος,** ὁ, *aiol.* = 2. Ἰδαῖος. — **Ἰδᾶς,** ᾶδος [*gecontr. uit* Ἰδαΐς] = Ἰδαΐς.

1.**ἰδέ,** *vgw.* = ἠδέ, en.

2.**ἰδέ** *en* 1. **ἴδε.** **1.** *2e ao. imper. bij* ὁράω. — **2.** † *tot partikel versteend* : ziehier : ἴδε ὁ τόπος, hier is de plaats ...

2.**ἴδε,** *ep.* = εἶδε, *3 enk. 2e ao. bij* ὁράω.

ἰδέα, ἡ [*wrt.* Ϝειδ, *z.* *εἴδω]. **I. 1.** gedaante, uiterlijk : τὴν -αν (*bepalende acc.*) καλός. — **2.** voorstelling, afbeelding : ° θεῶν -αι. — **II.** *overdr.* **1.** *a*) voorstelling van den geest, denkbeeld, begrip. — *b*) *de Platonische* Idee : ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰ., de Idee van het goede, *d. i.* de godheid. — **2.** *meton. v. wat aan h. begrip of de Idee beantwoordt* : *a*) gesteldheid, wijze : πᾶσα ἰ. θανάτου. — *b*) soort, klas, groep wezens.

ἰδεῖν, ἰδέειν, ἴδεσκε, ἰδέω, *z.* ὁράω.

ἴδη, ἡ. **1.** woudgebergte. — **2.** hout. —

Ἴδη, ἡ, Ide, *bergketen ten zuidoosten v. Troje.*

ἴδηαι, *2 enk. conj. 2e ao. med. bij* ὁράω.

Ἴδη-θεν, *bw.*, van den Ide af.— **Ἰδήιος,** 3 = 1. *Ἰδαῖος.* — **Ἰδηΐς,** ἴδος, *vr. bvn.*, Idaïsch.

ἰδίᾳ, *bw.*, *z.* ἴδιος, II.

ἰδιοβουλεύω [ἴδιος βουλεύω] *en* **ἰδιοβουλέω** [ἰδίαν βουλὴν (ποιεῖσθαι)], alleen met zichzelf te rade gaan, zijn eigen zin doen.

ἴδιος, 3, *soms* 2.

I. 1. *a)* eigen, afzonderlijk, persoonlijk (*tgst.* : van een ander, van anderen) : -α ἐλευθερία ; τὰ -α, iem.s persoonlijk bezit ; *bw.* † κατ' -αν [ὁδόν, *lett.* : langs eigen wegen], alleen. — *b) overdr.* : eigenaardig, zeldzaam : ἴ. τις ἐν πᾶσι βουλόμενος εἶναι, zich in alles willende onderscheiden. — **2.** *inz.* : een particulier betreffend, van een particulier (*tgst.* : van de gemeenschap, van den staat) : πλοῦτος ἴ. καὶ δημόσιος, private en staatsrijkdom ; τὰ ἱρὰ καὶ τὰ -α, HDT., tempels en huizen ; τὰ -α, private belangen.

II. *bw.* ἰδίᾳ. **1.** *a)* voor zich alleen, op eigen hand. — *b)* afzonderlijk. — **2.** in het privaatleven : καὶ -ᾳ καὶ δημοσίᾳ.

ἰδιότης, ητος, ἡ [ἴδιος], eigenaardigheid.

ἰδίω, zweeten.

ἰδιωτεύω [ἰδιώτης]. **1.** een ambteloos leven leiden. — **2.** *overdr.* : *a)* in iets (τινος) onwetend zijn.— *b) v. een staat* : onbeduidend zijn.

ἰδιώτης, ου, ὁ [ἴδιος]. **1.** bizonder persoon : *a) in tgst. tot de gemeenschap, tot d. staat* : een particulier : οὔτε πόλιν οὔτε -ην. — *b) in tgst. tot de overheidspersonen* : ambteloos -, gewoon burger ; *ook* : gemeen soldaat. — *c) in tgst. tot een kenner, een vakman* : onwetend -, onervaren mensch, stumper, leek *in een wetenschap enz.* — **2.** *bijv. g.* : -αι ἄνδρες, gewone menschen (*in tgst. tot een koning*) ; ἰ. βίος, ambteloos leven.

ἰδιωτικός, 3 [ἰδιώτης]. **1.** *a)* van een ambteloos burger, een particulier betreffend : παιδεία -ή. — *b) vd.* : gewoon, alledaagsch. — **2.** van een onwetende, dwaas, onervaren.

ἰδιῶτις, ιδος, *vr. bvn.* [*vr. v.* ἰδιώτης], onbevoegd.

ἴδμεν, ἴδμεναι, *z.* *εἴδω.

ἰδνόομαι, zich krommen, - buigen.

ἰδοίατο, ἰδόμαν, *z.* ὁράω.

Ἰδομενεύς, έως, ὁ, *aanvoerder der Krétenzers vóór Troje.*

ἰδόμην, ἴδον, *z.* ὁράω.

ἰδοῦ, *2 enk. 2e ao. imper. med. bij* ὁράω. — **ἰδού,** *tussw.* [ἰδοῦ, *tot partikel versteend*]. **1.** *om de oplettendheid gaande te maken* : *a)* zie ! zie eens ! — *b) ook voor gewaarwordingen v. h. oor* : hoor !, kijk ! — **2.** *met een nom., zonder pers. wkw.* : hier is, ziehier : † ἰ. ἐγώ, *d. i.* ik ben tot uw dienst.

ἰδρεία, ἡ, bedrevenheid, bekwaamheid. — **ἴδρις,** ις, ι, *gen.* ιος, *att.* εως [*vw.* *εἴδω], wetend, kundig, bedreven.

ἰδρόω (*de contracties gew. in* ω, ῳ *in plaats v.* ου, οι) [ἱδρώς], zweeten.

ἱδρύω (*ao. pass., niet-att., ook* ἱδρύνθην). **1.** *a)* doen neerzitten. — *b) pass.* : zich neerzetten, zich rustig houden ; *pf.* : rusten, werkeloos zijn. — **2.** ergens vestigen, doen kampeeren. — **3.** bouwen, oprichten.

ἱδρώς, ῶτος, ὁ, *aiol.* ἡ (*A. V.*, H., *dat.* ῷ, ῷϊ, οῖ ; *acc.* ῶ, όα) [*wrt.* σϝειδ ; *vw. Lat.* sūdāre, *Ned.* zweet], zweet.

ἰδυῖα, *z.* *εἴδω. — **ἴδω, ἴδωμι,** *z.* ὁράω.

ἴε, *3 enk. impf. v.* εἶμι.

Ἰεζεκιήλ, *onverb.*, ὁ [*Hebr. w.*], Ezekiël, *profeet, omstr. 600 v. C.*

ἵει, ἱεῖ, *z.* ἵημι.

ἰείη, *3 enk. opt. pr. ion. v.* εἶμι.

ἵειν, ἱεῖς, ἱείς, ἱεῖσι, 1. **ἵεμαι,** *z.* ἵημι.

2. **ἵεμαι** *en* **ἴεμαι,** *ep. f.* εἴσομαι, *ep. ao.* εἰσάμην, ἐεισάμην (*vgl.* εἶμι). — **1.** zich spoeden. — **2.** *overdr.*: streven naar, begeeren.

-ιέμεν, -ιέμεναι, ἱέμεσθα, *z.* ἵημι.

ἴεν, *ep. 3 enk. impf. v.* εἶμι.

ἵεν, *ep. 3 mrv. impf. v.* ἵημι.

ἰέναι, *inf. v.* εἶμι.

ἱέναι, *inf. pr. v.* ἵημι.

ἱέραξ, ακος, ὁ, valk, havik.

ἱεράομαι [ἱερός], priester -, priesteres zijn.

ἱερατεία, ἡ, priesterambt. — † **ἱεράτευμα,** τό, priesterdom, gemeenschap van priesters. — † **ἱερατεύω** [ἱεράομαι], priester zijn, den priesterdienst verrichten.

ἱερέα *en* **ἱέρεια,** ἡ [*vr. v.* ἱερεύς], priesteres.

ἱερεῖον, τό [ἱερός]. **1.** offerdier. — **2.** (*gew. mrv.*) : slachtvee.

†**Ἱερεμίας,** ου, ὁ [*Hebr. w.*], Jeremias, *profeet, omstr. 600 v. C.*

ἱερεύς, ὁ (*acc. ook* °ῆ) [ἱερός], die de wijding verricht : ° Θάνατος, ἱ. θανόντων, der stervenden ; *vd.* : priester. — **ἱερεύω. 1.** als offer slachten, offeren. — **2.** *alg.* : slachten.

ἱερήϊον, τό, *ion.* = ἱερεῖον. — **ἱερία** = ἱερεία.

᾿Ιεριχώ, *onverb.*, ἡ [*Hebr. w.*], Jericho, *stad in Judaea.*

ἱερομνήμων, ονος, ὁ [ἱερός, μνήμων], hiëromnemoon, *afgezant naar de Amphiktuonieën.*

ἱερόν, τό, *z.* ἱερός, B.

ἱεροποιέω, ἱεροποιός zijn, heilige handelingen verrichten. — **ἱεροποιός,** ὁ [ἱερὰ ποιέων]. **1.** offeraar. – **2.** *inz., te Athene*: οἱ -οί, offermeesters, *college v. tien leden, belast o. a. met het toezicht over de staatsoffers.*

ἱερός, 3, *zld.* 2, *ion.* **ἱρός,** 3 [⟶ *Ned.* hier*archie*].

A. I. 1. *a*) met een goddelijke -, met een bovennatuurlijke kracht vervuld : ἱερὸς ἰχθύς, H.; *bij omschrijvingen* : ἱερὴ ἴς Τηλεμάχοιο, H.—*b*) *alg.*: krachtig, sterk : ἱερὸς δίφρος, H., wagen. — **2.** onschendbaar, *o. a. van d. Rom. volkstribuun,* = *Lat.* sacrosanctus.

II. heilig. — **1.** *a*) van de goden komend, door de goden gezonden : ἱερὸν ἦμαρ, H. — *b*) *overdr.*: heerlijk. — **2.** *a*) aan de goden geschonken, - gewijd, den goden toebehoorend : ἱερὴ ἑκατόμβη, H., ἵππος ἱερὸς τοῦ ῾Ηλίου (*gen. v. bezit*). — *b*) door de goden beschermd, - bewoond : ῎Ιλιος ἱρή, H.; ἱερὰ ξυμβουλή, *d. i.* het geven van raad is iets waarover de goden waken ; τὸ ῾Ιερὸν ὄρος, *berg in Thrakië.* — *c*) in betrekking staande tot de goden *of* den godsdienst : ἱερὰ χρήματα.

B. *zelfst. g.*: τὸ -όν, τὰ -ά, alle gewijde voorwerpen, alle godsdienstige aangelegenheden. — *inz.* **1.** *a*) het offeren. — *b*) offerdier, wijgeschenk. — *c*) voorteekenen uit de ingewanden der offerdieren. — **2.** godsdienstige gebruiken, godsdienstig feest.— **3.** gewijde plaats : tempel, heiligdom, heilig gebied.

†**῾Ιεροσόλυμα,** ων, τά, *en* **-α,** ης, ἡ = ῾Ιερουσαλήμ.

ἱεροσυλέω. 1. tempelroof plegen. — **2.** *alg.* : heiligschennis plegen. — **ἱεροσυλία,** ἡ. **1.** tempelroof. — **2.** *alg.* : heiligschennis. — **ἱερόσυλος,** ὁ [ἱερὰ συλάων]. **1.** tempelroover. — **2.** *alg.* : heiligschenner.

ἱερουργέω, een heilige handeling verrichten ; *inz.*: een offer brengen. — **ἱερουργία,** ἡ, heilige handeling ; *inz.* : offer. — **ἱερουργός,** ὁ [ἱερός, ἔργον], offerpriester.

῾Ιερουσαλήμ, *onverb.*, ἡ [*Hebr. w.*] Jeruzalem.

ἱεροφάντης, ου, ὁ [ἱερὰ φαίνων], hiërophant, *die te Eleusis de heilige voorwerpen laat zien en de mysteriën verklaart*; *alg.* : hoogepriester. — **ἱεροφαντικός,** 3, van den hiërophant, hoogepriesterlijk.

ἱεροφύλαξ, ακος, ὁ [ἱερὰ φυλάττων], tempelbewaker.

ἱερόω [ἱερός], heiligen, wijden.

῾Ιέρων, ωνος, ὁ [*id.*], *tiran v. Syrakuse, reg. 478-467 v. C.*

ἱερωσύνη, ἡ [*id.*], priesterlijk ambt, priesterschap.

ἱζάνω (*alleen pr. en impf.*) [ἵζω]. **1.** *overg.* : zetten, doen neerzitten. — **2.** *onoverg.* : zitten, gaan zitten.

ἵζω (*alleen pr. en impf.*; *iter. impf.* ἵζεσκον, H.). [*vw.* * ἕζω ; *z. a.*]. **1.** *overg.* : *a*) zetten, doen zitten. — *b*) *een zitting* beleggen : βουλὴν ἷζε γερόντων, H. — **2.** *onoverg. en med.*: *a*) zich neerzetten : ἵζεσθαι ποτὶ βωμόν, H., bij het altaar ; ° ἵζον κρήνας, bij de bronnen. — *b*) *inz., med.* : zich in hinderlaag leggen. — *c*) *med.* : neerzijgen.

1. ἰή, *ion.* = ἰά.

2. ἰή, *tussw., uitroep v. vreugde en v. smart* : o !, ach !

ἴῃ, *3 enk. conj. pr. v.* εἶμι.

ἵῃ, ἵῃ, *z.* ἵημι.

ἰήϊος, 2 [2. ἰή]. **1.** die met den kreet ἰή -, die in den nood aangeroepen wordt, *epitheton v. Apolloon.* — **2.** met jammerkreten gepaard, klagend, jammerlijk.

ἴηλα, *ao. v.* ἰάλλω.

᾿Ιήλυσος, *ion.* = ᾿Ιαλυσός.

ἴημα, *ion.* = ἴαμα.

ἵημι, *f.* ἥσω, *ao.* ἧκα, *pf.* εἷκα (*vele vormen komen slechts in samenst. voor*; *gew. vervoeging, z. Spraakk.*).

A. V. (*vrl* H.; *vele vormen alleen in samenst.*) *pr. ind. 2 enk.* ἵεις, ἱεῖς, *3 enk.* ἵει, ἱεῖ, *3 mrv.* ἱεῖσι ; *pr. conj. 3 enk.* -ιῇσι ; *pr. opt. 2 mrv.* -ίοιτε ; *pr. inf.* ἱέμεν, ἱέμεναι ; *impf. 1 enk.* -ίην, *3 mrv.* ἵεν ; *f. ind.* ἕσει ; *f. inf.* ἡσέμεν, ἡσέμεναι ; *1e ao. ind. 1 enk.* ἕηκα ; *2e ao. ind. 1 mrv.* ἕμεν, *3 mrv.* ἕσαν ; *3 du.* ἕτην ; *2e ao. conj. 1 enk.* -είω, *3 enk.* ἧσι, -ῄη, -έῃ, ἕησι ; *2e ao. inf.* -έμεν, -έμεναι. — *med. pr. ind. 2 enk.* ἵῃ, ἵει ; *impf. 1 mrv.* ἱέμεσθα ; *1e ao. ind. 1 enk.* -ηκάμην ; *2e ao. ind. 3 enk.* -ετο, *3 mrv.* ἕντο ; *2e ao. opt. 3 enk.* -οῖτο ; *pf. ind. 1 enk.* † ἕωμαι.

[*wrt.* ϳη, ϳε, *met redupl.* ϳι-ϳη, ϳι-ϳε ; *vw. Lat.* ia-c-ĕre].

A. *act.* **I.** *overg.* : in beweging brengen *in een bepaalde richting.* — **1.** laten gaan, - vallen, - vloeien : ἵ. δάκρυα. —

2. doen gaan, zenden : ἄγγελόν τινι ἵ.; ὄπα μεγάλην ἐκ στήθεος ἵ., H., een krachtige stem uit zijn borst stooten. — 3. *a*) werpen, slingeren, afschieten : ἵ. βέλος. — *b*) *abs.* : schieten : ἄνω ἵ. — **II.** *onoverg.* : zich uitstorten, vloeien : ποταμὸς ἐπὶ γαιᾶν ἵησιν [ὕδωρ], H., vloeit door ...

B. *med.* **1.** zich werpen op, heen snellen, vluchten. — **2.** uit zich verdrijven : ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, H., nadat zij hun begeerte naar spijs en drank hadden verdreven, *d. i.* bevredigd. — *van h. med. v.* ἵημι *is te onderscheiden h. wkw.* ἵεμαι (*z.* 2. ἵεμαι).

-ίην, *1 enk. impf. v.* -ίημι.

ἤινα, *ao. v.* ἰαίνω.

ἴῃς, ἤησθα, ἤησι, *z.* εἶμι.

-ιῇσι, *3 enk. pr. conj. v.* -ίημι.

ἰήσομαι, *ion.* = ἰάσομαι, *f. v.* ἰάομαι.

Ἰησονίδης, ου, ὁ, *ion.* = *Ἰασ- [Ἰάσων, -ίδης], Iasonide, zoon van Iasoon, *t. w. Euneos.*

† **Ἰησοῦς,** οῦ, ὁ (*voc. dat.* οῦ, *acc.* οῦν) [*Hebr. w.*], Jezus.

Ἰήσων, *ion.* = Ἰάσων.

ἰητήρ, ἰητρός, *ion.* = ἰατ-.

ἰθαγενής *en* **ἰθαιγενής,** 2 [1. ἰθύς, γένος]. **1.** uit een wettig huwelijk geboren. — **2.** autochthoon, vanzelf ontstaan, natuurlijk.

Ἰθάκη, ἡ, Ithaka, *een der Ionische eilanden, missch. h. tegenwoordige Thiaki of Leukas ; missch. ook slechts een dichterlijke schepping.* — **Ἰθάκην-δε,** *bw.*, naar Ithaka. — **Ἰθακήσιος,** 3, Ithakesiër. — **Ἴθακος,** ὁ, *heroos naar wien h. eiland genoemd werd.*

ἰθέα, *ion.* = ἰθεῖα, *vr. v.* 1. ἰθύς.

ἰθέως, *ion.* = εὐθέως.

ἴθι. 1. *2 enk. imper. v.* εἶμι. — **2.** *tussw.* [*versteende imper.*], welaan ; *vaak versterkt door* δή, οὖν : welaan dan.

ἴθμα, τό [εἶμι], gang, tred.

ἰθύ, *ion.* = εὐθύ.

ἰθυμαχίη, ἡ, *ion.* = *-ία [ἰθὺς (2. ἰθύς) μάχομαι], slag in het open veld.

ἰθύντατα, *superl. bij* 2. ἰθύς.

ἰθύνω, *ion.* = εὐθύνω.

ἰθυπτίων, ωνος, *m. vr. bvn.* [ἰθὺς (2. ἰθύς) πετόμενος], rechtuit vliegend.

1. **ἰθύς,** εῖα *en* έα, ύ, *ion.* = 1. εὐθύς. — 2. **ἰθύς,** *bw.*, *ion.* = 2. εὐθύς. — 3. * **ἰθύς,** ἡ (*alleen acc.* -ύν). **1.** rechte richting : ἀν' ἰθύν, H., recht in de hoogte. — **2.** *overdr.* : *a*) het streven, het verlangen. — *b*) *meton.* : onderneming.

ἰθύω [2. ἰθύς]. **1.** recht aandringen op, losstormen op. — **2.** *overdr.* : streven naar, verlangen.

Ἰθώμη, ἡ, *stad in Thessalië.*

ἱκανός, 3 [*vw.* ἱκνέομαι ; *eig.* : ergens gerakend]. — **1.** *in relatieven zin* : *a*) toereikend, voldoende, talrijk -, groot -, lang genoeg : πλοῖα -ά, talrijk genoeg ; † τὸ -ὸν ποιῆσαί τινι, iem. voldoen. — *b*) *overdr.* : geschikt, bekwaam : ἱ. λέγειν, goed redenaar ; ἄνδρες -οὶ τὰ παρὰ βασιλέως ἀπαγγεῖλαι, met volmachten om de voorstellen ... — **2.** *in absoluten zin* : *a*) vrij talrijk, - groot, - lang. — *b*) *overdr.* : α) *v. tijd* : † χρόνῳ -ῷ, sinds lang. — β) *v. graad* : aanzienlijk, machtig, voortreffelijk : ἱ. γνώμην (*bepalende acc.*).

ἱκάνω (*alleen pr. en impf.*) [ἵκω] *en med.* (*id.*) = ἱκνέομαι.

ἱκανῶς, *bw.* [ἱκανός]. **1.** *in relatieven zin* : op voldoende wijze : τὸ τεῖχος ἱ. ἔχει (= ἱκανόν ἐστι), is hoog genoeg. — **2.** *in absoluten zin* : zeer, grootelijks.

Ἰκαρία, ἡ. **1.** *een Attische gouw.* — **2.** [1. Ἴκαρος] = 2. Ἴκαρος.

Ἰκάριος, 3 [*id.*], van Ikaros, Ikarisch : -ον πέλαγος *en* τὸ -ον [πέλαγος], de Ikarische Zee, *ten noorden v. Samos.* — 1. **Ἴκαρος,** ὁ, *zoon v. Daidalos, die boven de zee vloog en er in verdronk.* — 2. **Ἴκαρος,** ἡ [1. Ἴκαρος], *een der Cycladen.*

ἴκελος, 3, *ion.* = εἴκελος.

ἱκεσία, ἡ = ἱκετεία. — **ἱκέσιος,** 3 *en* 2 [ἱκέτης]. **1.** *a*) van een smeekeling, een smeekeling betreffend : ° -οι λιταί, smeekbeden. — *b*) de smeekelingen beschermend : Ἱ. Ζεύς. — **2.** smeekend. — **Ἱκεταονίδης,** ου, ὁ [Ἱ., -ίδης], Hiketaonide, zoon van Hiketaoon, *t. w. Melanippos.* — **Ἱκετάων,** άονος, ὁ, *broeder v. koning Priamos.*

ἱκετεία, ἡ, *en* **ἱκέτευμα,** τό [ἱκετεύω]. **1.** het smeeken om hulp, smeekbede, bede. — **2.** *meton.* : wijze van om hulp te smeeken.

ἱκετεύω [ἱκέτης]. **1.** als smeekeling komen, om hulp -, om bescherming smeeken. — **2.** *overg.* : iem. komen smeeken. — **ἱκετέω** = ἱκετεύω.

ἱκετήρ, ῆρος, ὁ, ἡ = ἱκτήρ.

ἱκετήριος *en* **ἱκτήριος,** 3 [ἱκέτης]. **1.** *a*) van de smeekelingen, smeekelingen passend : ° ἱκτήριοι κλάδοι, twijgen. — *b*) *inz.* : ἡ ἱκετηρία : α) [ῥάβδος], (olijf- *of* laurier-)tak der smeekelingen. — β) *meton.* : het smeeken, smeekbede. — **2.** smeekend.

ἱκέτης, ου, ὁ [*vw.* ἱκνέομαι], die om bescherming komt smeeken, smeekeling ;

ἱ. τινός, die iem. smeekt. — **ἱκετήσιος,** 3, de smeekelingen beschermend. — **ἱκέτις,** *ιδος, vr. bvn.* [*vr. v.* ἱκέτης], smeekend.

ἵκηαι, H. = *ἵκῃ, z.* ἱκνέομαι.

ἰκμάς, *άδος, ἡ*, vochtigheid, vocht.

ἴκμενος, *m. bvn.* [*wschl. ao. part. bij* ἱκνέομαι], *alleen in ἴ. οὖρος*, H., gunstige wind.

ἱκνέομαι, *f.* ἵξομαι, *2e ao.* ἱκόμην, *pf.* ἷγμαι (*inf.* -ῖχθαι).— **A. V.** *2 enk. 2e ao. conj.* ἵκηαι, H.; ἱκοίατο, *ion.* = ἵκοιντο. — **I. 1.** *a*) komen, aankomen, tot iem. komen; *vaak met de beteek. v. h. pf.*: gekomen zijn : *ἱ. τινα*; *fig.*: ἐς τινος χεῖρας ἱ., H., in iem.s handen vallen; ° ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱ., ik richt het woord tot u. — *b*) *overdr. v. toestanden en gemoedsaandoeningen*: overkomen, overvallen, treffen: *τί σε (acc. v. h. geheel) φρένας (acc. v. h. deel) ἵκετο πένθος;*, H. — **2.** *inz.*: *a*) tot een zeker punt komen, bereiken : *οὐ δ' ὀστέον ἵκετο*, H., drong niet door tot op het been; *overdr.*: *ἱ. γῆρας*. — *b*) als smeekeling komen, smeeken. — **II.** *onpers.* (*pr. en impf.*): passen, behoorlijk zijn; *vrl in h. partic.*: *τῷ ἱκνουμένῳ χρόνῳ*, op den behoorlijken tijd.

ἱκόμην, *2e ao. v.* ἱκνέομαι.

Ἰκόνιον, *τό, stad, bij* XEN. *in Phrugië, later in Lukaonië.*

ἴκοσι, H. = εἴκοσι.

ἴκρια *en* **ἰκρία,** *ων, τά* (*ep. gen. dat.* ἰκριόφι). **1.** boordbalken, scheepsribben, spanten. — **2.** verdek (*alleen aan vooren achtersteven*).

ἰκταίνω, bewegen.

ἰκτήρ, *ῆρος, ὁ, ἡ* [*vw.* ἱκνέομαι]. **1.** = ἱκέτης, smeekeling, -inge. — **2.** *bijv. g.*: van een smeekeling. — **ἱκτήριος,** *z.* ἱκετήριος.

ἰκτῖνος, *ὁ*, wouw.

ἵκω, *f.* ἵξομαι, *gemengde ao.* ἷξον [*vw.* ἱκνέομαι]. — **1.** *a*) komen. — *b*) *overdr., v. toestanden en gemoedsaandoeningen*: overkomen, overvallen, treffen: *χόλος ἵκει τινά*, H. — **2.** *inz.*: tot een zeker punt komen, bereiken.

ἰλαδόν, *bw.* [*ἴλη, -δον*], bij scharen, in menigte.

ἱλάομαι, H. = ἱλάσκομαι.

ἵλαος, 2, *att.* **ἵλεως,** *ως, ων* (*nom. mrv. m. vr.* ἵλεῳ, *onz.* ἵλεα), genadig, gunstig, welwillend.

ἱλαρός, 3 [⟶ *Lat.* hilarus, -aris], opgeruimd, vroolijk.

ἱλάσκομαι, ἱλάσομαι, ἱλασάμην (*2 enk. conj. ao.* ἱλάσσεαι, H.); *pass. ao.* ἱλάσθην [*ἵλαος*], verzoenen, gunstig -, genadig stemmen; *pass.*: genadig zijn: † *ἱλάσθητί μοι.*

ἵλεως, *ως, ων, z.* ἵλαος.

ἴλη, *ἡ*. **1.** troep, menigte. — **2.** *inz.*: afdeeling soldaten.

Ἰλήιος, 3 [*Ἶλος*], *alleen in πεδίον -ον*, H., *de vlakte waar Ilos begraven ligt*, het Ilische veld.

ἱλήκω *en* *ἵλημι (*beide slechts enkele vormen*) [*ἵλαος*], genadig -, goedertieren zijn.

Ἰλιάδαι, *ῶν, οἱ* [*Ἶλος*], nakomelingen van Ilos, Trojanen.

Ἰλιάς, *άδος, vr. bvn.* [1. *Ἴλιος*]. **1.** Trojaansch. — **2.** *zelfst. g.*: *a*) [*γυνή*], Trojaansche vrouw. — *b*) [*ποίησις*], Ilias.

ἰλιγγιάω, duizelig zijn, - worden. — **ἴλιγγος,** *ὁ* [*ἴλλω*], duizeligheid.

Ἰλιόθεν, *bw.* [*Ἴ., -θεν*], van -, uit Ilion. — **Ἰλιόθι,** *bw.* [*Ἴ., -θι*], te Ilion; *alleen in Ἰ. πρό*, H., *lett.*: te Ilion, van voren, *d. i.* vóór Ilion. — **Ἴλιον,** *τό* = 1. *Ἴλιος.*

Ἰλιονεύς, *ὁ* [1. *Ἴλιος*], *een Trojaan.*

1. **Ἴλιος,** *ἡ* [*Ἶλος*], Ilios, Ilion, *oude naam v. Troje.* — 2. **Ἴλιος,** 3 *en* 2, Trojaansch. — **Ἰλιόφι,** H., *gen. v.* 1. *Ἴλιος.*

Ἰλισός *en* **Ἰλισσός,** *ὁ*, Ilissos, *riviertje in Attika.*

ἴλλαος, *aiol.* = ἵλαος.

ἰλλάς, *άδος, ἡ* [*ἴλλω*; het gedraaide], touw.

ἰλλός, *m. bvn.* [*ἴλλω*], de oogen verdraaiend, scheel.

Ἰλλυρικός, 3, *en* **Ἰλλύριος,** 3, Illyrisch; *οἱ Ἰλλύριοι*, Illyriërs; *ook enk.*

ἴλλω, *z.* εἴλω.

Ἶλος, *ὁ, zoon v. Troos* (*Τρώς*) *en stichter v. Ilion.*

ἰλύς, *ύος, ἡ*, slijk. — **ἰλύω,** met slijk bedekken.

ἱμάς, *άντος, ὁ*, riem; *inz.*: een der riemen van een gespan: teugel, streng, zweep *enz.*, *verder*: schoen-, boks-, grendelriem, kinriem *v. een helm, enz.*

ἱμάσθλη, *ἡ, uit riemen gevlochten* zweep. — **ἱμάσσω. 1.** zweepen. — **2.** *overdr.*: *de aarde met d. bliksem* geeselen, H.

† **ἱματίζω,** bekleeden. — **ἱμάτιον,** *τό* [*ion.* εἱμάτιον, *v.* εἷμα]. **1.** kleed, gewaad. — **2.** *inz.*: bovenkleed, mantel (*tgst.* χιτών). — **ἱματισμός,** *ὁ* [*ἱματίζω*], kleeding.

ἱμάω [*ἱμάς*], *met een riem* omhoogtrekken.

Ἰμβρασίδης, *ου, ὁ*, Imbraside, zoon van

Imbrasos, *nl. Peiroös, aanvoerder der Thrakiërs.*

Ἴμβριος, *ὁ,* Imbriër, bewoner van Imbros. — **Ἴμβρος,** *ἡ, eiland op de Thrakische kust.*

ἱμείρω, *ao.* ἵμειρα; *med. ao.* ἱμειράμην; *pass. ao.* (*met med. zin*) ἱμέρθην [ἵμερος]. — *act. en med.*: vurig verlangen, begeeren.

ἴμεν, *1 mrv. ind. pr. en,* H., *inf. v.* εἶμι. — **ἴμεναι,** H., *inf. v.* εἶμι.

Ἱμέρα, *ἡ, stad aan de noordkust v. Sicilië.* — **Ἱμεραῖος,** 3, uit Himera.

ἱμεράμπυξ, *υκος, vr. bvn.* [ἵμερος, ἄμπυξ], met bekoorlijken hoofdband.

Ἱμέρας, *α, ὁ, naam v. twee stroomen op Sicilië.*

ἱμερόεις, *όεσσα, όεν.* **1.** bekoorlijk, liefelijk. — **2.** *bw.* -όεν, op liefelijke wijze. — **ἵμερος,** *ὁ.* **1.** vurig verlangen; *inz.*: liefde. — **2.** *meton.*: hetgeen liefde verwekt, bekoorlijkheid. — **ἱμερόφωνος,** 2 [ἵ., φωνή], met liefelijke stem.

ἱμέρρω, *aiol.* = ἱμείρω. — **ἱμερτός,** 3 [*verbaaladj. v.* ἱμείρω], begeerlijk, liefelijk, bekoorlijk.

ἴμμεναι, H. = ἴμεναι.

ἵνα. **I.** *bw.* **1.** *v. plaats*: *a*) daar (H. *Il.* 10, 127); *overal elders betr.*: daar waar: ° ἵνα ναός (*partit. gen.*), op de plaats van het schip, waar. — *b*) waarheen: ° ὁρᾷς ἵν' ἥκεις; — **2.** *overdr. v. tijd en omstandigheden*: wanneer.
II. *vgw.* **1.** opdat (*gebruik der tijden en wijzen, z. Spraakk.*): ἵνα τί [γένηται];, met welk doel? waarom? — **2.** † *de doelaanwijzende beteek. is vaak zeer verzw. of geheel verdwenen, zoodat* ἵνα *alleen een voorwerpszin inleidt*: καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν, zooals gij wilt, dat zij doen.

ἶνα, *acc. v.* ἴς.

ἵνα-περ, *bw.,* juist daar waar, - waarheen.

Ἰνάρως, *ω, en* **Ἰναρῶς,** *ῶ, ὁ, koning v. Libuë, V*[e] *eeuw v. C.*

Ἰναχίδης, *ου, ὁ,* Inachide, zoon -, afstammeling van Inachos; *οἱ -αι,* Argiërs. — **Ἰναχόθεν,** *bw.* [Ἴ., -θεν], uit Argos. — **Ἴναχος,** *ὁ.* **1.** *rivier in Argolis.* — **2.** *mythische koning v. Argos.*

ἰνδάλλομαι. **1.** zichtbaar worden, verschijnen. — **2.** gelijken op. — **ἴνδαλμα,** *τό,* beeld, drogbeeld.

Ἰνδία, *ἡ,* Indië. — **Ἰνδικός,** 3 [—> *Lat.* Indicus —> *Ned.* indigo], *en* **1. Ἰνδός,** 3. — **1.** Indisch. — **2.** *a*) ἡ Ἰνδική [χώρα], Indië. — *b*) οἱ Ἰνδοί, Indiërs. — **2. Ἰνδός,** *ὁ,* Indus, *stroom in noordwestelijk Indië.*

ἶνες, ἴνεσι, *z.* ἴς. — **ἰνίον,** *τό* [ἴς], nekspier, nek, achterhoofd.

ἶνις, *ὁ, ἡ* (*alleen nom. en acc.* ιν), zoon, dochter.

Ἰνταφέρνης *en* **-φρένης,** *ου, ὁ, voornaam Pers ten tijde v. Dareios I.*

Ἰνώ, *οῦς, ἡ, echtgenoote v. Athamas, na haar dood zeegodin.*

ἴξαλος, 2, *wschl.*: springend, vlug.

Ἰξιόνιος, 3, van Ixioon. — **Ἰξίων,** *ονος, ὁ, mythische koning in Thessalië.*

ἵξομαι, *f. v.* ἱκνέομαι.

ἶξον, *z.* ἵκω.

ἰξός, *ὁ.* **1.** mistel. — **2.** *meton.*: *de daaruit voorbereide* vogellijm.

ἰξύς, *ύος, ἡ,* lenden.

ἰξώδης, 2 [ἰξός, -ώδης], kleverig.

ἰόδετος, 2 [ἴοις δετός], uit viooltjes gevlochten. — **ἰοδνεφής,** 2 [ἴον δνόφον (ἔχων)], vioolkleurig, donker.

ἰοδόκος, 2 [ἰοὺς δέχομαι], pijlen bevattend.

ἰοειδής, 2 [ἴον εἶδος (ἔχων)], *en* **ἰόεις,** *εσσα, εν* [ἴον], vioolkleurig.

ἰοίην, *1 enk. opt. pr. v.* εἶμι.

Ἰοκάστη, *ἡ, moeder v. Oidipoes.*

Ἰόλαος, *ὁ, att.* **Ἰόλεως,** *ω, ὁ,* Iolaos, *wapenmakker v. Herakles.*

ἴομεν, H. = ἴωμεν, *1 mrv. conj. pr. v.* εἶμι.

ἰόμωρος, 2 [*wschl.* 1. ἰά; -μωρος, groot, zich onderscheidend], *wschl.*: luid schreeuwend.

ἴον, *τό* [*Ϝίον; vw. Lat.* viola], viooltje.

ἰονθάς, *άδος, vr. bvn.,* harig, ruig.

Ἰόνιος, 3 [*volgens sommige ouden, v.* Ἰώ]: ὁ Ἰ. πόντος *en* ὁ Ἰ. [πόντος], de Ionische Zee, *waarover, volgens de fabel, Io zwom.*

ἰοπλόκαμος, 2 [ἴων πλοκάμους (ἔχων)] *en* **ἰόπλοκος,** 2 [ἴων πλόκους (ἔχων)], met vioolkleurige -, met donkere haarvlechten.

† **Ἰορδάνης,** *ου, ὁ* [*Hebr. w.*], Jordaan.

ἰός, *ὁ* (*mrv. ook* ἰά, H.), pijl.

***ἴος,** *tlw.* (*alleen vr.* ἴα, ἰῆς, ἰῇ, ἴαν, *en onz. dat.* ἰῷ), één, dezelfde.

Ἴος, *ἡ.* **1.** *een der Cykladen.* — **2.** *stad op dat eiland.*

ἰοστέφανος, 2 [ἴοις στεφανωθείς], met viooltjes bekranst.

ἰότης, *ητος, ἡ,* wensch, wil: -ητι, naar den wil van, op aandrijving van.

ἰού *en* **ἰοῦ,** *tussw.* **1.** *uitroep v. smart*: wee!, helaas! — **2.** *soms uitroep v.*

vreugde, v. blijde verrassing : o !

† **᾿Ιουγούρθας,** α, ὁ, Jugurtha, *koning v. Numidië, terechtgesteld 104 v. C.*

† **᾿Ιουδαῖος,** 3 [⟶ *Lat.* Iūdaeus ⟶ *Ned.* Jood]. **I.** Joodsch. — **II. 1.** ὁ ᾿Ι., Jood. — **2.** ἡ -α [χώρα] : *a)* Judaea, *h. zuidelijk gedeelte v. Palestina.* — *b) synekd.*: *het geheele land der Joden,* Palestina. — † **᾿Ιούδας,** α, ὁ [*Hebr. w.*], Judas, *vrl* **1.** *een zoon v. d. patriarch Jakob.* — **2.** *naam v. twee apostelen.*

ἴουλος, ὁ, het eerste dons *der kin.*

† **᾿Ιουνωνία,** ἡ [⟵ *Lat.* (Colōnia) Iūnōnia], Junostad, *naam der kolonie door C. Gracchus in 122 v. C. op h. puin v. Karthago gesticht.*

ἰοχέαιρα, *vr. bvn.* [ἰοὺς χέουσα], pijlen afschietend, *epitheton v. Artemis.*

᾿Ιπνοί, ῶν, οἱ, de Ovens, *klippen op de kust v. Magnesia.* — **ἰπνός,** ὁ, oven.

ἱππαγρέται, ῶν, οἱ [ἵππος ; ἀγρέω ?], *de drie* aanvoerders der koninklijke lijfwacht *te Sparta.* — **ἱππαγωγός,** 2 [ἵππους ἄγων], paarden vervoerend : ἡ ἱ. ναῦς *en* ἡ ἱ. [ναῦς], transportschip voor paarden.

ἱππάζομαι [ἵππος]. **1.** H. : paarden mennen, een wagen besturen. — **2.** *na* H. : *a)* te paard rijden.— *b) pass. v.h. paard*: bereden worden.

ἱππαρχέω, hipparch -, bevelhebber der ruiterij zijn. — **ἵππαρχος,** ὁ [ἵππων ἀρχός], hipparch, bevelhebber der ruiterij. — **῞Ιππαρχος,** ὁ, *zoon v. Peisistratos, 514 v. C. vermoord.*

ἱππάς, άδος, *vr. bvn.* [ἵππος], van een ruiter : ἱ. στολή, rijkleed.

ἱππασία, ἡ [ἱππάζομαι], het rijden.

Ἱππασίδης, ου, ὁ [῞Ι., -ίδης], Hippaside, zoon van Hippasos. — **῞Ιππασος,** ὁ [ἵππος], *naam v. drie krijgers in de Ilias.*

ἱππεία, ἡ [ἱππεύω]. **1.** het rijden, rit. — **2.** *meton., concr.* : ruiterij.

ἵππειος, 3 [ἵππος], van het paard : -ον ζυγόν, H. ; ° -οι δίφροι, met paarden bespannen wagen ; ἵ. λόφος, H., helmbos van paardenhaar.

ἵππευμα, τό [ἱππεύω], het rijden, rit.

ἱππεύς, ὁ [ἵππος]. **1.** *a)* H. : wagenmenner, -strijder.— *b) na* H. : ruiter ; *mrv.* : ruiterij. — **2.** *in politieken en socialen zin* : ridders : *a) te Athene* : *de tweede Solonische klasse van burgers.* — *b) te Sparta* : *de 300 man sterke lijfwacht der koningen.* — *c)* † *te Rome* : *de equites.*

ἱππεύω [ἱππεύς]. **1.** te paard rijden ; *ook med.* — **2.** *inz.* : te paard dienst doen.

ἱππηλάσιος, 3, geschikt voor het rijden.

— **ἱππηλάτα,** ὁ (*alleen nom.*) [ἵππους ἐλαύνων], wagenmenner, -strijder. — **ἱππήλατος,** 2 [*id.*] = ἱππηλάσιος.

Ἱππημολγοί, ῶν, οἱ [ἵππους ἀμέλγοντες], Merriemelkers, Hippomolgen, *Skuthische stam, die v. paardenmelk leefde.*

Ἱππίας, ου, ὁ [ἵππος]. **1.** *zoon v. Peisistratos.* — **2.** *sophist uit Elis ten tijde v. Sokrates.*

ἱππικός, 3 [ἵππος]. **1.** *a)* het paard -, den wagen betreffend, van -, voor het paard, van -, voor den wagen : ° -ὸν ὄχημα, met paarden bespannen wagen. — *b)* ervaren in het behandelen van paarden, - in de rijkunst : ἡ -ή, *met en zonder* τέχνη, rijkunst ; ὁ ἱ., goed ruiter ; *ook* : paardenkenner. — **2.** den ruiter -, de ruiterij betreffend, van den ruiter, van de ruiterij : ὅπλα -ά ; τὸ -όν, ruiterij.

ἵππιος, 3 *en* 2 [ἵππος]. **1.** *a)* van het paard, het paard betreffend : Ποσειδῶν ἵ., *als schepper v. h. paard* ; *vd.* Κολωνὸς ῞Ι., *h. aan Poseidoon gewijde Kolonos.* — *b)* rijk aan paarden. — **2.** van den ruiter, van de ruiterij, den ruiter -, de ruiterij betreffend : ° ᾿Αθηνᾶ -α, beschermster der ruiterij.

ἱππιοχαίτης, ου, *m. bvn.* [ἱππία χαίτη], van paardenharen. — **ἱππιοχάρμης,** ου, *m. bvn.* [ἵππιος, χάρμη], op een wagen strijdend.

ἱπποβάτης, ου, ὁ [ἵππος, βαίνω], te paard rijdend. — **ἱπποβότης,** ου, ὁ [ἵππους βόσκων], paarden voedend, - houdend. — **ἱππόβοτος,** 2 [ἵπποις * βοτός (*verbaaladj. v.* βόσκω)], door paarden beweid.

Ἱπποδάμεια, ἡ [*vr. v.* Ἱππόδαμος]. **1.** *dochter v. Oinomaos.* — **2.** *id. v. Anchises.* — **Ἱπποδάμειος,** 2 *en* 3, van Hippodamos : -α ἀγορά, de markt van (= *gebouwd door*) Hipp. — **ἱππόδαμος,** 2 [ἵππους δαμάζων], paarden bedwingend. — **Ἱππόδαμος,** ὁ, *bouwmeester ten tijde v. Perikles.*

ἱπποδάσεια, ας, *vr. bvn.* [*vr. v.* * ἱππόδασυς, *v.* ἵππος, δασύς], dicht met paardenhaar bedekt. — **ἱπποδέτης,** ου, *m. bvn.* [ἵππους δέων (1. δέω)], paarden vastbindend.

ἱπποδρομία, ἡ, wedren met paarden, - met wagens. — **ἱππόδρομος,** ὁ [ἵππος ; *vw.* ἔδραμον, 2e *ao. bij* τρέχω ; ⟶ *Ned.* hippodrome]. **1.** renbaan voor paarden, - voor wagens, circus. — **2.** ° *overdr.* : hemelbaan.

ἱππόθεν, *bw.* [ἵππος, -θεν], uit het paard.

Ἱπποθωντίς, ίδος, *vr. bvn.* [Ἱπποθῶν, *een Attische heroos*], *met en zonder* φυλή, *naam v. een Attische gouw.*

ἱπποκέλευθος, *m. bvn.* [ἵππος, κέλευθος; *eig.*: den weg te paard -, - op een wagen afleggend], op een wagen strijdend. — **ἱπποκένταυρος,** ὁ [ἵππος, κένταυρος], hippokentaur, *fabelachtig wezen, half mensch, half paard.* — **ἱπποκόμος,** ὁ [ἵππους κομέων], stalknecht, stalmeester. — **ἱππόκομος,** 2 [ἵππου κόμην (ἔχων)], met paardenhaar getooid. — **ἱπποκορυστής,** οῦ, ὁ [ἵππος, κορύσσω], met een strijdwagen toegerust.

Ἱπποκράτης, ου, ὁ [ἵππος, κράτος; *eig.*: machtig te paard], *beroemd geneesheer uit Koos, gest. omstr. 356 v. C.*

ἱππομανής, 2 [ἵππος, μαίνομαι], waar paarden stoeien.— **ἱππομανία,** ἡ, hartstocht voor paarden.

ἱππομαχία, ἡ, ruitergevecht. — **ἱππόμαχος,** 2 [(ἀφ') ἵππου μαχόμενος], te paard -, op een wagen strijdend.

Ἱππομέδων, οντος, ὁ [ἵππων μεδόμενος; *eig.*: op rossen bedacht], *een der Zeven vóór Thebe.*

ἱππονώμας, ου, *m. bvn.* [ἵππους νωμάων], paarden leidend. — **ἱππόπολος,** 2 [ἵππος, *vw.* πολέω], met paarden omgaand, paarden kweekend.

ἵππος, ὁ, ἡ [*vw. Lat.* equus]. **I. 1.** paard, merrie: θηρεύω ἀφ' ἵππου (*z.* ἀπο, B, I, 1). — **2.** *synekd.* (*mrv. en du.*): *a*) span met strijdwagen. — *b*) *vd.*: strijdwagen: -ων ἐπιβαίνω, H., den strijdwagen bestijgen; καθ' -ων ἆλτο χαμᾶζε, H.,sprong van den strijdwagen op den grond. — **3.** *meton.* (*mrv.*): wagenstrijders. — **II.** *coll.* (*alleen enk.*), ἡ, ruiterij: χιλία ἵ., duizend man te paard.

ἱπποσείρης, ου, *m. bvn.* [ἵππος, σειρά], het paard met den teugel besturend. — **ἱππόστασις,** εως, ἡ [ἵππου στάσις], paardenstal.

ἱπποσύνη, ἡ [ἵππος]. **1.** de kunst om een wagen te mennen, rijkunst. — **2.** ruiterij.

ἱππότα, ὁ [ἵππος], *aiol.* = ἱππότης.

Ἱπποτάδης, ου, ὁ [Ἱππότης, -άδης], Hippotade, kleinzoon van Hippotes, *t. w. de windgod Aiolos.*

ἱππότης, ου, ὁ [ἵππος]. **1.** *a*) wagenmenner, wagenstrijder. — *b*) *na* H.: ruiter. — **2.** *bijv. g.*: te paard, bereden. — **ἱπποτοξότης,** ου, ὁ [ἵ., τοξότης], boogschutter te paard.

ἱπποτροφία, ἡ, het houden van paarden. — **ἱπποτρόφος,** 2 [ἵππους τρέφων]. **1.** *a*) paarden voedend: ° Δαρδανία ἱ. — *b*) paarden houdend. — **2.** ὁ ἱ., paardenhandelaar.

ἵππουρις, *alleen nom. en acc.* ιν, *vr. bvn.* [ἵππου οὐρὰν (ἔχουσα)], met een paardestaart.

ἱππών, ῶνος, ὁ [ἵππος], paardenstal.

Ἱππῶναξ, ακτος, ὁ [ἵππου ἄναξ], *Gr. lierdichter, VIe eeuw v. C.*

ἵπταμαι (*alleen pr. en impf.*) = πέτομαι.

ἴπτομαι, ἴψομαι, ἰψάμην [*eig.*: drukken], *overdr.* **1.** in het nauw brengen. — **2.** tuchtigen, zwaar straffen.

ἱράομαι, ἱρείη, ἱρεύς, ἱρεύω, *ion.* = ἱερ-.

Ἱρή, ἡ [*vr. v.* ἱρός; *eig.*: de Heilige Stad], *stad in Messenië.*

ἱρήϊον, *ion.* = ἱερεῖον.

ἴρηξ, ηκος, ὁ, *ion.* = ἱέραξ.

ἶρις, ιδος, ἡ, regenboog. — 1. **Ἶρις,** ιδος, ἡ (*voc.* ι, *acc.* ιν), *boodschapster der goden.*

2. **Ἶρις,** *ion. gen.* ιος, ὁ, *rivier in Paphlagonië.*

ἱρός, *ion.* = ἱερός.

Ἶρος, ὁ, *bedelaar op Ithaka.*

ἰς (*in een inscriptie*) = εἰς.

ἴς, ἰνός, ἡ (*dat. mrv.* H. ἴνεσι) [*vw. Lat.* vīs]. **1.** (*gew. mrv.*), spieren, pezen.— **2.** *meton.*: spierkracht, kracht; *vaak in omschrijvingen*: ἲς Τηλεμάχοιο, H., de krachtige T.

Ἶς. 1. ἡ, *stad in Babulonië, nu Hit.* — **2.** ὁ, *rivier in Babulonië.*

† **Ἰσαάκ,** ὁ, *onverb.* [*Hebr. w.*], Izaäk, *zoon v. Abraham.*

† **ἰσάγγελος,** 2 [ἴσος ἀγγέλῳ], een engel gelijk.

ἰσάζω (*iter. ao. med.* ἰσάσκετο, H.) [ἴσος]. **1.** gelijk maken. — **2.** *med.*: zich gelijk achten.

ἴσαν. 1. *3 mrv. ep. impf. v.* εἶμι. — **2.** *3 mrv. ep. plqpf. v.* οἶδα (*z.* * εἴδω).

ἰσάνεμος, 2 [ἴσος ἀνέμῳ], snel als de wind.

ἴσασι, *3 mrv. v.* οἶδα (*z.* * εἴδω).

ἰσάσκετο, *z.* ἰσάζω.

ἰσδάνω, *aiol.* = ἱζάνω.

ἰσηγορία, ἡ [ἴσος, ἀγορεύω], gelijk recht van spreken. — **ἰσήρετμος,** 2 [ἴσα ἐρετμὰ (ἔχων)], met evenveel roeiriemen. — **ἰσήρης,** 2 [ἴσος, *vw.* ἀραρίσκω; *eig.*: gelijkmatig ineengezet], gelijk.

ἴσθι. 1. *imper. v.* εἰμί. — **2.** *id. v.* οἶδα.

ἴσθμιον, τό, halssieraad. — **ἴσθμιος,** 3. — **1.** Isthmisch, van den Isthmos *v. Korinthe.* — **2.** τὰ -α [ἱερά], Isthmische spelen. — **Ἰσθμοῖ,** *bw.* [*loc.*], op den Isthmos. — **ἰσθμός,** ὁ. **1.** nauwe doorgang.— **2.** *inz.*: *a*) keel, hals. — *b*) *gew.*: landengte, *inz. die v. Korinthe.*

Ἰσίδωρος, ὁ [Ἴσιδος δῶρον; *eig.*: geschenk van Isis], Isidoros.

Ἶσις, ιδος, ἡ (*ion. gen.* ιος, *acc.* ιν), *Egyptische godin.*

† **Ἰσκαριώθ,** *onverb. en* † **Ἰσκαριώτης,** ου, ὁ [*wschl.*: uit Kerioth, *stad in Judaea*], Iskarioth, *bijnaam v. Judas d. verrader.*

ἴσκε, *alleenstaande 3 enk. impf.* H., hij sprak, hij zei.

ἴσκω (*alleen pr.*). **1.** gelijk maken, nabootsen. — **2.** *a*) gelijk achten. — *b*) vermoeden, gissen.

† **Ἰσμαήλ,** ὁ, *onverb.* [*Hebr. w.*], Ismaël, *zoon v. Abraham.* — † **Ἰσμαηλεῖται** *en* † **-ῖται,** ῶν, οἱ, Ismaëlieten, afstammelingen van Ismaël, *nl. de Arabieren.*

Ἰσμαρικός, 3, Ismarisch. — **Ἴσμαρος,** ἡ, *stad en berg in Thrakië.*

ἴσμεν, *1 mrv. v.* οἶδα (*z.* * εἴδω).

Ἰσμήνη, ἡ, *dochter v. Oidipoes.*

Ἰσμηνός, ὁ, *rivier in Boiotië.*

ἰσόθεος, 2 [ἴσος θεῷ]. **1.** godegelijk. — **2.** een god passend.

ἰσοκρατής, 2 [ἴσον κράτος (ἔχων)], met gelijke macht, - rechten. — **ἰσοκρατία,** ἡ, gelijkheid van rechten; *vd.*: demokratische staatsvorm.

ἰσομοιρία, ἡ, gelijk aandeel. — **ἰσόμοιρος,** 2 [ἴσην μοῖραν (ἔχων)] een gelijk aandeel hebbend.

ἰσόμορος, 2 [ἴσον μόρον (ἔχων)], een gelijk aandeel hebbend; *vd.*: even machtig.

ἰσονομία, ἡ, gelijkheid van rechten. — **ἰσόνομος,** 2 [ἴσους νόμους (ἔχων)], met gelijke rechten, demokratisch.

ἰσοπαλής, 2 [ἴσος, πάλη]. **1.** even sterk in het worstelen. — **2.** *alg.*: gelijk, gelijkwaardig. — **ἰσόπεδος,** 2 [ἴσον πέδον (ἔχων)], met gelijken bodem; τὸ -ον, vlakte. — **ἰσοπλατής,** 2 [ἴσον πλάτος (ἔχων)], even breed. — **ἰσόπλευρος,** 2 [ἴσας πλευρὰς (ἔχων)], gelijkzijdig. — **ἰσόρροπος,** 2 [ἴσην ῥοπὴν (ἔχων)]. **1.** van gelijk gewicht. - **2.** *overdr.*: *a*) opwegend tegen, gelijk aan, overeenstemmend met. — *b*) onbeslist: ἰ. ναυμαχία.

ἴσος *en,* H., **ἶσος,** 3 (*comp.* ἰσαίτερος), gelijk. — **I.** gelijk *aan iets anders.* **1.** *a*) even talrijk, - groot, - sterk, - waardevol: -η μοῖρα, gelijk aandeel; -ον ἐστὶ πολλά τε καὶ ὀλίγα λέγειν, het is onverschillig ...; ἴ. τινί; ἴ. ὅσπερ; ἴ. οἷος; ἴ. ὡς; ἴ. καί. — *b*) *zelfst. g.*: ἡ -η [μοῖρα]; τὸ -ον, τὰ -α, het gelijke, gelijk aandeel, gelijke maat; ἐξ -ης (*z.* ἐξ, *einde*), ἐπ' -ης (*z.* ἐπί, B, I, *einde*) [μοίρας], op gelijke wijze; ἐξ -ου, op gelijke wijze, onder gelijke omstandigheden, van hetzelfde standpunt; ἐν -ῳ προσιέναι, gelijkmatig voortrukken. — *c*) *bw.* -ον, -α, op gelijke wijze, evenals. — **2.** overeenkomstig, passend: ἴ. τοῖς παροῦσι, zich aanpassend aan -, zich schikkend in de bestaande toestanden; † -αι μαρτυρίαι, overeenstemmende getuigenissen. — **II.** gelijk aan zichzelf, effen, vlak. — **III.** gelijk tegenover anderen. — **1.** onpartijdig, rechtvaardig, billijk: ἴ. δικαστής. — **2.** *zelfst. g.*: τὸ -ον, recht, billijkheid; ἐξ -ου, onpartijdig.

ἰσοσκελής, 2 [ἴσα σκέλη (ἔχων)]. **1.** gelijkbeenig. — **2.** *v. getallen*: in twee gelijke getallen deelbaar, even. — **ἰσοστάσιος,** 2 [ἴσην στάσιν (ἔχων)]. **1.** evenveel wegend. — **2.** *alg.*: even groot. — **ἰσόταυρος,** 2 [ἴσος ταύρῳ], als een stier.

ἰσοτέλεια, ἡ [ἰσοτελής], stand van den ἰσοτελής, gelijkheid van staatslasten.

ἰσοτέλεστος, 2 [ἴσος, *verbaaladj. v.* τελέω], alles ten slotte gelijk makend.

ἰσοτελής, 2 [ἴσον τέλος (τελέων)], gelijke staatslasten dragend; οἱ -εῖς, *te Athene en elders, een bevoorrechte klasse v. metoiken* (*z.* μέτοικος, 2), *die dezelfde staatslasten droegen als de burgers.*

ἰσότης, ητος, ἡ [ἴσος], gelijkheid.

ἰσοτιμία, ἡ. **1.** gelijkheid van eer *die men geniet,* - van aanzien. — **2.** † *subj.*: gelijkheid van eerbied *dien men betuigt,* gelijkmoedigheid. — **ἰσότιμος,** 2 [ἴσην τιμὴν (ἔχων)], gelijke eer genietend, gelijkheid van rang.

ἰσοφαρίζω [ἴσος, *vw.* φέρω], zich gelijkstellen met, het opnemen tegen. — **ἰσοφόρος,** 2 [ἴσον φέρων], evenveel dragend, - trekkend, even sterk. — **ἰσοχειλής,** 2 [ἴσος χείλει], met den rand *v. een vat enz.* gelijk: κριθαὶ -εῖς, op de oppervlakte drijvend.

ἰσοψηφία, ἡ, gelijk stemrecht. — **ἰσόψηφος,** 2 [ἴσην ψῆφον (ἔχων)], gelijk stemrecht hebbend.

ἰσόω [ἴσος], gelijkmaken aan, gelijkstellen met.

† **Ἰσραήλ,** ὁ, *onverb.* [*Hebr. w.*], Israël. — **1.** *bijnaam v. Jakob.* — **2.** *meton.*: Jakob's nakomelingen, Israëlieten.

ἰσσᾶ *en* **ἰσσαί,** *tussw.*, heisa!

ἴσσασι, H., = ἴσασι, *3 mrv. v.* οἶδα (*z.* * εἴδω).

Ἰσσηδόνες, ων, οἱ, Issedonen, *volksstam wschl. ten oosten v. d. Oeral.*

Ἰσσοί, ῶν, οἱ, *en* **Ἰσσός,** ἡ, Issos, *zeestad in Kilikië.*

† **ἱστάνω** (*alleen pr.*) *en* **ἱστάω** (*alleen pr. en impf.*) = ἵστημι.

ἴστε, *2 mrv. v.* οἶδα (*z.* * εἴδω). — **ἰστέον,** *verbaaladj. v. id.*

ἵστημι, *f.* στήσω, *1e ao.* ἔστησα, *2e ao.* ἔστην, *pf.* ἕστηκα, *f. exact.* ἑστήξω ; *pass. f.* σταθήσομαι, *ao.* ἐστάθην (*vervoeging, z. Spraakk.*). — ***A.V.*** H. (*e. a.*): *iter. impf.* ἵστασκε ; *1e ao. ind. 3 mrv.* ἔστασαν ; *2e ao. ind. 1 enk.* στῆν, *3 mrv.* ἔσταν, στάν ; *2e ao. conj.* στήῃς, στήῃ, στήομεν, στέωμεν, στείομεν, στήωσι, στείωσι ; *2e ao. inf.* στήμεναι ; *iter. 2e ao.* στάσκε ; *pf. ind.* ἕστητε ; *pf. imper.* ἕσταθι ; *pf. partic.* ἑστεώς, *gen.* ἑστάοτος. — HDT. : *2e ao. conj.* στέωμεν, στέωσι ; *pf. ind.* ἑστέασι ; *plqpf.* ἑστήκεε ; *med.-pass. pr. ind. 3 mrv.* ἱστέαται ; *impf. 3 mrv.* ἱστέατο. — *verschillende vormen* : *pf. ind.* ἕστακα (*dor.*) ; † *enkele itacistische vormen* : ἱστήκει = εἱστήκει *enz.* ; *med. f.* στάσομαι (*dor.*).

[ἵστημι ⟵ * σί-στη-μι, *wrt.* στα *met redupl.* ; *vw. Lat.* stāre, sistĕre, *Ned.* staan].

A. *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao.*). **I. 1.** plaatsen, doen staan, stellen : ἐν ζυγῷ ἵ. τι, in de weegschaal leggen ; στίχας ἵ., H., de rijen der krijgers opstellen. — *inz.* : *a*) overeind plaatsen : ἱστὸν ἵ., H., den mast oprichten. — *b*) *iets, dat nog niet bestond,* oprichten : τροπαῖον ἵστασθαι. — **2.** *overdr.*: *a*) aanstellen : βασιλέα ἵστασθαί (*med.* : over zich) τινα. — *b*) *een toestand* doen ontstaan : ἐστήσαντο ἤθεα, zij hebben gebruiken ingevoerd (*med.* : voor zich) ; ἔριν ἵ., H., twist maken. — **II.** *inz.* : in de weegschaal leggen, wegen : ἃ ἔξεστι ἀριθμήσαντας ἢ στήσαντας εἰδέναι, wat men door tellen of wegen kan weten (*vgl.* I, 1, *1e voorbeeld*). — **III.** doen staan, tot staan brengen : ἵ. ἵππους.

B. *onoverg.* (*2e ao., pf., plqpf., f. exact.*), *dikw. h. med. en vaak ook de pass. ao.* ἐστάθην. **I. 1.** zich ergens plaatsen, gaan staan ; *pf.* : staan : στὰς ἐς μέσον. — *inz.* : *a*) *v. iets dat nog niet bestond* : rijzen : δεινὸν ἵστατο κῦμα, H. — *b*) *alg.*: zich ergens bevinden (*sterker dan* εἰμί). — **2.** *overdr.* : *a*) in een toestand komen : ° ποῦ τύχης ἕστηκεν ;, in welken toestand bevindt hij zich ? — *b*) *v. toestanden, handelingen enz.* : ontstaan, beginnen : φύλοπις ἕστηκε, H., is ontbrand, woedt ; μὴν ἱστάμενος, *na* H. : de eerste tien dagen der maand.— **II. 1.** blijven staan, tot staan komen, stand houden : οὐκέτι ἵστανται, ἀλλὰ φεύγουσι. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. toestanden* : blijven bestaan : ° ἐμοὶ ἄχος ἕστακε, mijn droefheid gaat niet voorbij.— *b*) ophouden : οὐ στήσεται ἀδικῶν.

Ἱστίαια, Ἱστιαιεύς = Ἑστ-. — **Ἱστιαιῆτις,** ιδος, ἡ = Ἑστιαιῶτις.

Ἱστιαῖος, ὁ, *tiran v. Milete, omstr. 500 v.C.*

ἱστιάω, ἱστίη, Ἱστίη, *ion.* = ἑστιάω, ἑστία, Ἑστία.

ἱστίον, τό [ἱστός ; *eig.* : het bij den mast hoorende], zeil ; *mrv. ook v. één zeil.*

ἱστοδόκη, ἡ [ἱστός, *vw.* δέχομαι], mastgaffel. — **ἱστοπέδη,** ἡ [ἱστοῦ πέδη], mastkoker.

ἱστορέω [ἵστωρ]. **1.** te weten trachten te komen, navorschen : *a*) onderzoeken : *-έων* εὑρίσκε ..., HDT. — *b*) aan iem. vragen. — **2.** *h. nagevorschte* weten, kennen.— **3.** *h. nagevorschte* mededeelen, verhalen.

ἱστορία, ἡ [ἵστωρ ; ⟶ *Lat.* historia ⟶ *Ned.* historie]. **1.** *a*) het navorschen, onderzoek, navraag : *-ίῃσι* εἰδέναι τι, HDT. — *b*) *inz.* : geschiedkundige navorsching. — **2.** *meton.*: *a*) *h. door navorschen verkregene* : wetenschap, kennis : ἡ περὶ φύσεως ἱ., natuurkunde. — *b*) *h. mededeelen v. die wetenschap* : verhaal ; *inz.* : geschiedverhaal ; *vd.* : geschiedboek.

ἱστορικός, 3 [ἵστωρ]. **1.** de wetenschap betreffend, wetenschappelijk. — **2.** *inz.* : *a*) geschiedkundig. — *b*) ὁ ἱ., geschiedschrijver.

ἱστός, ὁ [*vw.* ἵστημι ; *eig.* : het staande]. **I.** scheepsmast. — **II. 1.** *a*) weversboom [*die oudtijds verticaal was*]. — *b*) *alg.* : weefgetouw. — **2.** *meton.* : *a*) schering, ketting. — *b*) *alg.* : weefsel ; *overdr.* : (spinne)web.

ἱστουργέω [ἱστός, ἔργον], weven.

Ἰστρία, ἡ, *stad ten zuiden der monding v. d. Donau.* — **Ἰστριανός,** *ion.* **-ηνός,** 3, uit Istria.

Ἴστρος, ὁ, Ister, Beneden-Donau.

ἴστω, *3 enk. imper. v.* οἶδα (*z.* * εἴδω).

ἵστω = ἵστασο, *2 enk. imper. med. v.* ἵστημι.

ἵστωρ *en* **ἴστωρ,** ορος, *m. vr. bvn.* [*wrt.* Ϝιδ ; *z.* * εἴδω]. **1.** wetend, kundig. — **2.** ὁ, ἡ ἵ. : *a*) getuige. — *b*) scheidsrechter.

ἴσχαιμος, 2 [ἴσχων αἷμα], bloedstelpend.

ἰσχαλέος, 3 = ἰσχνός.

ἰσχανάω (*iter. impf.* ἰσχανάασκον, H.). **1.** *a*) tegenhouden, hinderen. — *b*) *med.* : zich inhouden, dralen. — **2.** *onoverg.* : vasthouden aan, trachten naar. — **ἰσχάνω,** terug-, tegenhouden.

ἰσχίον, τό, heupgewricht ; *mrv.*, heupen.

ἰσχναίνω, *f.* ανῶ, *ao.* ανα. **1.** droog maken, drogen. — **2.** doen vermageren. — **ἰσχνός,** 3. — **1.** droog, dor. — **2.** mager, tenger.

ἰσχυρίζομαι, *f.* ιοῦμαι, *ao.* ισάμην [ἰσχυρός]. — **1.** sterk zijn, zijn kracht doen gelden : τῷ σώματι ἰ. — **2.** *overdr.* : *a)* zijn kracht zoeken in, steunen op.— *b)* hardnekkig blijven doen ; *inz. met woorden* : hardnekkig verzekeren, -staande houden.

ἰσχυρός, 3 [ἰσχύς], sterk, krachtig. — **1.** *in stoffelijken zin* : lichamelijk sterk ; ° -ὰ χθών, rotsgrond ; -ὰ χωρία, bevestigde plaatsen. — **2.** *overdr., in onstoffelijken zin* : *a)* machtig. — *b)* heftig, streng, dwingend : νόμοι -οί ; ἰ. χειμών, winter. — **ἰσχυρῶς,** *bw.* (*comp.* ότερον *en* οτέρως), *heeft, benevens de beteekenissen beantwoordend aan die v.* ἰσχυρός, *ook die v.* zeer : διώρυχες βαθεῖαι ἰ., zeer diepe kanalen.

ἰσχύς, ύος, ἡ. **1.** *lichamelijke* sterkte, kracht. — **2.** *overdr.* : *a) intellectueele en zedelijke* kracht. — *b)* macht, vermogen om iets te doen : ἰ. θεῶν ; ° ἰ. γῆς, *d. i.* vruchtbaarheid.

ἰσχύω [ἰσχύς]. **1.** lichamelijk sterk -, gezond zijn ; *met inf.* : in staat zijn te. — **2.** *overdr.* : machtig zijn, macht -, invloed hebben.

ἴσχω (*alleen pr. en impf.*) [*wrt. v.* ἔχω *met redupl.* : * σί-σχ-ω] = ἔχω.

ἴσως, *bw.* [ἴσος]. **1.** *a)* op gelijke wijze. — *b)* billijk, rechtvaardig, onpartijdig. — **2.** *verzekerend* : *a)* waarschijnlijk, natuurlijk. — *b) verzw.* : misschien wel.

Ἰταλία, ἡ [⟵ *Oskisch* víteliú (*wschl. vw. Lat.* vitulus) ; ⟶ *Lat.* Italia ; *eig., wschl.* : kalverland], Italië, *d. i. gew.* Groot-Griekenland. — **Ἰταλικός,** 3, Italisch. — **Ἰταλιώτης,** ου, ὁ. **1.** in Italië gevestigde Griek. — **2.** *alg.* : Italiër.

ἰταμός, 3 [ἴτης] = ἴτης. — **ἴτε,** *v.* εἶμι.

ἰτέα, ἡ, wilg. — **ἰτέϊνος,** 3, wilgen-.

ἰτέον, *verbaaladj. v.* εἶμι.— **ἴτην,** *3 du. ep. impf. v. id.*

ἴτης, ου, ὁ [εἶμι ; *eig.* : er op losgaand]. **1.** onverschrokken, stoutmoedig. — **2.** *gew. in ongunstigen zin* : roekeloos, driest, onbeschaamd.

ἰτητέον = ἰτέον. — **ἴτον,** *2 en 3 du. pr. ind. en 2 du. imper. v.* εἶμι. — **ἰτός,** 3 [εἶμι], begaanbaar.

†**Ἰτουραία,** ἡ, Ituraia, *landschap in h. noordoosten v. Palestina.*

ἴτριον, τό, honigkoekje.

ἴττω, *boiot.* = ἴστω, *v.* * εἴδω.

ἴτυς, υος, ἡ, rand *v. een rond voorwerp.* — *inz.* **1.** velg. — **2.** *a)* rand van een schild. — *b) synekd.* : schild.

Ἴτυς, υος, ὁ, *zoon v. Prokne.*

ἴτω, *3 enk. imper. v.* εἶμι ; *dikw. als uitroep gebruikt* : welaan ! — **ἴτων,** *3 mrv. en 3 du. imper. v.* εἶμι.

Ἴτων, ωνος, ἡ, *stad in Thessalië.*

ἰύ, *tussw., uitroep v. verwondering,* he. — **ἰυγή,** ἡ [ἰύζω], geschreeuw, gegil. — **ἰυγμός,** ὁ [*id.*], geschreeuw, gejuich, gegil. — **ἰύζω** [ἰύ], schreeuwen, gillen.

ἴφθιμος, 3 *en* 2, sterk, dapper, kloek.

ἶφι, *bw.* [*instrum. v.* ἴς], met kracht, dapper, machtig.

Ἰφι-άνασσα, ἡ, *en* **Ἰφιγένεια,** ἡ [ἶφι, γένος], *twee dochters v. Agamemnoon en Klutaimnestra* ; *bij sommige dichters, twee namen derzelfde.*

Ἰφικλήειος, 3, van Iphiklos. — **Ἴφικλος,** ὁ, *een Griek vóór Troje.*

Ἰφικράτης, ους, ὁ, *Atheensch veldheer na d. Peloponnesischen oorlog.*

ἴφιος, 3 [ἶφι], sterk, vet.

Ἰφίτειος, 3, van Iphitos. — **Ἰφιτίδης,** ου, ὁ [Ἴ., -ιδης], Iphitide, zoon van Iphitos, *t. w. Archeptolemos.* — **Ἴφιτος,** ὁ, *naam v. verscheidene Gr. helden en personages.*

ἰχανάω, verlangen naar.

-ῖχθαι, *pf. inf. v.* -ικνέομαι.

ἰχθυάω (*iter. ao.* ἰχθυάασκον, H.) [ἰχθῦς], visschen. — **ἰχθυόεις,** όεσσα, όεν [*id.*], vischrijk.

Ἰχθυοφάγοι, ων, οἱ [ἰχθῦς φαγόντες, 2ᵉ *ao. part. bij* ἔδω ; *eig.* : de Vischeters], Ichtuophagen, *zich v. visch voedende stammen vrl aan de Arabische Golf.*

ἰχθῦς *en* **ἰχθύς,** ύος, ὁ, visch.

ἰχνευτής, οῦ, ὁ, spoorzoeker ; *o. a.* speurhond. — **ἰχνεύω** [ἴχνος], opsporen, op den voet volgen.

ἴχνιον, τό. **1.** voetspoor, spoor, *eig. en overdr.* — **2.** (H. *Il.*, 13, 71) *mrv.*, bewegingen. — **ἴχνος,** τό. **1.** voetspoor, spoor. — **2.** *overdr.* : *a)* litteeken. — *b)* spoor : ° ἴ. παλαιᾶς αἰτίας, van een oude misdaad. — **3.** *meton.* : † plaats waar voetsporen zijn, weg.

ἰχνοσκοπέω [ἴχνος σκοπέω], opsporen.

ἰχῶ, *acc. v. h. volg.* — **ἰχώρ,** ῶρος, ὁ, godenbloed.

ἴψ, ἰπός, ὁ, houtworm, hoornmot.

ἰψάμην, ἴψαο, *v.* ἴπτομαι.

ἴψοθεν, *aiol.* = ὑψόθεν.

ἰώ, *tussw.* **1.** *uitroep v. smart* : wee ! — **2.** *id. v. vreugde* : hoezee !

Ἰώ, Ἰοῦς, ἡ (*ion. acc.* Ἰοῦν), *dochter v. Inachos, een mythischen koning v. Athene, werd in een koe veranderd.*

ἰῶ, *2 enk. impf. en imper. pr. v. ἰάομαι.*
ἴω, *conj. v. εἶμι.*
ἱῶ, *pr. conj. v. ἵημι.*
†**Ἰωάννης,** *ου, ὁ* [*Hebr. w.,* = God is genadig], Johannes. — *vrl* **1.** *Joh. de Dooper.* — **2.** *Joh. de Evangelist.*
ἰωγή, *ἡ,* beschutting, bescherming.
ἰωή, *ἡ, ieder sterk geluid*: kreet, geschreeuw; tonen *der lier*; geknetter *v. h. vuur*; geloei *v. d. wind*; *enz.*
ἰῶκα, *acc. bij ἰωκή.* — **ἰωκή,** *ἡ,* aanval.
Ἰώλκιος, 3, van Ioolkos. — **Ἰωλκός,** *ἡ, stad op Magnesia.*
ἴωμεν, *1 mrv. conj. v. εἶμι.* — **ἰών,** *ἰοῦσα, ἰόν, part. v. id.*
Ἴων, *ος, ὁ.* **1.** *mythische koning v. Athene, stamvader der Ioniërs.* — **2.** *rhapsode uit Ephesos.* — **Ἴωνες,** *ων, m. bvn.* **1.** Ionisch. — **2.** *οἱ -ες,* Ioniërs, *een der vier Gr. hoofdstammen.*
†**Ἰωνᾶς,** *ᾶ, ὁ,* Jonas, *een profeet.*
Ἰωνία, *ἡ* [*Ἴων,* 1], Ionië, *landschap aan de westkust v. Klein-Azië.* — **Ἰωνικός,** 3, Ionisch.
†**Ἰωσῆς,** *ῆτος, ὁ,* Joses, *neef v. Jezus.*
†**Ἰωσήφ,** *onverb., ὁ* [*Hebr. w.*], Jozef. **1.** *aartsvader, een der zonen v. Jakob.* — **2.** *voedstervader v. Jezus.* — **3.** *J. van Arimathaia, lid v. h. Sanhedrin.*
ἰῶτα, *onverb., τό.* **1.** iota, *een Gr. letterteeken.* — **2.** *overdr.*: jota, *iets onbeduidends.*
ἰωχμός, *ὁ* = *ἰωκή.*

K

κ *als cijfer*: *κ′* = 20.
κά, *enkl., dor.* = *aiol. κέ* = *att. ἄν.*
κα-, καβ-, *z.* 1. *κατά, begin.*
καβαίνων, κάββαλε *enz.* = *καταβα-.*
Κάβειροι, *ων, οἱ,* Kabeiren, *goden vereerd o. a. op Samothrakië.*
Καβησόθεν, *bw.* [*Κ., -θεν*], uit Kabesos. — **Καβησός,** *ἡ, stad in Thrakië.*
Καβύλη, *ἡ, stad in Thrakië.*
κάγ = *κατά vóór γ* (*z.* 1. *κατά, begin*).
κἀγαθός = *καὶ ἀγαθός* (*krasis*).
κάγκανος, 2, dor, droog.
καγχάζω. 1. luide lachen. — **2.** bespotten.
καγχαλάω, juichen, schaterlachen.
κἀγώ = *καὶ ἐγώ* (*krasis*).
κάδ, καδ- = *κατά vóór δ* (*z.* 1. *κατά, begin*).
καδδραθέτην = *κατεδραθέτην, 3 du. 2e ao. ind.* H. *v. καταδαρθάνω.*
καδδῦσαι = *καταδῦσαι, vr. mrv. 2e ao. part. v. καταδύω.*
καδεμών, *όνος, ὁ, ἡ, dor.* = *κηδεμών.*
καδίσκος, *ὁ* [*verklw. v. κάδος*], stemurn.
Καδμεῖος, 3, *ion. -μήϊος,* 3. — **1.** Kadmisch, van Kadmos afkomstig, Thebaansch. — **2.** *zelfst. g.*: *a*) *ἡ -εία,* de Kadmeia, *de burg v. Thebe.* — *b*) *οἱ -εῖοι,* Kadmeiërs, Thebanen. — **Καδμείωνες,** *ων, οἱ, ep.* = *Καδμεῖοι.* — **Καδμήϊος,** *z. Καδμεῖος.* — **Καδμηΐς,** *ἴδος, vr. bvn.,* Kadmeïsch, Thebaansch. — **Κάδμος,** *ὁ, mythische stichter v. d. burg v. Thebe in Boiotië.*
κάδος, *ὁ* [⟶ *Lat.* cadus], kruik, urn.
Καδούσιοι, *ων, οἱ,* Kadoesiërs, *bergvolk in Medië, aan de Kaspische Zee.*
Κάειρα, *ας, vr. bvn.* [*Κάρ*], Karisch.
καήμεναι, *v. κάω.*
καθ', καθ-, κἀθ' = *κατά, κατα-, κᾆτα vóór een klinker of tweeklank met spiritus asper.*
καθά, *bw.* [*καθ' ἅ*]. **1.** daar waar. — **2.** overeenkomstig, zooals (*z. κατά,* B, II, 2, b, *α*).
καθ-αγίζω, *ion. κατ-, att. f. ιῶ.* **1.** (neerleggen en) wijden; *inz.*: als offer (*vrl als brandoffer*) brengen. — **2.** *alg.*: verbranden.
καθ-αγνίζω (*κατα-, versterkend*), reinigen, wijden.
καθ-αιμάσσω (*κατα-,* over … heen), met bloed bezoedelen.
κάθ-αιμος, 2 [*αἷμα*] (*κατα-, id.*), bebloed.
καθαίρεσις, *εως, ἡ* [*καθαιρέω*], het neerhalen, het sloopen.
καθαιρέω ● *ion. κατ-.* **I. 1.** omlaagbrengen, afnemen, neerhalen: *ὄσσε κ. θανόντι,* de oogleden van een doode neerdrukken, zijn oogen toedrukken. — **2.** *inz.*: met geweld neerhalen, omverwerpen, verwoesten, overwinnen, dooden. — **II.** *overdr.* **1.** ten val brengen, van den troon stooten. — **2.** veroordeelen: *ἡ καθαιροῦσα ψῆφος.* — **3.**

a) onder zich -, in zijn macht brengen. — *b) met verzw. beteek. v.* κατα- : vatten ; *ook* : iem. betrappen. — *c) met verzw. beteek. v. beide deelen* : verkrijgen, verwerven.

καθαίρω, *f.* καθαρῶ, *ao.* ἐκάθηρα, *zld.* ἐκάθαρα ; *pass. ao.* ἐκαθάρθην [καθαρός]. — **I.** reinigen. — **1.** schoonmaken : τραπέζας ὕδατι κ. — **2.** *overdr., in ritueelen zin* : reinigen, verzoenen : κ. τινὰ φόνον, HDT., van bloed. — **II.** door reinigen verwijderen, afwisschen.

καθ-άλλομαι ● **1.** neerspringen. — **2.** *overdr. v. d. wind* : neerstormen.

καθαμέριος, 3, *dor.* = καθημ-.

καθανύω, *att.* = κατανύω.

καθ-άπαξ, *bw.*, eens voor al.

καθ-άπερ, *ion.* **κατ-** (*z.* κατά, A, II, 2, c), zooals.

καθ-άπτω ● *ion.* **κατ-.** **I.** vastmaken *zoodat het neerhangt*, ophangen. — **II.** *alg.* **1.** vastmaken. — **2.** *med.* : *a)* zich vastmaken aan, aangrijpen. — *b) overdr.* : iem. met woorden aanvatten : *α) in gunstigen zin* : zich wenden tot, toespreken ; *ook* : zich op iem. als getuige beroepen. — *β) gew. in ongunstigen zin* : aansnauwen, beschuldigen, laken.

καθάρειος, 2 [καθαρός], rein, zindelijk. — **καθαρειότης,** ητος, ἡ, reinheid, zindelijkheid.

καθαρεύω [καθαρός]. **1.** *onoverg.* : zich rein houden, rein zijn.— **2.** *overg.* : rein houden. — **καθαρίζω** [*id.*], reinigen.

καθάριος, καθαριότης = καθαρειο-.

καθαρισμός, ὁ [καθαρίζω] = καθαρμός.

κάθαρμα, τό [καθαίρω]. **1.** *a)* uitvaagsel, vuilnis. — *b) overdr. v. pers.* : uitvaagsel, schurk. — **2.** °*ritueele* reiniging.

καθ-αρμόζω ● (*z.* κατά, A, II, 2, c), aanpassen, invoegen.

καθαρμός, ὁ [καθαίρω]. **1.** *ritueele* reiniging, loutering. — **2.** *meton.* : zoenoffer.

καθαρός, 3 [—> *Ned.* ketter], zuiver, rein. — **1.** *a)* vrij van vuil, - van vlekken, schoon, zindelijk. — *b)* onvermengd : χρυσὸς κ., zuiver. — *c)* onbelemmerd, vrij van hindernissen : ἐν -ῷ (*zelfst. g., t. w.* χώρῳ), H., op een open plek. — **2.** *overdr.* : *a)* vrij van smet, onberispelijk : κ. θάνατος, H., eervolle dood ; -αὶ ψῆφοι, rekening waarop niets te zeggen valt, sluitende rekening. — *b)* vrij van ziekte, gezond. — *c)* zuiver *in ritueelen zin.* — **καθαρότης,** ητος, ἡ, reinheid.

καθάρσιος, 2 [καθαίρω], reinigend, verzoenend ; τὸ -ον [ἱερόν], HDT., reinigingsoffer. — **κάθαρσις,** εως, ἡ [*id.*] = καθαρμός. — **καθαρτής,** οῦ, ὁ [*id.*], die reinigt, die dóor offers verzoent.

καθεδοῦμαι, *z. h. volg.* — **καθ-έζομαι,** *impf.* ἐκαθεζόμην, *f.* καθεδοῦμαι, *ao.* † ἐκαθέσθην (*med. beteek.*). — **1.** *a)* zich neerzetten. — *b)* zich ergens vestigen. — **2.** zitten ; *inz.* : *a)* als smeekeling neerzitten : † καθεσθεὶς εἰς γόνυ, neergeknield. — *b)* rustig -, nietsdoend neerzitten. — *c)* zitting houden.

καθείατο, H., = κάθηντο, *v.* κάθημαι.

καθ-είμαρται (*slechts een paar vormen v. h. pf.*), het is door het noodlot (vast) bepaald.

καθ-είργνυμι *en* **καθ-είργω** ● (vast) opsluiten.

† **καθ-εῖς** = † καθ᾽ εἷς [*in plaats van* καθ᾽ ἕνα], één voor één.

καθεῖσα, H., *ao. v.* καθίζω.

καθεκτός, 3 [*verbaaladj. v.* κατέχω]. **1.** terug te houden. — **2.** °vastgehouden.

καθ-ελίσσω, *ion.* **κατειλ-** (κατα-, er onder, er in), omwikkelen.

καθ-έλκω ● *ion.* **κατ-,** naar beneden trekken ; *inz.* : te water brengen.

κάθεμεν, H., *1 mrv. 2e ao. ind. v.* καθίημι.

† **καθ-εξῆς,** *bw.*, achtereenvolgens, na elkaar ; ἐν τῷ κ. [χρόνῳ], daarna.

κάθ-ερμα, τό, *mrv.* : oorbellen.

καθ-εύδω ● (*impf.* ἐκάθευδον *en* καθηῦδον). **1.** (neerliggen en) slapen. — **2.** *overdr.* : ledig -, werkeloos -, zorgeloos zijn.

καθ-ευρίσκω ● ontdekken, betrappen.

καθ-εψιάομαι, zich vroolijk maken over.

καθ-ηγεμών, όνος, ὁ, *ion.* **κατ-,** gids.

καθ-ηγέομαι, *ion.* **κατ-.** **I.** vooropgaan, den weg wijzen, leiden. — **II.** *overdr.* **1.** *a)* aanleiding geven tot. — *b)* instellen, invoeren, stichten. — *c)* het eerst doen, beginnen. — **2.** uitleggen. — **καθηγητής,** οῦ, ὁ, leermeester.

καθ-ηδυπαθέω, verbrassen.

καθ-ήκω ● *ion.* **κατ-.** **1.** *v. ruimte* : zich naar beneden uitstrekken : οὖρος (berg) ἐς θάλασσαν κατῆκον, HDT. — **2.** *overdr.* : zich uitstrekken -, reiken tot : *a) v. tijd* : intreden, komen : ὁπότε -ήκοι ὁ χρόνος, wanneer de (normale) tijd kwam ; τὰ κατήκοντα, *met en zonder* πρήγματα, HDT., de ingetreden -, de tegenwoordige omstandigheden. — *b)* iem. toekomen, passen : ὁ -ήκων χρόνος, de vastgestelde tijd ; *dikw. onpers.* : -ήκει μοι, het komt mij toe, het past mij, het is mijn plicht : τὸ -ῆκον, τὰ

-ήκοντα, het behoorlijke, plicht.

κάθ-ημαι, *ion.* **κατ-,** *pr. ind. 2 enk.* κάθησαι *enz., conj.* καθῶμαι *en* κάθωμαι, *opt.* καθήμην *en* καθοίμην, *imper.* κάθησο, *inf.* καθῆσθαι, *part.* καθήμενος; *impf.* ἐκαθήμην *enz., vaak zonder augm.*: καθήμην *enz., 3 enk. vaak* καθῆστο. — *A. V.* H. *impf. 3 mrv.* καθείατο, καθήατο; *ion. pr. 3 enk.* κατέαται, *impf. 3 mrv.* ἐκατέατο, κατέατο; † *f.* καθήσομαι. — **1.** *a*) zitten. — *b*) *inz. v. rechters, v. een vergadering*: zitting houden: οἱ -ήμενοι, de toehoorders *of* de rechters. — **2.** *overdr.*: *a*) zich ergens bevinden, - ophouden, vertoeven, wonen; *v. een leger*: ergens gelegerd zijn; *v. een vloot*: ergens liggen. — *b*) een zittend leven leiden: κ. ἐπί τινι, een (zittend) bedrijf uitoefenen. — *c*) rustig -, nietsdoend neerzitten, zijn handen in den schoot leggen.

καθημέριος, 3 [καθ' ἡμέραν (*z.* κατά, *einde*)]. **1.** dagelijksch. — **2.** van heden.

καθῆστο, *impf. v.* κάθημαι.

καθ-ιδρύω. **1.** doenzitten. — **2.** *overdr.*: *a*) ergens vestigen. — *b*) *een standbeeld* oprichten.

καθ-ιερεύω *en* **-ιερόω,** wijden, offeren.

καθ-ιζάνω, gaan zitten.

καθ-ίζω, *f.* καθίσω, *att.* καθιῶ, *ao.* ἐκάθισα, *att.* καθεῖσα (*conj.* καθέσω), καθῖσα (*part.* H. *ook* καθίσσας); *med.* καθιζήσομαι, ἐκαθισάμην, *en ion.* κατίζω, κατίσω, κατῖσα, -εῖσα *en* κάτισα. — **I.** *overg.* **1.** *a*) neerzetten, doen zitten. — *b*) *inz.*: zitting doen houden, *een vergadering* beleggen. — *c*) iem. een zittend bedrijf doen uitoefenen. — **2.** *overdr.*: *a*) ergens plaatsen, vestigen: φυλάκους κ., wachten plaatsen; στρατιάν κ., de troepen zich laten legeren. — *b*) in een zekeren toestand brengen: κ. τινὰ κλαίοντα. — **II.** *onoverg.* -ειν [ἑαυτόν] *en med.* **1.** *a*) gaan zitten, zich neerzetten. — *b*) zitting houden. — **2.** *overdr.*: zich ergens vestigen.

καθ-ίημι ● *ion.* **κατ-.** **1.** *overg.*: neerlaten, -zenden, laten vallen, - hangen, neerwerpen: τὰ δόρατα κ., de lansen vellen; ° σπονδὰς κ., plengen; φυγάδας κ., bannelingen (over zee) laten terugkeeren (*z.* **1.** κατά, A, II, 1, b). — **2.** *onoverg.* καθιέναι [ἑαυτόν] *en med.*: *a*) naar beneden komen, afdalen. — *b*) *alg.*: zich in beweging zetten.

καθ-ικετεύω, dringend smeeken.

καθ-ικνέομαι ● neerkomen op, treffen; *fig.*: με καθίκετο πένθος, H., leed is op mij neergekomen.

καθ-ιστάνω = καθίστημι.

καθ-ίστημι ● *ion.* **κατ-.**
A. *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao. act.*; *pr., impf. en 1e ao. med.*). **I.** neerzetten: κρητῆρα κ., H. — **II.** (*z.* κατά, A, II, 2, a, *a*), in een *min of meer* blijvenden toestand plaatsen. — **1.** *a*) vastzetten, -leggen: *een schip* voor anker leggen, *troepen* opstellen *enz.* — *b*) ergens brengen: κ. Ἕλληνας εἰς Ἰωνίαν; ° κ. ἐς φῶς. **2.** *overdr.*: in een zekeren toestand brengen: τοὺς ἀτακτοῦντας ἀδῴους κ., aan de dienstweigeraars de straffeloosheid verzekeren. — *inz.*: *a*) iem. aanstellen, kiezen, maken tot: ὕπαρχον (stadhouder) κ. τινα; ° ψευδῆ (leugenachtig) ἐμαυτὸν κ.; † κ. τινα ἐπί τινος *of* ἐπί τινι, over iets aanstellen. — *b*) instellen, inrichten: ὀλιγαρχίαν κ.
B. *onoverg.* (*2e ao., pf., plqpf.*) *en med., behalve 1e ao.* — **I.** **1.** zich ergens in een *min of meer* blijvenden toestand plaatsen; *pf.*: staan. — **2.** *inz. v. troepen*: zich opstellen; *v. een redenaar*: optreden *enz.* — **II.** *overdr.*: in een toestand -, tot stand komen, ontstaan, worden; *pf.*: geworden zijn, bestaan: πόλεμος καθίσταται, begint; ° ἔμφρων καθίσταται, komt tot bezinning; πολέμιόν τινι καταστῆναι, iem.s vijand worden; κατέστη εἰς τὴν βασιλείαν, kwam op den troon; ἡ καθεστηκυῖα ἡλικία, gezette leeftijd; οἱ καθεστῶτες νόμοι, de bestaande wetten; τὸ καθεστηκός, het bestaande recht, *of*: de gewoonte; *onpers.*: καθέστηκε, het is gewoonte. — *inz.*: *a*) in een goeden toestand -, in orde -, tot rust komen: ὁ θόρυβος κατέστη, bedaarde. — *b*) aangesteld worden, een ambt aanvaarden: οἱ τριάκοντα κατέστησαν.

κάθ-οδος, ἡ. **1.** weg naar beneden. — **2.** *meton.*: het afdalen; *inz.*: (*z.* κατά, A, II, 1, b), terugkeer (over zee) *uit h. buitenland.*

καθολικός, 3 [→ *Lat.* catholicus → *Ned.* katholiek], het geheel -, allen betreffend, algemeen. — **καθ-όλου,** *bw.* **1.** over het algemeen. — **2.** geheel en al.

καθ-ομολογέω. **1.** geheel en al -, zonder voorbehoud toegeven, toestemmen. — **2.** beloven; *inz.*: verloven.

καθ-οπλίζω. **1.** (volledig) bewapenen, uitrusten. — **2.** SOPH. *El.* 1087 *missch.*: overwinnen.

καθ-οράω ● *ion.* **κατ-.** **I.** **1.** *a*) (*ook med.*) neerzien. — *b*) *alg.*: zijn oogen laten vallen op, gewaarworden, zien. — **2.** *overdr.*: inzien, erkennen. — **II.** (κατα-, goed), bezichtigen, aanschouwen, onderscheiden.

καθ-ορμίζω, *een haven* doen binnenloopen.

καθ-οσιόω. 1. heiligen, tot eigendom van de godheid maken. — **2.** *alg.*: aan iets wijden.

καθότι, *ion.* **κατ-**, *vgw.* [καθ' ὅ τι] = καθ' ὅ τι. — **1.** (*z.* κατά, A, II, 2, c): *a*) hoe. — *b*) in zoover, gelijk. — **2.** omdat.

κάθου, *imper. pr. v.* κάθημαι.

καθ-υβρίζω, *ion.* **κατ-. 1.** *met gen., dat., acc.*: overmoedig behandelen, beleedigen, hoonen. — **2.** *abs.*: overmoedig handelen, onrecht plegen.

κάθυδρος, 2 [κατά, ὕδωρ], vol water.

καθ-ύπερθε(ν), *ion.* **κατ-**, *bw. en vrz. met gen.* — **I.** van boven af. — **II.** (*met verzw. beteek. v.* κατα-). **1.** *v. ruimte*: *a*) omhoog, boven, boven op. — *b*) (*vgl.* 2. ἄνω, A, I, 1, c) noordwaarts; *met gen.*: ten noorden van: κ. Χίοιο, H. — **2.** *overdr.*: *a*) verheven boven: κ. γίγνεσθαι, *met en zonder gen.*: de overhand krijgen (boven). — *b*) *zld. v. tijd*: vroeger, vóór. — **καθυπέρτερος,** 3, *ion.* **κατ-** [*comp. bij h. vorige*]. **1.** *v. ruimte*: hooger. — **2.** *overdr.*: machtiger, overtreffend.

καθ-υπνόω, *ion.* **κατ-**, *en med.*, in een diepen slaap vallen, diep slapen.

καθ-υφίημι ● *overdr.* **1.** *overg.*: *a*) loslaten, prijsgeven, verzuimen. — *b*) *inz.*: verraderlijk prijsgeven, verraden. — **2.** *onoverg., med.*: toegeven, wijken.

καθ-ώς, *vgw.*, zooals, gelijk.

καί. I. *vgw.*: en (*verbindt woorden en zinnen*); καὶ ... καί, niet alleen ... maar ook, zoowel ... als. — *inz.* **1.** *na* πολύς (*voor ons taalgevoel pleonastisch*): πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ (vele goede) φίλοι. — **2.** *nader bepalend, verklarend*: ° λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος, gij verveelt mij, gij en (*d. i.* met) uw huwelijk. — **3.** *verbeterend, versterkend*: en wel: παρῆσάν τινες καὶ πολλοί γε; καὶ ταῦτα, en dat, te meer daar; ἄλλοι τε καί, anderen en ook, inzonderheid; ἄλλως τε καί, zoowel in ander opzicht (om andere redenen *enz.*) als ook, vooral. — **4.** *verbindt h. algemeene met h. bizondere*: μὰ τὸν Δία καὶ τοὺς θεούς, en bij alle goden. — **5.** *na een tijdbepalenden zin, d. hoofdzin inleidend, om gelijktijdigheid uit te drukken*: ἤδη ἦν μεσημβρία καὶ ἔρχονται κήρυκες, het was reeds middag, toen ... — **6.** *ter inleiding v. een verwonderde of misnoegde vraag*: ° κἄπειτα ἔκανες;, en toch hebt gij ze vermoord?
II. *bw.*: ook, insgelijks, zelfs: καὶ αὐτός ποτε κατέμαθον, ik heb het ook eens ondervonden; καὶ ὥς, καὶ οὕτως, ook op die wijze, zelfs zoo. — *inz.* **1.** *ter aanduiding v. een gradatie*: *a*) *versterkend*: οὐ μόνον ... ἀλλὰ καί, niet alleen ..., maar ook; καὶ οἱ πλεῖστοι, zelfs de meesten. — *b*) *verminderend*: ook maar: ἱέμενος καὶ κᾰπνὸν νοῆσαι, H., verlangend al was het maar den rook te zien. — **2.** *in vergelijkingen*: καὶ ἡμῖν (ook aan ons) ταὐτὰ δοκεῖ ἅπερ καὶ (gelijk; *lett.*: gelijk ook) βασιλεῖ; ὥς τις καὶ ἄλλος, zoogoed als elk ander, - als wie dan ook. — **3.** *in voorwaardelijke en toegevende zinnen*: καὶ εἰ, καὶ ἐάν, ook -, zelfs indien; εἰ καί, ἐὰν καί, hoewel. — **4.** *in redengevende zinnen*: Χειρίσοφος ἡγοῖτο, ἐπειδὴ καὶ (daar hij, *afgezien van zijn bekwaamheid*, bovendien) Λακεδαιμόνιός ἐστι. — **5.** *na een vraagwoord*: eigenlijk, juist: ἐκέλευσεν εἰπεῖν ποῦ καὶ ἐπλήγη, waar hij dan wel slaag gekregen had.

Καιάδας, α, ὁ, *afgrond te Sparta, waarin de misdadigers levend of dood geworpen werden.*

† **Καϊάφας,** α, ὁ [*Hebr. w.*], Kaïphas, *Joodsch hoogepriester v. 18 tot 36 n. C.*

καιετάεις, άεσσα, άεν, met vele kloven. — **καιέτας,** α, ὁ, kloof.

Κάϊκος, ὁ, *rivier in Musië.*

Καιναί, ῶν, αἱ, *stad aan d. Tigris.*

Καινείδης *en* **-εΐδης,** ου, ὁ, Kaineïde, nakomeling van Kaineus. — **1.** *zijn zoon Koronos*, H. — **2.** *zijn verre nakomeling Eëtioon*, HDT. — **Καινεύς,** ὁ, *mythische koning der Lapithen.*

καινίζω [καινός], iets nieuws -, iets ongewoons doen.

καινοποιέω [καινὸν ποιέω]. **1.** vernieuwen. — **2.** iets nieuws invoeren.

καινός, 3. — **1.** nieuw: *a*) pas gebeurd, - gemaakt, - ontdekt. — *b*) nog niet gebruikt. — **2.** *overdr.*: vreemd, buitengewoon, onverwacht, opvallend.

καινοτομέω [καινός, *wrt. v.* τέμνω]. **1.** *in een mijn* een nieuwe gang maken. — **2.** *overdr.*: iets nieuws invoeren. — **καινοτομία,** ἡ [*id.*]. **1.** het maken van een nieuwe gang *in een mijn*. — **2.** *overdr.*: nieuwigheid.

καινουργέω. 1. iets nieuws doen, nieuwigheden invoeren. — **2.** *overdr.*: iets buitengewoons -, iets vreemds doen: ° κ. λόγον, zonderlinge woorden spreken. — **καινουργός,** 2 [καινὸν ἔργον (πράττων)], iets nieuws verrichtend.

καινόω [καινός]. **1.** iets nieuws maken. — **2.** voor de eerste maal gebruiken, inwijden.

καίνυμαι, *alleen pr., impf., pf.* κέκασμαι (*gew. beteek. v. h. pr.*), *plqpf.* ἐκεκάσμην (*gew. beteek. v. h. impf.*). — **1.** *onoverg.*: zich onderscheiden, uitblinken : ἀρετῇσι κεκασμένος ἐν Δαναοῖσι, H. — **2.** *overg.*: uitblinken boven, overtreffen : κ. τινα.

καίνω, *f.* κανῶ, *2e ao.* ἔκανον, *2e pf.* κέκονα, dooden.

καί-περ, *bw.*, (*bij* H. *gew. gescheiden*). καί *duidt een gradatie aan*, περ *een toegeving* : hoezeer ook, ofschoon.

καίριος, 3 *en* 2 [καιρός]. **1.** *a*) de juiste plaats treffend ; *v. wonden* : doodelijk : -α πληγή. — *b*) *meton. v. de plaats waar een wonde doodelijk is*: gevaarlijke plaats *v. h. lichaam* : ἐν -ῳ (*zelfst. g.*). — **2.** *overdr.* : *a*) te rechter tijd : ° -αν ὁρῶ στείχουσαν. — *b*) *vd.* : passend, nuttig : -όν τι λέγειν.

καιρός, ὁ.

A. 1. de juiste maat, - verhouding : ὀξύτερα τοῦ -οῦ, te scherp. — **2.** *meton., concr.* : het juiste, - passende.

B. *meton.* **I.** de juiste plaats. — **II. 1.** *a*) het juiste -, het gunstige oogenblik, goede gelegenheid : κάλλιστον -ὸν λαβεῖν ; *bw.* : ἐν -ῷ, ἐς -όν, πρὸς -όν, ° -όν, ° -ῷ, op het juiste oogenblik, van pas ; παρὰ -όν, *gew.* : ten ontijde. — *b*) *alg.* : tijd, tijdsomstandigheden, toestand. — **2.** voordeel, nut : κ. ἐστιν ἡμῖν εἰδέναι...

καιροσέων *en* **καιρουσσέων,** *alleenstaande ion. gen. mrv. v.* * καιρόεις [καῖρος, een der lussen, *die de draden v. de schering uiteenhouden*], dicht -, goed geweven.

† **Καῖσαρ,** αρος, ὁ [⟵ *Lat.* Caesar]. **1.** Caesar, *de veroveraar v. Gallië, 100-44 v. C.* — **2.** *bestanddeel v. een naam* : Caesar : *K.* Αὔγουστος. — **3.** *als titel* : keizer. — † **Καισάριος,** ὁ [⟵ *Lat.* Caesarius], Caesarius, *mansnaam.*

κᾆιτα = κᾆτα = καὶ εἶτα (*krasis*).

καί-τοι, *bw.* [*eig.* : en gewis]. **1.** *tegenstellend* : en toch ; *versterkt* : κ. γε, κ. περ. — **2.** *om een redeneering voort te zetten* : nu echter, welnu. — **3.** *bij een part.* : hoewel.

καίω, *att.* **κάω,** καύσω, ἔκαυσα, κέκαυκα ; *pass.* καυθήσομαι, ἐκαύθην, *2e ao.* ἐκάην, *pf.* κέκαυμαι. (κάω *wordt nooit gecontr.*). — *A. V. ep. ao.* ἔκηα (*conj. 1 mrv.* κήομεν, *opt.* κήαι, *inf.* κῆαι, *part.* κήας), *part. ao.* ° κέας. [*wrt.* καϜ, καυ]. — **1.** in brand steken, aansteken : κ. πῦρ ; πῦρ καίεσθαι, H., voor zich (*med.*). — **2.** *a*) door vuur vernietigen, - verwoesten : κ. κώμας. — *b*) *overdr.*, *v. hartstochten*: verteren ; *vrl pass.*: branden : † ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν.

κἀκ = καὶ ἐκ (*krasis*).

κάκ, κακ- = κατά, κατα- *vóór* κ ; *z.* **1.** κατά, *begin.*

κακαγγελέω, onheil melden. — **κακάγγελος,** 2 [κακοῦ ἄγγελος], onheil meldend.

κακάγγελτος, 2 [κακός, ἀγγέλλω], door een slechte tijding veroorzaakt.

κακανδρία, ἡ [κακοῦ ἀνδρὸς (ἔργον)], lafheid.

κἀκεῖ, κἀκεῖθεν, κἀκεῖνος = καὶ ἐκεῖ, καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ἐκεῖνος (*krasis*).

κάκη, ἡ [κακός], slechtheid, slechte gesteldheid, - gezindheid, lafheid.

κακηγορέω, kwaad spreken van, belasteren. — **κακηγορία,** ἡ, kwaadsprekerij, laster. — **κακήγορος,** 2 [κακὸν ἀγορεύων], kwaadsprekend, lasterend.

κακία, ἡ [κακός]. **I.** *subj.* **1.** slechtheid, *in d. ruimsten zin v. dit woord*, slechte gesteldheid. — *inz.* : *a*) slechte neiging, ondeugd. — *b*) lafheid. — **2.** *in verzw. zin* : gemis eener goede eigenschap, onkunde. — **II.** *obj.* : kwaad, ellende.

κακίζω [κακός ; *eig.* : slecht maken]. **1.** beschuldigen, berispen, laken, oneer aandoen. — **2.** moedeloos maken ; *pass.* : zich laf betoonen. — **κακιστέον,** *verbaaladj. v.* κακίζω.

κάκιστος, 3, *en* **κακίων,** 2, *superl. en comp. v.* κακός.

κακ-κείοντες, *z.* κατακείω.

κακ-κῆαι, *z.* κατακαίω.

κακόβιος, 2 [κακὸν βίον (ζῶν)], armoedig levend. — **κακογείτων,** *m. vr. bvn.* [κακοῦ γείτων (ὤν)], nabuur van iem.s ongeluk. — **κακόγλωσσος,** 2 [κ., γλῶσσα], onheilspellend.

κακοδαιμονάω, door een boozen geest bezeten -, razend zijn. — **κακοδαιμονία,** ἡ. **1.** bezetenheid ; *vd.* : dwaasheid. — **2.** onheil. — **κακοδαίμων,** 2 [κακὸν δαίμονα (ἔχων)]. **1.** een boozen geest hebbend, dolzinnig, dwaas. — **2.** ongelukkig.

κακοδοξέω, een slechten naam hebben. — **κακόδοξος,** 2 [κακὴν δόξαν (ἔχων)], een slechten naam hebbend.

κακοείμων, 2 [κακὸν εἷμα (ἔχων)], slecht gekleed. — **κακοεργίη,** *ion., en* **-εργός,** *ep.* = κακουργ-.

κακοήθεια, ἡ, boosaardigheid, kwaadwilligheid. — **κακοήθης,** 2 [κακὸν ἦθος (ἔχων)], boosaardig, kwaadwillig.

κακόθροος-ους, οος-ους, οορ-ουν [κακὸν θροέων], kwaadsprekend, lasterend. — **Κακοΐλιος,** ἡ [κακὴ Ἴλιος], Ongeluks-Ilios.

κακολογέω, kwaad zeggen van iem.,

τινα. — **κακολόγος,** 2 [κακὸν λέγων], kwaadsprekend.

κακομάχανος, *dor.*, *en* **-μήχανος,** 2 [κακὸν μηχανάων], onheilstichtend.

κακόνοια, ἡ [κακόνοος], kwaadwilligheid. — **κακόνομος,** 2 [κακοὺς νόμους (ἔχων)], onder slechte wetten levend. — **κακόνοος-ους,** οος-ους, οον-ουν (*mrv.* -νοι; *superl.* -νούστατος) [κακὸν νόον (ἔχων)], kwaadwillig, vijandig. — **κακόνυμφος,** 2 [κακός, νύμφη], ongelukkig gehuwd. — **κακόξεινος,** *ion.*, *en* **-ξενος,** 2. — **1.** *bedr.* [κακὸς (ὢν πρὸς) ξένους], ongastvrij. — **2.** *lijd.* [κακοὺς ξένους (ἔχων)], slechte gasten hebbend.

κακοπάθεια, ἡ = -θία. — **κακοπαθέω,** in het ongeluk zijn, lijden. — **κακοπαθής,** 2 [κακὸν παθών], lijdend. — **κακοπαθία,** ἡ, het lijden, rampspoed.

κακοπινής, 2 [κακὸν πίνον (ἔχων)], zeer vuil.

κακοποιέω. 1. *onoverg.* : slecht handelen, kwaad doen. — **2.** *overg.* : iem. kwaad doen, benadeelen. — **κακοποιός,** 2 [κακὸν ποιέων], slecht handelend, misdadig.

κακοπραγέω [κακῶς πράσσω], ongelukkig zijn.

κακορραφίη, ἡ, *ion.* [κακὸν ῥάπτω], het op touw zetten van iets kwaads, arglist.

κακορροθέω [κακὸν ῥοθέω], kwaad spreken van, uitschelden.

κακός, 3 (*als comp. dienen* κακίων, ἥσσων, χείρων; *als superl.* κάκιστος, χείριστος. H. *bovendien* : *comp.* κακώτερος, χερείων, χερειότερος, χειρότερος).

A. slecht, *in d. ruimsten zin v. dit woord.* — **I. 1.** *uitwendig* slecht, - niet zooals het hoort : κακὰ εἵματα, H., schamele kleederen ; εἶδος (*acc.*) κ., H., leelijk. — **2.** arm, van lage afkomst. — **3.** ongelukkig, ellendig. — **II.** *v. pers. en toestanden* : slecht voor een ander *of* iets anders. — **1.** slecht in zijn soort, onbekwaam, onnut : ἡνίοχος κ., H. — **2.** schadelijk, nadeelig, onheilvol, verderfelijk, gevaarlijk : νόσος -ή, H. ; λόγοι -οί, smaadredenen ; -ὸν (onheilspellend) ὄναρ, H. — **III.** zedelijk slecht, bedorven, gemeen, boos, trouweloos ; *inz.* : laf.

B. *zelfst. g.* **I.** ὁ κ., booswicht, lafaard *enz.* — **II.** τὸ -όν, τὰ -ά, het slechte, - booze, - kwaad. — *inz.* **1.** *a*) onheil, armoede, tegenspoed, lijden, ziekte, gevaar. — *b*) *meton.*: kwaadstichtend -, verderfelijk wezen. — **2.** smaadwoorden, verwijten. — **3.** het zedelijk slechte, slechtheid, bedrog, misdaad.

κακοστόμαχος, 2 [κακὸν στόμαχον (ἔχων)], met zwakke maag.

κακοστομέω, beleedigen.— **κακόστομος,** 2 [κακὸν στόμα (ἔχων)], kwaadsprekend.

κακότεχνος, 2 [κακὴν τέχνην (ἔχων)], arglistig.

κακότης, ητος, ἡ [κακός]. **1.** *bedr.* : *a*) slechtheid, ongeschiktheid. — *b*) zedelijke slechtheid. — **2.** *lijd.* : onheil, lijden, ramp.

κακοτυχής, 2 [κακῇ τύχῃ (χρώμενος)], ongelukkig.

κακουργέω, slecht handelen. — **1.** *abs.* : kwaadwillig -, bedrieglijk -, misdadig handelen. — **2.** *met voorw.* : *a*) iem. (τινα) benadeelen, schaden. — *b*) iets beschadigen, verwoesten : κ. χώραν. — — **κακούργημα,** τό [κακουργέω], slechte daad, misdaad. — **κακουργία,** ἡ. **1.** slechtheid. — **2.** *meton.*, *concr.* : slechte daad, misdaad. — **κακοῦργος,** 2 [κακὰ ἔργα (ἐργαζόμενος)]. **1.** slecht handelend, boosaardig, misdadig, bedrieglijk, onheilstichtend. — **2.** ὁ κ., misdadiger, booswicht.

κακοφραδής, 2 [κακὰ φραζόμενος] *en* **κακόφρων,** 2 [κακὰς φρένας (ἔχων)]. **1.** boosaardig. — **2.** onberaden, dwaas. — **κακοφυής,** 2 [κακὸς φυήν (*acc. v. betrekk.*)], slecht gegroeid, ongezond.

κακόω [κακός], in een slechten toestand brengen. — **1.** *a*) bemorsen, leelijk maken, mishandelen, havenen. — *b*) beschadigen, verwoesten. — **2.** benadeelen. — **3.** doen lijden, ongelukkig maken, bedroeven.

κάκτανε, *z.* κατακτείνω.

κακύνομαι [κακός], slecht handelen.

Κακύπαρις, εως, ὁ, *riviertje ten zuiden v. Syrakuse.*

κακ-χέει, -χέεται, -χεῦαι = καταχεῖ, -χεῖται, -χεῦαι.

κακῶς, *bw.*, *comp.* κάκιον, *superl.* κάκιστα [κακός], slecht (*z.* κακός) : κ. ἔχειν, zich slecht bevinden, ziek zijn ; κ. ποιεῖν τινα, κ. δρᾶν τινα, iem. slecht behandelen, beleedigen ; κ. ποιεῖν τι, beschadigen, verwoesten ; κ. λέγειν τινά, belasteren, beschimpen ; κ. πράσσειν, zich in een slechten toestand bevinden, ongelukkig zijn ; κ. ἀκούειν, een slechten naam hebben.

κάκωσις, ἡ [κακόω]. **1.** *bedr.* : *a*) het mishandelen. — *b*) *in h. Attisch recht* : tekortkoming *jegens zekere personen.* — **2.** *lijd* : smaadvolle bejegening, vernedering.

καλ-, *z.* 1. κατά, *begin.*

καλάμη, ἡ [z. κάλαμος]. **1.** graanhalm. — **2.** stroo. — **3.** stoppel.

καλάμινος, 3 [κάλαμος], rieten.

Καλαμίτης, ου, ὁ, *onbekende Gr. heroos.*

καλαμόεις, όεσσα, όεν [κάλαμος], rieten. — **Κάλαμοι,** ων, οἱ [*id.*], de Biezen, *kuststreek op Samos.*

κάλαμος, ὁ [⟶ *Lat.* calamus ; *vw. Lat.* culmus, *Ned.* halm]. **1.** *a*) riet, riethalm. — *b*) *meton.* : rieten voorwerp : rietpijp, herdersfluit, mat *enz.* — **2.** *alg.* : rietachtig gewas.

Καλανός, ὁ, *brahmaan ten tijde v. Alexander d. Groote.*

Καλατίαι, οἱ, Kalatiërs, *Indische volksstam.*

καλαῦροψ, οπος, ἡ, herdersstaf.

καλέεσκον, καλέσκετο, z. καλέω.

καλέω, καλέσω *en* καλῶ, ἐκάλεσα, κέκληκα ; *med.* καλέσομαι *en* καλοῦμαι, ἐκαλεσάμην ; *pass.* κληθήσομαι, ἐκλήθην, κέκλημαι. — *A. V. iter. impf. 3 mrv.* H. καλέεσκον, *ion. f.* καλέω ; *med.-pass. iter. impf.* H. καλέσκετο, *2 enk. med. f. met tijd. beteek.* ° καλεῖ, *2 enk. opt. pf.* ° κεκλῇο, *3 mrv. plqpf. ion.* κεκλήατο. *f. exact.* κεκλήσομαι.
I. 1. bij den naam roepen, noemen, een naam geven : ὃν Βριάρεων καλέουσι, H., dien zij Briareoos ... ; *pass.* : genoemd worden, heeten : ὁ καλούμενος θάνατος, de zoogenaamde dood ; κέκλημαι, ik heb den naam gekregen, ik heet, *dikw. nagenoeg* : ik ben. — **2.** *inz.* : groeten. **II. 1.** ergens heen roepen, ontbieden ; *fig.* : ° ἀράς σοι καλοῦμαι, ik roep een vloek op u neer (*med.* : dat wensch ik). — *inz.* : *a*) te hulp roepen, *eig. en overdr.* : θεοὺς κ., aanroepen ; ὁ καιρὸς εὔνουν ἄνδρ' ἐκάλει, eischte. — *b*) dagvaarden, aanklagen, als getuige oproepen : κ. *met en zonder* εἰς τὸ δικαστήριον. — **2.** uitnoodigen : κ. *met en zonder* ἐπὶ δεῖπνον *en dgl.*, ten eten noodigen.

κάλημι, κάλημμι, *aiol.* = καλέω.

Καλητορίδης, ου, ὁ, Kaletoride, zoon van Kaletoor, *t. w. Aphareus.* — **καλήτωρ,** ορος, ὁ [καλέω], roeper. — **Καλήτωρ,** ορος, ὁ, *een Griek vóór Troje.*

καλιά, ἡ, schuilplaats : hut, vogelnest *enz.*

καλινδέομαι = κυλινδέομαι, z. κυλινδέω.

Καλλατίαι = Καλατίαι.

καλλείπω, *ep.* = καταλείπω.

καλλι-, schoon.

Καλλίαρος, ἡ, *stad in Lokris.*

καλλίας, ου, ὁ [καλλι- ; *eig.* : de schoone, *ironische benaming*], aap.

Καλλίας, ου, ὁ, *schoonbroer v. Alkibiades.*

καλλίβοτρυς, υς, υ [καλλι-, βότρυς], met schoone trossen. — **καλλίγονος,** 2 [κ., γίγνομαι], van edele afkomst. — * **καλλιγύναιξ,** *gen.* αικος, *m. vr. bvn.* (*alleen gen., dat., acc.*) [κ., γυνή], rijk aan schoone vrouwen. — **καλλίδιφρος,** 2 [κ., δίφρος], met een schoonen wagen. — **καλλιέλαιος,** ἡ [κ., ἐλαία], tamme olijfboom.

καλλιεπέω, mooi praten. — **καλλιεπής,** 2 [καλλι-, ἔπος], mooi pratend.

καλλιερέω [καλλι-, ἱερόν]. **1.** bij het offeren gunstige voorteekenen verkrijgen. — **2.** *overg.* : onder gunstige voorteekenen offeren, ten offer brengen. — **καλλίζωνος,** 2 [κ., ζώνη], met schoonen gordel. — **καλλίθριξ,** *gen.* τριχος, *m. vr. bvn.* [κ., θρίξ], met schoone manen, - wol. — **καλλίκαρπος,** 2 [κ., καρπός], schoone vruchten dragend. — **Καλλι-κολώνη** [de Schoone Heuvel], *heuvel bij Troje.* — **καλλικόμας,** ου, *m. bvn., dor., en* **-κομος,** 2 [κ., κόμη], schoonlokkig. — **καλλικρήδεμνος,** 2 [κ., κρήδεμνον], met schoonen hoofddoek.

καλλίμαχος, *m. bvn.* [καλλι-, μάχομαι], goed strijdend. — **Καλλίμαχος,** ὁ. **1.** *Atheensch veldheer te Marathoon.* — **2.** *dichter en prozaschrijver IIIe eeuw v. C.*

κάλλιμος, 2 = καλός.

καλλίναος, 2 [καλλι-, νάω], schoon vloeiend. — **καλλίνικος,** 2 [κ., νίκη]. **1.** een schoone zege behalend. — **2.** *a*) de zege verheerlijkend : ° κ. στέφανος. — *b*) τὸ -ον, zegefeest, zege.

καλλιόπα, ας, *vr. bvn., dor.* [= * -πη ; καλλι-, ὄψ], schoonstemmig. — **Καλλιόπη,** ἡ, *een der Muzen.*

καλλιπάρῃος *en* **-ηος,** 2 [καλλι-, παρειά], met schoone wangen. — **καλλιπάρθενος,** 2 [κ., παρθένος], van een schoone maagd. — **καλλιπλόκαμος,** 2 [κ., πλόκαμος], met schoone vlechten.

κάλλιπον, *ep.* = κατέλιπον.

καλλίπρῳρος, 2 [καλλι-, πρῷρα], met schoonen voorsteven. — **καλλίπωλος,** 2 [κ., πῶλος], met schoone paarden. — **καλλιρέεθρος,** 2 [κ., ῥέεθρον] = καλλίρροος. — **καλλιρέω** = καλλιερέω. — **καλλίροος** *en* **καλλίρροος-ους,** οος-ους, οον-ουν [κ., ῥόος], met schoonen loop. — **Καλλισθένης,** ους, ὁ (*acc.* ην *en* η) [κ., σθένος], *tochtgenoot v. Alexander d. Groote.*

κάλλιστα, *bw.,* z. καλῶς.

καλλιστάδιος, 2 [καλλι-, στάδιον], met schoone renbaan.

καλλιστεῖον, τό [κάλλιστος]. **1.** prijs der schoonheid. — **2.** prijs der dapperheid. — **καλλιστεύω** [*id.*], de schoonste zijn. — **κάλλιστος,** *superl. bij* καλός.

Καλλίστρατος, ὁ [καλλι-, στρατός], *Atheensch redenaar, gest. omstr. 355 v. C.* — **καλλίσφυρος,** 2 [κ., σφυρόν], met schoone enkels. — **καλλίτριχος,** *gen. v.* καλλίθριξ. — **καλλίφθογγος,** 2 [κ., φθόγγος], schoon klinkend. — **καλλίχορος,** 2 [κ., χορός], met schoone dansplaatsen.

καλλίων, *comp. bij* καλός.

καλλονή, ἡ [κάλλος], schoonheid.

κάλλος, τό [καλός]. **1.** *lichamelijke* schoonheid. — **2.** *overdr.*: *a*) zedelijke schoonheid. — *b*) *alg.*: voortreffelijkheid. — **3.** *meton.*: *a*) schoon voorwerp, schoone mensch: κάλλη ἱερῶν, prachtgebouwen van tempels. — *b*) schoonheidsmiddel.

κἄλλος = καὶ ἄλλος (*krasis*).

καλλύνω [κάλλος]. **1.** *a*) schoon maken. — **2.** *overdr.*: *a*) verschoonen, vergoelijken. — *b*) *med.*: zich beroemen op.

καλλωπίζω [καλλι-, ὤψ]. **I.** een schoon uitzicht geven, schoon maken, tooien. —**II.** *med.* **1.** zich schoon maken, zich tooien. — **2.** *overdr.*: *a*) zich beroemen op, zich laten voorstaan op. — *b*) preutsch doen. — **καλλώπισμα,** τό, *en* **-μός,** ὁ, tooisel.

καλοκἀγαθία, ἡ [καλὸς κἀγαθός], hoedanigheid van een καλὸς κἀγαθός (*z.* καλός, II, 1, b), edele gezindheid, zedelijke voortreffelijkheid. — **καλοκἀγαθικός,** 3, zich op καλοκἀγαθία toeleggend, edelgezind, voortreffelijk.

καλός, 3; *comp.* καλλίων, 2; *superl.* κάλλιστος, 3. — **I. 1.** *uitwendig* schoon, mooi, lief. — **2.** τὸ -όν, schoonheid. — **3.** *bw.* -όν, -ά, schoon, mooi. — **II.** *overdr.* **1.** *in zedelijk opzicht*: *a*) edel, eervol; *inz.*: dapper, moedig; κ. καὶ ἀγαθός *en* κ. κἀγαθός, zooals het hoort, edel, voornaam. — *b*) τὸ -όν, het zedelijk goede, het edele, edele daad, deugd; τὰ -ά, al wat schoon en edel is (*z. ook* 2, b). — ὁ κ. καὶ ἀγαθός, ὁ κ. κἀγαθός, man van eer, hoogstaand man; *dikw. in socialen zin*: οἱ -οὶ κἀγαθοί, de welgestelde burgers (*die zich en zich alleen achtbaar waanden*); τὸ -ὸν κἀγαθόν, edele daad. — **2.** *alg.*: *a*) goed in zijn soort, bruikbaar, doelmatig, voortreffelijk: κ. λιμήν; κ. ἄνεμος; -ὴ γῆ, goede aarde; † ὁ ποιμὴν ὁ κ., de goede Herder; -ὰ ἱερά, gunstige offers; *dikw. ironisch*: -ὴ χάρις. — *b*) τὰ -ά, goede dingen, *d. i.* eereambten, eerbewijzen, voordeelen, goede tijdingen *enz.* (*z. ook* 1, b); ἐν -ῷ [τόπῳ], op een geschikte plaats; ἐν -ῷ [χρόνῳ], te gelegener tijd; εἰς -ὸν [χρόνον], juist van pas.

κάλος, ὁ, *ion.* = κάλως.

καλπάζω, draven. — **κάλπη,** ἡ, draf.

Κάλπη, ἡ, *en* **Κάλπης λιμήν,** Kalpe, *havenstad in Bithunië.*

κάλπις, ιδος, ἡ (*acc.* ιδα *en* ιν). **1.** kruik. — **2.** urn *voor stemsteentjes.*

Καλπουρνία, ἡ [← *Lat.* Calpurnia], Calpurnia, *Rom. vrouwennaam.*

καλύβη, ἡ [καλύπτω], hut.

Καλύδναι, ῶν, αἱ, *groep eilandjes ten noorden v. Koos.*

Καλυδών, ῶνος, ἡ, *stad in Aitolië.* — **Καλυδώνιος,** 3, uit Kaludoon, Kaludonisch.

κάλυμμα, τό [καλύπτω], omhulsel; *inz.*: hoofddoek.

Κάλυνδα, ων, τά, *stad in Karië.* — **Καλυνδεῖς,** έων, οἱ, Kalundiërs. — **Καλυνδικός,** 3, Kalundisch.

κάλυξ, υκος, ἡ [*vw. Lat.* calix]. **1.** *a*) vruchthulsel. — *b*) bloemkelk. — **2.** *a*) bloemknop. — *b*) *overdr.*: *sieraad in d. vorm v. een* bloemknop.

καλυπτός, 3 [*verbaaladj. v.* καλύπτω], bedekkend.

καλύπτρα, ἡ [καλύπτω]. **1.** omhulsel. — **2.** *inz.*: *a*) hoofddoek. — *b*) deksel, overtrek.

καλύπτω. **1.** *a*) bedekken, omhullen, verbergen.— *b*) *overdr.*: bedekken, verbergen: ° κ. τι καρδίᾳ, in mijn hart; ° κ. Ἀθήνας ἔργοις ἀνοσίοις, de eer van... verduisteren. — **2.** iets hullen om, uitspreiden om te verbergen.

Καλυψώ, οῦς, ἡ [καλύπτω; *eig.*: de omhullende], *dochter v. Atlas.*

καλχαίνω [κάλχη; *eig.*: een purperen -, een sombere kleur hebben], *alleen overdr.*: somber gestemd -, ongerust zijn.

Κάλχας, αντος, ὁ (*voc.* αν), *ziener in h. Grieksche leger vóór Troje.*

κάλχη, ἡ, purperslak.

Καλχηδόνιος, 3, Kalchedonisch; οἱ -ιοι, de Kalchedoniërs; ἡ -ία [γῆ], het gebied van Kalchedoon. — **Καλχηδών,** όνος, ἡ, *stad aan d. Aziatischen oever v. d. Bosporos.*

καλῴδιον, τό [*verklw.*], klein touw.— **κάλως,** ω, ὁ. **1.** touw, kabel. — **2.** *inz.*: zeiltouw, ratouw; *fig.*: πάντα κάλων ἐξιέναι, - κινεῖν *en dgl.*, alle middelen aanwenden, alle krachten inspannen.

καλῶς, *bw., comp.* κάλλιον, *superl.* κάλλιστα [καλός]. **1.** *zld.*: *uitwendig* schoon, mooi, lief. — **2.** *gew. overdr.*: *a*) *in zedelijk opzicht*: edel, eervol : κ. ζῆν. — *b*) *alg.*: behoorlijk, goed, gelukkig, recht, gunstig, doelmatig : τοῦτο κ. ἔξοιδα, dat weet ik best ; κ. ἔχειν, zich wel bevinden, in orde zijn; κ. γεγονέναι, van edele afkomst zijn ; *dikw. in antwoorden* : goed zoo !

κάμ, καμ-, *z.* 1. κατά, *begin.*

κάμαξ, ακος, ἡ, paal, stok ; *inz.* : schacht, lans, wijngaardstaak.

Καμάρινα, ἡ, *stad op de zuidkust v. Sicilië.*

καματηρός, 3. — **1.** *bedr.* : vermoeiend, afmattend. — **2.** *lijd.* : vermoeid, uitgeput, ziek. — **κάματος,** ὁ [κάμνω]. **1.** vermoeiende arbeid, inspanning. — **2.** *meton.*: *a*) vermoeienis, uitputting, lijden. — *b*) het moeizaam tot stand gebrachte, vrucht van den arbeid.

κάμβαλε = κατέβαλε.

Καμβύσης, ου, ὁ (*ion. acc.* εα) [*Perzisch w.*]. **1.** *vader v. Kuros d. Oudere.* — **2.** *zoon v. Kuros d. Oudere en koning der Perzen, reg. 529-522 v. C.*

κἀμέ = καὶ ἐμέ (*krasis*).

Κάμειρος, ἡ, *stad op Rhodos.*

κάμηλος, ὁ, ἡ [*Semietisch w.* ; —> *Lat.* camēlus —> *Ned.* kameel]. **1.** kameel. — **2.** *coll.* (ἡ) : de afdeeling kameelen *in een leger.*

κάμινος, ἡ [—> *Lat.* camīnus], oven. — **καμινώ,** οῦς, ἡ, vrouw met de zorg voor den oven belast, keukenmeid.

καμμονίη, ἡ [* καταμονίη, *v.* καταμένω ; *eig.* : het standhouden *in d. strijd*], zege.

κάμμορος, 2 [* κατάμορος; *eig.* : onder een zwaar lot gebukt], ongelukkig.

κάμνω, *f.* καμοῦμαι, *2e ao.* ἔκαμον (H. *ook conj.* κεκάμω), *pf.* κέκμηκα (*part.* H. *ook* κεκμηώς]. — **I.** *onoverg.* **1.** zich inspannen, lastig werk verrichten. — **2.** *meton.* (*gevolg*) : *a*) moede worden, - zijn : οἱ καμόντες, οἱ κεκμηκότες, de vermoeiden, *euphem. voor* : de ontslapenen, de dooden. — *inz.* : ziek worden, - zijn. — *b*) *alg.*: lijden, in nood verkeeren ; *ook v. zielesmart* : verdriet hebben. — **II.** *overg.* **1.** met moeite -, met inspanning vervaardigen. — **2.** *med.* : met moeite -, met inspanning zich verwerven.

κἀμοί, κἀμός = καὶ ἐμοί, καὶ ἐμός (*krasis*).

καμπή, ἡ [κάμπτω]. **1.** bocht, kromming ; *inz.* : bocht *in de renbaan.*— **2.** *overdr.* : krul (*v. d. stijl*), CIC. — **κάμπιμος,** 3, gebogen.

κάμπτω. 1. *overg.*: *a*) buigen, ombuigen, krommen : κ. γόνυ, κ. γούνατα, H. (*om zich neer te zetten*) ; κ. δρόμον ; *fig.* : ° -ειν τὸν βίον, zijn levensloop omwenden, - eindigen. — *b*) *overdr.* : tot iets bewegen, van meening doen veranderen. — **2.** *onoverg.* : *a*) zich buigen (*om zich neer te zetten*). — *b*) om iets heen zwenken, - varen, - rijden ; *inz.*: *in de renbaan* om de eindzuil zwenken: ° -οντος ἵππου, toen het paard de bocht nam.

καμπύλος, 3 [κάμπτω], gebogen, krom.

κἀν = καὶ ἐν (*krasis*).

κἄν (*krasis*). **1.** = καὶ ἄν, *waarbij* καί en *of vaker* ook *beteekent, terwijl* ἄν *bij h. wkw. behoort* : en wel, ook wel ; κἄν... κἄν, hetzij ... hetzij. — *in* κἄν εἰ *hooren* καί *en* εἰ *samen* : zelfs indien, *en is* ἄν *eig. te verbinden met h. hoofdwkw.*; *vaak nochtans vindt men* κἄν, *wanneer h. hoofdwkw. in een tijd en wijs staat, waarbij* ἄν *niet mogelijk is* : κἄν εἰ μή τῳ δοκεῖ, ook al denkt men er anders over. — **2.** = καὶ ἐάν : *a*) en indien. — *b*) ook wanneer, zelfs wanneer, hoewel.

κάν = κατά *vóór* ν (*z.* 1. κατά, *begin*).

καναχέω, gedruisch maken, weerklinken, kletteren, kraken. — **καναχή,** ἡ, gedruisch, gekletter, geknars, getrappel. — **καναχίζω** = καναχέω.

κάνδυς, υος, ὁ, kaftan, *Medisch en Perzisch bovenkleed.*

κάνειον, τό, *en* **κάνεον-οῦν,** *gen.* έου-οῦ, τό, korf, mand, vat.

Κάνη, ἡ, *voorgebergte in Aiolis.*

κάνθαρος, ὁ. **1.** *een soort van* kever, pillenkever. — **2.** *overdr.* : kever, *een teeken op de tong v. d. stier Apis.*

κανθήλιος ὄνος, ὁ, pakezel.

Κανίνιος, ὁ [<— *Lat.* Canīnius], Caninius, *Rom. geslachtsnaam.*

καννεύσας = κατανεύσας, *v.* κατανεύω.

Καννωνός, ὁ, *Atheensch staatsman.*

κανοῦν, *z.* κάνεον. — **κάνυστρον,** τό [*verklw.*], korfje.

κανῶ, *f. v.* καίνω.

Κανωβικός, 3, van -, bij Kanobos. — **Κάνωβος,** ὁ, *stad aan de westelijke monding v. d. Nijl.*

1.**κανών,** όνος, ὁ [*Semietisch w.* ; *eig.* : een riet], rechte stang, - staaf, lat. — *inz.* **1.** *a*) richtlat *der metselaars enz.* — *b*) *overdr.* : maatstaf, richtsnoer, regel. — **2.** *mrv.* : staven *aan de binnenzijde v. h. schild.* — **3.** weeflat (*die-*

nende om bij h. weven h. "vak" te doen ontstaan).

2.κανών, *2e ao. part. v. καίνω.*

κἄξ = *καὶ ἐξ (krasis).*

κάπ, *ep.* = *κατά vóór π en φ (z. 1. κατά, begin).*

κἀπ' = *καὶ ἐπί of καὶ ἀπό (krasis).*

Καπανεύς, *ὁ, een der Zeven tegen Thebe.* — **Καπανηϊάδης,** *ου, ὁ,* Kapaneïade, zoon van Kapaneus, *t. w. Sthenelos.* — **Καπανήϊος,** 3, van Kapaneus.

κἄπειτα = *καὶ ἔπειτα (krasis).*

κάπετος, *ἡ,* groeve; *inz.: a)* gracht. — *b)* graf.

† **Καπετώλιον,** *τό* = *Καπιτώλιον.*

κάπη, *ἡ,* krib *met voeder.*

καπηλεῖον, *τό,* winkel, kroeg. — **καπηλεύω. 1.** kleinhandel drijven. — **2.** *overg., eig. en overdr.:* rondventen. — **κάπηλος,** *ὁ,* kleinhandelaar, neringdoende.

κἀπί = *καὶ ἐπί (krasis).*

καπίθη, *ἡ,* kapithe, *Perzische inhoudsmaat voor droge waren, ong. 2,2 liter.*

† **Καπιτώλιον,** *τό* [← *Lat.* Capitōlium], het Kapitool *te Rome.*

καπνίζω [*eig.:* rook maken]. **1.** vuur aansteken. — **2.** in rook hullen. — **καπνός,** *ὁ,* rook, damp; *v. iets zonder waarde: -οῦ σκιά,* schaduw van rook.

κᾶπος, *dor.* = *κῆπος.*

Καππαδόκαι, *ῶν, en* **-δοκες,** *ων, οἱ,* Kappadokiërs. — **Καππαδοκία,** *ἡ,* Kappadokië, *landschap in Klein-Azië.*

κάππεσον, *z. καταπίπτω.*

κάπριος, 2. — **1.** op een everzwijn gelijkend. — **2.** *ὁ κ.* = *κάπρος.* — **κάπρος,** *ὁ,* mannetjesvarken, beer; *inz., met of zonder σῦς,* everzwijn.

Καπύη, *ἡ* [← *Lat.* Capua], Capua, *stad in Campanië.*

καπύω, uitblazen, uitademen.

1.κάρ, *τό (alleen acc.)* = *κάρα: ἐπὶ κ.,* voorover.

2.*κάρ, *ός, geslacht onbekend [missch. vw. κείρω], missch.:* snipper; *alleen in τίω δέ μιν ἐν -ὸς αἴσῃ,* H., ik acht hem ... waard.

3.κάρ = *κατά vóór ῥ; z. 1. κατά, begin.*

Κάρ, *ός, ὁ,* Kariër.

κᾶρ, *ος, aiol.* = *κήρ,* doodslot.

κάρα, *τό (gen. —; dat.* ° *κάρᾳ) (zie ook 1. κάρ, κάρη, κρᾶτα).* — **1.** hoofd, kop. — **2.** *synekd.: a)* ° *omschrijvend voor d. geheelen pers.: Ἰσμήνης κ.,* dierbare Ismene. — *b)* ° aangezicht: *ἐμὸν φαιδρὸν κ.* — **3.** *overdr.: a)* bergtop. — *b)* verst afgelegen punt: *ἐπί* (bij) *κρατὸς λιμένος,* H. — *c)* rand *v. een mengvat.*

καραδοκέω [*κάρα, δέχομαι; eig.:* met uitgestoken hoofd gadeslaan], zorgvuldig gadeslaan, in spanning afwachten.

Κάραμβις, *εως, ἡ, voorgebergte in Paphlagonië.*

καρατομέω, onthoofden. — **καράτομος,** 2 [*κάρα, τέμνω*]. **1.** onthoofd. — **2.** van het hoofd afgesneden.

καρβατίνη, *ἡ,* boerenschoen.

κάρδαμον, *τό,* tuinkers.

Καρδαμύλη, *ἡ, stad in Messenië.*

καρδία *en* **κραδία,** *ἡ* [*de sonantische* r *v. d. wrt. heeft zich tot αρ en ρα ontwikkeld; vw. Lat.* cor, *Ned.* hart], hart. — **1.** *als orgaan.* — **2.** *a) als zetel v. d. wil, v. aandoeningen en hartstochten.* — *b) meton.: α)* voornemen. — *β)* hoop. — **3.** *als zetel v. h. verstand.*

Καρδία, *ἡ, stad op de Thrakische Chersonesos.* — **Καρδιανοί,** *ῶν, οἱ,* inwoners van Kardia.

κάρδοπος, *ὁ,* baktrog.

Καρδούχειος *en* **-χιος,** 3, Kardoechisch. — **Καρδοῦχοι,** *ων, οἱ,* Kardoechen, *volksstam ten zuiden v. h. Wan-meer in Armenië.*

κάρη, *ητος, τό (A. V. καρήατος, καρήατι, mrv. καρήατα)* = *κάρα.* — **καρήατος,** *z. κάρη.*

καρηκομόωντες, *ων, m. part. [κάρη (acc. v. betrekking) κομάων],* langharig.

κάρηνον, *τό* [*κάρα*]. **1.** hoofd, kop; *vaak omschrijvend: ἀνδρῶν -α,* H., = *ἄνδρες.* — **2.** *overdr.: a)* bergtop. — *b)* hoogste punt van een stad, burcht.

Κάρησος, *ὁ, riviertje in Musië.*

κάρητι, κάρητος, *z. κάρη.*

Καρία, *ἡ,* Karië, *landschap in Klein-Azië.*

Καριδεύς, *ὁ* [*Καρίς*], inwoner van Karis.

Καρικός, 3 [*Κάρ*], Karisch. — **Καρίνη,** *ἡ* [*id.*], Karische vrouw.

Καρίς, *ίδος, ἡ, stad in Phrugië.*

καρκαίρω, dreunen.

Κάρκασος, *ὁ, riviertje ten noorden v. Sardeis.*

καρκίνος, *ὁ,* kreeft.

Κάρνεια, *ων, τά,* Karneiën, *feest ter eere v. Apolloon Karneios, o. a. te Sparta.* — **Καρνεῖος,** *ὁ,* Karneios. — **1.** *bijnaam v. Apolloon in de Peloponnesos.* — **2.** *ὁ K. [μήν], te Sparta, naam der maand (half Aug. - half Sept.), waarin de Karneiën gevierd werden.*

Κάρπαθος, *ἡ, eiland tusschen Kreta en Rhodos.*

καρπαία, ἡ [*vr. v.* -ος (*t. w.* ὄρχησις), *v.* καρπός], oogstdans, *mimische wapendans bij de Thessaliërs.*

καρπάλιμος, 2, vlug.

1.**καρπός,** ὁ [*vw. Lat.* carpĕre ; *eig.* : het geplukte]. **1.** vrucht, boom-, veldvrucht, graan ; *ook* : wijn. — **2.** *overdr.*: vrucht, uitkomst, gewin, voordeel.

2.**καρπός,** ὁ, handwortel.

καρποφορέω, vrucht dragen, *eig. en overdr.* — **καρποφόρος,** 2 [καρπὸν φέρων], vruchtbaar.

καρπόω [1. καρπός]. **1.** *act.* : vrucht dragen. — **2.** *med.* : *a*) voor zich vruchten laten dragen ; *vd.* : den oogst inzamelen : τὴν γῆν -όομαι, afoogsten. — *b*) *overdr.* : zich ten nutte maken, voordeel trekken van, genieten : τοὺς λιμένας -οῦσθαι, de havenrechten heffen ; τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς -οῦσθαι, uitbuiten.

καρρέζουσα, H. = καταρέζουσα.

κάρρων, 2, *dor.* = κρείσσων.

Κάρσος, ὁ, *rivier in Kilikië.*

κάρτα, *bw.* [*vw.* κάρτος], zeer, sterk : καὶ κ., ἢ κ., ongetwijfeld.

καρτερέω [καρτερός]. **1.** *onoverg.* : sterk -, standvastig zijn, - blijven, volharden. — **2.** *overg.* : standvastig -, geduldig verdragen, uithouden ; hardnekkig nastreven. — **καρτέρημα,** τό, daad van wilskracht. — **καρτέρησις,** εως, ἡ. **1.** het uithouden van. — **2.** = καρτερία.

καρτερία, ἡ [καρτερός], zielskracht, standvastigheid, volharding. — **καρτερικός,** 3 [*id.*], standvastig, gehard tegen, geduldig, volhardend.

καρτερόθυμος, 2 [καρτερὸν θυμὸν (ἔχων)], manhaftig.

καρτερός, *z.* κρατερός.

κάρτιστος, κάρτος, καρτύνω = κρατ-.

Καρύανδα, ἡ, *eiland met gelijknamige stad in Karië.* — **Καρυανδεύς,** *m. bvn.*, uit Karuanda.

καρύκη, ἡ, *een fijne* saus.

κᾶρυξ, *dor.* = κῆρυξ.

κάρυον, τό. **1.** noot, *vrl* okkernoot. — **2.** κ. πλατύ, kastanje. — **3.** † amandel.

καρύσσω, *dor.* = κηρύσσω.

Καρύστιος, 3. — **1.** van Karustos. — **2.** οἱ -οι, Karustiërs. — **Κάρυστος,** ἡ, *stad in h. zuiden v. Euboia.*

καρφαλέος, 3 [κάρφω]. **1.** droog, dor. — **2.** *overdr. v. d. klank* : dof.

κάρφη, ἡ [κάρφω ; *eig.* : het verdorde], hooi. — **κάρφος,** τό [*id.*], *allerlei kleine droge voorwerpen* : rijshout, hooi, stroohalm, splinter ; *mrv.* : kaf. — **κάρφω,** laten uitdrogen.

καρχαλέος, 3, rauw.

καρχαρόδων, 2 [καρχάρους ὀδόντας (ἔχων)], *en* **κάρχαρος,** 2, met scherpe tanden.

Καρχηδονιακός, 3, *en* **Καρχηδόνιος,** 3, Karthaagsch ; οἱ -νιοι, Karthagers. — **Καρχηδών,** όνος, ἡ [*Phoinikisch w.* = Nieuwstad], Karthago.

καρχήσιον, τό, *vaak mrv.*, top van den mast.

κἀς = καὶ ἐς (*krasis*).

Κασάνδρα = Κασσάνδρα.

Κασθαναία, ἡ, *stad in Thessalië.*

κασία, ἡ. **1.** wilde kaneelboom. — **2.** wilde kaneel.

κασιγνήτη, ἡ, zuster. — **κασίγνητος,** ὁ, ἡ [κάσις, γίγνομαι]. **1.** *a*) broeder, zuster.— *b*) *alg.* : bloedverwant, neef. — **2.** *bijv. g.* : van den broeder, van de zuster, broederlijk, zusterlijk.

Κάσιον ὄρος, τό, Kasisch gebergte, *tusschen Egypte en Arabië.*

κάσις, ιος, ὁ, ἡ, broeder, zuster.

† **Κάσκας,** α, ὁ [⟵ *Lat.* Casca], Casca, *Rom. bijnaam.*

Κάσος, ἡ, *een der Cykladen.*

Κασπάτυρος, ἡ, *stad in noordwestelijk Indië, nu Kaboel.*

Κάσπιος, 3, Kaspisch : -α θάλασσα ; -αι πύλαι, *een bergpas in d. Caucasus.*

Κασσάνδρα, ἡ, *dochter v. koning Priamos.*

Κάσσιος, ὁ [⟵ *Lat.* Cassius], Cassius, *Rom. geslachtsnaam.*

κασσίτερος, ὁ, tin.

Κασταλία, ἡ, *bron bij Delphoi.*

καστορνῦσα, H. = καταστορνῦσα, *v.* καταστόρνυμι.

Καστωλός, ὁ, *stad in Ludië.*

Κάστωρ, ορος, ὁ. **1.** *zoon v. Tundareos en Leda, tweelingbroeder v. Poludeukes.* — **2.** *mansnaam.*

κάσχεθε, H. = κατέσχεθε = κατέσχε, *v.* κατέχω.

κάτ, *aiol.* = 1. κατά.

κατ- = 1. κατά, *vóór klinkers en tweeklanken met spiritus lenis en vóór* θ.

1.**κατά,** *als vrz. na zijn naamval* : κάτα ; *door apokope en assimilatie* : κάγ, κάδ, κάκ, κάμ, κάν, κάπ, κάρ, κάτ ; *in samenst. ook* : κα-, καβ-, καδ-, καθ-, κακ-, καλ-, καμ-, καν-, καπ-, καρ-, καται- [*vw. Lat.* cum, contrā].— *oorspr.* : van boven naar beneden (*tgst.* ἀνά).

A. *bw.* (*volgens velen is het beter, ook in de gevallen, waar* κ. *als afzonder-*

lijk bw. beschouwd kan worden, tmesis aan te nemen).

I. 1. naar beneden, neer- : κ. δάκρυ χέουσα, H. — **2.** geheel en al : κ. ταῦρον ἐδηδώς, H., die een stier geheel heeft verslonden.

II. *in samenst.* **1.** *v. ruimte* : *a)* naar beneden, neer- : κατα-βαίνω. — *b) inz.* : uit het binnenland naar de kust, uit de volle zee (*die immers hooger schijnt te liggen dan de kust*; *vgl. Lat.*: altum) naar het land : κατ-άγω ; κατα-ρρέω (*v. een rivier*). — *c) in het vorige geval is de voorstelling v. neerwaarts reeds grootendeels overgegaan in die v. uitgestrektheid*; *zij verdwijnt soms geheel* : over ... heen : κατα-στρώννυμι, uitspreiden over. — **2.** *a) α) die voorstelling v. neerwaarts verwekt vaak de gedachte v. een min of meer blijvenden toestand* (*vgl. Ned.* nederzetting) : καθ-ίστημι, in *een ambt* plaatsen, aanstellen als ; κατ-εργάζομαι, tot stand brengen. — *β) vd. dikw. versterkend* : door en door, goed : κατα-μανθάνω, iets goed leeren, onder de knie krijgen ; κατ-άξιος, ten volle waardig. — *b) α) die blijvende toestand is vaak (in verband met de voorstelling* 1, *a) ongunstig* : door... in een slechteren toestand brengen, door... vernietigen, ver- : κατα-πολεμέω, door oorlog onderkrijgen, overwinnen; κατα-σβέννυμι, *vuur* door blusschen vernietigen, uitdooven. — *β) vd. alg.* : ten nadeele van, tegen : κατα-κρίνω, oordeelen tegen, veroordeelen ; κατα-χαίρω, leedvermaak hebben. — *c) v. wijze (voorstelling* : *tegenoverplaatsend om te vergelijken)* : overeenkomstig, volgens : κατ-αινέω, καθ-άπερ. — *d) distributief* : κατα-χωρίζω, aan verschillende personen een plaats aanwijzen. — *e) dient soms om v. onoverg. wkw. overgankelijke te vormen (vgl. Ned.* be-) : κατα-στένω, beweenen [στένω, zuchten].

B. *vrz.* **I.** *met gen.* **1.** *v. ruimte* : *a) α)* van ... naar beneden : ἅλλεσθαι κ. πέτρας, van een rots springen ; ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος, H., van boven af, geheel en al. — *β)* over... naar beneden, over ... neer : κ. δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, H., een nevel verspreidde zich over zijn oogen. — *γ) eindpunt v. een neerwaartsche beweging* : neer op, neer in, onder : κ. χθονὸς ὄμματα πήξας, H., de oogen op den grond vestigend; ψυχὴ κ. χθονὸς ᾤχετο, H.— *b) alg. (zonder voorstelling v. neerwaarts)* : *α)* naar ; *gew.* : tegen. — *β)* over *een oppervlakte* : κόπρος κ. σπείους κέχυτο, H., de mest lag in de grot uitgespreid. — *γ)* onder : ° οἱ κ. χθονὸς θεοί. — **2.** *overdr.* : met betrekking tot, betreffende : καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, een lofrede op u ; κατὰ ὅλου (in 't algemeen) εἰπεῖν περὶ ἀρετῆς ; *gew.* : tegen : ° λέγειν κ. τινος κακά.

II. *met acc.* **1.** *v. ruimte* : *a)* naar beneden -, neer langs, neer in : πλεῖν κ. τὸν ποταμόν, stroomafwaarts. — *b) alg. v. uitgestrektheid (zonder voorstelling v. neerwaarts)* : *α)* naar : προελαύνουσι καθ' ἡμᾶς. — *β)* over ... heen : αἱ ἔχιδναι κ. πᾶσαν τὴν γῆν εἰσί, de adders leven over... — *γ)* bij : αἱ κῶμαι αἱ κ. Βυζάντιον ; *vd. dikw.* : tegenover : ἐνίκων τὸ καθ' αὑτούς, de vijandelijke afdeeling die bij (*d. i.* tegenover) hen stond. — **2.** *overdr.* : *a) uitgestrektheid in d. tijd* : *α)* gedurende, tijdens : κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ; τὰ καθ' ὑμᾶς (in uw tijd) πεπραγμένα ; κατ' ἀρχάς, in den beginne. — *β)* omstreeks. — *b) v. wijze* : *α) (voorstelling* : *tegenoverplaatsend om te vergelijken)* : overeenkomstig, naar, volgens : κ. τοὺς νόμους ζῆν; κ. τὸ δυνατόν, naar vermogen ; κ. μικρόν, in geringe mate ; *inz.* : κατ' ἄνθρωπον, naar de maat van een mensch, zooals het een mensch past; *vrl na een comp.* : μείζων ἢ κατ' ἀνθρώπων φύσιν, van meer dan menschelijke grootte ; κ. τοῦτον τὸν τρόπον, op die wijze ; καθ' ἡσυχίαν, in rust ; *vd.* : ongeveer ; *duidt ook afzondering aan* : κατ' ἔμ' αὐτόν, H., op mij zelf, alleen ; *vd. ook* : ten gevolge van, wegens. — *β)* met betrekking tot, ten opzichte van : κ. πάντα, in ieder opzicht ; κ. γ' ὑμᾶς, voor zooveel van u afhangt. — *c) doel (voorstelling* 1, b, *α)* : κ. ληΐην ἐκπλῶσαι, HDT., uitvaren op roof.— *d) distributief* : naar : κ. ἔθνη, naar volkeren ; καθ' ἕνα, een voor een ; ° ὁ καθ' ἡμέραν βίος, het leven van elken dag.

2.**κατά,** *ion.* = καθά.

κᾆτα = καὶ εἶτα (*krasis*).

κατα-βαίνω ● **1.** *a)* naar beneden gaan, afstijgen, afdalen (*tgst.* ἀναβαίνω) : κ. ἀπὸ τοῦ ἵππου ; ° κ. Ἀΐδην (*acc. v. richting*) ; *ook met andere acc., b. v.* κ. κλίμακα, H., de trap afdalen (*de acc. hangt af v. h. voorvoegsel*). — *b) inz.*: uit het binnenland naar de zee gaan, in het (*lager dan de toeschouwers gelegen*) strijdperk treden, het spreekgestoelte verlaten. — **2.** *overdr.* : (*z.* κατά, A, II, 1, c) : *a) in de rede* : ten slotte overgaan tot *iets dat men ongaarne zegt* : κ. ἐς λιτάς, HDT., tot smeekingen ; *vd. alg. met betrekking tot de rede* : eindigen met : κατέβαινε λέγων, hij zei ten slotte. — *b) v. de afstamming* : *v. een ouder geslacht tot een jonger* afdalen.

κατα-βάλλω ● (*gesynk.* 2ᵉ *ao.* κάββαλε, H.). **I. 1.** neerwerpen, -stooten: οἰκήματα κ., huizen vernielen; πολεμίους κ., dooden *of* overhoopwerpen. — **2.** *overdr.*: *a*) omverwerpen, verwerpen: χρησμοὺς κ. — *b*) uitstrooien: κ. φάτιν, een gerucht (*voorstelling v. h. zaaien*). — *c*) in het ongeluk *en dgl.* storten: ° κ. εἰς ξυμφοράς; ἀπ' ἐλπίδος τινά κ., *d. i.* teleurstellen. — **II.** *in verzw. zin.* **1.** *a*) laten vallen, naar beneden brengen, neerleggen: οὔατα κ. (*v. een hond*), H., de ooren laten hangen. — *b*) *inz.*: geld neerleggen, - storten; *vd.*: opbrengen: ἡ λίμνη -ει τάλαντον ἀργυρίου. — **2.** *overdr.*: *a*) laten vallen: νόμον κ. — *b*) iem. tot een meening *en dgl.* brengen.

κατα-βαρύνω, neerdrukken, bezwaren.

κατάβασις, εως, ἡ. **1.** *a*) het afdalen; *inz.*: tocht uit het binnenland naar de kust (*tgst.*: ἀνάβασις). — *b*) *alg.*: terugreis. — **2.** *meton., concr.*: weg naar beneden.

κατα-βιάζομαι (κατα-, onder zich), bedwingen.

κατα-βιβάζω ● naar beneden doen gaan. — **καταβιβαστέος,** 3, *verbaaladj.*

κατα-βιβρώσκω ● geheel opeten.

* **κατα-βιόω,** *zijn leven* doorbrengen.

κατα-βλακεύω, door slordigheid bederven.

κατα-βλώσκω, afdalend doorloopen.

κατα-βοάω ● tegen iem. schreeuwen, iem. verwijten geven, beschuldigen.

καταβολή, ἡ [καταβάλλω]. **1.** *a*) het grondvesten. — *b*) *overdr.*: begin. — **2.** aanval *eener ziekte.*

κατα-βρέχω ● doornat maken, drenken.

κατα-βροχθίζω *en* * **-βρόχω,** inslikken.

κατα-βυρσόω, met huiden bedekken.

κατάγαιος, 2 [κατὰ γαίας (ὤν)] = κατάγειος.

καταγγελεύς, ὁ, verkondiger. — **κατ-αγγέλλω** ● **1.** ten nadeele v. iem. berichten: *a*) *iets kwaads* aankondigen: πόλεμον κ., verklaren. — *b*) *iets kwaads* aanbrengen. — **2.** *alg.*: aan-, verkondigen. — **κατάγγελτος,** 2 [*verbaaladj.*], aangebracht, verraden.

κατάγειος, 2 [κατὰ γῆς (ὤν)], onderaardsch.

καταγέλαστος, 2 [*verbaaladj.*], belachelijk, bespottelijk. — **κατα-γελάω** ● (κατα-, ten koste van), uitlachen, bespotten.

κατά-γελως, ωτος, ὁ. **1.** spot, hoon. — **2.** het belachelijke *v. iets.*

κατα-γέμω, geheel vol zijn van.

κατα-γηράσκω ● *en* **-γηράω,** oud worden.

κατα-γιγνώσκω ● **I.** (κατα-, ten nadeele van). **1.** iets ongunstigs opmerken, - waarnemen: κ. τινὸς (*hangt af v.* κατα-) δυστυχίαν, iets rampzaligs in iem. waarnemen. — **2.** *vd.*: een ongunstige meening v. iem. krijgen, - hebben: *a*) *iets kwaads* v. iem. denken, verdenken; iem. iets verwijten, beschuldigen. — *b*) veroordeelen: κ. τινὸς (*hangt af v.* κατα-) θάνατον, iem. ter dood; κ. τινὸς φόνον, wegens moord. — **II.** (*verzw. beteek. v.* κατα-), *alg.* **1.** opmerken, waarnemen. — **2.** erkennen.

κατ-αγίζω, *ion.* = καθ-.

κατ-αγινέω, *ion.* = κατάγω.

κατα-γινώσκω = καταγιγνώσκω.

κατ-άγνυμι ● **1.** (κατα-, *versterkend*), stukslaan, verbrijzelen, scheuren. — **2.** 2ᵉ *pf. act.* κατέαγα, *en pass.*: gebroken worden: κατεάγη τὴν κεφαλήν (*acc. v. betrekking*); τῆς κεφαλῆς (*partit. gen.*) κατεαγέναι.

κατάγνωσις, εως, ἡ [καταγιγνώσκω], ongunstig oordeel; *inz.*: veroordeeling.

κατα-γοητεύω, betooveren, bedriegen.

κατ-αγορεύω ● aanbrengen, verklikken.

κατάγραφος, 2, beschilderd. — **κατα-γράφω** ● **1.** openkrabben. — **2.** neer-, opschrijven; *inz.*: op een lijst brengen. — **3.** be-, volschrijven.

κατα-γυμνάζω, zorgvuldig oefenen.

κατ-άγω ● **I.** naar beneden -, neerwaarts brengen, - leiden, - trekken. — *inz.* **1.** κ. ναῦν *en* κ. *alleen,* een schip uit de volle zee in de haven brengen; κ. τινὰ εἰς πατρίδα, κ. τινὰ οἴκαδε *en* κ. *alleen,* iem. (over zee) naar het vaderland brengen, - laten terugkomen; *med.*: de haven binnenloopen, landen. — **2.** *bij h. spinnen een draad* omlaag brengen, spinnen. — **II.** (*verzw. beteek. v.* κατα-). **1.** *a*) terug-, meebrengen (*uit* I, 1): θρίαμβον κ., behalen; *med.*: terugkeeren. — *b*) *overdr.*: weer invoeren: τυραννίδας ἐς τὰς πόλις κ., HDT., herstellen. — **2.** *alg.*: ergens heen brengen, met iets aankomen.

καταγωγή, ἡ [κατάγω]. **1.** het neerwaarts brengen; *inz.*: het binnenloopen *in de haven,* landing. — **2.** *meton.*: plaats waar men afstijgt, rustplaats; *inz.*: herberg. — **καταγώγιον,** τό = καταγωγή, 2.

κατ-αγωνίζομαι, overwinnen.

κατα-δαίομαι ● verscheuren.

κατα-δακρύω. 1. *onoverg.*: tranen storten, weenen. — **2.** *overg.*: beweenen.

κατα-δαμάζω *en med.*, volledig bedwingen.

κατα-δαπανάω, verbruiken, verteren.

κατα-δάπτω, verslinden.

κατα-δαρθάνω ● inslapen, slapen.

καταδεής, 2 [2. καταδέω], gebrek hebbend aan ; *abs.* : behoeftig.

κατα-δείκνυμι ● **1.** duidelijk laten zien, bekend maken. — **2.** *a*) iem. iets wijzen, - leeren. — *b*) iets instellen, invoeren.

κατα-δειλιάω, iets door lafheid bederven.

κατα-δέομαι ● (κατα-, tegen iem.s overtuiging), iem. door smeekbeden v. iets afbrengen.

κατα-δέρκομαι ● neerzien op.

κατα-δεύω, bevochtigen.

κατα-δέχομαι ● **1.** *spijzen* tot zich nemen (*en*, κατα-, *in de maag laten dalen*). — **2.** *a*) iem. bij zijn terugkeer (over zee, κατα-) ontvangen, *vrl v. ballingen* ; *vd.*: *een balling* laten terugkeeren. — *b*) *alg.*: ontvangen, aannemen.

1. κατα-δέω ● **1.** *a*) vastbinden : ἵππους κ.; *inx.* : in boeien slaan ; *vd.* : kerkeren.— *b*) *overdr.* : veroordeelen (*tgst.* ἀπολύω). — **2.** *a*) toe-, dichtbinden : κ. ἀσκόν, een zak ; καταδεδεμένος τοὺς ὀφθαλμούς (*acc. v. betrekking*), geblinddoekt ; τραύματα κ., wonden verbinden. — *b*) *overdr.* : versperren : κ. κελεύθους, H.

2. κατα-δέω ● gebrek hebben aan, missen.

κατά-δηλος, 2. — **1.** goed zichtbaar. — **2.** *overdr.* : duidelijk, zonneklaar.

καταδημοβορέω [κατά, δημοβόρος], als gemeengoed -, gemeenschappelijk verteren.

κατα-διαιτάω ● als scheidsrechter veroordeelen ; *med.* : een scheidsrechterlijke veroordeeling uitlokken.

κατα-διαφθείρω, geheel te gronde richten.

κατα-δικάζω. **1.** *a*) tegen iem. uitspraak doen, veroordeelen : κ. τινὸς (*hangt af v.* κατα-) θάνατον, tegen iem. de doodstraf uitspreken. — *b*) *med.* : iem.s veroordeeling verkrijgen, doen veroordeelen. — **2.** (*verzw. beteek. v.* κατα-), door een uitspraak verklaren, beslissen.

κατα-δίκη, ἡ, **1.** veroordeeling. — **2.** *meton.* : straf, *vrl* geldboete.

κατα-διώκω, *d. vijand* vervolgen.

κατα-δοκέω ● *en* **κατα-δοξάζω** ● iets ongunstigs v. iem. denken, - vermoeden, verdenken.

κατα-δουλόω, in slavernij brengen, onderwerpen. — **καταδούλωσις,** εως, ἡ, knechting.

κατα-δρέπω, afplukken, afristen.

καταδρομή, ἡ [*vw.* κατ-έδραμον, *2e ao. bij* κατατρέχω ; *eig.* : het aanloopen tegen], inval, strooptocht.

κατάδυσις, εως, ἡ [καταδύω]. **1.** het onderduiken. — **2.** *meton.* : schuilhoek.

κατα-δύω ● (καδδύς, H. = καταδύς). **I.** *overg.* (*pr.*, *f.*, *1e ao.*), onderdompelen, iem. verdrinken ; *inx.* : *een schip* in den grond boren ; *oneig.* : *een schip* lek maken. — **II.** (*2e ao. en pf. act.*; *med.*). **1.** *onoverg.* : *a*) onderduiken, zinken ; *v. de zon* : ondergaan ; *v. schepen ook* : lek worden ; κατὰ τῆς γῆς κατέδυ, kroop onder den grond. — *b*) *overdr.* : zich storten in, zich begeven in : μάχην καταδύμεναι (*2e ao. inf.*), H. ; *ook* : zich in de verborgenheid verstoppen. — **2.** *uit* 1 *ontwikkelt zich een overg. gebruik* (*vgl.* 1. δύω, B, II, 2) : *kleederen, wapenen* aandoen : κατέδυ τεύχεα, H.

κατ-ᾄδω ● *ion.* **κατ-αείδω** ● zingen tegen. — **1.** tooverspreuken zingen tegen, bezweren ; *ook* : iets zingen dat op tooverspreuken lijkt. — **2.** spotliedjes zingen op, bespotten.

κατα-έννυμι ● [κατά, ϝέννυμι] (κατά, A, II, 1, c), bekleeden, bedekken.

κατ-αέρρω, *aiol.*, = *κατ-αείρω = καταίρω.

κατ-αζαίνω, geheel doen uitdrogen.

κατα-ζεύγνυμι ● **1.** *a*) *dieren* onder het juk brengen. — *b*) vastzetten, opsluiten. — **2.** *overdr.* : onder het juk brengen : ὑπ' ἀναγκαίης (noodzakelijkheid) κατέζευχθε, HDT.

καταζήνασκε, H., *iter. ao. v.* καταζαίνω.

κατα-θάπτω (κατθάψαι, H. = καταθ-), begraven.

κατα-θεάομαι. **1.** van een hooger punt zien. — **2.** oplettend beschouwen.

κατα-θέλγω, door toovermiddelen onderwerpen, betooveren.

κατα-θέω ● **1.** naar beneden loopen. — **2.** (κατά, tegen), een aanval doen op.

κατα-θήγω, wetten, scherpen.

κατα-θνήσκω ● (° κατθανοῦμαι = καταθ-; κάτθανε, H. = κατέθ-), sterven ; *dikw.* : sneuvelen.

κατα-θνητός, 3, sterfelijk.

κατα-θορυβέω, door lawaai van het spreekgestoelte verdrijven, - doen zwijgen.

κατα-θρῴσκω ● naar beneden springen.

καταθύμιος, 3 [κατὰ θυμὸν (ὤν)]. **1.** in het gemoed -, in de gedachte aanwezig, waaraan men denkt. — **2.** overeenkomstig iem.s neiging, aangenaam.

κατα-θύω. **1.** als offer slachten. — **2.** *alg.* : wijden.

καται- = κατα-.

καταιβατός, 3 [*verbaaladj. v.* καταβαίνω], waardoor men kan afdalen.

κατ-αιγίζω, *v. d. wind*: naar beneden stormen.

κατ-αιδέομαι ● vol eerbied -, vol ontzag zijn voor.

κατ-αίθω, verbranden.

κατ-αικίζω, schenden, vuil maken.

καταίνεσις, εως, ἡ, toestemming, belofte; *inz.*: verloving. — **κατ-αινέω** ● (κατα-, overeenkomstig). **1.** goedvinden, instemmen met. — **2.** *vd.*: inwilligen, beloven.

κατ-αιρέω, *ion.* = καθαιρέω.

κατ-αίρω ● **1.** *overg.*: beneden brengen. — **2.** *gew. onoverg.*: beneden komen; *inz. v. schepen*: de haven binnenloopen, landen.

κατ-αισθάνομαι ● goed begrijpen.

κατ-αισχύνω ● **1.** onteeren, te schande maken. — **2.** *med. met ao. pass.*: zich schamen -, ontzag hebben voor.

κατα-ΐσχω, H. = κατίσχω.

κατ-αιτιάομαι, beschuldigen.

καταῖτυξ, υγος, ἡ, *lederen* stormhoed.

κατα-καίνω ● dooden.

κατακαίριος, 2 [κατὰ καιρόν], doodelijk.

κατα-καίω ● *att.* **-κάω** (κακκῆαι, H. = κατακῆαι, *ao. inf.*), geheel verbranden, afbranden.

κατα-καλέω ● *en med.*, naar beneden roepen, aanroepen.

κατα-καλύπτω, geheel bedekken, - verbergen.

κατα-κάω, *z.* **-καίω.**

κατά-κειμαι ● **1.** *a*) neerliggen; *inz.*: *aan tafel* aanliggen. — *b*) *v. zaken*: neergezet zijn, staan. — **2.** *overdr.*: *a*) lui -, werkeloos zijn. — *b*) *v. smarten enz.*: rusten.

κατα-κείρω ● *a*) afscheren. — *b*) *med.*: zich scheren. — **2.** *overdr.*: opmaken, verkwisten.

κατα-κείω (κακκείοντες, H. = κατακείοντες), zich ter ruste begeven.

κατα-κενόω, geheel ledigen.

κατα-κερδαίνω, door winzucht bederven.

κατα-κερματίζω, verbrokkelen.

κατα-κερτομέω, hevig bespotten.

κατα-κηρύσσω, *att.* **-ύττω** (κατα-, *uitgebreidheid*), door den heraut bekend maken, als heraut bevelen.

κατα-κλαίω ● beweenen.

κατα-κλάω ● **1.** breken. — **2.** *overdr.*: zedelijk knakken, iem. het hart breken, ontmoedigen.

κατάκλειστος, 2 [*verbaaladj.*], opgesloten. — **κατα-κλείω** ● *ion.* **-κληΐω,** *att.* **-κλῄω.** **1.** *a*) goed op-, - insluiten; δεξιὰν κ., de rechterhand vastmaken, - vastnagelen. — *b*) *overdr.*: dwingen: νόμῳ κ. τινά. — **2.** sluiten.

κατα-κλίνω ● **1.** neerbuigen, -leggen; *inz.*: doen aanliggen. — **2.** *med. en pass.*: zich neerleggen, gaan aanliggen. — **κατάκλισις,** εως, ἡ, het zich neerleggen, het aanliggen.

κατα-κλύζω. **1.** overstroomen. — **2.** verzwelgen (*v. h. water*). — **κατακλυσμός,** ὁ. **1.** overstrooming; † zondvloed. — **2.** *overdr.*: het wegspoelen, vernietiging.

Κατακλῶθες, ων, αἱ, Spinsters, schikgodinnen. — **κατα-κλώθομαι** (κατα-, van het rokken af), spinnen.

κατα-κοιμάω. **1.** te bed brengen, doen slapen: °κατεκοίμησα τοὐμὸν ὄμμα, ik heb de oogen geloken; *pass.*: gaan slapen, inslapen, slapen. — **2.** *overdr.*: laten rusten: °κ. νόμους, wetten in onbruik laten komen.

κατα-κοιμίζω. **1.** doen slapen. — **2.** met slapen doorbrengen.

κατάκοιτος, 2 [κατά, κοίτη], te bed liggend, rustend.

κατ-ακολουθέω, volgen.

κατα-κομίζω, naar beneden brengen.

κατ-ακοντίζω, met de werpspies dooden.

κατα-κόπτω ● **1.** neerhouwen, dooden, gewond doen neerzijgen, zwaar wonden. — **2.** in stukken houwen, stukslaan.

κατα-κοσμέω, goed in orde brengen; *inz.*: uitrusten met, versieren.

κατ-ακούω ● **1.** duidelijk hooren. — **2.** *a*) toeluisteren, luisteren naar. — *b*) *vd.*: gehoorzamen.

κατ-άκρας, *bw.* [κατ' ἄκρας; *eig.*: van boven (tot beneden)], geheel en al.

κατα-κρεμάννυμι ● laten neerhangen van, ophangen.

κατά-κρηθεν, *bw.* **1.** van boven neer. — **2.** *overdr.*: geheel en al.

κατα-κρημνίζω, naar beneden storten.

κατα-κρίνω ● tegen iem. vonnissen, veroordeelen.

κατα-κρύπτω ● **1.** (ergens neerleggen en) verbergen. — **2.** αὐτὸν (= ἑαυτὸν) -ειν, H., zijn wezen verbergen, zich vermommen. — **κατακρυφή,** ἡ, het verbergen, uitvlucht.

κατα-κτάομαι (*κατα-*, goed, veilig), verkrijgen, verwerven.

κατα-κτείνω ● (*κάκτανε*, H. = *κατάκτανε, imper.*), dooden.

κατα-κυλίομαι, naar beneden rollen.

κατα-κύπτω ● zich bukken.

κατα-κυρόω (*κατα-*, *versterkend*), bekrachtigen, bevestigen.

κατα-κωλύω (*κατα-*, *id.*), verhinderen, tegenhouden.

κατα-λαμβάνω ●

I. 1. *a*) (stevig) vastgrijpen, medenemen. — *b*) *met plaatsnamen*: innemen, bezetten. — **2.** *overdr.* : *a*) met den geest vatten, begrijpen. — *b*) *v. onverwachte, vrl ongelukkige gebeurtenissen*: aangrijpen, vatten, overkomen, treffen : *κίνδυνος αὐτοὺς -ει.*

II. 1. vast-, tegenhouden. — **2.** *overdr.*: *a*) tegenhouden, tot bedaren brengen : *-ειν ἑωυτόν*, HDT., zich beheerschen ; *καταλαβεῖν αὐξανομένην δύναμιν*, hun groeiende macht tegenhouden. — *b*) dwingen, binden : *τούτους κ. ὁρκίοισι*, HDT., door eeden ; *ἀναγκαίη μιν -ει φαίνειν*, HDT., de noodzakelijkheid dwingt hem het te openbaren.

III. 1. *a*) *met vijandige bedoeling* (*κατα-*) inhalen, overvallen. — *b*) *overdr.* : betrappen.— **2.** *verzw.* : *a*) inhalen, aantreffen, ontmoeten : *κ. αὐτὸν ἔνδον*, thuis vinden. — *b*) *overdr. v. gebeurtenissen en toestanden* : voorvallen, plaats grijpen, wedervaren ; *onpers.* : *αὐτὸν κατέλαβε ἀποθανεῖν ὑπὸ ...*, het gebeurde dat hij gedood werd door...

κατα-λάμπω, neerschijnen op ; *alg.* : verlichten.

κατ-αλγέω, hevige smart ondervinden.

κατα-λέγω ● (*κατα-*, *distributief*). **I. 1.** (één voor één) opnoemen. — **2.** uiteenzetten, verhalen, berichten. — **II.** *act. en med.* **1.** (één voor één) uitlezen, uitkiezen. — **2.** *vd.* : *a*) op een lijst brengen ; *vrl v. soldaten* : aanwerven. — *b*) *overdr.* : rekenen -, beschouwen als.

κατα-λείβω. 1. bedruppelen. — **2.** *pass.* neerdruppelen.

κατάλειμμα, *τό* [*καταλείπω*], overblijfsel.

κατα-λείπω ● (*καλλ-* = *καταλ-*). **I.** in een zekeren toestand laten. — **1.** *a*) achter zich laten, zich verwijderen van, verlaten ; *inz.* : in een ongunstigen toestand -, in den steek laten, prijsgeven, opgeven. — *b*) *pass. en* (XEN. *an.* 5, 6, 12) *f. med.*: achtergelaten worden, achterblijven. — **2.** *overdr., vrl v. stervenden, act. en med.* : nalaten. — **II. 1.** overlaten : *κ. ἄφοδον* (een uitweg vrijlaten) *τοῖς πολεμίοις* ; *med.* : voor zich overlaten, zich voorbehouden. — **2.** in het leven laten.

κατάλειψις, *εως*, *ἡ* [*καταλείπω*], overblijfsel.

κατα-λεύω, steenigen.

* **κατα-λέχομαι** (*alleen f. -λέξομαι, 1e ao. κατελεξάμην, 2e ao. κατελέγμην*), zich neerleggen, zich te bed leggen.

κατ-αλέω, fijnmalen.

κατα-λήθομαι, geheel vergeten.

† **κατα-λιθάζω** *en* **-λιθόω**, steenigen.

κατα-λιμπάνω = *καταλείπω.*

καταλλαγή, *ἡ*. **1.** *a*) ruil. — *b*) *inz.* : het wisselen van geld ; *meton.* : agio. — **2.** *a*) vereffening, vergelijk. — *b*) verzoening. — **κατ-αλλάσσω** ● *att.* **-άττω** (*κατα-*, A, II, 2, c). **1.** verruilen. — **2.** *a*) *een geschil enz.* vereffenen, - bijleggen. — *b*) *vd.* : verzoenen ; *med. en pass.* : zich verzoenen.

καταλλοφάδεια = *καταλοφ-.*

κατ-αλοάω [*eig.* : door dorschen verbrijzelen], verpletteren.

καταλογάδην, *bw.* [*καταλέγω, -άδην* ; *eig.* : op de wijze van het verhaal], in proza.

κατα-λογίζομαι. 1. rekenen tot, - onder. — **2.** berekenen, overwegen.

κατάλογος, *ὁ* [*καταλέγω* ; —> *Lat.* † catalogus —> *Ned.* catalogus], lijst *der burgers, der dienstplichtigen, der raadsheeren enz.*

καταλοφάδεια *en* **-δια**, *bw.* [*κατὰ λόφον* (*ὤν*) ; *eig.* : van den nek neerhangend], op den nek.

κατάλυμα, *τό* [*καταλύω*], plaats, waar men zijn intrek neemt : uitspanning, herberg, eetzaal. — **καταλύσιμος**, 2 [*id.*], los te maken, herstelbaar.

κατάλυσις, *εως*, *ἡ* [*id.*]. **I. 1.** het losbinden, het oplossen. — **2.** *overdr.* : het vernietigen : *κ. τῶν ἐθῶν*, bederf der zeden. — *inz.* : *a*) het ontbinden *v. een leger, v. een vergadering.* — *b*) het omverwerpen *v. een staatsvorm* : *κ. τοῦ δήμου*, der demokratie. — *c*) het beëindigen, het bijleggen : *κ. πολέμου.* — **II.** *meton.* **1.** plaats waar men de paarden uitspant, uitspanning, herberg. — **2.** gastenkamer.

κατα-λύω (*κατα-* geheel en al).

A. *overg.* : losbinden, losmaken. — **I. 1.** van iets anders losmaken : *ἵππους κ.*, uitspannen. — **2.** *overdr.* : *uit een ambt* ontslaan. — **II.** de bestanddeelen van iets losmaken. — **1.** afbreken, vernielen, verwoesten : *κ. πόλιν.* — **2.** *overdr.*: *a*) *troepen, een vergadering* ontbinden. — *b*) de kracht van iets breken : *τὸ ναυτικὸν -εται*, de zeemacht is in verval. —

c) *wetten, instellingen* opheffen, afschaffen; *inz.*: een staatsvorm omverwerpen: τὴν δημοκρατίαν κ., τὸν δῆμον κ., de demokratie ten val brengen; *ook*: een machthebber ten val brengen. — *d*) beëindigen: πόλεμον κ.; *ook med.* **B.** *onoverg.* **1.** [ἵππους]: *a*) ergens halt maken, - zijn intrek nemen. — *b*) als gast verblijven. — **2.** ophouden.

κατα-λωφάω, geheel van iets bekomen.

κατα-μαγεύω, betooveren.

κατα-μανθάνω ● nauwkeurig -, grondig aanleeren. — **1.** vernemen. — **2.** opmerken, waarnemen. — **3.** uitvorschen, onderzoeken. — **4.** overwegen, begrijpen, inzien.

κατα-μαραίνω ● laten verwelken.

κατα-μάρπτω ● **1.** (stevig) vastgrijpen. — **2.** inhalen.

κατα-μαρτυρέω, getuigen tegen.

κατ-αμάω. 1. afmaaien. — **2.** *med.*: voor zich afmaaien, oogsten, ophoopen.

κατ-αμβλύνω, afstompen, *eig. en overdr.*

κατα-μεθύσκω ● dronken maken.

κατα-μείγνυμι ● (κατα-, *versterkend*), bij-, vermengen.

κατ-αμελέω. 1. *met gen.*: (geheel) verwaarloozen. — **2.** *abs.*: (zeer) onachtzaam zijn.

κατάμεμπτος, 2 [*verbaaladj.*], gelaakt, gesmaad, verachtelijk. — **κατα-μέμφομαι,** berispen, laken, iem. iets verwijten. — **κατάμεμψις,** εως, ἡ, verwijt, berisping.

κατα-μένω ● (κατα-, in een blijvenden toestand), ergens blijven, - verblijven.

κατα-μερίζω (κατα-, *distributief*), verdeelen.

κατα-μηνύω (κατα-, ten nadeele van). **1.** bekend maken, verraden. — **2.** *inz.*: *bij h. gerecht* aangeven.

κατα-μίγνυμι = -μείγνυμι.

καταμόνας, *bw.* [κατὰ μόνας] = κατὰ μόνας, alleen, op zichzelf.

κατ-αμύσσω, schrammen.

κατα-μύω (κατα-, neerwaarts), de oogen sluiten.

κατ-αμφικαλύπτω (κατα-, *versterkend*), om iets winden.

κατ-αναγκάζω. 1. overweldigen; τὸ σῶμα κ., folteren. — **2.** dwingen, iets afdwingen.

κατ-αναλίσκω ● geheel verbruiken, verteren; *vaak*: verkwisten.

κατα-νάσσω ● vaststampen.

κατα-νέμω ● (κατα-, *distributief*). **1.** ver-, indeelen. — **2.** toedeelen, aanwijzen.

κατα-νεύω (καννεύσας, H. = κατανεύσας). **1.** toestemmend knikken, inwilligen, beloven. — **2.** *alg.*: *a*) iem. iets opleggen. — *b*) toewenken.

1.**κατα-νέω,** ophoopen.

2.**κατα-νέω,** *van het rokken af* spinnen.

Κατάνη, *ἡ, stad op de oostkust v. Sicilië.*

κατ-ανθρακόω, verkolen, geheel verbranden.

κατα-νοέω. 1. goed waarnemen, aanschouwen. — **2.** leeren kennen, overwegen, inzien, verstaan: κ. γλῶσσαν, een taal leeren.

κατ-άνομαι, ten einde geraken, opraken.

κατα-νοτίζω, bevochtigen.

κάτ-αντα, *bw.*, bergaf. — **κατάντης,** 2, afhellend, steil; εἰς τὸ -ες, bergaf.

κατάντηστιν, *bw.* [κατ' ἄντηστιν] = κατ' ἄντηστιν, tegenover.

κατ-αντικρύ, *bw. en vrz. met gen.* **1.** recht naar beneden. — **2.** juist tegenover.

κατ-αντίον, *bw. en vrz. met gen., en* **κατ-αντιπέραν** *en* **-πέρας,** *vrz. met gen.*, (juist) tegenover.

κατ-ανύω, ten einde brengen, voltooien; *met en zonder* ὁδόν, een weg afleggen.

κατα-ξαίνω ● **1.** stukkrabben. — **2.** *a*) iem. bloedige wonden slaan. — *b*) *overdr., pass.*: verbrijzeld worden *door smart enz.*

καταξέμεν, H., *inf. ao. v.* κατάγω.

κατ-άξιος, 2, ten volle waardig. — **κατ-αξιόω. 1.** ten volle waardig achten. — **2.** voor billijk -, voor passend houden, willen, bevelen.

κατα-παλαίω. 1. in het worstelen overwinnen. — **2.** *alg.*: overwinnen, *eig. en overdr.*

κατα-πάλλομαι ● *med.*, zich neerstorten.

κατα-πατέω, vertrappen, met voeten treden, *ook overdr.*: κ. τοὺς νόμους.

κατάπαυμα, τό, einde. — **κατάπαυσις,** έως, ἡ, het doen ophouden: τυράννων κ., het afzetten. — **κατα-παύω** ● **1.** *overg.*: doen ophouden, beëindigen: κ. πόλεμον; θεῶν χόλον κ., den toorn bedaren; παῖδας κ. ἀφροσυνάων (*gen. v. scheiding*), H., doen ophouden met hun dwaasheden; *euphemistisch*: κ. τινά, H., een eind maken aan iem., dooden. — **2.** *onoverg.*: ophouden, rusten.

κατα-πεδάω, stevig boeien.

κατ-απειλέω, bedreigen: ° κ. ἔπη, bedreigingen uiten.

κατα-πειράζω, beproeven.

καταπειρητηρίη, ἡ, *ion.*, peillood.

κατα-πέμπω ● neerzenden; *inz.*: naar lager gelegen gewesten zenden.

κατάπερ, *ion.* = καθάπερ.

κατα-πέσσω ● **1.** verkoken, verteren. — **2.** *overdr.* : χόλον κ., H., zijn toorn verkroppen.

κατα-πετάννυμι ● **1.** uitspreiden over. — **2.** bedekken met. — † **καταπέτασμα**, τό, voorhangsel.

κατα-πέτομαι ● neervliegen.

κατα-πετρόω, steenigen.

κατα-πήγνυμι ● **1.** *overg.* : vastzetten, inslaan *vrl in d. grond.* — **2.** *onoverg.* (*pf. en plqpf.*) *en pass.* *a*) blijven steken, vastzitten. — *b*) bevriezen, van koude verstijven.

κατα-πηδάω, naar beneden springen.

κατα-πίμπλημι ● vullen.

κατα-πίνω ● (κατα-, *vgl.* καταδέχομαι, 1), opdrinken, verzwelgen, inslikken (*v. drank en vaste spijzen*).

κατα-πίπτω ● (κάππεσον, H. = κατέπεσον). **1.** neervallen, -storten, instorten ; *fig.* : πᾶσιν παραὶ ποσὶ (bij de voeten) κάππεσε θυμός, moed, H. (*vgl. Ned.* : *de moed zonk hun in de schoenen*). — **2.** *overdr.* : vervallen tot : εἰς ἀπορίαν κ., in verlegenheid komen.

κατα-πιττόω, in een bepekten zak verbranden.

κατα-πλάσσω ● *att.* **-άττω**, bestrijken.

κατα-πλέκω ● **1.** tot het eind vlechten. — **2.** *overdr.* : ten einde brengen, eindigen.

κατα-πλέω ● *ion.* **-πλώω. 1.** naar de kust varen, overvaren, de haven binnenloopen, aan wal gaan. — **2.** over zee terugkeeren.

κατά-πλεως, ως, ων, geheel vol.

κατα-πλήσσω ● *att.* **-ήττω. 1.** terneerslaan. — **2.** *gew. overdr.* : *a*) *overg.* : verschrikken, verbazen. — *b*) *onoverg.* (*pf. act.*) *en pass.* : schrikken, ontstellen, in verbazing geraken.

κατα-πλουτίζω, zeer rijk maken.

κατα-πλώω, *ion.* = καταπλέω.

κατα-πνέω ● neerblazen op.

κατα-ποικίλλω (κατα-, *versterkend*), met (vele) verschillende kleuren versieren, beschilderen.

κατα-πολεμέω, door oorlog onderkrijgen, geheel overwinnen.

κατα-πολιτεύομαι, door zijn politiek te gronde richten.

κατα-πονέω, door inspanning onderkrijgen.

κατα-ποντίζω *en* **-ποντόω**, in de zee werpen, - onderdompelen ; *alg.* : doen zinken, iem. verdrinken.

κατα-πράσσω ● *att.* **-άττω** (κατα-, geheel), uitvoeren, voltooien, tot stand brengen ; *med.* : voor zich tot stand brengen, zich verschaffen.

κατα-πραΰνω (κατα-, *voorstelling* : *iets dat opbruist en dgl. doen vallen*), zachter stemmen, tot bedaren brengen.

κατα-πρηνής, 2, naar beneden gekeerd.

κατα-πρίω, stukzagen.

κατα-προδίδωμι ● verraden, in den steek laten.

καταπροΐξομαι, *fut.* [κατά, προῖκα], om niet zullen doen ; *alleen in ongunstigen zin en met ontkenning* : οὐ -ξεται, hij zal niet ongestraft blijven.

κατα-πτήσσω ● zich bukken, *vrl uit vrees* ; schuw wegkruipen.

κατ-άπτομαι, *ion.* = καθ- ; *z.* καθάπτω.

κατάπτυστος, 2 [*verbaaladj.*], te bespuwen, verachtelijk. — **κατα-πτύω. 1.** spuwen op. — **2.** *overdr.* : verachten : κ. τινός, iem.

κατα-πτώσσω, H. = -πτήσσω.

κατα-πύθω, doen verrotten.

κατάρα, ἡ, verwensching, vloek. — **κατ-αράομαι**, een vloek neerroepen op : *a*) iem. kwaad toewenschen : ἄλγεα κ. τινι, H. — *b*) *gew. met dat. v. d. pers. alleen* : vervloeken.

κατ-αράσσω ● *att.* **-άττω. 1.** *a*) tegen den grond slaan, stukslaan. — *b*) *onoverg.* : zich naar beneden storten. — **2.** (uiteenslaan en) terugdrijven.

κατάρατος, 2 [*verbaaladj. v.* καταράομαι], vervloekt.

κατ-αράττω, *z.* καταράσσω.

κατ-αργέω. 1. onwerkzaam laten. — **2.** krachteloos maken : τὴν γῆν κ., den grond uitputten.

κάταργμα, τό [κατάρχω]. **1.** vóóroffer, wijding van het offerdier. — **2.** offergave (*eig.* : van eerstelingen).

κατάργυρος, 2 [κατ' (onder) ἀργύρου (ὤν)], met zilver bedekt, verzilverd. — **καταργυρόω. 1.** verzilveren, met zilver overtrekken. — **2.** *overdr.* : omkoopen.

κατ-άρδω, bevochtigen, drenken.

κατα-ρέζω = καταρρέζω.

κατα-ριγηλός, 3, ontzettend.

κατ-αριθμέω *en med.* **1.** optellen, opsommen. — **2.** *a*) bij iets tellen. — *b*) *overdr.* : beschouwen als.

κατ-αρκέω, ten volle toereikend zijn, - in staat zijn.

κατ-αρμόζω, *ion.* = καθαρμόζω.

κατ-αρνέομαι, krachtig ontkennen, blijven loochenen.

κατα-ρραθυμέω [ῥαθυμέω]. **1.** nalatig zijn. — **2.** *overg.* : door nalatigheid kwijtraken.

καταρράκτης, ου, *m. vr. bvn.* [κατ-αράσσω ; ⟶ *Ned.* cataract], neerstortend ; ° ὁ κ. ὀδός, loodrechte drempel *der onderwereld* ; ὁ κ., waterval.

κατα-ρράπτω ⊛ [ῥάπτω], dichtnaaien.

κατα-ρρέζω ⊛ [ῥέζω], (neerwaarts) streelen.

κατα-ρρέπω [ῥέπω]. **1.** *onoverg.* : neigen. — **2.** *overg.* : doen neigen, neerstorten.

κατα-ρρέω ⊛ [ῥέω]. **1.** *a*) neervloeien ; *ook* : door een stroom meegesleurd worden. — *b*) *med.-pass.* : bespoeld worden : χώρα ποταμοῖς καταρρεομένη. — **2.** *overdr.* : neerzinken, -vallen, -storten.

κατα-ρρήγνυμι ⊛ [ῥήγνυμι]. **1.** *overg.* : *a*) (van boven naar beneden) afscheuren, - afrukken : τοὺς κιθῶνας κατερρήξαντο, HDT., verscheurden hun (*med.*) kleederen. — *b*) *overdr.* : doorbreken : * τροπὰς καταρρήγνυσι, veroorzaakt de vlucht door het doorbreken der gelederen. — **2.** *onoverg.* (2e *pf.*) *en pass.* : *a*) (scheuren *of* breken en) neervallen : χειμὼν κατερράγη, HDT., een storm kwam neer *uit de wolken*, - brak los. — *b*) *alg.* : breken : κατερρηγμένος (*v. d. grond*), brokkelig.

Καταρρήκτης, ου, ὁ [*ion.* = καταρράκτης ; *eig.* : de Stortbeek]. *andere naam v. d. Marsuas* ; *z.* Μαρσύας, 2.

κατα-ρριπτέω [ῥιπτέω] *en* **κατα-ρρίπτω** ⊛ [ῥίπτω], naar beneden werpen.

κατάρροος-ους, όου-οῦ, ὁ [καταρρέω ; ⟶ *Ned.* catarrhe]. **1.** het neervloeien. — **2.** *meton.* : catarrhe.

κατα-ρροφέω [ῥοφέω], inslorpen (*z.* καταδέχομαι, 1).

καταρρυής, 2 [καταρρέω], neervloeien.

καταρρωδέω, *ion.* = κατορρωδέω.

καταρρώξ, ῶγος, *vr. bvn.* [καταρρήγνυμι ; *eig.* : afgerukt], steil.

κάταρσις, εως, ἡ [καταίρω], landingsplaats.

κατ-αρτάω. 1. ophangen. — **2.** in orde brengen, goed inrichten.

κατ-αρτίζω (κατα-, goed), in orde -, weer in orde brengen ; κατηρτισμένος, in den behoorlijken toestand gebracht, *d. i.* in slagorde, † volmaakt. — **καταρτιστήρ,** ῆρος, ὁ, hersteller der orde ; *inz.* : scheidsrechter.

κατάρτυσις, εως, ἡ, africhting, dressuur. — **κατ-αρτύω** (κατα-, goed), in orde brengen, voorbereiden ; ° ἵππον κ., bedwingen, temmen.

κατ-αρχαιρεσιάζω, iem.s verkiezing tegenwerken.

κατ-άρχω ⊛ **1.** *act. en med.* : beginnen : ° κ. μάχης ; σὺ -εις τοῦ λόγου, gij geeft aanleiding tot dit onderhoud. — **2.** *inz., med.* : *a*) een offer beginnen, het offerdier wijden : -εσθαι τοῦ τράγου ; οὐλοχύτας κατήρχετο, H., begon met het neerstrooien van de offergerst. — *b*) *bij uitbr.* : slachten.

κατα-σβέννυμι ⊛ **1.** *overg.* : *a*) *vuur* uitdooven, blusschen. — *b*) *overdr.* : onderdrukken, een eind maken aan : * ἔριν κ. — **2.** *onoverg.* (2e *ao. en pf.*) *en pass.* : uitdooven, ophouden met branden.

κατα-σείω ⊛ **1.** afschudden, door schudden doen instorten. — **2.** *alg.* : schudden.

κατα-σεύομαι ⊛ naar omlaag snellen.

κατα-σημαίνομαι ⊛ *med.*, verzegelen.

κατα-σήπω ⊛ laten rotten ; *pass.* (*met med. f.*) : rotten.

κατα-σιτέομαι, opeten.

κατα-σιωπάω *en med.* (κατα-, *z.* καταπραΰνω), doen zwijgen, zich (*med.*) stilte verschaffen.

κατα-σκάπτω ⊛ **1.** ondergraven, -mijnen. — **2.** *gew.*, *meton.* : verdelgen, verwoesten : τείχη κ., sloopen. — **κατασκαφή,** ἡ [*eig.* : het ondergraven], *meton.* **1.** uitgegraven -, onderaardsch verblijf. — **2.** verwoesting, het sloopen. — **κατασκαφής,** 2, onderaardsch.

κατα-σκεδάννυμι ⊛ **1.** uitstrooien -, uitgieten over. — **2.** *overdr.* : *een gerucht enz.* verspreiden.

κατα-σκέλλω ⊛ **1.** doen uitdrogen. — **2.** *onoverg.* (2e *pf.*) : uitgedroogd zijn.

κατα-σκέπτομαι, bezichtigen, in oogenschouw nemen.

κατα-σκευάζω. 1. (volledig) toerusten, voorzien van, in gereedheid brengen : κ. οἰκίαν χαλκώμασι, koperen huisraad ; ὄνους -άζεσθαι, zijn (*med.*) ezels optuigen ; ἐγγὺς τῆς ἀγορᾶς -άζεσθαι, zich inrichten, zich vestigen. — **2.** *a*) *iets dat nog niet bestaat* vervaardigen, tot stand brengen, oprichten. — *b*) *overdr.* : uitdenken, verzinnen.

κατασκευή, ἡ [κατασκευάζω]. **1.** het voorbereiden, - tot stand brengen, - inrichten, - bouwen. — **2.** *meton.* : *a*) wijze waarop iets ingericht is : toestand, gesteldheid, inrichting : χρημάτων κ., de toestand van iem.s vermogen ; ἡ τῶν ἱερῶν κ., de pracht der tempels. — *b*) *concr.* : wat tot het voorbereiden, het inrichten van iets behoort : huisraad,

gereedschappen, krijgsbehoeften ; *ook* : woning ; *in de rhetorika* : positieve bewijsvoering.

κατα-σκηνάω *en* **-νόω** (*κατα-, min of meer blijvende toestand*). **1.** *a*) zijn tent opslaan, kampeeren. — *b*) zijn kwartier betrekken. — **2.** (*-νόω*) *oneig. v. vogelen* : nestelen. — **κατασκήνωσις,** *εως, ἡ*. **1.** het betrekken van zijn kwartier. — **2.** *v. vogelen, meton.* : nest.

κατα-σκήπτω ● **1.** *onoverg.* : neerstorten, (met geweld) neerkomen op, *eig. v. d. bliksem, overdr. v. rampen enz.* — **2.** *overg.* : *a*) iem. treffen. — *b*) ° *θεὰς κ. λιταῖς*, godinnen met gebeden bestormen.

κατα-σκιάζω *en* **-σκιάω,** beschaduwen, bedekken.

κατάσκιος, 2 [*κατά, σκιά*], beschaduwd.

κατα-σκοπεύω *en* **-πέω,** goed beschouwen, verkennen. — **κατασκοπή,** *ἡ*, het uitkijken, - spioneeren. — **κατάσκοπος,** *ὁ*. **1.** bespieder, verkenner, spion. — **2.** opzichter.

κατα-σκώπτω, bespotten.

κατα-σμικρύνω, verkleinen, verkorten.

κατα-σμύχω, door een smeulvuur vernietigen.

κατ-ασπάζομαι, omarmen, kussen.

κατα-σπάω ● neertrekken, -rukken : *νέας κ.*, HDT., in zee trekken.

κατα-σπείρω ● **1.** uitzaaien. — **2.** *overdr.* : *a*) *geruchten* rondstrooien. — *b*) veroorzaken : ° *ἀνίας κ.*

κατα-σπένδω ● **1.** plengen. — **2.** door besprenging ten offer bestemmen, - wijden.

κατα-σπουδάζομαι, ernstig arbeiden.

κατα-στάζω ● **1.** *overg.* : *a*) *v. pers.* : laten neerdruppelen. — *b*) *v. een vloeistof* : bedruppelen. — **2.** *onoverg.* : *a*) druppels laten neervallen, druipen. — *b*) *v. een vloeistof* : neerdruppelen.

κατα-στασιάζω. 1. *onoverg.* : een tegenpartij vormen. — **2.** *overg.* : in den strijd der partijen overwinnen.

κατάστασις, *εως, ἡ* [*καθίστημι*]. **I.** *overg.* (*eig.* : het ergens plaatsen), *overdr.* **1.** *a*) het aanstellen *v. ambtenaren enz.* — *b*) *meton.* : *wat bij h. aanstellen v. iem. behoort* : handgeld voor de uitrusting *v. een Atheensch ruiter*. — **2.** het vestigen van een toestand, - inrichten, - regelen. — **II.** *onoverg.* (*eig.* : het ergens geplaatst zijn), *overdr.* **1.** *a*) het tot rust komen, - gekomen zijn. — *b*) bestendigheid : ° *κ. νόμου*. — **2.** toestand, gesteldheid, stand van zaken ; *inz.* : politieke toestand, staatsregeling.

καταστατέον, *verbaaladj. v. καθίστημι.*

καταστάτης, *ου, ὁ* [*καθίστημι*], die bevestigt, hersteller.

κατάστεγος, 2 [*κατὰ στέγης* (*ὤν*)], overdekt.

κατα-στείβω, betreden.

κατα-στέλλω ● **1.** neerlaten. — **2.** *overdr.* : tot bedaren brengen.

κατα-στένω *en med.*, zuchten over, beweenen.

κατα-στέφω ● met een dichten krans omgeven, om-, bekransen, omhullen.

κατάστημα, *τό* [*καθίστημι*], toestand, gesteldheid, houding. — **καταστηματικός,** 3, bedaard.

κατα-στόρνυμι ● **1.** *a*) uitspreiden. — *b*) neerstrekken, neervellen. — **2.** overdekken met.

κατα-στρατοπεδεύω. 1. een legerplaats laten opslaan, inlegeren. — **2.** *onoverg. en med.* : zich legeren, de kwartieren betrekken.

κατα-στρέφω ● **1.** *a*) omkeeren, omwenden, onderstboven keeren. — *b*) *inz.* : met geweld omkeeren, verwoesten, vernietigen. — **2.** *overdr.* : *a*) *med.* : aan zich onderwerpen. — *b*) naar het eind keeren ; *vd.* : tot een eind brengen, eindigen : *κ. τὸν βίον en* [*τὸν βίον*], sterven. — **καταστροφή,** *ἡ* [—> *Ned.* katastrophe]. **1.** het omkeeren, - omverwerpen. — **2.** *overdr.* : *a*) het onderwerpen, onderwerping. — *b*) einde : *κ. met en zonder βίου*, dood ; *inz.* : einde van een drama, ontknooping.

κατάστρωμα, *τό* [*eig.* : wat uitgespreid is over], dek *v. een schip*. — **καταστρώννυμι** = *καταστόρνυμι*.

κατα-στυγέω ● **1.** ontstellen. — **2.** *overg.* : terugschrikken voor.

κατα-σύρω ● **1.** *a*) naar beneden trekken ; *vd.* : verwoesten : *κ. πόλιν*. — *b*) *alg.* : voort-, wegsleuren. — **2.** *meton.* : plunderen.

κατα-σφάζω ● *en* **-σφάττω,** slachten, dooden.

κατα-σφραγίζω, verzegelen.

κατάσχετος, 2 [*κατέχω*], teruggehouden, verzwegen.

κατα σχίζω, splijten, stukslaan, verscheuren.

κατα-σχολάζω, zijn tijd verdoen, dralen.

κατα-τάκω, *dor.* = *κατατήκω*.

κατα-τάμνω, *ion.* = *κατατέμνω*.

κατα-τάσσω ● *att.* **-άττω. 1.** (goed) ordenen, opstellen. — **2.** een plaats aan-

wijzen aan: κ. τινὰ εἰς τὴν φυλήν, opnemen in ...

κατα-τείνω ● **I.** *overg.* **1.** sterk spannen. — **2.** *meton.*: *a*) door spannen verlengen, uitrekken. — *b*) *overdr.*: *een redevoering enz.* rekken. — **II.** *onoverg.* **1.** zich -, zijn krachten inspannen tegen: ° λόγοι κατατεινόμενοι, *lett.*: elkander tegenstrevende redevoeringen. — **2.** zich uitstrekken.

κατα-τέμνω ● **1.** stuk-, doorsnijden. — **2.** insnijden: κ. τάφρους, door insnijden *in de aarde* grachten maken, grachten graven.

κατα-τήκω ● **1.** doen smelten, vloeibaar maken. — **2.** *onoverg.* (*2e pf.*) *en pass.*: *a*) smelten, vloeibaar worden. — *b*) *overdr.*: wegkwijnen, *v. smart enz.* vergaan.

κατα-τίθημι ● (κατθε-, H. = κατεθε- *of* καταθε-).
I. 1. neerzetten, -leggen: κατέθεντο τεύχεα (hun wapenen, *med.*) ἐπὶ γαίῃ, H. — **2.** *overdr.*: op zijde zetten, geen acht geven op: -τίθεμαι (*med.*: van mij weg) τοὺς ποιητάς.
II. *inz.* **1.** *a*) geld neerleggen, betalen: τέλη (belastingen) κ. — *b*) *overdr.*: het verschuldigde geven: een belofte volbrengen *enz.* — **2.** *med.*: *a*) voor zich -, ter bewaring neerleggen, - wegleggen: σῖτον καταθέσθαι, graan opslaan; *inz.*: in bewaring geven, deponeeren. — *b*) *overdr.*: τὴν φιλίαν παρὰ θεοὺς καταθέσθαι, aan de goden in bewaring geven, aan hun bescherming toevertrouwen; κλέος καταθέσθαι, roem verwerven, *eig.*: als een deposito aan het nageslacht toevertrouwen; εὐεργεσίαν ἐς βασιλέα κατέθετο, *eig.*: deponeerde een weldaad bij..., *d. i.* verplichtte... door een weldaad. — **3.** *a*) in het midden -, in het openbaar neerleggen: κατέθηκε λέβητα, H., loofde als prijs een bekken uit. — *b*) *overdr.*: γνώμην καταθέσθαι, zijn (*med.*) meening uitbrengen; ἐς μέσον Πέρσῃσι καταθεῖναι τὰ πρήγματα, HDT., de heerschappij aan de Perzen overlaten.

κατα-τιτρώσκω ● met wonden overdekken.

κατα-τοξεύω, met pijlen neerschieten.

κατα-τραυματίζω = κατατιτρώσκω.

κατα-τρέχω ● **1.** naar beneden loopen. — **2.** *a*) aanstormen. — *b*) strooptochten doen, uitplunderen.

κατα-τρίβω ● **1.** afwrijven, af-, verslijten. — **2.** *overdr. v. tijd*: doorbrengen: τὸν βίον -ομαι.

κατα-τρυφάω, genieten.

κατα-τρύχω. **1.** stukwrijven. — **2.** *overdr.*: iem. uitputten.

κατα-τρωματίζω, *ion.* = -τραυμ-.

κατα-τυγχάνω ● **1.** iets bereiken: κ. τινός. — **2.** *abs.*: slagen.

κατα-τύπτομαι, *med.*, zich (hard) op de borst slaan.

κατ-αναίνω ● uitdrogen, verschroeien.

κατ-αυδάω, vrijuit zeggen.

κατ-αυλίζομαι, *med.* (*med. en pass. ao.*), zich legeren, bivakkeeren, overnachten.

κατ-αυχέω, zeer trotsch zijn.

κατα-φαίνω ● **1.** duidelijk laten zien. — **2.** *med.*: *a*) zich vertoonen, zichtbaar worden. — *b*) *overdr.*: duidelijk worden *voor d. geest.* — **καταφανής,** 2. — **1.** zichtbaar. — **2.** *overdr.*: duidelijk.

κατάφαρκτος, 2 = κατάφρακτος.

κατάφασις, εως, ἡ [κατάφημι], bevestiging.

κατα-φέρω ● **1.** naar beneden brengen, - dragen, - werpen, doen neerkomen: κ. ξίφος τῷ πολεμίῳ, op ...; *vd. ook*: κ. πληγήν; *med.-pass.*: neervallen. — *inz.*: *a*) een haven doen binnenloopen, *een schip* naar de kust drijven; *pass.*: aan strand loopen. — *b*) *v. een stroom*: meevoeren. — **2.** *overdr.*, *med.-pass.*: -ομαι ἐπί τι, bij iets terechtkomen, tot een besluit komen.

κατα-φεύγω ● **1.** heenvluchten. — **2.** *overdr.*: zijn toevlucht nemen.

κατά-φημι ● met een toestemmend knikken zeggen, instemmen.

κατα-φθείρω ● te gronde richten, vernietigen.

κατα-φθίνω ● *en* * **κατα-φθίω** ● **1.** *act.* (*alleen f. en 1e ao.*): te gronde richten, vernietigen. — **2.** *pass.* (*alleen 2e ao.* -εφθίμην): te gronde gaan, vergaan; *v. pers.*: omkomen, sterven.

κατ-αφίημι ● laten neerglijden.

κατα-φιλέω, kussen.

κατα-φλέγω, verbranden.

κατα-φονεύω, dooden.

κατα-φορέω = καταφέρω.

κατα-φράζω (κατα-, *distributief*). **1.** uiteenzetten, verhalen. — **2.** *med. en ao. pass.*: *a*) gewaarworden, bemerken. — *b*) overwegen, op iets zinnen.

κατάφρακτος, 2 [*verbaaladj.*], in-, opgesloten. — **κατα-φράσσω.** **1.** bedekken; *inz.*: pantseren. — **2.** *overdr.*: beschermen.

κατα-φρονέω. **1.** (κατα-, *voorstelling v.*: *neerzien op*), minachten, verachten,

versmaden: κ. τινός, iem. *of* iets. — 2. *ion.* (κατα-, *versterkend*), vast meenen. — **καταφρόνησις,** εως, ἡ, minachting.

καταφυγή, ἡ [καταφεύγω]. 1. het heenvluchten. — 2. *meton.*, *concr.*: toevluchtsoord.

καταφυλαδόν, *bw.* [κατά, φυλή, -δον], (κατα-, *distributief*), stamsgewijs.

κατα-φυλλοροέω, zijn bladeren laten vallen, - verliezen, verwelken.

κατα-φυτεύω, beplanten.

κατάφυτος, 2 [*verbaaladj.*], geplant. — **κατα-φύω,** planten.

κατα-φωράω. 1. op heeter daad betrappen. — 2. *alg.*: ontdekken, erkennen.

κατα-χαίρω (κατα-, ten nadeele van), leedvermaak hebben.

κατα-χαλαζάω, met een hagel *v. steenen en dgl.* bestoken: κ. τινός (iem.) λίθους.

κατάχαλκος, 2 [κατά (onder) χαλκοῦ (ὤν)], met brons bedekt.

κατα-χαρίζομαι, als een gunst schenken.

κατα-χέω ● 1. neergieten, uitgieten: τινός *of* τινί, over iem. *of* iets: χρυσὸν κ., smelten; *pass.*: neerstroomen; *fig.*: ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν, H., zij stortten schande uit over mijn hoofd. — 2. *alg.*: laten vallen, neerwerpen.

καταχθόνιος, 2 [κατὰ χθονὸς (ὤν)], onderaardsch.

κατα-χορηγέω, als choreeg kwistig *geld* uitgeven, - verkwisten.

κατα-χράω ● [3. χράω]. I. *act.*, *ion.*, *alleen onpers.*: het is voldoende. — II. *med.* 1. slecht gebruiken, misbruiken. — 2. *a*) opgebruiken. — *b*) *vd.*: dooden. — 3. *alg.*: gebruiken.

κατάχρυσος, 2 [κατὰ (onder) χρυσοῦ (ὤν)], met goud bedekt, verguld. — **κατα-χρυσόω,** vergulden.

κατα-χρώννυμι ● 1. met verf bestrijken, verven. — 2. *alg.*: bezoedelen.

κατα-χώννυμι ● overgieten -, bedelven met.

κατα-χωρίζω (κατα-, *distributief*), een plaats aanwijzen, opstellen.

κατα-ψάω, met *een neerwaartsche beweging v.* de hand streelen.

κατα-ψεύδομαι ● 1. *med.*: liegen ten nadeele van, belasteren: τινος, iem. — 2. *a*) *med.*: verzinnen. — *b*) *pass.* (*dikw. ao.* -εψεύσθην): verzonnen worden.

κατα-ψευδομαρτυρέω. 1. valsche getuigenis afleggen tegen iem., τινός. — 2. *pass.*: het voorwerp zijn van een valsche getuigenis.

κατα-ψηφίζομαι, *med.*: stemmen tegen: κ. τινος (iem.) θάνατον, iem. ter dood veroordeelen.

κατα-ψύχω [*eig.*: blazen op], iets afkoelen, verfrisschen.

κατέαται, *ion.* = κάθηνται, *v.* κάθημαι.

κατ-έδω ● 1. opeten, verslinden (*z.* καταδέχομαι, 1). — 2. *overdr.*: verbrassen.

κατ-είβω. 1. laten neervloeien, vergieten. — 2. *med.*: *a*) neervloeien. — *b*) *overdr. v. tijd*: heenvloeien, verloopen.

† **κατείδωλος,** 2 [κατά, εἴδωλον] (κατα-, *uitgestrektheid*), vol afgodsbeelden.

κατ-εικάζω (κατα-, *versterkend*). 1. gelijk maken. — 2. gissen, vermoeden, meenen (*ontwikkelingsgang der beteek.*, *z.* εἰκάζω).

κατ-ειλέω. 1. opeen-, samendringen: βιβλίον κ., oprollen. — 2. *a*) omwikkelen. — *b*) insluiten.

κατ-ειλίσσω, *ion.* = καθελίσσω.

κατ-ειλύω *en* **κατ-είλω,** inwikkelen, omhullen.

κάτ-ειμι ● [εἶμι] (*dient in h. att. als f. bij* κατέρχομαι). 1. naar beneden gaan, neer-, afdalen: uit het binnenland naar de kust gaan, uit de volle zee naar de kust varen, een haven binnenloopen *enz.* — 2. *inz.*: *a*) *v. ballingen*: (*over zee*) terugkeeren. — *b*) *alg.*: terugkeeren.

κατεῖναι, *ion.* = καθεῖναι, 2e *ao. inf. v.* καθίημι.

κατ-εῖπον, 2e *ao.* (*als f. dient* κατερῶ, *als pf.* κατείρηκα). 1. spreken ten nadeele van, beschuldigen: τινος, iem. — 2. (κατα-, *versterkend*): openlijk zeggen, aankondigen, bekend maken, aangeven.

κατ-είργω, *ion.* -έργω. 1. insluiten. — 2. *overdr.*: *a*) in het nauw brengen, dwingen. — *b*) tegenhouden, beletten.

κατ-είρηκα, *z.* κατεῖπον.

κατ-ειρύω, *ion.* = κατερύω.

κατ-ελέγχω (κατα-, *versterkend*), onteeren, te schande maken.

κατ-ελεέω (κατα-, *versterkend*), medelijden hebben: τινά, met iem.

κατ-έλκω, *ion.* = καθέλκω.

κατ-εναίρω ● dooden.

† **κατ-έναντι,** *bw. en vrz. met gen.*, *en* **-εναντίον,** *bw. en vrz. met gen. en dat.*, tegenover.

κατ-εναρίζω = κατεναίρω.

κατ-ενῶπα *en* **κατ-ένωπα,** *vrz. met gen.*, tegenover.

κατ-εξανίσταμαι ● opstaan -, in opstand komen tegen.

κατ-επᾴδω, door toovermiddelen onderkrijgen, beheksen.

κατ-επάλμενος, H., *part. ao. v. κατεφάλλομαι.*

κατ-επείγω. **I.** **1.** neerdrukken. — **2.** *overdr.* : *a)* druk uitoefenen op, aandringen bij, aanzetten, tot spoed aanzetten. — *b) abs. v. d. tijd enz.* : dringend zijn. — **II.** *onoverg. en med.* : zich spoeden.

κατέπεφνε, *2e ao. v. *καταθείνω,* dooden.

κατ-εργάζομαι ● door inspanning onder zich brengen. — **1.** zich meester maken van, zich verschaffen : *κ. τυραννίδα* ; *ἀρετὴ ἀπὸ σοφίης κατεργασμένη (pass.)*, HDT., deugd, de vrucht der wijsheid. — **2.** *een moeilijk werk* voltooien, volbrengen, tot stand brengen : *μέγιστα ἔργα κ.* ; °*μόρον* (den dood) *κ.*, dooden ; *ἐπὶ κατειργασμένοις (pass.)*, na afgedane zaak ; *κ. τὸ εἰδέναι ...*, ik breng het zoo ver, dat ik weet ... — **3.** *iem. of iets dat tegenstand biedt* onderkrijgen : *σίδηρον κ.*, ijzer bewerken. — *inz.* : *a)* overwinnen, onderwerpen : *κ. τὴν Ἑλλάδα.* — *b) vd.* : dooden. — *c) overdr.* : overreden.

κατ-έργνυμι, κατ-έργω, *ion.* = *κατείργω.*

κατ-ερείκω, van boven tot beneden scheuren.

κατ-ερείπω ● **1.** *overg.* : neerwerpen, verwoesten. — **2.** *onoverg.* (*2e ao. κατήριπον, 2e pf. κατερήριπα*), neervallen, instorten.

κατ-ερέω, *ion.* = *κατερῶ.*

κατ-ερητύω. **1.** tegenhouden : °*κ. ὁδόν*, een reis verhinderen. — **2.** *overdr.* : tot bedaren brengen, geruststellen.

κατ-ερυκάνω *en* **-ερύκω,** tegenhouden.

κατ-ερύω ● *ion.* **-ειρύω,** naar beneden trekken ; *inz.* : van het strand in de zee -, uit de volle zee naar de kust brengen.

κατ-έρχομαι ● = *κάτειμι.*

κατ-ερῶ, *z. κατ-εῖπον.*

κἀτέρωτα = *καὶ ἑτέρωτα (krasis).*

κατ-εσθίω ● = *κατέδω.*

κάτευγμα, τό *(alleen mrv.)* [*κατεύχομαι*]. **1.** wensch. — **2.** kenteekenen der smeekelingen, SOPH. *O. T.* 920.

κατ-ευθύνω. **1.** goed recht maken, richten. — **2.** *onoverg.* : *-ειν* [*ἑαυτόν*], recht afgaan op.

κατ-ευνάζω. **1.** naar bed brengen, neerleggen. — **2.** *overdr.* : tot rust brengen, stillen. — **κατευναστής,** *οῦ, ὁ,* kamerdienaar.

κατ-ευνάω = *κατευνάζω.*

κατ-εύχομαι. **1.** vurig bidden, - wenschen. — **2.** wenschen uitspreken tegen, verwenschen.

κατ-εφάλλομαι ● van *zijn strijdwagen* springen tegen *d. vijand.*

κατ-έχω ●

A. **1.** naar omlaag houden : *κ. κεφαλήν.* — **2.** *a)* naar de kust richten (*z. ἔχω*, A, I, 5), op de kust aanhouden : *κ. ναῦν εἰς γῆν*, *en dikw. onoverg.* : *κ.* [*ναῦν*] ; *vd.*: landen. — *b) overdr.* : in behouden haven komen, goed afloopen.

B. (*κατα-, versterkend*), vasthouden. — **I.** *alg.* **1.** *κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα*, H., zij bedekte haar (*med.*) gezicht met de handen. — **2.** *overdr.* : *a)* binden, verplichten : *ὁρκίοισι κατείχοντο χρήσεσθαι νόμοισι*, HDT., door eeden waren zij gebonden de wetten na te leven (*z. h. voorbeeld bij* III, 2, b). — *b)* met den geest vasthouden, begrijpen : *οὐ κ. τὸ ἐρωτώμενον*, ik begrijp de vraag niet ; °*ὃν κατείχομεν γνώμῃ*, degene aan wien wij dachten.

II. (*met h. bijbegrip v. bezit*). **1.** *overg.* : in zijn macht -, in zijn bezit hebben, *eig. en overdr.*: *λαβόντα τι κ.*, het verworvene behouden ; *τὴν θάλατταν κ.*, beheerschen ; *dikw. ingressief (vrl ao.)* : in bezit nemen, zich meester maken van, *eig. en overdr.* — *inz.* : *a)* bewonen. — *b)* een ruimte innemen, bezet houden : *νὺξ κάτεχ' οὐρανόν*, H. ; *overdr.* : °*κατεῖχε στρατόπεδον δυσφημίαις*, vervulde de legerplaats met wilde kreten. — *c) pass., overdr.* : bezeten zijn *door een god* ; vervuld zijn van *geestdrift enz.* — *d) v. een begrip* : in zich sluiten. — **2.** *onoverg., v. toestanden* : heerschen, bestaan : *τὰ κατέχοντα πρήγματα*, HDT., de reeds bestaande moeilijkheden ; *κληδὼν κατεῖχε...*, het gerucht liep, dat ...

III. (*met h. bijbegrip v. een gestuite of verhinderde beweging*), terug-, weerhouden. — **1.** *eig.* : *κ. ἵππους* ; *med.* : halt houden, zich ergens ophouden. — **2.** *overdr.* : *a)* inhouden : *κ. γέλωτα* ; *κ. τὴν διάνοιαν*, het plan geheim houden ; *κ. τὸν θόρυβον*, het rumoer stillen ; *zld. onoverg.* : *κ.* [*ἐμαυτόν*], ik houd mij in. — *b)* verhinderen : *ὅρκοι κατέχουσιν ἡμᾶς πορίζεσθαι*, beletten ons, ons ... aan te schaffen (*z. h. voorbeeld bij* I, 2, a).

κατ-ηγεμών, κατ-ηγέομαι, *ion.* = *καθ-*.

κατηγορέω. **1.** tegen iem. spreken ; *vd.* : beschuldigen, *gew. vóór h. gerecht* : *κ. τινός τι*, iem. van iets. — **2.** (*κατα-, versterkend*), te kennen geven, aangeven,

aanduiden, blijk geven van. — **κατηγόρημα, τό,** *en* **κατηγορία,** ἡ, aanklacht, beschuldiging ; -ρίας ἔχω ἐπί τινι, ik ben aangeklaagd wegens. — **κατήγορος,** ὁ [κατά ἀγορεύων; *eig.*: die tegen iem. spreekt], aanklager.

κατήκοος, οος, οον [κατακούω], luisterend naar. — **1.** gehoorzaam. — **2.** onderworpen : τινος *of* τινι, aan iem.

κατ-ήκω, *ion.* = καθήκω.

κατηλογέω, *ion.* [κατά, ἀλογέω], geringachten, verwaarloozen.

κάτ-ημαι, *ion.* = κάθημαι.

κατηπιάω [κατά, ἤπιος] (κατα-, *z.* καταπραΰνω), verzachten.

κατ-ηρεμίζω (κατα-, *id.*), tot bedaren brengen.

κατηρεφής, 2 [κατά, ἐρέφω]. **1.** overdekt, overwelfd. — **2.** gewelfd, overhangend.

κατήρης, 2 [κατά, *wrt. v.* ἀραρίσκω]. **1.** goed voorzien van. — **2.** *abs.* : goed uitgerust.

κατηρτημένως, *bw.* [κατηρτημένος, *v.* καταρτάω], in goede orde.

κατήφεια, ἡ [*eig.* : het neerslaan *der oogen*], *meton.* **1.** neerslachtigheid, moedeloosheid. — **2.** schaamte. — **κατηφέω** [κατηφής]. **1.** *de oogen* neerslaan : ° κ. ὄμμα. — **2.** *meton.* : *a*) neerslachtig zijn. — *b*) beschaamd zijn. — **κατηφής,** 2 [*eig.* : met neergeslagen oogen], *meton.* **1.** neerslachtig. — **2.** beschaamd. — **κατηφών,** όνος, ὁ, schandelijk mensch.

κατ-ηχέω [*eig.* : doen tegenklinken]. **1.** mondeling onderrichten. — **2.** *alg.* : onderrichten.

κατθανεῖν, κατθανοῦμαι, κατθάψαι = καταθ-.

κατθε-, *z.* κατατίθημι.

κατθναίσκει, *aiol.* = καταθνήσκει.

κἄτι = καὶ ἔτι (*krasis*).

κατ-ιάπτω, bederven, beschadigen.

Κατίαροι, ων, οἱ, Katiaren, *Skuthische volksstam.*

κατ-ίζω, κατ-ίημι, κατ-ίστημι, *ion.* = καθ-.

κατ-ισχάνω = κατίσχω.

κατ-ισχύω. 1. *a*) onderkrijgen, overwinnen : τινός, iem. ; de overhand krijgen. — *b*) vermogen, in staat zijn.— **2.** sterk worden.

κατ-ίσχω (*alleen pr.*) = κατέχω ; σέλας κατίσχει [ἑαυτὸ] (een lichtstraal komt neer ; *vgl.* κατέχω, A, 2) ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

κάτ-οιδα ● goed weten, begrijpen, kennen.

κατ-οικέω. 1. *a*) *overg.* : bewonen. — *b*) *onoverg. en med.*: zich ergens vestigen ; *pf.* : wonen. — **2.** besturen. — **κατοικία,** ἡ, woonplaats.

κατ-οικίζω, ergens vestigen, in een woonplaats brengen : ἀποικίαν κ., een kolonie stichten. — **κατοικισμός,** ὁ, het stichten eener kolonie.

κατ-οικοδομέω, in een huis opsluiten.

κατ-οικτείρω = κατοικτίρω.

κατ-οικτίζω. I. 1. medelijden hebben met, beklagen. — **2.** *med.* : *a*) zijn medelijden betoonen. — *b*) zich beklagen. — **II.** medelijden verwekken.

κατ-οικτίρω, medelijden hebben met, beklagen.

κατοίκτισις, εως, ἡ [κατοικτίζω], het medelijden, het beklagen.

κατ-οκνέω, aarzelen, schromen.

κατοκωχή, ἡ [κατά ; ὄκωχα], bezetenheid, goddelijke ingeving.

κατ-ολοφύρομαι, bejammeren, beklagen.

κατ-όμνυμι ● *en med.* : zweren, onder eede bevestigen : ° Πέλοπα κ., ik zweer bij Pelops.

κατ-όνομαι, minachten.

κατόπιν. I. *bw.* **1.** *v. plaats* : van achteren. — **2.** *overdr. v. tijd* : daarna. — **II.** *vrz. met gen.* **1.** *v. plaats* : achter. — **2.** *overdr. v. tijd* : na.

κατ-όπισθε(ν). I. *bw.* **1.** *v. plaats* : van achteren. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. rang* : achter. — *b*) *v. tijd* : daarna, vervolgens, later. — **II.** *vrz. met gen.* : achter.

κατ-οπτεύω. 1. neerzien op. — **2.** *a*) goed gadeslaan, bespieden. — *b*) bemerken, bespeuren.

κατόπτης, ου, ὁ [κατά ; *wrt.* οπ-, *vgl.* ὄψομαι]. **1.** die neerziet op. — **2.** die goed gadeslaat, bespieder. — **κάτοπτος,** 2 [*id.*], zichtbaar. — **κάτοπτρον,** τό [*id.*], spiegel.

κατ-οράω, *ion.* = καθοράω.

κατ-ορθόω (κατα-, *versterkend*). **I.** *overg.* **1.** *a*) recht houden, oprichten. — *b*) *overdr.* : opbeuren, oprichten. — **2.** *a*) recht maken. — *b*) *overdr.* : in orde brengen, goed inrichten, - uitvoeren, slagen.— **II.** *onoverg.* **1.** *v. pers.* : *a*) slagen. — *b*) in orde zijn : ° κ. φρένα (*bepalende acc.*), zijn bezinning behouden. — **2.** *v. zaken* : gelukken. — **κατόρθωμα, τό. 1.** gelukkig uitgevoerde handeling, succes.— **2.** goede -, deugdzame daad. — **κατόρθωσις,** εως, ἡ, succes.

κατ-ορρωδέω, angst gevoelen, vreezen.

κατ-ορύσσω, *att.* **-ύττω**, begraven.

κατ-ορχέομαι, dansen om iem. (τινα) te hoonen ; *alg.* : door gebaren hoonen.

κάτουρος, 2 [κατ' οὖρον (πλέων)], met-, vóór den wind varend.

κατοχή, ἡ [κατέχω]. **1.** het terughouden. — **2.** het teruggehouden worden. — **κάτοχος**, 2 [*id.*]. **1.** teruggehouden. — **2.** door een god bezeten, - bezield.

κάττυμα, τό, zoolleer.

καττύπτεσθε, *aiol.* = κατατύπτεσθε.

κατ-υβρίζω, κατ-ύπερθε(ν), κατυπέρτερος, κατ-υπνόω, *ion.* = καθ-.

κάτω, *comp.* κατωτέρω, *superl.* κατωτάτω *en* -τατα [*vw.* κατά].

A. *bw.* **I.** *met beweging.* **1.** *a*) naar beneden, stroomafwaarts, naar de zee ; *dikw.* : naar de onderwereld. — *b*) in horizontale richting : *z.* 2. ἄνω, A, I, 1, b. — **2.** *overdr.* : *z.* 2. ἄνω, A, I, 2. — **II.** *zonder beweging.* **1.** *a*) *v. ruimte* : beneden, van onderen : in de onderwereld, aan de kust *enz.* — *b*) in het zuiden : τὰ κ. χωρία, HDT. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* : later. — *b*) ἄνω καὶ κ., zonder onderscheid.

B. *vrz. met gen.* : onder.

κάτω-θεν, *bw.* **1.** van onderen op. — **2.** = κάτω, A, II, 1, a.

κατ-ωθέω, naar beneden stooten.

κατωμάδιος, 3, van den schouder af geslingerd. — **κατωμαδόν**, *bw.* [κατ' ὦμον, -δον], van den schouder af.

† **Κάτων**, ωνος, ὁ [⟵ *Lat.* Catō], Cato, *Rom. bijnaam.*

κατῶρυξ, υχος, *m. en vr. bvn.* (*dat. mrv.* H. -ωρυχέεσσιν) [κατορύσσω]. **1.** ingegraven. — **2.** *a*) uitgehold, onderaardsch. — *b*) ἡ κ., onderaardsch vertrek, hol.

κατώτατος, 3 [*superl. bij* κάτω], onderste ; *onz. mrv.*, *bw.* -τατα, *z.* κάτω. — **κατωτάτω** *en* **-τέρω**, *z.* κάτω.

καυθήσομαι, *f. pass. v.* καίω.

Καύκασα, ων, τά, *havenplaats op Chios.*

Καύκασος, ὁ, Kaukasus, *bergketen.*

Καύκωνες, ων, οἱ, Kaukonen. — **1.** *volksstam in Bithunië.* — **2.** *id. in Elis.*

καυλός, ὁ. **1.** stengel *v. een plant.* — **2.** *overdr.* : *a*) boveneinde van de lansschacht. — *b*) gevest.

καῦμα, τό [καίω], hitte, gloed ; *inz.* : zomerhitte. — **καύσιμος**, 2 [*id.*], brandbaar. — **καῦσις**, εως, ἡ [*id.*], het branden ; *inz.* : het branden *v. een wond door een chirurg.* — **καύστειρα**, ας, *vr. bvn.* [*id.*], brandend, heet, *eig. en overdr.* : κ. μάχη, H.

Καΰστριος, ὁ, *en* 1. **Κάϋστρος**, ὁ, Kaüstros, *stroom bij Ephesos.*

2. **Κάϋστρος**, ὁ, *stroom, die zich in Phrugië in een meer stort.* — **Καϋστρου πεδίον**, τό, Kaüstrosveld, *stad in de vlakte v. dien stroom.*

καύσω, *f. v.* καίω. — **καυστός**, 3 = καυτός. — **καύσων**, ωνος, ὁ [καίω], hitte. — **καυτήρ**, ῆρος, ὁ [*id.*], verbrander. — **καυτός**, 3 [*verbaaladj. v.* καίω], verbrand.

καὐτός, ἡ, ὁ = καὶ αὐτός (*krasis*).

καυχάομαι, *med.*, zich beroemen.

†**Καφαρναούμ**, ἡ, *onverb.*, Kapharnaüm, *vlek aan h. meer v. Gennezaret.*

Καφηρεύς, ὁ, *de zuidoostelijke punt v. Euboia.*

Καφίσιος, -ισός, *dor.* = Κηφ-.

καχάζω = καγχάζω.

καχέκτης, ου, ὁ [κακῶς ἔχων], slecht gesteld.

καχύποπτος, 2 [κακοῦ (*onz.*) ὕποπτος], argwanend.

κάω, *z.* καίω.

κέ, *vóór klinkers* **κέν**, *ep. aiol.*, *enkl. partikel* = ἄν.

Κεάδας, ου, ὁ = Καιάδας.

Κεάδης, ου, ὁ [Κέας ?, -άδης], Keade, zoon van Keas (?), *t. w. Troizenos.*

κεάζω, splijten, verbrijzelen.

κέαρ, τό (*alleen nom. en acc. enk.*) = κῆρ.

κέας, *part. ao. v.* καίω.

κέαται, κέατο, *z.* κεῖμαι.

κεατός, 3 [(*verbaaladj. v.* κεάζω], gekloofd.

Κέβης, ητος, ὁ, *leerling v. Sokrates.*

Κεβρήν, ῆνος, ὁ, *rivier en stad in Troas.*

κέγχρος, ὁ, gierstkorrel, (*gew. mrv.*) gierst.

κεδάννυμι, *ep.* (*ao.* ἐκέδασσα, *ao. pass.* ἐκεδάσθην) = σκεδάννυμι.

κεδνός, 3. — **1.** *bedr.* : *a*) zorgzaam, bedachtzaam. — *b*) *alg.* : degelijk, trouw, gewetensvol. — **2.** *lijd.* : *a*) waarvoor men zorg draagt, dierbaar, geliefd. — *b*) *v. zaken* : goed, gerecht.

κεδρία, ἡ, cederhars.— **κέδρινος**, 3, cederhouten. — **κέδρος**, ἡ [⟶ *Lat.* cĕdrus ⟶ *Ned.* ceder]. **1.** ceder.— **2.** *meton.* : cederhouten voorwerp : kist *enz.*

κέεσθαι, κέεται, *z.* κεῖμαι.

κεἰ = καὶ εἰ (*krasis*).

κεῖθεν, κεῖθι, *z.* ἐκειθ-.

κεῖμαι (*vervoeging*, *z. Spraakk.*). — **A. V.** (*vrl* H. *en* HDT.) *pr. ind. 3 enk.* κέεται ;

3 *mrv.* κέαται, κείαται, κέονται; *pr. conj.* 3 *enk.* κεῖται, κῆται; *pr. opt.* 3 *enk.* κέοιτο; *pr. inf.* κέεσθαι; *impf.* 3 *mrv.* κείατο, ἐκέατο, 3 *enk. iter.* κέσκετο; *f. ind.* 2 *enk.* κείσεαι.

I. liggen, uitgestrekt zijn.— **1.** *v. levende wezens*: (vermoeid, slapend, ziek, gewond, dood, begraven) liggen. — **2.** *v. zaken*: *a*) *v. landen enz.*: gelegen zijn. — *b*) ergens neergelegd -, opgeborgen -, in bewaring -, in voorraad zijn (*dikw.* = *pf. pass. bij* τίθημι): τὰ ὅπλα κεῖται, de wapens zijn neergezet (*b. v. terwijl men halt maakt*; *z.* τίθημι, I, 1, a). — *c*) *alg.*: zich ergens blijvend bevinden: δύο τράπεζαι ἐκείσθην, stonden daar.

II. *overdr.*: zich in een blijvenden toestand bevinden. — **1.** *v. pers.*: werkeloos -, lusteloos -, veronachtzaamd -, veracht -, ongelukkig neerzitten, - zijn: ° πάντων ἄμμορος κεῖται, hij kwijnt, van alles beroofd; κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός, H., haar ziel is in smarten verzonken. — **2.** *v. zaken* (*dikw.* = *pf. pass. bij* τίθημι): *a*) ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, H., dit berust in den schoot der goden, *d. i.* hangt van hen af. — *b*) vastgesteld zijn: οἱ νόμοι οἱ κείμενοι, de bestaande wetten; ° ἔκειθ' ἀγών, de wedstrijd werd ingesteld.

κειμήλιον, τό [κεῖμαι]. **1.** liggende have. — **2.** *inz.*: wat zorgvuldig opgeborgen wordt, kleinood.

κεινδυνεύω, PAP. = κινδυνεύω.

κείνῃ, κεῖνος, *z.* ἐκειν-.

κεινός, κεινόω, *z.* κεν-.

κείνως, *z.* ἐκείνως.

Κεῖος, ου, *m. bvn.* [Κέως], van Keoos.

κείρω, κερῶ, ἔκειρα, κέκαρκα; *pass.* 2e *ao.* ἐκάρην, κέκαρμαι. — *A. V. aiol. impf.* 3 *enk.* κέρρε; *f.* κερέω, H., *ao.* ἔκερσα, H. *en* °; *med. ao.* ἐκερσάμην.

I. 1. *a*) *h. haar, d. baard* afscheren, afsnijden. — *b*) *alg.*: afsnijden, afhouwen. — **2.** *overdr.*: *a*) afvreten: -ει λήϊον, H., *de ezel* vreet het veldgewas af; γῦπε ἧπαρ ἔκειρον, H., twee gieren pikten hem de lever uit. — *b*) opmaken, verbrassen: κ. κτήματα, H.; *abs.*: verkwisten.

II. 1. iem. scheren: σφέας αὐτοὺς -ειν καὶ τοὺς ἵππους. — **2.** *overdr.*: *a*) effen maken: οὖρος -ειν, HDT., een gebergte begaanbaar maken. — *b*) *vd.*: een land verwoesten, plunderen; *ook*: iem. plukken, afzetten.

κεἰς = καὶ εἰς (*krasis*).

κεῖσε, *z.* ἐκεῖσε.

1. **κείω** (*alleen pr.*) [*desider. v.* κεῖμαι], verlangen te liggen, - te slapen.

2. **κείω** (*alleen part. pr.*), splijten.

κεκαδήσομαι, -ήσω, *z.* κήδω.

κεκάδοντο, κεκαδών, *z.* χάζω.

κεκάμω, H., 2e *ao. conj. v.* κάμνω.

κέκαρκα, κέκαρμαι, *z.* κείρω.

κέκασμαι, *pf. v.* καίνυμαι.

κέκαυκα, *pf. v.* καίω.

κεκαφηώς, ότος, *alleenstaand part. pf.*, uitademend.

κέκηδα, 2e *pf. v.* κήδω.

κεκλήατο, 3 *mrv. ion. plqpf. pass. v.* καλέω.

κέκληγα, κεκλήγοντες, *z.* κλάζω.

κέκληκα, κέκλημαι, κεκλῇο, κεκλήσομαι, *z.* καλέω.

κεκλίαται, κέκλικα, κέκλιμαι, *z.* κλίνω.

κεκλόμην, 2e *ao. v.* κέλομαι.

κέκλοφα, 2e *pf. v.* κλέπτω.

κέκλυθι, κέκλυτε, *z.* κλύω.

κέκμηκα, κεκμηώς, *z.* κάμνω.

κέκομμαι, *part. pf. med.-pass. v.* κόπτω.

κέκονα, 2e *pf. v.* καίνω.

κεκοπώς, H., 2e *pf. part. v.* κόπτω.

κεκόρεσμαι, -ρημαι, -ρηώς, *z.* κορέννυμι.

κεκορυθμένος, *part. pf. med.-pass. v.* κορύσσω.

κεκοτηώς, *ep. part. pf. v.* κοτέω.

κεκράανται, -άαντο, *z.* κραιαίνω.

κέκραγα, 2e *pf. v.* κράζω. — **κεκραγμός,** ὁ, geschreeuw.

κέκραμαι, *pf. pass. v.* κεράννυμι.

κεκράξομαι, *f. v.* κράζω.

Κέκροψ, οπος, ὁ, *mythische stichter v. Athene.*

κέκρυμμαι, κέκρυφα, *z.* κρύπτω.

κεκρύφαλος, ὁ [*wschl.* κρύπτω], *hoofddeksel voor vrouwen*, hoofddoek *of* hooge stijve muts.

κέκτημαι, *med.-pass. pf. v.* κτάομαι.

κεκύθωσι, H., 3 *mrv.* 2e *ao. of pf. conj. v.* κεύθω.

κέκυφα, 2e *pf. v.* κύπτω.

κελαδεινός, 3, gedruisch makend, tierend. — **κελαδέω. 1.** *onoverg.*: gedruisch maken; *inz.*: juichen. — **2.** *overg.*: *a*) doen weerklinken: ° κ. ὕμνους. — *b*) bezingen, luide prijzen. — *c*) luide betreuren. — **κέλαδος,** ὁ [*vw.* καλέω], gedruisch, rumoer, geluid, klank. — **κελάδω,** ruischen, bruisen. — ***Κελάδων,*** οντος, ὁ [*eig.*: de Ruischende], *rivier in Elis.*

Κελαιναί, ῶν, αἱ, *stad in Groot-Phrugië.*

κελαινεφής, 2 [* κελαινονεφής ⟵ κελαινὸς νέφεϊ]. **1.** in donkere wolken gehuld. — **2.** *alg.*: donker, zwart. — **κελαινός,** 3, donker, zwart. — **κελαινώπας,** *gen.* α, *m. bvn., dor.* [= *-ώπης] *en* **-ῶπις,** ιδος, *vr. v. h. vorige* [κελαινὴν

ὦπα (ἔχων)], met somberen blik, somber.

κελαρύζω, ruischend stroomen, gutsen, kabbelen.

κελέβη, drinkbeker.

κέλευθος, ἡ (*mrv.* -οι *en* τὰ -α). **1.** weg, pad, baan, toegang, *ook ter zee.* — **2.** *meton.* : tocht, reis *te land en te water.*

κέλευμα *en* **κέλευσμα,** τό [κελεύω]. **1.** bevel, gebod. — **2.** *inz.* : maatsignaal *v. d. bootsman* (*z.* κελευστής). — **κελευσμός,** ὁ [*id.*], bevel. — **κελευστής,** οῦ, ὁ [*id.*; *eig.* : de bevelende], bootsman, *die bij h. roeien de maat aangeeft.* — **κελευστός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], bevolen. — **κελευτιάω** [*freq. v.* κελεύω], herhaaldelijk -, voortdurend aansporen.

κελεύω (*pass.* κελευσθήσομαι, ἐκελεύσθην, κεκέλευσμαι) [*vw.* *κέλλω]. — **I.** in beweging brengen, aandrijven : ἵππους μάστιγι κ. — **II.** *inz.* : door het woord in beweging brengen. — **1.** bevelen, gelasten : κ. σε ἰέναι. — **2.** aansporen, aanraden, voorstellen. — **3.** verzoeken, verlangen, een wensch uitdrukken. — **4.** toelaten, veroorloven.

κέλης, ητος, ὁ [*vw.* *κέλλω]. **1.** *met en zonder* ἵππος : renpaard. — **2.** snelzeiler.

κελήσομαι, *f. v.* κέλομαι.

κελητίζω [κέλης], op renpaarden rijden.

* **κέλλω** (*alleen f.* κέλσω, *ao.* ἔκελσα). **1.** *overg.* : *een schip* naar het land richten, - op het land zetten. — **2.** *onoverg.* : *a*) [ναῦν], landen; *overdr.* : °πᾷ κέλσω ;, waarheen zal ik mij wenden ? — *b*) *v. schepen* : op het land loopen.

κέλομαι, κελήσομαι, ἐκελησάμην, *2e ao. met redupl.* ἐκεκλόμην, κεκλόμην. — **1.** = κελεύω. — **2.** tot zich roepen, aanroepen.

† **Κέλσος,** ὁ [⟵ *Lat.* Celsus], Celsus, *een Epikoereër.*

κέλσω, *f. v.* *κέλλω.

Κελτιστί, *bw.*, in het Keltisch. — **Κελτοί,** οἱ, Kelten, Galliërs ; *ook enk.* -ός.

κεμάς, άδος, ἡ, *wschl.* : jonge hinde.

κέν, *z.* κέ.

κένανδρος, 2 [κενὸς ἀνδρῶν], zonder mannen, weerloos.

κενεαυχής, 2 [κενεὰ (*onz. mrv., bw.*) αὐχέων], ijdel bluffend.

κενεμβατέω [(τὸ) κενὸν ἐμβατέω], in de ledige ruimte treden.

κενεός, 3, *ion.* = κενός. — **κενεόφρων,** 2 [κενεὴν φρένα (ἔχων)] = κενόφρων.

κενεών, ῶνος, ὁ [κενεός], het week (*tusschen heupen en ribben*).

κενοδοξία, ἡ, ijdele roemzucht. — **κενόδοξος,** 2 [κενὴν δόξαν (διώκων)], roemzuchtig.

κενός, 3, *ion.* **κεινός,** 3, *en* **κενεός,** 3. — **1.** *a*) ledig, zonder : πεδίον -ὸν δένδρων ; κ. φρενῶν. — *b*) *abs.* : ontbloot -, niet voorzien van -, beroofd van hetgeen er bij hoort : onbemand, onbewaakt *enz.* ; οἴκησις -ή, ledig, zonder inwoner ; λέαινα -ή, zonder leeuw ; κ. (onbeladen) ἤ φέρων τι ; νοστεῖν κεινῇσι χερσί, HDT., met ledige handen ; τὸ -όν, opening. — **2.** *overdr.* : *a*) ijdel, nietig, zonder reden, doelloos : -ὴ πρόφασις ; κ. φόβος. — *b*) zonder gevolg, vergeefsch.

κενοτάφιον, τό [κενὸς τάφος], ledige grafheuvel.

κενόφρων, 2 [κενὴν φρένα (ἔχων)], ijdel van gedachten, dwaas, hoogmoedig.

κενόω, *ion.* **κεινόω** [κενός], ledig maken, ledigen.

κένσαι, *z.* κεντέω.

Κενταύρειος, 3, van de Kentauren. — **Κένταυροι,** ων, οἱ, Kentauren, *woeste volksstam in Thessalië.*

κεντέω (*ep. inf. ao.* κένσαι). **1.** prikkelen, steken (*v. d. prikkel om een trekdier aan te drijven, v. d. angel v. een bij enz.*). — **2.** *overdr.* : kwellen, folteren.

κεντρηνεκής, 2 [κέντρον ; *wrt. v.* ἤνεγκον, *2e ao. bij* φέρω], met den prikkel aangedreven.

κεντρίζω [κέντρον] = κεντέω.

Κεντρίτης, ου, ὁ, *linker bijrivier v. d. Tigris.*

κέντρον, τό [κεντέω]. **1.** *bedr.* : *a*) wat dient om te steken : prikkel *v. een ossendrijver,* angel *v. een wesp,* knots met prikkels *enz.* — *b*) *overdr.* : scherpe pijn. — **2.** *lijd.* [⟶ *Lat.* centrum ⟶ *Ned.* centrum] : plaats waar men de punt van den passer zet, middelpunt. — **κεντρόω. 1.** van angels voorzien. — **2.** met prikkels slaan.

† **κεντυρίων,** ωνος, ὁ [⟵ *Lat.* centuriō], centurio, honderdman.

κέντωρ, ορος, ὁ [κεντέω], die *de paarden* prikkelt, aandrijver.

κέονται, H., *3 mrv. pr. ind. v.* κεῖμαι.

1. **Κέος,** ἡ, *ion.* = Κέως. — 2. **Κέος,** ἡ, *gewest op h. eiland Salamis.*

κεραία, ἡ [κέρας], wat als een hoorn uitsteekt, *o. a.* ra, haaltje *aan een letterteeken,* tittel.

κεραΐζω. 1. *a*) verwoesten, plunderen, *een schip* in den grond boren. — *b*)

een mensch of dier dooden, vermoorden. — **2.** rooven, wegjagen.

κεραΐς, ῖδος, ἡ [κέρας], hoornworm.

κεραίω, H. = κεράννυμι. — * **κέραμαι** (*conj. pr.* κέρωνται) = κεράννυμαι.

κεραμεία, ἡ [κεραμεύω], pottenbakkerskunst. — **κεραμεικός,** 3 [κέραμος ; —> *Ned.* ceramiek]. **1.** den pottenbakker betreffend. — **2.** ὁ *K.*, de Pottenbakkerswijk *te Athene.* — **Κεραμεῖς,** έων, οἱ [*mrv. v.* κεραμεύς], *een Attische gouw.* — **κεραμεοῦς,** εᾶ, εοῦν *en* **κέραμεος,** 3 [κέραμος], leemen, aarden. — **κεραμεύς,** ὁ [*id.*], pottenbakker. — **κεραμεύω** [κεραμεύς], aardewerk maken. — **κεράμινος,** 3 [κέραμος] = κεραμεοῦς. — **κεράμιον,** τό [*id.*], aarden vat, - kruik. — **κεραμίς,** ίδος *en* ῖδος, ἡ [*id.*], dakpan.

κέραμος, ὁ. **1.** pottenbakkersaarde, leem. — **2.** *meton.* : leemen voorwerp ; *inz.* : *a*) aarden vat, - kan, - kruik ; *ook alg.* : vat : χάλκεος κ., H. — *b*) dakpan ; *mrv. en coll. enk.* : pannendak. — **Κεράμων ἀγορά,** ἡ [*eig.* : Pottenmarkt], Keramoon agora, *stad in Musië.*

κεράννυμι, κεράσω, ἐκέρασα (*ep. inf. ao.* -κρῆσαι) ; *pass.* κραθήσομαι, ἐκεράσθην *en* ἐκράθην, κέκραμαι. [<— * κεράσνυμι]. — **1.** mengen, vermengen, *vrl water met wijn* ; *ook* : κ. κρητῆρα, H. = οἶνον ἐν κρητῆρι. — **2.** *overdr.* : verbinden : κ. ἡδονὴν φθόνῳ.

κεραοξόος, 2 [κέρας ξέων], hoorn polijstend, - bewerkend.

κεραός, 3 [κέρας], gehoornd.

κέρας, ατος, τό ; *ook gen.* κέρως, *dat.* κέρᾳ ; *nom. acc. mrv.* κέρα. — *A. V. vrl* H. : αος, αι ; *mrv.* α, άων, άεσσι ; HDT. : εος, εϊ ; *mrv.* εα, έων.

I. 1. hoorn *v. een dier*, gewei. — **2.** *overdr.* : wat uitsteekt als een hoorn : *a*) bergspits. — *b*) *dikw.* : vleugel *v. een slaglinie* : δεξιὸν κ. — *c*) *wschl.* haarkrul, *in* κέρᾳ ἀγλαέ, H. — **3.** † *meton.* : hoorn, *als zinnebeeld v. kracht* : κ. σωτηρίας, een hoorn van redding, *d. i.* een machtig redder.

II. 1. hoorn, *als stof* : πύλαι κεράεσσι τετεύχαται, H., zijn van hoorn gemaakt. — **2.** *meton.* : wat van hoorn gemaakt is : boog, hoorn (*muziekinstrument, oorspr. uit hoorn*), drinkhoorn, hoornen pijpje *boven d. vischangel.*

Κερασούντιοι, ων, οἱ, inwoners van Kerasoes. — **Κερασοῦς,** οῦντος, ὁ, Kerasoes, *stad aan de zuidkust der Zwarte Zee.*

κεράστης, ου, *m. bvn.* [κέρας], gehoornd. — **Κέρατα,** ων, τά [*id.*], de Horens, *tweetoppige berg bezuiden Eleusis.* — **κεράτινος,** 3 [*id.*], hoornen. — **κεράτιον,** τό [*verklw. v. id.*], vrucht van den Johannesbroodboom, peulschil.

κεραύνιος, 3. — **1.** van den bliksem : ° πῦρ -ον. — **2.** door den bliksem getroffen. — **κεραυνός,** ὁ, *inslaande* bliksem (*Lat.* fulmen ; *t. ond. v.* στεροπή). — **κεραυνόω,** met den bliksem treffen.

κεράω (*alleen pr. en impf.* ; *imper.* κεράασθε H.) = κεράννυμι.

Κέρβερος, ὁ, *de helhond.*

κερδαίνω, *f.* ανῶ (*ion.* ανέω *en* ήσομαι), *ao.* ἐκέρδανα *en* δηνα (*ook* δησα), *pf.* κεκέρδηκα [κέρδος], voordeel trekken, winnen, *abs. en met acc.* ; *ironisch* : ° κ. δάκρυα.

κερδαλέος, 3 (*als comp. en superl. dienen* κερδίων *en* κέρδιστος, *z. a.*) [κέρδος]. **1.** voordeelig, winstgevend, nuttig. — **2.** *meton.* : *a*) winzuchtig. — *b*) schrander, sluw. — **κερδαλεόφρων,** 2 [κερδαλέα φρονέων]. **1.** op voordeel zinnend, baatzuchtig. — **2.** sluw.

κέρδιστος, 3, *dient als superl. bij* κερδαλέος [κέρδος]. **1.** voordeeligst, best. — **2.** sluwst. — **κερδίων,** 2, *dient als comp. bij* κερδαλέος [*id.*], voordeeliger, nuttiger.

κέρδος, τό. **1.** winst, voordeel, nut. — **2.** *meton.* : *a*) *concr.* : gewin. — *b*) winstbejag, hebzucht. — *c*) *mrv.* : voordeelige -, listige plannen, bedrog ; *ook* : winstgevende handelingen. — **κερδοσύνη,** ἡ, sluwheid. — **κερδῷος,** ον, *m. bvn.*, winst verleenend.

κέρεα, *ion. mrv. v.* κέρας.

κερέω, H., *f. v.* κείρω.

κερκίς, ίδος, ἡ. **1.** H. : weversnaald (*dienende als schietspoel*). — **2.** *later* : weeflade, weefkam.

κέρκος, ἡ, staart *v. een dier.*

κέρκουρος, ὁ, *een soort v. snelzeiler*, kotter.

Κέρκυρα, ἡ, *eiland in de Ionische Zee, nu Korfoe.* — **-ραῖος,** 3, van Kerkura ; οἱ -οι, Kerkuraiërs.

Κερκυών, όνος, ὁ, *reusachtig roover bij Eleusis.*

Κέρκωπες, ων, οἱ [κέρκος ; *eig.* : staartmannetjes], Kerkopen, *twee bergkabouters bij de Thermopylen.*

κέρμα, τό [κείρω], stukje. — **κερματίζω,** stukmaken.

κέρναις, *aiol.* = κιρνάς, *part. pr. v.* κίρνημι.

κερόεις, όεσσα, όεν [κέρας], gehoornd.

κέρσε, *aiol. impf. v.* κείρω. — **κέρσας,** *part. ao. v. id.*

Κερσοβλέπτης, ου, ὁ, *koning in Thrakië ten tijde v.* DEM.

Κέρσος = *Κάρσος.*

κερτομέω, plagen, bespotten, krenken, hoonen. — **κερτόμησις** *en* **-μία,** ἡ, het plagen, spot, hoon. — **κερτόμιος,** 2, *en* **κέρτομος,** 2, plagend, spottend, hoonend.

Κερτόνιον *en* **-τωνόν,** τό, *stad in Musië.*

κερῶ, *f. v. κείρω.*

κέσκετο, H., *iter. impf. v. κεῖμαι.*

κεστός, 3 [*κεντέω*; *eig.* : doorstoken]. **1.** geborduurd. — **2.** ὁ κ. [*ἱμάς*], *geborduurde* gordel.

κευθάνω = *κεύθω.*

κευθμός, ὁ, **κευθμών,** ῶνος, ὁ, *en* **κεῦθος,** τό [*κεύθω*]. **1.** *alg.* : schuilhoek, verborgen plaats. — **2.** *inz.* : *a*) leger *v. een dier.* — *b*) verborgen diepte : diep dal *enz.* : ° *νεκρῶν κευθμών, nl. de onderwereld.*

κεύθω, *κεύσω, ἔκευσα, 2e ao. ἔκυθον, 2e pf. κέκευθα* (*κεκύθωσι*, H., *2e ao. of pf. conj.*). — **1.** *overg.* : *a*) bedekken, verbergen ; *pf.* : in zich verborgen houden, bevatten. — *b*) *overdr.* : geheimhouden, verzwijgen. — **2.** *onoverg.* (*vrl pf.*) *en pass.* : verborgen zijn.

κεφάλαιον, *τό* [*κεφαλή*], het bovenste, het hoogste. — **1.** de bovenste regel eener optelling, som [*die boven de op te tellen getallen geschreven werd*]. — **2.** *overdr.*: het voornaamste, hoofdzaak : *τὸ κ.* (voornaamste oorzaak) *τῆς ὀργῆς.* — *inz.* : *a*) kort overzicht der hoofdzaken, korte inhoud : *ἐν -ῳ, ἐν -οις, τὸ -ον,* samenvattend, in één woord, in 't algemeen. — *b*) hoofdsom, kapitaal.

κεφαλαιόω [*κεφάλαιον*], samenvatten. — **κεφαλαιώδης,** 2 [*id.*], samengevat, hoofdzakelijk. — **κεφαλαίωμα,** *τό* [*κεφαλαιόω*], gezamenlijk aantal, totaal.

κεφαλαλγής, 2 [*κεφαλῆς ἄλγος* (*φέρων*)], hoofdpijn veroorzakend.

κεφαλή, ἡ [*vw. Ned.* gevel]. **1.** hoofd, kop, *v. mensch of dier* : *ἐς πόδας ἐκ -ῆς* ; *ἐπὶ -ήν*, hals over kop. — **2.** *overdr.* : *a*) het bovenste, spits, top ; *v. wateren* : bron. — *b*) *alg.*: het uiterste : † *κ. γωνίας*, hoeksteen. — *c*) het gewichtigste ; *vd.* : voltooiing. — **3.** *meton.* : hoofd *als zetel v. h. leven,* leven ; *ook als zetel v. de stem.* — **4.** *synekd.* (*h. edelste deel voor h. geheel*) : mensch, man : *ὦ φίλη κ.* ; *ook in ongunstigen zin* : *ὦ κακαὶ -αί* ellendige kerels. — **κεφαλῆφι,** *gen. en dat. v. κεφαλή.*

κεφαλίς, ίδος, ἡ [*κεφαλή*], kopje, *alleen v. zaken, b. v.* bol *v. knoflook.*

Κεφαλλήν, ῆνος, *m. bvn.*, van Kephallenië (*Ithaka, een drietal naburige eilanden en de tegenoverliggende kust*) ; *οἱ -ῆνες*, Kephalleniërs.

Κέφαλος, ὁ. **1.** *Atheensch staatsman, begin der IVe eeuw v. C.* — **2.** *vader v. d. redenaar Lusias.*

κέχανδα, *2e pf. v. χανδάνω.*

κεχαρ-, *z. χαίρω.*

κέχηνα, *2e pf. v. χάσκω.*

κέχονδα, *2e pf. v. χανδάνω.*

κέχρημαι, *pf. med. v.* 2. * *χράω en pf. med.-pass. v.* 3. *χράω.*

κέχρηκα, κέχρησμαι, *z.* 3. *χράω.*

κέχυκα, *pf. v. χέω.*

κέων, *part. pr. v.* * *κέω* = *κείω.*

Κέως, ω, ἡ (*acc. ων en ω*), *een der Cycladen.*

κἡ = *καὶ ἡ* (*krasis*).

κῄ, *ion.* = *πῄ.* — **κῇ,** *ion.* = *πῇ.*

κῆαι, κῆαι, κήας, *z. καίω.*

κηδεία, ἡ [*κηδεύω*]. **1.** zorg voor de dooden, begrafenis. — **2.** verwantschap.

κήδειος, 2 [*κῆδος*]. **1.** waarvoor gezorgd wordt, dierbaar. — **2.** bij een begrafenis hoorend.

κηδεμονία, ἡ, zorg, bezorgdheid. — **κηδεμών,** όνος, *m. vr. bvn.* [*κήδω*]. **1.** *a*) die zorgt voor, - verpleegt, beschermer. — *b*) *inz.* : lijkbezorger. — **2.** aanverwant.

κήδεος, 2 [*κῆδος*] = *κήδειος*, dierbaar.

κηδέσκετο, κήδεσκον, *z. κήδω.*

κηδεστής, οῦ, ὁ [*κῆδος*], ieder door huwelijk verwante : zwager, schoonvader, schoonzoon. — **κηδεστία,** ἡ, verwantschap door huwelijk.

κήδευμα, *τό.* **1.** = *κηδεστία.* — **2.** *meton.* = *κηδεστής.* — **κηδεύω** [*κῆδος*]. **1.** verzorgen, zorg dragen voor. — **2.** *inz.* : *a*) zorg dragen voor een doode, iem. de laatste eer bewijzen. — *b*) uithuwelijken ; ° *οἱ -εύσαντες*, schoonouders.

κήδιστος, 3 [*κῆδος*], *dient als superl. bij κήδειος* : dierbaarst, liefst.

κῆδος, *τό* [*κήδω*]. **1.** zorg. — *inz.* : *a*) bezorgdheid, kommer, verdriet ; *gew. mrv.* — *b*) smart over een doode, rouw ; *ook* : rouwplechtigheid ; *concr.* : lijk. — **2.** verwantschap door huwelijk.

κήδω, *κηδήσω, ao.* —, *2e pf. κέκηδα* ; *med. ao. inf. κήδεσαι.* — **A. V.,** H., *iter. impf. κήδεσκον, 2e f. met redupl. κεκαδήσω* ; *med. iter. impf. κηδέσκετο, 2e f. met redupl. κεκαδήσομαι.* — **1.** *a*) bezorgd maken, bedroeven, krenken : *κ. τινὰ θυμοῦ καὶ ψυχῆς*, H., bedroefd maken om het leven, ervan berooven. — *b*)

overdr. v. uitwendig letsel: kwetsen, benadeelen. — **2.** *onoverg.* (*2e pf.* *κέκηδα met beteek. v. h. pr.*) *en med.*: zich bezorgd maken, zich bekommeren, ter harte nemen, zorg dragen voor.

κῆεν, H. = *ἔκηεν, ep. ao. v. καίω.*

κῆθι, *aiol.* = *κεῖθι* = *ἐκεῖθι.*

Κήϊοι, *ων, οἱ, ion.* = *Κεῖοι.*

κὴκ = *κἀκ* = *καὶ ἐκ* (*krasis*).

κηκίς, *ῖδος, ἡ,* te voorschijn bobbelende -, - vloeiende vettigheid, walm. — **κηκίω,** bobbelend te voorschijn komen, opwellen.

κήλειος, 2, *en* **κήλεος,** 2, brandend.

κηλέω. **1.** betooveren. — **2.** *overdr.*: *a*) verrukken: ° *κ. ὕμνοισι.* — *b*) verleiden: *ὑπὸ δώρων -ούμενος.* — *c*) tot bedaren brengen; *v. dieren*: temmen. — **κηληθμός,** *ὁ, overdr.*: verrukking, vervoering. — **κήλημα,** *τό,* betoovering. — **κηλητήριος,** 2, betooverend, tot rust brengend.

κηλίς, *ῖδος, ἡ.* **1.** vlek, vuil. — **2.** *overdr.*: schandvlek.

κῆλον, *τό.* **1.** pijl, schicht. — **2.** *overdr.*: *a*) schichten *v. Zeus, t. w. sneeuwvlokken,* H. — *b*) ° tonen, *die als pijlen h. oor gaan treffen.*

κηλώνειον, *ion.* **-ήϊον,** *τό,* putzwengel.

κὴν, *aiol.* = *κἀν* = *καὶ ἐν* (*krasis*).

κἤν, *ion.* = *κἄν* = *καὶ ἐάν* (*krasis*).

κῆνος, *aiol.* = *κεῖνος, ἐκεῖνος.*

κήξ, *κηκός, ἡ* [*klanknabootsend*], *een zeevogel, wschl.* zeemeeuw.

κήομεν, H. = *κήωμεν, z. καίω.*

κηπεύω [*κῆπος*], in een tuin verbouwen.

κἠπί, *dor.* = *καὶ ἐπί* (*krasis*).

κῆπος, *ὁ,* tuin, boomgaard.

κήρ, *κηρός, ἡ.* **1.** ker, *iedere booze, kwaaddoende geest, o. a. de geest v. de ziekte, v. d. gebrekkigen ouderdom, inz.* (*vrl* H.) *v. d. dood*; *ook*: *kwaaddoende ziel v. een gestorvene*; *bij* SOPH. *en* EUR. *soms*: *de Erinuën.* — **2.** *meton.*: doodslot, wijze van sterven, dood, ongelukkig lot, ongeluk, lijden, ziekte.

κῆρ, *τό* (*alleen nom., acc. en dat. enk. κῆρι*). [*vw. καρδία*; *z. a.*]. **I. 1.** hart *als orgaan.* — **2.** *a*) hart *als zetel v. aandoeningen, hartstochten en gevoelens, v. d. wil en soms v. h. verstand* (*vgl. καρδία*). — *b*) *bw. κῆρι,* hartelijk, van harte. — **II.** *tot omschrijving v. d. pers.*: *'Οδυσσῆος φίλον κ.,* H.

κηρεσσι-φόρητος, 2 [*dat. mrv. v. κήρ*], door de Keren aangedreven.

Κήρινθος, *ἡ, stad op Euboia.*

κηρίον, *τό* [*κηρός*], honigraat.

κηροδέτας, *α, m. bvn., dor.* = * *-της* [*κηρῷ δετός* (1. *δέω*)], met was samengevoegd.

κηρόθι, *bw.* [*κῆρ, -θι*], in het hart.

κηρός, *ὁ,* was. — **κηρόω,** met was bestrijken.

κήρυγμα, *τό* [*κηρύσσω*]. **1.** *a*) het door den heraut afgekondigde, openlijke bekendmaking, uitroeping door den heraut, bevel, edict. — *b*) *meton.*: afgekondigde belooning. — **2.** † prediking.

κηρύκειον, *τό* [*κῆρυξ*], herautsstaf. — ***Κήρυκες,*** *ων, οἱ* [*id.*], de Herauten, *een geslacht v. priesters v. Eleusis.* — **κηρυκεύω** [*id.*], afkondigen. — **κηρυκήϊον,** *ion.* = *-κειον.*

κηρύλος, *ὁ, mythische zeevogel, vaak vereenzelvigd met h.* mannetje van den ijsvogel.

κῆρυξ, *ook* **κήρ-,** *υκος, ὁ.* **1.** *a*) heraut. — *b*) *alg*: die iets aankondigt. — **2.** † prediker.

κηρύσσω, *att.* **-ύττω,** *ύξω, ἐκήρυξα, κεκήρυχα*; *pass. κηρυχθήσομαι, ἐκηρύχθην, κεκήρυγμαι* [*κῆρυξ*]. — **I.** *onoverg.*, heraut zijn. — **II.** *overg.* **1.** *a*) als heraut afkondigen, - bekendmaken, - roepen, - uitroepen: *κ. ἀγορήνδε 'Αχαιούς,* H.; *κ. τινά,* tot overwinnaar uitroepen; *onpers.*: *ἐκήρυξε* [*ὁ κῆρυξ*] *συσκευάζεσθαι,* bevel werd gegeven ... — *b*) door den heraut doen afkondigen, - bevelen. — *c*) alom verkondigen; † prediken. — **3.** aanroepen: ° *κ. θεούς.*

κῆται, H., *3 enk. pr. conj. v. κεῖμαι.*

Κήτειοι, *ων, οἱ,* Keteiërs, *volksstam in Musië.*

κῆτος, *τό* [*eig.*: holte; ⟶ *Lat.* cētus], zeemonster, zeer groote visch. — **κητώεις,** *ώεσσα, ῶεν,* met vele bergkloven.

κηφήν, *ῆνος, ὁ,* hommel.

Κηφισιά, *ἡ, een Attische gouw.* — ***Κηφισιεύς,*** *έως, m. bvn.,* uit Kephisia.

Κηφίσιος, 3 [*Κηφισός,* 1], van den Kephisos. — ***Κηφισίς,*** *ίδος, vr. bvn.* [*id.*]. *Κ. λίμνη,* het Kopaïs-meer, *waarin zich de Kephisos stort.* — ***Κηφισός,*** *ὁ.* **1.** *rivier in Boiotië.* — **2.** *id. in Attika.*

κηώδης, 2, *en* **κηώεις,** *ώεσσα, ῶεν,* geurig.

κίβδηλος, 2. — **1.** vervalscht, onecht: *κ. χρυσός.* — **2.** bedrieglijk, valsch.

κιβώτιον, *τό* [*verklw.*], kast, kist. — **κιβωτός,** *ὁ.* **1.** kast, kist. — **2.** † ark *v. Noë.*

κιγκλίς, *ίδος, ἡ, gew. mrv.* **1.** traliedeur *in h. Atheensche gerechtshof.* — **2.** † balie.

κιγχάνω (*alleen pr.*) = *κιχάνω.*

κίδνημι (*act. alleen in ἐπι-κ.*; *med. alleen pr. en impf.*) = *σκεδάννυμι.*

Κιθαιρών, *ῶνος, ὁ, grensgebergte tusschen Attika en Boiotië.*

κιθάρα, *ἡ* [⟶ *Lat.* cithara ⟶ *Ned.* gitaar, citer], citer. — **κιθαρίζω,** op de citer spelen : *φόρμιγγι* (= *κιθάρᾳ*) *κ.*, H. — **κίθαρις,** *ιος, ἡ* (*acc. ιν*). **1.** citer. — **2.** *meton.* : citerspel. — **κιθάρισις,** *εως, ἡ* [*κιθαρίζω*], citerspel. — **κιθάρισμα,** *τό* [*id.*], lied voor de citer. — **κιθαριστής,** *οῦ, ὁ* [*id.*], citerspeler, muziekmeester. — **κιθαριστικός,** 3 [*id.*]. **1.** bedreven in het citerspel. — **2.** *ἡ -ή* [*τέχνη*], de kunst van het citerspel. — **κιθαριστύς,** *ύος, ἡ* [*id.*] = *ἡ κιθαριστική.*

κιθαρῳδία, *ἡ*, zang met citerspel.— **κιθαρῳδός,** *ὁ* [*κιθάρα, ἀοιδός*], die zijn zang op de citer begeleidt.

Κιθηρών, *ῶνος, ὁ, boiot.* = *Κιθαιρών.*

κιθών, *ῶνος, ὁ, ion.* = *χιτών.*

† **Κικέρων,** *ωνος, ὁ* [⟵ *Lat.* Cicerō], Cicero.

κικλήσκω (*alleen pr. en impf.*) [*wrt. v. καλ-έω met redupl.*] = *καλέω.*

Κίκονες, *ων, οἱ*, Kikonen, *volksstam in Thrakië.*

κῖκυς, *υος, ἡ*, kracht.

Κιλικία, *ἡ*, Kilikië, *landschap in h. zuidoosten v. Klein-Azië.* — **Κιλίκιος,** 3, Kilikisch. — **Κίλιξ,** *ικος, ὁ*, Kilikiër ; *gew. mrv.* : *volksstam, bij* H. *in Phrugië, later aan de zuidkust v. Klein-Azië.* — **Κίλισσα,** *ἡ, vr. bvn.*, Kilikisch ; *ἡ Κ.*, Kilikische vrouw.

Κίλλα, *ἡ, stadje in Troas.*

Κίμβροι, *ων, οἱ*, Kimbren, *Germaansch volk ; ook enk. -ος.*

Κιμμέριοι, *ων, οἱ*, Kimmeriërs. — **1.** *mythisch volk in h. uiterste westen.* — **2.** *Thrakische stam in de Krim en op beide oevers v. d. Dnjepr.*

Κίμων, *ωνος, ὁ.* **1.** *vader v. Miltiades.*— **2.** *zoon v. Miltiades, overwon de Perzen in Pamphulië.*

κινάβρα, *ἡ*, stank van een bok.

κίναδος, *τό.* **1.** vos. — **2.** *overdr. v. menschen* : valschaard.

κίναιδος, *ὁ*, ontuchtig mensch.

κινδύνευμα, *τό* [*κινδυνεύω*], waagstuk.

κινδυνεύω [*κίνδυνος*]. **1.** zich aan een gevaar blootstellen, gevaar loopen : *κ. ἀποθανεῖν.* — *inz.* : *a*) in gevaar verkeeren op het slagveld, strijden. — *b*) *id.* vóór de rechtbank, aangeklaagd zijn : *ὁ -ων*, de aangeklaagde. — **2.** *verzw.* : de kans loopen, goed mogelijk zijn, schijnen : *-εις ἀληθῆ λέγειν*, gij hebt misschien wel gelijk.

κίνδυνος, *ὁ.* **1.** gevaar : *κ.*, *gew. zonder ἐστι* : er is gevaar -, het is te vreezen dat. — **2.** *inz.* : *a*) gevaar op het slagveld, gevecht. — *b*) gevaar vóór de rechtbank, proces.— *c*) *in de handelstaal* : risico.

κινέω. **I. 1.** bewegen, in beweging brengen : *κ. κάρη*, H., het hoofd schudden ; *κ. θύρην*, H., aan een deur wrikken ; *pass.* : zich bewegen, een schok krijgen. — **2.** *overdr.* : *a*) verontrusten, storen, prikkelen. — *b*) aansporen, opwekken ; *in ongunstigen zin* : opruien. — *c*) *een toestand* verwekken, veroorzaken : *πολέμους κ.* — **II. 1.** (in beweging brengen en) verplaatsen, verwijderen : *a*) *alg.* : *κ. τὸ στρατόπεδον*, opbreken ; *κ. τὰ ὅπλα*, de wapens opnemen. — *b*) *inz.*: wegjagen, op de vlucht drijven. — **2.** *overdr.* : *a*) veranderen, wijzigen : *κ. τὰ καθεστηκότα*, de bestaande toestanden. — *b*) aan het licht brengen.

κίνημα, *τό* [⟶ *Ned.* kinema] *en* **κίνησις,** *εως, ἡ* [*κινέω*]. **1.** beweging — **2.** *overdr.* : onrust, opgewondenheid, oproer. — **κινητικός,** 3 [*id.*]. **1.** in beweging brengend, geschikt om te bewegen. — **2.** *overdr.* : bekoorlijk. — **κινητός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], te bewegen, beweeglijk.

† **Κίννας,** *α en ου* [⟵ *Lat.* Cinna], Cinna.

κίνυμαι (*alleen pr. en impf.*) = *κινέομαι, med. en pass. v. κινέω.*

Κινύρας, *ου, ὁ, mythische koning op Cyprus.*

κινυρός, 3, klagend.

Κιρκαῖον, *τό* [⟵ *Lat.* Circēī], *voorgebergte in Latium.*

Κίρκη, *ἡ, een tooveres.*

κίρκος, *ὁ, een soort v.* havik.

κιρνάω *en* **κίρνημι** (*aiol. part. pr. κίρναις*) = *κεράννυμι.*

Κίρρα, *ἡ*, Kirrha, *havenstad in Phokis.*— **Κιρραῖος,** 3. — **1.** van Kirrha. — **2.** *οἱ -οι*, de inwoners van Kirrha; *ἡ -α* [*χώρα*], het gebied van Kirrha.

Κισσεύς, *ὁ.* **1.** *vader v. Hekabe.* — **2.** = *Κισσῆς.*

Κισσηΐς, *ΐδος, ἡ* [*Κισσῆς*], de Kisseïde, dochter van Kisses, *t. w. Theano.*

κισσήρης, 2 [*κισσός* ; *vw. ἀραρίσκω*], met klimop begroeid.

Κισσῆς, *οῦ, ὁ, mythische koning in Thrakië.*

κίσσινος, 3 [*κισσός*], van klimophout.

Κίσσιος, 3. — **1.** Kissisch : *-αι πύλαι*, de

Kissische poort, *een stadspoort v. Babuloon.* — **2.** οἱ -οι, Kissiërs ; ἡ -α [χώρα], Kissia, *landschap in Soesiana.*

κισσοκόμης, ου, *m. bvn.* [κισσοῦ κόμην (ἔχων)], met klimop bekranst. — **κισσός,** *att.* **κιττός,** ὁ, klimop. — **κισσοφόρος,** *att.* **κιττο-,** 2 [κισσὸν φέρων], klimop dragend. — **κισσοχαίτης, ου,** *m. bvn.* [κισσοῦ χαίτην (ἔχων)], met klimop bekranst.

κισσύβιον, τό, drinknap.

κίστη, ἡ [⟶ *Lat.* cista ⟶ *Ned.* kist]. **1.** mand, korf. — **2.** kist. — **κιστοφόρος,** 2 [κίστην φέρων], een korf dragend.

κίταρις, εως, ἡ, tulband *der Oostersche, vrl der Perzische vorsten.*

κιττο-, *z.* κισσο-.

κιχάνω, *2e ao.* ἔκιχον *en* ἐκίχην (*conj.* H. κιχείω) ; *med.* κιχήσομαι, κιχησάμην, *2e ao. part.* H. κιχήμενος. — *act. en med.* **1.** bereiken, inhalen : σὲ δουρὶ κιχήσομαι, H. — **2.** *alg.* : ontmoeten, aantreffen.

κίχλη, ἡ, *wschl.* : lijster.

κίχρημι, *f.* χρήσω [*st. v.* χρή *met redupl.*] = 3. χράω. — **1.** ten gebruike -, te leen geven. — **2.** *med.* : aan zich te leen laten geven, te leen nemen.

κίω (*alleen pr. en impf.* ; *part. pr.* κιών, κιοῦσα, *met accent v. d. 2en ao.* ; *2e ao.* -εκίαθον) [*vw. Lat.* ciēre], gaan, weggaan.

κίων, ονος, ὁ, ἡ, zuil, pijler.

κλαγγή, ἡ [κλάζω], ieder geluid : dof rumoer, gehuil, gekrijsch, gebrul, geknor, klank. — **κλαγγηδόν,** *bw.*[κ., -δόν], met geschreeuw, - gekrijsch.

κλαδί, *z.* * κλάς. — **κλάδος,** ὁ, *afgerukte* loot, twijg.

Κλαζομεναί, ῶν, αἱ, *handelsstad in Ionië, oorspr. alleen op h. vasteland, later gedeeltelijk ook op een kusteiland.* — ***Κλαζομένιοι,*** ων, οἱ, Klazomeniërs.

κλάζω, κλάγξω, ἔκλαγξα, *2e ao.* ἔκλαγον, *2e pf.* κέκληγα (*beteek. v. h. pr.*) (*partic.* H. *ook* κεκλήγοντες) *en* κέκλαγγα. — **1.** *onoverg.* : een geluid van zich geven : *a*) *v. levende wezens* : rumoer maken, schreeuwen, krijschen, blaffen *enz.* — *b*) *v. zaken* : schetteren, kletteren, ratelen, loeien, ruischen *enz.* — **2.** *overg.* : doen weerklinken.

κλάϊστρον *en* **κλαΐ-,** τό, *dor.* = κλεῖστρον.

κλαίω, *att.* **κλᾴω** *en* **κλάω** (*nooit gecontr.*), *iter. impf.* κλαίεσκον, κλαύσομαι *en* (*zld.*) κλαυσοῦμαι, ἔκλαυσα : *pass.* ἐκλαύσθην, κέκλαυμαι *en* -σμαι [⟵ * κλαϝ-ȷω]. — **1.** weenen, jammeren, luide klagen : κλαύσεται, hij zal weenen, *d. i.* het zal hem slecht bekomen ; κλαίειν λέγω, ik wensch u te weenen, *d. i.* ik wensch u alle kwaad toe. — **2.** beweenen, beklagen.

Κλάρος, ἡ, *stad in Ionië met orakel v. Apolloon.*

* **κλάς,** ὁ (*slechts enkele vormen, o. a. dat.* κλαδί) = κλάδος.

κλάσις, εως, ἡ [2. κλάω], het breken, breuk. — **κλάσμα,** τό [*id.*], brokstuk ; *mrv.* : brokkelingen.

† ***Κλαυδία,*** ἡ, † ***Κλαύδιος,*** ὁ [⟵ *Lat.* Claudia, Claudius], Claudia, Claudius.

κλαυθμός, ὁ, *en* **κλαύματα,** ων, τά [κλαίω], het weenen, het weeklagen. — **κλαύσομαι** *en* **-σοῦμαι,** *f. v.* κλαίω. — **κλαυστός** *en* **κλαυτός,** 3 [*verbaaladj. v.* κλαίω], te beweenen. — **κλᾴω** *en* **1. κλάω,** *z.* κλαίω.

2. **κλάω,** κλάσω, ἔκλασα ; *pass.* κλασθήσομαι, ἐκλάσθην, κέκλασμαι [*vw. Lat.* clādēs], breken, afbreken.

Κλεάνθης, ους, ὁ, *Stoïcijnsch philosoof, omstr. 260 v. C.*

Κλέαρχος, ὁ, *Lakedaimonisch veldheer in h. leger v. d. jongeren Kuros.*

κλεεννός, 3, *aiol.* = κλεινός.

κλεηδών, *ion.* = κληδών.

Κλείδημος, ὁ, *de oudste Atheensche geschiedschrijver v. Athene, midden der IVe eeuw v. C.*

κλειθρία, ἡ, *wschl.* : sleutelgat. — **κλεῖθρον,** τό [κλείω]. **1.** slot, grendel. — **2.** *alg.* : alles wat sluit, afsluit ; ° *ook* : scharnier.

Κλεινίας, ου, ὁ. **1.** *vader v. Alkibiades.* — **2.** *jongere broeder v. id.* — ***Κλεινίειος,*** 2, van Kleinias.

κλεινός, 3 *en* ° 2 [κλέος], roemvol, gepre-zen ; *soms ironisch.*

κλείς, ειδός (*acc.* κλεῖδα *en* κλεῖν), *att.* **κλῄς,** ῇδος, *ion.* **κληΐς,** ηῖδος, ἡ [*vw. Lat.* clāvis]. **I.** wat dient om te sluiten. — **1.** *bij* H. : *a*) grendel, sluitbalk. — *b*) bout -, pen, *die twee over elkaar schuivende sluitbalken vastmaakte.* — *c*) haak, haaksleutel *om van de buitenzijde d. van binnen ingeschoven grendel weg te schuiven.* — **2.** *later* : *a*) sleutel. — *b*) *overdr.* : † ἡ κ. τῆς γνώσεως, de sleutel der kennis, *d. i. de mogelijkheid om de H. Schrift te leeren begrijpen.* — **II.** *overdr.* **1.** haakje *v. een spang, waarin de tong der spang vastgemaakt werd.* — **2.** sleutelbeen (*dat d. vorm heeft v. een haaksleutel,* I, 1, c). — **3.** dol, roeipen : ἐπὶ κληῖσι καθῖζον, H., gingen neerzitten bij de dollen. — **4.** °sleutel, *v. een zeeëngte, beschouwd als toegang tot een zee of land.*

Κλεισθένης, ους, ὁ [κλέος, σθένος ; *eig.* : door macht beroemd], *Atheensch staatsman, einde VIe eeuw v. C.*

κλεισίον, τό, keet, loods.

κλεῖσις, εως, ἡ [κλείω]. **1.** het sluiten, het afsluiten. — **2.** *meton., concr.* : afsluiting. — **κλειστός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], sluitbaar. — **κλεῖστρον,** τό [κλείω] = κλεῖθρον.

Κλείταρχος, ὁ. **1.** *tiran v. Eretria, 2e helft der IVe eeuw v. C.* — **2.** *tijdgenoot en geschiedschrijver v. Alexander d. Groote.*

Κλειτόριοι, ων, οἱ [Κλείτωρ], inwoners van Kleitoor.

κλειτός, 3 [*verbaaladj. v.* 2. κλείω]. **1.** = κλεινός. — **2.** *bij uitbr.* : roemwaardig, heerlijk, edel. — **Κλεῖτος,** ὁ, *veldheer en vriend v. Alexander d. Groote.*

κλειτύς, ύος, ἡ = κλιτύς.

Κλείτωρ, ορος, ἡ, *stad in Arkadië.*

1\. **κλείω** (*pass.* κλεισθήσομαι, ἐκλείσθην, κέκλειμαι, *later* -σμαι), *ion.* **κληΐω** (*pass.* -εκληΐσθην, κεκλήϊμαι), *att.* **κλήω** (*pass.* ἐκλήσθην, κέκλημαι) [κλείς]. — **1.** sluiten : κ. πύλας. — **2.** afsluiten, versperren : κ. λιμένα.

2\. **κλείω** = κλέω.

Κλειώ, οῦς, ἡ, *een der Muzen.*

κλέμμα, τό [κλέπτω]. **1.** gestolen voorwerp. — **2.** *meton.* : *a)* diefstal. — *b)* *overdr.* : list, bedrog.

Κλεόβουλος, ὁ, Kleoboelos, *een der zeven Wijzen.*

Κλεόμβροτος, ὁ. **1.** *Spartaan, jongere broeder v. Leonidas.* — **2.** *koning v. Sparta, reg. 380-371 v. C.* — **3.** *leerling v. Sokrates.*

Κλεομένης, ους, ὁ, *koning v. Sparta, reg. 519-491 v. C.*

Κλεοπάτρα, ἡ. **1.** *tweede vrouw v. Philippos II, koning v. Makedonië.* — **2.** *koningin v. Egypte, reg. 51-30 v. C.*

κλέος, τό (*alleen nom. en acc. enk. en mrv.*). **1.** *a)* roep, gerucht, gepraat. — *b) meton.* : bericht, tijding. — **2.** *a) gew.* : goede roep, - naam, roem, eer. — *b) meton., mrv.* : wat roem bezorgt, roemrijke daden.

Κλεοφῶν, ῶντος, ὁ, *Atheensch volksleider tijdens d. Peloponnesischen oorlog.*

κλέπτης, ου, ὁ [κλέπτω]. **1.** dief. — **2.** die sluikswijs te werk gaat, bedrieger. — **κλεπτικός,** 3, het stelen betreffend : ἡ -ή [τέχνη], de kunst van het stelen. — **κλεπτίστατος,** 3 [*superl. bij* κλέπτης], diefachtigst. — **κλεπτοσύνη,** ἡ, sluwheid.

κλέπτω, *iter. impf.* κλέπτεσκον, κλέψω (*soms* κλέψομαι), ἔκλεψα, 2^e *pf.* κέκλοφα ; *pass.* ἐκλέφθην, 2^e *ao.* ἐκλάπην, κέκλεμμαι. — **1.** stelen, heimelijk zich toeëigenen. — **2.** *overdr.* : *a)* heimelijk in zijn macht brengen : ὄρος κ., ongemerkt bezetten. — *b)* heimelijk iets doen : ° κ. κακά ; ° μύθους κ., in 't geniep verspreiden. — *c)* bedriegen, verschalken, beetnemen : ° χρόνῳ κεκλέμμεθα, wij worden misleid door den ouderdom.

κλεψύδρα, ἡ [κλέπτων ὕδωρ], wateruurwerk, *waaruit h. water ongemerkt* (*st.* κλεπ) *wegloopt.*

κλέω (*bijna alleen pr. en impf.*), roemen, verheerlijken.

Κλεώ, οῦς = Κλειώ.

Κλέων, ωνος, ὁ, *Atheensch volksleider tijdens d. Peloponnesischen oorlog.*

Κλεωναί, ῶν, αἱ, *stad in Argolis.*

κλήδην, *bw.* [καλέω, -δην], bij name.

κληδουχέω, priester -, priesteres zijn. — **κληδοῦχος,** ὁ, ἡ [κλῇδα ἔχων ; *eig.*: sleuteldrager], priester, priesteres.

κληδών *en* **κλη-,** όνος, ἡ [κλέω]. **1.** *hoorbaar* voorteeken (*woord of geluid, dat iem. als voorteeken, Lat.* omen, *beschouwt*). — **2.** *a)* gerucht, tijding. — *b) in goeden zin* : goede naam, roem.

κλῄζω [*vw.* κλέω]. **1.** roemen, bezingen, verheerlijken. — **2.** ruchtbaar maken, vermelden, noemen.

κληηδών, H. = κληδών.

κληθήσομαι, *f. pass. v.* καλέω.

κλήθρα, ἡ, els.

κλῇθρον, *att.* = κλεῖθρον. — **κληΐς,** ῖδος, ἡ, *ion.* = κλείς. — **κληϊστός,** *ion.* = κλειστός. — **κληΐω,** *ion.* = κλείω.

κλῆμα, τό, *en* **κληματίς,** ίδος, ἡ [⟶*Ned.* clematis], twijg, loot ; *inz.* : wijngaardrank ; *mrv.* : rijshout.

κληρονομέω, door het lot -, als erfdeel krijgen, medeërven, erven : κ. τινός (*onz.*), κ. τι. — **κληρονομία,** ἡ, erfdeel. — **κληρονόμος,** ὁ, ἡ [κλῆρον νεμόμενος], erfgenaam, -name.

κλῆρος, ὁ [⟶ *Lat.* clērus ⟶*Ned.* clerus]. **I.** lot (*stukje hout, scherf enz.*). — **II.** *meton.* **1.** het loten, het verloten. — **2.** *a)* hetgeen verloot wordt, *inz.* : stuk gronds, akker. — *b) alg., zonder de bijgedachte v. loting* : *α)* landbezit, akker. — *β)* wat iem. ten deel valt, *inz.* : erfgoed.

κληρουχέω, *in een veroverd land* een stuk gronds door het lot verkrijgen, kolonist zijn. — **κληρουχία,** ἡ. **1.** akkerverdeeling aan burgers in een vreemd land. — **2.** *meton.* = οἱ κλη-

ροῦχοι, burgerkolonie. — **κληρουχικός,** 3, een akkerverdeeling betreffend. — **κληροῦχος,** ὁ [κλῆρον ἔχων]. **1.** die door het lot een stuk gronds verkregen heeft, kolonist. — **2.** *bijv. g., m. vr.* : deelachtig.

κληρόω [κλῆρος]. **1.** *act.* : *a)* door het lot bepalen, - aanduiden, verkiezen. — *b)* door het lot toedeelen. — **2.** *med.* : *a)* aan een loting deelnemen.— *b)* door het lot verkrijgen. — **κλήρωσις,** εως, ἡ, het loten, het verloten, het verkiezen bij loting. — **κληρωτός,** 3 [*verbaaladj.*], door het lot bepaald.

κλῄς, *att.* = κλείς.

κλῃσίον = κλεισίον.

κλῆσις, εως, ἡ [καλέω]. **1.** het noemen, het geven van een naam. — **2.** het ergens heen roepen. — *inz.* : *a)* uitnoodiging, *vrl tot een maaltijd.* — *b)* verzoek om zich bij den rechter aan te melden ; *vd.* : aanklacht.

κλῇσις, εως, ἡ, *att.* = κλεῖσις. — **κλῃστός,** 3, *att.* = κλειστός.

κλητεύω [κλητός], dagvaarden.

κλητήρ, ῆρος, ὁ [καλέω]. **1.** roeper, heraut. — **2.** = κλήτωρ. — **κλητός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*] **1.** *a)* uitgenoodigd. — *b) vd.*: welkom. — **2.** bij name opgeroepen, *d. i.* uitgelezen. — **κλήτωρ,** ορος, ὁ [*id.*], getuige bij een indaging.

κλῄω, *att.* = κλείω.

κλίβανος = κρίβανος.

κλῖμαξ, ακος, ἡ [κλίνω ; *eig.* : het schuin leunende]. **1.** trap, ladder; *inz.*: scheepsladder. — **2.** *overdr.* : trapsgewijs opstijgende hoogte : ° -ακες Βραυρώνιαι.

κλίνη, ἡ [*vw.* κλίνω]. **1.** bed, rustbed, aanligbed. — **2.** lijkbaar. — **κλινίδιον,** τό [*verklw.*], draagbaar.

κλιντήρ, ῆρος, ὁ [κλίνω], leunstoel.

κλίνω, *f.* κλινῶ, *ao.* ἔκλινα, *pf.* κέκλικα ; *pass. f.* κλιθήσομαι, *2e f.* κλινήσομαι, *ao.* ἐκλίθην *en* ἐκλίνθην, *2e ao.* ἐκλίνην, *pf.* κέκλιμαι (*3 mrv.* κεκλίαται, H. = κέκλινται).

I. *overg.* **1.** in een andere (*dan de gewone, de rechte, de vorige*) richting brengen, neigen, buigen, afwenden : Ζεὺς ἔκλινε τάλαντα, H., deed de weegschaal doorslaan ; Τρῶας ἔκλιναν, H., deden wijken. — **2.** *inz.* : *a)* doen aanleunen, zetten tegen : σάκεα ὤμοισι κ., H. ; κλινάμενος σταθμῷ, H., tegen den deurpost leunend. — *b) vd.* : neerleggen ; *pass.* : neerzinken, neervallen, zich neerleggen : κλιθέντες ἐδαίνυντο ; *pf.* : neerliggen : ἔντεα χθονὶ (*loc.*) κέκλιτο, H. ; *v. plaatsen* : gelegen zijn ; *v. menschen* (*zld.*) : wonen.

II. *onoverg.*: neigen, zich wenden: † ἡμέρα ἤρξατο -ειν.

κλισία, ἡ [κλίνω ; *eig.* : rustplaats]. **1.** hut. — *a)* herdershut. — *b) v. krijgslieden* : hut, barak. — **2.** *a)* bed ; rustbed, aanligbed. — *b)* † *meton.* : groep *etenden.* — **κλισίηθεν,** *bw.* [κ., -θεν], uit de hut. — **κλισίηνδε,** *bw.* [κ., -δε], naar de hut.— **κλισίηφι** [*loc. v.* κ.], in de hut.

κλίσιον = κλεισίον.

κλισμός, ὁ [κλίνω]. **1.** leunstoel. — **2.** praalbed.

κλιτύς, ύος, ἡ [*id.* ; *vw. Lat.* clīvus], helling.

κλοιός, ὁ, halsband *voor honden,* halsijzer *voor gevangenen.*

κλονέω. 1. *a)* in heftige beweging brengen, vóór zich uitdrijven, zwaaien. — *b)* ° ἀκτὰ -εῖται, wordt gebeukt. — **2.** *overdr.* : kwellen, verontrusten. — **κλόνος,** ὁ, gewoel, gedrang.

κλοπαῖος, 3 [κλοπή], gestolen.

κλοπεύς, ὁ [κλέπτω]. **1.** dief. — **2.** *overdr.* : heimelijke misdadiger. — **κλοπή,** ἡ [*id.*]. **1.** diefstal, verboden gewin. — **2.** *overdr.* : heimelijke -, listige handeling, bedrog, list.— **κλόπιμος,** 2, diefachtig. — **κλόπιος,** 3. — **1.** diefachtig. — **2.** *overdr.* : bedrieglijk, arglistig.

κλοτοπεύω [?], *wschl.* : treuzelen, den tijd verbeuzelen.

κλύδων, ωνος, ὁ. **1.** golf. — **2.** *meton.* : golfslag, branding. — **3.** *overdr.* : gewoel : ° κ. συμφορᾶς, een wielende zee van rampspoed. — † **κλυδωνίζομαι,** op de golven rondzwalken. — **κλυδώνιον,** τό [*verklw.*], gekabbel *der zee,* branding.

κλύζω (*iter. impf.* κλύζεσκον, H). **1.** *onoverg.* : golven, klotsen. — **2.** *overg.* : *a)* bespoelen. — *b)* uitspoelen : κ. ἔκπωμα. — *c)* wegspoelen ; *overdr.*: ° -ειν ἀνθρώπων κακά.

κλῦθι, z. κλύω.

κλύσμα, τό [κλύζω], klisteer.

Κλύσμα, τό [*id.*], *stad aan de golf v. Suez.*

κλυστήρ, ῆρος, ὁ [→*Ned.* klisteer], klisteerspuit.

Κλυταιμήστρα *en* **-μνήστρα,** ἡ, Klutaimnestra, *echtgenoote v. Agamemnoon.*

κλῦτε, z. κλύω.

Κλυτίδης, ου, ὁ [*K.*, -ίδης], Klutide, zoon van Klutios, *t. w. Peiraios of Dolops.* — **Κλυτίος,** ὁ, *bij* H., *naam v. een Trojaan en v. twee Grieken.*

κλυτοεργός, 2 [κλυτὰ ἔργα (ποιέων)], ver-

maard om zijn kunstwerken. — **κλυτόπωλος,** 2 [κλυτοὺς πώλους (ἔχων)], met beroemde rossen. — **κλυτός,** 3 *en*, H., 2 [*verbaaladj. v.* κλύω ; *eig.* : waarvan men hoort spreken]. **1.** beroemd, vermaard. — **2.** heerlijk, voortreffelijk. — **κλυτοτέχνης,** ου, *m. bvn.* [κλυτὴν τέχνην (ἔχων)], beroemd door zijn kunst. — **κλυτότοξος,** 2 [κλυτὸν τόξον (ἔχων)], beroemd door zijn boog.

κλύω, *f.* —, 2e *ao.* * ἔκλυν (*imper.* κλῦθι, κλῦτε *en met redupl.* κέκλυθι, κέκλυτε). [*vw.* κλέος, *Lat.* cluēre, in clutus]. — **1.** *a*) hooren. — *b*) (door hooren zeggen) vernemen : κέκλυτέ μευ μῦθον, H., hoort van mij zijn voorstel ; *h. pr. ook* (*gelijk* ἀκούω) *met beteek. v. h. pf.* : vernomen hebben, weten. — *c*) gewaarworden, ondervinden. — **2.** luisteren naar : *a*) verhooren : κέκλυτέ μευ, θεοί, H. — *b*) gehoorzamen. — **3.** zich hooren noemen, een naam hebben : κακῶς κ. πρός τινος, gehoond worden door.

Κλῶθες, ων, αἱ, de Spinsters, de Moiren. — **κλώθω** (*alleen pr., ao.* ἔκλωσα ; *med. ao.* ἐκλωσάμην ; *pass. ao.* ἐκλώσθην, *pf.* κέκλωσμαι), spinnen. — **Κλωθώ,** οῦς, ἡ, de Spinster, *nl. v. d. levensdraad, een der drie Moiren.*

κλωμακόεις, όεσσα, όεν, rotsachtig. — **κλῶμαξ,** ακος, ὁ, rots.

κλών, ωνός, ὁ, scheut, loot, twijg.

κλωπεύω, stelen, rooven, opvangen. — **κλώψ,** ωπός, ὁ, dief, roover, plunderaar.

κναίω = κνάω.

κνᾶμις, *aiol.* = κνημίς.

κνάπτω. **1.** wolkaarden. — **2.** *overdr.* : verscheuren. — **κνάφαλλον,** τό. **1.** bij het kaarden afgerukte wol, wolvlok. — **2.** *meton.* : *h. daarmee gevulde* : peluw, kussen. — **κναφεῖον,** τό, vollerij, vollerswerkplaats.

κνάω (*contractie tot* η *in plaats v.* ᾱ, *later en ion. tot* ᾱ). **1.** krabben, raspen. — **2.** *a*) kittelen. — *b*) *overdr.* : prikkelen.

κνεφαῖος, 3, duister, donker. — **κνέφας,** ους, τό (*aiol. gen.* αος). **1.** duisternis. — **2.** avond-, morgenschemering.

κνῆ, H., *impf. v.* κνάω.

κνήμη, ἡ, scheenbeen. — **κνημίς,** ῖδος, ἡ. **1.** scheenplaat. — **2.** beenbekleedsel.

κνημός, ὁ, beboschte berghelling.

κνῆστις, εως, ἡ (*ion. gen.* ιος, *dat.* ιϊ, *gecontr.* ῑ) [κνάω], rasp.

Κνίδιος, 3, uit Knidos. — **Κνίδος,** ἡ, *zeestad in Karië.*

κνίζω. **1.** krabben. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. hartstochten* (*liefde, angst enz.*) : prikkelen. — *b*) kwellen, pijnigen.

κνῖσα, ἡ. **1.** vetdamp, -walm, geur van gebraden vleesch. — **2.** *meton.* : *h.* vet, *dat dien walm v. zich geeft* (*waarin de offerstukken gewikkeld en verbrand werden*). — **κνισάω,** met offerwalm vullen. — **κνισήεις,** ήεσσα, ῆεν, vol offerwalm.

κνισοκόλαξ, ακος, ὁ [κνῖσα, κόλαξ], vetvleier, *naam v. een tafelschuimer.*

κνισσ- = κνισ-.

κνυζέομαι, *v. honden* : keffen, janken. — **κνυζηθμός,** ὁ, gekef, gejank. — **κνύζημα,** τό, het grienen -, het gestamel van een kind.

κνυζόω, dof -, duister maken.

κνώδαλον, τό, wild dier, monster, ondier.

κνώδων, οντος, ὁ [κνάω, ὀδών], tandvormig uitsteeksel. — **1.** punt van een zwaard ; zwaard. — **2.** *mrv.* : *de twee* uitsteeksels -, *h.* dwarsstuk *tusschen h. hecht en h. lemmer v. een zwaard.*

Κνώσιος, 3, van -, uit Knosos. — **Κνωσός,** ὁ, *stad bij de noordkust v. Kreta.* — **Κνωσσ-** = Κνωσ-.

κνώσσω (*alleen pr.*), slapen.

κόγχη, ἡ [⟶ *Lat.* concha], mossel.

κογχυλιάτης, ου, *m. bvn.* : λίθος κ., marmer met versteende schelpen. — **κογχύλιον,** τό [*verklw. v.* κόγχη], schelp.

† **κοδράντης,** ου, ὁ [⟵ *Lat.* quădrans], quadrans, vierde deel van een Rom. as, = *ong. 0.012 goudfr.*

Κοδρίδαι, ῶν, οἱ, Kodriden, nakomelingen van Kodros. — **Κόδρος,** ὁ, *mythische koning v. Athene.*

κοέω, gewaarworden, bemerken.

κόδαρος, *aiol.* = καθαρός.

κόθεν, κοθέν, *ion.* = πόθεν, ποθέν.

κόθορνος, ὁ [⟶ *Lat.* coturnus], kothurn, hooge laars ; *inz.* : jachtlaars, tooneellaars.

Κοθωκίδης, ου, *m. bvn.*, uit *de Attische gouw* Kothokidai.

κοί = καὶ οἱ (*krasis*).

κοῖ, *ion.* = ποῖ.

κοίῃ, *bw.*, *ion.* = ποίᾳ, hoe?

κοΐλος, 3, *aiol.*, *ion.* = κοῖλος.

Κοῖλα, ων, τά [κοῖλος], de Inhammen, *naam v. verscheidene kuststreken, o. a.* τὰ Κ. τῆς Εὐβοίας, *de zuidwestelijke kust v. Euboia.* — **κοιλάς,** άδος, ἡ [*id.*], vallei. — **Κοίλη,** ἡ [*id.*], de Holle Weg, *een Attische gouw.* — **κοιλία,** ἡ [*id.*]. **1.** buikholte. — **2.** *a*) ingewanden. — *b*) maag. — *c*) schoot.

κοῖλος, 3 [*vw. Lat.* cavus]. **1.** hol, *natuurlijk of kunstmatig* uitgehold: *-αι νῆες,* H.; *-ον δόρυ,* H., *t. w. het Trojaansche paard*; *χρυσὸς κ.,* tot vaatwerk verwerkt, gouden vaatwerk. — **2.** *a)* naar binnen gebogen, *inz. v. plaatsen*: *ὁδὸς -η,* H., holle weg; *ποταμὸς κ.,* met hooge oevers; ° *-ον Ἄργος,* door heuvels omgeven. — *b)* *τὸ -ον,* inzinking, *of*: bocht.

κοιλωπός, 2 [*κοῖλος, ὤψ*], hol uitziend, hol.

κοιμάω [*vw. κεῖμαι*]. **I. 1.** *a)* neerleggen, te rust -, te slapen leggen. — *b) vd.*: doen inslapen. — **2.** *med.-pass.*: *a)* zich te rust leggen, naar bed gaan; *vd.*: inslapen, slapen. — *b)* door slapen verwerven, LOEK. — **II.** *overdr.* **1.** tot bedaren -, tot rust brengen: *κ. ἀνέμους,* H.; *ὀδύνας κ.,* H., stillen. — **2.** *euphem.*: *a)* dooden. — *b) med.-pass.*: *-άομαι χάλκεον ὕπνον,* H., *nl. den slaap des doods.*

κοίμημα, *τό* [*κοιμάω*], het slapen. — **κοιμίζω** [*id.*] = *κοιμάω.* — **κοιμιστής,** *οῦ, m. bvn.,* naar bed brengend.

κοινῇ, *bw.* [*dat. vr. v. κοινός*]. **1.** gemeenschappelijk, samen. — **2.** in het belang van den staat, van staatswege: *καὶ κ. καὶ ἰδίᾳ.*

κοινολεχής, 2 [*κοινὸν λέχος* (*ἔχων*)], bedgenoot. — **κοινολογέομαι** [*κοινὸν λόγον* (*ἔχω*)], een onderhoud hebben, onderhandelen, afspreken. — **κοινόπλοος-ους,** *οος-ους, οον-ουν* [*κοινὸν πλόον* (*ἔχων*)], samen varend. — **κοινόπους,** *ουν, ουν, gen. ποδος* [*κοινὸν πόδα* (*ἔχων*)], samen aankomend.

κοινός, 3.

A. *v. zaken.*: gemeenschappelijk. — **I.** *alg.*: *a)* *-ὰ τὰ τῶν φίλων.* — *b)* *τὸ -όν,* gemeenschappelijk bezit. — *c) bw.* *-ά,* samen. — **II.** *inz.* **1.** *a)* allen -, zeer velen betreffend, van iedereen, gewoon, in ieders belang. — *b) zelfst. g.*: *τὸ -όν,* algemeen welzijn, spreekwoord, het openbaar *enz.*; *τὰ -ά,* wat aan allen zal overkomen, de dood. — **2.** *a)* de gemeenschap -, het volk -, den staat betreffend. — *b) zelfst. g.*: *a)* *τὸ -όν,* iedere gemeenschap: leger *enz.*; *inz.*: staat, bond, regeering (*ook τὰ -ά,* de overheden), staatskas (*ook τὰ -ά,* staatsgelden): *ἀπὸ -οῦ, ἐκ -οῦ,* van staatswege, op staatskosten. — *β)* *τὰ -ά,* staatszaken, staatsbestuur: *τὰ -ὰ πράττειν,* aan politiek doen.

B. *v. pers.* **1.** van gemeenschappelijke afkomst, bloedverwant. — **2.** deelnemend, deelgenoot. — **3.** voor allen gelijk: *a)* vriendelijk. — *b)* onpartijdig.

κοινότοκος, 2 [*κοινός, τίκτω*], van dezelfde ouders. — **κοινουργός,** 2 [*κοινὸν ἔργον* (*ποιέων*)], hetzelfde werk verrichtend, medeplichtig. — **κοινόφρων,** 2 [*κοινὴν φρένα* (*ἔχων*)], eensgezind, eendrachtig.

κοινόω [*κοινός*]. **1.** *a)* iets gemeenschappelijk maken, iem. deel geven aan iets. — *b) inz.*: mededeelen, kenbaar maken. — **2.** *med.*: *a)* iets van het zijne geven, gemeenschappelijk hebben, -handelen, gemeene zaak maken: *-οῦσθαί τινί τι en τινί τινος* (*partit. gen.*). — *b) inz.*: zijn gedachte -, zijn voornemen aan iem. mededeelen, *vrl om raad te vragen,* raadplegen.

†**Κοΐντος,** *ὁ* [<— *Lat.* Quintus], Quintus.

κοινωνέω [*κοινωνός*], gemeenschappelijk hebben, - doen, gemeene zaak maken, zich aansluiten bij, een meening deelen: *-εῖν κινδύνων ἀλλήλοις,* gevaren deelen; *v. zaken*: *τοῦτο -εῖ τοῖς πεπολιτευμένοις,* houdt verband met mijn politieke werkzaamheid.

κοινωνία, *ἡ* [*id.*]. **1.** gemeenschap, het deel hebben -, het deel nemen aan iets. — **2.** verkeer, omgang: ° *τίς θαλάσσης βουκόλοις κ.;,* wat hebben... te maken met de zee? — **κοινωνικός,** 3 [*id.*], gaarne een deel gevend van, vrijgevig. — **κοινωνός,** 2 [*κοινός*]. **1.** aandeel hebbend: ° *ξίφος -όν,* medeplichtig. — **2.** *ὁ, ἡ κ.,* deelnemer, -neemster, deelgenoot, -noote, vennoot.

κοῖος, 3, *ion.* = *ποῖος.*

κοιρανέω. 1. heerscher zijn, heerschen, meester zijn, het bevel voeren; *ook*: den baas spelen, H. — **2.** *overg.* (*zld.*), leiden, regelen: ° *κ. χορούς.* — **κοιρανίδης,** *ου, ὁ* [*κ., -ίδης*; *eig.*: koningszoon], prins, hoofd. — **κοίρανος,** *ὁ,* heerscher, bevelhebber, meester.

κοιτάζομαι, naar bed gaan. — **κοιταῖος,** 3. — **1.** te bed liggend. — **2.** *τὸ -ον,* leger *v. een dier.* — **κοίτη,** *ἡ* [*vw. κεῖμαι*] *en* **κοῖτος,** *ὁ.* **1.** bed, leger *v. een dier.* — **2.** *a)* het naar bed gaan. — *b)* slaap.

Κοῖτοι, *ων, οἱ,* Koiten, *onbekende volksstam in Pontos.*

κοίως, *ion.* = *ποίως.*

κόκκος, *ὁ,* pit, kern, zaadkorrel.

κόκκυ, *tussw.* [*klanknabootsend*], koekoek, *geluid v. d. koekoek.* — **κοκκύζω. 1.** koekoek roepen. — **2.** *ook v. d. haan*: kraaien. — **κόκκυξ,** *υγος, ὁ,* koekoek.

Κοκυλῖται, *ῶν, οἱ,* Kokulieten, *bewoners der stad Kokulion in Aiolis.*

κολάζω, άσω, ἐκόλασα; *pass.* κολασθήσομαι, ἐκολάσθην, κεκόλασμαι. — **1.** besnoeien : κ. δένδρα. — **2.** *overdr.* : *a)* beteugelen : κ. ἐπιθυμίας, hartstochten. — *b)* tot rede brengen, tuchtigen, straffen, berispen : ° λόγοις κ. ; *ook med.*

κολακεία, ἡ, vleierij. — **κολακευτικός,** 3, vleiend. — **κολακεύω. 1.** een vleier zijn, vleien. — **2.** *pass.* : zich laten vleien, zich het hof laten maken. — **κολακικός,** 3 = κολακευτικός. — **κόλαξ,** ακος, ὁ, vleier.

κολαπτήρ, ῆρος, ὁ, steenbeitel. — **κολάπτω,** houwen, beitelen.

κόλασις, εως, ἡ [κολάζω], tuchtiging, straf. — **κολαστέος,** 3, *verbaaladj. v.* κολάζω. — **κολαστήριον,** τό [*id.*], strafplaats. — **κολαστής,** οῦ, ὁ [*id.*], straffer.

† **κολαφίζω,** kaakslagen geven. — **κόλαφος,** ὁ [—> *Lat.* colaphus], kaakslag.

κολεόν, τό, *en* **κολεός,** ὁ, scheede *v. een zwaard.*

κόλλα, ἡ, lijm.

κόλλαβος, ὁ = κόλλοψ.

κολλάω. 1. lijmen, soldeeren. — **2.** *overdr.* : *a)* vastmaken ; *pass.* : aankleven. — *b) v. pers.* : verbinden aan. — **κολλήεις,** ήεσσα, ῆεν = κολλητός. — **κόλλησις,** εως, ἡ, het soldeeren. — **κολλητός,** 3. — **1.** gesoldeerd. — **2.** *overdr.* : goed ineengevoegd, stevig.

κόλλοψ, οπος, ὁ, schroef *aan een snareninstrument.*

κολλύριον, τό. **1.** oogzalf. — **2.** zegeldeeg *om zegels er in af te drukken.*

Κολλυτεύς, *m. bvn.*, uit Kollutos. — **Κολλυτός,** ὁ, *Attische gouw.*

κολοιός, ὁ, kraai.

κολοκύνθη, ἡ [—> *Ned.* kolokwint], pompoen.

κόλος, 2, verminkt, geknot : δόρυ -ον, H., zonder punt ; κ. (afgebroken) μάχη.

Κολοσσαί, ῶν, αἱ, *stad in Phrugië.*

κολοσσιαῖος, 3, van het kolossaal beeld. — **κολοσσός,** ὁ, *soms* ἡ [—> *Ned.* kolos], kolos, reusachtig beeld.

κολοσυρτός, ὁ, tierende schaar.

κόλουρις, ιδος, ἡ [κόλον οὐρὰν (ἔχουσα)], Stompstaart, *naam v. d. vos in de fabel, die zijn staart kwijt raakte.*

κολούω, *regelm.* (*pass.* ἐκολούθην *en* -ούσθην, κεκόλουμαι *en* -ουσμαι) [κόλος]. — **1.** verminken, knotten, afsnijden : κ. ἄσταχυν, een aar. — **2.** *overdr.* : *a)* onvoltooid laten : ἔπος κ., H., een bedreiging ten halve uitvoeren. — *b)* niet laten opkomen, beteugelen, onderdrukken : κ. ἰσχύν ; ἄνδρας -ειν ᾧ προέχουσι, fnuiken in datgene, waardoor zij uitmunten. — *c)* verminderen : -ειν δῶρα, H., zuinig zijn met geschenken.

Κολοφών, ῶνος, ἡ, *stad in Ionië.* — **Κολοφώνιος,** 3, van Kolophoon ; οἱ -οι, Kolophoniërs.

κόλπος, ὁ [—> *Ned.* golf], welving. — **1.** *a)* boezem *v. h. menschelijk lichaam,* borst, schoot. — *b) meton.* : boezem *v. h. opgeschorte en omhooggetrokken kleed, dat over d. gordel weer neervalt.* — **2.** *overdr.* : *a)* zeeboezem, bocht, golf. — *b)* schoot -, diepte der zee. — *c)* diepe vallei. — *d)* ° ruim *v. een schip.* — **κολπόω,** doen zwellen. — **κολπώδης,** 2, met vele bochten, - golven.

κολυμβάω, in het water springen, duiken. — **κολυμβήθρα,** ἡ, plaats om te duiken, zwemplaats. — **κολυμβητής,** οῦ, ὁ, duiker, zwemmer.

Κολχίς, ίδος, *vr. bvn.* **1.** Kolchisch. — **2.** ἡ Κ. *a)* [γυνή], Kolchische vrouw, *t. w. Medeia.* — *b)* [γῆ], Kolchis, *landschap ten zuiden v. d. Kaukasos.* — **Κόλχος,** 2. — **1.** Kolchisch. — **2.** ὁ Κ., Kolchiër ; οἱ -οι, Kolchiërs, inwoners van Kolchis. XEN. *an.* IV, 8, 8 *is wschl. een andere volksstam bedoeld.*

κολῳάω [κολῳός], krijschen, schreeuwen.

Κολωναί, ῶν, αἱ, *kuststad in Troas.*

κολώνη, ἡ, hoogte, heuvel ; *ook* : grafheuvel. — **κολωνός,** ὁ. **1.** hoogte, heuvel. — **2.** Κ. [*eig.* : de Heuvel], Kolonos. *a) Attische gouw, ten noordwesten v. Athene.* — *b) heroos v. die gouw.*

κολῳός, ὁ [*vw.* κολοιός], gekrijsch, gekijf.

Κομανία, ἡ, *vesting in Musië.*

κομάω *en, ion.*, 1. **-έω** [κόμη]. **1.** lang haar dragen, het haar laten groeien. — **2.** *meton.* : pronken, hoovaardig zijn. — **3.** *overdr.* : *a) v. paarden* : lange manen hebben. — *b) v. gewassen* : zich met loof *enz.* tooien.

2. **κομέω** (*iter. impf.* κομέεσκον, H.), zorg dragen voor, verzorgen.

κόμη, ἡ [—> *Lat.* coma]. **1.** hoofdhaar. — **2.** *overdr.* : loof. — **κομήτης,** ου, *m. bvn.* [—> *Ned.* komeet]. **1.** langharig. — **2.** ὁ κ., staartster, komeet.

κομιδή, ἡ [*vw.* κομίζω]. **1.** verzorging, verpleging, zorg. — **2.** *a)* het aanbrengen, toevoer, *vnl v. levensmiddelen.* — *b) meton.* : voorraad. — **3.** het gaan, het komen, tocht, vaart. — **κομιδῇ,** *bw.* [*dat.* ; *eig.* : met zorg], geheel en al : κ. μικρά ; *in antwoorden* : gewis, ongetwijfeld.

κομίζω, (*f.* ιῶ), zorgen voor.

A. 1. verzorgen, verplegen, gastvrij ontvangen; *med. o. a.*: ten zijnent verzorgen. — **2.** aan iets zorg besteden: *δῶμα κ.*, H., besturen (*v. de huisvrouw*).

B. I. (uit voorzorg opnemen en) in veiligheid brengen, brengen waar iem. of iets zijn moet: *-ισαί με*, H., red mij op uw (*med.*) wagen. — **II.** *alg.*: brengen; *inz. pass.*: gebracht worden, zichzelf brengen, gaan, komen, reizen. — *inz.* **1.** *a*) wegbrengen, medenemen: *ἄκοντα κόμισε χροΐ*, H., nam mijn speer in zijn lichaam mee; *ἐμὸν ἔγχος ἐνὶ χροῒ -ίσαιο*, H., mocht gij ... in uw (*med.*) lichaam meenemen. — *b*) *med.*: verwerven, verkrijgen: *καρπὸν -ίζονται* (winnen) *ἐκ γῆς*; *χάριν -ίσασθαι*, dank oogsten. — **2.** aanbrengen, -dragen, -voeren: ° *-ιζέ μοι* (haal mij) *παῖδα τὸν ἐμόν*. — **3.** *a*) terugbrengen: ° *Ἑλέναν -ίσαι ἐς γᾶν Ἑλλάδα*; ° *ἐμὴν -ίζομαι* (*med.*: voor ons) *ἀδελφήν*; *χρήματα -ίζεσθαι*, terugkrijgen. — *b*) *pass.*: terugkeeren.

κομιστέος, 3, *verbaaladj. v. κομίζω*. — **κομιστήρ**, *ῆρος, ὁ* [*κομίζω*], brenger, geleider.

† **κομίτιον**, *τό* [⟵ *Lat.* comitium], het comitium *te Rome*.

κόμμι, *τό, onverb.* [*Egyptisch w.*; ⟶ *Ned.* gummi, gom], gummi.

† **Κόμμοδος**, *ὁ* [⟵ *Lat.* Commodus], Commodus, *Rom. keizer, reg. 180-192 n. C.*

κομμός, *ὁ* [*κόπτω*; *eig.*: het op de borst slaan], klaagzang, weeklacht.

κομμώτρια, *ἡ*, kamenier.

κομπάζω = *κομπέω*, 2. — **κομπέω. 1.** knarsen, klinken. — **2.** *overg.*: grootspreken, zich beroemen op, met verwatenheid zeggen. — **κόμπος**, *ὁ*. **1.** gedruisch, gekletter, geknars. — **2.** *a*) grootspraak, het pochen. — *b*) *zld. in goeden zin*: het (rechtmatig) roemen. — **κομπώδης**, 2 [*κ.*, *-ώδης*], blufferig.

κομψεία, *ἡ*, fijnheid, geestigheid, spitsvondigheid. — **κομψεύω**, geestig zeggen, - spreken over, mooi praten. — **κομψός**, 3. — **1.** keurig, mooi. — **2.** *overdr.*: *a*) aardig, geestig; *vaak in ongunstigen zin*: gekunsteld, gezocht. — *b*) schrander, behendig.

κοναβέω (*slechts een paar vormen*) *en* **κοναβίζω** (*alleen pr. en impf.*). **1.** dof klinken, dreunen. — **2.** weerklinken. — **κόναβος**, *ὁ*, gedruisch, rumoer.

κόνδυ, *υος, τό*, beker.

κόνδυλος, *ὁ*, vuistslag.

κονία, *ἡ* [*κόνις*]. **1.** *a*) stof; *vaak mrv. omdat het uit vele deeltjes bestaat.* — *b*) *inz.*: opgejaagd stof, stofwolk. — **2.** *overdr.*: *a*) zand, rivierzand. — *b*) asch. — **κονιατός**, 3 [*verbaaladj.*], met kalk bestreken. — **κονιάω**, met kalk bestrijken, witten.

κονιορτός, *ὁ* [*κόνις ὀρτή* (*verbaaladj. v. ὄρνυμι*)], opgejaagd stof, stofwolk. — **κόνις**, *εως, ἡ* (*ion. gen. ιος, dat. ι gecontr. uit ιι*) = *κονία*; *ook soms* = *γῆ*: ° *βαθυσκαφὴς κ.* — **κονίσαλος**, *ὁ* [*κόνις σαλεύουσα*] = *κονιορτός*. — **κονίω. 1.** met stof bedekken, - vervullen. — **2.** *onoverg.*: stof opjagen, wegvluchten.

κοντός, *ὁ* [⟶ *Lat.* contus], stang, staak; *inz.*: *a*) vaarboom. — *b*) speer, lans. — **κοντοφόρος**, 2 [*κοντὸν φέρων*], speerdragend.

Κόνων, *ωνος, ὁ*, *Atheensch veldheer, omstr. 400 v. C.*

κοπάζω [*κόπος*]. **1.** moede worden. — **2.** *overdr., o. a. van d. storm*: gaan liggen.

κοπείς, *2e ao. part. pass. v. κόπτω*. — **κοπεύς**, *ὁ* [*κόπτω*], beitel.

κοπιάω [*κόπος*]. **1.** *a*) moe worden, - zijn. — *b*) *overdr.*: iets moe -, iets beu worden, - zijn. — **2.** † zwoegen, zich inspannen.

κόπις, *ιδος, ὁ*, zwetser, leugenaar.

κοπίς, *ίδος, ἡ* [*vw. κόπτω* ?], mes. — *inz.*: *a*) offermes. — *b*) kromme sabel *der Perzen.*

κόπος, *ὁ* [*κόπτω*]. **1.** het slaan, slag. — **2.** *overdr.*: wat uitput als slaag krijgen: zwoegen, inspanning. — **3.** *meton.* (*h. gevolg daarvan*): vermoeidheid, uitputting: *-ους παρέχειν τινί*, iem. lastig vallen.

κοπρέω, bemesten. — **κοπρία**, *ἡ*, mesthoop. — **κοπρίζω**, bemesten. — **κόπριον**, *τό*, mest. — **κόπρος**, *ὁ*. **1.** mest, mesthoop. — **2.** *meton.*: plaats waar de mest is, stal. — **3.** *overdr.*: het vuil.

κόπτω, *κόψω, ἔκοψα, 2e pf. -κέκοφα* (*part. κεκοπώς*, H.); *pass. 2e f. κοπήσομαι, 2e ao. ἐκόπην, pf. κέκομμαι.*

I. 1. *a*) slaan, stooten, houwen, kloppen: *κ. τινά*; *κ. ἵππους τόξῳ*, H., met den boog, *nl. om ze aan te drijven*; *κ. θύραν*, aankloppen. — *b*) *med.*: *α*) zich -, iets van het zijne slaan: *κεφαλὴν κόψατο χερσίν*, H. — *β*) *inz.*: zich *uit droefheid* op de borst slaan, rouwmisbaar maken; *overg.*: over iem. rouwmisbaar maken. — **2.** *inz.*: *a*) slachten. — *b*) afslaan, omhakken. — *c*) stukslaan, beschadigen, verwonden; *overdr.*: kwellen, uitputten.

II. door slaan tot stand brengen, smeden: *νόμισμα κ.*, een penning slaan.

κοπώδης, 2 [κόπος, -ώδης], vermoeid.

κόραξ, *ακος, ὁ,* raaf ; *ἔρρε ἐς -ακας,* loop naar den drommel ; *Κόρακος πέτρα,* Ravenrots, *op Ithaka.*

Κοραξοί, *ῶν, οἱ,* Koraxen, *volksstam in Kolchis* ; *ook enk.*

† **κοράσιον,** *τό* [*verklw. v. κόρη*], meisje.

κορδακισμός, *ὁ,* oneerbare dans.

κορέννυμι, *έσω, ἐκόρεσα* ; *pass. ἐκορέσθην, κεκόρεσμαι.* — **A. V.,** *vrl* H. : *f. κορέω, part. pf. κεκορηώς met lijd. beteek.* ; *pass. pf. κεκόρημαι.* — [1. *κόρος*]. — **1.** verzadigen. — **2.** *med.-pass.* : *a*) zich verzadigen, verzadigd worden. — *b*) iets moede worden, genoeg krijgen van.

κόρευμα, *τό,* maagdelijkheid. — **κορεύομαι,** *pass.* [*κόρη*], als meisje leven.

1.**κορέω,** vegen, reinigen.

2.**κορέω,** H., *f. v. κορέννυμι.*

κόρη, *ion.* **κούρη** [*vr. v. κόρος, ion. κοῦρος*]. — **1.** *a*) meisje, maagd ; *ook* : bruid. — *b*) *h. meisje ten opzichte v. zijn ouders* : dochter. — *c*) *bij uitbr.* : jonge vrouw. — **2.** *overdr.* : *a*) pop. — *b*) pupil (*wegens h. beeldje, dat er in verschijnt*) ; *synekd.* : oog. — **Κόρη,** *ἡ, bijnaam v. Persephone.*

Κορησός *en* **-σσός,** *ὁ, berg en havenstad bij Ephesos.*

κορθύομαι, zich verheffen, zwellen.

κορίζομαι [*κόρη*], als een klein meisje doen, liefkoozen.

Κορίνθιος, 3, Korinthisch. — **Κορινθόθι,** *bw.* [*K.*, *-θι*], te Korinthe. — **Κόρινθος,** *ἡ, soms ὁ* [—> *Ned.* krent], Korinthe.

Κόρκυρα, *ἡ* = *Κέρκυρα.*

κορμός, *ὁ* [*κείρω*]. **1.** tronk. — **2.** *alg.* : blok hout.

† **Κορνηλία,** *ἡ* [<— *Lat.* Cornēlia], Cornelia. — † **Κορνήλιος,** *ὁ* [<— *Lat.* Cornēlius], Cornelius.

κοροπλάθος, *ὁ* [*κόρας πλάσσων*], poppenmaker.

1.**κόρος,** *ὁ.* **1.** verzadiging, walging.— **2.** *meton.* (*h. gevolg*) : *a*) overmoed, moedwil. — *b*) *verpers.* : Overmoed.

2.**κόρος,** *ion.* **κοῦρος,** *ὁ.* **1.** *a*) jonge man, knaap. — *b*) *inz.* : weerbare man, krijgsman : *κοῦροι Ἀχαιῶν,* H. — **2.** *ten opzichte v. zijn ouders* : zoon : *Διὸς κοῦροι, t. w. Kastoor en Poludeukes.*

3.† **κόρος,** *ὁ* [*Semietisch w.*], kor, *de grootste inhoudsmaat voor droge waren bij de Joden, ong. 525 liter.*

κόρρη, *ion.* **κόρση,** *ἡ.* **1.** slaap (*tusschen oogen en ooren*). — **2.** *synekd.* : wang : *ἐπὶ -, κατὰ -ης τύπτειν,* om de ooren geven.

Κορσωτή, *ἡ, stad aan den Eufraat.*

Κορύβαντες, *ων, οἱ,* Korubanten, *priesters v. Kubele, die hun godin onder wilde dansen en wilde muziek vereerden.* — **κορυβαντιάω,** in Korubantische extase verkeeren, waanzinnig handelen.

κόρυζα, *ἡ,* slijm.

κορυθάϊξ, *άϊκος, m. bvn.* [*κόρυθα ἀΐσσων*] *en* **κορυθαίολος,** 2 [*κόρυθα αἰόλλων*], helmschuddend.

κόρυμβος, *ὁ* (*mrv. ook τὰ -α*) [*vw. κορυφή*], de hoogste punt ; *inz.* : *a*) bergtop. — *b*) *omhoogstekende* kop *v. d. achtersteven v. een schip met zijn versierselen.*

κορύνη, *ἡ,* knots. — **κορυνήτης,** *ου, ὁ,* knotsdrager.

κόρυς, *υθος, ἡ* (*acc. υθα en υν* ; °*dat. mrv. ύθεσσι*), helm.

κορύσσω (*act. alleen pr. en impf.* ; *pass. part. pf. κεκορυθμένος*). — [*κόρυς* ; *eig.* : van een helm voorzien]. — **1.** van boven voorzien van : *δοῦρε κεκορυθμένα χαλκῷ,* H., met een koperen spits beslagen ; *Σκάμανδρος* (*een rivier*) *κόρυσσε κῦμα,* H., voorzag zijn golven van een kruin, *d. i.* verhief ze hoog. — **2.** *alg.* : uitrusten : *πόλεμον κ.,* H., voorbereiden.

κορυστής, *οῦ, m. bvn.* [*κόρυς*], gehelmd.

κορυφαῖος, 3, boven -, aan het hoofd staand, voornaamste, aanvoerder ; *inz.* : koorleider.— **κορυφή,** *ἡ,* hoogste punt ; *inz.* : bergtop. — **κορυφόω,** tot zijn hoogste punt brengen ; *med., v. golven* : zich verheffen, zwellen.

Κορώνεια, *ἡ, stad in Boiotië.*

1.**κορώνη,** *ἡ.* **1.** H. : aalscholver. — **2.** kraai.

2.**κορώνη,** *ἡ* [—> *Lat.* corōna —> *Ned.* kroon], gekromd voorwerp, *o. a.* : *a*) deurring, *waarmee men de deur dicht trekt.* — *b*) haak *aan h. éene eind v. d. boog, waaraan de pees vastgemaakt werd.* — **κορωνίς,** *ίδος, vr. bvn.,* gekromd.

Κορωνίς, *ίδος, ἡ, mythische moeder v. Asklepios.*

κοσκινηδόν, *bw.* [*κ.*, *-δόν*], gelijk bij het zeven. — **κόσκινον,** *τό,* zeef.

κοσμέω [*κόσμος*].

I. in orde brengen, ordenen. — *inz.* **1.** in slagorde plaatsen, opstellen. — **2.** gereedmaken : ° *ἐς τάφον λέβητα* (lijkurn) *-εῖ.* — **3.** leiden, het bevel voeren over : °*τὰ -μούμενα,* verordeningen *der overheid.*

II. *inz.* **1.** mooi in orde brengen, tooien, versieren : *-εῖσθαι* (*med.*) *τὰς κεφαλάς.*

—**2.** *overdr.*: *a*) opluisteren, glans geven aan, eeren, in eere houden; *inz.*: iem. de laatste eer bewijzen. — *b*) met woorden eeren, prijzen: -εῖν ἑαυτὸν λόγοις, zich doen gelden; ἐπὶ τὸ μεῖζον -εῖν, verfraaien in de richting van het grootere, *d. i.* overdrijven.

κόσμημα, τό [κοσμέω], sieraad, tooi. — **κόσμησις,** εως, ἡ [*id.*], het ordenen, het regelen. — **κοσμητός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], goed geordend. — **κοσμήτωρ,** ορος, ὁ [κοσμέω], die ordent, aanvoerder.

κόσμιος, 3 *en* 2 [κόσμος]. **1.** goed geordend, - geregeld. — **2.** *v. pers.*: ordelievend, eerzaam, matig, fatsoenlijk, deftig, bescheiden. — **κοσμιότης,** ητος, ἡ, het κόσμιος zijn: fatsoen, deftigheid *enz.*

κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ [κόσμου κρατέων], de vorst der wereld, *d. i.* † de duivel.

κόσμος, ὁ.

I. 1. orde, juiste verhouding: -ῳ θεῖναι τὰ πάντα; -ῳ, κατὰ -ον, ordelijk; οὐδενὶ -ῳ, in wanorde; ἵππου κ. δουρατέου, H., de kunstige bouw van het houten paard. — *inz.*: *a*) *in militair opzicht*: orde. — *b*) staatsregeling. — *c*) *in ethisch opzicht*: het behoorlijke, fatsoen. — **2.** *meton., concr.*: *a*) *h. geordende* heelal (*waarin vrl de regelmatige loop der hemellichamen opviel*), wereld. — *b*) de aarde. — *c*) † *door een verdere meton.*: zij, die aan de aarde gehecht zijn, heidenen.

II. *inz.* **1.** mooie orde: *a*) tooi, opschik, *inz. v. vrouwen.* — *b*) *overdr.*: roem, glans, eer: ° γυναιξὶ -ον ἡ σιγὴ φέρει. — **2.** *meton., concr.*: sieraad.

κόσος, 3, *ion.* = πόσος.

Κοσσαῖοι, ων, οἱ, Kossaiërs, *bergvolk ten noorden v. Soesa.*

κότε, κοτέ, κότερος, *ion.* = ποτ-.

κοτέω (*part. pf.* κεκοτηώς, H., *met beteek. v. h. pr.*) *en med.*, vertoornd zijn, wrokken. — **κοτήεις,** ήεσσα, ῆεν, toornig, wrokkend. — **κότος,** ὁ, wrok, toorn.

κοτταβίζω, den kottabos spelen. — **κότταβος,** ὁ, kottabos, *een gezelschapsspel.*

κοτύλη, ἡ, hol voorwerp. — **1.** *a*) nap, kroes. — *b*) *als inhoudsmaat*: kotule, *ong. 0,27 liter.* — **2.** heupkom. —

κοτυληδών, όνος, ἡ, zuignapje *aan de armen v. d. poliep.* — **κοτυλήρυτος,** 2 [κοτύλαις *ἀρυτός (*verbaaladj. v.* ἀρύω); *eig.*: met nappen te scheppen], overvloedig vloeiend.

Κοτύωρα, ων, τά, *zeestad in Pontos.* — ***Κοτυωρῖται,*** ῶν, οἱ, inwoners van Kotuora.

κοὐ = καὶ οὐ (*krasis*).

κού, κοῦ, *ion.* = πού, ποῦ.

† ***Κούαδοι,*** ων, οἱ, Quaden, *Germaansche volksstam, ten noorden v. Weenen.*

κοὐκ = καὶ οὐκ (*krasis*).

κουλεόν, *ion.* = κολεόν.

κούρα, *dor.* = κόρη.

κουρά, ἡ [κείρω]. **1.** het snijden van het haar. — **2.** *meton.*: geschoren hoofd. — **κουρεῖον,** τό, barbierswinkel. — **κουρεύς,** ὁ, barbier.

κούρη, *ion.* = κόρη.

κούρητες, ων, οἱ [κοῦρος], jonge mannen.

Κουρῆτες, ων, οἱ, Koereten, *volksstam in Aitolië.*

κουριάω [κουρά], het scheren noodig hebben.

κουρίδιος, 3 [κοῦρος]. **1.** *a*) gehuwd. — *b*) ὁ κ., echtgenoot. — **2.** echtelijk.

Κουριεύς, *m. bvn.* [Κούριον], uit Koerion.

κουρίζω [κοῦρος], jong zijn.

κουρίξ, *bw.* [κουρά], bij de haren.

Κούριον, τό, Koerion, *stad op Cyprus.*

κοῦρος, *ion.* (*comp.* ότερος) = 2. κόρος. — **κουροτρόφος,** 2 [κούρους τρέφων], strijdbare mannen voedend.

κοὖτοι = καὶ οὗτοι (*krasis*).

κουφίζω [κοῦφος]. **I.** *overg.* **1.** *a*) licht -, lichter maken, verlichten. — *b*) verlichting bezorgen: iem. opbeuren, het gemoed ontlasten, *lijden* verzachten. — **2.** opheffen, optillen: ° κ. νεκρόν, *om hem te begraven.* — **II.** *onoverg.* **1.** licht zijn. — **2.** *overdr.*: verlichting gevoelen *in zijn lijden.*

κούφισις, εως, ἡ [κουφίζω], *en* **κουφισμός,** ὁ [*id.*], *overdr.*: verlichting, troost.

κουφόνοος-ους, οος-ους, οον-ουν [κοῦφον νόον (ἔχων)], lichtzinnig, onbezonnen.

κοῦφος, 3, licht. — **1.** *a*) niet zwaar; *inz.*: niet beladen, lichtgewapend. — *b*) vlug: ° -ον ἐξᾶραι πόδα; -α (*bw.*) βιβῶν. — **2.** *overdr.*: a) niet drukkend: -η βασιλεία. — *b*) onbeduidend, ijdel, nietig: ° -η σκιά. — *c*) licht van hart, opgebeurd.

κοὐχί = καὶ οὐχί (*krasis*).

κόφινος, ὁ [—> *Lat.* cophinus], mand, korf.

κόχλος, ὁ. **1.** spiraalvormig schelpdier. — **2.** *de* schelp *daarvan, die als trompet gebruikt werd,* kinkhoorn.

Κόων-δε, *bw.*, naar Koos. — ***Κόως,*** *ion.* = Κῶς.

κράατα, -άατι, -άατος, *z.* κρᾶτα.

κραγγάνομαι, schreeuwen.

κραδαίνω (*slechts enkele vormen*) *en* **κραδάω** (*alleen part. pr.*). **1.** zwaaien, slingeren. — **2.** *a*) schudden, doen beven. — *b*) *overdr.*: iem. verschrikken; *pass.*: sidderen, verschrikken.

κραδία, *z.* καρδία.

κράζω, κεκράξομαι († κράξω), ἔκραξα († ἐκέκραξα, *gevormd v. h. pf.*), 2e *ao.* ἔκραγον, 2e *pf.* κέκραγα (*met beteek. v. h. pr.*). — **1.** krassen, schreeuwen. — **2.** luid zeggen, roepen.

κραιαίνω, *ep.* (*slechts enkele vormen*: *ao. imper.* κρήηνον, κρηήνατε, *ao. inf.* κρηῆναι; *pass.*, *3 mrv. pf. ind.* κεκράανται, *3 mrv. plqpf.* κεκράαντο), *en* **κραίνω,** *f.* κρανέω *en* κρανῶ, *ao.* ἔκρανα (H. ἔκρηνα); *pass.* κρανθήσομαι, ἐκράνθην. — **1.** voltooien, ten uitvoer -, tot stand brengen: τόδε κρήηνον ἐέλδωρ, H., vervul dezen wensch; ° ψῆφος κρανθεῖσα, het *door stemming* tot stand gebrachte -, het genomen besluit. — **2.** de voltooiende zijn, het gezag uitoefenen, heerschen, het bevel voeren: ° κραίνει στρατοῦ.

κραιπαλάω, katterig zijn. — **κραιπάλη,** ἡ [⟶ *Lat.* crāpula]. **1.** katterigheid. — **2.** *meton.*: roes.

κραιπνός, 3. — **1.** snel, haastig, onstuimig. — **2.** *overdr. v. h. verstand*: overijld.

κρακτικός, 3 [κράζω], gaarne schreeuwend.

κράνα, *dor.* = κρήνη.

Κρανάη, ἡ, Kranaë, *onbekend eiland.* — **κραναός,** 3, rotsachtig, ruw.

κράνεια, ἡ, kornoeljeboom.

Κράνειον, τό, *voorstad v. Korinthe met gymnasium.*

κρανέω, κρανθήσομαι, *z.* κραίνω.

κρανία = κράνεια.

κράνιον, τό. **1.** schedel. — **2.** † schedelplaats, Kalvarië.

κράνος, τό, helm.

κρανῶ, *f. v.* κραίνω.

κρασί, *dat. mrv. v.* κρᾶτα.

Κράπαθος, ἡ = Κάρπαθος.

κρᾶσις, εως, ἡ [κεράννυμι]. **I.** het mengen *vrl v. wijn met water, ook v. warm en koud water voor h. bad enz.* — **II.** *meton.* **1.** *a*) het vermengde, mengsel. — *b*) *overdr.*: vereeniging, verbinding: μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κ. — **2.** toestand van het vermengde: *a*) klimaat, temperatuur (*beschouwd als de vermenging v. koud en warm, v. droog en vochtig*). — *b*) temperament (*beschouwd als de vermenging in h. menschelijk lichaam v. dezelfde vier elementen*).

κράσπεδον, τό, zoom, rand.

† **Κράσσος,** ὁ [⟵ *Lat.* Crassus], Crassus.

κρᾶτα, κρατός, τό (*mrv.* κράτων, κρασί, κρᾶτα). — *A. V. dat.* κράτεσφι; *acc.* (*zld.*) τὸν κρᾶτα; *verder*: κράατος, κράατι, *mrv.* κράατα. — = κάρα.

κραταιγύαλος, 2 [κραταιὰ γύαλα (ἔχων)], met sterke platen. — **κραταιΐς,** ἡ, zwaarte. — **κραταιόομαι,** sterk worden. — **κραταιός,** 3 [κράτος], sterk, krachtig, machtig. — **κραταίπεδος,** 2 [κραταιὸν πέδον (ἔχων)], met harden vloer. — **κραταίρινος,** 2 [κραταιὸν ῥινὸν (ἔχων)], met harde huid.

κρατερός *en* **καρτερός,** 3 [κράτος, κάρτος; *voor* -αρ-, -ρα-, *z.* καρδία]. **1.** *v. pers.*: *a*) sterk, machtig, krachtig. — *b*) standvastig, volhardend. — **2.** *v. zaken*: *a*) sterk, stevig, vast, duurzaam. — *b*) hevig, geweldig, onstuimig; *zelfst. g.*: κατὰ τὸ -όν, met geweld.

κρατερόφρων, 2 [κρατερὰν φρένα (ἔχων)], met sterken geest, onversaagd. — **κρατερῶνυξ,** υχος, *m. vr. brn.* [κρατεροὺς ὄνυχας (ἔχων)], met sterke hoeven, -klauwen.

κράτεσφι, *ep. dat. v.* κρᾶτα.

κρατευταί, ῶν, οἱ, stutten, *waarop de braadspit rust.*

κρατέω [κράτος].
I. 1. *a*) lichamelijk sterk zijn. — *b*) *overdr.*: *α*) machtig worden, - zijn, de macht -, de heerschappij verkrijgen, heerschen: κ. Ἀργείων, H. — *β*) *v. een meening*: heerschen: -εῖ δόξα, de meening dat ... — **2.** *a*) in zijn macht brengen, veroveren, in bezit nemen, in zijn macht hebben, bezitten: κ. τῆς ἀρχῆς; *in verzw. zin*: κ. τῆς χειρός τινος, iem. bij de hand nemen. — *b*) *overdr.*: meester zijn: -εῖν ἐπιθυμιῶν, zijn lusten beheerschen.
II. 1. sterker -, machtiger worden, -zijn, overwinnen, de overhand krijgen: κ. μάχῃ; κ. τῶν ἐναντίων. — **2.** *overdr.*: ἐκράτει γνώμη, zijn meening zegevierde.

κρατήρ, ῆρος, ὁ [κεράννυμι; ⟶ *Lat.* crātēr ⟶ *Ned.* krater]. — **1.** mengvat. — **2.** *overdr.*: *a*) bekken, schaal. — *b*) ° een bekken in de rots. — *c*) krater. — **κρατηρίδιον,** τό [*verklw.*], klein mengvat. — **κρατηρίζω,** *bij de mysteriën* wijn uit het mengvat plengen.

Κράτης, ητος, ὁ [⟶ *Ned.* krates], *Kunisch wijsgeer, omstr. 330 v. C.*

κρατί, *dat. v.* κρᾶτα.

κράτιστος *en* **κάρτιστος,** 3 [*superl. v.* κρατύς; *voor* -ρα-, -αρ-, *z.* καρδία] *dient*

als superl. bij ἀγαθός. — **I. 1.** *a)* sterkst, krachtigst. — *b)* hevigst: -η μάχη, H. — **2.** *overdr.*: *a)* machtigst. — *b)* best, voortreffelijkst, voornaamst, zeer aanzienlijk; *zeer verzw. als aanspraak*: ὦ -ε, beste. — **II.** *bw.* -α [*onz. mrv.*], τὰ -α, best, zoo goed mogelijk.

κράτος, *ep.* **κάρτος,** τό [*voor* -ρα-, -αρ-, *z.* καρδία; ⟶ *Ned. demokratie en dgl.*]. — ° *dikw. mrv.* = *enk.* **I. 1.** lichaamskracht: ἀνὰ κ. (uit alle macht) φεύγειν. — **2.** *v. zaken*: sterkte, hardheid: σιδήρου κράτος, H. — **II.** *overdr.* **1.** *a)* macht, gezag, heerschappij: ° κράτη πάντα καὶ θρόνους ἔχω. — *b)* overwicht, zegepraal. — **2.** † *meton., concr.*: daad van macht: κράτος ἐποίησε.

κρατός, *gen. v.* κρᾶτα.

κρατύνω, *ep.* **καρτύνω** [*voor* -ρα-, -αρ-, *z.* καρδία]. **1.** sterk maken, versterken. — **2** = κρατέω, macht hebben: *a)* heerschen, regeeren, *met gen. en acc.* — *b)* meester worden -, - zijn van, bezitten. — **κρατύς,** *m. bvn.* (*alleen nom.*), sterk, machtig.

κραυγάζω, -γανάομαι *en* **-γάνομαι,** schreeuwen. — **κραυγή,** ἡ, geschreeuw.

κρέα, *z.* κρέας.

κρεανομέω [κρέας νέμω], offervleesch *onder de gasten* verdeelen. — **κρεανομία,** ἡ, het verdeelen van offervleesch.

κρέας, έατος *en* έως, τό (*A. V. dat.* κρέαϊ, κρέᾳ; *mrv. nom. acc.* κρέα, H. κρέατα, *gen.* κρεῶν, H. κρειῶν, *dat.* κρέασι, *ion.* κρέεσσι), vleesch, stuk vleesch; *mrv.*: stukken vleesch, vleeschspijzen. — **κρεῖον,** τό, vleeschbank.

Κρειοντιάδης, *ου, ὁ* [*Κρείων, -ιάδης*], Kreiontiade, zoon van Kreioon, *t. w. Lukomedes.*

κρείουσα, ἡ, *z.* κρείων.

κρείσσων, *att.* **κρείττων,** *ion., dor.* **κρέσσων** [*comp. v.* κρατύς], *dient als comp. bij* ἀγαθός. — **1.** *a)* sterker, krachtiger. — *b)* *overdr.*: machtiger, de meerdere, in zijn macht hebbend, meester van, overwinnend, overtreffend: χρημάτων κ., niet zwichtend voor geld; κ. λόγου, alle beschrijving te boven gaand; ° ἔργα κρείσσον' ἀγχόνης, die meer verdienen dan den strop: ° ἤεισεν κρέσσονα βασκανίης, zong liederen boven den nijd verheven. — **2.** beter: *a)* voornamer, aanzienlijker. — *b)* verkieslijker, voordeeliger.

κρείων, οντος, ὁ, *vr.* **κρείουσα** [*vw.* κράτος; *eig.*: de sterkere]. **1.** heerscher, -eres, gebieder, -dster. — **2.** *eervol epitheton*: edel.

Κρείων, *οντος, ὁ,* H. = *Κρέων.*

κρειῶν, *z.* κρέας.

κρέκω, in de maat op iets slaan. — **1.** de schietspoel door den ketting drijven, weven. — **2.** *een snareninstrument* tokkelen.

κρέμαμαι, *z. h. volg.*

κρεμάννυμι, *f.* μάσω, *att.* κρεμῶ, ᾷς, ᾷ (H. κρεμόω), *ao.* ἐκρέμασα; *med. pr.* κρέμαμαι, *impf.* ἐκρεμάμην (H. 2 *enk.* ἐκρέμω; † -εκρεμόμην), *f.* κρεμήσομαι, *ao.* ἐκρεμασάμην; *pass. ao.* ἐκρεμάσθην. — **1.** *act.*: *iets of iem.* hangen, ophangen. — **2.** *med.-pass., onoverg.*: neerhangen, zweven. — **κρεμαστός,** 3 [*verbaaladj.*], hangend, opgehangen: ° κ. αὐχένος, aan den hals.

Κρεμμυών = *Κρομμυών.*

κρεμόω, H., *f. v.* κρεμάννυμι.

κρεοκοπέω [κρέας; *vw.* κόπτω], vleesch hakken.

Κρεόντειος, 3 [*Κρέων*], van Kreoon.

κρεοργηδόν, *ion., en* **κρεουργ-,** *bw.* [κρεουργός, -δόν], in stukken. — **κρεουργός,** 2 [κρέας, ἔργον], het bewerken -, het stukhakken van vleesch betreffend.

κρέσσων, *ion., dor.* = κρείσσων.

Κρεσφόντης, *ου, ὁ, mythische koning v. Messenië.*

Κρεῦσις, *ιος, ἡ, stad in Boiotië, aan de golf v. Korinthe.*

Κρέων, *οντος, ὁ.* **1.** *mythische koning v. Thebe.* — **2.** *id. v. Korinthe.*

κρεῶν, *z.* κρέας.

κρήγυος, 2, goed, nuttig.

κρήδεμνον, τό [κάρα, 1. δέω]. **1.** (*vaak mrv.*), hoofdband, hoofddoek. — **2.** *overdr.*: *a)* *mrv.*: muurtinnen. — *b)* deksel *v. een vat.*

κρηήνατε, κρήηνον, *z.* κραιαίνω.

κρῆθεν, *bw.* [κάρα, -θεν], van boven af, geheel en al.

κρημνίζω, van een steilte afwerpen. — **κρημνός,** ὁ [κρεμάννυμι], steilte, afgrond, steile rand *v. een gracht*, hooge oever. — **κρημνώδης,** 2 [κ., -ώδης], steil afloopend.

κρῆναι, H., *inf. ao. v.* κραίνω.

κρηναῖος, 3, van een bron, bron-. — **κρήνη,** ἡ, bron. — **κρήνην-δε,** *bw.*, naar de bron.

κρηπίς, ῖδος, ἡ [⟶ *Lat.* crepida, crepīdō]. — **1.** onderbouw, voetstuk. — **2.** *overdr.*: *a)* grondslag: ° κ. ἐλευθερίας. — *b)* *een soort mansschoen met dikke zolen*, halve laars.

Κρής, *ητός, m. bvn., en* ***Κρῆσσα,*** *ἡ, vr. bvn.* **1.** Kretisch. — **2.** *zelfst. g.*: Krctenser, Kretische vrouw.

Κρηστωνικός, 3, Krestonisch ; ἡ -ἡ [γῆ], Krestonië, *landschap in Makedonië.*

κρησφύγετον, τό [*1e lid?* ; φεύγω], toevluchtsoord.

Κρήτη, ἡ, *en ep.* **-αι**, άων, αἱ, Kreta. — **Κρήτη-θεν**, *bw.*, van -, uit Kreta. — **Κρήτην-δε**, *bw.*, naar Kreta.

κρητήρ, ῆρος, *ion.* = κράτηρ.

Κρητικός, 3 [*Κρής*], Kretisch.

κρῖ, τό (*alleen nom. en acc.*) = κριθή.

κρίβανος, ὁ, *een soort v.* bakoven.

κρίζω, *2e ao.* ἔκρικον [*klanknabootsend*], kraken.

κριθή, ἡ, *gew. mrv.*, gerst. — **κρίθινος**, 3, gerste- : οἶνος κ., bier.

κρίκος, ὁ, ring ; *inz.* : *ring aan een disselboom, ringen waaraan de zeilen en h. touwwerk v. een schip hingen.*

κρῖμα *en* **κρίμα**, τό [κρίνω]. **1.** *a*) beslissing, oordeel. — *b*) *inz.* : rechterlijke beslissing, uitspraak ; *vaak* : veroordeeling. — **2.** † *mrv.* : het geldende recht, rechtsregels.

κρῖμνον, τό. **1.** grof gerstemeel. — **2.** *meton.* : gerstebrood.

κρίννω, *aiol.* = κρίνω.

κρίνον, τό, lelie.

κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα, κέκρικα ; *pass.* κριθήσομαι, ἐκρίθην, κέκριμαι. — *A. V.*, H., *f.* κρινέω ; *pass. ao.* ἐκρίνθην. — [*vw. Lat.* cernĕre].
A. I. 1. scheiden, schiften : κ. καρπόν τε καὶ ἄχνας, H., het graan en het kaf. — **2.** uitkiezen : κ. τινὰ ἐκ πάντων. — **II.** beslissen, beslechten : κ. πόλεμον ; -εσθαι Ἄρηϊ, H., een twist onder elkaar (*med.*) uitmaken in den krijg.
B. *overdr.* **I.** in den geest scheiden, onderscheiden : τούς τε ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακοὺς κ. — **II.** *meton.* **1.** *na keuze tusschen verschillende mogelijkheden* : *a*) oordeelen, meenen, een oordeel uitspreken, beslissen, verklaren : -εις μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι πλοῦτον ; *med.* : bij zichzelf oordeelen. — *inz.*: *a*) een droom duiden. — *β*) zich verklaren voor, goedkeuren : κ. γνώμην. — *b*) *door beslissing* toekennen. — **2.** *inz. in gerechtelijken zin* : *a*) *v. d. rechter* : *α*) terechtzitting houden ; *pass.* : terechtstaan. — *β*) in verhoor nemen, ondervragen, SOPH. — *γ*) een oordeel uitspreken over : ° κ. τὰς θεάς ; νεῖκος κ., beslechten. — *δ*) veroordeelen. — *b*) *v. de partijen* : *α*) vóór het gerecht dagen, aanklagen. — *β*) *med.* : onder elkaar, *b. v. door een scheidsgerecht*, beslechten.

κριός, ὁ, ram.

Κρῖσα, ἡ, *stad in Phokis.* — **Κρισαῖος**, 3, van Krisa.

κρίσις, εως, ἡ [κρίνω].
A. 1. het scheiden, het afzonderen. — **2.** *a*) oneenigheid, geschil, twist, strijd. — *b*) *meton.* : afloop -, beslissing -, het beslechten *v. een strijd.*
B. *overdr.* **I.** het onderscheiden in den geest. — **1.** onderzoek, het beoordeelen. — **2.** *meton.*: beslissing, oordeel, uitspraak : ° Διὸς κ., raadsbesluit. — **II.** *inz. in gerechtelijken zin.* **1.** proces: -ιν ποιεῖν (*v. de overheid*), een gerechtelijk onderzoek instellen ; -ιν ποιεῖσθαι (*v. de partijen*), een gerechtelijke beslissing uitlokken. — **2.** *meton.* : *a*) verhoor. — *b*) uitspraak, vonnis, veroordeeling. — *c*) † college van rechters, gerecht.

Κρίταλλα, ων, τά, *stad in Kappadokië.*

κριτέος, 3, *verbaaladj. v.* κρίνω. — **κριτής**, οῦ, ὁ [κρίνω], beoordeelaar ; *inz.* : rechter, scheidsrechter.

Κριτίας, ου, ὁ, *een der Dertig tirannen te Athene, 404-403 v. C.*

κριτός, 3 [*verbaaladj. v.* κρίνω], uitgelezen, uitgekozen.

Κρίτων, ωνος, ὁ, *leerling v. Sokrates.*

κροαίνω (*alleen part. pr.*), *v. een paard* : *op d. grond* stampen.

Κροῖσος, ὁ, *koning v. Ludië, reg. 560-546 v. C.*

κροκάλη, ἡ, *mrv.* : zeeoever.

κρόκεος, 2 [κρόκος], saffraangeel.

κρόκη, ἡ [κρέκω]. **1.** *a*) inslag, inslagdraad. — *b*) *alg.* : draad. — **2.** *meton.* : wolvlok.

κροκίζω [κρόκος], op saffraan gelijken. — **κρόκιον**, τό [*verklw. v. id.*], saffraanbloempje.

κροκόδειλος *en* **-διλος**, ὁ [⟶ *Lat.* crocodīlus ⟶ *Ned.* krokodil], hagedis, krokodil ; *Κροκοδείλων πόλις, stad in Midden-Egypte, later Arsinoë.*

κροκόπεπλος, 2 [(ὡς) κρόκου πέπλον (ἔχων)], met saffraangeel gewaad. — **κρόκος**, ὁ [⟶ *Ned.* krokus], saffraan.

Κροκύλεια, ων, τά, *eilandje bij Ithaka.*

κρόμμυον = κρόμυον.

Κρομμυών, ῶνος, ἡ, *stad bij Korinthe.* — **Κρομμυώνιος**, 3, van Krommuoon.

κρόμυον, τό, ui.

Κρονίδαις (*aiol.*), **Κρονίδας**, α (*dor.*), *en* **Κρονίδης**, ου, ὁ [*Κ.*, -ίδης], Kronide, zoon van Kronos, *t. w. Zeus.* — **Κρόνιος**, 3. — **1.** van Kronos. — **2.** τὰ -α [ἱερά], Kronosfeest. — **Κρονίων**, ωνος

en ονος, ὁ [Κ., -ίων], Kronioon, = Κρονίδης. — **Κρόνος,** ὁ. **1.** *vóór Zeus de opperste god.* — **2.** † *de Rom.* Saturnus.

κρόσσαι, ῶν, αἱ. **1.** kraagsteenen, impost. — **2.** de trappen der pyramiden.

κροταλίζω, doen ratelen. — **κρόταλον,** τό [κρότος], ratel, klepper.

κρόταφος, ὁ [κρότος]. **1.** slaap (*zijde v. h. voorhoofd*). — **2.** *overdr.* : bergtop.

κροτέω [κρότος]. **1.** = κροταλίζω. — **2.** slaan, kloppen, stampen ; *ook onoverg.* : κ. κυμβάλοις, slaan met ... — *inz.* : *a*) tegen elkaar slaan : κ. *met en zonder* τὰς χεῖρας, in de handen klappen, toejuichen. — *b*) aaneenwellen. — **κροτητός,** 3 [*verbaaladj.*]. **1.** ratelend. — **2.** aaneengeweld.

κρότος, ὁ. **1.** ratelend geluid ; *inz.*, *met en zonder* χειρῶν : handgeklap, applaus. — **2.** *alg.* : lawaai, rumoer.

Κρότων, ωνος, ἡ, *Gr. zeestad in Bruttium.* — **Κροτωνιάτης,** *ion.* **-ήτης,** ου, ὁ, Krotoniaat.

κροῦμα, τό [κρούω]. **1.** slag, stoot. — **2.** *inz.* : het tokkelen der snaren *met de citerpen*, snarenspel.

κρουνός, ὁ. **1.** *a*) bron. — *b*) *overdr.* : °bloedstroom ; °-οἱ Ἡφαίστου, lavastroomen. — **2.** Κρουνοί, de Bronnen, *rivier of plaats in Elis.*

κροῦσις, εως, ἡ [κρούω], het stooten, het slaan, het kloppen.

κρούφιος, *boiot.* = κρύφιος.

κρούω (*pass. ao.* ἐκρούσθην, *pf.* -κέκρουμαι *en* -ουσμαι), stooten, kloppen, stampen, slaan. — *inz.* : *a*) *met en zonder* θύραν, op de deur kloppen. — *b*) de snaren tokkelen. — *c*) πρύμναν -ειν *en* (*gew.*) -εσθαι, den achtersteven vooruitstooten, achteruitroeien.

κρύβδα *en* **κρύβδην** [κρύπτω, -δα, -δην]. **1.** *bw.* : heimelijk. — **2.** *vrz. met gen.* : buiten weten van.

κρύβω = κρύπτω.

κρυερός, 3, *en* **κρυόεις,** όεσσα, όεν. **1.** ijskoud. — **2.** *bedr.* : die doet rillen, huiveringwekkend. — **κρύος,** τό, koude.

κρυπτάδιος, 3 [κρυπτός] = κρυπτός. — **κρυπτή,** ἡ [*vr. v. h. volg.* ; ⟶ *Ned.* crypt, krocht], verborgen plaats. — **κρυπτός,** 3 [*verbaaladj. v.* κρύπτω], verborgen, geheim.

κρύπτω, κρύψω, ἔκρυψα, 2ᵉ *pf.* κέκρυφα ; *pass.* κρυφθήσομαι, ἐκρύφθην, κέκρυμμαι. (*A. V. iter. impf.* κρύπτασκε ; *pass.* 2ᵉ *ao.* ἐκρύβην, ἐκρύφην). — **1.** bedekken, beschutten : κ. γῇ, begraven. — **2.** *a*) verbergen. — *b*) *overdr.* : verbergen, verzwijgen : οὐδέν σε κ., ik houd u niets verborgen ; °ταῦτ' ἐφορῶντες -ουσιν, zij zien het en brengen het niet aan 't licht.

κρύσταλλος, ὁ [⟶ *Ned.* kristal], ijs.

κρύφα [κρύπτω] = κρύβδα. — **κρυφαῖος,** 3 [*id.*] = κρύφιος. — **κρυφῇ,** **-φῆ** [*id.*], *en* **κρυφηδόν** [*id.*, -δόν], *bw.*, heimelijk. — **κρύφιος,** 3 *en* 2 [κρύπτω]. **1.** verborgen. — **2.** geheim.

κρωβύλος, ὁ. **1.** knot *v. h. hoofdhaar.* — **2.** haarbos *op d. helm.*

κρώζω [*klanknabootsend*] = κράζω, schreeuwen.

Κρῶμνα, ἡ, *stad in Paphlagonië.*

κρωσσός, ὁ, kruik, urn.

κτάθεν, -κτάμεν, κτάμεναι, κτάμενος, κτανέω, κτάνον, *z.* κτείνω.

κτάομαι, κτήσομαι, ἐκτησάμην, *pf.* κέκτημαι (*opt.* κεκτῄμην, *zld.* κεκτῴμην) *en* ἔκτημαι ; *pass.* κτηθήσομαι, ἐκτήθην. — **I. 1.** *a*) zich verwerven, in zijn bezit brengen, koopen : κ. κτήματα ; κ. φίλους ; κ. χάριν, dank oogsten. — *b*) *in ongunstigen zin* : zich op den hals halen : ἔχθραν κ. ; °δυσσέβειαν κ., zich het verwijt van goddeloosheid op den hals halen ; Καρδούχους πολεμίους κ., zich tot vijanden maken. — **2.** *pf.* : *a*) zich verworven hebben, bezitten. — *b*) *in ongunstigen zin* : zich op den hals gehaald hebben : °κεκτημένος κακά. — **II.** iets voor iem. verwerven, bezorgen.

κτάς, 2ᵉ *ao. part. v.* κτείνω. — **κτάσθαι,** *med.* 2ᵉ *ao. v. id.*

κτᾶσθαι, *inf. pr. v.* κτάομαι.

κτέανον, τό, *gew. mrv.* [κτάομαι] *en* **κτέαρ,** τό (*bijna alleen dat. mrv.* κτεάτεσσιν) [*id.*], bezit, vermogen. — **κτεατίζω** [κτέαρ], verwerven.

-κτείννυμι, -ύω, -κτείνυμι, -ύω = κτείνω.

κτείνω, κτενῶ, ἔκτεινα, 2ᵉ *ao.* ἔκτανον, 2ᵉ *pf.* -έκτονα. — **A. V. 1.** (*vrl H.*) *conj. pr.* κτείνωμι, *iter. impf.* κτείνεσκε, *f.* κτενέω, κτανέω, 2ᵉ *ao.* ἔκταν (*conj.* κτέωμεν, *inf.* κτάμεναι, -κτάμεν, *part.* κτάς) ; *med.* 2ᵉ *ao. met lijd. beteek.* ἐκτάμην (*inf.* κτάσθαι, *part.* κτάμενος) ; *pass.* 2ᵉ *ao.* 3 *mrv.* ἔκταθεν. — **2.** † 2ᵉ *ao. pass.* ἐκτάνθην. — dooden, ombrengen, terechtstellen.

κτείς, κτενός, ὁ, kam.

κτενέω, *ion. f. v.* κτείνω.

κτενίζω [κτείς], kammen.

κτέννω, *aiol.* (1ᵉ *ao. part.* κτέννaις) = κτείνω. — **κτενῶ,** *f. v.* κτείνω.

κτέρας, τό (*alleen nom. en acc. enk.*), bezitting. — **κτέρεα,** έων, τά. **1.** dooden-

gaven. — **2.** *alg.* : laatste eerbewijzen, plechtige begrafenis.

κτερεΐζω, *f.* ΐξω, *en* **κτερίζω,** *f.* ιῶ [κτέρεα]. **1.** doodengaven schenken. — **2.** *alg.* : plechtig begraven.— **κτερίσματα,** ων, τά, doodengaven.

κτέωμεν, H., *conj. 2e ao. v.* κτείνω.

κτῆμα, τό [κτάομαι], het verworvene, bezitting, eigendom ; *mrv.* : vermogen, *dikw.* : kostbaarheden. — **κτηματικός,** 3, gegoed.

κτῆνος, τό [κτάομαι], stuk vee ; *ook* : † rijdier ; *gew. mrv.* : kudden, vee.

Κτησίας, ου, ὁ, *IVe eeuw v. C., schreef een geschiedenis v. Perzië.*

κτήσιος, 3, het vermogen betreffend : Ζεὺς Κτήσιος, beschermer van den huiselijken welstand. — **κτῆσις,** εως, ἡ [κτάομαι]. **1.** *a*) het verwerven.— *b*) het bezitten, bezit. — **2.** *meton., concr.* : het verworvene, have.

Κτησιφῶν, ῶντος, ὁ, *Atheensch staatsman, vriend v.* DEM.

κτητέος, 3, *verbaaladj. v.* κτάομαι. — **κτητός,** 3 [*id.*]. **1.** verworven. — **2.** *a*) wat men kan verwerven. — *b*) waard verworven te worden, wenschelijk.

κτίδεος, 3 [* κτίς = ἰκτίς, marter], van martervel.

κτίζω, *regelm.* (*pass.* ἐκτίσθην, ἔκτισμαι). **1.** bevolken, koloniseeren : κ. χώραν. — **2.** *a*) bouwen, stichten : κ. πόλιν. — *b*) † scheppen. — *c*) *overdr.* : stichten, invoeren : ° ἵπποισι χαλινὸν κ., uitvinden.

κτίλος, ὁ, ram.

-κτίννυμι, -ύω, -κτίνυμι, -ύω = κτείνω.

κτίσις, εως, ἡ [κτίζω]. **1.** het stichten : κ. πόλεως. — **2.** † *a*) schepping. — *b*) *meton., concr.* : schepsel. — **κτίστης,** ου, ὁ [*id.*], stichter. — **κτιστύς,** ύος, ἡ [*id.*] = κτίσις.

κτυπέω, ήσω, ἐκτύπησα, *2e ao.* ἔκτυπον. — **1.** kraken, dreunen, weergalmen ; *inz.* : donderen : Ζεὺς -εῖ, H.— **2.** *overg.*: doen dreunen. — **κτύπος,** ὁ, gedreun, geratel, gedruisch, lawaai, geluid ; *inz.*: donderslag.

κύαθος, ὁ, scheplepel, -nap.

κυαμευτός, 3 [*verbaaladj.*], door stemming met boonen verkozen. — **κυαμεύω,** met boonen verkiezen. — **κύαμος,** ὁ, boon.

κυαναυγής, 2 [κυανὴν αὐγὴν (ἔχων)], met somberen glans.

κυάνεος-οῦς, έα-ῆ, εον-οῦν [κύανος]. **1.** van blauwe smalt. — **2.** *a*) donkerblauw. — *b*) *bij uitbr.* : zwart, somber : αἱ Κυάνεαι [πέτραι], de Zwarte Rotsen, de Sumplegaden (*z.* συμπληγάς).

κυανόπεζα, *vr. bvn.* [κυανὰς πέζας (ἔχουσα)], met donkerblauwe pooten. — **κυανοπρῴρειος,** 2, **-πρώρειος,** 2, *en* **-πρῳρος,** 2 [κυανὴν πρῷραν (ἔχων)], met donkeren voorsteven.

κύανος, ὁ, blauw glas, blauwe smalt. — **κυανός,** 3, donkerblauw.

κυανοχαῖτα (*alleen nom. en voc.*) *en* **-χαίτης,** ου, ὁ [κυανὴν χαίτην (ἔχων)], met donkerblauwe lokken, met donkere manen.— **κυανῶπις,** ιδος, *vr. bvn.* [κυανὴν ὦπα (ἔχουσα)], met donkerblauwe oogen.

Κυαξάρης, ου, ὁ (*ook dat.* εϊ) [*Oostersch w.*], *koning v. Medië, reg. omstr. 600 v. C.*

κυβαλικός, 3, schofterig, gemeen.

κυβεία, ἡ [κύβος], dobbelspel.

κυβερνάτας, ου, *dor.* = -νήτης. — **κυβερνάω** [⟶ *Lat.* gubernāre]. **1.** sturen : νῆα κ., H. — **2.** *overdr.* : besturen, leiden. — **κυβερνήτειρα,** ἡ [*vr. v. h. volg.*], bestuurster. — **κυβερνητήρ,** ῆρος, ὁ, *en, gew.,* **-της,** ου, ὁ. **1.** stuurman. — **2.** *overdr.* : bestuurder, leider. — **κυβερνητικός,** 3, het sturen betreffend ; ἡ -ή [τέχνη], stuurmanskunst.

κυβευτής, οῦ, ὁ, dobbelaar. — **κυβευτικός,** 3. — **1.** het dobbelen betreffend. — **2.** ervaren in het dobbelen. — **κυβεύω** [κύβος]. **1.** dobbelen. — **2.** *overdr.*: περί τινι κ., iets op het spel zetten.

κυβιστάω. 1. duiken, duikelen. — **2.** buitelen. — **κυβιστητήρ,** ῆρος, ὁ. **1.** duiker. — **2.** buitelaar.

κύβος, ὁ. **1.** wervel. — **2.** *meton.*: teerling, dobbelsteen (*met oogen op alle zes zijden ; t. ond. v.* ἀστράγαλος).

κυδάζω, beschimpen, hoonen.

κυδαίνω, ανῶ, ἐκύδηνα (*dor.* -ανα) [κῦδος]. — **1.** eeren, beroemd maken, verheerlijken. — **2.** door eerbetuigingen verheugen. — **κυδάλιμος,** 2 [*id.*]. **1.** roemvol. — **2.** *meton.* : dapper, moedig : -ον κῆρ, H. — **κυδάνω** [*id.*]. **1.** = κυδαίνω. — **2.** = κυδιάω.

κυδιάνειρα, *vr. bvn.* [κῦδος, ἀνήρ], den mannen roem verleenend.

κυδιάω [κῦδος], trotsch zijn, pronken, zich beroemen op. — **κύδιμος,** 3 [*id.*], roemvol.

κύδιστος, 3, *superl. bij* κυδρός [κῦδος], zeer roemvol, - verheven. — **κυδίων,** 2 [*id.*], voordeeliger.

Κύδνος, ου, ὁ, *rivier in Kilikië.*

κυδοιμέω. 1. *onoverg.* : rumoer maken,

verwarring stichten. — **2.** *overg.* : in verwarring brengen. — **κυδοιμός, ὁ. 1.** krijgsrumoer, gewoel ; *ook verpers.* — **2.** *vd.* : verwarring, opschudding.

κῦδος, *τό.* **1.** luister, roem. — **2.** *meton.* : wat luister -, - roem geeft (*een pers., lichamelijke kracht enz.*) : eer, roem, sieraad : *Ὀδυσεῦ, μέγα κ. Ἀχαιῶν*, H. — **κυδρός,** 3 (*superl. ook κύδιστος, z. a.*), luisterrijk, heerlijk.

Κύδωνες, *ων, οἱ,* Kudonen, *volksstam op Kreta.* — **Κυδώνιος,** 3, Kudonisch : *-α μηλίς*, kweeperebooom.

κυέω *en* **κύω,** zwanger zijn -, - worden van (*acc.*).

Κυζικηνός, 3, uit Kuzikos, Kuzikeensch : *Κ. στατήρ en ὁ Κ.* [*στατήρ*], de Kuzikeensche stater, goudmunt (*ten tijde v.* XEN. *ong. 25, ten tijde v.* DEM. *ong. 22 drachmen*) ; *οἱ - οἱ*, Kuzikenen. — **Κύζικος,** *ἡ, eiland en stad aan de zuidkust der Propontis.*

κύησις, *ἡ* [*κυέω*], zwangerschap.

κύθε, *z. κεύθω.*

Κυθέρεια, *aiol.* **-ρηα,** *vr. bvn.*, de Kutherische, *bijnaam v. de bij Kuthera geboren Aphrodite ; dikw. zelfst. g.* — **Κύθηρα,** *ων, τά, eiland ten zuiden v. Lakonika, nu Cerigo.* — **Κυθήρη,** *vr. bvn. = Κυθέρεια.* — **Κυθήριος,** 3, Kutherisch. — **Κυθηρόθεν,** *bw.*, uit Kuthera.

Κύθνος, *ἡ, een der Cycladen.*

†**Κυΐντος,** *ὁ,* PAP. = *Κοΐντος.*

κυκάω. 1. roeren, dooreenroeren, mengen ; *gew. in ongunstigen zin* : troebel maken. — **2.** *a*) *overdr.* : verwarren, in verwarring brengen. — *b*) ° beramen, brouwen : *κ. τι κακόν.*

κυκειῶ, κυκεῶ, *z. h. volg.* — **κυκεών,** *ῶνος, ὁ* (*ep. acc. κυκειῶ en -εῶ*) [*κυκάω*], mengdrank, *bij* H., *v. wijn, gerst en kaas.*

κυκλάς, *άδος, vr. bvn.* [*κύκλος*]. **1.** kringvormig. — **2.** *inz.* : *αἱ Κυκλάδες νῆσοι en αἱ Κυκλάδες* [*νῆσοι*], de [*in een kring om Delos gelegen*] Cycladen.

κυκλέω [*id.*]. **I.** *overg.* **1.** op wielen -, op een wagen ergens heen brengen, vervoeren. — **2.** in een kring bewegen, omdraaien. — **II.** *onoverg. en med.* **1.** *a*) zich in een kring bewegen, zich omdraaien. — *b*) *overdr. v. d. tijd* : een kringloop volbrengen. — **2.** een kring vormen, in een kring gaan staan.

κύκλιος, 3 [*id.*], *en* **κυκλόεις,** *όεσσα, όεν* [*id.*]. **1.** kringvormig, rond. — **2.** *bw.* *κύκλιον, κύκλια*, in een kring. — **κυκλόθεν,** *bw.* [*id., -θεν*], van alle kanten, rondom.

κύκλος, *ὁ* (*mrv. οι en α*). **I. 1.** kring, cirkel : *-ῳ, ἐν -ῳ*, in het rond, rondom. — **2.** *a*) kringvormige beweging, baan *der hemellichamen.* — *b*) *overdr.* : kringloop *v. d. tijd, v. gebeurtenissen* : *κ. τῶν ἀνθρωπηΐων πρηγμάτων*, HDT. — **II.** *meton.* : *wat rond of cirkelvormig is* : wiel ; (zonne)schijf ; hemelgewelf ; oogbal, oog ; in een kring staande menigte, - opgesteld leger ; ring -, rand van een schild ; stadsmuur *enz.* — **κυκλόσε,** *bw.* [*κ., -σε*], naar alle kanten, in een kring.

κυκλοτερής, 2 [*κύκλος ; τείρω ?*], cirkelvormig, rond.

κυκλόω [*κύκλος*]. **1.** *a*) rond maken, - buigen, krommen. — *b*) iets in een kring bewegen. — **2.** *act. en med.* : *a*) *onoverg.* : in een kring gaan staan. — *b*) *overg.* : omringen, omsingelen.

Κυκλωπεία, *ἡ* [*Κύκλωψ*], het Verhaal van den Cykloop, *titel v. een deel v. h. IX*[e] *Boek der Odusseia.* — **Κυκλώπιος,** 3, *en* **-πίς,** *ίδος, vr. bvn.* [*id.*], Cyklopisch, door de Cyklopen gebouwd.

κύκλωσις, *εως, ἡ* [*κυκλόω*], omsingeling.

Κύκλωψ, *ωπος, ὁ* [*κύκλος, ὤψ ; eig.* : Rondoog], Cykloop ; *gew. mrv.* : de Cyklopen, *éénoogige reuzen bij d. Etna.*

κύκνος, *ὁ* [⟶ *Lat.* cycnus], zwaan. — **Κύκνος,** *ὁ, zoon v. Ares, door Herakles gedood.*

κυλινδέω *en* **κυλίνδω** (*alleen pr. en impf.* ; *de overige tijden v. κυλίω*). — **I.** wentelen, rollen, voort -, wegrollen. — **II.** *med.-pass.* **1.** *a*) zich wentelen, rollen : *-δομένα φλόξ*, opdwarrelende vlam, PIND. — *b*) *alg.* : ronddwalen ; *v. geschriften* : in omloop zijn. — **2.** *overdr.* : *a*) zich bezighouden met. — *b*) *v. gedachten enz.* : in den geest -, in het hart woelen.

κύλιξ, *ικος, ἡ* [*vw. κάλυξ*], beker, drinkschaal. — **κυλίχνη,** *ἡ* [*verklw.*], bekertje.

κυλίω, rollen, wentelen, voortwentelen.

Κυλλάν-, *dor.* = *Κυλλήν-.* — **Κυλληναῖος,** 3 = *Κυλλήνιος.* — **Κυλλήνη,** *ἡ, gebergte in Arkadië.* — **Κυλλήνιος,** 3, Kullenisch, *epitheton v. Hermes, op de Kullene geboren.*

κυλλοποδίων, *ονος, m. bvn.* [*κυλλὸν πόδα* (*ἔχων*)], kromvoetig, hinkend. — **κυλλός,** 3, krom, verminkt.

κῦμα, *τό* [*κύω*]. **1.** golf *der zee enz.* ; *ook coll.* — **2.** *overdr.* : golf *v. d. rampspoed enz.* — **κυμαίνω,** *ανῶ, ἐκύμηνα.* **1.** golven. — **2.** *overdr. v. gemoedstoestanden* : opwellen, opbruisen.

Κυμαῖος, 3 [*Κύμη*]. **1.** uit Kume *in*

Aiolis. — **2.** uit Cumae *in Campanië.*

κυματοαγής, 2 [*κῦμα, ἄγνυμι*], als brekende golven. — **κυματοπλήξ,** *ῆγος, m. vr. bvn.* [*κ., πλήσσω*], door de golven gebeukt. — **κυματόω** [*κῦμα*], met golven overdekken, overstroomen. — **κυματωγή,** *ἡ* [*κ., ἄγνυμι*], plaats der branding, strand.

κύμβαλον, *τό* [—> *Lat.* cymbalum —> *Ned.* cimbaal], cimbaal.

1. **κύμβαχος,** *ὁ*, helmkam.

2. **κύμβαχος,** 2, hals over kop.

Κύμη, *ἡ*. **1.** Kume, *stad in Aiolis.* — **2.** Cumae, *stad in Campanië, volkplanting v. Kume.*

κύμινδις, *ιδος, ὁ* (*acc. -ιν*), *wschl.*: nachthavik, *een soort v. uil.*

κυμινεύω, met komijn bestrooien. — **κύμινον,** *τό* [*Semietisch w.* ; —> *Lat.* cumīnum —> *Ned.* komijn], komijn.

Κυμοδόκη, *ἡ* [*κῦμα, δέκομαι* ; *eig.*: de door de golven opgenomene], Kumodoke, *en* **Κυμοθόη,** *ἡ* [*κῦμα, θόος* ; *eig.*: snel als de golven], Kumothoë, *twee Nereïden.*

κυναγία, -αγός, *dor.* = *κυνηγ-.*

κυνάμυια, *ἡ* [*κυνὸς μυῖα*], hondsvlieg ; *ook overdr. als scheldwoord.*

κυνέη-ῆ, *έης-ῆς, ἡ* [*vr. v. κύνεος, zelfst. g., t. w. δορά*]. **1.** hondenvel. — **2.** *meton.*: *a*) kap van hondenvel. — *b*) *bij uitbr.*: helm (*ook v. om 't even welk leder of v. metaal*), reishoed. — **κύνεος,** 2 [*κύων*]. **1.** van een hond. — **2.** *overdr.*: hondsch, onbeschaamd.

κυνέω, *κύσω, ἔκυσα*, kussen.

κυνῆ = *κυνέη.*

κυνηγεσία, *ἡ* [*κυνηγέτης*], jacht. — **κυνηγέσιον,** *τό* [*id.*]. **1.** jachtstoet. — **2.** *meton.*: *a*) jacht. — *b*) *overdr.*: het opzoeken, het naloopen.

κυνηγετέω. **1.** *onoverg.*: op jacht gaan. — **2.** *overg.*: *a*) jagen op. — *b*) *overdr.*: opsporen. — **κυνηγέτης,** *ου, ὁ* [*κυνῶν ἡγητής* ; *eig.*: hondenleider], jager. — **κυνηγετικός,** 3. — **1.** de jacht betreffend. — **2.** *ὁ κ.*, jager ; *ἡ -ή* [*τέχνη*], de kunst van het jagen.

κυνηγία, *ἡ*. **1.** jacht. — **2.** *overdr.*: het opsporen. — **κυνηγός,** *ὁ, ἡ* [*κύνας ἄγων* ; *eig.*: hondenleider], jager, jageres.

κυνηδόν, *bw.* [*κύων, -δόν*], als een hond.

κυνθάνω = *κεύθω.*

Κύνθιος, 3, Kunthisch. — **Κύνθος,** *ὁ, berg op Delos, waar Apolloon en Artemis geboren werden.*

κυνία, *aiol.* = *κυνέη.*

κυνικός, 3 [*κύων*]. **1.** van een hond. — **2.** *overdr.*: hondsch.

Κυνικός, 3 [*v. Κυνόσαργες* (*z. a.*), *waar de stichter der Kunische school leeraarde, later alg. opgevat als*: hondsch (*z. κυνικός*)], Kunisch, de Kunische philosophie betreffend ; *ὁ Κ.*, Kuniker.

κυνίσκος, *ὁ* [*verklw. v. κύων*]. **1.** jonge hond. — **2.** Kuniker (*spotnaam*).

κυνοκέφαλος, *ὁ* [*κυνὸς κεφαλὴν* (*ἔχων*) ; *eig. bvn.*: met een hondekop], hondsaap. — **κυνόμυια** = *κυνάμυια.* — **κυνοραιστής,** *οῦ, ὁ* [*κύνας ῥαίων* ; *eig.*: hondenverdelger], hondsluis, teek. — **κυνός,** *gen. v. κύων.*

Κῦνος, *ἡ*, *zeestad in Lokris.*

Κυνόσαργες, *εος-ους, τό*, *gymnasium te Athene.* — **Κυνὸς κεφαλαί,** *αἱ* [*eig.*: Hondekoppen], Kunoskephalai, *heuvel en vlek in Boiotië.* — **Κυνόσ-ουρα,** *ἡ* [*eig.*: Hondestaart], Kunosoera. — **1.** *voorgebergte in Attika.* — **2.** *id. aan d. oostkant v. Salamis.*

κυνοσπάρακτος, 2 [*κύων, σπαράσσω*], door honden verscheurd.

Κυνὸς σῆμα, *τό* [*eig.*: Hondegraf], Kunossema, *voorgebergte v. de Thrakische Chersonesos* [*met grafteeken der in een hond veranderde Hekabe*].

Κυνούριος, 3. — **1.** Kunoerisch. — **2.** *ἡ -α* [*γῆ*], Kunoerië, *kustlandschap tusschen Lakonië en Argolis* ; *οἱ -οι*, Kunoeriërs.

κύντατος, 3, *superl. zonder pos.* [*κύων*], de meest hondsche, onbeschaamdste. — **κύντερος,** 3, *comp. zonder pos.* [*id.*]. **1.** hondscher, onbeschaamder. — **2.** brutaler.

κυνυλαγμός, *ὁ* [*κυνὸς ὑλαγμός*], hondengeblaf.

κυνώπης, *ου, m. bvn.* (*voc. -α*) [*κυνὸς ὦπα* (*ἔχων*)], *en* **κυνῶπις,** *ιδος, vr. bvn.* [*vr. v. h. vorige*], met hondschen -, met onbeschaamden blik.

κυπαιρίσκος, *ὁ* [*verklw. v. h. volg.*], *en* **κύπαιρος,** *ὁ, dor.* = *κύπειρος.*

Κυπαρισσήεις, *εντος, ὁ* [*eig.*: rijk aan cypressen], Kuparisseëis, *stad in Elis.* — **κυπαρίσσινος,** *att.* **-ίττινος,** 3, van cypressenhout. — **κυπάρισσος,** *att.* **-ιττος,** *ὁ* [*vw. Lat.* cŭpressus —> *Ned.* cypres], cypres.

Κυπάρισσος, *ἡ*, *stad in Phokis.*

κυπαριττ-, *z. κυπαρισσ-.*

κύπασσις, *ιδος, ὁ*. **1.** kort onderkleed. — **2.** wapenrok. — **κυπασσίσκος,** *ὁ* [*verklw.*], kort onderkleed.

κύπειρον, *τό*, *en* **-ρος,** *ὁ*, cypergras.

κύπελλον, *τό,* beker.

Κύπριος, 3. — **1.** van Cyprus, Cyprisch. — **2.** *οἱ -οι,* Cypriërs ; *τὰ -α,* de Kupria, *een nu verloren Gr. epos.* — **Κύπρις,** *ιδος, ἡ (acc. ιδα en ιν), bijnaam v. Aphrodite, [volgens een vorm der sage bij Cyprus uit de zee geboren].* — **Κύπρονδε,** *bw.,* naar Cyprus. — **Κύπρος,** *ἡ* [⟶ *Lat.* cuprum ⟶ *Ned.* koper], Cyprus.

κύπτω, *κύψω, ἔκυψα, 2e pf. κέκυφα,* zich bukken, het hoofd laten hangen.

κυρβασία, *ἡ* [*Perzisch w.*], spitse Perzische hoed, tulband.

κύρβεις, *εων, οἱ, αἱ,* wetzuilen, *zuilen, wschl. v. steen en driekantig, waarop oude wetten geschreven waren.*

Κύρειος, 3 [*Κῦρος*], van Kuros, Kuros betreffend.

κυρέω, *ήσω enz., en* **κύρω,** *κύρσω, ἔκυρσα.* — **I. 1.** *a)* op *iem. of iets* stooten, aantreffen, toevallig *of* met opzet ontmoeten, *gew. met dat., soms met acc.* — *b) overdr.* : in een toestand geraken: *κακῷ* (ongeluk) *κύρεται (med. = act.),* H.; *v. zaken* : ten deel vallen. — **2.** *a)* bereiken, tot iets reiken : ° *νεφέλας (gen.) κύρω.* — *b) overdr.* : bereiken, verkrijgen : *ταφῆς κυρέω* ; ° *γνώμῃ κυρέω,* het juiste treffen, goed raden ; *zld. v. een kwaad* : ° *δυσπότμων γάμων κυρέω.* — **II.** *abs.* **1.** gebeuren : ° *τί ποτ' αὐτίκα κύρσει ;* — **2.** *in verzw. zin* : *a)* zich toevallig bevinden, toevallig zijn (= *τυγχάνω*) : ° *θύων ἔκυρον,* ik bracht juist een offer. — *b) zonder bijbegrip* : zich bevinden, zijn ; ° *ζῶν κυρεῖ,* hij is nog in leven ; ° *ἐν κακῷ τῳ φαίνῃ κυρῶν,* gij schijnt te lijden.

Κυρηναῖος, 3. — **1.** van Kurene. — **2.** *οἱ -οι,* Kurenaiërs. — **Κυρήνη,** *ἡ, stad aan de noordkust v. Afrika.*

† **Κυρήνιος,** *ὁ* [⟵ *Lat.* Quirīnius], Quirinius, *Lat. mansnaam.*

κυριεύω [*κύριος*], meester -, bezitter zijn van, - worden van, heerschen over.

κύριος, 3 [*κῦρος*], machtig, krachtig, sterk. — **I.** *v. pers.* **1.** meester over, macht -, gezag hebbend, gebiedend, heerschend, gemachtigd, bevoegd. — **2.** *ὁ κ.,* heer, meester, bezitter, gebieder, † de Heer (*God, Christus*) ; — *ἡ κυρία,* vrouw des huizes ; (*vrl voc.*) Mevrouw. — **II.** *v. zaken* : een bizondere kracht hebbend. — **1.** *a)* geldig, van kracht, beslissend, bindend. — *b)* hoofdzakelijk, bizonder : *-αι δόξαι,* voornaamste spreuken, *titel v. een aan Epikoeros toegeschreven werk.* — **2.** vastgesteld, bepaald : *ἡ -α ἡμέρα.* — **3.** *v. woorden* : in den eigenlijken zin gebruikt.

κυρίσσω, *att.* **-ίττω. 1.** met de horens stooten. — **2.** ° *overdr. v. drijvende lijken* : zijn hoofd stooten tegen.

κυρίως, *bw.* [*κύριος*]. **1.** als heer en meester. — **2.** geldig, met volle recht. — **3.** in den waren zin van het woord.

κύρμα, *τό (alleen nom. en acc.)* [*κύρω*], vondst, buit.

1. **Κύρνος,** *ὁ, vriend v. Theognis.*

2. **Κύρνος,** *ἡ, stad op Euboia.*

Κῦρος, *ὁ* [*Perzisch w.*]. **1.** Kuros de Oudere, *stichter v. h. Perzische rijk, reg. 559-529 v. C.* — **2.** Kuros de Jongere, *zoon v. Dareios II, sneuvelde bij Koenaxa 401 v. C.*

κῦρος, *τό.* **1.** gezag, macht, recht om te beslissen. — **2.** bekrachtiging, geldigheid : ° *τάδε ἔχει κ.* (= *κεκύρωται*), die beloften staan vast, - zullen uitgevoerd worden. — **κυρόω. 1.** bekrachtigen, kracht -, gezag geven aan, *een wet* aannemen. — **2.** beslissen, vaststellen.

κύρσω, *f. v. κύρω.*

κυρτεύς, *ὁ,* visscher *met de fuik.* — **κύρτη,** *ἡ,* vischfuik.

κυρτός, 3, gebogen, krom, gewelfd. — **κυρτόω,** krommen, welven.

κύρω, *z. κυρέω.*

κύστις, *εως, ἡ,* blaas.

κύσω, *f. v. κυνέω.*

κυτμίς, *ίδος, ἡ, een soort* zalf.

κύτος, *τό,* hol voorwerp : ketel, kruik, urn.

Κυτώνιον, *τό, stad in Musië.*

Κύτωρος, *ἡ, zeestad in Paphlagonië.*

Κύφος, *ἡ, stad in Thessalië.*

κυφός, 3 [*κύπτω*], voorovergebogen, gebukt. — **κύφων,** *ωνος, ὁ,* kromhout : ploegstaart, *houten* halsboei.

κυψέλη, *ἡ, rond* vat. — **Κύψελος,** *ὁ, tiran v. Korinthe, reg. wschl. 657-627 v. C. [volgens de sage, als kind in een vat v. d. dood gered].*

κύω, *z. κυέω.*

κύων, *κυνός, ὁ, ἡ (voc. κύον ; dat. κυνί ; mrv., gen. κυνῶν, dat. κυσί,* H. *κύνεσσι).* — **I. 1.** *alg.* : hond, teef. — **2.** *inz.* : *a)* de helhond, *nl. Kerberos.* — *b) de hond v. Orioon, die met zijn meester onder de sterren geplaatst werd,* de Hondsster, Sirius. — **II.** *overdr.* **1.** *als scheldwoord* : hond, *d. i. schaamteloos -, gemeen mensch.* — **2.** *v. verschillende dieren en monsters* : zeehond ; ° de Erinuën ; ° *ἡ ῥαψῳδὸς κ., d. i. de Sphinx.*

κώ, *ion.* = *πώ.*

κῶ = καὶ ὁ (*krasis*).

κῶας, τό (*enk. onverb., mrv. nom.* κώεα, *dat.* κώεσι), schapevacht; *inz.* het Gulden Vlies.

κώδεια, ἡ. **1.** maankop. — **2.** *overdr. v. een afgehouwen menschenhoofd op een speer,* H.

κῴδιον *en* **κώδιον,** τό [*verklw. v.* κῶας] = κῶας.

κώδων, ωνος, ὁ, ἡ. **1.** monding van een trompet. — **2.** *synekd.* : trompet.

κώεα, κώεσι, *z.* κῶας.

Κώης, ου, ὁ, Koës, *tiran v. Mutilene, omstr. 500 v. C.*

κώκυμα, τό, *en* **κωκυτός,** ὁ, het weeklagen, jammerkreet. — **Κωκυτός** *en* **Κώκυτος,** ὁ [*eig.* : stroom der weeklachten], *stroom in de onderwereld.* — **κωκύω. 1.** *onoverg.* : weeklagen, jammeren. — **2.** *overg.* : beweenen, bejammeren.

κώληψ, ηπος, ἡ [κῶλα ἅπτω], kniegewricht.

Κωλιάς, άδος, *vr. bvn.*, Koliadisch : *K.* ἠϊών, *landtong aan de westkust v. Attika.*

κῶλον, τό. **1.** lid *v. h. menschelijk of dierlijk lichaam*; *inz.*: been, voet. — **2.** *overdr.*: deel -, zijde *v. een bouwwerk.*

κώλυμα, τό, *en* **κωλύμη,** ἡ, hindernis. — **κωλυτής,** οῦ, ὁ, de verhinderende. — **κωλύω. 1.** verhinderen, beletten, voorkomen. — **2.** *κ.* τινά τι, τινά τινος, τινὰ ἀπό τινος, iem. van iets afhouden, - terughouden.

κῶμα, τό. **1.** slaap. — **2.** *overdr.* : rustig -, zacht genot, *gelijk dat v. d. slaap,* PIND.

κωμάζω, άσω *en* άσομαι, ἐκώμασα, κεκώμακα [κῶμος ;⟶ *Lat.* cōmissārī], een lustigen optocht houden, lustig *en luidruchtig* rondtrekken.

κωμάρχης, ου, ὁ, *en* **κώμαρχος,** ὁ [κώμης ἄρχων], dorpshoofd.

κωμαστής, οῦ, ὁ [κωμάζω], deelnemer aan een lustigen optocht.

κώμη, ἡ, dorp, vlek. — **κωμήτης,** ου, ὁ, dorpsbewoner, landman.

κῶμος, ὁ. **1.** lustige *en luidruchtige* optocht *na een drinkpartij.* — **2.** feestelijke optocht *ter eere v. Dionusos of v. een overwinnaar in de nationale spelen.*

κωμῳδέω. 1. in een blijspel voorstellen. — **2.** *alg.* : bespotten. — **κωμῳδία,** ἡ [⟶ *Lat.* cōmoedia ⟶ *Ned.* komedie], blijspel. — **κωμῳδιοποιός,** ὁ, *en* **-δοποιός,** ὁ [κωμῳδίας ποιέων], blijspeldichter. — **κωμῳδός,** ὁ [κῶμος, ἀοιδός ; *eig.* : zanger bij een κῶμος, *z. a.*], tooneelspeler in een blijspel.

κώνειον, τό. **1.** *een giftplant, wschl.* gevlekte scheerling, dolle kervel. — **2.** *meton.* : giftig sap *wschl. uit de zaadkorrels* van den gevlekten scheerling.

† **Κωνσταντῖνος,** ὁ [⟵ *Lat.* Constantīnus], Constantijn; *inz.* Constantijn de Groote, *Rom. keizer gest. 337 na C.*

κώνωψ, ωπος, ὁ, mug, steekmug.

Κῷος, 3 [Κῶς], Koïsch, van *h. eiland* Koos.

Κῶπαι, ῶν, αἱ, *stad in Boiotië.*

κωπεύς, ὁ (*alleen mrv.*), planken -, balken *waaruit roeiriemen gemaakt werden.* — **κώπη,** ἡ, handvat, steel. — **1.** gevest *v. een zwaard.* — **2.** handvat *v. een sleutel.* — **3.** *a)* handvat *v. een roeiriem.* — *b) synekd.* : *α)* roeiriem. — *β)* ° *door een verdere synekd.* : schip; ° *coll.* : vloot. — **κωπήεις,** ήεσσα, ῆεν, met een *goed* gevest. — **κωπήρης,** 2 [*κ.*, *vw.* ἀραρίσκω], van roeiriemen voorzien.

κῶρος, *dor.* = 2. κόρος.

Κωρύκιος, 3, Korukisch : -ον ἄντρον, *grot op d. Parnassos.*

κώρυκος, ὁ, lederen knapzak.

κώς, κῶς, *ion.* = πώς, πῶς.

Κῶς, Κῶ, ἡ (*dat.* Κῷ, *acc.* Κῶν *en* Κῶ), *eiland aan de kust v. Karië.*

κωτίλλω. 1. praten, babbelen. — **2.** *overg.*: bepraten, vleien, verschalken.

κωὺκ, *aiol.* = καὶ οὐκ (*krasis*).

κωφός, 3. — **I.** afgestompt, krachteloos : βέλος -όν, H. — **II.** *overdr.* **1.** *v. of met betrekking tot de zintuigen* : *a)* stom, sprakeloos; *in verzw. zin* : κῦμα -όν, H., dofbruisend; Κωφὸς λιμήν, de Stille Haven, *een deel v. de haven v. d. Peiraieus, of die v. Moenichia.* — *b)* doof. — *c) wschl.* : doofstom, HDT. — **2.** *v. of met betrekking tot geest en gemoed* : *a)* stompzinnig, dwaas; *v. zaken* : ° -ὰ ἔπη, zinledige geruchten. — *b)* gevoelloos : -ὴν γαῖαν ἀεικίζει, H., gij mishandelt.

κωφόω [κωφός]. **1.** doof maken. — **2.** *overdr.* : verdooven.

Λ

λ *als cijfer* : λ' = 30.

λᾶας, *gen.* λᾶος, ὁ (*dat.* λᾶϊ, *acc.* λᾶαν; *mrv.* λᾶες, λάων, λάεσι; *du.* λᾶε), steen, rotsblok.

Λάας, ὁ, ἡ, Laäs, *stad in Lakonië.*

Λαβδάκειος, 3, van Labdakos. — **Λαβδακίδαι,** ῶν, οἱ, Labdakiden, afstammelingen van Labdakos, *o. a. Oidipoes.* — **Λάβδακος,** ὁ, *mythische koning v. Thebe.*

λάβεσκον, *iter.* 2ᵉ *ao. v.* λαμβάνω. — **λαβή,** ἡ [ἔλαβον]. **1.** het vatten. — **2.** *meton., concr.*: *datgene, waarbij men iets vat*: greep, handvat, gevest.

λαβραγόρης, ου, ὁ [λάβρα ἀγορεύων], onbeschaamd zwetser. — **λαβρεύομαι,** driest handelen. — **λάβρος,** 2. — **1.** geweldig, onstuimig, heftig. — **2.** *v. pers.*: heftig, driest.

λάβρυς, υος, ἡ [*wschl. Karisch w.*], dubbele bijl.

Λαβύνητος, ὁ (HDT. I, 74), *wschl. andere naam v. Nebukadnezar II, koning v. Babulonië, reg. 604-561 v. C.*

λαβύρινθος, ὁ [*wschl. v.* λάβρυς; *eig.*: het huis met de dubbele bijlen], labyrint, *naam v. twee zeer groote en eenigszins ingewikkelde paleizen, h. eene te Knosos, met overal op de muren de heilige* λάβρυς, *h. andere in Egypte.*

λαγός, ὁ, *ion.* = λαγώς.

λαγχάνω, λήξομαι, 2ᵉ *ao.* ἔλαχον, 2ᵉ *pf.* εἴληχα; *pass. ao.* ἐλήχθην, *pf.* εἴληγμαι. — *A. V.* **1.** (*vrl.* H.): 3 *enk.* 2ᵉ *ao. conj.* λάχῃσι = λάχῃ; 2ᵉ *ao. conj. met redupl.* λελάχητε, -ωσι; *pf.* λέλογχα. — **2.** λαχοῖσα, *dor. vr.* 2ᵉ *ao. part.* = λαχοῦσα; 2ᵉ *ao.* ἔλλαχον.

A. *overg.* **I. 1.** door het lot -, door het noodlot verkrijgen: λ. βουλεύειν, door het lot raadslid worden. — **2.** *inz., in h. Attisch recht*: δίκην λ. τινί (*vaak met weglating v.* δίκην), door loting rechtsingang verkrijgen tegen (*de volgorde der processen werd door h. lot bepaald*); *vd.*: iem. een proces aandoen. — **II.** *alg.* **1.** *a*) verkrijgen, ontvangen, bekomen; *met partit. gen.*: deelachtig worden: λ. ὕπνου, in slaap vallen. — *b*) *pf.*: verkregen hebben, bezitten. — **2.** (*alleen* λελάχητε, -ωσι): deelachtig maken.

B. *onoverg.* **1.** door het lot aangewezen worden als: λ. ἱερεύς. — **2.** door het lot ten deel vallen: τὸ λαχὸν μέρος.

λαγών, όνος, ἡ, *gew. mrv.*, het week, de zijden *v. h. lichaam.*

λαγωός, ὁ, **λαγῶς** *en* **λαγώς,** *gen.* ῶ, ὁ (*dat.* ῷ, *acc.* ῶν, ών *en* ῶ; *mrv. nom.* ῷ *en* ῴ, *gen.* ῶν, *dat.* ῷς, *acc.* ῶς *en* ώς), haas.

Λάδη, ἡ, *eilandje bij Milete.*

λάε, H., *impf. v.* 1. λάω.

λᾶε, *du. v.* λᾶας.

Λαέρτης, ου, ὁ, Laërtes, *koning v. Ithaka.* — **Λαερτιάδης,** ου, ὁ [Λ., -άδης], Laërtiade, zoon van Laërtes, *t. w. Odusseus.* — **Λαέρτιος,** ὁ = Λαέρτης.

Λαζοί, ῶν, οἱ, de Laziërs, *volksstam in Kolchis.*

λάζομαι *en* **λάζυμαι** (*beide alleen pr. en impf.*). **1.** vatten, grijpen. — **2.** *overdr.* λάζεσθαι μῦθον πάλιν, zijn woorden intrekken.

λάθα, *dor.* = λήθη.

λαθικάδης, *dor. en* **-κήδης,** 2 [ἔλαθον, κῆδος], die het verdriet -, die de zorgen doet vergeten. — **λαθίπονος,** 2 [λαθόμενος πόνου], zijn leed vergetend.

λᾶθος, τό, *dor.* (=* λῆθος), *en* **λαθοσύνα,** ἡ, *dor.* (= * ληθοσύνη) = λήθη.

λάθρα *en* **λάθρᾳ** [ἔλαθον]. **1.** *bw.*: *a*) heimelijk. — *b*) onmerkbaar, allengs. — **2.** *vrz. met gen.*: buiten weten van. — **λαθράδαν,** *bw., boiot.* = λάθρᾳ. — **λαθραῖος,** 2 *en* 3, verborgen, geheim. — **λάθρῃ** *en* **λάθρη,** *ion.* = λάθρα, λάθρᾳ.

1. **λάθω,** *dor.* = λήθω. — 2. **λάθω,** *z.* λανθάνω.

λᾶϊγξ, ϊγγος, ἡ [*verklw. v.* λᾶας], steentje.

Λαΐειος, 3 [Λάϊος], van Laios.

λαῖλαψ, απος, ἡ, wervelstorm, storm, orkaan.

† **Λαίλιος,** ὁ [<— *Lat.* Laelius], Laelius.

λαιμός, ὁ, keel. — **λαιμοτόμος,** 2 [λαιμὸν τέμνων], de keel afsnijdend. — **λαιμότομος,** 2 [λαιμός, τέμνω]. **1.** met afgesneden keel. — **2.** van den hals afgesneden.

λαΐνεος, 3, *en* **λάϊνος,** 3 [λᾶας], van steen.

λαιός, 3 [*λαιϝός; *vw. Lat.* laevus]. **1.** linksch. — **2.** ἡ -ὰ [χείρ], linkerhand.

Λάϊος, ὁ, *mythische koning v. Thebe.*

λαισήϊον, τό, schild *v. een ongelooide huid.*

Λαιστρυγόνες, ων, οἱ, Laistrugonen, *mythisch reuzenvolk ergens in h. Westen; ook enk.* -γών, όνος. — **Λαιστρυγόνιος,** 3, van de Laistrugonen.

λαῖτμα, τό (*alleen nom. en acc. enk.*), afgrond, diepte, diepe zee.

λαῖφος, *τό*, lap. — **1.** sjofel kleed. — **2.** zeildoek, zeil.

λαιψηροδρόμος, 2 [*λαιψηρὰ* (*bw.*) *δραμών* (*2e ao. part. bij τρέχω*)], snel loopend. — **λαιψηρός,** 3, snel, vlug, rasch.

Λάκαινα, *vr. bvn.* [*vr. v. Λάκων*]. **1.** Lakonisch. — **2.** *ἡ Λ.*, Lakonische vrouw.

Λακεδαιμόνιος, 3, Lakedaimonisch; *οἱ -οι*, Lakedaimoniërs. — **Λακεδαίμων,** *ονος, ἡ*. **1.** *de stad* Sparta. — **2.** *minder vaak*: de Spartaansche staat. — **3.** het Spartaansch gebied.

λακήσομαι, *f. v. λάσκω.*

λακίς, *ίδος, ἡ, gew. mrv.*, flarden, lappen.

λάκκος, *ὁ* [*vw. Lat.* lacus]. **1.** groeve, kuil. — **2.** *inz.* : cisterne.

λακπάτητος, 2 [*λὰξ πατητός*], met voeten getreden.

λακτίζω [*λάξ*]. **1.** *onoverg.* : *a*) met den hiel -, met den hoef slaan, achteruitslaan, schoppen. — *b*) *overdr.* : worstelen : ° *πρὸς κῦμα λ.* — **2.** *overg.*: *a*) trappen : *ὑφ' ἵππου λακτισθείς.* — *b*) *overdr.* : smadelijk bejegenen, verschoppen.

Λάκων, *ωνος, m. bvn.* **1.** Lakonisch, Lakedaimonisch. — **2.** *ὁ Λ.*, Lakoniër, Spartaan. — **λακωνίζω,** als een Spartaan doen. — **1.** de Spartanen nadoen *in kleedij, levenswijze enz.* — **2.** Spartaanschgezind zijn. — **Λακωνικός,** 3. — **1.** Lakonisch, Lakedaimonisch. — **2.** *ἡ -ή* [*γῆ*], Lakonië.

λαλαγέω, murmelen, kweelen.

λαλέω [*λάλος*]. **1.** babbelen, kouten. — **2.** *bij uitbr.* : *a*) *onoverg.* : spreken. — *b*) *overg.* : zeggen, verkondigen ; † beloven. — **λάλημα,** *τό*. **1.** gebabbel, gepraat. — **2.** *meton.*, *concr.* : babbelaar.

λαλιά, *ἡ*. **1.** gebabbel, gesnap. — **2.** babbelzucht. — **λαλίστατος, -στερος,** *superl. en comp. v. h. volg.* — **λάλος,** 2, praatziek.

Λάμαχος, *ὁ*, *Atheensch veldheer in d. Peloponnesischen oorlog.*

λαμβάνω, *f. λήψομαι, 2e ao. ἔλαβον* (*imper. λαβέ*), *2e pf. εἴληφα* ; *pass. ληφθήσομαι, ἐλήφθην, εἴλημμαι.* — **A. V.** *f. ion. λάψομαι en λάμψομαι,* † *λήμψομαι* ; *2e ao. ep. ἔλλαβον, conj. 3 enk. λάβῃσι,* H. ; *iter. 2e ao. λάβεσκον* ; *pf. ion., dor. λελάβηκα.* — *med. 2e ao. inf. met redupl. λελαβέσθαι.* — *pass. ao. ion. ἐλάφθην en ἐλάμφθην,* † *ἐλήμφθην* ; *pf. λέλημμαι.*

A. *h. onderwerp als handelend gedacht.* **I. 1.** *a*) vatten, grijpen, nemen : *ἔλαβον αὐτὸν τῆς ζώνης*, bij den gordel ; *ἐλάβετο τοῦ ἱματίου*, klampte zich vast aan zijn kleed. — *b*) *in verzw. zin* : *α*) tot zich nemen, medenemen : *λαβὼν στράτευμα ἧκε*, kwam met ... — *β*) iem. opnemen, ontvangen ; *ook* : in de leer nemen. — *γ*) ontmoeten, aantreffen, inhalen, ontdekken ; *in ongunstigen zin* : betrappen. — *δ*) bereiken : *λαβέσθαι Ἀσίας*, de kust van ... — **2.** *overdr.* : *a*) *met de zintuigen of den geest vatten* : waarnemen, begrijpen, zich voorstellen, beschouwen ; *vd.* : op een bepaalde wijze opvatten, uitleggen : *τοῦτο ποθεινότερον ἔλαβον*, achtten het wenschelijker. — *b*) *een gevoelen* in zich opnemen : *θυμὸν λ.*, H., moed vatten. — *c*) *een werkzaamheid* op zich nemen, ondernemen : *πεῖράν τινος λ.*, op de proef stellen.

II. *met h. bijbegrip v. geweld.* **1.** zich meester maken van, zich toeëigenen, gevangennemen, veroveren, buitmaken, rooven ; *inz. v. een god* : *ἡμᾶς ὁ θεὸς -ει*, vaart in ons. — **2.** *overdr.* : *a*) binden, verplichten *door een eed enz.* — *b*) iem. aanpakken *met woorden*: *χαλεπῶς* (hard) *ἐλαμβάνετο αὐτοῦ.* — *c*) *v. toestanden en aandoeningen* : overvallen, aangrijpen, bevangen : *τρόμος ἔλλαβε γυῖα*, H. ; *onoverg.* : *καιρὸς -ει*, het oogenblik is gekomen. — *d*) in ruil nemen, zich verschaffen : *δίκην λ. παρά τινος*, iem. straffen (*z. ook* B, 1, b).

B. *h. onderwerp meer als passief gedacht.* **1.** ontvangen, krijgen, aannemen, inkomsten hebben, verdienen : *λ. δῶρα* ; *ook* : bij het spel winnen. — *inz.* : *a*) *ἀργύριον λ.*, *vaak* : zich laten omkoopen. — *b*) *δίκην λ.*, straf krijgen (*z. ook* A, II, 2, d). — **2.** *overdr.* : een indruk ontvangen, ondervinden, genieten, lijden : ° *τέρψιν λ.*, vreugde genieten.

Λάμνιος, Λαμνόθεν, Λᾶμνος, *dor.* = *Λημν-.*

λαμπαδηφορία, *ἡ*, fakkelloop. — **λαμπαδηφόρος,** 2 [*λαμπάδα φέρων*], fakkeldragend.

λαμπάδιον, *τό* [*verklw.*], kleine fakkel. — **λαμπαδοῦχος,** 2 [*λαμπάδα ἔχων*], fakkeldragend. — **λαμπάς,** *άδος, ἡ* [*λάμπω* ; ⟶ *Lat.* lampas ⟶ *Ned.* lamp]. **I. 1.** fakkel, *o. a. die der fakkelloopers.* — **2.** *meton.* : fakkelloop. — **3.** *overdr.* : *a*) ° zonnefakkel, zon. — *b*) ° bliksemflits. — **II.** *vr. bvn.* : door fakkels verlicht.

* **λαμπετάω** (*alleen ep. part. pr. τόων*), [*λάμπω*], schitteren.

Λαμπετίδης, *ου, ὁ* [*Λάμπος, -ίδης*], Lampetide, zoon van Lampos, *t. w. Dolops.*

λαμπηδών, *όνος, ἡ* [*λάμπω*]. **1.** schittering. — **2.** ° *overdr.* : luister.

Λάμπος, *ὁ*. **1.** *zoon v. Laomedoon.* — **2.**

H., *naam v. twee paarden.*

λαμπρός, 3 [λάμπω]. **I. 1.** schitterend, stralend : -ὸν φάος ἠελίοιο, H. ; χιτὼν λ., H., glanzend wit ; ° -ὰ ὄμματα (*in tgst. tot de blindheid*). — **2.** *v. water en lucht*: helder. — **II.** *overdr.* **1.** *v. pers.* : *a*) schitterend, beroemd. — *b*) ° stralend van vreugde, - van jeugd. — **2.** *v. zaken*: *a*) schitterend, prachtig: τὰ -ὰ ἴδια, privaatvermogen ; -ὸν ἔργον, luisterrijke daad. — *b*) *v. de stem, v. geluid* : helder, luid. — *c*) *v. d. wind* : krachtig, frisch. — *d*) klaarblijkelijk, duidelijk : νίκη -ά.

λαμπρότης, ητος, ἡ [λαμπρός]. **1.** glans, pracht. — **2.** *overdr.* : roem, aanzien.

† **λαμπροφορία,** ἡ [λαμπρὸν (ἱμάτιον) φέρω], het dragen van een feestgewaad. — **λαμπρόφωνος,** 2 [λαμπρὰν φωνὴν (ἔχων)], met krachtige stem.

λαμπρύνω [λαμπρός]. **1.** doen blinken : ὅπλα λ., poetsen. — **2.** *overdr., med.* : veel praal vertoonen.

λαμπτήρ, ῆρος, ὁ [λάμπω]. **1.** H., vuurbekken. — **2.** *later* : alles wat licht geeft : fakkel ; ° ἑσπεροι -ῆρες, wachtvuren.

Λαμπτραί, ῶν, αἱ, *Attische gouw.* — **Λαμπτρεύς,** *m. bvn.*, uit Lamptrai.

λάμπω (*2e pf.* λέλαμπα, *met beteek. v. h. pr.*). **I.** *act. en med.* **1.** schitteren, stralen. — **2.** *overdr.* : *a*) helder weerklinken. — *b*) *v. de velden* : schitterend mooi zijn, prijken. — **II.** *causatief* : doen schitteren.

Λαμπώνεια, ἡ, **-νειον** *en* **-νιον,** τό, *stadje in Troas.*

λαμυρός, 3, driest, onbeschaamd, moedwillig.

Λαμψακηνός, 3, uit Lampsakos. — **Λάμψακος,** ἡ, *stad in Troas aan d. Hellespont.*

λάμψομαι, *z.* λαμβάνω.

λανθάνω, *f.* λήσω, *2e ao.* ἔλαθον, *2e pf.* λέληθα ; *med. f.* λήσομαι, *2e ao.* ἐλαθόμην, *pf.* λέλησμαι. — *A. V. a*) *2e ao. met redupl.* λέλαθον, H, ; *med. f. met id.* λελήσομαι, *2e ao. met id.* λελαθόμην, *pf.* λέλασμαι. — *b*) *pass.* † *f.* -λησθήσομαι, *ao.* -ελήσθην.

I. *act.* **1.** verborgen -, onopgemerkt zijn, - blijven, iem. (τινα) ontgaan : λάθε Ἕκτορα, H., het ontging aan ... ; αὐτὸν λέληθα οὔπω ἀποκρινόμενος, hij merkt niet, dat ik ... heb ; φονέα ἐλάνθανε βόσκων, zonder het te weten onderhield hij een moordenaar ; *soms staat omgekeerd* λ. *in h. part.* : λαθὼν εἰσέρχεται, sluipt ongemerkt binnen. — **2.** *causatief* (*ep. 2e ao.* λέλαθον) : doen vergeten : ὄφρα Ἕκτορα λελάθῃ ὀδυνάων, H.

II. *med.* **1.** *a*) vergeten, iets (τινος) uit het oog verliezen : πῶς ἂν Ὀδυσῆος λαθοίμην ; H.; λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει, H., al wat hij geleden had. — *b*) met opzet vergeten, verwaarloozen. — **2.** *met lijd. zin* : ° οὔ ποτε λησόμενον (nooit te vergeten) κακόν.

λάξ, *bw.*, met den hiel, met den voet.

λαξευτός, 3 [*verbaaladj.*], in een rots uitgehouwen. — **λαξεύω** [λᾶας (*acc. mrv.*) ξέω], in een rots uithouwen.

Λαομεδοντιάδης, ου, ὁ [*Λ.*, -ιάδης], Laomedontiade, zoon van Laomedoon, *t. w. Priamos of Lampos.* — **Λαομέδων,** οντος, ὁ [λαοῦ μεδόμενος], *koning v. Troje.*

λαός, ὁ, *att. en ion.* **λεώς,** ώ, ὁ. **I. 1.** volksmenigte (*t. ond. v.* δῆμος, volk *als politieke eenheid*). — *inz.* (*enk. en mrv.*) : *a*) krijgsvolk ; *soms* : voetvolk, landleger. — *b*) gemeene soldaten. — **2.** *mrv.* : lieden, mannen ; *inz.* : onderdanen, burgers, werklieden, scheepsvolk. — **II.** volk *in ethnischen zin* : Λυδῶν λαός, AISCH. ; † λαός Ἰσραήλ, het Joodsche volk, *in tgst. tot de heidenen.*

1. **λᾶος,** ὁ = λᾶας. — 2. **λᾶος,** *gen. v.* λᾶας.

Λᾶος, *stad* (ἡ) *en rivier* (ὁ) *aan de westkust v. Lukanië.*

λαοσσόος, όος, όον [λαὸν σεύων], de mannen aanvurend. — **λαοφόρος,** 2 [λαὸν φέρων], het volk dragend : λ. ὁδός, H., heerbaan.

λαπάρη, ἡ, *ion.*, het week, zijde, lende.

Λαπίθαι, ῶν, οἱ, Lapithen, *mythisch bergvolk in Thessalië* ; *enk.* -ης, ου.

λάπτω (*2e pf.* λέλαφα), oplikken, opslorpen.

Λάρισα, ἡ. **1.** *stad aan de westkust v. Troas.* — **2.** *id. in Aiolis, bij Kume.* — **3-4.** *twee steden in Thessalië.* — **5.** *stad in Assyrië bij Ninive, nu Kalach-Nimrud,* XEN. — **Λαρισαῖος,** 3, van -, uit Larisa ; οἱ -οι, de inwoners van L. — **Λαρισσ-** = Λαρισ-.

λάρναξ, ακος, ἡ, wat iets inhoudt : kist, lijkkist, lijkurn, *drijvende* ark.

λάρος, ὁ. **1.** zeemeeuw. — **2.** *overdr.* : domkop.

λαρός, 2 [*wrt.* λαϝ ; *vgl.* λαύω]. **1.** smakelijk, lekker. — **2.** *overdr.* : aangenaam, liefelijk.

Λάρτιος, ὁ = Λαέρτιος.

λαρυγγίζω, luidkeels schreeuwen. — **λάρυγξ,** υγγος, ὁ, strottenhoofd, keel.

λασιαύχην, ενος, *m. vr. bvn.* [λάσιον αὐχένα (ἔχων)], met dichtbehaarden nek, met dichte manen. — **λάσιος,** 3 *en* 2.

— **1.** dichtbehaard, wollig, ruig : *-ον στῆθος, een teeken v. kracht*; *vd. ook* : *-ον κῆρ*, H.— **2.** *overdr.* : dicht begroeid.

λάσκω, *λακήσομαι, 2e ao. ἔλακον, pf. (met beteek. v. h. pr.) λέλακα en λέληκα.* — **I.** *onoverg.* **1.** een ruw geluid geven : *a) v. zaken* : kraken, knarsen. — *b) v. dieren* : krijschen, blaffen. — *c) v. pers.*: schreeuwen. — **2.** *in verzw. zin* : *° πρὸς αὐλὸν λακεῖν*, zingen. — **II.** *overg.* **1.** op onbeschaamde wijze zeggen : *° ψεῦδος λακεῖν.* — **2.** luide zeggen, verkondigen.

Λᾶσος, *ὁ, Gr. lierdichter, omstr. 500 v. C.*

† **Λατῖνοι,** *ων, οἱ* [⟵ *Lat.* Latīnī], Latijnen.

Λατοΐδας, *α, ὁ, dor.* = *Λητοΐδης.*

λατομέω, uit steen houwen. — **λατόμος,** *ὁ* [*λᾶας (acc. mrv.) τέμνων*], steenhouwer.

λατρεία, *ἡ* [⟶ *Ned.* idolatrie], *en* **λάτρευμα,** *τό.* **1.** loondienst. — **2.** dienstbaarheid aan de goden. — **λατρεύω.** **1.** *a)* voor loon dienen (*v. vrijen en slaven*). — *b) alg.*: dienen (*id.*). — **2.** *overdr.* : dienen : *ἡδονῇ λ.*, zich overgeven aan het genot ; *° μόχθοις λ.*, prijsgegeven zijn aan. — **λάτρις,** *ιος, ὁ, ἡ, vrije of onvrije* loonarbeider, -dster. — **λάτρον,** *τό*, arbeidsloon.

Λατώ, Λατῷος, *dor.* = *Λητ-.*

λαυκανίη, *ἡ*, keel.

λαύρα, *ἡ.* **1.** zijgang. — **2.** dwarsstraat.

Λαύρειον, *τό, voorgebergte in h. zuiden v. Attika.* — **Λαυρειωτικός,** 3, van Laureion. — **Λαύρεον, Λαυρεωτικός, Λαυρι-** = *Λαυρει-.*

λάφυρον, *τό* [*λαμβάνω*], buitgemaakt voorwerp ; *gew. mrv.* : buit. — **λαφυροπωλέω,** buit verkoopen. — **λαφυροπώλης,** *ου, ὁ* [*λάφυρα πωλέων*], buitverkooper.

λαφύσσω. **1.** *v. wilde dieren* : verslinden, opslurpen. — **2.** *overdr.* : † iem. uitzuigen, *iem.s fortuin* verbrassen.

Λαφύστιος, *ὁ* [*oorspr. beteek.* ?], Laphustisch, *bijnaam v. Zeus, o. a. in Phthiotis.*

λαχαίνω, graven.

λάχανον, *τό*, groente.

λάχεια, *ας, vr. bvn., wschl.*: laag, vlak.

Λάχης, *ητος, ὁ, Atheensch veldheer in d. Peloponnesischen oorlog.*

λάχησι, *z. λαγχάνω.*

λαχνάεις, *dor.* = *λαχνήεις.* — **λάχνη,** *ἡ*, wol, wollig -, donzig haar. — **λαχνήεις,** *ήεσσα, ῆεν*, wollig, harig, ruig. — **λάχνος,** *ὁ*, wollige vacht.

λαχοῖσα, *z. λαγχάνω.* — **λάχος,** *τό* [*ἔλαχον, v. λαγχάνω* ; *eig.* : het aan iem. ten deel vallende]. **1.** *iem.s* lot. — **2.** aandeel. — **3.** legerbende.

λάψομαι, *ion. f. v. λαμβάνω.*

1.**λάω,** H. (*alleen part. pr. λάων en impf. λάε*), zien.

2.* **λάω,** *dor.* (*slechts enkele vormen, vrl pr. λῶ, λῇς, λῇ*), willen.

3.**λάω,** vasthouden.

λέαινα, *ἡ* [*λέων*], leeuwin.

λεαίνω, *f. λεανῶ, ao. ἐλέανα* (HDT. *ἐλέηνα*), *en*, H., **λειαίνω,** *f. λειανέω, ao. λείηνα.* [*λεῖος*]. **1.** glad -, effen maken, polijsten ; *fig.* : *° τραχέα λεαίνειν*, de ruwheid der zeden verzachten. — **2.** *a)* fijnstampen. — *b) gewassen* uitroeien.

Λεβάδεια, *ἡ, stad in Boiotië.*

λέβης, *ητος, ὁ* [⟶ *Lat.* lebēs], ketel, bekken ; *inz.* : waschbekken, lijkurn.

† **λεγεών** *en* **-ιών,** *ῶνος, ἡ* [⟵ *Lat.* legiō], legioen.

λέγω [*vw. Lat.* legĕre, *Ned.* lezen].
A. *f. λέξω, ao. ἔλεξα, 2e pf. -είλοχα* ; *med. λέξομαι (vaak met lijd. beteek.), ἐλεξάμην (ep. 2e ao. ἐλέγμην, 3 enk. λέκτο), pf. εἴλεγμαι* ; *pass. λεχθήσομαι en -λεγήσομαι, ἐλέχθην, 2e ao. ἐλέγην, pf. εἴλεγμαι en -λέλεγμαι.*
I. 1. bijeenbrengen, -lezen, verzamelen : *ὀστέα -ειν*, H. (*na de verbranding v. h. lijk*) ; *ὀστέα λέγοντο*, H. (*med.* : voor zich). — *vd. a) med.* : zich verzamelen, bijeenkomen. — *b)* tellen : *λέκτο δ' ἀριθμόν*, H., hij telde zijn (*med.*) dieren over. — **2.** *inz.* : uitkiezend bijeenbrengen, uitkiezen, uitzoeken. — **II.** *overdr.* **1.** met den geest bijeenbrengen, tot een zekere groep rekenen : *ἐν δ' ἡμέας λέγε κήτεσιν*, H., hij telde ons mee onder de monsters. — **2.** *vd.* : beschouwen als, achten : *° τοῦτον οὐδαμοῦ λ.*, ik acht dat hij nergens is, voor mij bestaat hij niet, ik acht hem voor niets.
B. *f. λέξω, ao. ἔλεξα* ; *med. f. λέξομαι (vaak met lijd. beteek.), ao. ἐλεξάμην* ; *pass. f. λεχθήσομαι, ao. ἐλέχθην, pf. λέλεγμαι en (alleen met δι-) -είλεγμαι.*
het bijeengebrachte uitdrukken, - te kennen geven. — **I. 1.** opsommen, het eene na het andere zeggen : *ἐμὰ κήδεα λ.*, H., al mijn leed uiteenzetten. — **2.** vertellen, beschrijven. — **II.** *alg. v. alle slag v. mondelinge mededeelingen.* **1.** spreken, zeggen : *a) abs.* : *εἶπε -ων*, hij zei in zijn rede ; *εὖ λ., καλῶς λ., o. a.* : gelijk hebben. — *b) met acc.* : *λ. τι πρός τι*, iets op iets antwoorden, tegenspreken ; *λ. τι*, iets gewichtigs -,

de waarheid zeggen, gelijk hebben; οὐδὲν λ., zooveel als niets zeggen, *ook*: het mis hebben; εὖ λ. τινά, goed van iem. spreken, prijzen; κακῶς -, κακὰ λ. τινά, kwaad van iem. spreken; ποιήματα λ., voordragen; °Ἀτρείδας λ., bezingen; ἔπεμπε... -ων, hij zond ... en liet zeggen...; μηκέτι ταῦτα -ώμεθα, H., laten we niet langer daarover (*med.*: met elkaar) praten; *pass. onpers.* -εται *met inf.-zin*: er wordt gezegd, dat ...; *pass. pers.* λέγομαι ὅτι *of met inf.*, men zegt van mij dat ik ...; οἱ -όμενοι αὐτόνομοι εἶναι, de zoogenaamde...; τὸ -όμενον, spreekwoord, gerucht, sage, (*als bijstelling bij een zinsnede*:) zooals (*eig.*: wat) men pleegt te zeggen; *ook met een zaaknaam als onderw.*: τὰ γράμματα (de brief) ἔλεγε τάδε.— **2.** *inz.*: *a*) een redevoering houden, vóór het volk spreken: ὁ -ων, redenaar, staatsman; δεινὸς -ειν, goed redenaar. — *b*) berichten. — *c*) aanraden, aansporen, bevelen: ἔλεγεν αὐτὸν θαρρεῖν. — *d*) hoog opgeven van, roemen op: -ειν τὴν ἑαυτοῦ ῥώμην. — *e*) noemen. — *f*) iem. of iets meenen, bedoelen: σὲ λ.

ληλασία, ἡ, het plunderen. — **ληλατέω** [λείαν ἐλαύνω]. **1.** *onoverg.*: buit (*vrl vee*) wegdrijven, plunderen. — **2.** *overg.*: plunderen: λ. πόλιν.

λεία, ἡ, buit; *inz.*: buitgemaakt vee.

λειαίνω, *z.* λεαίνω.

λείβω [*vw. Lat.* lībāre]. **1.** laten neerdruppelen, uitgieten, vergieten. — **2.** *inz.*: plengen.

λείηνα, H., *ao. v.* λειαίνω.

λεῖμαξ, ακος, ὁ = λειμών.

λεῖμμα, τό [λείπω], overschot.

λειμών, ῶνος, ὁ, drasland, beemd, weide. — **λειμωνιάς,** άδος, *vr. bvn.*, **λειμώνιος,** 3, *en* **λειμωνίς,** ίδος, *vr. bvn.*, van de weiden. — **λειμωνόθεν,** *bw.* [λ., -θεν], uit het drasland.

λεῖος, 3 [*vw. Lat.* lēvis]. **1.** effen, glad; *inz. v. plaatsen*: χῶρος λ. πετράων, H., vrij van steenen; γήλοφοι -οι, kaal.— **2.** *overdr.*: zacht.

λείουσι, H., *dat. mrv. v.* λέων.

λειπόνεως, ων [λείπων ναῦν], die zijn schip verlaat.

λείπω, *f.* ψω, *2e ao.* ἔλιπον, *2e pf.* λέλοιπα; *pass.* λειφθήσομαι, ἐλείφθην, λέλειμμαι. — *A. V. 2e ao. pass. 3 mrv.* λίπεν, H. — [*vw. Lat.* līquī (*pf. v.* linquĕre), *Ned.* leenen].

I. *overg.* **1.** verlaten: λ. Ἑλλάδα; βίον λ. — *inz.*: *a*) achterlaten; *pass.*: achterblijven *in een wedren en dgl.*; *inz. v. een stervende.* — *b*) overlaten, sparen: τὸ -όμενον, overschot. — *c*) in den steek laten: λ. τὴν τάξιν, zijn post verlaten. — **2.** *overdr.*: *a*) *pass.*: te kort schieten, onderdoen voor: πλήθει ἡμῶν -εσθαι, in troepenmacht voor ons onderdoen; μάχῃ εσθαι; °-εσθαι λόγων, achterblijven bij de woorden, ze niet hooren. — *b*) ontrouw worden aan, verloochenen: °τὴν αὑτοῦ φύσιν -ειν.

II. *onoverg.* **1.** weggaan, afnemen, verdwijnen: °οὐκ ἔλιπε ἐκ τοῦδ' οἴκου αἰκία, de misdaad is niet verdwenen... — **2.** ontbreken, te kort schieten: μικροῦ -οντος (*gen. abs.*) δέκα τάλαντα, iets minder dan ...

λειριόεις, όεσσα, όεν, als een lelie. — **λείριον,** τό [*vw. Lat.* līlium], lelie. — **λείριος,** 2 = λειριόεις.

λεϊστός, 3, *ion.* = ληϊστός.

λειτουργέω. 1. den staat op eigen kosten een dienst bewijzen, een staatsambt kosteloos waarnemen; *inz.*: een leitoergie (*z. h. volg.*) verrichten. — **2.** *alg.*: dienen.— **λειτουργία,** ἡ [—> *Lat.* † līturgia —> *Ned.* liturgie]. **1.** dienst kosteloos *aan h. volk of d. staat* bewezen; *inz.*: leitoergie (*b. v. h. opvoeren v. een koor*).— **2.** *alg.*: dienst; *inz.* † tempeldienst. — **λειτουργός,** ὁ, staatsdienaar.

λείχω [*vw. Lat.* lingĕre, *Ned.* likken], likken.

λείψανον, τό [λείπω]. **1.** overblijfsel. — **2.** *inz. mrv*: overblijfselen van een doode, lijk, asch.

Λειψύδριον, τό [*id.*; ὕδωρ], *waterlooze streek in h. noorden v. Attika.*

λεκάνη, ἡ, schotel. **λεκάνιον** *en* **-άριον,** τό [*verklw.*], schoteltje.

λεκιθίτης, ου, *m. bvn., zelfst. g.* [ἄρτος], *ofwel* [1. λέκιθος], brood van peulvruchten, *ofwel* [2. λέκιθος], eierbrood.

1. **λέκιθος,** ὁ, hart van een peulvrucht.

2. **λέκιθος,** ἡ, eierdooier.

λεκτέος, 3 [*verbaaladj. v.* λέγω], te zeggen.

λέκτο, *z.* λεγω, A, *en* * λέχω.

Λεκτόν, τό, *voorgebergte in Troas.*

λεκτός, 3 [*verbaaladj. v.* λέγω]. **1.** uitgelezen. — **2.** te zeggen.

λέκτρον, τό [λέχω], bed, echt. — **λέκτρον-δε,** *bw.*, naar bed.

λελαβέσθαι, λελάβηκα, *z.* λαμβάνω.

λέλαθον, λελαθόμην, *z.* λανθάνω.

λέλακα, *pf. v.* λάσκω.

λέλασμαι, H., *pf. med. v.* λανθάνω.

λελάχητε, -ωσι, *z.* λαγχάνω.

Λέλεγες, ων, οἱ, Lelegen, *vóór-Grieksche volksstam vrl aan de westkust v. Klein-Azië.*

λέληθα, 2e *pf. v.* λανθάνω.
λέληκα, *pf. v.* λάσκω.
λέλημμαι, *pf. pass. v.* λαμβάνω.
λέλησμαι, *pf. med. v.* λανθάνω.
λέλησμαι, *pf. v.* ληΐζομαι.
λελίημαι, *pf. v.* λιλαίομαι.

λελογισμένως, *bw.* [λελογισμένος, *v.* λογίζομαι], door redeneeren.

λέλογχα, *pf. v.* λαγχάνω.
λέλοιπα, 2e *pf. v.* λείπω.

† **Λέντλος** *en* † **Λέντουλος,** ὁ [⟵ *Lat.* Lentulus], Lentulus.

λέξεο, *z.* *λέχω.

λέξις, εως, ἡ [λέγω]. **1.** *a*) het spreken. — *b*) *meton.*: wijze van uitdrukking, stijl: παρὰ -ιν, CIC., foutief gezegd. — **2.** *afzonderlijk* woord: κατὰ -ιν, woord voor woord.

λέξο, *z.* *λέχω.

λεοντέη-ῆ, ἡ [λέων], leeuwenhuid.

Λεοντῖνοι, ων, οἱ. **1.** Leontinoi, *stad ten noordwesten v. Syrakuse.* — **2.** Leontijnen, de inwoners van Leontinoi; *enk.*: ὁ -ος.

Λεοντίς, ίδος, *vr. bvn.* = Λεωντίς.

λέπαδνον, τό, jukriem, *breede lederen riem, waarmee h. juk aan de schoften v. h. trekdier werd vastgemaakt.*

λεπαῖος, 3, rots-, bergachtig. — **λέπας,** τό (*alleen nom. en acc. enk.*), kale rots, berg.

† **Λέπιδος,** ὁ [⟵ *Lat.* Lepidus], Lepidus.

λέπρα, ἡ [λέπω; ⟶ *Ned.* lepra], melaatschheid. — **λεπράω. 1.** melaatsch zijn. — **2.** bevuilen. — **λεπρός,** 3, melaatsch.

λεπταλέος, 3 [λεπτός]. **1.** dun, fijn. — **2.** *overdr. v. de stem*: fijn.

λεπτόθριξ, τριχος, *m. vr. bvn.* [λεπτὰς τρίχας (ἔχων)], fijnharig. — † **λεπτόν,** τό, *z.* λεπτός, II, 1. — **λεπτόπρυμνος,** 2 [λεπτὴν πρύμναν (ἔχων)], met slanken achtersteven.

λεπτός, 3 [*verbaaladj. v.* λέπω]. **I.** *zld.*: gepeld, ontbolsterd. — **II.** *gew. overdr.* **1.** dun, fijn, klein, nauw, gering: πλοῖα -ά, kleine schepen; °-ὴ κόνις, een weinig stof: °-ὸν οὖας, teeder oor; † τὸ -όν [νόμισμα], het kleinste muntstukje, penning.— *inz.*: *a*) *v. weefsels*: fijn. — *b*) *v. h. menschelijk lichaam*: spichtig, mager, zwak. — *c*) *v. d. wind*: zwak, zacht. — **2.** *door een verdere metaphoor, met betrekking tot d. geest*: *a*) fijn, scherpzinnig. — *b*) zwak, gering: -ὴ μῆτις, H. — *c*) *v. een verhaal*: met vele bizonderheden: κατὰ -όν (*zelfst. g.*), CIC., haarfijn.

λεπτότριχος, *gen. v.* λεπτόθριξ. — **λεπτόφωνος,** 2 [λεπτὴν φωνὴν (ἔχων)], met zwakke stem.

λέπω, pellen, schillen.

Λέριοι, ων, οἱ, Leriërs, bewoners van Leros. — **Λέρος,** ἡ, *een der Sporaden.*

Λέσβιος, 3, Lesbisch; οἱ -οι, Lesbiërs. — **Λεσβίς,** ίδος, *vr. bvn.*, Lesbisch. — **Λεσβόθεν,** *bw.* [Λέσβος, -θεν], uit Lesbos. — **Λέσβος,** ἡ, *eiland in h. oosten der Aegaeïsche Zee.*

λέσχη, ἡ [λέχος]. **1.** lesche, *openbaar gebouw, volksherberg, tevens nachtverblijf voor bedelaars en plaats v. bijeenkomst voor nietsdoeners.* — **2.** *meton.*: *a*) gepraat, gebabbel; *ook*: onderhoud, bespreking. — *b*) bijeenkomst.

λευγαλέος, 3 [*vw.* λυγρός, *Lat.* lūgēre]. **1.** deerniswaardig, ellendig. — **2.** *bedr. v. zaken*: ellendig makend, treurig, rampspoedig.

† **Λευεί, Λευείς, Λευί** *en* **Λευίς,** *gen.* Λευεί *en* Λευί (*acc.* Λευείν *en* Λευίν) [*Semietisch w.*], Levi, *naam v. verschillende Joden, o. a.* **1.** *een zoon v. d. aartsvader Jakob.* — **2.** *een leerling v. Jezus.* — † **Λευείτης** *en* **Λευΐτης,** ου, ὁ [⟶ *Lat.* † lēvīta ⟶ *Ned.* leviet], nakomeling van Levi (Λευεί, 1), leviet.

Λευκάδιος, 3 [Λευκάς], van Leukas, Leukadisch; οἱ -οι, de Leukadiërs.

λευκαίνω [λευκός]. **1.** wit maken: °ῥόθια λ., de golven doen schuimen *door h. roeien.* — **2.** schitterend maken, doen schitteren.

λευκανθής, 2 [λευκὰ ἄνθεα (ἔχων)]. **1.** met witte bloemen. — **2.** wit, grijs.

1. **Λευκάς,** άδος, ἡ, *schiereiland, later eiland, aan de westkust v. Akarnanië.* — 2. **Λευκάς,** άδος, *vr. bvn.*, Leukadisch: Λ. πέτρη, de Leukadische rots: *a*) *mythische rots in h. Westen,* H. — *b*) *zuidelijke punt v. h. eiland Leukas.*

λεύκασπις, ιδος, *m. vr. bvn.* [λευκὴν ἀσπίδα (ἔχων)]. **1.** met wit schild. — **2.** met schitterend schild.

λεύκη, ἡ [λευκός]. **1.** zilverpopulier. — **2.** witte uitslag.

λευκήρετμος, 2 [λευκὰ ἐρετμὰ (ἔχων)], met witte roeiriemen.

† **Λεύκιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Lūcius], Lucius.

λεύκιππος, 2 [λευκοὺς ἵππους (ἔχων)], met witte rossen.

Λευκοθέα, ἡ [λευκὴ θεά, de Schitterende godin], *bijnaam v. Ino* (Ἰνώ) *als zeegodin.*

λευκοθώραξ, ακος, *m. bvn.* [λευκὸν θώρακα (ἔχων)], met een wit harnas. —

λευκόϊον, τό [λευκὸν ἴον], sneeuwklokje. — **λευκόλινον,** τό [λευκὸν λίνον], esparto, Spaansche brem. — **λευκόπους,** ους, ουν, *gen.* ποδος [λευκοὺς πόδας (ἔχων)], met witte voeten, barrevoets. — **λευκόπωλος,** 2 [λευκοὺς πώλους (ἔχων)], met witte rossen.

λευκός, 3 [*vw. Lat.* lūcēre, lūna, *Ned.* licht]. **1.** *a)* schitterend, helder. — *b) overdr.* : ° -ὸν ἦμαρ, stralende dag, geluksdag. — **2.** *v. kleur* : wit (*met vele schakeeringen* ; *vgl. Ned. witte wijn*), witachtig, grijs : *a)* γάλα -όν, H., witte melk ; -οὶ γένοντο κονισάλῳ, H., werden wit door de stofwolk ; λ. χρυσός, bleek goud (*nl. met zilver vermengd*) ; ° -ἡ θρίξ, witte haren. — *b) in plaatsnamen* : Λευκὰ ἀκτά (*dor.*), de Witte Kust, *eiland bij de monding v. d. Donau* ; Λευκὴ ἀκτή, HDT., *vlek en reede in Thrakië aan de Propontis.*

λευκόστικτος, 2 [λευκός, στικτός], wit gevlekt. — **λευκότης,** ητος, ἡ [λ.], witheid, witte kleur. — **λευκοφαής,** 2 [λ., φάος], schitterend. — **λευκόω** [λ.], wit maken, - verven.

Λεῦκτρα, ων, τά, *vlek in Boiotië.*

λευκώλενος, 2 [λευκὰς ὠλένας (ἔχουσα)], met blanke ellebogen, blankarmig.

λευρός, 3, vlak, effen.

λεύσσω [λευκός]. **1.** *a) onoverg.* : zien, kijken. — *b) overg.* : zien, waarnemen, aanschouwen. — **2.** *overdr.* : *a) onoverg.*: in den geest zien, nadenken. — *b) overg.* : nadenken over, overwegen.

Λευτυχίδας, α, *dor.*, *en* **-ίδης,** εω, *ion.* = Λεωτ-.

λεύω (*pass.* λευσθήσομαι, ἐλεύσθην), steenigen.

Λέχαιον, τό, *havenstad v. Korinthe aan de Golf v. Korinthe.*

λεχεποίης, ου, *m. bvn.* [* λέχω, ποία], in het gras -, te midden der weiden gelegen.

λέχος, τό [* λέχω], legerstede, bed.— *inz.* **1.** *a)* huwelijksbed. — *b) meton.* : *α)* huwelijk. — *β)* echtgenoote. — **2.** praalbed. — **λέχοσ-δε,** *bw.*, naar bed.

λέχριος, 3 [*vw.* λοξός]. **1.** schuin, ter zijde hellend, scheef. — **2.** *overdr.* : ° wankel, onzeker.

* **λέχω** (*alleen* H.), *act. alleen ao.* ἔλεξα ; *med.* λέξομαι, ἐλεξάμην, *gemengde ao. imper.* λέξεο, 2[e] *ao.* ἔλεκτο, λέκτο, *imper.* λέξο) [*vw. Lat.* lectus, *Ned.* liggen], neerleggen.— **1.** *act.* : *a)* te bed leggen. — *b) overdr.*: Διὸς νόον λ., H., den geest van Zeus doen inslapen. — **2.** *med.* : zich neerleggen : *a)* zich te bed leggen. — *b)* zich legeren, zich in hinderlaag leggen.

Λεωκόρειον *en* **-ριον,** τό [Λεὼ κόραι, de dochters van Leoos (*z.* Λεώς)], *heiligdom te Athene, aan de drie dochters v. Leoos gewijd.*

λεωλογέω [λεὼν λέγω], het volk tellen.

λέων, οντος, ὁ (*dat. mrv.* H., λείουσι) [—> *Lat.* leō —> *Ned.* leeuw], leeuw, *eig. en overdr.* — **Λέων,** οντος, ὁ. **1.** *koning v. Sparta, 1[e] helft der VII[e] eeuw v. C.* — **2.** *Atheensch vlootvoogd in de 2[e] helft v. d. Peloponnesischen oorlog.*

Λεωνίδας, α, ὁ [Λέων, -ίδης], *koning v. Sparta, sneuvelde bij de Thermopylen 480 v. C.* — **Λεωνίδης,** ου, *ion.* εω [*id.*]. **1.** = Λεωνίδας. — **2.** *Gr. epigramdichter, III[e] eeuw v. C.*

Λεωντίς, ίδος, *vr. bvn.*, *met en, zelfst. g.*, *zonder* φυλή, *een der phylen v. Kleisthenes.*

λεώς, ώ, ὁ, *ion. en att.* = λαός.

Λεώς, ώ, ὁ, *Attische heroos.*

Λεωτυχίδης, ου, ὁ, *koning v. Sparta, overwon bij Mukale 479 v. C.*

λεωφόρος, 2 [λεὼν φέρων], door het volk betreden : λ. ὁδός *en* ἡ λ. [ὁδός], heirweg.

λήγω, λήξω, ἔληξα. — **1.** *onoverg.* : ophouden, ten einde loopen : *a) abs.* : ἡ ἡμέρα οὕτως ἔληξεν. — *b) vaker met gen. of part.* : λ. ἔριδος, H., ophouden met twisten ; λ. ἀείδων, H., met zingen. — **2.** *overg.* : doen ophouden, laten rusten : χεῖρας λ. φόνοιο, H., de handen afhouden van doodslag ; λ. μένος, H., zijn strijdlust bedwingen.

Λήδα, ἡ, *echtgenoote v. Tundareos.*

λῄζομαι = ληΐζομαι.

Ληθαῖος, ὁ, *bijrivier v. d. Maiandros.*

ληθάνω, doen vergeten.

λήθη, ἡ [λήθω], het vergeten, vergetelheid : -ην τινὸς ποιεῖσθαι, vergeten. — **Λήθη,** ἡ, *stroom der vergetelheid in de onderwereld.*— **λῆθος,** τό, *en* **ληθοσύνη,** ἡ = λήθη.

λήθω (*pr.*, *impf. en 3 enk. v. h. iter. impf.* λήθεσκεν ; *z.* λανθάνω). — **1.** verborgen zijn, ontgaan. — **2.** *med.* : vergeten, niet meer denken aan.

ληϊάς, άδος, *vr. bvn.* [ληΐς], buitgemaakt, gevangen.

ληϊβότειρα, ας, *vr. bvn.* [λήϊον βοσκομένη], het veldgewas afvretend.

ληΐζομαι, *f.* H. ληΐσσομαι, *ao.* ἐληϊσάμην (H. ληΐσσατο), *pf.* λέλησμαι. **1.** *med.* : *a) onoverg.* : plunderen, strooptochten maken ; λ. ἐκ τῆς Παφλαγονίας. — *b) overg.* : *α)* buitmaken, als buit wegvoeren. — *β)* uitplunderen, verwoesten:

λ. τὴν Κολχίδα. — **2.** *pass.*: als buit meegenomen worden.

ληΐη, ἡ, *ion.* = λεία.

λήϊον, τό, veldgewas.

ληΐς, ΐδος, ἡ, oorlogsbuit.

ληϊστήρ, ῆρος, *en* **ληϊστής,** οῦ, ὁ [ληΐζομαι], plunderaar, roover. — **ληϊστός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], buit te maken. — **ληΐστωρ,** ορος, ὁ [*id.*] = ληϊστήρ.

ληΐτις, ιδος, ἡ [ληΐς], buitmaakster, *epitheton v. Athena.*

λήϊτον, τό [ληός, *ion.* = λαός], *bij de Achaïers*: gemeentehuis.

Λήϊτος, ὁ, *aanvoerder der Boiotiërs vóór Troje.*

ληϊτουργέω, -γία = λειτ-.

ληκέω, krijschen, kraken, klappen.

λήκυθος, ὁ. **1.** olieflesehje. - **2.** *overdr. v. d. stijl, mrv.*: bombast, cic.

λῆμα, τό [2. *λάω]. **1.** wilskracht, begeerte. — **2.** *v. h. karakter*: *a) in goeden zin*: vastberadenheid, moed. - *b) in ongunstigen zin*: overmoed, driestheid, roekeloosheid.

λημάω, druipoogig zijn. — **λήμη,** ἡ, oogendracht.

λῆμμα, τό [λαμβάνω], wat men neemt *of* ontvangt: gewin, voordeel, verdienste, inkomen.

Λήμνιος, 3, van Lemnos, Lemnisch; οἱ -οι, Lemniërs. — **Λημνόθεν,** *bw.* [Λ., -θεν], van Lemnos. **Λῆμνος,** ἡ, *eiland in h. noorden der Aegaeïsche Zee.*

λημφθῆναι, λήμψομαι, *z.* λαμβάνω.

ληναῖος, 3, de wijnpers betreffend; τὸ Λήναιον, Lenaion, *plaats te Athene, waar de Lenaiën gevierd werden*; τὰ Λήναια [ἱερά], de Lenaiën, *wijnpersfeest ter eere v. Dionusos.* — **ληνός,** οῦ, ἡ, wijnpers.

λῆξις, εως, ἡ [λαγχάνω]. **1.** *a)* het loten. — *b) meton.*: het bij loting toegewezene, aandeel. — **2.** *zonder h. bijbegrip v. loting*: toegewezen werkkring: † ἡ ἑῴα λ., het oostelijk gedeelte van het keizerrijk.

λήξομαι, *f. v.* λαγχάνω.

ληπτέος, 3 [*verbaaladj. v.* λαμβάνω], te nemen — **ληπτός,** 3 [*id.*]. **1.** dien men kan vatten. — **2.** *overdr.*: dien men kan begrijpen.

ληρέω [λῆρος], bazelen, dwaas spreken, - handelen. — **λήρημα,** τό, gebazel.

Ληρισ-, *ion.* = Λαρισ-

λῆρος, ὁ. **1.** *a)* gekkenpraat, onzin. — *b) meton., v. pers.*: babbelaar. — **2.** prul.

λῆς, *z.* 2. * λάω.

† **-λησθήσομαι,** *f. pass. v.* -λανθάνω. — **λησμοσύνη,** ἡ [*vw.* λανθάνω], vergetelheid.

λήσομαι, *med. f. v.* λανθάνω.

ληστάρχης, ου, ὁ [λῃστῶν ἀρχός], rooverhoofdman.

λῃστεία, ἡ [λῃστεύω], het rooven; *inz.*: zeerooverij. — **λῃστεύω** [λῃστής], rooven, plunderen, rooftochten maken, den kleinen oorlog voeren.— **λῃστήρ,** ῆρος, ὁ = λῃστής. — **λῃστήριον,** τό [λῃστής]. **1.** rooverbende. - **2.** rooftocht. rooverij. — **λῃστής,** οῦ, ὁ [ληΐζομαι]. **1.** roover, plunderaar; *inz.*: zeeroover, vrijbuiter. — **2.** *alg.*: roekeloos misdadiger.

λῆστις, ἡ (*alleen nom. en acc. enk.*) = λήθη.

λῃστρικός, 3 [λῃστής], van roovers, roofzuchtig.

λήσω, *f. v.* λανθάνω.

Λητοΐδης, ου, ὁ [Λητώ, -ίδης], zoon van Leto, *Apolloon.*

λητουργ-, *att.* = λειτουργ-.

Λητώ, οῦς, ἡ, *moeder v. Apolloon en Artemis.* — **Λητῷος,** 3, van Leto; ὁ Λ., de zoon van Leto.

λήψομαι, *f. v.* λαμβάνω. — **λῆψις,** εως, ἡ, het nemen, het ontvangen.

λιάζομαι, *pass., ao.* ἐλιάσθην. — **1.** zich afwenden, uitwijken, zich verwijderen. — **2.** *soms*: neerzinken, neerstorten.

λίαν, *bw.*, geheel en al, zeer, te zeer: καὶ λ., ja zeker, maar al te zeer.

λιαρός, 3. — **1.** lauw, warm.— **2.** *overdr.*: zacht, verkwikkend: λ. ὕπνος, H.

λίβανος, ὁ [*Semietisch w.*]. **1.** wierookboom. — **2.** *meton.*: wierook. — **λιβανωτός,** ὁ [*id.*], wierook.

λιβάς, άδος, ἡ [λείβω]. **1.** neerdruppelend vocht, druppel. — **2.** *alg.*: bron, beek, stroom.

† **Λίβιος,** ὁ [<— *Lat.* Līvius], Livius.

Λιβύη, ἡ, Libuë. — **1.** H.: *de geheele noordkust v. Afrika ten westen v. Egypte tot d. Okeanos.* — **2.** *later*: *de noordkust v. Afrika tusschen Egypte en de Surten, ofwel*: *geheel Afrika.* — **Λιβυκός,** 3, Libusch. — **Λίβυς,** υος, *m. bvn.*, Libusch; οἱ -υες, de Libuërs.

λίγα, *bw.* [λιγύς] = λιγέως. — **λιγαίνω** [*id.*], luide -, met heldere stem roepen: ° σύριγγι λ., heldere klanken voortbrengen op de herdersfluit.

* **λίγγω** (*alleen ao.* λίγξε, H.), luide klinken.

λίγδην, *bw.*, rakelings.

λιγέως, *bw.* [λιγύς], luide, met heldere stem.

λιγνύς, ύος, ἡ (*acc.* υν), walm.

λίγξε, *z.* λίγγω.

***λιγυαστάδης,** ὁ (*alleen voc.* η) [λιγύς, ᾄδω, -άδης], heldere zanger, *t. w. Mimnermos.*

λιγυρός, 3, *en* **λιγύς,** εια, ύ, *v. ieder scherp, doordringend geluid* : helder -, luid klinkend, met heldere stem, schril ; *v. d. wind* : loeiend.

λιγύφθογγος, 2 [λίγειαν φθογγὴν (ἔχων)] *en* **λιγύφωνος,** 2 [λίγειαν φωνὴν (ἔχων)], met heldere stem, hel klinkend.

λίην, *ion.* = λίαν.

λιθάζω [λίθος], steenigen. — **λίθαξ,** ακος, *m. vr. bvn.* [*id.*], steenachtig, hard. — **λιθάς,** άδος, ἡ [*id.*], steen. — **λίθεος,** 3, *en* **λίθινος,** 3 [*id.*], steenen.

λιθοβολέω [λίθοις βάλλω], steenigen. — **λιθογλύφος,** ὁ [λίθους γλύφων], steenhouwer. — **λιθοκόλλητος,** 2 [λίθοις κολλητός], met edelgesteenten bezet. — **λιθόλευστος,** 2 [λίθοις λευστός (*verbaal-adj. v.* λεύω)], gesteenigd : ° Ἄρης λ., dood door steeniging. — **λιθοξόος,** ὁ [λίθους ξέων], steenhouwer.

λίθος, ὁ, *soms* ἡ [—> *Ned.* lithografie *enz.*], steen. — **1.** *als stofnaam.* — **2.** *als voorwerpsnaam* : rots, slingersteen, *steenen* werpschijf, toetssteen *enz.*

λιθοσπαδής, 2 [λίθος, σπάω], gemaakt door het wegrukken van steenen. — **λιθόστρωτος,** 2 [λίθοις στρωτός], met steenen belegd, steenen. — **λιθοτομία,** ἡ [λ., τέμνω], steengroeve.

† **Λικινία,** ἡ, *en* † **Λικίνιος,** ὁ [<— *Lat.* Licinia, Licinius], Licinia, Licinius. — † **Λικινν-** = Λικιν-.

λικμάω. 1. wannen. — **2.** † *overdr.* : als kaf verstrooien ; *vd.* : verpletteren. — **λικμητήρ,** ῆρος, ὁ, wanner. — **λικμός,** ὁ, wan.

λίκνον, τό. **1.** wan. — **2.** heilige korf. — **λικνοφόρος,** 2 [λίκνον φέρων], korfdrager.

λικριφίς, *bw.*, zijwaarts.

Λίλαια, ἡ, *stad in Phokis.*

λιλαίομαι (*alleen pr., impf., pf.* λελίημαι), streven naar, vurig verlangen, hunkeren.

λιμαίνω (*ao.* ἐλίμηνα) [λιμός], honger lijden.

λιμενίτης, ου, ὁ, de haven beschermend. — **λιμήν,** ένος, ὁ. **1.** haven, baai ; *dikw. mrv. voor enk.* — **2.** *overdr.* : *a*) toevluchtsoord. — *b*) verzamelplaats.

Λίμναι, ῶν, αἱ, *wijk te Athene.* — **λίμνη,** ἡ. **1.** *ieder stilstaand water* : meer, vijver, poel ; *ook* : *kunstmatig* waterbekken. — **2.** H. *en* ° : zee, zeeboezem.

λιμοκτονία, ἡ [λιμῷ κτείνω], het doodhongeren, hongerkuur. — **λιμός,** ὁ, *soms* ἡ, honger, hongersnood.

λιμπάνω (*alleen pr. en impf.*) = λείπω.

λιμώττω [λιμός], honger lijden.

Λίνδιος, *m. bvn.*, uit Lindos. ← **Λίνδος,** ἡ, *stad op Rhodos.*

λίνεος-οῦς, έα-ῆ, εον-οῦν, uit vlas, linnen. — **λινόδετος,** 2 [λίνῳ δετός], met vlassen touwen gebonden. — **λινοθώραξ,** ακος, *ion.* **-ηξ,** ηκος, *m. vr. bvn.* [λινοῦν θώρακα (ἔχων)], met linnen pantser. — **λινόκροκος,** 2 [λίνῳ κρέκω], van vlas geweven. — **λίνον,** τό [*vw. Lat.* līnum, *Ned.* linnen]. **1.** vlas. — **2.** *meton.* : *a*) het van vlas gemaakte : draad ; *inz.* : hengelsnoer ; *vaak* : levensdraad. — *b*) *door een verdere meton.* : het van draad gevlochtene, - gewevene : net, lijnwaad, gewaad, zeil. — **λινοπόρος,** 2 [λίνα πορεύων], de zeilen voortdrijvend.

Λίνος, ὁ. **1.** Linos, *mythische zanger te Thebe.* — **2.** *meton.* : ὁ λίνος, Linoslied.

† **Λιούϊος,** ὁ [<— *Lat.* Līvius], Livius.

λίπα, *bw.*, vet, glimmend.

λιπαίνω [λίπος]. **1.** vet maken. — **2.** *v. een rivier* : vruchtbaar maken.

λιπαρέω [*eig.* : kleven]. **1.** volharden. — **2.** *inz.* : volharden in het smeeken, dringend smeeken. — **λιπαρής,** 2 [λίπος ; *eig.* : kleverig]. **1.** *v. pers.* : volhoudend, volhardend, vlijtig. — **2.** *v. zaken* : onafgebroken. — **λιπαρίη,** ἡ, *ion.*, volharding.

λιπαροκρήδεμνος, 2 [λιπαρὸν κρήδεμνον (ἔχων)], met glanzenden hoofddoek. — **λιπαροπλόκαμος,** 2 [λιπαροὺς πλοκάμους (ἔχων)], met glanzende haarvlechten.

λιπαρός, 3 [λίπος]. **1.** *a*) vet, gezalfd. — *b*) van vet -, van zalf glimmend. — **2.** *overdr.* : *a*) *alg.* : glanzend. — *b*) glanzig van gezondheid, frisch, doorvoed. — *c*) rijk, gelukkig, heerlijk. — 1. **λιπαρῶς,** *bw.* **1.** met vet. — **2.** *overdr.* : in welstand.

2. **λιπαρῶς,** *bw.* [λιπαρής]. **1.** volhardend. — **2.** ijverig, begeerig.

λιπάω [λίπα], van zalf glanzen.

λίπεν, *3 enk. 2e ao. act. en 3 mrv. 2e ao. pass. v.* λείπω.

λιπεσάνωρ, ορος, *vr. bvn.* [λείπουσα ἄνδρα], die haar man verlaat.

λιποθυμέω, in zwijm vallen. — **λιποθυμία,** ἡ [λείπων θυμός], onmacht.

λιπόνεως, ω = λειπόνεως.

λίπος, τό, vet.

λιποστρατία, ἡ [λείπειν στρατιάν], desertie. — **λιποψυχία,** ἡ [λείπουσα ψυχή], bezwijming.

λῖς *en* 1. **λίς,** ιός, ὁ (*acc.* λῖν), leeuw.

2. **λίς.** **1.** (*alleen nom.*), *vr. bvn.*, glad. — **2.** *zelfst. g.* (*alleen dat.* λιτί, *acc.* λῖτα): glad weefsel (*zonder borduursel en dgl.*).

λισσάς, άδος, *vr. bvn.* [λισσός], glad.

λίσσομαι, αο. ἐλισάμην (H. *augm. vaak* ἐλλ-, *iter. impf.* λισσέσκετο, 2e αο. ἐλιτόμην), dringend smeeken: λ. τινά τι, iem. om iets; λ. ὑπὲρ γούνων, H., bij uw knieën.

λισσός, 3 [*vw.* λιτός], glad.

λιστρεύω, den grond omschoffelen *om een struik.* — **λίστρον,** τό, spade, schoffel.

λῖτα, *acc. v.* 2. λίς, 2.

λιτανεύω (H. *augm.* ἐλλ-) [λιτή] = λίσσομαι.

λίταργος, 2, vlug.

λιτή, ἡ (*alleen mrv.*) [*vw.* λίσσομαι], het smeeken, gebed; *verpers.*: αἱ Λιταί, de Beden.

λιτί, *dat. v.* 2. λίς, 2.

λιτός, 3 [2. λίς; *eig.*: glad], *overdr.*: eenvoudig, gering, arm. — **λιτότης,** ητος, ἡ, eenvoud.

λίτρα, ἡ [*vw. Lat.* libra; —> *Ned.* liter], *Romeinsch* pond.

λίτρον, τό [*Hebr. of Egyptisch w.*], natron: soda, potasch, salpeter.

λιττάς, άδος, *boiot.* = λισσάς.

λιχανός, ὁ [λείχω], lik-, wijsvinger.

λιχμάω, likken.

λιχνεία, ἡ, snoepzucht, gulzigheid.— **λιχνεύω.** **1.** belikken, snoepen van. — **2.** *overdr.*: sterk verlangen. — **λίχνος,** 3 [λείχω; *eig.*: likker]. **1.** snoepachtig, gulzig. — **2.** *overdr.*: begeerig naar.

λίψ, λιβός, ὁ [λείβω; *eig.*: regenbrenger], zuidwestenwind.

λοβός, ὁ [*vw. Ned.* lap]. **1.** oorlel. — **2.** leverkwab.

λογάς, άδος, *m. vr. bvn.* [λέγω]. **1.** bijeengelezen. — **2.** uitgelezen.

λογίζομαι, ιοῦμαι, ἐλογισάμην, λελόγισμαι; *pass.* ἐλογίσθην (*bij* HDT. *ook met bedr. zin*), λελόγισμαι [λόγος]. — **I.** (*z.* λόγος, A). — **1.** *a*) rekenen, berekenen — *b*) tot een groep rekenen: † μετὰ ἀνόμων (onder de misdadigers) ἐλογίσθη. — **2.** iets in rekening brengen. — **II.** (*z.* λόγος, B), *overdr.* **1.** overwegen, overleggen, bedenken: λ. πρὸς ἐμαυτόν, bij mij zelf; τὸ λελογισμένον, het nadenken, overleg. — **2.** besluiten: ἐκ τούτων τῶν λόγων λ. — **3.** op iets rekenen, verwachten.

λογικός, 3 [λόγος], het denken -, het redeneeren betreffend; ἡ -ή [τέχνη] [—> *Ned.* logica], redeneerkunst, logica. — **λογικῶς,** *bw.*, door redeneeren.

λόγιμος, 3 *en* 2 [λόγος], vermeldenswaard, aanzienlijk, voornaam.

λόγιον, τό [λόγος], orakelspreuk, voorspelling.

λόγιος, 3 [λόγος]. **1.** (λόγος, het vertellen). *a*) bedreven in het vertellen; *vd.* ὁ λ., kroniekschrijver. — *b*) *alg.*: geleerd. — **2.** (λόγος, het spreken), welsprekend. — **λογιότης,** ητος, ἡ, welsprekendheid.

λογισμός, ὁ [λογίζομαι]. **I.** (*z.* λόγος, A, I). **1.** *a*) het rekenen, het berekenen. — *b*) *mrv.*: rekenkunst. — **2.** *meton.*, *concr.*: rekening. — **II.** (*z.* λόγος, B, I). **1.** het overwegen, overleg. — **2.** *meton.*: *a*) *concr.*: overweging, gedachte. — *b*) rede, verstand.

λογιστής, οῦ, ὁ [*id.*]. **1.** *a*) rekenaar. — *b*) *overdr.*: schatter, beoordeelaar. — **2.** *inz.. te Athene*: lid der rekenkamer.

λογιστικός, 3 [*id.*]. **1.** *a*) het rekenen betreffend, in het rekenen bedreven. — *b*) ὁ λ., rekenaar; ἡ -ή [τέχνη], rekenkunst. — **2.** het overwegen -, het nadenken betreffend.

λογογράφος, ὁ [λόγους γράφων]. **1.** prozaschrijver. — **2.** *later*: hij, die pleidooien maakt voor anderen.

λογοποιέω, praatjes -, nieuwtjes verzinnen, - uitstrooien. — **λογοποιός,** 2 [λόγους ποιέων]. **1.** = λογογράφος, 1 *en* 2. — **2.** nieuwtjesventer.

λόγος, ὁ [λέγω] (*de voornaamste beteekenissen beantwoorden aan die v.* λέγω).
A. I. (*eig.*: het bijeenbrengen, het verzamelen, *doch alleen met betrekking tot h. verstand*), het rekenen, het berekenen: λ. δόσεως καὶ λήψεως, van ontvangst en uitgaven.
II. *meton.* **1.** *a*) *concr.*: rekening. — *b*) het totaal: ἐς ἑξήκοντα ταλάντων -ον, tot de som van ... — *c*) *alg.*: getal, klas, groep: ἐν ἀνδρῶν -ῳ εἶναι. — **2.** maatstaf bij het bijeenbrengen; *vd.*: *a*) verhouding [—> *Ned.* logarithme]: κατὰ -ον, κατὰ τὸν αὐτὸν -ον, ἀνὰ -ον, naar verhouding; κατὰ -ον τοῦ ποδός (*v. schoeisel*), naar de maat van...— *b*) wijze: κατὰ τὸν αὐτὸν -ον, op ...
III. *overdr.* **1.** rekenschap: -ον δοῦναι καὶ δέξασθαι; -ον ἀπαιτεῖν τινα, van iem. vorderen; -ον δοῦναι ἑαυτῷ, *d. i.*

overwegen; (*voor -ον δοῦναι, z. ook* B, II. 2, b, *α, en* B, II, 3, b, *α*). — **2.** waardeering, waarde *welke men aan iets hecht,* achting: *-ον οὐδενός εἶναι,* van geen tel zijn; *-ον εἶναι πρός τινος,* in aanzien staan bij; *οὐδένα -ον ποιεῖσθαί τινος, ἐν οὐδενὶ -ῳ ποιεῖσθαί τι,* geen aandacht schenken aan.

B. *overdr.* **I.** het denken (*als een berekenen, een wikken en wegen beschouwd*), het overwegen, overleg: *ἀληθεῖ -ῳ χρῆσθαι,* juist redeneeren: *ὁ λ. οὕτως αἱρεῖ, z. αἱρέω,* A, II, 2, b.

II. *meton.* **1.** *a)* de vrucht van het denken: *α)* begrip, inzicht. — *β)* oordeel, opvatting, meening. — *γ)* beginsel, gedragslijn. — *δ)* verwachting, veronderstelling: *παρὰ -ον,* tegen verwachting (*z. ook* c). — *b)* reden, grond, bedoeling: *ἔχει τινὰ -ον ταῦτα ποιεῖν* (*onderw.*), er is eenige reden om zoo te handelen; *ἐπὶ τῷδε τῷ -ῳ,* met deze bedoeling. — *c)* denkvermogen, verstand, rede: *πρὸς -, κατὰ -ον,* volgens de rede, logisch; *παρὰ -ον,* in strijd met de rede (*z. ook* a, *δ*). — **2.** het mondeling mededeelen van het gedachte: *a)* het vertellen, het spreken, het zeggen: *-ον ἄξιος,* vermeldenswaard; *-ον μείζων,* boven beschrijving; *ἡμῶν* (*obj. gen.*) *λ. ἐστίν,* er wordt over ons gepraat; *-ον ἕνεκα,* alleen om iets te zeggen, voor de leus; *οἶδα -ῳ,* van hooren zeggen; *mrv.*: onderhoud, philosophisch dispuut, onderhandeling: *εἰς -ους ἐλθεῖν τινι,* in gesprek komen met; *-ους ποιεῖσθαι περί τινος,* in onderhandeling treden over. — *b) door een verdere meton.*: *α)* recht -, verlof -, gelegenheid -, mogelijkheid om te spreken: *-ον δοῦναί τινι,* het woord geven (*z. ook* II, 3, b, *α, en* A, III, 1); *-ον τυχεῖν.* — *β)* tijd aan een redenaar gegund. — *γ)* welsprekendheid. — *δ)* proza. — **3.** *concr.*: *a) α)* vertelling, bericht: *ποιεῖν μύθους* (verdichtsels) *ἀλλ' οὐ -ους,* ware verhalen. — *β) vd.*: geschiedwerk, boek, deel -, gedeelte van een boek, geschrift. — *b) alg.*: *α)* alles wat men zegt: rede, gerucht, sage, bewering, belofte, bevel, raadgeving, antwoord, tegenwerping, beschuldiging, godsspraak, gebed, overeenkomst, afspraak *enz.*: *λ. ἐστι met inf.-zin,* men zegt dat ..., het gerucht gaat dat ...; *-ον δοῦναι,* antwoorden (*z. ook* II, 2, b, *α, en* A, III, 1). — *inz.*: verklaring, begripsbepaling. — voorwendsel, uitvlucht. — ijdele woorden: *-ῳ οὐκ ἔργῳ φίλοι*; *-ῳ,* in schijn (*met impliciete tgst. tot ἔργῳ*); *-ους λέγειν.* — voorstel, voorwaarde: *ἐπὶ -ῳ τοιῷδε τάδε ὑπίσχομαι,* HDT., op deze voorwaarde beloof ik dit. — spreuk, spreekwoord, leerstelling, leer. — afzonderlijk woord *ten opzichte v. zijn beteek., niet in taalkundig opzicht* (= *ἔπος, ὄνομα, ῥῆμα*); spreekwijze: *ἑνὶ -ῳ,* in één woord, kort; † het Woord Gods, *d. i. Jezus Christus.* — *β) meton.*: zaak -, onderwerp, *waarover gesproken wordt of kan worden,* stof: *περὶ -ον τινὸς διαλέγεσθαι*; *ἔφαινε τὸν ἐόντα -ον,* HDT., vertelde de zaak zooals zij was.

λόγχη, *ἡ.* **1.** punt (*ook soms de onderste punt*) van een speer, - van een lans. — **2.** *synekd.*: speer, lans. — **λογχήρης,** 2, van een speer voorzien.

λογχοφόρος, 2 [*λόγχην φέρων*], speerdragend.

λογχόω [*λόγχη*], van een lanspunt voorzien. — **λογχωτός,** 3 [*verbaaladj.*], van een lanspunt voorzien.

λόε, H. = *ἔλουε.* — **λοε-** = *λου-.* — **λοέω,** *z. λούω.*

λοιβή, *ἡ* [*λείβω*], plengoffer.

λοίγιος, 2, verderfelijk, onheilvol. — **λοιγός,** *ὁ,* verderf, onheil, dood.

λοιδορέω. 1. *act.*: hoonen, beschimpen, scherp berispen: *λ. τινά.* — **2.** *med.* (*ao. ἐλοιδορησάμην, gew. ἐλοιδορήθην*) = *act., doch gew. met dat.* — **λοιδορία,** *ἡ,* het beschimpen, smaadwoorden. — **λοίδορος,** 2, scheldend, beschimpend.

λοιμός, *ὁ,* pest, besmettelijke ziekte. — **λοιμώδης,** 2, pestachtig.

λοιπός, 3 [*λείπω*]. **1.** overblijvend, overlevend, overig: *αἱ -αὶ τῶν νεῶν*; *τὴν -ὴν* [*ὁδὸν*] *πορεύεσθαι*; *ὁ λ. χρόνος,* de overblijvende tijd, de toekomst; *οἱ -οί,* de anderen; *τὸ -όν,* de rest. — **2.** *bw. -όν, τὸ -όν, τοῦ -οῦ met en zonder χρόνου, τὰ -ά,* voortaan, in 't vervolg.

λοισθήϊος, 2, voor den laatste; *τὰ -α,* de laatste prijs. — **λοίσθιος,** 3 *en* 2. — **1.** *a)* achterste, laatste. — *b) bw. -ον,* ten laatste, ten slotte. — **2.** *overdr.*: laatste, ergste. — **λοῖσθος,** 2, laatste.

Λοκρίς, *ίδος, vr. bvn.* **1.** Lokrisch, uit Lokris. — **2.** *ἡ Λ.* [*γῆ*], Lokris, *naam o. a. van een landschap aan d. Euripos en de Malische Golf.* — **Λοκρός,** 3. — **1.** Lokrisch. — **2.** *οἱ -οί,* Lokriërs.

Λοξίας, *ου, ὁ* [*vw. λοξός, wegens de onduidelijkheid der orakels? of wrt. λυκ-* (*vw. λευκός*) *als god v. h. licht?*], *bijnaam v. Apolloon.*

λοξός, 3. — **1.** schuin, scheef: *-όν* (*bw.*) *βλέπειν τινά,* iem. met schele oogen

(*d. i. met afgunst of met verachting*) aanzien. — **2.** *overdr. v. de rede*: niet rechtuit; *inz. v. orakels*: duister, dubbelzinnig.

λοπάς, άδος, ἡ, platte schotel.

λοπός, ὁ [λέπω], schil.

† **Λουκᾶς,** ᾶ, ὁ [*bijvorm v.* Λούκιος ← *Lat.* Lūcius], *de H.* Lukas, *evangelist.*

† **Λουκιανός,** ὁ, Loekianos, *Gr. schrijver, ong. 125 - ong. 200 na C.*

† **Λουπερκάλια,** ων, τά [← *Lat.* Lupercālia, *ium*], Lupercalia, *Rom. feest v. d. oud-Italischen god Faunus.*

λούπη, ἡ, *boiot.* = λύπη.

Λουσιάτης, ου, *en* **-σιεύς,** έως, ὁ, uit Loesoi, Loesiaat. — **Λουσοί,** ῶν, οἱ, Loesoi, *stad in Arkadië.*

λουτρόν, τό [λούω] *en*, H., **λοετρόν,** τό [λοέω]. **I. 1.** wasch-, badwater. — **2.** *meton.*: *a*) het wasschen, het baden, bad. — *b*) badplaats. — **II.** plengoffer *voor een doode.* — **λουτροχόος,** H. **λοετρ-,** 2 [λουτρὸν χέων]. **1.** badwater gietend; ὁ, ἡ λ., badknecht, badvrouw. — **2.** τρίπος λοετρ-, drievoet met een ketel, *waarin h. badwater verwarmd en waaruit het in h. bad overgegoten werd.*

λουτρών, ῶνος, ὁ [λούω], badkamer.

λούω, *ep.* **λοέω** *en* **λόω** (*v.* λούω *zijn de hoofdtijden regelm.*; *in h. pr. en impf. echter worden de vormen met korten themavocaal gew. gecontr.*: λοῦμεν, λοῦτε, λοῦσι; *impf.* ἔλου *enz.*; *med. pr.* λοῦμαι *enz.*; *inf.* λοῦσθαι, *part.* λούμενος; *impf.* ἐλούμην. — *v.* λοέω *alleen*: *impf.* λόεον; *ao. inf.* λοέσσαι, *part.* λοέσσας; *med. f.* λοέσσομαι, *ao.* λοέσσατο, *part.* λοεσσάμενος. — *v.* λόω *alleen pr.* λοει, *impf.* λόε). — **1.** wasschen, baden; *med.*: zich wasschen, - baden. — **2.** *factitief*: iem. laten baden, een bad voor iem. gereedmaken.

λοφιά, ἡ [λόφος], nekborstels *v. een everzwijn.* — **λόφος,** ὁ. **1.** hals, nek, *vrl v. trekdieren, soms ook v. d. mensch.* — **2.** *meton.*: helmbos (*gew. v. manen v. een paard*). — **3.** *overdr.*: heuvelrug, -kam, heuvel.

λοχαγέω, lochaag zijn. — **λοχαγία,** ἡ, ambt -, waardigheid van een lochaag. — **λοχαγός,** ὁ [λόχον ἄγων], aanvoerder van een gewapende bende, legerhoofd; *inz.*: aanvoerder van een lochos (*z.* λόχος, 2, b, *β*), lochaag.

λοχαῖος, 3, een hinderlaag betreffend, heimelijk. — **λοχάω** [λόχος]. **1.** een hinderlaag leggen. — **2.** *act. en med.*: *a*) *onoverg.*: in hinderlaag liggen. — *b*) *overg.*: in een hinderlaag op iem. (τινα) loeren.

λοχεία, ἡ [λοχεύω], het baren, de geboorte. — **λοχεῖος,** 3 *en* 2 [*id.*], de geboorte betreffend: Ἄρτεμις -εία, Artemis, *beschermster der geboorte*; τὰ -εῖα [χωρία], geboorteplaats.

λόχευμα, τό. **1.** het baren. — **2.** *meton.*: kind. — **λοχεύω** [λέχος], baren. — **λόχιος,** 3 = λοχεῖος.

λοχίτης, ου, ὁ [λόχος]. **1.** soldaat van dezelfde krijgsbende, krijgsmakker. — **2.** *inz.*: soldaat van denzelfden lochos.

λόχμη, ἡ [λόχος], struikbosch [*waar h. wild zijn leger heeft*].

λόχον-δε, *bw.*, ter hinderlaag. — **λόχος,** ὁ [*vw.* λέχος, *Ned.* leger (*ligplaats v. wild*)]. **1.** hinderlaag (*als handeling*). — **2.** *meton.*: *a*) hinderlaag (*als plaats*). — *b*) *α*) de in hinderlaag liggende manschappen. — *β*) *alg.*: krijgsbende; *inz.*: lochos, compagnie *gew. v. 100 man.*

λόω, *z.* λούω.

λύα, ἡ, *aiol.* = *λύη [λύω], tweespalt, twist.

Λυαῖος, ὁ [λύω], *bijnaam v. Bakchos als zorgverdrijver.*

λυγαῖος, 3, duister, donker.

Λύγδαμις, ιος *en* ιδος, ὁ, *tiran v. Halikarnassos ten tijde v.* HDT.

λύγδην, *bw.* [λύζω], snikkend.

λυγίζω. 1. iets buigen, *b. v. een wisch.* — **2.** *med.*: *a*) *v. worstelaars*: zich buigen, zich draaien. *b*) *overdr. v. h. gebruiken v. juridische knepen.*

Λυγκεύς, έως, ὁ [*eig.*: Losoog], Lunkeus, *een der Argonauten, met spreekwoordelijke gezichtsscherpte.* — **λύγξ,** γκός, ὁ [→ *Lat.* lynx → *Ned.* lynx], lynx, los.

λύγος, ἡ, buigzame twijg, wilgetak.

λυγρός, 3 [*vw. Lat.* lūgēre]. **1.** *lijd.*: *a*) treurig, jammerlijk, ellendig: τὰ -ά, ellende, verderf. — *b*) *inz.*: zwak, laf. — **2.** *bedr.*: verderfelijk, heilloos.

Λυδία, *z.* Λύδιος. — **Λυδικός,** 3, *en* **Λύδιος,** 3, Ludisch; ἡ Λυδία [γῆ], Ludië, *landschap in h. westen v. Klein-Azië.* — **λυδιστί,** *bw.*, in den Ludischen toonaard. — **Λυδός,** 3, Ludisch; ὁ Λ., Ludiër.

λύζω, snikken.

λύθρον, τό, *en* **-ος,** ὁ [*vw.* λῦμα]. **1.** bezoedeling. — **2.** *meton., concr.*: bloed met vuil vermengd.

λυκάβας, αντος, ὁ [*λύκη], jaar.

Λύκαιον *en* **Λυκαῖον,** τό, *gebergte in Arkadië.* — **Λύκαιος** *en* **Λυκαῖος,** 3. — **1.** Lukaios, *epitheton v. Zeus, op d. Lukaion vereerd.* — **2.** τὰ -α [ἱερά], Lukaia, *feest ter eere v. Zeus Lukaios.*

Λυκάμβης, ου, ὁ, *Thebaan ten tijde v. Archilochos.*

Λυκάονες, ων, οἱ, Lukaoniërs. — **Λυκαονία,** ἡ, Lukaonië, *landschap in Klein-Azië.*

Λύκαστος, ὁ, *stad op Kreta.*

λυκαυγές, οῦς, τό [* *λύκη, αὐγή*], schemering.

λυκέη-ῆ, ἡ [*λύκος*], wolfshuid.

Λύκειος, 2 [*wschl. v. λύκος ; missch. v. * λύκη*], *epitheton v. Apolloon*: *ἀγορὰ Λ.*, Wolfsmarkt *te Argos, bij d. tempel v. Apolloon Lukeios* ; *τὸ -ον, met en zonder γυμνάσιον, gymnasium bij Athene, aan Apolloon Lukeios gewijd.*

***λύκη,** ἡ (*alleen in samenst. en afleidingen*), licht. — **λυκηγενής,** 2 [* *λύκη, wrt. γί-γν-ομαι*], in het licht geboren, *epitheton v. Apolloon.*

Λυκία, ἡ, Lukië, *landschap in Klein-Azië.* — **Λυκίη-θεν,** *bw.*, uit Lukië. — **Λυκίην-δε,** *bw.*, naar Lukië. — 1. **Λύκιος,** 3, Lukisch ; *οἱ -οι*, Lukiërs.

2.**Λύκιος,** 3 [*z. Λύκειος*] = *Λύκειος.*

λυκοκτόνος, 2 [*λύκους κτείνων*], wolvendooder, *epitheton v. Apolloon.*

Λυκομήδης, ους, ὁ, *koning v. Skuros, schoonvader v. Achilleus.*

Λυκομίδαι, ῶν, οἱ, Lukomiden, *oud priestergeslacht in Attika.*

Λυκόοργος, ὁ, *ep.* = *Λυκοῦργος.*

λύκος, ὁ [*vw. Lat.* lupus], wolf.

Λύκος, ὁ, *o. a. naam v. verscheidene rivieren : in Bithunië, Sarmatië enz.*

Λυκοῦργος, ὁ [*λύκους εἴργων*; *eig.* : wolvenverdrijver], Lukoergos, *o. a.* **1.** *mythische koning der Edonen.* — **2.** *mythische wetgever v. Sparta.*

Λύκτιος, 3, uit Luktos. — **Λύκτος,** ἡ, *stad op Kreta.*

Λυκωρεύς, ὁ, *een der toppen v. d. Parnassos.*

λῦμα, τό, *gew. mrv.* **1.** het vuil. — **2.** *overdr., in zedelijken zin* : smet, schande.

λυμαίνω, *act. alleen ao. ἐλύμηνα* ; *med. f. λυμανοῦμαι, ἐλυμηνάμην, λελύμασμαι (soms ook pass.) (3 enk. pf. λελύμανται)* [*λῦμα*]. — *act. en (gew.) med.* **1.** smadelijk bejegenen, beleedigen. — **2.** *alg.* : mishandelen, benadeelen, beschadigen, bederven, te gronde richten, verwoesten.

λυμεών, ῶνος, ὁ, bederver, kwelgeest. — **λύμη,** ἡ. **1.** smadelijke behandeling, beleediging. — **2.** *alg.* : mishandeling, verminking, verwoesting.

λυπέω [*λύπη*]. **1.** bedroeven, lastig vallen, verontrusten, hinderen, krenken, kwellen. — **2.** *pass. en f. med.* : zich bedroeven, treuren, bezorgd zijn.

λύπη, ἡ, verdriet, leed, smart, kommer. — **λυπηρός,** 3, bedroevend, smartelijk, lastig, onaangenaam. — **λυπρός,** 3. — **1.** schraal, ellendig. — **2.** = *λυπηρός.*

λύρα, ἡ [→ *Lat.* lyra → *Ned.* lier]. **1.** lier (*snareninstrument*). — **2.** *overdr.* : de Lier (*sterrenbeeld*). — **λυρικός,** 3, lyrisch.

Λυρναῖος, *m. bvn.*, uit Lurna (= Lurnessos). — **Λυρνησσός,** ἡ, *stad in Troas.*

λυροποιός, ὁ [*λύρας ποιέων*], lierenmaker.

Λύσανδρος, ὁ [*λύσας ἄνδρας* ; *eig.* : menschen *uit de slavernij enz.* verlossend], *Spartaansch veldheer, veroverde Athene 404 v. C.*

Λυσίας, ου, ὁ, *Atheensch redenaar, omstr. 400 v. C.*

Λυσίμαχος, ὁ [*λύσας μάχην* ; *eig.* : den slag tot een eind brengend], *de vader en de zoon v. Aristeides.*

λυσιμελής, 2 [*λύσας μέλη*], de ledematen ontspannend, - verslappend.

λύσις, εως, ἡ [*λύω*]. **I.** het losmaken -, het loskomen *v. iets anders.* **1.** scheiding, bevrijding : *λ. ἀπὸ τῶν δεσμῶν* ; *λ. ψυχῆς ἀπὸ σώματος.* — **2.** het vrijkoopen : *λ. αἰχμαλώτων.* — **II. 1.** het losmaken -, het loskomen *der deelen v. een geheel.* — **2.** *overdr.* : *a*) *λ. πολιτείας*, ontbinding -, ondergang van den staat, - van een staatsvorm. — *b*) oplossing *v. een vraagstuk, v. een tegenwerping enz.*, weerlegging.

† **Λυσιτανοί,** ῶν, οἱ, Lusitaniërs.

λυσιτελέω, voordeelig -, nuttig zijn ; *ook onpers.* — **λυσιτελής,** 2 [*λύσας τέλη* ; *eig.*: de kosten (ruim) vergoedend], voordeelig, nuttig.

λύσσα, *att.* **λύττα,** ἡ, razernij, dolheid, waanzin. — **λυσσαίνω,** woedend zijn. — **λυσσάω,** *att.* **λυττάω. 1.** *vrl v. honden* : razend zijn. — **2.** *v. pers.* : razend -, woedend zijn, buiten zichzelf zijn *van woede enz.* — **λυσσητήρ,** ῆρος, *m. bvn.*, *en* **λυσσώδης,** 2, razend, dol.

Λυταί, ῶν, αἱ, *stad in Thessalië.* — **Λυταῖος,** 3, van Lutai, *bijnaam v. Apolloon, aldaar vereerd.*

λυτήριος, 2 [*λύω*], bevrijdend, reddend ; *τὸ -ον*, zoenmiddel, zoenoffer. — **λυτός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], die losgemaakt kan worden.

λύτρον, τό, *gew. mrv.* [*λύω*], middel om te bevrijden, losgeld. — **λυτρόω. 1.** tegen

losgeld vrijlaten. — **2.** *med.* : † verlossen. — **λύτρωσις,** εως, ἡ. **1.** het vrijkoopen. — **2.** *alg.* : het verlossen.

λυττ- = λυσσ-.

λυχνία, ἡ, kandelaar, stander voor lampen. — **λυχνίδιον,** τό [*verklw.*], kleine lamp. — **λύχνος,** ὁ (*mrv.* -οι *en* -α) [*vw.* λευκός], luchter, lamp.

λύω, *regelm.* — **A. V.** *2e ao. med. met lijd. beteek.* ἐλύμην, H. ; *opt. pf. pass.* λελῦτο, λελῦτο.

I. iets van iets anders losmaken. — **1.** *a*) *eig.* : λύε ἵππους ξείνων, H., span ... uit; λυώμεθα ἵππους, H., onze (*med.*) ...; *kleederen enz.* losmaken, - afleggen ; *dikw.* : *een gevangene* vrijlaten, *med.* : (voor zich) loskoopen. — *b*) *overdr.* : *a*) bevrijden : λ. τινὰ κακότητος, H., van een ziekte. — *β*) laten varen, opgeven: λ. λόγον, een bewering, een stelling. — **2.** *in ruimeren zin* : losser maken : ἡνίαν λ., vieren.

II. de deelen van een geheel losmaken, een geheel oplossen. — **1.** *a*) *eig.* : γέφυραν λ., afbreken ; λ. ἀγοράν, een vergadering ontbinden. — *b*) *overdr.* : vernietigen, te niet doen, een eind maken aan : σπονδὰς λ., schenden ; νόμους λ., afschaffen ; ° λύσω ὅσ' ἐξήμαρτον, wat ik misdaan heb, wil ik goedmaken ; λ. ἀπορίαν, een vraag oplossen. — **2.** *in ruimeren zin* : de deelen van iets losser maken, ontspannen : λύντο δὲ γυῖα, H., zijn ledematen verloren hun spankracht *door d. dood, door vermoeienis enz.*

III. nuttig -, voordeelig zijn [*verkort uit* λ. τὰ τέλη, de onkosten (ruim) vergoeden ; *vgl.* λυσιτελής]: ° λύει τοῦτο ἡμᾶς οὐδέν.

λῶ, *z.* λάω.

λωβάομαι, *ion.* **-έομαι, -εῦμαι** [λώβη]. **1.** *onoverg.* : schandelijk handelen. — **2.** *overg.* : *a*) smadelijk behandelen, mishandelen ; *inz.* : verminken : ἀνὴρ λελωβημένος (*pass.*); *overdr.* : ° λ. βίον, zijn leven schandelijk eindigen. — *b*) *in verzw. zin* : benadeelen. — **λωβατός,** *dor.* = -ητός. — **λωβέομαι, -εῦμαι,** *z.* λωβάομαι.

λωβεύω [λώβη], smaden, hoonen.

λώβη, ἡ. **I. 1.** smadelijke bejegening, mishandeling, beschimping, smaad ; *inz.* : verminking. — **2.** *meton.* : *a*) schande.— *b*) voorwerp van smaad. —

II. 1. ongeluk, ramp : ° ἐπὶ -ᾳ, tot hun verderf. — **2.** *meton.* : onheilstichter.

λωβητήρ, ῆρος, ὁ [λωβάομαι]. **1.** *a*) beschimper, lasteraar. — *b*) die mishandelt, onheilstichter. — **2.** *alg.* : schaamteloos mensch.

λωβητός, 3 [*verbaaladj. v.* λωβάομαι]. **1.** *lijd.* : smadelijk behandeld, mishandeld, gehoond, gesmaad. — **2.** *bedr.* : smadelijk : ° -ὰ ἔπη.

λώϊος, 3 (*pos. zeer zld.*) ; *comp.* λωΐων, 2, *gecontr.* λῴων, 2 (H. λωΐτερος) ; *superl.* λώϊστος, 3, *gecontr.* λῷστος, 3. — **1.** *pos.*: goed. — **2.** *comp.* (*dient als comp. bij* ἀγαθός) : *a*) beter, verkieslijker. — *b*) *inz.* : voordeeliger, gunstiger, aangenamer, rijkelijker. — **3.** *superl.* (*dient als superl. bij* ἀγαθός) : *a*) best. — *b*) *zeer verzw. in de aanspraak* : ὦ λῷστε, mijn beste. — **λωΐτερος, λωΐων,** *z.* λώϊος.

λῷος, ὁ, Loös, *een maand v. h. Makedonische jaar,* = *Juli.*

λώπη, ἡ [λέπω], omhulsel, mantel.

λωποδυτέω. 1. kleederen stelen, *b. v. van baders.* — **2.** *alg.*, *overg.* : bestelen, plunderen. — **λωποδύτης,** ου, ὁ [λώπην δυόμενος ; *eig.* : die eens andermans kleeren aantrekt]. **1.** kleederdief. — **2.** *alg.* : dief, roover.

λῷστος, *z.* λώϊος.

† **Λώτ,** ὁ, *onverb.* [*Semietisch w.*], Lot, *volle neef v. Abraham.*

* **λωτέω** [λωτός], *alleen onz. part. mrv.* -τεῦντα, H., met lotos begroeid zijn. — **λωτίζομαι** [*id.* ; *eig.* : voor zich den lotos nemen], voor zich het beste nemen. — **λωτόεις,** όεσσα, όεν, *alleen onz. mrv.* οῦντα, H. [λωτός], met lotos begroeid.

λωτός, ὁ, lotos, *naam v. verschillende gewassen.* — **1.** steenklaver. — **2.** *a*) jujubenboom. — *b*) *meton.* : lotosvrucht, jujube. — **3.** *a*) ebbeboom. — *b*) *meton.*: (ebbenhouten) fluit. — **Λωτοφάγοι,** ων, οἱ [λωτὸν (jujube) φαγόντες], Lotoseters, Lotophagen, *mythisch volk in Kurenaïka.*

λωφάω. 1. *onoverg.* : *a*) rusten, uitrusten, bekomen van : λ. ἀπὸ νόσου καὶ πολέμου. — *b*) ophouden : λωφῶσιν οἱ λίθοι, het werpen met steenen houdt op. — **2.** *overg.* : bevrijden.

λῴων, *z.* λώϊος.

M

μ *als cijfer* : μ′ = 40.

μ’ = με, *zld.* μοί.

μά, *bevestigend partikel* [*verzw. vorm v.* μέν = μήν], *in eeden* : bij : μὰ Δία, bij Zeus; ναὶ μὰ Δία, voorzeker, bij Zeus; οὐ μὰ Δία, neen, bij Zeus.

μάγαδις, ιδος, ἡ (*dat. ook* μαγάδι), magadis, *een soort harp met vele* (*b. v. twintig*) *snaren, die twee octaven omvatte.* — **μαγάς,** άδος, ἡ, kam *v. een snareninstrument.*

μαγγανεία, ἡ, bedriegerij; *inz.* : tooverij. — **μαγγανεύματα,** ων, τά, bedrieglijke praktijken; *inz.* : toovermiddelen. — **μαγγανεύω,** bedriegen; *inz.* : toovermiddelen gebruiken.

† **Μαγδαλά** (*geslacht en getal onbekend*) *plaats op d. westelijken oever v. h. meer Gennezaret.* — † **Μαγδαληνή,** ἡ [*vr. v.* *-ηνός], de Magdaleensche, Magdalena, *bijnaam v. een Maria.*

μάγειρος, ὁ, kok.

μαγεύω [μάγος]. **1.** een magiër zijn. — **2.** magische middelen gebruiken. — **μαγικός,** 3 [*id.*], magisch.

† **Μαγκῖνος,** ὁ [⟵ *Lat.* Mancīnus], Mancinus.

Μάγνης, ητος, *m. bvn.* **1.** uit Magnesia. — **2.** *zelfst. g., mrv., z.* Μάγνητες. — **Μαγνησία,** ἡ. **1.** *strook lands op de kust v. Thessalië.* — **2.** *stad in Karië.* — **Μαγνήσιος,** 3, uit Magnesia. — **Μάγνητες,** ων, οἱ, Magneten. — **1.** *volksstam in Thessalië.* — **2.** *inwoners v. Magnesia in Karië.* — **Μαγνῆτις,** ιδος, *bvn., vr. bij* Μάγνης [⟶ *Ned.* magneet] : ° ἡ Μ. λίθος, magneetsteen.

Μάγοι, ων, οἱ [*Oostersch w.*], Magiërs, *een der zes Medische volksstammen.* — **μάγος,** ὁ [⟶ *Lat.* magus ⟶ *Ned.* magiër]. **1.** magiër, *lid der priesterkaste, waartoe zich bij de Meden en Perzen de volksstam der Magiërs ontwikkelde.* — **2.** *daar de wetenschap bij de Meden en Perzen aan die priesterkaste voorbehouden was* : *a*) wijze, astroloog, waarzegger. — *b*) *in ongunstigen zin* : toovenaar, bedrieger. — **μαγοφόνια,** ων, τά [μάγων φόνος], magiërmoord, *een feest in Perzië.*

† **Μαδιηναῖοι,** ων, οἱ, Madianieten, *nomadisch volk in Steenachtig Arabië.*

Μάδυτος, ὁ, *stad in Thrakië aan d. Hellespont.*

μάζα *en* **μᾶζα,** ἡ [μάσσω; ⟶ *Lat.* massa ⟶ *Ned.* massa], gerstebrij, gerstebrood.

μαζός, ὁ, tepel; *alg.* : borst.

μάθημα, τό [μάθησις]. **1.** *a*) wat men aanleert, - aanleeren kan. — *b*) *inz.* : leervak, wetenschap, *vrl* : wiskunde, wiskundige wetenschappen. — **2.** *meton.* : het aanleeren, studie. — **μαθηματικός,** 3 [⟶ *Lat.* mathēmaticus ⟶ *Ned.* mathematisch]. **1.** de wiskunde betreffend. — **2.** ὁ μ., wiskundige.

μάθησις, εως, ἡ [ἔ-μαθ-ον, 2e *ao. v.* μανθάνω; ⟶ *Ned.* mathesis]. **1.** *a*) het aanleeren, studie. — *b*) *meton.* : lust om aan te leeren. — **2.** onderricht. — **μαθήσομαι,** *f. v.* μανθάνω. — **μαθητέος,** 3, *verbaaladj. v. id.* — **μαθητής,** οῦ, ὁ [*z.* μάθησις], leerling, aanhanger. — **μαθητός,** 3 [*verbaaladj. v.* μανθάνω], leerbaar.

μαῖα, ἡ. **1.** moedertje, *aanspraak aan oude vrouwen.* — **2.** *de natuurlijke* moeder. — **3.** vroedvrouw.

Μαῖα, ἡ, *dochter v. Atlas.* — **Μαιαδεύς,** ὁ, zoon van Maia, *Hermes.*

Μαιάνδριος, ὁ, *geheimschrijver en opvolger v. Polukrates.*

Μαίανδρος, ὁ, *kronkelige rivier in Karië.*

Μαιάς, άδος, ἡ = Μαῖα.

μαιευτικός, 3. — **1.** het verlossen -, de verloskunde betreffend. — **2.** *overdr.* : het bewustmaken van in den geest sluimerende voorstellingen betreffend : μ. διάλογος. — **μαιεύομαι** [μαῖα], vroedvrouw zijn, als vroedvrouw bijstaan.

Μαιητ-, *ion.* = Μαιωτ-

Μαιμακτηριών, ῶνος, ὁ, *de 5e maand v. h. Attische jaar, half Nov. tot half Dec.*

Μαιμαλίδης, ου, ὁ, Maimalide, zoon van Maimalos, *Peisandros.*

μαιμάω [* μάω *met redupl.*], hevig verlangen, heftig streven naar.

μαινάς, άδος, *vr. bvn.* [μαίνω]. **1.** razend. — **2.** ἡ μ., Mainade, *gezellin van Bakchos.*

μαινίς, ίδος, ἡ, *wschl. een soort v.* ansjovis.

μαινόλης, ου, *m. bvn.* [μαίνω], razend.

μαίνω, *ao.* ἔμηνα, 2e *pf.* μέμηνα; *med. f.* μανοῦμαι, *ao.* ἐμηνάμην; *pass.* 2e *ao.* ἐμάνην. — **1.** *act.* : razend maken. — **2.**

pass., med. f. en (beteek. v. h. pr.) μέμηνα: *a)* woeden (*bij* H. *gew. v. wilden strijdlust*), razend -, woedend -, waanzinnig worden, - zijn, buiten zichzelf zijn; *dikw. v. d. Bakchischen waanzin.* — *b) overdr. v. zaken* : ° ἐλπὶς -ομένη, waanzinnige hoop ; *v. h. vuur* enz.

μαίομαι, μάσομαι, ἐμασάμην. — **1.** iets zoeken. — **2.** *overdr.* : nastreven, trachten te.

Μαίονες, ων, οἱ, Maioniërs. — **Μαιονία,** ἡ, Maionië, *oude naam v. Ludië.* — **Μαιονίδης,** ὁ, de Maioniër, *Homeros.*

μαιόομαι [μαῖα], *een vrouw* verlossen.

μαῖς, *aiol., 2 enk. ind. pr. v.* * μάω.

Μαιῶται, ῶν, οἱ, Maiotiërs, *collectieve naam voor de volksstammen om de Zee v. Azof.* — **Μαιῶτις,** ιδος, *vr. bvn., met en zonder* λίμνη, de Maiotische Zee, nu *Zee v. Azof.*

μαίωτρα, ων, τά [μαιόομαι], vroedvrouwenloon.

μάκαρ, *vr. gew.* μάκαιρα (*boiot.* μάκηρα), *ook* μάκαρ, *onz.* μάκαρ (H. *superl.* ἄρτατος). — **1.** gelukkig, gelukzalig ; *v. de menschen, ook* : rijk. — **2.** οἱ -αρες, de goden, *ook* : de dooden. — **μακαρίζω,** gelukkig achten, - prijzen.

μακάριος, 3 [μάκαρ]. **1.** gelukkig, zalig. — **2.** *zeer verzw. als aanspraak* : ὦ -ε, mijn beste!, brave man! — **μακαριότης,** ητος, ἡ, geluk.

μακαριστός, 3 [*verbaaladj. v.* μακαρίζω], gelukkig te prijzen, - geprezen.

μακεδνός, 3 [μακρός], slank, hoog.

Μακεδονία, ἡ, Makedonië. — **Μακεδονικός,** 3, Makedonisch. — **μακεδονιστί,** *bw.*, in de Makedonische taal. — **Μακεδών,** όνος, ὁ, Makedoniër ; *ook als bvn.*

μάκελλα, ἡ, spade.

Μακέτης, ου, ὁ, Makedoniër. — **Μακέτις,** ιδος, *vr. bvn.*, Makedonisch.

μάκηρα, *boiot.* = μάκαιρα, *z.* μάκαρ.

μάκιστος, *dor.* = μήκιστος.

Μακίστιος, *m. bvn.*, uit Makistos, *een stad in Elis.*

μακραίων, *gen.* ωνος, *m. en vr. bvn.* [μακρὸν αἰῶνα (ἔχων)]. **1.** langlevend. — **2.** *alg.* : langdurig.

μακράν, *bw.* [*vr. acc. v.* μακρός ; *t. w.* ὁδόν; *eig.*: een langen weg]. **1.** *v. ruimte*: ver : μ. ἰέναι ; *ook als vrz. met gen.* : ° μ. βαρβάρου χθονός, verre van ... — **2.** *overdr.* : *a) v. tijd* : lang : οὐκ εἰς μ., zonder het lang uit te stellen, spoedig. — *b)* breedsprakig.

μακρηγορέω [μακρὸν ἀγορεύω], een lange rede houden. — **μακρόβιος,** 2 [μακρὸν βιόων], langlevend. — † **μακροημερεύω** [μακρὸν ἡμερεύω], lange dagen -, lang leven.

μακρόθεν, *bw.* [μακρός, -θεν], van verre ; † ἀπὸ μ. [*met* ἀπό, *omdat de beteek. v.* -θεν *zeer verzwakt was*], van verre.

μακροθυμέω. 1. lankmoedig -, geduldig zijn. — **2.** † *alg.* : wachten, talmen. — **μακρόθυμος,** 2 [μακρὸν θυμὸν (ἔχων)], lankmoedig, geduldig.

μακρολογέω, breedsprakig zijn. — **μακρολογία,** ἡ, het houden van lange redevoeringen. — **μακρολόγος,** 2 [μακροὺς λόγους (λέγων)], breedsprakig.

μακρός, 3 (*comp.* -ότερος *en* μάσσων ; *superl.* -ότατος *en* μήκιστος) [*vw.* μῆκος, *Lat.* macer, *Ned.* mager], lang. — **1.** *v. ruimte* : *a)* lang, uitgestrekt (*horizontaal, in de hoogte enz.*) : -ὰ ναῦς, *navis longa*, oorlogsschip ; κίων -ά, hooge zuil ; *bw.* -όν, -ά, ver : -ὸν ἄϋτει, H., schreeuwde over een groote uitgestrektheid, *d. i.* luid. — *b)* ver afgelegen. — **2.** *overdr.* : *a) v. tijd* : lang, langdurig : νὺξ -ά ; -ὸν ἐέλδωρ, H., lang gekoesterde wensch ; οὐ διὰ -οῦ [χρόνου], na korten tijd ; *bw.* -ά, langdurig ; μήκιστα, ten slotte. — *b) v. hoeveelheid, v. graad* : groot : ° μ. πλοῦτος ; *bw.* -ῷ, *bij comp. en superl.* : veel, verreweg, zeer (*Lat.* longe) : ἄριστος -ῷ.

μακροχρόνιος, 2 [μακρὸν χρόνον (ὤν)], lang durend, langlevend.

Μάκρωνες, ων, οἱ, Makronen, *volksstam ten Zuiden van Trapezoes.*

μάκτρον, τό [μάσσω], doek om af te wisschen, wrijflap.

μάλα, *bw.*

A. *pos.* **1.** *versterkend* : zeer, in een hoogen graad, hevig, ijverig *enz.* : μ. πολλοί ; μ. μυρίοι, waarlijk talloos, H. ; μ. αὐτίκα *en* αὐτίκα μ., op staanden voet ; οὐ μ., μ. οὐ, heelemaal niet ; μ. αὖ, μ. αὖθις, *en ook* μ. *alleen*, weder. — *inz.* : *a) bij wkw.* : μ. (dapper) πολεμίζειν ; φεῦγε μ., H., vlucht gerust, vlucht maar. — *b) na* εἰ, εἰ καί, καὶ εἰ *in toegevenden zin* : εἰ καὶ μ. καρτερός ἐστι, al is hij nog zoo sterk. — **2.** *sterk bevestigend, vrl in antwoorden* : ἦ μ., μ. γε, καὶ μ., zeer zeker.

B *comp.* : **μᾶλλον. I.** *versterkend.* **1.** *a)* in hooger mate, meer, sterker, liever : μᾶλλόν τι, wat meer ; μᾶλλον ἤ, meer dan ; παντὸς μᾶλλον, bovenal ; οὐδὲν μᾶλλον, niets meer, even weinig ; μᾶλλον τοῦ δέοντος, meer dan noodig is, te veel ; *soms bij een pos. ter omschrijving v. een comp.* ; *ook ter versterking v. een*

comp. — *b*) te zeer. — **2.** zekerder: † εἰ τὸν χόρτον (veldgewas) ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιάζει (kleedt), πόσῳ μᾶλλον ὑμᾶς. — **II.** *verbeterend*: veeleer, liever, eerder: μᾶλλον δέ, of liever: πολλοί, μᾶλλον δὲ πάντες.

C. *superl.*: **μάλιστα. 1.** *versterkend*: in den hoogsten graad, het meest, vooral, gewoonlijk; in een zeer hoogen graad, zeer: μάλιστα πάντων, het meest van allen; μάλιστα μὲν..., ἔπειτα δέ, eerst en vooral..., vervolgens ook. — *inz.*: *a*) *met pos. ter omschrijving v. d. superl.*; *bij superl. ter versterking.* — *b*) *in antwoorden*: heel zeker, gewis. — *c*) ἤ -, ὡς -, ὅτι μάλιστα *met en, elliptisch, zonder* δυνατόν, δύναμαι *en dgl.*, zooveel mogelijk; φίλοι τὰ μάλιστα, ten zeerste bevriend; ἐς τὰ μάλιστα ὁμοιότατος, HDT., ten zeerste gelijkend; ἐν τοῖς μάλιστα [ἐναντίοις] ἐναντίος, een van de hevigste tegenstanders; δόκιμος ὁμοῖα (*bw.*) τῷ μάλιστα [δοκίμῳ], *lett.*: geacht als de meest geachte (*vgl. Lat.* in primis). — **2.** *benaderend*: zooveel -, zoo nauwkeurig mogelijk, ongeveer: ἄνδρες μάλιστα τρισμύριοι; πηνίκα μάλιστα;, hoe laat is het ongeveer?

μαλακία, ἡ. **1.** verwijfdheid, gebrek aan wilskracht, lafheid; *soms*: zedeloosheid. — **2.** † lichamelijke zwakheid, ziekte. — **μαλακίζομαι,** *med.-pass.* **1.** verwijfd -, laf zijn, - worden. — **2.** lichamelijk zwak -, ziek zijn, - worden. — **μαλακός,** 3 [*wschl. vw. Ned.* malsch]. **I.** zacht *bij h. aanraken*, malsch. — **II.** *overdr.* **1.** *v. onstoffelijke zaken*: zacht: μ. θάνατος, H.; -οὶ λόγοι, H.— **2.** *in zedelijken zin*: *a*) zacht, toegeeflijk. — *b*) *gew. ongunstig*: verwijfd, zonder wilskracht, laf. — **μαλακῶς,** *bw.* **1.** *z.* μαλακός. — **2.** † ziekelijk: μ. ἔχω, ziek zijn.

μαλάσσω, *att.* -άττω, άξω, ἐμάλαξα; *pass. ao.* ἐμαλάχθην [μαλακός]. **1.** zacht -, lenig -, smijdig maken: μ. σίδηρον. — **2.** *overdr.*: *iem.s toorn, - lijden* verzachten, troosten, tot bedaren brengen, vermurwen: ° νόσου -ομαι, leniging ondervinden -, bevrijd worden van.

μαλάχη, ἡ [*vw. Lat.* malva ⟶ *Ned.* malve], *en* * **μάλβαξ** (*alleen acc.* -ακα; *geslacht onbekend*), malve.

Μαλέα, ἡ, **Μαλέαι,** ῶν, αἱ, *en ep.* **Μάλεια,** ἡ, *en* **Μαλεῖαι,** ῶν, αἱ, Malea, *zuidoostelijk voorgebergte v. Lakonië*

μαλερός, 3 [μάλα], vernietigend.

μάλη, ἡ, oksel: ὑπὸ -ης, onder den arm, *overdr.*: heimelijk.

μαλθακίζομαι, μαλθακός, 3 [*vw. Ned.* mild], **μαλθάσσω** = μαλα-.

Μαλιάς, άδος = Μηλιάς.

μάλινος, *aiol.* = μήλινος.

μάλιον, *ion.* = μᾶλλον.

μαλίς, *dor.* = μηλίς.

μάλιστα, *z.* μάλα, C.

μαλκίω, verkleumen, verstijven, *eig. en overdr.*

Μάλλιος, ὁ [⟵ *Lat.* Manlius], Manlius.

Μαλλοί, ῶν, οἱ, Malliërs, *volksstam in noordwestelijk Indië.*

μᾶλλον, *z.* μάλα, B.

μαλλός, ὁ, wolvlok.

Μαλλός, ἡ, *stad in Kilikië.*

μαλοδροπεύς, ὁ, *aiol.* = * μη- [μῆλα δρέπων], appelplukker. — **μᾶλον,** τό, *aiol.*, *dor.* = 1. μῆλον.

μάμμη, ἡ [*kinderw.*; ⟶ *Lat.* mamma ⟶ *Ned.* mama]. **1.** moeder. — **2.** grootmoeder.

† **μαμωνᾶς,** ᾶ, ὁ [*Arameesch w.*], rijkdom, vermogen; *ook verpers.*

μάν, *dor.*, *aiol.* = 2. μήν.

Μανδάνη, ἡ, *moeder v. Kuros d. Oudere.*

μανδραγόρας, ου *en* α, ὁ, alruin, *een verdoovende plant.*

μανθάνω, μαθήσομαι, *2e ao.* ἔμαθον (H. ἔμμ-), *pf.* μεμάθηκα. — **I.** leeren, aanleeren (*door studie, door nadenken enz.*); *ao. en pf.*: geleerd hebben, weten, kennen: οἱ -οντες, leerlingen. — *inz.* **1.** leeren kennen, gewaarworden, bemerken, hooren, vernemen. — **2.** inzien, begrijpen: -εις; (*antwoord*:) ἔγωγε, begrepen?, jawel; τί μαθὼν τοῦτο προσέγραψεν;, hoe is het in hem opgekomen, om ..., om welke reden...? — **II.** leeren door de praktijk, zich gewennen: ἐὰν ἅπαξ μάθωμεν ἀργοὶ ζῆν...

μανία, ἡ [μαίνομαι; ⟶ *Ned.* manie], razernij, waanzin.— **μανιάς,** άδος, *vr. bvn.* [μαίνομαι] = μανικός. — **μανιάω** [μανία], waanzinnig zijn.— **μανικός,** 3 [*id.*], razend, woedend, waanzinnig.

† **Μανίλιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Mānīlius], Manilius.

† **Μαννασσῆς,** ῆ, ὁ [*Hebr. w.*], Manasse, *kleinzoon v. d. aartsvader Jakob.*

μαντεία, ἡ [μαντεύω; ⟶ *Ned. chiromantie*]. **1.** het voorspellen, de gave van het voorspellen. — **2.** *meton.*: *a*) de wijze van voorspellen. — *b*) godsspraak, orakelspreuk. — **μαντεῖον,** τό [*id.*]. **1.** godsspraak, orakelspreuk — **2.** *meton.*: orakelplaats. — **μαντεῖος,** 3 [*id.*], van het orakel, het orakel betreffend. — **μάντευμα,** τό [*id.*], gods-

spraak, voorteeken. — **μαντευτός**, 3 [*verbaaladj. v. id.*], door het orakel verkondigd, - bevolen.

μαντεύω. 1. *a) act.* (*zld.*) *en med.*: een orakel geven, voorspellen. — *b) med.*: een voorgevoel hebben, vermoeden, gelooven. — **2.** *med.*: zich een orakel laten geven, aan het orakel vragen.

μαντηΐη, -τήϊον, *ion.* = *μαντεία, -τεῖον.*

μαντικός, 3 [*μάντις*]. **1.** den waarzegger -, het waarzeggen betreffend: *ἡ -ή*, *met en zonder τέχνη*, waarzeggerskunst. — **2.** profetisch, waarzeggend: *οἱ κύκνοι -οί εἰσιν.*

Μαντινέη, *ion., en* **Μαντίνεια,** *ἡ*, Mantineia, *stad in Arkadië.* — **Μαντινεύς,** *m. bvn.*, uit Mantineia; *gew.*: *οἱ -εῖς*, de Mantineiërs. — **Μαντινικός,** 3, uit Mantineia.

μαντιπόλος, 2 [*μάντις, πέλω*], zich met voorspellen bezighoudend, waarzeggend.

μάντις, *εως* (H. *ιος en ηος*), *ὁ, ἡ* [*μαίνομαι*]. **1.** waarzegger, -ster, ziener. — **2.** *alg.*: die voorzegt.

μαντοσύνη, *ἡ* = *μαντεία.* — **μαντόσυνος,** 3, van een orakel uitgaand.

μανύω, *dor.* = *μηνύω.*

† **Μάξιμος,** *ὁ* [⟵ *Lat.* Maximus], Maximus.

μάξω, *f. v. μάσσω.*

***μάομαι,** *z.* * *μάω.*

μάραθον, *τό*, venkel.

Μαραθών, *ῶνος, ὁ* [*μάραθον; eig.*: venkelveld], *plaats ten noordoosten v. Athene*; *ook de geheele vlakte bij die plaats.* — **Μαραθῶνά-δε,** *bw.*, naar Marathoon. — **Μαραθῶνι,** *bw.* [*dat.*], te Marathoon. — **Μαραθώνιος,** 3, van -, uit Marathoon.

μαραίνω, *ανῶ, ἐμάρανα*; *pass. ἐμαράνθην, μεμάραμμαι en -ασμαι* [*vw. Ned.* murw]. — **1.** uitdooven: *φλὸξ ἐμαράνθη*, H., de vlam ging uit. — **2.** *overdr.*: allengs vernietigen, uitputten: °*πάνθ' ὁ χρόνος -ει*; °*νόσῳ -εται*, kwijnt weg; *v. stroomen, pass.*: uitdrogen.

μαργαίνω [*μάργος*] = *μαργάω.*

μαργαρίτης, *ου, ὁ* [⟶ *Lat.* margarīta ⟶ *Ned.* Margareta] *en* **μάργαρον,** *τό* [*Oostersch w.*], parel.

μαργάω, razen, woeden, buiten zichzelf zijn. — **μάργος,** 3, razend, dol, waanzinnig: *γαστὴρ -η*, H., razende maag.

Μάρδοι, *ων, οἱ*, Marden. — **1.** *nomadische volksstam in Perzië*, HDT. — **2.** *volksstam in Armenië*, XEN.

Μαρδόνιος, *ὁ*, *legeraanvoerder v. Xerxes, sneuvelde bij Plataiai 479 v. C.*

μάρη, *ἡ*, hand.

† **Μάρθα,** *ἡ* [*Hebr. w.*; = meesteres], *zuster v. Lazarus.*

† **Μαρία,** *ας, en* **Μαριάμ,** *onverb.*, *ἡ* [*Hebr. w.*], Maria. — **1.** *de Moeder v. Christus.* — **2.** *Maria Magdalena e. a.*

Μαριανδυνοί, *ῶν, οἱ*, Mariandunen, *Thrakische volksstam in Bithunië.*

† **Μαρκομάνοι,** *ων, οἱ*, Markomanen, *volksstam aan d. Main.*

† **Μάρκος** *en* † **Μᾶρκος,** *ὁ* [⟵ *Lat.* Marcus], Marcus, *Rom. voornaam.*

μαρμαίρω, flikkeren, fonkelen, schitteren. — **μαρμάρεος,** 3, *en* **μαρμαρόεις,** *όεσσα, όεν*, flikkerend, fonkelend.

μάρμαρος, *ὁ* [⟶ *Lat.* marmor ⟶ *Ned.* marmer]. **1.** rotsblok. — **2.** *later*: marmer.

μαρμαρυγή, *ἡ* [*μαρμαίρω*]. **1.** geflikker, gefonkel. — **2.** *overdr.*: trillende -, snelle beweging: *-αὶ ποδῶν*, H., *nl. v. dansenden.*

μάρναμαι (*alleen pr. en impf.*; *2 enk. imper. pr. μάρναο, 2 enk. impf. ἐμάρναο*). **1.** strijden, vechten. — **2.** *overdr.*: twisten.

μάρπτω. 1. vatten, vastgrijpen: *μ. τινὰ ποδός*, bij den voet; *fig.*: *τὸν* (= *αὐτὸν*) *ὕπνος ἔμαρπτε.* — **2.** bereiken, inhalen: *οὐ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν*, H., de godin raakte den grond niet met haar voeten; *μ. τινὰ ποσίν*, inhalen met ...

μάρσιπος *en* **-ιππος,** *ὁ*, buidel, zak.

Μαρσύας, *ου, ὁ*. **1.** *Phrugische boschgod.* — **2.** *rivier in Phrugië.*

† **Μάρτιος,** 3 [⟵ *Lat.* Martius]. **1.** van Mars, aan Mars gewijd. — **2.** *inz.*: van de maand Maart (*die aan Mars gewijd was*).

μαρτυρέω (*f. med. met lijd. zin ἤσομαι*) [*μάρτυς*]. **1.** *onoverg.*: *a)* getuige zijn, getuigenis afleggen. — *b) verzw.*: iem. (*τινι*) bijval betuigen, instemmen met. — **2.** *overg.*: getuigenis geven van, bewijzen, bevestigen.

μαρτυρία, *ἡ* [*μάρτυς*]. **1.** *bedr.*: het getuigen. — **2.** *lijd.*: getuigenis, bewijs. — **μαρτύριον,** *τό* [*id.*], getuigenis, bewijs.

μαρτύρομαι [*μάρτυς*]. **1.** voor zich doen getuigen, tot getuige nemen, zich beroepen op. — **2.** getuigenis afleggen, bevestigen.— **μάρτυρος,** *ὁ* [*μάρτυς*], getuige. — **μάρτυς,** *υρος, ὁ, ἡ* (*acc. ook υν, dat. mrv. υσι*). **1.** getuige. — **2.** *inz.*: † bloedgetuige, martelaar.

† **Μάρυλλος,** *ὁ* [⟵ *Lat.* Marullus], Ma-

rullus.

μαρύομαι, *dor.* = μηρ-.

Μαρώνεια, ἡ, *zeestad in Thrakië.* — **Μαρωνείτης** *en* **-νίτης,** ου, ὁ, inwoner van Maroneia.

μασάομαι, kauwen.

μάσασθαι. ἐπὶ χερσὶ μ., H., *z.* ἐπιμαίομαι.

Μάσης, ητος, ἡ, *zeestad in Argolis.*

Μάσκας, α, ὁ, *kanaal* (*volgens* XEN., *rivier*) *in Arabië.*

Μασσαγέτης, ου, *m. bvn.* **1.** van de Massageten. — **2.** οἱ -αι, Massageten, *nomadenvolk ten oosten der Kaspische Zee.* — **Μασσαγέτις,** ιδος, *vr. v. h. vorige.*

μάσσεται, *ep. f. v.* μαίομαι.

μάσσω, *att.* **μάττω,** μάξω, ἔμαξα, μέμαχα; *pass. 2e ao.* ἐμάγην, *pf.* μέμαγμαι [*vw. Lat.* mācerāre], in de hand drukken, kneden.

μάσσων, 2, *comp. bij* μακρός; *z. a.*

μάσταξ, ακος, ἡ [μασάομαι; *eig.*: kauworgaan]. **1.** mond, mondopening. — **2.** *meton.*: hapje.

Μάστειρα, ἡ, *plaats in Thrakië.*

μαστεύω, zoeken, opsporen; *met inf.*: er naar streven. — **μαστήρ,** ῆρος, ὁ, die zoekt, die opspoort.

μαστιγέω, *ion.* = -γόω. — **μαστιγίας,** ου, ὁ, die veel zweepslagen krijgt, deugniet. — **μαστιγοφόρος,** 2 [μάστιγα φέρων], zweepdragend. — **μαστιγόω,** geeselen. — **μαστίζω. 1.** *overg.*: zweepen, geeselen. — **2.** *onoverg.*: met de zweep klappen. — **μάστιξ,** ιγος, ἡ, *ion.* **μάστις,** ιος, ἡ. **1.** zweep, geesel. — **2.** *overdr.*: geesel, plaag, straf.

μαστίχη, ἡ [μασάομαι; —> *Ned.* mastik], mastikhars, kauwgom.

μαστίω [μάστις] = μαστιγόω.

Μαστορίδης, ου, ὁ, Mastoride, zoon van Mastoor.

μαστός, ὁ. **1.** tepel; *alg.*: borst. — **2.** *overdr.*: heuvel.

μασχάλη, ἡ, oksel. — **μασχαλίζω,** *wschl.*: den arm *tot aan den oksel* afslaan.

ματᾴζω [*gecontr. uit h. volg.*] *en* **ματαΐζω** [μάτην], dwaas handelen, - spreken.

ματαιοπονία, ἡ [μάταιος, πονέω], vergeefsche moeite. — **μάταιος,** 2 *en* 3 [μάτη]. **1.** *obj.*: ijdel, vergeefsch, nietig, beuzelachtig. — **2.** *subj.*: lichtzinnig, dwaas. — **ματαιότης,** ητος, ἡ, ijdelheid, nietigheid, dwaasheid.

μάταν, *dor.* = μάτην. — **ματάω** [μάτην]. **1.** vergeefsche moeite doen, niets uitrichten. — **2.** dralen.

μάτεισαι, *z.* 1. *μάτημι.

ματεύω = μαστεύω.

1.**μάτη** = ματία.

2.**μάτη,** *z.* 2. *μάτημι.

1.***μάτημι** (*alleen* μάτεισαι, *vr. mrv. v. h. part. pr.*), *aiol.* = πατέω.

2.***μάτημι** (*alleen* μάτης *en* μάτη, *2 en 3 enk. ind. pr.*) = μαστεύω.

μάτην, *bw.* [*acc. v.* μάτη]. **1.** vergeefs. — **2.** zonder grond: *a*) dwaas, lichtzinnig. — *b*) valschelijk, onverdiend.

μάτηρ, *dor.* = μήτηρ.

† **Ματθαῖος,** ὁ [*Semietisch w.*], Mattheus, *evangelist.*

ματία, ἡ. **1.** dwaasheid. — **2.** dwaling, misstap.

Ματιανός, *ion.* **-ιηνός,** 3, van Matianië; οἱ -οί, Matianen, *volk ten oosten v. d. Tigris.*

ματρο-, *dor.* = μητρο-.

μάττω, *z.* μάσσω.

μαῦρος, μαυρόω = ἀμαυρ-.

Μαύσσωλλος, Μαύσωλλος *en* **Μαύσωλος,** ὁ, Mausolos, *koning v. Karië, reg. 377-352 v. C.*

μάχαιρα, ἡ [*vw.* μάχη]. **1.** *a*) slachtmes; *inz.*: offermes. — *b*) *alg.*: mes. — **2.** zwaard, dolk, sabel. — **μαχαίριον,** τό [*verklw.*], klein zwaard.

μαχαίτας, α, *aiol.* = μαχητής.

μαχανά, *dor.* = μηχανή.

Μαχάων, ονος, ὁ, *zoon v. Asklepios, heelmeester in h. Gr. leger vóór Troje.*

μαχειόμενος, -χέομαι, -χεούμενος, -χέσ(σ)ομαι, *z.* μάχομαι.

μάχη, ἡ. **I. 1.** gevecht, slag; *ook*: tweegevecht: διὰ -ης ἐλθεῖν τινι, den strijd aanbinden met (*z.* διά, B, I, 1, *a*, α). — **2.** *meton.*: *a*) strijdwijze. — *b*) slagveld. — **II.** *overdr.*: twist.

μαχήμων, 2 [μάχομαι], krijgshaftig, strijdlustig. — **μαχητής,** οῦ, ὁ [*id.*], strijder. — **μαχητός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], tegen wien men kan strijden, overwinbaar. — **μάχιμος,** 3 [μάχομαι], strijdbaar, weerbaar.

μαχλοσύνη, ἡ, ontucht.

Μάχλυες, ων, οἱ, Machluërs. — **1.** *volksstam in Libuë.* — **2.** *bij* LOEK. *id. in Skuthië*; *enk.* -υς, υος. — **Μαχλυηνή,** ἡ, Machluëne, *landschap in Skuthië.* — **Μαχλυϊκός,** 3, van de Machluërs; τὸ -όν, het Machluïsche leger.

μάχομαι, -οῦμαι, ἐμαχεσάμην, μεμάχημαι. — **A. V.** (*vrl* H.) *pr.* μαχέομαι (*part.* -χειόμενος, -χεούμενος); *iter. impf.* μαχέσκετο; *f.* μαχέομαι, μαχέσ(σ)ομαι, μαχή-

σομαι; αο. ἐμαχησάμην. — [μάχη]. **1.** strijden, vechten, oorlog voeren: μ. τινι, μ. ἐπί τινι, μ. πρός τινα, tegen iem.; μ. σύν τινι, μ. μετά τινος, in verbond met, met de hulp van; *ook v. een tweegevecht.* — **2.** *overdr.*: *a*) strijden: μ. ὑπὲρ τοῦ δικαίου. — *b*) twisten; *verzw.*: tegenspreken, zich verzetten. — *c*) wedijveren. — *d*) *v. beweringen enz.*: in strijd zijn met.

μαχοῦμαι, *f. v.* μάχομαι.

μάψ *en* **μαψιδίως,** *bw.* **1.** dwaas, roekeloos, onbezonnen, zonder reden. — **2.** *met betrekking tot d. uitslag*: vruchteloos.

* **μάω,** *slechts enkele vormen*: *2 enk. ind. pr. aiol.* μαῖς; *2e pf.* (*met beteek. v. h. pr.*) *enk.* μέμονα, ας, ε, *mrv.* μέμαμεν, ατε, άασι, *du.* μέματον (*imper.* μεμάτω; *part.* μεμαώς); *3 mrv. plqpf.* μέμασαν; *med. pr.* μῶμαι (*part.* μώμενος). — **1.** verlangen, van plan zijn, streven, trachten. — **2.** losstormen op, vooruitsnellen.

μέγαθος, τό, *ion.* = μέγεθος.

μεγάθυμος, 2 [μέγαν θυμὸν (ἔχων)], moedig.

μεγαίρω, *αρῶ,* ἐμέγηρα [μέγας; *eig.*: te groot achten]. **1.** misgunnen. — **2.** weigeren, *ook zonder h. bijbegrip v. afgunst.*

μεγακήτης, 2 [μέγα κῆτος (ἔχων)], met groote holte, zeer groot. — **μεγαλάνωρ,** ορος, *m. vr. bvn., dor.* = * -ήνωρ [μέγας ἀνὴρ (ὤν)], trotsch, hoogmoedig.

μεγαλαυχέω *en med.*, pochen, zich beroemen op. — **μεγαλαυχία,** ἡ, het pochen, pronkzucht. — **μεγάλαυχος,** 2 [μέγα αὐχέων], pochend, overmoedig.

μεγαλεῖος, 3 [μέγας], grootsch, prachtig. — **μεγαλειότης,** ητος, ἡ, grootheid, heerlijkheid.

μεγαληγορέω, grootspreken, roemen op. — **μεγαληγορία,** ἡ, grootspraak. — **μεγαληγόρος,** 2 [μέγα ἀγορεύων], grootsprekend.

μεγαλήτωρ, ορος, *m. vr. bvn.* [μέγα ἦτορ (ἔχων)]. **1.** fier, dapper. — **2.** overmoedig.

μεγαλίζομαι [μέγας; *eig.*: zich groot maken], zich verheffen, trotsch zijn.

μεγαλοδωρεά *en* **-ρία,** ἡ, vrijgevigheid, mildheid. — **μεγαλόδωρος,** 2 [μεγάλα δῶρα (διδούς)], rijke geschenken gevend, vrijgevig.

μεγαλοεργ- = μεγαλουργ-. — **μεγαλόθυμος,** 2 [μέγαν θυμὸν (ἔχων)] = μεγάθυμος. — **μεγαλόνοια,** ἡ [μέγας, νόος], edelmoedigheid.

Μεγαλοπολίτης, ου, ὁ [Μεγάλη Πόλις], inwoner van Megalopolis *in Arkadië.*

μεγαλοπράγμων, 2 [μεγάλα πράγματα (μεδόμενος)], op groote daden zinnend.

μεγαλοπρέπεια, ἡ, edelmoedigheid, prachtliefde, heerlijkheid. — **μεγαλοπρεπέως,** *bw., ion.* = -πῶς. — **μεγαλοπρεπής,** 2 [μέγαν (ἄνδρα) πρέπων], een groot man passend. — **1.** edelmoedig, vrijgevig, prachtlievend. — **2.** *v. zaken*: prachtig, grootsch, statig. — **μεγαλοπρεπῶς,** *bw.*

μεγαλοσθενής, 2 [μέγα σθένος (ἔχων)] = μεγασθενής. — **μεγαλόσπλαγχνος,** 2 [μέγα σπλάγχνον (ἔχων)], hooghartig. — **μεγαλότολμος,** 2 [μεγάλην τόλμαν (ἔχων)], onversaagd, vermetel.

μεγαλουργία, ἡ, het verrichten van een zwaar werk. — **μεγαλουργός,** 2 [μεγάλα ἔργα (ἐργαζόμενος)], groote dingen verrichtend; τὸ -όν, ondernemingszucht.

μεγαλοῦχος, 2 [μέγας, ἔχω], overmoedig.

μεγαλοφροσύνη, ἡ. **1.** grootmoedigheid. — **2.** hoogmoed. — **μεγαλόφρων,** 2 [μεγάλην φρένα (ἔχων)], grootmoedig.

μεγαλοφυής, 2 [μεγάλην φυὴν (ἔχων)], edelaardig. — **μεγαλόφωνος,** 2 [μεγάλην φωνὴν (ἔχων)], met sterke stem.

μεγαλοψυχία, ἡ. **1.** zielenadel. — **2.** aanmatiging. — **μεγαλόψυχος,** 2 [μεγάλην ψυχὴν (ἔχων)], edelaardig.

μεγαλύνω [μέγας]. **1.** groot -, machtig maken. — **2.** *overdr.*: *a*) verheffen, prijzen. — *b*) *med.*: zich groot maken, zich verheffen, pralen.

μεγαλώνυμος, 2 [μέγα ὄνομα (διδούς)], een grooten naam -, grooten roem verleenend.

μεγάλως, *bw.* [μέγας], grootelijks, zeer. — **μεγαλωστί,** *bw.* [*id.*]. **1.** languit. — **2.** zeer, prachtig.

μεγάνωρ, ορος, *m. bvn.* [μέγαν ἄνδρα (ποιέων)], de menschen verheffend.

Μέγαρα, ων, τά, *stad op de landengte v. Korinthe.* — **Μέγαρά-δε,** *bw.*, naar Megara. — 1. **Μεγαρεύς,** *m. bvn.*, van -, uit Megara; *mrv.* -εῖς, έων, οἱ, Megareeërs.

2. **Μεγαρεύς,** ὁ, *zoon v. Kreoon.*

Μεγαρικός, 3 [Μέγαρα], Megarisch. — **Μεγαρίς,** ίδος, ἡ [*id.*], *h. gebied v. Megara.* — **Μεγαρόθεν,** *bw.* [*id.*, -θεν], van -, uit Megara.

μέγαρον, τό [μέγας], groot vertrek, zaal. — **1.** *a*) mannenzaal, vrouwenvertrek, slaapkamer. — *b*) huis, woning, paleis (*bij H. mrv., omdat het verscheidene vertrekken bevat; vgl. Lat.* aedēs; *later enk.*). — **2.** *in de tempels*: het allerheiligste. — **μέγαρόν-δε,** *bw.*, naar

de mannenzaal, naar het vrouwenvertrek.

μέγας, *άλη, α, gen. άλου, άλης, άλου, dat. άλῳ, άλῃ, άλῳ, acc. αν, άλην, α ; mrv. nom. άλοι, άλαι, άλα enz. ; du. nom. άλω, άλα, άλω enz.— comp. μείζων,* 2 ; *superl. μέγιστος,* 3.
I. 1. groot: lang, hoog, breed, dik, ruim, omvangrijk : *μ. οὐρανός,* H. ; *οἱ -άλοι ἄνδρες,* volwassenen. — **2.** *bw. μέγα,* hoog, ver *enz.*
II. *overdr.* **1.** *a*) krachtig, sterk, machtig, hevig : *μ. ἄνεμος* ; *-άλη Μοῖρα.* — *b*) *bw. μέγα,* zeer, sterk, krachtig : *-α πλούσιος* ; *μέγ' ἄριστος,* H., verre de beste ; *-α λέγειν,* luid spreken (*z. ook* 2, *a*). — **2.** van beteekenis : *a*) *v. of met betrekking tot pers.* : verheven, aanzienlijk, voortreffelijk : *μ. βασιλεύς,* de Groote Koning, *de koning v. Perzië* ; *in ongunstigen zin* : te groot, verwaand, overmoedig : *-α λέγειν,* pochen (*z. ook* 1, b) ; *-α φρονεῖν,* trotsch zijn. — *b*) *v. zaken* : gewichtig, belangrijk, moeilijk, erg : *μ. ὅρκος* ; *μ. λόγος,* gewichtige verklaring ; *-α ποιεῖσθαί τι,* iets op hoogen prijs stellen ; *-α τι παθεῖν,* iets ergs lijden.

μεγασθενής, 2 [*μέγα σθένος* (*ἔχων*)], machtig.

μέγεθος, *τό* [*μέγας*]. **1.** grootte, lengte, breedte, omvang. — **2.** *meton., concr.* : *wiskundige* grootheid ; uitgestrekt grondgebied. — **3.** *overdr.* : *a*) kracht, macht. — *b*) verhevenheid, zielenadel.

Μέγης, *ητος, ὁ* (*acc. ητα en ην*), *Gr. aanvoerder vóór Troje.*

Μεγιστίας, *ου, ὁ* (*dor. gen. α*), *Gr. waarzegger.*

μέγιστος, 3, *superl. v. μέγας.*

μέδεις, *aiol. part. v.* * *μέδημι = μέδω.*

μεδέων, *έοντος, ὁ* [*part. v. μεδέω = μέδω*], behoeder, heerscher ; *ἡ -έουσα,* beschermster, heerscheres.

Μεδεών, *ῶνος, ὁ, stad in Boiotië.*

μέδιμνος, *ὁ,* medimne, *inhoudsmaat voor droge waren* ; *in Attika* : *52, 5 l.*

μέδω [*vw. Lat.* meditārī, *Ned.* meten]. **1.** *act.* (*alleen pr.*) : heerschen, gebieden over. — **2.** *med.* (*alleen pr., impf. en f. ἥσομαι*) : *a*) denken aan, zorgen voor. — *b*) verzinnen, beramen : *-ομαι κακά τινι,* tegen iem.

μεζόνως, μέζων, *ion. = μειζ-.*

μεθ', μεθ- *vóór spiritus asper = μετά, μετα-.*

***μεθ-αιρέω** (*alleen iter. 2e ao. μεθέλεσκε,* H.), op zijn beurt grijpen, opvangen.

μεθ-άλλομαι ● **1.** achternaloopen. — **2.** lospringen op.

μεθ-αρμόζω ● *att.* **-όττω,** anders schikken, veranderen ; *gew. in goeden zin* : verbeteren.

μεθείω, H., *conj. ao. v. μεθίημι.*

μεθ-έπω ● **I.** *onoverg.* **1.** achternagaan, -loopen. — **2.** *overdr.* : *a*) *med.* : een bevel *enz.* opvolgen, gehoorzamen. — *b*) nastreven, beoefenen. — **II.** *overg.* **1.** gaan -, komen naar : *a*) *act. en med.*: nazetten, achtervolgen. — *b*) zoeken, op-, bezoeken. — **2.** *causatief* : achter iem. laten gaan : *Τυδεΐδην μέθεπε ἵππους,* H., hij dreef zijn paarden Tudeides achterna.

μεθ-ερμηνεύω, vertalen.

μέθη, *ἡ* [*vw. μέθυ*]. **1.** het overdadig drinken. — **2.** *meton.* : dronkenschap.

μεθ-ήκω ● om *iem. of iets* gaan, gaan halen.

μέθ-ημαι ● zitten te midden van.

μεθημερινός, 3 [*μεθ' ἡμέραν* (*z. μέτα,* B, III, 2, a) (*ὤν*)], bij dag geschiedend.

μεθημοσύνη, *ἡ,* nalatigheid. — **μεθήμων,** 2 [*μεθίημι*]. **1.** nalatig. — **2.** onverschillig.

μεθ-ίημι ● *ion.* **μετ-ίημι.**
A. I. *overg.* : *wat gespannen, gebonden of teruggehouden is,* laten gaan, - schieten, loslaten. — **1.** *ἐς ποταμὸν μ. τι,* laten vallen ; *μ. τινα,* een gevangene vrijlaten ; ° *μ. ψυχήν,* den geest geven ; ° *παιδὸς οὐ μεθήσομαι,* mijn (*med.*) kind zal ik niet loslaten. — **2.** *overdr.* : iem. vrij laten iets te doen : *μ. τινα ἰέναι ἐπὶ τὴν θήρην,* HDT., naar de jacht laten gaan. — *b*) vrijmaken van : *κῆρ ἄχεος μ.,* H., het hart ontlasten van smart. — *c*) opgeven, laten varen, prijsgeven : *μ. χόλον,* H., zijn toorn ; *μ. γνώμην,* een meening. — *d*) verwaarloozen, verzuimen.
II. *onoverg. μεθιέναι* [*ἑαυτόν*]. **1.** verflauwen, verslappen, moede worden, den moed verliezen. — **2.** van iets aflaten : *μ. μάχης* ; *μ. μάχεσθαι.*
B. 1. *a*) wegzenden, -werpen ; *μ. βέλος,* een pijl afschieten. — *b*) *overdr.* : iem. iets naar het hoofd slingeren : ° *ὄνειδος μ.* — **2.** naar buiten drijven : *βλαστὸν μ.,* een loot schieten.

μεθ-ίστημι ● *ion.* **μετ-ίστημι.**
I. *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao. act.; 1e ao. med.*). **1.** verplaatsen, verwijderen, heenzenden : *μεταστησάμενος* (*med.* : van zich weg) *τοὺς ἄλλους* ; *soms* : uit het land verwijzen *door ostracisme* (*zachtere uitdrukking dan ἐκβάλλω*). — **2.** *overdr.* : *a*) veranderen : *μ. νόμους* ; *πολιτεία -ίσταται,* de staatsvorm wordt veranderd ; *τοὺς Ἴωνας μ.,* tot

afval bewegen. — *b*) bevrijden van: ° μ. τινα πόνων.
II. *onoverg.* (2e *ao.*, *pf.*, *plqpf. act.*) *en med.* **1.** zich verplaatsen, - verwijderen, heengaan. — **2.** *overdr.*: *a*) verdwijnen: ° -έστηκεν χόλος, de toorn is geweken. — *b*) in een anderen toestand overgaan: ἡ τύχη -έστηκε, de kans is gekeerd; ° μεταστῆναι βίου, verscheiden, sterven; πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μετέστη, ging over tot...; ° λύπης -ίστασο, houd op met treuren.

μέθ-οδος, ἡ [*eig.*: weg om iets te bereiken; —> *Ned.* methode], *overdr.* **1.** gang van het onderzoek, wijze van redeneeren, methode. — **2.** *meton.*, *concr.*: onderzoeking, verhandeling.

μεθ-ομιλέω, omgaan met.

μεθόριος, 3 [μετά, ὅρος], op de grens liggend; ἡ -α [χώρα], τὸ -ον, τὰ -α, grensgebied, grens.

μεθ-ορμάομαι, naijlen, nazetten.

μεθ-ορμίζω, *ion.* μετ-ορμίζω. **1.** *overg.*: *a*) in een andere reede brengen. — *b*) *overdr.*: in een anderen toestand brengen: ° -ίσασθαι μόχθων, ergens zijn (*med.*) toevlucht nemen uit het leed. — **2.** *onoverg.*: elders voor anker gaan.

μέθυ, υος, τό [*vw. Ned.* mede (*honigdrank*)], bedwelmende drank, *inz.*: wijn.

Μεθυδριεύς, ὁ, uit Methudrion. — **Μεθύδριον,** τό, *stad in Arkadië.*

μεθύσκω, ύσω, ἐμέθυσα [*causatief v.* μεθύω], dronken maken; *gew. med. met pass. ao.*: dronken worden.

μέθυσος, 3 [μέθυ], dronken.

μεθ-ύστερος, 3, later; οἱ -οι, nakomelingen; *bw.* -ον, τὸ -ον, later.

μεθύω [μέθυ]. **1.** dronken zijn. — **2.** *overdr.*: *a*) doortrokken zijn. — *b*) bedwelmd zijn *door hoogmoed enz.*

Μεθώνη, ἡ, *stad in Makedonië.*

μείγνυμι, μείξω, ἔμειξα, μέμειχα; *med. f.* μείξομαι (*ook met lijd. beteek.*); *pass.* μειχθήσομαι, 2e *f.* μιγήσομαι, ἐμείχθην, 2e *ao.* ἐμίγην, *pf.* μέμειγμαι. (*A. V.*, H.: *3 enk.* 2e *ao. med.* ἔμικτο, μίκτο; *3 mrv.* 2e *ao. pass.* μίγεν; *2 enk. conj. ao. pass.* μιγῇης). — **μίγνυμι,** μίξω, ἔμιξα *enz.* (*minder goede schrijfwijze voor* μείγνυμι *enz.*). — **μειγνύω, μιγνύω** (*minder goed*) *en* **μίσγω** (*alleen pr.*, *impf. en*, H., *iter. impf.* μισγέσκετο). — [*vw. Lat.* miscēre].
I. 1. mengen, vermengen: οἶνον ἔμισγον καὶ ὕδωρ, H.
II. verbinden, vereenigen, bijeenbrengen. — **1.** *a*) κάρῃ κονίῃσιν ἐμίχθη, H., viel in het stof; μῖξαι χεῖράς τε μένος τε, H., *d. i.* handgemeen worden; *fig.*: ° σὺν κακοῖς μεμειγμένος, in ellende gedompeld. — *b*) door bijeenbrengen doen ontstaan: ° μειγνυμένου πολέμου, het gevecht. — **2.** *pass. v. pers.*: *a*) zich verbinden -, omgaan met: μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, H., met vreemdelingen. — *b*) *dikw. in vijandelijken zin*: handgemeen worden.

μειδάω *en* **-διάω,** glimlachen.

μειζόνως, *bw. v.* μείζων. — **μείζων,** 2, *comp. v.* μέγας.

μείλανι, *z.* μέλας.

μείλιγμα, τό [μειλίσσω], hetgeen bevredigt: μ. θυμοῦ, H., lekkere beet.

1. μείλινος, 3 = μέλινος.

2. μείλινος, 2 = μειλίχιος.

μείλιον, τό, wat dient om te verzoenen, geschenk.

μειλίσσω, *att.* -ίττω [*vw.* μειλίχιος]. **1.** verzachten, tot bedaren brengen. — **2.** *med.*: door woorden verzachten.

μειλιχία, ἡ, zachtheid; *in ongunstigen zin*: slapheid: μ. πολέμοιο, H. — **μειλίχιος,** 3 [μείλιον]. **1.** *a*) zacht, liefelijk, aangenaam: -α ἔπεα, H.; *ook zelfst. g.*: προσαυδάω τινά -οισιν [ἔπεσιν], H., met vriendelijke woorden. — *b*) genadig: Ζεὺς μ. — **2.** (*alsof afgeleid v.* μέλι): ° -α ποτά, honigdrank. — **μειλιχόγηρυς,** *gen.* υος, *m. vr. bvn.* [μείλιχον (*bw.*) γηρύων], zoetklinkend. — **μείλιχος,** 2 = μειλίχιος.

μειόνως, *bw. v.* μείων.

μειόω [μείων]. **1.** kleiner maken. — **2.** *overdr.*: *a*) met woorden verkleinen: μ. τὰ τῶν πολεμίων, de macht der vijanden. — *b*) vernederen, krenken. — *c*) *pass.*: verzwakken: -οῦμαι τὴν διάνοιαν, mijn geestvermogens nemen af.

μειράκιον, τό [*verklw. v.* μεῖραξ], knaap, jonge man (*gew. v. 14 tot 20 jaar*). — **μειρακίσκος,** ὁ [*id.*], knaap, jongetje, jongeling. — **μειρακιώδης,** 2 [*id.*], een knaap -, een jongen man passend. — **1.** jeugdig. — **2.** kinderachtig, dwaas. — **μεῖραξ,** ακος, ὁ, ἡ, jongen, meisje.

μείρομαι (*slechts enkele vormen*). [*wrt.* μερ; *vw.* μέρος, μοῖρα]. **1.** *act. en med.*: *a*) *pr. med.*: als zijn deel krijgen. — *b*) *3 enk.* 2e *pf. act.* ἔμμορε, als aandeel gekregen hebben, deelachtig zijn, genieten. — **2.** *pf. pass.*: *a*) *onpers.* εἵμαρται (*en plqpf.* εἵμαρτο), door het noodlot is bepaald, - beschikt. — *b*) *part.* εἱμαρμένος, door het noodlot bepaald, - beschikt; ἡ εἱμαρμένη [μοῖρα], het noodlot.

μείς, μηνός, ὁ, *aiol., ion.* = μήν.

μείωμα, τό [μειόω], tekort.

μείων, 2, *dient als comp. bij* μικρός *en* ὀλίγος.

μελάγγαιος, 2 [μέλαιναν γαῖαν (ἔχων)], zwart van aarde. — **μελαγχαίτης,** ου, *m. bvn.* [μέλαιναν χαίτην (ἔχων)], zwartharig. — **μελάγχιμος,** 2 [μ., χεῖμα; *eig.*: stormachtig duister], donker, duister. — **Μελάγχλαινοι,** ων, οἱ [μέλαιναν χλαῖναν (ἔχοντες)], de Zwarte Mantels, *volk ten noorden v. h. land der Skuthen.*

μελαγχολάω [μέλαιναν χολὴν (ἔχω)], zwartgallig -, zwaarmoedig -, krankzinnig zijn. — **μελαγχολία,** ἡ, zwartgalligheid, zwaarmoedigheid, krankzinnigheid.

μελαγχροιής, 2, *en* **-χρως,** ωτος, *m. vr. bvn.* [μέλανα χρῶτα (ἔχων)], met donkerkleurige -, met gebruinde huid.

μέλαθρον, τό. **1.** balkwerk van het dak, zoldering, dak. — **2.** *synekd.*: *a*) nokbalk. — *b*) huis, woning, °tempel. — **μελαθρόφιν,** *ep. gen. v.* μέλαθρον.

μέλαινα, *vr. v.* μέλας. — **μελαίνω** [μέλας]. **1.** zwart maken. — **2.** *pass.*: zwart -, donker worden.

μελάμπεπλος, 2 [μέλανα πέπλον (ἔχων)]. **1.** met zwart gewaad. — **2.** *v. h. kleed zelf*: zwart.

Μελαμποδίδαι, ῶν, οἱ, Melampodiden, nakomelingen van Melampoes. — **Μελάμπους,** ποδος, ὁ, Melampoes, *mythische ziener uit Pulos.*

μελάμπτερος, 2 [μέλανα πτέρα (ἔχων)], zwartgevleugeld. — **μελάμπυγος,** 2 [μελαίνας πυγὰς (ἔχων)], met zwarte billen, *bijnaam v. Herakles.* — **μελάμφυλλος,** 2 [μέλανα φύλλα (ἔχων)], met donker loof bedekt. — **μελαναυγής,** 2 [μέλαιναν αὐγὴν (ἔχων)], met donkeren glans. — **μελάνδετος,** 2 [μ., 1. δέω], met zwarte strepen.

Μελανδέπται *en* **-δῖται,** ῶν, οἱ, Melandieten, *Thrakische volksstam.*

μελανία, ἡ [μέλας], iets zwarts, zwarte wolk.

Μελανίππη, ἡ, *moeder v. Aiolos.*

μελανόπτερος, 2 [μέλανα πτέρα (ἔχων)], *en* **μελανοπτέρυξ,** *gen.* υγος, *m. vr. bvn.* [μελαίνας πτέρυγας (ἔχων)], met zwarte vleugels. — **μελανόχροος-ους,** οος-ους, οον-ουν (*mrv. ook* χροες) [μέλαιναν χρόαν (ἔχων)], *en* **μελανόχρως,** ως, ων, *gen.* ωτος [μέλανα χρῶτα (ἔχων)]. **1.** met donkerkleurige huid. — **2.** *alg.*: duister, somber. — **μελαντειχής,** 2 [μέλανα τείχη (ἔχων)], zwartmurig. — **μελάνυδρος,** 2 [μέλαν ὕδωρ (ἔχων)], met donker water.

μελάνω (*alleen 3 enk. pr.*) [μέλας], donker worden.

μέλας, αινα, αν, *gen.* ανος, αίνης, ανος, *comp.* -άντερος (H. *dat.* μείλανι). **1.** *a*) zwart; τὸ -αν, inkt. — *b*) *verzw.*: duister, donker: μ. ἕσπερος, H.; τὸ -αν δρυός, de donkere kern van een eik. — **2.** *overdr.*: *a*) somber, vreeselijk, droevig. — *b*) *v. h. gemoed*: somber, zwaarmoedig.

Μέλας, ανος, ὁ [μέλας; *eig.*: de Zwarte]. **1.** *rivier in Thrakië.* — **2.** *id. in Thessalië.* — **3.** *M.* κόλπος, de golf Melas, *nu Golf van Saros.*

μέλδομαι [*vw. Ned.* smelten], doen smelten.

Μελέαγρος, ὁ, *mythische jager in Kaludoon.*

μελεδαίνω [μέλω]. **1.** verzorgen, verplegen. — **2.** *onoverg.*: bezorgd zijn, zich bekommeren. — **μελέδημα,** τό, **μελεδών,** ῶνος, ἡ, *en* **μελεδώνη,** ἡ [*id.*], bezorgdheid, kommer. — **μελεδωνός,** ὁ, die zorgt voor, beheerder, opzichter.

μελεϊστί, *bw.* [μέλος], lid voor lid, in stukken.

μέλεος, 3 *en* 2. — **1.** *a*) vergeefsch, nutteloos, ijdel. — *b*) -ον, *bw.* — **2.** *na* H.: ongelukkig, rampzalig. — **μελεόφρων,** 2 [μελέαν φρένα (ἔχων)], verblind, rampzalig.

μελετάω. **1.** zorg dragen voor. — **2.** zich toeleggen op, zich oefenen in, behartigen: μ. τὴν ῥητορικήν. — **μελέτη,** ἡ [μέλω]. **1.** zorg, bezorgdheid. — **2.** *a*) het zich oefenen in, het beoefenen van, ijver, studie, nadenken. — *b*) *inz.*: het instudeeren *v. een reeds geschreven redevoering.*

μελέτημα, τό [μελετάω], oefening, studie. — **μελετηρός,** 3 [*id.*], vlijtig zich toeleggend op.

μελέτωρ, ορος, ὁ [μέλω], die zorg draagt voor *de wraak*, wreker. — **μεληδών,** όνος, ἡ [*id.*] = μελεδών. — **μέλημα,** τό [*id.*]. **1.** voorwerp van zorg. — **2.** zorg, kommer.

μελήσω, *f. v.* μέλω.

Μέλητος, ὁ. **1.** *een der Dertig tirannen.* — **2.** *een der aanklagers v. Sokrates.*

μέλι, ιτος, τό [*vw. Lat.* mel], honig.

μελία, ἡ. **1.** esch. — **2.** *meton.*: *esschenhouten* speer.

Μελίβοια, ἡ, *zeestad in Thessalië.*

μελίγαρυς, *dor.*, *en* **-γηρυς,** *gen.* υος, *m. vr. bvn.* [μέλι, γῆρυς], *en* **μελίγλωσσος,** 2 [μ., γλῶσσα], zoetklinkend.

μελίζω [μέλος] *en med.*, spelen *op een muziekinstrument.*

μελιηδής, 2 [(ὥς) μέλι ἡδύς], honigzoet, *eig. en overdr.*

Μελικέρτης, ου, ὁ, *een zeegod.*

μελίκρατον, *ion.* **-κρητον,** τό [μέλι, κεράννυμι], honigmengsel, *een mengsel v. melk en honig, later v. water en honig.* — **μελίλωτος,** ὁ [μ., λωτός; —> *Ned.* melote], honigklaver.

μελίνη, ἡ. **1.** gierst. — **2.** *mrv.*: gierstvelden.

μέλινος, 3 [μελία], esschenhouten.

Μελινοφάγοι, ων, οἱ [μελίνην φαγόντες (*part.* 2e *ao. bij* ἔδω)], Giersteters, *Thrakische volksstam.*

μελίπηκτον, τό [μέλιτι πηκτός], honigkoek. — **μελίρρυτος,** 2 [μέλιτι ῥυτός], van honig vloeiend.

μέλισσα, *att.* **-ιττα,** ἡ [μέλι]. **1.** bij. — **2.** *meton.*: honig. — **μελίσσειος** *en* **-σσιος,** 3, door bijen gemaakt.

Μέλισσος, ὁ, *veldheer en wijsgeer uit Samos, omstr. 450 v. C.*

Μελίτη, ἡ. **1.** *Attische gouw.* — **2.** *h. eiland* Malta.

μελιτόεις-οῦς, όεσσα-οῦσσα, όεν-οῦν [μέλι], met honig gemaakt; ἡ -όεσσα [μᾶζα], honigkoek. — **μέλιττα,** *z.* -ισσα. — **μελίφρων,** *gen.* ονος, *m. vr. bvn.* [(ὥς) μέλι φρενί; *eig.* : als honig voor het hart], zoet, verkwikkend. — **μελιχρός,** 3 [μέλι], honigzoet, *eig. en overdr.*

μέλλημα, τό [μέλλω], het dralen. — **μέλλησις,** εως, ἡ [*id.*]. **1.** het dralen. — **2.** het te verwachten -, het nakend zijn. — **μελλήσω,** *f. v.* μέλλω.

μελλιχόμειδος, 2, *aiol.* [μείλιχος, μειδάω], zoet glimlachend.

μελλόγαμος, 2 [μέλλω, γάμος] *en* **μελλόνυμφος,** 2 [μ., νύμφη], op het punt te huwen, verloofd.

μέλλω, *impf.* ἔμελλον, ἤμελλον, *f.* μελλήσω, *ao.* ἐμέλλησα, ἠμέλλησα. — **1.** *a*) op het punt staan te, voornemens zijn, willen. — *b*) steeds op het punt staan te, dralen, aarzelen, uitstellen: οὐκ ἔφασαν χρῆναι -ειν ἔτι, zij zeiden, dat men niet langer moest wachten. — **2.** *a*) bestemd zijn om, beschoren zijn (*onpers.*), moeten *door h. noodlot of d. wil der goden of door een logische noodwendigheid*: ἔμελλον ξυνέσεσθαι ὀϊζυῖ, H., ik was voorbeschikt om te lijden; μ. ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, H., ik moet gezondigd hebben tegen...; τὸ -ον, τὰ -οντα, toekomst; *zld.*: moeten *door d. wil v. een mensch.* — *b*) *verzw., drukt een waarschijnlijkheid uit*: zullen: τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν (*inf. pr.*), H., dat zult gij wel gehoord hebben.

μελογράφος, ὁ [μέλος γράφων] = μελοποιός.

μελοποιΐα, ἡ, het maken -, het toonzetten van liederen. — **μελοποιός,** ὁ [μέλος ποιέων], lieder-, lierdichter.

μέλος, τό. **1.** lid *v. h. menschelijk of dierlijk lichaam*: κατὰ -εα, HDT., lid voor lid, in stukken. — **2.** *overdr.*: *a*) *mrv.*: (*het, gelijk h. lichaam, uit organisch samengevoegde deelen bestaande*) lied, lierdicht (*dat gezongen werd*; *t. ond. v.* ἔπη; *z.* ἔπος, III, 1, a). — *b*) *alg.*: zang, *vrl* treurzang; *ook*: ° luide klacht. — *c*) *meton.*: zangwijs, melodie.

μέλπηθρα, ων, τά [μέλπω], speelbal, speelgoed (*overdr.*)

μέλπω *en med.* **1.** *onoverg.*: zingen, zingen met dans; *overdr.*: -εσθαι Ἄρηϊ, H., een krijgsdans uitvoeren ter eere van ..., *d. i.* dapper strijden. — **2.** *overg.*: *a*) iets zingen, laten hooren. — *b*) bezingen, door zang en dans vieren.

μέλω, ήσω, ἐμέλησα, μεμέληκα, 2e *pf.* μέμηλα (*beide pf. met beteek. v. h. pr.*); *med. f.* ήσομαι, *pf.* μεμέλημαι (*met beteek. v. h. pr.*) (H. *pf.* μέμβλεται); *pass. ao.* ἐμελήθην (*ook bedr. beteek.*). — **1.** een voorwerp van zorg zijn, ter harte gaan, bekommeren: -ήσουσιν ἐμοὶ ἵπποι, H., ik zal zorgen voor... — *b*) *onpers.*: μέλει μοί τινος, het is mij een voorwerp van zorg, ik bekreun er mij om. — **2.** zorg dragen voor, belang stellen in: πλούτοιο μεμηλώς, H.; ° τάφου μεληθεὶς τῷδε, na voor hem een graf voorbereid te hebben.

μελῳδέω, zingen. — **μελῳδός,** 2 [μέλος ᾄδων]. **1.** zingend. — **2.** melodisch, zangerig.

μεμάασι, *3 mrv. pf. v.* *μάω.

μέμαγμαι, *pf. pass. v.* μάσσω.

μεμάθηκα, *pf. v.* μανθάνω.

μεμακυῖα, *vr. part.* 2e *pf. v.* μηκάομαι.

μέμαμεν, *1 mrv. pf. v.* *μάω.

μεμάραμμαι, -ασμαι, *pf. pass. v.* μαραίνω.

μέμαχα, *pf. v.* μάσσω.

μεμαώς, *part. pf. v.* *μάω.

μέμβλεται, H., *pf. med. v.* μέλω.

μέμβλωκα, *pf. v.* βλώσκω.

μεμελημένως, *bw.* [*part. pf. pass. v.* μέλω], zorgvuldig.

μεμένηκα, *pf. v.* μένω.

μεμετιμένος, *ion.* = μεθειμένος, *part. pf. pass. v.* μεθίημι.

μεμηκώς, *part. pf. v.* μηκάομαι.

μέμηλα, 2e *pf. v.* μέλω.

μέμηνα, 2e *pf. v.* μαίνω.

μεμίαγκα, *pf. v.* μιαίνω.

Μέμμιος, ὁ [<— *Lat.* Memmius], Memmius.

μέμναμαι, -νεο, -νέῳτο, -νῃ, -νῆαι, -νῃμαι, -νῄμην, -νήσομαι, *μέμνομαι, -νώμεθα, *z.* μιμνήσκω.

Μέμνων, ονος, *ὁ.* **1.** *mythische koning der oostelijke Aithiopiërs.* — **2.** *Gr. naam v. een der twee kolossen te Thebe in Egypte, die koning Amenophis III (omstr. 1400 v. C.) voorstellen.*

μέμονα, *2e pf. v.* * μάω.

μεμπτός, 3 [*verbaaladj. v.* μέμφομαι], laakbaar, te versmaden.

μέμυκα, *pf. v.* μυκάομαι *en v.* μύω.

Μέμφις, ιδος, *ion.* ιος, ἡ, *oude hoofdstad v. Egypte.* — **Μεμφίτης,** ου, ὁ, inwoner van Memphis.

μέμφομαι, ψομαι, ἐμεμψάμην; *pass. ao.* (*gew. met bedr. beteek.*) ἐμέμφθην. — **1.** laken, hoonen, afkeuren: μ. τινά τινος (*onz.*), wegens… — **2.** iem. iets verwijten. — **3.** vertoornd zijn op: μ. τινι (*m.*).

μεμψιμοιρέω, over zijn lot klagen, misnoegd zijn. — **μεμψίμοιρος,** 2 [μεμψάμενος μοῖραν], niet tevreden met zijn lot.

μέμψις, εως [μέμφομαι], berisping, verwijt.

μέν, *partikel* [*verzw. uit* 2. μήν], *staat nooit op de eerste plaats v. d. zin of h. zinsdeel, maar achter h. woord, waarop het slaat.*

A. *bevestigend* (*vrl* H.). **1.** = 2. μήν, waarlijk, voorzeker, gewis, inderdaad: *Ζεὺς μ. οἶδε*, dat weet Zeus ongetwijfeld. — **2.** *in de meeste verbindingen v. μ. met een ander partikel behoudt ieder bestanddeel zijn eigen waarde*: καὶ μ., en inderdaad, en voorzeker; ἀλλὰ μ., maar in werkelijkheid; ἦ μ., *in eeden en sterke bevestigingen* = ἦ μήν, voorzeker; γε μ., weliswaar; μ. οὖν, *vrl in antwoorden*: vast en zeker (*z. ook* B, II); *over* μ. τοι (= μέντοι), *z.* μέντοι.— **3.** *in zinnen als*: τούτου μ. σοφώτερός εἰμι, PL., hem voorzeker -, hem althans overtref ik in…, *voelt men een tegenstelling; zij vormen een overgang tot h. correlatieve gebruik.*

B. *correlatief. Hier ook heeft μ. eig. bevestigende kracht, doch door de tgst. v. een tweede lid krijgt het een tegenstellende schakeering.* — **I. 1.** *aan μ. beantwoordt een tegenstellend partikel*: *a*) *gew.* δέ: weliswaar… maar, eensdeels… anderdeels, deels… deels: ὁ μ. …, ὁ δέ, de een… de ander; *de sterkte der tgst. is zeer verschillend*: εἴ τις ταῦτα μ. οὕτως ἔχειν ἡγεῖται, οἴεται δὲ…, en toch denkt …; *in* δεῖ τοῖς μ. Ὀλυνθίοις βοηθεῖν, πρὸς δὲ Θετταλοὺς πρεσβείαν πέμπειν *is* μ. … δέ *weinig meer dan* τε … καί; *zeer dikw. is* μ. … δέ *niet te vertalen.* — *b*) *vaak* ἀλλά (*sterker dan* δέ), ἀτάρ, αὐτάρ *enz.*— **2.** *vaak beantwoordt aan μ. een niet-tegenstellend partikel*: μ. … καί, μ. … τέ, voorwaar … en. — **3.** *dikw. is h. tegenstellend partikel weggelaten*: πρῶτον μ. … εἶτα (δέ). — **II.** *verbindingen*: μ. οὖν *verbetert vaak een voorafgaande uitdrukking*: immo, veeleer (*z. ook* A, 2); *over* μ. τοι (= μέντοι), *z.* μέντοι.

Μένανδρος, ὁ, *blijspeldichter, gest. 292 v. C.*

Μενδαῖος, *m. bvn.*, uit Mende. — **Μένδη,** ἡ, *stad op h. schiereiland Pallene in Chalkidike.*

μενεαίνω, *ep. ao.* μενέηνα [μένος]. **1.** vurig verlangen, streven naar. — **2.** toornig -, driftig zijn.

μενεδήϊος, 2 [μένων δηΐους], standhoudend tegen den vijand, onverschrokken. — **μενέκτυπος,** 2 [μένων κτύπον], standhoudend in het krijgsrumoer.

Μενέλαος, *att.* **-λεως,** ω, ὁ, Menelaos, *koning v. Sparta ten tijde v. d. Trojaanschen oorlog.*

μενεπτόλεμος, 2 [μένων πτόλεμον], standhoudend in het gevecht, onverschrokken.

μενετέον, *verbaaladj. v.* μένω.

μενεχάρμης, ου, *m. bvn.*, *en* **μενέχαρμος,** 2 [μένων χάρμην] = μενεπτόλεμος.

Μένιππος, ὁ, *Kunisch wijsgeer, IIIe eeuw v. C.*

μενοεικής, 2 [μένος, 1. * εἴκω; *eig.*: aan het verlangen beantwoordend], bevredigend, voldoende, rijkelijk, aangenaam.

Μενοικεύς, ὁ, *vader v. Kreoon.*

μενοινάω, *ion.* **-έω,** *ep.* **-ώω** [μένος]. **1.** vurig begeeren, streven naar. — **2.** voorhebben, beramen, denken aan.

Μενοιτιάδης, ου, ὁ [*M.*, -άδης], Menoitiade, zoon van Menoitios, *t. w. Patroklos.* — **Μενοίτιος,** ὁ, *een der Argonauten.*

μένος, τό [*vw. Lat.* mens]. **1.** *a*) kracht, sterkte. — *b*) levenskracht, -drang. — *c*) *in omschrijvingen*: μ. πυρός, H., krachtig vuur; μ. Ἕκτορος, H., de krachtige Hektoor. — **2.** *v. ziel en gemoed*: *a*) aandrang, wilskracht, hartstocht, moed, wildheid, woede. — *b*) verlangen, bedoeling, voornemen.

μεν-οῦν *en* **μεν-οῦν-γε,** *bw.* = μὲν οὖν, μὲν οὖν γε.

μεντἄν = μέντοι ἄν (*krasis*).

μέν-τοι, *partikel, nooit op de 1e plaats v. h. zinsdeel.* — **1.** *bevestigend* : inderdaad, waarlijk, zeker : οὐ μ. γε μὰ Δία; *vrl in antwoorden.* — **2.** *tegenstellend* : *a*) toch, nochtans, intusschen, *vrl bij tegenwerpingen; soms* : μὲν... μ. (*sterker dan* μὲν... δέ). — *b*) *duidt een verderen stap in d. gedachtengang aan; leidt b. v. den minor v. een sluitrede in* : nu echter, welnu.

Μέντωρ, ορος, ὁ, *vriend v. Odusseus.*

μένω, μενῶ, ἔμεινα, μεμένηκα (*A.V. iter. impf.* μένεσκον; *ion. f.* μενέω) [*vw. Lat.* manēre].
I. *onoverg.* **1.** ergens blijven, op zijn plaats blijven, standhouden *in h. gevecht.* — *inz.* : *a*) ergens lang blijven, vertoeven, blijven bestaan. — *b*) werkeloos blijven. — *c*) achterblijven. — *d*) wachten. — **2.** *overdr. v. toestanden, instellingen enz.* : blijven bestaan, onveranderd -, geldig -, van kracht blijven : αἱ σπονδαὶ -ουσιν.
II. *overg.* **1.** *a*) wachten op, afwachten. — *b*) *overdr. v. een kwaad* : te wachten staan. — **2.** verdragen, uithouden.

Μένων, ωνος, ὁ, *bij* PL., *leerling v. Gorgias, later veldheer in h. leger v. d. jongeren Kuros.*

μερίζω [μερίς]. **1.** deelen, verdeelen. — **2.** toedeelen.

μέριμνα, ἡ, zorg, bezorgdheid, kommer. — **μεριμνάω. 1.** bezorgd -, bekommerd zijn. — **2.** angstvallig -, met inspanning nadenken. — **μερίμνημα,** τό = μέριμνα. — **μεριμνητής,** οῦ, ὁ, die bezorgd is om, tobber.

μερίς, ίδος, ἡ [μείρομαι]. **1.** *a*) deel, stuk. — *b*) *inz.* : aandeel, portie. — **2.** *a*) afdeeling menschen, groep, klasse. — *b*) *inz.* : partij.

μεριστής, οῦ, ὁ [μερίζω], verdeeler.

Μερκηδόνιος [⟵ *Lat.* Mercēdonius] **μήν,** schrikkelmaand *in d. Rom. kalender.*

Μερμερίδης, ου, ὁ, Mermeride, zoon van Mermeros, *t. w. Ilos.* — **Μέρμερος,** ὁ, *een Trojaan.*

μέρμερος, 2, zorgwekkend, pijnlijk, vreeselijk. — **μέρμηρα,** ἡ [*vw.* μέριμνα] = μέριμνα. — **μερμηρίζω. 1.** *onoverg.* : bezorgd -, bekommerd zijn, onrustig nadenken : δίχα μ., H., besluiteloos zijn. — **2.** *overg.*: overleggen, verzinnen, beramen.

μέρμις, ιθος, ἡ, touw, koord.

Μερόπη, ἡ, *echtgenoote v. Polubos, een mythischen koning v. Korinthe.*

μεροπηΐς, ΐδος, *vr. bvn.* [μέροψ], menschelijk.

μέρος, τό [μείρομαι].
I. 1. het iem. (*vrl door h. noodlot*) toegewezene, lot, aandeel. — **2.** *overdr.* : *het iem. toegewezen deel bij een handeling* : *a*) rol, rang, ambt : τὸ σὸν μ. (*acc. v. betrekking*), voor zoover van u afhangt; ἐν οὐδενὸς (*onz., zelfst. g.*) -ει εἶναι, voor niets gelden; ἐν παρέργου -ει, als een bijzaak. — *b*) beurt : ἐν (τῷ) -ει, op zijn beurt.
II. *alg.* **1.** deel *v. een geheel* : τὰ δύο -η, de twee derden. — **2.** *inz.* : *a*) afdeeling van een leger. — *b*) klasse, partij. — *c*) soort (species *als deel v. h. genus*).

μέροψ, οπος, ὁ, *bijna altijd mrv.* [?], *missch.* : sterfelijk, vergankelijk; *mrv.*: de menschen.

μεσαι-πόλιος, 2 [μέσαι (*loc.*), er tusschen], halfgrijs.

μεσαίτατος, -τερος, *z.* μέσος.

μεσαμβρίη, Μεσαμβρίη, *ion.* = μεσημβρία, Μεσημβρία.

μέσατος = μέσσατος.

μέσαυλος *of* **-ον,** *ep.* **μεσσ-** (*geslacht onbekend*) [(ἐν) μέσῳ αὐλῇ; *eig.* : hof te midden van een omheining]. **1.** binnenhof, hoeve, veehof. — **2.** ἡ μ., *met en zonder* θύρα, deur die op het binnenhof uitkomt.

μεσεγγυάω *en med.* [(ἐν) μέσῳ ἐγγύην (τιθέναι)], een borgsom -, een pand bij een derde deponeeren.

μεσηγύ, *ep.* **μεσσηγύ(ς). 1.** *v. plaats* : *a*) *bw.* : in het midden. — *b*) *vrz. met gen.*: tusschen, te midden van. — **2.** *overdr. v. tijd, bw.* : intusschen.

μεσήεις, ήεσσα, ῆεν [μέσος], middelmatig.

μεσημβρία, ἡ [μέση ἡμέρα]. **1.** middag.— **2.** *meton.* : zuiden.

Μεσημβρία, ἡ, *twee steden in Thrakië, de eene aan de Zwarte, de andere aan de Aegaeïsche Zee.*

μεσημβριάζω [μεσημβρία], de middagrust nemen.

μεσόγαια *en* **-γεια,** ἡ [μέση γαῖα], binnenland.

μεσόδμη, ἡ [μέσος, δέμω; *eig.*: middenbouw]. **1.** midden -, draagbalk *v. een zoldering.* — **2.** dwarsbalk *v. een schip.*

μεσόλευκος, 2 [μέσος λευκός], wit in het midden, witgestreept. — **μεσόμφαλος,** 2 [μ., ὀμφαλός], den navel -, het middelpunt vormend; *inz. v. Delphoi, beschouwd als h. middelpunt der aarde.* — **μεσονύκτιος,** 2 [μέσαι νύκτες], middernachtelijk; τὸ -ον, middernacht.

μέσος, 3 (*comp.* μεσαίτερος, *superl.* μεσαίτατος), *ep., aiol.* **μέσσος,** 3 [*vw. Lat.* medius, *Ned.* midden].

A. I. 1. zich in het midden bevindend, er tusschen gelegen, middelste: ὁ μ. δάκτυλος, middelvinger. — 2. *vaker partitief*: het midden van: -ον σάκος οὔτασε, H. — II. *overdr.* 1. *v. tijd*: -ον (*partitief*) ἦμαρ, middag; -αι (*id.*) νύκτες, het midden der uren van den nacht, middernacht. — 2. *v. hoedanigheid*: het midden houdend: *a*) *tusschen veel en weinig, groot en klein enz.*: matig, middelmatig; *inz.*: tot den middenstand behoorend. — *b*) *tusschen twee partijen*: *α*) onpartijdig. — *β*) bemiddelend.

B. τὸ μέσον. 1. het midden, tusschenruimte: διὰ -ον τῆς πόλεως; τὸ -ον τῶν τειχῶν, de ruimte tusschen...; ἐν -ῳ κεῖσθαι, in het midden -, vóór aller oogen liggen (*v. een kampprijs*). — 2. *overdr.*: *a*) *v. tijd*: het midden, tusschentijd: -ον ἡμέρας. — *b*) middelweg, gematigdheid: οἱ διὰ -ου, de gematigde middenpartij. — *c*) onpartijdigheid. — *d*) openbaarheid: γνώμην τινὰ ἐς -ον φέρειν, een meening in het midden brengen. — *e*) verschil.

μεσόω [μέσος], in het midden zijn: -οῦσα ἡμέρα, middag.

Μέσπιλα, ἡ, *naam dien* XEN. *aan Ninive geeft.*

μέσσατος, 3 [*oude superl. v.* μέσσος], juist in het midden.

μέσσαυλος *of* **-ον** = μεσαυλ-.

Μέσση, ἡ, *havenstad in Lakonië.*

μεσσηγύ(ς), *z.* μεσηγύ.

Μεσσηΐς, ΐδος, ἡ, *bron in Thessalië of in Lakonië.*

Μεσσήνη, ἡ. 1. *bij* H.: *de omgeving v. Pherai in h. latere Messenië.* — 2. *na* H.: *a*) Messenië, *landschap in h. zuidwesten v. de Peloponnesos.* — *b*) Messene, *de hoofdstad v. Messenië.* — **Μεσσήνιος,** 3, Messenisch; οἱ -οι, Messeniërs.

μεσσήρης, 2 [μέσσος; *vw.* ἀραρίσκω], zich in het midden bevindend.

† **Μέσσιος,** ὁ [<— *Lat.* Messius], Messius, *een der namen v. keizer Decius (keizer 249-251 na C.).*

μεσσοπαγής, 2 [μέσος παγείς (*v.* πήγνυμι)], tot op de helft vastzittend. — **μεσσοπαλής,** 2 [μέσος παλλόμενος], bij het midden geworpen.

μέσσος, *z.* μέσος.

μεστός, 3. — 1. vol, verzadigd. — 2. *overdr.*: meer dan genoeg hebbend van, moede, beu. — **μεστόω,** vullen, vervullen, *eig. en overdr.*: ° μ. τινὰ ὀργῆς.

μέσφα, *vrz. met gen.*, tot aan.

μέσως, *bw.* [μέσος], matig, middelmatig, eenigermate; οὐ μ., niet weinig.

μετ', μετ- *vóór spiritus lenis* = μετά, μετα-.

μετά (*vóór spiritus lenis* μετ', *vóór klinkers en tweeklanken met spiritus asper*: μεθ') [*vw.* μέσος, *Ned.* met], *oorspr.*: te midden ervan, daaronder.

A. *bw.* (*vaak is het niet mogelijk te zeggen, of* μ. *in h. gevoel v. d. schrijver nog een afzonderlijk bw. was, dan wel tmesis moet aangenomen worden*).

I. 1. *v. plaats*: *a*) te midden ervan, daaronder: πολέας ὀλέσας, μ. δ' υἱὸν ἐμόν, H., nadat hij er velen gedood heeft, daaronder...; *met beweging*: μ. δ' ἰὸν ἕηκε, H., te midden ervan schoot hij een pijl. — *b*) achteraan, daarachter: πρῶτος ἐγώ, μέτα δ' ὔμμες, H. — 2. *overdr.*: *a*) *v. tijd*: daarna, later: μ. δὲ ὥπλισε αὐτούς. — *b*) *ter aanduiding v. een verandering*: μ. δὴ βουλεύεαι, gij verandert dus van gedachte.

II. *in samenst.* 1. *v. plaats*: *a*) te midden van, tusschen (*met en zonder beweging*): μετ-έρχομαι, μέτ-οικος. — *b*) achter, na: μετα-διώκω. — *c*) *ter aanduiding v. een verandering v. plaats*: μετα-βαίνω. — 2. *overdr.*: *a*) *v. gemeenschap*: μετα-δίδωμι. — *b*) *v. tijd*: na: μετ-αυτίκα. — *c*) *ter aanduiding v. een verandering v. toestand*: anders: μεταβουλεύω.

B. *vrz.* (*na zijn naamval*: μέτα).

I. *met gen.* 1. *v. plaats*: te midden van, onder: ° μ. ζώντων εἶναι. — 2. *overdr.*: *a*) *v. gemeenschap*: samen met, met: οἱ μ. Κύρου βάρβαροι; οἱ μετ' Ἀριαίου, Ariaios en zijn soldaten; μ. τῶν θεῶν, met de hulp der goden; *fig.*: μ. τινος εἶναι, op iem.s zijde staan. — *b*) *v. begeleidende omstandigheid, v. wijze*: met: ἱκέτευσε αὐτοὺς μ. δακρύων; *vd.*: overeenkomstig.

II. H. *en* ° *met* (*loc.-*)*dat.* 1. te midden van, tusschen, onder: μ. πρώτοισιν ἐόντες, H. — 2. *overdr.*: bij, boven: μ. καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω, H., bij dat alles moge ook dit nog gebeuren.

III. *met acc.* 1. *v. ruimte* (*alleen* H. *en* °, *behalve* μ. χεῖρας ἔχειν): *a*) naar -, in het midden van: ἵκοντο μ. Τρῶας, H. — *b*) *met verzwakking v. de voorstelling v. binnendringen*: *α*) naar, in de richting van: σφαῖραν ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον, H., zij wierp den bal aan een dienstmaagd toe. — *β*) achter, na: τοὺς δὲ μετ' ἔκιε, H., hij volgde hen. — *c*) *met verzwakking v. de voorstelling v. richting*: te midden van: μ. πληθύν, H., in de menigte; *fig.*: ἔχειν τι μ. χεῖρας, iets onder handen hebben, bezig zijn met. — 2. *overdr.*: *a*) *v.*

tijd : na : *μ. ταῦτα*, daarna, daarop ; *μεθ' ἡμέραν*, na het aanbreken van den dag, over dag ; *οἱ μεθ' ἡμᾶς*, onze nakomelingen. — *b*) *v. volgorde en rang* : na, naast : *ποταμὸς μέγιστος μ. Ἴστρον*. — *c*) *doel* : naar, om te halen (*voorstelling* 1, b) : *πλεῖν μ. χαλκόν*, H. — — *d*) overeenkomstig : *μ. σὸν κῆρ*, H., naar uw wil.

1. ***μέτα***, *na zijn naamval* = *μετά*.
2. ***μέτα*** [*h. bw. μετά, zonder koppelw. gebruikt en met verschuiving v. h. accent*] = *μέτεστι*.

μετα-βαίνω ● I. *onoverg.* 1. van plaats veranderen, elders heen gaan : *μ. ἐξ οἰκίας εἰς οἰκίαν*, van het eene huis in het andere overgaan ; *μετὰ δ' ἄστρα βεβήκειν*, H. (*tmesis*), zijn van den eenen kant *v. d. hemel* naar den anderen overgegaan. — 2. *overdr.* : *a*) in een anderen toestand overgaan, veranderen : *εἰς ἀλεκτρυόνα μ.*, in een haan veranderd worden. — *b*) zich tot een ander -, zich tot iets anders wenden ; *in de rede* : tot een ander onderwerp overgaan. — II. *overg.* (*ao. μετέβησα*), overdragen, wegbrengen.

μετα-βάλλω ● I. *overg.* 1. verplaatsen, omwerpen, omwenden : *-ομαι τὰ ὅπλα*, zijn schild op zijn (*med.*) rug werpen; *μετὰ νῶτα βαλών* (*tmesis*), H., den rug keerend, vluchtend. — 2. *overdr.* : *a*) iets veranderen, in een anderen toestand brengen : *μ. τινὰ ἐς ὄρνεον*, iem. in een vogel veranderen ; *μ. τὴν ἐσθῆτα*, den rouw aannemen ; ° *ὀργὰς μ.*, van stemming veranderen; *med. vaak* : van meening -, van gezindheid veranderen (*vgl.* II). — 3. door verandering verkrijgen, ruilen : ° *μ. ἄλλους τρόπους*, andere gewoonten aannemen.
II. *onoverg.* : *-ειν* [*ἑαυτόν*], *overdr.* : in een anderen toestand komen, een verandering ondergaan : ° *-ει εὐδαιμονία*, het geluk is onbestendig ; *vaak* : van meening -, van gezindheid veranderen (*vgl.* I, 2).

μετάβασις, *εως, ἡ* [*μεταβαίνω*], verandering van plaats, het heengaan.

μετα-βιβάζω ● 1. elders heenbrengen. — 2. *overdr.* : *τοὺς φθόγγους μ.*, iem. de stem doen veranderen.

μεταβλητέον, *verbaaladj. v. μεταβάλλω*.

μεταβολή, *ἡ* [*μεταβάλλω*], verandering, *eig. en overdr.* ; *inz.* : omwenteling.

μετα-βουλεύω *en med.*, van besluit veranderen.

μετ-άγγελος, *ὁ*, bode, bodin (*tusschen, μετα-, twee pers.*).

μεταγειτνιών, *ῶνος, ὁ*, metageitnioon, *de tweede maand v. h. Attische jaar, half Aug. tot half Sept.*

μετα-γιγνώσκω ● *ion. -γινώσκω*. 1. het anders inzien, van meening veranderen. — 2. *vd.* : spijt -, berouw hebben over. — ***μετάγνοια***, *ἡ*, *en* ***μετάγνωσις***, *εως, ἡ*, verandering van meening, leedwezen, spijt.

μετα-γράφω ● 1. het anders schrijven, in een geschreven stuk iets veranderen. — 2. later -, een tweede maal schrijven.

μετ-άγω ● elders heenbrengen, wegbrengen, *eig. en overdr.*

μετα-δαίνυμαι, medeëten.

μεταδήμιος, 2 [*μετὰ δήμου*], onder het volk -, in het land zijnde.

μετα-δίδωμι ● mededeelen, laten deelnemen.

μεταδίωκτος, 2, ingehaald. — ***μετα-διώκω*** ● 1. achtervolgen. — 2. snel volgen.

μετα-δοκεῖ, *onpers.*, de gedachte verandert : *μ. μοι* (voor mij), ik verander van gedachte.

μετα-δοξάζω, van meening veranderen.

μεταδόρπιος, 2 [*μετὰ* (na het begin van) *δόρπον*], onder het avondeten geschiedend.

μεταδρομάδην, *bw.* [*μετάδρομος, -άδην*], naijlend. — ***μεταδρομή***, *ἡ* [*μετάδρομος*], vervolging. — ***μετάδρομος***, 2 [*μεταδραμεῖν, z. μετατρέχω*], vervolgend.

μετάθεσις, *εως, ἡ* [*μετατίθημι*]. 1. omzetting. — 2. *alg.* : verandering.

μετα-θέω ● naloopen, nazetten.

° ***μεταιβολία***, *ἡ* = *μεταβολή*.

μετα-ΐζω, zich neerzetten te midden van, - bij.

μετ-αίρω ● opnemen en wegdragen.

μετ-αΐσσω ● naijlen.

μετ-αιτέω, een deel vragen van, bedelen. — ***μεταίτης***, *ου, ὁ*, bedelaar.

μετ-αίτιος, 2, mede schuld hebbend, medeplichtig.

μεταίχμιον, *τό* [(*τὸ*) *μετὰ αἰχμῶν*], tusschenruimte tusschen de speren, - tusschen de twee legers.

μετα-καλέω ● elders heen -, terugroepen.

μετα-κινέω, van zijn plaats bewegen, verplaatsen.

* ***μετα-κίω*** (*alleen 2e ao. μετεκίαθον*). 1. (*μετα-*, achter). *a*) *onoverg.* : achteraankomen. — *b*) *overg.* : achternagaan ; achtervolgen. — 2. (*μετα-, verandering v. plaats*), gaan naar. — 3. (*μετα-*, te midden van) : doorloopen.

μετα-κλαίω ● 1. naderhand weenen. — 2. *act. en med.* : naderhand beweenen.

μετα-κλίνω ● **1.** iets in een andere richting buigen, ombuigen. — **2.** *overdr. pass.* : een keer nemen.

μετα-κομίζω ● elders heen -, wegbrengen.

μετα-κοσμέω, anders schikken, veranderen.

μετακύμιος, 2 [μετὰ κυμάτων (ὤν)], zich te midden der golven bevindend : ° μ. ἄτας φανείης, verschijn te midden der golven van het noodlot, *om ze te stillen.*

μετα-λαμβάνω ● **1.** *a)* aandeel hebben -, - nemen aan, een deel ontvangen -, - nemen van: μ. τῆς ληΐης, HDT., van den buit. — *b) alg.* : krijgen, verkrijgen : μ. τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. — **2.** iets anders nemen, nemen in de plaats van : τὸν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μ., den vrede voor oorlog verruilen.

μετάληψις, εως, ἡ [μεταλαμβάνω], het deelnemen aan.

μεταλλαγή, ἡ, verandering, verwisseling. — **μετ-αλλάσσω** ● *att.* **-άττω,** veranderen, omruilen.

μεταλλάω. **1.** navorschen, naar iets vragen. — **2.** iem. uitvragen.

μεταλλεύω [μέταλλον]. **1.** in de mijnen werken, graven naar. — **2.** *overdr.* : doorwroeten.

μετα-λλήγω, *ep.* [= *μετα-λήγω], een eind maken aan, ophouden met.

μέταλλον, τό [—> *Ned.* metaal], groeve; *inz.* : mijn.

μετάλμενος, *ion.* = *μεθάλμενος, *v.* μεθάλλομαι.

μεταμάζιος, 2 [μετὰ μαζῶν (ὤν)], zich tusschen de borsten bevindend.

μετα-μανθάνω ● iets anders leeren, tot een ander inzicht komen.

μετ-αμείβω ● ruilen ; *med.* : in ruil krijgen.

μετα-μείγνυμι ● vermengen met.

μεταμέλεια, ἡ, *en* **μετάμελος,** ὁ, spijt, berouw. — **μετα-μέλω** ● **1.** *act., gew. onpers.* -ει, het maakt naderhand bezorgd: -ει μοι, ik heb berouw, - spijt : μετεμέλησέ σφι ταῦτα ποιήσασι, HDT., hun daad berouwde hen ; *acc. abs.* -μέλον αὐτοῖς, daar het hen berouwt. — **2.** *med.-pass.* (*pers.*), berouw hebben.

μετα-μίγνυμι *en* **-μίσγω** = μεταμείγνυμι.

μετα-μορφόω, een andere gedaante geven aan, veranderen. — **μεταμόρφωσις,** εως, ἡ, gedaanteverwisseling.

μετ-αμφιάζω ● *en* **-αμφιέννυμι** ● van kleed doen veranderen ; *gew. med.* : van kleeren veranderen.

μεταμώνιος, 2, ijdel, vergeefsch, waardeloos.

μετ-αναγιγνώσκομαι ● van gevoelen veranderen, berouw hebben.

μετα-ναίω (*part. f.* ° -νάσσων), van woonplaats doen veranderen.

μετανάστης, ου, ὁ [μετανίσταμαι], die zijn land verlaten heeft, vreemdeling.

μετα-νίσομαι *en* **-νίσσομαι,** naar een anderen kant gaan.

μετ-ανίστημι ● **1.** uit zijn woonplaats verwijderen. — **2.** *onoverg.* (*2e ao., pf., plqpf.*) *en med.*, van woonplaats veranderen, uitwijken.

μετα-νοέω, anders gaan denken, berouw hebben, boete doen, zich bekeeren. — **μετάνοια,** ἡ, verandering van inzicht, berouw, boete, bekeering.

μεταξύ [μετά, ξύν]. **I.** *bw.* **1.** *v. plaats* : er tusschen. — **2.** *overdr.* : *a) v. tijd* : intusschen : ὁ μ. χρόνος, de tusschentijd ; *met part.* : μ. δειπνοῦντες, onder het avondeten. — *b) v. hoedanigheid* : tusschenliggend, *tusschen goed en slecht enz.* — **II.** *vrz. met gen.* **1.** *v. plaats* : tusschen, in het midden van. — **2.** *overdr. v. tijd* : tusschen.

μετα-παύομαι, er tusschen -, nu en dan rusten. — **μεταπαυσωλή,** ἡ, verpoozing.

μετα-πείθω ● tot andere gedachten brengen. — **μεταπειστός,** 2 [*verbaaladj.*], dien men tot andere gedachten kan brengen.

μετάπεμπτος, 2 [*verbaaladj.*], ontboden. — **μετα-πέμπω** ● *en, gew., med.*, om iem. zenden, laten halen, ontbieden. — **μετάπεμψις,** εως, ἡ, het ontbieden.

μετα-πηδάω, heen en weer springen.

μετα-πίπτω ● (*dient dikw. als pass. v.* μεταβάλλω). — **1.** aan een anderen kant vallen, omvallen. — **2.** *overdr.* : *a)* in een anderen toestand overgaan, veranderen, een keer nemen, *van gedachte enz.* veranderen. — *b)* anders uitvallen : τριάκοντα ψῆφοι (stemmen) μετέπεσον.

μετα-ποιέω. **1.** veranderen. — **2.** *med.* : zich deelachtig maken van, zich iets toeëigenen van. — **μεταποίησις,** εως, ἡ, verandering.

Μεταποντῖνοι, ων, οἱ, Metapontiërs. — **Μεταπόντιον,** τό, *stad aan de Golf v. Tarente.*

μετα-πορεύομαι. **1.** achternagaan, vervolgen. — **2.** *overdr.* : involgen : ἔχθραν μ.

μεταπρεπής, 2, uitmuntend onder. — **μετα-πρέπω,** zich onderscheiden -, uitmunten onder (*met dat.*).

μεταπύργιον, τό [(τὸ) μετὰ πύργων], stuk muur tusschen twee torens, gordijn.

μετάρσιος, 2 *en* 3 [μεταίρω], omhooggeheven, hoog in de lucht, in de hoogte: -αι νέες, HDT., schepen in de volle zee. — **μεταρσιόω,** omhoogheffen.

μετα-σκευάζω. **1.** anders inrichten; *alg.*: veranderen. — **2.** *med.*: zijn zaken eldersheen overbrengen, verhuizen.

μετα-σπάω, eldersheen -, wegrukken.

μετασπόμενος, -σπών, *v.* μεθέπω.

μέτασσαι, ῶν, αἱ [μετά *en* ?], in den tusschentijd geboren lammeren (*nl. tusschen de vroegelingen en de nakomers in*), zomerlammeren.

μετα-σσεύομαι ● *ep.* [= * μετα-σεύομαι]. naijlen, naspoeden.

μετάστασις, εως, ἡ [μεθ-ίστημι]. **1.** *overg.*: *a*) het verplaatsen. — *b*) *overdr.*: verandering; *inz.*: verandering van den staatsvorm, omwenteling. — **2.** *onoverg.*: het heengaan.

μετα-στείχω, iem. achternagaan, gaan halen.

μετα-στέλλομαι, laten halen, ontbieden.

μετα-στένω *en med.* **1.** *onoverg.*: naderhand zuchten. — **2.** *overg.*: naderhand betreuren.

μεταστοιχεί *en* **-χί,** *bw.* [μετά, στοῖχος], op een rij naast elkaar.

μετα-στρέφω ● **1.** *overg.*: *a*) omdraaien, omwenden: τὸ πρόσωπον μ. πρός τι; *med. met ao. pass.*: zich omkeeren. — *b*) *overdr.*: veranderen: μ. νόον, H., zijn denkwijze. — **2.** *onoverg., overdr.*: van denkwijze veranderen, bijdraaien, toegeven.

μετα-σχηματίζω, den vorm veranderen, omvormen. — **μετασχηματισμός,** ὁ, verandering van gedaante.

μετα-τάσσω ● *att.* **-τάττω.** **1.** omplaatsen. — **2.** *med.*: *a*) zijn opstelling -; zijn slaglinie veranderen. — *b*) *overdr.*: tot een andere partij overgaan.

μετα-τίθημι ● **1.** er tusschen plaatsen; *fig.*: κέλαδον μετέθηκεν, H., hij heeft rumoer onder ons verwekt. — **2.** anders plaatsen, verplaatsen: ° σπουδὴν μ., van zich afzetten. — **3.** *alg.*: veranderen, *vrl med., overdr.*: -τίθεμαι δόξαν, van meening veranderen; ° μετεθέμην εὐβουλίαν, ik heb in de plaats *v. een slechte* een goede beslissing genomen.

μετα-τρέπω ● *gew. med. met pass. 2en ao.* **1.** zich omkeeren. — **2.** *overdr.*: omzien naar, zich storen aan.

μετα-τρέχω ● naloopen.

μετατροπαλίζομαι [*freq. v.* μετατρέπομαι], zich herhaaldelijk omkeeren.

μετ-αυδάω, spreken te midden van, - tot.

μετ-αυτίκα, terstond daarop.

μετα-φέρω ● **1.** elders heen -, weg-, overbrengen, wegdragen. — **2.** *overdr.*: *a*) overbrengen: ἐκ τῶν ἀπόρων εἰς τοὺς εὐπόρους μ. τὰς τριηραρχίας. — *b*) veranderen: μ. γνώμην; μ. τοὺς χρόνους, de datums verwarren.

μετά-φημι ● spreken te midden van.

μετα-φορέω, *ion.* = μεταφέρω.

μετα-φράζω. **1.** anders zeggen; *inz.*: vertalen. — **2.** *med.*: later overleggen.

μετάφρενον, τό [(τὸ) μετὰ φρένα; *eig.*: wat achter het hartenet is], rug.

μετα-φωνέω = μετάφημι.

μετα-χειρίζω *en, gew., med.* **1.** tusschen -, in de handen nemen: ψαλτήριον -ομαι, bespelen. — **2.** *overdr.*: *a*) bezorgen, besturen, leiden, een werk volbrengen. — *b*) iem. behandelen, bejegenen.

μεταχρόνιος, 2 [μετὰ χρόνον (ὤν)], later geschied.

μετα-χωρέω, elders heen -, weggaan.

1.**μέτ-ειμι** ● [μετά, εἰμί]. **1.** (μετα-, er tusschen). *a*) er tusschen -, er onder -, er bij zijn.— *b*) *overdr. v. tijd*: er tusschen verloopen. — **2.** (μετα- *duidt gemeenschap aan*), het aandeel zijn van: μέρος μοι μετῆν, een deel *v. h. land* behoorde mij; *gew. onpers.*: μέτεστί μοι τούτου, ik heb deel aan, - recht op.

2.**μέτ-ειμι** [μετά, εἶμι], *z.* μετέρχομαι.

μετ-εῖπον, *2e ao.*, spreken te midden van.

μετείω, H., *pr. conj. v.* 1. μέτειμι.

μετ-εκβαίνω ● uit iets in iets anders overgaan. — **μετέκβασις,** εως, ἡ, het overgaan.

μετεκίαθον, *2e ao. v.* * μετακίω.

† **Μέτελλος,** ὁ [<— *Lat.* Metellus], Metellus. *Rom. familienaam.*

μετ-ενδύω ● **1.** *1e ao.* -ενέδυσα: iem. *een ander kleed* aandoen. — **2.** *2e ao.* -ενέδυν *en med.*: *een ander kleed* aandoen.

μετ-εξέτεροι, αι, α, sommigen.

μετ-έπειτα, *ion.* **-ειτεν,** *bw.*, later.

μετ-έρχομαι ● *en* (*att. met beteek. v. h. fut.*) **μέτ-ειμι** ● [εἶμι]. — **I.** gaan -, komen te midden van. — **II. 1.** elders heen gaan, gaan naar, er bij komen, opzoeken: πόλινδε μετέρχεο, H. *inz.*: *a*) *in vijandelijken zin*: er op losgaan, aanvallen. — *b*) smeekend naderen: θυσίῃσι ἀνέμους μετήϊσαν, HDT., zij naderden met offers *h. altaar v.* de winden. — **2.** *overdr.*: tot een ander onderwerp overgaan (*in de rede*). — **III. 1.** *a*) achternagaan, -komen, volgen, om *iem. of iets* gaan: τὸν παῖδα εὗρον οἱ μετιόντες. — *b*) *inz.*: wrekend achtervolgen; *vd.*: straffen. — **2.** *overdr.*: *a*)

nastreven, najagen : τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, leggen zich toe op dapperheid ; † ὑπατείαν μέτειμι, naar het consulaat dingen (*te Rome*). — *b*) nagaan, onderzoeken. — *c*) vervolgen, voortzetten : μέτειμι τὸν λόγον.

μετ-εύχομαι, zijn wensch veranderen.

μετ-έχω ⊛ deel hebben aan, aandeel hebben -, - krijgen aan, deelnemen, deelachtig worden : μ. τῆς ἑορτῆς ; τοῦ πεδίου μοῖραν -ουσι, zij bezitten een deel der vlakte.

μετεωρίζω [μετέωρος]. **1.** optillen, omhoogheffen. — **2.** *overdr.* : *a*) iem. opbeuren, den moed opwekken. — *b*) *pass.* † onrustig zijn.

μετεωρολογέω. 1. over hemellichamen *enz.* spreken. — **2.** *overdr.* : over verheven dingen spreken. — **μετεωρολόγος,** ὁ [μετέωρα λέγων]. **1.** die over hemellichamen *enz.* spreekt. — **2.** *overdr.* : die over verheven zaken (*nl. wijsgeerige onderwerpen*) spreekt.

μετεωροπορέω [μετέωρος, πόρος], in de hoogte zweven.

μετέωρος, 2 [μετά, *vw.* ἀείρω ; —> *Ned.* meteoor]. **1.** opgetild, omhooggeheven, zich in de hoogte bevindend, *d. i.* boven den grond, in volle zee *enz.* ; -όν τι, een heuvel; τὰ -α καὶ τὰ ὑπὸ γῆς, alles wat in het luchtruim en onder de aarde is. — **2.** *overdr.* : *a*) trotsch. — *b*) (als opgericht), in gespannen verwachting. — **μετήορος,** 2, H. = μετέωρος.

μετ-ίημι, μετ-ίστημι, *ion.* = μεθι-.

μετ-ίσχω = μετέχω.

μετοικέω [μέτοικος]. **1.** van woonplaats veranderen, uitwijken, verhuizen. — **2.** ergens als metoik (*z.* μέτοικος) gevestigd zijn. — **μετοίκησις,** εως, ἡ, verhuizing.

μετοικία, ἡ [μέτοικος], het medewonen.

μετοικίζω [*id.*]. **1.** elders vestigen ; *inz.*: een kolonie ergens heen brengen. — **2.** *onoverg.* : verhuizen.

μετοίκιον, τό, vreemdelingenbelasting *te Athene door de metoiken* (*z.* μέτοικος) *jaarlijks te betalen.* — **μέτοικος,** ον, *m. vr. bvn.* [μετά, οἶκος]. **1.** van woonplaats veranderend, uitwijkend. — **2.** [μετὰ (*bw.*) οἶκον (ἔχων) ; *eig.* : te midden der anderen zijn woning hebbend], medewonend ; *gew. zelfst. g.* : ὁ μ., metoik, vreemdeling die ergens metterwoon gevestigd is.

μετ-οίχομαι ⊛ **1.** gaan te midden van : ἀνὰ ἄστυ μ., de stad rondloopen. — **2.** achternagaan, gaan naar, gaan halen ; *in vijandelijken zin* : achtervolgen, losgaan op.

μετ-οκλάζω, nu hier, dan daar hurken.

μετ-ονομάζω, anders noemen.

μετόπιν, *bw.*, later.

μετ-όπισθε(ν). 1. *bw.* : *a*) achter, van achteren. — *b*) *overdr. v. tijd* : daarna, later. — **2.** *vrz. met gen.* : achter.

μετοπωρινός, 3, van den herfst. — **μετόπωρον,** τό [(τὸ) μετ' ὀπώραν], herfst.

μετ-ορμίζω, *ion.*, = μεθορμ-.

μετουσία, ἡ [1. μέτειμι]. **1.** het deel hebben aan, lidmaatschap. — **2.** gemeenschap : σοὶ δ' ἀρετῆς τίς μ. ;

μετ-οχετεύω, door kanalen afleiden.

μετ-οχλίζω, *met een hefboom* verplaatsen, *met inspanning* verschuiven.

μέτοχος, 2 [μετέχω], deelhebbend aan ; ὁ μ., deelgenoot.

μετρέω [μέτρον]. **I. 1.** meten, uitmeten. — **2.** *overdr.* : *a*) *een afstand als 't ware afmeten,* afleggen, doorloopen : πέλαγος μ., H., doorvaren. — *b*) *met de oogen als 't ware meten,* volgen : ° μετρεῖσθαι (= *act.*) ἴχνη. — *c*) schatten, beoordeelen : τῇ γαστρὶ μ. τὴν εὐδαιμονίαν. — **II.** toemeten: °πώλοισι χόρτον μ. — **μέτρημα,** τό, het toegemetene, maat. — **μετρητικός,** 3, het meten betreffend : ἡ -ή τέχνη, de wetenschap van het meten; *inz.* : meetkunde. — **μετρητός,** 3 [*verbaaladj.*], meetbaar.

μετριάζω [μέτριος], maat houden.

μετρικός, 3 [μέτρον], de versmaat betreffend, metrisch ; ἡ -ή [τέχνη], metriek.

μέτριος, 3 [μέτρον], matig, de juiste maat hebbend. — **I.** *v. grootheid, hoeveelheid.* **1.** ἄνδρες σμικροί, -ων (middelmatige, gewone) ἐλάσσονες ἀνδρῶν, HDT. — **2.** slechts de juiste maat hebbend, juist genoeg, karig, klein. — **II.** *overdr.* **1.** *v. tijd* : -ον (behoorlijk) μῆκος τῶν λόγων. — **2.** *v. graad* : *a*) passend, behoorlijk, juist, middelmatig, gewoon ; ° οὐ -α πάσχομεν κακά. — *b*) *dikw. in zedelijken zin* : die maat houdt, bescheiden, bezonnen, achtbaar : μ. ἀνήρ.

μέτρον, τό [—> *Ned.* meter], maat. — **I.** voorwerp om te meten, maateenheid, maatstaf, inhoudsmaat, meetstok. — **II.** *overdr.* **1.** *v. tijd* ; *inz.* : versmaat. — **2.** *in zedelijken zin* : μ. αὐτῷ ὁ νόμος ἐστίν, zijn richtsnoer is de wet. — **III.** *meton.* **1.** maat, het meetbare, het gemetene : *a*) α) *v. ruimte* : lengte, breedte *enz.* ; *mrv.* : afmetingen. — β) *v. hoeveelheid* : χίλια -α, H., duizend maten *wijn.* — *b*) *overdr.* : α) *v. tijd* : lengte, duur. — β) *in zedelijken zin* : matige levenswijze, bezonnen denkwijze. — **2.** *inz.* : volle maat : ° σοφίης μ., de volle maat der wijsheid. — **3.** het punt,

waar de maat vol is, eindpunt, doel: ὅρμον μ., H., het eindpunt der reede, de juiste plaats om aan te leggen; *fig.*: ἥβης ἵκετο μ., H., hij bereikte de rijpheid -, - den vollen bloei der jeugd.

μετωπηδόν, *bw.* [μέτωπον, -δόν], één front vormend, in linie. — **μετώπιον,** τό = μέτωπον. — **μετώπιος,** 2, aan -, op het voorhoofd. — **μέτωπον,** τό [(τὸ) μετὰ ὦπων; *eig.*: de plaats tusschen de oogen]. **1.** voorhoofd. — **2.** *overdr.*: *a*) voorzijde *v. iets*: front *v. een leger*; *iedere v. de vier* zijden *eener pyramide*. — *b*) ° het hoogste punt: γαίας μ., *v. d. Etna, als hoogsten berg v. Sicilië.*

μευ, *z.* ἐγώ.

μέχρι(ς). **I.** *vrz.* **1.** *met een bw., een vrz. of een vgw.*: tot: μ. δεῦρο; μ. τότε; μ. πρός; μ. ἐπί; μ. οὗ, totdat. — **2.** *met gen.*: zoover als, tot, tot aan: *a*) *v. ruimte*: μ. θαλάσσης. — *b*) *overdr.*: *α*) *v. tijd*: μ. ἐμεῦ, HDT., tot op mijn tijd; μ. τῆς ἐκείνου ζόης, HDT., tot het eind van zijn leven. — *β*) *v. graad*: μ. τοῦ δικαίου, tot aan -, binnen (de grenzen van) het recht. — **II.** *vgw. v. tijd.* **1.** tot, totdat: μ. σκότος ἐγένετο. — **2.** zoolang als: μ. οἱ τοξόται εἶχον βέλη.

μή. **A. I.** *bw.* **1.** *subjectieve ontkenning; ontkent dat iets in de voorstelling of in d. wil v. d. sprekende bestaat*: niet (*t. ond. v.* οὐ; *z. a.* I, 1; *hetzelfde verschil bestaat tusschen de samenstellingen*: οὐδείς, μηδείς *enz.*); *gebruik in hoofd- en bijzinnen, bij d. infin. en h. part. z. Spraakk.* — **2.** *vraagpartikel*: *leidt vragen in, waarop een ontkennend antwoord verwacht wordt* (= *Lat.* num): *a*) *in directe vragen* = μῶν, toch niet?, immers niet?, misschien? — *b*) *in indirecte vragen*: of, of soms, of niet.
II. *vgw.* **1.** *leidt ontkennende doelaanwijzende zinnen in*: opdat niet. — **2.** *leidt voorwerpszinnen in*: φοβοῦμαι μή... (*z. Spraakk.*).
B. *verbindingen.* **1.** οὐ μή: *de* μή-*zin wordt ontkend door* οὐ, *zoodat een sterke ontkenning ontstaat*: voorzeker niet: ° οὔ τι μὴ ληφθῶ δόλῳ, heel zeker zal ik niet door list verschalkt worden. — **2.** μὴ οὐ: *a*) *bij wkw. v. vreezen*: dat niet: ἐφοβεῖτο μὴ οὐ δύναιτο ἐξελθεῖν. — *b*) *elliptisch*: of niet: μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ = ὅρα μὴ οὐ... — *c*) *dikw. na uitdrukkingen met ontkennende beteek.* = *Lat.* quin: dat niet: οὐδὲν ἐδύνατο ἀντέχειν μὴ οὐ χαρίζεσθαι, hij kon zich niet weerhouden, hem alles te geven. — **3.** εἰ δὲ μή, *elliptisch*: als het niet zoo is, in het tegenovergestelde geval, anders. — **4.** μὴ ὅτι, μὴ ὅπως, *elliptisch* = μὴ λέγε ὅτι, laat staan. — **5.** μή τι *en* μήτι: *a*) *in gebiedende zinnen, na wkw. v. twijfelen enz.*: niet om de een of andere reden. — *b*) laat staan, nog minder. — *c*) *in vragen waarop men een ontkennend antwoord verwacht* = *Lat.* num: toch niet?, soms? — **6.** μή τοι *en* μήτοι, waarlijk niet. — **7.** μή γε, μή ποτε, μή που, μή πω, μὴ πώποτε, μή πως, μή τοι, *z.* μήγε, μήποτε *enz.*

μή-γε *en* **μή γε,** *in* εἰ δὲ μήγε = εἰ δὲ μή.

μηδαμά, *bw.* [*acc. onz. mrv. v.* μηδαμός]. **1.** geenszins, volstrekt niet. — **2.** nooit. — **μηδαμῇ** *en* **-μῇ** [*dat. vr. enk. v. id.*], geenszins. — **μηδαμόθεν,** *bw.* [μ., -θεν], nergens vandaan. — **μηδαμοῖ,** *bw.*, nergens heen. — **μηδαμός,** 3 [μηδέ, 1. ἀμός], *alleen mrv.*, geen enkel. — **μηδαμοῦ,** *bw.*, nergens. — **μηδαμῶς,** *bw.*, geenszins.

μη-δέ. **1.** *vgw.*: *a*) *tegenstellend*: maar niet (= ἀλλὰ μή). — *b*) *gew. verbindend*: en niet, ook niet: μὴ... μ.; μ.... μ. — **2.** *bw.*: niet eens, zelfs niet (= *Lat.* nē ... quidem): μηδέ ποτε, μηδέ πω, μηδὲ πώποτε, *z.* μηδέποτε, μηδέπω *enz.*

Μήδεια, ἡ [μήδομαι; *eig.*: de Schranderе], *mythische toovenares in Kolchis.*

Μήδειος, 3 = Μῆδος.

μηδείς, μηδεμία, μηδέν (*verbuiging gelijk* εἷς; *mrv.* μηδένες *enz.*) [*gecontr. uit* μηδὲ εἷς, ook niet één].
I. **1.** *a*) *zelfst. g.*: niemand, niets. — *b*) *bijv. g.*: geen; *soms mrv.*: μηδένες ἄλλοι, geen ander volk. (μηδὲ εἷς, μηδὲ μία, μηδὲ ἕν, *die niet gecontr. noch geëlideerd worden, hebben nog de oorspr. kracht v.* ook niet één). — **2.** *overdr.*: zoogoed als niets, zonder waarde, - beteekenis, - kracht: ° οὐκ ἠξίου τοὺς μηδένας, hij schonk geen aandacht aan die onbeduidende menschen; μηδὲν λέγειν, onzin zeggen.
II. *bw.* μηδέν [*eig. bepalende acc.*: in niets], in geen opzicht, heelemaal niet: μηδὲν ἧσσον, niet minder.

μηδέ-ποτε, *bw.*, *en* **μηδέ ποτε** [*eig.*: ook niet ooit], nooit. — **μηδέ-πω,** *bw.*, *en* **μηδέ πω,** nog niet, nooit. — **μηδε-πώποτε,** *bw.*, nog nooit.

μηδ-έτερος, 3 [μηδὲ ἕτερος], geen van beiden; *mrv.*: geen van beide groepen, - partijen (μηδὲ ἕτερος *heeft nog de oorspr. kracht v.*: ook niet één van beiden).

Μηδία, ἡ, Medië. — **1.** *landschap ten zuidwesten der Kaspische Zee.* — **2.** *bij* XEN. *ook h. landschap ten noorden v. Babuloon*: -ας τεῖχος, de Medische muur.

μηδίζω [Μῆδος], Perzisch gezind zijn.

Μηδικός, 3 [*Μηδία*], Medisch; *oneig.*: Perzisch: ἡ -ὴ γῆ *en* ἡ -ὴ [γῆ] = Μηδία. — **Μηδίς,** ίδος, ἡ [Μῆδος], Medische vrouw.

μηδισμός, ὁ [μηδίζω], Perzische gezindheid.

μήδομαι, μήσομαι, ἐμησάμην. — **1.** nadenken, overwegen.— **2.** uitdenken, verzinnen, beramen. — 1. **μῆδος,** τό (*alleen mrv.*), overweging, besluit, plan.

2. **μῆδος,** τό, schaamdeel.

Μῆδος, ου, *m. bvn.* **1.** Medisch; *oneig.*: Perzisch.— **2.** οἱ -οι, de Meden; *oneig.*: de Perzen.

μηθείς, μηθέν, *latere vormen voor* μηδείς, μηδέν.

Μήθυμνα, ἡ, *stad op Lesbos.* — **Μηθυμναῖος,** 3. — **1.** van Methumna. — **2.** οἱ -οι, de Methumnaiërs; ἡ -α, het gebied van Methumna.

Μηθώνη, ἡ, *oude naam v.* Μεθώνη.

μηκάομαι (*alleen pr.*, 2*e ao.* ἔμακον *met part.* μακών, 2*e pf. part. met beteek. v. pr.*: μεμηκώς, *vr.* μεμακυῖα; *hiervan* 2*e plqpf. met uitgang en beteek. v. impf.* ἐμέμηκον) [*klanknabootsing*]. — **1.** blaten.— **2.** *overdr. v. dieren, zld. v. menschen*: kermen, kreunen. — **μηκάς,** άδος, *vr. bvn.*, blatend.

μηκέτι, *bw.* [μή, ἔτι; -κ- *naar analogie v.* οὐκ-έτι], niet meer, niet langer.

Μηκιστεύς, ὁ [μήκιστος], *naam v. twee Grieken in de Ilias.* — **Μηκιστηιάδης,** ου, ὁ [*M.*, -άδης], Mekisteïade, zoon van Mekisteus, *t. w. Eurualos.*

μήκιστος, 3 [μῆκος], *superl. bij* μακρός; *z. a.*

μῆκος, τό [*z.* μάκρός]. **1.** *v. ruimte*: lengte; *inz.*: lichaamslengte. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: lengte; *inz.*: μ. χρόνου; *bw.*: langdurig: ° εἰπέ μοι μή μ., zonder omhaal van woorden. — *b*) *v. graad*: grootte, hevigheid *v. een gemoedsbeweging.*

μήκοτε, *ion.* = μήποτε.

μηκύνω, *f.* υνῶ [μῆκος]. **1.** lang maken, verlengen: ° μ. βοήν, zijn stem ver doen weerklinken, luid spreken. — **2.** *overdr. v. tijd*: μ. λόγον *en* μ. *alleen*, uitvoerig verhalen.

μήκων, ωνος, ἡ, papaver, maankop.

μηλέα, ἡ [1. μῆλον], appelboom.

μήλειος *en* **μήλεος,** 3 [2. μῆλον], van het schaap, schapen-.

Μηλιάς, άδος, *vr. bvn.* [Μηλίς], van Malis, Malisch. — **Μηλιεύς,** έως, *m. bvn.* (*att. acc.* -ιᾶ) [*id.*]. **1.** van Malis, Malisch. — **2.** οἱ -ιεῖς, Maliërs.

μήλινος, 3 [1. μῆλον], van den appelboom.

Μήλιος, 3 [Μῆλος], Melisch; οἱ -οι, Meliërs.

μηλίς, ίδος, ἡ [1. μῆλον], appelboom.

Μηλίς, ίδος, *vr. bvn.*, van Malis, Malisch: ἡ *M.* γῆ *en* ἡ *M.* [γῆ], Malis, *landschap in zuidelijk Thessalië.*

μηλοβοτήρ, ῆρος, ὁ [μῆλα βόσκων], schaapherder.

***μηλοδροπεύς,** ὁ [μῆλα δρέπων], appelplukker.

μηλοθύτης, ου, ὁ [μῆλα θύων]. **1.** schapen offerend.— **2.** waarop schapen geofferd worden.

1. **μῆλον,** *dor.*, *aiol.* **μᾶλον,** τό [⟶ *Lat.* mālum]. **1.** appel. — **2.** *alg.*: vrucht.

2. **μῆλον,** τό. **1.** schaap, geit. — **2.** *mrv.*: *a*) kleinvee. — *b*) *alg.*: vee. — **μηλονόμας,** ου, ὁ, *dor.* = *-μης [μ., νέμω], schaapherder.

Μῆλος, ἡ, *een der Cycladen, nu Milo.*

μηλοσφαγέω [μῆλα σφάζω], schapen offeren.

μῆλοψ, οπος, *m. vr. bvn.* [1. μῆλον; *wrt.* ὀπ, *vgl.* ὄπωπα], appelkleurig, goudgeel.

1. **μήν,** ηνός, ὁ [*vw. Lat.* mensis, *Ned.* maand, maan], maand.

2. **μήν,** *dor.* **μάν,** *bevestigend partikel (staat nooit op de 1e plaats)*: voorwaar, stellig; (*bevestigt vaak iets, dat in tgst. tot het voorafgaande staat, en wordt dan gew. door een tegenstellend w. vertaald*). **1.** τίνος μήν ἕνεκα ἐμανθάνετε τοξεύειν ;, waarom eigenlijk ...?; καί μοι δοκεῖ θεὸς μὲν ὁ ἀνὴρ οὐδαμῶς εἶναι, θεῖος μήν, maar wel goddelijk. — **2.** *verbindingen*: *a*) ἄγε μ., welaan dan. — *b*) ἦ μ., *ter inleiding v. eeden*: in waarheid, voorwaar. — *c*) οὐ μ., μὴ μ., waarlijk niet. — *d*) καὶ μ., en waarlijk: ° καὶ μ. ὀκνῶ; (*met tgst. tot h. voorafgaande*:) ° φιλεῖ ὀκνεῖν (pleegt te aarzelen) πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα; (*antwoord*:) καὶ μ. ἔγωγ' (ik voorwaar, ik in elk geval) ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ, zonder ...

μήνη, ἡ [1. μήν], maan.

Μήνης, εως, ὁ (*acc.* α) = Μῖν.

μῆνιγξ, ιγγος, ἡ, vlies; *inz.*: hersenvlies.

μηνιθμός, ὁ [μηνίω] = μῆνις. — **μήνιμα,** τό [*id.*]. **1.** oorzaak van wrok, schuld. — **2.** wrok.— **μῆνις,** ιος, ἡ, wrok, toorn. — **μηνίω. 1.** wrokken, wrok koesteren, toornen: ° πατρὶ (tegen) μ. φόνου (*gen. v. oorzaak*). — **2.** zijn wrok laten blijken, iem. (τινι) verwijten doen.

μηνοειδής, 2 [μηνὸς (1. μήν) εἶδος)ἔχων)], halvemaanvormig.

μήνυσις, εως, ἡ, het aangeven. — **μηνυτής,** οῦ, ὁ. **1.** die bekendmaakt, waarschuwer, verklikker. — **2.** *gew. in wettelijken zin*: aangever, aanbrenger. — **μήνυτρον,** τό, belooning voor een aangifte. — **μηνύω. 1.** *alg.* : bekendmaken, openbaren, verklikken. — **2.** *in wettelijken zin* : aangeven, aanbrengen.

Μῄονες, ων, οἱ, *ion.* = *Μαίονες*. — **Μῃονίη,** *ion.* = *Μαιονία*. — **Μῃόνιος,** 3, *en* **Μῃονίς,** ίδος, *vr. bvn.*, Maionisch.

μή-ποτε *en* **μή ποτε. 1.** *bw.* : *a)* nooit. — *b)* † *vraagpartikel* : of misschien niet. — **2.** *vgw.* : *a)* opdat nooit, opdat niet soms. — *b) na wkw. v. vreezen* : dat ooit, dat soms.

μή-που *en* **μή που,** dat niet soms.

μή-πω *en* **μή πω. 1.** *bw.* : nog niet. — **2.** *vgw.* : opdat -, dat niet soms.

μη-πώποτε, μὴ **πώποτε** *en* **μή πώ ποτε,** *bw.*, nog nooit.

μήπως *en* **μή πως. 1.** *vragend bw.* : of niet soms. — **2.** *vgw.*: opdat -, dat niet soms.

μήρινθος, ἡ, touw.

μηρίον, τό, *alleen mrv.*, schenkelbeenderen. — **μηρός** ὁ, *mrv.* μηροί *en* μῆρα. **1.** dij. — **2.** dij-, schenkelbeen.

μηρυκάομαι, herkauwen.

μηρύομαι, *med.*, samenrollen. — **1.** *een zeil* strijken. — **2.** iets in de schering weven.

μήσομαι, *f. v.* μήδομαι. — **μήστωρ,** ωρος, ὁ. **1.** leider, raadgever. — **2.** die aanzet tot, verwekker.

μή-τε, *bw.*, en niet, noch, *komt in beteek. en gebruik geheel overeen met* οὔτε, *behoudens h. verschil aangeduid bij* μή, A, I, 1. — **1.** *gew. herhaald* : μ. ... μ., noch ... noch. — **2.** *beantwoordt aan een ander (gew. volgend, soms voorafgaand) ontkennend partikel* : μ. ... μή, μὴ ... μ., noch ... noch ; μ. ... μηδέ, noch ... noch ook. — **3.** *beantwoordt aan een niet-ontkennend verbindingspartikel* : μ. ... τε, μ. ... δέ, niet ... en, niet ... maar, niet alleen niet ... maar zelfs.

μήτηρ, τρός, ἡ (*verbuiging, z. Spraakk.* ; **A. V.**, H. *en*° : μητέρος, μητέρι) [*alle vormen zijn afgeleid van drie trappen v. d. stam* : μήτηρ, -τερ, -τρ ; *vw. Lat.* māter, *Ned.* moeder]. — **1.** moeder ; *vaak v. godinnen, als Rhea en Demeter* ; *ook v. dieren*. — **2.** *overdr.* : *a) v. de aarde* : voedster ; *v. de druif als voortbrengster v. d. wijn*. — *b)* bron, oorzaak : ° κακῶν μ., bron van misdaden.

μήτι. 1. = μή τι ; *z.* μή, B, 5. — **2.** *onz. v.* μῆτις. — **3.** H., *gecontr. dat. v.* μῆτις = *μήτιϊ.

μητιάω [μῆτις] *en med.* **1.** *onoverg.*: nadenken, plannen maken. — **2.** *overg.* : uitdenken, beramen, besluiten.

μητίετα, *m. bvn., alleen nom. en voc.* [μῆτιν ἱείς (*v.* ἵημι)], raadgever, wijs.

μητιόεις, όεσσα, όεν [μῆτις]. **1.** *bedr.* : rijk aan wijzen raad, wijs. — **2.** *lijd.* : vernuftig samengesteld : φάρμακα -όεντα, H.

μητίομαι, H. = μητιάομαι, *z.* μητιάω.

μῆτις, ιος *en* ιδος, ἡ (*dat.* H. μήτι, *gecontr. uit* *-ιϊ) [*vw. Lat.* mētīrī]. **1.** *a)* inzicht, schranderheid, vernuft. — *b) verpers.*: Overleg, Wijsheid, *godin*. — **2.** *meton., concr.* : schrander -, listig plan, - voornemen.

μή-τις, τις, τι, *gen.* τινος. **1.** H. *en* ° = μηδείς, geen, niemand. — **2.** = μή τις.

μή-τοι = μή τοι, waarlijk niet.

μήτρα, ἡ [μήτηρ], moederschoot.

μητραλοίας, ὁ [μητέρα ἀλοιάων], die zijn moeder slaat, moedermoorder.

μητρικός, 3 [μήτηρ], moederlijk.

Μητρόδωρος, ὁ [μητρὸς δῶρον ; *eig.* : moedergave]. — **1.** *sophist uit de V^e eeuw v. C.* — **2.** *leerling v. Epikoeros.* — **3.** *dichter v. epigrammen* ; *tijdstip onbekend.*

μητρόθε(ν), *bw.* [μήτηρ, -θεν], van moederszijde.

μητροκτόνος, 2. — **1.** [μητέρα κτανών (*v.* κτείνω)], zijn moeder doodend. — **2.** een moedermoord betreffend.

μητροπάτωρ, ορος, ὁ [μητρὸς πατήρ], grootvader van moederszijde.

μητρόπολις, εως, ἡ [μήτηρ πόλις]. **1.** *a)* moederstad (*ten opzichte v. een kolonie*). — *b) alg.* : hoofdstad. — **2.** geboorteplaats.

μητρυιά, ἡ [μήτηρ], stiefmoeder.

μητρώϊος *en* **μητρῷος,** 3 [μήτηρ], van de moeder, moeder- ; ° μ. φόνος, moord door de moeder bedreven.

μήτρως, ωος, ὁ (*dat.* ωϊ *en* ῳ, *acc.* ωα *en* ων ; *mrv.* ωες *enz.*) [μήτηρ], broeder van de moeder, oom.

μηχανάω, *gew. med.* άομαι, *ion.* έομαι [μηχανή]. — **1.** kunstig vervaardigen, - bouwen, - toebereiden. — **2.** *overdr.* : *a)* behendig -, listig verzinnen, - beramen. — *b)* behendig -, listig tot stand brengen, - bewerken, - veroorzaken.

μηχανή, ἡ [*dor.* μαχανά ⟶ *Lat.* māchina ⟶ *Ned.* machine] *en* **μηχάνημα,** τό [μηχανάω]. — **1.** kunstige -, vernuftige uitvinding ; *inz.* : toestel, machine, *vrl*

belegeringsmachine. — **2.** *meton.* : middel, kunstgreep, list : πάσῃ -ανῇ, op iedere mogelijke wijze, door alle middelen ; οὐδεμία -ανή ἐστιν, er is geen mogelijkheid.

μηχανόεις, όεσσα, όεν [μηχανή], vindingrijk. — **μηχανοποιός,** ὁ [μηχανὴν ποιέων], werktuigkundige, ingenieur. — **μηχανο-ρράφος,** 3 [μηχανὰς ῥάπτων], arglistig.

μῆχος, τό, middel, hulpmiddel.

Μήων, ονος, ὁ, *enk. v.* Μῄονες.

μία, *vr. v.* εἷς.

μιαίνω, *f.* μιανῶ, ἐμίανα (*ion.* ἐμίηνα), μεμίαγκα ; *pass.* ἐμιάνθην, μεμίασμαι. — **1.** verven. — **2.** *a)* bezoedelen, bevlekken. — *b) overdr.* : door zonde bezoedelen, ontwijden.

μιαιφονέω. 1. *onoverg.* : zich met moord bezoedelen. — **2.** *overg.* : vermoorden. — **μιαιφονία,** ἡ, bloedschuld, moord. — **μιαιφόνος,** 2 [μιαίνω ; *st. v.* ἔ-πε-φνον, *2e ao. v.* θείνω], met moord bezoedeld, bloeddorstig ; ὁ μ., moordenaar.

μιαρία, ἡ, slechtheid, goddeloosheid. — **μιαρός,** 3 [*vw.* μιαίνω]. **1.** bezoedeld, *vrl met bloed,* vuil. — **2.** *overdr.* : *a)* misdadig, zondig, goddeloos. — *b) schertsend* : schelm.

μίασμα, τό [μιαίνω]. **1.** bezoedeling, *vrl door moord,* wandaad. — **2.** *meton., concr., v. pers.* : snoodaard. — **μιάστωρ,** ορος, ὁ [*id.*]. **1.** die *zichzelf en anderen* bezoedelt, misdadiger. — **2.** wreker, wraakgeest.

μιγάζομαι (*alleen pr.*) [*vw.* μείγνυμι] = μείγνυμαι. — **μίγδα,** *bw.* [*id.*], vermengd met. — **μίγεν, μιγήῃς, μιγήσομαι, μίγνυμι, μιγνύω,** *z.* μείγνυμι.

Μίδας, ου *en* α, *ion.* εω, ὁ, *mythische koning in Phrugië.*

Μίδεια, ἡ, *stad in Boiotië.*

Μίεζα, ἡ, Miëza, *stad in Makedonië.*

Μιθραδάτης *en* **-θρι-,** ου, ὁ, *naam v. Perzische satrapen en koningen v. Pontos.*

Μικίψας, α, *en* **Μικιψᾶς,** ᾶ, ὁ, Micipsa, *koning v. Numidië, reg. 149-118 v. C.*

μικρολογία, ἡ. **1.** kleingeestigheid, vitterij. — **2.** schraperigheid, krenterigheid. — **μικρολόγος,** 2 [μικρὰ λέγων]. **1.** kleingeestig, pietluttig. — **2.** schraperig, krenterig.

μικροπολίτης, ου, ὁ [μικρὰν πόλιν (ἔχων)], inwoner van een kleine stad.

μικρός, *att.* **σμικρός,** 3 (*comp.* μικρότερος, *gew.* μείων *of* ἐλάσσων, *z. a.* ; *superl.* μικρότατος, *gew.* ἐλάχιστος, *z. a.*). — [⟶ *Ned.* microscoop *enz.*].

I. 1. *v. afmetingen en hoeveelheid* : klein : μ. λίθος ; † -ὸν ποίμνιον. — **2.** *a) zelfst. g.* : (σ)μικρόν, een kleinigheid, geringe som ; *gew. mrv.* τὰ (σ)μικρά, gering vermogen ; κατὰ -όν, *soms* κατὰ -ά, in geringe mate, allengs, in kleine stukken ; -οῦ (*gen. v. scheiding*) δεῖ (*onpers.*), het scheelt weinig. — *b) bw.* μηδὲ -όν, niet het minst ; -ὸν (ternauwernood) ἐξέφυγε ; -οῦ [⟵ -οῦ δεῖ, *z.* a], bijna.

II. *overdr.* **1.** *v. tijd* : *a)* kort van duur : -ὸν χρόνον, een korten tijd. — *b) zelfst. g.* : ἐν -ῷ [χρόνῳ], in korten tijd ; μετὰ -ὸν [χρόνον], kort daarna. — *c) bw.* : -όν, korten tijd. — **2.** *v. hoedanigheid en graad* : *a)* zwak, gering, onbeduidend, nietig : τοὺς μεγάλους -οὺς ποιεῖν, de grooten vernederen ; -ὰ ἁμαρτηθέντα, kleine misstappen. — *b) zelfst. g.* : ° οὐ σμικρὸν φρονεῖν, trotsch zijn ; μεῖον ἔχειν, minder hebben *dan anderen,* in het nadeel zijn. — *c) bw.* μεῖον, minder.

μικρόστομος, 2 [μικρὸν στόμα (ἔχων)], kleintuitig (*v. een lamp*).

μικρότης, ητος, ὁ [μικρός], kleinheid.

μικροψυχέω, kleinmoedig -, kleinzielig zijn. — **μικροψυχία,** ἡ, kleinzieligheid. — **μικρόψυχος,** 2 [μικρὰν ψυχὴν (ἔχων)], kleinzielig.

μικρύνω [μικρός], verkleinen.

μικρῶς, *bw.* [μικρός], gering.

μίκτο, *z.* μείγνυμι.

μῖλαξ, ακος, ἡ, taxisboom.

Μιλήσιος, 3 [Μίλητος, 2], uit Milete, Milesisch : οἱ -οι, Milesiërs ; ἡ -α [χώρα], het gebied van Milete. — **Μίλητος,** ἡ, Milete. — **1.** *stad op Kreta.* — **2.** *stad in Karië.*

† **μίλιον,** τό [*gevormd van mrv.* τὰ μίλια ⟵ *Lat.* mīlia], Romeinsche mijl.

Μιλτιάδης, ου, ὁ [μίλτος ; *eig.*: de Roode], *overwinnaar bij Marathoon 490 v. C.*

μιλτοπάρῃος, 2 [(ὡς) μίλτον παρειὰς (ἔχων)], roodwangig. — **μίλτος,** ἡ. **1.** roodaarde. — **2.** menie.

Μίλων, ωνος, ὁ, *beroemd athleet uit Krotoon, omstr. 520 v. C.*

Μίμας, αντος, ὁ, *voorgebergte in Ionië.*

μιμέομαι, nabootsen, navolgen. — **μίμημα,** τό, het nagebootste, beeld. — **μίμησις,** εως, ἡ, het nabootsen. — **μιμητής,** οῦ, ὁ, nabootser, navolger. — **μιμητός,** 3 [*verbaaladj.*], dien men kan nabootsen.

μιμνάζω [μίμνω], blijven.

μιμνήσκω *en* **-ήσκω,** μνήσω, ἔμνησα ; *med.-pass.* μνήσομαι *en* μνησθήσομαι, ἐμνησάμην *en* ἐμνήσθην, μέμνημαι, *f.*

ex. μεμνήσομαι. — **A. V. 1.** *dor.* : ἔμνασα, ἐμνάσθην, μέμναμαι *enz.*— **2.** *vrl* H.: *iter. ao.* μνησάσκετο ; *pf. 2 enk.* μέμνηαι *en gecontr.* μέμνῃ ; *pf. conj.* μεμνώμεθα ; *pf. opt.* μεμνῄμην, ῇο, ῇτο *en* μεμνῴμην, ῷο, ῷτο *en* ἐῳτο ; *pf. imper.* μέμνεο, *part.* μεμνόμενος (*verscheidene dezer vormen kan men afleiden v.* * μέμνομαι).— [*wrt.* men ; *vw. Lat.* me-min-ī, mon-ēre *enz.*, *Ned.* manen *enz.*].

I. *act.* : herinneren aan, vermanen : μ. τινά τινος.

II. *med.-pass.* **1.** *a*) zich weer te binnen brengen, zich herinneren, indachtig zijn : -ομαί τινος, -ομαί τι. — *b*) *inz.* : acht geven op, bedacht zijn op : μεμνῆσθαι πατρός, H., zorgen voor ; μέμνησθέ μοι μὴ θορυβεῖν.— **2.** in herinnering brengen, vermelden.

μίμνω, *alleen pr. en impf.* (μιμνόντεσσι, H., *dat. mrv. part. pr.* = μίμνουσι). [*zwakke trap v. d. stam v.* μένω *met redupl.*] = μένω.

μῖμος, ὁ [μιμέομαι ; ⟶ *Lat.* mīmus], tooneelspeler.

μίν, *enkl., ion., acc. v.* **1.** *persoonlijk vnw. 3e p. m. vr. onz.*, hem, haar, het : μὶν αὐτόν, hem zelf. — **2.** *reflexief vnw. 3e p.* = ἑαυτόν, zich : αὐτόν μιν, zichzelf. — (*z.* 1. οὖ).

Μῖν, ος, ὁ [*Egyptisch w.*], Menes, *eerste koning der eerste Egyptische dynastie, reg. wschl. omstr. 3315 v. C.*

Μινύαι, ῶν, οἱ, Minuërs, *oude volksstam in Boiotië.* — **Μινύειος,** *ion.* **1. -υήϊος,** 3, van de Minuërs, Minuëïsch : ° ἡ -υεία (*en* -ύεια) [πόλις], *Orchomenos.*

2.**Μινυήϊος,** ὁ, *rivier in Elis.*

μινύθω, *alleen pr. en iter. impf.* -θεσκον, H. [*vw. Lat.* minuĕre, minor].— **1.** *overg.*: *a*) verminderen, kleiner maken, *eig. en overdr.* — *b*) minder talrijk maken. — **2.** *onoverg.* : verminderen, kleiner worden, ineenkrimpen, afnemen, vernield worden, *eig. en overdr.*

μίνυνθα, *bw.* [μινύθω], korten tijd. — **μινυνθάδιος,** 3, kortstondig.

μινυρίζω *en* **-ρομαι,** zuchten, zacht klagen, kweelen.

Μίνως, ωος *en* ω, ὁ (*dat.* ωϊ, ῳ *en* οϊ, *acc.* ωα, ων *en* ω), *koning v. Kreta, na zijn dood rechter in de onderwereld.*

μίξω, *f. v.* μίγνυμι, *z.* μείγνυμι.

μισανθρωπία, ἡ, menschenhaat. — **μισάνθρωπος,** 2 [μισέων ἀνθρώπους], de menschen hatend.

μισγάγκεια, ἡ [μίσγω, ἄγκος], keteldal, [*waarin bergstroomen samenloopen*].

μίσγω, *z.* μείγνυμι.

μισέω [μῖσος], haten, verafschuwen. — **μίσημα,** τό = μῖσος, 2.

† **Μισηνοί,** ῶν, οἱ [⟵ *Lat.* Mīsēnum], Misenum, *voorgebergte in Campanië.*

μισθαρνέω [μισθὸν ἄρνυμαι], voor loon dienen. — **μισθαρνία,** ἡ, loondienst.

μίσθιος, 3 [μισθός] = μισθωτός.

μισθοδοσία, ἡ, het bezoldigen, het betalen van soldij. — **μισθοδοτέω,** bezoldigen, soldij betalen. — **μισθοδότης,** ου, ὁ [μισθὸν διδούς], loonheer, die soldij uitbetaalt.

μισθός, ὁ. **1.** loon, huur ; *inz.* : soldij ; schoolgeld. — **2.** *alg.* : belooning, vergelding ; *ook in ongunstigen zin* : straf.

μισθοφορά, ἡ, loon, soldij. — **μισθοφορέω. 1.** *lijd.* : loon -, soldij ontvangen, huursoldaat zijn. — **2.** *bedr.* : rente -, winst opbrengen.— **μισθοφόρος,** 2 [μισθὸν φέρων]. **1.** voor loon -, voor soldij dienend. — **2.** οἱ -οι, huurtroepen.

μισθόω [μισθός]. **1.** verhuren, verpachten. — **2.** *a*) *med.* : aan zich laten verhuren, huren.— *b*) *pass.* : gehuurd worden. — **μίσθωμα,** τό, loon. — **μίσθωσις,** εως, ἡ. **1.** het huren, het pachten. — **2.** het uitbetalen der soldij. — **μισθωτός,** 3 [*verbaaladj.*]. **1.** gehuurd, bezoldigd. — **2.** ὁ μ. : *a*) loonarbeider, daglooner ; *dikw.* : huursoldaat. — *b*) *in ongunstigen zin* : gehuurde handlanger.

μισόδημος, 2 [μισέων δῆμον], vijand van het volk, - van de demokratie. — **μισόθεος,** 2 [μισέων θεούς], de goden hatend, goddeloos. — **μισόλογος,** 2 [μισέων λόγους], vijand van wetenschappelijke gesprekken.

μισοπονηρέω, de slechten -, de slechtheid haten. — **μισοπόνηρος,** 2 [μισέων πονηρούς], de slechten hatend.

μῖσος, τό. **1.** haat, vijandschap, afkeer.— **2.** *meton.* : voorwerp van haat, hatelijk ding.

μισόχρηστος, 2 [μισέων χρηστούς], den goeden vijandig.

μιστύλλω, aan stukken snijden.

μίτος, ὁ, draad.

μίτρα, ἡ [⟶ *Lat.* mĭtra ⟶ *Ned.* mijter], band. — **1.** gordel, *inz.* : buikgordel *der Homerische krijgslieden.*— **2.** haar-, hoofdband, tulband.

Μιτραίων ὄρη, τά, de Mitraïsche bergen *bij de Zee v. Azof.*

μιτρηφόρος, 2 [μίτραν φέρων], een tulband dragend.

Μιτυλάνα, ἡ, *dor.* = Μιτυλήνη. — **Μιτυλην-** = Μυτιλην-.

μιτώδης, 2 [μίτος, -ώδης], uit draden gevlochten.

μνᾶ, ἡ [*Semietisch w.*], mina; *de Attische mina, als gewicht = h. gewicht v. 100 drachmen, ong. 435 gram, als geldwaarde = de waarde v. 100 drachmen = ong. 98 goudfr.* — † **μναιαῖον,** τό = μνᾶ.

μνᾶμα, μναμοσύνα, -υνον, *dor.* = μνῆμα, μνημοσύνη, -υνον.

1. **μνάομαι** (*alleen pr. en impf.*) = μιμνήσκομαι.

2. **μνάομαι** (*alleen pr. en impf.; iter. impf.* μνάσκετο). **1.** naar de hand van een vrouw dingen. — **2.** *alg.*: trachten -, streven naar. — **μνάσκετο,** *z.* 2. μνάομαι.

μναστεύω, μνᾶστις, *dor.* = μνηστεύω, μνῆστις.

μνέα, *ion.* = μνᾶ.

μνεία, ἡ [μιμνήσκω]. **1.** herinnering. — **2.** vermelding. — **μνῆμα,** τό, *en* **μνημεῖον,** τό [*id.*]. **1.** een aandenken, een herinnering. — **2.** *inz.*: *a*) grafteeken. — *b*) *alg.*: graf.

μνήμη, ἡ [μιμνήσκω]. **1.** het zich herinneren, herinnering. — **2.** het in herinnering brengen, vermelding. — **3.** *meton.*: geheugen, *als vermogen der ziel.*

μνημονευτός, 3 [*verbaaladj.*], dien men zich herinneren kan. — **μνημονεύω** [μνήμων]. — **1.** zich herinneren, indachtig zijn: μ. τι; *pass.*: in de herinnering voortleven: τὸ -όμενον, het bekende gezegde. — **2.** in herinnering brengen, vermelden. — **μνημονικός,** 3 [*id.*]. **1.** het geheugen betreffend: τὸ -ὸν τέχνημα, geheugenkunst. — **2.** een goed geheugen hebbend.

μνημοσύνη, ἡ [*id.*]. **1.** herinnering, aandenken. — **2.** *verpers. M.*, Mnemosune, *godin v. h. geheugen, moeder der Muzen.* — **μνημόσυνον,** τό [*id.*] *en mrv.*: gedenkteeken, aandenken.

μνήμων, 2 [μιμνήσκω]. **1.** zich herinnerend, indachtig. — **2.** zich goed herinnerend, met een goed geheugen.

Μνησαρχίδης, ου, ὁ, Mnesarchide, zoon van Mnesarchos.

μνησάσκετο, μνησθήσομαι, *z.* μιμνήσκω.

μνησικακέω, het geleden onrecht indachtig zijn, wrokken: μ. τινί (*mann.*) τινος (*onz.*). — **μνησικακία,** ἡ, herinnering aan het geleden leed, wrok. — **μνησίκακος,** 2 [μνήσας κακοῦ], het geleden onrecht indachtig, wrokkend.

μνηστεύω [μνηστός]. **1.** naar de hand van een vrouw dingen; *pass.*: verloofd zijn. — **2.** *alg.*: streven naar, zijn zinnen zetten op.

μνηστήρ, ῆρος, ὁ [2. μνάομαι], vrijer. — **μνηστηροφονία,** ἡ [μνηστήρων φόνος], vermoording der vrijers, *titel v. boek XXII der Odussee.*

μνῆστις, εως *en* ιος, ἡ [1. μνάομαι] = μνήμη, 2 *en* 3. — **μνηστός,** *alleen vr.* -ή [*id.*], naar wier hand gedongen werd, gehuwd: -ὴ ἄλοχος, H., wettige vrouw. — **μνηστύς,** ύος, ἡ [*id.*], het dingen naar de hand van een vrouw.

μνήσω, *f. v.* μιμνήσκω.

μνοία, ἡ [*Kretenzisch w.*], de slavenbevolking *op Kreta.*

μογερός, 3 [μόγος], lastig, pijnlijk, kommervol. — **μογέω** [*id.*]. **1.** *onoverg.*: *a*) zich vermoeien, zwoegen. — *b*) vermoeid zijn, lijden. — **2.** *overg.*: lijden. — **μόγις,** *bw.* [*id.*], met moeite, ternauwernood. — **μόγος,** ὁ. **1.** moeite, inspanning. — **2.** lijden, ellende. — **μογοστόκος,** 2 [μόγους τίκτων], weeën verwekkend.

† **μόδιος,** ὁ [<— *Lat.* modius], *maat voor droge waren*: modius, schepel (*juister*: *8,75 liter*).

μόθος, ὁ, krijgsgewoel.

μοῖρα, ἡ [μείρομαι].

I. 1. deel, gedeelte: τριτάτη μ. νυκτός, H. — **2.** *inz.*: *a*) deel van een land, gewest, gebied: ἡ Περσέων μ., HDT. — *b*) afdeeling *v. een leger enz.*

II. het iem. toebedeelde, aandeel. — **1.** *alg.*: aandeel *in d. buit*, portie *vleesch enz.*: οὐδ' αἰδοῦς -αν ἔχουσιν, H., zij hebben geen ziertje schaamtegevoel. — **2.** *inz.*: *het door een hoogere macht, vrl door h. Noodlot toebedeelde, - beschorene,* lot *v. een enkeling of v. een groep, een volk enz.*: οὔ τοι μ. ἐστὶ φίλους ἰδέειν, H. — *inz.*: *a*) geluk. — *b*) *vaker*: treurig lot, doodslot, dood.

III. 1. hetgeen iem. toekomt, het billijke, het passende, het behoorlijke: κατὰ -αν, naar behooren; παρὰ -αν, onbehoorlijk. — **2.** *inz.*: de rang -, het aanzien -, de achting *die iem. toekomt, die iem. geniet*: ἐν μείζονι -ᾳ εἶναι, hooger geschat worden.

Μοῖρα, ἡ [μοῖρα], *h. verpers.* Noodlot, de Moira. — *inz.*: *a*) doodsgodin. — *b*) *alg.*: ongeluksgodin. — *c*) *mrv.*: de Moiren, Schikgodinnen.

μοιράω [μοῖρα]. **1.** verdeelen. — **2.** toedeelen. — **μοιρηγενής,** 2 [μοίρᾳ γενόμενος], tot geluk geboren, gelukskind. — **μοιρίδιος,** 3 [μ.], van het noodlot, door het noodlot bepaald.

Μοῖρις, ιος *en* ιδος, ὁ, *koning v. Egypte, XXIIIe eeuw v. C.*; ἡ -ιος λίμνη, Moirismeer, *ten westen v. d. Nijl.*

μοῖσα, μοισοπόλος, 2, *aiol.* = μουσ-.

μοιχάγρια, ων [τὰ μοιχοῦ ἄγρα ; *eig.* : wat men bij het betrappen van een echtbreker verdient], boete voor echtbreuk. — **μοιχάω** [μοιχός]. **1.** tot echtbreuk verleiden. — **2.** *med.* : echtbreuk plegen. — **μοιχεύω** [*id.*]. **1.** *onoverg.* : echtbreuk plegen. — **2.** *overg.* : tot echtbreuk verleiden. — **μοιχίδιος,** 3 [*id.*], onecht (*v. een kind*). — **μοιχός,** ὁ, echtbreker.

μόλιβδος *en* **μόλιβος,** ὁ = μόλυβδος.

μόλις, *bw.* = μόγις.

Μολίων, ονος, ὁ. **1.** *een Trojaan bij* H. — **2.** *du.* -ίονε, de Molionen, *de twee zonen v. Poseidoon en Molione.*

μολοβρός, ὁ, H., *missch.* : slungel *of* slokop.

Μολοσσοί, ῶν, οἱ, Molossen, *volksstam in Epeiros.*

μολοῦμαι, *f. v.* βλώσκω.

μολπή, ἡ [μέλπω]. **1.** spel met dans en zang. — **2.** *a*) zang. — *b*) dans. — *c*) *alg.* : spel. — **μολπηδόν,** *bw.* [μ., -δόν], als een zang.

μολύβδαινα, ἡ = μολυβδίς. — **μολύβδινος,** 3, looden. — **μολυβδίς,** ίδος, ἡ, stuk lood, looden kogel. — **μόλυβδος,** ὁ, lood.

μολύνω, bevlekken, bezoedelen.

μομφή, ἡ [μέμφομαι], berisping, verwijt.

μονάμπυξ, υκος, *m. vr. bvn.* [μόνος, ἄμπυξ], met één hoofdband : ° μ. πῶλος, alleen loopend paard, renpaard.

μοναρχία, ἡ [⟶ *Lat.* monarchia ⟶ *Ned.* monarchie]. **1.** alleenheerschappij, monarchie. — **2.** opperbevelhebberschap. — **μοναρχικός,** 3, monarchisch. — **μόναρχος,** 2 [μόνος ἄρχων], alleenheerschend ; ὁ μ., alleenheerscher.

μονάς, άδος, *m. vr. bvn.* [μόνος]. **1.** alleen, eenzaam, verlaten. — **2.** ἡ μ., eenheid.

μοναχῇ *en* **-ῇ,** *bw.* [*dat. vr. v.* μοναχός], langs den éénigen weg ; *alg.* : alleen. — **μοναχός,** 3 [μόνος ; ⟶ *Lat.* †monachus ⟶ *Ned.* monnik], enkel, alleen.

μονή, ἡ [μένω]. **1.** het blijven, het vertoeven, oponthoud. — **2.** *meton.* : verblijfplaats.

μονήρης, 2 [μόνος, ἀραρίσκω], eenzaam.

μόνιμος, 2 [μονή]. **1.** op zijn plaats blijvend, standhoudend. — **2.** *overdr.* : volhardend, standvastig, trouw.

μόνιππος, ὁ [μόνος ἵππος], paard dat alleen loopt, rijpaard. — **μονογενής,** 2 [μόνος γενόμενος], eeniggeboren. — **μονοειδής,** 2 [μόνος εἶδος (*bepalende acc.*)], eenvormig, van één soort. — * **μονόθεν,** *ion.* **μουν-** [μ., -θεν], aan één kant. — **μονόκωλος,** 2 [μόνον κῶλον (ἔχων)]. **1.** éénledig. — **2.** met één verdieping.

μονομαχέω. 1. tegen één man -, alleen vechten, een tweegevecht leveren met iem., τινί. — **2.** *inz.* : als gladiator vechten. — **μονομαχία,** ἡ, tweegevecht. — **μονομάχος,** 2 [μόνος μαχόμενος]. **1.** alleen vechtend. — **2.** † ὁ μ., *Rom.* gladiator, zwaardvechter.

μόνον, μονονού, μονονουχί, *z.* μόνος, II. — **μονόξυλος,** 2 [(ἐκ) μόνου ξύλου (πεποιημένος)], uit één stuk hout -, uit één boomstam gemaakt. — **μονόπαις,** αιδος, ὁ [μόνος παῖς (ὤν)], eenig kind. — **μονόπεπλος,** 2 [μόνον πέπλον (ἔχων)], alleen den peplos dragend, met één kleed bedekt.

μόνος, 3 [⟶ *Ned.* mono*grafie enz.*]. — **I. 1.** alleen, eenig. — **2.** alleenstaand, eenzaam, verlaten : ° σου μ., gescheiden van u, zonder u ; κατὰ μόνας [μοίρας ?], alleen, op zichzelf. — **II.** *bw.* : μόνον, slechts, alleen : οὐ -ον ... ἀλλὰ καί, niet alleen ... maar ook ; μόνον οὐ *en* μονονού, μόνον οὐχί *en* μονονουχί, slechts dit niet, bijna (= *Lat.* tantum non).

μονόστολος, 2 [μόνος στέλλων]. **1.** alleen reizend, - gaande. — **2.** *alg.* : alleen, verlaten. — **μονοτράπεζος,** 2 [μόνος τράπεζαν (ἔχων)], aan een afzonderlijke tafel. — **μονόφθαλμος,** 2 [μόνον ὀφθαλμὸν (ἔχων)], éénoogig. — **μονόχαλος,** 2, *dor.* = * -χηλ- [μόνην χηλὴν (ἔχων)], éénhoevig.

μονόω [μόνος], *ion.* **μουνόω. 1.** tot één beperken : γενεὴν μούνωσε Κρονίων, H., *d. i.* duldde maar één zoon in ieder geslacht. — **2.** alleen laten, afzonderen, *vrl pass.* : ° σου μονούμενος, door u verlaten.

μονῳδία, ἡ [μόνου ᾠδή], alleenzang, solo.

μόνωσις, εως, ἡ [μονόω]. **1.** eenzaamheid. — **2.** scheiding.

μόρα, ἡ [μείρομαι], more, *afdeeling v. h. Spartaansch leger, gew. afdeeling voetvolk v. 400 tot 600 man en meer.*

μορία, ἡ, *gew. mrv. met en zonder* ἐλαῖαι : heilige olijfboomen.

μόριμος, 2 = μόρσιμος.

μόριον, τό [*verklw. v.* μόρος]. **1.** deel, stuk. — **2.** soort (species *in tgst. tot genus*).

μόριος, *m. bvn.* [μορία], de heilige olijfboomen beschermend, *epitheton v. Zeus.*

μορμολύττομαι, *med.* [μορμώ], iem. verschrikken.

μορμύρω [*klanknabootsend* ; *vw. Lat.* murmurāre, *Ned.* murmelen], bruisen, ruischen.

μορμώ, όος-οῦς, ἡ, boeman.

μορόεις, *όεσσα, όεν,* als een moerbei, *of*: met moerbeien versierd. — **μόρον,** *τό* [*vw. Lat.* mōrum, *Ned.* moer*bei*], moerbei.

μόρος, *ὁ* [*μείρομαι*; *eig.*: het toebedeelde]. **1.** lot, bestemming. — **2.** *inz.*: doodslot, dood, verderf. — **μόρσιμος,** 2. — **1.** door het noodlot beschikt. — **2.** *inz.*: door het noodlot voor den dood bestemd : *-ον ἦμαρ*, H., de dag des noodlots, - des doods.

μορύσσω, zwart maken, bezoedelen.

Μορύχιος, 3, van Moruchos.— **Μόρυχος,** *ὁ, slecht tragisch dichter te Athene.*

μορφή, *ἡ.* **1.** gedaante, uiterlijke vorm, voorkomen, gestalte. — **2.** *inz.*: *a*) schoon uiterlijk, schoonheid. — *b*) *overdr.*: *μ. ἐπέων*, H., schoonheid der woorden.

μόρφνος, 3, *wschl.* : donkerkleurig, bruin.

μορφόω [*μορφή*], een vorm geven, vormen. — **μόρφωμα,** *τό*, het geven van een vorm.

μόσσυν, *υνος, ὁ* (*dat. mrv. ook ύνοις*) [*Aziatisch w.*], houten toren.— **Μοσσύνοικοι,** *ων, οἱ* [(*ἐν*) *μοσσύνοις οἰκοῦντες*; *eig.*: bewoners van houten torens], Mossunoiken, *volksstam ten westen v. Trapezoes.*— **μόσυ-, Μοσύ-** = *μόσσυ-, Μοσσύ-.*

μόσχειος, 2, van het kalf, kalfs-. — **μόσχος. 1.** *ὁ*, loot, scheut. — **2.** *overdr.*: *ὁ, ἡ*: *a*) spruit, kind, knaap. — *b*) jong *v. een dier, inz.*: kalf, vaars ; ° *ook* : jonge koe.

† **Μούκιος,** *ὁ* [⟵ *Lat.* Mūcius], Mucius.

μουνάξ, *bw., ion.* = * *μον-* [*μόνος*], alleen.

μουναρχ-, *ion.* = *μοναρχ-.*

Μουνιχία, *ἡ*, Moenichia. — **1.** *schiereiland en stad bij Athene en een der drie havens dezer stad.* —**2.** *bijnaam v. Artemis, te Moenichia vereerd.* — **Μουνιχίαζε,** *bw.*, naar Moenichia. — **Μουνιχίασι,** *bw.*, te Moenichia.

μουνο-, *ion.* = *μονο-.*

Μουνυχ- = *Μουνιχ-.*

μουριάδεσσι, *boiot.* = *μυρ-.*

μοῦσα, *ἡ* [⟶ *Lat.* Mūsa ⟶ *Ned.* Muze]. **1.** Muze. — **2.** *meton.*: *a*) zang, lied. — *b*) Muzenkunst, kunst, wetenschap.

Μουσαῖος, *ὁ* [*μοῦσα*], Moesaios, *mythische Gr. zanger.*

μουσικός, 3 [*id.*; ⟶ *Lat.* mūsicus]. **I. 1.** de Muzen -, de Muzenkunsten betreffend : *ἀγὼν μ.*, muzikale wedstrijd. — **2.** *a*) *v. pers.*: beschaafd, ontwikkeld ; *inz.*: bedreven in de muziek. — *b*) *v. zaken*: smaakvol, fijn.—**II.** *zelfst.g.* **1.** *ὁ μ.*, toonkunstenaar. — **2.** *ἡ -ή* [*τέχνη*; ⟶ *Lat.* mūsica ⟶ *Ned.* muziek]. *a*) *elke* Muzenkunst, kunst, wetenschap ; *inz.*: muziek, *ook* dichtkunst. — *b*) hoogere beschaving. — **3.** *τὰ -ά*, muziek.

μουσοπόλος, 2 [*μοῦσα, πέλω*; *eig.*: met de Muzen bezig]. **1.** de Muzen dienend. — **2.** *ὁ μ.*, zanger. — **μουσουργός,** 2 [*μουσῶν ἔργα* (*μελετάων*)]. **1.** de Muzenkunst beoefenend. — **2.** *ὁ μ.*, toonkunstenaar.

μοὔστι, μοὐστί = *μοῦ ἐστι, μοί ἐστι* (*krasis*).

μόχθεντες, *aiol.* = *μοχθοῦντες.* — **μοχθέω. 1.** *onoverg.*: zwoegen, zich inspannen, moede zijn, lijden. — **2.** *overg.*: met moeite verrichten, moeite doen voor. — **μόχθημα,** *τό*, inspanning, leed.

μοχθηρία, *ἡ.* **1.** slechte gesteldheid : *μ. σώματος.* — **2.** *overdr.*: *zedelijke* slechtheid, verdorvenheid. — **μοχθηρός,** 3 [*μόχθος*]. **1.** *a*) moeitevol, kommervol, ellendig : *βίος μ.* — *b*) *v. pers.*: ongelukkig, ellendig. — **2.** *a*) in een slechten toestand, van slechte hoedanigheid: *ἱμάτια -ά.* — *b*) *gew. overdr., in zedelijken zin* : nietswaardig, verdorven.

μοχθίζω, lijden. — **μόχθος,** *ὁ.* **1.** inspanning, moeite. — **2.** lijden.

μοχλεύω *en* **μοχλέω,** met een hefboom bewerken : - opheffen, - omverwerpen. — **μοχλίον,** *τό* [*verklw.*], kleine hefboom. — **μοχλός,** *ὁ.* **1.** hefboom.— **2.** paal. — **3.** sluitbalk, grendel.

μυγαλῆ, *ἡ*, spitsmuis.

Μύγδων, *ονος, ὁ, koning v. Phrugië.*

μυδαλέος, 3, vochtig, nat, druipend. — **μυδάω. 1.** vochtig -, nat zijn, druipen. — **2.** verrotten. — **μύδος,** *ὁ*, schimmel.

μύδρος, *ὁ*, gloeiende klomp ijzer.

μυελόεις, *όεσσα, όεν*, vol merg.— **μυελός,** *ὁ.* **1.** *a*) merg, beenmerg, ruggemerg. — *b*) *alg.*: voedzame spijs. — **2.** *overdr.*: het beste.

μυέω, in de mysteriën inwijden.

μυζάω *en* 1. **μύζω,** zuigen, opzuigen.

2. **μύζω** [*eig.*: het geluid *μῦ* voortbrengen ; *vw. Lat.* mūgīre], zuchten, morren.

μυθέομαι (*2 enk. pr. ind. μυθεῖαι*, H. = **μυθέεαι*; *3 mrv. iter. impf. μυθέσκοντο*, H.) [*μῦθος*]. — **1.** overwegen. — **2.** *a*) *onoverg.*: spreken.— *b*) *overg.*: verklaren, zeggen, mededeelen, verhalen : *μυθήσασθαι μῆνιν Ἀπόλλωνος*, H., *d. i.* verklaren waarom de god vertoornd is ; *met 2 acc.*: noemen, heeten.

μυθιήτης, *ου, ὁ* [*μυθέομαι*], redenaar.

μυθικός, 3 [μῦθος], de sage betreffend, mythisch.

μυθολογεύω [μυθολόγος], uitvoerig vertellen. — **μυθολογέω** [*id.*]. **1.** *onoverg.*: *a)* sagen -, mythen vertellen. — *b)* een gesprek voeren. — **2.** *overg.*: verzinnen, vertellen *in d. vorm v. een mythe.* — **μυθολόγημα,** τό, fabelachtig verhaal.

μυθολογία, ἡ, fabel, mythe. — **μυθολογικός,** 3, bedreven in het verzinnen van fabelen. — **μυθολόγος,** ὁ [μύθους λέγων], verteller van fabelen.

μυθοποιός, ὁ [μύθους ποιέων], fabeldichter.

μῦθος, ὁ. **I.** *het gedachte*: de gedachte, meening, voornemen, plan. — **II. 1.** *de uitgesproken gedachte, ieder gezegde*: woord (*met betrekking tot zijn gedachteninhoud*; *t. ond. v.* ἔπος, III), rede, bericht, antwoord, bevel, bedreiging, uitnoodiging, voorstel, overeenkomst, belofte: μύθοισι χαλεποῖσι (boos) ἀμείψασθαι, H. — *inz.*: *a)* verhaal; *ook*: gerucht: ° ἀγγελία τὰν (= ἣν) ὁ μ. ἀέξει. — *b)* *na* H.: verhaal uit den voortijd *afkomstig*, verdicht verhaal (*tgst.*: λόγος, B, II, 3, a), sprookje; *ook*: *de Aisopische* fabel. — **2.** *meton.*: datgene waarover gesproken wordt, zaak: ° τὸν ὄντα εἴσει μῦθον, gij zult de waarheid weten.

μυθώδης, 2 [μῦθος, -ώδης], fabelachtig.

μυῖα, ἡ [*vw. Ned.* mug], vlieg.

Μυκάλη, ἡ, *voorgebergte v. Ionië.*

Μυκαλησσός, ἡ, *stad in Boiotië.*

μυκάομαι, μυκήσομαι, ἐμυκησάμην, (2e ao., H., μύκον), μέμυκα [*eig.*: het geluid μῦ voortbrengen], loeien, brullen, dreunen, bruisen.

Μυκερῖνος, ὁ, *koning v. Egypte, omstr. 3200 v. C.*

μυκηθμός, ὁ, *en* **μύκημα,** τό [μυκάομαι], geloei, gebrul.

Μυκηναῖος, 3, Mukeensch, uit Mukene. — **Μυκήνη,** ἡ. **1.** *dochter v. Inachos.* — **2.** (*vaak mrv.*), *stad in Argolis.* — **Μυκήνη-θεν,** *bw.*, uit Mukene.

μύκης, ητος, ὁ. **1.** paddestoel. — **2.** *overdr.*: knop *aan de degenscheede.*

Μύκονος, ἡ, *een der Cykladen.*

μυκτήρ, ῆρος, ὁ, neusgat; *mrv.*: neus. — **μυκτηρίζω,** den neus optrekken, hoonen.

μύλαξ, ακος, ὁ [μύλη; *eig.*: molensteen], groote steen.

Μύλασα, ων, τά, *stad in Karië.* — **Μυλασεύς,** έως, *m. bvn.*, uit Mulasa. — **Μυλασσ-** = Μυλασ-.

μύλη, ἡ [*vw. Lat.* molĕre, *Ned.* malen], molen, *inz.* handmolen. — **μυλή-φατος,** 2, door den molen verbrijzeld, gemalen. — **μυλικός,** 3, van een molen, molen-. — **μυλοειδής,** 2 [μύλου εἶδος (ἔχων)], gelijk -, zoo groot als een molensteen. — **μύλος,** ὁ [*z.* μύλη]. **1.** molen. — **2.** molensteen. — **μυλών,** ῶνος, ὁ, molenhuis.

Μύνδιος, 3, uit Mundos, Mundisch. — **Μύνδος,** ἡ, *zeestad in Karië.*

μύνη, ἡ, voorwendsel, uitvlucht.

μύξα, ἡ, slijm. — **μυξωτήρ,** ῆρος, ὁ, *gew. mrv.* = μυκτήρ.

Μυοῦς, οῦντος, ἡ, Muoes, *stad in Karië.*

μυριάκις, *bw.* [μυρίος]. **1.** tallooze malen. — **2.** tienduizendmaal.

Μυρίανδος, ἡ = -δρος. — **Μυριανδρικός,** 3, van Muriandros. — **Μυρίανδρος,** ἡ, *zeestad in Syrië.*

μυρίανδρος, 2 [μυρίους ἄνδρας (ἔχων)], tien duizend man bevattend. — **μυρίαρχος,** ὁ, *en* **μυριόνταρχος,** ὁ [μυρίων ἄρχων], aanvoerder van tien duizend man.

μυριάς, άδος, ἡ. **1.** [μυρίοι], ontelbare menigte. — **2.** [μύριοι], tienduizendtal.

μυρίζω [μύρον], zalven.

μυρίκη, ἡ [⟶ *Lat.* myrīca], tamarisk. — **μυρίκινος,** 3, van de tamarisk.

Μύρινα, ἡ, *zeestad in Musië.*

μυριόκαρπος, 2 [μυρίους καρποὺς (φέρων)], ontelbare vruchten dragend. — **μυριόνταρχος,** *z.* μυρίαρχος. — **μυριοπληθής,** 2 [μυρίοι πλῆθος (*bepalende acc.*)], talloos, veelvormig.

μυρίος, 3. — **1.** *a)* *bij concreta*: ontelbaar, talloos. — *b)* *bij abstracta*: onmetelijk, oneindig: πενία -α, uiterste armoede; ° μ. χρόνος, oneindige tijdruimte. — **2.** *tlw.* (*accent*: μύριος) [⟶ *Ned.* myriameter], *mrv.*: tien duizend; *ook enk. bij coll.*: ἀσπὶς -α, tien duizend schilddragers, *d. i.* zwaargewapenden.

μυριοστύς, ύος, ἡ [μύριος] = μυριάς.

μυριοτευχής, 2 [μυρία τεύχη (ἔχων)], met tallooze krijgers.

Μύρκινος, ἡ, *landschap en stad aan d. Strumoon.*

μύρμηξ, ηκος, ὁ, mier.

Μυρμιδόνες, ων, οἱ, Murmidonen, *volksstam in Zuid-Thessalië*; *ook enk., bijv. g.*

μύρομαι, *med.* **1.** vloeien. — **2.** *inz.*: *a)* in tranen wegsmelten, bitter weenen. — *b)* *overg.*: beweenen.

μύρον, τό [*Semietisch w.*], welriekende olie, zalf, balsem. — **μυροπωλεῖον** *en* **-πώλιον,** τό [μ., πωλέω], zalfwinkel.

μύρρα, ἡ [*Semietisch w.*; ⟶ *Lat.* murra,

⟶*Ned.* mirre], mirre (*Oostersche struik*).

μυρρίνη, ἡ **1.** mirt. — **2.** mirtetak. — **μύρρινος,** 3, van den mirt.

Μυρρινοῦς, *οῦντος, ὁ,* Murrinoes, *Attische gouw.* — **Μυρρινούσιος,** *ον, m. bvn.*, uit Murrinoes.

Μυρσίλος, *ὁ, tiran v. Mitulene ten tijde v. Alkaios.*

μυρσίνη, μύρσινος = *μυρρ-.*

Μύρσινος, *ἡ, stad in Elis.*

Μυρτηνόν, *τό, stad in Thrakië.*

Μυρτίλος, *ὁ, mythische wagenmenner v. Oinomaos.*

μύρτον, *τό,* mirtebes. — **μύρτος,** ἡ [⟶ *Lat.* myrtus ⟶*Ned.* mirt], mirt.

Μύρων, *ωνος, ὁ, Gr. beeldhouwer omstr. 430 v. C.*

1.**μῦς,** *μυός, ὁ* [*vw. Lat.* mūs, *Ned.* muis], muis; *μῦς ἀρουραῖος,* veldmuis.

2.**μῦς,** *μυός, ὁ* [*missch. vw. μύω*], *wschl.* mondprop *of* muilband.

μυσαρός, 3 [*μύσος*]. **1.** vuil, walgelijk. — **2.** *overdr.*: afschuwelijk, vervloekt. — **μυσάττομαι** [*id.*]. **1.** walgen. — **2.** *overdr.* : verafschuwen.

Μυσία, ἡ [*Μυσός*], Musië. — **1.** *landschap in h. noordwesten v. Klein-Azië.* — **2.** *landschap bezuiden d. Donau, missch. h. latere Moesië.* — **Μύσιος,** 3, uit Musië, Musisch.

μύσος, *τό,* wat walg verwekt; *gew. overdr.* : bezoedeling, misdaad, gemeene daad.

Μυσός, *m. bvn.*, Musisch, van Musië *in Klein-Azië of aan d. Donau* (*z. Μυσία*); *οἱ -οί,* de Musiërs.

μυσταγωγία, ἡ. **1.** inwijding in de mysteriën. — **2.** † inwijding in de christelijke leer. — **μυσταγωγός,** *ὁ* [*μύστας ἄγων*]. **1.** die in de mysteriën inwijdt, mystagoog. — **2.** † die in de christelijke leer inwijdt, priester.

μυστήριον, *τό* [*μύστης*; ⟶ *Lat.* mysterium ⟶ *Ned.* mysterie]. **1.** *a*) (*gew. mrv.*), geheime godsdienstige plechtigheden, mysteriën : *τὰ -α ποιεῖν,* vieren. — *b*) *alg.* : geheim, geheime zaak, geheime leer; † de geheime gedachten en raadsbesluiten van God. — **2.** *meton., concr.* : wat heilig is; † de h. Eucharistie — **μύστης,** *ου, ὁ* [*μυέω*], die in de mysteriën ingewijd is, *inz.* : een pas ingewijde. — **μυστικός,** 3 [*id.*], de mysteriën betreffend, van de mysteriën.

Μύσων, *ωνος, ὁ, een der zeven Wijzen.*

Μυτιληναῖος, 3, van -, uit Mutilene; *οἱ -οι,* de Mutilenaiërs. — **Μυτιλήνη,** *ἡ, hoofdstad v. Lesbos.*

μυττωτός, *ὁ,* knoflookpap.

μύχιος, 3 [*μυχός*], zich in het binnenste bevindend, inwendig.

μυχμός, *ὁ* [*μύζω*], gemor.

μυχοίτατος, 3 [*superl. bij d. loc.* * *μυχοῖ v. μυχός*], zich in den afgelegensten hoek bevindend. — **μυχόνδε,** *bw.* [*μυχός, -δε*], naar de afgelegenste plaats.— **μυχός,** *ὁ.* **1.** de binnenste -, de afgelegenste -, de diepste plaats; *vd.* : schatkamer, schuilhoek, baai, dal *enz.* — **2.** *overdr.* : het diepste der ziel.

μύω. **1.** *onoverg.* : *a*) zich sluiten, gesloten zijn (*vrl v. oogen en lippen*). — *b*) de oogen sluiten. — **2.** *overg.* : sluiten, *vrl de oogen.*

μυών, *ῶνος, ὁ* [*μῦς*], spierbundel.

μύωψ, *ωπος, ὁ.* **1.** horzel, brems. — **2.** *overdr.*: prikkel, spoor.

μῶλος, *ὁ* [*vw. Lat.* mōlēs], lastig werk; *inz.* : strijd, gevecht.

μῶλυ, *νος, τό,* molu, *wonderkruid met zwarten wortel en witte bloesems, misschien een soort v. look.*

μώλωψ, *ωπος, ὁ,* striem.

μωμάομαι [*μῶμος*], laken, bespotten, hoonen.

Μώμεμφις, *εως, ἡ, stad in Neder-Egypte.*

μωμεύω [*μῶμος*] = *μωμάομαι.*

μώμενος, *z.* * *μάω.*

μῶμος, *ὁ,* afkeuring, berisping, hoon.

μῶν, *partikel* [*μὴ οὖν*], *leidt een vraag in, waarop men een ontkennend antwoord verwacht* : toch niet? ; *μῶν οὐ is sterker dan* nonne : dan niet? *μῶν οὐχ ὁρᾷς ;*

μῶνυξ, *υχος, m. vr. onz. bvn., en* **μώνυχος,** 2 [*wrt. σμ* (*vgl. μία*; *z. εἷς, begin*), *ὄνυξ*], éénhoevig; ° *ὁ -χος,* paard.

μωραίνω, *ανῶ, ἐμώρανα*; *pass. ἐμωράνθην.* **1.** *onoverg.*: dwaas -, onnoozel zijn, - handelen, - spreken.— **2.** *overg.*: *a*) dwaas maken. — *b*) † smakeloos maken; *pass.*: smakeloos worden, verschalen. — **μωρία,** *ἡ,* dwaasheid, onnoozelheid. — **μωρός,** 3, *en* **μῶρος,** 3 *en* ° 2. — **1.** stompzinnig, dwaas, onnoozel, gek. — **2.** *v. spijzen* : krachteloos, smakeloos.

μῶσα, *dor.* = *μοῦσα.*

†**Μωσῆς** *en* †**Μωϋσῆς,** *εως, ὁ* (*dat. εῖ en ῇ, acc. ῆν en έα* [*Hebr. w.*]. — **1.** Mozes. — **2.** *meton.*: de geschriften van Mozes.

N

ν *als cijfer* : ν' = 50.

νᾶας, νᾶες, νάεσσι, *z.* ναῦς.

† **Ναζαρά,** † **Ναζαρέθ** *en* † **Ναζαρέτ,** τό, *onverb.*, Nazareth, *stadje in Galilaea.* — † **Ναζαρηνός,** 3, Nazarener.

† **Ναζωραῖος,** *m. bvn.* [*eig.* : *lid eener zekere gnostische sekte* ; *wschl. door verwarring met* Ναζαρηνός :] Nazarener.

ναί, *bw.* [*vw.* νή, *Lat.* nē], *bevestigend partikel* : *a*) *in verzekeringen* : voorwaar, ja; *dikw. met andere partikels* : ναὶ δή, ναὶ μήν, ja waarlijk; *inz. in eeden* : ναὶ μὰ Δία, waarlijk, bij Zeus. — *b*) *als antwoord* : ja, gewis.

ναΐ, *dor., en* **νᾶϊ,** *aiol.* = νηΐ, *dat. v.* ναῦς.

Ναϊάς, άδος, ἡ [νάω], najade, rivier-, bronnimf.

ναιετάω (*alleen pr., impf. en iter. impf.*) [ναίω]. **1.** *onoverg.* : blijvend ergens zijn : *a*) *v. pers.* : wonen, zich ophouden. — *b*) *v. plaatsen* : gelegen zijn : πόλις εὖ -άουσα, H., goed gelegen. — **2.** *overg.* : bewonen.

† **Ναΐν,** τό, *onverb.*, Naïm, *stadje in Galilaea.*

ναῖον, H. *impf. v.* ναίω *en,* H. *Od.* 9, 222, *v.* νάω.

νάϊος, *dor.* = νήϊος.

Ναΐς, ΐδος, ἡ = Ναϊάς.

ναί-χι, *bw.* [*een versterkt* ναί ; *vgl.* οὐ-χί], gewis.

ναίω (*slechts enkele tijden, o. a. iter. impf.* ναίεσκον, *ao.* ἔνασσα; *med. ao.* ἐνασσάμην ; *pass. ao.* ἐνάσθην). — **1.** *onoverg.* : blijvend ergens zijn : *a*) *v. pers.* : wonen, zich ophouden, verblijven; *pass. ao.* ἐνάσθην, *met inchoat. beteek.* : beginnen ergens te wonen, zich vestigen. — *b*) *v. plaatsen* : gelegen zijn, liggen : νῆσοι, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός, H., die over de zee liggen. — **2.** *overg.* : *a*) bewonen : κλυτὰ δώματ' ἔναιον; H. ; *pass.* : εὖ ναιομένη πόλις, H., goed bewoonde -, goed bevolkte stad. — *b*) *causatief* (*alleen ao.* ἔνασσα) : tot woonplaats geven : οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν, H., ik gaf hem in de Peloponnesos een stad tot woonplaats.

νάκη, ἡ, *en* **νάκος,** τό, harig -, wollig vel, vlies, vacht.

νακτός, 3 [*verbaaladj. v.* νάσσω], vastgestampt.

νᾶμα, τό [νάω ; *eig.* : het vloeiende]. **1.** stroomend water, beek, bron. — **2.** *overdr.*: stroom van tranen, - van vuur.

Νάννακος, ὁ, *mythische koning in Phrugië* : ° τὰ -ου κλαίειν, den tranenvloed van N. storten, weenen gelijk N.

Νάξιος, 3, van Naxos ; οἱ -οι, Naxiërs.— **Νάξος,** ἡ, *een der Cycladen.*

1.**ναός,** ὁ [*vw.* ναίω ; *eig.* : woning], woning van een god op aarde : *a*) tempel. — *b*) *inz.* : binnenste van den tempel, allerheiligste.

2.**ναός,** *z.* ναῦς.

ναο-φύλαξ, ακος, ὁ [ναοῦ φύλαξ], tempelwachter.

ναπαῖος, 3, met boschrijke dalen, bebosch. — **νάπη,** ἡ, *en* **νάπος,** τό, bebosch dal.

νάρδος, ἡ [*wschl. Semietisch w.* ; ⟶ *Lat.* nardus ⟶ *Ned.* nardus], nardus.

ναρθηκοφόρος, 2 [νάρθηκα φέρων], narthex-, thursos-, stafdragend. — **νάρθηξ,** ηκος, ὁ. **1.** narthex, *een soort venkel.* — **2.** kistje *voor h. bewaren v. artsenijen enz., soms ook v. kostbaarheden* [*oorspr. een stuk v. d. stengel v. d. narthex, waaruit h. merg verwijderd was*].

ναρκάω, verstijven, lam worden. — **νάρκη,** ἡ. **1.** het verstijven. — **2.** sidderrog.

νάρκισσος, ὁ [⟶ *Lat.* narcissus ⟶ *Ned.* narcis], narcis. — **Νάρκισσος,** ὁ, *schoone jongeling, die in een narcis veranderd werd.*

† **Νασικᾶς,** ᾶ *en* οῦ, ὁ [⟵ *Lat.* Nasīca], Nasica, *Rom. bijnaam.*

νασμός, ὁ [νάω], stroom, beek.

νᾶσος, *dor.* = νῆσος.

νάσσω, *ao.* ἔναξα, vaststampen.

ναυαγέω, schipbreuk lijden. — **ναυαγία,** ἡ, schipbreuk. — **ναυάγιον,** τό (*gew. mrv.*). **1.** wrak ; ° *overdr. v. een verbrijzelden wagen.* — **2.** *soms* = ναυαγία. — **ναυαγός,** 2 [ναῦν ἀγνύς], die schipbreuk geleden heeft ; ὁ ν., schipbreukeling ; *ook* : lijk van een schipbreukeling.

ναυαρχέω, vlootvoogd zijn. — **ναυαρχίς,** ίδος, *vr. bvn.*, van den vlootvoogd : ἡ ν. *met en* (*zelfst. g.*) *zonder* τριήρης, admiraalschip. — **ναύαρχος,** ὁ [νεὼς ἄρχων]. **1.** vlootvoogd. — **2.** *te Athene* : kapitein *v. een der drie staatsschepen.*

ναυβάτης, ου, ὁ [ναῦς, βαίνω]. **1.** die een schip bestegen heeft, zeeman ; *soms* : passagier. — **2.** ° *als bvn.* : de zee bevarend : ν. στόλος, zeetocht.

Ναυβολίδης, *ep. gen.* -δαο, zoon van Naubolos, Naubolide.

ναυηγ-, *ion.* = ναυαγ-.

ναυκληρέω. 1. een schip bezitten. — **2.** *overdr.* : besturen, leiden : ° ν. πόλιν. — **ναυκληρία,** ἡ. **1.** het beroep van een reeder, reederij. — **2.** scheepvaart, zeetocht. — **ναύκληρος,** ὁ, eigenaar van een schip, handelaar met eigen schip (*t. ond. v.* ἔμπορος).

ναυκρατέω, ter zee overwinnen, de heerschappij ter zee hebben. — **ναυκρατής,** 2 [νεὼς κρατέων], meester ter zee.

Ναύκρατις, εως *en* ιος, ἡ, *Gr. handelsplaats aan d. westelijken arm v. de Nijldelta.*

ναυκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ [νεὼς κρατέων]. **1.** = ναυκρατής. — **2.** scheepskapitein.

ναῦλον, τό, vaargeld, vracht.

ναυλοχέω, voor anker liggen. — **ναυλόχιον,** τό, ankerplaats. — **ναύλοχος,** 2 [ναυσὶ λέχος], den schepen tot ligplaats dienend ; τὰ -α, ankerplaats, haven, reede.

ναυμαχέω, een zeeslag leveren. — **ναυμαχία,** ἡ, zeeslag. — **ναύμαχος,** 2 [ναῦς, μάχομαι], van -, voor een zeeslag.

Ναύπακτος, ἡ [ναῦς πηγνύναι ; *eig.* : scheepswerf], *stad aan de Baai v. Korinthe, nu Lepanto.*

ναυπηγέω [ναυπηγός], een schip -, schepen bouwen. — **ναυπηγήσιμος,** 2 *en* 3 [ναυπηγέω], den scheepsbouw betreffend, voor den scheepsbouw bruikbaar. — **ναυπηγία,** ἡ [ναυπηγός], scheepsbouw. — **ναυπηγικός,** 3 [*id.*], tot den scheepsbouw dienend. — **ναυπηγός,** ὁ [ναῦς πηγνύς], scheepsbouwmeester.

Ναυπλία, ἡ, *stad aan de Argolische Golf.*

ναῦς, νεώς, ἡ (*dat.* νηΐ, *acc.* ναῦν ; *mrv.* : νῆες, νεῶν, ναυσί, ναῦς). — *A. V.* H., *ion.* : νηῦς, νηός *en* νεός, νῆα *en* νέα ; *mrv.* : νέες, νηῶν *en* ναῦφι, νηυσί, νήεσσι, νέεσσι *en* ναῦφι, νῆας *en* νέας. — *dor.* : *gen.* ναός, ναΐ, νᾶα ; *mrv.* : νᾶες, ναῶν, νάεσσι, νᾶας. — *aiol.* : *gen.* νᾶος, *dat.* νᾶϊ. — [*st.* ναϝ ; *vw. Lat.* nāvis]. — schip ; ν. μακρά, oorlogsschip.

ναῦσθλον, τό = ναῦλον. — **ναυσθλόω,** per schip vervoeren.

Ναυσίθοος, ὁ, Nausithoös, *mythische koning der Phaiakers.*

Ναυσικάα, ἡ, Nausikaä, *dochter v. Alkinoös.*

ναυσι-κλειτός, 2, *en* **ναυσι-κλυτός,** 2, door zijn schepen -, door zijn heldenfeiten ter zee beroemd.

ναυσίπορος, 2 [ναῦς, πορεύομαι], door schepen bevaren, bevaarbaar. — **ναυσιπόρος,** 2 [*id.*], het schip doende varen, het schip vooruitbrengend.

ναυσίστονος, 2 [ναῦς, στένω], waarbij om de *verloren* schepen gejammerd werd. — **ναυσι-φόρητος,** 2, door schepen gedragen, zeevarend.

ναυστολέω. 1. *onoverg.* : per schip reizen, varen. — **2.** *overg.* : *a*) per schip vervoeren, - brengen. — *b*) een schip besturen ; *overdr.* : ° ν. πόλιν, besturen, leiden. — **ναύστολος,** 2 [νηΐ στελλόμενος], scheepvarend.

ναύτης, ου, ὁ [⟶ *Lat.* nauta]. **1.** zeeman, matroos ; *als bvn.* : ° ν. ὅμιλος, zeevarende schaar. — **2.** passagier.

ναυτία, ἡ, zeeziekte. — **ναυτιάω. 1.** zeeziek zijn. — **2.** *overdr.* : walgen.

ναυτικός, 3 [ναύτης]. **1.** een schip -, de zeevaart -, het zeewezen betreffend, zee- : -ἡ δύναμις, zeemacht ; ὁ ν., zeeman, matroos ; ἡ -ἡ [τέχνη], zeevaartkunde ; τὸ -όν, zeemacht, vloot, zeewezen ; τὰ -ά, *met en* (*zelfst. g.*) *zonder* χρήματα, op bodemerij geschoten geld.

ναυτιλία, ἡ. **1.** scheepvaart. — **2.** zeereis. — **ναυτίλλομαι,** varen. — **ναυτίλος,** ὁ. **1.** zeevaarder. — **2.** *als bvn.* : van een schip.

ναῦφι, *gen. en dat. mrv. v.* ναῦς.

ναύφρακτος, 2 [ναυσὶ φρακτός], door schepen beschermd.

νάφω, *dor.* = νήφω.

νάω (*alleen pr. en impf.* νᾶον, *ep., en* ναῖον, H. *Od.* 9, 222), vloeien ; ν. τινί, overvloeien, vol zijn van.

***νε-,** *onscheidbaar ontkennend voorvoegsel* [*vw.* 1. ἀ-, *Lat.* in-, nĕ- (*b. v.* nescius), *Ned.* on-, *nergens, Zuidned. ontkennend* en], *alleen voortbestaande in de contracties* νη- [⟵ νε-ε-, νε-α-] (*dat echter ook vóór medekl. gevoegd werd*) *en* νω- [⟵ νε-ο-], on-, -loos.

νέα. 1. *ion. acc. v.* ναῦς. — **2.** *vr. v.* νέος.

νεαγενής, *dor.* = νεηγενής.

νεάζω [νέος], jong -, krachtig zijn.

νεακονής, 2, *en* **νεακόνητος,** 2 [νέον, *bw.* ; *verbaaladj. v.* ἀκονάω], pas gescherpt.

νεαλής, 2 [νέος ; *vw.* ἀλδαίνω]. **1.** jeugdig, frisch, krachtig, onvermoeid. — **2.** *soms, meton.* : onervaren.

Νεάνθης, ους, ὁ, *Gr. geschiedschrijver, omstr. 300 v. C.*

νεανίας, ου, ὁ [νέος]. **1.** jonge man (*tot ong. 40 jaar*) ; *dikw. met h. bijbegrip v. overmoed of aanmatiging.* — **2.** *bijv. g.*, jeugdig, van een jongen man ; *dikw. met hetzelfde bijbegrip* ; *ook v. zaken* : ° -αι λόγοι.

νεανίευμα, *τό*, jeugdige -, moedwillige daad. — **νεανιεύομαι** [*νεανίας*], als een jonge man -, overmoedig -, lichtvaardig spreken, - handelen.

νεανικός, 3 [*νεανίας*], jeugdig. — **1.** frisch, krachtig, moedig. — **2.** moedwillig, overmoedig, lichtvaardig.

νεᾶνις, *ιδος*, *vr. bvn.* [*vr. v. νεανίας*], jong; *ἡ ν.*, maagd, meisje. — **νεανίσκος,** *ὁ* [*verklw. v. νεανίας*]. **1.** jonge man. — **2.** *soms*: dienaar.

Νεάπολις, *εως, ἡ* = *Νέα πόλις*; *z. νέος*, II, 1, a.

νεαρός, 3. — **1.** jong, jeugdig, teer. — **2.** nieuw.

νέας. 1. *ion. acc. mrv. v. ναῦς*. — **2.** *vr. acc. mrv. v. νέος*.

νεατός, *ὁ*, het bebouwen van braakland.

νέατος, 3 [*superl. v. νέος*]. **1.** *v. tijd*: jongste, laatste. — **2.** *v. plaats*: verste, onderste, uiterste.

νεβρίζω [*νεβρίς*], een hindevel dragen. — **νεβρίς,** *ίδος, ἡ*, hindevel. — **νεβρός,** *ὁ, ἡ*, hindekalf.

νέες, νέεσσι, *z. ναῦς*.

νεηγενής, 2 [*νέον* (*bw.*) *γενόμενος*], pas ontstaan, pas geboren, jong.

νεήκης, 2 [*νέος*; *wrt. ἀκ, vw. ἄκρος*], *en* **νεηκονής** 2 [*νέος, ἀκονάω*], pas gescherpt.

νεήλατος, 2 [*νέος, ἐλαύνω*], pas gedreven, pas gesmeed; *τὰ -α*, versche koeken.

νέηλυς, *υδος, m. vr. bvn.* [*νέος*; *vw. ἐλεύσομαι*], pas aangekomen.

νεην-, *ion.* = *νεαν-*.

νείαιρα, *ας, vr. bvn.*, onderste, onder-.

νείατος, H. = *νέατος*.

νεικείω, H. (*iter. impf. νεικείεσκον*) = *νεικέω*. — **νεικέω,** *έσω, ἐνείκεσα*. — **1.** *onoverg.*: twisten: *ν. τινί*, met iem.; schelden. — **2.** *overg.*: uitvaren tegen, uitschelden, berispen, beleedigen. — **νεῖκος,** *τό*. **1.** strijd: *a*) woordenstrijd, twist, verwijt, beleediging; *ook*: proces. — *b*) *met daden*: gevecht. — **2.** *meton.*: aanleiding tot een strijd.

Νείλεως, *εω, ὁ, mythische stichter v. Milete.*

Νεῖλος, *ὁ*, Nijl.

νειόθεν, *bw., ion.* = *νεόθεν*, uit de diepte. — **νειόθι,** *bw., ion.* = **νεόθι*, diep in.

νειός, *ἡ*, akker, veld; *inz.*: braakland.

νείφω [*vw. Lat.* ningĕre, *Ned.* sneeuwen]. **1.** *onoverg.*: *a*) *onpers.*: sneeuwen. — *b*) *v. goden*: sneeuw doen vallen. — **2.** *overg.*: met sneeuw bedekken.

νεκάς, *άδος, ἡ* [*vw. νέκυς*], hoop lijken.

νεκραγωγέω [*νεκρῶν ἀγωγός* (*εἰμι*)], dooden geleiden. — **νεκροδοκεῖον** *en* **-δοχεῖον,** *τό* [*νεκρῶν δοχή* (vat)], bergplaats voor lijken. — **νεκροπομπός,** 2 [*νεκρῶν πομπός*], dooden geleidend.

νεκρός, 3 [*vw. νέκυς, Lat.* necāre]. **1.** dood, gestorven. — **2.** *ὁ ν.*: *a*) doode. — *b*) lijk.

νεκροστολέω [*νεκροὺς στέλλω*], dooden aanvoeren.

†**νεκρόω** [*νεκρός*]. **1.** dooden. — **2.** *overdr.*: *ondeugden* dooden, - uitroeien.

νέκταρ, *αρος, τό*, nektar. — **1.** godendrank. — **2.** edele wijn. — **νεκτάρεος,** 3. — **1.** van nektar. — **2.** *overdr.*: geurig.

νέκυια, *ἡ* [*νέκυς*]. **1.** het bezweren van dooden. — **2.** begrafenis.

νεκυομαντεία, *ἡ* [*νεκύων μαντεία*], *en* **νεκυομαντεῖον,** *ion.* **-τήιον,** doodenorakel (*door geestenbezwering*).

νέκυς, *υος, m. vr.* = *νεκρός*.

Νεκῶς, *ῶ, ὁ, koning v. Egypte omstr. 600 v. C.*

Νεμέα, *ἡ, stad en woudstreek in Argolis.* — **Νεμέᾳ,** *bw.*, te Nemea.

νεμέθομαι (*alleen impf. νεμέθοντο*, H.), voedsel tot zich nemen.

Νέμειος, 3, *en* **Νέμεος,** 3 [*Νεμέα*], Nemeïsch; *τὰ -α* [*ἱερά*], de Nemeïsche spelen.

νεμεσάω [*νέμεσις*]. **1.** *act. en med.*: *te recht* toornig -, verontwaardigd zijn: *ν. τινί τι*, iem. iets euvel duiden. — **2.** *med.*: misnoegd zijn -, zich schamen over zichzelf; *met inf.*: schromen *iets te doen*. — **νεμεσητός,** 3 [*verbaaladj.*]. **1.** ongenoegen -, verontwaardiging verwekkend, onbehoorlijk. — **2.** wiens ontstemming men ducht, te duchten.

νεμεσίζομαι [*νέμεσις*]. **1.** = *νεμεσάω*. — **2.** ontzien, vreezen.

νέμεσις, *εως, ἡ* [*νέμω*; *eig.*: *rechtmatige* verdeeling]. **I. 1.** *rechtmatige* verontwaardiging, - toorn. — **2.** *meton.*: *a*) wat rechtmatigen toorn verwekt, laakbare daad: *οὐ ν.* [*ἐστι*]. — *b*) afkeuring, verwijt, straf. — **II.** *verpers.*: *Νέμεσις, εως, ἡ*, Nemesis, Wraakgodin, *godin der vergelding.*

νεμεσσ-, *ep.* = *νεμεσ-*.

νέμησις, *εως, ἡ* [*νέμω*], het verdeelen.

νέμος, *τό* [*id.*; *vw. Lat.* nemus], weide, boschweide.

νέμω, *νεμῶ, ἔνειμα, νενέμηκα* [*vw. Ned.* nemen].

A. I. 1. *a*) verdeelen, uitdeelen. — *b*) *med.*: onder elkaar verdeelen. — **2.**

toedeelen, toekennen, overlaten : ° *ν. αἵρεσιν*, iem. de keuze laten ; *χώρας πυρὶ ν.*, prijsgeven ; *pass.* : *ἐνειμάσθην τῷ υἱεῖ δέκα τάλαντα*, bij de verdeeling der nalatenschap kreeg ieder … — **II.** *inx.* **1.** als weide toedeelen, laten begrazen : *ν. ὄρη*. — **2.** *vd.* : naar de weide brengen, laten grazen : *ν. βοῦς*, rundvee hoeden.

B. I. 1. *act. en, gew., med.*: *h. toegedeelde* in bezit nemen, bezitten, het vruchtgebruik -, het genot hebben van. — *vd.* : *a*) beheerschen, besturen, regeeren : *ὁ πάντα -ων Ζεύς*. — *b*) bebouwen. — *c*) bewonen ; *onoverg.* : wonen : *οἱ περὶ τὴν λίμνην -οντες*. — **2.** *overdr.* : aannemen -, erkennen als, houden voor (= *νομίζω*) : ° *σὲ ν. θεόν*. — **II.** *med., inx. v. vee.* **1.** *abs.* : *a*) een weide toegedeeld krijgen, grazen. — *b*) *overdr. v. vuur enz.* : *φῦμα ἐνέμετο πρόσω*, het gezwel vrat verder om zich. — **2.** *overg.*: *a*) begrazen. — *b*) afweiden : *νέμεσθαι ἄνθεα ποίης*, H. ; ° *ook v. menschen* : eten.

νένημαι, *pf. pass. v.* 2. *νέω*.

νένωμαι, *ion.* = *νενόημαι*, *v. νοέω*.

νεοαρδής, 2 [*νέον* (*bw.*) *ἀρδόμενος*], pas besproeid. — **νεόγαμος,** 2 [*νέον* (*bw.*) *γῆμας*], pas gehuwd : ° *λέκτρα -α*, pas gesloten huwelijk. — **νεογιλλός** *en* **-γιλός,** 3 [*νέος*, *2e lid?*], *en* **νεογνός,** 2 [*νέον γενόμενος*], pas geboren, zeer jong. — **νεοδαμώδης,** 2 [*νέος* ; *δᾶμος*, *dor.* = *δῆμος*], nieuw burger, vrijgelaten heloot. — **νεόδαρτος,** 2 [*νέον* (*bw.*) *δαρτός*], pas afgestroopt. — **νεοδίδακτος,** 2 [*νέον* (*bw.*) *διδακτός*], pas ingestudeerd. — **νεοδμής,** *ῆτος*, *m. vr. bvn.*, *en* **νεό-δμητος,** 2 [*νεον*, *bw.*]. **1.** pas getemd. — **2.** *overdr.*: pas gehuwd : ° *-δμῆτες γάμοι*, pas gesloten huwelijk. — **νεόδρεπτος,** 2 [*νέον* (*bw.*) *δρεπτός* (*verbaaladj. v. δρέπω*)], pas geplukt. — **νεόζυγος,** 2 [*νέον* (*bw.*) *ζυγείς*], pas gehuwd. — **νεοθαλής,** *dor.* = *νεοθηλής*. — **νεόθεν,** *bw.* [*νέον* (*bw.*) *-θεν*]. **1.** onlangs, zooeven. — **2.** uit de diepte. — **νεοθηλής,** 2 [*νέον* (*bw.*) *θήλας* (*v. θάλλω*)]. **1.** pas bloeiend, frisch. — **2.** *overdr.* : jeugdig : ° *αἰσχύνα ν.*, maagdelijk.

νεοίη, *ἡ*, *ion.* = * *νεοία* [*νέος*], jeugd, jeugdige geaardheid.

νεόκτιστος, 2 [*νέον* (*bw.*) *κτιστός* (*verbaaladj. v. κτίζω*)]. **1.** nieuw gesticht. — **2.** † *overdr.* : pas herboren *door h. doopsel.* — **νεόκτιτος,** 2 [*νέον* (*bw.*) *κτιτός* (*verbaaladj. v. id.*]. **1.** nieuw gesticht. — **2.** *overdr.* : nieuw. — **νεολαία,** *ἡ* [*νέος λαός*]. **1.** het jonge volk, jonge manschap. — **2.** ° *bijv. g.* : van jong volk, jong.

νέομαι (*alleen pr. en impf.* ; *h. pr. heeft gew. de beteek. v. h. fut.* ; *vgl. εἶμι*). **1.** gaan, komen. — **2.** *inx.* : *a*) heengaan. — *b*) terugkeeren.

νεομηνία, *en*, *gecontr.*, **νουμηνία,** *ἡ* [*νέος μήν*]. **1.** nieuwe maan. — **2.** de eerste dag der maand.

Νέον τεῖχος, *τό*, Neon Teichos, *vesting aan de Thrakische kust der Propontis.*

νεοπενθής, 2 [*νέον πένθος* (*ἔχων*)], pas door leed getroffen. — **νεόπλουτος,** 2 [*νέον πλοῦτον* (*ἔχων*)]. **1.** pas rijk geworden. — **2.** pronkerig. — **νεό-πλυτος,** 2 [*νέον*, *bw.*], pas gewasschen. — **νεόποκος,** 2 [*νέον* (*bw.*) *πεχθείς* (*v. πέκω*)], pas geschoren. — **νεοπρεπής,** 2 [*νέοις πρέπων*]. **1.** voor jonge lieden geschikt. — **2.** als een jong mensch, buitensporig. — **νεόπριστος,** 2 [*νέον* (*bw.*) *πριστός*], pas gezaagd.

Νεοπτόλεμος, *ὁ* [*νέος*, *πτόλεμος* ; *eig.* : jonge krijger, - held], *zoon v. Achilleus.*

νεόρραντος, 2 [*νέον* (*bw.*) *ῥαντός*], pas bevochtigd. — **νεόρρυτος,** 2 [*νέον* (*bw.*) *ῥυτός*], pas vloeiend, versch. — **νεόρτος,** 2 [*νέον* (*bw.*) *-ορτός*, *verbaaladj. v. -όρνυμι*)], pas ontstaan, nieuw.

νέος, 3 [* *νέϜος* ; *vw. Lat.* novus, *Ned.* nieuw].

I. *v. pers.* **1.** *a*) jong, jeugdig. — *b*) *zelfst. g.* : *οἱ νέοι*, *οἱ νεώτεροι*, jonge mannen ; ° *τὸ νέον*, jeugd ; *ἐκ -*, *ἀπὸ νέου*, van jongs af. — **2.** van de jeugd, jeugdig : ° *νέα φροντίς* ; *dikw. met h. bijbegrip v. onbezonnen.*

II. *v. zaken* (*de comp. heeft vaak dezelfde beteek. als de pos.*). — **1.** nieuw : *a*) *νέον ἄλγος* ; ° *νεώτερα κακά* ; *ἕνη καὶ νέα* [*ἡμέρα*], *lett.*: de oude en de nieuwe dag, de grens van twee maanmaanden, de eerste dag der maanmaand ; *Νέα πόλις* [*vgl.* Nieuwstad (*bij Sittard*)], *naam v. verschillende steden, o. a.* Napels *en* Neapolis, *een havenplaats ten zuidoosten v. Karthago.* — *b*) *vd.* : onverwacht, buitengewoon, bevreemdend (*gew. in ongunstigen zin*) : *νεώτερα* (*zelfst. g.*) *βουλεύειν περί τινος*, iets boos in het schild voeren tegen ; *νεώτερόν τι*, *νεώτερα πράγματα*, *en*, *zelfst. g.*, *νεώτερα* [*πράγματα*], omwenteling (*vgl. Lat.* novae res). — **2.** *bw. νέον* : *a*) onlangs, pas. — *b*) voor het eerst. — *c*) opnieuw.

νεός, *ion.* = *νεώς*, *gen. v. ναῦς*.

νεόσμηκτος, 2 [*νέον*, *bw.* ; *verbaaladj. v. σμήχω*], pas afgewreven, - gepoetst. — **νεοσπάς,** *άδος*, *m. vr. bvn.* [*νέον*, *bw.* ; *σπάω*], pas afgerukt.

νεοσσιά, *ἡ*. **1.** nest. — **2.** *meton.* : gebroed, kuikens. — **νεοσσός,** *att.* **νεοττ-**

τός, ὁ [νέος en ?]. 1. jong dier, *inz.* : jong van een vogel. — 2. *overdr.* : kind.

νεόστροφος, 2 [νέον, *bw.*; στρέφω], pas gedraaid. — **νεοσφαγής**, 2 [νέον (*bw.*) σφαγείς (*v.* σφάζω)], pas geslacht, - gedood. — **νεότευκτος**, 2 [νέον, *bw.*; *verbaaladj. v.* τεύχω], *en* **νεοτευχής**, 2 [νέον, *bw.*; τεύχω], pas bewerkt, - vervaardigd, nieuw.

νεότης, ητος, ἡ [νέος]. 1. jeugd, jeugdige leeftijd. — 2. *meton.*: *a*) *concr.*, *coll.*: jonge lieden, jonge manschap. — *b*) jeugdige gezindheid, - lichtzinnigheid, - overmoed.

νεοτόκος, 2 [νέον (*bw.*) τεκοῦσα (*v.* τίκτω)], die pas gebaard heeft. — **νεότομος**, 2 [νέον, *bw.*; τέμνω], pas gesneden.

νεοττός, *z.* νεοσσός.

νεούτατος, 2 [νέον (*bw.*) οὐτηθείς], pas gewond. — **νεο-χάρακτος**, 2 [νέον, *bw.*; *verbaaladj. v.* χαράσσω], pas ingedrukt.

νέοχμος, 2 [νέος en ?] = νέος, *bijna altijd v. zaken.*

νέποδες, ων, οἱ, H., *wordt door de ouden op drie verschillende wijzen verklaard*: *ofwel* kinderen, *ofwel* [*νε-, πούς], voetloos, *ofwel* [1. νέω, πους], met de voeten zwemmend, wier voeten vinnen zijn.

† **Νέπως**, ωτος, ὁ [← *Lat.* Nepōs], *familienaam in de gens Cornelia*; *inz.*: Cornelius Nepos, *Rom. geschiedschrijver, omstr. 94 - omstr. 24 v. C.*

νέρθε(ν) = ἔνερθε(ν). — **νέρτερος**, 3 [*vw.* ἔνερθε; -τερος, *met tegenstellende, zonder compar. beteek.*]. 1. zich omlaag bevindend. — 2. *inz.*: zich bevindend in -, van de onderwereld; οἱ -οι, de dooden.

Νέρων, ωνος, ὁ [← *Lat.* Nerō], Nero, *Rom. familienaam*; *inz.*: *Rom. keizer, reg. 54-68 n. C.*

Νεστόρεος, 3, van Nestoor. — **Νεστορίδης**, ου, ὁ, Nestoride, zoon van Nestoor. — **Νέστωρ**, ορος, ὁ, *koning v. Pulos.*

νεῦμα, τό [νεύω], knik, wenk.

νεῦμαι, *ion.* = νέομαι.

νευρά, ἡ [*z.* νεῦρον], pees *v. een boog.* — **νευρῆφι**, *ep. gen. bij* νευρά.

Νευρίς, ίδος, *vr. bvn.*, van de Neurers: ἡ N. γῆ *en* ἡ N. [γῆ], Neurië. — **Νευροί**, ῶν, οἱ, Neurers, *Skuthische volksstam in Centraal Europa*; *ook enk. v. d. koning.*

νεῦρον, τό [*vw. Lat.* nervus]. 1. spier, pees. — 2. *meton.*: *a*) spankracht, kracht. — *b*) het van pezen vervaardigde: boogpees, pees *aan d. slinger*, snoer, *waarmee de punt v. d. pijl aan de schacht bevestigd werd.* — 3. *overdr.*: vezel *v. een boom.*

νευροσπαδής, 2 [νεῦρον, σπάω], op de teruggetrokken boogpees.

νεύσομαι, νευσοῦμαι, *f. v.* 1. νέω.

νευστάζω [νεύω], knikken.

νεύω [*vw. Lat.* nuĕre]. I. *onoverg.* 1. *a*) knikken, wuiven: *v.* τινὶ κεφαλῇ, iem. met het hoofd toewenken. — *b*) *inz.*: toestemmend knikken: νεῦσον, τέκνον, πείσθητι; *vd.*: toezeggen, beloven: νεύσατε τὴν χάριν, gunst. — 2. *a*) zich buigen, bukken: °ἕστηκ νενευκώς, met gebogen hoofd. — *b*) *v. plaatsen enz.*: neerdalen, toegekeerd zijn naar. — II. *overg.*: buigen, laten hangen: *v.* κεφαλήν.

νεφέλη, ἡ [*z.* νέφος] = νέφος, 1, a, *en* 3, a.

νεφεληγερέτα, αο, ὁ, H. [νεφέλας ἀγείρων], wolkenverzamelaar.

νέφος, τό [*vw. Lat.* nebula, *Ned.* nevel]. 1. *a*) wolk. — *b*) *inz.*: onweerswolk; *fig.*: °*v.* οἰμωγῆς. — 2. *meton.*: wolkhemel — 3. *overdr.*: *a*) *v. de beneveling der zintuigen door d. dood, door droefheid enz.*: duisternis, floers: θανάτου μέλαν *v.* ἀμφεκάλυψεν, H. — *b*) dichte menigte, wolk, zwerm: Τρώων *v.*, H. — *c*) (*de wolk als omhullend beschouwd*; *z. h. voorbeeld bij* a): net.

νεφρός, ὁ [*vw. Ned.* nier], nier.

1. **νέω**, νεύσομαι *en* -σοῦμαι, ἔνευσα [*vw. Lat.* nāre], zwemmen.

2. **νέω**, *ao.* ἔνησα; *pass.* ἐνήσθην, νένημαι, ophoopen, opeenstapelen.

3. **νέω**, νήσω, ἔνησα [*vw. Lat.* nēre, *Ned.* naaien], spinnen.

4. **νέω**, *alleen med.*; *z.* νέομαι.

νεώ, *gen.*, *en* **νεῴ**, *dat. enk. en nom. mrv. v.* νεώς, tempel.

νεωκόρος, ὁ [νεὼν κορέων; *eig.*: tempelveger], tempelbewaker.

νεωλκέω [ναῦν ἕλκω], een schip op het droge trekken.

νεῶν, *gen. mrv. v.* ναῦς.

νεωρής, 2 [νέον, *bw.*; ὄρνυμαι]. 1. pas ontstaan. — 2. nieuw, versch.

νεώριον, τό [ναῦς, ὤρα], *gew. mrv.*: scheepswerf.

νέωρος, 2 = νεωρής.

1. **νεώς**, ὠ, ὁ, *att.* = ναός.

2. **νεώς**, *att. gen. v.* ναῦς.

νεώσοικος, ὁ [νεὼς οἶκος], *gew. mrv.*: de verschillende afdeelingen der νεώρια, scheepsloodsen, dokken.

νεωστί, *bw.* [νέος], pas, onlangs. — **νέωτα**, *bw.* [*id.*], het volgende jaar.

νεωτερίζω [νεώτερος]. **1.** veranderen, nieuwigheden invoeren. — **2.** *gew. v. veranderingen in h. staatswezen*: op een omwenteling zinnen, in opstand komen. — **νεωτερισμός,** ὁ. **1.** verandering. — **2.** *inz.*: verandering in het staatswezen, omwenteling.

νή, *bw.* [= ναί; *vw. Lat.* nē, voorwaar], waarlijk, voorwaar; *νὴ Δία,* ja, bij Zeus.

νη-, *z.* * νε-.

νῆα, H., *acc. v.* ναῦς. — **νῆά-δε,** *bw.*, naar het schip. — **νῆας,** *acc. mrv. v.* ναῦς.

νηγάτεος, 3 [?], nieuw, *ofwel*: prachtig.

νήγρετος, 2 [* νε-, ἐγείρω], waaruit men niet gewekt kan worden: *v.* ὕπνος, vaste slaap; *bw.* -ον: -ον εὕδειν, vast slapen.

νηδεής, 2 [νη-, δέος], zonder vrees.

νηδί, *verkort uit νὴ Δία*; *z.* νή.

νήδυια, ων, τά [νηδύς], ingewanden.

νήδυμος, 2, *wschl.*: verkwikkend, zoet.

νηδύς, ύος, ἡ, buikholte, buik, maag.

νῆες, νήεσσι, *z.* ναῦς.

νηέω (*impf.* νήεον, H., *ao.* νήησα, H.). **1.** = 2. νέω, ophoopen. — **2.** bevrachten: *v.* νῆας.

νήθω = 3. νέω, spinnen.

Νηϊάς, άδος, ἡ, *ion.* = Ναϊάς.

Νήϊον, τό, *berg op Ithaka.*

νήϊος, 3 *en* 2, *dor.* **νάϊος,** 3 [ναῦς], het schip betreffend, van het schip, scheeps-: -ον δόρυ *en* τὸ -ον [δόρυ], scheepstimmerhout; ° -ον ὄχημα, *d. i.* schip.

νῆϊς, ϊδος, *m. vr. bvn.* [νη-; *wrt.* ϝειδ, ϝιδ, *z.* * εἴδω], onwetend, onkundig, onervaren.

Νηΐς, ΐδος, ἡ, *ion.* = Ναΐς.

νηκερδής, 2 [νη-, κέρδος], zonder voordeel, nutteloos.

νηκουστέω [* νε-, ἀκούω], niet luisteren, niet gehoorzamen.

νηκτός, 3 [*verbaaladj. v.* νήχω], zwemmend; τὸ -όν, zwemkunst.

νηλεγής, 2 [*νε-, ἀλέγω], onbekommerd.

νηλεής, 2 [* νε-, ἔλεος], zonder medelijden. — **1.** *bedr.*: onmeedoogend: -ὲς ἦμαρ, *d. i.* de dag des doods. — **2.** *lijd.*: waarmee men geen medelijden heeft, onbeweend.

Νηλείδης, ου, ὁ [Νηλεύς, -ίδης], Neleïde, zoon van Neleus, *t. w. Nestoor.*

νηλειτής, 2, *en vr.* **-εῖτις,** ιδος [* νε-, ἀλείτης], onschuldig.

Νηλεύς, ὁ, *zoon v. Poseidoon, vader v. Nestoor.*

νηλεῶς, *bw.* [νηλεής], op wreede wijze.

Νηληϊάδης, ου, ὁ [Νηλεύς, -ιάδης] = Νηλείδης. — **Νηλήϊος,** 3 [Νηλεύς], van Neleus.

νηλής, 2 = νηλεής.

νήλιπος, 2 [* νε-; ἦλιψ, schoen], *en* **-ίπους,** ποδος, *m. vr. bvn.* [* νε-, ἦλιψ, πούς], ongeschoeid.

νηλιτής, -ῖτις = νηλειτ-.

νῆμα, τό [3. νέω; *eig.*: spinsel]. **1.** draad. — **2.** † weefsel, doek.

νημερτέως, *bw.*, naar waarheid. — **νημερτής,** 2 [*νε-, ἁμαρτάνω]. **1.** zich niet vergissend, onfeilbaar, betrouwbaar. — **2.** *bw.* -ές, naar waarheid.

νηνεμία, ἡ, windstilte; -ης, H. (*tijdbepalende gen.*), bij windstilte. — **νήνεμος,** 2 [*νε-, ἄνεμος]. **1.** windstil. — **2.** *overdr.*: kalm, stil: ° *v.* ὄχλος, menigte.

νηνέω [*intensivum met redupl. v.* 2. νέω] = 2. νέω.

νῆνις, ιδος, ἡ [*gecontr. uit* νεᾶνις] = νεᾶνις.

1.**νηός,** ὁ, *ion.* = ναός.

2.**νηός,** *gen. v.* ναῦς.

νηπενθής, 2 [νη-, πένθος], pijnstillend, den kommer verdrijvend.

νηπιάας, *acc. mrv. v.* νηπιέη.

νηπιαχεύω, als een kind doen, - spelen. — **νηπίαχος,** 2 [νήπιος] = νήπιος.

νηπιέη (*acc. mrv.*, H., -ιάας) *en* **νηπιίη,** ἡ [νήπιος]. **1.** kindsheid. — **2.** *overdr.*: kinderachtigheid, onbezonnenheid. — **νήπιος,** 3 [*missch.* * νε-, ἔπος; *vgl. Lat.* in-fans]. **1.** onmondig, zeer jong, kinderlijk; *ook v. dieren.* — **2.** *overdr.*: *a*) kinderachtig, onnoozel; *ook zonder ongunstige beteek.*: niet wetend, argeloos. — *b*) zwak.

νή-πλυτος, 2, ongewasschen.

νήποινος, 2 [*νε-, ἄποινα]. **1.** zonder vergoeding te betalen, ongestraft. — **2.** straffeloos.

νηπύτιος, 3 [νήπιος] = νήπιος.

Νηρεΐς, ΐδος, ἡ, *gew. mrv.*: Nereïden, dochters van Nereus. — **Νηρεύς,** ὁ, (*ion. gen.* ῆος, *dat.* ῆϊ), *zeegod.* — **Νηρηΐς,** ΐδος, *en, gecontr.*, **Νηρῇς,** ῇδος, ἡ = Νηρεΐς.

Νήρικος, ἡ, *stad op Leukas.*

Νήριτον, τό, *berg op Ithaka.* — **Νήριτος,** ὁ, *heroos v. Ithaka.*

νησαῖος, 3, van een eiland. — **νησίς,** ῖδος, ἡ [*verklw.*], eilandje. — **νησιώτης,** ου, ὁ, eilandbewoner. — **νησιῶτις,** ιδος, *vr. bvn.*, zich op een eiland bevindend. — **νῆσος,** *dor.* **νᾶσος,** ἡ [⟶

Ned. Polynesië en dgl.]. **1.** eiland. — **2.** schiereiland: °ἐν τᾷ νάσῳ Πέλοπος, op de Peloponnesos.

νῆσσα, ἡ, eend.

νηστεία, ἡ, het vasten. — **νηστεύω,** vasten. — **νῆστις,** ιος *en* ιδος, *m. vr. bvn.* [*νε-, ἔδω], vastend, nuchter: °ν. βορᾶς, zich van voedsel onthoudend.

νητός, 3 [*verbaaladj. v.* 2. νέω], opgestapeld.

νηῦς, *ion.* = ναῦς.

νήφω, nuchter zijn, matig leven; *inz.*: zich onthouden van wijn.

νήχω *en med.*, zwemmen.

νηῶν, *gen. mrv. v.* ναῦς.

Νιγρῖνος, ὁ [⟵ *Lat.* Nigrīnus], Nigrinus, *echte of verdichte naam v. een Rom. filosoof ten tijde v.* LOEK.

νίζω (*alleen pr. en impf.*) *en* **νίπτω,** νίψω, ἔνιψα, 2ᵉ *pf.* νένιφα. **1.** *a*) wasschen, afspoelen. — *b*) *med.*: zich wasschen; *met en zonder* χεῖρας, zich de handen wasschen. — **2.** af-, wegwasschen.

Νίκαια, ἡ [νίκη], *naam v. verschillende steden.* — **1.** *aan de Malische Golf.* — **2.** *in Bithunië.*

νικαφορία, *dor.* = νικηφ-.

νικάω (*iter. impf.* νικάσκομεν, H.) [νίκη]. **I.** *onoverg.* **1.** *a*) overwinnen, de overhand krijgen *in h. gevecht, in d. wedstrijd*: *v.* μάχῃ; ναυμαχίαν (*inwendig voorw.*) ν.; ν. Ὀλύμπια (*id.*), in de Olumpische spelen. — *b*) *dikw. met beteek. v. h. pf.*: overwonnen hebben, overwinnaar zijn. — **2.** *overdr.*: de overhand krijgen, - hebben: een proces winnen, de meeste stemmen krijgen; *v. een wetsvoorstel*: doorgaan: γνώμη ν., zijn plan zien doorgaan; ἡ γνώμη ἐνίκα, dit voorstel werd aangenomen; ἐκ τῆς νικώσης [γνώμης] ἔπραττον πάντα, zij beslisten alles bij meerderheid van stemmen.
II. *overg.* **1.** overwinnen; *fig.*: νόον νίκησε νεοίη, H., de jeugd heeft het gewonnen van het verstand. — **2.** *overdr.*: *a*) overtreffen: °μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον, gaat boven alles, is verre het beste; *pass.*: τῆς δίκης νικᾶσθαι, zwichten voor. — *b*) iem. tot iets brengen, overtuigen: °φίλων λόγοις νικῶνται, zij geven toe aan.

νίκη, ἡ. **1.** *a*) overwinning *op h. slagveld enz.* — *b*) *overdr.*: overwinning *in een rechtsgeschil enz.* — **2.** *verpers.* Νίκη, Nike, de Zegegodin.

νικητήριος, 3 [νικάω]. **1.** de overwinning -, den overwinnaar betreffend. — **2.** τὸ -ον [ἆθλον] *en* τὰ -α [ἆθλα], prijs voor de overwinning.

νικηφορία, ἡ, overwinning. — **νικηφόρος,** 2 [νίκην φέρων]. **1.** de zege brengend, - verleenend. — **2.** de zege behalend.

Νικίας, ου, ὁ, *Atheensch veldheer, ter dood gebracht te Syrakuse 413 v. C.*

νίν, *enkl., acc. v. h. pers. vnw. v. d.* 3ᵉⁿ *p.* = αὐτόν, -ήν; *zld.* = αὐτό, -ούς, -άς, -ά (*z.* 1. οὗ).

†**Νινευή,** ἡ, Ninive. — †**Νινευῖται,** ῶν, *en* **Νίνιοι,** ων, οἱ, Niniviten. — 1. **Νίνος,** ὁ, *stichter v. h. Assyrische rijk.* — 2. **Νίνος,** ἡ, Ninive.

Νιόβη, ἡ, *mythische dochter v. Tantalos.*

νίπτρον, τό [νίζω]. **1.** waschwater. — **2.** *mrv.*: bad. — **νίπτω,** *z.* νίζω.

Νιρεύς, ὁ (*acc. ook* -ῆ), *na Achilleus de schoonste der Grieken vóór Troje.*

Νῖσα, ἡ, *stad in Boiotië.*

νίσομαι *en* **νίσσομαι** = νέομαι.

Νίσυρος, ἡ, *eilandje bij Koos.*

Νίτωκρις, ιδος, ἡ, *koningin v. Egypte, ong. 3200 v. C.*

νιφάς, άδος, ἡ [νείφω]. **1.** *a*) sneeuw, sneeuwbui, sneeuwjacht. — *b*) *mrv.*: sneeuwvlokken. — **2.** *bijv. g., vr.*: besneeuwd.

Νιφάτης, ου, ὁ [*Iraansch w.*], *gebergte in Armenië.*

νιφετός, ὁ [νείφω], sneeuw, sneeuwbui.

νιφόβολος, 2 [νιφάς, βάλλω], *en* **νιφόεις,** όεσσα, όεν [νιφάς], besneeuwd. — **νιφοστιβής,** 2 [νιφάδας στίβους (ἔχων)], met sneeuwige paden. — **νίφω** = νείφω.

νοέω (*ion. wordt* οη *tot* ω *gecontr.*) [νοῦς]. **I.** *met de oogen* waarnemen, bemerken. — **II.** *overdr.* **1.** *met den geest* waarnemen, gewaarworden, inzien, begrijpen. — **2.** *a*) denken, overwegen; *part.* νοέων, H., verstandig, bedachtzaam, met overleg; *med.*: bij zichzelf denken. — *b*) iets v. iets denken, achten, meenen: τόδε νοῶ κράτιστον. — *c*) aan iets denken om het uit te voeren, voornemens zijn, voorhebben: κακὸν ν.; τί νοῶν;, met welke bedoeling?; *med.*: bij zichzelf er aan denken, *iets te doen.* — **3.** uitdenken, verzinnen. — **4.** *v. woorden enz.*: bedoelen, beteekenen.

νόημα, τό [νοέω]. **1.** *a*) gedachte, denkbeeld, opvatting. — *b*) bedoeling, voornemen. — **2.** *meton.*: *a*) denkvermogen, verstand. — *b*) denkwijze, gezindheid.

νοήμων, 2 [νοέω]. **1.** verstandig, bedachtzaam. — **2.** bij zijn zinnen.

νόησις, εως, ἡ [νοέω]. **1.** het begrijpen, het denken. — **2.** *meton.* : denkvermogen, verstand.

νοητός, 3 [*verbaaladj. v.* νοέω], *alleen* met den geest waarneembaar, denkbaar.

νοθεία, ἡ, onechte geboorte, stand van onechte kinderen. — **νόθος,** 3, onecht.

νόμαιος, 3 [νόμος]. **1.** gebruikelijk. — **2.** τὸ -ον, τὰ -α, zede, gewoonte.

Νομαντία, ἡ [⟵ *Lat.* Numantia], Numantia, *stad in Spanje, aan d. Boven Duero.* — **Νομαντῖνοι,** ων, οἱ, Numantijnen.

νομάρχης, ου, ὁ [νομοῦ ἄρχων], nomarch, hoofd van een gewest.

νομάς, άδος, *m. vr. bvn.* [νέμω ; ⟶ *Lat.* Nomadēs ⟶ *Ned.* Nomaden]. **1.** weidend, grazend. — **2.** *v. pers.* : *a*) latende grazen. — *b*) *vd.* : zwervend, nomadisch.

Νομάς, άδος, *m. vr. bvn.* [*wschl. Berbersch w.*]. **1.** Numidisch. — **2.** ὁ *N.*, *gew. mrv.*: Numidiër.

Νομᾶς, ᾶ, ὁ [⟵ *Lat.* Numa], Numa, *koning v. Rome.*

νομεύς, ὁ [νομός], herder. — **νομεύω,** laten grazen.

νομή, ἡ [νέμω]. **I.** het verdeelen, het uitdeelen, het toedeelen. — **II. 1.** *inz.* : het toedeelen van een weide aan een kudde, het laten grazen. — **2.** *meton.* : *a*) weide (*plaats*). — *b*) weidende kudde. — *c*) voeder.

νομίζω (*att. f.* ιῶ, *med.* ιοῦμαι) [νόμος]. **I. 1.** gewoonlijk gebruiken : ἀσπίδα *ν.* ; γλῶσσαν οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι, zij spreken niet dezelfde taal ; *vaak met dat.* (*gelijk* χρῆσθαι) : φωνῇ -ουσι Σκυθικῇ. — **2.** gewoonlijk doen, gewoon zijn, plegen : τοῦτο οὕτω νενομίκασι ποιεῖν ; *onpers.* -εται, het is gewoonte ; -όμενος, gebruikelijk ; τὰ -όμενα, gebruiken, *inz.* : de laatste eerbewijzen. **II. 1.** *a*) als gewoonte erkennen, - aannemen : ταῦτα Ἕλληνες ἀπ' Αἰγυπτίων νενομίκασι. — *b*) als wet invoeren, bij de wet verordenen, besluiten ; *onpers.* -εται, het geldt als wet. — **2.** *a*) erkennen : θεοὺς *ν.* εἶναι *en* θεοὺς *ν.*, erkennen, *d. i.* gelooven aan ... en ze eeren (*verwekt nl. tevens h. begrip v.* gebruik maken van, *z.* τὰ νομιζόμενα, I, 2) ; *ook met dat.* (*vgl.* I, 1) : οὐ -ουσι ἥρωσι (*dat. gelijk bij* χράομαι, gebruik maken van), zij hebben geen *wettelijken* eeredienst voor -, zij vereeren geen heroën. — *b*) achting hebben voor, ontzien : οὔτε θεοὺς οὔτ' ἀνθρώπους -ει. — **3.** *verzw.* meenen, gelooven, denken : θεὸν -ουσι εἶναι τὸ πῦρ ; τὸ -όμενον de gangbare opvatting ; νενόμικα, *dikw.* : ik ben tot een meening gekomen, ik geloof.

νομικός, 3 [νόμος]. **1.** de wet betreffend, wettelijk. — **2.** *a*) rechtskundig. — *b*) † wetgeleerde.

νόμιμος, 3 [νόμος]. **1.** gebruikelijk, overgeleverd. — **2.** *a*) wettelijk. — *b*) τὰ -α, gewoonten, zeden, wetten.

νόμισμα, τό [νομίζω]. **1.** wat door de gewoonte ingevoerd is, instelling. — **2.** *inz.* : gangbare munt, geld.

νομιστέον, *verbaaladj. bij* νομίζω.

νομοδείκτης, ου, ὁ [νόμους δεικνύς], verklaarder der wetten, rechtsgeleerde. — † **νομοδιδάσκαλος,** ὁ [νόμου διδάσκαλος], wetgeleerde.

νομοθεσία, ἡ, wetgeving. — **1.** het geven van wetten. — **2.** de gegeven -, de bestaande wetten. — **νομοθετέω. 1.** *onoverg.* : wetten geven. — **2.** *overg.*: bij de wet bepalen. — **νομοθέτης,** ου, ὁ [νόμον τίθημι]. **1.** wetgever. — **2.** *te Athene* : nomotheet, *lid v. een commissie belast met h. herzien der wetten.*

νομόν-δε, *bw.*, naar de weide. — **νομός,** ὁ [νέμω], het toegedeelde. — **1.** *a*) *aangewezen* woonplaats. — *b*) gewest, district. — **2.** weide : *ν.* ἐπέων, H., het veld der woorden (*de woorden beschouwd als zich bewegend over vele onderwerpen* ; *z.* ἔπος, I, 1).

νόμος, ὁ [νέμω ; *eig.* : het toegedeelde ; *vd.* : het vastgestelde]. **I. 1.** gebruik, gewoonte, zede : ἐν -ῳ εἶναι, in de zede zijn. — **2.** algemeene zienswijze, gewone opvatting. — **3.** stel-, gedragsregel. — **II. 1.** wet *door de gewoonte of door een wetgever ingevoerd* : -ους τιθέναι, wetten geven ; τοῖς -οις χρῆσθαι, de wetten naleven ; κατὰ τὸν -ον, volgens de wet. — **2.** † *a*) *inz.* : de Mozaïsche wet. — *b*) *het geheele* Oud Testament. — **III. 1.** toonaard, wijs, melodie. — **2.** *vd.* : lied, gezang.

νοονεχόντως, *bw.* = νοῦν ἐχόντως, op verstandige wijze.

νόος-νοῦς, *gen.* νόου-νοῦ, ὁ (*aiol. acc.* νῶν). **I. 1.** *a*) denkvermogen, verstand, geest : τὸν νοῦν προσέχειν τινί, zijn aandacht op iets vestigen. — *b*) inzicht, overleg, schranderheid : σὺν νόῳ, wijselijk. — **2.** *meton.* : *a*) inhoud van het denken, gedachte. — *b*) *v. woorden, daden enz.* : beteekenis, bedoeling, zin. **II. 1.** gezindheid, geaardheid, gemoed, hart : χαῖρε νόῳ, H., verheugde zich in zijn hart ; ἐκ παντὸς νόου, HDT., met

hart en ziel ; ἐν νῷ ἔχειν, van zins zijn. — **2.** *meton.* : bedoeling, wensch : νόον τελεῖν τινι, H., iem.s wensch volbrengen; γένοιτο κατὰ νόον τοι, HDT., moge het u naar wensch gaan.

νοσέω [νόσος]. **1.** ziek zijn, lijden ; τὸ -οῦν, zieke toestand, ziekte. — **2** *overdr.* : *a*) *v. h. verstand* : waanzinnig zijn. — *b*) *in zedelijken zin* : aan een hartstocht lijden. — *c*) *alg.*: lijden, ongelukkig zijn, zich in een slechten toestand bevinden : νενόσηκε καὶ ἀπόλωλεν ἡ Ἑλλάς; *v. staten vaak* : door burgertwist lijden.

νοσηλεία, ἡ [νόσος]. **1.** ziekte. — **2.** *meton.*: ziektestof, etter.

νόσημα, τό [νοσέω], *en* **νόσος,** ἡ. **1.** ziekte. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. d. geest* : waanzin. — *b*) *in zedelijk opzicht* : hartstocht, ondeugd. — *c*) *alg.* : leed, kwaal, ramp, nood ; *ook v. pers.* : νόσος πόλεως, de pest der stad.

νοσοτροφία, ἡ [νόσον τρέφω], het kweeken -, het koesteren van een ziekte.

νοσσία, νοσσός = νεοσσ-.

νοστέω. **1.** terugkeeren ; *inz.* : behouden terugkeeren. — **2.** op de terugreis ergens komen. — **νόστιμος,** 2. — **1.** den terugkeer betreffend, van den terugkeer : -ον ἦμαρ, H. — **2.** nog kunnende terugkeeren. — **νόστος,** ὁ [νέομαι]. **1.** terugkeer, -reis. — **2.** *alg.* : tocht, reis.

νόσφι(ν). **I.** *bw.* **1.** verre, afgezonderd, ter zijde; ν. ἀπό, verre van ; ἀπὸ ν. = ἀπόνοσφι. — **2.** in 't geheim. — **II.** *vrz. met gen.* **1.** verre van. — **2.** *overdr.* : *a*) zonder, zonder de hulp van. — *b*) met uitzondering van.

νοσφίζω (*att. f.* ιῶ) [νόσφι]. **I.** **1.** verwijderen, wegbrengen. — **2.** berooven ; *overdr.* : °ν. τινὰ βίον, dooden. — **II.** *med.* **1.** *onoverg.* : *a*) zich verwijderen, heengaan. — *b*) *overdr.* : zich ervan afwenden, geen acht geven.— **2.** *overg.* : *a*) van zich verwijderen ; *overdr.* : afkeerig worden van, verlaten. — *b*) voor zich wegleggen, ontvreemden, verduisteren.

νόσφιν, *z.* νόσφι.

νοσώδης, 2 [νόσος, -ώδης]. **1.** ziekelijk. — **2.** *bedr.* : ziekelijk makend, ongezond.

νοτερός, 3 [νότος], vochtig, regenachtig.

νοτία, ἡ [νότιος], vochtigheid ; *inz.* : regen, regenbui.

νοτίζω [νότος], bevochtigen.

νότιος, 3. — **1.** vochtig ; τὸ -ον, water.— **2.** zuidelijk. — **νοτίς,** ίδος, ἡ, vochtigheid. — **νότος,** ὁ. **1.** zuidwestenwind ; *gew.* : zuidenwind.— **2.** *meton.* : *a*) het zuidwesten, het zuiden. — *b*) een zuidelijk land.

νουθετέω [(ἐν) νόῳ τίθημι], iem. (τινα) iets op het hart drukken. — **1.** vermanen, waarschuwen. — **2.** terechtwijzen, bestraffen. — **νουθέτημα,** τό, *en* **νουθέτησις,** εως, ἡ, vermaning, berisping. — **νουθετικός,** 3, vermanend.

νουμηνία, *z.* νεομηνία.

νουνεχόντως = νοονεχόντως.

νοῦς, *z.* νόος.

νοῦσος, ἡ, *ion.* = νόσος.

νύ, *enkl., z.* νύν.

νῦ, τό, *onverb.* [*Semietisch w.*], *de letter* ν.

νυκτερεύω, overnachten. — **νυκτερήσιος,** 2, *en* **νυκτερινός,** 3, nachtelijk.— **νυκτερίς,** ίδος, ἡ [*eig.* : de nachtelijke], vleermuis. — **νύκτερος,** 2 [νύξ], nachtelijk.

νυκτίπλανος, 2 [νυκτὸς (*gen. v. tijd*) πλανάων], bij nacht rondzwervend. — **νυκτομαχία,** ἡ [νυκτὸς (*gen. v. tijd*) μάχη], nachtelijk gevecht. — **νυκτοφύλαξ,** ακος, ὁ [νυκτὸς (*gen. v. tijd*) φύλαξ], nachtwacht.— **νυκτωπός,** 2 [νυκτὸς ὦπα (ἔχων)], er nachtelijk uitziend, nachtelijk.

νύκτωρ, *bw.* [νύξ], des nachts.

νυμφαγωγός, 2 [νύμφην ἄγων], bruidleider, -leidster.

νυμφαῖον, τό [νύμφη], heiligdom der Nimfen.

νυμφεῖος, 3 [*id.*]. **1.** van de bruid, van het huwelijk. — **2.** *a*) τὸ -ον [δῶμα], bruidskamer. — *b*) °τὰ -α, bruid.

νύμφευμα, τό, *mrv.*, huwelijk. — **νυμφεύω** [νύμφη]. **1.** uithuwelijken ; *pass.*: uitgehuwelijkt worden, huwen. — **2.** huwen : *a*) *v. d. man* : tot vrouw nemen : ν. τινά. — *b*) *v. de vrouw* : ν. τινί.

νύμφη, ἡ (*ep. voc.* ᾰ) [⟶ *Lat.* nympha ⟶ *Ned.* nimf]. **I.** **1.** *a*) bruid, verloofde. — *b*) † schoondochter. — **2.** *alg.* : huwbare -, jonge vrouw. — **II.** Nimf, *vrouwelijk goddelijk wezen v. lageren rang.*

νυμφίδιος, 3 *en* 2, *en* **νυμφικός,** 3 [νύμφη], van het huwelijk, echtelijk.

νύμφιος, 2 [*id.*]. **1.** *a*) die een bruid is. — *b*) echtelijk.— **2.** ὁ νυμφίος (*accent !*): *a*) bruidegom, verloofde. — *b*) jonggehuwde man.

νυμφοκομέω. **1.** een bruid tooien. — **2.** *onoverg.* : zich als bruid tooien. — **νυμφοκόμος,** 2 [νύμφην κομέων], de bruid tooiend.

νυμφών, ῶνος, ὁ [νύμφη], bruidskamer.

νύν, *ep.* **νύ,** *enkl., bw.* [*verzw. uit* νῦν]. **1.** *zld. v. tijd* : nu. — **2.** *overdr.* : *a*) *leidt een gevolgtrekking in* : onder zulke omstandigheden, bijgevolg, nu, dan : ἄγε

ν., welaan dan; σίγα ν., zwijg dus.— *b*) *vermoedend, vragend*: wel, dan, zeker, toch: τίς ν.;, wie dan? wie toch? — *c*) *versterkend*: waarlijk, inderdaad, ja.

νῦν, *bw.* [*vw. Lat.* nunc, nuper, *Ned.* nu]. **I.** *v. tijd.* **1.** *a*) nu, op het tegenwoordige oogenblik, in dezen tijd: ν. δή, nu juist. — *b*) *bijv. g.*: ὁ ν. βασιλεύς, de tegenwoordige ... — *c*) *zelfst. g.*: οἱ ν., onze tijdgenooten; τὸ ν., onze tijd. — *d*) *bw.* τὸ ν., τὰ ν., τὸ ν. εἶναι (*z.* ὁ, B, I, 2, c *en* εἰμί, C, 1), nu, voorshands. — **2.** *v. h. naaste verleden*: zooeven, daar juist. — **3.** *v. de onmiddellijke toekomst*: dadelijk, nu. — **II.** *overdr.*: onder deze omstandigheden, derhalve, dus; *dikw. tegenstellend*: ν. δέ, nu echter, in werkelijkheid echter; ν. αὖ.

νυν-δή, *bw.* = νῦν δή. — **νυν-ί**, *een versterkt* νῦν, = juist nu.

νύξ, νυκτός, ἡ [*vw. Lat.* nox, *Ned.* nacht]. **I. 1.** *a*) nacht; νυκτός, des nachts. — *b*) *dikw. mrv.* (*de nacht werd in drie deelen verdeeld*): μέσαι νύκτες, middernacht. — **2.** *a*) het duister van den nacht. — *b*) *alg.*: duisternis, *inz. h. duister der bezwijming en des doods.* — **II.** *verpers.*: de Nacht, Nachtgodin.

νυός, ἡ. **1.** schoondochter. — **2.** schoonzuster.

Νῦσα, ἡ, *stad en gebergte, waar Bakchos door Nimfen opgevoed werd, gew. in Indië gedacht, ook in Thrakië, op Euboia enz.* — **Νυσαῖος**, 3, **Νυσήϊος**, 3, *en* **Νύσιος**, 3, van Nusa.

νύσσα, ἡ [νύσσω]. **1.** eindpaal *in de renbaan.* — **2.** punt van uitgang, *waar de wedren begint*, meet.

νύσσω, *att.* **νύττω**, νύξω, ἔνυξα. — **1.** stooten, aanstooten, duwen: χείρεσσιν ἀσπίδα ν., H. — **2.** *inz.*: met een scherp *of* spits voorwerp stooten, steken, wonden.

νυστάζω [νεύω]. **1.** knikken. — **2.** *a*) slaperig zijn, dommelen, sluimeren. — *b*) *overdr.*: nalatig -, onachtzaam zijn.

νύττω, *z.* νύσσω.

νυχεύω [νύξ], den nacht doorwaken. — **νύχθ᾽** = νύκτα, *acc. v.* νύξ. — **νύχιος**, 3 *en* 2 [*id.*]. **1.** nachtelijk, des nachts. — **2.** *overdr.*: somber als de nacht, in het duister.

νώ, *nom. en acc. du. bij* ἐγώ.

νῷ, *dat. v.* νοῦς.

νω-, *z.* *νε-.

νώδυνος, 2 [*νε-, ὀδύνη; *eig.*: pijnloos], pijnstillend.

† **Νῶε**, ὁ, *onverb.* [*Hebr. w.*], Noë.

νωθής, 2, *en* **νωθρός**, 3 [*νε-, ὄθομαι]. **1.** traag, lui. — **2.** *overdr.*: stompzinnig, onverschillig, vadsig.

νῶϊ, **νῶϊν**, *z.* ἐγώ. — **νωΐτερος**, 3, van ons beiden.

νωλεμές *en* **-μέως**, *bw.*, onophoudelijk, standvastig.

νωμάω [*freq. v.* νέμω]. **I.** ver-, uitdeelen. — **II. 1.** *doelmatig -, behendig* heen en weer bewegen, zwaaien: ἔγχος ν.; ν. νηὸς οἰήϊα, H., stuurriemen. — **2.** *overdr.*: *a*) besturen, leiden: °ν. στρατόν.— *b*) gadeslaan, waarnemen. — *c*) overleggen, overwegen.

νῶν, *aiol. acc. v.* νόος.

νῷν, *gen. en dat. du. bij* ἐγώ.

νώνυμνος, 2, *en* **νώνυμος**, 2 [*νε-, ὄνομα], naam -, roemloos.

νῶροψ, οπος, *m. vr. bvn., missch.*: fonkelend.

νώσας, *ion.* = νοήσας, *part. ao. v.* νοέω.

νωτίζω, den rug keeren. — **νῶτον**, τό, *en* (*alleen enk.*) **νῶτος**, ὁ. **1.** *a*) rug *v. menschen en dieren, v. een leger* (*mrv. vaak* = *enk.*). — *b*) rugstuk. — **2.** *overdr.*: breede oppervlakte, rug (*mrv. vaak* = *enk.*); *inz.*: oppervlakte der zee, vlakte, hemelgewelf.

νωχελής, 2, traag, loom. — **νωχελία**, ἡ, traagheid, loomheid.

ξ *als cijfer*: ξ′ = 60.

ξαίνω, ξανῶ, ἔξηνα; *pass.* ἐξάνθην, ἔξασμαι *en* ἔξαμμαι. — **1.** *wol* kammen, kaarden. — **2.** *overdr.*: afranselen.

Ξανθίππη, ἡ [*vr. v. h. volgende*], *de vrouw v. Sokrates.* — **Ξάνθιππος**, ὁ [ξανθὸς ἵππος], *de vader en de zoon v. Perikles.*

ξανθός, 3, geel, *in vele schakeeringen*: bruin-, goud-, roodgeel *enz.*; *v. h. haar*: blond, goudblond; ἵππος ξ., izabel, grauw. — **Ξάνθος**, ὁ [*eig.*: de Gele, de Blonde]. **1.** *naam v. rivieren*: *a*) *rivier in Troas* = Σκάμανδρος; *ook naam v. d. god dier rivier.* — *b*) *rivier in Ludië.* — **2.** *mansnaam.* — **3.** *naam v. paarden.*

ξεινα-, **ξείνη**, *ion.* = ξεν-. — **ξεινήϊος**, *ion.* = ξένιος. — **ξεινι-**, **ξεινοδ-**, **ξεινοκ-**, **ξεινόομαι**, **ξεῖνος**, *ion.* = ξεν-.

ξεινοσύνη, ἡ, *ion.* = * ξεν- [ξεῖνος], gastvriendschap.

ξεναγέω, vreemdelingen rondleiden. — **ξεναγός,** ὁ [ξένους ἡγούμενος]. **1.** aanvoerder van huurtroepen. — **2.** cicerone, gids voor vreemdelingen.

ξεναπάτης, ου, ὁ [ξένον ἀπατάων], die zijn gast -, die zijn gastheer bedriegt.

ξένη, ἡ, *z.* ξένος, B, II. — **ξενηλασία,** ἡ [ξένους ἐλαύνω], het uitdrijven van vreemdelingen.

νία, ἡ, *ion.* **ξεινίη** [*vr. v.* ξένιος, *zelfst. g.*]. **1.** vreemdelingschap : γραφὴ -ας, aanklacht wegens vreemdelingschap, *d. i.* wegens aanmatiging van het burgerrecht. — **2.** *a*) gastvriendschap, gastrecht. — *b*) *meton.* : gastvrij onthaal.

ξενίζω, *ion.* **ξειν-** [ξένος]. **1.** *a*) een vreemdeling zijn. — *b*) *overdr.* : als een vreemde -, op een vreemde wijze handelen, bevreemden; *ook v. zaken.* — **2.** gastvrij onthalen.

ξενικός, *ion.* **ξειν-,** 3 [ξένος]. **1.** *a*) vreemdelingen betreffend, van vreemden, van een vreemde. — *b*) vreemd, buitenlandsch : ξ. στρατός *en* τὸ -όν, huurleger. — **2.** de gasten -, den gast betreffend, van den gast.

ξένιος, 3 *en* 2, *ion.* **ξείνιος** *en* **ξεινήϊος,** 3 [ξένος]. **1.** vreemd. — **2.** *a*) het gastrecht -, de gastvrienden betreffend, van -, voor de gasten : Ζεὺς ξ., beschermer van het gastrecht; -η τράπεζα, H., gastvrije disch. — *b*) τὸ -ον [δῶρον], *gew. mrv.* : gastgeschenk, *vrl* maaltijd : ἐπὶ -α καλέω, ten eten noodigen.

ξενοδοκέω, *ion.* **ξειν-,** gastvrij ontvangen. — **ξενοδόκος,** *m. bvn.*, *ion.* **ξειν-** [ξένους δεχόμενος], gastvrij ontvangend. — **ξενοδοχέω** = -δοκέω.

ξενόεις, όεσσα, όεν [ξένος], door vreemden druk bezocht.

Ξενοκράτης, ους, ὁ [ξένος, κράτος], *Gr. wijsgeer, leerling v. Platoon.*

ξενοκτονέω, *ion.* **ξειν-,** een vreemdeling -, een gast dooden. — **ξενοκτόνος,** 2 [ξένους κτείνων], vreemden -, gasten doodend.

ξενολογέω, huurtroepen werven. — **ξενολόγος,** 2 [ξένους λέγων], huurlingen wervend.

ξενόομαι (*pass.*), *ion.* **ξειν-,** (*f.* -ώσομαι), gastvriend -, gast worden, gastvrij onthaald worden.

ξένος, *ion.* **ξεῖν-,** 3.

A. I. vreemd, buitenlandsch : ° -η γαῖα. — **II.** *overdr.* **1.** vreemd, ongewoon : -ον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα. — **2.** vreemd aan : °ξ. τοῦ πραχθέντος, onbekend met die zaak.

B. I. ὁ ξ. **1.** *a*) vreemdeling, buitenlander. — *b*) *inz.*: huurling, *gew.*: huursoldaat. — **2.** *a*) *inz.* : *vreemdeling, met wien men door gastvriendschap verbonden is*, gastvriend : ξ. πατρῷος, vaderlijk (*d. i. sinds d. tijd v. mijn vader*) gastvriend. — *b*) gastheer ; *vaker* gast ; *ook* : † waard *v. een herberg.* — *c*) *in den vocat., v. een onbekende* : ὦ -ε, vriend, beste man. — **II.** ἡ -η. **1.** [γυνή], een vreemde. — **2.** [γῆ], buitenland : ἐπὶ ξείνης, in den vreemde.

ξενόστασις, εως, ἡ [ξένον ἵστημι], toevluchtsoord voor een vreemde.

ξενοτροφέω [ξένους τρέφω], huurtroepen houden.

ξενοφονέω, een gastheer dooden. — **ξενοφόνος,** 2 [ξένος; *st. v.* ἔ-πε-φν-ον, 2*en ao. v.* θείνω], vreemdelingen doodend.

Ξενοφῶν, ῶντος, ὁ [(ἐν) ξένοις * φάων ; *eig.* : in den vreemde schitterend], *Gr. schrijver en veldheer, omstr. 430-omstr. 355 v. C.*

ξενών, ῶνος, ὁ [ξένος], gastenvertrek. — **ξένως,** *bw.* [*id.*], op de wijze van een vreemde : ξ. ἔχω τινός, onbekend zijn met.

Ξέρξης, ου, ὁ [*Perzisch w.* = koninklijke heerscher], *koning v. Perzië, reg. 486-465 v. C.*

ξερός, 3, *ion.* = ξηρός.

ξέσσε, *v.* ξέω. — **ξεστός,** 3 [*verbaaladj.*]. **1.** geschaafd, gepolijst, glad. — **2.** van gladgehouwen steen gemaakt, gladhouten. — **ξέω,** ξέσω, ἔξεσα (H. *ook 3* ξέσσε). **1.** schaven, polijsten. — **2.** schavend -, kunstig maken.

ξηραίνω, ανῶ, ἐξήρανα ; *pass.* ἐξηράνθην, ἐξήρασμαι *en* -αμμαι, droog maken, -leggen ; *pass.* : uit-, opdrogen. — **ξηρός,** 3, droog, uitgedroogd, dor. — **ξηρότης,** ητος, ἡ, droogheid, dorheid.

ξιφίδιον, τό [*verklw.*], kort zwaard, dolk. — **ξιφοκτόνος,** 2 [ξίφει κτείνων], met het zwaard doodend. — **ξίφος,** τό, zwaard.

ξόανον, τό [*vw.* ξύω]. **1.** snijwerk. — **2.** *inz.* : *a*) houten godenbeeld. — *b*) *alg.* : godenbeeld.

ξουθός, 3. — **1.** geel, goudgeel, geelachtig. — **2.** vlug.

ξυ-, ξυγ-, *att.* = συ-, συγ-.

ξυήλη, ἡ, *Spartaansch* kromzwaard.

ξυλίζομαι [ξύλον], hout halen (*med.* : voor zich). — **ξύλινος,** 3 [*id.*], houten.

ξυλ-λ-, *att.* = συλ-λ-.

ξύλον, *τό* [*ξύω*]. **I. 1.** *dood* hout, *gereed voor h. gebruik* : *a*) *gew. mrv.* : brand-, timmerhout : *-α ναυπηγήσιμα*, scheepstimmerhout. — *b*) *enk.* : boomstomp, paal. — **2.** *meton.* : houten voorwerp : stok, schacht, knuppel, voetblok, halsboei. — **II.** *v. levend hout* : boom.

ξυλοφορέω, hout dragen. — **ξυλοφόρος,** 2 [*ξύλον φέρων*], houtdragend.

ξύλοχος, *ὁ* [*wschl.* ⟵ * *ξυλό-λοχος, v. ξύλον,* * *λέχω*], leger *v. wilde dieren, met sprokkelhout bedekt.*

ξυμ-β-, ξυμ-μ-, ξυμ-π-, ξυμ-φ-, ξύν, ξυν-, *att.* = *συμ-β-, συμ-μ-, συμ-π-, συμ-φ-, σύν, συν-.*

ξυνήϊος, 3, gemeenschappelijk ; *τὰ -α*, gemeenschappelijke goederen. — **ξυνός,** 3 [*ξύν*]. **1.** *a*) *v. een bezit* : gemeenschappelijk. — *b*) *-α* [*onz. mrv.*], *bw.*, gemeenschappelijk, samen. — **2.** gemeenschappelijk handelend : ° *-ὸν δόρυ*, helpende lans. — **3.** onpartijdig.

ξυρέω [*ξυρόν*]. **1.** scheren : *ξ. τὴν κεφαλήν* ; *med.-pass.* : zich scheren, zich laten scheren. — **2.** afscheren. — **ξυρήκης,** 2 [*ξυρόν* ; *wrt. ἀκ, vw. ἄκρος*], gladgeschoren.

ξυρόν, *τό* [*ξύω*], scheermes : *ἐπὶ -οῦ ἀκμῆς στῆναι*, *lett.* : op de snede van een scheermes staan, *die zoo smal is, dat men er h. evenwicht niet kan op bewaren, d. i.* in groot gevaar verkeeren.

ξυρ-ρ-, ξυσ-σ-, ξυ-στ-, *att.* = *συ-.*

ξυστόν, *τό* [*eig.* : het glad geschaafde]. **1.** speerschacht. — **2.** *synekd.* : speer, lans. — **ξυστός,** 3 (*verbaaladj.*], geschaafd, gladgemaakt. — **ξύω,** (*pass. ἐξύσθην, ἔξυσμαι*). — **1.** krabben, wrijven, afkrabben. — **2.** gladmaken.

O

ο, *als cijfer* : *ο′* = 70.

ὁ (*en ὅ*), **ἡ** (*en ἥ*), **τό**, *oorspronkelijk aanw. vnw., later* (*reeds enkele gevallen bij* H.) *verzwakt tot lidw.* [*vgl. Ned. aanw. vnw.* die, *insgelijks tot h. lidw.* de *verzwakt*].

verbuiging, z. Spraakk. — ***A.V.* 1.** H. (*en* HDT.). *enk. gen. τοῖο.* — *mrv. nom. τοί, ταί* ; *gen. vr. τάων* ; *dat. τοῖσι(ν), τῇσι(ν), τῇς.* — *du. gen. dat. τοῖιν.* — **2.** *enk. nom. vr. dor. e. a. dialecten ἁ* ; *gen., m. en onz., lesb. e. a. dial. τῶ* ; *vr. dor., aiol. τᾶς* ; *dat. vr. dor., aiol. τᾷ* ; *acc. vr. dor., aiol. τάν.* — *mrv. nom. m. dor. τοί, vr. dor. ταί* ; *gen. vr. dor. e. a. dial. τᾶν* ; ° *dat. vr. ταῖσι.*

A. *aanw. vnw.* (*vrl* H.) (*in dezen zin ook met accent* : *ὅ, ἥ, οἵ, αἵ*).

I. *zelfst. en bijv. g.* : deze, gene, hij, zij, het, *ter aanduiding v. een pers. of zaak, die tegenwoordig is, pas genoemd werd of dadelijk genoemd zal worden.* — **1.** *ὁ γὰρ ἦλθε*, H.; *τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω*, H., die slavin (waarvan sprake) zal ik niet vrijlaten ; *ὁ βοῦν ἱέρευσεν, Ἀγαμέμνων*, H., hij offerde een stier, Agamemnoon. — **2.** *bizondere verbindingen* : *a*) *ὁ μὲν ... ὁ δέ*, deze hier ... gene daar, de een ... de ander ; *dikw. beantwoordt aan ὁ μέν niet ὁ δέ, maar een zelfst. nw.* ; *dikw. ook ὁ δέ zonder ὁ μέν*, deze echter. — *b*) *πρὸ τοῦ*, voordezen ; *ἐκ τοῦ*, van toen af.

II. *bw.* **1.** *τοῦ*, om die reden. — **2.** *τῇ* : *a*) *v. plaats* : daar, daarlangs ; *soms* : daarheen ; *τῇ μὲν ... τῇ δέ*, op de eene ... op de andere zijde. — *b*) *overdr.* : op die wijze, zoo. — **3.** *τώ, τῷ* (*instrum.*) *en τῷ* (*dat.*) (*vrl* H.), daarom ; *na een voorwaarde* : in dat geval. — **4.** *τό*, daarom ; *τὸ μὲν... τὸ δέ, τὰ μὲν ... τὰ δέ*, deels... deels, nu... dan.

B. *bepalend lidw.* : de, het.

I. *duidt een pers. of zaak aan die, omdat zij reeds genoemd of alg. bekend is, of door h. verband, reeds vóór d. geest* staat. — **1.** *Ξέρξης ἡττηθεὶς τῇ μάχῃ* (de beroemde slag, *nl. bij Salamis*) *ἀπεχώρει.* — **2.** *bizondere gevallen* : *a*) *heeft dikw. bezittelijken zin* : *Κῦρος ἀναβὰς ἐπὶ τὸν* (zijn) *ἵππον τὰ* (zijn) *παλτὰ εἰς τὰς* (zijn) *χεῖρας ἔλαβε.* — *b*) *geeft aan bijv. naamwoorden, infinitieven, voorzetsels met hun naamval enz. substantivische waarde* : *τὸ καλόν*, het schoone ; *οἱ νῦν*, onze tijdgenooten ; *οἱ ἀμφί τινα*, de groep -, de vrienden -, de partijgenooten -, de leerlingen van iem., *of* : hij en zijn groep *enz.* ; *ook aan geheele zinnen* : *τὸ εἶναι πάντων ἐκεῖνον κύριον*, de omstandigheid dat hij meester is van alles ; *verder aan genitieven, wat door ellipse verklaard kan worden* : *Ἡρακλῆς ὁ Διὸς* [*υἱός*] ; *ἡ βασιλέως* [*χώρα*] ; *τὰ τῆς πόλεως* [*πράγματα*]. — *c*) *pleonastisch gebruikt in bw. uitdrukkingen* : *τὸ ἀπὸ τούτου*, sinds dien tijd ; *τὸ νῦν, τὰ νῦν*, nu ; *bij infin. abs.* : *τὸ νῦν εἶναι*, voor het oogenblik. — *d*) *onz. τό met gen. is vaak slechts een omschrijving* : *τὸ -, τὰ τῆς τύχης* = *ἡ τύχη.* —

e) ἐν τοῖς *bij superl.*, verreweg (*wordt gew. door ellipse verklaard*): ἐν τοῖς πρῶτοι Ἀθηναῖοι τὸν σίδηρον κατέθεντο = ἐν τοῖς [πρώτοις] πρῶτοι..., waren de allereersten die de wapenen aflegden (*welke de oudste Grieken altijd droegen*).

II. *geeft een alg. beteek., noemt één pers. of zaak als vertegenwoordiger eener soort.* — **1.** *alg.*: ὁ ἄνθρωπος (= alle menschen) θνητός ἐστιν; ὁ τυχών, de eerste de beste. — **2.** *in distributieven zin*: δώσει τρία ἡμιδαρεικὰ τοῦ μηνός, iedere maand.

2.ὅ, ἥ, τό, *gen.* τοῦ, τῆς, τοῦ (*nom. mrv.* τοί, ταί, τά), *betr. vnw.* (H., HDT. *en* °) = ὅς, ἥ, ὅ.

3.ὅ, *onz. v.* 2. ὅς, *z. a.*; *als vgw. z.* 2. ὅς, C.

1.ὀ- *copulativum, d. i. duidt vereeniging aan*: mede-, samen- *enz.* (= 2. ἀ-): ὄ-πατρος.

2.ὀ- *protheticum, d. i. dient alleen als voorslag* (*vgl.* 4. ἀ- *en* ἐ-): ὀ-ρέγω [*vgl. Lat.* regĕre].

ὄαρ, ὄαρος, ἡ (*dat. mrv.* H. ὤρεσσι, *gecontr. uit* ὀάρ-), echtgenoote.

ὀαρίζω [ὄαρ], vertrouwelijk omgaan, -praten. — **ὀαριστής,** οῦ, ὁ, vertrouwd vriend, makker. — **ὀαριστύς,** ύος, ἡ, vertrouwelijk verkeer, - gepraat: ἡ γὰρ πολέμου ὀ., H., zoo is het verkeer -, zoo gaat men met elkaar om in den strijd.

ὄαρος, ὁ, *gew. mrv.* [ὄαρ]. **1.** vertrouwelijke omgang, gezellig gepraat. — **2.** *alg.*: gesprek; *ook*: gezang.

Ὄαρος, ὁ, *stroom in Skuthië.*

ὀβελίσκος, ὁ [*verklw.*; ⟶ *Lat.* obeliscus ⟶ *Ned.* obelisk]. **1.** klein braadspit. — **2.** kleine spies. — **ὀβελός,** ὁ (*mrv.*), braadspit.

ὀβολός, ὁ, obool, *Atheensch muntstuk ter waarde v. ong. 0.16 goudfr.*

ὀβολοστατέω, woeker drijven. — **ὀβολοστάτης,** ου, ὁ [ὀβολοὺς ἱστάς; *eig.*: obolenweger], woekeraar.

ὀβριμοεργός, 2 [ὄβριμα ἔργα (ἐργαζόμενος)], geweldddaden plegend. — **ὀβριμοπάτρα,** *vr. bvn.* [ὄβριμον πατέρα (ἔχουσα)], dochter van den machtige (*nl. Zeus*), *epitheton v. Athena.* — **ὄβριμος,** 2, sterk, geweldig; *ook v. zaken.*

ὀγδόατος, 3 = ὄγδοος. — **ὀγδοήκοντα,** *onverb.*, tachtig. — **ὄγδοος,** 3 [ὀκτώ], achtste.

ὀγδώκοντα, *onverb.* [*gecontr. uit* -οηκ-], *ion., dor.* = ὀγδοήκοντα. — **ὀγδωκονταέτης,** 2 [ὀ. ἐτῶν], tachtigjarig.

1.ὅ-γε, ἥ-γε, τό-γε, *gen.* τοῦγε, τῆσγε, τοῦγε (*ook* ὅ γε, ἥ γε, τό γε), *h. door* γε *versterkte aanw. vnw.* ὁ, ἡ, τό. — **1.** deze -, die -, dat hier, - daar, *weer opnemend, tegenstellend of wijzend op iets dat volgt.* — **2.** *bw.*: *a)* τῆγε, juist daar, daar. — *b)* τόγε, wat dat betreft, juist daarom.

2.ὅγε, *onz. v.* ὅσγε.

ὀγκαλέω, *aiol.* = ἀνακαλέω.

ὄγκιον, τό, kist voor ijzerwerk, - voor wapens, *of*: kist met hengsels.

1.ὄγκος, ὁ [*vw. Lat.* uncus], haak; *inz.*: weerhaak *v. een pijl.*

2.ὄγκος, ὁ [*st.* ἐγκ, *vw.* ἤνεγκον]. **1.** massa, gewicht, omvang. — **2.** *meton., concr.*: iets dat een *groote of kleine* massa heeft, hoop, handvol. — **3.** *overdr.*: *a)* statig uiterlijk, waardigheid; *gew. in ongunstigen zin*: opgeblazenheid, hoogmoed. — *b)* inspanning, last. — **ὀγκόω.** **1.** den omvang vermeerderen, doen zwellen. — **2.** *overdr.*: *a)* tot eer en aanzien brengen, verheffen. — *b) pass., in ongunstigen zin*: opgeblazen -, trotsch worden. — **ὀγκώδης,** 2 [ὄ., -ώδης]. **1.** gezwollen, dik. — **2.** *overdr.*, opgeblazen, verwaand.

ὀγμεύω [*eig.*: een vore trekken], *overdr.*: ° ὀ. στίβον, een spoor *in 't zand* trekken, zich moeilijk voortsleepen. — **ὄγμος,** ὁ. **1.** vore. — **2.** zwade.

ὄγχνη, ἡ. **1.** pereboom. — **2.** peer.

ὁδαῖος, 3 [ὁδός], zich op den weg bevindend; τὰ -α, koopwaren, lading.

ὀδάξ, *bw.* **1.** krampachtig grijpend, krabbend. — **2.** [*door schijnbare verwantschap met* ὀδών], met de tanden, bijtend.

ὅ-δε, ἥ-δε, τό-δε, *gen.* τοῦδε, τῆσδε, τοῦδε (*dat. mrv. ook* τοῖσδεσι (τοίσ-) *en* τοῖσδεσσι(ν) (τοίσ-), H., *en* ° τοισίδε), *aanwijzend vnw. v. d.* 1*en* *pers., bijv. en zelfst. g., wijst op iets dat d. spreker nabij is of dat onmiddellijk volgt.*

I. 1. *v. plaats*: deze hier: ἥδε ἡ πόλις, deze onze stad; ὅδ' ἀνήρ *en* ὅδε *alleen, dikw.*: ik. — **2.** *overdr.*: *a) v. tijd*: deze, de tegenwoordige: ἥδε ἡ ἡμέρα, de dag van heden; τάδε, de tegenwoordige toestanden; ἀπὸ τοῦδε, ἐκ τοῦδε, van nu af; *vd. soms*: mijn: ἥδε ἡ ἡλικία, mijn leeftijd. — *b)* hetgeen volgt: ταῦτα (het voorafgaande) μὲν σὺ λέγεις· παρ' ἡμῶν δ' ἀπάγγελλε τάδε, wat ik nu ga zeggen.

II. *bw.* **1.** τῇδε. *a)* hier. — *b) overdr.*: op de volgende wijze; daarom. — **2.** τόδε [*eig. inwendig voorw.*]. *a)* hierheen. — *b) overdr.*: daarom.

ὁδεύω [ὁδός], gaan, reizen.

ὁδηγέω, iem. (*τινά*) den weg wijzen, geleiden. — **ὁδηγός,** ὁ [*ὁδὸν* (*acc. v. d. weg*) *ἄγω*], gids.

ὁδί, *ἡδί, τοδί, gen. τουδί enz.* [*ὅδε, -ί*], *een versterkt ὅδε,* = deze -, dit hier.

ὁδίτης, *ου, ὁ* [*ὁδός*], reiziger.

ὀδμή, *ἡ* [*ὄζω*], reuk, geur, stank.

ὁδοιπορέω. 1. *onoverg.*: gaan, reizen; °*ἐπ' ἄκρων* [*δακτύλων*] *ὁ.*, op de teenen loopen, *d. i.* trotsch loopen als een pauw. — **2.** *overg.*: doorreizen. — **ὁδοιπορία,** *ἡ*, reis, *inz.*: landreis. — **ὁδοιπόριον,** *τό*, reisloon. — **ὁδοιπόρος,** ὁ [**ὁδοῖ* (*loc. v. ὁδός*)*πορευόμενος*], reiziger.

ὁδοποΐα = *-ποιΐα*. — **ὁδοποιέω** [*ὁδοποιός*], een weg banen; begaanbaar maken: *ὁ. χῶρον*. — **ὁδοποιΐα,** *ἡ*, het aanleggen van een weg. — **ὁδοποιός,** ὁ [*ὁδὸν ποιέων*], die wegen aanlegt.

ὀδός, *ὁ, att.* = 1. *οὐδός.*

ὁδός, *ἡ, ion.* **οὐδός.** **I.** *als plaats.* **1.** *a*) weg, straat: *πρὸ* (*bw.*) *ὁδοῦ* (*partit. gen.*) *γίγνεσθαι*, voorwaarts op den weg komen, een eind verder komen; *ook overdr.* — *b*) *inz.*: toegang. — **2.** *overdr.*: middel, wijze, methode. — **II.** *meton. als handeling.* **1.** reis, tocht, marsch, zeevaart: *ἐν τῇ ὁδῷ, καθ' ὁδόν*, onderweg; *ὁ. ἡμέρας*, dagmarsch. — **2.** *overdr.*: °*νεάτη ὁ.*, de laatste reis, de dood.

ὀδούς, *ὀδόντος, ὁ* = *ὀδών.*

ὁδόω [*ὁδός*]. **1.** den weg wijzen, leiden. — **2.** *overdr.*: den weg banen voor iets, *τι*.

Ὀδρύσαι, *ῶν, οἱ*, Odrusen, *volksstam in Thrakië.*

ὀδυνάω, pijn -, smart veroorzaken; *gew. pass.*: lichamelijk lijden, smart gevoelen. — **ὀδύνη,** *ἡ*. **1.** *lichamelijke* pijn. — **2.** *overdr.*: zielesmart, droefheid. — **ὀδυνηρός,** 3, pijnlijk, smartelijk. — **ὀδυνή-φατος,** 2, pijnstillend.

ὄδυρμα, *τό, en* **ὀδυρμός,** *ὁ, beide gew. mrv.*, klachten, het geklaag, het gejammer. — **ὀδύρομαι,** *f. οῦμαι, ὠδυράμην.* **1.** *onoverg.*: klagen, jammeren, treuren. — **2.** *overg.*: beklagen, bejammeren, betreuren: *ὀ. τινα, om een doode* weeklagen; *ὀ. νόστον*, H., jammeren om *h. gemis v.* -, jammerend smachten naar den terugkeer. — **ὀδυρτός,** 3 [*verbaaladj.*], jammerlijk.

Ὀδυσεύς, *ὁ*, H. (*gen. ῆος en εῦς, dat. ῆϊ, acc. ῆα*) = *Ὀδυσσεύς.* — **Ὀδυσήϊος,** 2, van Odusseus. — **Ὀδυσσεία,** *ἡ*, het gedicht van Odusseus, de Odusseia. — **Ὀδυσσεύς,** ὁ (H. *ook*: *gen. ῆος en έος, dat. ῆϊ, acc. ῆα*), *koning v. Ithaka.*

***ὀδύσσομαι** (*alleen med. ao. ὠδυσάμην en pf. pass. met att. redupl. ὀδώδυσται, met beteek. v. h. pr.*), vertoornd zijn: *ὀ. τινι*, op iem.

ὄδωδα, *z. ὄζω.*

ὀδώδυσται, *z. *ὀδύσσομαι.*

ὀδών, *όντος, ὁ*, tand.

ὁδωτός, 3 [*verbaaladj. v. ὁδόω*]. **1.** begaanbaar. — **2.** *overdr.*: doenlijk.

ὄεσσι, *dat. mrv. v. ὄϊς*; *z. οἶς.*

ὄζος, *ὁ*. **1.** twijg, tak, spruit. — **2.** *overdr.*: zoon, spruit, telg: *ὄ. Ἄρηος*, H.

ὄζω, *ὀζήσω, ὤζησα, 2e pf. met att. redupl. ὄδωδα* (*beteek. v. h. pr.*), ruiken, geuren.

ὅ-θεν, *bw.* [2. *ὅς*]. **1.** *v. plaats*: vanwaar; *vaak met verzwegen antecedent*: daar(heen) vanwaar: *ἡμᾶς ἄξει ὅθεν* (= *ἐκεῖσε ὅθεν*) *οὐκ ἔσται* (het zal niet mogelijk zijn) *ἐξελθεῖν.* — **2.** *overdr.*: *a*) *v. oorsprong*: vanwaar: *γένος* (afstamming) *μοι ἔνθεν, ὅ. σοί.* — *b*) *v. oorzaak, v. reden* (*beschouwd als punt v. uitgang der handeling*): om welke reden, weswege. — **ὅθεν-περ,** *bw., een versterkt ὅθεν*: juist vanwaar.

ὅ-θι, *bw.* [2. *ὅς*], waar; *met verzwegen antecedent*: daar waar. — **ὅθι-περ,** *bw., een versterkt ὅθι*: op de plaats zelf, waar.

ὀθνεῖος, 3 *en* 2. — **1.** buitenlandsch, vreemd. — **2.** van vreemden huize.

ὄθομαι, zich bekommeren om, ontzien.

ὀθόνη, *ἡ*. **1.** *a*) fijn linnen. — *b*) *meton., concr.*: fijn kleed, sluier. — **2.** grof doek, zeil. — **ὀθόνινος,** 3, van linnen. — **ὀθόνιον,** *τό*, linnen doek, -strook.

ὁθούνεκα, *vgw.* [*ὅτου ἕνεκα*]. **1.** omdat. — **2.** = *ὅτι*, dat.

ὄθριξ, *gen. ὄτριχος, m.vr. bvn.* [1. *ὁ-, θρίξ*], gelijk van haar.

Ὀθρυάδας, *ου, ὁ*. **1.** *beroemd Spartaan, omstr. 550 v.C.* — **2.** *Parthisch veldheer, omstr. 160 n. C.*

Ὄθρυς, *υος, ὁ, gebergte in h. zuiden v. Thessalië.*

οἱ, *enkl.* = 2. *οἷ*; *z.* 1. *οὗ.*

οἴ, *ook herhaald* **οἰοῖ,** *tussw., uitroep.* **1.** *gew. v. smart*: wee!: *οἴ ἐγώ*; *gew. met dat.*: *οἴ μοι* (*gew. οἴμοι*), wee mij! — **2.** *soms v. verwondering*: o!

1.**οἷ,** *bw.* [*loc. v.* 2. *ὅς*]. **1.** waarheen. — **2.** *overdr., met gen.*: tot welken graad: *οἷ ἀσελγείας προελήλυθε.*

2.**οἷ,** *z.* 1. *οὗ.*

οἷα, *bw., z. οἷος,* II.

οἰακοστρόφος, ὁ [οἴακα στρέφων; *eig.*: die den stuurriem wendt], stuurman. — **οἴαξ,** ακος, *ion.* **οἴηξ,** ηκος, ὁ. **1.** stuurriem. — **2.** H. *Il.* 24, 269: *mvr.*, ringen *boven aan h. juk, waardoor de leisels liepen.*

Οἶᾶτις, *m. vr. bvn.*, van *de Attische gouw* Oia.

οἴγνυμι (*alleen pr. ind. act. en 3 mrv. impf. pass.* ὠΐγνυντο), *en* **οἴγω,** οἴξω, ᾦξα; *part. ao. pass.* οἰχθείς (H. *ao.* ὤϊξα; *voor de vormen v.* ἀν-οίγω, *z. a.*), openen: οἴγω θύρας; ᾦξε γέροντι, opende (*nl. de deur*) voor...

οἶδα, *z.* * εἴδω.

οἰδαλέος, 3 [οἰδάω], gezwollen.

οἰδάνω [*id.*], doen zwellen.

οἰδάω, *ion.* **οἰδέω. 1.** zwellen, opzwellen. — **2.** *overdr.*: gisten *v. hartstocht*: οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων, HDT., bij de algemeene gisting. — **οἴδημα,** τό, gezwel.

***Οἰδιπόδης,** αο *en* ᾱ, **Οἰδίπος,** ου, *en*, *gew.*, **Οἰδίπους,** ποδος, ὁ (*acc.* ποδα *en* πουν) [οἰδεῖ (ὁ) πούς; *eig.*: Zwelvoet], Oidipoes, *mythische zoon v. Laios en Jokaste.*

οἶδμα, τό [οἰδέω]. **1.** zwellende golven. — **2.** °*alg.*: zee: Αἴγαιον οἶ.

οἴεσιν, ὀΐεσσι, *dat. mrv. v.* οἶς *en* ὄϊς.

***οἰέτης** (*alleen acc. mrv.* οἰέτεας). [1. ὁ-, ἔτος], van hetzelfde jaar, even oud.

ὀϊζυρός, *att.* **οἰζυρός,** 3, jammervol, ellendig. — **ὀϊζύς,** *att.* **οἰζύς,** ύος, ἡ, jammer, ellende, leed. — **ὀϊζύω,** *att.* **οἰζύω. 1.** *onoverg.*: ongelukkig zijn. — **2.** *overg.*: lijden, dulden.

οἰήϊον, τό, stuurriem. — **οἴηξ,** *ion.* = οἴαξ.

οἴησις, εως, ἡ [οἴομαι], meening.

οἶκα, *ion.* = ἔοικα; *z.* 1. * εἴκω.

οἴκαδε, *bw.* [οἶκος, -δε]. **1.** huiswaarts. — **2.** thuis.

οἰκεῖος, *ion.* **οἰκήϊος,** 3 [οἶκος]. **1.** tot het huis -, tot het gezin behoorend. — **2.** *in ruimeren zin*: *a*) naastbestaande; verwant; ὁ οἰ., *ook*: vertrouwde vriend (*die zoogoed als tot d. huiselijken kring behoort*; *t. ond. v.* φίλος). — *b*) tot de partij -, tot het land behoorend: οὐκ ἀλλότρια (van vreemde volken) παραδείγματα ἀλλ' -α; πόλεμος οἰ., binnenlandsch. — **3.** *in engeren zin*: *a*) bij een persoon -, bij een zaak behoorend, eigen: -α χείρ; -α κέρδεα, eigen gewin; τὰ -α, persoonlijke belangen (*tgst.*: τὰ τῆς πόλεως, staatsaangelegenheden). — *b*) *inz. v. woorden*: passend, geschikt.

οἰκειότης, ητος, ἡ [οἰκεῖος]. **1.** het tot den huiselijken kring behooren. — **2.** *in ruimeren zin*: *a*) nauwe verwantschap. — *b*) innige gemeenschap, nauwe band. — **3.** *v. woorden*: gepastheid.

οἰκειόω, *ion.* **οἰκηϊόω** [οἰκεῖος]. **1.** nauw verbinden aan. — **2.** *gew. med.*: *a*) tot een der zijnen maken, voor zich winnen. — *b*) tot het zijne maken, zich toeëigenen, aanspraak maken op. — **οἰκείωσις,** εως, ἡ, het zich toeëigenen.

οἰκετεύω, bewonen. — **οἰκέτης,** ου, ὁ [οἰκέω], huisbewoner; *inz.* **1.** huisgenoot (*vrouw en kinderen*). — **2.** huisslaaf.

οἰκεύς, ὁ [οἶκος] = οἰκέτης.

οἰκέω, ήσω, ᾤκησα, ᾤκηκα [οἶκος]. — **I.** *onoverg.* **1.** *a*) *v. pers.*: wonen. — *b*) *v. plaatsen*: gelegen zijn, liggen. — **2.** *a*) huishouden. — *b*) *verzw.*: zich in een bepaalden toestand bevinden, bestuurd worden. — **II.** *overg.* **1.** *a*) bewonen. — *b*) α) bevolken. — β) *pass.*: zich ergens vestigen; οἰκημένοι, HDT. (*pf.*), gevestigd, wonend; *ook v. steden*: ergens bewoond worden, gelegen zijn; ἡ οἰκουμένη [γῆ], bewoonde streek, *of*: de door Grieken bewoonde aarde, *of*: de geheele bewoonde aarde (*in tgst. tot de woestijn*), *soms*: †het Romeinsche rijk. — **2.** besturen, regeeren: τὴν οἰκίαν εὖ -εῖν; πόλις εὖ -εῖται.

οἰκηϊο-, *ion.* = οἰκειο-.

οἴκημα, τό [οἰκέω], woonplaats. — *inz.* **1.** *a*) woonhuis. — *b*) gevangenis. — **2.** vertrek: woonkamer, voorraadkamer, werkplaats *enz.*

οἰκήσιμος, 2, bewoonbaar. — **οἴκησις,** εως, ἡ [οἰκέω]. **1.** het wonen, het bewonen. — **2.** *meton.*, *concr.*: woning: woonhuis, paleis; *ook v. dieren*: leger.

οἰκητήρ, ῆρος, *en* **οἰκητής,** οῦ, ὁ [οἰκέω], bewoner. - **οἰκητός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], bewoond. — **οἰκήτωρ,** ορος, ὁ [οἰκέω], bewoner.

οἰκία, ἡ [οἶκος] = οἶκος.

οἰκίζω, ιῶ, ᾤκισα, ᾤκικα [οἶκος]. **I.** *overg.* **1.** bewoond maken: *a*) bouwen, stichten: οἰ. πόλιν. — *b*) bevolken, gaan bewonen: χώραν οἰ. — **2.** iem. ergens vestigen, - doen wonen: °με ἐς ἄλλα δώματα οἰκιεῖς; ; *med.*: zich vestigen. — **II.** *onoverg.*: huizen.

οἰκίον, τό [οἶκος], *gew. mrv.*: woonplaats, woning: tempel, paleis *enz.*; *ook v. dieren*: leger, nest.

οἰκίσκος, ὁ [*verklw. v.* οἶκος], huisje, kamertje, vogelkooi.

οἰκιστήρ, ῆρος, ὁ [οἰκίζω], stichter van een volkplanting. — **οἰκιστής,** οῦ, ὁ

[*id.*] = οἰκιστήρ ; † *inz.* : *vertaling v.* triumvir coloniae deducendae.

οἰκογενής, 2 [οἴκοι γενόμενος], in huis geboren.

οἰκοδεσπότης, ου, ὁ [οἴκου δεσπότης], huisheer.

οἰκοδομέω [οἰκοδόμος]. **1.** een huis bouwen.— **2.** *alg.* : *a*) bouwen, oprichten : οἰ. τεῖχος. — *b*) *overdr.* : grondvesten. — **οἰκοδόμημα,** τό, gebouw. — **οἰκοδόμησις,** εως, ἡ, het bouwen. — **οἰκοδομητικός,** 3, het bouwen betreffend : ἡ -ή [τέχνη], bouwkunst.

οἰκοδομία, ἡ = οἰκοδόμησις. — **οἰκοδομικός,** 3, het bouwen betreffend ; ἡ -ή [τέχνη], bouwkunst. — **οἰκοδόμος,** ὁ [οἶκον δέμων], bouwmeester.

οἴκοθεν, *bw.* [οἶκος, -θεν]. **I. 1.** *a*) uit het huis. — *b*) uit het vaderland. — **2.** *a*) uit zichzelf. — *b*) uit eigen bezit. — **II.** *vaak zonder beweging* : thuis, in het vaderland.

οἴκοθι, *bw.* [οἶκος, -θι], *en* **οἴκοι,** *bw.* [*loc. v.* οἶκος]. **1.** thuis, binnenshuis. — **2.** in zijn eigen land.

οἶκόν-δε, *bw.* **1.** = οἴκαδε. — **2.** naar het (vrouwen)vertrek.

οἰκονομέω. 1. *onoverg.* : het huis -, het huishouden besturen ; rentmeester zijn. — **2.** *overg.*, *alg.* : besturen, regelen. — **οἰκονομία,** ἡ [—> *Ned.* economie]. **1.** bestuur van het huis, - van de huishouding ; rentmeesterschap. — **2.** *alg.* : bestuur ; *inz.* † goddelijke bestiering. — **οἰκονομικός,** 3. — **1.** het bestuur van het huishouden betreffend. — **2.** *a*) ὁ οἰ., beheerder, rentmeester. — *b*) ὁ Οἰ. [λόγος], verhandeling *v.* XEN. over de huishoudkunde. — *c*) ἡ -ή [τέχνη], huishoudkunde. — **οἰκονόμος,** ὁ [οἶκον νέμων], bestuurder van het huis, - van de huishouding, beheerder.

οἰκοποιός, 2 [οἶκον ποιέων], tot een woning -, bewoonbaar makend.

οἶκος, ὁ [Ϝοῖκος ; *vw. Lat.* vīcus —> *Ned.* wijk]. **I. 1.** *a*) huis ; *ook iedere* woonplaats : woonhuis, barak *v. krijgslieden*, hut, hol, *en ieder* groot gebouw : paleis, tempel. — *b*) *in ruimeren zin* : iem.s streek, land. — **2.** *synekd.* : *a*) *deel v. een huis* : vertrek ; *inz.* : mannenzaal, vrouwenvertrek. — *b*) *mrv.* : *de gezamenlijke vertrekken v. een huis,* huis. — **II.** *meton.* **1.** *h. huis met wat er in is* : huis en hof, vermogen. — **2.** *a*) huisgenooten, huisgezin, familie. — *b*) *in ruimeren zin* : stamhuis, geslacht, nakomelingschap.

οἰκός, *onz. v.* οἰκώς.

οἰκόσιτος, 2 [οἴκοι σιτεόμενος], thuis -, aan vaders tafel etend.

οἰκότως, *ion.* = εἰκότως.

οἰκουμένη, ἡ, *z.* οἰκέω.

οἰκουρέω. 1. het huis bewaken. — **2.** thuis blijven. — **οἰκούρημα,** τό, het bewaken van het huis. — **οἰκουρός,** 2 [οἶκον οὖρος (2. οὖρος)], het huis bewakend ; ὁ, ἡ οἰ., huisbewaker, -waakster.

οἰκοφθορέω. 1. het huis -, het huiselijk vermogen te gronde richten ; *pass.* : zijn vermogen verliezen. — **2.** *alg.* : benadeelen ; *pass.* : schade lijden. — **οἰκοφθορία,** ἡ, verlies van het vermogen. — **οἰκοφθόρος,** 2 [οἶκον φθείρων], zijn vermogen verkwistend.

οἰκτείρω = οἰκτίρω. — **οἰκτίζω,** ιῶ, ᾤκτισα [οἶκτος] = οἰκτίρω.

οἰκτιρμός, ὁ [οἰκτίρω], medelijden. — **οἰκτίρμων,** 2 [*id.*], medelijdend, barmhartig.

οἰκτίρω, ιρῶ, ᾤκτιρα [οἶκτος], beklagen, medelijden hebben met, zich erbarmen over.

οἴκτιστος, 3, *z.* οἰκτρός. — **οἶκτος,** ὁ. **1.** het bejammeren, weeklacht. — **2.** medelijden, barmhartigheid. — **οἰκτρός,** 3 (*superl.* -ότατος *en* οἴκτιστος) [οἶκτος]. **1.** *lijd.* : beklagenswaard, jammerlijk. — **2.** *bedr.* : jammerend, klagend.

οἰκώς, υῖα, ός, *ion.* = ἐοικώς.

οἰκωφελία, ἡ [οἶκον ὀφέλλω], het bevorderen van den huiselijken welstand.

Ὀϊλεύς, ὁ, *mythische koning in Lokris.* — **Ὀϊλιάδης,** ου, ὁ, Oïliade, zoon van Oileus, *de kleinere Aias.*

οἶμα, τό, het aanstormen, aanval. — **οἰμάω,** aanstormen, toeschieten.

οἶμαι = οἴομαι ; *z.* οἴω.

οἴμη, ἡ, zang, lied.

οἴμοι, *z.* οἴ, 1.

1.**οἶμος,** ὁ, ἡ [εἶμι]. **1.** weg, pad. — **2.** strook, baan.

2.**οἶμος,** ὁ, wijs, melodie.

οἰμωγή, ἡ, weeklacht, gejammer. — **οἰμώζω,** οἰμώξομαι, ᾤμωξα [οἴμοι ; *eig.* : οἴμοι roepen]. **1.** *onoverg.* : jammeren, weeklagen ; *dikw. om te bedreigen of te verwenschen* : -ξεται, het zal hem slecht bekomen ; -ζε, stik ! — **2.** *overg.* : *a*) beklagen. — *b*) smartelijk vermissen.

οἷν, *acc. v.* οἶς.

οἰνάνθη, ἡ, *en* **οἰνανθίς,** ίδος, ἡ [οἶνος, ἄνθος]. **1.** vruchtknop van den wijnstok. — **2.** wijnstok.

οἰνάρεος, 3, van den wijnstok.

Οἰνείδης, ου, ὁ, zoon van Oineus, Oineïde,

t. w. Tudeus. — **Οἰνεύς,** ὁ, *mythische koning v. Kaludoon in Aitolië.*

οἴνη, ἡ [οἶνος], wijnstok. — **οἰνηρός,** 3 [*id.*], uit wijn bestaande. — **οἰνίζομαι** [*id.*], zich wijn aanschaffen.

οἰνοβαρείων, *m. bvn.* [*met metrische verlenging voor -έων, part. pr. v.* οἰνοβαρέω, *afgeleid v. h. volg.*] *en* **οἰνοβαρής,** 2 [οἴνου βάρος (ἔχων)], door wijn bezwaard.

Οἰνόη, ἡ, Oinoë, *naam v. twee Attische gouwen.*

Οἰνόμαος, ὁ, *mythische koning v. Pisa in Elis.*

οἰνόομαι [οἶνος], door wijn dronken worden.

οἰνόπεδος, 2 [οἴνου πέδον]. **1.** wijn voortbrengend. — **2.** τὸ *-ον,* wijnland, wijnberg.

Οἰνοπίδης, ου, ὁ, Oinopide, zoon van *d. Griek* Oinops.

οἰνοπληθής, 2 [οἴνου πλῆθος (ἔχων)], rijk aan wijn.

οἰνοποτάζω, veel wijn drinken. — **οἰνοποτήρ,** ῆρος, *en* **-πότης,** ου, ὁ [οἶνον πίνων], wijndrinker.

οἰνοπωλέω [οἶνον πωλέω], wijn verkoopen.

οἶνος, ὁ [ϝοῖνος; *vw. Lat.* vīnum —> *Ned.* wijn]. **1.** wijn. — **2.** *alg.* : gegiste drank: οἶ. κρίθινος, gerstewijn, bier ; οἶ. φοινικήϊος, HDT., palmwijn.

οἰνοχοεύω (*alleen pr.*) *en* **οἰνοχοέω** (*impf.* ᾠνοχόουν; *id. met dubbel augm.* ἐῳνοχόει). **1.** wijn schenken, wijnschenker zijn. — **2.** *alg.* : inschenken. — **οἰνοχόη,** ἡ. **1.** schenkkan. — **2.** † wijnschenkster. — **οἰνοχόος,** ὁ [οἶνον χέων], wijnschenker.

οἰνόχυτος, 2 [οἶνος χυτός], uit ingeschonken wijn bestaande.

οἶνοψ, *m. vr. bvn.* [οἶνος; *wrt.* ὀπ, *vgl.* ὄπωπα], wijnkleurig, donkerrood.

Οἰνώνη, ἡ, *oude naam v. h. eiland Aigina.*

οἰνωπός, 2, *en* **οἰνώψ,** *gen.* ῶπος, *m. vr. bvn.* [*z.* οἶνοψ] = οἶνοψ.

οἴξω, *f. v.* οἴγω.

οἷο, *gen. m. enk. v.* 3. ὅς.

οἰοβότης *en* **οἰοβώτης,** ου, ὁ [οἶος βόσκων], eenzame herder ; ° οἰοβώτης φρενός, zijn geest in de eenzaamheid weidend, *d. i.* menschenschuw.

οἰόζωνος, 2 [οἶος ζώνην (ζωννύμενος)], alleen opgeschort, eenzaam reizend.

οἰόθεν, *bw.* [οἶος, -θεν], van één kant : ὀ. οἶος, H., geheel alleen.

οἰοῖ, *z.* οἴ.

οἴομαι, *z.* οἴω.

οἷον, *bw., z.* οἷος, II. — **οἷον-εἰ,** *vgw.* = οἷον εἰ, alsof.

οἰοπόλος, 2 [οἶος πέλων], eenzaam.

οἶος, 3. — **1.** *a*) alleen ; *versterkt* : εἷς οἶος, H.; δύ' οἴω, H. — *b*) afgezonderd van, verlaten : οἶος ἀπό τινος. — **2.** eenig in zijn soort, voortreffelijk.

οἷος, 3.

I. *vnw.* **1.** *betr., correlativum v. een aanwijzend vnw.* (τοιοῦτος, τοιόσδε, τοῖος *enz.*), *dat echter dikw. niet uitgedrukt is* : (zoodanig ...) als : *a*) τοιοῦτος ... οἷος, zoodanig ... als, *Lat.* talis ... qualis; οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν, H., *Lat.* : qualis ... talis ; ° δοκῶ [τοιοῦτον] οἷον εἶπας ἄντρον εἰσορᾶν ; ἐγώ εἰμι τοιοῦτος οἷος (= ὥστε) πείθεσθαι, ik ben zóó, dat ik gehoorzaam ; χαρίζομαι (ik ben ter wille) οἵῳ (*attractie*) σοι (*id.*) ἀνδρί (= ἀνδρὶ τοιούτῳ οἷος σὺ εἶ) ; *versterkt d. superl.* : χωρίον οἷον χαλεπώτατον, zoo lastig mogelijk (= τοιοῦτο οἷόν ἐστι χαλεπώτατον). — *b*) *dikw. met* τε : οἷός τέ εἰμι *met inf.*, ik ben er de man naar om te, ik ben in staat, - bereid ; *dikw. onpers.* : οἷόν τε ἐστι, οἷά τε ἐστι, het is mogelijk ; *dikw. is* ἐστι *verzwegen* : ὡς οἷόν τε, zooveel (zoogoed *enz.*) mogelijk. — *c*) οἷός περ, οἷος δή, *z.* περ, δή. — **2.** *in indirecte vragen en in uitroepen* : hoedanig, wat voor een : ὁρῶν ἐν οἵοις ἐσμέν, ziende in welken toestand wij ons bevinden ; ὢ πόποι, οἷον ἔειπες, H., wat hebt gij daar gezegd ! ; ἐμακάριζον τὴν μητέρα αὐτῶν, οἵων τέκνων ἐκύρησεν, HDT., prezen ... gelukkig : wat voor kinderen had zij !, ... omdat zij zulke ... had.

II. *bw.* : οἷον, οἷα, οἷά τε. **1.** *a*) gelijk, als, als bij voorbeeld. — *b*) *bij getallen* : zooveel als, ongeveer. — **2.** hoe : οἷον θεοὺς βροτοὶ αἰτιάονται, H., hoe de menschen de goden toch beschuldigen ! — **3.** *met part., ter aanduiding v. een objectieve reden* : daar, omdat : οἷον διὰ χρόνου ἀφιγμένος, daar ik na een lange afwezigheid kwam.

οἰός *en* **ὄϊος,** *gen. enk. v.* οἶς, ὄϊς.

οἱοσδή, οἱαδή, οἱονδή = οἷος δή, zóó een (*met nadruk, z.* δή, I). — **οἱόσπερ,** οἵαπερ, οἷόνπερ = οἷός περ, juist zoo als. — **οἱόστε,** οἱάτε, οἱόντε = οἷός τε, *z.* οἷος, I, 1, b.

οἰοχίτων, ωνος, *m. vr. bvn.* [οἶον (*bw.*) χιτῶνα (ἔχων)], alleen met een onderkleed.

οἰόω [οἶος], alleen laten, verlaten.

οἷπερ, *z.* ὅσπερ, II, 4.

οἶς, οἰός, ὁ, ἡ (*dat.* οἰΐ, *acc.* οἶν ; *mrv.*

οἶες, οἰῶν, οἰσί, οἶς) (*dat. mrv. ook* οἴεσι, H.) [*gecontr. uit* ὄϊς] *en ion.* **ὄϊς, ὄϊος,** ὁ, ἡ (**A. V.,** H. *e. a.* : *acc.* ὄϊν; *mrv.* ὄϊες, *gen.* ὀΐων, *dat.* ὀΐεσσι *en* ὄεσσι, *acc.* ὄϊς) [*ὄϜις ; *vw. Lat.* ovis, *Ned.* ooi], schaap.

ὀϊσάμην, *ao. med. v.* οἴω.

οἶσε, οἰσέτω, οἰσέμεν, οἰσέμεναι, H., *z.* φέρω.

οἶσθα, 2 *enk. v.* οἶδα.

ὀϊσθείς, *part. ao. pass. v.* οἴω.

οἴσομαι, *f. bij* φέρω. — **οἰστέος,** 3 [*verbaaladj. bij* φέρω]. **1.** *a*) te dragen. — *b*) *overdr.* : te verdragen. — **2.** weg -, mee te dragen.

ὀϊστεύω, met pijlen schieten. — **ὀϊστός** *en* 1. **οἰστός,** ὁ, pijl.

2. **οἰστός,** 3 [*verbaaladj. bij* φέρω], *overdr.*: draaglijk.

οἰστράω [οἶστρος], *onoverg.* : razend -, waanzinnig zijn [*alsof men door een brems gestoken was*]. — **οἴστρημα,** τό [οἰστράω], *overdr.* : steek [*pijnlijk als die v. een brems*]. — **οἰστροπλήξ,** ῆγος, *m. vr. bvn.* [οἴστρῳ πληγείς], door een brems gestoken. — **οἶστρος,** ὁ. **1.** brems — **2.** *overdr.* : prikkel. — **3.** *meton.* : woede, razernij.

οἰσύα, ἡ, wilg. — **οἰσύϊνος,** 3, wilgen.

οἴσω, *f. bij* φέρω.

Οἰταῖος, 3, van de Oite, Oitaïsch; οἱ -οι, Oitaiërs. — **Οἴτη,** ἡ, *gebergte in h. zuiden v. Thessalië.*

οἶτος, ὁ, lot, noodlot; *gew.* : ongelukkig lot, tegenspoed.

Οἴτυλος, ἡ, *zeestad in Lakonië.*

Οἰχαλία, ἡ, *stad in Thessalië.* — **Οἰχαλιεύς,** έως, *m. bvn.*, in Oichalia wonend. — **Οἰχαλίηθεν,** *bw.* [Οἰ., -θεν], uit Oichalia.

οἰχθείς, *part. ao. pass. v.* οἴγω.

οἰχνέω (*alleen pr. en iter. impf.* οἴχνεσκον, H.) = οἴχομαι.

οἴχομαι, *impf.* ᾠχόμην (*ion.* οἰχόμην), *f.* οἰχήσομαι, *pf.* ᾤχημαι (*ion.* οἴχημαι), οἴχωκα, ᾤχωκα, -ῴχηκα; *plqpf. 3 enk. ion.* οἰχώκεε. — **I.** *alg.* (*zld.*) : gaan, komen. — **II.** *inz.* **1.** *a*) (*gew.*) heengaan, vertrekken: οἴ. πλέων, wegvaren; ᾤχετο ἀπιών (*pleonastisch*); *vaker met beteek. v. h. pf.* : weggegaan -, weg -, afwezig zijn; ὁ -όμενος, de afwezige. — *b*) (*zld.*) : aankomen. — **2.** *overdr.* : vergaan, te gronde gaan : *v. pers.* : sterven; *vaker met beteek. v. h. pf.* : verdwenen -, verloren -, dood zijn : πῇ τοι μένος -εται; H., waar is uw moed heen ?; οἴ., het is uit met mij.

οἴω, *ep.* **ὀΐω** (*in h. act. alleen deze vormen*; *zld.*) *en med.* **οἴομαι** (*ep.* ὀΐομαι), *en* **οἶμαι,** *impf.* ᾠόμην, ᾤμην, *f.* οἰήσομαι, *ao.* ᾠήθην (*conj.* οἰηθῶ, *enz.*; H. ὠΐσθην *en* ὀϊσ(σ)άμην).

I. 1. een voorgevoel hebben, vermoeden, verwachten : κῆρας ὀΐομαι, H., een voorgevoel hebben van den dood; *onpers. alleen* H. *Od.* 19, 312 : ὀΐεταί μοι ἀνὰ θυμόν, ik heb er een voorgevoel van in mijn hart. — **2.** *a*) *in ongunstigen zin* : argwaan koesteren, vreezen, verdenken : αἰεὶ μὲν ὀίεαι, οὐδέ σε λήθω, H., *d. i.* ... en gij bespiedt mij voortdurend. — *b*) *soms* : hopen.

II. *alg.* **1.** meenen, gelooven, denken : οἴομαι δεῖν, ik acht het een plicht, ik ben voornemens; οἶμαι, *dikw. parenthetisch in d. 1en p.* : denk ik; *in antwoorden* : οἶμαι ἔγωγε, dat zou ik denken, dat spreekt. — **2.** voornemens zijn : οὐδὲ σοὶ ὀΐω πλοῦτον ἀφύξειν, H., ik denk er niet aan, voor u rijkdom op te hoopen.

οἰωνίζομαι, *impf. zonder augm.* : οἰωνιζόμην, *f.* οἰωνιοῦμαι, *ao.* οἰωνισάμην [οἰωνός]. **1.** de vogels waarnemen. — **2.** als voorteeken beschouwen. — **οἰωνισμός,** ὁ, voorspelling *uit de vlucht en h. geschreeuw der vogels.*

οἰωνιστής, οῦ, ὁ [οἰωνίζομαι], **οἰωνοθέτης,** ου, ὁ [οἰωνοὺς τίθημι; *eig.* : die de vogelteekens bepaalt] *en* **οἰωνοπόλος,** ὁ [οἰωνός, πέλω; *eig.* : die met vogels bezig is], vogelwichelaar.

οἰωνός, ὁ. **1.** groote vogel; *inz.* : roofvogel. — **2.** *a*) (*vrl de groote vogels werden waargenomen*; *vd.* :) voorspellende vogel. — *b*) *meton.* : teeken uit de vlucht en het geschreeuw der vogels, vogelteeken; *alg.* : voorteeken (*b. v.* het niezen).

οἴως, *bw.* [οἷος], hoe, in welken toestand.

ὀκέλλω, *ao.* ὤκειλα [2. ὀ-, κέλλω]. **1.** laten stranden. — **2.** *onoverg.* : stranden.

ὄκη *en* **ὄκῃ,** *bw., ion.* = ὅπη, ὅπῃ.

ὀκλάζω, de knieën buigen : neerhurken, gaan zitten.

ὀκνείω, H. = ὀκνέω. — **ὀκνέω. 1.** talmen, dralen, aarzelen. — **2.** *meton.* (*bevat tevens de reden v. h. aarzelen*) : *a*) zich schamen, schromen. — *b*) bang zijn; *met inf. of acc.* : vreezen. — **ὀκνηρός,** 3. — **1.** *a*) talmend, aarzelend. — *b*) vreesachtig, schuchter. — **2.** *bedr.* : vrees verwekkend, lastig, pijnlijk. — **ὄκνος,** ὁ. **1.** het talmen, het aarzelen, traagheid. — **2.** schroom, vrees.

ὀκο-, *ion.* = ὀπο-.

ὀκριάομαι, *pass.*, scherp -, verbitterd -, toornig worden. — **ὀκριόεις,** όεσσα, όεν, spitsig, puntig, ruw. — **ὄκρις,** ιος,

ἡ, punt, spits.

ὀκρυόεις, όεσσα, όεν [2. ὀ-, κρυόεις], huiveringwekkend, verschrikkelijk.

†**Ὀκτάβιος,** ὁ [←*Lat.* Octāvius], Octavius.

ὀκτάκις, *telbw.* [ὀκτώ], acht. — **ὀκτακισχίλιοι,** αι, α, acht duizend; *enk. bij coll.*: -ίη ἀσπίς, HDT., acht duizend schilddragers.

ὀκτάκνημος, 2 [ὀκτὼ κνήμας (ἔχων)], met acht spaken.

ὀκτακόσιοι, αι, α, achthonderd.

†**Ὀκταούιος** = Ὀκτάβιος.

ὀκτώ, *onverb.* [*vw. Lat.* octō, *Ned.* acht], acht. — **ὀκτω-καί-δεκα,** *onverb.*, achttien. — **ὀκτωκαιδέκατος,** 3, achttiende; ἡ -η [ἡμέρα], de achttiende dag.

ὀκτώκνημος, 2 = ὀκτακν-. — **ὀκτώπους,** ουν, *gen.* ποδος [ὀκτὼ ποδῶν], van acht voet.

ὄκως, ὄκωσπερ, *ion.* = ὅπ-.

-όκωχα, *ion. pf. v.* -έχω.

ὀλαί, *att.* = οὐλαί.

ὀλβίζω [ὄλβος]. **1.** gelukkig maken. — **2.** gelukkig achten, - prijzen.

ὀλβιοδαίμων, 2 [ὄλβιος, δαίμων], door de goden gezegend.

ὄλβιος, 3. — **1.** *v. pers.*: gelukkig (= *gew.*: rijk). — **2.** *v. zaken*: rijk, kostbaar; τὰ -α, geluk, voorspoed, rijkdom. — **ὄλβος,** ὁ, geluk (= *gew.*: rijkdom, weelde). — **ὀλβοφόρος,** 2 [ὄλβον φέρων], die aardsche goederen meedraagt, - ontvangen heeft, rijk.

ὀλεθρεύω, in het verderf storten. — **ὀλέθριος,** 2 *en* 3. — **1.** *bedr.*: verderfelijk, noodlottig: -ον ἦμαρ, H., dag des verderfs. — **2.** *lijd.*: rampzalig, ongelukkig. — **ὄλεθρος,** ὁ [ὄλλυμι]. **1.** *lijd.*: verderf, dood. — **2.** *bedr.*: wat verderf brengt; *inz.*: verderfelijk mensch, booswicht.

ὀλεῖ, *3 enk. f. act. en 2 enk. f. med. v.* ὄλλυμι.

ὀλείζων, 2, *comp. bij* ὀλίγος.

ὀλέκω (*alleen pr., impf. en iter. impf.* ὀλέκεσκεν, H.) = ὄλλυμι.

ὀλέομαι-οῦμαι, -εσ(σ)α, -έσ(σ)ω, *z.* ὄλλυμι.

ὀλετήρ, ῆρος, ὁ [ὄλλυμι], verderver, moordenaar.

ὀλέω, *ion. f. v.* ὄλλυμι.

ὀλιγανδρία, ἡ [ὀλίγος, ἀνήρ] *en* **ὀλιγανθρωπία,** ἡ, gebrek aan menschen, - bevolking. — **ὀλιγάνθρωπος,** 2 [ὀλίγους ἀνθρώπους (ἔχων)], weinig bevolkt.

ὀλιγαρκής, 2 [(ᾧ) ὀλίγα ἀρκέει], met weinig tevreden, bescheiden.

ὀλιγαρχέομαι, oligarchisch bestuurd worden. — **ὀλιγάρχης,** ου, ὁ [ὀλίγος, ἀρχή], oligarch. — **ὀλιγαρχία,** ἡ, oligarchie, regeering van enkele personen *of* families. — **ὀλιγαρχικός,** 3, oligarchisch: *a*) de oligarchie betreffend. — *b*) oligarchisch gezind.

ὀλιγηπελέων, έουσα [*part. v.* *ὀλιγηπελέω], *en* **ὀλιγηπελής,** 2 [ὀλίγος; 2e *lid* ?], zwak, krachteloos. — **ὀλιγηπελίη,** ἡ, *ion.*, zwakte.

ὀλίγιστος, 3, *superl. v.* ὀλίγος.

ὀλιγογονία, ἡ, geringe vruchtbaarheid. — **ὀλιγόγονος,** 2 [ὀλίγας γονὰς (ἔχων)], weinig vruchtbaar.

ὀλιγοδρανέων, *m.* [*part. v.* *ὀλιγοδρανέω] *en* **ὀλιγοδρανής,** 2 [ὀλίγον δραίνων], zwak.

†**ὀλιγόπιστος,** 2 [ὀλίγην πίστιν (ἔχων)], kleingeloovig.

ὀλίγος, 3 (*als comp. dienen* ἐλάττων *en* μείων, *z. a.*; *als superl., benevens* ὀλίγιστος, *ook* ἐλάχιστος, *z. a.*).

I. 1. *a*) *v. afmetingen*: klein: ὀ. χῶρος. — *b*) *v. hoeveelheid*: weinig: ο-α κακά; *met inf.*: te weinig: νῆες -αι ἦσαν ἀμύνειν, niet talrijk genoeg om hen te verdedigen. — **2.** *zelfst. g.*: οἱ -οι, oligarchen, aristokraten; κατ' (*distributief*) -ον, stuk voor stuk. — **3.** *bw.*: -ον, weinig, een weinig.

II. *overdr.* **1.** *v. tijd*: *a*) kort: ὀ. χρόνος. — *b*) *zelfst. g.*: -ον (*acc.*) ὕστερον, -ῳ ὕστερον, een weinig later; *in een aantal bw. uitdrukkingen*: ἐν -ῳ, in korten tijd; ἐξ -ου, sedert kort; μετ' -ον, na korten tijd. — **2.** *v. hoedanigheid, graad, kracht*: weinig, gering: *a*) -η δόσις; -η ὀπί, H., met zachte stem. — *b*) *zelfst. g.*: παρ' (*z.* παρά, B, III, 1, b, *a*) -ον ποιεῖσθαι, geringschatten; -ου δέω *met inf.*, er ontbreekt weinig aan dat ik ..., bijna ben ik... — *c*) *bw.*: -ου [δέω; *z. h. vorige voorbeeld*], bijna.

ὀλιγοστός, 3 [ὀλίγος; *vgl.* πολλοστός], zeer gering. — **ὀλιγότης,** ητος, ἡ [ὀλίγος], gering aantal. — **ὀλιγοχρόνιος,** 2 [ὀλίγον χρόνον (μένων)], kort van duur. — **ὀλιγόψυχος,** 2 [ὀλίγην ψυχὴν (ἔχων)], kleinmoedig.

ὀλιγωρέω, geringschatten, veronachtzamen, *gew. met gen.*; *pass.*: verwaarloosd worden. — **ὀλιγωρία,** ἡ, geringschatting, verwaarloozing. — **ὀλίγωρος,** 2 [ὀλίγην ὤραν (ἔχων)], zich weinig bekreunend om, onachtzaam, geringschattend.

Ὀλιζών, ῶνος, ἡ, *stadje op h. schierei-*

land Magnesia.

ὀλισθαίνω *en* **-θάνω,** *θήσω, ὠλίσθησα, 2e ao. ὤλισθον,* glijden, uitglijden, vallen; *ook overdr.* — **ὀλισθηρός,** 3, glibberig, glad; *ook overdr.*

ὁλκάς, *άδος, ἡ* [*ἕλκω*; *eig.*: schip, dat gesleept wordt], vrachtschip.

ὁλκή, *ἡ* [*ἕλκω*]. **1.** het trekken.— **2.** *inz.*: *a*) het omlaagtrekken *v. een v. de schalen der weegschaal.* — *b*) *meton.*: gewicht.

ὁλκός, *ὁ* [*ἕλκω*], wat dient om te trekken. — **1.** touw waarmee iets gesleept wordt. — **2.** *a*) windas *om de schepen op h. droge te trekken.* — *b*) *meton.*: weg waarlangs de schepen getrokken worden, helling.

ὄλλυμι, *ὀλῶ, ὤλεσα, ὀλώλεκα* (*att. redupl.*), *2e pf.* (*met med. beteek.*) *ὄλωλα* (*att. redupl.*); *med. f. ὀλοῦμαι, 2e ao. ὠλόμην.* — **A. V.,** H. *en ion.*: *f. ὀλέσ(σ)ω, ὀλέω, ao. ὄλεσ(σ)α*; *med. f. ὀλέομαι*; *2e ao. ὀλόμην*; *iter. 2e ao. ὀλέσκετο*; — *dor. med. impf. ὠλλύμαν, 2e ao. ὀλόμαν.*
I. *act.* (*behalve 2e pf.*). **1.** te gronde richten, verderven, vernietigen; *v. levende wezens*: dooden, ombrengen. — **2.** verliezen: *ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος,* H., verloor het leven door de hand van ... — **II.** *med. en 2e pf. act. ὄλωλα.* **1.** te gronde gaan, vergaan; *v. pers.*: omkomen, *inz.*: gedood worden; *dikw. in verwenschingen*: *ὄλοιο,* sterf! — **2.** verloren gaan, verdwijnen: *κειμήλιον ὤλετο*; *κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται,* H.

ὀλλύω (*alleen pr.*) = *ὄλλυμι.*

ὅλμος, *ὁ* [*vw. εἰλύω*]. **1.** ronde steen. — **2.** cilindervormig voorwerp: wals *enz.*

ὀλοιός, 3 = *ὀλοός.*

ὀλοίτροχος *en* **ὀλ-,** *ὁ* [*vw. εἰλέω*; *τρέχω*], rolsteen, rotsblok.

ὁλοκαυτέω. 1. een brandoffer brengen. — **2.** als offer geheel verbranden. — **ὁλόκαυτος,** 2 [*ὅλος καυτός* (*verbaaladj. v. καίω*)], geheel verbrand.

ὁλόκληρος, 2 [*ὅλος, κλῆρος*], geheel, gaaf, volledig.

ὀλολυγή, *ἡ.* **1.** luid geschreeuw (*gew. v. vrouwen*) *om een god b. v. bij een offer te roepen.* — **2.** klaaggeschrei. — **ὀλολύζω,** *ύξομαι, ὠλόλυξα* [*klanknabootsend*; *vw. Lat.* ululāre]. **1.** luid schreeuwen (*z. ὀλολυγή*). — **2.** *alg.*: *a*) luid jammeren. — *b*) luid juichen.

ὀλόμενος, 3, *2e ao. part. med. v. ὄλλυμι, vaak als bvn. gebruikt,* = *οὐλόμενος.* — **ὀλόμην,** *z. ὄλλυμι.*

ὀλοοίτροχος, *ion.* = *ὀλοίτροχος.*

ὀλοός, 3 [*vw. ὄλλυμι*], verderfelijk, onheilvol, doodelijk.

Ὀλοοσσών, *όνος, ἡ,* Oloössoon, *stad in Thessalië.*

ὀλοόφρων, 2 [*ὀλοὴν φρένα* (*ἔχων*)], op verderf zinnend, grimmig.

ὅλος, 3, *ion.* **οὖλος. 1.** geheel, in zijn geheelen omvang, volledig: *ὅλη πόλις,* een geheele stad; *ἡ ὅλη πόλις,* de gezamenlijke wijken (*of* burgers) der stad: *ὅλη ἡ πόλις, ἡ πόλις ὅλη,* de stad, en wel de geheele stad; *τὰ ὅλα πράγματα,* de algemeene belangen, de staatszaken, de algemeene toestand. — **2.** *zelfst. g.*: *a*) *ὅλοι,* SOPH. *Ai.* 1105= *πάντες.* — *b*) *τὸ ὅλον, τὰ ὅλα,* het geheel, *d. i.* de geheele macht, - staat, heelal, *ook*: de hoofdzaak; *ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν,* in 't algemeen genomen: *κατὰ ὅλον, κατὰ ὅλον,* in 't algemeen.— **3.** *bw. ὅλον, τὸ ὅλον,* geheel en al, in 't algemeen, alles bijeen.

ὀλοφυδνός, 3, klagend, jammerend.

Ὀλόφυξος, *ἡ, stad in Thrakië.*

ὀλοφυρμός, *ὁ,* weeklacht, het jammeren. — **ὀλοφύρομαι,** *οῦμαι, ὠλοφυράμην, ao. pass.* (*met bedr. beteek.*) *ὠλοφύρθην.* — **1.** *onoverg.*: *a*) weeklagen, jammeren. — *b*) over een ander jammeren; *vd.*: met iem. (*τινος, gen. v. oorzaak*) medelijden hebben. — **2.** *overg.*: *a*) beweenen, bejammeren. — *b*) medelijden hebben met.

ὀλοφώϊος, 2, verderfelijk, arglistig.

Ὀλυμπία, *ἡ,* Olumpië, *landschap in Elis.* — **Ὀλύμπια,** *τά* [*ἱερά*], de Olumpische spelen. — **Ὀλυμπίαζε,** *bw.*, naar Olumpië. — 1. **Ὀλυμπιάς,** *άδος, ἡ.* **1.** de Olumpische spelen. — **2.** Olumpiade, *tijdruimte v. 4 jaren, tusschen twee Ol. feesten.*

2. **Ὀλυμπιάς,** *άδος, vr. bvn.* [1. *Ὄλυμπος*]. **1.** van den Olumpos *in Thessalië,* op den Olumpos wonend. — **2.** van den Olumpos *in Musië.*

Ὀλυμπίασι, *bw.* [*Ὀλυμπία*], te Olumpië.

Ὀλυμπιεῖον *en* **-πιον,** *τό* [1. *Ὄλυμπος*], tempel van den Olumpischen Zeus *te Athene.*

Ὀλυμπιονίκης, *ου, ὁ* [*Ὀλύμπια νικάων*], overwinnaar in de Olumpische spelen. — **Ὀλυμπιόνικος,** 2 [*id.*], in de Olumpische spelen overwinnend.

Ὀλύμπιος, 3. — **1.** Olumpisch, op den Olumpos *in Thessalië* wonend. — **2.** *ὁ Ο.*, de Olumpische Zeus; *οἱ -οι,* de Olumpische goden. — **Ὀλυμπόν-δε,** *ep.* **Οὐλ-,** *bw.*, naar den Olumpos. — 1.

"Ολυμπος, *ion.* **Οὔλ-,** *ὁ, naam v. verscheidene bergen, o. a.* **1.** *a) bijna 3000 M. hooge berg in h. noorden v. Thessalië, h. verblijf der goden.* — *b) vd.* : hemel. — **2.** *berg in Musië.*

2. **"Ολυμπος,** *ὁ, mythische uitvinder der fluit.*

᾽Ολύνθιος, 3, Olunthisch ; *οἱ -οι*, Olunthiërs.—**"Ολυνθος,** *ἡ, stad op h. schiereiland Chalkidike.*

ὄλυρα, *ἡ, een graansoort, wschl.* eenkoorn.

ὀλῶ, ὄλωλα, *z. ὄλλυμι.*

ὅλως, *bw.* [ὅλος]. **1.** geheel en al : *οὐχ ὅ.*, heelemaal niet. — **2.** in 't algemeen, in één woord.

ὁμαδέω, door elkaar spreken, - tieren. — **ὅμαδος,** *ὁ* [ὁμός]. **1.** woelige menigte. — **2.** *meton.* : rumoer, getier.

ὅμαιμος, 2, *en* **ὁμαίμων,** 2 [ὁμὸν αἷμα (ἔχων)]. **1.** bloedverwant. — **2.** *ὁ, ἡ -ος*, broeder, zuster.

ὁμαλής, 2, *en* **ὁμαλός,** 3 [ὁμός]. **1.** gelijk, effen, vlak : *-ἐς (inwendig voorw.) ἰέναι*, over vlak land gaan. — **ὁμαλῶς,** *bw.* **1.** gelijkmatig. — **2.** *overdr.* : op gelijke wijze.

ὁμαρτέω [ὁμοῦ ; *wrt.* ἀρ, *vgl.* ἀραρίσκω], samentreffen. — **1.** *a)* samen handelen. — *b)* begeleiden, volgen. — **2.** *in vijandelijken zin* : handgemeen worden. — **ὁμαρτῆ, -τῇ** *en* **-τήδην,** *bw.*, tegelijk.

ὅμαυλος, 2 [ὁμοῦ αὐλέων ; *eig.* : samen op de fluit spelend], zich tegelijk latend hooren.

ὀμβριμοπάτρη, ὄμβριμος = ὀβρι-.

ὄμβριος, 2. — **1.** van den regen, regen-. — **2.** als regen neerstortend. — **ὄμβρος,** *ὁ* [*vw. Lat.* imber]. **1.** *a)* stortregen. — *b) in ruimeren zin* : regen ; *alg.* : water. — **2.** *overdr.* : sneeuwbui, regen van bloed *enz.*

ὁμευνέτης, *ου, ὁ* [ὁμὴν εὐνὴν (ἔχων)], echtgenoot. — **ὁμευνέτις,** *ιδος, ἡ* [*vr. v. h. vorige*], echtgenoote.

ὁμηγερής, 2 [ὁμοῦ ἀγερθείς], vergaderd.

ὁμηγυρίζομαι, bijeenroepen. — **ὁμήγυρις,** *ιος, ἡ* [ὁμοῦ ἄγυρις], vergadering.

ὁμηλικία, *ἡ.* **1.** gelijke leeftijd. — **2.** *meton., concr., coll.* : menschen van gelijken leeftijd, kameraden ; *ook v. één pers.* = ὁμῆλιξ. — **ὁμῆλιξ,** *ικος, m. vr. bvn.* [ὁμός, ἧλιξ]. **1.** van gelijken leeftijd. — **2.** *ὁ ὁ.*, tijdgenoot, makker.

ὁμηρέω [ὁμοῦ], ontmoeten.

῾Ομηρίδαι, *ῶν, οἱ* ["Ομηρος], Homeriden. — **1.** *dichters op Chios, die v. Homeros beweerden af te stammen.* — **2.** *vereerders v. Homeros.* — **῾Ομηρικός,** 3 [*id.*]. **1.** Homerisch, van Homeros. — **2.** *τὰ -ὰ* [ἔπη], de Homerische gedichten.

ὅμηρος, *ὁ* (*mrv.* οι *en* α), onderpand ; *v. pers.* : gijzelaar.

"Ομηρος, *ὁ*, Homeros.

ὁμιλαδόν, *bw.* [ὅμιλος, -δόν], in dichte drommen.

ὁμιλέω [ὅμιλος]. **I. 1.** samen zijn, samenleven. — *inz.* : *a)* zich onderhouden met. onderhandelen, spreken. — *b)* toehoorder -, leerling zijn van. — *c)* vriendelijk -, vertrouwelijk omgaan met. — *d)* handgemeen zijn. — *e)* zich ergens bevinden : *ὁ. τῇ Φρυγίῃ*, HDT. — **2.** bijeenkomen. — **II.** *overdr.* : zich bezighouden met : *ὁ. πολέμῳ.*

ὁμιλητής, *οῦ, ὁ* [ὁμιλέω], die omgaat met, toehoorder, leerling.

ὁμιλία, *ἡ* [ὅμιλος ; —> *Ned.* homilie]. **1.** *a)* het samenzijn, omgang. — *b) inz.* : intellectueele omgang, onderhoud, onderricht. — **2.** *meton., concr.* : *a)* vergadering. — *b)* makker, vriend.

ὅμιλος, *ὁ* [ὁμοῦ ἴλη]. **1.** dichte menigte ; *inz.* : menigte krijgers. — **2.** *meton.* : gedrang, gewoel ; *inz.* : krijgsgewoel.

ὁμίχλη, *ion.* **ὀμ-,** *ἡ.* **1.** nevel, mist. — **2.** *overdr.* : *κονίης ὁ.*, H., stofwolk.

ὄμμα, *τό* [*wrt.* ὀπ ; *vgl.* ὄψομαι, *f. bij* ὁράω]. **I. 1.** *a)* oog : °*ὀρθοῖς -ασι ὁρᾶν τινα*, iem. in het gezicht kijken. — **2.** *meton.* : *a)* blik : °*τὸ σὸν ὄ. ἀπέδραν.* — *b)* licht : °*λαμπάδος* (*d. i.* de zon) *ἱρὸν ὄ.* ; *overdr.* : °*ὄ. τῆς σωτηρίας*, het licht der redding. — **3.** °*synekd.* : aangezicht, *in omschrijvingen die innige liefde uitdrukken* : *ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοί* (*vgl.* κάρα, 2, a, *en* κεφαλή, 4).— **II.** °*lijd.* : wat men ziet, schouwspel : *δυσθέατον ὄ.*

ὀμματοστερής, 2 [ὀμμάτων στερηθείς], van de oogen beroofd.

ὀμμένω, *aiol.* = ἀναμένω.

ὄμμναισαι, *aiol.* = ἀναμνῆσαι.

ὄμνυμι, *ὀμοῦμαι en ὀμόσω, ὤμοσα, ὀμώμοκα* (*att. redupl.*) ; *pass.* *ὀμοσθήσομαι, ὠμόθην en -σθην, ὀμώμομαι en -σμαι*, *en* **ὀμνύω** (*alleen pr. en impf.*). — **1.** *abs.* : zweren : *ὄ. ὅρκον* (*inwendig voorw.*) ; *met acc. v. d. pers. of de zaak waarbij men zweert* : *ὄ. θεούς.* — **2.** *a)* onder eede beloven, - bevestigen ; *dikw. met ἦ μήν* (*z.* 2. μήν, 2) — *b)* bezweren, onder eede bekrachtigen : *ὄ. τὴν εἰρήνην.*

ὁμογάστριος, 2 [ὁμός, γαστήρ], van dezelfde moeder.

ὁμογενής, 2. — **1.** [ὁμοῦ γένους]. *a*) van hetzelfde geslacht, verwant. — *b*) betrekking hebbend op verwanten. — **2.** *bedr.* [ὁμὸν γένος (ἔχων)], een gemeenschappelijke nakomelingschap hebbend.

ὁμόγλωσσος, *att.* **-ωττος,** 2 [ὁμῇ γλώσσῃ (χρώμενος)], dezelfde taal sprekend. — **ὁμόγνιος,** 2 [ὁμός, *wrt. v.* γί-γνο-μαι]. **1.** van hetzelfde geslacht. — **2.** het geslacht -, het gezin beschermend.

ὁμογνωμονέω, van dezelfde meening zijn. — **ὁμογνώμων,** 2 [ὁμὴν γνώμην (ἔχων)], gelijkgezind.

ὁμοδίαιτος, 2 [ὁμὴν δίαιταν (ἔχων)], samenlevend met.

ὁμόδουλος, ὁ, ἡ [ὁμοῦ δοῦλος (ὤν)], medeslaaf, -slavin.

ὁμοεθνής, 2, *en* **-εθνος,** 2 [ὁμοῦ ἔθνους (ὤν)], van hetzelfde volk, stamgenoot.

ὁμόθεν, *bw.* [ὁμός, -θεν]. **1.** van -, uit een zelfde plaats ; *dikw. versterkt* : ἐξ ὁ. — **2.** *overdr.* : van denzelfden oorsprong.

ὁμοθυμαδόν, *bw.* [ὁμός, θυμός, -αδόν], eensgezind.

ὁμοιάζω [ὁμοῖος], gelijken.

ὁμοίϊος, *z.* ὅμοιος.

ὁμοιοπαθής, 2 [ὅμοια πάθη (παθών) ; *eig.*: hetzelfde ervarend], zich in denzelfden toestand bevindend, gelijk aan.

ὅμοιος *en* **ὁμοῖος,** 3, *en ep.* **ὁμοίϊος,** 2 [ὁμός].
I. 1. gelijkend, gelijk : ὁ ὁμοῖος τῷ ὁμοίῳ [φίλος ἐστί], PL., soort zoekt soort ; ὁμοῖον ἡμῖν ἔσται, voor ons zal het hetzelfde zijn ; *dikw. in een* „ *verkorte vergelijking* „ : ἅρματα ὅμοια ἐκείνῳ = τοῖς ἐκείνου ἅρμασι. — **2.** dezelfde : ὁμοίην γαῖαν (*t. w. den grond v. Troje*) ἐρεῦσαι, H. — **3.** gemeenschappelijk : θάνατος ὁμοίϊος, H., die iedereen te wachten staat. — **4.** even groot, -sterk, opgewassen. — **5.** iem. passend.
II. *zelfst. g.* **1.** οἱ ὅμοιοι, *in aristokratische staten* : de standgenooten ; *inz. te Sparta* : volle burgers. — **2.** ἡ ὁμοία [χάρις *of* μοῖρα], het gelijke : τὴν ὁμοίαν διδόναι, met gelijke munt betalen. — **3.** τὸ ὅμοιον, het gelijke : gelijkheid, gelijke toestand, gelijkenis *enz.* : ἐκ τοῦ ὁμοίου, op gelijke wijze ; ἐν ὁμοίῳ ποιεῖσθαί τι, op dezelfde wijze er over denken.
III. *bw.* -ον, -α, op dezelfde wijze.

ὁμοιότης, ητος, ἡ [ὅμοιος], gelijkheid, gelijkenis.

ὁμοιότροπος, 2 [ὁμοίῳ τρόπῳ (χρώμενος)], gelijkaardig.

ὁμοιόω [ὅμοιος]. **1.** gelijk maken. — **2.** gelijkstellen, vergelijken. — **ὁμοίωμα,** τό, gelijkenis, beeld.

ὁμοίως, *bw.* [ὅμοιος], op gelijke wijze : ὁ. πάντες, allen zonder onderscheid, -zonder uitzondering.

ὁμοκλάω en * **-κλέω** (*iter. ao.* -κλήσασκε), samen -, luid schreeuwen, toeroepen : *a*) aansporen, bevelen. — *b*) dreigen. — **ὁμοκλή** *en* **ὀμ-,** ἡ [ὁμοῦ καλέω]. **1.** luid -, verward geschreeuw. — **2.** *a*) aansporing, bevel. — *b*) bedreiging, verwijt. — **ὁμοκλητήρ,** ῆρος, ὁ, de aansporende, aandrijver.

ὁμολεχής, 2 [ὁμὸν λέχος (ἔχων)], echtgenoot.

ὁμολογέω [ὁμόλογος], hetzelfde zeggen. — **1.** *a*) het eens zijn, instemmen, overeenstemmen : ὁ. τινί, met iem. ; τὰ -ούμενα, datgene waarover men het eens is. — *b*) een overeenkomst -, een verdrag sluiten : τὰ -ούμενα, het overeengekomene ; *inz.* : zich overgeven. — *c*) beloven. — **2.** bekennen, toegeven, erkennen : ὁ. σοφιστὴς εἶναι, dat ik ... ben ; *pass. onpers.* -εῖται, het wordt algemeen erkend, het is een uitgemaakte zaak ; *dikw. pers. constructie in plaats v. de onpers.* : -εῖται κράτιστος γένεσθαι, hij wordt algemeen erkend als ...

ὁμολόγημα, τό [ὁμολογέω], het toegegevene.

ὁμολογία, ἡ, het eensgezind zijn, -handelen. — **1.** *a*) overeenstemming. — *b*) *meton.*: datgene waarover men het eens is. — **2.** *a*) vergelijk, overeenkomst, verdrag, afspraak. — *b*) *inz.* : vredesvoorwaarden, overgave. — **3.** toegeving, bekentenis. — **ὁμόλογος,** 2 [ὁμὰ λέγων], overeenstemmend, eensgezind.

ὁμολογουμένως, *bw.* [*part. pr. pass. v.* ὁμολογέω], zooals algemeen erkend wordt.

ὁμομήτριος, 3 [ὁμὴν μητέρα (ἔχων)], van dezelfde moeder.

ὁμόνεκρος, 2 [ὁμοῦ νεκρὸς (ὤν)], mededoode.

ὁμονοέω, eensgezind zijn, in eendracht leven. — **ὁμόνοια,** ἡ. **1.** eensgezindheid, eendracht. — **2.** † *verpers.* : *de Rom.* Concordia, de Eendracht. — **ὁμόνοος-ους,** οος-ους, οον-ουν [ὁμὰ νοέων], eensgezind.

ὁμοπάτριος, 2 [ὁμὸν πατέρα (ἔχων)], van denzelfden vader. — **ὁμόπτολις,** *gen.* εως, *m. vr. bvn.* [ὁμὴν πτόλιν (ἔχων)], van dezelfde stad.

ὀμόργνυμι, ρξω, ὤμορξα. **1.** af-, wegwisschen. — **2.** uitpersen.

ὁμορέω, grenzen aan. — **ὅμορος,** 2 [ὁμοὺς ὅρους (ἔχων)], aangrenzend.

ὁμορροθέω [ὁμοῦ ῥοθέω]. **1.** samen roeien. — **2.** *overdr.*: overeen-, toestemmen.

ὁμός, 3. — **1.** gemeenschappelijk. — **2.** dezelfde, gelijk.

ὀμόσαι, *inf. ao. v.* ὄμνυμι.

ὁμόσε, *bw.* [ὁμός], naar dezelfde plaats.

ὁμόσκευος, 2 [ὁμὴν σκευὴν (ἔχων)], met gelijke uitrusting, - kleeding. — **ὁμόσπλαγχνος,** 2 [ἐξ ὁμῶν σπλάγχνων (ὤν)], van dezelfde moeder.

ὁμόσπονδος, 2 [ὁμοῦ σπένδων], samen plengend, dischgenoot.

ὁμόσπορος, 2 [ὁμός, σπείρω]. **1.** *a*) bloedverwant. — *b*) ὁ, ἡ ὁ., broeder, zuster. — **2.** *a*) *vr. bvn.*, voor de tweede maal gehuwd (*v. de vrouw*). — *b*) ὁ ὁ. (*ook* -σπόρος), echtgenoot derzelfde vrouw.

ὄμοσσα, H., *ao. v.* ὄμνυμι.

ὁμοστιχάω [ὁμοῦ στιχάω], samen voortgaan met. — **ὁμόστολος,** 2 [ὁμοῦ στόλον (ποιούμενος)], zich op weg begevend met, begeleid door.

ὁμότεχνος, 2 [ὁμὴν τέχνην (ἔχων)], hetzelfde beroep -, dezelfde kunst uitoefenend.— **ὁμότιμος,** 2 [ὁμὴν τιμὴν (ἔχων)], even geëerd, gelijk in waardigheid. — **ὁμοτράπεζος,** 2 [ὁμὴν τράπεζαν (ἔχων)], aan dezelfde tafel etend; οἱ -οι, *in Perzië*, de dischgenooten van den koning, *titel v. sommige getrouwen.*

ὁμοῦ, *bw.* [*gen. v.* ὁμός]. **1.** *v. plaats*: *a*) op dezelfde plaats, bijeen; *als vrz.*: ὁ. εἶναι ἀλλήλοις. — *b*) in de nabijheid; *als vrz. met dat.*: in de nabijheid van. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: tegelijk, tevens: ° ὁ. μὲν ... ὁ. δέ = ἅμα μὲν ... ἅμα δέ, tevens ... en; *als vrz. met dat.*: tegelijk met. — *b*) *v. graad*: bijna; *bij getallen*: ongeveer. — *c*) *als vrz.*: samen met, met de hulp van: ° θεοῖς ὁ.

ὀμοῦμαι, *f. v.* ὄμνυμι.

ὁμουρέω, ὅμουρος, *ion.* = ὁμορ-.

ὁμοφρονέω, eensgezind zijn. — **ὁμοφροσύνη,** ἡ, eensgezindheid, eendracht.— **ὁμόφρων,** 2 [ὁμὰς φρένας (ἔχων)], eensgezind.

ὁμοφυής, 2 [ὁμὴν φυὴν (ἔχων)], van gelijken wasdom, van dezelfde natuur. — **ὁμόφυλος,** 2 [ὁμὸν φῦλον (ἔχων)]. **1.** van denzelfden stam, stamverwant; τὸ -ον, stamverwantschap, de stamverwanten. — **2.** *overdr.*: gelijksoortig.

ὁμοφωνία, ἡ. **1.** het bezitten derzelfde stem. — **2.** het spreken derzelfde taal. — **ὁμόφωνος,** 2 [ὁμὴν φωνὴν (ἔχων)]. **1.** met gelijke stem. — **2.** dezelfde taal sprekend.

ὁμόχροια, ἡ [ὁμὴ χρόα; *eig.*: de effene oppervlakte v. h. lichaam], huid. — **ὁμόψηφος,** 2 [ὁμὴν ψῆφον (φέρων)]. **1.** *a*) stemmend gelijk iem., zijn stem voegend bij. — *b*) *alg.*: instemmend met. — **2.** gelijk stemrecht bezittend.

ὁμόω [ὁμός], vereenigen.

ὀμφαλόεις, όεσσα, όεν, met een knop in het midden.— **ὀμφαλός,** ὁ [*vw. Lat.* umbilīcus, *Ned.* naaf, navel]. **1.** navel. — **2.** *overdr.*: *a*) knop *in h. midden v. h. schild of v. h. juk.* — *b*) *alg.*: middelpunt: ° ὁ. γᾶς, de navel der aarde, *nl. een witte steen in d. tempel te Delphoi.*

ὄμφαξ, ακος, ἡ, onrijpe druif.

ὀμφή, ἡ. **1.** goddelijke stem, orakel, voorspelling. - **2.** *alg.*: stem, klank.

ὀμώμοκα, *pf. v.* ὄμνυμι.

ὁμωνυμία, ἡ, gelijknamigheid. — **ὁμώνυμος,** 2 [ὁμὸν ὄνομα (ἔχων)], gelijknamig.

ὁμωρόφιος, 2 [ὁμὴν ὀροφὴν (ἔχων)], onder hetzelfde dak wonend.

ὁμῶς [ὁμός]. **1.** *bw.*: *a*) samen: πάντες ὁ. — *b*) op dezelfde wijze. — **2.** *vrz. met dat.*: op dezelfde wijze als: τοὺς ὁ. θεοῖσι κυδαίνει, H., hij eert hen als de goden.

ὅμως, *bw.* [*id.*], nochtans, niettemin, toch.

1.**ὄν,** ὄντος, τό, *onz. v.* ὤν, *part. pr. v.* εἰμί; *z. ook* ὄντα.

2.**ὀν, ὀν-,** *aiol.* = 1. ἄν, 2. ἀν- = ἀνά, ἀνα-.

ὅν, *z.* 1., 2. *en* 3. ὅς.

ὀναίμην, *2e ao. opt. med. v.* ὀνίνημι.

ὄναρ, τό (*alleen nom. en acc. enk.*; *in de overige naamvallen dienen* *ὄνειραρ *en* ὄνειρος). **1.** droom, droomgezicht. — **2.** *bw.* ὄναρ, in den droom.

ὀνασίπολις, ὄνασις, *dor.* = ὀνησ-.

ὄν-δε = εἰς ὅν = εἰς ἑόν (*z.* 3. ὅς).

ὄνειαρ, ατος, τό [ὀνίνημι]. **1.** *a*) hulp, voordeel. — *b*) *mrv.*: kostbaarheden, schatten. — **2.** *inz.*: verkwikking; *mrv.*: verkwikkende spijzen.

ὀνείδειος, 2 [ὄνειδος], schimpend, berispend.

ὀνειδίζω, ιῶ, ὠνείδισα, ὠνείδικα [*id.*]. **1.** beleedigen, beschimpen, berispen: ὀ. τινά. — **2.** verwijten: ὀ. τινί τι; ° τοιαῦτα -εις με. — **ὀνείδισμα,** τό, verwijt. — **ὀνειδιστικός,** 3, beleedigend.

ὄνειδος, τό. **1.** schimp, verwijt, berisping. — **2.** *meton.*: aanleiding tot verwijt, schande, schandvlek.

***ὄνειραρ,** ατος, τό (*gebruikelijk in alle naamvallen, behalve d. nom. en acc. enk.*) [*vw.* ὄναρ], droom.

ὀνείρειος, 3, van de droomen. — **ὄνειρον,** τό = ὄνειρος.

ὀνειροπολέω, droomen, *eig. en overdr.* : -ηθεὶς πλοῦτος. — **ὀνειροπόλος,** ὁ [ὄνειρος, πέλω ; *eig.* : met droomen bezig], droomuitlegger.

ὄνειρος, ὁ [*vw.* ὄναρ]. **1.** *a*) droom, droombeeld.— *b*) *overdr.*: verbeelding, waan; *ook* °voorgevoel. — **2.** *verpers.* : de Droomgod. — **ὀνειρόφρων,** 2 [ὄ., φρήν], droomen begrijpend. — **ὀνειρώσσω,** *att.* **-ώττω,** droomen.

ὀνεμείγνυτο *en* **-χνυτο,** *aiol.* = ἀνεμείγνυτο.

ὄνηαρ, ατος, τό = ὄνειαρ.

ὀν-ήκω, *aiol.* = ἀνήκω.

ὀνήμενος, ὄνησα, *v.* ὀνίνημι.

᾿Ονησίκριτος, ὁ, *geschiedschrijver v. Alexander d. Groote.*

ὀνήσιμος, 2 [ὀνίνημι], nuttig. — **ὀνησίπολις,** *gen.* εως, *m. vr. bvn.* [*id.*, πόλις], nuttig voor den staat. — **ὄνησις,** εως, ἡ [ὀνίνημι]. **1.** nut, voordeel, genot.— **2.** *inz.* : geluk. — **ὀνήσω,** *f. v.* ὀνίνημι.

᾿Ονητορίδης, ου, ὁ, Onetoride, zoon van Onetoor, *t. w. Phrontis.*

ὄνθος, ὁ, mest.

ὀνία, ἡ, *aiol.* = ἀνία.

ὀνικός, 3 [ὄνος], van een ezel : μύλος ὀ., looper, bovensteen van een molen (*z.* ὄνος, 2, b).

ὀνίνημι (*st.* ὀνα-), *impf. ongebr.* (*daarvoor* : ὠφέλουν), ὀνήσω, ὤνησα ; *med. pr.* ὀνίναμαι, *impf.* ὠνινάμην, *f.* ὀνήσομαι, *2e ao.* ὠνήμην (*opt.* ὀναίμην, *3 mrv. ion.* ὀναίατο, *imper.* ὄνησο), † ὠνάμην, *pf.* ὤνημαι ; *pass. ao.* ὠνήθην. — **1.** *a*) nuttig zijn, helpen, bevorderlijk zijn, begunstigen : ὀ. τινα. — *b*) *inz.* : iem. genoegen doen, verblijden, verheugen. — **2.** *med.* : *a*) voordeel -, genot hebben van, genieten : δαιτὸς ὄνησο, H., geniet van... ; ὀνήσεσθε ἀκούοντες.— *b*) *inz. bij wenschen en verwenschingen* : ὄναιο, heil u !

ὄνομα, *aiol. en dor.* **ὄνυμα,** ° **οὔνομα,** τό [*vw. Lat.* nōmen, *Ned.* naam]. — **1.** *alg.*: naam : ὄ. τίθεσθαί (*soms* τιθέναι) τινι ; ὄ. (*acc.*), -ατι (*instrum. dat.*), met name, genaamd. — **2.** naam : *a*) faam, roem : τὸ μέγα ὄ. τῶν ᾿Αθηνῶν ; *soms omschrijvend voor d. pers.* : ° τὸ Θησέως ὄ., de beroemde Theseus ; *soms in ongunstigen zin* : (slechte) naam. — *b*) loutere naam, ijdel woord, voorwendsel, schijn. — **3.** *in de taalkunde* : zelfstandig naamwoord ; *soms* : (afzonderlijk) woord, term.

ὀνομάζω [ὄνομα]. **1.** *a*) noemen, een naam uitspreken, bij zijn naam noemen : Κροῖσος τρὶς ὠνόμασε "Σόλων". — *b*) uitspreken, zeggen : ὀ. ῥητὰ καὶ ἄρρητα. — *c*) opnoemen : πολλὰ δῶρα ὀ. — **2.** een naam geven : σοφιστὴν ὀ. τινά ; *pass.* : heeten.

ὄνομαι, ὀνόσσομαι, H., ὠνοσάμην, *2e ao.* ὠνάμην [*vw.* ὄνομα]. — **1.** beschimpen, berispen, afkeuren, minachten. — **2.** *verzw.* : klagen over, misnoegd zijn.

ὀνομαίνω, ανῶ, ὠνόμηνα [ὄνομα]. — **1.** = ὀνομάζω. — **2.** beloven.

ὀνομακλήδην, *bw.* [ὄνομα, καλέω, -δην], bij name. — **ὀνομα-κλυτός,** 2, *en* **-ά-κλυτος,** 2, met beroemden naam, beroemd.

ὀνομαστί, *bw.* [ὀνομάζω], bij name. — **ὀνομαστός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*]. **1.** noembaar : οὐκ ὀ., afschuwelijk. — **2.** beroemd.

ὄνος, ὁ, ἡ. **1.** ezel, ezelin.— **2.** *a*) windas. — *b*) ὄ. ἀλέτης, bovensteen van een molen, looper [*gew. door een ezel in beweging gebracht*].

ὀνοσσάμενος, ὀνόσσομαι, *z.* ὄνομαι. — **ὀνοστός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], af te keuren, verachtelijk.

᾿Ονόχωνος, ὁ, *rechter bijrivier v. d. Peneios in Thessalië.*

ὄντα, ων, τά [*part. pr. v.* εἰμί]. **1.** het nu bestaande, het tegenwoordige. — **2.** het werkelijk zijnde, PL. — **3.** het vermogen. — **ὄντως,** *bw.* [*id.*], in waarheid, werkelijk.

ὀνυμ-, *aiol., dor.* = ὀνομ-.

ὄνυξ, υχος, ὁ (*dat. mrv.* H. ὀνύχεσσι) [*vw. Lat.* unguis, *Ned.* nagel]. **1.** nagel *v. vingers en teenen.* — **2.** *v. dieren* : klauw.

ὀξέως, *bw.* [ὀξύς]. **1.** snel, vlug. — **2.** *overdr.* : scherpzinnig, scherp *zien, begrijpen enz.*

ὄξος, τό [*vw.* ὀξύς]. **1.** azijn, wijnazijn. — **2.** *zure* palmwijn.

ὀξυβελής, 2 [ὀξύς, βέλος], met scherpe punt. — **ὀξυδερκής,** 2 [ὀξὺ (*bw.*) δερκόμενος], scherpziend. — **ὀξύ-θηκτος,** 2 [ὀξύ, *bw.*], scherp geslepen. — **ὀξύθυμος,** 2 [ὀξὺν θυμὸν (ἔχων)], driftig, opvliegend. — **ὀξυκώκυτος,** 2 [ὀξὺ (*bw.*) κωκύω], onder schrille kreten beweend.

ὀξύνω, υνῶ, ὤξυνα [ὀξύς]. **1.** scherpen. — **2.** *overdr.* : prikkelen, boos maken.

ὀξυόεις, όεσσα, όεν [*id.*], spits, puntig. — **ὀξύπληκτος,** 2 [ὀξὺ (*bw.*) πλήσσω], scherp getroffen.

ὀξύς, εῖα (*ion.* έα), ύ.

A. *voor h. gevoel* : scherp, spits.

B. *overdr.* **I.** scherp. **1.** *a*) *v. de overige zintuigen* : -ὺ (*bw.*) ὁράω καὶ ἀκούω ;

-ὺ (*bw.*, schel) βοάω. — *b*) *v. hetgeen op die zintuigen inwerkt*: αὐγὴ ἠελίου -εῖα, H., fel; ἔστι τι -ὺ ἐν φωνῇ; οἶνος ὀ., scherp, zuur; *v. h. inwendig gevoel*: ὀδύναι -εῖαι, scherp, vlijmend. — **2.** *v. h. gemoed*: heftig, opvliegend, driftig, onstuimig. — **3.** *v. d. geest*: scherpzinnig, scherp. — **II.** snel, vlug: ἵπποι ὀξύτατοι.

ὀξύτης, ητος, ἡ [ὀξύς], scherpte. — **1.** *v. een wapen enz.* — **2.** *overdr.*: *a*) *v. de zintuigen.* — *b*) *v. d. geest*, scherpzinnigheid.

ὀξύτονος, 2 [ὀξὺν τόνον (φθεγγόμενος)], scherpklinkend. — **ὀξυτόρος,** 2 [ὀξὺ (*bw.*) τείρων], doorborend, doordringend. — **ὀξύφρων,** 2 [ὀξεῖαν φρένα (ἔχων)], scherpzinnig. — **ὀξύφωνος,** 2 [ὀξεῖαν φωνὴν (ἔχων)], met schelle stem. — **ὀξύχειρ,** *gen.* ειρος, *m. vr. bvn.* [ὀξεῖαν χεῖρα (ἔχων)], met vlugge handen, - vingers. — **ὀξύχολος,** 2 [ὀξεῖαν χολὴν (ἔχων)], driftig, opvliegend.

ὅο, ὅου, *gen. v.* 2. ὅς.

ὄπα, *acc. v.* ὄψ.

ὅπα, ὅπᾳ, *dor.* = ὅπη, ὅπῃ.

ὀπαδέω, volgen, begeleiden. — **ὀπαδός,** ὁ, ἡ. **1.** *a*) begeleider, -dster. — *b*) wapendrager, schildknaap, dienaar, -ares. — **2.** die achtervolgt, jageres.

ὀπάζω [ὀπαδός]. **1.** meegeven, meezenden, toevoegen aan: *a*) iem. als begeleider meegeven; *med.*: als begeleider nemen. — *b*) iets meegeven, schenken, verleenen. — **2.** ver-, achtervolgen, nazetten.

ὀπαῖον, τό [ὀπή], dakopening.

ὄπατρος, 2 [1. ὁ-, πατήρ], van denzelfden vader.

ὀπάων, άονος, ὁ = ὁ ὀπαδός.

ὄπεας, ατος, τό [ὀπή], schoenmakersels.

ὅ-περ. 1. H. = ὅσπερ. — **2.** *onz. v.* ὅσπερ.

ὀπή, ἡ, opening, hol.

ὅπη, ὅπῃ, *bw.* **1.** *v. plaats*: *a*) in welke richting, waarheen. — *b*) *zonder beweging*: waar. — **2.** *overdr.*: hoe.

ὀπηδέω, ὀπηδός, *ion.* = ὀπαδ-.

ὁπηνίκα, *bw.*, *betr. en indirect vragend*: wanneer.

ὅπη-οῦν, ὅπῃ-οῦν, *bw.* = ὅπη -, ὅπῃ οὖν, hoe dan ook. — **ὅπη-περ, ὅπῃ-περ,** *bw.*, waarheen ook. — **ὅπη-τι-οῦν,** *bw.*, hoe dan ook.

ὀπίζομαι [ὄπις], acht slaan op, schromen, vreezen: ὀ. τινα; ὀ. τινος.

ὄπιθε(ν) = ὄπισθε(ν). — **ὀπιθόμβροτος,** 2 [ὄ. βροτῶν (*z.* βροτός)], de stervelingen volgend, - overlevend.

†**Ὀπίμιος,** ὁ [<— *Lat.* Opīmius], Opimius, *Rom. geslachtsnaam.*

ὀπιπεύω *en* **-ὀπτεύω**[*wrt.* ὀπ-, *vgl.* ὄψομαι, *f. bij* ὁράω]. **1.** gluren naar. — **2.** beloeren.

ὄπις, ιδος, ἡ (*acc.* ιδα *en* ιν) [*id.*], het acht slaan op. — **1.** *v. de goden*: het gadeslaan van de menschen; *vd.*: straf der goden. — **2.** *v. de menschen*: ontzag, *gew. voor de goden*, schroom.

ὄπισθε(ν), *bw. en vrz.* **1.** *v. plaats*: *a*) achter, van achteren: ποιήσασθαι ὄ. τὸν ποταμόν, zich opstellen met de rivier in den rug; οἱ ὄ., achterhoede, *ook*: de thuisgeblevenen. — *b*) *vrz. met gen.*: achter. — **2.** *overdr. v. tijd*: later, in de toekomst (*z.* ὀπίσω, II, 1).

ὀπισθόδομος, ὁ [(ὁ) ὄπισθε δόμος], achterkamer, de afgelegenste kapel *v. h. Parthenoon te Athene, die als schatkamer diende.*

ὀπισθοφυλακέω. 1. in de achterhoede zijn. — **2.** de achterhoede aanvoeren. — **ὀπισθοφυλακία,** ἡ, bevel over de achterhoede. — **ὀπισθοφύλαξ,** ακος, ὁ [(ὁ) ὄπισθε φύλαξ], soldaat van de achterhoede.

ὀπίσσω, H. = ὀπίσω.

ὀπίστατος, 3 [*superl. bij* ὄπισθε], achterst, laatst.

ὀπίσω, *ep.* **ὀπίσσω,** *bw.* **I.** *v. plaats.* **1.** *a*) naar achteren; achterwaarts: ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω, H., keerden terug ... — *b*) van achteren, achter. — **2.** † *vrz. met gen.*: achter. — **II.** *overdr.* **1.** *v. tijd*: later, in de toekomst (*de toekomst, wijl onbekend, wordt beschouwd als achter ons liggend*): μ' ὀπίσσω μωμήσονται, H., zullen mij later bespotten. — **2.** terug, wederom (*voorstelling v. een achterwaartsche beweging naar h. punt v. uitgang*): ἀποδοῦναι ὀ., teruggeven.

ὁπλέω [ὅπλον], gereedmaken.

ὁπλή, ἡ, hoef *v. een paard enz.*

ὁπλίζω, —, ὥπλισα [ὅπλον]. **1.** gereedmaken, bereiden, uitrusten: °ὁ. δαῖτα, een maal; ὥπλιζον ἵππους προμετωπιδίοις; ὡπλίσαθ' ἵππους, H., zijn (*med.*) paarden; ὅπλισθεν (= ὡπλίσθησαν, tooiden zich) γυναῖκες, H., *nl. voor d. dans.* — **2.** *inz.*: tot het gevecht uitrusten, van wapens voorzien, wapenen.

ὅπλισις, εως, ἡ [ὁπλίζω], uitrusting, bewapening. — **ὅπλισμα,** τό [*id.*]. **1.** wapenrusting. — **2.** *meton.*: krijgsmacht. — **ὁπλιστάς,** *gen.* ᾶ, *m. bvn.*, *dor.* = *-τής [*id.*], tot uitrusting dienend.

ὁπλιτεύω, hopliet zijn. — **ὁπλίτης,** ου, *m. bvn.* [ὅπλον]. **1.** zwaargewapend. —

2. *gew.* ὁ ὁ., zwaargewapende, hopliet. — **ὁπλιτικός,** 3. — **1.** de zwaargewapenden betreffend, van -, voor de hoplieten. — **2.** τὸ -όν : *a*) hoplietenleger. — *b*) de kunst van het hanteeren der zware wapenen, vechtkunst.

ὅπλομαι [ὅπλον], voor zich bereiden.

ὁπλομαχία, ἡ [ὅπλοις μάχομαι], het strijden met zware wapenen.

ὅπλον, τό, *bijna altijd mrv.* **I.** uitrusting. — **1.** tuigage, takelwerk; *enk.* : touw. — **2.** gereedschap *v. een smid of een ander ambachtsman.* — **II.** *inz.* (*gew.*) : uitrusting voor den oorlog, oorlogstuig, wapenen, *vrl* de wapenen der hoplieten : -α προβάλλεσθαι, het schild vóór zich houden en de speer vellen; ἐν -οις, in volle wapenrusting; τὰ -α τίθεσθαι, *z.* τίθημι, I, 1. — **2.** *meton.* : *a*) de gewapenden, *inz.* : de hoplieten. — *b*) wapenplaats, legerplaats.

ὁπλοποιΐα, ἡ [ὅπλα ποιέω], het smeden der wapenen.

ὁπλότατος, 3, *en* **-τερος,** 3 [*superl. en comp. bij* ὅπλον, gereedschap; *eig.* : het best -, beter uitgerust], krachtigst, krachtiger, jeugdigst, jeugdiger, jongst, jonger.

ὁπλοφόρος, 2 [ὅπλα φέρων], wapenen dragend, - bevattend.

ὁποδαπός, 3, *correl. bij* ποδαπός *in indirecte vragen* : uit welk land.

Ὀπόεις, όεντος = Ὀποῦς.

ὁπόθεν, *bw., correl. bij* πόθεν, *betr. en indirect vragend,* vanwaar, waarvandaan.

ὁπόθι = ὅπου.

ὅποι, *bw., correl. bij* ποῖ, *betr. en indirect vragend.* **1.** *a*) waarheen : εἶμ' ἐκεῖσ' ὅ. πορευτέον. — *b*) *zonder antecedent* : daarheen waarheen. — **2.** *schijnbaar* : waar (*bij wkw. v. rust, die de voorstelling v. een voorafgaande beweging verwekken*) : ° δίδαξον ὅποι [ἐλθόντες] καθέσταμεν.

ὁποῖος, *ep.* **ὁπποῖος,** 3. — **1.** *onbep. betr. en indirect vragend vnw., correl. bij* τοῖος *enz.* : hoedanig, wat voor een : ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις, H., hoedanige woorden gij gesproken hebt, zulke behoort gij zelf te hooren; *dikw. met verzwegen antecedent* : πράττετε ὁποῖον ἄν τι ὑμῖν οἴησθε συμφέρειν; *nog meer onbep.* : ὁ. τις, ὁ. δήποτε. — **2.** *bw.* ὁποῖα, gelijk.

ὁποιοσ-δήποτε, -αδ-, -ονδ-, *en* **ὁποιοσ-τισ-οῦν** (ὁ. *en* τις *worden verbogen*), hoedanig ook.

ὅποι-περ, *betr. bw.*, waarheen juist.

1. ὀπός, ὁ, plantensap, *inz.*: sap van den wilden vijgeboom.

2. ὀπός, *gen. v.* ὄψ.

ὁποσάπους, ους, ουν, *gen.* ποδος [ὁπόσων ποδῶν], hoeveel voet lang.

ὁπόσος, *ep.* **ὁππόσος,** 3, *vnw., correl. bij* τοσος, τοσοῦτος *enz.* **1.** *v. ruimte* : *a*) *betr.* : zoo groot als, zoo ver als; *dikw. met verzwegen antecedent* — *b*) *indirect vragend* : hoe groot. — **2.** *v. hoeveelheid en getal* (*vrl mrv.*) : *a*) zoo talrijk als, zoo veel als : πάντες ὁπόσοι, allen, zoovelen als, *d. i.* allen, die; *dikw. met verzwegen antecedent.* — *b*) *indirect vragend* : hoe talrijk, hoeveel.

ὁπόσοσ-περ, ηπερ, ονπερ, zooveel als. — **ὁποσοσ-τισ-οῦν** (ὁ. *en* τις *worden verbogen*), hoeveel ook. — **ὁπόσσος,** H. = ὁπόσος.

ὁπόστος, 3, de hoeveelste. — **ὁποστοσ-οῦν,** ηοῦν, ονοῦν, de hoeveelste ook.

ὁπόταν, *vgw.* [ὁπότε ἄν], wanneer ook, telkens wanneer.

ὁπότε, *ep.* **ὁππότε,** *vgw.* **1.** *v. tijd* : *a*) *betr., correl. bij* τότε : wanneer, toen : ἔστιν ὁ., er zijn oogenblikken dat, dikwijls, soms; ὁπότ' ἄν, wanneer ook, telkens wanneer. — *b*) *indirect vragend* : wanneer. — **2.** *overdr., redengevend* : daar.

ὁποτέρᾳ, *bw.* [*t. w.* ὁδῷ], aan een van beide kanten. — **ὁπότερος,** *ep.* **ὁππότερος,** 3. — **1.** *betr. en indirect vragend vnw.*, wie van beide(n); *mrv.* : welke van beide groepen (legers *enz.*). — **2.** *onbep. vnw.* : wie van beide(n) ook. — **ὁποτεροσ-οῦν,** αοῦν, ονοῦν, wie van beide(n) ook. — **ὁποτέρωθε** *en* **-θεν,** *bw.* [ὁπότερος, -θε, -θεν], van welken van beide kanten. — **ὁποτέρως,** *bw.* [ὁπότερος], op welke van beide wijzen.

ὅπου, *bw.* **1.** *v. plaats* : *a*) *betr.* : waar, waarin, daar waar : ὅπου ἄν τις αὐτὰ θῇ (*rust na de beweging*); ἔστιν ὅ., ἔσθ' ὅ., er zijn plaatsen waar, op vele plaatsen; οὐκ ἔσθ' ὅπου, nergens. — *b*) *indirect vragend* : waar; οὐκ οἶδε ὅ. γῆς (*partit. gen.* : waar ter wereld) ἐστίν. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd en omstandigheden* : wanneer : σιγᾶν ὅ. δεῖ; οὐκ ἔσθ' ὅπου, in geen geval, nooit. — *b*) (*zld.*) *redengevend* : daar, omdat.

ὅπου-δή, *bw.*, waar dan ook.

Ὀπούντιος, ον, *m. bvn.* [Ὀποῦς], uit Opoes, Opoentisch; οἱ -οι, Opoentiërs.

ὅπου-περ, *bw.*, waar ook, overal waar.

Ὀποῦς, οῦντος, ὁ, ἡ, Opoes, *stad in Lokris aan d. Euripos.*

ὄππα, ατος, τό, *aiol.* = ὄμμα.

ὄππη, H. = ὅπῃ.

ὀππόθεν, ὀππόθι, ὀπποῖος, H. = ὁπο-.

ὀππόσε, *bw.* H. [=* ὁπόσε], waarheen ook.

ὀππόσος, H. = ὁπόσος.

ὄπποτα, *aiol.* = ὁπότε.

ὀππότε, ὀπποτερ-, H. = ὁπο-. — **ὅππως,** H. = ὅπως.

ὀπταλέος, 3 [ὀπτός], gebraden.

† **ὀπτασία,** ἡ [*wrt.* ὀπ-, *vgl.* ὄψομαι], verschijning.

ὀπτάω [ὀπτός], braden, roosten, bakken.

ὀπτεύω [*wrt.* ὀπ, *vgl.* ὄψομαι], zien. — **ὀπτήρ,** ῆρος, ὁ [*id.*]. **1.** waarnemer, verspieder. — **2.** ooggetuige.

ὀπτός, 3. — **1.** gebraden, geroost, gebakken. — **2.** gloeiend gemaakt.

ὀπυίω, *att.* **-ύω,** *v. d. man*: huwen, tot vrouw nemen.

ὄπωπα, *2e pf. bij* ὁράω. — **ὀπωπή,** ἡ [*wrt.* ὀπ (*vgl.* ὄψομαι) *met redupl.*]. **1.** aanblik, het zien. — **2.** *meton.*: gezichtsvermogen.

ὀπώρα, ἡ. **1.** nazomer (*v. de laatste dagen v. Juli tot in Sept.*). — **2.** *meton.*: ooft. — **ὀπωρινός,** 3, van den nazomer: ὀ. ἀστήρ, H., de Hondsster, Sirius. — **ὀπωρώνης,** ου, ὁ [ὀ., ὠνέομαι], oofthandelaar.

ὅπως, *ep.* **ὅππως,** *ion.* **ὅκως.**

I. *bw., correl. bij* πῶς, *betr. en indirect vragend.* **1.** hoe, op welke wijze: ὅ. ἀπέθανεν, οὐδεὶς εἰδὼς ἔλεγεν; οὐκ ἔστιν ὅ., er is geen wijze waarop, onmogelijk, nooit; οὐκ ἔστιν ὅ. οὐ, in ieder geval; οὐχ ὅ., laat staan dan dat [= οὐκ ἐρῶ ὅ.]; οὐχ ὅ. ... ἀλλά, niet alleen niet .. maar, wel verre van ... veeleer. — **2.** *vergelijkend* = ὡς, zooals: οὕτως ὅ. δύνανται; ° ὅ. ἔχω, zooals ik ben, dadelijk; *versterkend bij superl.*: ὅ. τάχιστα, zoo spoedig mogelijk.

II. *vgw.* (*gebruik der tijden en wijzen, z. Spr.*) **1.** *v. tijd* = ὅτε, ἐπεί, wanneer, toen, zoodra. — **2.** HERONDAS, 3, 75: waar, daar waar. — **3.** *v. doel*: opdat, om te; *ook in doelaanwijzende voorwerpszinnen*: ἐπιμελεῖσθαι ὅ. ... ἔσονται, zorg dragen, dat zij ... — **4.** *gebiedend*: dat: ὅ. οὖν ἔσεσθε ἄνδρες [= σκοπεῖτε οὖν ὅ. ...]. — **5.** *soms, na een ontkennend wkw. v. denken of zeggen* = ὅτι, dat: οὐδὲ φήσω ὅκως ..., HDT.

ὁπωσ-δή, ὁπωσδή-ποτε, *bw.*, hoe dan ook. — **ὁπωσ-οῦν,** *bw.*, hoe dan ook; οὐδ' ὁ., heelemaal niet, niet in 't minst. — **ὅπωσ-περ,** *bw.*, juist zooals. — **ὁπωσ-τι-οῦν,** *bw., een versterkt* **ὁπωσ-οῦν.**

ὅραμα, τό [ὁράω]. **1.** wat men ziet, schouwspel. — **2.** † verschijning, visioen.

ὀράνιος, ὄρανος, *aiol.* = οὐρ-.

ὅρασις, εως, ἡ [ὁράω], het zien. — **ὁρατός,** 3 (*verbaaladj. v.* ὁράω], zichtbaar.

ὁράω, *impf.* ἑώρων, *f.* ὄψομαι, *2e ao.* εἶδον (*conj.* ἴδω *enz.*), *pf.* ἑόρακα en ἑώρακα; *med. ao.* εἰσάμην, *2e ao.* εἰδόμην (*conj.* ἴδωμαι *enz.*); *pass. f.* ὀφθήσομαι, *ao.* ὤφθην, *pf.* ἑώραμαι en ὦμμαι. — **A. V.** *ind. pr. ion.* **ὁρέω**; *impf. att.* (*zld.*) *en ion.* ὥρων, *zonder augm. 3 enk.* ὅρα, H., *1 mrv.* ὁρῶμεν, H.; *2e ao.* ἴδον (*conj.* ἴδωμι *enz.*); *iter. ao.* ἴδεσκε; *gemengde ao. imper.* ὄψεσθε, H.; *2e pf. met att. redupl.* ὄπωπα; — *med. impf.* ὁρᾶτο; *conj. ao.* † ὄψησθε; *2e ao. 1 enk.* εἰδόμαν (*dor.*), ἰδόμην, ἰδόμαν (*dor.*), *conj. 2 enk.* ἴδηαι, *opt. 3 mrv.* ἰδοίατο; — *pass. ao.* ἑωράθην. — *aiol. ind. pr. 1 enk.* ὄρημι, ὄρημμι; *aiol. med. ind. pr. 2 enk.* ὅρηαι. —[*wrt.* Ϝορ; *vw. Lat.* verērī, *Ned.* waarnemen; — *wrt.* ὀπ; *vw. Lat.* oculus; — *wrt.* Ϝιδ, *z.* * εἴδω].

act. en (H. *en* °) *med.*: zien. — **I.** *onoverg.* **1.** het gezicht hebben, kijken: ὁ. εἴς -, ὁ. πρός τινα, naar iem.; ὁ. κατά τι, neerzien op. — **2.** *overdr.*: *a*) toezien, acht geven, opletten. — *b*) inzien, begrijpen: ° ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ, ziet ge? ge laat u meesleepen ... — *c*) uitzien naar: ° πρὸς πλοῦν ὁρᾷ, naar een gelegenheid om ... (*vgl.* II, 2, c). — *d*) *v. plaatsen*: gericht zijn naar, uitzien op. — **II.** *overg.* **1.** *a*) zien, bekijken, waarnemen: ° φῶς ὁ., in leven zijn; τὰ ὁρώμενα, de zichtbare wereld; *ao.*: te zien krijgen, gewaarworden: ° σπεῦσον κάπετον ἰδεῖν, zoek spoedig ...; *ook v. waarnemingen v. h. oor*: † ἑώρα τὴν φωνήν. — *b*) *inz.*: opzoeken, bezoeken, iem. spreken. — **2.** *overdr.*: *a*) *met d. geest* beschouwen, overwegen, onderzoeken, zien, inzien, begrijpen, erkennen. — *b*) beleven: ° μὴ ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν. — *c*) uitzien naar, afwachten: ° πλοῦν ὁ., naar een gelegenheid om ... (*vgl.* I, 2, c).

ὀργάζω, week maken.

ὀργαίνω (*alleen pr. en 2 enk. ao. opt.* ὀργάνειας) [ὀργή]. **1.** *overg.*: toornig maken. — **2.** *onoverg.*: toornig worden.

ὄργανον, τό [*vw.* ἔργον; ⟶ *Lat.* organum ⟶ *Ned.* orgel, orgaan], gereedschap, werktuig; *inz.*: muziekinstrument.

ὀργάω [ὀργή]. **1.** van sap zwellen. — **2.** *overdr.*: hartstochtelijk -, hevig verlangen.

ὀργή, ἡ. **I. 1.** aangeboren gesteldheid, -aandrang, *ook der dieren.* — **2.** *inz.*: gesteldheid der ziel, temperament, geaardheid, inborst, neiging, stemming: ° ἀστυνόμοι -αί, sociale aanleg. — **II.**

gemoedsbeweging, heftige opwelling, hartstocht. — *inz.* **1.** verlangen, ijver. — **2.** *a*) *gew.* : toorn, woede, wrevel : ἐν -ῇ ποιεῖσθαί τινα, op iem. toornig worden ; δι' -ῆς, -ῇ, in drift, uit woede ; *mrv.* : opwellingen -, uitbarstingen van toorn. — *b*) *meton.* : wraak, straf.

ὄργια, ων, τά [*vw.* ἔργον]. **1.** heilige handeling, godsdienstig feest, offer. — **2.** *inz.*: orgiën, geheime eeredienst, mysteriën *v. Demeter, Bakchos e. a.*

ὀργίζω, *f.* —, *ao.* ὤργισα ; *med. f.* ιοῦμαι ; *pass.* ισθήσομαι, *enz.* [ὀργή]. — **1.** toornig maken. — **2.** *pass. en med. f.* ιοῦμαι, zich boos maken, toornig zijn.

ὀργίλος, 3 [ὀργή], opvliegend ; τὰ -α, gevoelens van toorn, toorn.

ὄργιον, *z.* ὄργια.

ὄργυα, ὄργυια *en* **ὀργυιά,** ἡ [ὀρέγω]. **1.** *afstand tusschen de vingertoppen der beide naar rechts en links uitgestrekte armen*, vadem. — **2.** *een bepaalde lengtemaat,* = *6 Gr. voet, ong. 1.85 M.*, vadem.

ὄρεγμα, τό [ὀρέγω]. **1.** het uitstrekken. — **2.** *inz.* : het uitstrekken der beenen, het loopen.

ὀρέγνυμι (*alleen part. pr.* -νύς) *en* **ὀρέγω,** ὀρέξω, ὤρεξα ; *pass.* ὠρέχθην, ὤρεγμαι (**A. V.** *pass. 3 mrv. pf. met att. redupl.* ὀρωρέχαται, H., *3 mrv. plqpf.* ὀρωρέχατο). [2. ὀ- ; *vw. Lat.* regĕre, *Ned.* rekken]. — **I.** *act.* **1.** uitstrekken : χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανόν, H. — **2.** *a*) toereiken, aanbieden : -ω κέρας, drinkhoorn. — *b*) *alg.* : verleenen, geven : Ζεὺς κῦδος -ει, H. — **II.** *med. met pass. ao.* **1.** zich -, zijn hand uitstrekken, - reiken : ἔγχεϊ -εσθαι, H., zich met de lans uitstrekken, de lans vellen ; παιδὸς (naar...) ὀρέξατο, H. — **2.** *inz.* : *a*) (*voorstelling* : *zich verlangend uitstrekken naar*) : streven naar, verlangen : ὀρέξασθαι τῆς ὁμιλίας (omgang) αὐτοῦ. — *b*) zich naar iem. uitstrekken om hem te treffen, mikken ; *vd.* : treffen, wonden.

ὀρειβάτης, ου, ὁ [ὄρει (*loc.*) βαίνων], *en* **ὀρειδρόμος,** 2 [ὄρει (*loc.*) δραμών (*part. 2e ao. bij* τρέχω)], in het gebergte zwervend.

Ὀρείθυια = Ὠρ-.

ὀρεινός, 3, *en* **ὄρειος,** 3 *en* 2 [ὄρος]. **1.** in het gebergte levend. — **2.** bergachtig : ἡ -νὴ [χώρα], bergland. — **ὀρείτης,** ου, ὁ [*id.*], bergbewoner.

ὀρειτρεφής, 2 [ὄρει (*loc.*) τραφείς (*v.* τρέφω)], in het gebergte opgegroeid. — **ὀρείχαλκος,** ὁ [ὄρους χαλκός ; *eig.* : bergbrons ; —> *Lat.* aurichalcum], *eén soort* geelkoper, messing.

ὀρεκτός, 3 [*verbaaladj. v.* ὀρέγω], gestrekt, geveld (*v. een speer*).

ὀρεοκόμος = ὀρεω-.

ὀρέομαι (*alleen pr. en 3 mrv. impf.* ὀρέοντο, H.), ijlen, snellen.

ὀρεσίτροφος, 2 [ὄρεσι (*loc.*) τροφὴν (ἔχων)]- in het gebergte opgegroeid. — **ὀρεσκῳος,** 2, *en* **-κῷος,** 2 [ὄρος, *vw.* κεῖμαι], in het gebergte legerend, - wonend. — **ὀρεσσιβάτης,** ου, ὁ (*dor. gen.* α) [ὄρεσσι (*loc.*) βαίνων] = ὀρειβάτης.

Ὀρέστειος, 3 [Ὀρέστης], van Orestes.

ὀρέστερος, 3 [ὄρος, -τερος (*z.* ἀγρότερος]], in het gebergte levend.

Ὀρέστης, ου, ὁ, *o. a. zoon v. Agamemnoon en Klutaimnestra.*

ὀρεστιάς, άδος, *vr. bvn.* [ὄρος], de bergen bewonend, berg-. — **ὄρεσφι(ν),** *dat. abl. enk. en mrv. v.* ὄρος.

ὀρεύς, ὁ [ὄρος ; *eig.* : vorentrekker], muildier.

ὀρεχθέω, *missch.* rochelen *of* brullen, *ofwel* zich uitstrekken.

ὀρέω, *ion.* = ὁράω.

ὀρεωκόμος, 2 [ὀρέας κομέων ; *eig.* : muildieren verzorgend], muildierdrijver.

ὄρηαι, ὄρημι, ὄρημμι, *z.* ὁράω.

ὄρθαι, *inf. 2e ao. med. v.* ὄρνυμι, H.

Ὄρθη, ἡ, *stad in Thessalië.*

ὀρθιάζω [ὄρθιος], luid spreken.

ὄρθιος, 3 *en* 2 [ὀρθός], recht. — **1.** *in de hoogte* : *a*) recht omhoog, rechtopstaand, steil : -α (rechtopstaande) γέρρα ; ὁδὸς -α ; -ον (*bw.*) ἰέναι. — *b*) *overdr. v. h. geluid* : hoog, schel : °-α κωκύματα ; νόμος ὄ., hooge melodie. — **2.** *min of meer horizontaal* : recht, rechtuitloopend : -οι λόχοι, lochen die een rechte lijn vormen, *d. i. dieper dan breed*, diepe lochen.

ὀρθόκραιρος, 3 [ὀρθὴν κραῖραν (steven) (ἔχων)], met hoogen voor- en achtersteven. — **ὀρθόκρανος,** 2 [ὀρθὸν κρανίον (ἔχων) ; *eig.* : met omhoogstekend hoofd], met hoogen top, hoog. — **ὀρθόπους,** ους, ουν, *gen.* ποδος [ὀ., πούς ; *eig.* : recht op zijn voeten staand], steil.

ὀρθός, 3, recht.

I. *in de hoogte.* **1.** *a*) recht omhoog, rechtopstaand, overeind : στῇ ὀ., H. — *b*) *overdr.* : met gespannen aandacht, in gespannen verwachting. — **2.** *a*) *v. gebouwen en dgl.* : niet omvergeworpen, nog bestaande. — *b*) *overdr.* : ongedeerd, in goeden staat, gelukkig : -ὴ ἡ πόλις ἐστίν.

II. *min of meer horizontaal* : recht vooruit : -ὴν [ὁδὸν] ἰέναι, rechtuitgaan ; ° ὀμ-

ματα -ά, recht vóór zich uit kijkende -, rustige oogen; *fig.*: ° δι' -ῆς [ὁδοῦ] ναυκληρεῖν πόλιν, het schip van staat in een rechte lijn (*d. i.* gelukkig) sturen. — **2.** *overdr.*: wat niet afwijkt van den regel, wat in orde is: ° -ὴ φρήν, gezonde geest. — *inz.*: *a*) *in intellectueel opzicht*: waar: ὀ. λόγος, juist begrip. — *b*) zedelijk goed, deugdzaam, rechtvaardig, behoorlijk; *v. h. karakter*: rechtschapen, eerlijk.

ὀρθότης, ητος, ἡ [ὀρθός]. **1.** rechte stand. — **2.** *overdr.* (*z.* ὀρθός, II, 2): het in orde zijn, juistheid *v. een handeling, v. h. denken enz.*: γραμμάτων ὀ., spraakkundige correctheid.

ὀρθόω [ὀρθός]. **I. 1.** *a*) oprichten, weer oprichten, overeind zetten. — *b*) weer opbouwen; *alg.*: bouwen. — **2.** *overdr.*: verheffen, tot geluk -, tot macht -, tot aanzien brengen. — **II.** *min of meer horizontaal.* **1.** in een rechte lijn brengen, recht maken. — **2.** *overdr.*: *a*) in de goede richting -, in een goeden toestand brengen, gelukkig leiden: ὀ. πόλιν; *med.*: slagen; *pass.*: goed afloopen, gelukken. — *b*) de waarheid spreken.

ὀρθρεύω *en* **ὀρθρίζω,** vroeg opzijn. — **ὀρθρινός,** 3, *en* **ὄρθριος,** 3, vroeg in den morgen. — **ὄρθρος,** ὁ, vroege morgen, ochtend.

ὀρθῶς, *bw.* [ὀρθός]. **1.** *in intellectueelen zin*: *a*) op de juiste wijze, naar waarheid, redelijk: ὀ. λέγεις, gij hebt gelijk. — *b*) in den waren zin van het woord, waarlijk: οἱ ὀ. φιλόσοφοι, de ware... — **2.** *in zedelijken zin*: behoorlijk, rechtvaardig.

ὀρθωτήρ, ῆρος, ὁ [ὀρθόω], helper.

ὁρίζω [ὅρος], *ion.* **οὐρίζω** [3. οὖρος]. **I.** *overg.* **1.** begrenzen. — *inz.*: *a*) afbakenen. — *b*) door een grens scheiden: ποταμὸς -ει τὴν Ἀρμενίαν καὶ ...; *vd. alg.*: scheiden: ° διδύμους ὁ. πόντου πέτρας, tusschen de twee rotsen door varen. — *c*) als grens -, ter begrenzing plaatsen: στήλας -εσθαι (*med.*: in hun voordeel). — **2.** *overdr.*: *a*) bepalen, vaststellen, besluiten: ὁ. νόμους; εἰρήνην -ονται (*med.*: in hun voordeel). — *b*) *een begrip v. een ander* onderscheiden: ° ἄδικα καὶ δίκαια -εσθαι (*med.*: volgens eigen opvatting). — *c*) *vd.*: *een begrip* bepalen: -εσθαι (*med.*: volgens zijn meening) τὴν ἀνδρείαν. — **II.** *onoverg.* (*zld.*): grenzen aan.

ὀρικός, 3 [ὀρεύς], van muilezels.

ὀρίνω, *f.* —, *ao.* ὤρινα [*vw.* ὄρνυμι]. **1.** in beweging brengen: ἄνεμοι δύο πόντον -νετον (*du.*), H. — **2.** *overdr.*: *a*) het gemoed bewegen: ontroeren, vertoornen enz. — *b*) verwekken: γόον ὀ.

ὅριον, τό [ὅρος]. **1.** grens. — **2.** *mrv.* † gebied (*vgl. Lat.* fines). — **ὅριος,** 2 [*id.*], van de grenzen: Ζεὺς ὅ., beschermer der grenzen.

ὅρισμα, τό [ὁρίζω], grens. — **ὁρισμός,** ὁ [*id.*]. **1.** het begrenzen. — **2.** *overdr.*: afspraak, overeenkomst; † *inz.*: *te Rome*, = sponsio, *h. vaststellen v. h. bedrag, dat de verliezende partij aan de winnende zal betalen.* — **ὁριστής,** οῦ, ὁ, die de grenzen vaststelt; † *te Rome*: triumvir agro dando. — **ὁριστός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], bepaald.

ὁρκιατομέω [ὅρκια τέμνω], onder eede een verdrag sluiten.

ὁρκίζω [ὅρκος], doen zweren.

ὅρκιον, τό [*onz. v.* ὅρκιος]. **1.** onderpand van den eed, offerdier: -α τέμνειν, een offerdier slachten *ter bekrachtiging v. een verbond*, een verbond -, een verdrag sluiten *onder slachting v. een offerdier.* — **2.** *meton.*, *gew. mrv.*: *a*) eed. — *b*) verdrag, verbond.

ὅρκιος, 2 *en* 3 [ὅρκος], bij een eed behoorend. — **1.** beëedigd: ° ὅ. λέγω, dit zeg ik onder eede. — **2.** bij een eed aangeroepen, getuige van den eed: Ζεὺς ὅ., beschermer der eeden.

ὁρκισμός, ὁ [ὁρκίζω]. **1.** beëediging. — **2.** † eed.

ὅρκος, ὁ. **1.** *a*) eed: -ον (*inwendig voorw.*) ὀμνύναι, een eed zweren. — *b*) datgene waarbij men zweert, getuige van den eed. — **2.** *verpers.* Ὅρκος, Horkos, *god der eeden.* — **ὁρκόω,** laten zweren, beëedigen.

ὁρκωμοτέω [ὅρκον ὄμνυμι], een eed zweren: ὁ. θεόν, bij ...

ὁρμαθός, ὁ [1. ὅρμος]. **1.** aaneenhangende rij, ketting, rist. — **2.** *alg.*: zwerm.

ὁρμαίνω, *f.* —, *ao.* ὥρμηνα [ὁρμάω; *eig.*: heen en weer bewegen], *overdr.*: overwegen, beramen, zinnen op.

ὁρμάω (*dor. ao. pass.* ὡρμάθην) [ὁρμή]. **I.** *overg.* **1.** in beweging brengen, aandrijven. — **2.** *overdr.*: *a*) aanzetten, opwekken. — *b*) doen ontstaan, verwekken: ὁ. πόλεμον.

II. *onoverg. en med.* **1.** zich in beweging zetten, zich opmaken, opbreken, oprukken, snellen, losstormen: ὁ. Τρώων, H., losstormen op ...; *fig*: φάτις ὥρμηται, HDT., het gerucht gaat. — **2.** *overdr.*: *a*) streven naar, begeeren, trachten, bedoelen: οἱ ἦτορ ὡρμᾶτο μάχεσθαι, H., zijn hart verlangde ... — *b*) zich opmaken om iets te doen, beginnen, ondernemen.

Ὀρμενίδης, ου, ὁ [Ὄρμενος, -ίδης], Ormenide, zoon van *d. Trojaan* Ormenos.

Ὀρμένιον, τό, *stad in Thessalië.*

ὄρμενος, *part. ao. med. v.* ὄρνυμι.

ὁρμέω [1. ὅρμος]. **1.** gemeerd -, vóór anker liggen. — **2.** *overdr.* : steunen op.

ὁρμή, ἡ [*vw.* ὄρνυμι]. **1.** hevige aandrang : *a)* aanloop, aanval, geweldige vaart. — *b)* vertrek, het opbreken. — **2.** *overdr.* : *a)* begin *v. een onderneming*, poging. — *b)* inwendige drang, streven, ijver, inspanning.

ὅρμημα, τό [ὁρμάω], gemoedsaandoening.

ὁρμίζω, in de haven brengen, meren, vóór anker leggen; *med.* : vóór anker gaan. — 1. **ὅρμος,** ὁ, aanlegplaats, reede, haven : -ον ποιεῖσθαι, HDT. = ὁρμίζεσθαι.

2. **ὅρμος,** ὁ, snoer, halssnoer.

Ὀρνεαί *en*, H., **-ειαί,** ῶν, αἱ, *stad in Argolis.*

ὄρνεον, τό [ὄρνις], vogel.

ὀρνίθειος, 3 [*id.*], van vogels. — **ὀρνιθικός,** 3 [*id.*], van -, voor vogels. — **ὀρνιθοσκόπος,** 2 [*id.*, σκοπέω], de vogelen waarnemend.

ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ (*acc.* ιν, *zld.* ιθα ; *mrv. ook* : *dat.* ισι, H. ἴθεσσι, *acc.* εις, ις ; *ook* : *gen.* ὄρνιχος, *acc.* χα, *mrv.* χες *enz.*) vogel.— *inz.* **1.** *a)* voorspellende vogel.— *b) meton.* : voorteeken. — **2.** haan, hen.

ὄρνυμι, ὄρσω, ὦρσα, *2e pf.* ὄρωρα ; *med. f.* ὀροῦμαι, *2e ao.* ὠρόμην. — *A. V.* (*vrl* H.) *pr. imper.* ὄρνυθι, *2e ao. met redupl.* ὤρορε, *iter. ao.* ὄρσασκε, *2e pf.* ὄρωρα ; *med. 2e ao. zonder themavocaal* ὦρτο (*imper.* ὄρσο, ὄρσεο, ὄρσευ, *inf.* ὄρθαι, *part.* ὄρμενος), *2e pf.* ὀρώρεται. [*vw. Lat.* orīrī].

I. *act.* **1.** *a)* in beweging brengen : ὀ. κύματα. — *b) overdr.* : *een toestand, een gevoelen* verwekken : ὀ. πόλεμον. — **2.** *inz. v. levende wezens* : *a)* doen opstaan, opjagen, aandrijven. — *b) overdr.* : opwekken, aansporen, aanzetten, prikkelen.

II. *med. en 2e pf. act.* ὄρωρα. **1.** *a)* zich bewegen : δοῦρα πρόσσω ὅρμενα, H., vliegend. — *b) overdr. v. toestanden enz.* : ontstaan : °βοὴ ὀρώρει, verhief zich. — **2.** *inz. v. levende wezens* : *a)* opstaan, opspringen, losspringen : Ἠὼς ἐκ λεχέων ὤρνυτο, H. ; ὦρτο πόλινδ' ἴμεν, H., om ... te gaan. — *b) overdr.* : *α)* beginnen : ὦρετο Ζεὺς νιφέμεν, H., te sneeuwen. — *β)* in verwarring geraken.

ὀρνύω (*alleen pr. en impf.*) = ὄρνυμι.

† **ὀροθεσία,** ἡ [ὅρους τίθημι ; *eig.* : het begrenzen], grens.

ὀροθύνω [*vw.* ὄρνυμι]. **1.** in beweging brengen : ὀ. ἀέλλας, H. — **2.** *overdr.* : iem. aansporen, aanvuren, prikkelen.

ὄρομαι [*vw.* ὁράω], de wacht -, toezicht houden.

ὀρός, ὁ, wei *v. gekarnde melk.*

ὄρος, τό (*gen. mrv. ook* ὀρέων), *ion.* **οὖρος,** τό, berg, gebergte, hoogte.

ὅρος, *ion.* **οὖρος,** ὁ. **1.** grens. — **2.** *meton.* : *a)* grenssteen, -paal, -zuil ; *overdr.* : schuldzuil, -tafel. — *b) mrv. en* °*enk.* : gebied (*vgl. Lat.* fines). — **3.** *overdr.* : *a) v. tijd* : grens : οὖρος τῆς ζόης, HDT. — *b)* grens *v. h. geoorloofde enz.* : ὑπερβαίνειν τὸν τῶν ἀναγκαίων -ον, de grenzen van het noodzakelijke overschrijden. — *c)* bepaling *v. een begrip*, definitie. — *d)* norm.

ὀροσάγγαι, ῶν, οἱ [*Perzisch w.*], orosangen, weldoeners des konings.

ὀροῦμαι, *med. f. v.* ὄρνυμι.

ὀρούω [*vw.* ὄρνυμι], springen, opspringen, vooruitstormen.

ὀροφή, ἡ [ἐρέφω], dak, zoldering. — **ὄροφος,** ὁ [*id.*]. **1.** dakriet. — **2.** *meton.*: dak.

ὄρπαξ, ακος, ὁ, *aiol.* = ὄρπηξ.

ὄρπετον, *aiol.* = ἑρπετόν.

ὅρπηξ *en* **ὄρπηξ,** ηκος, ὁ, spruit, loot, twijg.

ὀρρωδέω, huiveren, vreezen. — **ὀρρωδία,** ἡ, angst, vrees.

ὄρσας, -σασκε, -σεο, -σευ, -σο, *z.* ὄρνυμι.

ὀρσοθύρη, ἡ [ὄρνυμι, θύρα], *wschl.* : hooge deur, deur boven een trapje, *of* : achterdeur.

ὄρσω, *f. v.* ὄρνυμι.

ὀρτάζω, ὀρτή, *ion.* = ἑορ-.

Ὀρτυγία, ἡ [*eig.* : Kwartelland], *mythisch eiland in h. Westen, of* : *oude naam v. Delos.* — **ὄρτυξ,** υγος, ὁ, kwartel.

ὄρυγμα, τό [ὀρύσσω], het uitgegravene. — **1.** kuil, groeve, kanaal. — **2.** onderaardsche gang. — **ὀρυκτός,** 3 [*verbaal-adj. v. id.*], gegraven.

ὀρυμαγδός, ὁ, rumoer, lawaai, gedruisch.

ὀρύσσω, *att.* **-ύττω,** ύξω, ὤρυξα ; *pf.* -ορώρυχα (*att. redupl.*) ; *med.* ὠρυξάμην ; *pass.* -ορυχθήσομαι, ὠρύχθην, ὀρώρυγμαι *en* -ώρυγμαι. **1.** graven. — **2.** *a)* opgraven. — *b)* be-, ingraven.

ὀρφανεύω [ὀρφανός]. **1.** voor een wees -, voor weezen zorgen. — **2.** *pass.* : wees zijn. — **ὀρφανία,** ἡ [*id.*], weezenstaat. — **ὀρφανίζω** [*id.*], tot wees maken. — **ὀρφανικός,** 3 [*id.*]. **1.** van

een wees : -ὸν ἦμαρ, H., de dag waarop iem. wees wordt. — **2.** verweesd. — **ὀρφανιστής,** οῦ, ὁ [ὀρφανίζω], voogd van een wees. — **ὀρφανός,** 3 *en* 2 [*vw. Lat.* orbus ; ⟶ *Lat.* orphanus]. **1.** *a*) verweesd, ouder-, vaderloos.— *b*) ὁ ὀ., ἡ -ή, wees, weeze. — **2.** *overdr.* : *a*) beroofd van. — *b*) verwaarloosd.

Ὀρφειος, 3, van Orpheus. — **Ὀρφεύς,** ὁ, *mythische zanger in Thrakië.*

ὀρφναῖος, 3, duister. — **ὄρφνη,** ἡ, duisternis, nacht.

ὄρχαμος, ὁ, heerscher, aanvoerder.

ὄρχατος, ὁ [ὄρχος]. **1.** rij boomen. — **2.** *coll.* : boomgaard.

ὀρχέομαι, dansen. — **ὀρχηθμός,** ὁ, **ὄρχημα,** τό, *en* **ὄρχησις,** εως, ἡ, reidans, dans. — **ὀρχηστήρ,** ῆρος, ὁ, *en* **ὀρχηστής,** οῦ, ὁ, danser. — **ὀρχήστρα,** ἡ [⟶ *Lat.* orchestra ⟶ *Ned.* orkest]. **1.** dansplaats *in d. schouwburg.* — **2.** orchestra, *een deel der agora te Athene, waar boeken verkocht werden.* — **ὀρχηστρίς,** ίδος, ἡ, danseres. — **ὀρχηστύς,** ύος, ἡ, dans.

Ὀρχομένιοι, ων, οἱ, Orchomeniërs. — **Ὀρχομενός,** ὁ. **1.** *stad in Boiotië.* — **2.** *id. in Arkadië.*

ὄρχος, ὁ, rij boomen.

ὄρωρα, 2e *pf. v.* ὄρνυμι.

ὀρωρέχαται, *z.* ὀρέγω.

ὀρώρεται, *z.* ὄρνυμι.

ὀρώρυγμαι, *pf. pass. v.* ὀρύσσω.

1.**ὅς,** ἥ, ὅν, *aanwijzend vnw.*, deze, die, dit. — **1.** *bij* H. = οὗτος, ὅδε. — **2.** *na* H. *slechts in enkele verbindingen* : καὶ ὅς, en hij ; ὃς μὲν ... ὃς δέ, deze ... gene, de een ... de ander ; ὃς καὶ ὅς, deze en gene ; ἦ δ' ὅς, zei hij.

2.**ὅς,** ἥ, ὅ, *betrekk. vnw.* (*verbuiging, z. Spraakk.*). — **A. V.** H. (*e. a.*). *enk. gen. m. onz.* ὅου, ὅο, *vr.* ἕης ; *mrv. dat. m. onz.* οἷσι(ν), *vr.* ᾗσι(ν), ᾗς. — *ion.* (*e. a. dialekten*) *en* ° : *enk. nom. onz.* τό ; *mrv. nom. onz.* τά ; *gew. hebben de gen. dat. en acc. bij* HDT. *vóór de gewone vormen een* τ : τοῦ, τῆς *enz.* ; *id. dikw.* °. — *dor. vr. enk.* ἅ, *gen.* ἇς *enz.* — *aiol. e. a. dialekten* : *enk. gen. vr.* τᾶς ; *mrv. gen. vr.* τᾶν. — [*h. gebruik als betrekk. vnw. heeft zich ontwikkeld uit h. aanwijzend gebruik*].

A. 1. die, dat ; *vaak* : hij (zij *enz.*) die, wie, wat. — *verbindingen* : ἔστιν ὅς *enz.*, *z.* εἰμί, A, I, 1, b ; ὅς... τε, (*t. ond. v.* ὅς... τε, *aanwijzend, z.* ὅστε ; ὅς ... περ, *z.* ὅσπερ ; ἄχρι οὗ, μέχρι οὗ, totdat ; ἀφ' οὗ, ἐξ οὗ, sinds ; ἐν ᾧ, terwijl ; ἐφ' ᾧ, op voorwaarde dat ; δι' ὅ, weshalve. — **2.** *soms nagenoeg* = οἷος, zoodanig als : ἔωσπερ ἂν ᾖς ὃς εἶ, zoolang gij zijt wie gij zijt (= gelijk gij zijt). — **3.** *in indirecte vragen soms* = τίς, ὅστις.

B. *bw.* **I.** οὗ [*eig. lokale gen. v.* ὅς]. **1.** *v. plaats* : *a*) waar, daar waar : ° χῶρος οὗ με χρὴ θανεῖν ; *dikw. met verzwegen antecedent* : προϊόντες οὗ (= ἐκεῖσε οὗ) ἡ μάχη ἐγένετο. — *b*) waarheen. — **2.** *overdr.*: wanneer, onder welke omstandigheden, in welk geval : ° οὗ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ, wanneer zulke menschen noodig zijn, ben ik er zulk een ; ἔστιν οὗ, *z.* εἰμί, A, I, 1, b.

II. ᾗ. **1.** *v. plaats* : *a*) waar, waarlangs, daar waar. — *b*) waarheen. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. wijze* : zooals : ° ᾗ νομίζεται, zooals de gewoonte is ; *bij superl.* : ᾗ ἐδύνατο τάχιστα *en* ᾗ τάχιστα *alleen* : zoo snel hij kon, zoo snel mogelijk.— *b*) met het oog waarop, weshalve, om welke reden.

C. *vgw.* ὅ, *soms* ἅ, = ὅτι. — **1.** dat. — **2.** omdat. — **3.** wat betreft het feit dat, weshalve.

3.**ὅς,** ἥ, ὅν, *gen.* οὗ, ἧς, οὗ. **A. V.**, H. : *enk. gen. m.* οἷο ; *dat. vr.* (*instrum.*) ἧφι, ἧφι ; *mrv. dat. m.* οἷσι(ν), *vr.* ᾗς, ᾗσι(ν). [*σϜός, σϜή, σϜόν ; *vw. Lat.* suus]. — **1.** *bezittelijk vnw. v. d.* 3en *p.* = ἑός : zijn, haar, hun ; zijn (*enz.*) eigen. — **2.** H. *missch. een enkelen keer id. v. d.* 1en *of* 2en *p.* = ἐμός, σός, mijn, uw.

ὁσάκις, *bw.* [ὅσος, -άκις], telkens als.

ὅσ-γε, ἥ-γε, ὅ-γε (*h.* 1e *deel wordt verbogen*; *z.* 2. ὅς). **1.** die ten minste. — **2.** *gew.* : die immers.

ὁσημέραι, *bw.* [ὅσαι ἡμέραι (εἰσί), zooveel dagen als er zijn], dagelijks.

ὁσία, ἡ [*vr. v.* ὅσιος]. **I.** *obj.* **1.** *a*) *eerbiedwaardige* gewoonte, gebruik. — *b*) *vd.* : het zedelijk goede, het geoorloofde: οὐχ ὁσίη [ἐστι], H., het is niet geoorloofd.— **2.** *inz.* : *a*) godsdienstig gebruik : ° -ας ἕκατι, ter wille van het oude gebruik. — *b*) *meton.*, *concr.* : *de meest gewone religieuse handeling,* offer. — **II.** *subj.* **1.** *a*) het naleven der oude gebruiken. — *b*) *vd.* : zedelijkheid, deugdzaamheid. — **2.** *inz.* : vrome gezindheid, vroomheid.

ὅσιος, 3, *zld.* 2. — **I.** *gew. obj.* **1.** *a*) wat gewoonte is : ὅσια καὶ ἱερά, wat het gewone leven en wat den godsdienst betreft, *d. i.* wetten en offervoorschriften, profane gebouwen en tempels *enz.* — *b*) *vd.* : zedelijk goed, geoorloofd, rein (*dikw. met h. bijbegrip* : den goden welgevallig). — **2.** *inz. met betrekking tot d. godsdienst* : *a*) volgens de godsdienstige gewoonte, ritueel : ° λουτρὸν

(wassching *v. een lijk*) -ον. — *b*) *vd.* : gewijd, heilig. — **II.** *subj.* **1.** *a*) de gewoonten onderhoudend. — *b*) *vd.* : het zedelijk goede verrichtend, zijn plichten nakomend, zedelijk goed: *ὅ. καὶ δίκαιος*, in alle opzichten goed. — **2.** *inz.* : *a*) de plichten jegens de goden waarnemend. — *b*) *innerlijk* vroom. — **ὁσιότης,** *ητος, ἡ*, het *ὅσιος* zijn. — **1.** deugdzaamheid, plichtsgevoel. — **2.** *inz.* : *a*) het waarnemen der plichten jegens de goden. — *b*) vroomheid. — **ὁσιόω. 1.** *ὅσιον* maken : reinigen, offeren, wijden. — **2.** handelen zooals *ὅσιον* is: *a*) zedelijk goed handelen. — *b*) vroom zijn.

῎Οσιρις, *ιδος, ion. ιος, ὁ, Egyptische god.*

ὀσμή, *ἡ* [*vw. ὄζω, Lat.* odor], reuk.

ὅσον, *bw., z. ὅσος*, B, II. — **ὁσονοῦν,** *ion.* **ὁσονῶν** = *ὅσον οὖν, z. ὅσος*, B, II, 2.

ὅσος, H. *en* ° **ὅσσος,** 3.

A. I. *betrekkelijk* : *v. grootte en overdr. v. tijd, hoeveelheid, graad* : zoo groot -, zoolang -, zooveel -, zoozeer als. — **1.** *a*) *correl.* (*te vertalen door* als) : *τοσοῦτος ὅ., τοσόσδε ὅ.*, zoo groot als. — *b*) *met een antecedent als πᾶς enz.* : *πάντες ὅσοι*, allen, zoovelen als ..., *d. i.* allen, die... — **2.** *zonder antecedent* : *a*) *α*) *ἀποδοῦναι ὅσα ὑπισχνεῖται*, betalen zooveel als hij belooft; *ἐλείπετο τῆς νυκτὸς ὅσον* (zooveel als noodig was, genoeg om; = *ὥστε*) *διελθεῖν τὸ πεδίον* ; *ὅ. τις*, zoo groot *enz.* ongeveer; *ὅσαι ἡμέραι* [*εἰσί*], zooveel dagen als er zijn, dagelijks; *bij superl., met en zonder δύνασθαι* : *ἄγων στρατιὰν ὅσην πλείστην ἐδύνατο*, met een zoo sterk mogelijk leger. — *β*) *zelfst. g. met vrz.* : *ἐν ὅσῳ*, terwijl; *μέχρι ὅσου*, zoolang als, totdat; *καθ' ὅσον*, over een zoo groote uitgestrektheid als; *overdr.* : voor zoover als; ° *εἰς ὅσον σθένω*, tot zoover als mijn krachten reiken. — *b*) *gevolgd door partikels* : *ὅ. δή, ὅ. περ, z. ὁσοσδή, ὅσοσπερ.*

II. *vragend* : hoe groot; *overdr.* : hoelang, hoeveel, hoezeer. **1.** *in indirecte vragen*: *ἰδώμεθα ὅσσος τις χρυσὸς ἔνεστι*, H., laten we zien hoeveel goud er wel in is. — **2.** *in uitroepen.*

B. *bw.* **I.** *ὅσῳ*, zooveel, des te; *inz. bij comp.* : *ὅσῳ μᾶλλον ... τοσούτῳ μᾶλλον*, hoe meer... des te meer; *vaker zonder τοσούτῳ.*

II. *ὅσον, ὅσα, ὅσον τε.* **1.** zoover, zoolang, zooveel, zoozeer, hoe ver, hoelang, hoeveel, hoezeer (*z.* A, I *en* II): *ὅσσον ἐγὼ γιγνώσκω*, H., voor zooveel ik het inzie; *θαυμαστὸν* [*ἐστι*] *ὅσον διαφέρει*, het is wonderbaar hoe hij..., hij onderscheidt zich buitengewoon (*vgl. Lat.* mirum quantum); *ὅσον μόνον*, slechts zooveel als ...; *als correl. te vertalen door* als: *τόσον αἴτιός εἰμι ὅσσον οἱ ἄλλοι*, H. — *inz.* : *a*) *bij bepalingen v. maat en getal* : zooveel als, ongeveer : *ὅσον δύο στάδια.* — *b*) *bij comp. en superl.* : *ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι*, H., in zoover ik een grooter koning ben; *ὅσον τάχιστα*, zoo spoedig mogelijk. — **2.** *beperkend* : slechts zoo ver (lang *enz.*) als noodig is : *πρόβατα ὅσον θύματα*, slechts zooveel vee als noodig was voor de offeranden : *ὅσον εἰς*, slechts tot aan; *ὅσον οὐ*, slechts zooveel om niet, bijna; *εἰ μὴ ὅσον*, behalve dat; *ὅσον οὖν*, hoe weinig ook.

ὁσος-δή, *ὁσηδή, ὁσονδή* = *ὅσος δή.* **1.** *bij* H. = *een versterkt ὅσος.* — **2.** *later* : hoe groot -, hoeveel dan ook; *vd.* : van een zekere grootte, een zeker aantal : *σιτία ὁσωνδὴ μηνῶν*, voedsel voor een zeker aantal maanden.

ὅσος-περ, *ὅσηπερ, ὅσονπερ* = *ὅσος ... περ.* — **1.** juist zoo groot -, - zooveel als; *mrv. ὅσοιπερ*, zoovele(n) als juist, juist alle(n) die. — **2.** *bw. ὅσῳπερ, bij comp.*, juist zooveel als.

ὅσ-περ, *ἥπερ, ὅπερ, betr. vnw.* [2. *ὅς*] (*h.* 1ᵉ *deel verbogen gelijk* 2. *ὅς*; H. *e. a.* : *nom. m. enk. ook ὅπερ, verbogen gelijk* 2. *ὅ*) (*vaker gescheiden*: *ὅς ... περ*).

I. 1. (*περ*, I, 3, a). *a*) (hij,) die juist, juist hij die, dezelfde die; *δι' ὅπερ*, juist waarom. — *b*) *in verzw. zin* = *ὅς*, die, hij die. — **2.** (*περ*, I, 4), die toch.

II. *bw.* **1.** *οὗπερ*, (juist) waar. — **2.** *ᾗπερ* (*ion. τῇπερ*). *a*) (juist) daar waar, langs welken weg. — *b*) *overdr.* : (juist) zooals. — **3.** *ἅπερ*, (juist) gelijk, = *ὥσπερ.* — **4.** *οἷπερ*, (juist) waarheen.

ὄσπριον, *τό* (*gew. mrv.*), peulvrucht, *inz.* boonen.

1.**ὄσσα,** *ἡ.* **1.** gerucht, gepraat. — **2.** *verpers.* *῎Οσσα*, de Faam.

2.**῎Οσσα,** *ἡ, gebergte in Thessalië.*

ὁσσάκι, H. = *ὁσάκις.* — **ὁσσάτιος,** 3, H. = *ὅσος.*

ὄσσε, *τώ, onz. du.* (*in gen. en dat. dienen mrv. ὄσσων, ὄσσοις en ὄσσοισι*) [*wrt. οπ*; *vw. ὄψομαι, f. bij ὁράω*], de oogen.

ὄσσομαι (*alleen pr. en impf.*) [*z. ὄσσε*]. **1.** *a*) zien. — *b*) *met inwendig voorw.* : door zijn blik aankondigen : *κακὰ ὄ.*, H. — **2.** *overdr.* : in den geest zien : *a*) zich voorstellen. — *b*) voorzien, een voorgevoel hebben van.

ὅσσος, 3, H. *en* ° = *ὅσος.*

ὅσ-τε, *ἥτε, ὅτε, en* **ὅς τε,** *ἥ τε, ὅ τε* (*verbuiging gelijk* 2. *ὅς*; H. *vaak gescheiden* : *ὅς ... τε*; *ion. nom. m. enk. ὅτε, ὅ*

τε, *verbogen gelijk* ὁ) [1. ὅς, *aanwijzend*]. **1.** *oorspr. aanwijzend vnw.*: en deze, *missch. nog* H., *b. v.* ἴστω τόδε Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος ὅρκος πέλει, getuige zij mij de stroom van de Stux, en dat is de grootste eed. — **2.** *betr. vnw.* = ὅς, ὅστις, die: Ζεὺς ὅς τε δίδωσι; *h. 1e voorbeeld=missch.*: wat de grootste eed is; ἐφ' ᾧτε, *z.* ἐπί, B, II, 2, g. — (*t. ond. v.* ὅς τε (2. ὅς, *betrekk.*), en die).

ὀστέον-οῦν, ἐου-οῦ, τό (*mrv. nom. acc.* ὀστέα-τᾶ, *gen. dat. mrv.* H. ὀστέοφιν) [*vw. Lat.* ŏs, ossis], been; *mrv. dikw.*: beenderen *v. dooden.* — **ὀστέοφιν,** *z.* ὀστέον.

ὅσ-τις, ἥτις, ὅ τι en ὅ, τι (*ook* ὅς τις *enz.*); *beide deelen worden verbogen*: οὗτινος, ἧστινος *enz.*; *ook vormen met onverbogen 1e deel*: ὅτου (*m. onz.*), ὅτῳ (*m. onz., zld. vr.*), ὅτων (*zld.*), ὅτοισ(ι) (*zld.*); *verder*: *nom. acc. onz. mrv.* ἅττα. — [2. ὅς].
A. V. **1.** (H. *e. a.*) *a*) *enk. nom. m.* ὅτις [2. ὅ, τις], *gen. m.* ὅτεν, *dat. m.* ὅτεῳ, *acc. m.* ὅτινα; *mrv. gen. m.* ὅτεων, *dat. m.* ὁτέοισιν, *acc. m.* ὅτινας, *nom. acc. onz.* ὅτινα. — *b*) *vormen met* ὅτ-τ: *enk. gen. m.* ὅττεο, ὅττεν; *nom. acc. onz.* ὅττι. — *c*) *verder*: *mrv. nom. acc. onz.* ἅσσα. — **2.** *andere dialecten*: *a*) *dor.*: *enk. vr. nom.* ἅτις. — *b*) *aiol.*: *enk. nom. m.* ὄττις; *mrv. dat. m. vr.* ὅτοισι.
I. *betr. vnw.* — **1.** *eig. onbepaald*: *a*) wie ook, wat ook, al wie, al wat; ἐξ ὅτου (*zelfst. g.*), sinds; *versterkt een superl.* (*vrl h. onz.* ὅ τι): ὅ τι τάχιστα, zoo snel mogelijk. — *b*) *vaak gevolgd door partikels, die de onbepaaldheid verhoogen*: ὅστις δή, ὅστις δή ποτε, de een of ander, wie dan ook; ὅστις οὖν, wie dan ook, de eerste de beste. — **2.** *soms* (*vaak* †) *bepaald* = ὅς. — **II.** *dikw. in indirecte, soms in directe vragen*: wie, wat, wat voor een.

ὁστισ-δή, ἡτισδή, ὁτιδή=ὅστις δή, *z.* ὅστις, I, 1, b. — **ὁστισ-δήποτε,** ἡτισδήποτε, ὁτιδήποτε = ὅστις δή ποτε; *z. ib.* — **ὁστισ-οῦν,** ἡτισοῦν, ὁτιοῦν = ὅστις οὖν, *z. ib.*; οὐδ' ὅ., niet eens de eerste de beste, geen enkel.

ὀστρακίζω, door het schervengerecht verbannen. — **ὀστρακισμός,** ὁ, verbanning door het schervengerecht. — **ὄστρακον,** τό. **1.** schaal *v. een schaaldier.* — **2.** scherf, *inz.*: aarden scherf *dienende bij h. schervengerecht.*

ὀσφραίνομαι, *med.*, ὀσφρήσομαι; *1e ao. ion.* ὠσφράμην, *2e ao.* ὠσφρόμην; *pass.* ὠσφράνθην [*vw.* ὄζω], ruiken.

ὀσφύς, ύος, ἡ. **1.** heup. — **2.** *meton.*: lende.

ὅσῳ, *bw.*, *z.* ὅσος, B, I.

ὄτα, *aiol.* = ὅτε.

ὅταν, *vgw. v. tijd* [ὅτε ἄν] *en* **ὅτ' ἄν. 1.** *met conj.*: wanneer, telkens wanneer; *versterkt*: ὅ. περ, op het oogenblik zelf, dat, *of*: juist zoo dikwijls als. — **2.** † *met ind.* = ὅτε. — **ὅταν-περ,** *vgw.* = ὅταν περ.

1.**ὅτε. 1.** *ion.* = ὅστε. — **2.** *onz. v.* ὅστε.

2.**ὅτε,** *vgw.* [1. ὅς, -τε (*vgl.* πότε)]. **1.** *v. tijd*: wanneer, toen, terwijl; telkens wanneer (*gebruik der wijzen, z. Spraakk.*); *vaak correl.*: ὅτε δή ... τότε δή, toen ... toen; ἦν ποτε χρόνος ὅτε ..., er was eens een tijd dat ...; *vd. elliptisch*: ἔστιν ὅτε, ἔσθ' ὅτε, er zijn gelegenheden dat, soms; *met andere partikels verbonden*: ὅτ' ἄν, *z.* ὅταν; ὅτε τε, wanneer; ὅτε γε, daar toch. — **2.** *redengevend*: daar, wijl.

ὁτέ, *bw.*, soms, nu en dan: ὁτὲ μὲν ... ὁτὲ δέ, ὁτὲ μὲν ... ἄλλοτε δέ, nu eens ... dan weer.

ὁτέοισιν, *z.* ὅστις.

ὅτε-περ, *bw.* = ὅτε περ, juist wanneer.

ὅτευ, ὅτεῳ, ὅτεων, *z.* ὅστις.

ὁτῆμος, *bw.*, wanneer.

1.**ὅτι,** *onz. v.* ὅστις.

2.**ὅτι,** *ep. ook* **ὅττι** [*onz. v.* ὅστις (*vgl. Lat.* quod, *vgw.*, *oorspr. onz. v.* quī, *en Ned.* dat, *vgw.*, *oorspr. onz. v.* die)].
A. *vgw.* **I. 1.** *leidt onderwerps- en voorwerpszinnen in*: dat. — *bizonderheden*: *a*) οὐχ ὅτι ... ἀλλὰ καί [*elliptisch* = οὐ λέγω ὅτι ...], niet alleen ..., maar zelfs. — *b*) οἶδ' ὅτι, δῆλον ὅτι (*beide tot bw. versteend*; *vd.* δηλονότι), blijkbaar. — *c*) ὅτι μή, behalve, tenzij. — *d*) τί ὅτι; [*elliptisch*: τί ἐστιν ὅτι;], wat is het, dat ...?, waarom? — **2.** *leidt de directe rede in, en heeft dan ongeveer de waarde onzer aanhalingsteekens*: Πρόξενος εἶπεν ὅτι αὐτός εἰμι ὃν ζητεῖς, ... " ik ben de man, dien ... ". — **3.** wat het feit betreft dat: ὅτι ἐμὲ οἴει εἰπεῖν τοῦτο, παρήκουσας, als gij meent ... — **II.** *redengevend.* **1.** wijl, omdat: ὅτι τί;, om welke reden? — **2.** *in de indirecte vraag*: waarom, om welke reden. — *voor de constructie v.* I *en* II, *z. Spr.*
B. *bw.*, *versterkt d. superl.*: ὅττι τάχιστα, H., zoo snel mogelijk.

ὀτιή, *vgw.* [2. ὅτι; 1. ἤ, *dat hier echter tot een eenvoudig achtervoegsel verzw. is*], wijl, omdat.

ὅτινα, ὅτινας, *z.* ὅστις.

ὁτιοῦν, *onz. v.* ὁστισοῦν.

ὅτιπερ = ὅτι περ, *nadrukkelijker dan* ὅτι.

ὅτις = ὅστις.

ὄτοβος, ὁ [*klanknabootsing*]. **1.** gedruisch,

geratel, gedreun. — **2.** klank, toon.

ὅτοισι, *z.* ὅστις.

ὀτοτοῖ, ὀτοτοτοτοῖ, *uitroep v. smart,* ach! wee!

ὀτοτύζω, jammeren.

ὅτου, *z.* ὅστις.

ὀτραλέος, 3 = ὀτρηρός.

Ὀτρεύς, ὁ, *mythische koning v. Phrugië.*

ὀτρηρός, 3, vlug, bedrijvig, wakker.

ὄτριχες, *mrv. v.* ὄθριξ.

Ὀτρυντείδης, ου, ὁ, zoon van Otrunteus, *nl. Iphitioon.* — **Ὀτρυντεύς,** ὁ, *mythische koning in Ludië.*

ὀτρυντύς, ύος, ἡ, aanmoediging. — **ὀτρύνω,** ὀτρυνῶ, ὤτρυνα; *pass.* ὠτρύνθην. — **A. V.** (H.) *iter. impf.* ὀτρύνεσκε, *f.* ὀτρυνέω. — **1.** opwekken, aansporen; *med.*: zich spoeden, snellen. — **2.** *iets* bespoedigen.

ὅττεο, ὅττευ, *z.* ὅστις.

ὅττι, *z.* ὅστις *en* 2. ὅτι.

ὅτῳ, ὅτων, *z.* ὅστις.

οὐ (*vóór een klinker of tweeklank met spiritus lenis, en bij* HDT. *vóór alle klinkers en tweeklanken*: **οὐκ**; *vóór id. met spiritus asper, behalve bij* HDT.: **οὐχ**; *op h. eind v. een zin*: **οὔ**), *bw.*, niet. **I. 1.** *ontkent, dat iets in werkelijkheid is* (*t. ond. v.* μή, *dat verhinderend is*; *hetzelfde verschil bestaat tusschen de samenstellingen*: οὐδέ, μηδέ *enz.*). — *op te merken*: *a*) *vaak ontkent het niet alleen h. woord, waarbij het staat, maar geeft er de tegenovergestelde beteekenis aan*: οὔ φημί, ik zeg dat ... niet, ik ontken (*vgl. Lat.* negare); οὐ βούλομαι, ik weiger; οὐ πάνυ, volstrekt niet. — *b*) *na een aantal wkw. met ontkennende beteekenis staat een* οὐ (*of* μή), *dat voor ons taalgevoel overbodig is*: ἀπιστεῖν ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπιστήμη, twijfelen of het ... is. — *c*) οὐ μή, *z.* μή. — *d*) *vaak door andere woorden versterkt*: οὐ μήν, gewis niet; οὔ περ, heelemaal niet. — **2.** *in vragen, waarop men een bevestigend antwoord verwacht* (= *Lat.* nonne): οὐχ ὁρᾷς ... ;, ziet gij ... niet? — *z. verder Spr.*

II. *verbindingen*: οὐκ ἔτι, οὔ περ, οὔ πη, οὔ ποθι, οὔ ποτε, οὔ πω, οὐ πώποτε, οὔ πως, οὔ τις, οὔ τοι, *z.* οὐκέτι, οὔπερ *enz.*

1. οὗ (*gen.*), *dat.* οἷ, *acc.* ἕ; *mrv.* σφεῖς (*z.* σφ-). — **A. V.** (H. e. a.) *gen.* εἷο, ἕο, εὗ, ἕθεν; *dat.* ἑοῖ, οἱ; *acc.* ἑέ, ἕ, μίν, νίν. — *al die vormen, behalve* εἷο, ἑοῖ, ἑέ, *zijn ook enkl.*; μίν *en* νίν *zijn het altijd.* **1.** *reflexief vnw. v. d.* 3*en p.*: van zich; *versterkt*: ἕο αὐτοῦ, H. = *att.* ἑαυτοῦ, van zichzelf. — **2.** (*altijd enkl.*), *pers.* (= *aanwijzend*) *vnw.* 3*e p.*: van hem, - haar.

2. οὗ, *bw.*, *z.* 2. ὅς, B, I.

3. οὗ, *gen. v.* 2. *en* 3. ὅς.

4. οὗ, 2 *enk. ao. imper. med. v.* ἵημι.

οὐά, *tussw.*, *uitroep v. spot*: bah!

οὐαί, *tussw.* [*vw. Lat.* vae], *uitroep v. smart en toorn*: wee!

οὖας, ατος, τό, *ep.* = οὖς.

οὐδαμά, *bw.* [*onz. mrv. v.* οὐδαμός], in geen geval, nooit. — **οὐδαμῇ,** *bw.* [*dat. vr. enk. v. id.*]. **1.** *a*) nergens. — *b*) nergens heen. — **2.** *overdr.*: op geen manier.

οὐδάμινος, 3 [οὐδαμός], waardeloos.

οὐδαμόθεν, *bw.* [οὐ., -θεν], nergens vandaan. — **οὐδαμοῖ,** *bw.*, nergens heen. — **οὐδαμός,** 3 (*alleen mrv.*), *ion.* [οὐδέ, 1. ἀμός]. **1.** geen enkel. — **2.** *overdr.*: nietswaardig. — **οὐδαμόσε,** *bw.* [οὐ., -σε], nergens heen. — **οὐδαμοῦ,** *bw.* **1.** *a*) nergens: οὐ. (*behoort tot h. gezegde*) λέγω τινά, ik zeg dat hij nergens is, hij bestaat niet voor mij, ik acht hem voor niets. — *b*) nergens heen. — **2.** *overdr.*: op geen wijze. — **οὐδαμῶς,** *bw.*, op geen wijze.

οὖδας, δεος, τό. **1.** bodem, grond, aarde. — **2.** vloer. — **οὖδάσ-δε,** *bw.*, ter aarde.

οὐ-δέ. 1. *vgw.*: *a*) *tegenstellend*: maar niet, niet echter (= ἀλλ' οὐ): ° γυνὴ μὲν οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς. — *b*) *gew. verbindend*: en niet: ° δεινὸν γὰρ οὐδὲ ῥητόν, vreeselijk, onuitsprekelijk. — **2.** *bw.*: niet eens, zelfs niet (= *Lat.* nē ... quidem): οὐδὲ εἷς, ook niet één (*sterker dan* οὐδείς); οὐδ' ὥς, zelfs zoo niet; οὐδέ πη, οὐδέ ποθι, οὐδέ ποτε, οὐδέ πω, οὐδὲ πώποτε, *z.* οὐδέπη, οὐδέποθι *enz.*

οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν (*verbuiging gelijk* εἷς; *mrv.* οὐδένες, ων) [*gecontr. uit* οὐδὲ εἷς, ook niet één].

I. 1. *a*) *zelfst. g.*: niemand, niets: ἤ τις ἢ οὐ., iemand of niemand, zoogoed als niemand; -ενὸς βελτίων, beter dan geen ander, niet beter dan een ander; παρ' -ὲν εἶναι, voor niets gelden; οὐ. ὅστις οὐ, er is niemand die niet, allen zonder uitzondering (*dikw. met omgekeerde attractie*: -ενὶ ὅτῳ οὐκ ἀποκρίνεται = οὐ. ἐστιν ὅτῳ ...); *soms mrv.*: -ένες τῶν Ἑλλήνων. — *b*) *bijv. g.*: geen. — **2.** *overdr.*: zooveel als niets, zonder waarde, - beteekenis, - kracht: -ὲν εἶναι; -ὲν λέγειν, onzin zeggen; -ένες, onbeduidende menschen, nullen.

II. *bw.* οὐδέν [*eig. bepalende acc.*: in niets], in geen opzicht, volstrekt niet: -ὲν ἄμεινον, geen haar beter; -ὲν ἧττον, niet minder, niettemin; *versterkt*: -έν τι, -έν τι πάνυ, volstrekt niet.

οὐδέκοτε, *ion.* = οὐδέποτε. — **οὐδεμία,**

vr. v. οὐδείς. — **οὐδέν**, *bw.*, *z.* οὐδείς, II. — **οὐδένεια,** ἡ [οὐδείς], nietigheid. — **οὐδενόσωρος,** 2 [οὐδενὸς ὤρα, niemands zorg], geen aandacht waard, verachtelijk.

οὖδεος, *gen. v.* οὖδας.

οὐδέ-πῃ, *bw.*, *en* οὐδέ πῃ, op geenerlei wijze. — **οὐδέ-ποθι,** *bw.*, *en* οὐδέ ποθι, nergens. — **οὐδέ-ποτα,** *bw.*, *en* οὐδέ ποτα, *aiol.* = οὐδέποτε. — **οὐδέ-ποτε,** *bw.*, *en* οὐδέ ποτε [*eig.*: ook niet ooit], nooit. — **οὐδέ-πω,** *bw.*, *en* οὐδέ πω (*dikw. gescheiden* : οὐδέ νύ πω, οὐδέ τί πω), nog niet. — **οὐδε-πώποτε,** *bw.*, *en* οὐδὲ πώποτε, nog nooit.

οὐδ-έτερος, 3 [οὐδὲ ἕτερος], geen van beiden; *mrv.*: geen van beide groepen, - partijen (οὐδ' ἕτερος *heeft nog de oorspr. kracht v.* : ook niet één van beiden). — **οὐδετέρωθεν,** *bw.* [οὐ., -θεν], van geen van beide kanten. — **οὐδετέρωσε,** *bw.* [οὐ., -σε], naar geen van beide kanten.

1.**οὐδός,** ὁ. **1.** drempel. — **2.** *overdr.* : drempel, ingang: γήραος οὐ., H.

2.**οὐδός,** *ion.* = ὁδός.

Οὐδυσσεύς = ὁ Ὀδυσσεύς (*krasis*).

†**Οὐετούριος** = Βετούριος.

οὐθ' = οὔτε *vóór klinkers en tweeklanken met spiritus asper.*

οὖθαρ, ατος, τό [*vw. Lat.* über, *Ned.* uier]. **1.** uier. — **2.** *meton.* : vruchtbaarheid : οὖ. ἀρούρης, H., het vruchtbare akkerland.

οὐθείς, *onz.* οὐθέν, **οὐθένεια,** *latere vormen voor* οὐδ-.

†**Οὐΐβιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Vibius], Vibius, *Lat. geslachtsnaam.*

οὐκ, *z.* οὐ.

οὑκ = ὁ ἐκ (*krasis*).

οὐκ-έτι, *bw.*, *en* οὐκ ἔτι, niet meer, niet langer.

οὐκί, οὔκοτε, *ion.* = οὐχί, οὔποτε.

οὐκ-οῦν, *bw.* **1.** *in vragen, die als een gevolgtrekking voorgesteld worden en waarop men een bevestigend antwoord verwacht* : niet waar? — **2.** *in mededeelende zinnen* : dus, bijgevolg; *in antwoorden* : goed zoo.

οὔκ-ουν, *bw.* **1.** *in mededeelende zinnen*: *a*) bijgevolg niet. — *b*) zeker niet, heelemaal niet. — **2.** *in hartstochtelijke rhetorische vragen*: dan niet: οὔκουν ὁρᾷς ...;, ziet gij dan niet?; οὔκουν ἐρεῖς ποτε;, wilt ge dan eindelijk spreken?

οὔκω, οὔκων, οὔκως, *ion.* = οὔπω, οὔκουν, οὔπως.

οὐλαί, ῶν, αἱ, gerstekorrels, geroostegerst, offergerst.

οὐλαμός, ὁ [εἰλέω], gewoel.

οὖλε, *z.* 1. οὖλος.

οὐλή, ἡ, litteeken.

1.**οὔλιος,** 3 [2. οὖλος], verderfelijk.

2.**οὔλιος,** 3 [3. οὖλος], wollig.

οὐλοκάρηνος, 2 [οὖλον (3. οὖλος) κάρηνον (ἔχων)], kroesharig.

οὐλόμενος, 3 [= ὀλόμενος, 2ᵉ *ao. part. med. v.* ὄλλυμι]. **1.** *lijd.* : verloren, ongelukkig. — **2.** *bedr.* : verderfelijk.

1.**οὖλος,** 3, *z.* ὅλος. — *voc.* οὖλε, wees ongedeerd, *d. i.* heil! gegroet! (*volgens sommigen, imper. v.* οὔλω, gezond zijn).

2.**οὖλος,** 3 [*vw.* ὄλλυμι], verderfelijk.

3.**οὖλος,** 3 [*vw. Lat.* vellus, *Ned.* wol]. **1.** wollen, wollig, kroes. — **2.** *overdr.* : -ον (*bw.*) κεκλήγοντες, H. (*v.* κλάζω), verward schreeuwend.

οὐλοχύται, ῶν, αἱ [οὐλαὶ χυταί], gerstekorrels, offergerst, *die vóór h. offer op h. offerdier gestrooid werd.*

Οὐλυμπ-, *ep.* = Ὀλυμπ-.

οὑμός = ὁ ἐμός (*krasis*).

οὑν = ὁ ἐν *of* οἱ ἐν (*krasis*).

οὖν, *dor., ion.* ὦν.

I. *bw.* **1.** *bevestigend* : inderdaad, voorzeker, werkelijk : εἰ δ' ἔστιν, ὥσπερ οὖν ἔστι, θεός, als hij een god is, zooals hij inderdaad is; *dikw. in antwoorden* : natuurlijk, ongetwijfeld : πάνυ μὲν οὖν; ἐγὼ μὲν οὖν; δ' οὖν (*zeer dikw. na* μέν), zeker is echter dat ..., in ieder geval. — **2.** *als achtervoegsel v. een betrekk. vnw. of bw., maakt de beteekenis ervan nog algemeener* (= *Lat.* cumque) : ὁστισοῦν, ὁπωσοῦν.

II. *vgw.* **1.** *a*) *h. voorafgaande weer opnemend en bevestigend* : dus, zooals gezegd. — *b*) *in verzw. zin* : *h. verhaal of h. betoog eenvoudig voortzettend* : dus, welnu. — **2.** *gevolgtrekkend* : bijgevolg, dus. — **3.** *leidt soms d. minor v. een sluitrede in* : welnu, maar.

οὕνεκα. 1. *betrekk. bw.* = οὗ ἕνεκα, weswege, waarom. — **2.** *vgw.* : *a*) wijl, omdat. — *b*) *na wkw. v. weten en zeggen* = ὅτι, dat. — **3.** *vrz. met gen.* (*staat vaak achter zijn naamval*) = ἕνεκα, ter wille van, wegens.

οὔνεσθε, *ep.* 2 *mrv. pr. ind. v.* ὄνομαι.

οὐνομ-, *ion. en* ° = ὀνομ-.

οὑξ = ὁ ἐξ (*krasis*).

οὔ-περ [οὐ] = οὔ περ, *een versterkt* οὐ, volstrekt niet.

οὔ-περ, *bw.*, *z.* ὅσπερ, II, 1.

οὔ-πη *en* **οὔ-πῃ,** *bw.* [οὐ] = οὔ πη, οὔ πῃ. **1.** nergens. — **2.** op geen wijze, in geen geval.

οὔπί, οὔπι- = ὁ ἐπί, ὁ ἐπι- (*krasis*).

οὔ-ποθι, *bw.* [οὐ] = οὔ ποθι, nergens.

οὔ-ποτε, *bw.* [οὐ] = οὔ ποτε, nooit.

οὔ-πω, *bw.* [οὐ] = οὔ πω. **1.** nog niet, nog nooit. — **2.** *vaak een versterkt* οὐ : volstrekt niet, op geen manier.

οὐ-πώποτε, *bw.* = οὐ πώποτε, nog nooit.

οὔ-πως, *bw.* [οὐ] = οὔ πως, op geen manier, volstrekt niet.

οὐρά, ἡ. **1.** staart *v. een dier.* — **2.** *overdr.*: achterhoede. — **οὐραγός,** ὁ [οὐρὰν ἡγεόμενος; *eig.* : aanvoerder der achterhoede], die de achterhoede sluit, rotsluiter. — **οὐραῖος,** 3, van den staart.

Οὐρανία, ἡ [*vr. v.* οὐράνιος; *eig.* : de hemelsche], Oerania. — **1.** *bijnaam v. Aphrodite.* — **2.** *een der Muzen.*

Οὐρανίδαι, ῶν, οἱ. **1.** [Οὐρανός],Oeraniden, zonen van Oeranos, *t. w. de Titanen.*— **2.** [οὐρανός]. *a*) hemelingen, hemelsche goden. — *b*) *bijv. g.* : hemelsch.

οὐράνιος, 3, *soms* 2 [οὐρανός]. **1.** hemelsch, van -, aan -, in -, uit den hemel : τὰ -α, de luchtverschijnselen. — **2.** *overdr.* : hemelhoog, reusachtig groot; hoog in de lucht zich bevindend. — **Οὐρανίωνες,** ων, οἱ = Οὐρανίδαι.

οὐρανόθεν, *bw.* [οὐρανός, -θεν]. uit den hemel ; *soms pleonastisch* : ἀπ' οὐ., ἐξ οὐ., H. — **οὐρανόθι,** *bw.* [οὐρανός, -θι], in den hemel ; οὐ. πρό, H., vóór -, dicht bij den hemel.

οὐρανομήκης, 2 [οὐρανοῦ μῆκος (ἔχων)], hemelhoog.

οὐρανός, ὁ, hemel. — **I.** *als deel v. h. heelal.* **1.** hemelgewelf; *dikw. in hyperbolen* : σκόπελος -ὸν εὐρὺν ἱκάνει, H. — **2.** luchtruim, lucht: ὕδωρ πολὺ ἦν ἐξ -οῦ ; τρέφειν τινὰ ἐκ τοῦ -οῦ, van de lucht laten leven. — **II. 1.** *als woonplaats der goden.* — † **2.** *a*) verblijf van God. — *b*) *meton.* : God (*de Joden schroomden d. naam Gods uit te spreken*) : πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν -όν.

Οὐρανός, ὁ, Oeranos, *zoon v. Erebos en Gaia.*

οὐργάτης = ὁ ἐργάτης (*krasis*).

οὔρειος, *ep.* = ὄρειος. — **οὐρεσιβώτης,** ου, ὁ [οὔρεσι (*loc. v.* 4. οὖρος) βόσκων], op de bergen weidend. — **οὐρεσίφοιτος,** 2 [οὔρεσι (*id.*) φοιτάων], op de bergen groeiend.

οὐρεύς, ὁ, *ion.* = ὀρεύς.

οὐρέω (*augm.* ἐου-), wateren.

οὐρία, ἡ, *z.* οὔριος.

οὐρίαχος, ὁ [οὐρά], onderste uiteinde van de lansschacht.

1.**οὐρίζω,** *f.* ιῶ [1. οὖρος; *eig.* : met gunstigen wind vooruitbrengen], *overdr.* : in gunstige omstandigheden brengen, voorspoedig leiden.

2.**οὐρίζω,** *ion.* = ὁρίζω.

οὐρί-θρεπτος, 3 [οὔρει, *loc. v.* 4. οὖρος], in het gebergte gevoed.

οὔριος, 3 *en* °2 [1. οὖρος]. **I.** *lijd.*: door een gunstigen wind gedreven : οὔ. πλοῦς. — **II.** *bedr.* **1.** *a*) *v. d. wind* : gunstig : ἄνεμος οὔ. — *b*) ἡ -α [πνοή], gunstige wind; *fig.* : ° ἐξ (*z.* ἐξ, B, II, 2, h) -ων (*onz. mrv.*) δραμεῖν, vóór den wind zeilen. — **2.** gunstigen wind verleenend : Ζεὺς οὔ.

οὖρον, τό, doorloopen afstand : οὖ. ἡμιόνοιϊν, H., de afstand, welken een span ploegende muildieren in eens plegen te doorloopen, *d. i.* de lengte van een vore.

1.**οὖρος,** ὁ. **1.** wind, *inz.* : gunstige wind : κατ' -ον, vóór den wind. — **2.** *overdr.* : gunstige gelegenheid.

2.**οὖρος,** ὁ [*vw.* ὁράω], bewaker, wachter, beschermer.

3.**οὖρος,** ὁ, *ion.* = ὅρος.

4.**οὖρος,** τό, *ion.* = ὄρος.

οὐρός, ὁ, geul, *waardoor de schepen te water gelaten werden.*

οὖς, ὠτός, τό. **1.** oor : τὰ ὦτα παρέχειν, het oor leenen. — **2.** *overdr.* : oor, handvat.

οὖσα, *vr. v.* ὤν, *part. pr. v.* εἰμί. — **οὐσία,** ἡ, het zijnde, het voorhandene. **1.** het vermogen, bezit : φανερὰ οὐ., bezit dat gezien wordt (*grondbezit, slaven, vee enz.*) ; ἀφανὴς οὐ., bezit dat niet zichtbaar is *en dat dus geloochend kan worden* (*baar geld en uitstaand kapitaal*). — **2.** *in philosophischen zin* : het waarlijk zijnde, het wezen *v. iets.*

οὐτάζω (*vrl* H.), άσω, οὔτασα ; *pass. pf.* οὔτασμαι, *en* **οὐτάω** (*vrl* H.), *imper.* οὔταε, οὐτήσω, οὔτησα, *iter. ao.* οὐτήσασκε, *3 enk. 2e ao.* οὖτα (*inf.* ἀμεναι *en* ἀμεν), *iter. 2e ao.* οὔτασκε ; *med. 2e ao. part.* οὐτάμενος (*met lijd. beteek.*) ; *pass. part. ao.* οὐτηθείς. — stooten, treffen, wonden, doorboren : -αμένη ὠτειλή, H., toegebrachte wonde.

οὔ-τε, *bw.* [οὐ], en niet, noch. — **1.** *gew. herhaald* : οὔτε ... οὔτε, noch ... noch.— **2.** *beantwoordt aan een ander volgend* (*soms voorafgaand*), *ontkennend partikel* : οὔτε ... οὐ, οὐ ... οὔτε, noch ... noch ; οὔτε ... οὐδέ, noch ... noch ook.

— **3.** *beantwoordt aan een niet-ontkennend verbindingspartikel* : οὔτε ... τε, οὔτε ... δέ, niet ... en, niet ... maar, niet alleen niet ... maar zelfs.

οὔτε, *gen. v.* ὅστε.

οὔτερος, *ion.* = ὁ ἕτερος (*krasis*).

οὐτιδανός, 3 [οὔτις], nietswaardig.

οὔτινος, *gen. v.* οὔτις.

οὕτινος, *gen. v.* ὅστις.

οὔ-τις, *onz.* οὔτι (*verbuiging gelijk* τις) = οὔ τις. — **1.** *a*) niemand, niets. — *b*) *bijv. g.* : geen. — **2.** *bw.* οὔτι, volstrekt niet. — **Οὖτις,** ιδος (*acc.* ιν), Niemand, *verdichte naam v. Odusseus.*

οὔ-τοι, *bw.* = οὔ τοι, waarlijk niet, gewis niet.

οὗτος, αὕτη, τοῦτο (*verbuiging z. Spraakk.*), *aanwijzend vnw., zelfst. en bijv. g., v. iets dat tegenwoordig is* (ἐκεῖνος *ziet op iets dat meer verwijderd is*) : deze, dit, deze -, dit hier, - daar.

A. I. *in plaatselijken zin* : πάντες οὗτοι οὓς ὁρᾶτε βάρβαροι ; Νέστορ' ἔρειο ὅντινα τοῦτον ἄγει, H., ga aan Nestoor vragen, wien hij daar wegbrengt ; *inz. v. d. 2en pers.* : τίς δ' οὗ. ἔρχεαι, H., wie zijt gij, die daar gaat ? ; ° ὦ οὗ., Αἴας, he, gij daar, Aias. — **II.** *overdr.* **1.** *a*) *dikw. v. een voorstelling, die reeds in d. geest aanwezig is, omdat er reeds sprake van was of wijl algemeen bekend* : ° οὐκ ἔστι σοι ταῦτα, ἀλλὰ σοι τάδ' ἔστι, niet het voorafgaande, maar wel wat ik nu zal zeggen (*z.* ὅδε, I, 2, b) valt u ten deel ; ° ὁ μάντις οὗ., die (bekende) waarzegger ; *dikw. minachtend* ; *in politieke redevoeringen, v. de tegenpartij.* — καὶ οὗ. *neemt h. voorafgaande weer op* : *a*) ook deze, insgelijks : καὶ τὰς ἁμάξας, ἃς ..., καὶ ταύτας διήρπασαν, en de wagens, welke ..., ook die plunderden zij ; — *β*) en dat nog wel : δοκεῖς μοι ... καὶ ταῦτα σοφὸς ὤν ; ἀπόρων ἐστὶ καὶ τούτων πονηρῶν, het is een daad van radelooze en bovendien slechte lieden ... — *b*) *minder dikw. v. wat volgt* : οὐ τοῦτο πρῶτον ἠρώτα, πότερον ..., hij had niet eerst dit gevraagd, of ... ; οὗ. ὅς, degene die : εἰς τοῦθ' ὕβρεως (*partit. gen.*) ἐλήλυθεν ὥστε ..., hij drijft den overmoed zóó ver, dat ... — **2.** *v. tijd* : ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ; τρίτον ἔτος τοῦτο, dit is het derde jaar, sinds ... ; εἰς τοῦτο, tot nu toe ; ἀπὸ τούτου, ἀπὸ τούτων, sinds dien tijd, hierop ; ἐν τούτῳ, intusschen.

B. *bw.* **1.** τοῦτο, ταῦτα [*eig. inwendig voorw.*]. *a*) met het oog daarop, daarom. — *b*) op die wijze, zoo. — **2.** τοῦτο μὲν ... τοῦτο δέ (*in plaats v. dit 2e lid, ook* δέ *alleen,* ἔπειτα δέ, εἶτα *en dgl.*), deels ... deels, nu eens ... dan weer. — **3.** τούτῳ, hierin. — **4.** ταύτῃ : *a*) langs dien weg ; *overdr.* : op die wijze. — *b*) hier.

οὑτοσί, αὑτηί, τουτί [οὗτος, -ί], *een versterkt* οὗτος : deze hier.

οὕτω (*vóór klinkers alleen bij* H. *en* HDT.) *en* **οὕτως** (*vóór klinkers en medekl.*) [οὗτος], *bw. v. wijze.* **I.** op deze -, op die wijze, zoo. — **1.** *gew. v. wat voorafgaat* : *a*) -ως ἔχει, zoo is het ; ὡς ... -ως ; ὥσπερ ... -ως. — *b*) *beperkend* : onder die omstandigheden, in dat geval : νικήσας -ως ἐπάνελθε, kom slechts als overwinnaar terug ; καὶ -ως, zelfs in dat geval, desondanks. — *c*) om die reden. — **2.** *minder dikw.* : volgenderwijze. — **3.** *afkeurend* : zoo maar, zonder meer, *met h. bijbegrip v. onachtzaamheid, nalatigheid* : -ως ἄπει ; , gaat gij zoo maar heen ? — **II.** *v. graad* : zoo, zoo zeer (*staat vóór of na h. woord, waarop het slaat*) : καλὸς οὕτω ; οὕτω πολλοί.

οὑτωσί, *bw.* [οὕτως, -ί], *een versterkt* οὕτως.

οὐχ, *z.* οὐ. — **οὐ-χί,** *bw.* [*een versterkt* οὐ ; *vgl.* ναί-χι]. **1.** niet, neen. — **2.** *in vragende zinnen waarop men een bevestigend antwoord verwacht* (= *Lat.* nonne), niet ?

οὐψόθεν, *boiot.* = ὑψόθεν.

ὀφειλέτης, ου, ὁ [ὀφείλω]. **1.** schuldenaar. — **2.** *overdr.* : ὀ. εἰμί *met inf.*, ik ben verplicht te... — **ὀφείλημα,** τό [*id.*], schuld.

ὀφείλω, ήσω, ὠφείλησα, *2e ao.* ὤφελον, *pf.* ὠφείληκα. — **I. 1.** schuldig zijn, moeten betalen : χρέος ὀ. τινί ; τοῖς στρατιώταις ὠφείλετο μισθός. — **2.** *overdr.* : ° ὀ. θεοῖς χάριν ; ° σοὶ τοῦτ' -εται παθεῖν, *door h. noodlot* is u dit lot beschoren. — **II.** *overdr.* **1.** verplicht zijn, moeten, behooren : νῦν ὄφελεν (*2e ao.*) πονέεσθαι, H., nu moest hij zich inspannen. — **2.** *a*) *de 2e ao.* ὤφελον (*ion.* ὄφελον) *beteekent dikw., en h. impf. bet. soms, niet* : *ik was - noch* : *ik ben verplicht, maar* : ik had moeten : ὤφελεν (*nl. vóór d. wedren*) ἀθανάτοισιν εὔχεσθαι, H. — *b*) *vd. dat* ὤφελον *dikw. een onvervulbaren wensch inleidt* : ὤφελε Κῦρος ζῆν, mocht... nog leven ! ; *dikw. is* ὤφελον *in dezen zin voorafgegaan door* εἴθε, εἰ γάρ, ὡς ; †*wordt* ὤφελον, ὤφελε *in dezen zin soms als een vgw. behandeld* : ° ὤφελε μηδ' ἐγένοντο νέες (*mrr. v.* ναῦς).

1. ὀφέλλω (*alleen pr. en impf.*), *ep.* = ὀφείλω.

2. ὀφέλλω (*alleen act. pr., impf., 3 enk. ao. opt.* ὀφέλλειε *en med. impf.* ὀφέλλετο,

H.). — **1.** vergrooten : ἴς ἀνέμου κύματ' -ει, H., doet zwellen. — **2.** *overdr.*: vergrooten, doen gedijen : ὀφέλλετο μένος ἵππου, H., de vurige moed ... nam toe ; ὀ. τινὰ τιμῇ, H., iem. grootere eer bewijzen.

ὄφελος, τό (*alleen nom. en acc. enk.*), nut, voordeel.

ὀφθαλμία, ἡ, oogziekte. — **ὀφθαλμός,** ὁ. **1.** *a*) oog, oogappel : ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, H. — **2.** *meton.* : het bereik der oogen, gezichtsveld : ° ἐν -οῖς ὁρᾶν, vóór zijn oogen zien. — **3.** *overdr.* : *a*) het kostelijkste -, het edelste v. iets, troost, vreugde. — *b*) βασιλέως ὀ., spion -, lid der geheime politie van den koning van Perzië.

ὀφθαλμότεγκτος, 2 [ὀφθαλμός, *verbaaladj. v.* τέγγω], de oogen bevochtigend.

ὀφθῆναι, *inf. ao. pass. bij* ὁράω.

ὄφις, εως, ὁ, slang.

ὀφλεῖν, 2e *ao. inf. v.* ὀφλισκάνω. — **ὄφλημα,** τό, schuld.

ὀφλισκάνω, *f.* ὀφλήσω, 2e *ao.* ὦφλον, *pf.* ὤφληκα [*vw.* ὀφείλω ; *dubbel suffix* : ὀφλ-ισκ-άν-ω]. — **1.** een geldstraf -, *alg.*: een straf oploopen, veroordeeld worden tot : ὀ. χιλίας δραχμάς ; ὀ. κλοπῆς, wegens ... — **2.** *overdr.* : *a*) zich op den hals halen, verdienen : ὀ. γέλωτα (spot), zich belachelijk maken : ὀ. αἰσχύνην. — *b*) zich den naam van iets -, zich een verwijt op den hals halen : ἄνοιαν ὀ.

ὄφρα. **I.** *bw.* (*alleen* H. *Il.* 15, 547), een tijdlang. — **II.** *vgw.* **1.** *v. tijd* : *a*) terwijl, zoolang als : ὄ.... τόφρα, zoolang als ... zoolang. — *b*) totdat, zoolang tot. — **2.** *v. doel* = ἵνα, opdat. — *gebruik der wijzen, z. Spr.*

Ὀφρύνειον *en* **-νιον,** τό, *stad aan d. Hellespont.*

ὀφρυόεις, όεσσα, όεν, heuvelig. — **ὀφρυόομαι,** de wenkbrauwen optrekken, hoovaardig zijn. — **ὀφρύς,** ύος, ἡ (*acc. mrv.* ῦς *en* ύας). **1.** *a*) (*gew. mrv.*) wenkbrauw ; *vaak als spiegel v. sommige gevoelens, inz. v. d. hoogmoed* : τὰς -ῦς ἐπαίρω, optrekken *uit hoogmoed* ; ° μέθες -ύν, ontspan ..., *d. i.* laat uw zorgen varen. — *b*) *meton.* : hoogmoed. — **2.** *overdr.* : hooge rand ; *inz.*: berg-, heuvelrand ; *alg.* : hoogte.

ὄχα, *bw.*, zeer ; *alleen in* ὄχ' ἄριστος, H., verreweg de beste.

ὄχανον, τό [ἔχω], handvat *v. h. schild.*

ὀχέεσκον, *iter. impf. v.* 1. ὀχέω.

ὄχεσφι, *ep. dat. mrv. v.* 2. ὄχος.

ὀχετεύω, door een kanaal -, door een pijp afleiden. — **ὀχετηγός,** 2 [ὀχετοὺς ἄγων], greppels gravend. — **ὀχετός,** ὁ [ὀχέω], waterleiding, kanaal ; *ook* : ° bedding *v. een rivier.*

ὀχεύς, ὁ [ἔχω], houder, wat dient om vast te houden, *inz.* : stormband *v. een helm*, gesp *v. d. gordel*, grendel -, sluitbalk *v. een deur.*

ὀχεύω [2. ὀχέω], bespringen.

1.**ὀχέω** (*iter. impf.* ὀχέεσκον) [*freq. v.* ἔχω]. — **1.** (een tijdlang) in handen houden : ὀ. φιάλην. — **2.** *overdr.* : blijvend hebben : νηπιέας ὀ., H., een kinderlijke handelwijze bewaren ; κακὸν μόρον ὀ., H., een ellendig lot te dragen hebben.

2.**ὀχέω** [2. ὄχος]. **1.** voeren. — **2.** *gew. med.-pass.* : *a*) zich laten voeren, rijden, varen. — *b*) *overdr.* : steunen op : ἐπὶ λόγου ὀχεῖσθαι, op een redeneering steunend door het leven varen. — **ὄχημα,** τό, wagen, schip ; ° span. — **ὄχησις,** εως, ἡ, het rijden.

ὀχθέω, ontstemd -, verontwaardigd -, wrevelig zijn.

ὄχθη, ἡ, *en* **ὄχθος,** ὁ. **1.** bodemverheffing, hoogte, heuvel. — **2.** *inz.*: oeverrand, steile oever.

1.**ὀχλέω,** voortwentelen.

2.**ὀχλέω** [ὄχλος], lastig vallen, hinderen, kwellen ; *abs.*: lastig -, hinderlijk zijn. — **ὀχληρός,** 3, lastig, hinderlijk.

ὀχλίζω, in beweging brengen, opwerken.

ὄχλος, ὁ. **1.** *a*) (wanordelijke) menigte menschen ; *inz.* : legertrein, tros ; gepeupel. — *b*) menigte dieren *of* zaken, hoop. — **2.** *meton.* : *a*) verwarring, gedrang. — *b*) last, hinder : -ον παρέχειν τινί, iem. last veroorzaken.

ὀχμάζω, stevig vastmaken ; *v. paarden*: onder het juk brengen.

1.**ὄχος,** ὁ [ἔχω], wat in zich houdt : λιμένες νηῶν -οι, H., schepen bergende havens.

2.**ὄχος,** ὁ (*mrv. ook* τὰ ὄχεα ; *dat. mrv.* H. *ook* ὄχεσφι) [Ϝόχος ; *vw. Lat.* vehĕre, *Ned.* wagen], voertuig, *inz.* wagen (H. *mrv. ook v. één wagen*) ; ° wat den wagen vervoert, wiel.

ὀχυρός, 3 [ἔχω]. **1.** vast, stevig, sterk. — **2.** *in strategischen zin* : sterk, versterkt. — **ὀχυρόω,** versterken. — **ὀχύρωμα,** τό, versterkte plaats : bolwerk, kerker.

-όχωκα = -όκωχα.

ὄψ, ὀπός, ἡ [Ϝόψ ; *vw. Lat.* vox]. **1.** stem. — **2.** woorden, rede.

ὄψανον, τό [*wrt.* ὀπ, *vgl.* ὄψομαι], droomgezicht.

ὀψέ, *bw.* (*comp.* ὀψιαίτερον, *superl.* ὀψιαίτατα ; *z.* ὄψιος). **1.** na langen tijd, laat, te laat. — **2.** laat op den dag ; *dikw. met partit. gen.* : ὀ. τῆς ἡμέρας.

ὀψείω [*desider. v. wrt.* ὀπ (ὄψομαι)], wenschen te zien.

† **ὀψία,** ἡ [*vr. v.* ὄψιος ; *t. w.* ὥρα], avond.

ὀψιαίτατος, ὀψιαίτερος, *z.* ὄψιος.

ὀψίγονος, 2 [ὀψὲ γενόμενος], later geboren, nakomeling.

ὀψίζω [ὀψέ], laat -, te laat doen, - komen.

ὀψιμαθής, 2 [ὀψὲ μαθών], die laat geleerd heeft.

ὄψιμος, 2, *en* **ὄψιος,** 3 (*comp.* ὀψιαίτερος, *superl.* ὀψιαίτατος) [ὀψέ], laat.

ὄψις, εως, ἡ [*wrt.* ὀπ ; *vw.* ὄψομαι]. **I.** het zien, gezichtsvermogen, het waarnemen : τῆς ὄψιος (*ion. gen.*) στερηθῆναι. — **II.** *meton.* **1.** *a*) gezichtszintuig, oog : ° διπλᾶς ὄψεις ἀράξας. — *b*) *synekd.* : gelaat. — **2.** hetgeen men ziet : *a*) voorkomen *v. een pers. of zaak*, uitzicht, schouwspel. — *b*) droomgezicht.

ὀψιτέλεστος, 2 [ὀψὲ τελεστός (*verbaaladj. v.* τελέω)], laat vervuld.

ὄψομαι, *f. bij* ὁράω.

ὄψον, τό, *alles wat bij h. brood en d. wijn gegeten wordt*, toespijs (*bij* H. *gew. vleesch, zld. visch ; later vrl visch, en alg. lekkernijen*).

ὀψοποιΐα, ἡ, kookkunst. — **ὀψοποιός,** ὁ [ὄψον ποιέων], (fijne) kok.

ὀψωνέω [ὄψον ὠνέομαι], toespijs (*z.* ὄψον) inkoopen. — † **ὀψώνιον,** τό, soldij, loon.

Π

π, *als cijfer* : π′ = 80.

πᾶ, πᾷ, *dor.* = πῆ, πῇ.

παγ- *vóór gutturalen* = παν- (*onz. v.* πᾶς).

παγά, *dor.* = πηγή.

Παγασαί, ῶν, αἱ, *zeestad in Thessalië.*

παγ-γέλοιος, 2, zeer belachelijk.

παγείς, πάγεν, *z.* πήγνυμι.

παγετός, ὁ [*vw.* πήγνυμι], vorst, ijs. — **παγετώδης,** 2, ijskoud.

πάγη, ἡ [*vw.* πήγνυμι ; *eig.* : het vastmakende], strik, val.

παγήσομαι, 2ᵉ *f. pass. v.* πήγνυμι.

πάγιος, 3 [*vw.* πήγνυμι], vast, hard.

παγίς, ίδος, ἡ [*vw.* πήγνυμι] = πάγη.

πάγ-κακος, 2 (*superl.* -κάκιστος). **1.** doorslecht. — **2.** zeer schadelijk.

πάγ-καλος, 2, wonderschoon. — **παγκάλως,** *bw.* **1.** zeer schoon. — **2.** zeer te recht.

πάγ-καρπος, 2 [καρπός]. **1.** met vruchten beladen. — **2.** van allerlei vruchten. — **παγ-κευθής,** 2 [κεῦθος], alles bergend. — **πάγ-κλαυστος,** 2, *en* **-κλαυτος,** 2. — **1.** voortdurend weenend. — **2.** in tranen badend. — **πάγ-κοινος,** 2. — **1.** aan allen gemeenschappelijk. — **2.** alledaagsch. — **παγ-κοίτης,** ου, *m. bvn.* [κοίτη], die allen te rust legt. — **παγ-κρατής,** 2 [κράτος], almachtig, alles bedwingend. — **παγ-κράτιον** [*id.*], τό, vuist- en worstelkamp.

πάγος, ὁ [*vw.* πήγνυμι ; *eig.*: wat vast staat, - geworden is]. **1.** *a*) rotspunt, klip. — *b*) *alg.* : rots, heuvel, berg : Ἄρειος π., *z.* Ἄρειος. — **2.** *a*) ijs, rijp. — *b*) *meton.* : vorst, barre koude.

παγ-χάλεπος, 2, zeer moeilijk. — **παγχάλκεος,** εος, εον, *en* **-κος,** 2 [χαλκός], geheel van brons. — **παγ-χρύσεος,** εος, εον, *en* **-σος,** 2 [χρυσός], geheel van goud.

πάγχυ, *ion., aiol.* = πάνυ.

πάθη, ἡ [*vw.* ἔπαθον, 2ᵉ *ao. v.* πάσχω]. **1.** wat iem. ondergaat, wat iem. overkomt, het wedervaren. — **2.** *inz.* : het lijden, ongeluk.

πάθημα, τό [*id.*]. **1.** *a*) = πάθη. — *b*) *meton.* : *door iem.s wedervaren verwekte* aandoening *of* toestand *v. lichaam of ziel*, gemoedsaandoening, stemming. — **2.** *alg.*: voorval, gebeurtenis: οὐράνια -ατα, de gebeurtenissen in den hemel.

πάθος, τό [*vw.* ἔπαθον, 2ᵉ *ao. v.* πάσχω]. **I. 1.** *a*) wat iem. ondergaat, wat iem. overkomt: δίειμί σοι τὰ ἐμὰ -η. — *b*) *gew. in ongunstigen zin* : tegenslag, nood, lijden, ongeluk, ramp : τὸ τῆς θυγατρὸς π., dood. — **2.** *meton.* : *door iem.s wedervaren -, door een voorval verwekte* zielstoestand, stemming, zielsaandoening, indruk, gemoedsbeweging, zieleleed, kommer, smart, hartstocht, begeerte. — **II.** *v. zaken.* **1.** *a*) uitwerking *welke iets ondergaat*, gevolg.

— *b*) *alg.* : verandering, voorval, gebeurtenis : τὰ περὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν -η, de verschijnselen aan den hemel en ... — *c*) eigenschap (*in tgst. tot* οὐσία, het wezen v. iets). — **2.** *meton.* : plaats waar iets gebeurd is, tooneel eener ramp.

παιάν, ᾶνος, ὁ, paiaan, koorzang *ter eere v. een god, inz. v. Apolloon* : dank-, loflied; zegelied, *ook* : krijgslied; *alg.* : iedere plechtige zang, (*zld.*) treurzang.

Παιάν, ᾶνος, ὁ [παιάν], Paiaan. — **1.** *oorspr. bijnaam v. Apolloon als d. god v. d. paiaan.* — **2.** later [*missch. door verwarring met* Παιήων] *bijnaam v. Apolloon als genezenden en alg. als helpenden en reddenden god.*

Παιανιεύς, ὁ, Paianiër, inwoner van *de Attische gouw* Paiania.

παιανίζω [παιάν], een paiaan zingen.

παιγνία, ἡ [παίζω]. **1.** spel, verzet. — **2.** scherts, spot. — **3.** feest. — **παιγνιήμων,** 2, opgeruimd, uitgelaten.

παίγνιον, τό [παίζω]. **1.** speelgoed. — **2.** spel, scherts.

παιγνιώδης, 2 [παιγνία], opgeruimd; τὸ -ες, opgeruimdheid, vroolijke luim.

παιδαγωγεῖον, τό, klasselokaal. — **παιδαγωγέω. 1.** παιδαγωγός zijn, kinderen begeleiden, - onderwijzen. — **2.** *alg.* : leiden, ordenen. — **παιδαγωγικός,** 3. — **1.** het opvoeden der kinderen betreffend. — **2.** *overdr.* : ἡ -ὴ ἰατρική, PL., de geneeskunst, die over het verloop der ziekte waakt, *als een paedagoog over een kind.* — **παιδαγωγός,** ὁ [παῖδας ἄγων ; —> *Lat.* paedagōgus —> *Ned.* paedagoog]. **1.** paedagoog, knapenleider, *slaaf die de kinderen o. a. naar de school brengt* (*t. ond. v.* διδάσκαλος). — **2.** opvoeder.

παιδάριον, τό [*verklw. v.* παῖς]. **1.** klein kind. — **2.** jonge slaaf.

παιδεία, ἡ [παιδεύω]. **1.** het opvoeden, opvoeding, onderricht, wetenschappelijke opleiding : *Κύρου π.*, de opvoeding van Kuros. — **2.** *meton.* : *door opvoeding verkregen* beschaving, wetenschap, ontwikkeling.

παίδειος *en* **παιδεῖος,** 2 [παῖς], van -, voor kinderen.

παιδεραστέω, knapen beminnen. — **παιδεραστής,** οῦ, ὁ [παίδων ἐραστής], die knapen bemint.

παίδευμα, τό = παιδεία, 2. — **παίδευσις,** εως, ἡ. **1.** = παιδεία. — **2.** *meton.* (*zld.*) : *a*) leerschool. — *b*) leervak. — **παιδευτήριον,** τό, school. — **παιδευτής,** οῦ, ὁ, onderwijzer, leeraar. — **παιδευτός,** 3, leerbaar. — **παιδεύω** [παῖς]. **1.** *alg.* : opvoeden, opleiden, onderrichten, vormen : οἱ πεπαιδευμένοι, de beschaafde -, de ontwikkelde lieden. — **2.** † *inz.* : *a*) door kastijden opvoeden. — *b*) *alg.* : tuchtigen.

παιδιά, ἡ [παῖς]. **1.** kinderspel. — **2.** *alg.* : spel, verzet, scherts (*tgst.* : σπουδή) : -ᾶς ὄργανα, PL., *d. i. muziekinstrumenten.* — **παιδικός,** 3 [παῖς], het kind betreffend, van een kind ; τὰ -ά, lieveling. — **παιδίον,** τό [*verklw. v.* παῖς], klein kind : ἐκ -ου, van de eerste kinderjaren af. — **παιδίος,** PLUT., *barbarisme voor* παιδίον. — **παιδίσκη,** ἡ [*verklw. v.* ἡ παῖς]. **1.** meisje. — **2.** jonge slavin. — **παιδίσκος,** ὁ [*verklw. v.* ὁ παῖς], knaap, jongen. — **παιδνός,** 3 *en* °2 [παῖς], van een kind, kinderlijk ; ὁ π., kind.

παιδοκτόνος, 2 [παῖδας κτείνων], **παιδολέτειρα,** ας, *vr. bvn.* [παῖδας ὀλέσασα] *en* **παιδολέτωρ,** ορος, *m. vr. bvn.* [παῖδας ὀλέσας], kindermoordenaar, -nares.

παιδοποιέω [παῖδας ποιέω] *en med.* : kinderen voortbrengen.

παιδοτρίβης, ου, ὁ [παῖδας τρίβων] *en* **παιδότριψ,** ιβος, ὁ [*id.*], gymnastiekmeester.

παιδοτροφία, ἡ, het voeden -, het opvoeden van kinderen. — **παιδοτρόφος,** 2 [παῖδας τρέφων], kinderen voedend.

παιδουργέω [παῖς, ἔργον], kinderen voortbrengen. — **παιδουργία,** ἡ. **1.** het voortbrengen van kinderen. — **2.** *meton., concr.* : moeder.

παιδοφόνος, 2 [παῖς ; *st. v.* ἔ-πε-φν-ον, 2en *ao. v.* θείνω], kinderen doodend.

παίζω, σομαι (*soms* ξομαι), ἔπαισα, πέπαικα ; *pass. pf.* πέπαισμαι [παῖς]. — **1.** *onoverg.* : als een kind doen ; *inz.* : spelen, dansen. — *b*) schertsen, spotten. — **2.** *overg.* : *a*) in scherts zeggen : οὗτος ὁ λόγος πέπαισται, HDT., dat verhaal is slechts scherts. — *b*) bespotten, den spot drijven met.

Παιήων, ονος, ὁ, H., *geneesheer der goden.*

παιήων, ονος, ὁ = παιάν.

Παίονες, ων, οἱ, Paioniërs ; *ook enk.* : Παίων ; *ook bijv. g.* : Π. ἄνδρες, H. — **Παιονία,** ἡ, Paionië, *landschap in h. noorden v. Makedonië.*

Παιονίδης, ου, ὁ [Παίων], Paionide, zoon van Paioon, *nl. Agastrophos.*

παιπάλη, ἡ. **1.** meelbloem. — **2.** sluwe kerel.

παιπαλόεις, όεσσα, όεν, *en* **παίπαλος,** 2, ruw, hobbelig, onbegaanbaar ; *ofwel* : vol kloven.

1.**παῖς,** παιδός, ὁ, ἡ (*voc.* παῖ), *en*, H. *e. a.*, **πάϊς,** παϊδός, ὁ, ἡ (*voc.* πάϊ), kind. — **1.** *ten opzichte v. de afstamming* : *a)* zoon, dochter : παίδων παῖδες, kleinkinderen ; *ook v. een aangenomen kind* ; *periphrastisch* : Λυδῶν -δες, *d. i. de Ludiërs.* — *b) overdr.* : *in d. voc., als vriendelijke toespraak* ; ° πέτρας ὀρείας π. Ἠχώ, Echo, kind der bergrotsen. — **2.** *ten opzichte v. d. leeftijd* : ἐκ -δός, ἐκ -δων, van kindsbeen af ; ἐκ -δων γίγνεσθαι, uit de groep der kinderen treden, den volwassen leeftijd bereiken; *ook als bvn.* : π. συφορβός, H., jonge zwijnenhoeder. — **3.** *ten opzichte v. d. stand* : slaaf, dienaar.

2.**παῖς,** παῖσα, πάν, *aiol.* = πᾶς, πᾶσα, πᾶν.

παίσδω, *dor.* = παίζω.

Παισός, ἡ, *stad in Troas.*

παίστρα, ἡ [παίζω], speelplein.

παιφάσσω, als een bliksem -, plotseling verschijnen, flikkeren.

παίω (*pass.* ἐπαίσθην, πέπαισμαι, *beide zld.* ; *gew.* : ἐπλήγην, πέπληγμαι, *v.* πλήττω). — **1.** *overg.* : slaan, stooten, steken, treffen : π. τινά τινι, iem. met iets ; *met acc. v. h. inwendig voorwerp* : ὀλίγας [πληγὰς] π. τινά, iem. niet genoeg slagen toebrengen. — **2.** *onoverg.* : stooten, botsen : π. πρὸς τὰς πέτρας, tegen ...

Παιών *en* 1. **παιών,** ῶνος, ὁ [—> *Ned.* pioen, *een geneeskrachtige plant*]. **1.** (= Παιήων), *geneesheer der goden.* — **2.** (= Παιάν, 2), *bijnaam v. Apolloon, als d. genezenden god.* — **3.** ° *alg.* : geneesheer.

2.**παιών,** ῶνος, *en* **παίων,** ωνος, ὁ = παιάν.

Παίων, *z.* Παίονες.

παιωνίζω = παιανίζω.

παιώνιος, 3 [Παιών], heilzaam, genezend.

πακτόω, vastmaken, sluiten.

Πάκτυες, ων, οἱ, Paktuërs, *volksstam in h. oosten v. Perzië.* — **Πακτυϊκός,** 3, van de Paktuërs : -ὴ γῆ *en* ἡ -ὴ [γῆ], Paktuïka.

Πακτωλός, ὁ, *bijrivier v. d. Hermos in Ludië.*

παλάθη, ἡ, vijgen-, fruitmoes.

πάλαι, *bw.* **1.** in het verleden : *a) gew.* : eertijds, weleer ; τὸ π. = πάλαι ; οἱ π., de menschen uit den ouden tijd, de ouden. — *b)* zooeven, onlangs. — **2.** sinds lang, reeds langen tijd.

Παλαιγάμβρειον *en* **-βριον,** τό, *stad in Musië.*

παλαιγενής, 2 [πάλαι, γένος] *en* **παλαίγονος,** 2 [πάλαι γενόμενος], oudtijds ontstaan, - geboren, hoogbejaard, oud.

παλαιμοσύνη = παλαισμοσύνη.

Παλαίμων, ονος, ὁ, *naam v. Melikertes als zeegod.*

παλαιός, 3 (*comp.* -αιότερος, *superl.* -αιότατος ; *gew.* : -αίτερος, -αίτατος *v.* πάλαι) [πάλαι], oud (*v. pers. en zaken*). **1.** sinds lang bestaande : ἡ -ὰ παροιμία, het oude spreekwoord ; ξεῖνος π., H., een oude gastvriend ; *bw.* τὸ -όν, sinds den ouden tijd, sinds lang (*z. ook* 2).— **2.** vorig, vroeger (*en nu niet meer bestaande*) : οἱ -οί, de ouden, de voorvaderen ; *bw.* τὸ -όν, oudtijds (*z. ook* 1).

παλαιόω [παλαιός]. **1.** *act.* : † oud maken. — **2.** *gew. pass.* : oud worden ; *v. zaken* : verslijten.

Παλαίσκηψις, εως, ἡ, *stad in Musië.*

πάλαισμα, τό [παλαίω]. **1.** worstelkunst. — **2.** *meton.* : *a)* worsteling, worstelstrijd. — *b) overdr.* : wedstrijd, wedijver.— **παλαισμοσύνη,** ἡ [*id.*], worstelkunst.

παλαιστή = παλαστή.

παλαιστής, οῦ, ὁ [παλαίω]. **1.** worstelaar. — **2.** *overdr.* : tegenstrever.

παλαιστιαῖος = παλαστιαῖος.

Παλαιστίνη, ἡ, Palestina ; *oorspr. bijstelling bij* Συρία : ἡ Συρία ἡ Π., het deel van Syrië, dat Pal. heet.

παλαίστρα, ἡ [παλαίω], worstelschool, worstelperk.

παλαίτατος, -τερος, *z.* παλαιός.

παλαί-φατος, 2. — **1.** lang geleden uitgesproken, - voorspeld, - geopenbaard. — **2.** waarvan in de sage sprake is, legendarisch.

παλαίω [πάλη]. **1.** *onoverg.* : worstelen : π. τινί, met iem. — **2.** *overg.* : overwinnen.

παλάμη, ἡ [*vw. Lat.* palma —> *Ned.* palm], vlakke hand ; *vd.* : hand, *als werkzaam gedacht.* — **I.** *alg.* **1.** *a)* -ῃ δ' ἔχε ἔγχος, H. — *b) meton.* : *met de hand volbrachte* handeling, daad : ° θεῶν -αις, door de werking -, met de hulp der goden. — **II.** *inz.* **1.** *a)* de hand *gebruikt voor geweld* : ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος -άων, H. — *b) meton.* : gewelddaad. — **2.** *a)* de hand *gebruikt voor werken der kunst.* — *b) meton.* : kunstgreep, middel.

Παλαμήδης, ους, ὁ, *zoon v. Nauplios, een mythischen koning op Euboia.*

παλαμναῖος, 3 [παλάμη]. **1.** die met eigen hand een gewelddaad, een moord gepleegd heeft; ὁ π., moordenaar. — **2.** een moord wrekend : ὁ π. [δαίμων], wraakgeest.

1.**παλάσσω** [*wschl. vw.* πηλός], bespatten, bezoedelen.

2.***παλάσσω** (*alleen med. pf.* πεπάλαγμαι), loten.

παλαστή, ἡ [*vw.* παλάμη], handbreedte (*lengtemaat*; = *74 mM.*). — **παλαστιαῖος,** 3, een handbreedte lang (hoog, breed *enz.*).

†**Παλάτιον, τό** [← *Lat.* Palātium], de Palatijnsche heuvel *te Rome.*

***παλέω** (*alleen* παλήσειε, HDT.) = παλαίω. — **πάλη, ἡ. 1.** het worstelen, worstelstrijd. — **2.** *alg.* : strijd.

πάλι, *bw.* = πάλιν.

παλιλλογέω [πάλιν λέγω], herhalen. — **παλίλλογος,** 2 [*id.*], weer verzameld.

παλιμ- *vóór labialen* = παλιν-.

παλιμπετής, 2 [πάλιν πίπτων], terugvallend; *onz. bw.* -τές, terug. — ***παλιμπλάζομαι,** *alleen ao. part. pass.* -πλαγχθείς, teruggeslagen, -gedreven.

παλιμπρυμνηδόν, *bw.* [π., -δόν], met den achtersteven naar voren. — **παλίμπρυμνος,** 2 [πάλιν πρύμναν (ἔχων)], met den achtersteven naar voren -, achteruitvarend.

πάλιν, *bw.*; *dikw. versterkt door* αὖ, αὖθις, ἄψ *enz.* — **I. 1.** *v. plaats* : terug : π. ἐλθεῖν, terugkeeren. — **2.** *overdr.* : omgekeerd, op zijn beurt, van den anderen kant, daarentegen: π. δοῦναι, teruggeven, *ook* : in ruil geven; π. λέγειν, antwoorden, *ook* : tegenspreken; π. ἐρωτᾶν, op zijn beurt vragen; ° βουλεύειν π., van een besluit terugkomen. — **II. 1.** *v. tijd* : opnieuw, wederom, nog eens. — **2.** *in een opsomming* : verder.

παλιν-άγρετος, 2 [*verbaaladj. v.* ἀγρέω], terug te nemen, herroepelijk.

παλινδρομέω, terugloopen, -keeren. — **παλίν-δρομος,** 2 [δραμών (*z.* τρέχω)], terugloopend.

παλιν-όρμενος, 3, terug losstormend op. — **παλίν-ορσος,** 2 [ὄρνυμι], terugdeinzend. — **παλίν-τιτος,** 2, terugbetaald, gedaan ter vergelding. — **παλίντονος,** 2 [π., τείνω], *wschl.* : dien men achterwaarts kan spannen, dien men kan aantrekken, veerkrachtig. — **παλιντριβής,** 2 [π., τρίβω; *eig.* : nog eens gewreven], geslepen, doortrapt. — **παλίντροπος,** 2 [π., τρέπω], teruggewend, -keerend.

παλινῳδέω [πάλιν, ᾠδή], een lied herroepen; *alg.* : herroepen. — **παλινῳδία, ἡ** [*id.*], het herroepen van een lied; *alg.* : het herroepen.

παλιρρόθιος, 3 [πάλιν, ῥόθος], terug-, heen en weer bruisend. — **παλίρροος** -ους, οος-ους, οον-ουν [π., ῥέω], teruggstroomend. — **παλίρρυτος,** 2 [π., 1. ῥυτός], op zijn beurt -, ter vergelding vloeiend. — **παλίσσυτος,** 2 [π., σεύω], terugijlend. — **παλίωξις,** εως, ἡ [π., ἰωκή], het achtervolgen van den aanvaller.

παλλακεύομαι, *med.*, als bijzit nemen.— **παλλακή,** ἡ, *en* **-κίς,** ίδος, ἡ, bijzit.

Παλλάς, άδος, ἡ, *bijnaam v. Athena.*

πάλλευκος, 2 [πᾶν, λευκός], sneeuwwit.

Παλληνεύς, *m. bvn.*, uit Pallene. — **Παλλήνη,** ἡ, *een Attische gouw.* — **Παλλήνιον,** τό, *tempel v. Athena in de gouw Pallene.*

πάλλω, —, *ao.* ἔπηλα, *part. 2e ao. met redupl.* -πεπαλών; *med. 2e ao.* -έπαλτο, πάλτο, H., *pf.* πέπαλμαι. — **1.** *overg.*: heftig bewegen : *a*) zwaaien, slingeren, werpen: π. δόρυ. — *b*) schudden: κλήρους ἐν κυνέῃ πάλλον, H., schudden de loten in een helm; υἱὸν πῆλε χερσίν, H., wiegde zijn zoontje op zijn armen; *abs.* π. [κλήρους], loten. — **2.** *onoverg. en med.* : zich heftig bewegen, opspringen : ° δείματι π., van vrees sidderen; ἦτορ -εται ἀνὰ στόμα, H., mijn hart bonst *v. vrees* naar mijn keel.

πάλος, ὁ [πάλλω], lot dat bij het schudden uit den helm springt; *alg.* : lot.

πάλτο, *z.* πάλλω. — **παλτόν,** τό [*onz. v. h. volg.*], werpspies. — **παλτός,** 3 [*verbaaladj. v.* πάλλω], geslingerd.

παλύνω. 1. strooien. — **2.** bestrooien.

παμ-, *vóór labialen en* μ = παν- (*onz. v.* πᾶς).

παμ-βασίλεια, ἡ, albeheerscheres. — **παμ-βασιλεύς,** ὁ, albeheerscher. — **παμ-βῶτις,** ιδος, *vr. bvn.* [βόσκω], alvoedend. — **παμ-μεγέθης,** 2 [μέγεθος], zeer groot; *bw.* -ες, *v. de stem* : zeer sterk. — **παμ-μεδέων,** οντος, *m. bvn.*, albeheerschend. — **παμ-μέλας,** αινα, αν, geheel zwart. — **παμ-μήκης,** 2 [μῆκος], zeer lang. — **πάμ-μηνος,** 2 [μήν; *eig.* : alle maanden door], altijddurend. — **παμ-μῆτις,** ιδος, *m. vr. bvn.* [μῆτις], alwetend, alles overleggend.— **παμ-μήτωρ,** ορος, *vr. bvn.* [μήτηρ], geheel en al -, echte moeder. — **πάμ-μορος,** 2 [μόρος], diep ongelukkig.

πάμ-παν, *bw.* [*redupl. v.* πᾶν], geheel en al; οὐ π., *gew.* : volstrekt niet, *soms* : niet heelemaal.

παμ-πήδην, *bw.* [*2e lid ?*], geheel en al.

†**παμπληθεί,** *bw.*, met de geheele menigte, allen samen. — **παμ-πληθής,**

2 [πλῆθος]. **1.** met de geheele menigte. — **2.** *verzw.* : zeer talrijk.

παμ-ποίκιλος, 2, geheel bont. — **πάμ-πολις,** εως, *m. vr. bvn.* [πόλις], in alle staten geldend. — **πάμ-πολυς,** πόλλη, πολυ, zeer talrijk, - groot. — **παμ-πόνηρος,** 2, doorslecht. — **πάμ-πρωτος,** 3. — **1.** allereerste. — **2.** *bw.* -ον, -α, allereerst. — **παμ-φάγος,** 2 [φαγών, *part. 2e ao. bij* ἔδω]. **1.** alles verterend, vraatzuchtig. — **2.** alles etend, met alles tevreden. — **παμ-φαής,** 2 [φάος], helder blinkend, stralend.

παμφαίνω [φαίνω *met redupl.*], helder glanzen, stralen, schitteren.— **παμφανόων,** *vr.* όωσα, *gen.* όωντος [*part. pr. v.* * παμφανάω ; *z. h. vorige*], schitterend.

παμ-φεγγής, 2 [φέγγος] = παμφαής. — **πάμ-φλεκτος,** 2 [*verbaaladj. v.* φλέγω], geheel -, goed brandend. — **πάμ-φορος,** 2 [φέρων], alles voortbrengend, zeer vruchtbaar.

Παμφυλία, ἡ, Pamphulië, *landschap aan de zuidkust v. Klein-Azië.* — **Παμφύλιοι** *en* **Πάμφυλοι,** ων, οἱ, Pamphuliërs. — **Πάμφυλος,** ὁ, *mythische stamvader der Pamphuliërs.*

πάμ-ψυχος, 2 [ψυχή], in volle levenskracht. — **πᾶν, παν-** *onz. v.* πᾶς.

Πάν, ανός, ὁ, *veld-, bosch- en herdersgod.*

πάν-αγρος, 2 [ἄγρα], alles vangend.

Παν-αθήναια, ων, τά, Panathenaien, *feest te Athene, ter eere v. Athena.* — **Παναθηναϊκός,** 3, van de Panathenaien.

παν-άθλιος, 3, diep ongelukkig. — **πάν-αιθος,** 3 [αἴθω], geheel stralend. — **παν-αίολος,** 2, geheel glinsterend. — **παν-άμωμος,** 2, geheel onberispelijk. — **παν-άπαλος,** 2, zeer teeder.— **παν-άποτμος,** 2, diep ongelukkig. — **παν-άργυρος,** 2 [ἄργυρος], van massief zilver. — **παν-αρμόνιος,** 2 [ἁρμονία]. **1.** goed passend.— **2.** met alle harmonieën, met -, voor alle toonaarden ; τὸ -ον, panharmonion, hobo (αὐλός) voor alle toonaarden. —**πάν-αρχος,** 2 [ἀρχή], almachtig. — **παν-αφ-ῆλιξ,** ικος, *m. vr. bvn.*, geheel zonder makkers. — **Παν-αχαιοί,** ῶν, οἱ, de gezamenlijke Achaiërs. — **παν-αώριος,** 2, voor een zeer vroegen dood bestemd. — **παν-δαίδαλος,** 2, zeer kunstvol. — **παν-δάκρυτος,** 2, zeer te beklagen, - ellendig. — **παν-δαμάτωρ,** ορος, *m. bvn.* [δαμάζω], albedwingend. — **πάνδαμος,** *dor.* = πάνδημος. — **πάν-δεινος,** 2, zeer geweldig, - vreeselijk. — **παν-δερκής,** 2 [δέρκομαι]. **1.** *bedr.* : alziend. — **2.** *lijd.* : voor allen zichtbaar, door allen bewonderd.

πανδημεί en **-μί,** *bw.* [πάνδημος], met het geheele volk, in massa. —**παν-δήμιος,** 2 [δῆμος], het geheele land doortrekkend. — **πάν-δημος,** 2 [*id.*], het geheele volk betreffend, algemeen, gansch.

πάν-δικος, 2 [δίκη], zeer rechtvaardig. — **πανδίκως,** *bw.*, met volle recht, voor een gerechte zaak.

Πανδίων, ονος, ὁ, *mythische koning v. Athene.*

πανδοκεῖον, τό, herberg. — **πανδοκεύς,** ὁ. **1.** herbergier, waard. — **2.** *overdr.* : π. (vergaarbak) πάσης κακίας. — **πάν-δοκος,** 2 [δέχομαι], allen opnemend, gastvrij. — **πανδοχ-** = πανδοκ-.

πάν-δυρτος, 2 [*verbaaladj. v.* δύρομαι], steeds klagend. — **Παν-έλληνες,** ων, οἱ, de gezamenlijke Hellenen. — **πάν-ετες,** *bw.* [ἔτος], het geheele jaar door. — **παν-ευδαίμων,** 2, volkomen gelukkig.

πανηγυρίζω, een feestvergadering houden, een volksfeest vieren. — **πανήγυρις,** εως, ἡ [ἄγυρις], volksvergadering, volksfeest.

παν-ῆμαρ, *bw.* [*acc.*], den geheelen dag door. — **παν-ημέριος,** 3 [ἡμέρα], den geheelen dag durend, - iets doende ; *bw.* -ον = πανῆμαρ.

Πανθοΐδης, ου, ὁ [Π., -ίδης], Panthoïde, zoon van Panthoes, *t. w. Poludamas of Euphorbos.* — **Πάνθοος-ους,** οου-ου, ὁ, Panthoes, *priester v. Apolloon, eerst te Delphoi, later te Troje.*

πάν-θρηνος, 2 [θρῆνος], vol klachten. — **παν-θυμαδόν,** *bw.* [θυμός, -δόν], uit ganscher harte. — **πάν-θυτος,** 2 [*verbaaladj. v.* θύω], met alle offers. — **Παν-ιώνιον,** τό ["Ιωνες], *de vergaderplaats der Ioniërs bij Mukale, en de bondstempel der Ionische steden aldaar.*

παν-νύχιος, 3 [νύξ] = πάννυχος. — **παν-νυχίς,** ίδος, ἡ [*id.*], nachtelijk feest. — **πάννυχος,** 2 [*id.*], den geheelen nacht durend, - iets doende ; *bw.* -α [*onz. mrv.*], den geheelen nacht door. — **παν-όδυρτος,** 2, door allen beweend. — **παν-οικεσίᾳ,** *bw.* [οἶκος], met het geheele gezin. — **παν-ομφαῖος,** *m. bvn.* [ὀμφή], van wien alle godsspraken komen.

1.**Πανοπεύς,** ὁ, *vader v. Epeios.*

2.**Πανοπεύς,** ὁ, *stad in Phokis.*

πανοπλία, ἡ, volle uitrusting *v. d. hopliet.* — **πάν-οπλος,** 2 [ὅπλον], geheel -, zwaar gewapend.

πάν-ορμος, 2 [1. ὅρμος], zeer geschikt als ligplaats.

πανουργέω, tot alles in staat zijn, slecht -, valsch zijn, een misdaad plegen. — **πανούργημα,** *τό,* schelmstuk, misdaad. — **πανουργία,** *ἡ.* **1.** slechtheid, arglistigheid. — **2.** *meton., concr.* : schelmstuk, misdaad. — **πανοῦργος,** 2 [*πᾶν ἔργον (ἐργαζόμενος)*], tot alles in staat. — **1.** *zld.* : behendig, verstandig. — **2.** *gew.*: boosaardig, sluw, valsch, doortrapt.

παν-όψιος, 2 [*ὄψις*], voor allen zichtbaar. — **παν-σαγίᾳ,** *bw.* [*σάγη*], in volle wapenrusting. — **παν-σέληνος,** 2 [*σελήνη*]. **1.** van de volle maan. — **2.** *ἡ π.* [*ὥρα*], tijd der volle maan. — **πάν-σοφος,** 2, zeer wijs. — **παν-στρατιά,** *ἡ,* tocht met de geheele krijgsmacht. — **παν-συδίᾳ,** *bw.* [*σεύομαι*], met allen spoed. — **πάν-συρτος,** 2 [*verbaaladj. v. σύρω*], van alle kanten bijeengesleept.

πανταγρεύς, *m. bvn.* [*πάντα ἀγρέων*], alles vangend.

παν-τάλας, *αινα, αν,* diep ongelukkig.

παντά-πασι(ν), *bw.* [*acc. en dat. (loc.) mrv. v. πᾶς*], geheel en al.

παντάρκής, 2 [*πάντα ἀρκέων*], in alles toereikend, almachtig. — **πάνταρχος,** 2 [*πάντα (acc. mrv.) ἀρχός*], opperste meester.

πανταχῇ *en* **-χῆ,** *bw.* [*πᾶς*]. **1.** *v. plaats* : *a)* aan alle kanten, overal. — *b)* naar alle kanten, overal heen. — **2.** *overdr.* : op alle wijzen, hoe dan ook, in ieder geval. — **πανταχόθεν,** *bw.* [*πᾶς, -θεν*]. **1.** van alle kanten. — **2.** *overdr.* : in ieder opzicht. — **πανταχοῖ,** *bw., en* **-χόσε,** *bw.* [*πᾶς, -σε*], naar alle kanten, overal heen. — **πανταχοῦ,** *bw.* [*πᾶς*] = *πανταχῇ.*

παντελέως, *ion.* = *-λῶς.* — **παν-τελής,** 2 [*τέλος*]. **1.** voltooid, volledig. — **2.** *vd.*: volmaakt. — **παντελῶς,** *bw.* **1.** geheel en al, op volmaakte wijze. — **2.** *inz. in antwoorden* : ongetwijfeld.

πάντῃ *en* **-ῃ,** *bw.* [*instrum. v. πᾶς*] = *πανταχῇ.*

πάν-τιμος, 2 [*τιμή*], door allen geëerd. — **παντλάμων,** *dor., en* **παν-τλήμων,** 2, diep ongelukkig.

παντογήρως, *ως, ων, gen. ω* [*πᾶς, γῆρας*], die alles doet verouderen, - verzwakt. — **παντοδαπός,** 3 [*πᾶς, -απος*] = *παντοῖος.* — **πάντοθεν,** *bw.* [*πᾶς, -θεν*], van alle kanten.

παντοῖος, 3 [*πᾶς*], allerlei, menigvuldig, veelsoortig, ieder mogelijk : *π. γίγνομαι,* alle mogelijke gedaanten aannemen, alle middelen beproeven.

πάν-τολμος, 2 [*πᾶν τολμάων*], alles durvend, - wagend. — **παντοπόρος,** 2 [*πᾶς, πόρος*], voor alles raad wetend, schrander. — **παντόπτης,** *ου, m. bvn.* [*π.* ; *wrt. ὀπ, vgl. ὄψομαι*], alziende. — **παντοπώλιον,** *τό* [*π., πωλέω*], bazar, uitdragerij.

πάντοσε, *bw.* [*πᾶς, -σε*] = *πανταχόσε.* — **πάντοτε,** *bw.* [*π.*], telkens, altijd.

παντουργός, 2 [*z. πανοῦργος*] = *πανοῦργος.* — **παντρόφος,** 2 [*πᾶν τρέφων*], alvoedend.

πάντως, *bw.* [*πᾶς*]. **1.** op alle wijzen, geheel en al : *π. οὐ,* volstrekt niet. — **2.** in elk geval, ten minste.

πάνυ, *bw.* [*πᾶς*]. **1.** zeer, geheel en al ; *οὐ π.,* niet ten volle, *vaak met litotes* : niet heelemaal, *d. i.* heelemaal niet ; *vaak versterkt* : *καὶ π.* (*lett.* : zelfs zeer), ten zeerste. — **2.** *inz. in antwoorden* : ongetwijfeld ; *gew. met een partikel* : *π. γε* ; *π. μὲν οὖν,* zonder eenigen twijfel.

Πανύασις, *ιδος, ὁ, dichter uit Halikarnassos, 1e helft der Ve eeuw v. C.*

παν-υπέρτατος, 3, allerhoogst ; *v. een eiland,* H. : het verst in de zee gelegen (*vgl. ἀν-άγω,* I, 1, a, *α*). — **παν-ύστατος,** 3, allerlaatst.

πανωλεθρία, *ἡ,* volledige ondergang. — **παν-ώλεθρος,** 2 [*ὄλεθρος*], *en* **παν-ώλης,** 2 [*ὄλλυμι*]. **1.** *lijd.* : *a)* geheel te gronde gericht. — *b) overdr. in zedelijken zin* : geheel bedorven, doorslecht. — **2.** *bedr.* : ten zeerste verderfelijk.

* **πάομαι** (*pr. ongebr.*), *πάσομαι, ἐπασάμην, πέπαμαι, f. ex. πεπάσομαι,* verwerven ; *pf.* : bezitten.

παπαῖ, *tussw., uitroep* **1.** *v. smart* : wee ! ; *verdubbeld* : *παππαπαππαπαῖ en dgl.* — **2.** *v. verwondering* : zoo !

παππάζω, iem. papa noemen. — **πάππας,** *ου, ὁ* [⟶ *Lat.* pāpa, *Ned.* papa], papa. — **πάππος,** *ὁ,* grootvader. — **παππῷος,** 3, grootvaderlijk.

Πάπρημις, *ιος, ἡ, stad in Neder-Egypte.*

παπταίνω, *ep. f. ανέω, ao. ἐπάπτηνα.* — **1.** rondkijken ; *inz.* : angstig rondkijken. — **2.** *overg.*: *a)* omzien naar. — *b) alg.* : aanzien, SOPH.

πάρ. 1. *z. παρά, begin.* — **2.** = 2. *πάρα.*

παρ- = *παρα-* ; *z. παρά,* A, II, *begin.*

παρά, *als vrz. na zijn naamval* : *πάρα* ; H. *en* ° *vóór medekl. soms πάρ* ; H. *en* ° *soms παραί.*

A. *bw.* (*dikw. is het onzeker, of π. nog een afzonderlijk bw. is, dan wel tmesis moet aangenomen worden*).

I. er naast, er bij.

II. *in samenst.* (*vóór klinkers en tweeklanken* : παρ-). **1.** *a*) *drukt alg. h. nabij zijn of h. naderbij komen uit* : er naast, er bij : πάρ-ειμι, er bij zijn ; παρα-καλέω, tot zich roepen. — *b*) *overdr.* : *α*) *een bede en dgl., niet door een tusschenpersoon, maar door iem. persoonlijk gedaan, is vaak nadrukkelijk*: παρ-αιτέομαι, persoonlijk -, dringend vragen. — *β*) nabijkomend, bijna : παρ-όμοιος, bijna gelijk. — *γ*) *verwekt de voorstelling v. naast elkaar houden om te vergelijken* : παρα-βάλλω, vergelijken. — *δ*) daarbij, bovendien : παρα-γίγνομαι, παρα-κτάομαι. — **2.** *de beweging bij iets is dikw. er langs* : παρα-τρέχω. — **3.** *a*) *een beweging langs iets gaat vaak verder* : *α*) voorbij : παρ-έρχομαι ; *vd. ook de beteek.* weg van : παρα-βάλλω, II. — *β*) *een beweging voorbij kan geschieden om te ontglippen* ; *vd.* : heimelijk : παρ-εισέρχομαι. — *b*) *overdr.* : *α*) voorbij *uit minachting, uit achteloosheid* : παρ-οράω, voorbijzien. — *β*) *afwijkend v. h. ware, h. passende, h. goede* : op verkeerde -, op onwettige wijze : παρα-γιγνώσκω, er naast -, onrechtvaardig oordeelen ; *vd.* : in strijd met : παρά-νομος, onwettig. — *γ*) *afwijkend v. h. bestaande, veranderend* : παρα-πείθω.

B. *vrz.* — **I.** *met gen.* **1.** van bij : π. βασιλέως ἐλθεῖν. — **2.** van den kant van, van : λαμβάνειν τι π. τινος ; διδόναι παρ' ἑαυτῶν, uit eigen middelen, van het hunne ; μέγας γεγενημένος παρ' αὐτοῦ, uit zichzelf, door eigen kracht ; *ook bij pass.* : τὰ π. σοῦ λεγόμενα, de woorden die van u komen.

II. *met* (*loc.*-)*dat.* **1.** naast, in de nabijheid van, bij : τὰ π. θαλάττῃ χωρία ; παρ' ἑαυτῷ, in zijn huis (*vgl. Fr.* chez soi). — **2.** *overdr.* : *a*) παρ' ἑαυτῷ γενέσθαι, tot zichzelf -, tot bezinning komen. — *b*) in de oogen -, naar het oordeel van : παρ' ἐμοί.

III. *met acc.* **1.** naast, bij : *a*) *v. plaats* : εἱστήκει π. τὰς πύλας. — *b*) *overdr.* : *α*) (*voorstelling* : *naast elkaar houden om te vergelijken*), in vergelijking met, bij : π. τὰ ἄλλα ζῷα ὥσπερ θεοὶ ἄνθρωποι βιοτεύουσι, in vergelijking met de andere levende wezens, leven de menschen als goden ; *vd.* : gelijk aan : παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι, gelijk achten aan niets, voor niets achten. — *β*) op een *grooten of geringen* afstand -, met een verschil van : παρ' ὀλίγον ἐστίν, het scheelt weinig ; ° παρ' ὀλίγον (ternauwernood) ἀπέφυγες ὄλεθρον ; π. πολύ. — **2.** langs : *a*) *v. plaats* : π. τὴν θάλατταν πορεύεσθαι. — *b*) *overdr.* : *α*) *v. tijd* : gedurende : π. πάντα τὸν χρόνον ; παρ' αὐτὰ τἀδικήματα, op het oogenblik zelf van ..., onmiddellijk na ... — *β*) *reden* (*voorstelling* : *evenwijdig aan, naar den maatstaf van*) : wegens, door : ἐπηύξηται π. (gelijken tred houdend met) τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν, hij is opgekomen door onze zorgeloosheid ; π. τὸν καιρόν, naar gelang van omstandigheden. — **3.** voorbij : *a*) *v. plaats* : π. τὸν νεὼν (tempel) ποταμὸς παραρρεῖ. — *b*) *overdr.* : *α*) meer dan : ἐπόνει π. τοὺς ἄλλους. — *β*) zonder om te zien naar ; *vd.* : in strijd met, tegen : π. τοὺς νόμους ; π. δόξαν, tegen de verwachting. — **4.** naar : πέμπει π. Ξενοφῶντα τοὺς πελταστάς.

1.**πάρα**, *na zijn naamval*, = παρά.

2.**πάρα** [*h. bw.* παρά, *zonder koppelwoord gebruikt en met verschuiving v. h. accent*] = πάρεστι, πάρεισι.

παρα-βαίνω ● **1.** (παρα-, naast), naast iem. gaan staan ; *pf.* : naast iem. staan. — **2.** (παρα-, voorbij), *gew. overg. en overdr.* : *a*) stilzwijgend voorbijgaan, weglaten. — *b*) *v. zaken* : ongemerkt voorbijgaan : ° οὔ με παρέβα φάσμα, het droomgezicht is mij niet ontgaan. — **3.** (παρα-, afwijkend van), overtreden : νόμους π. ; *abs.* : zondigen.

παρα-βάλλω ● **I.** (παρα-, naast, bij). **1.** *a*) er naast -, er bij werpen, - brengen, - plaatsen, opdienen, toe-, voorwerpen. — *b*) toevertrouwen. — *c*) *onoverg.* : naderen : -ειν ἀλλήλοις, bijeenkomen. — **2.** *overdr.* : *a*) vergelijken : π. τί τινι ; π. τι παρά τι ; ° σοι -ομαι θρήνους, ik vergelijk mijn (*med.*) klachten met de uwe, ik wedijver ... — *b*) (*eig.* : op de dobbeltafel als inzet ter zijde, παρα-, leggen), op het spel zetten, in gevaar brengen : ψυχὴν -όμενος, H., zijn (*med.*) leven wagend. — **II.** (παρα-, weg van). **1.** afwenden. — **2.** *overdr.* : van den rechten weg afbrengen, misleiden, bedriegen.

παρα-βάσκω, naast iem. *op d. strijdwagen* staan.

παραβάτης, ου, ὁ [παραβαίνω], die naast *den wagenmenner* staat, wagenstrijder. — **παραβατός**, 3 [*verbaaladj. v. id.*], die overtreden mag worden.

παρα-βιάζομαι, *med.* (παρα-, bij). **1.** geweld gebruiken tegen. — **2.** *overdr.* : bij iem. aandringen.

παρα-βλέπω, er naast -, slecht zien.

παραβλήδην, *bw.* [παραβάλλω]. **1.** zijdelings treffend. — **2.** *overdr.* : zijdelingsche toespelingen makend.

***παρα-βλώσκω** (*alleen pf.* παρμέμβλωκε, H.), te hulp komen.

παραβλώψ, ῶπος, *m. vr. bvn.* [παραβλέπω], zijwaarts kijkend.

παρα-βοηθέω, te hulp komen.

παραβολή, ἡ [παραβάλλω ; —> *Ned.* : parabel ; *eig.* : het naast elkander stellen], vergelijking, gelijkenis, parabel. — **παράβολος,** 2 [παραβάλλω] (*z.* παραβάλλω, I, 2, b), roekeloos, vermetel.

παράβυστος, 2, op zijde -, in een hoek geduwd; τὸ -ον, afgelegen plaats, hoek. — **παρα-βύω,** ergens in stooten.

παραβώμιος, 2 [παρὰ βωμὸν (ὤν)], naast -, bij het altaar zich bevindend, - geschiedend.

παρ-αγγέλλω ● **1.** aan zijn nevenman -, aan een ander melden, mededeelen; *inz.*: een militair bevel doorgeven, - overbrengen. — **2.** *alg.* : *a*) bevelen : π. εἰς τὰ ὅπλα, te wapen roepen. — *b*) *met verzw. beteek.* : aansporen, uitnoodigen : π. τινὰ ἐπὶ δεῖπνον; -ειν ἀλλήλοις ἥκειν, met elkander afspreken om te komen; *inz.* : stemmen werven. — **παράγγελμα,** τό, *en* **παράγγελσις,** εως, ἡ, bevel, *mondeling of door seinen gegeven.*

παρα-γίγνομαι ● *ion.* **-γίνομαι. 1.** *a*) er bij komen, aankomen, *eig. en overdr.* : π. ἐς τὰ Σοῦσα, HDT., te Soesa; φύσει -εται τοῖς ἀνθρώποις τοῦτο, is een gave der natuur. — *b*) *inz.* : te hulp komen. — **2.** er bij -, aanwezig zijn, deelnemen aan.

παρα-γιγνώσκω ● *ion.* **-γινώσκω** (παρα-, er naast), verkeerd -, onrechtvaardig oordeelen.

παρα-γίνομαι, παρα-γινώσκω = παραγιγν-.

παραγκάλισμα, τό [παρά, ἀγκαλίζομαι], omarming.

παραγκωνίζομαι [παρά, ἀγκών], met den elleboog wegstooten.

παράγορος, 2, *dor.* = παρήγορος.

παρα-γράφω ● er naast -, er bij schrijven.

παρα-γυμνόω. 1. aan de zijde ontblooten. — **2.** *overdr.*: onthullen, openbaren.

παρ-άγω ● **I.** (παρα-, er bij), brengen naar, voorbrengen, doen optreden : π. τινὰ εἰς τὸν δῆμον. — **II.** (παρα-, langs). **1.** langs iets doen gaan : παρ' ἀσπίδα π. ἐνωμοτίαν ἐπὶ φάλαγγος, een enomotie, *die achter een andere staat,* langs de schilden van (*d. i.* links van) de voorste laten opmarcheeren, tot op de liniestelling. — **2.** *onoverg.* : -ειν [ἑαυτόν], voorbijgaan. — **III.** (παρα-, weg van). **1.** verwijderen : π. παρακάλυμμα, een voorhang op zijde schuiven. — **2.** *overdr.*: *a*) *van de ingeslagen richting* afwenden : π. μοίρας, het noodlot. — *b*) van den rechten weg afbrengen : verleiden, misleiden, bedriegen.

παραγωγή, ἡ [παράγω], het leiden langs, het varen langs *de kust.*

παρα-δαρθάνω, slapen bij.

παράδειγμα, τό [*eig.* : wat naast iets getoond wordt]. **1.** model, plan *v. een gebouw.* — **2.** *overdr.* : wat men vóór oogen houdt, voorbeeld. — *inz.*: *a*) na te volgen voorbeeld. — *b*) waarschuwend voorbeeld. — **παρα-δείκνυμι** ● **1.** er naast laten zien, - leggen *ter vergelijking.* — **2.** *alg.* : *a*) laten zien, aantoonen. — *b*) aan-, toewijzen.

παράδεισος, ὁ [*Perzisch w.*=omheining, park ; —> *Ned.* paradijs]. **1.** dierenpark. — **2.** † *a*) het aardsch paradijs. — *b*) paradijs.

παρα-δέκομαι, *ion.* = -δέχομαι. — **παραδεκτέος,** 3, *verbaaladj. v. id.* — **παραδέχομαι** ● *ion.* **-δέκομαι. 1.** (παρα-, *verwijdering* : van iem.), *uit iem.s handen* ontvangen, aannemen, *eig. en overdr.* : *een aanklacht* aanvaarden, *een gebruik* overnemen *enz.* — **2.** (παρα-, er bij), bij zich opnemen : *a*) *eig.*: *in een schuit* opnemen, *en dgl.* — *b*) *overdr.* : naast zich *in een bezit* opnemen, *d. i. een bezit* gedeeltelijk afstaan.

παρα-δηλόω, bedektelijk aanwijzen, het zijdelings gemunt hebben op.

παρα-δίδωμι ● (παρα-, er naast, er bij). **I.** *aan een aanwezige* geven, toereiken. — *inz.* **1.** over-, uitleveren, prijsgeven, verraden.— **2.** toevertrouwen. — **II.** *overdr.* **1.** *wetenschap enz.* mededeelen. — **2.** *iem. een taak en dgl.* opdragen, - overlaten. — **3.** verleenen, toestaan : ἐὰν οἱ θεοὶ -διδῶσιν.

παράδοξος, 2 [παρὰ δόξαν], tegen verwachting, onverwacht. — **1.** *gew.* : vreemd, zonderling, onzinnig. — **2.** *in goeden zin* : wonderbaar.

παραδοτός, 3 [*verbaaladj. v.* παραδίδωμι], die medegedeeld -, die geleerd kan worden.

παρα-δράω, diensten verrichten bij.

*__παρα-δύω__ (*alleen* 2e *ao.* -έδυν *en med.*), voorbij-, binnensluipen, *eig. en overdr.*

παρ-αείδω, bij -, voor iem. zingen.

παρ-αείρω ● **1.** iets er naast hangen. — **2.** *overdr.* : ° π. φρένας, iem. s verstand in de war brengen.

παραθαλάσσιος, *att.* **-άττιος,** 3 [παρὰ θάλασσαν (ὤν)], aan de zee gelegen, -

wonend; τὰ -α, kustland.

παρα-θάλπω. **1.** verwarmen. — **2.** *overdr.*: troosten.

παρα-θαρρύνω, *att.* **-θαρσύνω,** bemoedigen.

παρα-θέω ● **1.** er langs -, er naast -, in dezelfde richting loopen. — **2.** voorbijloopen.

παρα-θεωρέω, naast iets anders beschouwen, vergelijken.

παρα-θήγω. **1.** aan iets wetten, - scherpen. — **2.** *overdr.*: degelijk -, sterk maken.

παραί, H. *en* °, = παρά.

παραιβάτης, ου, ὁ = παραβάτης.

παρ-αιθύσσω. **1.** voorbij iets in beweging brengen. — **2.** *overdr. v. woorden*: in afwijking van *de waarheid aan iem.* ontsnappen.

παραίνεσις, εως, ἡ, het toespreken. — **1.** aanmoediging. — **2.** het aanbevelen, raadgeving. — **παρ-αινέω** ● **1.** zeggen, verklaren. — **2.** aanmoedigen, vermanen, aanraden.

παραι-πεπίθῃσιν, -θοῦσα, *3 enk. conj. 2e ao. en part. 2e ao. v.* παρα-πείθω.

παρ-αιρέω ● wegnemen, -rukken, onttrekken; π. τινός (*partit. gen.*), een deel van iets.

παραίσιος, 2 [παρὰ αἶσαν], onheilspellend.

παρ-αΐσσω ● voorbijsnellen.

παρ-αιτέομαι ● = *Lat.* deprecari. — **I.** (παρα-, dringend), afsmeeken, iem. om iets smeeken, door smeeken verkrijgen: π. τινά τι. — **II.** (παρα-, *verwijdering*). **1.** *a*) smeeken om af te wenden, door smeekingen afwenden: π. τὴν ὀργήν. — *b*) *alg.*: afwijzen, beleefd weigeren, bedanken. — **2.** door smeeken iem. *van zijn voornemen, zijn wrok enz.* afbrengen: π. περί τινος, vergiffenis vragen voor iem. — **3.** smeeken om iem. van iets te bevrijden, door smeekingen bevrijden: † ἔχε με παρῃτημένον (*pass.*), houd mij voor ontslagen *v. die uitnoodiging*, - voor verontschuldigd.

παραίτησις, εως, ἡ [παραιτέομαι]. **1.** het smeeken om iets af te wenden, klacht. — **2.** het smeeken om vergiffenis, vergiffenis. — **παραιτητός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], te verbidden.

παραιφάμενος, 3, H., *part. 2e ao. v.* παράφημι. — **παραίφασις,** *z.* *παράφασις.

παρακάββαλε, H., *gesynk.* = -κατέβαλε.

παρα-καθέζομαι ● zich neerzetten -, neerzitten naast.

παρα-κάθημαι ● zitten bij, - naast.

παρα-καθίζω ● *en* (*gew.*) *med.*, zich neerzetten bij, - naast.

παρα-καθίστημι ● *overdr.*: aanstellen bij.

παράκαιρος, 2 [παρὰ καιρόν], ontijdig.

παρα-καίω ● er bij doen branden.

παρα-καλέω ● toeroepen, toespreken. — **1.** tot zich roepen, ontbieden. — *inz.*: *a*) oproepen, te hulp roepen. — *b*) aanroepen, bidden. — *c*) uitnoodigen. — **2.** (*zonder h. bijbegrip v.*: *tot zich*): *a*) aanspreken, ondervragen. — *b*) aanmoedigen, aansporen: π. ἐπὶ τὰ κάλλιστα ἔργα; † π. πολλά (*inwendig voorw.*). — *c*) troosten, opbeuren.

παρα-καλπάζω, er naast draven.

παρακάλυμμα, τό, voorhang. — **παρακαλύπτομαι,** *med.*, omhullen, verbergen.

παρακάμβαλε, H., *gesynk.* = παρακατέβαλε. — **παρα-καταβάλλω** ● er naast -, er bij neerwerpen, - neerleggen: ζῶμά τινι π., H., iem. een schort aandoen.

παρακαταθήκη, ἡ [παρακατατίθεμαι], deposito.

***παρα-καταλέχομαι** (*alleen athematische gesynk. ao.* παρκατέλεκτο, H.), zich neerleggen naast.

παρα-κατατίθεμαι, *med.* ● iets van het zijne neerleggen bij, toevertrouwen aan.

παρα-κατέχω ● terughouden.

παρα-κάτημαι, *ion.* = -κάθημαι.

παρά-κειμαι ● **1.** liggen -, geplaatst zijn -, zich bevinden bij. — **2.** *overdr.*: voorhanden zijn: ὑμῖν -κειται ἠὲ... ἢ..., H., de keuze ligt vóór u, om te... of te ..., het ligt bij u te ...; ° ἀμηχανίη -κειται, het is onmogelijk.

παρακέλευμα, τό. **1.** aanmoediging. — **2.** voorschrift.— **παρακέλευσις,** εως, ἡ, *en* **παρακέλευσμα,** τό, aanmoediging, aansporing.— **παρα-κελεύω** *en* (*gew.*) *med.* **1.** bevelen, aanbevelen. — **2.** aanmoedigen, aansporen.

παρα-κινδυνεύω. **1.** zich aan een gevaar blootstellen, wagen. — **2.** *v. zaken, pass.*: -κεκινδυνευμένος, gewaagd, gevaarlijk.

παρα-κινέω (παρα-, afwijkend van het juiste). **1.** *overg.*: verkeerd in beweging -, in de war brengen. — **2.** *onoverg.*: *a*) wankelen, onrustig zijn. — *b*) waanzinnig zijn.

παρα-κίω, voorbijgaan.

παράκλησις, εως, ἡ [παρακαλέω], het toe-

roepen (*z.* παρακαλέω). — **1.** het te hulp roepen. — **2.** opwekking: ἐκ -εως, volgens onderlinge opwekking, volgens afspraak. — **3.** troost.

παρακλιδόν, *bw.* **1.** zijwaarts. — **2.** *overdr.* : εἰπεῖν π., ontwijkend. — **παρακλίνω** ● **1.** op zijde buigen : π. κεφαλήν; π. πύλην, een poortvleugel op zijde duwen. — **2.** *onoverg.* : uitwijken.

παρ-ακμάζω, zijn hoogtepunt voorbij zijn, verouderen, verwelken.

παρακοίτης, ου, ὁ, echtgenoot. — **παράκοιτις,** ιος, ἡ (*dat.* ι, *acc.* ιν), echtgenoote.

παρ-ακολουθέω. **1.** ter zijde volgen, begeleiden. — **2.** *overdr.* : met de gedachte van nabij volgen, oplettend nagaan.

παρα-κομίζω ● **1.** aanbrengen, -voeren. — **2.** voorbij iets dragen ; *pass.* : voorbijvaren.

παρ-ακούω ● **1.** bij -, tegelijk met iets anders -, toevallig hooren. — **2.** (παρα-, afwijkend) : *a*) verkeerd hooren, misverstaan. — *b*) slecht -, niet luisteren naar, niet gehoorzamen aan.

παρα-κρεμάννυμι ● ter zijde laten hangen.

παρα-κρίνομαι ● *pass.* (παρα-, naast elkaar), in slagorde geschaard worden.

παρα-κρούω ● **1.** op zijde stooten. — **2.** *overdr.*: *a*) den geest buiten het spoor brengen. — *b*) *med.* : bedriegen.

παρα-κτάομαι ● *med.*, daarbij -, bovendien verwerven, - aannemen.

παράκτιος, 3 [παρὰ ἀκτὴν (ὤν)], zich aan den oever bevindend.

παρα-κύπτω ● **1.** bukken. — **2.** van ter zijde kijken naar.

παρα-λαμβάνω ● (παρα-, er bij -, tegenwoordig zijnde), bij -, met zich nemen, van iem. *zonder tusschenpersoon* overnemen, in ontvangst nemen. — *inz.* **1.** *a*) bij -, met zich nemen, opnemen *als vrouw, als kind, als helper enz.* — *b*) *een nalatenschap, een ambt enz.* overnemen, aanvaarden : π. τὴν βασιλείαν ; π. στράτευμα. — *c*) met geweld nemen, innemen, veroveren. — **2.** *overdr.* : *a*) *een taak enz.* op zich nemen : τὰ -όμενα, onderneming. — *b*) van iem. vernemen, - onderricht ontvangen in, - leeren : σοφίαν παρά τινος π.

παρα-λείπω ● ter zijde laten, voorbijzien. — *inz.* **1.** *in de rede* weglaten, overslaan. — **2.** verzuimen, verwaarloozen.

***παρα-λέχομαι** (*λέχω ●) *med.*, zich neerleggen naast.

παραληπτός, 3 [*verbaaladj. v.* παραλαμβάνω], die men van een ander kan ontvangen, - leeren.

παράλιος, 2 *en* 3 [παρὰ ἅλα (ὤν)]. **1.** zich aan de zee bevindend. — **2.** ἡ -α [χώρα], τὰ -α, kustland, kust, strand.

παραλλάξ, *bw.* [παραλλάττω], afwisselend.

παρ-αλλάσσω ● *att.* **-άττω.** **I.** (παρα-, langs, voorbij). **1.** langs iets van plaats veranderen, voorbijgaan : π. ἐνέδραν. — **2.** *overdr.* : voorbijstreven, overtreffen. — **II.** (παρα-, afwijkend van). **1.** *door afwijking v. de rechte lijn* niet ontmoeten, misloopen. — **2.** *overdr.* : *a*) *overg.*: van den rechten -, van den gewonen weg afbrengen : ° π. φρένας, misleiden ; παρηλλαγμένος τρόπος, ongewone -, zonderlinge wijze. — *b*) *onoverg.* : verschillen.

παράλληλος, 2 [παρ' ἀλλήλους ; —> *Ned.* parallel], naast elkaar geplaatst, evenwijdig.

παρα-λογίζομαι, *med.* **1.** *a*) *onoverg.* : zich verrekenen. — *b*) *overg.* : verkeerd berekenen. — **2.** *a*) bedriegen door valsch te berekenen. — *b*) *alg.* : bedriegen. — 1. **παράλογος,** 2 [παρὰ λόγον]. **1.** tegen de berekening, onverwacht, verrassend. — **2.** τὸ -ον, het onverwachte ; ἐκ -ου (*z.* ἐξ, B, II, 2, h), tegen verwachting. — 2. **παράλογος,** ὁ. **1.** verkeerde berekening. — **2.** *meton.* : het onverwachte, verrassing ; *vaak* : teleurstelling.

πάραλος, 2 [παρὰ ἅλα (ὤν)]. **1.** zich bij de zee bevindend. — **2.** ἡ π. ναῦς, ἡ π. [ναῦς] *en* π. [ναῦς] *zonder lidw.*, de Paralos, *een der heilige Atheensche staatsschepen.*

παρα-λυπέω, iem. door hem te hinderen van een doel afbrengen, hinderlijk zijn.

παραλυτικός, 3 [παραλύω], (aan de eene zijde) lam.

παρα-λύω. **1.** *a*) op zijde losmaken : πηδάλια π., de *twee* stuurriemen *v. een schip* (*het eene aan bak-, h. andere aan stuurboord*) wegnemen. — *b*) *inz.* : *aan de zijde* de spieren losmaken ; *gew. pass.* : lam worden : ὁ -λελυμένος, de lamme. — **2.** *overdr.* : *a*) van iem.s zijde wegnemen, scheiden. — *b*) *van een verplichting -, uit een ambt* ontslaan. — *c*) krachteloos maken, ontzenuwen : ἡ δύναμις τῆς πόλεως παρελύθη.

παρ-αμείβω ● *en* (*gew.*) *med.* **1.** langs iets van plaats veranderen, voorbij *iem. of iets* (*acc.*) gaan, - stroomen, - rij-

den *enz.*, achter zich laten. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd* : voorbijgaan.— *b*) overtreffen.

παρα-μείγνυμι ● bijmengen.

παρ-αμελέω, op zijde laten, veronachtzamen, verwaarloozen.

παρα-μένω ● **I.** *met dat.* **1.** blijven bij. — **2.** *overdr.* : trouw blijven aan. — **II.** *abs.* **1.** ergens blijven. — **2.** *overdr.* : *a*) standhouden, volhouden.— *b*) in leven blijven.

παραμηρίδιος, 2 [παρὰ μηρόν], zich aan de dij bevindend : τὰ -α [ὅπλα], dijpantser.

παρα-μίγνυμι = -μείγνυμι.

παρα-μίμνω = -μένω.

παρ-αμπέχω *en* **-αμπίσχω,** om iets doen; *fig.* : " π. λόγους, met voorwendsels omhullen.

παρα-μυθέομαι, toespreken. — **1.** aanmoedigen. — **2.** raad geven. — **3.** *a*) troosten. — *b*) doen bedaren. — **παραμυθία,** ἡ, *en* **-μύθιον,** τό, het toespreken. — **1.** aanmoediging. — **2.** *a*) het overtuigen. — *b*) overredingskracht. — **3.** *a*) het troosten, troost. — *b*) het doen bedaren : -ία φθόνου. — *c*) troostmiddel.

παρ-αναγιγνώσκω ● ter vergelijking -, als tegenhanger lezen.

* **παρα-νηνέω** (*alleen impf.* παρενήνεον, H.), bij -, vóór iem. opstapelen.

παρα-νήχομαι, zwemmen langs.

παρ-ανίσχω, verheffen naast.

παρα-νοέω. 1. er naast -, verkeerd denken. — **2.** waanzinnig zijn. — **παράνοια,** ἡ. **1.** onverstand. — **2.** waanzin.

παρανομέω [παράνομος]. **1.** wederrechtelijk handelen, de wet overtreden. — **2.** een misdaad bedrijven. — **παρανομία,** ἡ [*id.*]. **1.** het overtreden der traditie, onwettigheid. — **2.** *a*) wederrechtelijke daad, wetsovertreding. — *b*) misdaad.

παρα-νομίζω, er naast -, verkeerd oordeelen.

παράνομος, 2 [παρὰ νόμον]. **1.** *v. zaken* : *a*) strijdig met de wet, onwettig : τὸ -ον, onwettigheid. — *b*) *in de rechtstaal* : τὰ -α, onwettig voorstel : -α γράφειν, een onwettig voorstel doen; -ων γράφεσθαί τινα, iem. wegens een onwettig voorstel aanklagen. — **2.** *v. pers.* : wetteloos, losbandig.

πάρ-αντα, *bw.*, zijwaarts.

παρα-νυκτερεύω, des nachts de wacht houden bij.

παρα-παιδαγωγέω, (παρα-, iem. van zijn booze neigingen afbrengend) tot betere gevoelens opleiden.

παρα-παίω ● **1.** er naast slaan. — **2.** *overdr.* : krankzinnig zijn.

παρα-πάλλομαι, *med.*, zich snel bewegen naast.

παράπαν, *bw.* [παρὰ πᾶν], *gew.* τὸ π., over het algemeen, geheel en al ; *bij getallen* : ten volle, minstens.

* **παρ-απαφίσκω** (*alleen 2e ao.* παρήπαφον), listig verleiden.

παρα-πείθω ● (*2e ao. part. met redupl. en synkope* παρπεπιθών). **1.** omstemmen, van zijn meening afbrengen. — **2.** *dikw. in ongunstigen zin* : listig overreden.

παρα-πέμπω ● **1.** *a*) voorbij laten gaan, -zenden, -brengen, -geleiden. — *b*) *alg.* : begeleiden : iem. uitgeleide doen, een lijkstoet volgen, konvooieeren : πλοῖα π. — **2.** langs iets laten gaan, - zenden. — **3.** (παρα-, *nadering*), zenden naar.

παρα-πετάννυμι ● (παρα-, bij), vóór iets uitspreiden, - ophangen. — **παραπέτασμα,** τό, voorhang, sluier.

παρα-πέτομαι ● voorbij-, wegvliegen.

παρα-πήγνυμι ● **1.** vastmaken aan, vastzetten in. — **2.** *onoverg.* (*2e pf.* -πέπηγα), vastzitten.

παρα-πίπτω ● **1.** vallen naast. — **2.** *overdr.* : *a*) toevallig stooten op, - ontmoeten, er bij komen. — *b*) toevallig geschieden : καιρὸς παραπεπτωκώς, toevallige gelegenheid.

παρα-πλάζω ● **1.** van den rechten weg afbrengen ; *pass.* : afdwalen. — **2.** *overdr.* : den geest in de war brengen.

παράπλακτος, *dor.* = -πληκτος.

παρά-πλειος, 2 *en* 3, bijna vol.

παραπλευρίδια, ων, τά [(τὰ) παρὰ πλευράς], flankharnas *der paarden.*

παρα-πλέω ● **1.** varen langs ; *inz.* : langs de kust varen. — **2.** voorbijvaren.

παράπληκτος, 2 [παραπλήσσομαι], *overdr.* : waanzinnig. — **παραπλήξ,** ῆγος, *m. vr. bvn.* [*id.*]. **1.** van ter zijde *door de golven* geslagen. — **2.** *overdr.* : waanzinnig. — **παραπληξία,** ἡ, waanzin.

παρα-πλήσιος, 3, nabijkomend, gelijkend op, bijna gelijk ; *inz.* : bijna gelijk in getal, - in grootte *enz.* — **παραπλησίως,** *bw.*, op bijna gelijke wijze : met gelijk krijgsgeluk *enz.*

παρα-πλήσσομαι ● *pass.* **1.** door verlamming getroffen worden. — **2.** *overdr.* : waanzinnig worden.

παράπλοος-ους, όου-ου, ὁ [παραπλέω], kustvaart.

παρα-πλώω, *ion.* = παραπλέω.

παρα-πνέω ● voorbijwaaien (*v. de in een zak gebonden winden*).

παρα-ποιέω (παρα-, afwijkend van het echte), namaken.

παρ-απολαύω, daarbij nog genieten van; *soms ironisch.*

παρ-απόλλυμι ● **1.** daarbij te gronde richten. — **2.** *med.*: bij *h. baden enz.* omkomen.

παραπόντιος, 2 [παρὰ πόντον (ὤν)], bij de zee.

παρα-πορεύομαι, voorbijgaan.

παραποτάμιος, 3 *en* 2 [παρὰ ποταμὸν (ὤν)], bij den stroom.

παρα-πράσσω ● *att.* **-άττω** (παρα-, naast iem.), mede handelen, helpen.

παρ-άπτω, vastmaken aan.

παράπτωμα, τό [παραπίπτω], misstap, zonde.

παρα-ρρέω ● [ῥέω]. **1.** vloeien -, stroomen langs, - voorbij. — **2.** *a*) op zij afglijden. — *b*) ongemerkt ergens uit glijden.

παρα-ρρήγνυμι ● [ῥήγνυμι]. **I.** *overg.*: op zij breken; *inz.*: een afdeeling van de slaglinie afbreken, de slaglinie doorbreken. — **II.** *onoverg.* (2e *pf.* παρέρρωγα) *en pass.* **1.** op zij barsten, - springen. — **2.** *overdr.*: *a*) van woede barsten. — *b*) *v. de stem*: overslaan.

παρα-ρρητός, 3 [ῥητός]. **1.** *lijd.*: te overreden. — **2.** *bedr.*: τὰ -ά, overtuigende woorden, vermaning.

παρα-ρρίπτω ● [ῥίπτω]. **1.** er naast -, er bij werpen. — **2.** *overdr.*: op het spel zetten, wagen (*vgl.* παραβάλλω, I, 2, b).

παρ-αρτάω, *ion.* **-έω. 1.** er naast -, aan de zijde ophangen. — **2.** *med.*: *a*) iets aan zijn zijde hangen. — *b*) voor zich gereedmaken. — *c*) zich gereedmaken, - uitrusten.

παρασάγγης,ου, ὁ [*Perzisch w.*], parasang, *Perzische lengtemaat, een uur gaans.*

παρα-σημαίνομαι, *med.* ● **1.** *a*) op zijde merken. — *b*) *inz.*: met een zegel merken, verzegelen. — **2.** (παρα-, afwijkend van het echte), valsch merken.

παράσημος, 2 [παρὰ (*bw.*) σῆμα (ἔχων)]. **1.** op de zijde van een merk voorzien; *vd. alg.*: *a*) goed kenbaar; τὸ -ον, kenteeken; *inz.*: galjoenbeeld. — *b*) opvallend, vreemd. — **2.** (παρα-, afwijkend van het echte): *a*) valsch gemerkt: -ον νόμισμα, valsch muntstuk. — *b*) *overdr.*: π. ῥήτωρ, misbakken redenaar.

παρασιτέω, bij -, met iem. eten. — **παράσιτος,** ὁ [παρὰ (*bw.*) σιτέων; ⟶ *Lat.* parasītus ⟶ *Ned.* parasiet], die bij -, die met iem. eet; *inz.*: tafelschuimer.

παρα-σκευάζω. 1. voorbereiden, gereedmaken, uitrusten, verschaffen: παρεσκευάζοντο τὴν ἄφοδον, hun (*med.*) aftocht. — **2.** in een zekeren toestand -, in een zekere stemming brengen, maken: εὐσεβεστέρους αὐτοὺς π.; αὐτὸν παρεσκεύασε πράγμαθ' ἡμῖν παρέχειν, heeft hem zoo gestemd dat -, heeft hem opgestookt om ons last te bezorgen. — **παρασκευαστός,** 3 [*verbaal-adj.*], die iem. bijgebracht -, - geleerd kan worden.

παρα-σκευή, ἡ. **I.** het voorbereiden, het toerusten, het inrichten, het aanschaffen; ἐκ -ῆς, na voorbereiding, met opzet, met ijver (*z. ook* 2). — *inz.* **1.** het uitrusten *v. een leger.* — **2.** afspraak, *vrl* intriges, kuiperijen: ἀπὸ -, ἐκ -ῆς, volgens afspraak (*z. ook boven*). — **II.** *meton.* **1.** wat voorbereid is, wat ingericht is. — *inz.*: *a*) krijgsbenoodigdheden, -middelen: ἵπποι καὶ ὅπλα καὶ ἡ ἄλλη π.; *alg.*: macht. — *b*) maatregelen *door de partijen getroffen bij een proces.* — **2.** † dag der voorbereiding *op d. sabbat,* vrijdag.

παρα-σκηνάω *of* **-έω,** zijn tenten opslaan naast.

παρα-σκήπτω, *v. d. bliksem*: er naast inslaan.

παρα-σκοπέω, van ter zijde bekijken.

παρα-σπάω ● **1.** op zijde trekken. — **2.** *overdr.*: *a*) uit het spoor brengen: °π. φρένας, verleiden. — *b*) uit zijn vorigen toestand brengen: iem. van zijn meening afbrengen; -σπᾶσθαί τι, tot zich (*med.*) trekken.

παρασπονδέω, een verdrag schenden. — **παράσπονδος,** 2 [παρὰ σπονδὰς (ὤν)], in strijd met het verdrag, trouweloos.

παρασταδόν, *bw.* [παρά, *st.* στα (*vgl.* ἵστημι), -δόν], toetredend.

1.**παρα-στάς,** ᾶσα, άν, *part.* 2e *ao. v.* παρίστημι.

2.**παραστάς,** άδος, ἡ [παρίστημι; *eig.*: wat er naast staat], ante, pilaster; *mrv., meton.*: ruimte tusschen anten, voorportaal.

παράστασις, εως, ἡ [παρίστημι]. **1.** het ergens bij plaatsen. — **2.** *meton., concr.*: *te Athene, gering* bedrag, door de partijen *bij h. begin v. een proces* gestort.

παραστατέω. 1. ergens bij staan. — **2.**

overdr. : bijstaan, helpen. — **παραστάτης,** ου, ὁ [παρίστημι]. **1.** die ergens bij staat, aanwezige; *inz.*: nevenman. — **2.** *overdr.*: helper. — **παραστάτις,** ιδος, ἡ [*vr. v. h. vorige*]. **1.** gezellin. — **2.** *overdr.*: helpster.

παρα-στείχω ● **1.** naderen, binnengaan. — **2.** voorbijgaan.

παρα-συλλέγομαι ● bijeenkomen bij.

παρα-σύρω ● meesleepen.

παρα-σφάλλω ● van den rechten weg doen afwijken.

παρα-σχίζω, een insnijding maken langs.

παρα-τανύω = παρατείνω.

παράταξις, εως, ἡ, het naast elkaar plaatsen; *inz.* **1.** het opstellen *v. een leger*: ἐκ -εως, in slagorde. — **2.** *meton.*: geregelde veldslag. — **παρατάσσω** ● *att.* -άττω. **1.** er naast -, naast elkaar plaatsen; *inz.*: in slagorde scharen. — **2.** *overdr., med.*: zich in postuur zetten *om iets te doen*, PL.

παρα-τείνω ● **I.** *overg.* **1.** uitstrekken naast, - langs, - voorbij: π. τὴν φάλαγγα παρὰ τὰς κώμας. — *inz.*: *a*) langs -, *d. i.* op de pijnbank uitstrekken; *overdr.* (*hyperbolisch*): folteren, doodplagen. — *b*) *in de meetkunde*: *een figuur* langs *een lijn* beschrijven. — **2.** *alg.*: *a*) uitstrekken: ἡ τάφρος παρετέτατο (*pass.*) μέχρι... — *b*) *overdr. v. tijd*: op de lange baan schuiven, uitstellen. — **II.** *onoverg.* **1.** zich uitstrekken langs. — **2.** *alg.*: zich uitstrekken.

παρα-τεκταίνομαι, *med.* [*eig. v. hout*: door timmeren een anderen vorm geven], *overdr.* **1.** veranderen. — **2.** (παρα-, afwijkend van het ware): π. ἔπος, H., een verzinsel uitdenken.

παρα-τηρέω. 1. van nabij -, oplettend gadeslaan, er op letten. — **2.** *in ongunstigen zin*: beloeren, bespieden. — **παρατήρησις,** εως, ἡ, het waarnemen; † μετὰ -εως, zoodat het waarneembaar is, op zichtbare wijze.

παρα-τίθημι ● (*ep. ook gesynk.*: *3 enk. pr.* παρτιθεῖ, *3 mrv. 2e ao.* πάρθεσαν *enz.*). **I. 1.** *a*) er bij -, er naast -, er vóór plaatsen: π. τράπεζαν, H., *nl. vóór d. gast*; δαΐδας -τίθεμαι, H., ik laat fakkels bij mij (*med.*) plaatsen. — *b*) *alg.*: aanbieden, verleenen. — **2.** *med.*: iets van het zijne -, voor zich bij iem. neerleggen, in bewaring geven, toevertrouwen. — **II.** *overdr.* **1.** *gew. med.*: voorleggen -, voorhouden *tot onderricht*, uiteenzetten: † παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς. — **2.** in den geest er naast plaatsen, vergelijken. — **3.** *med.*: *iets v. h. zijne* op het spel zetten (*z.* παραβάλλω, I, 2, b): ° ψυχὴν παρθέμενος, zijn leven wagend.

παράτονος, 2 [παρατείνω], uitgestrekt langs.

παρα-τράπω, *ion.*, *en* **παρα-τρέπω** ● **1.** *van de ingeslagen richting* afwenden: -τρέψας ἵππους ἐκτὸς ὁδοῦ, H. — **2.** *overdr.*: van de waarheid afwenden, verdraaien: π. λόγον, een geschiedenis.

παρα-τρέχω ● **1.** loopen naar. — **2.** loopen langs. — **3.** *a*) voorbijloopen. — *b*) *overdr.* : achteloos voorbijloopen, geen aandacht schenken aan.

παρα-τρέω ● schuw op zijde springen.

παρα-τροπέω, *overdr.*: *in de rede* ontwijken.

παρα-τρωπάω, van gezindheid doen veranderen, verzoenen.

παρα-τυγχάνω ● toevallig -, juist er bij zijn, - daar zijn, - er bij komen, - ontmoeten: ὁ -τυχών, de eerste de beste.

παρ-αυδάω, iem. toespreken. — *inz.* **1.** aanraden, aanprijzen. — **2.** over iets troosten: π. θάνατόν τινι.

πάραυλος, 2 [παρὰ (*bw.*) αὐλὴν (ἔχων)], er naast wonend, naburig.

παρ-αυτίκα, *bw.*, dadelijk; τὸ π., *bw.* = *id.*, *ofwel zelfst. g.*: ἐν τῷ π., op hetzelfde oogenblik; ἡ π. ἐλπίς, de oogenblikkelijke hoop.

παρα-φαίνω ● **1.** iem. (τινί) bijlichten, met fakkels begeleiden. — **2.** *med.-pass.*: verschijnen bij, - aan.

* **παράφασις,** εως, ἡ (*alleen de vormen* παραίφασις *en* πάρφασις) [παράφημι], het toespreken, *inz.* **1.** raad. — **2.** het bepraten.

παρα-φέρω ● **1.** *a*) brengen naar, voorzetten, *vrl spijs en drank*. — *b*) *overdr. v. de rede*: aanvoeren, aanhalen, verhalen. — **2.** voorbijdragen. — **3.** *a*) zijwaarts -, wegbrengen, afwenden. — *b*) *overdr.*: van de waarheid afbrengen, misleiden.

παρα-φεύγω (*alleen gesynk. 2e ao. inf.* παρφυγέειν, H.), ontkomen langs.

παρά-φημι ● **1.** iem. (τινι) toespreken, een raad geven. — **2.** *med.*: tot zijn meening brengen, overreden, *dikw. met h. bijbegrip v. list*.

παρα-φθάνω ● voorkomen.

παρα-φθέγγομαι ● bij iets anders -, in den loop van het gesprek zeggen.

παρα-φορέω = παραφέρω.

παράφορος, 2 [παραφέρομαι]. **1.** van den rechten weg afwijkend, waggelend. — **2.** *overdr.*: meegesleept, vervoerd.

παράφραγμα, τό, borstwering, schot. —

παρα-φράσσω, *att.* **-άττω,** versperren.

παρα-φρονέω, krankzinnig zijn.

παρα-φρόνιμος, 2, krankzinnig.

παραφρυκτωρεύομαι [παρά, φρυκτωρός], *d. vijand* verraderlijk vuurseinen geven.

παράφρων, 2 [παρὰ φρένα (ὤν)], krankzinnig.

παρα-φυλάσσω, *att.* **-άττω,** ergens bij -, ergens de wacht houden; *v. troepen*: *een plaats* bezetten.

παρα-χράομαι [3. χράω, B]. **1.** misbruiken. — **2.** *overdr.*: als bijzaak beschouwen, geringschatten.

παρα-χρῆμα, *bw.* [*eig.*: bij de daad, op heeter daad], onmiddellijk, op het oogenblik zelf: τὰ π., het tegenwoordige; ἐκ τοῦ π. λέγειν, voor de vuist spreken.

παρα-χωρέω. 1. ter zijde gaan, voor iem. (τινί) uit den weg gaan, - plaats maken. — **2.** *overdr.*: *a*) den voorrang laten aan. — *b*) afstand doen van (τινός), afstaan: τῆς ἐλευθερίας π. Φιλίππῳ.

παραψυχή, ἡ [παρά; *vw.* ψυχ-ρός; *eig.*: verfrissching], *overdr.*: verkwikking, troost.

παρ-βεβαώς, H. = παραβεβαώς.

παρδαλέη, ἡ, pantervel. — **πάρδαλις,** εως, ἡ, panter.

παρ-εγγράφω ● er bij schrijven.

παρ-εγγυάω. 1. *h. wachtwoord, een bevel, een sein enz.* van man tot man doorgeven. — **2.** *alg.*: *a*) toeroepen. — *b*) bevelen. — *c*) opwekken, vermanen. — **παρεγγύη,** ἡ, toeroep, aansporing.

παρ-εγκλίνω ● **1.** op zijde buigen. — **2.** *onoverg.*: zijwaarts hellen. — **παρέγκλισις,** εως, ἡ, het afbuigen.

παρεδρεύω, zitten bij. — **πάρεδρος,** 2 [παρὰ (*bw.*) ἕδραν (ἔχων)]. **1.** zittend bij, - naast. — **2.** ὁ π., bijzitter.

παρ-έζομαι (*slechts enkele vormen*), zich zetten -, zitten bij.

παρειά, ἡ, wang.

παρείας, ου, ὁ, *een soort bruine* slang.

παρ-είκαθον, 2e *ao. v.* παρείκω. — **παρείκω** ● [2. εἴκω]. **1.** *a*) zijwaarts wijken, op zij gaan. — *b*) *overdr.*: toegeven, toestaan. — **2.** *onpers.* -ει, het is geoorloofd, - mogelijk (τινί).

1. πάρ-ειμι ● [εἰμί].

A. I. 1. ergens bij -, aanwezig zijn: °τοιαῦτ' ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών, zoo waarschuwde hij den man in zijn gezicht; *v. zaken*: voorhanden zijn: τὰ παρόντα, het voorhandene, het bezit (*z. ook* II); *dikw. met de voorstelling v. een voorafgaande beweging*: *gekomen zijn en* aanwezig zijn: παρῆσαν εἰς Σάρδεις. — **2.** werkzaam aanwezig zijn (*vgl. Lat.* adesse): *a*) deelnemen aan. — *b*) bijstaan, helpen. — **II.** *overdr. v. tijd*: tegenwoordig zijn: ὁ παρὼν χρόνος; τὸ παρόν *en* τὰ παρόντα, het tegenwoordige, de tegenwoordige toestand, het onderhavige geval *enz.* (*z. ook* I, 1); τὰ παρόντα, *bw. gebruikt, en* ἐν τῷ παρόντι, tegenwoordig, op dit oogenblik.

B. *onpers.* πάρεστι, het is mogelijk (τινί), - geoorloofd; *dikw.* παρόν *als acc. absol.*: daar -, hoewel -, terwijl het mogelijk is, - was.

2. πάρ-ειμι ● [εἶμι] *en* **παρ-έρχομαι** ●

I. 1. *a*) gaan -, komen naar, naderen, binnengaan: εἰς τὴν πόλιν βίᾳ παρελθεῖν, binnendringen. — *b*) *inz.*: als redenaar optreden: πάρειμι ἐπὶ τὸ βῆμα; οἱ παριόντες *met en zonder* ἐπὶ τὸ βῆμα, de redenaars. — **2.** *overdr.*: in het bezit van iets treden: παρελθεῖν εἰς τὴν δυναστείαν, heerschappij.

II. gaan langs: σύνθημα παρῄει, het wachtwoord ging langs de gelederen.

III. 1. voorbijgaan, -varen, -vloeien, -vliegen: π. τι. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd, toestanden enz.*: voorbijgaan: οἱ παρεληλυθότες πόνοι; τὰ παρεληλυθότα, het verledene. — *b*) iem. overtreffen, voorbijstreven, iets te boven komen: οὔ με παρελεύσεαι, H., gij zult mij niet *door list* de baas worden, - verschalken. — *c*) achteloos voorbijgaan, verwaarloozen: νόμον παρέρχομαι, overtreden. — *d*) ontkomen aan: °παρελθεῖν τύχην, aan het lot.

παρ-εῖπον, *alleenstaande* 2e *ao.*; = παρά φημι, *act. en med.*: *z. a.*

παρ-ειρύω, *ion.* = *παρ-ερύω, iets trekken langs.

παρ-είρω, aanrijgen, invlechten.

παρείς, *part.* 2e *ao. act. v.* παρίημι *en pass. v.* πείρω.

παρ-εισάγω ● heimelijk -, ongemerkt binnenleiden.

παρ-εισέρχομαι ● heimelijk binnensluipen.

παρέκ, *z.* παρέξ.

παρ-εκέσκετο, H., *iter. impf. v.* παράκειμαι.

παρεκ-προφεύγω ● ontglippen.

† **παρ-εκτός,** *vrz. met gen.*: buiten, met uitzondering van.

παρ-ελαύνω ● *en* **-ελάω. 1.** iets voorbij -, langs iets drijven: π. τὸν ἵππον, rijden langs. — **2.** *onoverg.* (*de acc. hangt af v.*

παρα-): π. [ἅρμα, ἵππον, ναῦν en dgl.] πάντας, langs -, voorbij... rijden, - varen, - marcheeren, iem. voorbijrijden.

παρ-έλκω ● **1.** op zijde trekken. — **2.** *overdr.*: *a*) *med.*: op listige wijze tot zich trekken, iem. iets ontlokken. — *b*) *v. tijd*: slepende houden, rekken; *abs.*: talmen.

παρ-εμβάλλω ● **1.** *a*) er naast inwerpen, inschuiven; *inz.*: *manschappen* tusschen elkaar plaatsen, in slagorde scharen. — *b*) *onoverg.*: -ειν [ἑαυτούς], zich naast elkaar plaatsen, zich in slagorde scharen, zich legeren. — **2.** *overdr.*: *in de rede* invlechten. — **παρεμβολή,** ἡ. **1.** het inschuiven; *inz.*: het opstellen van een leger, het opslaan van een kamp. — **2.** *meton.*, *concr.*: leger in slagorde, kamp.

παρ-εμπίπτω ● van ter zijde losstormen op.

παρ-εμπολάω, heimelijk binnenhalen.

παρενθήκη, ἡ [παρεντίθημι], in-, toevoegsel, uitweiding.

παρ-ενοχλέω, ergens bij lastig vallen.

παρ-εντίθημι ● tusschenin plaatsen.

παρ-έξ, πάρ-εξ *en* (*alleen vóór medekl.*) **παρ-έκ,** *heeft de beteek. v.* παρά *en v.* ἐκ, *met overheersching nu v. h. eene, dan v. h. andere.*

I. *bw.* **1.** *v. plaats*: *a*) er bij en er buiten. — *b*) er langs en er buiten: νῆχε π., H., hij zwom langs en buiten *de branding*. — **2.** *overdr.*: *a*) behalve: π. ἤ, HDT. — *b*) van iets afwijkend: ἄλλα π. μεμνώμεθα, H., laten we, onzen geest daarvan afwendend, aan iets anders denken; ἄλλα π. εἰπεῖν, H., van de waarheid afwijkend iets anders zeggen.

II. *vrz.* **1.** *met gen.*: *a*) buiten en naast, - en bij. — *b*) *overdr.*: behalve, benevens, met uitzondering van, afgezien van. — **2.** *met acc.*: *a*) langs, voorbij. — *b*) *overdr.*: buiten om: π. Ἀχιλῆα, H., buiten weten van A.; μὴ χαλέπαινε π. νόον, H., op onverstandige wijze.

παρεξ-άγω ● er naast leiden; *overdr.*: misleiden, bedriegen.

παρέξ-ειμι ● [εἶμι] *en* **-έρχομαι** ● **1.** *a*) langs -, voorbij iets gaan. — *b*) ongemerkt voorbijgaan. — **2.** *overdr.*: overtreden.

παρεξ-ελαύνω ● *en* **-ελάω. 1.** *overg.*: langs -, voorbij iets drijven, - doen gaan. — **2.** *gew. onoverg.*: π. [ἵππον, νῆα *en dgl.*], voorbij iets rijden, - varen.

παρεξ-έρχομαι, *z.* παρέξειμι.

παρ-εξευρίσκω ● er naast (*nl. bij een wet*) vinden (*nl. een andere, die de vorige opheft*).

παρ-εξίημι ● **1.** ter zijde laten. — **2.** *overdr. v. tijd*: laten voorbijgaan.

παρ-έπομαι ● volgen, *eig. en overdr.*

πάρεργον, τό [*onz. v. h. volg.*], bijzaak: ἐν -ῳ θέσθαι, als bijzaak beschouwen, - behandelen. — **πάρεργος,** 2 [παρ' ἔργον], bijkomstig.

παρ-έρχομαι, *z.* πάρειμι.

παρέστιος, 2 [παρ' ἑστίᾳ], zich bij den haard bevindend.

παρ-ευθύνω, van den rechten weg afbrengen, iem. heenbrengen waar men wil.

παρ-ευνάζομαι, liggen bij.

παρ-ευρίσκω ● bij -, in iem. ontdekken.

παρ-ευτρεπίζω, voorbereiden.

παρ-έχω ●

I. *overg.* **1.** *alg.*: *a*) ergens bij houden, aanreiken, aanbieden; *bij uitbr.*: verschaffen, schenken: δῶρα π.; ἀγορὰν π. τινί, iem. levensmiddelen te koop bieden; θάλασσα -ει ἰχθῦς, H.; ὁ ποταμὸς κροκοδείλους -εται, levert (uit zijn wateren, *med.*) ... op; δύο τριήρεις -είχετο, schonk *aan d. staat* (uit eigen middelen, *med.*). — *b*) *overdr.*: laten zien, blijk geven van: εὔνοιάν τινι -έχεσθαι (*med.*: zijn welwillendheid). — **2.** *inz.*: *a*) veroorzaken: λύπην π.; πράγματα π. τινί, last veroorzaken. — *b*) overlaten, prijsgeven: °πατεῖν [ἑαυτὸν] -εῖχε τῷ θέλοντι, liet zich door den eerste den beste met voeten treden. — *c*) *met twee acc.*: in een toestand beschikbaar stellen, - leveren, maken tot: π. τινὰς βελτίους.

II. *onoverg.*, *onpers.*: -ει, een gelegenheid biedt zich aan, het is mogelijk: -ει μοι; *acc. abs.* παρέχον, terwijl -, daar het mogelijk is.

παρ-ηβάω, over de mannenkracht heen zijn, oud worden.

παρηγορέω, toespreken. — *inz.*: *a*) aanmoedigen. — *b*) troosten, troostend zeggen. — **παρηγορία,** ἡ, toespraak. — *inz.*: *a*) aanmoediging. — *b*) troost, vertroosting. — **παρήγορος,** 2 [παρά, ἀγορεύω], die toespreekt; *inz.*: die troost; °ἡ π., troosteres.

παρήϊον, τό. **1.** wang. — **2.** *meton.*: wangstuk *v. h. hoofdstel v. een paard.* — **παρηΐς,** ΐδος, ἡ, wang.

παρ-ήκω ● **1.** komen naar. — **2.** zich uitstrekken langs.

παρ-ῆλιξ, ικος, *m. vr. bvn.*, die over zijn beste jaren heen is, op jaren.

πάρ-ημαι ● **1.** neerzitten bij. — **2.** *overdr.*: verblijven -, wonen bij.

παρηορίαι, ῶν, αἱ, strengen van een bij-

paard. — **παρήορος,** 2 [παρά, 2. ἀείρω; *eig.*: er naast vastgemaakt]. **1.** *a*) ὁ π. [ἵππος], bijpaard, *dat niet onder h. juk, maar naast h. tweespan aan een lossen streng loopt.* — *b*) *overdr. v. d. geest*: niet in bedwang gehouden, onbezonnen.— **2.** H. *Il.* 7, 156 *wschl.*: die stuiptrekkingen heeft.

παρήπαφον, *z.* * παραπαφίσκω.

παρῆς, ῆδος, ἡ [*gecontr. uit* παρηΐς] = παρηΐς.

παρθένειος, 2 [παρθένος] = παρθένιος. — **παρθενεύω** [*id.*]. **1.** *overg.*: als een maagd behandelen. — **2.** *onoverg. en med.*: als een maagd leven. — **παρθενία,** ἡ [*id.*], maagdelijkheid, maagdenstaat. — **παρθενικός,** 3 [*id.*], maagdelijk, van een meisje; ἡ -ή = παρθένος.

Παρθένιον, τό [Παρθένος, de Maagd, *t. w. Artemis*]. **1.** *met en zonder* ὄρος, *gebergte op de grens v. Argolis en Arkadië.* — **2.** *stad in Musië.*

παρθένιος, 3 [παρθένος], van een maagd, maagdelijk; ὁ π., natuurlijke zoon. — **Παρθένιος,** ὁ [*id.*], *rivier in Paphlagonië.*

Παρθενοπαῖος, ὁ, *een der Zeven vóór Thebe.*

παρθενοπίπης, ου, ὁ, *voc.* -α [παρθένους ὀπιπεύων], meisjesbegluurder. — **παρθένος,** ἡ. **1.** maagd, meisje. — **2.** *alg.*: jonge vrouw. — **παρθενών,** ῶνος, ὁ. **1.** meisjesvertrek. — **2.** ὁ Π., het Parthenoon, de tempel der Maagd (Pallas) *op de Akropolis te Athene.*

πάρθεσαν, *z.* παρατίθημι.

Παρθικός, 3, Parthisch; ἡ -ή [χώρα], het land der Parthen. — **Πάρθιος,** 3, Parthisch. — **Πάρθοι,** ων, οἱ, Parthen, *volk ten zuidoosten der Kaspische Zee.*

Παριανοί, ῶν, οἱ [Πάριον], de inwoners van Parion.

παρ-ιαύω, slapen bij.

παρ-ίζω. 1. doen zitten bij. — **2.** *onoverg. en med.*: zich neerzetten bij.

παρ-ίημι ●

I. 1. laten naderen, inlaten. — **2.** *overdr., med.*: tot zich trachten te brengen, verzoeken om: οὐδέν σου παρίεμαι.

II. 1. er naast neerlaten, laten vallen, loslaten: μήρινθος παρείθη, H., het touw hing langs *d. mast.* — **2.** *overdr.*: slapper -, weeker maken: °τοὐμὸν παριεὶς κέαρ, mijn wrok verzwakkend; °παρειμένος, krachteloos.

III. laten voorbijgaan. — **1.** *eig.*: παριέναι εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὺς βαρβάρους. — **2.** *overdr.*: *a*) achteloos laten voorbijgaan, veronachtzamen, verwaarloozen, stilzwijgend voorbijgaan: π. καιρούς, gunstige gelegenheden; π. φιλονικίαν, een twist opgeven. — *b*) dulden, toestaan, vergunnen: τὴν νίκην π. τινι, overlaten. — *c*) *v. tijd*: laten voorbijgaan: ἕνδεκα ἡμέρας π.

Παριηνοί, *ion.* = Παριανοί. — **Πάριον,** τό, *stad in Troas, aan de Propontis.*

Πάριος, 3 [Πάρος], Parisch, van Paros; οἱ -οι, Pariërs.

παρ-ιππεύω, rijden naast, - langs.

Πάρις, ιδος, *en, ion.*, ιος, ὁ, *zoon v. Priamos.*

παρ-ισόω, gelijk maken aan.

παρ-ίστημι ●

I. *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao. act.*; *f., 1e ao. med.*; *soms pr., impf. med.*). **1.** plaatsen bij, - naast: -άναι τὰ ὅπλα, zijn troepen dicht bij ons brengen; παραστησάμενος ἱερεῖα, offerdieren naast zich plaatsend. — **2.** *overdr.*: *a*) vóór oogen stellen, ingeven, bewijzen. — *b*) *med.*: in zijn bezit -, op zijn hand -, in zijn macht brengen: °παρίσταμαί τι βίᾳ, zich met geweld toeëigenen; Βαβυλῶνα παρεστήσατο, veroverde.

II. *onoverg.* (*2e ao., pf., plqpf. act.*; *gew. pr., impf. med.*). **1.** *a*) zich plaatsen bij, - naast, naderen; *pf.*: staan bij, - naast: οἱ παρεστῶτες, omstanders.— *b*) *inz.*: te hulp komen; *pf.*: bijstaan.— **2.** *overdr.*: *a*) in de gedachte komen, invallen, bij iem. opkomen; *ook*: in het gemoed oprijzen: μηδενὶ τοῦτο παραστῇ ὡς ...; *onpers.*: παρίσταταί μοι, het schiet mij te binnen.— *b*) tot iem. overgaan: iem. bijtreden, zich onderwerpen, zich overgeven. — *c*) *v. toestanden en gebeurtenissen*: naderen; *pf.*: tegenwoordig zijn, overkomen: ἡ παρεστῶσα συμφορά, het onheil dat u treft.

παρ-ίσχω = παρέχω.

παρίσωσις, εως, ἡ [παρισόω], *in de rhetorika*: parallelismus.

παρκατέλεκτο, *z.* παρακαταλέχομαι.

παρμέμβλωκε, *z.* παραβλώσκω.

Παρμενίων, ωνος, ὁ, *veldheer v. Alexander.*

παρ-μένω, *gesynk.* = παραμένω.

Παρνάσιος, 3, van den Parnassos. — **Παρνασός,** ὁ, Parnassos, *berg in Phokis.* — **Παρνάσσιος** = Παρνάσιος. — **Παρνασσός** = Παρνασός. — **Παρνησόν-δε,** *bw.* [Παρνησός], naar den Parnassos. — **Παρνησός,** ὁ, *ion.* = Παρνασός.

πάρ-οδος, ἡ. **1.** *a*) toegang, *nauwe* doorgang naar. — *b*) *meton., abstr.*: het binnengaan, intocht; *inz.*: het eerste optreden van het koor *in de tragedie,* parodos; *door een verdere meton.*: zang

van het koor bij zijn intocht, parodos. — **2.** *a*) weg langs. — *b*) *meton.* : het gaan langs.

παρ-οίγω ● ter zijde -, op een kier openen.

πάροιθε(ν). **1.** *bw.* : *a*) *v. plaats* : vooraan, van voren. — *b*) *overdr. v. tijd* : te voren, eertijds ; τὸ π. = π. — **2.** *vrz. met gen.* : *a*) *v. plaats* : vóór, tegenover, in tegenwoordigheid van. — *b*) *overdr. v. tijd* : vóór.

παρ-οικέω, wonen bij ; *inz.* : ergens als vreemdeling bij de burgers wonen.

παροικία, ἡ [πάροικος], verblijf in den vreemde.

παρ-οικοδομέω, bouwen bij, - naast.

πάροικος, 2 [παρ' οἰκέων], wonend bij, naburig.

παροιμία, ἡ [παρά, οἴμη], spreekwoord.

παροινέω (*dubbel augm.* : ἐπαρῴν-), brutaal handelen als een beschonkene. — **πάροινος,** 2 [παρά, οἶνος], beschonken, in dronkenschap brutaal, - liederlijk.

παροίτερος, 3 [*comp. bij* πάροιθε], de voorste.

παρ-οίχομαι ● **1.** *a*) voorbijgaan. — *b*) *gew. overdr. v. tijd* : voorbijgaan : ἡ -ομένη νύξ ; τὰ -όμενα (*met beteek. v. h. pf.*), het verledene. — **2.** *overdr.* : afdwalen : °-η μοίρας, gij dwaalt af van -, gij vergist u omtrent hetgeen u beschoren is.

παρ-ολισθαίνω *en* **-άνω** ● uitglijden.

παρ-ομαρτέω, begeleiden.

παρ-όμοιος, 2, bijna gelijk, gelijkend.

παρ-οξύνω [*eig.* : scherpen], *overdr.* : prikkelen : *a*) aansporen. — *b*) toornig maken, verbitteren, hevig ontroeren.

παροπτέος, 3 [παρά, *st. v.* ὄψομαι ; *verbaladj. bij* παροράω], te minachten. — **παρ-οράω** ● **1.** iets bij iem. waarnemen, - bemerken. — **2.** verkeerd zien. — **3.** *overdr.* : voorbijzien, veronachtzamen.

παρ-οργίζω, toornig maken.

παρ-ορμάω, *overdr.* : aansporen, aanmoedigen.

παρ-ορμίζω, aan wal vóór anker leggen.

πάρος. **I.** *bw.* **1.** *v. plaats* : vooraan, voorop. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* : eertijds, vroeger ; τὸ π. = π. ; *bij pr.* : tot dusver : π. οὔ τι θαμίζεις, H., anders komt ge niet dikwijls ; *ook* : vóór den tijd, te vroeg. — *b*) *v. rangschikking* : eerder, liever.

II. *vgw. met inf. en inf.-zin* : voordat, eer.

III. *vrz. met gen.* (*gew. na zijn naamval*) = πρό. — **1.** *v. plaats* : vóór : °δωμάτων π. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* : vóór. — *b*) *v. rangschikking* : bij voorkeur aan, vóór.

Πάρος, ἡ, *een der Cycladen.*

παρουσία, ἡ [1. πάρειμι]. **I.** **1.** *a*) aanwezigheid : °-αν ἔχω = πάρειμι. — *b*) *met h. bijbegrip v. hulp* : bijstand : ° π. φίλων. — **2.** *meton.* : *a*) *concr.* : de aanwezigen : ἡ ἡμετέρα π., onze aldaar aanwezige troepenmacht. — *b*) aankomst (*als begin der aanwezigheid*). — **II.** (*z.* 1. πάρειμι, B), het mogelijk zijn, gelegenheid, SOPH. *El.* 1251.

παρ-οχετεύω, *water* afleiden.

πάροχος, ὁ, ἡ [παρά, ὄχος], die met *de bruid en den bruidegom* in den wagen rijdt, bruidsjonker, -meisje.

παροψίς, ίδος, ἡ [(τὸ) παρὰ ὄψον], bijgerecht.

παρπεπιθών, *z.* παραπείθω.

παρπέταμαι, *gesynk.* = παραπέταμαι = -πέτομαι.

Παρρασία, ἡ, *stad en landschap in Arkadië.* — **Παρράσιος,** 3, uit Parrhasia.

παρρησία, ἡ [πᾶς, ῥῆσις]. **1.** *a*) vrijheid van spreken. — *b*) vrijmoedigheid *in h. spreken.* — **2.** † *meton.* : (*de grondslag der vrijmoedigheid*), vertrouwen. — **παρρησιάζομαι.** **1.** vrijmoedig spreken. — **2.** *overg.* : vrijmoedig zeggen.

παρστ-, *gesynk.* = παραστ-.

παρυφή, ἡ [παρὰ (*bw.*) ὑφαίνω], zoom.

παρφ-, *gesynk.* = παραφ-.

παρῶ, ῇς *enz.* **1.** *conj. pr. v.* 1. πάρειμι. — **2.** *conj.* 2ᵉ *ao. v.* παρίημι.

παρῳδέω, een lied met eenige veranderingen zingen, parodieeren. — **παρῳδός,** 2 [παρά, ᾠδή], zijdelings bezingend, toespelingen makend, duister.

παρ-ωθέω ● **1.** op zijde stooten. — **2.** *alg.* : verdringen, *ook overdr.* : *uit een ambt enz.* ; verstooten.

πᾶς, πᾶσα, πᾶν (*verbuiging, z. Spr.* ; *A. V. ion. gen. mrv.* πασέων ; H. *gen. mrv. vr.* πασάων, *dat. mrv.* πάντεσσι ; *aiol.* παῖς, παῖσα, πάν). — [⟶ *Ned.* pano-*rama enz.*].

A. I. **1.** *enk. v. de eenheden, die een aantal vormen* : *a*) ieder, elk : π. ἄνθρωπος (= πάντες ἄνθρωποι) ; πᾶσα πόλις, iedere stad (*z. ook* II, 1) ; π. τις, ieder dien men wil. — *b*) *zelfst. g.* : τὸ πᾶν, τὰ πάντα, alles, al het mogelijke ; παντὸς μᾶλλον, meer dan alles, geheel en al ; περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, boven alles achten. — **2.** *mrv. v. een aantal pers. of zaken* : *a*) alle : πάντες ἄνθρωποι ; *zelfst. g.* : πάντες, allen ; οἱ πάντες, de

gezamenlijke, allen samen. — *b*) *in verzw. zin* = παντοῖος, zoogoed als alle, zeer vele, allerlei.

II. *v. één zaak.* **1.** geheel (*met al zijn deelen*) : εἶχε τὸ πᾶν κράτος, alle macht; πᾶσα πόλις, een geheele stad (*z. ook* I, 1, a); πᾶσα ἡ πόλις, ἡ πόλις πᾶσα, de geheele stad; ἡ πᾶσα πόλις, de gezamenlijke stad, de stad in haar geheel beschouwd; αἱ πᾶσαι πόλεις, de gezamenlijke steden, de stedenbond; πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν λέγειν, de geheele -, de volle waarheid; ὁ π. ἀριθμός, het totaal; ἐννέα πάντες, in 't geheel. — **2.** *zelfst. g.* τὸ πᾶν, τὰ πάντα, het geheel; *inz.* : het heelal; ἐν παντὶ ἀθυμίας εἶναι, geheel moedeloos zijn; διὰ παντὸς [χρόνου], den geheelen tijd door, altijd.

B. *bw.* : πᾶν, τὸ πᾶν, πάντα, τὰ πάντα, in elk opzicht, geheel en al, in den hoogsten graad.

πάσασθαι, *ao. inf. v.* *πάομαι *en* πατέομαι.

πασι-μέλουσα, *vr. bvn.*, voor allen belangwekkend, die allen ter harte gaat.

πάσομαι, *f. v.* * πάομαι *en* πατέομαι.

πασσαλεύω, vastnagelen, vasthechten. — **πάσσαλος,** *att.* **πάττα-,** ὁ [*vw.* πήγνυμι; ⟶ *Lat.* pessulus], *houten* pen, *ijzeren* nagel. — **πασσαλόφι,** *ep. gen. v.* πάσσαλος.

πάσσοφος, 2 = πάνσοφος. — **πασσυδίᾳ** = πανσυδίᾳ.

πάσσω, *att.* **πάττω,** πάσω, -έπασα; *pass.* ἐπάσθην, πέπασμαι. — **1.** strooien. — **2.** *overdr.* : borduren.

πάσσων, *comp. v.* παχύς.

παστάς, άδος, ἡ. **1.** voorhal, zuilengang. — **2.** slaap-, bruidskamer.

†**Πάσχα,** τό, *onverb.* [*Hebr. w.*= het voorbijgaan; ⟶ *Lat.* Pascha ⟶ *Ned.* Paschen]. **1.** Paaschfeest. — **2.** Paaschlam. — **3.** Paaschmaal.

πάσχω, *f.* πείσομαι, 2e *ao.* ἔπαθον, 2e *pf.* πέπονθα. — **A.V.,** H., πέπασθε, πέποσθε = πεπόνθατε; *part. pf. vr.* πεπαθυῖα. [*vw.* πάθος]. — **1.** *alg.* : *a*) een werking -, een invloed van buiten ondergaan, een indruk ontvangen, ondervinden, beleven: εὖ π., zich wel bevinden, *of*: een weldaad ontvangen; κακῶς π., er slecht aan toe zijn, *of*: onrecht lijden, beleedigd worden, een straf ondergaan. — *b*) *dikw. v. gemoedstoestanden teweeggebracht door een invloed v. buiten* : het is mij te moede. — **2.** *in ongunstigen zin* : iets slechts ondervinden, lijden, dulden: δίκαια (gerechte straf) π. ὑπό τινος; τί πείσομαι;, wat zal er van mij worden?; *euphemistisch* : ἐάν τι πάθω, εἴ τι πάθοιμι, als mij iets overkomt, als ik kom te sterven.

παταγέω. **1.** *onoverg.* : tegen elkaar stooten, dreunen, kraken, klotsen, *met de vleugels* klepperen. — **2.** *overg.* : doen dreunen : ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, gij deedt... dreunen. — **πάταγος,** ὁ [*klanknabootsend*], geluid van tegen elkaar geslagen dingen : gedreun, gekraak, geklots, gekletter : π. ὀδόντων.

Πάταικοι, ων, οἱ [*Phoinikisch w.*], Pataiken, *goden, van wie dwergachtige beelden aan d. boeg der Phoinikische schepen stonden.*

πατάσσω, *ao.* ἐπάταξα [πάταγος]. **1.** *onoverg.*: kloppen (*v. h. hart*). — **2.** *overg.*: *a*) slaan, stooten, treffen. — *b*) *overdr.* : ° ἄτῃ π. θυμόν, de ziel met onheil treffen.

πατέομαι, πάσομαι, ἐπασάμην, πέπασμαι, eten, nuttigen.

πατέριον, τό [*verklw. v.* πατήρ], vadertje.

πατέω [πάτος]. **1.** *onoverg.* : treden op, den voet zetten op. — **2.** *overg.* : *a*) betreden : χῶρον π. — *b*) *overdr.* : met voeten treden.

πατήρ, τρός, ὁ (*verbuiging, z. Spraakk.*; **A. V.,** H. : -τέρος, -τέρι; † -τέρεσσι) [*alle vormen zijn afgeleid v. 3 trappen v. d. stam* : -τηρ, -τερ, -τρ; *vw. Lat.* pater, *Ned.* vader]. — **1.** *a*) vader; *mrv. ook* : ouders. — *b*) *mrv. ook* : vaderen, voorouders. — **2.** *overdr.* : *a*) *eerbiedige benaming v. h. hoofd der goden, v. een grijsaard, dien men als een vader eert enz.* : vader. — *b*) *mrv., v. de burgers der moederstad eener kolonie* : vaderen, stamvaderen. — *c*) hoofdsom, kapitaal.

πατητός, 3 [*verbaaladj. v.* πατέω], met voeten getreden.

πάτος, ὁ [*vw.* πόντος, *Lat.* pons, *Ned.* pad]. **1.** het treden, tred. — **2.** *meton.* : begane weg, pad.

πάτρα, ἡ [*vw.* πατήρ]. **1.** vaderstad, vaderland. — **2.** afkomst, afstamming.

πατραλοίας, ου, ὁ [πατέρα ἀλοιάων], die zijn vader slaat, vadermoorder.

πατριά, ἡ [*vw.* πατήρ]. **1.** afkomst, *inz. v. vaderszijde.* — **2.** *meton., concr.* : geslacht.

πατρικός, 3, *en* **πάτριος,** 2 *en* 3 [πατήρ], van den vader -, van de vaderen afkomstig, - geërfd, uit den tijd van den vader, - van de vaderen, vaderlandsch, inheemsch : -ικοὶ ἐχθροί, erfvijanden; -ιόν ἐστιν αὐτοῖς, het is bij hen een oude gewoonte; ἡ -ία γῆ, vaderland; τὰ -ια,

de voorvaderlijke zeden *enz.* — **πατρίς,** *ίδος, vr. bvn.* **1.** van de vaderen, vaderlandsch. — **2.** *inz.* : *ἡ π., met en zonder γῆ en dgl.*, vaderstad, vaderland.

πατριώτης, *ου, m. bvn.* [*πατριά*]. **1.** inheemsch, van hetzelfde land. — **2.** *ὁ. π.*, landsman.

πατρόθεν, *bw.* [*πατήρ, -θεν*], van vaderszijde, naar den vader : *π. ὀνομάζειν τινά*, iem. naar zijn vader noemen, *d. i.* met bijvoeging van den naam zijns vaders.

πατροκασίγνητος, *ὁ* [*πατρὸς κασίγνητος*], broeder van den vader, oom.

Πατρόκλεια, *ἡ*, de zang van Patroklos, *titel v. h. 16e boek der Ilias.* — **Πατροκλῆς,** *έους, en* **-κλος,** *ου, ὁ* [*πατρὶ κλέος* (*ἔχων*) ; *eig.* : de door zijn vader beroemde], Patroklos, *boezemvriend v. Achilleus.*

πατροκτόνος, 2. — **1.** [*πατέρα κτείνων*], van een vadermoorder ; *ὁ π.*, vadermoorder. — **2.** ° *π. χείρ*, de moordende hand eens vaders.

πατρομήτωρ, *ορος, ὁ* [*πατὴρ μητρός*], grootvader van moederszijde.

πατροφονεύς, *ὁ* [*πατήρ* ; *st. v. ἔ-πε-φν-ον, 2en ao. v. θείνω*], vadermoorder. — **πατροφόνος,** 2, *en* **-φόντης,** *ου, m. bvn.* [*id.*]. **1.** een vader (*zijn eigen vader of dien van een ander*) moordend. — **2.** *ὁ π.*, vadermoorder.

πατρῷος *en* **ῷος,** 3. — **1.** = *πάτριος* : *θεοὶ -ῷοι*, de van de vaderen geërfde goden, de goden van het geslacht, - van den staat ; *Ζεὺς π.*, Zeus, beschermer van het geslacht ; *τὸ -ῷον, τὰ -ῷα*, erfgoed ; *ook* : vaderland. — **2.** den vader betreffend : ° *-ῷοι φόνοι*, vadermoord.

πάτρως, *ωος en ω, ὁ* (*dat. ῳ, acc. ωα en ων* ; *mrv. ωες enz.*) [*πατήρ*], broeder van den vader, oom.

πάτταλος, πάττω, *att.* = *πασσ-*.

παῦλα, *ἡ* [*παύω*], het ophouden, rust, einde.

Παῦλος, *ὁ* [⟵ *Lat.* Paulus], *Rom. bijnaam* ; *inz.* : *naam v. een der apostelen, onthoofd in 67.*

παῦρος, *vr. ongebr., ον* [*vw. Lat.* parvus], klein, gering ; *gew. mrv.* : weinig.

Παυσανίας, *ου, ὁ* [*παύων ἀνίας*]. **1.** *Spartaansch veldheer, overwon te Plataiai 479 v. C.* — **2.** *kleinzoon v. d. vorige, koning v. Sparta, reg. 408-394 v. C.*

παυσίπονος, 2 [*παύων πόνους*], het lijden stillend.

παυστήρ, *ῆρος, m. bvn., en* **παυστήριος,** 2 [*παύω*], die doet ophouden. — **παυσωλή,** *ἡ* [*id.*], rust.

παύω (*pass. ao. ἐπαύθην, zld. -σθην, pf. πέπαυμαι, zld. -σμαι* ; *iter. impf. act. παύεσκον*, H., *med. παυέσκετο*, H.). **1.** *a*) *met acc.* : doen ophouden, een eind maken aan, tot rust brengen : *π. πόλεμον* ; *ἄγριον ἄνδρα π.*, H., bedwingen. — *b*) *met acc. en gen., inf. of part.* : met iets doen ophouden : *π. χεῖρας πολέμοιο*, H., met vechten ; *παύσασθαι πολέμοιο*, H., ophouden ... ; *π. τινὰ τῆς ἀρχῆς*, uit zijn ambt ontzetten ; *παύεσθαι τῆς ἀρχῆς*, ophouden te heerschen ; ° *γελῶντας ἐχθροὺς π.*, het lachen van ... — **2.** *onoverg.* (*alleen imper. παῦε*), ophouden.

Πάφιος, 3 [*Πάφος*], van Paphos.

Παφλαγονία, *ἡ*, Paphlagonië, *landschap in h. noorden v. Klein-Azië.* — **Παφλαγόνες,** *ων, οἱ*, Paphlagoniërs ; *ook enk. -ών, όνος.* — **Παφλαγονικός,** 3, Paphlagonisch ; *ἡ -ὴ* [*γῆ*] = *Παφλαγονία.*

παφλάζω, klotsen, koken (*v. de zee*).

Πάφος, *ἡ, stad op Cyprus.*

πάχετος, 2 [*παχύς*] = *παχύς.*

πάχνη, *ἡ* [*πήγνυμι*], bevroren dauw, rijp. — **παχνόω,** doen verstijven, - stollen.

πάχος, *τό* [*παχύς*], dikte, sterkte.

παχύδερμος, 2 [*παχὺ δέρμα* (*ἔχων*)]. **1.** dikhuidig. — **2.** *overdr.* : stompzinnig, dom.

παχύνω [*παχύς*], dik -, dicht -, hard maken.

παχύς, *εῖα, ύ* (*comp. -ύτερος en πάσσων, superl. -ύτατος en πάχιστος*). **1.** dik, dicht, vleezig, sterk : *χειρὶ παχείῃ*, H., met zware hand ; *αἷμα -ύ*, H., klonterig bloed. — **2.** *meton.* : *a*) (weldoorvoed, *vd.* :) rijk. — *b*) stompzinnig, dom. — **παχύτης,** *ητος, ἡ* = *πάχος.*

πάων, *ονος, ὁ, aiol.* = *παιάν.*

πεδά, *dor., aiol.* = *μετά.*

πεδα-ζάω, *aiol.* = **μεταζάω*, samenleven.

πεδαμείβω, *dor., aiol.* = *μεταμείβω.*

πεδάω (*iter. impf. πεδάασκον*) [*πέδη*]. **1.** boeien, vastbinden. — **2.** *overdr.* : kluisteren, vast-, tegenhouden : *π. νῆα ἐνὶ πόντῳ*, H. ; *Ἕκτορα μεῖναι* (*gevolgaanduidende inf.*) *πέδησε*, H., weerhield hem zoodat hij bleef, noodzaakte hem te blijven.

πεδέπω, *aiol.* = *μεθέπω.*

πεδέχω, *aiol.* = *μετέχω.*

πέδη, voetboei, kluister.

πεδήτης, *ου, ὁ* [*πεδάω*], geboeide, booswicht.

πεδιάς, *άδος, vr. bvn.* [πεδίον]. **1.** *a)* vlak, effen. — *b)* ἡ π. [χώρα], vlakte. — **2.** zich op de vlakte bevindend. — **πεδιεινός,** 3 [*id.*], vlak, effen.

Πεδιεύς, *ὁ*, inwoner van *de Attische gouw* Pedias.

πέδιλον, *τό, gew. mrv.* [πέδη]. **1.** sandaal. — **2.** schoen, halve laars.

πεδινός, 3 = πεδιεινός. — **πεδίον,** *τό* [πέδον]. **1.** vlakte, veld. — **2.** † *inz.* : *te Rome* : Marsveld. — **πεδίον-δε,** *bw.*, naar de vlakte.

πεδόθεν, *bw.* [πέδον, -θεν]. **1.** van den grond af. — **2.** *overdr.* : *a)* uit den grond des harten. — *b)* tot in de diepte des harten. — **πέδοι,** *bw.* [*loc. v.* πέδον], op den grond. — **πέδον,** *τό.* **1.** grond, bodem. — **2.** *a)* vlakte, veld. — *b) alg.* : landschap, streek, land ; *omschrijvend* : °Λήμνου π., Lemnos. — **πέδον-δε,** *bw.*, ter aarde, naar beneden.

πεδοστιβής, 2 [πέδον στείβων], den grond betredend.

πεδότριψ, *ιβος, ὁ* [πέδας τρίβων, *eig.* : voetboeien verslijtend], ondeugende slaaf.

πέζα, *ἡ* [*vw.* πούς]. **1.** voet. — **2.** *overdr.* : onderste deel, uiteinde, spits.

πεζέταιροι, *ων, οἱ* [πεζῇ ἑταῖροι], lijfwacht te voet *bij de Makedoniërs.*

πεζεύω [πεζός]. **1.** te voet gaan. — **2.** overland reizen. — **πεζῇ,** *bw.* [*dat. vr. v.* πεζός ; *t. w.* ὁδῷ]. **1.** te voet. — **2.** overland. — **πεζικός,** 3 [πεζός]. **1.** *a)* te voet, van het voetvolk. — *b)* τὸ -όν, het voetvolk ; τὰ -ά, de oefeningen van het voetvolk. — **2.** te land, van het landleger.

πεζομαχέω, te voet -, te land strijden. — **πεζομαχία,** *ἡ*, gevecht te voet, - te land. — **πεζομάχος,** 2 [πεζῇ μαχόμενος], te voet -, te land strijdend.

πεζοπορέω [πεζῇ πορεύομαι]. **1.** te voet gaan. — **2.** overland reizen.

πεζός, 3 [*vw.* πούς]. **I. 1.** *a)* te voet gaande : ὁ π. στρατός, *soms* : voetvolk (*z.* 2, a). — *b)* ὁ π., voetknecht, *soms* : voetvolk ; τὸ -όν, voetvolk (*z.* 2, b). — **2.** overland gaande, op het land levend : *a)* ὁ π. στρατός, *gew.* : landleger (*z.* 1, a). — *b)* τὸ -όν [στράτευμα], landmacht (*z.* 1, b). — **II.** laag bij den grond ; *vd.* : in proza.

πειθαρχέω, aan de overheid gehoorzamen ; *alg.* : gehoorzamen. — **πειθαρχία,** *ἡ*, gehoorzaamheid. — **πείθαρχος,** 2 [πειθόμενος ἀρχῇ], gehoorzaam.

πείθω, πείσω, ἔπεισα, πέπεικα, 2*e pf.* πέποιθα ; *med.-pass.* πείσομαι *en* πεισθήσομαι, ἐπείσθην, 2*e ao.* ἐπιθόμην, πέπεισμαι. — **A. V.** (*vrl* H.) *f. met redupl.* πεπιθήσω, 2*e ao.* ἔπιθον, 2*e ao. met redupl.* (*buiten d. ind.*), *conj.* πεπίθωμεν ; 2*e plqpf.* πεποίθεα, 3 *enk.* ἐπεποίθει, 1 *mrv.* ἐπέπιθμεν ; *med.-pass.* 2*e ao. opt. met redupl.* πεπίθοιτο. — [*vw. Lat.* fīdĕre].

I. 1. overtuigen : π. τινά τι, iem. van iets ; πείθων, πείσας, door overreding, met toestemming van (*tgst.* : βίᾳ). — *inz.* : *a)* vermurwen, tot bedaren brengen, tevreden stellen : π. τὸν δῆμον. — *b)* bepraten, bedriegen, paaien. — **2.** *med.-pass.* : *a)* zich laten overtuigen, gelooven. — *b) verzw.* : het eens zijn.

II. 1. *door overreding, door bidden of door andere middelen tot iets* overhalen, bewegen : π. τινὰ ποιεῖν τι ; π. τινὰ δώροις, omkoopen ; *ook* : trachten te overhalen. — **2.** *med.-pass. en 2e pf.* πέποιθα (*bet. v. h. pr.*) : *a)* zich laten overhalen, vertrouwen op, zich verlaten op. — *b)* gehoorzamen : -θόμενος, πεπεισμένος, bereidwillig.

πειθώ, *όος-οῦς, ἡ* [*vw.* πείθω]. **I. 1.** *bedr.* : *a)* de kunst -, de gave der overreding, het overtuigen. — *b)* middel om te overtuigen. — **2.** *lijd.* : volgzaamheid. — **II.** *verpers.* Πειθώ, de Overreding, *godin.*

πείκω, H. = πέκω.

πεῖνα, *ἡ*, honger, hongersnood. — **πεινάω** (*contractie v.* αε *tot* η, *in plaats v.* ᾱ, *later tot* ᾱ ; *f.* † άσω, *ao.* † ἐπείνασα). **1.** hongerig zijn. — **2.** *overdr* : hevig verlangen.

πεῖρα, *ἡ* [*vw. Lat.* ex-perīrī]. **I. 1.** proefneming, proef : -αν λαμβάνειν τινός, op de proef stellen : -άν τινος διδόναι, een *proefondervindelijk* bewijs leveren van. — **2.** *meton.* : *de daardoor verkregen* kennis, ervaring, het bekend zijn met : -αν ἔχειν τινός, iem. hebben leeren kennen. — **II.** waagstuk, onderneming ; *ook* : gewaagd -, gevaarlijk plan.

πειράζω [πεῖρα], beproeven, op de proef stellen.

Πειραΐδης, *ου, ὁ* [Πείραιος, -ίδης], Peiraïde, zoon van Peiraios, *Ptolemaios.*

Πειραιεύς, *αιέως en αιῶς, ὁ* (*dat.* αιεῖ, *acc.* αιέα *en* αιᾶ), Peiraieus, *havenstad v. Athene.*

1.**πειραίνω** (*3 enk. pf. pass.* πεπείρανται, H.) = περαίνω, volbrengen, voltooien.

2.**πειραίνω,** *f.* —, *ao.* ἐπείρανα (H. -ηνα) ; *pf. pass.* πεπείραμαι [2. πεῖραρ], vastbinden aan.

Πειραιόθεν, *bw.* [Πειραιεύς, -θεν], uit den Peiraieus. — **Πειραιοῖ,** *bw.* [*loc. v.* Π.], in den Peiraieus.

1.**πεῖραρ,** *ατος, τό.* **I. 1.** eind, grens, ui-

terste rand. — **2.** *overdr.* : *a*) voltooiing, afloop : π. ἑλέσθαι, H., een *gerechtelijke* uitspraak verkrijgen. — *b*) hoogste graad. — *c*) datgene waarop het aankomt, hoofdzaak. — **II.** *bedr.* : wat aan iets zijn voltooiing geeft : -ατα τέχνης, H., voltooiers der kunst, *d. i.* werktuigen.

2.**πεῖραρ,** ατος, τό. **1.** touw. — **2.** *overdr.* ; strik : ὀλέθρου -ατα, H., de strikken van het verderf.

†**πειρασμός,** ὁ [πειράζω]. **1.** het beproeven, het op de proef stellen. — **2.** bekoring : het bekoren, het bekoord worden. — **πειραστικός,** 3 [*id.*], het onderzoeken betreffend : λόγος π., dialoog, waarin de een de zienswijze van den ander toetst.

πειρατήριον, τό [πειράω], proef ; *inz.* : gerechtelijk onderzoek.

πειράω, *ion.* -έω, *gew. med.* (*ao. pass.* ἐπειράθην, *ook met med. beteek.*) [πεῖρα]. **I.** beproeven, ondernemen, trachten, zich inspannen om, wagen : ° με -ᾷς ἐκβαλεῖν, te onttronen. — **II. 1.** beproeven, onderzoeken, keuren : -άομαι τόξου, H. ; -άομαι τροχόν, H., pottenbakkersschijf. — *inz.* : *a*) zich -, zijn krachten *enz.* beproeven : σθένεος -άομαι, H. — *b*) iem. op de proef stellen : *α*) uitvragen. — *β*) zich meten met : -ᾶσθαι ἀλλήλων. — *γ*) bekoren. — *c*) een aanval wagen op : -άομαι τείχους. — **2.** *a*) ondervinden : πολλῶν κακῶν -άομαι. — *b*) door ondervinding leeren kennen : -άομαί τινος, iem.

Πειρήνη, ἡ, *bron te Korinthe.*

πειρητίζω = πειράω, beproeven, op de proef stellen : σθένεός τινος (iem.s kracht) π., H. ; στίχας ἀνδρῶν π., H., aantasten.

Πειρίθοος-ους, ου, ὁ, Peirithoös, *mythische koning der Lapithen.*

***πείρινς,** νθος, ἡ (*nom. ongebr.*), reismand.

πείρω, *f.* —, *ao.* ἔπειρα ; *pass.* 2^e^ *ao.* ἐπάρην, *pf.* πέπαρμαι. — **1.** doorboren, doorsteken : π. κρέα ὀβελοῖσιν, H., ... aan braadspeten steken ; σκῆπτρον ἥλοισι πεπαρμένον, H., met ... beslagen. — **2.** *overdr.* : *a*) doorklieven : κύματα π., H. — *b*) ὀδύνῃσι πεπαρμένος, H., van smarten doorvlijmd.

Πείσανδρος, ὁ, *Atheensch politicus, einde der V^e^ eeuw v. C.*

πείση, ἡ, *ion.* = *-σα [πείθω], gehoorzaamheid.

Πεισηνορίδης, ου, ὁ [Π., -ίδης], Peisenoride, zoon van Peisenoor. — **Πεισήνωρ,** ορος, ὁ, *mansnaam bij* H.

Πεισιστρατίδαι, ῶν, οἱ [Π., -ίδης], Peisistratiden, zonen van Peisistratos, *Hippias en Hipparchos.* — **Πεισίστρατος,** ὁ. **1.** H., *een zoon v. Nestoor.* — **2.** *tiran v. Athene, gest. 527 v. C.*

πεῖσμα, τό, touw, kabel ; *inz.* : meertouw.

πείσομαι. 1. *f. v.* πάσχω. — **2.** *med. f. v.* πείθω.

πειστέον, *verbaaladj. v.* πείθω *en* πείθομαι.

πειστήριος, 3, *en* **πειστικός,** 3 [πείθω], geschikt om te overreden, innemend. — **πείσω,** *f. v.* πείθω.

πέκω [*vw. Lat.* pectĕre]. **1.** *a*) kammen. — *b*) kaarden. — **2.** scheren, afscheren.

πελαγίζω [πέλαγος], in volle zee zijn. — **πελάγιος,** 3 [*id.*], van de zee.

πελαγισμός, ὁ [πελαγίζω], *mrv.*, zeeziekte.

πέλαγος, τό. **1.** *a*) zeevlakte, volle zee. — *b*) *overdr.*: menigte, overvloed : ° κακῶν π., een zee van rampen. — **2.** *een bepaalde* zee : ° π. Αἰγαῖον.

πελάζω, *f.* πελάσω *en* πελῶ, *ao.* ἐπέλασα; *pass. ao.* ἐπελάσθην *en* ° ἐπλάθην, *pf.* πέπλημαι (**A. V.,** *vrl* H., *ao.* ἐπέλασσα ; *pass.* 2^e^ *ao.* πλῆτο, ἔπληντο). — [πέλας]. — **1.** *onoverg.* : naderen : ὅμοιον ὁμοίῳ -ει (*spreekw.*) PL., soort zoekt soort. — **2.** *overg.* : *a*) laten naderen, nader brengen, brengen bij, leggen op : ° -ε μητρὶ τέκνα ; πλῆτο χθονί, H., hij kwam bij ..., hij zonk op ... — *b*) *overdr.* : ὀδύνῃσί τινα π., H., iem. aan smarten prijsgeven ; ° ἔπος ἀδάμαντι π., een voorspelling onwrikbaar maken als staal.

πέλανος, ὁ. **1.** offerkoek. — **2.** dikke brij ; *ook* : geronnen bloedmassa.

πέλας. 1. *bw.* : *a*) nabij. — *b*) ὁ π., iem. die in de nabijheid is, een ander (*niet* : vriend, verwant *en dgl.*). — **2.** *vrz. met gen.* (*gew. na zijn naamval*), *zld. met dat.*: bij.

Πελασγία, ἡ, Pelasgië, *oude naam v. Hellas* (HDT.), *v. de Peloponnesos of v. Argos* (EUR. *I. A.* 1498). — **Πελασγικός,** 3, **Πελάσγιος,** 3, *en* **Πελασγίς,** ίδος, *vr. bvn.*, Pelasgisch. — **Πελασγός,** όν. **1.** Pelasgisch. — **2.** οἱ -οί, Pelasgen, *wschl. de vóór-Grieksche bevolking v. Noord-Griekenland ; in de Il., volksstammen in Klein-Azië, in Thessalië en in Epeiros ; in de Od., stam op Kreta.*

πελάτης, ου, ὁ [πελάζω]. **1.** die nadert, die dichtbij is. — **2.** die omgaat met : *a*) daglooner. — *b*) † *te Rome* : cliënt. — **πελάω** (*alleen pr.*) = πελάζω.

πέλεθρον = πλέθρον.

πέλεια, ἡ, rotsduif. — **πελειάς,** άδος, ἡ. **1.** rotsduif. — **2.** *mrv.* -άδες, Peleiaden, *priesteressen te Dodona.* — **πελειοθρέμμων,** 2 [πελείας τρέφων], duiven voedend.

πελεκάω *en* ***-κκάω** (*alleen* πελέκκησε, H.), met de bijl bewerken. — **πέλεκκον,** τό, steel der bijl. — **πέλεκυς,** εως, ὁ (*acc.* υν; *dat. mrv.* εσι), bijl.

πελέμαιγις, ιδος, *vr. bvn.* [πελεμίζουσα αἰγίδα], de aigis zwaaiend.

πελεμίζω (*ao.* πελέμιξα, H.), zwaaien; *alg.*: heftig bewegen, schudden: πελεμίζετο (dreunde) Ὄλυμπος, H; τόξον πελέμιξεν, H., hij schudde hevig den boog, *door de inspanning waarmee hij hem poogde te spannen.*

πελέσκεο, *2 enk. iter. impf. med. v.* πέλω.

Πελίας, ου, ὁ, *mythische koning v. Iolkos.* — **Πελιάς,** άδος, *vr. bvn.*, van Pelias; αἱ -άδες, Peliaden, dochters van Pelias.

πέλλα, ἡ, melkemmer.

Πέλλα, ἡ, *en* **-αι,** ῶν, αἱ, Pella, *stad in Makedonië.* — **Πελλαῖος,** 3, uit Pella.

Πελληνεύς, ὁ, inwoner van Pellene. — **Πελλήνη,** ἡ, *stad in Achaia.*

πέλομαι, *z.* πέλω.

Πελοπίδαι, ῶν, οἱ [Πέλοψ, -ίδης], Pelopiden, zonen -, nakomelingen van Pelops.

Πελοποννασ-, *dor.* = Πελοποννησ-. — **Πελοποννήσιος,** 3, Peloponnesisch; οἱ -οι, Peloponnesiërs. — **Πελοπόννησος,** ἡ [Πέλοπος νῆσος], *het zuidelijk schiereiland v. Griekenland.*

Πέλοψ, οπος, ὁ, *mythische koning op de Peloponnesos.*

πελτάζω [πέλτη], als peltast dienen.

Πέλται, ῶν, αἱ, *stad in Phrugië.*

πελταστής, οῦ, ὁ [πελτάζω], peltast, lichtgewapende. — **πελταστικός,** 3. — **1.** van de peltasten; τὸ -όν, het lichtgewapend voetvolk. — **2.** ὁ π., die het kleine schild weet te gebruiken.

πέλτη, ἡ. **1.** klein schild. — **2.** bord, *dat eenige gelijkenis had met een klein schild en waarop de adelaar der Perzische koningen prijkte* (XEN. *an.* I, 10, 12).

πελτοφόρος, 2 [πέλτην φέρων], een klein schild dragend; οἱ -οι = οἱ πελτασταί.

πέλω *en (gew.) med.*: *impf. of 2e ao.* ἔπλε; *med. iter. impf. 2 enk.* πελέσκεο; *impf. of 2e ao. 2 enk.* ἔπλεο *en* ἔπλευ, *3 enk.* ἔπλετο. — **1.** *a)* zich bewegen, komen, gaan. — *b)* zich ergens heen en weer bewegen, zich ergens bevinden, verblijven, gewoonlijk zijn. — **2.** *overdr.*: *a)* ontstaan, worden: σέο δ' ἐκ τάδε -ονται, H., dat komt van u, - is uw werk. — *b)* zijn: °οὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον -ει.

πέλωρ, τό (*alleen nom. en acc. enk.*), reusachtig wezen, monster. — **πελώριος,** 3, *en* **πέλωρος,** 3 *en* 2, reusachtig, monsterachtig; τὸ -ωρον = πέλωρ.

πέμμα, τό [*vw.* πέπτω], gebak.

πεμπάζω. 1. op de vijf vingers tellen. — **2.** *alg.*: tellen. — **πεμπάς,** άδος, ἡ [*vw.* πέντε], het getal vijf.

πέμπε, *onverb.* (*doch ook gen.* -πων), *aiol.* [*vw.* πέντε] = πέντε.

πεμπταῖος, 3, vijf dagen oud, den vijfden dag geschiedend. — **πέμπτος,** 3 [*vw.* πέντε], vijfde.

πέμπω, ψω, ἔπεμψα, *2e pf.* πέπομφα; *pass.* πεμφθήσομαι, ἐπέμφθην, πέπεμμαι.

I. zenden. — **1.** *a) act.*: π. κήρυκας; *abs.*: πέμψας [ἀγγέλους] ἐδεῖτο, hij liet hem verzoeken; ἐπ' ὕδωρ π., HDT., om water zenden; π. ἐπί τινα, iem. zenden halen; °π. πόδα, den voet vooruitbrengen, gaan. — *b) med.*: in zijn belang zenden; *vd.*: zenden halen, om iem. zenden, ontbieden (= μεταπέμπομαι). — **2.** *met h. bijbegrip v. geweld*: werpen; *v. geluiden*: uitstooten.

II. *in verzw. zin.* **1.** laten gaan. — **2.** wegbrengen, geleiden, begeleiden: πομπὴν π., een plechtigen optocht leiden, - begeleiden, - houden.

πεμπώβολον, τό [*vw.* πέντε, ὀβελός], vijftandige vork.

πέμψις, εως, ἡ [πέμπω], het zenden.

πενέστης, ου, ὁ, dagloоner; *in Thessalië*: hoorige. — **πένης,** ητος, *m. bvn.* [πένομαι], die van zijn arbeid moet leven, minvermogend (*tgst.*: πλούσιος; arm = πτωχός).

πενθείω, H. = πενθέω.

πενθερά, ἡ, schoonmoeder. — **πενθερός,** ὁ, schoonvader.

πενθέω [πένθος]. **1.** *onoverg.*: *a)* klagen, treuren. — *b)* rouw dragen. — **2.** *overg.*: beklagen, betreuren. — **πένθιμος,** 2 *en* 3 [*id.*], klagend, treurend. — **πένθος,** τό [*vw.* πάθος]. **1.** droefheid, verdriet, leed; *inz. over iem.s dood*: rouw. — **2.** *meton.*: *a)* uiterlijk teeken van rouw, rouw: π. ποιεῖσθαι, rouw bedrijven. — *b) oorzaak der droefheid*: treurige gebeurtenis, ongeval; °zedelijke val.

πενία, ἡ [πένομαι]. **1.** bekrompen omstandigheden, onbemiddeldheid. — **2.** *verpers.*: de godin der Armoede.

πενιχρός, 3 [*vw.* πένης], armelijk, schamel.

πένομαι, *dep.* [*vw.* πόνος]. **1.** *a*) *onoverg.*: hard werken, zich afsloven. — *b*) *overg.*: aan iets arbeiden, gereedmaken. — **2.** *meton.* : van zijn arbeid leven, minvermogend zijn.

πεντα-, *z.* πέντε.

πεντα-ετηρίς, ίδος, *vr. bvn.* [π., ἔτος], om de vijf jaren terugkeerend, vijfjarig; ἡ π., tijdruimte van vijf (*d. i.* vier, *z.* πεντετηρίς) jaren. — **πενταέτηρος,** 2, *en* **πενταετής,** 2 [πέντε ἐτῶν], vijf jaar oud; *bw.* πεντάετες, vijf jaren lang. — **πενταετία,** ἡ, tijdruimte van vijf jaren.

πενταθλεύω *en* **πενταθλέω,** het pentathlon beoefenen. — **πένταθλον,** τό [πέντε ἆθλοι], pentathlon, vijfkamp (*omvattend de vijf lichaamsoefeningen der Grieken* : ἅλμα, δίσκος, δρόμος, πάλη, πυγμή).

πεντάκις, *telbw.* [πέντε], vijfmaal. — **πεντακισ-μύριοι,** αι, α, vijftig duizend. — **πεντακισ-χίλιοι,** αι, α, vijf duizend.

πεντακοσίαρχος, ὁ [πεντακοσίων ἄρχων], aanvoerder van vijfhonderd man. — **πεντακόσιοι,** αι, α, vijfhonderd.

πεντάμετρος, 2 [πέντε μέτρων], uit vijf versvoeten bestaande; ὁ π. [στίχος], pentameter. — **πενταπλάσιος,** 3 [*vgl.* διπλάσιος *enz.*], vijfvoudig.— **πεντάστομος,** 2 [πεντε στόματα (ἔχων)], met vijf monden. — † **Πεντάτευχος,** ἡ [πέντε τεύχεα (boekrollen, -deelen) (ἔχουσα); *eig. bvn., t. w.* βίβλος; ⟶ *Ned.* Pentateuch], Pentateuch. — **πέντα-χα,** *bw.*, in vijf deelen.

πέντε, *onverb.* (*in samenst.* πεντε- *en* πεντα-) [*vw. Lat.* quinque. *Ned.* vijf], vijf. — **πεντε-καί-δεκα,** *onverb.*, vijftien. — **πεντεκαιδέκατος,** 3, vijftiende.

πεντε-τάλαντος, 2 [πέντε ταλάντων], vijf talenten bedragend.— **πεντετηρίς,** ίδος, ἡ [πέντε, ἔτος]. **1.** tijdruimte van vijf (*naar onze wijze van rekenen* : vier) jaren. — **2.** feest dat om de vijf (vier) jaar gevierd wordt.

πεντήκοντα, *onverb. tlw.*, vijftig.

πεντηκοντάγυος = -τόγυος. — **πεντηκόντερος,** *ion.* = -τορος. — **πεντηκοντήρ,** ῆρος, ὁ [πεντήκοντα], aanvoerder van vijftig man. — **πεντηκοντόγυος,** 2 [π. γυῶν], van vijftig morgen.— **πεντηκοντόργυιος,** 2 [π. ὀργυιῶν], van vijftig vademen. — **πεντηκόντορος,** ου, *vr. bvn.* [π., ἐρέσσω], met vijftig riemen; ἡ π. [ναῦς], schip met vijftig riemen. — **πεντηκοντούτης,** ου, *m. bvn.* [π. ἐτῶν], vijftigjarig.

πεντηκόσιοι, *ion.* = -τακ-. — **πεντηκοστός,** 3 [πεντήκοντα], vijftigste; ἡ -ή [μερίς], het vijftigste deel, tol van twee procent; † ἡ -ή [ἡμέρα; ⟶ *Ned.* Pinksteren], Pinksteren, de vijftigste dag na Paschen. — **πεντηκοστύς,** ύος, ἡ [*id.*]. **1.** het getal vijftig. — **2.** afdeeling van vijftig man.

πέπαγα, πεπάγαισι, *z.* πήγνυμι.

πεπαθυῖα, *z.* πάσχω.

πεπαίνω (*slechts enkele vormen, vrl* : *pr., ao.* ἐπέπανα; *pass.* πεπανθήσομαι, ἐπεπάνθην), doen rijpen; *pass.* : rijp worden.

πεπάλαγμαι, *z.* 2 *παλάσσω.

πέπαλμαι, -πεπαλών, *z.* πάλλω.

πέπαμαι, *pf. v.* *πάομαι.

Πεπάρηθος, ἡ, *eilandje bij de noordoostelijke punt v. Euboia.*

πέπαρμαι, *pf. pass. v.* πείρω.

πέπασθε, *z.* πάσχω.

πέπασμαι, *pf. v.* πατέομαι.

πέπειρος, 2 *en* 3, rijp.

πέπεμμαι, *pf. pass. v.* πέμπω *en* πέσσω.

πέπηγα, 2*e* *pf. v.* πήγνυμι.

πεπιθ-, *z.* πείθω.

πέπληγα, -γον, *z.* πλήσσω.

πέπληθα, 2*e* *pf. v.* πλήθω.

πέπλημαι, *pf. pass. v.* πελάζω.

πέπλος, ὁ, geweven doek, dienende om iets te bedekken. — *inz.* : *a*) gewaad, kleed, *vrl voor vrouwen.* — *b*) dekkleed, overtrek.

πέπνυμαι, *z.* πνέω, II, 2.

πέποιθα, -θεα, *z.* πείθω.

πέπομαι, *pf. pass. v.* πίνω.

πέπομφα, 2*e* *pf. v.* πέμπω.

πέπονθα, πέποσθε, *v.* πάσχω.

πέπραγα, 2*e* *pf. v.* πράσσω.

πέπρακα, *pf. v.* πιπράσκω.

πέπραχα, πέπρηγα, *z.* πράσσω.

πέπρηκα, *pf. v.* πίμπρημι.

πέπρημαι, *pf. pass. v.* πίμπρημι *en ion. pf. pass. v.* πιπράσκω.

πέπρησμαι, *pf. pass. v.* πίμπρημι.

πέπρηχα, *pf. v.* πρήσσω.

πέπρωται, *z.* ἔπορον.

πέπταμαι, *pf. pass. v.* πετάννυμι.

πεπτεώς, *ion. part. pf. v.* πίπτω.

πεπτηώς, *z.* πτήσσω *en* πίπτω.

πεπτός, 3 [*verbaaladj. v.* πέσσω], gekookt.

πέπτωκα, πεπτώς, *z.* πίπτω.

πεπύθοιτο, πέπυσμαι, *z.* πυνθάνομαι.

πέπωκα, *pf. v.* πίνω.

πέπων, ονος, *m. bvn.* [*vw.* πέσσω; ⟶ *Lat.* pepō ⟶ *Ned.* pompoen]. **1.** door de zon gestoofd, - gerijpt, rijp.— **2.** *overdr.*: *a*) zacht : ° μόχθος π., verzacht leed. — *b*) (*alleen voc.*) : α) beste. — β) verwijfd, laf.

1. **πέρ,** *enkl. bw.* [*wschl. door apokope uit* περί, aan alle kanten; *vd.* : zeer; *vw.*

Lat. per- (per-magnus)], *legt nadruk op een afzonderlijk begrip.*
I. 1. (*zld.*) *versterkend* : zeer, in hooge mate, gewis : φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ, H., beter, en gewis niet weinig. — **2.** *beperkend*: in elk geval, althans : νῦν δή πέρ (nu althans) μευ ἄκουσον, H. (*daar gij het vroeger niet gedaan hebt*). — **3.** *a*) *vestigt de aandacht op een begrip* : καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα, H., laten wij ook zelf iets doen *en niet alles aan anderen overlaten.* — *b*) *drukt een gradatie uit* : ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν, H., dien zelfs de goden eerden. — **4.** *toegevend* : hoewel (*nauw vw. aan de vorige beteek.* ; *h. voorbeeld aldaar kan men opvatten* : dien zij, hoewel goden, ...) : μάχετ' ἀχνύμενός περ, H., ofschoon bedroefd.
II. *verbindingen.* **1.** *met betr. vnw. en bw.* : ὅσπερ, οἱόσπερ, ὅσοσπερ, *z. die w.* — **2.** *met vgw.* : καίπερ (*z. a.*) ; ἤπερ, dan zelfs (*z. ook* 3) ; εἴπερ (H. *ook* εἰ ... περ), *z. a.* ; ὅτεπερ *en* ὅτε περ, juist wanneer.— **3.** *in verscheidene gevallen is de beteek. v.* -περ *zeer verzw. of zelfs geheel afgesleten* : ὥσπερ ; *vaak* ἤπερ (*z. ook* 2) *en* ἐπείπερ.

2.πέρ, *aiol.* = περί.

πέρα *en* **-ᾳ** (*comp.* περαιτέρω) [*instr. en dat.-loc.* ; *vgl.* πέραν]. **I.** *bw.* : over ... heen. — **1.** *v. plaats* : verder. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* : verder, langer. — *b*) *v. maat* : meer, nog meer, bovendien. — **II.** *vrz. met gen.* (*staat vaak achter zijn naamval*). **1.** *v. plaats* : verder dan. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* : langer dan, over : π. μεσούσης ἡμέρας, in den namiddag. — *b*) *v. maat* : α) meer dan, boven ... uit, over : π. τοῦ δέοντος, meer dan behoorlijk is.— β) *vd.* : tegen, in strijd met : °π. δίκης, tegen alle recht.

περάασκε, *iter. impf. v.* 1. περάω.

πέρα-θεν, *bw.*, van -, aan den overkant.

Περαιβοί *en* **Περραιβοί,** ῶν, οἱ, Peraiben, Perrhaiben, *bergvolk in noordelijk Thessalië.*

περαίνω, ανῶ, ἐπέρανα ; *pass.* περανθήσομαι, ἐπεράνθην, πεπέρασμαι [πέρας]. **1.** voltooien, ten einde brengen, uitvoeren, tot stand brengen : π. λόγον, een redevoering ten einde brengen, - houden ; οὐδὲν π., niets uitrichten ; *pass.* : tot stand komen, in vervulling gaan, geschieden. — **2.** *onoverg.* : eindigen, begrensd worden.

περαῖος, 3 [πέραν]. **1.** aan de overzijde gelegen, - zich bevindend. — **2.** ἡ -α [γῆ], de overkant. — **περαιόω. 1.** *overg.*: naar den anderen oever brengen, overzetten. — **2.** *onoverg. en pass.* (*met med. f.*), oversteken, overvaren.

περαιτέρω, *bw.*, *z.* πέρα.

Πέραμος, ὁ, *aiol.* = Πρίαμος.

πέραν, *ion.* **πέρην** [*acc.* ; *vgl.* πέρα, πέρᾳ]. **I.** *bw.* **1.** naar den overkant : π. εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι. — **2.** *a*) aan den overkant : π. εἶναι. — *b*) τὸ π., de overkant ; τὰ π., wat aan den overkant gebeurt. — **II.** *vrz. met gen.* **1.** aan gene zijde van, tegenover. — **2.** verder dan.

πέρας, ατος, τό. **1.** *v. ruimte* : einde, uiteinde, grens : °-ατα γῆς. — **2.** *overdr.*: *a*) het ophouden, grens, einde : π. τοῦ βίου θάνατος. — *b*) voltooiing, hoogste graad.

πέρασις, εως, ἡ [1. περάω]. **1.** het oversteken. — **2.** *overdr.* : °π. βίου, het overgaan van het leven *in d. dood.*

περάτη, ἡ [*vr. v.* *πέρατος, *v.* πέρας ; *t. w.* γῆ], het uiterste Westen.

περατός, 3 [*verbaaladj. v.* 1. περάω], dien men kan oversteken.

1.περάω (*iter. impf.*, H., περάασκε) [*vw.* πέρα].
I. *overg.* **1.** *a*) door iets heen gaan, - dringen : βέλος ἐπέρησεν ὀδόντας, H. ; *inz.*: overschrijden, doorklieven : π. θάλασσαν, H. — *b*) *overdr.* : °τέρμα τοῦ βίου π., *d. i.* sterven. — **2.** °over iets heen brengen : π. πόδα.
II. *onoverg.* **1.** *a*) over -, door iets heen komen, - dringen : χαλκὸς (*nl. een wapen*) οὐκ ἐπέρησε, H. ; *inz.* : over ... varen, - reizen. — *b*) over een grens komen, te ver gaan. — *c*) *alg.* : over een tusschenruimte komen, vooruitkomen, gaan : °ἐκ δόμων π., buitenkomen. — **2.** *overdr. v. tijd* : διὰ γήρως π., zijn ouden dag doorbrengen.

2.**περάω** (H. *f. inf.* περάαν ; *part. pf. pass.* πεπερημένος) [*vw.* πιπράσκω], *een slaaf* verkoopen.

Περγαμηνός, 3 [⟶ *Ned.* perkament], van Pergamon *in Musië.* — **Πέργαμον,** τό, *en* **-μος,** ἡ. **1.** *a*) *de burcht v. Troje* (*dikw. mrv.* τά -α). — *b*) *alg.*, *enk. en mrv.* : burcht. — **2.** *stad in Musië.*

Περγασίδης, ου, ὁ, Pergaside, zoon van Pergasos.

Περδίκκας, ου, ὁ. **1.** Perdikkas *II, koning v. Makedonië, gest. 413 v. C.* — **2.** *veldheer v. Alexander d. Groote.*

πέρδιξ, ικος, ὁ, ἡ [⟶ *Lat.* perdix ⟶ *Ned.* patrijs], patrijs.

πέρηθεν, πέρην, *ion.* = περα-.

πέρθαι, *z.* πέρθω. — **πέρθω,** πέρσω, ἔπερσα, 2e *ao.* ἔπραθον ; *med. f.* πέρσομαι (*met lijd. beteek.*), (*ao. inf. pass.*, H.

πέρθαι). — **1.** *a*) verwoesten, vernielen. — *b*) *v. pers.* : dooden. — **2.** buitmaken, plunderen.

περί, *als vrz. na zijn naamval en dikw. als bw.* : *πέρι* [*vw. Lat.* per].

A. *bw.* (*in vele gevallen kan men ofwel π. als afzonderlijk bw. beschouwen, ofwel tmesis aannemen*).

I. 1. rondom : *π. δὲ Τρῳαὶ ἦσαν*, H., om haar stonden Trojaansche vrouwen.— **2.** *overdr.* : boven de anderen, bovenmate : *τὸν π. μοῦσα φίλησε*, H.

II. *in samenst.* **1.** rondom. — *a*) *α*) om ... heen, cirkelvormig, in een kring : *περι-έχω*, omvatten ; *περι-έρχομαι*.— *β*) *overdr.* : geheel en al, zeer, tot het eind (*vgl. Lat.* per-) : *περικαλλής* ; *περίοιδα*, nauwkeurig ... ; *περι-μένω*. — *b*) her- en derwaarts : *περι-πατέω*. — *c*) *α*) *voorstelling v. een beweging om een as* : om- : *τὴν κεφαλὴν περι-άγω*, omdraaien. — *β*) *overdr. v. een ommekeer, een verandering* : *z. περι-ίστημι*, II, 2, b. — **2.** over iets heen komend, buiten iets uitstekend : *a*) *eig.* : *περι-φεύγω*, op de vlucht buiten iem.s bereik komen, ontvluchten. — *b*) *overdr.* : *α*) voorbijziend, verwaarloozend : *περιοράω*, over het hoofd zien. — *β*) boven de gewone maat, boven anderen : *περιουσία*, overvloed ; *περι-γίγνομαι*, overtreffen, overwinnen. — *γ*) boven den duur van iets anders : *περι-γίγνομαι*, overblijven.

B. *vrz.* **I.** *met gen.* **1.** *v. plaats* : *a*) rondom : *π. σπείους τετάνυστο ἡμερίς*, H., om de grot strekte zich een wijnstok uit. — *b*) *aiol.* = *ὑπέρ*. — **2.** *overdr.* : *a*) *duidt aan hetgeen in h. middelpunt staat der gedachte, der bezorgdheid, der werkzaamheid* : betreffende, over, om, voor, wegens : *μάχεσθαι π. θανόντος*, H., om... (*doch tevens wordt h. lijk als in h. midden liggend gedacht*) ; *λέγειν καὶ ἀκούειν π. ἑκάστου* ; *ἔμαθε τὰ π. Προξένου*, het lot van... ; *φοβεῖσθαι π. τινος*. — *b*) boven, meer dan : *φιλεῖν τινα π. πάντων* ; *π. παντὸς ποιεῖσθαι*, boven alles (*d. i.* zeer hoog) achten.

II. *met dat.* **1.** *v. plaats* : *a*) (*rust*) rondom, om, omheen : *ἔχοντες στρεπτοὺς* (ketens) *π. τοῖς τραχήλοις* (hals) ; *π. τοῖς δορατίοις διεφθείροντο*, zij kwamen om, door de speren doorboord (*h. lijk ligt om de speer heen*). — *b*) rondom in : *κνίση ἑλισσομένη π. καπνῷ*, H., de vetdamp opdwarrelend in den rook. — **2.** *overdr.* : *a*) (*z.* I, 2, a) : betreffende, over, om, voor : *μάχεσθαι π. κτεάτεσσιν*, H., voor have en goed ; *φοβεῖσθαι π. τινι* ; *θαρρεῖν π. τινι*. — *b*) *reden, oorzaak* : *π. τάρβει*, uit vrees.

III. *met acc.* **1.** *v. plaats* : *a*) om, om... heen : *ἀπέστειλαν τὰς ναῦς π. Πελοπόννησον* ; *π. τὴν θάλατταν οἰκεῖν* ; *οἱ π. αὐτόν*, *oorspr.* : iem.s omgeving, *reeds bij H. en dikw. later* : *de genoemde pers. en zijn omgeving, zijn gevolg enz., na h. klassieke tijdvak dikw.* : *die pers. alleen.* — *b*) bij : *ἡ π. Λέσβον ναυμαχία*. — *c*) rondom in : *π. Πιερίην διέτριβε ἡμέρας συχνάς*, HDT. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd en bij getallen* : omstreeks, ongeveer : *π. μέσας νύκτας*, omstreeks middernacht ; *π. ἑπτακοσίους*. — *b*) ten opzichte van, betreffende, jegens, voor (*z.* I, 2, a) : *λέγειν περί τι* ; *περί τι εἶναι*, met iets bezig zijn ; *ἄδικος π. τινα* ; *οἱ νόμοι π. τοὺς γάμους*, over het huwelijk ; *τὰ π. τοὺς θεούς*, de eeredienst.

1.**πέρι,** *z. περί, begin.*

2.**πέρι** [*h. bw. περί, zonder koppelw. gebruikt en met verschuiving v. h. accent*] = *περίεστι, περίεισι.*

περι-αγγέλλω ● rondom -, overal verkondigen.

περι-αγνίζω, rondom reinigen.

περι-άγνυμι ● **1.** rondom breken. — **2.** *overdr., v. de stem, pass.* : rondom breken, - weergalmen.

περι-άγω ● **I.** *overg.* (*met acc. afhangende v. -άγω*). **1.** *a*) rondleiden, iem. overal meenemen.— *b*) *overdr.* : *α*) iem. in een gesprek *en dgl.* langs omwegen tot een zeker punt brengen. — *β*) *een leer* rondventen. — **2.** omwenden, omdraaien : *π. τὴν κεφαλήν*. — **II.** *met acc. afhangende v. περι-.* **1.** *overg.* : rond iets leiden : *π. τινα τὴν Ἀττικήν*. — **2.** *onoverg.* : rond iets gaan : *π. τὸν βωμόν*.

περι-αιρέω ● **1.** iets dat omringt wegnemen : *τεῖχος π.*, een stadsmuur sloopen ; *περιαιρεῖσθαι τὴν σφραγῖδα*, zijn (*med.*) zegelring aftrekken. — **2.** *a*) geheel wegnemen.— *b*) *overdr.* : *περιῃρημένοι* (*pass.*) *χρήματα καὶ συμμάχους*, geheel beroofd van...

περί-αλλα, *bw.*, boven alles, bovenmate, zeer.

περίαμμα, *τό* [*περιάπτω*], wat men zich omhangt, *vrl om d. hals*, amulet.

περι-αμπέχω *en* **-αμπίσχω.** **1.** iets omkleeden, omgeven, omhullen. — **2.** *a*) iets om iets wikkelen. — *b*) *overdr.* : *v. gedachten* : *ὀνόματα περιαμπέχονται*, zij zijn in woorden gehuld.

Περίανδρος, *ὁ*, *tiran v. Korinthe omstr. 600 v. C.*

περι-άπτω ● **I. 1.** ombinden, omhangen. — **2.** *overdr.* : iem. iets aandoen : *αἰσχύνην τῇ πόλει π.* — **II.** *een vuur* rondom aansteken.

περι-βαίνω ● **1.** *a)* om iets heen gaan, gaan rondom; *inz.*: *om een gevallen makker gaan om hem te verdedigen*; *vd.*: verdedigen, beschermen. — *b) overdr. v. klanken*: om de ooren heen komen. — **2.** met de beenen omvatten, zich schrijlings zetten op.

περι-βάλλω ● **I. 1.** *overg.* (*met acc. afhangende v. -βάλλω*): *a)* om iets heen werpen, -leggen: ° π. τινὶ χέρας, omhelzen; εἷμα περιβάλλεσθαι, zich een kleed omwerpen. — *b) overdr.*: iem. iets aandoen, bekleeden met: π. τινὶ τὴν βασιλείαν, het koningschap; ° π. τινὰ οἶκτον, iem. met medelijden omringen. — **2.** *med.*: *a)* zich om iets heen leggen, omsingelen. — *b) vd.*: innemen, veroveren; *ook overdr.*: zich toeëigenen: χρήματα (schatten) περιεβάλετο.
II. *onoverg.* **1.** *met acc. afhangende v.* περι-, rondom: *a)* omwikkelen, omringen, omvatten: ° χερσὶ π. μητέρα, omhelzen. — *b) overdr.*: binden door, verstrikken in: ° ὅρκοις π. τινά; τὴν πόλιν συμφοραῖς π., verwikkelen in ellende. — **2.** *met acc. afhangende v.* περι-, over iets heen; *overdr.*: overtreffen: -ει ἅπαντας δώροισι, H. — **3.** *abs. gebruik, ontstaan uit* I, 1, a: -ειν [ἑαυτόν, ναῦς *enz.*]. *a)* gaan rondom: τὸν Ἄθων π. [τὰς νέας], HDT., den Athoos omvaren; νῆες περιβαλοῦσαι [ἑαυτὰς] Σούνιον, die de kaap Soenion omvoeren; π. [ἐμαυτόν] τινα, omarmen.

περίβλεπτος, 2 [*verbaaladj.*]. **1.** van alle kanten bezien. — **2.** *overdr.*: in aanzien, bewonderd, beroemd. — **περι-βλέπω** ● **1.** *onoverg.*: rondkijken. — **2.** *overg.*: *a)* naar iem. rondkijken: π. πάσας, alle, de eene na de andere. — *b) overdr.*: omzien naar, zich storen aan: ° τοὔνδικον (het recht) π.

περιβόατος, *dor.* = -βόητος. — **περι-βοάω,** rondom naroepen. — **περιβόητος,** 2. — **1.** rondom nageroepen: beroemd; berucht. — **2.** omschreeuwd, door geschreeuw omringd.

περιβολή, ἡ [περιβάλλω]. **1.** het werpen om, het omringen, het omvatten; *inz.*: omarming. — **2.** *meton.*: *a)* het om iets heen geworpene, het omgevende; *inz.*: kleed, mantel. — *b)* omtrek: π. οἰκίης, HDT. — **περίβολος,** 2 [*id.*]. **1.** omringend. — **2.** ὁ π., ringmuur.

περιβραχιόνιος, 2 [περὶ βραχίονα]. **1.** den arm omringend. — **2.** τὸ -ον, armband.

περι-βρύχιος, 2, rondom diep.

περι-βύω, rondom instoppen.

περι-γίγνομαι ● *en* **-γίνομαι** (περι-, over ... heen), *overdr.* — **1.** de meerdere van iem. (τινος) worden, -zijn, overtreffen, overwinnen. — **2.** overblijven, overschieten; *inz.*: in leven blijven, zijn leven redden. — **3.** het resultaat -, het gevolg zijn; *onpers.*: περιεγένετο ὥστε ..., de slotsom was, dat...

περιγλαγής, 2 [περί, γλάγος], vol melk.

περίγλωσσος, 2 [περί, γλῶσσα], zeer welbespraakt.

περι-γνάμπτω, omvaren.

περίγραπτος, 2, omschreven, beperkt. — **περι-γράφω** ● **1.** een lijn trekken om. — **2.** omgrenzen, beperken.

περιδεής, 2 [περί, δέος], vol vrees.

περι-δείδω, zeer vreezen.

περί-δειπνον, τό, doodenmaal.

περι-δέξιος, 2 (περι-, rondom, aan weerszijden) = ἀμφιδέξιος, aan weerszijden (*d. i. met beide handen*) rechtsch, -behendig.

περι-δέω ● ombinden.

περιδεῶς, *bw.* [περιδεής], vol vrees.

περι-δίδομαι ● *med.*, iets van het zijne voor iets (τινος, *gen. v. prijs*) geven, wedden: π. τρίποδος, H., voor een drievoet.

περι-δινέομαι, *pass.*, ronddraaien; loopen rond.

περι-δίω, zeer vreezen.

περίδρομος, 2 (περί; *st. v.* ἔδραμον, *2en ao. bij* τρέχω). **1.** *bedr.*: *a)* ergens om heen loopend, cirkelvormig. — *b) v. pers.*: rondzwervend. — **2.** *lijd.*: waarom heen men kan loopen, alleenstaand.

περι-δρύπτω, rondom afscheuren.

περι-δύω ● rondom uittrekken (*de beteek. is h. tegendeel v. hetgeen men zou verwachten*; *z.* ἀποδύω).

περι-ειλέω, om iets wikkelen. — **περι-ειλίσσω** *en* **-ίττω** = περιελίσσω.

1.**περί-ειμι** ● [εἰμί]. **1.** rondom iets zijn, omringen. — **2.** (περι-, over... heen), *overdr.*: *a)* de meerdere van iem. (τινος) zijn, overtreffen. — *b)* overblijven, overschieten; *inz.*: in leven blijven, nog leven. — *c)* het resultaat -, het gevolg zijn; *onpers.*: περίεστι ἀλλήλοις ἐρίζειν, het gevolg is onderlinge twist.

2.**περί-ειμι** ● [εἶμι] (*de* ι *v.* περι- *soms geëlideerd vóór* ι-: περ-ιέναι, περ-ιών *enz.*) *en* **περι-έρχομαι** ● **I. 1.** rondgaan: een kring beschrijven, een omweg maken, op en neer loopen, rondslenteren. — **2.** *met acc. afhangende v.* περι-: rond iets gaan: περίειμι τὰς ἐπὶ τῶν νεῶν φυλακάς, de ronde doen bij de scheepswachten; τὴν Ἑλλάδα περίειμι,

doorloopen. — **II.** *overdr.* **1.** *v. tijd (voorstelling v. d. kringloop v. d. tijd)* : om-, verloopen. — **2.** *in de rede* : een omweg maken. — **3.** *vrl v. ambten en waardigheden, ook v. een ziekte, v. verantwoordelijkheid enz.*: *na omwegen* -, *ten slotte* overgaan op, - ten deel vallen aan. — **4.** (*alleen περιέρχομαι*) : bedriegen (*vgl. Lat.* circumvenire).

περι-είργω, rondom insluiten.

περιέλασις, εως, ἡ. **1.** het omrijden. — **2.** *meton.* : rijweg om ... heen. — **περι-ελαύνω** ● **1.** voortdrijven rond. — **2.** *onoverg.* : π. [τὸν ἵππον], omrijden.

περι-ελίσσω ● *att.* **-ίττω,** winden om.

περι-έλκω ● heen en weer sleepen.

περι-έπω ● om *iem. of iets* bezig zijn, *op deze of gene wijze* behandelen.

περι-εργάζομαι ● zich te veel moeite geven, nutteloos -, overbodig werk verrichten.

περιεργία, ἡ, overdreven -, misplaatste bedrijvigheid ; *inz.* : bemoeizucht, onbescheidenheid. — **περίεργος,** 2 [περί, ἔργον]. **1.** *bedr.* : te bedrijvig ; *inz.* : die zich nutteloos inspant ; bemoeiziek, onbescheiden. — **2.** *lijd.* : met overdreven zorg gemaakt, - bewerkt.

περι-έργω, *ion.* = περι-είργω.

περι-έρχομαι, *z.* 2. περί-ειμι.

περι-έσχατα, ων, τά [(τὰ) περὶ (*bw.*) ἔσχατα], de uiterste deelen, rand.

περι-έχω ●
A. (περι-, rondom). **I.** *act.* **1.** omringen, omvatten, rondom insluiten, omarmen : ὁ περιέχων [ἀήρ] *en* τὸ περιέχον, atmosfeer ; *inz.* : vijandelijk omringen, omsingelen. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. aandoeningen enz.* : zich meester maken van, bevangen. — *b*) *v. een boek, een algemeen begrip enz.* : in zich besluiten, bevatten. — **II.** *med.* **1.** zich rondom vasthouden aan. — **2.** *overdr.*: *a*) zich om iem. (τινος) houden, beschermen. — *b*) aan iem. of iets (*een zaak, een meening enz.*) gehecht zijn, niet loslaten, naar iets (τινος) streven, trachten te verkrijgen.
B. (περι-, over iets heen). **1.** uitsteken : π. τῷ κέρᾳ τοὺς ἐναντίους, den vijand overvleugelen. — **2.** *overdr.*: overtreffen.

περι-ζέω, rondom zieden.

περι-ζώννυμι ● omgorden, opschorten.

περι-ηγέομαι. **1.** om iets heen leiden. — **2.** rondleiden *en alles laten zien.* — **περιήγησις,** εως, ἡ. **1.** het rondleiden en toonen *der merkwaardigheden.* — **2.** *meton.* : aardrijkskundige beschrijving. — **περιηγητής,** οῦ, ὁ. **1.** rondleider, gids van vreemdelingen.— **2.** geograaf.

περιήλυσις, εως, ἡ [περί ; *st.* ἐλυθ, *vgl.* ἐλήλυθα], om-, kringloop.

περιημεκτέω [περί ; ?], zeer ontevreden -, verbitterd zijn.

περι-ηχέω, rondom dreunen, - weergalmen.

περι-θεάομαι, rondom bekijken.

περι-θέω ● rondom iets loopen.

Περίθους, ου, ὁ = Πειρίθοος.

περίθυμος, 2 [περί, θυμός], zeer toornig.

περι-ιάχω, in 't rond weergalmen.

περι-ιππεύω, rondrijden.

περι-ίστημι ●
I. *overg.* (*pr., impf., f.,* 1e *ao.*) (*de acc. hangt af v.* -ίστημι). **1.** rondom plaatsen, - opstellen. — **2.** *overdr.* : omwenden, in een anderen toestand brengen.
II. *onoverg.* (2e *ao., pf., plqpf. act.* ; *med.*) (*vaak met acc. afhangende v.* περι-). **1.** rondom gaan staan, rondom staan, omringen, omsingelen : χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος, H., de menigte stond om den dansrei. — **2.** *overdr. v. toestanden* : *a*) rondom bestaan, heerschen ; *gew. in ongunstigen zin* : dreigen : ἡ περιστᾶσα ἡμᾶς αἰσχύνη ; τὰ πράγματα τὰ περιεστηκότα, de hachelijke toestand. — *b*) zich omwenden, veranderen, omslaan : ἐς τοῦτο περιέστη ἡ τύχη ὥστε ..., zoozeer keerde zich het lot, dat ...

περι-κάθημαι, rondom iets zitten ; *inz.*: belegeren.

περικαλλής, 2 [περὶ (*bw.*) κάλλος (ἔχων)], zeer schoon.

περι-καλύπτω. **1.** omhullen, bedekken. — **2.** een omhulsel (τί) er om heen (τινι) plaatsen.

περι-καταρρέω, *overdr.* : aan alle kanten instorten.

περι-καταρρήγνυμι ● rondom afrukken.

περι-κάτημαι, *ion.* = -κάθημαι.

περί-κειμαι ● **I.** (περι-, rondom). **1.** ergens omheen liggen, omringen : Πατρόκλῳ -μενος, H., met het lijk van ... in zijn armen. — **2.** *lijd.* (= *pf. pass. bij* περιτίθημι), omgeven zijn, aanhebben : -μενοι ψέλια, armbanden dragend. — **II.** (περι-, boven de maat) : οὐδέ τί μοι -ται, H., er blijft niets over voor mij, ik heb er geen voordeel bij.

περι-κείρω ● rondom afscheren, - afsnijden.

περι-κήδομαι, zorg dragen voor (τινος).

περι-κλάω ● **1.** rondom breken.— **2.** ombuigen.

περίκηλος, 2 [περί; vw. καίω], zeer droog.

περικίων, 2 [περὶ (bw.) κίονας (ἔχων)], met zuilen omgeven.

περικλεής, 2 [περὶ (bw.) κλέος (ἔχων)], wijdberoemd. — **Περικλέης-ῆς,** έους, ὁ, Perikles, *Atheensch redenaar en staatsman, gest. 429 v. C.*

περι-κλείω, *ion.* **-ηίω,** om-, insluiten.

Περικλῆς, *z.* Περικλέης.

περι-κλῄω, *att.* = -κλείω.

περι-κλύζω, omspoelen.

περι-κλυτός, 3. — **1.** zeer beroemd. — **2.** heerlijk.

περικοπή, ἡ, het rondom afhouwen; *inz.*: het verminken *v. een beeld enz.* — **περι-κόπτω** ● **1.** rondom afslaan, - afhouwen; *inz.*: *a) een beeld* verminken. — *b) een land* verwoesten [*waarbij de vruchtboomen omgehouwen werden*]. — **2.** *overdr.*: iem. plunderen.

† **περι-κρύβω** *en* **-κρύπτω** ● goed verbergen.

περι-κτείνω ● rondom dooden.

περικτίονες, ων, οἱ [περί, κτίζω], *en* **περικτίται,** ῶν, οἱ [*id.*], omwoners.

περι-κυκλόω *en, gew., med.*: insluiten, omsingelen.

περι-κύκλῳ, *bw.* [περί, *bw.*], rondom.

περι-λαμβάνω ● **1.** omvatten; *inz.*: *a)* omarmen. — *b)* omsingelen. — **2.** *overdr.*: in zijn macht brengen.

περι-λάμπω, omstralen.

Περίλαος, ὁ, *Sikuonisch veldheer.*

περι-λείπομαι ● *pass.*, overblijven; *inz.*: overleven.

περι-λείχω, rondom aflikken.

περι-λέπω, rondom afschillen.

Περίλεως, εω, ὁ, *ion.* = Περίλαος.

περι-λιχμάω *en med.*, rondom aflikken.

περί-λοιπος, 2, overblijvend.

περίλυπος, 2 [περὶ (*bw.*) λύπην (ἔχων)], zeer bedroefd.

περι-μαιμάω, rondom onderzoeken.

περι-μάρναμαι, om iem. heen -, voor iem. strijden.

περι-μάχητος, 2, waarom gestreden wordt, voorwerp van strijd.

περι-μένω ● **1.** *onoverg.*: (tot het eind) wachten. — **2.** *overg.*: *a)* afwachten. — *b) v. zaken*: iem. wachten, voor iem. weggelegd zijn.

περίμετρος, 2 [περί, μέτρον]. **1.** rondom metend, omgevend; τὸ **-ον,** omtrek. — **2.** zeer groot.

περιμήκετος, 2 [περί, μῆκος], *en* **περιμήκης,** 2 [*id.*], zeer uitgestrekt: zeer lang, - hoog, - groot.

περι-μηχανάομαι, in den zin hebben, beramen.

περι-ναιετάω, blijvend rondom -, blijvend bij iets zijn. — **1.** *v. pers.*: rondom wonen. — **2.** *v. plaatsen*: in den omtrek liggen. — **περιναιέτης,** ου, ὁ, *mrv.*: omwoners, naburen.

περι-νέω. 1. rondom opstapelen. — **2.** hoog omgeven met.

Περίνθιοι, ων, οἱ, Perinthiërs. — **Πέρινθος,** ἡ, *stad in Thrakië, aan d. Hellespont.*

περι-νίζω, rondom afwisschen.

περι-νίσομαι *en* **-νίσσομαι. 1.** rondgaan. — **2.** *overdr. v. d. tijd*: zijn kringloop volbrengen, verloopen.

περι-νοστέω, rondloopen, -slenteren.

πέριξ [περί]. **1.** *bw.*: rondom. — **2.** *vrz. met gen. en (gew.) met acc.*: rondom.

περιξεστός, 3 [*verbaaladj.*], rondom gepolijst. — **περι-ξέω,** rondom polijsten.

περί-οδος, ἡ [⟶ *Lat.* periodus ⟶ *Ned.* periode]. **I. 1.** weg om iets heen. — **2.** omtrek. — **II.** *meton.* **1.** het gaan om iets heen: omtrekkende beweging *v. een leger enz.* — **2.** kringloop: *a) eig.*: π. τῶν ἄστρων. — *b) overdr.*: *α)* kringloop van den tijd; *vd.*: tijdkring, periode. — *β)* regelmatige terugkeer in den tijd, *b. v. van de koorts.* — **3.** het rondgaan: ziekenbezoek *v. een arts*, morgenbezoeken *v. een kliënt*, reis *in den vreemde*; *vd., door een verdere meton.*: landkaart. — **III.** *overdr., in de rhetorika*: volzin die als een kring vormt, afgeronde volzin, periode.

περί-οιδα. 1. goed weten. — **2.** in iets (τινι) meer bedreven zijn dan een ander (τινος).

περι-οικέω, wonen rondom, - bij.

περιοικίς, *z.* περίοικος.

περι-οικοδομέω, bouwen rondom.

περίοικος, 2 (*vr. ook* -οικίς, ίδος). **1.** omwonend, naburig; *in Lakonië*: ὁ **-ος,** *gew. mrv.*: de perioiken, *bewoners der streek rondom Sparta, vrij, maar zonder politieke rechten.* — **2.** *v. plaatsen*: omliggend, naburig.

περι-οράω ● **1.** rondkijken; *med.*: angstvallig rondkijken naar. — **2.** (περι-, over ... heen), over het hoofd zien, lijdelijk toezien, veronachtzamen, verwaarloozen.

περι-ορίζω, rondom begrenzen.

περιουσία, ἡ [1. περί-ειμι]. **1.** het overblijven. — **2.** *meton.*: *a)* het overblij-

vende, overschot. — *b*) overvloed, rijkdom : ἐκ -ας (ἐξ, B, II, 2, h), bij een grooten overvloed, zonder noodzaak, uit moedwil. — **περιούσιος,** 2, voortreffelijk, uitverkoren.

περιπαθέω, hevig bewogen -, opgewonden zijn. — **περιπαθής,** 2 [περί, πάθος], hevig bewogen, hartstochtelijk, ontroerend.

περι-πατέω. 1. op en neer -, rondwandelen. — **2.** ergens leven, - verkeeren. — **περιπατητικός,** 3, peripatetisch, *tot de school v. Aristoteles behoorend, die al wandelend onderwijs gaf.* — **περί-πατος,** ὁ. **1.** wandeling. — **2.** *meton.* : wandelplaats : wandelpad, zuilengang.

περι-πείρω ● doorboren, spietsen.

περι-πέλομαι (*bijna alleen 2e ao. part.* περιπλόμενος), zich bewegen rondom. — **1.** omsingelen. — **2.** *overdr. v. tijd* : zijn kringloop volbrengen, verloopen.

περι-πέμπω ● rondzenden. — **1.** naar alle kanten zenden. — **2.** om iets heen zenden.

περιπέτεια, ἡ [⟶ *Ned.* peripetie], plotselinge omkeer *in een toestand, inz. in de handeling van een tragedie* : peripetie. — **περιπετής,** 2 [περιπίπτω]. **I. 1.** om iets heen vallend, omarmend. — **2.** *overdr.* : *a*) verwikkeld in *een aanklacht enz.* — *b*) plotseling omslaand, - veranderend. — **II.** *lijd.* : ° ἔγχος -ές, zwaard door een gevallen lichaam omringd, - waarin iem. zich gestort heeft.

περι-πέτομαι, rond iets fladderen.

περιπευκής, 2 [περί (*bw.*) ; *πεῦκος, punt], zeer puntig.

περι-πήγνυμι ● **1.** rondom stijf maken. — **2.** *onoverg.* (*2e pf.* -πέπηγα) *en pass.* : rondom verstijven ; *inz.* : vastvriezen.

περι-πίπτω ● **I. 1.** om *iem. of iets* heen vallen, zich heenwerpen om. — **2.** *overdr.* : struikelen over : -ειν ἑαυτῷ, over zichzelf vallen, in zijn eigen strikken gevangen worden. — **II. 1.** (toevallig) stooten op, botsen tegen; *abs. v. schepen* : stranden. — **2.** *overdr.* : *a*) in de macht van … geraken. — *b*) in een toestand geraken : δουλοσύνῃ π.

περι-πλανάομαι, rondzwerven, omwegen maken.

περι-πλέκω ● om iets vlechten, - vouwen, omwinden. — **2.** *med.-pass.* : zijn armen om iets heen slaan, omarmen.

περιπλευμονία, ἡ [περί, πλεύμων] = περιπνευμονία.

περι-πλέω ● **1.** omvaren : π. τὴν Εὔβοιαν ; *abs.* : varen, *nl. om de kapen heen.* — **2.** rondvaren op : π. τὸν Εὐφράτην.

περιπληθής, 2 [περί, πλῆθος], geheel vol ; *v. een stad* : volkrijk.

περίπλοος-ους, όου-οῦ, ὁ [περιπλέω], omvaart. — **περι-πλώω,** *ion.* = περιπλέω.

περιπνευμονία, ἡ [περί, πνεύμων], longontsteking.

περι-πόθητος, 2, zeer gewenscht, - dierbaar.

περι-ποιέω. 1. maken dat iets overblijft, redden, in leven behouden. — **2.** *bij uitbr.* : verwerven, verschaffen.

περι-πολέω. 1. zich heen en weer bewegen, rondzwerven. — **2.** doorloopen.

περιπόλιον, τό, standplaats der περίπολοι, wachthuis. — **περίπολος,** 2 [περιπέλομαι], zich rondom bewegend. — **1.** ἡ π., begeleidster. — **2.** οἱ -οι, de grenswachters [*die nl. patrouilleeren*].

περι-ποτάομαι = περιπέτομαι.

περι-πρό, *bw.*, naar alle kanten vooruit.

περι-προχέομαι ● zich naar alle kanten uitstorten.

περι-πτύσσω ● om *iem. of iets* heen vouwen. — **1.** *met acc. afhangende v.* πτύσσω : °π. χέρας τινί, omarmen. — **2.** *met acc. afhangende v.* περι- : omvatten, omsingelen. — **περιπτυχή,** ἡ, het omvattende, omheining. — **περιπτυχής,** 2, gevouwen om, omhullend: °φασγάνῳ π., liggend om -, doorboord door zijn zwaard (*vgl.* περί, B, II, 1, a).

περι-πτύω. 1. spuwen op. — **2.** *overdr.*: verafschuwen.

περίπτωμα, τό [περιπίπτω], toevallige oorzaak, toeval.

περι-ρρέω ● [ῥέω] **1.** om iets vloeien, omstroomen. — **2.** *overdr.* : *a*) (rondom) neer-, - afglijden: van zijn rijdier vallen *enz.* — *b*) overvloedig zijn.

περι-ρρήγνυμι ● [ῥήγνυμι]. **1.** *overg.* : rondom afscheuren. — **2.** *onoverg.* (*2e pf.* -έρρωγα) *en pass.* : rondom stuk gaan, - afbrokkelen.

περιρρηδής, 2 [περί ; *vw.* ῥαδινός], over iets heen vallend.

περίρρυτος, 2 [περιρρέω], omstroomd, door water omgeven.

περι-σθενέων [*part. pr. v.* *-έω], zeer sterk.

περισκελής, 2 [περί, σκέλλω] **1.** zeer droog, - broos. — **2.** *overdr.* : onbuigzaam.

περι-σκέπτομαι ● **1.** rondkijken. — **2.** *overdr.*: zorgvuldig onderzoeken, overleggen. — **περίσκεπτος,** 2, rondom zichtbaar.

περι-σκοπέω = περισκέπτομαι.

περι-σπαίρω, rondspartelen, stuiptrekkend liggen.

περισπασμός, ὁ. **1.** het eldersheen trekken. — **2.** *overdr.* : afleiding *v. d. geest*, verdwazing. — **περι-σπάω** ● **1.** rondom weg-, - afrukken. — **2.** *a*) naar een anderen kant trekken. — *b*) *overdr.*: de aandacht afleiden, verstrooien ; *pass.* : in beslag genomen worden.

περισπερχέω = περισπέρχομαι. — **περισπερχής**, 2, overijld. — **περι-σπέρχομαι**, zeer ontroerd -, - opgewonden zijn.

περι-σπούδαστος, 2, zeer -, door iedereen gezocht.

περι-σσαίνω [σαίνω], kwispelstaarten.

περι-σσείω [σείω], schudden rondom.

περίσσευμα, *att.* **-ίττευμα**, τό. **1.** overvloed. — **2.** overschot. — **περισσεύω**, *att.* **-ιττεύω** [περισσός]. **1.** *a*) in overvloed -, in menigte voorhanden zijn. — *b*) *v. pers.*: in overvloed hebben. — **2.** *a*) te veel zijn, overschieten ; *vd.*, *v. een leger* : overvleugelen. — *b*) overbodig -, nutteloos zijn.

περισσός, *att.* **-ιττός**, 3 [*bvn. bij* περί], boven de maat. — **I.** boven de gewone maat. — **1.** zeer groot, - talrijk ; -ότερος, nog grooter. — **2.** *overdr.* : *a*) buitengewoon, opvallend, voortreffelijk, uitstekend : °λόγος π., een gewichtig woord. — *b*) *bw.* : -ότερον, op buitengewoner wijze : met grooter praal *enz.* : ° -ὰ εὐκάρδιος, buitengewoon moedig. — **II.** boven de juiste maat. — **1.** te groot, te talrijk : δαπάναι -αί, overdreven uitgaven ; °-ὰ δρᾶν, te veel dingen doen, zijn werkkring te buiten gaan. — **2.** *overdr.* : overmoedig, nutteloos, overdreven ; ἐκ -οῦ, overbodig. — **III.** boven een bepaalde maat : overschietend, overig blijvend ; *pos. met beteek. v. een comp.*, *en comp.* -ότερος, meer ; *v. getallen* : oneven.

περισταδόν, *bw.* [περιΐσταμαι, -δόν], rondom staande, van alle kanten.

περι-σταυρόω, rondom met schanspalen omgeven.

περι-στείχω ● om ... heen gaan.

περι-στέλλω ● **I. 1.** rondom in orde brengen. — **2.** *overdr.* : *a*) zorg dragen voor, verzorgen, verplegen. — *b*) *vd.* : verdedigen, beschermen : νόμους π., handhaven. — **II.** *inz.* **1.** bekleeden, tooien ; *inz.* : *een doode voor de begrafenis* tooien ; *vd. alg.* : de lijkplechtigheden verrichten. — **2.** *overdr.* : °γλώσσῃ τἄδικα π., het onrecht met woorden tooien.

περι-στεναχίζομαι, rondom weergalmen.

περιστένομαι [περί, στενός], rondom nauw worden, gespannen -, vol zijn.

περιστερά, ἡ, duif.

περιστεφής, 2, omkranst. — **περι-στέφω** ● omgeven, omkransen.

περι-στοιχίζω *en med.* **1.** *a*) rondom met jachtnetten omgeven. — *b*) *alg.*: insluiten. — **2.** *overdr.* : omstrikken.

περι-στρατοπεδεύω *en med.*, zijn legerplaats opslaan om, belegeren, omsingelen.

περι-στρέφω ● **1.** iets ronddraaien, - rondzwaaien. — **2.** *pass.* : rondom iets draaien, rondom ... gaan staan.

περι-στρωφάομαι, rondgaan.

περίστυλος, 2 [περὶ (*bw.*) στύλους (ἔχων)], met zuilen omgeven.

περι-συλάω, geheel berooven.

περισφαλής, 2 [περί, σφάλλω], zeer glibberig.

περι-σφίγγω, samensnoeren, vastsnoeren aan.

περι-σχίζω. 1. rondom splijten, geheel scheuren. — **2.** *med.*, *v. een menigte* : zich splitsen, uiteengaan.

περι-σῴζω, in het leven houden, redden.

περι-σωρεύω, rondom opstapelen.

περι-τάμνω, *ion.* = περιτέμνω.

περι-τείνω ● om -, over iets spannen.

περι-τειχίζω. 1. ommuren. — **2.** *overdr.* : insluiten.

περι-τελέω, *v. tijd* : zijn kringloop voltooien, verloopen.

περι-τέλλομαι, *med.* **1.** *v. hemellichamen* : zijn baan doorloopen. — **2.** *overdr. v. tijd* : zijn kringloop volbrengen, verloopen.

περι-τέμνω ● **1.** rondom afsnijden, - insnijden, besnijden. — **2.** *med.* : voor zich rondom afsnijden, rooven.

περι-τίθημι ● **1.** om ... heen plaatsen, - leggen : δακτύλιον περιτίθεμαι (*med.*), een ring aandoen. — **2.** *overdr.* : verleenen, toekennen, opdragen : π. τινι τὸ κράτος, iem. met de macht bekleeden, aan iem. het gezag opdragen ; ὄνειδός τινι π., iem. met schande beladen.

περι-τίλλω, rondom uitplukken.

περι-τρέπω ● **1.** omkeeren, omwentelen. — **2.** *onoverg.* : zich omwenden.

περι-τρέφομαι ● *pass.* : zich vormen -,

zich vastzetten rondom ; *abs.* : γάλα -εται, H., de melk stolt.

περι-τρέχω ● **1.** om ... heen loopen. — **2.** *abs.* : *a*) rondloopen, -slenteren. — *b*) ronddraaien.

περι-τρέω ● rondom sidderen, uiteenvluchten.

περι-τρίβω ● rondom afwrijven. — **περίτριμμα, τό** [*eig.* : wat rondom afgesleten is], *overdr.* : π. ἀγορᾶς, versleten pennelikker (*scheldwoord tegen Aischines, die in een staatsgebouw bij de* ἀγορά *als tweede klerk werkzaam was geweest*).

περι-τρομέω *en med.*, om ... heen trillen.

περι-τροπέω. **1.** zich herhaaldelijk omkeeren.— **2.** *overdr.* *v. tijd* : zijn kringloop volbrengen, omwentelen. — **περιτροπή, ἡ.** **1.** het omkeeren, het omwentelen. — **2.** *overdr.* *v. tijd* : regelmatige terugkeer, beurt : ἐν -ῇ, om de beurt.

περίτροχος, 2 [περιτρέχω ; *eig.* : rondloopend], cirkelvormig, rond.

περι-τρώγω, rondom afknagen.

περιττ-, *att.* = περισσ-.

περι-τυγχάνω ● toevallig komen bij, - ontmoeten, - aantreffen.

περι-υβρίζω, zeer overmoedig behandelen, erg mishandelen, grof beleedigen.

περι-φαίνομαι ● *pass.*, rondom zichtbaar zijn : ἐν -νομένῳ [χώρῳ], op een rondom zichtbare plek.— **περιφάνεια, ἡ.** **1.** zichtbaarheid. — **2.** *overdr.* : het bekend zijn, duidelijkheid. — **περιφανής,** 2. — **1.** van alle kanten zichtbaar, hel. — **2.** *overdr.* : *a*) duidelijk, openbaar.— *b*) roemvol.— **περίφαντος,** 2.— **1.** rondom zichtbaar, vóór aller oogen. — **2.** *overdr.* : beroemd. — **περιφανῶς,** *bw.* **1.** duidelijk. — **2.** *overdr.* : *a*) klaarblijkelijk, onbetwistbaar. — *b*) op schitterende -, op volmaakte wijze.

περι-φέρω ● **I.** **1.** in een kring dragen, dragen rondom : π. λέοντα τὸ τεῖχος (*hangt af v.* περι-). — **2.** *overdr.* : *a*) *med.*, *van of met betrekking tot d. tijd* : zijn kringloop volbrengen, omloopen. — *b*) in het geheugen terugbrengen. — **II.** her- en derwaarts dragen, *eig. en overdr.* ; *pass.* : rondgedragen worden, rondzweven.

περι-φεύγω ● ontvluchten, ontkomen (περι-, zoodat men buiten iem.s bereik komt).

περίφοβος, 2 [περί, φόβος], zeer verschrikt.

περιφορά, ἡ [περιφέρω]. **1.** *a*) het ronddragen.— *b*) [-φέρομαι, *med.*], het rondgaan, het rondloopen, kringloop, omwenteling *v. h. hemelgewelf.* — **2.** (περι-, heen en weer), *overdr.* : onrust, gejaagdheid.

περιφραδέως, *bw. v. h. volg.* — **περιφραδής,** 2 = περίφρων. — **περι-φράζομαι,** *med.*, zorgvuldig overleggen.

περι φράσσω, *att.* **-άττω,** insluiten, omgeven.

περι-φρουρέω, rondom bewaken, omsingelen.

περίφρων, *m. vr. bvn.* (*voc.* ων *en* ον) [περὶ (*bw.*) φρένα (ἔχων)], zeer schrander, - bedachtzaam.

περι-φύω ● **1.** *overg.* (*pr.*, *impf.*, *f.*, *1e ao.*) : rondom laten groeien. — **2.** *onoverg.* (*2e ao.*, *pf.*, *plqpf.*) *en med.* : *a*) rondom groeien. — *b*) omvatten, omhelzen.

περιχαρής, 2 [περὶ (*bw.*) χαίρων], zeer verheugd ; τὸ -ές, overgroote vreugde.

περι-χέω ● **I.** **1.** gieten -, uitstorten omheen, - overheen. — **2.** *alg.* : *a*) uitspreiden overheen : χρυσὸν κέρασιν π., H., bladgoud om de horens leggen, ze vergulden. — *b*) verspreiden. — **II.** *overdr.* **1.** *a*) verspreiden over : τῷ περίχευε (*ao.*) χάριν (schoonheid), H. — *b*) *v. een menigte*, *pass.* : zich verspreiden rondom. — **2.** *v. één pers.* : omarmen.

περίχρυσος, 2 [περὶ (*bw.*) χρυσὸς (ὤν)], rondom verguld.

περι-χώομαι, hevig vertoornd zijn.

περι-χωρέω. **1.** gaan rondom. — **2.** *overdr.* *v. ambten en waardigheden* : overgaan op (*vgl.* 2. περίειμι, 3).

περίχωρος, 2 [περί, χώρα], omliggend, naburig ; ἡ π. [γῆ], omtrek.

περιωπή, ἡ [περί, *st.* ὄψομαι], uitkijk.

περιώσιος, 2, bovenmatig ; *bw.* -ον, te zeer.

περκάζω, donkerblauw worden.

περκνός, 3, gespikkeld ; ὁ π., *een soort* arend.

Περκώσιος, ου, *m. bvn.*, uit Perkote. — **Περκώτη, ἡ,** *stad in Troas.*

πέρνημι (*alleen pr. en iter. impf.* πέρνασκε ; *part. pr.* περνάς) [*vw.* πιπράσκω], *naar het buitenland* verkoopen.

περονάω, doorsteken, doorboren ; *med.* : *zijn kleed* vastspelden. — **περόνη, ἡ** [*vw.* πείρω], puntig voorwerp : speld, naald.

περπερεύομαι, snoeven, opsnijden. — **πέρπερος,** 2, opsnijderig.

Περραιβοί = Περαιβοί.

περρέχω, *aiol.* = περιέχω.

Πέρσαι, ῶν, *z.* Πέρσης.

Περσείδης, ου, ὁ [Περσεύς, -ίδης], *mrv.*: Perseïden, nakomelingen van Perseus. —**Περσεύς,** έως, ὁ, *zoon v. Zeus en Danaë.*

Περσέφασσα, Περσεφόνεια, *en* **Περσεφόνη,** ἡ [⟶ *Lat.* Prōserpina], Persephone, *echtgenoote v. Hades.*

Περσηϊάδης, *ep. gen.* αο, ὁ [Περσεύς, -ιάδης] = Περσείδης.

Πέρσης, ου, ὁ (*acc. ook* -εα, HDT.), Pers; *gew. mrv.* οἱ -αι, Perzen, *de bewoners v. Persis of v. Perzië.* — **περσίζω,** Perzisch spreken. — **Περσικός,** 3 [⟶*Lat.* Persicus ⟶ *Ned.* perzik], Perzisch; ἡ -ή [χώρα], Perzië; τὸ -όν [ὄρχημα], Perzische dans.— **Περσίς,** ίδος, *vr. bvn.*, Perzisch; ἡ Π. [χώρα]: *a*) Persis, *h. land v. oorsprong der Perzen, tusschen Karmanië, Medië en Soesiana.* — *b*) *h. geheele* Perzische rijk. — **περσιστί,** *bw.*, in 't Perzisch.

περσκοπέω, *aiol.* = περισκοπέω.

πέρσω, *f. v.* πέρθω.

πέρυσι(ν), *bw.* [*vw.* πέρα], het vorige jaar. — **περυσινός,** 3, van het vorige jaar.

1.**περῶ,** ᾷς, ᾷ, *gecontr. uit* 1. περάω.

2.**περῶ,** ᾷς, ᾷ, *att.* = περάσω, *v.* 2. περάω.

πεσδομάχεντας, *aiol.* = πεζομαχοῦντας. — **πέσδος,** *aiol.* = πεζός.

πέσημα, τό [ἔ-πεσ-ον, *v.* πίπτω]. **1.** het vallen, val. — **2.** *meton.*: het neergevallene. — **πεσοῦμαι,** *f. v.* πίπτω.

πεσσεία, ἡ, bordspel. — **πεσσευτικός,** 3. — **1.** het bordspel betreffend. — **2.** behendig in het bordspel. — **πεσσεύω,** het bordspel spelen. — **πεσσός,** ὁ. **1.** steen bij het bordspel, spelsteen. — **2.** *gew. mrv.*: bordspel.

πέσσω, *att.* **πέττω,** πέψω, ἔπεψα; *pass.* ἐπέφθην, πέπεμμαι. — **I.** veranderen door warmte, stoven.— **1.** *a*) *v. de zon enz.*: doen rijpen. — *b*) *v. de maag*: verteren, verduwen. — **2.** *door h. vuur*: koken, bakken. — **II.** *overdr.*: koesteren, voeden, voortdurend denken aan; *gew. in slechten zin*: χόλον π., zijn toorn verkroppen; βέλος π., voortdurend bezig zijn met..., *d. i. zijn wonde verplegen.*

πέταλον, τό [πετάννυμι], blad *v. een gewas, v. een bloem.*

πέταμαι (*alleen pr.*) = πέτομαι.

πετάννυμι, πετάσω *en* πετῶ, ἐπέτασα; *pass.* ἐπετάσθην, πεπέτασμαι *en* πέπταμαι. — [*vw. Lat.* patēre]. — **1.** uitspreiden, ontplooien: π. ἱστία; πύλας π., H., openen; πετασθείς, met uitgespreide armen. — **2.** *overdr.*: π. θυμόν, H., het hart doen zwellen *v. hoop.*

πετεεινός, 3, **πετεηνός,** 3, *en* **πετεινός,** 3 [πέτομαι]. **1.** gevleugeld, die kan vliegen. — **2.** τὰ πετεεινά, τὰ πετεηνά, τὰ πετεινά, vogels.

Πετεών, ῶνος, ἡ, *vlek in Boiotië.*

πέτηλον, *ion.* = πέταλον.

πέτομαι, πετήσομαι *en* πτήσομαι, ἐπτάμην, *2e ao.* ἐπτόμην, † ἔπτην. — **1.** vliegen. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. iedere snelle beweging*: rennen, ergens heen ijlen, - stormen, - vliegen, neerstorten. — *b*) ° *v. d. geest*: rondfladderen.

πέτρα, ἡ [⟶ *Ned.* peter*selie*]. **1.** *a*) rots, klip. — *b*) rotsgebergte. — **2.** rotsblok, steen. — **Πέτρα,** ἡ, *plaatsnaam, o. a. een gouw bij Korinthe.*

πετραῖος, 3 [πέτρα]. **1.** rotsachtig, steenachtig, uit een rots bestaande: ° ἄντρα -α, in een rots. — **2.** rotsen bewonend. — **πετρηδόν,** *bw.* [πέτρα, -δόν], als rotsblokken. — **πετρήεις,** ήεσσα, ῆεν [πέτρα], **πετρήρης,** 2 [π., *vw.* ἀραρίσκω], *en* **πέτρινος,** 3 [πέτρα], rotsachtig.

πετροβολία, ἡ, het werpen met steenen. — **πετροβόλος,** 2 [πέτρους βάλλων]. **1.** steenen slingerend. — **2.** ὁ π., slingeraar.

πέτρος, ὁ. **1.** rotsblok, steen. — **2.** *zld.*: rots. — † **Πέτρος,** ὁ [⟶ *Lat.* Petrus ⟶ *Ned.* Pieter], Petrus, *h. hoofd der apostelen.*

πετροφυής, 2 [(ἐν) πέτρᾳ φυόμενος], zich aan een rots vastklampend.

πετρόω [πέτρος], steenigen.

πετρώδης, 2 [πέτρος, -ώδης], rotsachtig, steenen.

πεττ-, *att.* = πεσσ-.

πευθήν, ῆνος, ὁ, uitvorscher, bespieder, spion. — **πεύθομαι** (*alleen pr. en impf.*) = πυνθάνομαι.

πευκάεις, *dor.* = πευκήεις.

πευκάλιμος, 3 [*πεῦκος, punt; *vgl.* περιπευκής], scherpzinnig, schrander. — **πευκεδανός,** 3 [*id.*], bitter, verderfelijk.

πεύκη, ἡ [*πεῦκος, punt; *eig.*: naaldboom]. **1.** pijnboom. — **2.** *meton.*: voorwerp van pijnboomhout: toorts, schrijftafeltje. — **πευκήεις,** ήεσσα, ῆεν, *en* **πεύκινος,** 3. — **1.** van den pijnboom. — **2.** van pijnboomhout.

πεύσομαι, *f. v.* πυνθάνομαι.

πέφαγκα, *pf. v.* φαίνω.

πέφανται. 1. *3 enk. pf. ind. pass. v.* φαίνω. — **2.** *3 mrv. pf. pass. v.* θείνω.

πεφάσθαι, *inf. pf. v.* θείνω.

πέφασμαι, *pf. pass. v.* φαίνω. — **πεφασμένως**, *bw.*, in het openbaar.

πέφαται, *3 enk. pf. pass. v.* θείνω.

πέφευγα, *2e pf. v.* φεύγω.

πέφηνα, *2e pf. v.* φαίνω.

πεφήσεται, *f. ex. pass. v.* θείνω *en v.* φαίνω.

πεφιδήσομαι, πεφιδόμην, *z.* φείδομαι.

πέφνον, πεφνών, πέφνων, *z.* θείνω.

πέφραδον, *z.* φράζω.

πεφύασι, *3 mrv. ep. pf. ind. v.* φύω.

πέφυγμαι, πεφυζότες, *z.* φεύγω.

πεφυλαγμένως, *bw.* [πεφυλαγμένος, *part. pf. pass. v.* φυλάσσω], behoedzaam.

πεφυῖα, πεφυῶτας, *z.* φύω.

πέψω, *f. v.* πέσσω.

πή, *ion.* **κή**, *onbep. enkl. bw.* **1.** *v. plaats* : *a*) ergens heen. — *b*) ergens. — **2.** *overdr.* : *a*) op de een of andere wijze. — *b*) μάλιστά κῃ, HDT., ongeveer.

πῆ, *ion.* **κῆ**, *dor.* **πᾶ**, *bw.* **I.** *vragend.* **1.** *v. plaats* : *a*) waarheen ? — *b*) *zonder beweging* : waar ? — **2.** *overdr.* : *a*) hoe ? — *b*) waarom ? — **II.** *onbepaald.* **1.** ergens. — **2.** *overdr.* : πῆ μὲν ... πῆ δέ, aan den eenen kant ... aan den anderen kant.

πηγαῖος, 3 *en* °2 [πηγή], van een bron, bron-.

πήγανον, *τό*, wijnruit (*een heester*).

Πήγασος, *ὁ*, *h. gevleugelde ros v. Perseus.*

πηγεσίμαλλος, 2 [πηγός, μαλλός], met dichte wol.

πηγή, *dor.* **παγά**, *ἡ*. **1.** *mrv.* : *a*) stroomend water, wateren : °πόντου -αῖς ἁγνίσαι, met zeewater reinigen. — *b*) *overdr.* : °-αὶ δακρύων, stroom van ... ; -αὶ γάλακτος, stralen melk. — **2.** *a*) bron : -αὶ Νείλου. — *b*) *overdr.* : oorsprong, oorzaak, bron.

πήγνυμι, πήξω, ἔπηξα, *2e pf.* πέπηγα ; *pass. 2e f.* παγήσομαι, *ao.* ἐπήχθην, *2e ao.* ἐπάγην, πέπηγμαι. (*A. V. 2e pf. dor.* πέπαγα, *3 mrv. aiol.* πεπάγαισι ; *pass. opt. pr.* πηγνῦτο [*gecontr. uit* πηγνύιτο] ; *med. 2e ao.* -έπηκτο, H.) [*vw. Lat.* pangĕre], vastmaken.

I. *overg.* (*pr.*, *impf.*, *f.*, *ao.*). **1.** *a*) vaststeken in, inslaan, spietsen : γαίῃ π. ἐρετμόν, H., een roeiriem in den grond planten ; °σκόλοψι π. δέμας, hun lichaam op palen spietsen. — *b*) *overdr.* : *de oogen* onbeweeglijk richten -, - vestigen op : κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, H. — **2.** vast samenvoegen, ineenzetten, bouwen : νῆας π., H. — **3.** doen verstijven, - stollen : ἄνεμος βορρᾶς πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους.

II. *onoverg.* (*2e pf.*) *en pass.* **1.** vastraken, blijven vastzitten : °πέπηγε ἐν γῇ, *het wapen* steekt in den grond. — **2.** vast samengevoegd -, gebouwd worden. — **3.** *a*) verstijven, verstarren, stollen, bevriezen : ὕδωρ πήγνυται.— *b*) *overdr.* : onwrikbaar worden : τὰ παρόντα πέπηγε αὐτῷ ἀθάνατα, zijn macht is hem ten eeuwigen dage verzekerd.

πηγός, 3 [πήγνυμι], opeengedrongen, vast, sterk.

πηγυλίς, ίδος, *vr. bvn.* [*id.*], ijskoud.

Πήδαιον, *τό*, *plaats bij Troje.*

πηδάλιον, *τό* [πηδόν], stuurriem.

Πήδασα, *ων, τά, stad in Karië.* — **Πηδασεῖς**, *έων, οἱ*, inwoners van Pedasa.

1.**Πήδασος**, *ὁ*. **1.** *een Trojaan.* — **2.** *paard v. Achilleus.*

2.**Πήδασος**, *ἡ*. **1.** *stad in Troas.* — **2.** *id. in Messenië.*

πηδάω (*f.* -ήσομαι) [*vw.* πούς]. **1.** *a*) springen, vooruitspringen. — *b*) stampvoeten. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. een werpspies* : vliegen. — *b*) *v. h. hart* : kloppen. — **πήδημα**, *τό*, sprong.

πηδόν, *τό*, blad *v. een roeiriem.*

πηκτίς, *ίδος, ἡ*, Ludische harp. — **πηκτός**, 3 [*verbaaladj. v.* πήγνυμι]. **1.** in iets gestoken, - vastgemaakt : °ἐν χθονὶ -ὸν ἔγχος. — **2.** goed aaneen-, - ineengevoegd : -ὸν ἄροτρον.

Πηλείδης *en* **-εΐδης**, *ου, ὁ*, Peleïde, zoon van Peleus, *t. w. Achilleus.* — **Πήλειος**, 3, van Peleus. — **Πηλείων** *en* **-εΐων**, *ωνος, ὁ* = Πηλείδης. — **Πηλεϊωνά-δε**, *bw.*, naar Peleus' zoon.— **Πηλεύς**, *έως, ὁ, koning der Murmidonen.* — **Πηληϊάδης**, *ου, ὁ* = Πηλείδης. — **Πηλήϊος**, 3 = Πήλειος.

πήληξ, *ηκος, ἡ*, helm.

Πηλιάς, *άδος, vr. bvn.*, van den Pelion, Pelisch.

πηλίκος, 3, hoe groot ?

πήλινος, 3 [πηλός], uit leem gemaakt, leemen.

Πήλιον, *τό, gebergte in Magnesia.* — **Πηλιῶτις**, *ιδος, vr. bvn.*, aan den Pelion gelegen.

πήλοθεν, *bw.*, *aiol.* = τηλόθεν.

πηλός, *ὁ*. **1.** klei, leem. — **2.** *a*) slijk, modder. — *b*) moeras.

Πηλούσιον, *τό*, Peloesion, *stad aan de oostelijke monding v. d. Nijl.* — **Πηλούσιος**, 3, Peloesisch.

πήλυι, *aiol.* = τηλοῦ.

πῆμα, *τό*. **1.** ongeluk, leed, ramp : -ατα πάσχειν, H. — **2.** *meton. v. pers.* : onheilbrenger, geesel.

πημαίνω, *f.* ανῶ (*ion.* ανέω), *ao.* ἐπήμηνα ;

pass. ao. ἐπημάνθην [πῆμα], leed aandoen, benadeelen, krenken, beleedigen.

πημονή, ἡ. **1.** = πῆμα. — **2.** ° *meton., mrv.*, krenkende woorden.

Πηνειός, ὁ, *rivier in Thessalië.*

Πηνελόπεια *en* **-πη**, ἡ, Penelope, *echtgenoote v. Odusseus.*

πήνη, ἡ, weefsel.

πηνίκα, *bw.* **1.** hoe laat? — **2.** *alg.*: wanneer?

πηνίον, τό [πήνη], draad van den inslag.

πηός, ὁ, verwant; *gew.*: aangehuwd verwant.

πήρα, ἡ [⟶ *Lat.* pēra], reiszak, ransel.

Πήρεια, ἡ, *landschap in Thessalië.*

πηρός, 3. — **1.** verminkt, gebrekkig; *inz.*: blind. — **2.** *overdr., v. d. geest*: stompzinnig. — **πηρόω**, verminken. — **πήρωσις**, εως, ἡ, verminking.

πῆχθεν, H. = ἐπήχθησαν, *v.* πήγνυμι.

πηχυαῖος, 3 [πῆχυς] *en* **πήχυιος**, 3 [*id.*]. **1.** een el lang (breed *enz.*). — **2.** *overdr.*: ° -υιος χρόνος, een spanne tijds.

πῆχυς, εως, ὁ (*dat.* ει, *acc.* υν; *mrv.* εις, εων, εσι). **I. 1.** elleboog. — **2.** *synekd.*: *a*) α) onderarm. — β) *meton.*: el (*lengte v. d. elleboog tot h. uiteinde v. d. middelvinger, ong. 46 cm.*). — *b*) arm. — **II.** *overdr.* **1.** middenstuk *v. een boog.* — **2.** *mvr.*: *de twee* armen *v. een lier.*

πιαίνω, πιανῶ, ἐπίανα; *pass.*: ἐπιάνθην, πεπίασμαι [πίων]. **1.** vet maken, mesten. — **2.** *overdr.*: rijk maken.

πῖαρ, τό (*alleen nom. en acc. enk.*) [πίων], vet.

πίδαξ, ακος, ἡ, bron. — **πιδήεις**, ήεσσα, ῆεν, rijk aan bronnen.

πίε, *2 enk. 2e ao. imper., en ep. 3 enk. 2e ao. ind. v.* πίνω.

* **πιεζέω** (*slechts een paar vormen*) = πιέζω. — **πιέζω**, πιέσω, ἐπίεσα; *pass.* ἐπιέσθην, πεπίεσμαι. — **1.** *a*) drukken, knellen. — *b*) *d. vijand* op de hielen zitten. — **2.** *overdr.*: verdrukken, in het nauw brengen, kwellen: λιμῷ π.

πίειρα, *vr. bij* πίων.

Πιερία, ἡ, Piërië, *landschap in Makedonië, verblijf der Muzen.* — **Πιερίς**, ίδος. **1.** *vr. bvn.*, Piërisch, van de Muzen. — **2.** *zelfst. g., gew. mrv.*, de Muzen.

πιθανός, 3 [πείθω]. **1.** *bedr.*: *a*) gemakkelijk overtuigend, geloof vindend. — *b*) *v. woorden en zaken*: geloofwaardig, waarschijnlijk, betrouwbaar: λόγος π. — **2.** *lijd.*: gemakkelijk te overtuigen, lichtgeloovig. — **πιθανότης**, ητος, ἡ. **1.** overredingskracht. — **2.** spitsvondigheid.

πίθεο, πιθέσθαι, *v.* πείθω.

Πιθεύς, έως, *m. bvn.* = Πιτθεύς.

* **πιθέω** (*slechts enkele vormen*: πιθήσω, ἐπίθησα) [*vw.* πείθω]. **1.** gehoorzamen. — **2.** vertrouwen op.

πίθηκος, ὁ, aap.

πῖθι, *2e ao. imper. v.* πίνω.

πίθος, ὁ, vat, *groote* kruik.

πικραίνω, ανῶ, ἐπίκρανα [πικρός]. **1.** bitter maken. — **2.** *overdr.*: verbitteren, toornig maken.

πικρία, ἡ [*id.*] = πικρότης.

πικρόγαμος, 3 [πικρὸν γάμον (ποιέων)], een bittere bruiloft vierend.

πικρός, 3 *en* 2. — **I.** scherp, puntig: π. ὀϊστός, H. — **II.** *gew. overdr.*: scherp, doordringend. — **1.** *v. hetgeen op de zintuigen inwerkt*: *a*) *op d. smaak*: ἅλμη -ή, H., zilt zeewater. — *b*) *op h. gehoor*: ° φθόγγος π., schril. — *c*) *op d. reuk*: ὀδμὴ π., H., scherp. — *d*) *op d. gevoelszin*: ὠδῖνες -αί, H., vlijmend. — **2.** *met betrekking op h. gemoed*: *a*) *v. zaken*: pijnlijk: -οὶ λόγοι, strenge -, harde woorden. — *b*) *v. pers.*: streng, hardvochtig, ruw: ° γλυκὺς φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ π.; *zld. lijd.*: ° π. θεοῖς, gehaat door ...

πικρότης, ητος, ἡ [πικρός]. **1.** bitterheid. — **2.** *overdr.*: bitterheid, verbittering, strengheid.

† **Πιλᾶτος**, ὁ [⟵ *Lat.* Pīlātus], Pilatus, *Rom. procurator v. Judaea v. 26 tot 36 na C.*

πιλέω, samenpersen.

πιλίδιον, τό [*verklw. v.* πῖλος], vilten hoed.

πίλναμαι (*alleen pr. en impf.*), naderen.

πῖλος, ὁ. **1.** vilt. — **2.** *meton.*: vilten voorwerp: hoed, schoen *enz.*

πιμελή, ἡ [*vw.* πίων], vet.

* **πιμπλάνω** (*alleen* -άνεται, H.) = πίμπλημι.

πίμπλημι (*gaat in pr. en impf. naar* ἵστημι) *en* **πλήθω**, πλήσω, ἔπλησα, -πέπληκα; *pass.* ἐπλήσθην, πέπλησμαι. — (*A. V. pass.*: *f.* † πλησθήσομαι; *2e ao. 3 enk. en mrv.*, H., πλῆτο, πλῆντο). — [*vw. Lat.* implēre *enz.*].

I. vullen, rijkelijk voorzien: διφθέρας π. χόρτου, huiden vullen met hooi. — **II.** *overdr.* **1.** *a*) vervullen: π. τινα μένεος, H., met moed. — *b*) verzadigen, bevredigen: πλήσασθαι θυμὸν ἐδητύος, H., zijn (*med.*) verlangen stillen met spijs; *ook* (*pass.*): iets moede worden, een hekel krijgen aan: ° πλησθῆναι νόσου. — **2.** † *pass.*: *a*) *v. een tijdruimte*: verloopen. — *b*) *v. een voorspelling*: in vervulling gaan.

πίμπρημι (*gaat in pr. en impf. volgens* ἵστημι) *en* **πρήθω,** πρήσω, ἔπρησα, πέπρηκα; *pass.* ἐπρήσθην, πέπρημαι *en* -ησμαι. — **I. 1.** *onoverg.* : blazen. — **2.** *overg.* : *a*) *door blazen* doen zwellen : ἔπρησεν ἄνεμος ἱστίον, H. — *b*) uitspuiten, uitspuwen : αἷμα ἀνὰ στόμα πρῆσε, H. — **2.** in brand steken, verbranden.

πινακίδιον, τό, **πινάκιον,** τό, *en* **πινακίς,** ίδος, ἡ [*alle drie verklw. v.* πίναξ], tafeltje, *inz.*: schrijftafeltje.

πίναξ, ακος, ὁ. **1.** plank, bord. — **2.** *meton.* : *wat v. een plat stuk hout gemaakt is* : *a*) was-, schrijftafeltje ; *alg.*: χάλκεος π., bronzen tafel. — *b*) bord, schotel [*oorspr. v. hout*]. — *c*) schilderij.

πιναρός, 3 [πίνος], vuil.

Πίνδαρος, ὁ, *de grootste Gr. lierdichter, 518-438? v. C.*

Πινδό-θεν, *bw.*, van den Pindos. — **Πίνδος,** ὁ, ἡ, *gebergte tusschen Thessalië en Epeiros.*

πίνος, ὁ, vuil.

πινύσσω, verstandig -, wijs maken. — **πινυτή,** ἡ, schranderheid, verstand. — **πινυτός,** 3, schrander, verstandig.

πίνω, *f.* πίομαι, *2e ao.* ἔπιον, *pf.* πέπωκα; *pass.* ποθήσομαι, ἐπόθην, πέπομαι. — *A. V.*, *iter. impf.* πίνεσκε, H.; † *2 enk. f. ind.* πίεσαι ; *2 enk. 2e ao. conj.* πίησθα, H.; *2e ao. imper.* πῖθι ; *2e ao. inf.* πιέμεν. — [*vw. Lat.* bibĕre ; *met* πέπωκα *vw. Lat.* potāre].
1. drinken : π. οἶνον ; π. οἴνου (*partit. gen.*). — **2.** *overdr. v. zaken* : drinken, inzuigen, uitzuigen : ἡ γῆ -ει τὸ ὕδωρ ; ° δένδρεα -ει γῆν.

πίομαι, *f. v.* πίνω.

πῖος, 3, *v. d. grond* : vet, vruchtbaar. — **πιότης,** ητος, ἡ, vetheid, vruchtbaarheid.

πιπράσκω, *ion.* **-ήσκω,** *pf.* πέπρακα ; *pass. ao.* ἐπράθην (*ion.* ἐπρήθην), *pf.* πέπραμαι (*ion.* πέπρημαι), *f. ex.* πεπράσομαι ; (*voor h. f. en d. ao. dienen die v.* ἀποδίδομαι *en* πωλέω) [*vw.* 2. περάω]. — **1.** (naar het buitenland) verkoopen; *inz.* : als slaaf verkoopen. — **2.** *overdr.* : *a*) -ειν ἑαυτόν, zich laten omkoopen. — *b*) verraden, prijsgeven.

πίπτω, πεσοῦμαι, *2e ao.* ἔπεσον, πέπτωκα. — *A. V.* † *ao.* ἔπεσα ; *part. pf.* πεπτώς, *ion.* πεπτεώς, *ep.* πεπτηώς.
I. 1. vallen, neervallen, neerstorten, neerzinken, instorten, omvervallen : ἐπὶ τὴν γῆν π. ; ἐν τῷ ποταμῷ π. (*vgl. Lat.* ponere *en dgl. met* in *en abl.*); *dikw. in lijd. zin* : π. ὑπό τινος, door iem. neergeworpen worden. — *inz.* : *a*) in den slag vallen, sneuvelen. — *b*) *v. zaken* : dringen in. — **2.** *a*) zich (*opzettelijk*) neerwerpen, zich neerstorten : ° ἀμφὶ σὸν π. γόνυ. — *b*) zich werpen, zich storten, losstormen op, aanvallen : ° ἐν βουσὶ π.
II. *overdr.* **1.** *a*) in een (*gew. slechten*) toestand geraken : εἰς πολλὰ κακὰ π. — *b*) te gronde gaan, bezwijken : ἡ πόλις ἔπεσε ; ἀβουλίᾳ πεσεῖν, door onbedachtzaamheid ten val komen. — *c*) *v. wetten enz.* : zijn kracht verliezen, vervallen. — **2.** ten deel vallen : ἡ τυραννὶς εἰς ἄλλους -ει. — **3.** *v. d. wind enz.* : vallen, gaan liggen. — **4.** *v. gebeurtenissen* (*voorstelling v. vallende dobbelsteenen*) : uitvallen, afloopen : ° πολλὰ παρὰ γνώμαν (tegen verwachting) ἔπεσε.

πίρωμις, ιος, ὁ [*Egyptisch w.* : pi (*lidw.*) romi, de mensch], *bij* HDT. : man van eer.

Πῖσα, ἡ, *stad in Elis.* — **Πισᾶτις,** ιδος, *vr. bvn.*, van Pisa.

Πίσης, ου, ὁ, *beek bij Olumpia.*

Πισίδαι, ῶν, οἱ, Pisidiërs. — **Πισιδία,** ἡ, Pisidië, *landschap in h. zuidoosten v. Klein-Azië.*

πῖσος, τό, *alleen mrv.*, beemden.

πίσσα, ἡ [*vw. Lat.* pix, *Ned.* pik], pik, teer. — **πισσόω,** bepekken.

πιστευτικός, 3 [πιστεύω], vertrouwend.

πιστεύω [πίστις]. **1.** *a*) vertrouwen -, zich verlaten op : π. τινί ; -ομαι ὑπό τινος, iem.s vertrouwen genieten. — *b*) geloof schenken aan, gelooven : ταῦτα π. θεοῖς, in die punten geloof schenken aan ... ; πιστευθῆναι ὑπό τινος. — **2.** toevertrouwen.

πιστικός, 3. — **1.** [πίστις], betrouwbaar. — **2.** † νάρδος π. [*etymologie onbekend*], *missch.* : echte nardus.

πίστις, εως, ἡ [*vw.* πείθω]. **I.** vertrouwen : ° -ιν ἴσχειν τινί. — **II.** *meton.* **1.** wat vertrouwen wekt : *a*) goede trouw, betrouwbaarheid : ° θνῄσκει π., βλαστάνει δ᾽ ἀπιστία. — *b*) onderpand der trouw, waarborg : -ιν παρά τινος λαβεῖν. — *c*) eed, gegeven woord, verdrag. — **2.** *a*) *gevolg of reden v. h. vertrouwen* : geloof ; † geloof *in christelijken zin.* — *b*) *door een verdere meton.* : bewijs, bewijsvoering, bewijsmiddel.

πιστός, 3 [πείθω]. **I. 1.** *lijd.* : te vertrouwen, betrouwbaar, trouw : π. ἑταῖρος ; ὅρκια -ά, H. ; ° -ὸς (echt) Ἀταλάντης γόνος ; τὰ -ά, onderpanden der trouw : eed, handslag, verbond *enz.* : -ὰ δοῦναι καὶ λαβεῖν. — **2.** *bedr.* : vertrouwend : π. τινι, op iem. — **II. 1.** *lijd.* : te gelooven, geloofwaardig, geloofelijk. — **2.**

bedr.: geloovend; † *in christel. zin*: geloovig.

πιστότης, ητος, ἡ [πιστός], trouw.

πιστόω [πιστός]. **1.** *act.*: betrouwbaar maken, tot trouw verplichten: π. τινὰ ὅρκοις. — **2.** *med.*: *a*) aan zich betrouwbaar maken, waarborgen eischen van: °σ' ὑφ' ὅρκου -ώσομαι. — *b*) zich aan elkaar betrouwbaar maken: χεῖρας ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο, H. — **3.** *pass.*: *a*) betrouwbaar gemaakt worden, zich betrouwbaar maken, waarborgen geven: πιστωθῆναι ὅρκῳ, H. — *b*) vertrouwend gemaakt worden, vertrouwen, verzekerd zijn: °πιστωθεὶς ὅτι οὐχὶ παύσομαι, overtuigd dat ...

πίσυνος, 2 [πείθω], vertrouwend op, τινι.

πίσυρες, ες, α, *aiol.* = τέσσαρες.

Πιτανάτης, ου, *m. bvn.*, van Pitane. — **Πιτάνη,** ἡ, *een der vier gouwen v. Sparta.*

1.**Πιτθεύς,** ὁ, *zoon v. Pelops en koning v. Troizeen.*

2.**Πιτθεύς,** *m. bvn.*, uit de *Attische* gouw Pitthos.

πίτνημι (*slechts enkele vormen*) = πετάννυμι.

πίτνω (*alleen pr. en impf.*) = πίπτω.

πίττα, *att.* = πίσσα.

Πιττάκειος, 3, van Pittakos. — **Πιττακος,** ὁ, *uit Mutilene, een der zeven Wijzen, ong. 650-570 v. C.*

πιττόω, *att.* = πισσόω.

Πιτύεια, ἡ [πίτυς; *eig.*: Pijnboomenstad], *stad in Musië.*

πίτυλος, ὁ [*klanknabootsend w.*]. **1.** *regelmatige* riemslag, het plassen van de riemen *in h. water.* — **2.** *meton.*: de gezamenlijke riemen, schip: °νεὼς π. εὐήρης πάρα, zijn klaar. — **3.** *overdr.*: *a*) °π. σκύφου, de rhythmus van den beker, *d. i. het regelmatig ledigen* ... — *b*) *bij uitbr.*: °μανίας π., vlaag van waanzin.

πίτυρον, τό, *gew. mrv.*: zemelen.

πίτυς, υος, ἡ, pijnboom.

πιφαύσκω (*alleen pr. en impf.*) [φάος], *act. en med.* **1.** laten zien: -εσθαι φλόγα, H. — **2.** een teeken geven. — **3.** aankondigen, mededeelen, bekendmaken.

πίω, 2ᵉ *ao. conj. v.* πίνω.

πίων, 2. — **1.** vet, doorvoed. — **2.** *overdr.*: *a*) vet, vruchtbaar: π. ἀγρός. — *b*) rijk, welvarend: π. οἶκος, H.

πλαγά, *dor.* = πληγή.

πλάγιος, 3. — **1.** *a*) schuin, scheef, dwars: τριήρεις -αι, dwars liggend. — *b*) *zelfst. g.*: εἰς -ον, in schuine richting; τὰ -α, zijde, *vrl in h. krijgswezen*: flank van een leger. — **2.** *overdr.*: schuine middelen gebruikend, dubbelzinnig, valsch: °-α φρονεῖν.

Πλαγκταί, αἱ [πλάζω] (*t. w.* πέτραι), de Slagrotsen, *waartegen de schepen stukgeslagen worden, wschl. de „Liparische eilanden.*

πλαγκτός, 3 en 2 [πλάζω]. **1.** zwervend. — **2.** *overdr.*: waanzinnig. — **πλαγκτοσύνη,** ἡ, het zwerven.

πλάγξω, *f. v.* πλάζω.

πλάζω, πλάγξω, ἔπλαγξα; *pass.* πλάγξομαι, ἐπλάγχθην [*vw. Lat.* plangĕre].
I. slaan: μέγα κῦμα πλάζ' ὤμους καθύπερθεν, H.
II. *inz.* **1.** terugslaan, terugdrijven; *pass. v. zaken*: πλάγχθη ἀπὸ χαλκόφι χαλκός, H., de bronzen speer stuitte af op zijn bronzen helm. — **2.** *a*) uit den koers slaan, van den rechten weg afbrengen, doen ronddolen; *pass.*: ronddolen, omzwerven. — *b*) *overdr.*: *het verstand* in de war brengen.

πλάθω = πελάζω.

πλαίσιον, τό, vierhoek; *inz. in h. krijgswezen*: carré, vierkante opstelling, marschkolom.

Πλακία, ἡ. **1.** *stad aan de Aziatische kust der Propontis.* — **2.** *bron aan d. voet v. d. Plakos.*

Πλάκος, ἡ, *berg in Musië.*

πλακοῦς, οῦντος, ὁ [⟶ *Lat.* placenta], koek.

πλανάτας, *dor.* = πλανήτης.

πλανάω [πλάνη]. **I. 1.** van den rechten weg afbrengen, doen dwalen. — **2.** *pass.* (*met med. f.*): *a*) verdwalen, rondzwerven. — *b*) *fig.* °τὸν βίον πλανῶμαι, rondzwerven in het leven, zonder doel leven. — **II.** *overdr.* **1.** *a*) misleiden, bedriegen. — *b*) *med.-pass.*: zich laten misleiden, zich vergissen, zijn doel niet bereiken. — **2.** *med.-pass.*: *a*) het spoor bijster worden, aarzelen, weifelen. — *b*) om de zaak heen praten.

πλάνη, ἡ, en **πλάνημα,** τό [πλανάω]. **1.** het rondzwerven. — **2.** *overdr.*: twijfel, dwaling, vergissing.

πλάνης, ητος, *m. vr. bvn.*, en **πλανήτης,** ου, *m. bvn.* [⟶ *Ned.* planeet], zwervend, ronddwalend; ὁ -νης, zwerver; οἱ -νητες, *met en zonder* ἀστέρες, dwaalsterren.

1.**πλάνος,** ὁ. **1.** het rondzwerven, zwerftocht. — **2.** *overdr.*: het weifelen: °φροντίδος -οι, ongerustheid der gedachte.

2.πλάνος, 2, rondzwervend, dwalend; ὁ π., zwerver, landlooper.

πλάξ, *ακός,* ἡ, al wat vlak is. — **1.** vlakte, hoogvlakte, ° bodem der zee, ° de vlakten der onderwereld. — **2.** steenen plaat.

πλάσιον, *aiol.* = *πλησίον,* *z.* *πλησίος,* 3.

πλάσμα, *τό* [*πλάσσω*], het geboetseerde, beeld; †schepsel.

πλάσσω, *att.* **-άττω,** *πλάσω, ἔπλασα; pass. ἐπλάσθην, πέπλασμαι.* — **1.** *a) uit een weeke massa* vormen, boetseeren, kneden: *πηλίνους στρατιώτας π.* — *b) bij uitbr.* uit een harde stof vormen, een beeld maken. — **2.** *overdr.*: *a)* verzinnen, verdichten, voorwenden: *λόγους π.*; *πλάσασθαι* (*med.*: in zijn voordeel) *ψευδῆ.* — *b)* in den geest vormen, zich voorstellen: *π. θεόν.* — *c) door onderricht en dgl.* vormen: *π. ψυχὰς μύθοις.*

πλαστικός, 3 [*πλάσσω*; ⟶ *Ned.* plastiek]. **1.** het vormen -, het boetseeren betreffend. — **2.** *ἡ* *-ή* [*τέχνη*], boetseerkunst, plastiek.

πλαστός, 3 [*πλάσσω*] **1.** gevormd, geboetseerd. — **2.** *overdr.*: verzonnen, geveinsd, onecht, valsch.

πλαταγέω, in de handen klappen.

Πλάταια, *ἡ, gew. mrv.,* Plataiai, *stad in Boiotië.* — **Πλαταιᾶσι,** *bw.,* te -, bij Plataiai. — **Πλαταιεύς,** *ὁ,* Plataiër. — **Πλαταιΐς,** *ΐδος, vr. bvn.,* van Plataiai; *ἡ Π.* [*χώρα*], het gebied van Plataiai.

πλατάνιστος *en* **πλάτανος,** *ἡ* [*πλατύς*; *eig.*: boom met breede kruin; ⟶ *Lat.* platanus ⟶ *Ned.* plataan], plataan.

πλατεῖα, *ἡ,* *z.* *πλατύς.*

πλάτη, *ἡ* [*πλατύς*; *eig.*: plat voorwerp]. **1.** blad *v. een roeiriem.* — **2.** *synekd.*: *a)* riem. — *b)* ° schip: *εὔπρῳρος π.* — *c)* ° vloot: *κέρας δεξιὸν πλάτας.*

πλάτος, *τό* [*πλατύς*], breedte.

πλάττω, *z.* *πλάσσω.*

πλατύς, *εῖα, ύ* [*πλάτος*]. **1.** *a)* vlak, breed, plat; *v. menschen*: breedgeschouderd. — *b)* *ἡ* *-εῖα* [*ὁδός*], breede weg, straat. — **2.** wijd verspreid.

πλάτυσμα, *τό,* vlak voorwerp, *o. a.* dakpan.

Πλάτων, *ωνος, ὁ* [*πλατύς*; *eig.*: de breedgeschouderde] **1.** *beroemd wijsgeer uit Athene, 427-347 v. C.* — **2.** *blijspeldichter, omstr. 400 v. C.*

πλέα, *vr. enk. en onz. mrv. v. πλέος en πλέως.* — **πλέας, πλέες,** *z.* *πολύς.*

πλεθριαῖος, 3, een plethron lang, - breed, - groot. — **πλέθρον,** *τό,* plethron. — **1.** *a) lengtemaat,* = *100 Gr. voet, ong. 31 M.* — *b) vlaktemaat,* = *100 Gr. voet in 't vierkant* = *ong. 950 M²*. — **2.** † *h. Lat.* iugerum, een morgen land, kwart bunder, *vlaktemaat v. 240 bij 120 voet, ong. 25 aren.*

Πλειάς, *άδος, ἡ, gew. mrv.,* de Pleiaden, het Zevengesternte.

1.πλεῖν, *inf. v. πλέω.*

2.πλεῖν, *z.* *πολύς.* — **πλεῖος,** 3, *ep.* = *πλέως.*

Πλεισθένης, *εος-ους, ὁ, mythische vader v. Agamemnoon en Menelaos.* — **Πλεισθενίδης,** *ου, ὁ* [*Π.,* *-ίδης*], Pleisthenide, zoon van Pleisthenes.

πλειστάκις, *bw.* [*π.,* *-άκις*]. **1.** meestal. — **2.** zeer dikwijls. — **πλεῖστος,** *z.* *πολύς.*

1.πλείω, *acc. m. vr. enk. en nom. acc. onz. mrv. v. πλείων.*

2.πλείω, *ep.* = *πλέω,* varen.

πλείων, *z.* *πολύς.*

πλεκτός, 3 [*verbaaladj.*], gevlochten, gedraaid. — **πλέκω,** *πλέξω, ἔπλεξα; pass. πλεχθήσομαι, ἐπλέχθην, 2e ao. ἐπλάκην en ἐπλέκην, pf. πέπλεγμαι* [*vw. Lat.* plicāre, plectĕre, *Ned.* vlechten]. — **1.** vlechten, draaien: *π. πλοκάμους,* H., haarvlechten. — **2.** *overdr.*: behendig -, kunstig ineenzetten: ° *δόλον π.*, een list smeden; *π. λόγους,* redeneeringen.

πλέον, *onz. v. πλέος en v. πλέων.* — **πλεονάζω. 1.** *onoverg.*: *a)* overtollig -, in overvloed voorhanden zijn. — *b) overdr. v. pers.*: overmoedig worden, - zijn. — **2.** *overg.*: vergrooten, overdrijven. — **πλεονάκις,** *bw.* [*πλέον, -άκις*], vaker.

πλεονεκτέω [*πλεονέκτης*]. **1.** *a)* meer hebben. — *b)* in het voordeel zijn, de overhand hebben, iem. (*τινός*) overtreffen. — **2.** meer willen hebben, hebzuchtig zijn. — **πλεονέκτημα,** *τό,* voordeel, winst. — **πλεονέκτης,** *ου, m bvn.* (*superl.* *-κτίστατος*) [*πλέον ἔχων*], die meer hebben wil. — **1.** hebzuchtig. — **2.** aanmatigend: *λόγος π.* — **πλεονεξία,** *ἡ.* **1.** het meer hebben: *a)* voordeel, winst. — *b)* overhand, het overtreffen. — **2.** het meer willen hebben: *a)* hebzucht. — *b)* aanmatiging.

πλεόνως, *bw.* [*πλέων*], meer, te veel.

πλέος, 3, *ion.* = *πλέως.*

πλεύμων, *ονος, ὁ* = *πνεύμων.*

πλεῦν, *ion.* = *πλέον, onz. v. πλέων, comp. v. πόλυς.*

πλευρά, *ἡ.* **1.** rib. — **2.** *gew. mrv., synekd.*: *a)* zijde *v. h. lichaam.* — *b) overdr.*: zijde *v. een voorwerp; inz.*: zijde *v. een meetkundige figuur,* flank *v. een leger.* — **3.** † *meton., door toespeling op*

de schepping v. Eva: echtgenoote. — **πλευρῖτις,** ιδος, ἡ [*eig. bvn.*: de zijde betreffend; *zelfst. g., t. w.* νόσος; ⟶ *Ned.* pleuris, flerecijn], steek in de zijde, pleuris. — **πλευροκοπέω** [πλευρὸν κόπτω], in de zijde treffen. — **πλευρόν,** τό = πλευρά, 1 *en* 2.

Πλευρών, ῶνος, ἡ, *stad in Aitolië*. — **Πλευρώνιος,** 3, van -, uit Pleuroon.

πλεύσομαι, -οῦμαι, *f. v.* πλέω. — **πλευστέον,** *verbaaladj. v. id.*

πλέω, πλεύσομαι *en* πλευσοῦμαι, ἔπλευσα, πέπλευκα; *pass.* ἐπλεύσθην, πέπλευσμαι (*in h. Att. worden alleen* εε *en* εει *gecontract.*) [*st.* πλεϝ]; *ep.* **πλείω**; *ep., ion.* **πλώω,** πλώσομαι, ἔπλωσα, 2e *ao.* ἔπλων, πέπλωκα. — **1.** varen: πλέω ἐν τῇ θαλάττῃ, πλέω τὴν θάλατταν (*acc. v. d. weg*). — **2.** drijven.

πλέων, *z.* πολύς.

πλέως, α, ων, *gen.* ω, ας, ω (*nom. mrv.* ῳ, αι *en* ᾳ, α), vol.

πληγή, ἡ [πλήσσω; *dor.* πλαγά, *wschl.* ⟶ *Lat.* plāga ⟶ *Ned.* plaag]. **1.** *a*) slag, stoot. — *b*) *inz.*: windstoot, bliksemslag. — **2.** *overdr.*: slag van het noodlot, tegenslag, ramp. — **πλῆγμα,** τό [πλήσσω], slag.

πλῆθος, εος-ους, τό [*vw.* πίμ-πλη-μι]. **I.** *v. hoeveelheid*: menigte. — **1.** *abstr.*: π. (in getal) ὡς δισχίλιοι. — **2.** *concr.*: π. ἀνθρώπων. — *inz.*: *a*) meerderheid: τὸ π. ὑμῶν. — *b*) de groote menigte, het volk; *ook in politieken zin*: volk *als drager der macht*, volksvergadering: τὸ ὑμέτερον π. — **II.** *overdr.* **1.** omvang, uitgestrektheid: πεδίον π. ἄπειρον. — **2.** *v. tijd*: lange duur: χρόνου π., lengte van tijd.

πληθύνω. **1.** vol maken. — **2.** vermeerderen. — **πληθύς,** ύος, ἡ, *ion.* = πλῆθος. — **πληθύω** (*alleen pr., impf. en ao.*) *en* **πλήθω** (*alleen pr., impf.*, 2e *pf.* πέπληθα) — [*vw.* πίμ-πλη-μι]. — **1.** vol zijn, - worden. — **2.** toenemen, wassen: Νεῖλος -ύει, zwelt; ° ὁ -ύων χρόνος, de toenemende ouderdom.

πληθώρη, ἡ, *ion.* [πλήθω], het vol zijn, volheid.

Πληϊάς, *ion., aiol.* = Πλειάς.

πληκτίζομαι, *med.* [πλήσσω; *eig.*: elkander slaan], vechten, twisten: π. τινι, met iem.

πλῆκτρον, τό [πλήσσω; ⟶ *Lat.* plectrum], voorwerp waarmee men slaat, *inz.*: citerpen; ° π. πυρὸς κεραυνίου, bliksemschicht.

πλημμέλεια, ἡ, *alleen overdr.*: misslag, vergissing, dwaling. — **πλημμελέω,** *alleen overdr.* **1.** verkeerd handelen, een misslag begaan. — **2.** *pass.*: beleedigd -, gekrenkt worden. — **πλημμέλημα,** τό [πλημμελέω] = πλημμέλεια. — **πλημμελής,** 2 [πλὴν (*oorspr. vrz. met gen.*: dicht bij) μέλους; *eig.*: uit den toon gaand], *overdr.*: verkeerd, slecht (*vgl.* ἐμμελής).

πλημμυ- = πλημυ-.

πλήμνη, ἡ, naaf *v. een rad.*

πλήμυρα, ἡ, *en* **-υρίς,** ίδος, ἡ. **1.** vloed *der zee.* — **2.** *overdr.*: *a*) ° vloed van tranen. — *b*) † stortvloed.

πλήν. **1.** *bw.*: behalve, uitgezonderd: πάντες π. οἱ διδάσκαλοι; π. εἴ τίς τι ἔκλεψε; *in* π. οὐ *en* π. ἤ *zijn* οὐ *en* ἤ *voor ons taalgevoel overbodig.* — **2.** *vgw.*: intusschen, nochtans, maar: ἔπαθεν οὐδεὶς οὐδέν, π. (alleen) τοξευθῆναί τις ἐλέγετο; † π. ἀλλά = ἀλλά. — **3.** *vrz. met gen.*: behalve, uitgezonderd.

πλῆντο, *3 mrv. ao. pass. v.* πίμπλημι *en v.* πελάζω.

πλήξιππος, 2 [πλήξας ἵππους], paarden zweepend, - aandrijvend.

πλῆος = πλεῖος.

πλήρης, 2 [*vw.* πίμ-πλη-μι]. **1.** *a*) vol: τάφροι -εις ὕδατος. — *b*) *overdr.*: verzadigd. — **2.** *a*) volledig, voltallig: π. κύκλος (*t. w.* σελήνης); μισθὸς π. — *b*) gaaf: ° θυσίαι -εις, feillooze offers.

† **πληροφορέω** [πλήρης, φέρω], *overdr.*: volbrengen.

πληρόω [πλήρης]. **1.** *a*) vullen: ναῦν π., uitrusten, bemannen. — *b*) *overdr.*: verzadigen: π. θυμόν, zijn toorn. — **2.** *a*) aanvullen, volledig -, voltallig maken: ° πυρὰν π., een brandstapel opbouwen. — *b*) *overdr.*: vervullen, uitvoeren: † πεπλήρωται ἡ γραφὴ αὕτη, dit woord der Schrift is in vervulling gegaan (*de verwezenlijking beschouwd als ontbrekend aan de voorspelling*).

πλήρωμα, τό [πληρόω]. **1.** hetgeen vult, *inz.*: inhoud *v. een vat*, uitrusting -, bemanning -, lading *v. een schip.* — **2.** *meton.*: *a*) het vullen. — *b*) *overdr.*: het verzadigen.

πλήρωσις, εως, ἡ [*id.*]. **1.** *a*) het vullen. — *b*) *overdr.*: het verzadigen, het vervullen *v. een wensch.* — **2.** het aanvullen, het volledig -, het voltallig maken.

πλησιάζω [πλησίος]. **1.** *a*) nabij zijn. — *b*) naderen. — **2.** *overdr.*: omgaan met, *inz. v. een leerling met zijn leermeester.*

πλησιαίτατος, -τερος, *z. h. volg.* — **πλησίος,** 3 (*comp.* ιαίτερος, *superl.* ιαίτατος). **1.** naburig. — **2.** ὁ π., buurman, nevenman. — **3.** *bw.* -ον: *a*) dichtbij, nabij:

αἱ -ον κῶμαι, de naburige dorpen. — *b)* ὁ -ον, een ander, *met wien men in voorbijgaande aanraking komt*; † *in christelijken zin*: medemensch, naaste. — **4.** -ον, *vrz. met gen., soms met dat.*: bij.

πλησιόχωρος, 2 [πλησίος, χώρα], naburig.

πλησίστιος, 2 [πλήσας ἱστίον], het zeil vullend, - doende zwellen.

πλησμονή, ἡ [πίμπλημι]. **1.** het vullen, verzadiging. — **2.** overvloed.

πλήσσω, *att.* πλήττω, πλήξω, ἔπληξα (*ep. 2e ao. met redupl.* (ἐ)πέπληγον), *2e pf.* πέπληγα († *ook in lijd. zin*); *med.* πλήγήσομαι *en* -πλαγήσομαι (*beide in lijd. zin*); *pass. ao.* ἐπλήχθην, *2e ao.* ἐπλήγην *en* -επλάγην, *pf.* πέπληγμαι. — [*vgl. Lat.* plangĕre].
1. *a)* slaan, stooten: στῆθος πλήξας, H., zich op de borst slaande; μηρὼ πληξάμενος, H., zich op de dijen slaande; κῦμα μιν αὖτις πλῆξε, H., sloeg hem terug. — *b)* *inz.*: met vijandige bedoeling slaan, treffen, wonden, neerstooten; *pass. ook*: verslagen worden. — **2.** *overdr., pass.*: *a)* getroffen worden: συμφορῇ πεπληγμένος, HDT. — *b)* *inz. v. h. gemoed*: ontroerd -, geschokt -, verontrust worden, ontstellen, schrikken: πληγεὶς δώροισι, HDT., hevig bewogen door ..., omgekocht.

πλῆτο, *z.* πελάζω *en* πίμπλημι.

πλήττω, *att.* = πλήσσω.

πλινθεύω, tot tegels verwerken. — **πλίνθινος,** 3, van tegels. — **πλίνθος,** ἡ [—> *Ned.* plint], tegel; *soms coll.*

πλίσσομαι, stappen, *ofwel* draven.

πλίων, *boiot.* = πλέων.

πλοιάριον, τό [*verklw. v.* πλοῖον], scheepje, schuit.

πλόϊμος = πλώϊμος.

πλοῖον, τό [πλέω]. **1.** *alg.*: vaartuig, schip: π. σιταγωγόν, korenschip; π. ἁλιευτικόν, visschersschuit; μακρὸν π., oorlogsschip. — **2.** *soms*: vrachtschip.

πλοκαμίς, ῖδος, ἡ, *en* **πλόκαμος,** ὁ [πλέκω], haarvlecht, -lok.

πλοκή, ἡ [*id.*]. **1.** het vlechten. — **2.** *meton.*: *a)* vlechtwerk, weefsel. — *b)* *overdr.*: bedrog, strik, list.

πλόκος, ὁ [*id.*]. **1.** haarvlecht, -lok. — **2.** *gevlochten* krans.

πλόμενος, 3 [πλ, *zwakke trap v. wrt.* πελ], *ao. part. v.* πέλομαι.

πλόος, όου, *gecontr.* **πλοῦς,** οῦ, ὁ [πλέω]. **1.** scheepvaart, zeereis. — **2.** *meton.*: mogelijkheid van -, gunstige gelegenheid voor het varen: π. ἡμῖν ἐγίγνετο.— **3.** *overdr.*: δεύτερος π., een tweede poging.

πλούσιος, 3 [πλοῦτος]. **1.** rijk (*eig.*: die voldoende bezit om, zonder eigen arbeid, van de opbrengst te leven). — **2.** *v. zaken*: rijk, overvloedig: ° -α τράπεζα.

Πλούταρχος, ὁ, Ploetarchos. — **1.** *tiran v. Eretria op Euboia ten tijde v.* DEM. — **2.** *geschiedschrijver en philosoof uit Cheironeia, ong. 46 - ong. 120 na C.*

πλουτέω [πλοῦτος]. **1.** rijk zijn. — **2.** *overdr.*: π. φίλων, rijk zijn aan ... — **πλουτίζω** [*id.*], rijk maken. — **πλουτοδότης,** ου, *m. bvn.* [πλοῦτον διδούς], rijkdomschenkend.

πλοῦτος, ὁ [πολύς]. **1.** *a)* rijkdom, welstand (*z.* πλούσιος): π. ἀργύρου, aan zilver. — *b)* *overdr.*: π. σοφίας. — **2.** *verpers.* Πλοῦτος, ὁ, Ploetos, *god v. d. rijkdom.*

Πλούτων, ωνος, ὁ [πλοῦτος; *eig.*: schenker van rijkdom, *t. w. van d. oogst*], Ploetoon, *euphemistische naam v. Hades.*

πλοχμός, ὁ [πλέκω] = πλόκαμος.

πλυνός, ὁ [πλύνω], waschkuil.

πλύνω, *f.* πλυνῶ, *ao.* ἔπλυνα; *pass.* ἐπλύθην, πέπλυμαι. — (*A. V. iter. impf.* πλύνεσκον, H.; *ion. f.* πλυνέω). — **1.** *a)* wasschen, spoelen. — *b)* af-, uitwisschen. — **2.** *overdr.*: berispen, iem. den mantel uitvegen.

πλυτός, 3 [*verbaaladj. v.* πλύνω], gewasschen.

πλωάς, άδος, *vr. bvn.* [πλέω], drijvend.

πλωΐζω = πλέω.

πλώϊμος, 2, **πλῷμος,** 2, *en* **πλώσιμος,** 2 [πλώω]. **1.** zeewaardig. — **2.** geschikt -, gunstig voor de scheepvaart, bevaarbaar. — **πλωτήρ,** ῆρος, ὁ [*id.*], zeevaarder.

πλωτός, 3 [*verbaaladj.*]. **1.** drijvend.— **2.** bevaarbaar. — **πλώω,** *z.* πλέω.

πνείω, *z.* πνέω.

πνεῦμα, τό [πνέω].
A. het waaien, wind.
B. *overdr.* **I.** *v. wat onbestendig enz. is als de wind*: ° π. (windstoot) συμφορᾶς. — **II. 1.** het ademen, ademhaling. — **2.** *meton.*: adem, *inz.*: levensadem. — **III. 1.** *a)* ziel; *vd.*: bezield wezen. — *b)* *meton.*: geest, gezindheid. — **2.** † geest *als onstoffelijk wezen*: *a)* goede -, booze geest, engel, duivel. — *b)* de H. Geest.

πνευματικός, 3 [πνεῦμα]. **1.** van den wind. — **2.** *a)* van den adem. — *b)* † den geest -, de ziel betreffend, geestelijk.

πνεύμων, ονος, ὁ [πνέω], long; *ook beschouwd als zetel der gevoelens.*

πνευστιάω [*id.*], buiten adem zijn, hijgen.

πνέω, *ep.* **πνείω,** πνεύσομαι *en* -σοῦμαι, ἔπνευσα, πέπνευκα; *pass.* ἐπνεύσθην, πέπνυμαι. (*heeft alleen de contracties v.* εε *en* εει *tot* ει). — [*wrt.* πνεϝ].
I. *onoverg.* **1.** waaien, blazen: ἄνεμος ἔπνει; ὁ -έων [ἄνεμος], wind. — **2.** *a*) *v. levende wezens*: sterk ademen, hijgen; *v. paarden*: snuiven. — *b*) *alg.*: ademhalen; *vd.*: leven. — **3.** een geur verspreiden, uitwasemen.
II. *overg.* **1.** *a*) uitblazen, uitademen: °π. πῦρ. — *b*) *overdr.*: door zijn geheele wezen blijk geven van, ademen: μένεα πνείοντες, H., van moed blakend. — **2.** *pf. pass.* πέπνυμαι (*beteek. v. h. pr.*): *a*) het bewustzijn hebben. — *b*) *overdr.*: verstandig -, voorzichtig -, wijs zijn; πεπνυμένος, *als bvn.*: verstandig, voorzichtig, wijs.

πνῖγος, τό [πνίγω], stikkende warmte.

πνίγω, πνίξω, ἔπνιξα; *pass.* 2e *f.* πνιγήσομαι, 2e *ao.* ἐπνίγην, *pf.* πέπνιγμαι. — **1.** verstikken, worgen; *pass.*: verdrinken. — **2.** *overdr.*: kwellen.

πνοή, *ion.* **πνοιή,** ἡ [πνέω]. **1.** het waaien, wind. — **2.** *a*) ademhaling. — *b*) adem.

Πνύξ, Πυκνός *en* † Πνυκός, ἡ [*wschl. vw.* πυκνός; *eig.*: de plaats waar men opeenzit], Pnux, *heuvel te Athene, waar de volksvergaderingen gehouden werden.*

πόα, ἡ, gras, kruid.

ποδαβρός, 2 [πόδας ἁβροὺς (ἔχων)], weekvoetig.

ποδαγός, *dor.* = ποδηγός.

ποδάγρα, ἡ [πούς, ἀγρέω], voetjicht.

Ποδαλείριος, ὁ, *arts bij h. Gr. leger vóór Troje.*

ποδανιπτήρ, ῆρος, ὁ [πόδας νίπτομαι], voetbekken. — **ποδάνιπτρον,** τό, *gew. mrv.* [*id.*], waschwater voor de voeten.

ποδαπός, 3. — **1.** uit welk land?, waarvandaan? — **2.** hoedanig?

πόδαργος, 2 [πόδας ἀργός (1. *of* 2. ἀργός)], snelvoetig, *ofwel* witvoetig. — **ποδαρκής,** 2 [πόδας ἀρκέων; *eig.*: met toereikende voeten], snelvoetig.

ποδεών, ῶνος, ὁ. **1.** tip (*kop of staart*) van een afgetrokken dierenhuid. — **2.** punt van een lederen wijnzak.

ποδηγός, 2 [πούς, ἡγέομαι]. **1.** gids. — **2.** *alg.*: dienaar.

ποδηνεκής, 2 [πούς, ἤνεγκον], tot de voeten reikend. — **ποδήνεμος,** 2 [π., ἄνεμος], met voeten als de wind, windsnel.

— **ποδήρης,** 2 [π., ἀραρίσκω], tot de voeten reikend.

ποδιαῖος, 3 [πούς], een voet lang (breed *enz.*). — **ποδίζω** [*id.*], aan de pooten vastbinden.

ποδοκάκη *en* **-κάκκη,** ἡ [πούς], voetblok.

ποδός, *gen. v.* πούς.

ποδώκεια, ἡ, snelheid der voeten. — **ποδώκης,** 2 [πόδας ὠκύς]. **1.** snelvoetig. — **2.** *alg.*: vlug. — **ποδωκία,** ἡ = ποδώκεια.

ποέω = ποιέω.

ποθεινός, 3 [ποθέω], het verlangen opwekkend. — **1.** wenschelijk, liefelijk, innemend. — **2.** *a*) verlangd, gewenscht. — *b*) betreurd.

πόθεν, *vragend bw.* **1.** vanwaar?, uit welke plaats? — **2.** *overdr.*: *a*) *v. afkomst*: vanwaar?: π. γένος (*bepalende acc.*) εὔχεται εἶναι; H. — *b*) door welke middelen?, op welke wijze? — *c*) waarom?

ποθέν, *onbep. bw., enkl.*, ergens vandaan.

ποθέω, ποθήσω *en* -έσομαι, ἐπόθησα *en* -εσα, πεπόθηκα; *pass.* ἐποθέσθην, πεπόθημαι (*iter. impf.* ποθέεσκε, H.). — [πόθος]. — **1.** *a*) verlangen naar *iets dat afwezig is*, wenschen. — *b*) *v. zaken*: eischen, verlangen. — **2.** missen, betreuren.

ποθή, ἡ = πόθος. — **πόθημα,** τό [ποθέω], het gewenschte, het verlangde.

ποθῆναι, ποθήσομαι, *z.* πίνω.

ποθητός, 3 [*verbaaladj. v.* ποθέω], gewenscht, wenschelijk.

πόθι, *vragend bw.* = ποῦ. — **ποθί,** *onbep. bw., enkl.* = πού.

πόθος, ὁ. **1.** *a*) verlangen naar, wensch. — *b*) gemis van. — **2.** *verpers.*: Verlangen, Begeerte.

ποῖ, *vragend bw.* **1.** waarheen? — **2.** *overdr.*: tot welk einde? — **ποί,** *onbep. bw., enkl.*: ergensheen.

ποιάεις, *dor.* = ποιήεις.

Ποιάντιος, 3, van Poias. — **Ποίας,** αντος, ὁ, *vader v. Philoktetes.*

ποιέω, *regelm.* — **A.** *V. iter. impf.* ποιέεσκον; *soms zonder* ι *vóór een e-klank*: ποέω, ποήσω *enz.*; *ook aiol.*: πόησθαι, πεποημμένος *enz.* = ποιεῖσθαι, πεποιημένος *enz.*
A. *overg.* **I.** maken, vervaardigen, voortbrengen: π. ναόν, een tempel bouwen; γῆ καρποὺς ποιεῖ.
II. *overdr.* **1.** *a*) tot stand brengen, verrichten, uitvoeren, doen: τὰ δέοντα π.; οὐδὲν π., niets bereiken; πλέον π., vorderingen maken. — *b*) *vervangt alle andere wkw., om de herhaling ervan te*

vermijden: doen: οὐδὲ ζῆν ἠξίουν, εἰ μὴ μετ' ἐλευθερίας ἐξέσται τοῦτο ποιεῖν (= ζῆν). — **2.** *a*) gevoelens verwekken, toestanden teweegbrengen, veroorzaken: νόσους π.; πόλεμον π., oorlog stoken (πόλεμον ποιεῖσθαι, voeren); °π. τινὰ κλύειν, iem. doen luisteren. — *b*) *vd. vele omschrijvingen met* ποιεῖσθαι (*med.*), *die h. begrip sterker uitdrukken dan h. enkelvoudige wkw.*: πορείαν ποιεῖσθαι, *nadrukkelijker dan* πορεύεσθαι; θυσίαν ποιεῖσθαι, *id. dan* θύειν. — **3.** in een toestand brengen, maken tot: π. τὴν τάξιν ἔξω βελῶν, buiten schot; ἐν ὀργῇ ποιεῖσθαί τινα, toornig worden op; φίλον ποιεῖσθαί τινα, zich tot vriend maken. — **4.** iem. iets aandoen: π. τινά τι; εὖ π. τινά, iem. een weldaad bewijzen. — **5.** *a*) dichten, *met en zonder acc.*: π. ποιήματα. — *b*) in een gedicht voorstellen: Ὅμηρος βασιλέας πεποίηκε ... — **6.** *a*) in de gedachte maken, veronderstellen: ποιῶ ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας ὑπ' ἐμοῦ. — *b*) verzinnen: π. καινοὺς θεούς. — *c*) *med.*: voor iets houden, achten: εὕρημα ποιεῖσθαί τι, iets als een buitenkans beschouwen; μέγα ποιεῖσθαί τι, iets hoog aanslaan.
B. *onoverg.*: handelen, te werk gaan, werken: καλῶς π., goed handelen; εὖ ἐποίησας ἀναμνήσας με, gij hebt er goed aan gedaan, mij ...; τὸ φάρμακον ποιεῖ, het vergif werkt.

ποίη, ἡ, *ion.* = πόα. — **ποιήεις**, ήεσσα, ῆεν, grazig.

ποίημα, τό [ποιέω; ⟶ *Lat.* poēma ⟶ *Ned.* poëem], het gemaakte, gewrocht. — **1.** voorwerp, kunstwerk: χρύσεα -ατα. — **2.** *overdr.*: werk des geestes: *a*) uitvinding. — *b*) *gew.*: gedicht.

ποίησις, εως, ἡ [ποιέω; ⟶ *Lat.* poēsis ⟶ *Ned.* poëzie]. — **1.** het maken, het voortbrengen: νεῶν π., het bouwen van schepen. — **2.** *overdr. v. de werking des geestes*: *a*) het dichten, dichtkunst. — *b*) *gew. meton., concr.*: dichtwerk, gedicht.

ποιητής, οῦ, ὁ [ποιέω; ⟶ *Lat.* poēta ⟶ *Ned.* poëet]. — **1.** maker, vervaardiger. — **2.** *overdr. v. werken des geestes*: *a*) uitvinder: π. θεῶν. — *b*) *gew.*: dichter.

ποιητικός, 3 [ποιέω; ⟶ *Lat.* poēticus ⟶ *Ned.* poëtisch]. **1.** makend, voortbrengend. — **2.** *overdr. v. d. geest*: *a*) het dichten betreffend, dichterlijk: ἡ -ή [τέχνη], dichtkunst. — *b*) *v. pers.*: met dichterlijken aanleg.

ποιητός, 3 [*verbaaladj. v.* ποιέω]. **1.** *a*) gemaakt, vervaardigd. — *b*) *inz.*: goed -, kunstig gemaakt: κυνέη -ή, H. — **2.** *overdr.*: adoptief.

ποικιλία, ἡ [ποικίλος]. **I.** *lijd.* **1.** verscheidenheid *v. spijzen enz.*, bont uitzicht. — **2.** *overdr.*: *a*) menigvuldigheid. — *b*) listigheid, sluwheid. — **II.** *bedr.*: het bont maken *v. iets*; *inz.*: borduurkunst.

ποικίλλω, *f.* —, ἐποίκιλα, πεποίκιλκα [ποικίλος]. **I. 1.** bont maken; *inz.*: borduren: ἱμάτιον πεποικιλμένον. — **2.** *a*) door borduurwerk voorstellen: °πώλους ἐν πήναις π., rossen op weefsels borduren. — *b*) *alg.*: door kunstigen arbeid voorstellen: ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε, H., er op (*op het schild*) beeldde *de smid* kunstig een dansplaats af. — **II.** *overdr.* **1.** kunstig -, behendig -, sluw spreken. — **2.** bedrog verzinnen.

ποίκιλμα, τό [ποικίλλω]. **1.** het bont gemaakte; *inz.*: borduurwerk. — **2.** *overdr.*: verscheidenheid.

ποικιλοδέρμων, 2 [ποικίλον δέρμα (ἔχων)], met gevlekte huid. — **ποικιλόθριξ**, τριχος, *m. vr. bvn.* [ποικίλας τρίχας (ἔχων)], met bonte haren. — **ποικιλόθρονος**, 2 [ποικίλον θρόνον (ἔχων)], op een bonten zetel tronend. — **ποικιλομήτης**, ου, *m. bvn.* [ποικίλας μήτιδας (ἔχων)], met velerlei listen, vindingrijk. — **ποικιλόνωτος**, 2 [ποικίλον νῶτον (ἔχων)], met bonten rug. — **ποικιλόπτερος**, 2 [ποικίλα πτερὰ (ἔχων)], met bonte vleugels: °-ον μέλος, de zang van een vliegenden bontgevederden zwaan.

ποικίλος, 3. — **I. 1.** bont, veelkleurig: π. ἐλλός, H., gevlekt jong hert; παῖδες -οι τὰ νῶτα, met getatoueerden rug. — **2.** *inz.*: geborduurd. — **II.** *overdr.* **1.** *lijd.*: *a*) verschillend, veelvuldig. — *b*) *v. begrippen enz.*: ingewikkeld, duister. — **2.** *bedr.*: *a*) allerlei middelen kennend, vernuftig. — *b*) *gew. in ongunstigen zin*: listig, sluw.

ποικιλοσάμβαλος, 2 [ποικίλα σάμβαλα (ἔχων)], met bonte sandalen. — **ποικιλόστολος**, 2 [ποικίλον στόλον (ἔχων)], met bontversierden boeg. — **ποικιλόφρων**, 2 [ποικίλην φρένα (ἔχων)], listig.

ποικιλτέον [*verbaaladj. v.* ποικίλλω], men moet op afwisselende wijze -, men moet kunstig voorstellen.

ποικιλῳδός, 2 [ποικίλας ᾠδὰς (ᾄδων)], raadselen zingend.

ποιμαίνω, *f.* ανῶ. **1.** *onoverg.*: herder zijn, het vee hoeden. — **2.** *overg.*: *a*) weiden. — *b*) *overdr.*: voeden, leiden, koesteren. — **ποιμήν**, ένος, ὁ **1.** herder, *inz.* schaapherder. — **2.** *overdr.*: leider: π. λαῶν, H., herder der volken.

ποίμνη, ἡ [ποιμήν], weidend vee; *inz.*:

kudde schapen. — **ποιμνήϊος,** 3, van -, voor een kudde. — **ποίμνιον,** τό [*verklw.*] = ποίμνη. — **ποιμνίτης,** ου, *m. bvn.*, van de herders, landelijk.

ποινάομαι, *med.* (*slechts enkele vormen*) [ποινή], zich wreken op.

ποινή, ἡ [—> *Lat.* poena —> *Ned.* pijn]. **1.** weer-, zoengeld. — **2.** *alg.* : vergelding, loon: *a*) *gew.*: straf, wraak, boete; *dikw. mrv.* : -ὰς δοῦναι. — *b*) *zld.* : belooning.

ποινήλατος, 2 [ποινή, ἐλαύνω], door de Wraakgodinnen vervolgd.

ποίνιμος, 2 [ποινή], straffend, wrekend.

ποῖος, 3, *vragend vnw., zelfst. en bijv. g.* **1.** *a*) hoedanig ?, wat voor een ? (*Lat.* qualis ?); *meer onbep.* : π. τις ; — *b*) *bw.* -ᾳ [ὁδῷ] ;, in welk opzicht, waarom ? — **2.** welk ? (= τίς ;). — **3.** *zld.*: hoe lang ? (= πόσος) : -ον χρόνον ;

ποιός, 3, *onbep. vnw.*, van een zeker soort. — **ποιότης,** ητος, ἡ, hoedanigheid.

ποιπνύω, druk in de weer zijn, zich reppen, bedrijvig zijn.

ποκά, *dor.* = ποτέ.

πόκος, ὁ [πέκω], afgeschoren wol.

πολέες, πολεῖς, *mrv. v.* πολύς.

πολέμαιγις, ιδος, *vr. bvn.* [πόλεμος, αἰγίς], de oorlogsaigis dragend.

πολεμαρχέω, polemarch zijn. — **πολέμαρχος,** ὁ [πολέμου ἄρχων], polemarch, krijgsheer. — **1.** *te Athene, de derde der negen archonten, oorspr. met militaire, later met gerechtelijke bevoegdheid.* — **2.** *te Sparta, aanvoerder eener mora* (μόρα).

πολεμέω [πόλεμος]. **I.** *onoverg.* **1.** *a*) oorlog voeren. — *b*) vechten : -εῖν ἀπὸ τῶν ἵππων, te paard. — **2.** *overdr.* : zich verzetten tegen, bestrijden, twisten met. — **II.** *overg.*: beoorlogen.

πολεμήϊος, 3 [*id.*], den oorlog betreffend, oorlogs-.

πολεμία, ἡ, *z.* πολέμιος, 2.

πολεμίζω (H. *fut.* ίξω) [πόλεμος] = πολεμέω.

πολεμικός, 3 [*id.*]. **1.** den oorlog betreffend : ὅπλα -ά ; ἡ -ή [τέχνη], krijgskunst ; τὸ -όν, sein tot den aanval *of* krijgsgeschreeuw ; τὰ -ά, krijgszaken, -ondernemingen, -kunst. — **2.** voor den oorlog geschikt, krijgskundig : π. καὶ φιλοπόλεμος.

πολέμιος, 3 [*id.*]. **1.** den oorlog betreffend : τὰ -α, krijgswezen, -kunst. — **2.** vijandelijk, van den vijand : φίλια καὶ -α ναυάγια ; οἱ -οι, de vijanden ; ἡ -α [χώρα], vijandelijk gebied. — **3.** vijandig ; *ook overdr.* : τὸ ἔλαιον ταῖς θριξὶν (*nl. der dieren*) -ώτατον, uiterst nadeelig.

πολεμιστής, οῦ, ὁ [πολεμίζω], krijgsman.

πόλεμόν-δε, *bw.*, naar den strijd, naar den oorlog. — **πόλεμος,** ὁ. **1.** (*gew. bij* H. ; *ook* °) : strijdgewoel, slag, gevecht. — **2.** *a*) (H. *dikw.* ; *na* H. *gew.*) : oorlog. — *b*) *overdr.* : strijd, twist. — **πολεμόω,** tot vijanden maken.

πόλεος, *gen. v.* πόλις.

πολέος, πολέσι, πολέσσι, *z.* πολύς, *begin.*

πολεύω [πέλω]. **1.** *onoverg.* : zich ergens heen en weer bewegen, verblijven (*vgl. Lat.* versari). — **2.** *overg.* : omkeeren, omwenden.

πολέω [πέλω]. **1.** *onoverg. en med.* : rondloopen. — **2.** *overg.* : *a*) omkeeren. — *b*) zich bewegen om, bewonen : ° π. νῆσον.

πόλεων, *gen. mrv. v.* πόλις.

πολέων, H., *gen. mrv. v.* πολύς.

πόληες, πόληος *enz.*, *z.* πόλις.

Πολιάς, άδος, *vr. bvn.* [πόλις ; *eig.*: de Steedsche], Polias, Beschermster der stad, *bijnaam v. Athena te Athene.*

πολιάτας, α, ὁ, *aiol., dor.* = πολιήτης.

πολίζω [πόλις]. **1.** *a*) een stad bouwen. — *b*) *alg.* : bouwen. — **2.** χωρίον π., in een gewest een stad bouwen.

-πολίζω = -πολέω, *alleen in samenst.*

πολιήτης, ου, ὁ, *ep., ion.* = πολίτης.

πόλιν-δε, *bw.*, stadwaarts.

πολιοκρόταφος, 2 [πολιοὺς κροτάφους (ἔχων)], met grijze slapen.

πολιορκέω (*med. f.* ἥσομαι *met lijd. zin*) [πόλις, ἕρκος]. **1.** *a*) een stad omsingelen, - belegeren. — *b*) *alg.*: omsingelen, belegeren. — **2.** *overdr.* : in het nauw brengen, kwellen. — **πολιορκία,** ἡ, omsingeling, beleg.

πολιός, 3, *soms* 2, grijs, grijsharig, grauw.

πόλις, εως, ἡ. — *A. V.* (*ion. en* °) : *enk. gen.* ιος, εος, ηος ; *dat.* ῑ, εϊ, ηϊ ; *acc.* ηα ; *mrv. nom.* ιες, ηες ; *gen.* ίων ; *dat.* ισι, ίεσσι ; *acc.* ῑς, ιας, ηας. — **I.** burg, akropolis (= π. ἄκρη ; *in tgst. tot* ἄστυ, *het overige v. de stad*). — **II. 1.** *a*) *bij uitbr.*: het bewoonde gebied om den burg, stad. — *b*) *meton.* : de inwoners eener stad. — **2.** *in ruimeren zin* : stadsgebied, stad met omgeving ; *ook v. een eiland.* — **III. 1.** stad *als godsdienstige en bestuurlijke eenheid*, staat : τὰ τῆς πόλεως, de staatszaken. — **2.** *meton.* : demokratie.

πόλισμα, τό [πολίζω]. **1.** de gebouwen

eener stad, stad (*gew. kleiner dan πόλις*) — 2. *meton.*: de burgers van een stad.— **πολισμάτιον,** τό [*verklw.*], stadje.

πολιτεία, ἡ [πολιτεύω; ⟶ *Ned.* politie]. I. het burger zijn, burgerrecht, de rechten van den staatsburger: *-αν δοῦναι τινί.* — II. *meton.*: de handelwijze van een burger: *a*) zijn dagelijksche levenswandel. — *b*) zijn houding tegenover den staat, zijn deelneming aan het staatsleven, zijn politieke handelwijze; *mrv.*: politieke daden, - werkzaamheid. — III. 1. *a*) staatsinrichting, staatsvorm.— *b*) demokratie, republiek, vrijstaat. — 2. *meton.*: staatsbestuur, leiding van den staat, staatkundig leven.

πολίτευμα, τό [πολιτεύω]. 1. politieke daad, - handeling, - maatregel, - onderneming. — 2. staatsinrichting.

πολιτεύω [πολίτης]. I. *onoverg.* (*act. en, vaker, med. met ao.* ἐπολιτευσάμην *en* -τεύθην; *f. med.* -σομαι *vaak met lijd. beteek.*). 1. burger zijn, als burger leven. — 2. als staatsburger handelen, zich met politiek inlaten, een staatsambt bekleeden, deelnemen aan het bestuur van den staat, den staat besturen: *οἱ πολιτευόμενοι,* politieke redenaars, staatslieden. — II. *overg.* (*med.*): als staatsman doen: ἃ πεπολίτευμαι; τὰ ἐμοὶ πεπολιτευμένα (*pass.*), mijn politieke werkzaamheid.

πολίτης, ου, ὁ [πόλις]. 1. burger. — 2. medeburger.

πολιτικός, 3 [πόλις; ⟶ *Lat.* polīticus ⟶ *Ned.* politiek]. 1. *a*) van de burgers, de burgers betreffend, burgers passend: ἀρετὴ -ή. — *b*) uit burgers bestaande: τὸ -όν = τὸ -ὸν στράτευμα *of*: de burgerij. — *c*) gezellig, voor maatschappelijken omgang geschikt.— 2. *a*) van den staat, den staat betreffend: ἡ -ὴ τέχνη, staatkunde; ὁ π., staatsman; τὰ -ά, staatszaken, politiek. — *b*) overeenkomstig het belang van den staat, in een geest van solidariteit. — *c*) in het wezen der demokratie (*z.* πόλις, III, 2) liggend. — **πολιτικῶς,** *bw.*, zooals het een burger -, zooals het tegenover burgers past, in het algemeen belang.

πολῖτις, ιδος, ἡ [*vr. v.* πολίτης], burgeres.

πολίχνη, ἡ [*verklw. v.* πόλις], stadje. — **πολίχνιον,** τό [*verklw. v. h. vorige*], klein stadje.

πολιώδης, 2 [πολιός, -ώδης], grijs wordend.

πολλάκι (H. *en* °) *en* **πολλάκις,** *bw.* [πολύς, -άκις]. 1. dikwijls, herhaaldelijk. — 2. *na εἰ, ἐάν, μή, ἵνα μή*: soms, wellicht [*uit ὃ πολλάκις γίγνεται*].

πολλαπλάσιος, 3 [πολύς; *vgl.* διπλάσιος *enz.*] *en* **πολλαπλασίων,** 2 [*id.*], vele malen zoo groot, - zoo talrijk; *gelijk een comp., gevolgd door ἤ of gen.* — **πολλαπλήσιος,** *ion.* = -πλά-.

πολλαχῇ, *bw.* [πολύς]. 1. op vele plaatsen. — 2. *overdr.*: in vele gevallen, op vele wijzen, om vele redenen, in menig opzicht. — **πολλαχόθεν,** *bw.* [*id.*]. 1. van vele kanten. — 2. *overdr.*: door vele bewijzen. — **πολλαχόθι** *en* **πολλαχοῦ,** *bw.* [*id.*], op vele plaatsen.

πολλός, 3, *ion., z.* πολύς.

πολλοστημόριος, 2 [π., μόριον], die (maar) een zooveelste -, - een klein gedeelte is van iets, onbeduidend; τὸ -ον, het geringste gedeelte. — **πολλοστός,** 3 [πολλός; *vgl.* εἰκοστός, τριακοστός *enz.*; *eig.*: die ver komt in de reeks: eerste, tweede enz.], de zooveelste, klein, gering, onbeduidend: -ὸν μόριον.

πόλος, ὁ [πέλω; ⟶ *Lat.* polus ⟶ *Ned.* pool]. 1. as, *inz.*: wereldas. — 2. *synekd.*: *a*) uiteinde der wereldas, pool. — *b*) *door een verdere synekd.*: hemel, hemelgewelf.

Πολυαιμονίδης, ου, ὁ, Poluhaimonide, zoon van *d. Trojaan* Poluhaimoon, *t. w.* Amopaoon.

πολύαινος, 2 [πολὺν αἶνον (= ἔπαινον) (ἔχων)], veelgeprezen. — **πολυάϊξ,** ϊκος, *m. bvn.* [πολὺ ἀΐσσων; *eig.*: zich heftig bewegend], stormachtig, onstuimig. — **πολυάνθεμος,** 2 [πολλὰ ἄνθεμα (ἔχων)] *en* **-ανθής,** 2 [πολλὰ ἄνθη (ἔχων)], bloemrijk. — **πολυάνθρωπος,** 2 [πολλοὺς ἀνθρώπους (ἔχων)], volkrijk. — **πολυάνωρ,** ορ, *gen.* ορος, *m. vr. bvn.* [πολλοὺς ἄνδρας (ἔχων)], druk bezocht. — **πολυάρατος,** 2, vurig verlangd, - begeerd. — **πολυάργυρος,** 2 [πολὺν ἄργυρον (ἔχων)], rijk aan zilver, - aan geld. — **πολυάρητος,** *ion.* = -άρατος. — **πολυαρκής,** 2 [πολύς, ἀρκέω]. 1. voor vele dingen toereikend, velerlei hulp biedend. — 2. voor langen tijd toereikend: τὸ -ές, duurzaamheid. - **πολυάρματος,** 2 [πολλὰ ἅρματα (ἔχων)], met vele strijdwagens. — **πολύαρνι,** *alleenstaande dat.* H. [πολλοὺς ἄρνας (ἔχοντι)], rijk aan schapen. — **πολυαρχία,** ἡ [πολύς, ἄρχω], veelhoofdig bestuur. — **πολυάχητος,** *dor.* = -ήχ-. — **πολύβατος,** 2 [πολὺ βατός], veelbetreden. — **πολυβενθής,** 2 [πολὺ βένθος (ἔχων)], zeer diep.

Πολύβιος, ὁ, *Gr. geschiedschrijver, omstr.* 200-120 *v. C.*

Πόλυβος, ὁ, *o. a. een mythisch koning v. Korinthe.*

* **πολυβότειρα,** ας, *vr. bvn., alleen ion.* **πουλυ-** [π., βόσκω] *en* **πολύβοτος,** 2 [*id.*], velen voedend. — **πολύβουλος,** 2 [πολλὰς βουλὰς (ἔχων)], rijk aan raad, zeer wijs. — **πολυβούτης,** ου, *m. bvn.* [πολλοὺς βοῦς (ἔχων)], rijk aan runderen. — **πολυγηθής,** 2 [πολύ, γηθέω], zeer verblijdend. — **πολυγήραος,** 2 [πολύς, γῆρας], stokoud. — **πολύγλωσσος,** 2 [πολύς, γλῶσσα], de tong veel in beweging brengend, woordenrijk. — **πολυγνώμων,** 2 [πολλὰς γνώμας (εἰδώς)], veel wetend.

πολύ-γνωτος, 2, zeer bekend, beroemd. — **Πολύγνωτος,** ὁ, *schilder uit Thasos, V^e^ eeuw v. C.*

πολύγομφος, 2 [πολλοὺς γόμφους (ἔχων)], met vele *houten* pennen, met vele nagels.

πολυγονία, ἡ, groote vruchtbaarheid. — **πολύγονος,** 2 [πολλοὺς γόνους (ἔχων)], zeer vruchtbaar.

πολυ-δαίδαλος, 2. — **1.** *lijd.*: zeer kunstig bewerkt. — **2.** *bedr.*: zeer kunstig werkend.

πολυδάκρυος, 2 [πολύς, δάκρυ] *en* **πολύδακρυς,** υς, *gen.* υος [*id.*], die veel tranen doet storten. — **πολυ-δάκρυτος,** 2. — **1.** *a*) veel weenend. *b*) waarbij veel tranen gestort worden : π. γόος, H. — **2.** veel beweend : π. παῖς, H.

πολυδειράς, *gen.* άδος, *m. vr. bvn.* [πολλὰς δειράδας (ἔχων)], met vele bergruggen. — **πολυδένδρεος,** 2 [πολλὰ δένδρα (ἔχων)], boomrijk. — **πολύδεσμος,** 2 [πολλοὺς δεσμοὺς (ἔχων)], met vele banden.

Πολυδεύκης, εος-ους, ὁ, *z.* Κάστωρ.

πολυδίψιος, 2 [πολλὴν δίψαν (ἔχων)], zeer dorstig, arm aan water.

πολύδωρος, 2 [πολλὰ δῶρα (ἔχων)], rijk begiftigd. — **Πολύδωρος,** ὁ. **1.** *zoon v. Kadmos.* — **2.** *jongste zoon v. Priamos.*

πολυειδής, 2 [πολλὰ εἴδη (ἔχων)], veelvormig, menigvuldig. — **πολύ-ευκτος,** 2, vurig -, lang gewenscht. — **πολύζηλος,** 2 [πολὺν ζῆλον ἔχων)], vol afgunst. — **πολύζυγος,** 2 [πολλὰ ζυγὰ (ἔχων)], met vele roeibanken. — **πολυηγερής,** 2 [πολύς, ἀγείρω], talrijk bijeengekomen. — **πολυήκοος,** 2 [πολλὰ ἀκούων], veel hoorend. — **πολυήρατος,** 2 [πολὺ ἐρατός], zeer beminnelijk, bekoorlijk. — **πολυηχής,** 2 [πολλὴν ἠχὴν (ἔχων)], *en* **πολυήχητος,** 2 [πολὺ ἠχέων], luid weerklinkend. — **πολυθαρσής,** 2 [πολὺ θάρσος (ἔχων)], zeer stoutmoedig, -moedig.

Πολυθερσείδης, ου, ὁ, Polutherseïde, zoon van Polutherses, *t. w. Ktesippos.*

πολύθυρος, 2 [πολλὰς θύρας (ἔχων)]. **1.** met vele deuren. — **2.** °*overdr. v. een schrijftafeltje* met vele bladen, *die samengevouwen werden gelijk de vleugels v. een vouwdeur.* — **πολύθυτος,** 2 [πολύς, θύω], waar veel offers gebracht worden.

πολυϊδρεία, ἡ, schranderheid, ervaring. — **πολύ-ϊδρις,** *gen.* εως, *m. vr. bvn.*, veel wetend, schrander.

πολύϊππος, 2 [πολλοὺς ἵππους (ἔχων)], rijk aan paarden. — **πολυκαγκής,** 2 [π., *vw.* κάγκανος], zeer droog. — **πολύκαρπος,** 2 [πολλοὺς καρποὺς (φέρων)], rijk aan vruchten.

πολυκερδείη, ἡ, *ion.* = *-εια, groote sluwheid. — **πολυκερδής,** 2 [πολλὰ κέρδεα (εἰδώς)], zeer listig, - sluw.

πολύκερως, ωτος, *m. vr. bvn.* [πολλὰ κέρατα (ἔχων)], met vele horens : ° φόνος π., slachting van veel hoornvee. — **πολύκεστος,** 2, rijk gestikt, - geborduurd. — **πολυκηδής,** 2 [πολλὰ κήδεα (ἔχων)], kommervol. — **πολύ-κλαυστος,** 2, *en* **-κλαυτος,** 2 *en* 3. **1.** veel beweend. — **2.** veel weenend.

πολύ-κλειτος, 2, zeer beroemd. — **Πολύκλειτος,** ὁ, *beroemd beeldhouwer, V^e^ eeuw v. C.*

πολυκλήϊς, ϊδος, *m. vr. bvn.* [πολλὰς κληῖδας (ἔχων)], met vele roeibanken. — **πολύκληρος,** 2 [πολὺν κλῆρον (ἔχων)], met een groot stuk land, rijk. — **πολύκλητος,** 2, talrijk opgeroepen. — **πολύκλυστος,** 2 [πολύς, κλύζω], hevig klotsend. — **πολύκμητος,** 2 [πολύς, κάμνω], met veel moeite bewerkt. — **πολύκνημος,** 2 [πολλοὺς κνημοὺς (ἔχων)], met veel bergkloven. — **πολύ-κοινος,** 2, velen gemeen. — **πολυκοιρανία,** ἡ [πολύς, κοίρανος], veelhoofdig gezag.

πολυκρατής, 2 [πολὺ κράτος (ἔχων)], zeer machtig. — **Πολυκράτης,** ους, ὁ, *tiran v. Samos, 2^e^ helft der VIe eeuw v. C.*

πολυκτήμων, 2, *gen.* ονος [πολλὰ κτήματα (ἔχων)], veel bezittend, zeer rijk. — **Πολυκτορίδης,** *ep. gen.* αο, ὁ [Πολύκτωρ, -ίδης], Poluktoride, zoon van Poluktoor, *t. w. Peisandros.* — **πολυκύμων,** 2, *gen.* ονος [πολλὰ κύματα (ἔχων)], sterk golvend. — **πολυκώκυτος,** 2 [πολὺν κωκυτὸν (ἔχων)], vol gejammer. — **πολύκωπος,** 2 [πολλὰς κώπας (ἔχων), met veel roeiriemen. — **πολυλήϊος,** 2 [πολὺ λήϊον (ἔχων)], rijk aan korenakkers. — **πολύ-λλιστος,** 2 [λιστός (*verbaaladj. v.* λίσσομαι)], vurig gewenscht.

πολυλογία, ἡ, veelheid van woorden. — **πολυλόγος,** 2 [πολλοὺς λόγους (λέγων)], praatziek.

πολυ-μηκάς, άδος, *vr. bvn.*, veel blatend. — **πολύμηλος,** 2 [πολλὰ μῆλα (ἔχων)], rijk aan schapen. — **Πολυμήστωρ,** ορος, ὁ [πολὺ μηδόμενος], *mythische koning in Thrakië.* — **πολύμητις,** ιος, *m. bvn.* [πολλὰς μήτιδας (ἔχων)], vindingrijk, schrander, listig.

πολυμηχανία, ἡ, rijkdom aan hulpmiddelen, vindingrijkheid, sluwheid. — **πολυμήχανος,** 2 [πολλὰς μηχανὰς (ἔχων)], rijk aan hulpmiddelen, vindingrijk, sluw.

πολυμιγής, 2 [πολὺ μιγείς (*v.* μείγνυμι)], veel gemengd.— **πολυ-μνήστη,** *vr. bvn.*, naar wier hand veel gedongen wordt. — **πολύμοχθος,** 2 [πολὺν μόχθον (φέρων)]. **1.** veel lijdend. **2.** veel moeite kostend. — **πολύμυθος,** 2 [πολλοὺς μύθους (λέγων)], woordenrijk.

πολυνεικής, 2 [πολὺ νεικέων], veel twistend. — **Πολυνείκης,** ους, ὁ, *zoon v. Oidipoes.*

πολυξειν-, *ion.* = πολυξεν-. — **Πολυξένη,** ἡ, *dochter v. Priamos.* — **πολύξενος,** 2 [πολλοὺς ξένους (δεχόμενος)]. **1.** veel gasten ontvangend, gastvrij. — **2.** door veel vreemden bezocht.

πολύ-ξεστος, 2, zeer afgesleten. — **πολύοινος,** 2 [πολὺν οἶνον (φέρων)], rijk aan wijn. — **πολυόρνιθος,** 2 [πολλοὺς ὄρνεις (ἔχων)], rijk aan vogelen. — **πολύοψος,** 2 [πολλὰ ὄψα (ἔχων)], met vele gerechten.

* **Πολυπαΐδης,** ὁ (*alleen voc.* η) [Πολύπαος, *v.* πολὺ * παόμενος], Polupaïde, zoon van Polupaos, *t. w. Kurnos.*

πολυπαίπαλος, 2 [πολύς, παιπάλη], doortrapt, zeer sluw. — **πολύπαις,** αιδος, *m. vr. bvn.* [πολλοὺς παῖδας (ἔχων)], met vele kinderen.

Πολυπαμμονίδης *en* **-αμον-,** *gen.* αο, Polupamonide, zoon van Polupamoon. — **πολυπάμων,** 2 [π. ; *vw.* πάομαι], zeer rijk.

* **πολύπαταξ,** *alleen dat.* αγι *en acc.* αγα [πολύς, πάταγος], vol rumoer. — **πολυπενθής,** 2 [πολὺ πένθος (ἔχων)], veel treurend, - lijdend.

Πολυπημονίδης, αο, ὁ, Polupemonide, zoon van Polupemoon. — **πολυπήμων,** 2 [πολλὰ πήματα (παρέχων)], veel leed veroorzakend. — **Πολυπήμων,** ονος, ὁ, *vader v. Prokroestes.*

πολυπῖδαξ, ακος, *m. vr. bvn.* [πολλὰς πίδακας (ἔχων)], rijk aan bronnen. — **πολύ-πικρος,** 2. — **1.** zeer bitter. — **2.** *overdr.* : zeer smartelijk ; *bw.* -κρα [*onz. mrv.*]. — **πολύ-πλαγκτος,** 2. — **1.** *onoverg.* : veel rondzwervend. — **2.** *overg.*: veel doende rondzwerven. — **πολύπλεθρος,** 2 [πολλῶν πλέθρων], vele plethren (*z.* πλέθρον) groot.

πολυπλοκία, ἡ, loosheid, sluwheid. — **πολύπλοκος,** 2 [πολλοὺς πλόκους (ἔχων)]. **1.** *a*) zeer dooreengevlochten. — *b*) met vele windingen. — **2.** *overdr.* : *a*) ingewikkeld. — *b*) sluw, valsch.

πολυ-ποίκιλος, 2, zeer bont. — **πολύπονος,** 2 [πολλοὺς πόνους (ἔχων)]. **1.** *a*) veel lijdend. — *b*) veel strijdend. — **2.** *a*) veel lijden veroorzakend. — *b*) met veel moeite verbonden.

πολύπους, ους, ουν, *gen.* ποδος [πολλοὺς πόδας (ἔχων) ; —> *Ned.* poliep]. **1.** veelvoetig. — **2.** ὁ π., zeepoliep, inktvisch.

πολυπραγμονέω, druk aan 't werk zijn. — **1.** *gew. in ongunstigen zin* : *a*) zich in allerlei zaken -, zich in andermans zaken mengen. — *b*) *inz.* : zich in staatszaken mengen, met staatsgevaarlijke plannen omgaan, onrust stoken. — **2.** *ook in gunstigen zin* : veel moeite doen voor, veel zorg besteden aan.— **πολυπράγμων,** 2, *gen.* ονος [πολλὰ πράγματα (ἔχων)]. **1.** zich in allerlei zaken -, zich in andermans zaken mengend, bemoeiziek. — **2.** konkelend. — **πολυπρηγμονέω,** *ion.* = -πραγ-.

πολυπρόβατος, 2 [πολλὰ πρόβατα (ἔχων)], rijk aan schapen, - aan kudden. — **πολυπρόσωπος,** 2 [πολλὰ πρόσωπα (ἔχων)], *v. een tooneelstuk* : met vele maskers, - rollen. — **πολύπτυχος,** 2 [πολλὰς πτύχας (ἔχων)], *v. bergen* : met vele kloven. — **πολύπυρος,** 2 [πολὺν πυρὸν (φέρων)], rijk aan tarwe.— **πολύρραφος,** 2 [πολύς, ῥάπτω], goed genaaid. — **πολύρρην,** ηνος, *m. vr. bvn.* [πολλοὺς ἄρνας (ἔχων)], *en* **-ρρηνος,** 2 [*id.*], rijk aan schapen.

πολύς, πολλή, πολύ, *gen.* πολλοῦ, ῆς, οῦ, *dat.* πολλῷ, ῇ, ῷ, *acc.* πολύν, πολλήν, πολύ ; *mrv. nom.* πολλοί, αί, ά, *enz.* (*A. V.*, *vrl ep.*, *gen. m. onz.* πολέος ; *mrv. nom. m.* πόλεες *en gecontr.* πολεῖς, *gen. m. onz.* πολέων, *dat. m. onz.* πολέσι, πολέεσσι, *acc. m.* πολέας) ; *ion.* **πολλός,** ή, όν ; *ep.* **πουλύς,** ύς, ύ. — *comp.* **πλείων,** 2 (*mrv. m.* πλείονες, *gecontr.* πλείους, *onz.* πλείονα, *gecontr.* πλείω), **πλέων,** 2 (*onz. ook* πλεῖν, *vrl bij getallen, en, ion.*, πλεῦν, *gen.* εῦνος). (*A. V. ep. mrv. m. nom.* πλέες, *dat.* πλεόνεσσι, *acc.* πλέας). — *superl.* **πλεῖστος,** 3. — [*de vormen v. pos.* πολύς *zijn afgeleid v. twee stammen* : πολυ, πολλο ; —> *Lat.* poly- —> *Ned.* poly-].

A. I. *v. hoeveelheid.* **1.** veel, talrijk ; *bij coll.*: πολὺ πλῆθος. — **2.** *zelfst. g.*: *a*)

in getal en geslacht overeenkomend met een afhangenden gen.: ἡ πολλὴ τῆς ἵππου, het meerendeel der ruiterij; ὁ πολλὸς τοῦ χρόνου, HDT.; ὁ πλεῖστος τοῦ χρόνου. — *b*) *geheel zelfst. g.*: *a*) πολλοί, vele menschen; οἱ πολλοί, οἱ πλείους, οἱ πλεῖστοι, de meeste menschen, de meerderheid, de groote menigte, het gemeene volk; πολύ, veel: πολλοῦ ἄξιος, veel waard; τὸ πολύ, τὸ πλεῖον, τὸ πλεῖστον, het grootste deel, de meerderheid, het gros; οὐδὲν πλέον ποιεῖν, niets meer bereiken, niets uitrichten. — *β*) *in een aantal bw. uitdrukkingen*: τὰ πολλά, ὡς τὸ πολύ, ὡς τὰ πολλά, ἐπὶ (τὸ) πολύ, ὡς ἐπὶ (τὸ) πολύ, meestal; τὸ πλεῖον, τὰ πλείω, grootendeels, meestal; *ook*: meer; (τὸ) πλεῖστον, (τὰ) πλεῖστα, het meest, meestal, zeer dikwijls. — **II.** *overdr.* **1.** *v. uitgestrektheid*: *a*) groot, breed, lang: πολλὴ ὁδός; πολλὴ χώρα; π. ἔκειτο, hij lag lang uitgestrekt. — *b*) *zelfst. g. in bw. uitdrukkingen*: ἐκ πολλοῦ, van verre (*z. ook* 2); ἐκ πλέονος, van verder (*id.*); ἐπὶ πολύ, ἐπὶ πλέον, over een groote -, over een grooter uitgestrektheid, ver, verder (*id.*). — **2.** *v. tijd*: *a*) lang: π. χρόνος; πλείων χρόνος; πλείων (*partitief*) νύξ, H., het grootste deel van den nacht. — *b*) *zelfst. g. in bw. uitdrukkingen*: ἐκ πολλοῦ, ἐκ πλείονος, sinds langen -, - langeren tijd (*z. ook* 1); ἐπὶ πολύ, ἐπὶ πλέον, voor langen -, - langeren tijd (*id.*). — **3.** *v. graad*: *a*) groot, sterk, hevig: πολλὴ βοή, luid geschreeuw; π. φόβος; πολλὴ ἀνάγκη, harde noodzakelijkheid; πλεῖστον κακόν, H., het grootste onheil; *soms v. een handelend pers.*: vlijtig, ijverig: πολλὸς ἦν λισσόμενος, HDT., hij smeekte dringend (*vgl. Lat.* multus). — *b*) veel waard; *v. pers.*: machtig, invloedrijk, dierbaar.

B. *bw.* **I.** πολύ, πολλόν, πολλά (*comp.* πλεῖον, πλέον; *superl.* πλεῖστον). **1.** veel, dikwijls. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. afstand*: ver. — *b*) *v. tijd*: lang. — *c*) *v. graad*: hevig, zeer. — **II.** πλεῖον, πλέον, meer: πλεῖον ἢ δέκα, *en zonder* ἤ: πλεῖον δέκα, meer dan...; πλέον φρονεῖν, verstandiger zijn. — **III. 1.** πολύ *en* πολλῷ *versterken vaak d. comp.*, πολύ *d. superl.*: πολὺ μείζων, πολλῷ μείζων, veel grooter; πολὺ μέγιστος, verre de grootste. — **2.** πλεῖστον *versterkt soms d. superl.*: °πλεῖστον ἀνθρώπων κάκιστος.

πολυσαρκία, ἡ, zwaarlijvigheid. — **πολύσαρκος**, 2 [πολλὴν σάρκα (ἔχων)], vleezig, zwaarlijvig.

πολύσκαρθμος, 2 [πολὺ σκαίρων], veel springend, vlug. — **πολυσπερής**, 2 [πολὺ σπαρείς (*v.* σπείρω); *eig.*: naar alle kanten gezaaid], *overdr.*: wijd verspreid. — **πολυστάφυλος**, 2 [πολλὰς σταφυλὰς (ἔχων)], met vele druiventrossen. — **πολυστεφής**, 2 [πολὺ στεφόμενος], rijk omkranst. — **πολύστονος**, 2 [πολὺ στένων]. **1.** veel zuchtend, ongelukkig. — **2.** veel zuchten veroorzakend, veel leed brengend. — **πολύστροφος**, 2 [πολὺ στρεφόμενος]. **1.** zich veel draaiend. — **2.** *overdr.*: wispelturig. — **πολυσύλλαβος**, 2 [πολλὰς συλλαβὰς (ἔχων)], veellettergrepig. — **πολύ-σχιστος**, 2, veel gesplitst, - vertakt. — **πολύτεκνος**, 2 [πολλὰ τέκνα (ἔχων)], kinderrijk.

πολυτέλεια, ἡ. **1.** hooge kosten, - uitgaven. — **2.** *a*) pracht, weelde. — *b*) *meton., concr.*: kostbaarheden. — **πολυτελής**, 2 [πολλῶν τελῶν (uitgaven) (ὤν)]. **1.** hooge uitgaven eischend, kostbaar, prachtig. — **2.** veel geld uitgevend, - verkwistend, in weelde levend. — **πολυτελῶς**, *bw.*

πολυτέχνης, ου, *m. bvn.* [πολλὰς τέχνας (εἰδώς)], in vele kunsten bedreven. — **πολυ-τίμητος**, 2, *en* **πολύτιμος**, 2 [πολλὴν τιμὴν ἔχων]. **1.** hooggeëerd. — **2.** kostbaar. — **πολύ-τιτος**, 2, hooggeëerd.

πολύ-τλας, *m. bvn.* [τλάς, *part. 2e ao. v.* *τλάω] *en* **πολυ-τλήμων**, *gen.* ονος, *m. vr. bvn.*, veel uithoudend, geduldig. — **πολύ-τλητος**, 2, die veel geduld -, - geleden heeft.

πολυ-τρήρων, ωνος, *m. vr. bvn.*, met vele duiven. — **πολύ-τρητος**, 2, met vele gaten; *v. een honigraat*: met vele cellen.

πολυτροπία, ἡ, slimheid. — **πολύτροπος**, 2 [πολὺ τρεπόμενος]. **1.** veel heen en weer gewend, - gedreven, veel zwervend. — **2.** *overdr.*: *a*) (*vgl. Ned.* zich niet weten te keeren of te wenden), slim, sluw. — *b*) *v. h. leven*: rijk aan wisselvalligheden.

πολύϋμνος, 2 [πολλοῖς ὕμνοις (τιμηθείς)], veelbezongen. — **πολυφάρμακος**, 2 [πολλὰ φάρμακα (εἰδώς)], met vele genees-, met vele toovermiddelen bekend.

πολύφημος, 2 [πολλὴν φήμην (ἔχων)]. **1.** *lijd.*: veel besproken, beroemd. — **2.** *bedr.*: *a*) veel sprekend, - zingend. — *b*) waar veel gesproken wordt, luidruchtig. — ***Πολύφημος***, ὁ, *een Cykloop.*

πολύφθορος, 2 [πολύς, φθείρω], waar veel moorden geschieden. — **πολύφιλος**, 2 [πολλοὺς φίλους (ἔχων)], met vele vrienden. — **πολύφλοισβος**, 2 [πολύς, φλοῖσβος], luid bruisend. — **πολύφορ-**

βος, 2 [πολλὴν φορβὴν (παρέχων)], velen voedend. — **πολυφραδής,** 2 [πολύς, φράζω], zeer verstandig.

πολυφροσύνη, ἡ, schranderheid, vindingrijkheid. — **πολύφρων,** 2 [πολλὴν φρένα (ἔχων)], zeer schrander, - vindingrijk.

πολύχαλκος, 2 [πολὺν χαλκὸν (ἔχων)], met veel brons. — **1.** rijk aan brons. – **2.** van brons gemaakt. — **πολύχειρ,** *gen.* ρος, *m. vr. bvn.* [πολλὰς χεῖρας (ἔχων)], veelhandig. — **πολύχορδος,** 2 [πολλὰς χορδὰς (ἔχων)]. **1.** veelsnarig. — **2.** *meton.*: veeltonig. — **πολυχρήματος,** 2 [πολλὰ χρήματα (ἔχων)], rijk. — **πολυχρόνιος,** 2 [πολὺν χρόνον (ὤν)], lang van duur. — **πολύχρυσος,** 2 [πολὺν χρυσὸν (ἔχων)], rijk aan goud. — **πολυψήφις,** ιδος, *m. vr. bvn.* [πολλὰς ψηφῖδας (ἔχων)], vol steentjes, steenachtig. — **πολυώνυμος,** 2. — **1.** [πολλὰ ὀνόματα (ἔχων)], veelnamig.— **2.** [πολὺ ὄνομα (ἔχων)], met veel naam, beroemd. — **πολυωπός,** 2 [πολλὰς ὀπὰς (ἔχων)], met vele mazen. — **πολύως,** *alleen nom.* [πολλὰ ὦτα (ἔχων)], met vele ooren.

πόμα, τό = πῶμα.

πομπαῖος, 3 [πομπή]. **1.** geleidend; *v. d. wind*: gunstig. – **2.** ὁ π., de zielenleider, *t. w. Hermes.*

πομπεία, ἡ [πομπεύω]. **1.** het leiden in een optocht. – **2.** *meton.*: *a*) optocht. — *b*) *door een verdere meton.*: beleedigende -, hoonende taal, *zooals bij Bakchische optochten gebruikelijk was.*

πομπεύς, ὁ [πέμπω], geleider.

πομπευτής, οῦ, ὁ, inrichter van een optocht. – **πομπεύω** [πομπή]. **1.** *overg.*: *a*) geleiden, begeleiden, leiden. -- *b*) *inz.*: *een optocht* leiden: πομπὴν π. — **2.** *onoverg.*: *a*) in een optocht meegaan. — *b*) *meton.* (*z.* πομπεία, 2, b): beschimpen.

πομπή, ἡ [πέμπω]. **A.** het zenden: ἐνυπνίου π. ὑπὸ Διός. — **B.** *in verzw. zin.* **I.** het laten gaan, - terugkeeren. — **II.** *inz.* **1.** het laten gaan -, het wegbrengen onder geleide. *gew. met h. bijbegrip v. bescherming*, het begeleiden: °οὐρία π., begeleiding van een gunstigen wind; °*oneig. v. tegenwind*: ἀνταία π. — **2.** *meton.*: *a*) *concr.*: geleide. – *b*) bescherming: παρίεσαν θείῃ -ῇ χρωμένους, HDT., lieten hen voorbij, die onder... stonden. — *c*) *concr.*: plechtige optocht: -ὴν πέμπειν, houden.

† **Πομπήϊος,** ὁ [⟵ *Lat.* Pompēius], Pompeius, *Rom. geslachtsnaam.*

πόμπιμος, 2 [πέμπω]. **1.** geleidend, begeleidend. — **2.** *vd.*: beschermend: °π. (gastvrij) χώρα. — **πομπός,** ὁ, ἡ [*id.*]. **1.** geleider, -dster, gids. — **2.** bode, *die iem. of iets gaat halen.*

† **Πομπώνιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Pompōnius], Pomponius, *Rom. geslachtsnaam.*

πομφόλυξ, υγος, ἡ, waterbel.

πονέω (*dor. ao.* ἐπόνασα) [πόνος] *en med.* **I.** *onoverg.* **1.** *a*) zwoegen, moeite doen, zich inspannen: πονέοντο κατὰ ὑσμίνην, H., zwoegden in het gevecht; πόνους τινὰς (*inwendig voorw.*) π., zware werken verrichten.— *b*) *inz.*: met inspanning strijden: μιν ἴδοντο πονεύμενον, H., zij zagen hem... – **2.** lijden, in nood -, in gevaar verkeeren; *v. schepen*: averij hebben. — **II.** *overg.* **1.** *a*) met inspanning -, met zorg aan iets werken, - vervaardigen, - in orde brengen. — *b*) door arbeid verwerven: χρήματα π. — **2.** (*alleen act.*): doen lijden, pijn doen.

πόνημα, τό [πονέω], het door arbeid voortgebrachte, werk: °π. μελισσᾶν (*dor. gen.*, = -ῶν), *d. i. honig.*

πονηρία, ἡ. **1.** slechte toestand, - gesteldheid: π. ὀφθαλμῶν, gebrek der oogen. — **2.** *gew. in zedelijken zin*: slechtheid, boosheid, gemeenheid. — **πονηρός,** 3 [πόνος; *eig.*: moeite -, lijden veroorzakend]. **1.** (*in deze beteek. ook* πόνηρος) slecht, onbruikbaar, gebrekkig: σῶμα -όν, ziek. — **2.** *gew. in zedelijken zin*: *a*) slecht, boos, misdadig, gemeen, schandelijk. — *b*) laf. — **πονηρῶς** *en* (*z.* πονηρός, 1) **-ήρως,** *bw.*

πόνος, ὁ [πένομαι]. **I.** het zwoegen, inspanning, moeite.— **II.** *meton.* **1.** *concr.*: *a*) moeizame arbeid, onderneming: π. μάχης, H. — *b*) *inz.*: gevecht, H. — **2.** *gevolg*: *a*) lichamelijk lijden, pijn; zedelijk lijden, smart, kommer, nood. — *b*) vrucht van den arbeid: τοὺς ἡμετέρους -ους ἔχει. — **3.** werkkracht.

ποντιάς, άδος, *vr. bvn.* [πόντος], van de zee. — **ποντίζω** [*id.*], in de zee werpen, - doen zinken.

Ποντικός, 3 [Πόντος], van -, uit Pontos; οἱ -οί, de bewoners van Pontos.

πόντιος, 3 [πόντος], van -, uit -, in de zee, zee -.

† **Πόντιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Pontius], Pontius, *Rom. geslachtsnaam.*

ποντόθεν, *bw.* [πόντος, -θεν], uit de zee. — **πόντονδε,** *bw.* [π., -δε], naar -, in de zee.

ποντοπορεύω *en* **-ρέω,** de zee doorklieven. — **ποντοπόρος,** 2 [πόντον πείρων], de zee doorklievend, - bevarend.

πόντος, ὁ (*ep. gen.* ποντόφιν) [*missch. vw.* πάτος, *Lat.* pons; *missch. oorspr.*: weg (*dezelfde voorstelling als in* ὑγρὰ κέλευθα, H.)]. — **1.** zee; *inz.*: volle zee.— **2.** *v. bepaalde zeeën*: π. Εὔξεινος, de Zwarte Zee. — **Πόντος,** ὁ [⟵ πόντος Εὔξεινος]. **1.** de Zwarte Zee. — **2.** *meton.*: *a*) de kusten der Zwarte Zee, *vrl de Gr. steden aan die zee.* — *b*) *inz.*: het Bosporaansche rijk; *later*: *h. koninkrijk* Pontos. — **ποντόφιν,** *z.* πόντος.

ποντο-χάρυβδις, εως, ἡ, zee-verzwelger, *komisch epitheton v. een veelvraat.*

ποντόω [πόντος], in zee doen zinken.

† **Ποπίλλιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Popillius], Popillius, *Rom. geslachtsnaam.*

† **Πόπλιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Publius], Publius, *Rom. voornaam.*

πόποι, *tussw., uitroep v. verwondering, smart of toorn*: verbazend!, ach!, och!

πορεία, ἡ [πορεύω]. **1.** het gaan. — **2.** reis, tocht; *inz.* tocht van een leger, marsch.

πορεῖν, *inf. v.* ἔπορον.

πόρευμα, τό [πορεύω], middel om te reizen, voertuig: ° νάϊον π., vloot. — **πορευτός,** 3 [*id.*], begaanbaar.

πορεύω [πόρος]. **I.** *act.* **1.** op den weg -, in gang -, ergens heen brengen, zenden: ° νιν δεῦρο πόρευσον, breng haar hier. — **2.** over iets heen brengen (*met 2 acc.*): ° λίμναν (over ...) τινά (iem.) π. — **II.** *med.* (*met pass. ao.* ἐπορεύθην). **1.** *a*) zich op weg begeven, gaan, reizen; *v. troepen*: marcheeren, trekken: π. μακρὰν ὁδόν. — *b*) over iets heen gaan: π. ὄρη. — **2.** *overdr.*: *a*) (*h. leven als een reis beschouwd*): † voortgaan *op d levensweg*: † *uit h. leven* heengaan, sterven; *v. d. levenswandel*: zich gedragen. — *b*) *in de rede* tot iets overgaan.

πορθέω [πέρθω]. **1.** vernielen, verwoesten, plunderen. — **2.** (*de conatu*: pogen te verwoesten), belegeren. — **πόρθησις,** εως, ἡ, verwoesting.

πορθμεῖον, τό. **1.** *a*) plaats waar men overvaart. — *b*) *inz.*: veer. — **2.** *meton.*: *a*) veerboot, -schuit; *alg.*: boot, schuit. — *b*) *gew. mrv.*: veergeld. — **πορθμεύς,** ὁ [πορθμός]. **1.** veerman. — **2.** *alg.*: schipper; *mrv.*: scheepslieden.

πορθμεύω [πορθμεύς]. **1.** *overg.* **1.** *a*) over een water brengen, overzetten. — *b*) *alg.*: overbrengen (*nl. over een tusschenruimte*), wegbrengen: ° π. γραφὰς πρὸς Ἄργος; π. πόδα, zijn voet voortbewegen, ergens heengaan. — **2.** *overdr.*: in een anderen toestand brengen. — **II. 1.** oversteken, overvaren. — **2.** *v.* een hemellichaam: voorbijtrekken.

πορθμήϊον, τό, *ion.* = πορθμεῖον.

πορθμίς, ίδος, ἡ, veerboot; *alg.*: schip. — **πορθμός,** ὁ [*vw.* πείρω]. **1.** het overvaren, overvaart. — **2.** plaats waar men overvaart; *inz.*: zeeëngte. — **Πορθμός,** ὁ, *haven v. Eretria op Euboia.*

πορίζω (*att. f.*ποριῶ, *med.* ποριοῦμαι) [πόρος]. **1.** op den weg -, ergens heen brengen. — **2.** *vd.*: *a*) tot stand brengen, volbrengen. — *b*) verschaffen, verleenen, geven; *med.*: zich verschaffen, verwerven.

πόριμος, 2 [πορος], die weet te vinden, vindingrijk.

πόριον, τό [πορεύω], vervoermiddel, wagen, lastdier.

πόρις, *ion. gen.* ιος, ἡ, kalf.

ποριστής, οῦ, ὁ [πορίζω]. **1.** die verschaft. — **2.** *a*) *inz. te Athene*: porist, *lid v. een commissie, die gelast was buitengewone geldmiddelen op te brengen.* — *b*) *overdr.*: geldbezorger, DEM.

πόρκης, ου, ὁ, *metalen* ring *om de dil v. een lanspunt.*

πορνεία, ἡ, ontucht. — **πόρνη,** ἡ, *en* **πορνίδιον,** τό [*vrklw.*], eerlooze vrouw.

πόρον, *ep.* = ἔπορον.

πόρος, ὁ [*vw.* πείρω; ⟶ *Ned.* porie].
A. **I. 1.** weg door het water, voorde. — **2.** *bij uitbr.*: weg over het water: *a*) plaats waar men overvaart; *inz.*: zeeëngte. — *b*) kunstweg over het water, brug. — **3.** *alg.*: weg te water: -οι ἁλός, H., de paden der zee. — **II. 1.** *alg.*: weg, pad. — **2.** *inz. v. h. menschelijk lichaam*: kanaal *voor adem, zweet enz.*, porie *enz.*
B. *overdr.* **I.** weg tot een doel, middel, hulpmiddel: -οι πρὸς τὸ ὑμῖν πολεμεῖν, middelen om tegen u ... — **II.** *inz.* **1.** *a*) (geld)middelen, vermogen. *b*) inkomen. — **2.** *a*) middel om zich iets aan te schaffen: χρημάτων π. — *b*) *meton.*: het aanschaffen, het verwerven.

πόρπαξ, ακος, ὁ, *lederen of metalen* handvat *aan de binnenzijde v. h. schild.*

πορπάω, vastgespen. — **πόρπη,** ἡ, spang, gesp.

πόρρω (*comp.* ωτέρω, *superl.* ώτατα), **πρόσω** (*comp.* ωτέρω, *superl.* ωτάτω *en* ώτατα), *en* H. **πρόσσω.**
I. *bw.* **1.** *v. plaats, bij wkw. v. beweging*: *a*) voorwaarts, verder: *ook* τὸ π., εἰς τὸ π. *en* τοῦ π. (*partit. gen.*). — *b*) *afstand*: verre, te verre: πρόσω τοῦ ποταμοῦ (*partit. gen.*) προβαίνειν, ver in de rivier gaan. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: in de toekomst: πρόσσω καὶ ὀπίσσω, H., in de

toekomst en in het verleden ; πρόσω ἦν τῆς νυκτός (*partit. gen.*), het was diep in den nacht. — *b*) *v. graad* : verre : ° ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω (*zelfst. g.*; *partit. gen.*), een twist, die zijn hoogtepunt bereikt heeft.

II. *vrz. met gen.* : verre van : πρόσω τοῦ Ἑλλησπόντου ; *overdr.* : πόρρω τῶν ἐμαυτῷ πεπολιτευμένων, verre van -, ver beneden mijn politieke werkzaamheid.

πόρρω-θεν, *bw.* **1.** *a*) van verre, uit de de verte. — *b*) in de verte. — **2.** *overdr. v. tijd* : *a*) sinds lang. — *b*) lang te voren.

πορσαίνω *en* **πορσύνω** [*vw.* πόρρω]. **1.** *a*) in gereedheid brengen, bereiden: ° ἐπορσύνοντο δεῖπνον, hun (*med.*) maaltijd. — *b*) *vd.* : nader tot de voltooiing brengen, vervullen, volbrengen. — **2.** verschaffen, verleenen, geven.

° **πόρσω** = πόρρω.

πόρταξ, ακος, ἡ, *en* **πόρτις,** *ion. gen.* ιος, ὁ, ἡ, kalf, vaars.

πορφύρα, ἡ [*wschl. vw.* πορφύρω; —> *Lat.* purpura —> *Ned.* purper]. — **1.** purperslak. — **2.** *meton.* : *a*) *h. daaruit gewonnen* purpersap, purper. — *b*) *door een verdere meton.* : purperen stof, purperkleed. **πορφύρεος-οῦς,** έα-ᾶ, εον-οῦν. **1.** tintelend, glinsterend, een weerschijn gevend : -εον κῦμα, H. — **2.** purperkleurig, rood *in alle schakeeringen, van* rozerood *tot* donkerrood *en* paarsch. — **πορφυρεύς,** ὁ, purpervisscher. — **πορφυρευτικός,** 3 [*h. vorige*], door purpervisschers gebruikt. — **πορφυρίς,** ίδος, ἡ, purperkleed. — **πόρφυρος,** η, ον, *aiol.* = πορφύρεος.

πορφύρω [φύρω *met redupl.*]. **1.** sterk deinen. — **2.** *overdr. v. h. gemoed* : onrustig zijn.

ποσάκις, *bw.* [πόσος, -άκις], hoe dikwijls ?

ποσαπλάσιος, 3 [πόσος ; *vgl.* διπλάσιος], hoeveel maal grooter ?

ποσάπους, ους, ουν, *gen.* ποδος [πόσος, πούς], hoeveel voet groot ?

πόσε, *bw.*, waarheen?

Ποσειδάν *en* **-δᾶν,** ᾶνος, ὁ, *dor.* = Ποσειδῶν. — **Ποσειδάνιος,** 3, *en* **-δαόνιος,** 3 = -δώνιος. — **Ποσειδάων,** άωνος, *aiol.* = -δῶν. — **Ποσειδαώνιος,** 3 = -δώνιος. — **Ποσειδέων,** ωνος, *ion.* = -δῶν. — **Ποσειδῶν,** ῶνος, ὁ (*acc.* ῶ *en* ῶνα), *opperste god der zee.* — **Ποσειδώνιος,** 3, Poseidoon betreffend, van Poseidoon, aan Poseidoon gewijd.

ποσί, *dat. mrv. v.* πούς.

Ποσιδήϊος, 3 [Ποσειδῶν]. **1.** van Poseidoon, aan Poseidoon gewijd. — **2.** τὸ -ον, het heilig gebied van Poseidoon. — **Ποσιδηϊών,** ῶνος, ὁ [*id.*], Posideioon, *zesde maand v. d. Attischen en v. de meeste Ionische kalenders.*

1.**πόσις,** *ion. gen.* ιος, ὁ [*vw. Lat.* pot-ens], echtgenoot.

2.**πόσις,** εως, ἡ [πίνω]. **1.** het drinken. — **2.** *meton.* : *a*) drinkgelag. — *b*) drank.

πόσος, 3, *vragend vnw.* **1.** *v. hoeveelheid* (*mrv. en coll.*) : hoe talrijk, hoeveel ? — **2.** *v. ruimte, tijd, waarde, graad* : hoe groot, - ver, - lang, - duur, - belangrijk ? : πόσου ;, ἐπὶ πόσῳ ;, hoe duur ? tegen welken prijs ?

ποσός, 3, *onbep. vnw.* : van een zekere hoeveelheid, - grootte.

ποσσῆμαρ, *bw.* [* πόσσος = πόσος, ἦμαρ], hoeveel dagen ?

ποσσί, *z.* πούς.

ποσσίκροτος, 2 [πούς, κρότος], met de voeten gestampt.

πόστος, 3 [πόσος], de hoeveelste ?

† **Ποστούμιος,** ὁ [<— *Lat.* Postumius], Postumius, *Rom. geslachtsnaam.*

ποτά, *aiol.* = ποτέ.

ποταίνιος, 3. — **1.** versch, nieuw. — **2.** ongewoon, ongehoord.

ποτάμιος, 3, van een rivier. — **ποταμόν-δε,** *bw.*, naar -, in de rivier. — **ποταμός,** ὁ. **1.** *a*) rivier, stroom. — *b*) *overdr. v. lavastroomen enz.* — **2.** *verpers.* : Stroomgod.

ποτάομαι [*freq. v.* πέτομαι], fladderen, vliegen.

† **ποταπός,** 3 = ποδαπός.

πότε, *vragend bw.*, wanneer ?

ποτέ, *enkl.* **I.** *onbep. bw. v. tijd.* **1.** op een onbepaald tijdstip, te eeniger tijd, ooit: εἴ π., zoo ooit ; ὅστις π., wie ooit ; π. μὲν ... π. δέ, nu eens ..., dan weer. — **2.** op een zeker tijdstip, eens (*in verleden of toekomst*) ; *inz.* : *a*) eindelijk eens, *Lat.* tandem aliquando. — *b*) nog al eens, nu en dan : ἤδη π. — **II.** *partikel in ongeduldige en nieuwsgierige vragen en in aansporingen* : eigenlijk, toch : τίς π. ;, wie toch, wie eigenlijk ; εἰπέ π., zeg toch !

Ποτείδαια, ἡ, *stad op de landengte, die h. schiereiland Pallene met Chalkidike verbindt.*

ποτέομαι, *ion.* = ποτάομαι.

ποτέος, 3, *verbaaladj. bij* πίνω.

πότερος, 3. — **I.** *vragend bvn.* **1.** wie van beiden ?, welke van beide ? (*Lat.* uter). — **2.** *bw.* -ον ... ἤ, -α ... ἤ [*eig.* : wat van beide : (dit) of (dat)], *Lat.* utrum...an ;

in onafhankelijke vragen wordt -ον gew. niet vertaald; in afhankelijke: of; *soms is h. 2e lid bij te denken; soms is de vraag drieledig (in strijd met de eig. beteek. v. -ον)*: -ον .. ἤ ...ἤ. — **II.** *onbep. vnw.*: een van beiden, *Lat.* alteruter.

ποτέρως, *bw.* [πότερος], op welke van beide wijzen?

ποτή, ἡ [*vw.* πέτομαι], het vliegen, vlucht.

ποτήρ, ῆρος, ὁ [*vw.* πίνω], drinkschaal, beker. — **ποτήριον,** τό [*verklw.*], beker, kelk.

ποτής, ῆτος, ἡ [*vw.* πίνω], drank.

ποτητός, 3 [ποτάομαι], vliegend; τὰ -ά, vogels.

ποτί, ποτι-, *ep., dor., boiot.* = πρός, προσ-.

ποτιδόρπιος, 2 [ποτὶ δόρπον], bij het avondeten dienend.

ποτίζω [πότος], laten drinken.

ποτι-κλίνω = προσκλίνω.

πότιμος, 2 [ποτός], drinkbaar.

ποτι-μυθέομαι, toespreken.

ποτι-νίσομαι *en* **-νίσσομαι** = προσν-.

***ποτι-πτήσσω** (*alleen ep. part. pf.* ποτιπεπτυῖα), afhellen.

ποτι-πτύσσω = προσπτύσσω.

ποτι-τέρπω, opvroolijken.

ποτιφωνήεις, ήεσσα, ῆεν = *προσφωνήεις, *v.* προσφωνέω], in staat te spreken.

πότμος, ὁ [πίπτω; *eig.*: wat iem. toevalt (*vgl. Lat.* cāsus)], lot, *gew. in ongunstigen zin*: ongelukkig lot, doodslot: -ον ἐπισπεῖν, H., zijn lot vervullen, sterven.

πότνα, *vr. bvn.* (*alleen nom. en voc. enk.*) [*vw.* ὁ πόσις], verheven, eerbiedwaardig.

πότνια, ἡ (*in h. enk. alleen nom., voc. en acc.*; *ion. gen. mrv.* ιέων) [*id.*]. **1.** heerscheres, gebiedster. — **2.** *alg., als vr. bvn.*: *a*) verheven, eerbiedwaardig. — *b*) αἱ Πότνιαι [θεαί], de Verheven Godinnen, *de Eumeniden ofwel Demeter en Kore.* — **ποτνιάομαι** [*eig.*: een godin als πότνια aanroepen], jammerend te hulp roepen, jammeren.

ποτόν, τό [*onz. v.* ποτός]. **1.** drank. — **2.** *inz.*: drinkwater. — **πότος,** ὁ [πίνω]. **1.** het drinken. — **2.** *meton.*: drinkgelag. — **ποτός,** 3 [*verbaaladj. v.* πίνω], drinkbaar.

ποῦ, *ion.* **κοῦ,** *vragend bw.* **1.** *v. plaats*: *a*) waar?; *dikw. met partit. gen.*: ποῦ γῆς;, waar ter wereld? — *b*) *fig.*: °ποῦ γνώμης (*partit. gen.*) εἶ (*v.* εἰμί);, waar zijt gij met uw gedachten?; ποῦ (*schijnbaar met beweging*) τοι ἀπειλαὶ οἴχονται;, H., waar zijn de bedreigingen gebleven? — **2.** *overdr. v. wijze*: hoe?, in welk opzicht?, onder welke omstandigheden?: °ποῦ στρατηγεῖς τοῦδε;, met welk recht wilt gij...?

πού, *ion.* **κού,** *onbep. bw., enkl.* **1.** *v. plaats*: ergens: °ἔστ' οὐχ ἑκὰς που, hij is ergens in de nabijheid. — **2.** *overdr.*: *a*) *de onzekerheid is in h. gevoel v. d. spreker*: dunkt me, denkelijk, misschien, wel; *dikw., vrl bij* PL., *ligt de onzekerheid alleen in de woorden en dient* πού *alleen om een bewering of een vraag te verzachten; dikw. ironisch.* — *b*) *bij getallen*: ongeveer.

πουλυ-, *ep.* = πολυ-.

πούς, ποδός, ὁ (*dat. mrv.* ποσί, *ep. en* °ποσσί *en* πόδεσσι) [*vw. Lat.* pēs, *Ned.* voet]. **I. 1.** *v. menschen*: voet, *soms*: been; *v. dieren*: poot, *soms*: klauw: ποσὶν ἐρίζειν, H., in snelheid wedijveren. — **2.** *in vele overdr. zegswijzen, o. a.*: τὰ ἐν ποσί, τὰ πρὸ ποδῶν, τὰ πρὸς ποσί, wat vóór de voeten ligt, het naaste, het tegenwoordige; ἐκ ποδῶν, uit de voeten, uit den weg; παρὰ πόδα, onmiddellijk; κατὰ πόδας ἐμεῦ ἐλαύνει, HDT., volgt mij op den voet. — **II.** *meton.* **1.** schrede, gang. — **2.** *a*) voet *als lengtemaat.* — *b*) *soms*: vierkante voet. — **3.** versvoet. — **III.** *overdr.* **1.** voet *v. een berg, een tafel enz.* — **2.** schoot *v. een zeil.*

πρᾶγμα, *ion.* **πρῆγμα,** τό [πράσσω].
A. I. hetgeen gedaan wordt of te doen is, onderneming, aangelegenheid, plan: τὰ πρὸς βασιλέα -ατα, onderhandelingen. — *inz.* **1.** staatszaken: οἱ ἐπὶ τῶν -άτων, οἱ ἐπὶ τοῖς -ασιν, οἱ ἐν τοῖς -ασι, de staatslieden. — **2.** datgene, waarop het aankomt, gewichtige -, voordeelige zaak: πρῆγμά οἱ ἦν ἐλαύνειν ..., HDT., het was zaak voor hem, spoedig ... te gaan; εὑρίσκέ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι, HDT., hij bevond dat het niet in zijn voordeel was... — **3.** lastige zaak, moeilijkheid, onaangenaamheid: -ατα ἔχειν, last hebben; -ατα παρέχειν τινί, last bezorgen; λόγοι συνῆλθον, οἱ μὲν σὺν -ασιν, οἱ δὲ ἄνευ -άτων. — **II.** *in verzw. zin.* **1.** zaak, ding, vooral: τὰ ἀνθρώπεια -ατα. — *inz.*: *a*) ware toedracht: ζητεῖν τὸ π. — *b*) zaak van belang: τοῦτο οὐδὲν π. ἐστί, heeft niets te beteekenen. — *c*) gerechtszaak. — *d*) *v. pers.*: ἄμαχον π., *nl. een vrouw.* — **2.** (*dikw. mrv.*): toestand, omstandigheden: ἐν τοιούτοις -ασιν; *dikw. v. d. staat*: καταρρωδέοντες τὰ Περσικὰ -ατα, HDT., macht; *inz.*: vermogensomstandighe-

den, vermogen.
B. = πρᾶξις. — **1.** *a*) het handelen, daad, werkzaamheid : ἅπας λόγος, ἂν ἀπῇ (als ... ontbreken) τὰ -ατα, μάταιόν τι φαίνεται. — *b*) *inz.* : noodige -, nuttige handeling, taak. — **2.** *meton.* : handelwijze.

πραγματεία, ἡ [πραγματεύομαι]. **1.** werkzaamheid, bedrijvigheid, inspanning, streven. — **2.** *meton.* : *vrucht der intellectueele werkzaamheid,* geschrift.

πραγματεύομαι, *ion.* **πρηγμ-** (*pass. ao.* ἐπραγματεύθην *met med. beteek.*). **1.** *a*) zich bezighouden met, zich inspannen voor, ondernemen. — *b*) zaken doen, handel drijven. — **2.** met zorg bewerken, afwerken : π. ποιήματα.

πρᾶγος, τό = πρᾶγμα.

πραέα, πραεῖα, *z.* πραΰς.

† **Πραίσιοι,** ων, οἱ, Praisiërs, *volk in Indië.*

† **πραιτώριον,** τό [← *Lat.* praetōrium], praetorium, *ambtswoning v. een Rom. stadhouder.*

πρακτέος, 3, *verbaaladj. v.* πράσσω. — **πρακτικός,** 3 [πράσσω], het handelen betreffend, voor de daad geschikt, werkzaam, ondernemend.

Πράκτιος, ὁ, *riviertje in Troas.*

πρακτός, 3 [*verbaaladj. v.* πράττω], doenlijk.

πράκτωρ, ορος, ὁ [πράσσω]. **1.** de handelende, dader, volbrenger. — **2.** *inz.*: *a*) invorderaar van een schuld; *vd.* wreker. — *b*) † gerechtsdienaar.

Πράμνειος οἶνος, ὁ, Pramnische wijn. — **Πράμνος,** ἡ, *rotsachtige berg op h. eiland Ikaria.*

πρανής, 2, *en* **πρηνής,** 2 [*vw. Lat.* prōnus]. **1.** voorover hellend : πέσε πρηνής, H., viel hals over kop. — **2.** *v. hoogten* : afhellend, steil.

πρᾶξις, *ion.* **πρῆξις,** εως, ἡ [πράσσω].
I. 1. *a*) het handelen, het doen, handeling, daad, onderneming : ἔργῳ καὶ πράξεσι, οὐχὶ λόγοις ; αὐτοῦ λυμαινόμεθα τὴν πρᾶξιν, wij doen zijn onderneming mislukken. — *b*) *inz.* : het invorderen : ἡ π. τοῦ μισθοῦ ; het invorderen van een straf : ° πρᾶξιν λαβεῖν, wraak nemen. — **2.** *meton.* : goed gevolg van een handeling, voordeel, baat : οὔ τις πρῆξις πέλεται γόοιο, H., het baat niet ...
II. toestand : ἀγαθὴ π., het slagen ; ° κακαὶ πράξεις, rampen.

Πραξιτέλης, ους, ὁ, *beroemd Atheensch beeldhouwer, 1e helft der IVe eeuw v. C.*

πραόνως *en* **πρᾳόνως,** *bw.* [πρᾶος, νοῦς], zachtmoedig.

πρᾶος, ον, **πρᾷος,** ον, *en* **πραΰς,** εῖα, ύ (*voor h. m. en onz. enk. dienen bijna uitsluitend vormen v.* πρᾶος (πρᾷος), -ον; *altijd in h. vr. enk. en bijna altijd in h. mrv. gebruikt men vormen v.* πραΰς). — **1.** *v. zaken* : zacht : πρᾳότερα πάσχειν, een zachter lot ondergaan. — **2.** *v. pers.* : zachtmoedig, vriendelijk. — **3.** *v. dieren* : tam. — **πραότης** *en* **πρᾳότης,** ητος, ἡ. **1.** zachtheid, zachtmoedigheid. — **2.** kalmte, bedaardheid.

πραπίς, ίδος, ἡ, *gew. mrv.* (*dat. mrv. ep.* -πίδεσσι). **1.** middelrif. — **2.** *meton.* (*h. middelrif werd beschouwd als de zetel v. h. gevoel en h. verstand*) : *a*) gevoel, hart. — *b*) verstand.

πρασιά, ἡ, groentebed.

πρᾶσις, εως, ἡ [πέρνημι], het verkoopen.

πράσσω, *att.* **-άττω,** πράξω, ἔπραξα, 2e *pf.* πέπραχα (*overg.*) *en* πέπραγα (*overg. en onoverg.*); *med. f.* πράξομαι (*ook lijd. beteek.*); *pass. f.* πραχθήσομαι, *ao.* ἐπράχθην, 2e *ao.* -επράγην, *pf.* πέπραγμαι, *f. ex.* πεπράξομαι. — *ion.* **πρήσσω** (*iter. impf.* πρήσσεσκον), πρήξω, ἔπρηξα, 2e *pf.* πέπρηχα (*overg.*) *en* πέπρηγα (*overg. en onoverg.*); *pass.* ἐπρήχθην, *pf.* πέπρηγμαι.
A. (*alleen ep.*) : *een afstand* afleggen : π. ὁδόν ; π. ὁδοῖο (*partit. gen.*), H., zich op weg begeven.
B. *overdr.* (*gew.*). **I.** *overg.* **1.** (*vóór d. geest staat h. bereiken v. h. doel*) : ten einde brengen, gedaan krijgen, voltooien, tot stand brengen : μεγάλα π., groote daden volbrengen; οὐδὲν π. ; εἰρήνην π.; τὰ πεπραγμένα, het gedane. — **2.** (*vóór d. geest staat h. nastreven v. een doel*) : zijn werk maken van, zich bezighouden met, bezorgen : ° σὺ τὰ σαυτῆς -ε. — *inz.* : *a*) besturen : τὰ τῆς πόλεως π. ; *ook abs.* : ἱκανὸς -ειν, een goed staatsman zijn. — *b*) onderhandelen : π. περὶ εἰρήνης ; *ook v. geheime kuiperijen.* — *c*) van iem. vorderen : π. τι παρά τινος ; *met twee acc.* (*gelijk* αἰτέω *en dgl.*) : αὐτοὺς ἑκατὸν τάλαντα ἔπρηξαν, HDT., eischten van hen ; μισθὸν -ομαι (*med.* : voor mij). — **3.** (*men denkt noch aan h. bereiken noch aan h. nastreven v. een doel*) : doen, verrichten : ἄδικα π. ; ταῦτα ἔπραξάν τε καὶ ἔλεξαν.
II. *onoverg.* **1.** *a*) werkzaam zijn : εὖ π., κακῶς π., *soms* : goed -, slecht handelen (*z. ook* 3). — *b*) met goed gevolg werkzaam zijn, slagen. — **2.** afloopen : ὁ στόλος οὕτω ἔπρηξε, HDT. — **3.** zich in een toestand bevinden : εὖ π., κακῶς π., het goed -, het slecht maken, gelukkig -, ongelukkig zijn (*z. ook* 1).

πρατήριον, τό [πέρνημι], verkoopplaats.

πράττω, *z.* πράσσω.

πραΰνω, *f.* ὑνῶ, *ao.* ἐπράϋνα, *ion.* **πρηΰνω,** verzachten, *eig. en overdr.*: τὸν θυμὸν π., zijn gramschap stillen. — **πραΰς,** *z.* πρᾶος.

πρέμνον, τό, boomstronk.

πρεπόντως, *bw.* [πρέπων, *part. pr. v.* πρέπω], op behoorlijke -, op waardige wijze.

πρέπω. I. 1. uitsteken, uitblinken, zich onderscheiden: ἔπρεπε διὰ πάντων, H., onder allen. — **2.** gelijken op: °π. γυναικί. — **II. 1.** passen, geschikt zijn voor: ὕμνοι -οντες γάμοις. — **2.** passen, betamen: *a) persoonlijk*: °πρέπων ἔφυς (= -ει σοι) φωνεῖν, het past u te spreken. — *b) gew. onpers.*: -ει τινί, het past iem.; *h. part.* πρέπον *dikw. als bvn. gebruikt*: -ον ἐστί = πρέπει; τὸ -ον, het passende, het behoorlijke.

πρεπώδης, 2 [πρέπω, -ώδης], passend, behoorlijk.

πρέσβα, *vr. bvn.* (*alleen nom.*) [πρέσβυς], eerbiedwaardig.

πρεσβεία, ἡ [πρεσβεύω]. **1.** *a)* ouderdom. — *b) meton.*: waardigheid. — **2.** *a)* gezantschap, het ambt van gezant. — *b) meton., concr.*: gezantschap, de gezanten.

πρεσβεῖον, τό [*id.*]. **1.** † *mrv.*: oudere leeftijd. — **2.** *meton.*: *a)* eeregeschenk *vrl voor de oudsten.* — *b) alg.*: voorrecht, voorrang.

πρέσβειρα, *vr. bvn.* = πρέσβα.

πρεσβευτής, οῦ, ὁ [πρεσβεύω], gezant.

πρεσβεύω [πρέσβυς].
A. I. *onoverg.* **1.** ouder -, de oudste zijn. — **2.** *meton.*: *a)* geëerd worden, den voorrang hebben; *v. zaken*: verkieslijk zijn. — *b) vd.*: heerschen: °Ὀλύμπου -ων πατήρ, *t. w. Zeus.* — *c)* gezant zijn (*tot gezant werden bij voorkeur bejaarde lieden gekozen*), als gezant werkzaam zijn. — **II.** *overg.* **1.** *als een grijsaard* eeren, hoogachten. — **2.** als gezant onderhandelen over.
B. *med.* **1.** gezant zijn. — **2.** gezanten zenden.

πρεσβήϊον, *ion.* = πρεσβεῖον.

πρεσβυγενής, 2 [πρέσβυς, γένος], eerstgeboren, oudst.

πρέσβυς, *m. bvn.* (*in h. enk. alleen nom., voc.* υ *en acc.* υν; *mrv.* εις, εων, εσι, εις) [*comp.* πρεσβύτερος —> *Lat.* presbyter —> *Ned.* priester]. — **I. 1.** oud, bejaard: °πατὴρ π. — **2.** *meton.*: *a)* eerbiedwaardig, geëerd. — *b)* gewichtig. — **II.** *znw.* (*gew. mrv.*). **1.** *a)* grijsaard. — *b) comp.*: † *bij de Joden, mrv.*: de oudsten; † *bij de Christenen*: priester. — **2.** gezant (*z. bij* πρεσβεύω, A, I, 2, c).

† **πρεσβυτέριον,** τό [πρεσβύτερος, *comp. v.* πρέσβυς], de Raad der ouderlingen *bij de Joden* (= συνέδριον).

πρεσβύτης, ου, *m. bvn.* [πρέσβυς]. **1.** oud. — **2.** ὁ π., grijsaard. — **πρεσβῦτις,** ιδος, *vr. bvn.* **1.** oud. — **2.** ἡ π., oude vrouw.

πρευμενής, 2 [πρηΰς μένος (*acc.*)]. **1.** zachtmoedig, welwillend. — **2.** *v. gebeurtenissen*: voorspoedig, gunstig: °π. νόστος. — **πρευμενῶς,** *bw.*

πρηγμ-, *z.* πραγμ-.

πρήθω, *z.* πίμπρημι.

πρηκτήρ, *ion.* = πρακτήρ.

πρηνής, *z.* πρανής.

Πρηξάσπης, *gen.* εω *en* εος, ὁ [*Oostersch w.*], *voornaam Pers aan h. hof v. Kambuses.*

πρῆξις, *z.* πρᾶξις. — **πρήσσω,** *z.* πράσσω.

πρηστήρ, ῆρος, ὁ [πρήθω]. **1.** vurige bliksemstraal. — **2.** *alg.*: hevig onweer.

πρητήριον, τό, *ion.* = πρατήριον.

πρηΰνω, πρηΰς, *ion.* = πραΰ-.

***πρίαμαι,** *alleen 2e ao.* ἐπριάμην (*gaat in d. indic. naar h. imperf., behalve 2 enk.* ἐπρίω, *in de overige wijzen naar h. pr. v.* ἵσταμαι), koopen: πρίασθαι ἵππον ἀργυρίου (*gen. v. prijs*).

Πριαμίδης, ου, ὁ, Priamide, zoon van Priamos, *vrl Hektoor*; *mrv.*: de kinderen van Priamos. — **Πρίαμος,** ὁ, *mythische koning v. Troje.*

Πρίαπος, ὁ, *een tuingod.*

Πριηνεύς, έως, *m. bvn.*, uit Priëne. — **Πριήνη,** ἡ, *stad in Karië.*

Πρίηπος, *ion.* = Πρίαπος.

πρίν. I. *bw.* **1.** *v. tijd*: *a) met betrekking tot h. verleden*: vroeger, eertijds, te voren: ὁ π. χρόνος, het verleden; τὸ π. = *vaak* π. — *b) met betrekking tot de toekomst*: vroeger, eer. — *c)* π. ἤ (*vrl* HDT.), eer (*vgl. Lat.* prius quam). — **2.** *overdr.*: eerder, liever.
II. *vgw.*: eer, alvorens: μὴ πρόσθεν καταλῦσαι πρὸς ... (zich te verzoenen met ...) π. ...; οὐκ ἔτλη π. (*bw.*) πιέειν, π. λεῖψαι, H., durfde niet drinken, eer hij geplengd had.

πριστός, 3 [*verbaaladj.*], gezaagd. — **πρίω** (*pass. ao.* ἐπρίσθην, *pf.* πέπρισμαι). **1.** zagen, stukzagen. — **2.** *overdr.*: π. τοὺς ὀδόντας, knarsetanden. — **3.** vastgrijpen *als met de tanden.*

πρίων, ονος, ὁ [πρίω], zaag.

πρό [*vw. Lat.* prō].
A. *bw.* (*vaak is niet uit te maken, of* π. *nog een afzonderlijk bw. is, dan wel tmesis moet aangenomen worden*).
I. 1. *v. plaats*: vooraan, van voren,

voorwaarts: κύματα, πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἔπ' ἄλλα, H., de eene vooraan, de andere er achter; Ἰλιόθι πρό, *lett.*: te Ilion, van voren, *d. i.* vóór Ilion; πρὸ ὁδοῦ (*partit. gen.*) *z.* φροῦδος. — **2.** *overdr. v. tijd*: te voren, vroeger: τὰ πρὸ ἐόντα, H., hetgeen vroeger was, het verledene; ἠῶθι πρό, H., 's morgens vroeg.

II. *in samenst.* **1.** *v. plaats, met en zonder beweging*: *a*) naar voren, vóór, vooruit: προ-βαίνω, προ-ίσταμαι, προ-κηρύσσω. — *b*) *alg.*: van zich weg: προ-ίημι. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: van te voren, vroeger: προ-οράω, πρόγονοι. — *b*) voor, ter verdediging van: προ-κινδυνεύω. — *c*) *duidt een geneigd zijn aan*: πρόθυμος. — *d*) *v. voorrang*: vóór, bij voorkeur, boven: προ-αιρέομαι, προ-εδρία. — *e*) *vd., versterkend*: πρό-πας.

B. *vrz. met gen.*

I. *v. plaats*: vóór: πρὸ βασιλέως τεταγμένοι ἦσαν; *met beweging*: ° ἄγετε αὐτὴν πρὸ δόμων.

II. *overdr.* **1.** *v. tijd*: vóór: πρὸ τοῦ θανάτου; πρὸ πολλοῦ, lang te voren; πρὸ τοῦ, voordezen. — **2.** *a*) ter bescherming -, ten gunste van: μάχεσθαι πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν, H. (*verwekt nog de voorstelling*: *zich er vóór plaatsen*); βουλεύεσθαι πρὸ ὑμῶν. — *b*) ter bescherming tegen: τὰ ὅπλα (de schilden) ἔχειν πρὸ τῶν τοξευμάτων (*verwekt ook nog de lokale voorstelling*). — **3.** *v. plaatsvervanging, gelijkstelling*: *a*) voor, in plaats van: ° πρὸ γόων μνᾶστις, in plaats van weeklachten (wijden wij hun) een vroom aandenken; ° ἐρῶ πρὸ τῶνδε, ik zal uit hun naam spreken. — *b*) in ruil voor. — **4.** bij voorkeur boven, vóór, boven (*inz. bij comp. en comparatieve begrippen*): αἱρεῖσθαί τι πρό τινος; πρὸ πολλοῦ ποιεῖσθαι, boven veel (*d. i.* hoog) achten; ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν. — **5.** *v. oorzaak*: πρὸ φόβοιο, H., ten gevolge der vlucht.

προ-αγγέλλω ● te voren aankondigen, - mededeelen; *ook*: verklappen. — **προάγγελσις,** εως, ἡ, het vooraf mededeelen, waarschuwing.

προ-αγορεύω (*bijna alleen pr. en impf.*; *voor f., ao. en pf. dienen gew.* προερῶ, προεῖπον, προείρηκα). — **1.** *a*) vóór (= in tegenwoordigheid van) iem. -, openlijk zeggen, - aankondigen; *inz. v. ambtenaren en herauten*: bekend maken, openlijk verklaren; *ook*: door den heraut -, plechtig laten uitroepen: πόλεμον π., verklaren. — *b*) *inz.*: een bevel openlijk afkondigen, bevelen. — **2.** *a*) te voren zeggen, - aankondigen, - bekend maken, voorzeggen, voorspellen. — *b*) waarschuwen.

προ-άγω ●

A. *overg.* **I. 1.** *a*) voorwaarts -, verder brengen, - leiden: π. *met en zonder* στράτευμα, voorwaarts rukken. — *b*) voorgaan: π. τινά. — **2.** te voorschijn brengen: laten optreden *op h. tooneel*; ° δάκρυα π., tranen storten. — **II.** *overdr.* **1.** tot iets aanzetten, bewegen, verleiden (*dikw. med.*): π. τινὰ ἐπ' ἀρετήν; *pass.*: zich aangetrokken gevoelen, zich laten verleiden. — **2.** in een toestand brengen (*in gunstigen en ongunstigen zin*), ondersteunen, begunstigen, vooruithelpen.

B. *onoverg.* **1.** -ειν [ἑαυτόν], vooruit-, verder komen, voortgaan. — **2.** [στράτευμα *en dgl.*], *z.* A, I, 1, a.

προ-άγων, ωνος, ὁ, voorafgaand gevecht, voorspel.

προαίρεσις, εως, ἡ [προαιρέω]. **I.** het kiezen, het streven naar: ἐκ -εως, met opzet. — **II.** *meton.*: wat men kiezen kan, - gekozen heeft. — **1.** *subj.*: *a*) voornemen, bedoeling, gezindheid. — *b*) † het lichtzinnig gekozene, gril. — **2.** *obj.*: *a*) wijsgeerige -, politieke principes, - strekking. — *b*) wijsgeerige school, politieke partij, politieke werkkring.

προ-αιρέω ● **1.** ergens uitnemen, te voorschijn halen. — **2.** *gew. med.*: *a*) voor zich ergens uitnemen, bij voorkeur nemen, kiezen, ver-, uitkiezen. — *b*) *alg.*: zich voornemen.

προ-αισθάνομαι ● te voren gewaarworden, - bemerken, voorzien, een voorgevoel hebben van.

προ-ακοντίζομαι, als een speer naar voren geslingerd worden.

προ-ακούω ● te voren hooren, - vernemen.

προαλής, 2 [πρό, ἅλλομαι], vooruitspringend, steil, hellend.

προ-αναισιμόω, te voren verbruiken: -μωμένος χρόνος, HDT., de vroeger verloopen tijd.

προ-αναλίσκω. ● **1.** te voren besteden. — **2.** *pass.*: vóór iets sneuvelen.

προ-ανασείω. **1.** te voren opruien. — **2.** te voren dreigend voorhouden, bedreigen met.

προ-ανύω, te voren voltooien.

προ-άπειμι ● [εἶμι] *en* **προ-απέρχομαι** ● het eerst -, te voren heengaan.

προ-αποθνήσκω ● te voren sterven.

προ-αποκάμνω ● vóór het eind den moed verliezen, het opgeven.

προ-απολείπω ● *onoverg.*, te voren bezwijken.

προ-απόλλυμι ● *2e pf. en pass.*: te voren -, eerder omkomen, - verloren gaan.

προ-αποτρέπω ● te voren afwenden.

προ-αποφαίνω ● te voren -, het eerst te kennen geven.

προ-αρπάζω, te voren wegnemen.

προάστειον *en* **-τιον,** τό [(τὸ) πρὸ ἄστεως]. **1.** plein vóór de stad. — **2.** voorstad.

προαύλιον, τό [(τὸ) πρὸ αὐλῆς], voorhal.

προ-αφίστημι (*alleen act. 2e ao. en pf., en med.*) ● **1.** te voren -, vóór iem. heengaan. — **2.** te voren ophouden met.

προ-βαίνω ● **I.** voortschrijden, vooruitgaan. — **II.** *overdr.* **1.** *v. tijd* : *a*) verstrijken: ἡ νὺξ -ει, gaat voorbij.— *b*) in leeftijd toenemen, ouder worden : οἱ προβεβηκότες, *met en zonder* τῇ ἡλικίᾳ, de bejaarde lieden. — **2.** vorderingen maken, zich ontwikkelen, toenemen; *met gen.* : overtreffen. — **3.** voortschrijden *in een verhaal.*

προ-βάλλω ●
I. 1. *a*) vóór iem. werpen, - plaatsen, - houden : π. τροφὴν ταῖς ὄρνισι, de kippen voer toewerpen ; οὐλοχύτας -βάλοντο, H., strooiden gerstkorrels vóór zich (*med.*) uit ; -βάλλεσθαι (*med.*) τὴν ἀσπίδα ; *fig.*: -βαλέσθαι συμμαχίαν, zich door een bondgenootschap *als met een schild* dekken. — *b*) *onoverg.* : -ειν [ἑαυτόν], *v. boomen* : knoppen krijgen, uitbotten. — **2.** *overdr.* : *a*) iem. iets voorhouden, *een vraag enz.* voorleggen. — *b*) *med.*: iem. *voor een ambt enz.* voorstellen.— *c*) *med.* : zich vóór iem. plaatsen, overtreffen : τινὸς -βάλλεσθαι νοήματι, H. — *d*) *med.* : tot zijn verdediging aanvoeren, zich beroepen op : Ὅμηρον -βάλλεσθαι (*voorstelling* : *als een schild vóór zich plaatsen*). — *e*) *med.* : tegen iem. een voorloopige klacht indienen (*z.* προβολή, 3).
II. wegwerpen. — **1.** *eig.* : π. τὰ σώματα τῶν θανατουμένων, de lijken der terechtgestelden. — **2.** *overdr.* : *a*) verwerpen, afkeuren. — *b*) prijsgeven : iem. uitleveren ; -ειν ἑαυτόν, zich verloren geven, wanhopen ; π. ψυχήν, zijn leven op het spel zetten.

πρόβασις, εως, ἡ [προβαίνω]. **1.** het voortgaan. — **2.** *meton., concr.* : het voortgaande, levende have (*z.* πρόβατον).

προβάτιον, τό [*verklw.*], lam. — **πρόβατον,** τό (*gew. mrv.*) [προβαίνω ; *eig.* : het voortgaande, levende have, *in tgst. tot* κειμήλια]. **1.** vee, *ook v. paarden en runderen.* — **2.** *att., gew.* : kleinvee, *inz.* schapen.

προβέβουλα (*2e pf. met beteek. v. h. pr.*), liever willen, verkiezen boven.

προ-βιβάζω ● doen voortgaan, voorwaarts -, verder brengen ; *ook overdr.* : π. εἰς ἀρετήν.

* **προ-βιβάω** *en* * **προ-βίβημι** (*beide alleen part. pr.*) = προβαίνω.

προ-βιόω ● vroeger leven.

πρόβλημα, τό [προβάλλω ; —> *Lat.* problēma —> *Ned.* probleem]. **I.** uitsprong, voorgebergte, klip. — **II. 1.** hetgeen iem. dekt, wat men ter bescherming vóór zich houdt : verdedigingsmiddel, schild, harnas. — **2.** *overdr.* : *a*) wat voor een daad behoedt : ° π. αἰδοῦς, het bolwerk van (*d. i.* bestaande in) het eergevoel. — *b*) voorwendsel. — *c*) wat men iem. voorlegt, vraagstuk, twistvraag, probleem.

προβλής, ῆτος, *m. vr. bvn.* [προβάλλω], vooruitspringend ; ἡ π., landtong, klip. — **πρόβλητος,** 2 [*id.*], voorgeworpen.

προ-βλώσκω ● te voorschijn komen.

προ-βοάω, in tegenwoordigheid van anderen -, luide roepen.

προβολή, ἡ [προβάλλω]. **1.** het vóór zich brengen, - houden *b. v. der wapenen.*— **2.** *meton.* : *a*) hetgeen men als dekking vóór zich houdt : schild *enz.* — *b*) hetgeen vooruitspringt : klip *enz.* — **3.** *overdr.* : het vóór het volk brengen eener zaak, voorloopige aanklacht bij het volk. — **πρόβολος,** ὁ [*id.*], vooruitspringende punt, klip.

προ-βοσκός *en* **πρόβοσκος,** ὁ, herdersknecht.

προβούλευμα, τό [προβουλεύω], advies van den raad, *bestemd om aan de volksvergadering voorgelegd te worden.*

προ-βουλεύω. I. 1. *a*) vooraf (*med.* : bij zichzelf) overleggen, - beraadslagen. — *b*) *inz. v. d. raad te Athene en elders* : een voorafgaande bespreking houden, *nl. voor h. uitbrengen v. een* προβούλευμα. — **2.** de eerste -, de beslissende stem hebben *in d. raad.* — **II.** π. τινός, door overleg -, door raad voor iem. zorgen.

πρόβουλος, ὁ [πρὸ (vooraf) βουλεύων]. **1.** die vooraf beraadslaagt; οἱ -οι, raad van Tien *te Athene, ingesteld 412 v. C.* — **2.** die voor iem. -, die in iem.s belang beraadslaagt, afgevaardigde.

προ-γαμέω, vroeger huwen.

προγάστωρ, ορος, *m. vr. bvn.* [πρὸ (*bw.*) γαστέρα (ἔχων)], met vooruitstekenden buik, dikbuikig.

προγενής, 2 [πρὸ (*bw.*) γενόμενος], vroeger geboren, oud ; οἱ -εῖς, voorvaderen.

προ-γηράσκω, te voren -, vóór den tijd oud worden.

προ-γίγνομαι ● **1.** te voorschijn komen. — **2.** vroeger ontstaan, - geboren worden, - geschieden : οἱ προγεγενημένοι, voorouders.

προ-γιγνώσκω ● te voren inzien, - leeren kennen, - weten. — **πρόγνωσις,** εως, ἡ, voorkennis, kennis der toekomst.

προγονικός, 3, de voorvaderen betreffend, van de voorvaderen geërfd. — **πρόγονος,** 2 [προγίγνομαι]. **1.** vroeger geboren, ouder. — **2.** ὁ π., voorvader, stamvader ; *gew. mrv.* : voorouders.

προ-γράφω ● **I.** te voren -, vroeger schrijven ; *inz.* : op een lijst vóór de anderen schrijven, boven op de lijst plaatsen. — **2.** openlijk opschrijven, op een officieele lijst brengen.

* **προ-δάω** (*alleen pass. 2e ao. inf.* προδαῆναι *en part.* προδαείς), *pass.* : te voren weten.

* **προ-δείδω** (*alleen ao. part.* προδείσας), te voren vreezen.

προ-δείκνυμι ● *ion.* **-νύω. 1.** vóór zich uit wijzen : ° σκήπτρῳ -νυμι γαῖαν (*v. een blinde*), met een stok den grond betasten. — **2.** te voren laten zien, - aankondigen. — **προδέκτωρ,** ορος, ὁ [*ion.* = -δεικ-], die te voren aankondigt, voorspeller.

πρό-δηλος, 2. — **1.** van te voren duidelijk. — **2.** zeer duidelijk, algemeen bekend : ἐκ (*z.* ἐξ, B, II, 2, h) προδήλου, op duidelijke wijze, klaarblijkelijk.

προ-δηλόω, te voren bekend maken.

προ-διαγιγνώσκω ● van te voren goed onderzoeken.

προ-διαιτάω, door dieet voorbereiden.— **προδιαίτησις,** εως, ἡ, voorbereiding door dieet.

προ-διδάσκω ● te voren onderwijzen.

προ-δίδωμι ● **I. 1.** *overg.*: *a*) weggeven, uitleveren, verraden. — *b*) *alg.* : in den steek laten ; *ook v. zaken* : τὸ φράγμα -δέδωκε, de verschansing begaf hen.— **2.** *met een zaak als voorwerp* : opgeven, laten varen, verzaken. — **II.** *onoverg.* : verraad plegen, ontrouw -, afvallig worden.

Πρόδικος, ὁ, *sophist ten tijde v. Sokrates.*

προ-διώκω, verder achtervolgen.

προ-δοκέω ● (*alleen pf. pass.*), te voren besluiten.

προδοκή, ἡ [πρό ; δέχομαι, A, II, 2], plaats waar men op het wild loert, hinderlaag.

πρό-δομος, ὁ [πρὸ δόμου], voorhal.

προδοσία, ἡ, verraad. — **προδότης,** ου, ὁ [προδίδωμι], verrader. — **προδοτικός,** 3, verraderlijk. — **προδότις,** ιδος, ἡ [*vr. v.* προδότης], verraadster. — **πρόδοτος,** 2 [προδίδωμι]. **1.** verraden. — **2.** verlaten.

προδρομή, ἡ [προ-έδραμον, *ao. bij* προτρέχω], het vooruitloopen. — **πρόδρομος,** 2 [*id.*]. **1.** voortijlend. — **2.** *a*) vóór anderen -, vooruitloopend. — *b*) *inz.* : οἱ -οι, voorloopers, verkenningstroepen.

προδωσέταιρος, 2 [προδιδοὺς ἑταίρους], zijn makkers verradend.

προεδρία, ἡ. **1.** *a*) recht op een voorste plaats, - een eereplaats *in d. schouwburg enz.* — *b*) *meton.* : voorzitterschap, voorrang. — **2.** *meton., concr.* : voorste plaats, eereplaats. — **πρόεδρος,** ὁ [πρὸ (*bw.*) ἕδραν (ἔχων)], voorzitter.

προ-έεργω, tegenhouden *door in d. weg te treden* (προ-).

πρό-ειμι ● [εἶμι] = προέρχομαι.

προ-εῖπα = προεῖπον. — **προ-εῖπον, προ-είρηκα,** *z.* προαγορεύω.

προ-εισάγω ● te voren binnenbrengen.

προ-εισπέμπω ● vooruitzenden naar.

προ-εισφέρω ● te voren belasting betalen.

προ-εκλέγω ● te voren innen.

προ-εκπέμπω ● te voren wegzenden.

προ-εκπλήσσω ● te voren verwonderen.

προ-εκτίθημι ● *med.* : vooraf uiteenzetten *in een verhaal.*

προ-ελαύνω ● **1.** vooruitdrijven. — **2.** *onoverg.* : [ἵππον], vooruitrijden.

προ-εμβάλλω ● **1.** te voren werpen in, - plaatsen in. — **2.** *onoverg.* : -ειν [ἑαυτόν], zich eerst storten op, het eerst aanvallen.

προ-εννέπω, vooraf verklaren.

προ-εξάγω ● eerst naar buiten brengen.

προ-εξαιρέω ● te voren er uit nemen ; *pass.* : te voren van iets (τι) beroofd worden.

προ-εξαΐσσω ● vooruitstormen.

προ-εξανάγομαι ● *med.*, vroeger uitvaren.

προ-εξανίστημι ● (*2e ao. en pf. act.* ; *med.*). **1.** te vroeg opstaan ; het eerst oprukken. — **2.** *overdr.* : zich te voren oprichten.

προ-εξέδρα, ἡ, verheven zitplaats.

προ-εξέρχομαι ● vroeger uitrukken.

προ-επαφίημι ● te voren afzenden tegen.

προ-επιλείπω ● te voren bezwijken.

προ-εργάζομαι ● **1.** te voren volbrengen, - voltooien : ἡ προειργασμένη δόξα, de vroeger verworven roem.— **2.** in iem.s belang werken.

προ-ερέσσω. 1. *onoverg.* : vooruitroeien. — **2.** *overg.* : roeiend vooruitbrengen.

προ-ερύω ● **1.** vooruittrekken. — **2.** *door roeien* vooruitbrengen.

προ-έρχομαι ● *en (vaak met beteek. v. h. fut.)* **πρό-ειμι** ● [εἶμι]. **I. 1.** *a)* vooruitgaan, verder gaan, oprukken. — *b)* vóór iem. (τινος, *ook* τινα) gaan, vooropgaan. — **2.** *overdr.*: *a) v. tijd* : voorbijgaan, verloopen : προϊούσης τῆς νυκτός, in den loop van ... — *b)* vorderingen maken, tot een zekeren toestand komen : ἐς τοῦτο προελθεῖν, HDT., dien graad *v. macht* bereiken. — **II.** te voorschijn komen, optreden.

προ-ερῶ, *z.* προαγορεύω.

προ-εσάγω, *ion.* = προεισάγω.

προ-ετοιμάζω, gereedmaken.

προ-έχω ● **I.** *overg.* **1.** *a)* hebben -, houden vóór. — *b) med.* : *α)* vóór zich hebben, - houden. — *β) overdr.* : voorwenden. — **2.** vroeger bezitten. — **3.** vóór iem. -, bij voorkeur aan iem. hebben : °τιμὴν π. τινός. — **II.** *onoverg.* **1.** uitspringen, uitsteken. — **2.** *a) in een wedren* vóór zijn. — *b) overdr.* : in het voordeel zijn, overtreffen (τινός, *soms* τινά) : °τιμῇ π. τινός.

προ-ηγεμών, όνος, ὁ, leider; *inz.* : voordanser. — **προ-ηγέομαι,** vooruit -, voorgaan, den weg wijzen, leiden. — **προηγητής,** οῦ, ὁ, die voorgaat, gids, geleider.

προηγορέω, woordvoerder zijn.

προήκης, 2 [πρό ; *wrt.* ἀκ, *vw.* ἄκρος], van voren scherp, puntig.

προ-ήκω ● **1.** vooruitgekomen zijn, vooruitkomen. — **2.** *overdr.* : *a)* gevorderd zijn, vorderen : τὰ πράγματ' εἰς τοῦτο προῆκε ὥστε, de zaken zijn zoo ver gekomen, dat. — *b)* uitmunten.

προθέλυμνος, 2. — **1.** [πρὸ (*bw.*) θέλυμνα (ἔχων), *eig.* : met de fundamenten naar voren], met wortel en al. — **2.** H. *Il.* 13, 130 [? ; θέλυμνον], *missch.* : uit *lederen en metalen* lagen bestaande.

προθέουσι, H. *Il.* 1, 291 = *wschl.* προτιθέασι.

πρόθεσις, εως, ἡ [προτίθημι], het ten toon stellen : † ἄρτοι τῆς -εως, toonbrooden.

προ-θέσμιος, 3. — **1.** vooraf bepaald.— **2.** ἡ -α [ἡμέρα] : *a) vooraf bepaalde* termijn ; *inz.* : verjaringstermijn, verjaring. — *b)* † -α ζωῆς, verlenging van het leven.

προ-θεσπίζω, te voren waarzeggen, voorspellen.

προ-θέω ● **1.** voort-, wegloopen. — **2.** vooruitloopen.

προ-θνήσκω ● **1.** *v. tijd* : sterven vóór. — **2.** sterven voor, - ter wille van, - in de plaats van.

* **προ-θρῴσκω** (*alleen 2e ao. part.* προθορών), vooruitstormen.

πρόθυμα, τό [προθύω], vooroffer.

προθυμέομαι, *impf.* προὐθυμούμην *en* προεθ-, *f.* προθυμήσομαι, *soms* -μηθήσομαι, *ao.* προὐθυμήθην. — **1.** geneigd -, bereid -, bereidwillig zijn ; wenschen. — **2.** zijn bereidwilligheid *enz.* betoonen, zich inspannen, ijverig nastreven. — **προθυμία,** ἡ. **1.** geneigdheid, bereidwilligheid, welwillendheid ; wensch. — **2.** het betoonen van zijn bereidwilligheid *enz.*, ijver, het ijverig streven ; moed. — **πρόθυμος,** 2 [πρὸ (*bw.*) θυμὸν (ἔχων) ; *eig.* : met een hart dat geneigd is]. **1.** geneigd, bereidwillig, welwillend ; τὸ **-ον,** goede wil. — **2.** ijverig ; *vd.* : waakzaam ; τὸ **-ον,** ijver.

πρόθυρον, τό [(τὸ) πρὸ θύρας]. **1.** poort (*overdekte doorgang v. h. voorhof naar buiten*); *vaak mrv.* — **2.** *alg.* : voorhuis, voorhal, portaal.

προ-θύω, te voren offeren.

προ-ϊάλλω *en* **προ-ϊάπτω,** wegzenden.

προ-ΐζομαι, vooraan gaan zitten, de eerste plaats innemen.

προ-ΐημι ●
I. vooruit-, weg-, uitzenden. — *inz.* : *a) v. werptuigen* : slingeren : π. ἔγχος ; *alg. v. zaken* : wegwerpen. — *b) med.* : van zich geven : φωνὴν προΐεσθαι, een schreeuw geven. — *c)* weggooien, verkwisten.— *d)* aanbieden, schenken, verleenen : κῦδος π., H. ; iem. uitleveren.
II. laten gaan, loslaten. — **1.** *a)* iem. laten heengaan, vrijlaten.— *b)* iets loslaten, laten schieten, - vallen : πηδάλιον (stuurriem) ἐκ χειρῶν προέηκε, H. — **2.** *overdr.* : *a) med.* : opgeven, prijsgeven, verwaarloozen. — *b) in goeden zin, med.* : afstand doen van, schenken, toevertrouwen. — *c)* (*ook med.*) : toelaten, toestaan.

προῖκα *en* **προϊκός,** *z.* προΐξ.

προΐκτης, ου, ὁ, bedelaar.

προΐξ, ῖκός, ἡ. **1.** *a)* geschenk, gift. — *b) bw.* : προῖκα *en* προϊκός [*gen. v. prijs*], als geschenk, voor niets. — **2.** *inz.*, *na*

H.: bruidsschat.

προ-ϊππεύω, vooruitrijden.

προ-ΐστημι ● (1e en 2e ao. en pf.: *προέστ- en προὔστ-*).

I. *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao. act.; pr., 1e ao. med.*). **1.** vooraan-, vóór iem. plaatsen. — **2.** *overdr.*: *a*) aan het hoofd plaatsen. — *b*) (*med.*) zich iets voorstellen, - vóór den geest brengen. — *c*) (*med.*) zich voornemen, verkiezen. — *d*) (*med.*) voorwenden.

II. *onoverg.* (*2e ao., pf., plqpf.*). **1.** vóór -, tegenover iem. gaan staan (*pf.*: - staan), *smeekend, vijandig enz.*: ° *πρόστητε τύχης, nl. om haar tegen te houden.* — **2.** *overdr.*: *a*) aan het hoofd treden; *pf.*: - getreden zijn, staan: *ὁ τοῦ δήμου προεστηκώς*, volksleider. — *b*) beschermen, verdedigen. — *c*) in den geest -, te binnen komen.

προ-ΐσχω. 1. vóór iets houden.— **2.** *overdr.* (*med.*): *a*) een verklaring -, een voorstel doen. — *b*) als antwoord -, als reden aanvoeren, voorwenden.

πρόκα, *bw., gew. π. τε*, dadelijk, plotseling.

προ-καθέζομαι ● voorzitten.

προ-κάθημαι ● **1.** *a*) vooraan -, vóór iets zitten.— *b*) vóór iets liggen, - gelegen zijn. — **2.** *overdr.*: beschermen, verdedigen.

προ-καθίζω ● vooraan gaan zitten; *v. vogels*: vooruitvliegend neerstrijken, H.

προ-καθοράω ● te voren verspieden.

προ-καίω ● *vuren* vroeger aansteken.

προ-καλέω ● *med.*, tot zich te voorschijn roepen. — **1.** uitdagen, *vrl tot een gevecht; als rechtsterm*: aan de tegenpartij een voorstel doen betreffende de proceduur, *b. v.* uitdagen om de zaak vóór een scheidsrechter te brengen. — **2.** *a*) uitnoodigen. — *b*) *alg.*: aanzetten, aansporen.— **προκαλίζομαι,** uitdagen.

προ-καλύπτω. 1. *a*) vóór iets houden, - hangen (*om te verbergen*): *ἥλιος νεφέλην -ει*, trekt een wolk vóór zich. — *b*) *overdr., med.*, een voorwendsel gebruiken. — **2.** verbergen door zich er vóór te plaatsen: *ἥλιον νεφέλη -ει.*

προ-κάμνω ● **1.** zich van te voren vermoeien, - inspannen. — **2.** zich inspannen voor, - ten gunste van.

προ-καταγιγνώσκω ● **1.** een vooroordeel hebben tegen. — **2.** te voren veroordeelen.

προ-καταθέω, vooruitloopen.

προ-κατακαίω *en* **-κάω,** verbranden vóór de aankomst *v. h. leger.*

προ-καταλαμβάνω ● vooraf nemen.

προ-καταλύω. 1. te voren ontbinden: *νόμους π.*, te voren opheffen.— **2.** *alg.*: doen ophouden: *ἔχθρην -λύεσθαι*, hun (*med.*) vijandschap bijleggen; *met en zonder τὸν βίον*, vroeger sterven.

προ-καταφεύγω ● te voren een toevluchtsoord bereiken.

πρόκα-τε, *bw.* = *πρόκα τε*; *z. πρόκα.*

προ-κατηγορέω, te voren aanklagen.

προ-κάτημαι, *ion.* = *προκάθημαι.*

πρό-κειμαι ● (*dient als pf. pass. bij προτίθημι*).

I. 1. liggen -, geplaatst zijn vóór: *ὀνείατα -μενα*, H., voorgezette spijzen; *v. een doode*: ten toon gesteld zijn, *of*: vóór aller oogen (*d. i.* onbegraven) liggen. — **2.** *overdr.*: *a*) voorhanden zijn. — *b*) *v. tijd*: te wachten staan; ° *τὰ -μενα*, wat nu te doen is (*tgst.*: *τὰ μέλλοντα*). — *c*) *als taak, als plicht enz.* voorgesteld -, voorgehouden zijn, ter kennis gebracht zijn: ° *νόμοι οἱ -μενοι.*

II. zich naar voren uitstrekken, verder uitsteken: *ἐν τῇ θαλάττῃ -μενον χωρίον*, in zee vooruitstekend stuk land.

προ-κενόω, vooraf ledigen.

προ-κήδομαι, zorg dragen voor.

προ-κηρύσσω (*augm.*: *προεκ- en προὐκ-*). **1.** vóór het volk -, openlijk laten uitroepen door den heraut. — **2.** *alg.*: bekend maken, afkondigen.

προ-κινδυνεύω. 1. vóór anderen gevaar loopen, in het eerste gelid vechten. — **2.** voor iem. gevaar loopen, verdedigen, beschermen.

προ-κλαίω ● *att.* **-άω,** te voren beweenen.

προ-κλίνω ● iets vooroverbuigen.

πρόκλυτος, 2, vroeger gehoord, oud.— **προ-κλύω,** vroeger hooren.

Πρόκνη, *ἡ*, *dochter v. Pandioon.*

προκόλπιον, *τό* [(*τὸ*) *πρὸ κόλπου*], het deel van het kleed, dat de borst bedekt.

προ-κομίζω, vooruitbrengen, -zenden.

Προκοννήσιος, 3, van Prokonnesos. — **Προκόννησος,** *ἡ* [*προκῶν* (*πρόξ*) *νῆσος*; *eig.*: het eiland der damherten], *eiland in de Propontis, nu Marmora.*

προκοπή, *ἡ*, vooruitgang, vordering.— **Προκόπτης,** *ου*, *ὁ* [*eig*: die door slaan *met een hamer* uitbreidt], *andere naam v. Prokroestes* (*z. Προκρούστης*). — **προ-κόπτω** ● **1.** *overg.*: *a*) door slaan, *b. v. met roeiriemen*, vooruitbrengen.—

b) *overdr.*, *pass.*: verder komen, vorderingen maken. — **2.** *onoverg.*: *a*) vooruitkomen.— *b*) *overdr.*: vooruitkomen, vorderingen maken, toenemen, winnen.

προ-κρίνω ● boven iets achten; *vd.*: verkiezen, de voorkeur geven aan, uitkiezen. — **πρόκριτος,** 2 [*verbaaladj.*], uitgekozen.

πρόκροσσος, 2 *en* 3 [*πρό, κρόσσαι*], *wschl.*: trapsgewijs geplaatst.

Προκρούστης, ου, ὁ [*eig.*: die *de beenen zijner slachtoffers met een hamer* uitslaat], Prokroestes, *roover in Attika.* — **προ-κρούω,** door slaan uitbreiden, uitslaan.

προ-κυκλέω, te voorschijn -, naar buiten (doen) rollen.

προ-κυλίνδομαι, zich voortwentelen, voortrollen.

προ-κύπτω ● **1.** vooroverbukken, uitkijken. — **2.** *v. zaken*: te voorschijn komen.

προ-λαμβάνω ● **1.** te voren -, vroeger nemen, - krijgen, - bemachtigen: *π. τὴν πόλιν*; *π. τῆς ὁδοῦ* (*partit. gen.*) *en π. alleen*, een eind van den weg voorafnemen, een voorsprong nemen.— **2.** *overdr.*: *a*) met den geest voorafnemen, voorbarig oordeelen. — *b*) een handeling verrichten eerder dan, bij voorbaat doen: † *προέλαβεν μυρίσαι* (zalven) *τὸ σῶμά μου, nl. vóór mijn dood*; *τοῦτο π. ὅπως*..., (te voren) hiervoor zorgen...

προ-λέγω. I. (*λέγω*, uitkiezen), *bij voorkeur* kiezen, uitkiezen. — **II.** (*λέγω*, zeggen). **1.** vóór -, in tegenwoordigheid van iem. -, openlijk verklaren, aankondigen, bevelen. — **2.** *a*) te voren zeggen, voorspellen. — *b*) *inz.*: waarschuwen.

προ-λείπω ● **1.** *a*) *overg.*: (verder gaan en) achterlaten, verlaten, in den steek laten. — *b*) *overdr.*: iets opgeven, ophouden met. — **2.** *onoverg.*: ophouden, te kort schieten, begeven; *v. pers.*: bezwijken.

προ-λεύσσω, te voren zien, voorzien.

πρό-λογος, ὁ [⟶ *Lat.* prologus ⟶ *Ned.* proloog]. **1.** proloog: *a*) *h. eerste deel v. h. antieke drama, tot h. optreden v. h. koor.* — *b*) *bij* EUR.: *alleenspraak, die de expositie bevat.* — **2.** *overdr.*: † voorproefje, staal(tje).

προ-μανθάνω ● (*augm.*: *προὐμ-*). **1.** te voren leeren, - leeren kennen, - ondervinden. — **2.** voortgaan met leeren.

προμαντεία, ἡ, voorrang bij het raadplegen van het orakel. — **προ-μαντεύω** *en med.*, voorzeggen. — **προμαντηΐη,** *ion.* = *-τεία.*

πρό-μαντις, εως, ὁ, ἡ. **1.** ziener, -res, *die in naam v. d. god* (*προ-*) *h. orakel verkondigt.* — **2.** ° *bijv. g.*, *overdr.*: die van te voren aankondigt.

προμαχέω [*πρόμαχος*]. **1.** vooraan -, in het eerste gelid vechten. — **2.** voor iem. (*τινός*) vechten.

προμαχεών, ῶνος, ὁ [*προμάχομαι*], borstwering, *of*: bastion.

προμαχίζω [*πρόμαχος*], vechten vóór, voorvechter zijn.

προ-μάχομαι. 1. vooraan -, vóór iem. vechten. — **2.** strijden voor, verdedigen. — **πρόμαχος,** 2, vooraan strijdend; *οἱ -οι*, het eerste gelid.

προ-μείγνυμι ● *pass.*, zich te voren vereenigen.

προ-μελετάω, te voren beoefenen, voorbereiden.

προμετωπίδιον, τό [(*τὸ*) *πρὸ μετώπου*], voorhoofdpantser *v. een paard.*

προμήθεια, ἡ [*προμηθής*]. **1.** voorzichtigheid, bedachtzaamheid, bezorgdheid. — **2.** achting, eerbied. — **προμηθέομαι** [*id.*]. **1.** bezorgd zijn -, zorgen voor, vooraf overwegen. — **2.** eerbiedigen, oplettend zijn jegens iem.

Προμηθεύς, εως, ὁ [*πρὸ μαθών*; *eig.*: de te voren overleggende], *zoon v. Iapetos, bracht h. vuur op de aarde.*

προμηθής, 2 [*id.*], van te voren nadenkend, - bezorgd om, voorzichtig. — **προμηθία** = *προμήθεια.*

προ-μηνύω, vooraf laten kennen.

προ-μίγνυμι = *προμείγνυμι.*

προ-μνάομαι. 1. voor iem. dingen naar de hand van. — **2.** *alg.*: voor iem. werven, - trachten te verkrijgen.

προμνηστῖνοι, αι, een voor een, de een na den ander.

πρόμος, ὁ [*πρό*]. **1.** de voorste, *inz. in h. gevecht.* — **2.** *overdr.*: leider, aanvoerder, vorst.

προ-ναυμαχέω, een zeeslag leveren voor, - ter verdediging van.

προ-νέμω, *med.* [*eig.*: vooruitgaande grazen], voortschrijden.

προ-νοέω (*augm.*: *προεν-*, *προὐν-*). **1.** te voren gewaarworden, voorzien. — **2.** *act. en med.*: *a*) vooraf denken aan, - overleggen, bedenken, plannen maken voor iets. — *b*) *vd.*: zorgen voor, voorzorgen nemen.

πρόνοια, ἡ [*πρόνοος*]. **1.** het voorzien, voorgevoel. — **2.** *a*) het vooraf den-

ken aan, voorafgaand overleg, voorzichtigheid, bedachtzaamheid : ἐκ -ας, met voorbedachten rade ; π. *met en zonder* τοῦ θεοῦ, de goddelijke voorzienigheid. — *b*) bezorgdheid, zorg.

προνομαία, ἡ, slurf.

προνομή, ἡ [προνέμω]. **1.** het fourageeren. — **2.** *meton., mrv.*: fourageerende troepen.

πρόνοος-ους, οος-ους, οον-ουν [πρὸ (naar voren, *in tijdelijken zin*) νόον (ἔχων)], voorzichtig, bedachtzaam.

προνωπής, 2, voorovergebogen, met neerhangend hoofd.

πρόξ, οκός, ἡ, damhert.

προξενέω (*augm.* : προὐξ-). **1.** *a*) proxenos (*z.* πρόξενος) zijn. — *b*) *overdr.* : iem.s beschermer zijn. — **2.** *a*) als proxenos van iem. (τινός) optreden, jegens iem. de plichten van den proxenos vervullen. — *b*) *overdr.* : *α*) *onoverg.* : iem. behulpzaam zijn. — *β*) *overg.* : iem. iets bezorgen, *ook in ongunstigen zin* : κίνδυνον π. τινί ; iem. aanbevelen.— **προξενία,** ἡ. **1.** het ambt van proxenos (*z.* πρόξενος). — **2.** *a*) gastvriendschap van staatswege. — *b*) *overdr.*: bescherming. — **πρόξενος,** ὁ [πρὸ (ten gunste van) ξένου (ὤν)]. **1.** proxenos, gastvriend van staatswege, *iem. die in een staat (gew. den zijnen) de belangen v. een anderen staat en v. dezes onderhoorigen waarneemt (vgl. de huidige consuls)*. — **2.** *overdr.* : *a*) beschermer ; *ook* : ἡ π., beschermster, gastvrouw. — *b*) proxenos, *eeretitel, ongeveer* eereburger.

πρό-οδος, ἡ. **1.** het voortrukken, het oprukken. — **2.** het naar buiten komen.

πρό-οιδα (● *z.* * εἴδω), te voren weten.

προ-οικοδομέω, bouwen vóór (*v. ruimte*).

προ-οικονομέω, te voren inrichten.

προοιμιάζομαι, *med.* **1.** een inleiding -, een voorrede -, een begin maken, beginnen. — **2.** ter inleiding zeggen. — **προοίμιον,** τό [(τὸ) πρὸ οἴμου]. **1.** voorspel (*in de muziek*); *vd.* : *a*) inleidende zang. — *b*) *alg.* : lofzang. — **2.** *overdr.* : *a*) voorrede. — *b*) *alg.* : begin.

προοπτέον [*verbaaladj. bij* προοράω], men moet zorg dragen voor. — **πρόοπτος,** 2 [*id.*], zichtbaar, openbaar, duidelijk. — **προ-οράω** ● *en med.* **I. 1.** *a*) vóór zich -, in de verte zien. — *b*) *onoverg.* : vóór zich uitkijken. — **2.** te voren zien. — **II.** *overdr.* : *a*) voorzien, van te voren weten, vermoeden. — *b*) van te voren overwegen, van te voren zorgen voor, voorzorgen nemen.

προ-οφείλω, van te voren -, sinds eenigen tijd verschuldigd zijn.

προπαιδεία, ἡ, voorbereidend onderwijs, propaedeutica. — **προ-παιδεύω,** te voren onderwijzen.

πρό-παππος, ὁ, overgrootvader.

προ-παρασκευάζω, vooraf toebereiden.

προ-πάροιθε, *vóór klinkers* **-θεν. I.** *bw.* **1.** vooraan. — **2.** *overdr. v. tijd* : *a*) voorheen, te voren. — *b*) het eerst. — **II.** *vrz. met gen.* : vóór (*v. ruimte*), van voren aan : ἠϊόνος π. ἐστιχάοντο, H., zij gingen vóór (*d. i.* langs) den oever.

πρό-πας, ασα, αν (*verbuiging gelijk* πᾶς) [προ-, *z.* πρό, A, II, 2, e] = *een versterkt* πᾶς : geheel en al ; *mrv.* : alle zonder uitzondering.

προ-πάσχω ● te voren -, het eerst lijden, - ondervinden, - beleedigd worden.

προ-πάτωρ, ορος, ὁ [πρό, πατήρ], stamvader, voorvader.

προ-πείθω, te voren overtuigen.

προ-πέμπω ● (*augm.* : προεπ-, προὐπ-). **1.** *a*) vooruitzenden. — *b*) *alg.* : zenden, uit-, wegzenden. — **2.** *a*) begeleiden, uitgeleide doen. — *b*) ° π. ἄχη, met pijnlijke tijdingen komen, ze brengen.

προπέτεια, ἡ, overhaasting, voortvarendheid. — **προπετής,** 2 [πρό, *vw.* πίπτω]. **1.** voorovervallend, -hellend. — **2.** *overdr.* : *a*) geneigd tot : π. ἐπὶ τὸ ἀποκτείνειν. — *b*) naderend (*in d. tijd*): ° πολιὰς ἐπὶ χαίτας π., neigend naar grijs haar. — *c*) overijld, voortvarend. — **προπετῶς,** *bw.*, vlug.

προ-πηδάω, vooruitspringen.

προπηλακίζω (*f.* ιῶ) [πρό, *vw.* πηλός ; *eig.* : (vóór zich) met slijk werpen], *alleen overdr.* : smadelijk behandelen, hoonen : πενίαν π., iem.s armoede hoonen, ze hem verwijten. — **προπηλάκισις,** εως, ἡ, *en* **προπηλακισμός,** ὁ, smadelijke bejegening, hoon.

προ-πίνω ● (*augm.* : προεπ-, προὐπ-) [⟶ *Lat.* propīnāre]. **I. 1.** het eerst drinken *en d. beker overhandigen aan dengene, wien men toedrinkt, om hem te ledigen,* toedrinken. — **2.** *meton.* : *a*) bij het toedrinken aanbieden, - schenken. — *b*) *overdr.*: lichtzinnig prijsgeven : ἐλευθερίαν π. Φιλίππῳ. — **II.** (*met verzw. beteek. v.* προ-), drinken.

προ-πίπτω ● **1.** voorovervallen, zich neerwerpen (*v. smeekenden*), zich vooroverbuigen *bij h. roeien.* — **2.** vooruitsnellen.

προ-πίτνω, zich neerwerpen (*v. smeekenden*).

προ-πλέω, *ion.* **-πλώω,** vooruitvaren.

προποδίζω [*πρό, πούς*], den voet vooruitzetten, vooruitgaan.

προ-ποιέω. **1.** het eerst doen. — **2.** te voren maken, voorbereiden.

προ-πομπεύω, bij een plechtigen optocht vooropgaan.

προ-πονέω. **1.** zich voor iem. inspannen. — **2.** *overg.* : reeds te voren afmatten, -uitputten.

πρόπονος, 2 [*πρό, πόνος*], uitstekend boven (alle) lijden, zeer pijnlijk.

Προποντίς, *ίδος, ἡ* [(*ἡ*) *πρὸ Πόντου* (*θάλασσα*), de zee vóór den Pontos], *nu Zee van Marmora.*

προ-πορεύομαι, vóór iem. uitgaan.

πρόποσις, *εως, ἡ* [*προπίνω*], het voor-, het toedrinken (*z. προπίνω*).

προ-πρηνής, 2. — **1.** voorovergebogen. — **2.** vooroverliggend.

προπροκυλίνδομαι [*προ-κυλίνδομαι* ; *de herhaling der 1e lettergreep* (*vgl. πάμπαν*) *versterkt de beteek.*]. **1.** zich *smeekend* vóór iem. heen en weer wentelen. — **2.** *overdr., pass.* : heen en weer gedreven worden.

προπύλαιος, 3 [*πρὸ πύλης* (*ὤν*)]. **1.** zich vóór de poort, *b. v. van een tempel,* bevindend. — **2.** *zelfst. g.* : *τὸ -ον, gew. mrv. τὰ -α,* voorhal, poort; *inz., mrv.* : de Propulaien, *h. voorportaal, dat toegang verleende tot de Atheensche akropolis.* — **πρόπυλον,** *τό, gew. mrv.,* = *τὰ προπύλαια.*

προ-πυνθάνομαι ● te voren vernemen.

προ-ῥέω, voorwaarts -, heenstroomen.

πρόῤῥησις, *εως, ἡ* [*προερῶ*], het vooraf zeggen : *ἐκ* (*z. ἐξ,* B, II, 2, g) *-εως* (na aankondiging, na oorlogsverklaring) *πολεμεῖν* ; *inz.* : plechtig verbod *aan misdadigers, de mysteriën bij te wonen.*

πρόῤῥιζος, 2 [*πρὸ* (*bw.*) *ῥίζαν* (*ἔχων*) ; *eig.*: met den wortel naar voren]. **1.** met wortel en al. — **2.** *overdr.* : geheel en al.

πρός, H. *ook* **προτί,** H. *en* ° **ποτί.**

A. *bw.* (*vaak kan men evengoed π. als afzonderlijk w. beschouwen en tmesis aannemen*).

I. *overdr.*: daarbij, bovendien : *τάλαντ' ἐνενήκοντα καὶ μικρόν τι πρός,* en een kleinigheid er bij ; *gew. met een partikel* : *π. δέ, ποτὶ δέ, π. δὲ καί, καὶ π.,* en bovendien.

II. *in samenst.* **1.** *a*) naar, tot : *προσ-έρχομαι, προσ-αγορεύω.* — *b*) *overdr.* : *α*) bovendien : *προσ-δίδωμι.* — *β*) *benadering* : tamelijk, nogal : *προσ-έοικα, προσ-όμοιος.* — **2.** bij : *πρόσ-ειμι* (*εἰμί*), er bij zijn.

B. *vrz.*

I. *met gen.* **1.** *v. plaats* : komende van, van den kant van, van : *ἵκετο πρὸς ἑσπερίων ἀνθρώπων,* H., *d. i.* hij kwam uit het westen; *τὰ ὑποζύγια ἔχοντες πρὸς τοῦ ποταμοῦ,* de lastdieren aan den kant van den stroom houdend (*π., met gen.* : op een lijn, die van den stroom uit naar den toeschouwer loopt; *wij zeggen* : aan den kant van... ; *z. echter ook h. laatste voorbeeld bij* III, 1, b). — **2.** *overdr. v. alles, wat als punt v. uitgang wordt gedacht* : *a*) van den kant van, van : *ἀκούειν τι π. τινος* ; *τιμὴν π. Ζηνὸς ἔχοντες,* H.; *καί κεν π. ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις,* H., gij zult op bevel van een andere vrouw moeten weven ; *bij pass.* : *ὁμολογεῖται π. πάντων,* het wordt door allen erkend ... ; ° *ἔρημος π. φίλων,* verlaten door ... — *b*) *v. afstamming* : *Ἀθηναῖος τὰ π. πατρός,* van vaderszijde. — *c*) vloeiend uit -, overeenstemmend met iem.s inborst : *τοῦτο οὐκ ἦν π. τοῦ Κύρου τρόπου,* lag niet in zijn karakter. — *d*) op de hand -, aan de zijde van : *π. ἡμέων γίνεσθε,* HDT., komt op onze zijde. — *e*) *zld.* : ten gevolge van : ° *π. τίνος αἰτίας τέθνηκε* ; — *f*) van het standpunt van : *α*) in de oogen van : *π. θεῶν ἀσεβής, π. ἀνθρώπων αἰσχρός.* — *β*) ten voordeele van : *σπονδὰς ἐποιήσατο π. Θηβαίων.* — *g*) bij (*in eeden enz.*) : *π. θεῶν,* vóór het aanschijn der -, bij de goden.

II. *met dat.* **1.** *v. plaats* (*rust*) : bij, voor, naast, aan, op : ° *π. πέδῳ κεῖται,* ligt op den grond ; *αἱ π. θαλάττῃ πόλεις,* de zeesteden ; *bij wkw. v. beweging, die tevens aan de daarop volgende rust doen denken* : *βάλλειν τινὰ ποτὶ πέτρῃ,* H. — **2.** *overdr.* : *a*) bezig met : *π. τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν,* hij was geheel bij hetgeen hij gezegd had, - verdiept in zijn gedachten. — *b*) *v. bijvoeging* : bij, boven : ° *δέκα μῆνες π. ἄλλοις πέντε,* bij nog vijf andere ; *π. τούτοις,* daarenboven.

III. *met acc.*

1. *v. plaats* : *a*) (*beweging*) naar : *ἔρχονται π. ἡμᾶς* ; *bij wkw. v. rust, die tevens de voorstelling v. een voorafgaande beweging verwekken* : *ποτὶ βωμὸν ἵζεσθαι,* H., zich neerzetten bij het altaar. — *b*) in de richting van, naar : ° *ἀποβλέπειν πρός τινα* ; *λέγειν τι πρός τινα,* tot iem. ; *κέεται* (= *κεῖται*) *ἡ λίμνη π. βορέην,* HDT., het meer strekt zich uit naar het noorden. — *c*) † bij (= *πρός met dat.*). — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* : *α*) (*nadering*) : tegen : *π. ἑσπέραν ἦν,* het ging naar -, het was tegen den avond. — *β*) † (*duur*) : voor : *π. καιρόν,* voor een tijd, een tijdlang. — *b*) *v. iedere verhouding tot,*

iedere gezindheid of stemming jegens, iedere handeling betreffende iets of iem.: tegenover, jegens: ἡ π. ἑαυτὸν ἐπιβουλή, wat tegen hem beraamd werd; π. πάντας πόνους καρτερικώτατος; π. τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς ἔχειν; τὰ π. τὸν πόλεμον, wat den oorlog betreft; π. ταῦτα βουλεύεσθαι, daar tegenover (*d. i. over dat antwoord*) overleg plegen. — *c*) *doel*: voor: καταλύειν π. ἄριστον, halt houden voor het ontbijt. — *d*) met het oog op, overeenkomstig, volgens: π. τὴν ὄψιν ταύτην τὸν γάμον ἔσπευσα, met het oog op (*d. i.* wegens) dat droomgezicht heb ik het huwelijk verhaast; ἔδει μήτε π. (overeenkomstig, uit) ἔχθραν ποιεῖσθαι λόγον μηδένα μήτε π. χάριν; π. αὐλὸν (bij de fluit) ὀρχεῖσθαι; *in vele bijwoordelijke uitdrukkingen als*: π. φιλίαν, op vriendschappelijke wijze; π. βίαν = βιαίως, met geweld; π. ὀργήν, heftig. — *e*) *v. vergelijking, maatstaf*: in vergelijking met, tegen, tegenover: αὐτῷ λῆρος (onzin) πάντα δοκεῖ εἶναι π. τὸ ἀργύριον ἔχειν.

† **προ-σάββατον,** τό, voorsabbat, vrijdag.

προσ-αγγέλλω ● **1.** een tijding brengen. — **2.** iem. aanbrengen, aangeven.

προσαγόρευσις, εως, ἡ, het aanspreken, begroeting. — **προσ-αγορεύω** (*gew. dient als f.* προσερῶ, *ao.* προσεῖπον, *pf.* προσείρηκα). **1.** aanspreken, groeten. — **2.** *a*) iem. met een naam aanspreken, - begroeten: βασιλέα π. τινά. — *b*) *alg.*: iem. of iets een naam geven, noemen.

προσ-άγω ● **1.** brengen -, drijven naar, - tot: *a*) π. τινὶ βρώματα, iem. spijzen laten voorzetten; ἰήματα π., HDT., geneesmiddelen aanwenden; π., *met en zonder* πρὸς τὸν δῆμον, vóór de volksvergadering brengen. — *b*) *onoverg.*: π. [στράτευμα], laten aanrukken, aanrukken. — **2.** *overdr.*: *a*) bijvoegen: π. τὸ ἔργον, de daad *bij de woorden*. — *b*) *med.*: voor zich winnen, op zijn zijde brengen, tot zijn plannen overhalen. — *c*) *act. en med.*: iem. tot iets brengen: °προσήγετο ἡμᾶς τὸ πρὸς ποσὶν σκοπεῖν, noopte ons het tegenwoordige te beschouwen.

προσαγωγός, 2 [προσάγω], aantrekkelijk.

προσ-ᾴδω ● **1.** zingen bij. — **2.** *overdr.*: overeenstemmen.

προσ-αιρέομαι ● voor zich er bij nemen, als helper kiezen.

προσ-αΐσσω ● toesnellen.

προσ-αιτέω ● **1.** bovendien vragen: π. μισθόν, een verhooging der soldij vragen. — **2.** bij iem. bedelen.

προσ-ακούω ● bovendien hooren.

προσ-αλείφω, er op smeren, bestrijken.

προσάμβασις = προσανάβασις.

προσ-αμύνω ● te hulp komen, helpen.

προσ-αναβαίνω ● opstijgen, hooger op gaan. — **προσ-ανάβασις,** εως, ἡ, opgang naar, trede, sport.

προσ-αναγκάζω, bovendien -, * zelfs dwingen.

προσ-αναγορεύω (*als ao. dient* προσανεῖπον). **1.** bovendien bekend maken. — **2.** bijvoegen *met woorden*.

προσ-αναισιμόω *en* **προσ-αναλίσκω** ● bovendien uitgeven, - verteren.

προσ-αναπληρόω *en med.*, ter aanvulling bijvoegen.

προσ-ανασείω, bovendien dreigend voorhouden, - bedreigen met.

προσ-αναστέλλω ● inhouden, *b. v. een paard.*

προσ-ανεῖπον, *z.* προσαναγορεύω.

προσ-ανέρπω, opwaarts kruipen naar.

προσ-ανερωτάω, bovendien ondervragen.

προσάντης, 2 [πρός, ἄντην]. **1.** steil oploopend. — **2.** *overdr.*: *a*) moeilijk. — *b*) vijandig.

προσ-απαιτέω, bovendien eischen.

προσ-αποβάλλω, bovendien verliezen.

προσ-απογράφω, bovendien schriftelijk aangeven.

προσ-απόλλυμι ● *en* (*alleen pr.*) **-λλύω. 1.** *a*) bovendien vernietigen, - dooden, - in het verderf storten. — *b*) *2e pf.* -όλωλα *en pass.*: mede -, insgelijks omkomen, - te gronde gaan. — **2.** bovendien verliezen.

προσ-αποστερέω, bovendien berooven van.

προσ-άπτω ● **I.** *overg.* **1.** vastmaken. — **2.** *overdr.*: *a*) bijvoegen; *inz.*: iem. iets toevoegen, toekennen, verleenen, verschaffen: °τιμάς τινι π.; *in ongunstigen zin*: αἰτίαν τινί π., aanwrijven. — *b*) in verband brengen met, *een vergelijking enz.* toepassen op. — **II.** *onoverg.* -ειν [ἑαυτόν]: °κακοῖς κακὰ -ει, rampen rijgen zich aan rampen.

προσ-αραρίσκω ● bevestigen aan; *onoverg. 2e pf.* -άραρα, *ion.* -άρηρα, bevestigd zijn aan.

προσ-αρκέω ● te hulp komen.

προσ-αρμόζω ● *att.* **-όττω,** aanpassen aan, aanvoegen, vastmaken aan.

προσ-αρτάω. 1. hechten -, vastmaken aan. — **2.** *overdr., pass.*: *a*) verbonden zijn met, voortvloeien uit. — *b*) gehecht -, verslaafd zijn aan.

*προ-σάττω, alleen med. ao. προεσάξαντο (als hij niet bij προ-εσάγω behoort), te voren voorraad opslaan.

προσ-αυδάω. 1. aanspreken, begroeten. — 2. woorden tot iem. richten.

προσ-αύω, verbranden tegen.

προσ-αφαιρέω ● bovendien ontnemen.

προσ-βαίνω ● (H. ook 2e ao. med. -εβήσετο). 1. a) ergens heen gaan, naderen, ergens op gaan, bestijgen; abs.: voortgaan. — b) tegen iets treden, den voet zetten op, betreden. — 2. overdr.: over iem. komen: ° τίς σε προσέβη μανία;

προσ-βάλλω ●

A. I. overg. (met acc. afhangende v. βάλλω). 1. werpen -, brengen naar, -bij, richten naar: ° χεῖρα π. τινί, de hand aan iem. slaan; ° χεῖρα π. πέπλοις, het gewaad aanraken; ° ὄμματα π. τέκνοις, de oogen werpen op...; θηρία τινὶ π., aanhitsen op; ° π. στέρνον, de borst toekeeren naar, - bieden aan. — 2. overdr.: a) verschaffen, bezorgen: ° εὔκλειαν ἐμαυτῷ π. — b) iem. tot iets brengen: ° μή μ' ἀνάγκῃ -βάλῃς τάδ' εἰκαθεῖν, drijf mij niet tot tot de noodzakelijkheid, hierin toe te geven. — c) med.: -βάλλεσθαί τί τινος, iets (v. h. zijne) bijdragen tot. — II. onoverg.: -ειν [ἑαυτόν, στράτευμα], aanvallen, bestormen.

B. met acc. afhangende v. προσ-, treffen. — 1. eig.: ἠέλιος [ἀκτῖσι] -έβαλλεν ἀρούρας, H. — 2. overdr.: ταύτην ἔπεϊ προτιβάλλεαι (= προσβ-), H., gij bestraft haar met woorden.

πρόσβασις, εως, ἡ [προσβαίνω], toegang. — προσβατός, 3 [verbaaladj. v. id.], toegankelijk.

προσ-βιβάζω ● 1. heenbrengen naar, nader brengen. — 2. overdr.: a) tot iets brengen, overreden. — b) terugbrengen -, herleiden tot.

προσ-βλέπω ● bekijken, beschouwen.

* προσ-βλώσκω ● komen naar.

προσβολή, ἡ [προσβάλλω]. 1. het werpen naar, - op. — 2. onoverg.: het zich werpen -, het zich bewegen naar, - tegen: a) aanval, bestorming, toevallige botsing; ook: omarming. — b) inz. v. schepen: het aanleggen; vd., meton.: landingsplaats: ἡ πόλις ἐν -ῇ ἐστιν, ligt op een plaats waar men landen kan, is een landingsplaats.

πρόσγειος, 2 [πρὸς γῇ (ὤν)], bij de aarde, laag.

προσ-γελάω ● toelachen.

προσ-γίγνομαι ● ion. -γίν-. 1. er bij komen. — 2. overdr.: a) zich vasthechten aan, zich aansluiten bij, als bondgenoot enz. — b) er uit voortkomen.

προσ-γράφω ● er bij schrijven, op een lijst bijvoegen.

προσ-δανείζω. 1. nog daarenboven te leen geven. — 2. med.: nog daarenboven te leen vragen, - ontvangen.

προσ-δαπανάω, nog daarenboven uitgeven.

προσ-δέκομαι, ion. = -δέχομαι.

προσ-δέρκομαι ● kijken naar, beschouwen.

προσ-δέχομαι ● 1. gunstig opnemen, onthalen. — 2. verwachten, afwachten.

1. προσ-δέω ● [1. δέω], vastbinden aan.

2. προσ-δέω ● [2. δέω]. 1. bovendien noodig hebben; gew. onpers. -δεῖ, het is bovendien noodig, er ontbreekt nog: οὐδενὸς ὑμῖν -δεῖ πόρου, gij hebt geen verdere geldmiddelen noodig. — 2. med. (met pass. ao.): a) bovendien -, verder noodig hebben. — b) bovendien verlangen, - verzoeken om: τινός; soms met verzw. beteek. v. προσ-: verzoeken om.

προσ-δηλέομαι, mede in het verderf storten.

προσ-διαβάλλω ● bovendien belasteren.

προσ-διαλέγομαι. 1. antwoorden. — 2. alg.: zich onderhouden met.

προσ-διατρίβω, nog wat tijd besteden aan.

προσ-διαφθείρω ● mede in het verderf storten.

προσ-διδάσκω, bovendien onderwijzen, - leeren.

προσ-δίδωμι ● er bij geven, nog toevoegen.

προσ-διέρχομαι ● en προσ-διηγέομαι, bovendien vertellen.

προσ-δοκάω [πρός; vw. δέχομαι]. 1. verwachten, afwachten met hoop of vrees. — 2. veronderstellen, denken. — προσδόκητος, 2 [verbaaladj.], verwacht. — προσδοκία, ἡ, verwachting v. een goed of, gew., v. een kwaad. — προσδόκιμος, 2, verwacht, te verwachten.

προσ-εγκελεύομαι, nog bovendien aansporen.

προσεδρεύω. 1. neerzitten bij. — 2. overdr.: onafgebroken bezig zijn met. — πρόσεδρος, 2 [πρὸς (bw., er bij) ἕδραν (ἔχων)], zittend bij.

προσ-είκελος, 3, nog al gelijkend op.

προσ-ειλέω, iem. dringen naar.

1.**πρόσ-ειμι** ● [εἰμί]. **1.** er bij -, er aan -, voorhanden zijn. — **2.** *overdr.* : gehecht zijn aan, aankleven: τῇ βίᾳ -εισιν ἔχθραι, geweld verwekt vijandschap ; τὰ -όνθ' ἑαυτῷ, zijn eigen gebreken.

2.**πρόσ-ειμι** ● [εἶμι] = προσέρχομαι ; *att. heeft -ειμι de beteek. v. h. fut. v.* προσέρχομαι.

προσ-εῖπα, *1e ao.*= προσ-εῖπον. — **προσ-εῖπον, προσ-είρηκα,** *z.* προσαγορεύω.

***προσ-εΐσκομαι** (*2 enk. pf. ind. pass. met beteek. v. h. pr.* : προσήϊξαι), gelijk zijn.

προ-σείω. 1. vóór iem. schudden, - zwaaien. — **2.** *overdr.* : dreigend voorhouden, dreigen met.

προσ-εκβάλλω ● bovendien wegwerpen.

προσεκτέον, *verbaaladj. v.* προσέχω.

προσ-ελαύνω ● **1.** drijven naar : π. τὸν ἵππον. — **2.** *onoverg.* : π. [ἵππον], rijden naar ; π. [στρατόν], aan-, oprukken.

προσ-έλκω ● trekken naar ; *med.* : tot zich trekken.

προσ-εμβαίνω ● bovendien met voeten treden.

προσ-εννέπω (*alleen pr. en impf.*), aanspreken.

προσ-εντείνω, bovendien op iets uitstrekken ; πληγὰς π., daarbij nog slagen toebrengen.

προσ-εξαιρέομαι ● bovendien voor zich uitkiezen.

πρόσεξις, εως, ἡ [προσέχω], het richten -, het vestigen op ; *met en zonder* τοῦ νοῦ, opmerkzaamheid.

προσ-έοικα, *pf. met beteek. v. h. pr.* **1.** eenigszins gelijken op. — **2.** betamen.

προσ-επαιτιάομαι, bovendien beschuldigen.

προσ-επεῖπον (*2e ao.*), er nog bij zeggen.

προσ-επικτάομαι, er nog bij verwerven.

προσ-επιμετρέω, als toemaat geven, er nog bij voegen.

προσ-επινοέω, nog verzinnen.

προσ-επιστέλλω ● bovendien bevelen, *inz. per brief.*

προσ-εργάζομαι ● **1.** *a*) bovendien uitvoeren, - verrichten. — *b*) bovendien afmaken, - ombrengen. — **2.** bovendien verwerven, bijwinnen.

προσ-έρομαι, bovendien -, verder vragen.

προσ-ερεύγομαι, spuwen tegen ; *v. de golven* : opspatten tegen *een rots.*

προσ-έρπω, kruipen -, sluipen naar, zachtjes naderen, *eig. en overdr.*

προσ-έρχομαι ● *en* (*vaak met de beteek. v. h. fut.*) **πρόσ-ειμι** [εἶμι]. **1.** gaan -, komen naar, - bij, naderen, in aantocht zijn : π. Σωκράτει, omgaan met S. — *inz.* : *a*) vóór *h. volk enz.* optreden : π. τῷ δήμῳ. — *b*) *vijandelijk* : oprukken tegen, aanvallen. — **2.** *overdr.* : *a*) iem. bijtreden, zich aansluiten bij. — *b*) zich aan iets begeven, zich toeleggen op : π. πρὸς τὰ κοινά, de politiek. — *c*) *v. een kwaad, v. aandoeningen enz.*: naderen, aankomen. — *d*) *v. inkomsten* : binnenkomen : τὰ προσιόντα, de inkomsten.

προσ-ερῶ, *z.* προσαγορεύω.

προσ-εσάγω, *ion.* = προσεισάγω.

προσ-εταιρίζομαι, zich tot makker kiezen.

προσ-έτι, *bw.*, nog daarbij, bovendien ; *ook gescheiden* : πρὸς δ' ἔτι.

προσ-ευρίσκω ● (nog bovendien) vinden, - bevinden.

† **προσευχή,** ἡ. **1.** gebed. — **2.** *meton.* : bedehuis ; *inz.* : synagoge. — **προσ-εύχομαι** ● **1.** *a*) bidden tot. — *b*) aanbidden, vereeren. — **2.** om iets bidden.

προσεχής, 2 [προσέχω, II ; *eig.* : daaraanhangend], aangrenzend, naburig.

προσ-έχω ●

I. 1. houden -, richten naar : π. *met en, vaker, zonder* ναῦν, het schip naar *h. land* richten, op *h. land* aanhouden, - aanleggen, landen. — **2.** *overdr.*, *met en zonder* τὸν νοῦν *of* τὴν γνώμην, zijn geest vestigen op, zijn aandacht schenken aan : *a*) *alg.* : opmerken, letten op. — *b*) bekommerd zijn over, zorgen voor, zich toeleggen op : π. τῷ πολέμῳ. — *c*) geloof schenken aan, luisteren naar, vertrouwen op. — *d*) -ειν ἑαυτῷ, bij zichzelf nadenken, *of* aan zichzelf denken, op zijn hoede zijn, zich wachten voor iets, ἀπό τινος.

II. *med.* : zich vasthouden -, blijven hangen aan.

προσ-ζεύγνυμι ● vastbinden aan.

πρόσηβος, 2 [πρὸς ἥβην (ὤν)], den jongelingsleeftijd nabij.

προσηγορέω, aanspreken, groeten. — **προσηγορία,** ἡ, benaming, titel. — **προσήγορος,** 2 [πρός, *vw.* ἀγορεύω]. **1.** *bedr.* : die aanspreekt, begroetend. — **2.** *lijd.*: aangesproken, begroet.

προσήϊξαι, *z.* * προσεΐσκομαι.

προσηκόντως, *bw.* [προσήκω], naar behooren.

προσ-ήκω ● **1.** *a*) gekomen zijn naar, - tot, ergens zijn. — *b*) *v. zaken* : zich uitstrekken tot. — **2.** *overdr.* : in verband -, in betrekking staan met: *a*) toebehooren aan : ° τῷ ξένῳ -ήκει Λαΐῳ

τι συγγενές, die vreemdeling heeft eenige verwantschap met Laios; *inz. v. pers.*: verwant zijn: ° *μῶν -ῆκέ σοι;*, was hij aan u verwant?; *dikw. part., bijv. of zelfst. g.*: *οἱ -ήκοντες*, de naastbestaanden. — *b)* betreffen, aangaan; *gew. onpers.*: *τούτῳ -ήκει οὐδὲν* (in niets) *τῆς Ἑλλάδος*, hij heeft niets te maken met Hellas. — *c)* aan iem. toekomen, passen, betamen; *gew. onpers.*: *ἀγαθοῖς* (*attractie*) *ὑμῖν -ήκει εἶναι*, het past u, dapper te zijn; *τὸ -ῆκον, τὰ -ήκοντα*, wat iem. toekomt, het betamende, plicht; *acc. abs. -ῆκον*, daar het betaamt.

προσ-ηλόω, vastnagelen.

† **προσήλυτος**, 2 [*πρός, st. ἐλθεῖν*; ⟶ *Ned.* proseliet]. **1.** bijgekomen. — **2.** *ὁ π.*: *a)* vreemdeling. — *b)* tot het Jodendom bekeerde heiden.

πρόσ-ημαι (*alleen pr.*), zitten bij.

προ-σημαίνω ● **1.** te voren een teeken geven, - doen kennen, voorzeggen. — **2.** bekendmaken, bevelen.

προσηνής, 2, vriendelijk, welwillend.

προσ-ηχέω, tegenruischen.

προσηῷος, 3 [*πρὸς ἠοῦς* (*ὤν*)], oostelijk, *bijnaam v. Artemis op noordelijk Euboia, wegens de ligging v. haar tempel op h. voorgebergte Artemision.*

προσ-θακέω, er op -, er bij zitten.

πρόσθε, *ion. en* °, *en* **πρόσ-θεν**.

I. *bw.* **1.** *v. ruimte, met en zonder beweging*: van voren, voorwaarts: *-θε οἱ* (*dat. v. voordeel*) *δόρυ ἔσχε*, H.; *τὸ -θεν, τὰ -θεν*, voorhoede, voorste gelid *enz.* — **2.** *overdr.*: *a)* *v. tijd*: te voren, eertijds, vroeger: *ἡ -θεν ἡμέρα*; *ἐν τῷ -θεν*, in het verleden; *τὸ -θεν, τὰ -θεν* = *vaak π. zonder lidw.* — *b)* eerder, liever, bij voorkeur.

II. *vrz. met gen.* (*die soms voorafgaat*). **1.** *v. ruimte*: vóór. — **2.** *overdr.*: *a)* *v. tijd*: vóór, vroeger dan. — *b)* bij voorkeur aan, boven: ° *-θεν τίθημί τί τινος*, verkiezen boven. — *c)* ter bescherming -, ten voordeele van: *-θε υἱῶν Ἴλιον εἰρυόμεσθα*, H., wij verdedigen Ilion ter bescherming van ...

πρόσθεσις, *εως, ἡ* [*προστίθημι*]. **1.** samenvoeging. — **2.** bijvoeging, vermeerdering.

προσθετέον [*verbaaladj. v. προστίθημι*], men moet bijvoegen. — **πρόσθετος**, 2 [*id.*], er bij geplaatst: *-οι κόμαι*, pruik.

προσ-θέω ● loopen naar, toeloopen.

προσθήκη, *ἡ* [*προστίθημι*]. **1.** toevoegsel. — **2.** hulp.

προσ-θιγγάνω ● aanraken.

προσ-ιζάνω. **1.** zitten bij. — **2.** *overdr.*: aankleven: ° *κείνῃ μῶμος* (schandvlek) *οὐ -ει*.

προσ-ίζω, zitten bij.

προσ-ίημι ● **I.** *act.*: laten komen bij, toelaten. — **II.** *med.* **1.** tot zich laten komen, - toelaten, - trekken: *τὸν πόλεμον προσέσθαι*, in het land laten komen. — **2.** *overdr.*: *a)* voor zich winnen; *ook v. zaken*: *τῶν οὐδὲν -ίετό μιν*, HDT., niets daarvan beviel hem. — *b)* aannemen, goedvinden, toestemmen in, op zich nemen: *τὴν Μηδικὴν στολὴν προσήκατο*, nam de ... kleeding aan; *-ίεμαι τοὺς λόγους τινός*, naar iem.s woorden luisteren; *οὐ -ιέμην δανείσασθαι*, ik kon er niet toe besluiten, van iem. geld te leenen.

προσ-ίκελος, 3, °*en ion.* = *προσεικ-*.

προσ-ίστημι ● **1.** *overg.* (*pr., impf., f.*, 1e *ao.*): er bij -, er tegenover plaatsen. — **2.** *gew.*, *onoverg.* (2e *ao., pf., plqpf.*) *en med.*: *a)* er bij gaan staan, er bij staan. — *b)* *overdr., onpers.*: in den geest komen, iem. invallen.

προσ-ιστορέω, er nog bij verhalen.

προσ-ίσχω = *προσέχω*.

προσ-ιτέον, *verbaaladj. v.* 2. *πρόσειμι*. — **προσιτός**, 3, *id.*, toegankelijk.

προσ-καθέζομαι ● *en* **προσ-κάθημαι**. **1.** *a)* neerzitten bij. — *b)* *vd.*: belegeren. — **2.** *overdr.*: voortdurend bezig zijn met, - bij iem. zijn.

προσ-καθίζω ● *en med.*, er bij gaan zitten.

† **πρόσκαιρος**, 2 [*πρὸς καιρὸν* (*ὤν*)]. **1.** (slechts) een tijd durend, vergankelijk. — **2.** aan het tijdelijke gehecht.

προσ-καλέω ● **1.** *a)* er bij roepen, om iem. zenden. — *b)* toeroepen. — **2.** *med.*: *a)* tot zich -, te hulp roepen. — *b)* vóór den rechter dagen, dagvaarden.

προσ-καρτερέω, volharden in, aanhoudend werkzaam zijn.

προσ-καταλέγω ● in de rol bijvoegen.

προσ-καταλείπω ● bovendien nalaten.

προσ-κατασκευάζω, nog daarbij gereedmaken, - bouwen.

προσ-κάτημαι, *ion.* = *-κάθημαι*.

πρόσ-κειμαι ● (*dient als pf. pass. bij προστίθημι*). — **I.** er bij -, er vóór geplaatst -, - gelegd zijn, - liggen, er aan bevestigd zijn. — **II.** *overdr.* **1.** *a)* verbonden zijn met, *v. een inwendige eigenschap*: ° *ἡ ἀβουλία μέγιστον ἀνδρὶ -κειται κακόν*, de onbezonnenheid woont in den man als het grootste kwaad; *omgekeerd*:

° εἴ τῳ π. χρηστῷ, als ik een goede eigenschap bezit. — *b*) bijgevoegd zijn: ° ἄλγος ἄλγει -κείμενον; er bij staan (*in een volksbesluit en dgl.*) — *c*) aan iem. toegekend zijn, iem. toekomen, iem.s plicht zijn. — **2.** *v. pers.* : *a*) aan iets hangen, zich toeleggen op, zich toewijden aan : οἴνῳ π., overgegeven zijn aan ... — *b*) bij iem. aandringen. — *c*) iem. op de hielen zitten, aanvallen.

προ-σκέπτομαι ● = προσκοπέω.

προσ-κεφάλαιον, τό [(τὸ) πρὸς κεφαλήν], hoofdkussen, kussen.

προσκηδής, 2 [πρός, κῆδος], liefdevol, zorgzaam.

προσκήνιον, τό [(τὸ) πρὸ σκηνῆς; de ruimte vóór de σκηνή], proskenion, *verhoogd tooneel in h. na-klassieke theater.*

προσ-κλίνω ● doen aanleunen -, zetten tegen.

προσ-κομίζω ● ergens heenbrengen.

προ-σκοπέω. 1. *act. en med.* : voorzien, te voren overwegen, zorgen voor. — **2.** *med.* : (wachtend) uitzien naar.

προσ-κόπτω ● iets aan iets stooten.

προσ-κοσμέω, toevoegen om te versieren.

πρόσκρουσμα, τό, *overdr.*: aanstoot, krenking, beleediging. — **προσ-κρούω** ● **1.** tegen iets stooten. — **2.** *overdr.* : *a*) een tegenslag hebben. — *b*) aanstoot geven, krenken, beleedigen, oneenig worden met.

προσ-κτάομαι ● nog daarbij verwerven; *v. pers.* : op zijn zijde brengen.

προσ-κυλίω, wentelen naar, - tegen.

προσ-κυνέω ● *en regelm.* **1.** een kushand toewerpen. — **2.** *de godheid* te voet vallen en *haar* aanbidden, knielend vereeren; *dikw. v. de vereering v. d. Perzischen koning en v. satrapen.* — **προσκύνημα,** τό, *en* **προσκύνησις,** εως, ἡ, knieval, vereering.

προσ-κύπτω ● vooroverbukken naar.

προσ-κυρέω. 1. ergens heen komen, bereiken. — **2.** *overdr.* : iets ontmoeten, beleven.

πρόσκωπος, 2 [πρὸς κώπῃ (ὤν)], aan den roeiriem zittend.

προσ-λάζυμαι = προσλαμβάνω.

προσ-λαλέω, babbelen met.

προσ-λαμβάνω ● **1.** *a*) er bij -, bovendien nemen, - krijgen, - verwerven. — *b*) *inz.* : als hulp medenemen : ἄνοιάν τινος π., te hulp nemen, zijn voordeel doen met. — **2.** mede aanpakken, mede de hand aan 't werk slaan.

προσ-λεύσσω, kijken naar, aanschouwen.

* **προσ-λέχομαι** (*alleen* 2*e ao.* προσέλεκτο, H.), zich er bij leggen.

προσ-λογίζομαι. 1. nog bijrekenen. — **2.** bovendien rekening houden met, bijvoegen.

προσ-μάσσω, aaneendrukken.

προσ-μάχομαι, strijden tegen.

προσ-μείγνυμι ● **1.** *overg.* : bijmengen, vereenigen met. — **2.** *onoverg.* : -νύναι [ἑαυτόν] : *a*) zich vereenigen met. — *b*) naderen; *v. schepen* : aanleggen bij, landen; *dikw. in vijandelijken zin* : op *d. vijand* stooten, aanvallen, slaags raken.

προσ-μειδιάω, toelachen.

προσ-μένω ● **1.** *onoverg.* : er bij blijven, wachten. — **2.** *overg.* : afwachten.

προσ-μίγνυμι *en* **-μίσγω** = -μείγνυμι.

προσ-μισθόομαι, bovendien in soldij nemen.

προσ-νέμω ● toedeelen.

προσ-νήχω, *gew. med.*, zwemmen naar.

προσ-νίσομαι *en* **-νίσσομαι,** gaan naar, naderen.

προσ-νωμάω, zich bewegen naar, naderen.

πρόσ-οδος, ἡ. **I. 1.** de weg naar, toegang. — **2.** *meton.* : het gaan naar, het naderen; *inz.* : *a*) het aanrukken, aanval. — *b*) plechtige optocht *naar een tempel.* — **II.** inkomsten, rente.

πρόσ-οιδα, *alleen in* : προσειδέναι χάριν, bovendien nog dank weten.

πρόσοικος, 2 [πρὸς οἴκῳ (ὤν)], naburig.

προσοιστέος, 3, *verbaaladj.* *bij* προσφέρω.

προσ-οκέλλω. 1. *een schip* op strand zetten. — **2.** *zld. onoverg.* : stranden.

προσ-ομιλέω. 1. omgaan met : ° κακοῖσι π. ἀνδράσιν. — **2.** zich bezighouden met, behandelen : π. τὰ ἴδια, de private belangen.

προσ-όμνυμι ● bovendien zweren.

προσ-όμοιος, 2, vrijwel gelijk.

προσ-ομολογέω. 1. bovendien erkennen. — **2.** in iets toestemmen.

προσ-ονομάζω, iem. een naam geven.

προσ-οράω ● **1.** *act. en med.* : kijken naar, aanschouwen. — **2.** beschouwen.

προσ-ορέγομαι, *med.*, in zijn belang iets uitstrekken naar, iem. iets voorhouden *om hem te overreden.*

προσ-ορίζω. 1. binnen de grenzen sluiten, bij een gebied voegen. — **2.** *alg.* : bijvoegen.

προσ-ορμίζω, een schip vóór anker leggen bij ; *med.* : vóór anker gaan bij.

πρόσορος, 2 [πρὸς ὅρῳ (ὤν)], aangrenzend, naburig.

προσουδίζω [πρὸς οὖδας (βάλλω)], op den grond slingeren.

προσ-ουρίζω, -ουρος, *ion.* = προσορ-.

προσ-οφείλω *en* **-οφλισκάνω** ● **1.** bovendien verschuldigd zijn.— **2.** zich bovendien op den hals halen.

προσόψιος, 2, goed zichtbaar. — **πρόσοψις,** εως, ἡ. **1.** *bedr.* : het zien, het uitzicht op iets. — **2.** *lijd.* : het uiterlijk, aangezicht.

προσ-παίζω, schertsend zeggen tot.

προσ-παίω, slaan -, stooten tegen.

προσ-παρασκευάζω, bovendien voorbereiden.

προσ-πασσαλεύω, *att.* **-αττα-,** vastnagelen aan.

προσ-πελάζω, doen naderen, nader brengen.

προσ-πέμπω ● zenden naar.

προσ-περιβάλλω ● **1.** nog bovendien ergens om plaatsen, - oprichten. — **2.** *overdr.*, *med.* : zich met nieuwe aanwinsten omgeven.

προσ-περονάω. 1. met een speld (*een pin enz.*) vastmaken. — **2.** *alg.* : vastmaken.

προσ-πέτομαι ● vliegen naar.

προσ-πεύθομαι = προσπυνθάνομαι.

προσ-πίλναμαι, naderen.

προσ-πίπτω ● **1.** neervallen bij, - tegen, - op : σκιαὶ εἰς τὸ καταντικρὺ αὐτῶν -πίπτουσαι, schaduwen die op den wand tegenover hen vallen. — *inz.* : *a*) iem. te voet vallen, smeeken, bezweren; *abs.* : knielen. — *b*) zich werpen naar, - op : zich in iem.s armen werpen; *vaker* : overvallen, aanvallen. — *c*) (toevallig -, plotseling) stooten op, verrassen : νῆες -πεσοῦσαι, samenstootend. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. gebeurtenissen* : voorvallen, iem. overkomen. — *b*) *v. tijdingen, v. de stem enz.* : ter oore komen, iem. bereiken.

προσ-πίτνω = προσπίπτω.

προσ-πλάζω, naderen, slaan tegen.

προσ-πλέω ● *ion.* **-πλώω,** varen naar, in aantocht zijn.

προσ-ποιέω. 1. er bij doen, aan iem. verschaffen : φίλην (als ... ; de vriendschap van) Λέσβον π. τῇ πόλει. — **2.** *med.* : *a*) zich (bovendien) verschaffen : Καλχηδονίους φίλους -ποιησάμενος. — *b*) zich iets toeschrijven, aanspraak maken op. — *c*) den schijn aannemen van, veinzen, voorwenden : -ποιούμενοι μὲν εἰδέναι, εἰδότες δὲ οὐδέν. — **προσποίησις,** εως, ἡ, het zich toeëigenen, aanspraak, aanmatiging.

προσ-πολεμέω, beoorlogen.

προσπολέω, dienen, begeleiden. — **πρόσπολος,** ὁ, ἡ [πρὸς (*bw.*, er bij) πέλων ; *eig.* : die zich in iem.s nabijheid beweegt]. **1.** dienaar, dienares. — **2.** *inz.*: dienaar -, dienares van een godheid, priester, priesteres.

προσ-πορίζω, bovendien verschaffen.

προσ-πταίω. 1. *overg.* : iets stooten tegen : π. τὸν πόδα. — **2.** *onoverg.* : *a*) aanstooten tegen, struikelen. — *b*) *overdr.*: tegenspoed ondervinden ; *inz.* : een nederlaag lijden.

προσ-πτύσσω ● **I.** aandrukken tegen, nauw omsluiten. — **II.** *gew. med.* **1.** *a*) zich aanvlijen tegen. — *b*) *overdr.* : bij iem. aandringen, dringend verzoeken. — **2.** *inz.* : *a*) omarmen, omhelzen. — *b*) *alg.* : vriendelijk onthalen, - bejegenen.

προσ-πτύω, spuwen op.

προσ-πυνθάνομαι ● bovendien vragen.

προσ-ρέω ● *overdr. v. pers.*: toestroomen.

προσ-ρήγνυμι ● **1.** *overg.* : breken tegen. — **2.** *onoverg.* : breken tegen.

πρόσρησις, εως, ἡ [*vw.* προσερῶ]. **1.** het aanspreken, begroeting. — **2.** *meton.* : ᵒhetgeen men begroet.

προσ-ρίπτω ● **1.** iets werpen naar, - op. — **2.** *overdr.* : prijsgeven, uitleveren.

προσ-σαίνω ● **1.** aankwispelen. — **2.** *overdr.* : vleien, liefkoozen.

πρόσσοθεν, *bw.*, H., = πρόσθεν, voorwaarts.

προσ-στείχω ● schrijden naar.

πρόσσω = πρόσω.

πρόσταγμα, τό [προστάσσω], bevel.

προστασία, ἡ [προστάτης]. **1.** het vooraanstaan, ambt -, waardigheid van den aanvoerder, leiding, opperbevel. — **2.** het staan vóór iem., bescherming, bijstand.

πρόστασις, εως, ἡ [προ-ἵστημι], uiterlijk vertoon, pracht.

προσ-τάσσω. I. er bij plaatsen, - opstellen. — **II.** *overdr.* **1.** toevoegen : π. τινὰ ἄρχοντα αὐτοῖς, als opperbevelhebber over hen aanstellen; onder iem.s bevel plaatsen. — **2.** *a*) verordenen, bevelen, iem. iets opdragen. — *b*) *inz.* : bevelen iets te leveren, eischen : τοῖσι ἵππος -ετέτακτο, HDT.,

van hen werd ruiterij geëischt.

προστατεία, ἡ = προστασία, 1. — **προστατεύω** [προστάτης] = προστατέω, 1: π. ὅπως, zóó leiden dat, zorgen dat.

προστατέω [προστάτης]. **1.** aan het hoofd staan van, leiden, besturen. — **2.** *v. tijd*: ° ὁ -ῶν χρόνος, het oogenblik dat vóór de deur staat, - dat nakende is. — **προστατήριος,** 3. — **1.** staande vóór. — **2.** beschermend, verdedigend.

προστάτης, ου, ὁ [προΐσταμαι, *onoverg.*]. **I.** die vooraan staat, leider, aanvoerder: τῆς Ἑλλάδος -αι εἰσίν, zij hebben de hegemonie over ... — **II.** die vóór iem. staat. — **1.** smeekeling: ° τοῦ θεοῦ π. — **2.** *a*) verdediger, beschermer: -αι τῆς εἰρήνης, uitvoerders van het vredesverdrag. — *b*) *inz., vrl te Athene*: beschermheer van een metoik (μέτοικος): ἐπὶ -ου οἰκεῖν, onder een beschermheer -, als metoik leven.

προστάτις, ιδος, ἡ (*acc.* ιν) [*vr. v.* προστάτης], beschermster.

προσ-τάττω, *att.* = προστάσσω.

προσ-τελέω, nog bovendien betalen.

προ-στέλλω ● (*2 enk. 2e ao. pass.* προὐστάλης), vooruitzenden; *pass.*: vooruitgaan.

προστερνίδιον, τό [(τὸ) πρὸ στέρνου], borstpantser *v. paarden.*

προσ-τήκω ● *act.* (*alleen onoverg. pf.* -τέτηκα) *en pass.*, vastsmelten aan.

προσ-τίθημι ●
I. 1. plaatsen -, zetten -, leggen op, - tegen, - vóór: κλίμακας π. τοῖς πύργοις, ladders tegen de torens aanzetten; π. τὴν θύραν, de deur tegen *de lijst* plaatsen, ze sluiten. — **2.** *overdr.*: *a*) iem. iets opleggen, - opdragen, - aandoen: πρῆγμά τινι π., HDT., iem. een taak opdragen; ° τὰ δεινὰ -τίθησ' ὄκνον, het gevaar doet mij aarzelen; πόλεμόν τινι -εθήκαντο, HDT., zij deden iem. (van zich uit, *med.*) oorlog aan. — *b*) *alg.*: bezorgen, verschaffen: ° Ἅιδῃ π. ἐμὸν δέμας.
II. toevoegen. — **1.** *eig.*: π. μικρὰν δύναμιν; ° νοσοῦντι νόσον π.; in de rede bijvoegen. — **2.** *overdr.*: *a*) τῷ βαρβάρῳ προσθεὶς ἑαυτόν, zich aansluitend bij... — *b*) *med.*: *α*) zich aansluiten bij *een meening*, bijtreden, instemmen met: -έθεντο τῇ γνώμῃ, zienswijze; ψήφῳ -τίθεσθαι, stemmen voor. — *β*) aan zichzelf toevoegen, voor zich winnen: φίλον τινὰ -θέσθαι, iem. als vriend aan zich verbinden.

προσ-τιμάω, aan een straf iets toevoegen, een straf verzwaren.

προσ-τρέπω ● **1.** wenden tot. — **2.** *gew. onoverg.*: -ειν [ἑαυτόν] *en med.*: zich (smeekend) wenden tot, iem. om iets smeeken.

προσ-τρέχω ● loopen naar.

προστρόπαιος, 2, die zich (smeekend) tot iem. wendt, smeekend. — **προστροπή,** ἡ [προστρέπω], het zich (smeekend) tot iem. wenden, smeekbede. — **πρόστροπος,** 2 [*id.*] = προστρόπαιος.

προσ-τυγχάνω ● **1.** (toevallig) er bij komen, ontmoeten: ὁ -τυχών, de eerste de beste. — **2.** deelachtig worden, verkrijgen.

προστῷον, τό [πρό, στοά], *voorste deel v. d.* zuilengang, *die h. binnenhof omgaf.*

προσ-υπάρχω, bovendien voorhanden zijn.

πρόσφαγμα, τό [πρό, σφάζω], wat vóór *d. tempel, h. godenbeeld enz.* geslacht wordt, slachtoffer.

πρόσφατος, 2, frisch, versch.

προσφερής, 2 [προσφέρω]. **1.** *lijd.* [*eig.*: nabijgebracht], nabijkomend, gelijkend op. — **2.** *bedr.*: wat bijdraagt tot, nuttig.

προσ-φέρω ●
I. 1. brengen -, dragen naar, aanbieden: ° λουτρὰ (plengoffer) π. πατρί; ἵππῳ χαλινὸν π., den teugel aandoen; π. ἔκπωμα, een drinkbeker aanbieden; φάρμακον -φέρεσθαι, vergif tot zich nemen. — **2.** *pass.*: zich bewegen naar, naderen; *dikw. in vijandelijken zin*: op iem. losgaan, aanstormen, aanvallen.
II. *overdr.* **1.** iem. *een voorstel en dgl.* aanbrengen: π. τινὶ λόγον, tot iem. een rede richten, *of*: iem. een voorstel doen, *of*: een reden aanvoeren; *zonder dat.*: ° πάσας π. μηχανάς, alle middelen aanwenden. — **2.** opbrengen: -έφερε πεντήκοντα τάλαντα. — **3.** *pass.*: iem. *op vriendelijke of onvriendelijke wijze* naderen, bejegenen, omgaan met, zich gedragen: ὡς φίλοι -εφέροντο ἡμῖν. — **4.** *act. en pass.*: naderbij komen, gelijken op. — **5.** bijvoegen: ° κακὸν π. νέον παλαιῷ, een nieuwe ramp bij de oude voegen.

πρόσ-φημι ● toespreken; *ook med.*

προσ-φθέγγομαι, toespreken, groeten. — **προσφθεγκτός,** 3, toegesproken, begroet. — **πρόσφθεγμα,** τό, toegesproken woorden, groet.

προσ-φθονέω, met afgunst bezien.

προσφιλής, 2 [πρός, φιλέω]. **1.** *lijd.*: bemind, dierbaar, aangenaam. — **2.** *bedr.*: liefdevol, vriendelijk, welwillend.

προσ-φιλοσοφέω, met iem. philosopheeren.

προσφιλῶς, *bw.* [προσφιλής], welwillend.

προσ-φοιτάω, dikwijls gaan naar.

προσφορά, ἡ [προσφέρω]. **1.** *a)* het brengen naar. — *b) meton.* : het gebrachte : gave, geschenk. — **2.** (πρός, er bij), vermeerdering.

προσ-φορέω, brengen naar.

πρόσφορος, 2 [προσφέρω]. **1.** wat bijdraagt tot, nuttig, voordeelig. — **2.** passend, behoorlijk.

προσφυέως, *ion.* = προσφυῶς. — **προσφυής,** 2 [προσφύω]. **1.** vastgegroeid aan. — **2.** *overdr.* : *a)* vastzittend -, bevestigd aan. — *b)* behoorend bij, behoorlijk, passend. — **προσ-φύω** ● **1.** aan iets doen vastgroeien. — **2.** *onoverg.* (2^e^ *ao.*, *pf.*) *en med.* : *a)* vastgroeien aan. — *b) overdr.* : zich vasthechten aan. — **προσφυῶς,** *bw.* [προσφυής], op passende wijze.

προσ-φωνέω. 1. *a)* toespreken. — *b)* tot zich roepen. — **2.** uitspreken, uiten. — **προσφώνημα,** τό, het toegesprokene, naam. — **προσφώνησις,** εως, ἡ, het toegesprokene, toespraak ; *inz.* : toespraak in het begin van een boek, opdracht van een boek.

πρόσχημα, τό [προέχω ; wat men vóór zich houdt]. **1.** luister, sieraad, pracht. — **2.** voorwendsel, dekmantel.

προσ-χόω, *aarde en dgl.* werpen op ; *v. een stroom* : aanspoelen.

προσ-χράομαι ● [3. χράω], bovendien -, mede gebruiken ; *gew.* : gebruiken.

προσ-χρήζω, *ion.* **-χρηΐζω. 1.** bovendien noodig hebben. — **2.** bovendien vragen, - verlangen.

προσ-χώννυμι = προσχόω.

προσ-χωρέω ● **1.** bij *iets of iem.* komen, naderen. — **2.** zich *bij een meening en dgl.* aansluiten, toetreden.

πρόσχωρος, 2 [πρὸς χώρᾳ (ὤν)], aangrenzend, naburig ; ὁ π., buurman.

προσ-ψαύω, aanraken.

πρόσω, *z.* πόρρω.

προσῳδία, ἡ [πρός, ᾠδή ; *eig.* : zang bij een instrument]. **1.** toonhoogte. — **2.** *meton.* : teeken dat de toonhoogte aanduidt, accent.

πρόσω-θεν = πόρρωθεν.

προσώπασι, -πατα, *z.* πρόσωπον.

προσωπεῖον, τό, masker. — **πρόσωπον,** τό (*mrv. ook* -πατα, *dat.* -πασι) [πρός, ὤψ ; *eig.* : wat naar iets kijkt]. **1.** gezicht, gelaat (*dikw.*, *vrl* H., *mrv. v. één pers.*) ; κατὰ π., van voren ; *ook soms v. dieren.* — **2.** *meton.* : voorkomen, uitzicht. — **3.** *synekd.* : persoon : λαμβάνειν π., den persoon aanzien, partijdig zijn. — **4.** *overdr.* : *a)* kunstmatig gezicht, masker. — *b)* oppervlakte. — *c)* front *v. een leger.*

προσώτατα, -τάτω, -τέρω, *z.* πόρρω.

προσ-ωφελέω, medehelpen, bijstaan. — **προσωφέλημα,** τό, *en* **προσωφέλησις,** εως, ἡ, hulp, bijstand.

προ-τάμνω, *ep.*, *en* **προ-τέμνω** ● **1.** *vleesch* voorsnijden. — **2.** voortsnijden : κορμὸν ἐκ ῥίζης π., H., een tronk van den wortel af steeds verder behakken. — **3.** *med.* : vóór zich insnijden : ὦλκα -τάμνομαι, H., vóór zich een vore trekken.

προ-ταρβέω, vreezen voor.

προ-τάσσω ● *att.* **-τάττω,** vooraan -, vóór iem. plaatsen, *inz. ter bescherming.*

προ-τείνω ● **1.** vóór zich uitstrekken, vooruitstrekken, uitsteken : τὴν δεξιὰν π. ; χεῖρας -ετείνοντο (*med.* : hun handen) ; °π. ψυχὴν δορί, zijn leven blootstellen aan de lans, - wagen op het slagveld. — **2.** *overdr.* : iem. iets voorhouden, vóór den geest brengen : θεὸς φάντασμα (schijnbeeld) -τείνων. — *inz.* : *a) act. en med.* : als reden voorhouden, voorwenden : °π. θεούς, een bevel der goden. — *b) act. en med.* : als lokaas voorhouden, voorspiegelen : ἐλευθερίαν π. — *c)* voorstellen, een voorstel doen : τάδε ἐγὼ -τείνομαι (*med.* : in mijn belang).

προτέλειος, 2 [πρὸ τέλους (1. τέλος, A, II, 2) (ὤν)], aan een plechtigheid voorafgaand ; τὰ -α [ἱερά], offer vóór een plechtigheid, *inz. vóór een huwelijk.*

προ-τελέω ● vooruitbetalen.

προτελίζω [πρὸ τέλους (1. τέλος, A, II, 2)], vóór het huwelijk *aan de godheid* wijden.

προτεμένισμα, τό [(τὸ) πρὸ τεμένους], voorplein van den tempel.

προ-τέμνω, *z.* προτάμνω.

προτεραῖος, 3 [πρότερος], van den vorigen dag ; ἡ -α [ἡμέρα], de vorige dag.

προτερέω [πρότερος], de eerste -, vóór -, vooruit zijn.

πρότερον, *bw.*, *z.* πρότερος, II, 1, b.

πρότερος, 3 [*comp. bij* πρό ; *eig.* : de eerste van twee]. **I.** *v. plaats* : voorste : -οι πόδες, H., voorpooten. — **II.** *overdr.* **1.** *v. tijd* : *a)* α) vorig, vroeger : -οι ἄνθρωποι, H., *en*, *zelfst. g.*, οἱ -οι, H., de menschen uit den ouden tijd ; *vaak, waar wij een bw. verwachten* : οἱ -οι ἐπιόντες, zij, die het eerst aanvallen. — β) ou-

der. — *b*) *bw.* : -ον, τὸ -ον, vroeger, eertijds ; ὁ -ον βασιλεύς, de vorige ... ; -ον τῆς ἁλώσεως (*2e lid der vergelijking*), vóór de inneming ; τὸ -ον, *soms* : den vorigen keer. — **2.** *v. waarde of rang* : overtreffend, beter : -οι ἡμῶν (dan wij) πρὸς τὰ τοῦ πολέμου.

προτέρω, *bw.* [πρότερος]. **1.** voorwaarts, verder. — **2.** *overdr.* : heviger : ἔρις π. γένετο, H.

* **προ-τεύχω,** vroeger maken ; *alleen inf. pf. pass.* προτετύχθαι, H., vroeger geschied -, voorbij zijn.

προτί, H., *archaïsch* = πρός ; *z. a.*

προτι-άπτω, -βάλλω, -ειλέω, -εἶπον = προσ-.

προ-τίθημι ● (*augm.*: προε-, προὐ-), vooraanplaatsen, plaatsen -, leggen -, zetten vóór.

I. *eig.* **1.** *alg.* : π. δαῖτά τινι, iem. een maaltijd voorzetten ; δαῖτα -τίθεσθαι (*med.*), zich ... laten voorzetten ; ° ὀμμάτων (vóór ...) πέπλον π. ; ° σκίπωνα π., den stok, *waarop men steunt, bij h. gaan* vooruitzetten. — **2.** *inz.* : vóór aller oogen -, openlijk plaatsen, ten toon stellen : π. νεκρόν ; νεκρὸν -τίθεμαι (*med.* : *h. lijk v. een familielid en dgl.*).

II. *overdr.* **1.** aanbieden, verleenen : π. λόγον τινί, de gelegenheid om een *geheele* rede te houden. — **2.** iem. iets voorhouden, dat te doen is : voorstellen, ten taak stellen, voorschrijven : -τίθεμεν καὶ οὐκ ἀγρίως ἐπιτάττομεν (bevelen niet ruw) τοῦτο ποιεῖν ; ° νεωτέρῳ τοῦτο βαστάζειν -θες, beveel aan een jongere dien last te dragen : *med.*: zich voornemen. — **3.** *a*) openlijk bekend maken, afkondigen, verordenen : ἐκκλησίαν π., beleggen. — *b*) *alg.* : vóór den geest brengen, verklaren, bepalen. — **4.** ter bespreking voorleggen, te berde brengen. — **5.** ter bescherming aanvoeren : ° τίνα αἰτίαν -θείς ;, onder welk voorwendsel ?, ° εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην, daartegen heb ik voorzichtigheid geplaatst, - voorzorgen genomen. — **6.** vóór -, boven iets plaatsen, verkiezen : ° ἡμᾶς -θήσει χρημάτων, boven schatten.

προ-τιμάω. 1. bij voorkeur -, boven anderen -, op bizondere wijze eeren, - achten : πλέον (*pleonastisch*) -τιμήσεσθε (*lijd. beteek.*) τῶν ἄλλων, dan de anderen. — **2.** (meer) waarde hechten aan, zich bekommeren over.

πρότιμος, 2 [πρὸ (ἄλλων) τιμὴν (ἔχων)], boven andere(n) geëerd, - geacht.

προτι-μυθέομαι, toespreken.

προτι-όσσομαι. 1. kijken naar. — **2.** *overdr.* : voorzien, een voorgevoel hebben.

προ-τίω, bij voorkeur eeren, - waardig achten.

πρότμησις, εως, ἡ, onderlijf.

πρότονος, ὁ, *gew. mrv.* -οι *en* -α [προτείνω], staggen, *de twee touwen, die v. d. top v. d. mast naar weerskanten v. d. boeg loopen* ; *missch. ook* : schoot (*een touw*), boelijn.

προτρεπτικός, 3 [προτρέπω], bemoedigend.

προ-τρέπω ● **1.** naar voren -, ergens heen wenden, toekeeren naar : -οντο ἐπὶ νηῶν, H., zij wendden zich -, zij vluchtten naar de schepen. — **2.** *overdr.* : *a*) *act. en med.* : aansporen : π. εἰς φιλοσοφίαν. — *b*) iem. in een toestand brengen, overhalen : ° τίς σ' ἀνάγκη τῇδε -ει ;, wie brengt u tot dien dwang?; ἄχεϊ -εσθαι, H., zich overgeven aan de smart.

πρότριτα, *bw.* [πρό, τρίτος], twee dagen te voren.

προ-τρέχω ● vooruitloopen ; *met gen.* : iem. vooruitloopen.

προτροπάδην, *bw.* [προτρέπω, -άδην], naar voren gewend, *vrl op de vlucht* ; *vd.* : zonder om te kijken, ijlings.

προτροπή, ἡ [προτρέπω], aanmoediging, opwekking.

προ-τύπτω (*augm.* προὐτ-), *onoverg.* : vooruitdringen.

προὐβ-, προὐγ-, προὐδ-, προὐθ-, προὐκ-, προὐλ-, προὐμ-, προὐν- = προ-ε-.

προὔνικος, ὁ [πρό ; *st.* ἤνεγκον, *2e ao. bij* φέρω], pakjesdrager, baliekluiver.

προὐννέπω, προὐνοη- = προ-εν-.

προ-ϋπάρχω ● te voren bestaan, - voorhanden zijn, - zijn ; τὰ προϋπηργμένα, het vroeger gebeurde.

προὔπτος *en* **προὖπτος** = πρόοπτος.

προὔργου, *bw.* [πρὸ ἔργου ; *eig.* : ten voordeele van het werk], dienstig, nuttig, doelmatig.

προυσελέω [?], beleedigen, mishandelen.

προὐτ-, προὐφαιν-, προὐφασ-, προὔφυν, προὔχω = προέ-.

προ-φαίνω ● (*augm.* προεφ- *en* προὐφ-).

I. 1. te voorschijn brengen, laten zien, toonen : τοὺς ὀδόντας -ομεν, wij steken ... uit (προ-) en laten ze zien (*v. dooden in de onderwereld*) ; πορφυρίδας π., purperen kleederen ten toon spreiden. — **2.** *onoverg. en med. met pass. ao.* : *a*) te voorschijn komen, zichtbaar worden : σελήνη προὔφαινε [φῶς], H. — *b*) *overdr.* : *α*) hoorbaar worden, weerklinken : ° προὐφάνη κτύπος. — *β*) kenbaar worden, blijken. — **II. 1.** te voren la-

ten zien, *b. v. in een droomgezicht.* — **2.** *overdr.*: *a)* te voren aankondigen, voorspellen. — *b)* vroeger zeggen.

προφανής, 2 [προφαίνω]. **1.** zichtbaar. — **2.** *overdr.*: duidelijk (*tgst.*: achterbaksch): ἐκ (*z.* ἐξ, B, II, 2, h) τοῦ -οῦς, openlijk, eerlijk.

προφασίζομαι (*f.* σιοῦμαι, *augm.* προὐφ-), als voorwendsel gebruiken, voorgeven; *abs.*: voorwendsels gebruiken, uitvluchten zoeken. — **πρόφασις,** εως, ἡ [προφαίνω]. **1.** hetgeen men doet zien, reden welke men doet gelden: *a)* voorwendsel, uitvlucht: -ιν (*bw. acc.*), ἀπὸ -εως, κατὰ -ιν, onder voorwendsel. — *b) zonder gunstige noch ongunstige bijbeteekenis*: reden: π. ἀληθεστάτη. — **2.** *alg.*: reden, *ook welke men niet doet gelden*, aanleiding.

προφερής, 2 (*superl. ook* ° -φέρτατος) [προφέρω; *eig.*: naar voren gebracht], uitstekend, voortreffelijk.

προ-φέρω ● **I. 1.** *overg.*: vooruit-, voortbrengen, -dragen, wegbrengen, -voeren. — **2.** *onoverg.*: -ειν [ἑαυτόν], uitmunten, zich onderscheiden, een voorsprong hebben. — **II. 1.** brengen vóór, - aan: νέκυν Ἀχιλλῆϊ π., H. — **2.** *overdr.*: te voorschijn brengen, voor den dag halen: *a)* laten blijken: π. μένος, H. — *b)* uiten, zeggen, iem. iets voorhouden: π. ὀνείδεά τινι; *dikw. in ongunstigen zin*: verwijten.

προ-φεύγω ● **1.** *onoverg.*: voorwaarts -, wegvluchten. — **2.** *overg.*: iem. ontvluchten, - ontkomen.

πρό-φημι ● voorspellen.

προφητεία, ἡ. **1.** gave der voorspelling. — **2.** ambt van den profeet. — **προφητεύω** [προφήτης], profeet zijn, als profeet handelen. — **1.** verkondiger en uitlegger der orakelspreuken zijn, † verkondiger zijn der goddelijke openbaring. — **2.** iets, dat verborgen is, onthullen. — **3.** voorspellingen doen.

προφήτης, ου, ὁ [πρόφημι ⟵ *Lat.* prophēta ⟶ *Ned.* profeet], profeet. — **1.** *a)* tolk der goden, verkondiger en uitlegger der orakelspreuken, † - der goddelijke openbaring. — *b) meton.*: † de boeken der profeten; *door een verdere meton.*: † de inhoud dier boeken. — **2.** waarzegger, voorspeller. — **προφητικός,** 3, van een profeet, profetisch. — **προφῆτις,** ιδος, ἡ [*vr. v.* προφήτης], profetes.

προ-φθάνω ● (*een versterkt* φθάνω), voorkomen.

προ-φράζω ● **1.** vooruit zeggen. — **2.** openlijk zeggen.

πρόφρασσα, *bvn.*, *vr. bij* πρόφρων. — **προφρονέως,** *ion.*, *en* **-νως,** *bw.*, gaarne, ijverig, in ernst. — **πρό-φρων,** 2 [πρὸ (*bw.*) φρένα ἔχων (*vgl.* πρόθυμος)], met toegeneigd gemoed, geneigd tot. — **1.** welwillend, genegen, vriendelijk. — **2.** bereidwillig, gaarne doende, ijverig, in ernst.

προ-φύλαξ, ακος, ὁ, man van de voorposten, voorpost. — **προφυλακή,** ἡ, voorpost. — **προ-φυλάσσω,** *att.* **-άττω. 1.** *a)* vóór iets de wacht houden, op een voorpost staan. — *b) overg.*: waken over, bewaken. — **2.** *overdr.*, *med.*: (te voren) op zijn hoede zijn, voorzorgen nemen.

προ-φυτεύω, vroeger planten.

* **προ-φύω,** *alleen onoverg.* 2e *ao.* προὔφυν *en pass.*: vroeger geboren zijn.

προ-φωνέω. 1. luide doen weerklinken, - verkondigen. — **2.** te voren zeggen, bevelen.

προχειρίζω. 1. bij de hand hebben. — **2.** *med.*: *a)* (voor zich) in gereedheid brengen. — *b) vd.*: benoemen, verkiezen. — **πρόχειρος,** 2 [πρὸ χειρὸς (ὤν)]. **1.** vóór de hand -, binnen het bereik liggend, gereed, tastbaar. — **2.** *overdr.*: *a)* gemakkelijk, natuurlijk, gewoon: τὰ -α ταῦτα (gemeenplaatsen) λέγουσιν. — *b) v. pers.*: bereid tot, geneigd om. — **προχείρως,** *bw.*, gemakkelijk, bij de hand, lichtzinnig.

προ-χέω ● **1.** naar voren laten vloeien, - uitstorten, plengen. — **2.** *overdr.*, *med.*, *v. een menigte*: zich vóór -, zich buiten iets uitstorten, uitstroomen.

πρόχνυ, *bw.* [*wschl.* ⟵ * πρόγνυ ⟵ πρὸ (*bw.*) γόνυ (ἔχων)]. **1.** met de knieën vooruit, knielend. — **2.** geheel en al.

προχοή, ἡ, *gew. mrv.* [προχέω]. **1.** het uitwateren. — **2.** *meton.*: plaats van uitwatering: *a)* monding *v. een rivier.* — *b)* plaats, waar de zee haar wateren nog uitstort, oeverrand. — **πρόχοος** -ους, όον-ουν, ἡ [*id.*], schenkkan.

προ-χρίω, vooraf bestrijken.

πρόχυσις, εως, ἡ [προχέω]. **1.** het uitgieten, - uitstorten. — **2.** *meton.*: aanspoelsel, aangeslibd land. — **προχύται,** ῶν, αἱ [*id.*] = οὐλοχύται. — **προχύτης,** ου, ὁ [*id.*], kruik.

προ-χωρέω. 1. voorop-, vooruitgaan, naderen. — **2.** *overdr.*: *a)* voortduren: προὐχώρει ὁ πότος. — *b)* α) vorderingen maken, een zeker verloop hebben, gedijen. — β) afloopen, *gew.*: gunstig afloopen: τὰ ἱερὰ -χωρεῖ, de voorteekenen zijn gunstig; *onpers.*: -χωρεῖ, *abs. en* τινί, het gelukt (hem); ὅ -χω-

ρεῖ, wat hem gelegen komt.

προῳδός, ἡ [πρό, ᾠδή], kort vers *vóór een langer.*

προ-ωθέω ● vooruitstooten.

προώλης, 2 [πρό, ὄλλυμι], geheel vernietigd.

πρυλέες, *έων, οἱ,* zwaargewapende voetknechten.

πρύμνα, ἡ [*zelfst. g. vr. v.* πρυμνός], achtersteven. — **πρύμνη-θεν,** *bw.* [*eig.*: van den achtersteven af; *vgl.* ἐξ, B, I, 2, a, *einde*], van den kant van -, bij den achtersteven. — **πρυμνήσιος,** 3, bij den achtersteven behoorend; τὰ -α [δεσμά], achtertouwen, meertouwen.— **πρυμνήτης,** *ου, m. bvn.*, van den achtersteven; π. κάλως, achtertouw. — **πρυμνός,** 3, uiterste, achterste, onderste: π. βραχίων, H., het bovenste van den arm; -ἡ νηῦς, H., achtersteven. — **πρυμνώρεια,** ἡ [πρυμνὸν ὄρος], voet van een berg.

πρυτανεία, ἡ [πρύτανις]. **1.** prytanie, duur van het ambt der prytanen van iedere phyle (φυλή), *nl. 35 of 36 dagen.* — **2.** *overdr.*: dagelijks afwisselend opperbevel. — **πρυτανεῖον,** *τό* [*id.*]. **1.** prytaneion, ambtsgebouw der prytanen, raadhuis. — **2.** *overdr.*: τὸ π. (zetel) τῆς σοφίας. — **πρυτανεύω** [*id.*]. **1.** prytaan zijn, de prytanie (*d. i.* de leiding der staatszaken) hebben: ἡ -εύουσα φυλή. — **2.** *overdr.*: aan de spits van iets staan, leiden, regelen. — **πρυτανῆϊη, -νήϊον,** *ion.* = πρυτανεία, -νεῖον. — **πρύτανις,** *εως, ὁ.* **1.** heerscher, vorst. — **2.** hoogste overheidspersoon, prytaan; *te Athene*: een der 50 leden van het dagelijksch bestuur. — **3.** *overdr.*: *a*) voorman, meester: ἱστορίης π.— *b*) voorzitter.

πρῴ, πρῳαίτατα, πρῳαίτερον, *z.* πρωΐ.

πρώην *en* **πρῴην,** *bw.* [πρῴ]. **1.** vóór enkele dagen, onlangs: μέχρι π. καὶ χθές, tot vóór korten tijd. — **2.** *inz.*: eergisteren.

πρωθήβης, *ου, m. bvn., en* **-ηβος,** 3 [(ἐν) πρώτῃ ἥβῃ (ὤν)], in de prille jeugd, pas volwassen.

πρωΐ, *att.* **πρῴ** (*comp. gew.* πρωϊαίτερον, πρῳαίτερον, *soms* πρωΐτερον, πρῴτερον; *superl. gew.* πρωϊαίτατα, πρῳαίτατα, *soms* πρωΐτατα, πρῴτατα), *bw.* **1.** vroeg *in d. morgen*: π. τῆς ἡμέρης, HDT., vroeg op den dag. — **2.** *a*) vroeg. — *b*) te vroeg.

πρωΐζα, πρωϊζά, *bw.* [πρωΐ], eergisteren.

πρώϊος, 3 [*id.*]. **1.** vroeg, vroegtijdig: δείλη -η, het begin van den namiddag. — **2.** *inz.*: *a*) vroeg in den morgen; *bw.* -ον. — *b*) vroeg in 't jaar.

πρών, *ῶνος, ὁ* (*mrv.*, H. *en* °, *ook* πρώονες), hoogte, heuvel; *inz.*: voorgebergte.

πρῷρα *en* **πρῶρα,** *vr. bvn., gew. zelfst. g.* [⟶ *Lat.* prōra]. νηῦς -η, H., *en* ἡ π., voorsteven, voorschip. — **πρῳρατεύω,** onderstuurman zijn. — **πρῳρεύς,** *ὁ,* onderstuurman [*die zijn plaats had op h. voorschip*].

Πρωταγόρας, *ου, ὁ, sofist uit Abdera, V^e eeuw v. C.*

πρωταγωνιστής, *οῦ, ὁ* [πρῶτος ἀγωνιζόμενος], protagonist, eerste tooneelist.

πρωτεῖον, *τό, gew. mrv.* [πρῶτος]. **1.** eerste prijs. — **2.** eerste rang, hegemonie.

Πρωτεσίλαος, *ου, ion.* **-λεως,** *εω, ὁ* [πρῶτος λαοῦ], *aanvoerder der Thessaliërs tegen Troje.*

Πρωτεύς, *ὁ.* **1.** *voorspellende zeegod.* — **2.** *bij* HDT. *een Egyptische koning.*

πρωτεύω [πρῶτος], de eerste zijn, den voorrang hebben.

πρώτιστος, 3 [*superl. v.* πρῶτος]. **1.** allereerst. — **2.** *bw.* -ον, -α, τὸ -ον, τὰ -α, allereerst, voor het eerst, vooral.

πρωτόγονος, 2 [πρῶτος γενόμενος]. **1.** eerstgeboren. — **2.** de eerste door de geboorte, edelgeboren. — † **πρωτοκαθεδρία,** ἡ [πρώτη καθέδρα], eerste plaats. — † **πρωτοκλισία,** ἡ [πρῶτος, κλίνω], eerste plaats aan tafel. — **πρωτοπαγής,** 2 [(νῦν) πρῶτον παγείς (*v.* πήγνυμι)], pas ineengezet, - ineengetimmerd, nieuw. — **πρωτόπλοος-ους,** *οος-ους, οον-ουν* [(νῦν) πρῶτον πλέων], voor het eerst varend.

πρῶτος, 3 (*superl.* πρώτιστος, *z. a.*) [*vw.* πρότερος].

A. *bvn.*: eerst.— **I.** *v. plaats*: *a*) voorst; *dikw. partitief*: ἐν -ῳ ῥυμῷ, H., vóór aan den dissel. — *b*) *zelfst. g.*: οἱ -οι, H. = οἱ πρόμαχοι, de voorvechters.

II. *overdr.* **1.** *v. tijd en volgorde*: *a*) eerst, vroegst: -οι ἐγένοντο πάντων ἀνθρώπων, HDT., zij zijn het oudste volk der aarde. — *b*) *zelfst. g.*: ἐνὶ τῷ -ῳ, den eerste den beste; τὸ -ον τοῦ ᾄσματος, het begin van het lied; τὴν -ην [ὥραν, ὁδόν] (*bw.*), de eerste maal, in het begin, voorloopig; ἀπὸ -ης (*bw.*), van den beginne af, dadelijk. — **2.** *v. rang*: voornaamst, aanzienlijkst, hoogst: *a*) ° μοῖρα -η, het beste lot.— *b*) *zelfst. g.*: οἱ -οι, de voornaamsten, de hoofden; τὸ -ον, het voornaamste; τὰ -α, de grootste daden. de eerste rang, de eerste prijs, *ook v. pers.* = οἱ -οι.

B. *bw. v. tijd* : -ον, -α, τὸ -ον, τὰ -α. **1.** ten eerste (*gew. gevolgd door* δεύτερον, ἔπειτα, εἶτα *en dgl.*), eerst, in het begin, voor de eerste maal, vooraan, vooraf. — **2.** *bij vgw. v. tijd* : ἐπεὶ -ον, ὅτε -ον *enz.* : *a*) eens (*zonder nadruk*) : ... ἐπὴν τὰ -α γένηται, H., zoodra hij eenmaal geboren is. — *b*) voor het eerst : ὅτε -ον εἶδον, zoodra ik zag.

πρωτοστάτης, ου, ὁ [πρῶτος στάς (*v.* ἵστημι)], in het eerste gelid staand, voorman.

πρωτοτόκος, ον, *vr. bvn.* [πρῶτον τεκοῦσα (*v.* τίκτω)], voor het eerst barend, - werpend. — **πρωτότοκος,** 2 [πρῶτος τεχθείς (*v.* τίκτω)], eerstgeboren.

πταίρω, πταρῶ, *2e ao.* ἔπταρον, niezen.

πταῖσμα, τό. **1.** het aanstooten tegen. — **2.** *overdr.* : misstap, mislukking, ongeval ; *inz.* : nederlaag. — **πταίω** (*ao. pass.* ἐπταίσθην), *onoverg.* **1.** aanstooten. — **2.** *meton.* : *a*) struikelen. — *b*) *overdr.* : een misstap begaan, mislukken, in het ongeluk geraken ; *inz.* : een nederlaag lijden.

πτάμενος, *part. ao. v.* πέτομαι.

πτανός, *dor.* = πτηνός.

πταρμός, ὁ, het niezen. — **πτάρνυμαι,** niezen.

πτάς, πτάτο, *v.* πέτομαι.

πτάσσω, *dor.* = πτήσσω.

πτελέα, ἡ, olm.

Πτελεός, ἡ. **1.** *plaats in Thessalië.* — **2.** *id. in Elis.*

Πτερίη, ἡ, Pterië, *stad en landschap bij Sinope.* — **Πτέριος,** 3, Pterisch ; οἱ -οι, Pteriërs.

πτέρνα, ἡ, hiel.

πτερόεις, όεσσα, όεν [πτερόν]. **1.** *a*) gevederd : -όεντες ὀϊστοί, H., gevederde pijlen. — *b*) *overdr.* : vederlicht : λαισήϊα -όεντα, H. — **2.** gevleugeld, *vrl v. vogels* ; ἔπεα -όεντα, H., snel uit den mond vliegende woorden (*z.* ἔπος, I, 1).

πτερόν, τό [πέτομαι]. **1.** veder, slagpen. — **2.** *synekd.* : *a*) vleugel. — *b*) *meton.* : gevleugeld wezen, vogel. — *c*) *door een verdere meton.* : voorteeken van vogels (*vgl.* οἰωνός) ; *alg.* : voorteeken. — **3.** *overdr. v. wat op veeren of vleugels gelijkt* : *a*) roeiriem. — *b*) (fladderend) lint. — *c*) de [*zich als een vleugel uitbreidende*] snede *v. een Perzisch zwaard.*

πτερορρυέω [πτερόν, ῥέω], zijn vederen verliezen, ruien.

πτερόω [πτερόν]. **1.** van vleugels voorzien. — **2.** *overdr.* : van roeiriemen voorzien.

πτερύγιον, τό [*verklw. v.* πτέρυξ]. **1.** kleine vleugel. — **2.** *overdr.* : tinne *v. een gebouw.*

πτέρυξ, υγος, ἡ [πτερόν]. **1.** *a*) vleugel, vlerk. — *b*) ° *overdr., mrv.* : de vleugels *der zuchten.* — **2.** *overdr. v. wat eenigszins op een vleugel gelijkt* : *a*) *mrv.* : pantservleugels, *lederen verlengstukken v. h. pantser.* — *b*) snede *v. een zwaard.* — *c*) ° *v. Aulis, dat, uit h. zuiden gezien, op een uitsprong v. Euboia schijnt te liggen.*

πτέρωμα, τό [πτερόω] *en* **πτέρωσις,** εως, ἡ [*id.*], gevederte, vleugel. — **πτερωτός,** 3 *en* 2 [*verbaaladj. v. id.*], gevleugeld.

πτηνός, 3 *en* 2 [πέτομαι]. **1.** *a*) vliegend, gevleugeld ; ὁ π., vogel ; τὰ -ά, vogelen. — *b*) wegvliegend, schuw. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. pijlen* : gevleugeld. — *b*) °*v. droomen* : gevleugeld. — *c*) † vlug van begrip, schrander.

πτῆσις, εως, ἡ [πέτομαι], het vliegen, vlucht. — **πτήσομαι,** *f. v.* πέτομαι.

πτήσσω, πτήξω, ἔπτηξα, ἔπτηχα (*A.V. dor. ao.* ἔπταξα ; *ep. part. pf.* πεπτηώς). — **1.** *overg.* : neerslaan : π. θυμόν, H., iem.s gemoed neerdrukken. — **2.** *onoverg.* : *a*) wegduiken, wegkruipen, *gew. uit angst.* — *b*) angstig -, bang worden, - zijn : ° ἔπτηξα θυμόν, in mijn hart.

πτῆται, *ion. conj. ao. v.* πέτομαι.

πτίλον, τό, veder.

πτόα, ἡ, hartklopping. — **1.** schrik, vrees. — **2.** hevige ontroering. — **πτοέω** (*ao. pass.* ἐπτοάθης, EUR. ; *aiol. ao.* ἐπτοίασε). — **1.** *h. hart* snel doen kloppen : *a*) doen schrikken. — *b*) hartstochtelijk ontroeren, - doen verlangen. — **2.** *gew. pass.* : snel kloppen (*v. h. hart*) : *a*) angstig zijn, vreezen, schrikken. — *b*) hartstochtelijk verlangen. — **πτόησις,** εως, ἡ. **1.** angst, schrik. — **2.** hartstochtelijke beweging *v. h. gemoed.*

πτοία, πτοιέω, πτοίησις, *ion.* = -όα, -οέω, -όησις.

Πτολεμαῖος, ὁ [πτόλεμος ; *eig.* : de Krijgzuchtige], *naam der koningen v. Egypte v. 323 tot 30 v. C., o. a.* Πτ. ὁ Σωτήρ, *reg. 323-285 v. C.* ; Πτ. ὁ Φιλάδελφος, *reg. 285-246 v. C. en* Πτ. ὁ Εὐεργέτης, *reg. 246-221 v. C.*

πτολεμίζω, -μιστής, -μόνδε, -μος = πολ-.

πτολίεθρον, τό [πτόλις] = πόλις.

πτολιπόρθιος, 2, *en* **-πορθος,** 2 [πτόλεις πέρθων], steden verwoestend.

πτόλις, ιος, ἡ = πόλις.

πτόρθος, ὁ, scheut, loot.

πτύγμα, τό [πτύσσω], het gevouwene :

πέπλοιο π., H., plooien. — **πτυκτός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], gevouwen : πίναξ π., H., dubbel gelegd schrijftafeltje.

* **πτύξ,** υχός, ἡ (*nom. enk. ongebr.*) *en* **πτυχή,** ἡ [πτύσσω]. — **1.** *wat gevouwen is of kan worden, of in lagen op elkander gelegd wordt*: plooi, laag, plaat: °δέλτου πτυχαί, dubbel gelegde schrijftafeltjes. — **2.** *overdr.*: terreinplooi, dal, kloof.

πτύον, τό (*ep. gen.* πτυόφιν), korenschop.

πτύσσω, πτύξω, ἔπτυξα; *pass.* ἐπτύχθην, ἔπτυγμαι, vouwen, opvouwen: π. χιτῶνα; † βιβλίον π., dichtrollen; °πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, de armen om haar leggend, ze in zijn armen sluitend.

πτυχή, ἡ, *z.* * πτύξ.

πτύω. 1. spuwen. — **2.** *overg.*: uitspuwen.

πτωκάς, άδος, *vr. bvn.* [πτώσσω], schuw; °αἱ -άδες, vogelen.

πτῶμα, τό [πίπτω]. **1.** het gevallene; *inz.*: lijk. — **2.** *meton.*: *a*) het vallen, val. — *b*) *overdr.*: ongeluk; † zonde.

πτώξ, ωκός, *m. vr. bvn.* [πτώσσω]. **1.** wegduikend, schuw. — **2.** ὁ π., H., haas.

πτῶσις, εως, ἡ [πίπτω]. **1.** het vallen, val, instorting. — **2.** *overdr.*: zedelijke val, - ondergang.

πτωσκάζω, uit angst wegduiken. — **πτώσσω. 1.** *onoverg.*: *a*) uit angst wegduiken. — *b*) schuw rondloopen. — **2.** *overg.*: vóór iem. wegduiken.

πτωχεία, ἡ, armoede. — **πτωχεύω. 1.** *onoverg.*: bedelarm -, behoeftig zijn, bedelen. — **2.** *overg.*: om iets bedelen. — **πτωχηΐη,** ἡ, *ion.* = πτωχεία. — **πτωχικός,** 3, van een bedelaar. — **πτωχός,** 3 *en* °2 [πτώσσω; *eig.*: die wegduikt]. **1.** *a*) bedelend, bedelarm (*t. ond. v.* πένης, *z. a.*). — *b*) ὁ π., bedelaar. — **2.** van een bedelaar.

πυγή, ἡ, bil.

πυγμαῖος, 3 [πυγμή]. **1.** een vuist groot: π. ἀνήρ, dwerg. — **2.** οἱ Πυγμαῖοι ἄνδρες, H., Pygmeeën, *dwergvolk in h. zuiden der aardschijf.*

πυγμαχία, ἡ, vuistgevecht. — **πυγμάχος,** 2 [πύξ μαχόμενος], vuistvechter.

πυγμή, ἡ [πύξ]. **1.** vuist. — **2.** *gew. meton.*: vuistgevecht.

πυγούσιος, 3, een el lang. — **πυγών,** όνος, ἡ, el, *kleiner dan de* πῆχυς.

Πύδνα, ἡ, *stad in h. zuiden v. Makedonië.* — **Πυδναῖοι,** ων, οἱ, Pudnaiërs.

πύελος, ἡ. **1.** trog, voederbak. — **2.** waschkuip.

Πυθαγόρας, ου, ὁ, *wijsgeer uit Samos, VIe eeuw v. C.*

Πυθιάς, άδος, *vr. bvn.* **1.** Puthisch. — **2.** ἡ Π. [ἑορτή], de Puthische spelen. — **Πυθικός,** 3, Puthisch. — **Πύθιος,** 3 [Πυθώ]. **1.** Puthisch, Delphisch, *vaak bijnaam v. Apolloon.* — **2.** *a*) ὁ Π., Apolloon. — *b*) ἡ -α [ἱέρεια], priesteres van Apolloon. — *c*) τὰ -α [ἱερά], de Puthische spelen.

πυθμήν, ένος, ὁ. **1.** het onderste -, het diepste van iets: *a*) bodem -, voet *v. een beker, een vat enz.* — *b*) pooten *v. een drievoet.* — *c*) voet *v. een boomstam.* — *d*) bodem *der zee.* — *e*) grendelgat (SOPH. *Kon. Oid.* 1261). — **2.** † *a*) wijnrank. — *b*) halm.

Πυθοῖ, *bw.* [Πυθώ], te Putho. — **πυθόμαντις,** *gen.* εως, *m. vr. bvn.* [Πυθοῖ μάντις], van dengene die orakels geeft te Putho [*z.* Πυθώ].

πύθω, doen verrotten; *pass.*: verrotten.

Πυθώ, οῦς, ἡ, *oude naam der streek, waar Delphoi lag en v. Delphoi zelf.* — **Πυθώ-δε,** *bw.*, naar Putho. — **Πυθών,** ῶνος, ὁ = Πυθώ.

πύκα, **πυκινῶς** [πυκινός] *en* **πυκνῶς** [πυκνός], *bw.* **1.** dicht, stevig: πύκα ποιητὸς δόμος, H. — **2.** *overdr.*: *a*) herhaaldelijk. — *b*) verstandig (*z.* πυκνός, 2, c).

πυκάζω [πύκα]. **1.** sluiten: °π. δῶμα. — **2.** *a*) dicht bedekken, omhullen: χιτῶνι νέκυν π., H., het lijk inwikkelen; *overdr.*: ἄχος πύκασε φρένας, H. — *b*) in-, opsluiten: ἐντὸς -ειν σφέας αὐτούς, H., zich er in verbergen.

πυκιμηδής, 2 [πύκα μηδόμενος], verstandig overwegend, schrander.

πυκινός, 3 = πυκνός. — **πυκινῶς,** *z.* πύκα.

πυκνόπτερος, 2 [πυκνός, πτερόν], in dichte gevederde scharen.

πυκνός, 3, *en* **πυκινός,** 3. — **1.** dicht, opeengedrongen, stevig: σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα, stijf gedraaide touwen; δένδρα πυκνά, dicht op elkander staand; δόμος πυκινός, H., stevig gebouwd. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: snel op elkaar volgend, onafgebroken, veelvuldig: ἡλίου ἐκλείψεις πυκναί; *bw.* -κνόν, -κνά, -κινόν, -κινά, onophoudelijk, dikwijls. — *b*) groot, hevig: ἄτη πυκινή, H., erge verblinding. — *c*) schrander, verstandig (*voorstelling v. h. bijeennemen v. verschillende gedachten*): πυκιναὶ φρένες.

πυκνόστικτος, 2 [πυκνός, στίζω], met vele vlekken, gespikkeld.

πυκνότης, ητος, ἡ [πυκνός]. **1.** dichtheid. — **2.** *overdr.*: schranderheid (*z.* πυκνός, *einde*).

πυκνόω [*id.*], dichtmaken, -stampen.

πυκτεύω, met de vuist vechten. — **πύκτης,** ου, ὁ [πύξ], vuistvechter. — **πυκτικός,** 3. — **1.** het vuistgevecht betreffend. — **2.** *a*) bedreven in het vuistgevecht. — *b*) ὁ π., vuistvechter. — **πυκτοσύνη,** ἡ, de kunst van het vuistvechten.

πυλαγόρας, ου, ὁ = πυλαγόρος. — **πυλαγορέω,** pylagoros zijn. — **πυλαγόρος,** ὁ [Πυλαί, ἀγείρω], pylagoros; οἱ -οι, *niet-stemgerechtigde afgevaardigden v. ieder der bij de amphiktyonie aangesloten staten naar de herfstvergadering der amphiktyonen* (*z.* Πύλαιος, 2).

Πυλάδης, ου, ὁ, *trouwe vriend v. Orestes.*

Πύλαι, *z.* πύλη. — **Πυλαία,** *z.* Πύλαιος.

Πυλαιμένης, ους, ὁ, *koning der Paphlagoniërs vóór Troje.*

Πύλαιος, 3 [Πύλαι]. **1.** van de Pulai (= Thermopylen). — **2.** ἡ -α [σύνοδος]. *a*) herfstvergadering der amphiktyonen *te Anthela bij de Pulai* (= *Thermopylen*). — *b*) zitting en stem in die vergadering.

πυλάρτης, ου, *m. bvn.* [πύλην ἄρσας (*v.* ἀραρίσκω)], poortsluiter, *t. w. Hades, die zorgt, dat de poorten der onderwereld gesloten blijven en niemand buiten geraakt.*

πυλαωρός = πυλωρός.

πύλη, ἡ. **1.** *a*) deur-, poortvleugel. — *b*) *gew. mrv.*: groote deur, poort: stadspoort, poort van een legerkamp, - een paleis *enz.* — **2.** *overdr.* : *a*) door-, ingang, bergpas. — *b*) *naam v. verschillende bergpassen*: Πύλαι = Θερμοπύλαι; πύλαι τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Συρίας.

πυληγόρος, *ion.* = πυλαγόρος.

Πυλήνη, ἡ, *stad in Aitolië.*

Πύλιος, 3 [Πύλος], van Pulos; οἱ -οι, Puliërs.

πυλίς, ίδος, ἡ [*verklw. v.* πύλη], poortje.

Πυλόθεν, *bw.* [Π., -θεν], uit Pulos. — **Πυλοιγενής,** 2 [Πύλοι (*loc.*) γενόμενος], te Pulos geboren. — **Πύλον-δε,** *bw.*, naar Pulos. — **Πύλος,** ὁ, ἡ. **1.** *voorgebergte en stad in Messenië.* — **2.** *stad in zuidelijk Elis.*

πύλος, ὁ = πύλη. — **πυλουρός** = πυλωρός.

πυλόω [πύλη], van poorten voorzien.

πυλών, ῶνος, ὁ [πύλη]. **1.** poort *v. tempels en paleizen.* — **2.** portaal, voorhuis; † *te Rome* : atrium.

πυλωρός, ὁ, ἡ [πύλης ὤραν (ἔχων)]. **1.** poortwachter. — **2.** *alg.*: hoeder, -dster, bewaker, -waakster.

πύματος, 3. — **1.** *v. plaats* : *a*) uiterste, achterste. — *b*) *in partitieven zin* : het uiterste -, het achterste gedeelte van : μέτωπον ῥινὸς ὕπερ -ης, H., het voorhoofd boven den wortel van den neus. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd* : laatst : ° ἐν -ῳ, ten laatste; *bw.* -ον, -α, voor de laatste maal. — *b*) *v. graad* : ergst.

πύνδαξ, ακος, ὁ, bodem *v. een vat enz.*

πυνθάνομαι, *f.* πεύσομαι, *2e ao.* ἐπυθόμην (*ep. 2e ao. opt. met redupl.* πεπύθοιτο), *pf.* πέπυσμαι. — **I.** trachten te weten, navraag -, onderzoek doen naar, uitvorschen : π. τί τινος (= παρά τινος); π. περί τινος. — **II.** *meton.* **1.** *a*) *door onderzoek of door hooren zeggen* te weten komen, vernemen, hooren. — *b*) *alg.* : gewaarworden, waarnemen, bemerken. — **2.** *dikw. pr. met beteek. v. h. pf.* : vernomen hebben, weten (*vgl. Ned.* ik verneem *en dgl.* = ik heb vernomen).

πύξ, *bw.* [*versteende nom.*], met de vuist: ἀγαθὸς π., H., in den vuistkamp.

πύξινος, 3. — **1.** van palmhout. — **2.** bleek als palmhout. — **πύξος,** ἡ [⟶ *Lat.* buxus ⟶ *Ned.* buks], buks-, palmboom.

πύον, τό [*vw. Lat.* pūs, *Ned.* vuil], etter.

πῦρ, ός, τό (*mrv.* πυρά *enz. naar de 2e verbuiging*) [*vw. Ned.* vuur]. **1.** vuur : haard-, wacht-, offer-, sein-, hemelvuur, vuur van den brandstapel. — **2.** *meton.*: *a*) gloed van het vuur. — *b*) vuursein. — **3.** *overdr.* : *a*) vuur der oogen; glans der sterren. — *b*) vuur der hartstochten : koortsige hoop *enz.*

πυρά, ἡ [πῦρ; ⟶ *Lat.* pyra]. **1.** brandstapel. — **2.** grafheuvel.

πυράγρα, ἡ [πῦρ, ἀγρέω], vuurtang.

πυρακτέω [πῦρ, ἄγω], in het vuur omdraaien, - harden.

πυραμίς, ίδος, ἡ [*wschl. Egyptisch w.*; ⟶ *Lat.* pȳramis ⟶ *Ned.* pyramide], pyramide.

Πύραμος, ὁ, *rivier in Kilikië.*

Πύρασος, ἡ, *stad in Thessalië.*

πυργηδόν, *bw.* [πύργος, -δόν; *eig.* : als een vestingmuur], in gesloten gelederen. — **πυργίον,** τό [*verklw. v.* πύργος], torentje.

πυργομαχέω [πύργος, μάχομαι], een toren bestormen.

πύργος, ὁ. **1.** *a*) toren : vestingtoren, evenhooge, wachttoren *enz.* — **2.** *dikw. mrv.*: muur met zijn torens, stadsmuur. — **2.** *overdr.* : *a*) bolwerk, beschermer : °πατέρα ἔχει -ον μέγαν, als een machtig… — *b*) gesloten legerbende.

πυργόω *en med.* [πύργος]. **1.** van torens voorzien, ommuren. — **2.** *overdr.*: toren-

hoog maken, overdrijven.— **πύργωμα,** τό [*eig.* : wat van torens voorzien is], burcht, vesting.

πυρεῖα, ων, τά [πῦρ], *wat dient om vuur te maken* : vuursteenen *enz.*

πυρέσσω, *att.* **-έττω,** koorts hebben. — **πυρετός,** ὁ [πῦρ]. **1.** hevige hitte. — **2.** koorts. — **πυρέττω,** *z.* πυρέσσω.

πυρηφόρος, 2 = πυροφόρος.

πυριέθειρα, *vr. bvn.* [πῦρ, ἔθειρα], met vurige haren, vurig. — **πυριήκης,** 2 [πυρί (*loc. naar analogie v.* πυρίκαυστος); *vw.* ἄκρος], met gloeiende punt. — **πυρίκαυστος** *en* **-καυτος,** 2 [πυρὶ (*loc.*) καυστός, - καυτός], in het vuur verbrand.

πύρινος, 3 [1. πυρός], van tarwe.

Πυριφλεγέθων, οντος, ὁ [πυρὶ φλεγέθων ; *eig.* : van vuur brandend], Vuurstroom, *rivier der onderwereld.*

πυρκαϊά, ἡ [πῦρ, καίω]. **1.** brandstapel.— **2.** brand. — **3.** afgebrande en weer uitloopende olijfstomp, LYS.

πύρνον, τό, tarwebrood. — **1. πυρός,** ὁ, *vaak mrv.* : tarwe.

2. πυρός, *gen. v.* πῦρ.

πυροφόρος, 2 [πυρὸν φέρων], tarwe voortbrengend.

πυρόω [πῦρ], met vuur bewerken. — **1.** in brand steken, in de asch leggen. — **2.** gloeiend maken.

πύρπνοος-ους, οος-ους, οον-ουν [πῦρ πνέων], vuursnuivend.

πυρπολέω [πῦρ, πέλω], met vuur bezig zijn. — **1.** een vuur onderhouden. — **2.** door vuur vernielen.

Πυρρίας, ου, ὁ [πυρρός], de Rosse, *slavennaam.*

πυρρίχη, ἡ, pyrrhiche, *een wapendans.*— **πυρριχίζω,** de pyrrhiche dansen.

πυρρός *en* **πυρσός,** 3 [πῦρ]. **1.** vuurrood, goudgeel, bruinrood, geelrood, roodachtig. — **2.** *v. pers.* : roodharig, ros.

Πύρρος, ὁ [πυρρός ; *eig.* de Rosse]. **1.** *vroegere naam v. Neoptolemos, zoon v. Achilleus.* — **2.** *koning v. Epeiros, sneuvelde 272 v. C.*

Πύρρων, ωνος, ὁ [*id.*], *wijsgeer uit Elis, omstr. 300 v. C.*

πυρσεύω [1. πυρσός], vuurseinen geven.

πυρσόθριξ, τριχος, *m. vr. bvn.* [πυρσὴν τρίχα (ἔχων)], roodharig, ros.

1. πυρσός, ὁ [πῦρ]. **1.** brandende fakkel. — **2.** vuursein.

2. πυρσός = πυρρός.

πυρσοχαίτης, ου, *m. bvn.* [πυρσὴν χαίτην (ἔχων)], roodharig.

πυρφόρος, 2 [πῦρ φέρων]. **I. 1.** *a*) vuurdragend (*v. Prometheus, die h. vuur op de aarde bracht*). — *b*) ὁ π., vuurdrager, *te Sparta, priester die h. heilig vuur te velde meenam.* — **2.** vuurslingerend, *vrl Zeus* ; ° π. κεραυνός. — **II.** *overdr.* : ° koortsbrengend : π. θεός, *t.w. de pest.*

πυρώδης, 2 [πῦρ], vurig.

πύρων, ωνος, ὁ [1. πυρός], tarwekoek.

πύστις, εως, ἡ [πυνθάνομαι]. **1.** het vragen, vraag, het navorschen. — **2.** *meton.* : wat men door vragen verneemt : bericht.

πώ, *ion.* **κώ,** *bw., enkl., bijna altijd met ontkenning.* **1.** tot nog toe : οὐδείς πω, nog niemand, niemand ooit; οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, H., nog nooit een woord. — **2.** op eenige wijze : οὐδέ τί πω ἴδμεν, H., wij weten heelemaal niet.

πώγων, ωνος, ὁ, baard.

Πώγων, ωνος, ὁ, *haven v. Troizeen.*

πωλέομαι (*ion. part. pr.* λεύμενος, H. *impf.* λεύμην, *iter. impf.* λέσκετο) [*freq. v.* πολέω], op- en neergaan, dikwijls komen, - gaan, omgaan met.

πωλέω [⟶ *Ned. mono*polie], verkoopen, te koop bieden : π. πολλοῦ, duur.

πωλικός, 3 [πῶλος], van veulens, van jonge paarden, van een paard : ° ὄμμα -όν, het oog van een paard ; ° -οὶ ὄχοι, een met paarden bespannen wagen.

πωλίον, τό [*verklw. v.* πῶλος], veulentje.

πωλοδαμνέω [πῶλον δάμνημι]. **1.** een veulen africhten. — **2.** *overdr.* : opvoeden.

πῶλος, ὁ, ἡ [*vw. Lat.* pullus, *Ned.* veulen]. **1.** *a*) veulen : jong paard, ezelsveulen. — *b*) *alg.* ° paard ; *ook* : muildier. — **2.** *overdr.* : knaap, meisje.

Πῶλος, ὁ, *sophist uit Akragas, Ve eeuw v. C.*

1. πῶμα, τό, deksel.

2. πῶμα, τό [*vw.* πέ-πω-κα, *v.* πίνω], drank.

† **Πωμεντῖνον,** τό [πεδίον], het gebied van Suessa Pometia. — † **Πωμέντιον,** τό [⟵ *Lat.* Pōmētia], Suessa Pometia, *stad in Latium.*

πώνω, *aiol.* (*inf.* πώνην) = πίνω.

πώ-ποτε, *bw.*, ooit, ooit eens : οὔ π., nog nooit ; οὐδεὶς π., nog niemand ; πάνθ' ὅσα π. ἔπραξε, al wat hij ooit ...

Πῶρος, ὁ, *Indische vorst, tegenstander v. Alexander d. Groote.*

πώς, *ion.* **κώς,** *bw., enkl.* **1.** op de een of andere wijze, om de een of andere reden : ἄλλως π. — **2.** eenigermate, tamelijk, ongeveer : ὧδέ πως, ongeveer op deze wijze ; εὖ πως, vrij goed.

πῶς, *ion.* **κῶς,** *vragend bw.* **1.** hoe ?, op welke wijze ? — **2.** *vaak met een bijtoon v. ongeduld, verwondering of misnoegdheid* : hoe ?, waarom ?, hoe is het mogelijk dat... ? ; πῶς εἶπας ;, wat zegt ge daar ? ; πῶς οὐκ ἀδικεῖς ... ;, zou het niet onrechtvaardig zijn van u ... ? ; πῶς γάρ *leidt dikw. de reden in v. een verzwegen bewering*: πῶς γὰρ δώσουσι..; H., (dat kan niet), want hoe zouden zij het u geven ?

πωτάομαι = ποτάομαι.

πῶϋ, πώεος, τό (*mvr.* πώεα) [*vw.* πόα], kudde *schapen*.

P

ρ *als cijfer* : ρ' = 100.

ῥ' = ῥά. — **ῥά,** *enkl., z.* ἄρα.

† **ῥαββεί** *en* **ῥαββί,** ὁ [*Hebr. w.*], mijn meester, - leeraar.

ῥαβδομαχία, ἡ [ῥάβδῳ μάχομαι], het stokschermen.

ῥάβδος, ἡ. **1.** stok, staf, roede : herders-, wandelstaf, schepter, tooverroede, hengel *enz.* — **2.** H. *Il.* 12, 297 *missch.* : draad. — **ῥαβδοῦχος,** ὁ [ῥάβδον ἔχων ; *eig.* : stafdrager], *o. a.* : kamprechter.

ῥαγδαῖος, 3 [*vw.* ῥήγνυμι]. **1.** geweldig, onstuimig. — **2.** *v. pers.* : driftig.

ῥαγείς, ῥαγήσομαι, *v.* ῥήγνυμι.

ῥαδαλός, 3, wiegelend.

Ῥαδάμανθυς, υος, ὁ, *koning op Kreta, na zijn dood, rechter in de onderwereld.*

ῥαδινάκη, ἡ [*Perzisch w.*], *een soort* petroleum.

ῥαδινός, 3. — **1.** buigzaam, slank, dun. — **2.** beweeglijk, zacht.

ῥᾴδιος, 3, ° *ook* 2, *comp.* ῥᾴων, 2, *superl.* ῥᾷστος, 3 ; *ion.* **ῥηΐδιος,** 3, *comp.* ῥηΐτερος, 3, *superl.* ῥήϊστος, 3, *en* ῥήΐτατος, 3. — **1.** *a*) gemakkelijk, licht: ῥηΐστη βιοτή, H. ; ῥηΐτεροι ἐναιρέμεν, H., gemakkelijker te dooden. — *b*) wat men zonder bezwaar doet, onbeduidend. — **2.** *v. pers.*: *a*) waarmee men gemakkelijk omgaat, handelbaar, toegeeflijk. — *b*) lichtvaardig handelend, lichtzinnig.

ῥᾳδίως, *bw., comp.* ῥᾷον, *superl.* ῥᾷστα ; *ion.* **ῥηϊδίως,** *superl.* ῥηΐτατα ; *en ep.* **ῥέα, ῥεῖα, ῥῆα. 1.** gemakkelijk, zonder moeite. — **2.** *v. pers.* : *a*) gelaten, gewillig. — *b*) lichtvaardig.

ῥαθάμιγξ, ιγγος, ἡ. **1.** druppel. — **2.** zandkorrel.

ῥᾳθυμέω *en* **ῥα-,** het luchtig opnemen ; *gew.* : lichtzinnig -, nalatig zijn, zorgeloos leven. — **ῥᾳθυμία** *en* **ῥα-,** ἡ, losheid, luchtigheid ; *gew.* : lichtzinnigheid, nalatigheid. — **ῥᾴθυμος** *en* **ῥά-,** 2 [ῥᾴδιον θυμὸν (ἔχων)], **1.** los, luchtig ; *gew.* : lichtvaardig, nalatig. — **2.** *v. zaken*: weinig inspanning vergend.

ῥαΐζω [ῥᾴων], aan de beterhand zijn.

ῥαίνω, *f.* ῥανῶ, *ao.* ἔρρανα ; *pass.* ἐρράνθην, ἔρρασμαι (*A.V.*, H., *2 mrv. imper. ao.* ῥάσσατε, *3 mrv. pf. pass.* ἐρράδαται, *3 mrv. plqpf. pass.* ἐρράδατο), besprenkelen, bestrooien.

ῥαιστήρ, ῆρος, ὁ, ἡ [*eig.* : verbrijzelaar], hamer. — **ῥαίω,** ῥαίσω, ἔρραισα ; *ao. pass.* ἐρραίσθην. — **1.** *a*) verbrijzelen : *b.* νῆα, H. — *b*) iem. schipbreuk doen lijden. — **2.** *pass.* : *a*) breken, stukgaan. — *b*) schipbreuk lijden.

† **ῥακά,** *onverb.,* ὁ [*Hebr. w.*], dwaas, gek.

ῥάκιον, τό [*verklw. v.* ῥάκος], vod, lomp. — **ῥάκις,** ιδος, ἡ, versleten kleed. — **ῥάκος,** τό. **1.** vod, lomp. — **2.** *overdr.* : lomperd.

† **Ῥαμά,** ἡ, *onverb.,* Rama, *plaats ten noorden v. Jerusalem.*

Ῥαμνοῦς, οῦντος, ὁ, Rhamnoes, *Attische gouw.*

Ῥαμψίνιτος, ὁ, *andere naam v. Ramses III, koning v. Egypte, reg. omstr. 1200-omstr. 1170 v. C.*

ῥανίς, ίδος, ἡ [ῥαίνω], druppel. — **ῥαντός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], besprenkeld.

ῥαπίζω. 1. met de roede -, met den stok slaan. — **2.** † iem. (τινα) een kaakslag geven. — **ῥαπίς,** ίδος, ἡ, roede. — **ῥάπισμα,** τό. **1.** slag met de roede. — **2.** † kaakslag.

ῥαπτός, 3 [*verbaaladj.*], aaneengenaaid. — **ῥάπτω,** ῥάψω, ἔρραψα ; *pass. 2e ao.* ἐρράφην. **1.** aaneennaaien. — **2.** *overdr.*: verzinnen, beramen.

ῥάσσατε, *z.* ῥαίνω.

ῥάσσω, *att.* **ῥάττω,** ῥάξω, ἔρραξα, slaan, stooten, stampen.

ῥᾷστα, *z.* ῥᾳδίως. — **ῥᾷστος,** *z.* ῥᾴδιος.

ῥᾳστώνη, ἡ [ῥᾷστος]. **1.** *a*) gemak *om iets te doen.* — *b*) verlichting, herstel *v. een ziekte.* — *c*) verzachtende omstan-

digheid. — **2.** *a*) inschikkelijkheid, gedienstigheid. — *b*) gemakzucht, nalatigheid.

ῥάττω, *z.* ῥάσσω.

ῥαφανίς, ῖδος, ἡ, radijs.

ῥαφή, ἡ [ῥάπτω], naad.

ῥαφίς, ίδος, ἡ [ῥάπτω], naald, *inz.*: naainaald.

†**Ῥαχήλ,** ἡ, *onverb.* [*Hebr. w.*], Rachel, *echtgenoote v. d. aartsvader Jakob.*

ῥαχία, ἡ [ῥάσσω], vloed.

ῥαχίζω. **1.** de ruggegraat stukslaan. — **2.** *alg.*: dooden. — **ῥάχις,** ιος, *att.* εως, ἡ. **1.** ruggegraat. — **2.** rugstuk. — **3.** *overdr.* : bergrug.

ῥάχος *en* **ῥαχός,** ἡ. **1.** doornstruik. — **2.** doornen haag.

ῥαψῳδέω, *vrl epische* gedichten voordragen. — **ῥαψῳδία,** ἡ. **1.** het voordragen *vrl* van *epische* gedichten. — **2.** *meton., concr.*: voorgedragen gedicht, rhapsodie. — **ῥαψῳδικός,** 3, de rhapsoden betreffend, van de rhapsoden. — **ῥαψῳδός,** ὁ [ῥάπτων ᾠδάς ; *eig.*: liederen aaneenrijgend]. **1.** die *vrl epische* gedichten voordraagt, rhapsode. — **2.** ° ἡ ῥ. κύων, het ondier, dat *zijn raadsel* opdreunt, *t. w. de Sphinx.*

ῥάων, *z.* ῥᾴδιος. — **ῥέα,** *z.* ῥᾳδίως.

Ῥέα, ἡ, *moeder v. Zeus.*

Ῥέβιλος, ὁ [← *Lat.* Rebilus], Rebilus, *Rom. familienaam.*

ῥέγκω, snorken.

ῥέεθρον, τό = ῥεῖθρον.

1\. **ῥέζω,** ῥέξω, ἔρρεξα *en* ἔρεξα ; *pass. alleen part. ao.* ῥεχθείς. — **A.V.,** *vrl* H.: *impf.* ἔρεζον, *iter. impf.* ῥέζεσκον.— [*st.* ϝρεγ ; *vw.* ἔργον, *Ned.* werk].

I. *onoverg.* **1.** doen, handelen. — **2.** *inz.*: een heilige handeling verrichten, een offer brengen: ῥ. θεῷ (*vgl. Lat.* facere, operari). — **II.** *gew. overg.* **1.** maken, verrichten, volbrengen. — *inz.*: *a*) *in godsdienstigen zin*: offeren : ῥ. βοῦν. — *b*) *versterkt*: iets uitrichten, tot iets dienen. — **2.** iem. iets aandoen, op een bepaalde wijze behandelen : κακὰ ῥ. τινά, κακῶς ῥ. τινά.

2\. **ῥέζω** (*alleen pr.*), verven.

ῥέθος, τό. **1.** *mrv.* : ledematen. — **2.** aangezicht.

ῥεῖα, *bw.*, *z.* ῥᾳδίως.

Ῥείη, *ion.* = Ῥέα.

ῥεῖθρον, τό, *gew. mrv.* [*gecontr. uit* ῥέεθρον, *v.* ῥέω]. **1.** beek, rivier, golven. — **2.** *meton.* : rivierbed.

Ῥεῖθρον, τό, *haven v. Ithaka.*

ῥέπω. **I.** *onoverg.* **1.** *v. een weegschaal* : neigen : ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ, *h. door Zeus in de weegschaal gelegde lot v.* den noodlotsdag sloeg door. — **2.** *overdr.*: *a*) tot iets geneigd zijn, - neigen. — *b*) *met betrekking tot d. afloop v. een handeling en dgl.*: uitvallen. — **II.** *overg.* : *de weegschaal naar één zijde* doen neigen ; *vd.* : toewegen, toedeelen.

ῥεῦμα, τό [ῥέω]. **1.** *a*) het vloeiende (*vrl water, ook honig enz.*): beek, rivier, golven ; vocht *in h. menschelijk lichaam.* — *b*) *overdr.* : stroom van menschen. — **2.** *meton., abstr.* : *a*) het vloeien, strooming. — *b*) *overdr.*: het voortgolven *v. een menschenmassa.*

ῥεύσομαι, *f. v.* ῥέω.

ῥεχθείς, *part. ao. pass. v.* ῥέζω.

ῥέω, *f.* ῥεύσομαι *en* ῥυήσομαι, *1e ao.* ἔρρευσα, *2e ao.* ἐρρύην (*gaat naar de wkw. op* μι), *pf.* ἐρρύηκα ; (*part. pr. pass.* ° ῥεούμενος, ° ῥεεύμενος) (*in h. Att. worden alleen* εε *en* εει *gecontr.*). — [*st.* σρεϝ ; *vw. Ned.* stroom].

I. **1.** *v. een vocht*: vloeien, stroomen : ἔρρει αἷμα κατ' ὠτείλην, H., uit de wond; πηγὴ ῥέει ὕδατι (*dat. v. middel*), H. — **2.** *v. h. bevochtigde*: druipen : ῥέε αἵματι (*dat. v. middel*) γαῖα, H. ; *met inwendig voorw.* : † γῆ ῥέουσα (overvloeiend van) γάλα καὶ μέλι.

II. *overdr. v. wat men zich als vloeiend, als stroomend voorstelt.* **1.** *v. stoffelijke zaken* : ἐκ μελέων τρίχες ἔρρεον, H., de haren vielen van hun leden ; τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, H., uit hun handen regende het pijlen. — **2.** *in niet-stoffelijken zin* : *a*) *v. of met betrekking tot de rede* : τοῦ ἀπὸ γλώσσης ῥέεν αὐδή, H., van zijn tong stroomden de woorden ; πολὺς ῥεῖ καθ' ὑμῶν, hij stort zich in een woordenvloed tegen u uit. — *b*) zich verspreiden: ° κλῄδων (faam) καλὴ ῥέουσα. — *c*) voortdurend veranderen, onbestendig zijn : πάντα ῥεῖ.

ῥῆα, *bw.*, *z.* ῥᾳδίως.

ῥῆγμα, τό [ῥήγνυμι]. **1.** breuk, scheur. — **2.** † instorting, verwoesting.

* **ῥηγμίν** *of* * **-ίς,** ῖνος, ἡ [*id.*], branding, brandende golven.

ῥήγνυμι, ῥήξω, ἔρρηξα, *2e pf.* ἔρρωγα ; *pass. 2e f.* ῥαγήσομαι, *2e ao.* ἐρράγην, *pf.* ἔρρηγμαι [*st.* ϝρηγ ; *vw. Lat.* frangĕre, *Ned.* wrak].

I. *overg.* **1.** *a*) breken, scheuren, openrijten, doen barsten : ῥ. τεῖχος, een muur doorbreken ; ῥήγνυσθε τεῖχος (*med.* : om u een weg te banen), H. ; ἱμάτια ῥαγέντα. — *b*) *een slaglinie* doorbreken : ῥῆξε φάλαγγα, H. ; ῥήξαντο

φάλαγγας (*med.*: tot hun voordeel), H. — **2.** laten -, doen losbreken, - uitbarsten: ἐν αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο, H., waren op het punt onder elkaar een strijd te doen uitbarsten; ῥ. φωνήν, zijn stem laten losbreken, - hooren. **II.** *onoverg.* (*2e pf.* ἔρρωγα) *en pass.* **1.** zich breken, barsten, splijten: κῦμα θαλάσσης ῥήγνυτο, H.; °σίδηρος ῥαγείς. — **2.** losbreken, losbarsten: °κακῶν πέλαγος ἔρρωγεν Πέρσαις, een zee van rampen is over ... losgebroken.

ῥῆγος, τό [*wschl. vw.* 2. ῥέζω]. **1.** geverfde stof: deken, hoes, sloop. — **2.** *synekd.*: kussen.

ῥηθείς, ῥηθῆναι, ῥηθήσομαι, *z.* 1. εἴρω.

ῥηΐδιος, -ίως, ῥήϊστα, -ϊστος, -ΐτατος, -ΐτερος, -ΐων, *z.* ῥᾳ-.

ῥηκτός, 3 [*verbaaladj. v.* ῥήγνυμι], breekbaar, kwetsbaar.

ῥῆμα, τό [*wrt.* Ϝερ, *z.* 1. εἴρω]. **1.** het gesprokene: *a*) woord, zegswijze, zin; ῥ. ..., ὄνομα, *gew.*: werkwoord ..., naamwoord, *maar soms* (*b. v.* PL. *apol.* 17 b) *is* -ατα ..., ὀνόματα = uitdrukkingen ..., afzonderlijke woorden. — *b*) *met betrekking tot d. gedachteninhoud*: spreuk, uitspraak, rede, bevel, wet, † voorspelling. — **2.** † (*hebraïsme*): zaak, aangelegenheid, gebeurtenis.

Ῥηναία *en* **Ῥήνεια,** ἡ, *eilandje bij Delos.*

ῥηξηνορίη, ἡ, *ion.* [*eig.*: gelederen doorbrekende kracht], *alg.*: moed, krijgshaftigheid. — **ῥηξήνωρ,** ορος, *m. bvn.* [ῥήξας (*v.* ῥήγνυμι) ἄνδρας], *de vijandelijke* geledederen doorbrekend, onweerstaanbaar.

ῥήξω, *f. v.* ῥήγνυμι.

ῥῆσις, εως, ἡ [*wrt.* Ϝερ, *z.* 1. εἴρω]. **1.** het spreken. — **2.** *meton.*: het gesprokene: *a*) woord, gesprek, verhaal, redevoering. — *b*) plaats *uit een gedicht, aangehaald* vers, formule.

Ῥῆσος, ὁ. **1.** *rivier in Troas.* — **2.** *mythische koning in Thrakië.*

1.**ῥήσσω** (*alleen pr.*) [*vw.* ῥήγνυμι], breken, scheuren.

2.**ῥήσσω,** *ion.* (= ῥάσσω). **1.** *op d. grond* stampen. — **2.** † tegen den grond werpen.

ῥῆστος, ῥηστώνη, *ion.* = ῥαστ-.

ῥητέος, 3, *verbaaladj. bij* 1. εἴρω.

ῥητήρ, ῆρος, ὁ [*z.* ῥήτωρ], spreker.

ῥητορικός, 3 [ῥήτωρ; ⟶ *Lat.* rhētoricus ⟶ *Ned.* rhetorica]. **1.** den redenaar -, de redekunst betreffend, in de redekunst bedreven. — **2.** ὁ ῥ., redenaar; ἡ -ή [τέχνη], redekunst, welsprekendheid.

ῥητός, 3 [*wrt.* Ϝερ, *z.* 1. εἴρω]. **1.** gezegd, afgesproken: παρεῖναι (aanwezig zijn) εἰς χρόνον -όν; ἐπὶ -οῖς (*zelfst. g., onz.*), onder bepaalde voorwaarden. — **2.** te zeggen, wat gezegd mag worden, openbaar: -ὰ καὶ ἀπόρρητα, wat openbaar en wat geheim is.

ῥήτρα, ἡ [*id.*]. **1.** *mondelinge* overeenkomst, afspraak. — **2.** verordening, bevel, wet.

ῥήτωρ, ορος, ὁ [*id.*; ⟶ *Lat.* rhētor]. **1.** redenaar. — **2.** † leeraar der redekunst.

ῥητῶς, *bw.* [ῥητός], uitdrukkelijk.

ῥηχίη, ῥηχός, *ion.* = ῥαχία, ῥαχός.

ῥιγεδανός, 3 [ῥῖγος]. **1.** die van koude doet rillen. — **2.** *overdr.*: huiveringwekkend, afschuwelijk, akelig.

ῥιγέω, ήσω, ἐρρίγησα, *2e pf.* (*met beteek. v. h. pr.*) ἔρριγα [ῥῖγος; *eig.*: van koude rillen], *overdr.* **1.** *abs.*: huiveren, ontstellen. — **2.** *overg.*: *van schrik enz.* huiveren -, terugschrikken voor.

ῥιγηλός, 3 [ῥῖγος], huiveringwekkend.

ῥίγιον, *onz. bvn., comp. zonder pos.* [*id.*]. **1.** kouder, vrij koud. — **2.** *overdr.*: verschrikkelijker, erger. — **ῥίγιστος,** 3, *superl. zonder pos.* [*id.*; *eig.*: koudste], *overdr.*: verschrikkelijkste, ergste.

ῥῖγος, τό [*vw. Lat.* frīgus], koude, vorst. — **ῥιγόω** (*in h. Att. vaak contractie tot* ω, ῳ *in plaats v.* ου, οι), het koud hebben, bevriezen.

ῥίζα, ἡ. **1.** wortel. — **2.** *overdr.*: *a*) het onderste, het diepste: wortel *v. h. oog enz.* — *b*) oorsprong -, stam van een geslacht. — **ῥιζόω. 1.** *a*) wortel doen schieten. — *b*) *overdr.*: *van onderen* vastzetten. — **2.** een plaats van wortels voorzien, beplanten. — **ῥίζωμα,** τό [ῥιζόω] = ῥίζα.

ῥίμφα, *bw.*, licht, vlug. — **ῥιμφάρματος,** 2 [ῥ., ἅρμα], met snellen wagen.

ῥίνη, ἡ, vijl.

ῥῖνον, τό, *en* 1. **ῥινός,** ὁ, ἡ. **1.** huid *v. mensch of dier.* — **2.** *a*) *afgetrokken* huid *v. een dier.* — *b*) *meton.*: lederen schild.

2.**ῥινός,** *gen. v.* ῥίς.

ῥινοτόρος, 2 [1. ῥινός; *vw.* τείρω], schilden doorborend.

ῥίον, τό, uitstekend gedeelte van een berg. — **1.** top. — **2.** voorgebergte.

Ῥῖπαι, ῶν, αἱ, de Rhipen, *fabelachtige bergketen aan d. noordrand der aardschijf.*

ῥιπή, ἡ [ῥίπτω]. **1.** worp, kracht waarmee iets geworpen wordt *of* zich beweegt, zwaai, vaart, aandrang: ῥ. αἰγανέης, H., worp van een werpspies; ῥ. Βορέαο,

H.; ° ῥ. ποδῶν, vlugge beweging der voeten. — **2.** *overdr. v. wat d. indruk geeft v. een snelle beweging* : ° ψυχῆς -αί, stormvlagen der ziel, vlagen van hartstocht; ° ἄστρων -αί, het fonkelen.

῾Ρίπη, *ἡ, stad in Arkadië.*

ῥιπίζω. 1. in beweging brengen. — **2.** aanblazen. — **ῥιπίς,** *ίδος, ἡ,* wat dient om lucht toe te waaien : waaier, blaasbalg.

ῥιπτάζω [*freq. v.* ῥίπτω]. **1.** heen en weer slingeren. — **2.** telkens slingeren, -werpen.

ῥίπτασκον, *z.* ῥίπτω. — **ῥιπτέω** = ῥίπτω.

ῥίπτω, (*iter. impf.* ῥίπτασκον, H.), ῥίψω, ἔρριψα, *2e pf.* ἔρριφα; *pass. f.* ῥιφθήσομαι, *2e f.* ῥιφήσομαι, *ao.* ἐρρίφθην, *2e ao.* ἐρρίφην, *pf.* ἔρριμμαι. — **I.** *overg.* **1.** *a*) werpen, slingeren. — *b*) *inz.* : wegwerpen; *verzw.* : iem. verlaten, te vondeling leggen. — **2.** *overdr.* : *a*) verbannen. — *b*) *woorden* uitstooten. — *c*) in een toestand brengen : ἔρριψεν αὐτὸν εἰς ἐλπίδας ἀπόρους, hij gaf zich over aan ... — *d*) *uit minachting* uit het geheugen laten gaan, vergeten. — **II.** *onoverg.* (*zld.*) : zich werpen.

ῥίς, ῥινός, *ἡ.* **1.** neus; *v. dieren* : neus, snuit. — **2.** *mrv.* : neusgaten, neus (*vgl. Lat.* nares).

ῥιτίνη, *ἡ,* hars.

ῥιφήσομαι, *2e f. pass. v.* ῥίπτω.

ῥίψ, ῥιπός, *ἡ,* vlechtwerk, mat.

ῥίψις, *εως, ἡ* [ῥίπτω]. **1.** het werpen, het slingeren. — **2.** het geslingerd worden.

ῥοδανός, 3, *wschl.* : wiegelend.

ῥόδεος, 3 [ῥόδον], van rozen.

1.**῾Ρόδιος,** 3 [῾Ρόδος], van Rhodos; οἱ -οι, Rhodiërs.

2.**῾Ρόδιος,** *ὁ, rivier in Troas.*

ῥοδοδάκτυλος, 2 [(ὡς) ῥόδα δακτύλους (ἔχων)], rozenvingerig, *epitheton v. Eoos.*

ῥοδόεις, *όεσσα, όεν,* van rozen, rozen-. — **ῥόδον,** *τό* [*Oostersch w.*], roos.

῾Ροδόπη, *ἡ, bergketen in Thrakië.*

῾Ρόδος, *ἡ, eiland ten zuiden v. Karië, met gelijknamige stad.*

ῥοή, *ἡ* [ῥέω]. **1.** het vloeien, strooming. — **2.** *meton., concr.* : *a*) stroomend water, gulp. — *b*) *v. een vloeiende massa* : ὕδατος ῥοαί, H., stroomen water.

ῥοθέω [ῥόθος]. **1.** ruischen, bruisen. — **2.** *inz.* : morren, mompelen : ° ῥ. τινί, tegen iem.

ῥοθιάς, *άδος, vr. bij* ῥόθιος. — **ῥόθιος,** 2 [ῥόθος]. **1.** ruischend, bruisend. — **2.** *a*) τὸ -ον, τὰ -α [κύματα], de ruischende -, de klotsende golven, branding. — *b*) τὸ -ον, *alg.* : onstuimigheid.

ῥόθος, *ὁ.* **1.** het ruischen, het bruisen, geraas : ° Περσίδος γλώσσης ῥ., het verwarde geluid der ... taal. — **2.** *meton., concr.* : *a*) bruisende beweging, onstuimige vaart. — *b*) branding.

ῥοιά, *ἡ,* granaatboom, -appel.

ῥοιβδέω. 1. suizen, fluiten. — **2.** luid inzuigen, - opslurpen. — **ῥοίβδησις,** *εως, ἡ,* gesuis, gefluit : ° ῥ. βουκόλων, ruw gezang der herders. — **ῥοῖβδος,** *ὁ,* geruisch.

ῥοιζέω, ruischen, suizen, fluiten. — **ῥοῖζος,** *ὁ,* geruisch, gesuis, gefluit.

ῥοϊκός, 3, gekromd; *inz.* : krombeenig.

῾Ροίτειον, *τό, voorgebergte en stad in Troas aan d. Hellespont.*

ῥόμβος, *ὁ,* draaiend voorwerp, *o. a.* tol.

ῥομφαία, *ἡ,* groot, breed zwaard *v. Thrakiërs en andere barbaren,* sabel.

ῥόος-ῥοῦς, ῥόου-ῥοῦ, *ὁ* [ῥέω]. **1.** het vloeien, strooming; κατὰ -ον, stroomafwaarts; πρὸς -ον, stroomopwaarts. — **2.** *meton., concr.* : *a*) stroomend water, stroom, rivier. — *b*) *overdr.* : ° ῥ. καπνοῦ, een golf van rook, rookwolk.

ῥόπαλον, *τό,* knots, knuppel.

ῥοπή, *ἡ* [ῥέπω]. **I. 1.** het neigen -, het doorslaan der weegschaal. — **2.** *meton.*: wat de weegschaal doet neigen, gewicht. — **II.** *overdr.* **1.** beslissing, uitslag. — **2.** *meton.* : *a*) wat den doorslag geeft, beslissende invloed, aanleiding. — *b*) keerpunt, beslissend oogenblik, hoogste gevaar.

† **῾Ρουβήν,** *ὁ, onverb.* [*Hebr. w.*], Ruben, *zoon v. d. aartsvader Jakob en Lea.*

† **῾Ρούβριος,** *ὁ* [← *Lat.* Rŭbrius], Rubrius, *Rom. geslachtsnaam.*

ῥοῦς, *z.* ῥόος.

† **῾Ρουτιλιανός,** *ὁ* [← *Lat.* Rutiliānus], Rutilianus.

† **῾Ροῦφος,** *ὁ* [← *Lat.* Rūfus], Rufus, *Rom. bijnaam.*

ῥοφέω, *f.* ήσω *en* ήσομαι, slurpen.

ῥοχθέω, ruischen, bruisen.

ῥύατο, *3 mrv. impf. v.* ῥύομαι.

ῥυβδέω = ῥοιβδέω, 2.

ῥυδόν, *bw.* [ῥέω, -δόν; *eig.* : als een stroom], overvloedig.

ῥυείς, ῥύη (H. = ἐρρύη), **ῥυήσομαι,** *v.* ῥέω.

ῥυθμίζω. 1. in een gelijkmatige beweging brengen. — **2.** *overdr.* : *a*) in orde brengen, behoorlijk inrichten. — *b*) onderscheiden, bepalen : ° τί -εις τὴν

ἐμὴν λύπην ὅπου;, waar de zetel van mijn smart is. — **ῥυθμός,** *ion.* **ῥυσμός,** ὁ [ῥέω ; *eig.* : het gelijkmatig vloeien ; ⟶ *Lat.* rhythmus ⟶ *Ned.* rhythmus, rijm]. **1.** gelijkmatig herhaalde beweging, tijdmaat, rhythmus : βαίνειν ἐν -ῷ, in de maat. — **2.** *overdr.* : *a*) symmetrie, evenredigheid, juiste verhouding. — *b*) wijze waarop iets verloopt, stijl van leven : ° ὅσοι χθονίους ἔχουσι ῥυσμούς. — *c*) wisselvalligheid.

1.**ῥῦμα,** τό [1. ἐρύω ; *eig.* : wat getrokken wordt], het trekken ; *inz.* : schot : ἐκ τόξου -ατος, op den afstand van een boogschot.

2.**ῥῦμα,** τό [ῥύομαι], bescherming.

ῥύμη, ἡ [1. ἐρύω]. **1.** kracht van iets dat in beweging is, snelle beweging, aandrang, aanloop. — **2.** † *meton.* : weg waarlangs men zich beweegt (*vgl. Ned.* gang), straat, steeg.

ῥυμός, ὁ [1. ἐρύω ; *eig.* : wat dient om te trekken], dissel.

ῥύομαι, ῥύσομαι, ἐρρυσάμην ; *pass.* ἐρρύσθην. — ***A. V.*** (*vrl* H.) *inf. pr.* ῥῦσθαι; *impf. 3 mrv.* ῥύατο ; *iter. impf. 2 enk.* ῥύσκεν ; *2e ao. 3 enk.* ἔρρυτο. — [*vw.* ἔρυμαι, ἐρύομαι]. — **1.** *a*) redden, bevrijden : ῥ. τὴν ῾Ελλάδα. — *b*) *alg.* : beschermen, behoeden, verdedigen ; *inz.*: tegen iem.s blikken verdedigen, bedekken. — **2.** afweren, terug-, tegenhouden : ° ῥ. μίασμα.

ῥύπα, ων, τά, *z.* ῥύπος. — **ῥυπαρός,** 3. — **1.** vuil. — **2.** *v. munten* : gelegeerd. — **ῥυπάω,** vuil zijn. — **ῥυπόεις,** όεσσα, όεν = ῥυπαρός. — **ῥύπος,** ὁ (*mrv. gew.* -α), vuil. — **ῥυπόω. 1.** *ep.* = ῥυπάω.— **2.** (*part. pf. pass.* ῥερυπωμένος), bevuilen.

ῥύπτω, reinigen.

ῥῦσθαι, *z.* ῥύομαι.

ῥύσιον, τό [ῥύομαι], wat men tot zich trekt. — **1.** buit. — **2.** pand, waarborg. — **3.** zoengeld, vergoeding.

ῥυσίπολις *en* **-πτολις,** εως, ὁ, ἡ [ῥυόμενος πόλιν], beschermer der stad.

ῥύσις, εως, ἡ [ῥέω], het uitvloeien.

ῥύσκεν, *z.* ῥύομαι.

ῥυσμός, *z.* ῥυθμός.

ῥυσός, 3 [1. ἐρύω], samengetrokken, verschrompeld, rimpelig.

ῥυστάζω [*freq. v.* 1. ἐρύω], heen en weer sleuren. — **ῥυστακτύς,** ύος, ἡ, het heen en weer sleuren, mishandeling.

1.**ῥυτήρ,** ῆρος, ὁ [1. ἐρύω]. **1.** (*eig.*: die trekt), die de boogpees en den pijl tot zich trekt, boogschutter. — **2.** *a*) wat dient om te trekken : teugel : ἀπὸ -ῆρος, met lossen teugel. — *b*) *alg.* : riem.

2.**ῥυτήρ,** ῆρος, ὁ [ῥύομαι], beschermer.

῾Ρυτίον, τό, *stad op Kreta.*

ῥυτίς, ίδος, ἡ, rimpel.

1.**ῥυτός,** 3 [*verbaaladj. v.* ῥέω], vloeiend, stroomend.

2.**ῥυτός,** 3 [*verbaaladj. v.* ῥύομαι], getrokken, daarheen gesleept.

ῥωγαλέος, 3 [ῥήγνυμι], gescheurd.

† **ῥωμαϊκός,** 3 [῾Ρώμη], Romeinsch, Latijnsch.— †**῾Ρωμαῖος,** 3 [*id.*], Romeinsch; οἱ -οι, Romeinen. — † **ῥωμαϊστί,** *bw.* [*id.*, -ιστί], in het Latijn.

ῥωμαλέος, 3. — **1.** lichamelijk sterk. — **2.** *overdr.* : knap, bekwaam : ῥ. ἐν τῷ λέγειν. — **ῥώμη,** ἡ. **1.** *a*) lichamelijke kracht. - *b*) *overdr.* : ziels-, wilskracht, moed.— **2.** *v. staten enz.* : *a*) politieke -, militaire macht. — *b*) *meton.*, *concr.* : legermacht.

† **῾Ρώμη,** ἡ [⟵ *Lat.* Rōma], Rome.

ῥώννυμι, ῥώσω, ἔρρωσα ; *pass.* ῥωσθήσομαι, ἐρρώσθην, ἔρρωμαι. — **1.** sterk maken. — **2.** *pass.* : *a*) sterk -, krachtig worden ; *vrl pf. en plqpf.* : sterk -, gezond -, machtig zijn : ἐρρωμένος (*z. dit w.*) ; *aan h. slot v. een brief* : ἔρρωσο, vaarwel ; ἐρρῶσθαι λέγειν τινί, iem. vaarwel zeggen, *vaak ironisch.* — *b*) vast besloten zijn, zich inspannen, vol moed zijn voor.

ῥώξ, ῥωγός, ἡ [ῥήγνυμι]. **1.** kloof, spleet. — **2.** *inz.* ῥῶγες (H. *Od.* 22, 143), *wschl.*: nauwe gangen *in h. paleis v. Odusseus.*

῾Ρωξάνη, ἡ, *echtgenoote v. Alexander d. Groote.*

ῥώομαι, *med.*, zich onstuimig -, zich snel bewegen, zich reppen.

ῥωπήϊον, τό, *alleen mrv.*, kreupelhout.

ῥωπικός, 3, onbeduidend, waardeloos. — **ῥῶπος,** ὁ, onbeduidend -, waardeloos voorwerp, prul.

ῥωχμός, ὁ [ῥήγνυμι], scheur, kloof, spleet.

***ῥώψ,** *alleen mrv.* ῥῶπες, ῶν, αἱ, losse takken, rijshout.

σ als cijfer : σ' = 200.

σ' = **1.** *gew.* σέ. — **2.** *zld.* σοί. — **3.** σά (*alleen in* τὰ σ').

Σαβακῶς, ῶ, ὁ, *koning v. Egypte, reg. omstr. 700 v. C.*

Σάββας, ὁ, *koning in een gewest aan d. Beneden-Indus ten tijde v. Alexander d. Groote.*

† **σάββατον,** τό [*Hebr. w., eig.* : rustdag]. **1.** sabbat ; *dikw. mrv.* = *enk.* — **2.** *synekd.* : week.

σαβοῖ, *tussw.*, saboi, *uitroep der Bakchanten.*

σάγαρις, εως, ἡ [*Skuthisch w.*], tweesnijdende strijdbijl *v. de Skuthen en andere volken.*

Σαγγάριος, ὁ, *rivier in Phrugië.*

σάγη, ἡ [σάττω], uitrusting ; *inz.* : wapenrusting.

σαγηνεύω. 1. met de zegen visschen. — **2.** *overdr.* : *als met een zegen* vangen. — **σαγήνη,** ἡ [⟶ *Lat.* sagēna ⟶ *Ned.* zegen], zegen, sleepnet.

† **Σαδδουκαῖοι,** ων, οἱ, Sadduceeën, *Joodsche sekte.*

Σαδυάττης, ου, ὁ, *koning v. Ludië omstr. 620 v. C.*

σαθρός, 3. — **1.** gebarsten, lek : ἀγγεῖα -ά. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. h. lichaam* : ongezond. — *b*) *v. de ziel, v. toestanden enz.* : niet zooals het hoort, zwak ; *inz.* : oneenig.

σαίνω, αο. ἔσηνα (*dor.* ἔσανα). **1.** kwispelstaarten. — **2.** *overdr.*, *overg.* : vleien, liefkoozen : °παιδός με -ει φθόγγος, dringt streelend tot mij.

Σάϊοι, ων, οἱ, Saiërs, *volksstam in Thrakië.*

σαίρω, αο. ἔσηρα. — **1.** wegvegen. — **2.** schoonvegen.

Σάϊς, εως (*ion.* ϊος), ἡ, *stad in de Nijldelta.* — **Σαΐτης,** ου, *m. bvn.* **1.** Saïtisch. — **2.** ὁ Σ., Saïter, inwoner van Saïs.

Σάκαι, ῶν, οἱ, Sakiërs, *Skuthische nomadenstam ten noordoosten v. Baktriana.*

† **σακέρδως,** ωτος ὁ [⟵ *Lat.* sacerdōs], priester.

σακέσπαλος, 2 [2. σάκος πάλλων], schildzwaaiend. — **σακεσφόρος,** 2 [2. σάκος φέρων], schilddragend.

σακίον *en* **σακκίον,** τό [*verklw.*], zakje, buidel. — **σάκκος** *en* 1. **σάκος,** ὁ [*Semietisch w.* ; ⟶ *Lat.* saccus ⟶ *Ned.* zak]. — **1.** grove mantel, boetekleed. — **2.** zak.

2. **σάκος,** τό, *groot* schild.

σακός, *dor.* = σηκός.

Σαλαμιναφέτης, ου, ὁ [Σαλαμῖνα ἀφείς], die Salamis prijsgeeft. — **Σαλαμίνιος,** 3, van Salamis ; οἱ -οι, Salaminiërs. — **Σαλαμίς,** ῖνος, ἡ. **1.** *eiland op de zuidkust v. Attika.* — **2.** *stad aan de oostkust v. Cyprus.*

σαλευτός, 3 [*verbaaladj.*], waggelend. — **σαλεύω** [σάλος]. **1.** *overg.* : doen waggelen, - wankelen, schudden, schokken. — **2.** *onoverg.* : *a*) waggelen, schommelen ; *v. een schip* : rijden. — *b*) *overdr.* : onrustig zijn, in gevaar verkeeren.

Σάλη, ἡ, *stad aan de Thrakische kust.*

Σαλμυδησσός, ὁ, *kuststreek en stad ten noordwesten v. Buzantion.*

Σαλμωνεύς, ὁ, *zoon v. d. windgod Aiolos.*

σάλος, ὁ. **1.** onrustige beweging. — **2.** *inz.* : *a*) het opgolven -, deining der zee : °πόντου σ. ; °*fig. v. h. schip v. state.* — *b*) *overdr.* : het golven -, het wankelen *v. een slaglinie.*

σαλπιγκτής = σαλπικτής. — **σάλπιγξ,** ιγγος, ἡ. **1.** (rechte) trompet. — **2.** *meton.* : sein met de trompet, trompetgeschal. — **σαλπίζω,** ίσω *en* ιῶ, ἐσάλπιγξα. — **1.** trompetten, op de trompet blazen. — **2.** *overdr.* : weergalmen als trompetgeschal. — **σαλπικτής,** οῦ, ὁ, trompetter.

σᾶμα, *dor.* = σῆμα.

† **Σαμάρεια** *en* † **-ρια,** ἡ, Samarië, *landschap tusschen Judaea en Galilea.* — † **Σαμαρίτης,** ου, ὁ, Samaritaan.

σαμβαλίσκος, ὁ (*mrv.* -σκα) [*verklw. v. h. volg.*]. — **σάμβαλον,** τό, *aiol.* = σάνδαλον.

Σάμη, ἡ, *eilandje bij Ithaka.* — **Σάμηνδε,** *bw.*, naar Same.

Σάμιος, 3 [Σάμος, 3], van Samos, Samisch ; οἱ -οι, Samiërs ; ἡ -α [γῆ], Samos.

Σαμοθρᾴκη, ἡ, Samothrakië, *eiland in h. noorden der Aegaeische Zee.* — **Σαμοθρᾴκιος,** 3, *en* **-θρᾴξ,** ᾷκος, *m. bvn.* (*ion. mrv.* -θρήϊκες), **-θρηΐκιος,** 3, *ion.*, *en* **-θρήκιος,** 3, *ion.*, Samothrakisch.

Σάμος, ἡ. **1.** H. = Σάμη. — **2.** Σ. Θρηϊκίη, H., *later* Σαμοθρᾴκη — **3.** *eiland met gelijknamige stad op de kust v. Ionië.*

σάν, τό, *onverb.*, san, *dorische naam der sigma.*

Σαναχάριβος, ὁ [*Oostersch w.*], Senacherib, *koning v. Assyrië omstr. 700 v. C.*

σάνδαλον, τό [*Oostersch w.*; ⟶ *Lat.* sandalium ⟶ *Ned.* sandaal], sandaal, *houten of lederen zool, die met riemen ondergebonden werd.*

σανίδιον, τό [*verklw.*]. **1.** plankje. — **2.** *meton.* : lijst (*z.* σανίς, 2, c). — **σανίς,** ίδος, ἡ. **1.** plank.— **2.** *meton.* : het van planken gemaakte : *a*) deur ; *gew. mrv.*: deurvleugels. — *b*) houten verhooging. — *c*) schrijftafel ; *inz. te Athene* : *gewitte* houten tafel *voor allerlei mededeelingen aan h. publiek.* — *d*) paal, strafhout, *waarop een misdadiger gebonden of genageld werd.*

σάος, *z.* σῶς. — **σαοφρ-** = σωφρ-.

σαόω, *regelm.* (*A. V.*, H. : *2 enk. conj. pr.* σαῷς, *2 enk. imper. pr.* σάω, *3 enk. impf.* σάω ; *pass. 3 mrv. ao. ind.* σάωθεν) [σάος] = σῴζω.

σαπέρδης, ου, ὁ, *een soort gezouten visch uit de Zwarte Zee, iets als* haring.

σαπήη, σαπήσομαι, *z.* σήπω.

σαπίηνς, *transcriptie v. Lat.* sapiens.

σαπρός, 3 [σήπω]. **1.** rot, bedorven. — **2.** *alg.* : slecht.

Σαπφώ, οῦς, ἡ, Sappho, *Gr. lierdichteres uit Lesbos, omstr. 600 v. C.*

Σαραπεῖον, τό, Serapeion, tempel van Serapis. — **Σάραπις,** ιδος, ὁ, Serapis, *Egyptische godheid.*

Σαρδανάπαλλος *en* **-αλος,** ὁ, *mythische koning v. Assyrië.*

σαρδάνιος, *later* **-δόνιος,** 3 [⟶ *Ned.* sardonisch], *v. een grijnslach* : schamper, grijnzend : σαρδάνιον (*inwendig voorw.*) μειδάω, H.

Σάρδεις, εων, αἱ, *hoofdstad v. Ludië.* — **Σαρδιανός,** 3, van Sardeis. — **Σάρδιες,** ίων, αἱ (*acc. ook* ις), *ion.* = Σάρδεις. — **Σαρδιηνός,** 3, *ion.* = Σαρδιανός.

σαρδόνιος, *z.* σαρδάνιος.

Σαρδώ, οῦς, *soms* όνος, ἡ, Sardinië.

† **Σάρεπτα,** ων, τά, *zeestad in Phoinikië.*

σαρκίζω [σάρξ], het vleesch wegschaven.

σαρκίον, τό [*verklw. v.* σάρξ]. **1.** stukje vleesch. — **2.** † het ellendige vleesch, lichaam.

σαρκώδης, 2 [σάρξ, -ώδης], van vleesch.

Σαρμάται, ῶν, οἱ, Sarmaten, *Skuthische volksstam aan de noordoostelijke kust der Zwarte Zee.* — **Σαρματικός,** 3, Sarmatisch, *een der titels v. keizer M. Aurelius Commodus.*

σάρξ, ρκός, ἡ, **1.** vleesch. — **2.** lichaam. — **3.** † *a*) vleesch, *d. i. de mensch ten opzichte van zijn natuurlijke, zondige neigingen.* — *b*) *alg.* : mensch.

σάρον, τό, bezem. — **σαρόω,** keeren, vegen.

Σαρπηδόνιος, 3, Sarpedonisch : -α ἄκρα, *voorgebergte in Thrakië.*

Σαρπηδών, όνος *en* όντος, ὁ, *aanvoerder der Lukiërs, bondgenoot der Trojanen.*

Σάσπειρες, ων, οἱ, Saspeiren, *volksstam in h. tegenwoordige Georgië.*

σάσσω, *z.* σάττω.

† **Σατανᾶς,** ᾶ, ὁ [*Arameesch w.*; *eig.* : tegenstander], Satan, duivel.

σατίναι, ῶν, αἱ (*alleen mrv.*), koets, vrouwenwagen.

Σατνιόεις, όεντος, ὁ, *riviertje in Troas.*

σάτον, τό [*Hebr. w.*], sat, *korenmaat, ong. 13 liter.*

Σατουρήϊος, ὁ = Σατυρήϊος.

σατραπεία, ἡ, satrapie, waardigheid -, ambtsgebied van een satraap. — **σατραπεύω.** **1.** satraap zijn : σ. τῆς χώρας. — **2.** als satraap besturen : σ. χώραν. — **σατράπης,** ου, ὁ [*Perzisch w.*], satraap, stadhouder *in Perzië.*

σάττω, *ao.* ἔσαξα ; *pf. pass.* σέσαγμαι. — **1.** volstoppen. — **2.** *a*) bepakken, beladen. — *b*) *inz.* : uitrusten, *vrl* bewapenen.

† **Σατυρήϊος,** ὁ [⟵ *Lat.* Saturēius], Satureius, *mansnaam.*

σατυρικός, 3, als een sater. — **σάτυρος,** ὁ [⟶ *Lat.* satyrus ⟶ *Ned.* sater]. **1.** sater. — **2.** *overdr.* : een mensch als een sater.

Σάτυρος, ὁ, *koning v. h. Bosporaansche rijk* (*z.* Βόσπορος, 2) *omstr. 400 v. C.*

Σαύλιος, ὁ, *koning der Skuthen.*

† **Σαυνῖται,** ῶν, οἱ [⟵ *Lat.* Samnītēs], Samnieten, *volk in Midden-Italië.*

Σαυρομάται, ῶν, οἱ (*enk.* -της, ου) = Σαρμάται. — **Σαυροματίς,** ίδος, *vr. bvn.*, Sarmatisch.

σαυρωτήρ, ῆρος, ὁ, schoen -, metalen punt *aan h. benedeneind v. een speer.*

σαυτοῦ, ῆς [*gecontr. uit* σεαυτοῦ] = σεαυτοῦ.

σάφα, *bw.* [σαφής]. **1.** duidelijk. — **2.** met zekerheid, betrouwbaar. — **σαφέως,** *ion.* = σαφῶς.

σαφήνεια, ἡ. **1.** duidelijkheid. — **2.** betrouwbaarheid. — **σαφηνέως,** *ion.*, *bw. v.* σαφηνής. — **σαφηνής,** 2 = σαφής. — **σαφηνίζω,** duidelijk maken, verklaren, aanduiden.

σαφής, 2, die zich duidelijk te kennen geeft voor wat hij is : ° φθέγματ' ὀρνίθων -ῆ, helder; ° σημεῖα -ῆ, duidelijk; ° μάντις σ., waarheidsprekend; φίλος σ., betrouwbaar; τὸ -ές, het juiste, de ware toedracht. — **σαφῶς,** *bw.*

σβέννυμι, σβέσω, ἔσβεσα, -έσβηκα; *pass.* σβήσομαι, ἐσβέσθην, 2e *ao.* ἔσβην (*vervoegd gelijk* ἔστην), ἔσβεσμαι. — *A. V. f.* σβέσσω, *ao.* (H.) σβέσσα. — **I.** *overg.* **1.** uitdooven, blusschen. — **2.** *overdr.*: *iets dat als een vuur of als kokend gedacht wordt* doen ophouden, tot bedaren brengen, dempen: σβέσσαι μένος τινός, H., iem.s levenskracht uitdooven. — **II.** *onoverg.* (*pf.* -έσβηκα) *en pass.* **1.** uitgaan (*v. vuur*). — **2.** *overdr.*: gaan liggen, bedaren.

σβεννύω (*alleen pr. en impf.*) = σβέννυμι.

σβέσσαι, *ep. ao. inf. v.* σβέννυμι. — **σβεστήριος,** 3 [σβέννυμι], dienend om te blusschen. — **σβεστός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], uitgedoofd. — **σβέσω,** *f. v.* σβέννυμι.

σεαυτοῦ, ῆς, *en* **σαυτοῦ,** ῆς, *ion.* **σεωυτοῦ,** ῆς, *reflexief vnw. v. d.* 2en *p.* (*verbuiging z. Spraakk.*) [*gen. en dat. gevormd naar den acc.* σεαυτόν ⟵ σὲ αὐτόν], van u zelf : ἐς σεωυτοῦ [οἶκον], HDT., naar uw huis.

σεβάζομαι, schromen, zich door schroom van iets laten afhouden. — **σέβας,** τό (*enk. alleen nom., voc., acc.*; *mrv. alleen acc.* σέβη) [σέβω]. — **1.** *a*) schroom, ontzag, eerbied. — *b*) (*na* H.), *meton.*: voorwerp van schroom: heiligheid, majesteit, verhevenheid. — **2.** *a*) bewondering.— *b*) (*na* H.), *meton.*: voorwerp van bewondering, heerlijkheid. — **σέβασμα,** τό, hetgeen men vereert, heiligdom. — **σεβαστός,** 3 [*verbaaladj.*]. **1.** eerbiedwaardig. — **2.** † *vertaling v. Lat.* Augustus, *bijnaam v. Octavianus, later erfelijke titel der Rom. keizers.*

σεβίζω, vereeren, in eere houden; *pass. part.* σεβισθείς ° *ook met bedr. zin.* — **σέβω** (*act., alleen pr. en impf.*; *vaker med.*). **1.** schromen, zich schamen. — **2.** vereeren, eeren, hoogachten: θεοὺς -ειν; † οἱ -όμενοι [τὸν Θεόν], de godvreezenden.

σέγε, *acc. v.* σύγε. — **σέθεν,** *z.* σύ.

Σεθῶν, ῶνος, ὁ, *koning v. Egypte.*

Σειληνός, σειληνώδης = σιλ-.

†**Σεινά,** τό, *onverb., de berg* Sinaï.

σεῖο, *z.* σύ.

σεῖος, 3, *lakonisch* = θεῖος.

σειρά, ἡ, touw, streng, lijn. — **σειραῖος,** 3, aan de lijn loopend: ἵπποι -οι (*tgst.* ἵπποι ζύγιοι).

Σειρήν, ῆνος, ἡ, Sirene.

Σείριος, ὁ, Sirius, Hondsster.

σειρός = σιρός.

σειροφόρος, 2 [σειρὰν φέρων] = σειραῖος.

σεισάχθεια, ἡ [σείω ἄχθος; *eig.*: het afschudden van een last], vermindering (*of* delging ?) der schulden *door Soloon.*

σεισίχθων, ονος, *m. bvn.* [σείων χθόνα], aardschudder, *epitheton v. Poseidoon.*

σεισμός, ὁ [σείω], het schudden; *met of zonder* γῆς *of* χθονός : aardbeving.

σείω, *regelm.* (*pass.* ἐσείσθην, σέσεισμαι; *impf.* H. ἐσσείοντο). **1.** schudden, hevig bewegen: ° κάρα σ.; σ. ἐγχείην, H., een speer zwaaien; σείσατο εἰνὶ θρόνῳ, H., zij bewoog zich heftig op haar troon. — **2.** *overdr.*: verontrusten, in wanorde brengen.

Σεκυώνιος, 3 = Σικυώνιος.

σέλα, H. = σέλαϊ, *dat. v.* σέλας.

σελάννα, *aiol.* = σελήνη.

σέλας, αος, τό (*dat.* αϊ *en, gecontr.,* ᾳ; *nom. mrv.* α). **1.** glans, gloed, licht. — **2.** vlam, vuur; *inz.*: bliksem.

Σέλευκος, ου, ὁ, *naam v. verscheidene koningen v. Syrië.*

σεληναία, ἡ = σελήνη. — **σεληναῖος,** 3, door maneschijn verlicht. — **σελήνη,** ἡ [σέλας]. **1.** maan. — **2.** *verpers.*: Maangodin.

Σεληπιάδης, ου, ὁ, Selepiade, zoon van Selepios, *t. w. Euenos.*

σέλινον, τό, eppe, selderie, peterselie.

Σελινοῦς, οῦντος, ὁ, Selinoes. **1.** (*ook* ἡ), *stad op de zuidkust v. Sicilië.* — **2.** *rivier in Elis.*— **3.** *id. bij Ephesos.*

Σελλασία, ἡ, *stad in Lakonië.*

Σελλήεις, ήεντος, ὁ. **1.** *rivier in Elis.* — **2.** *id. in Troas.*

Σελλοί, ῶν, οἱ, Sellen, *orakelpriesters v. Zeus in Dodona.*

σέλμα, τό. **1.** verdek. — **2.** *mrv.*: roeibanken.

Σεμέλη, ἡ, *moeder v. Dionusos.*

Σεμίραμις, εως *en* ιδος, ἡ, *mythische koningin v. Assyrië.*

σεμνολόγος, 2 [σεμνὰ λέγων], plechtig -, hoogdravend sprekend. — **σεμνόμαντις,** εως, ὁ [σεμνὸς μάντις], eerwaardig ziener.

σεμνός, 3 [σέβω]. **1.** *a*) vereerd, eerwaardig, verheven. — *b*) voornaam, aanzienlijk. — *c*) *v. zaken*: prachtig, kostbaar. — **2.** *in ongunstigen zin*: plechtstatig, aanmatigend, trotsch, verwaand. — **σεμνότης,** ητος, ἡ. **1.** eerwaardig-

heid, verhevenheid, majesteit. — **2.** voornaamheid. — **σεμνόω,** plechtig -, prachtig maken, verfraaien, overdrijven.

σεμνύνω [σεμνός]. **1.** *a*) plechtig -, prachtig maken. — *b*) *gew. in ongunstigen zin*: roemen, ophemelen; *med.*: zich beroemen op, pochen. — **2.** vereeren, in eere houden.

σέο, *z.* *σύ.*

σεπτός, 3 [*verbaaladj. v.* σέβω], eerwaardig.

†Σεπτουμουλήϊος, ὁ [⟵ *Lat.* Septumulēius], Septumuleius.

Σεραπεῖον, Σέραπις = *Σαρ-.*

†Σερῆνος, ὁ [⟵ *Lat.* Serēnus], Serenus.

Σερίφιος, 3, uit Seriphos. — **Σέριφος,** ἡ, *een der onbeduidendste Cycladen.*

†Σερουΐλιος, ὁ [⟵ *Lat.* Servīlius], Servilius, *Rom. geslachtsnaam.*

Σέρρειον *en* **-ρριον,** τό, *voorgebergte met gelijknamige vesting in Thrakië.*

σέσαγμαι, *pf. pass. v.* σάττω.

σέσηπα, *2e pf. v.* σήπω.

Σέσωστρις, ιος *en* ιδος, ὁ, *mythische koning v. Egypte.*

σεῦ, *vaak enkl., z.* σύ.

σεῦα, σεύατο, *v.* σεύω.

†Σευηριανός, ὁ [⟵ *Lat.* Sevēriānus], Severianus.

Σεύθης, ου, ὁ, *Thrakische prins omstr. 400 v. C.*

σεῦται, *z.* σεύω.

σεύω (*na h. augm., gew.* σσ), *f.* —, *ao.* ἔσσευα; *med. 2e ao.* ἐσσύμην; *med.-pass. pf.* ἔσσυμαι (*dikw. beteek. v. h. pr.*), *plqpf.* ἐσσύμην (*dikw. beteek. v. h. impf.*); *pass. ao.* ἐσσύθην, ἐσύθην. — *A. V. athematische 3 enk. ind. pr. med.* σεῦται; *athem. 2 enk. 2e ao. med.* ἔσσυο.
I. *act. en med.*: in snelle beweging brengen. — **1.** *a*) aandrijven, ver-, opjagen, aanhitsen tegen. — *b*) αἷμα σ., H., doen stroomen. — **2.** werpen, slingeren, zwaaien.
II. *med.-pass.* **1.** *a*) zich snel bewegen, ijlen, vooruitstormen, wegvluchten: ° πάλιν συθῶμεν, laten wij snel terugkeeren. — *b*) *v. zaken*: σύτο αἷμα, H., schoot te voorschijn. — **2.** *overdr.*: zich aangedreven voelen, streven -, hevig verlangen naar: θυμός μοι ἔσσυται. — *z.* ἐσσύμενος.

σεωυτοῦ, *ion.* = σεαυτοῦ.

σηκάζω, in een schaapskooi opsluiten. — **σηκοκόρος,** ὁ [σηκὸν κορέων, *eig.*: die een schaapskooi reinigt], stalknecht. — **σηκός,** ὁ, omheinde ruimte. — **1.** schaapskooi, stal. — **2.** heilige -, gewijde ruimte: *a*) heiligdom. — *b*) grafstede. — **3.** omheinde olijfstomp.

σηκόω, afwegen.

Σηλυβρία, ἡ, *en* **-ανός,** *m. bvn.* = *Σηλυμβ-.* — **Σηλυμβρία,** ἡ, *stad in Thrakië aan de Propontis.* — **Σηλυμβριανός,** *m. bvn.*, uit Selumbria.

σῆμα, τό, *en* **σημεῖον,** τό, alles waaraan men iets kan erkennen: teeken, kenteeken *enz.* **1.** spoor: σημεῖα θηρός. — **2.** voorteeken, sterrenbeeld, *voor zoover het h. weer en de jaargetijden voorspelt.* — **3.** wonderteeken, wonder. — **4.** grafteeken, -heuvel. — **5.** teeken om een handeling te beginnen, sein: ἀπὸ σημείου, op een gegeven teeken. — **6.** merkteeken, zegel, veldteeken, grensteeken *enz.* — **7.** schriftteeken. — **8.** bewijs.

σημαία, ἡ [σῆμα], veldteeken.

σημαίνω, *f.* ανῶ (*ion.* ανέω), *ao.* ἐσήμηνα *en* ανα; *pass.* σημανθήσομαι, ἐσημάνθην, σεσήμασμαι (*3 enk.* ανται). — [σῆμα].
I. 1. merken, van een merkteeken voorzien: ἐσημήναντο κλῆρον, H., hun (*med.*) lot. — **2.** *door een teeken* wijzen, aanduiden: σήμηνε τέρματα, H., den eindpaal.
II. een teeken geven. — **1.** *a*) een sein geven, door een sein bevelen: σ. τὸ πολεμικόν, het teeken tot den aanval geven; σ. τῇ σάλπιγγι; -ει [ὁ σαλπικτής], het sein wordt gegeven. — *b*) *alg.*: het bevel voeren, een bevel geven, verzoeken iets te doen. — **2.** *a*) door teekenen te kennen geven, beschrijven, melden, mededeelen: ° -ε, zeg mij; ἐπιγραφὴ -ει, het opschrift is een herinnering. — *b*) *med.*: als een teeken opnemen; *vd.*: vermoeden, gissen, herkennen. — **3.** *inz.*: iets toekomstigs te kennen geven: *a*) *v. orakels enz.*: een voorteeken geven. — *b*) een voorteeken zijn.

σήμαντρον, τό [σημαίνω], zegel. — **σημάντωρ,** ορος, ὁ [*id.*]. **1.** die teekenen geeft: *a*) aanvoerder, bevelhebber, leider. — *b*) paardenmenner, herder. — **2.** die aanduidt, die bericht.

σημεῖον, τό, *z.* σῆμα.

σήμερον, *att.* **τήμερον,** *bw.*, heden; ἡ σ., *met en zonder* ἡμέρα, de huidige dag.

σημήϊον, τό, *ion.* = σημεῖον.

σηπεδών, όνος, ἡ [σήπω], het rotten, het gisten.

Σηπιάς, άδος, *vr. bvn.*: ἡ Σ. [ἄκρα], het Sepische voorgebergte *v. h. schiereiland Magnesia.*

σήπω, σήψω, 2e *pf.* σέσηπα ; *pass.* 2e *f.* σαπήσομαι, 2e *ao.* ἐσάπην (σαπήῃ, H., 3 *enk.* 2e *ao. conj. pass.* = σαπῇ). — **1.** doen rotten. — **2.** 2e *pf. en pass.* : rotten, vergaan ; σέσηπα, rot zijn.

σήρ, ός, ὁ, zijdeworm.

σής, σεός *en* † σητός, ὁ, mot.

σησάμινος, 3, van sesam. — **σήσαμον,** τό [*Arabisch w.*], sesamplant. — **Σήσαμος,** ἡ, *stad in Paphlagonië.*

Σηστός, ἡ, *stad op d. Europeeschen oever v. d. Hellespont.*

†**Σητία,** ἡ [⟵ *Lat.* Sētia], *stad in Latium.*

σθεναρός, 3 [σθένος], sterk, machtig.

Σθένελος, ὁ [*id.*]. **1.** *zoon v. Kapaneus, aanvoerder vóór Troje.* — **2.** *zoon v. Perseus, koning v. Argos en Mukenai.*

σθένος, τό. **1.** sterkte, kracht, *vrl* lichaamskracht ; *vaak omschrijvend* : σ. Ἰδομενῆος, H., de sterke Idomeneus (*vgl.* ἴς, βία). — **2.** *a*) macht. — *b*) *meton.* : legermacht. — *c*) *overdr. v. zaken* : macht : ° σ. τῆς ἀληθείας.

σθένω [σθένος]. **1.** sterk -, krachtig zijn : ° σ. χερί, met de hand — **2.** machtig zijn, de macht hebben : ° ἐν πόλει σ.— **3.** vermogen, in staat zijn, kunnen : ° μακρὰν πτέσθαι (ver vliegen) σ.

σιαγών, όνος, ἡ. **1.** kinnebak, kaak. — **2.** wang.

σίαλον, τό, speeksel.

σίαλος, ὁ, *met en zonder* σῦς, gemest varken.

Σίβυλλα, ἡ, Sibylle, *een waarzegster.* — **Σιβύλλειος,** 3, Sibyllijnsch.

σῖγα, *bw.* [σιγή], zwijgend, in stilte.

σιγάζω [*id.*], doen zwijgen.

σιγαλόεις, όεσσα, όεν, glinsterend, glanzend.

σιγάω, σιγήσομαι, *verder regelm.* [σιγή]. **1.** *a*) zwijgen, niet zeggen, ophouden met spreken. — *b*) tot rust komen, zich stil houden. — **2.** *overg.* : *a*) verzwijgen. — *b*) *ao. en pf. pass.* : in zwijgen gehuld zijn : ° σεσίγηται δόμος.

Σίγειον, τό, *voorgebergte en stad in Troas.*

σιγή, ἡ. **1.** *a*) het zwijgen, stilzwijgen. — *b*) *alg.* : stilte, rust : ° -αὶ ἀνέμων. — **2.** *bw.* -ῇ : *a*) zwijgend. — *b*) rustig, in stilte, heimelijk ; *met gen.* : buiten het weten van. — **σιγηλός,** 3, zwijgzaam.

σίγλος, ὁ [*Semietisch w.* ; ⟶ *Lat.* † siclus ⟶ *Ned.* sikkel], sikkel, zilverling, *muntstuk ter waarde v. ong. 1.20 goudfr.*

σῖγμα, τό, *onverb., de letter* sigma.

σιδαρ-, *dor.* = σιδηρ-. — **σιδηρεία,** ἡ [σίδηρος], het werken in de ijzermijnen.

σιδήρειος, 3, *ep., en* **σιδήρεος-οῦς,** έα-ᾶ, εον-οῦν [*id.*]. **1.** ijzeren, stalen. — **2.** *overdr.* : *a*) krachtig, sterk, onbedwingbaar : πυρὸς μένος (kracht) -εον, H. ; -ειος ὀρυμαγδός, H., onophoudelijk rumoer. — *b*) *v. menschen* : hardvochtig, gevoelloos, onbuigzaam ; *ook* : met een traag begrip, dom.

σιδήριον, τό [*id.*], ijzeren voorwerp : - werktuig, - wapen, - ring.

σιδηροβρώς, ῶτος, *m. vr. bvn.* [σίδηρον βεβρώς (*v.* βιβρώσκω)], ijzer -, staal vretend, - scherpend. — **σιδηρόδετος,** 2 [σιδήρῳ δετός], met ijzer bevestigd, - beslagen. — **σιδηροκμής,** ῆτος, *m. vr. bvn.* [σιδήρῳ κμητός (*verbaaladj. v.* κάμνω)], met ijzer bewerkt, met het zwaard gedood. — **σιδηρόκωπος,** 2 [σιδηρέαν κώπην (ἔχων)], met ijzeren gevest, - zwaard.

σίδηρος, ὁ. **1.** ijzer, staal ; *dikw. als zinnebeeld v. kracht, hardvochtigheid en onbuigzaamheid.* — **2.** *meton.* : *a*) ijzeren voorwerp : werktuig, zwaard, speerpunt, bijl. — *b*) ijzermarkt. — **σιδηροῦς,** *z.* σιδήρεος.

σιδηροφορέω [σίδηρον φέρων], ijzer -, ijzeren wapens dragen.

Σιδόνες, ων, οἱ, Sidoniërs. — **Σιδονίη,** *z.* Σιδόνιος. — **Σιδονίη-θεν,** *bw.*, uit Sidonië. — **Σιδόνιος,** 3, *z.* Σιδώνιος. — **Σιδών,** ῶνος, ἡ, *oude stad in Phoinikië.* — **Σιδώνιος,** 3, *en* **-δόνιος,** 3. — **1.** Sidonisch, uit Sidoon. — **2.** ἡ -α [χώρα], Sidonië, gebied van Sidoon ; οἱ -οι, Sidoniërs.

σίζω [*klanknabootsend*], sissen.

Σικανία, ἡ, *oude naam v. Sicilië.*

Σικελία, ἡ, Sicilië. — **Σικελικός,** 3, Sicilisch. — **Σικελιῶται,** ῶν, οἱ. **1.** Sikelioten, *op Sicilië gevestigde Grieken.* — **2.** *alg.* : Siciliërs. — **Σικελός,** 3, Sicilisch ; οἱ -οι, Siciliërs.

† **σίκερα,** τό, *onverb.* [*Oostersch w.*], gegiste drank.

Σικινήτης *en* **-νίτης,** ου, ὁ, bewoner van Sikinos. — **Σίκινος,** ἡ, *eilandje der Cycladen.*

Σικυών, ῶνος, ὁ *en* ἡ, *stad ten noordwesten v. Korinthe.* — **Σικυώνιος,** 3. — **1.** Sikuonisch. — **2.** οἱ -οι, Sikuoniërs.

Σιληνίαι, ῶν, αἱ [πέτραι], de Silenische Rotsen, *kuststrook aan de oostzijde v. Salamis.*

Σιληνός, ὁ. **1.** *opvoeder en begeleider v. Bakchos.* — **2.** kastje *in d. vorm v. een*

Silenosbeeld. — **σιληνώδης,** 2, als Silenos.

σιλλαίνω, hoonen, bespotten. — **σίλλος,** *ὁ,* hoon, spot.

σίλφη, ἡ, kakkerlak.

† **Σιλωάμ,** *ὁ, onverb.* [*Hebr. w.*], Siloë, *vijver ten zuidoosten v. Jerusalem.*

σίμβλος, *ὁ,* bijenkorf.

Σιμίας *en* **-μμ-,** *ου, ὁ* [σιμός], *volgeling v. Sokrates.*

Σιμόεις, *όεντος, ὁ.* **1.** *kleine bijrivier v. d. Skamandros in Troas.* — **2.** *de god dier rivier.* — **Σιμοέντιος,** *gecontr.* **-ούντιος,** 3, van den Simoeis. — **Σιμοεντίς,** *gecontr.* **-ουντίς,** *ίδος, vr. bvn.,* van den Simoeis.

σιμός, 3, stompneuzig.

Σιμουν-, *z.* Σιμοεν-.

σιμόω [σιμός], *iets* opwaarts ombuigen.

Σίμων, *ωνος, ὁ* [*id.*], *naam v. twee apostelen.* — **Σιμωνίδης,** *ου, ὁ* [Σ., -ίδης], *Gr. lierdichter v. Keoos, 556-468 v. C.*

† **Σινᾶ,** *τό, onverb.,* Sinaï, *berg op h. gelijknamige schiereiland.*

σινάμωρος, 2 [σίνομαι; *vgl.* ἐγχεσίμωρος], schadelijk, verderfelijk.

σίναπι, *εως, τό* [*Egyptisch w.*], mosterd.

Σινδιανοί, *ῶν, en* **Σίνδοι,** *ων, οἱ,* Sindianiërs, Sinden, *volksstam aan de noordoostelijke kust der Zwarte Zee.*

Σίνδος, *ἡ, stad in Makedonië.*

σινδών, *όνος, ἡ* [*Oostersch w.*]. **1.** fijn weefsel, - linnen, neteldoek. — **2.** *meton.*: het daarvan gemaakte: gordel, lijkwade *enz.*

σινέομαι, *ion.* = σίνομαι.

σινιάζω, ziften.

σίνις, *ιδος, ὁ* [σίνομαι]. **1.** verwoester, plunderaar. — **2.** *als eigennaam*: Σίνις, *roover op de landengte v. Korinthe.*

σίνομαι, *σινήσομαι, ἐσινάμην.* — *A. V.,* H.: *iter. impf.* σινέσκοντο; *2 enk. pr. of ao. conj.* σίνηαι. — **1.** beschadigen, benadeelen, schade toevoegen: σ. πολεμίους. — **2.** verwoesten, plunderen: σ. χώραν. — **σίνος,** *τό.* **1.** schade. — **2.** *alg.*: onheil, ramp, verderf. — **σίντης,** *ου, m. bvn.,* roofzuchtig.

Σίντιες, *ων, οἱ,* Sintiërs, *oude volksstam op Lemnos.*

Σινωπεύς, *ὁ,* Sinopiër. — **Σινώπη,** *ἡ, zeestad in Paphlagonië.*

σιός, *ὁ, Lakonisch* = θεός; *z.* θεός, A, I, 1, b.

σίπυδνος, *ἡ, en* **σιπύη,** *ἡ,* broodmand.

1. **Σίπυλος,** *ὁ, berg in Ludië.* — 2. **Σίπυλος,** *ἡ, stad aan d. voet v. d. gelijknamigen berg.* — 3. **Σίπυλος,** 2, van den berg Sipulos.

Σῖρις, *ιος, ἡ.* **1.** *stad in Makedonië.* — **2.** *id. in Lukanië.*

σιρός, *ὁ,* kuil; *inz.*: graansilo.

Σισύφειος, 3, van Sisuphos stammend. — **Σισυφίδης,** *ου, ὁ,* zoon -, nakomeling van Sisuphos. — **Σίσυφος,** *ὁ* [σόφος *met redupl.*], *mythische koning v. Korinthe.*

σῖτα, *z.* σῖτος. — **σιταγωγός,** 2 [σῖτον ἄγων], graan vervoerend.

Σιτάλκης, *ου, ὁ* (*dor. acc.* αν). **1.** *koning der Odrusen* (*z.* Ὀδρύσαι), *2e helft der Ve eeuw v. C.* — **2.** *meton.*: Sitalkaslied.

σιτέομαι (*iter. impf.* σιτέσκοντο, H.) [σῖτος], spijs tot zich nemen, zich voeden, eten.

σιτευτός, 3 [*verbaaladj.*], vet gemest; *v. kinderen*: gevoed. — **σιτεύω** [σῖτος], voederen, mesten.

σιτηρέσιον, *τό.* **1.** geld voor de verpleging. — **2.** † korenuitdeeling. — **σιτηρός,** 3 [σῖτος], van het koren, het koren betreffend.

σίτησις, *εως, ἡ* [σιτέομαι]. **1.** *a*) het eten. — *b*) wijze van eten. — **2.** spijziging.

σιτίζω [σῖτος], voeden.

σιτικός, 3 [*id.*], de tarwe -, het graan betreffend; † σ. νόμος, wet over het uitdeelen van graan.

σιτίον, *τό* [*id.*], *gew. mrv.* **1.** tarwe, koren. — **2.** *meton.*: *a*) brood. — *b*) *alg.*: voedsel, proviand.

σιτοβόλιον, *τό* [σῖτον βάλλω], *en* **σιτοβολών,** *ῶνος, ὁ* [*id.*], korenmagazijn. — **σιτοδοσία,** *ἡ* [σῖτον δίδωμι], het uitdeelen van koren. — **σιτομέτριον,** *τό* [σίτου μέτρον], de bepaalde maat koren. — **σιτονόμος,** 2 [σῖτον νέμων], voedsel toedeelend, - verschaffend.

σιτοποιέω, graan -, brood -, voedsel toebereiden. — **σιτοποιΐα,** *ἡ,* het toebereiden van brood, - van spijzen. — **σιτοποιός,** 2 [σῖτον ποιέων]. **1.** *a*) brood -, het eten bereidend. — *b*) *ὁ, ἡ* σ., bakker, bakkerin. — **2.** ° het bereiden van het brood betreffend.

σιτοπομπία, *ἡ* [σῖτον πέμπω], korenzending, -toevoer. — **σιτοπώλης,** *ου, ὁ* [σῖτον πωλέων], korenhandelaar.

σῖτος, *ὁ* (*mrv.* τὰ -α). **1.** *a*) tarwe. — *b*) *alg.*: koren, graan. — **2.** *meton.*: *a*) meel, brood. — *b*) *alg.*: voedsel, mondvoorraad; *v. dieren*: voeder.

σιτοφάγος, 2 [σῖτον φαγών (*2e ao. part. bij* ἔδω)], brood etend. — **σιτοφόρος,** 2 [σῖτον φέρων], mondvoorraad dragend.

— **σιτοφύλακες,** ων, οἱ [σίτου φύλακες], graanopzichters, *te Athene, belast met h. toezicht op d. aanvoer v. h. graan en d. verkoop v. graan, meel en brood.*

Σιττάκη, ἡ, *stad aan d. Tigris.*

σιτώνης, ου, ὁ [σῖτον ὠνεόμενος], proviandmeester, *belast met de bevoorrading v. Athene.*

σιφλόω, *wschl.* : blind maken.

σιωπάω, ήσομαι *en* ήσω, *verder regelm.* = σιγάω. — **σιωπή,** ἡ = σιγή. — **σιωπηλός,** 3 = σιγηλός.

σκάζω, hinken.

† **Σκαιβόλας,** ὁ [⟵ *Lat.* Scaevola], Scaevola, *Rom. familienaam.*

σκαιός, 3 [*vw. Lat.* scaevus, *Ned.* scheef]. **I. 1.** links gelegen, linksch, linker- : ἡ -ά [χείρ], linkerhand. — **2.** *a*) westelijk (*de Gr. vogelwichelaar keerde zich naar h. Noorden*) : Σκαιαὶ πύλαι, H., de Skaiïsche, -, de westelijke poort *v. Troje.* — *b*) onheilspellend, van ongunstige voorbeteekenis, onheilbrengend. — **II.** *overdr.* : linksch, onbeholpen, dwaas.

σκαιοσύνη, ἡ, *en* **σκαιότης,** ητος, ἡ [σκαιός], *overdr.* **1.** linkschheid, onhandigheid, grofheid. — **2.** onverstand, dwaasheid.

† **Σκαιουόλας** = Σκαιβόλας.

σκαίρω, springen, huppelen.

σκαληνός, 3. — **1.** schuin, scheef : τρίγωνον -όν, ongelijkzijdige driehoek. — **2.** *v. getallen* : niet in twee gelijke helften deelbaar, oneven.

σκάλλω, omgraven, eggen.

σκαλμός, ὁ, roeipen, -dol.

Σκαμάνδριος, 2. — **1.** Skamandrisch. — **2.** ὁ Σ., *Astuanax, zoon v. Hektoor.* — **Σκάμανδρος,** ὁ. **1.** *rivier in Troas.* — **2.** *de god dier rivier.*

† **σκανδαλίζω,** aanstoot -, ergernis geven, aanleiding geven tot zonde. — † **σκάνδαλον,** τό [⟶ *Lat.* scandalum ⟶ *Ned.* schandaal]. **1.** valstrik. — **2.** *overdr.* : aanstoot, ergernis, aanleiding tot zonde.

Σκάνδεια, ἡ, *havenstad op h. eiland Kuthera.*

σκαπανεύς, ὁ [σκάπτω], graver.

σκᾶπτον, τό, *dor.* = σκῆπτρον.

σκαπτός, 3 [*verbaaladj.*], uitgegraven.— **σκάπτω,** σκάψω, ἔσκαψα, *2e pf.* ἔσκαφα ; *pass.* : *2e ao.* ἐσκάφην, ἔσκαμμαι. — **1.** graven. — **2.** door graven maken : σ. τάφρον.

σκαρδαμύσσω, knipoogen.

Σκάρφη, ἡ, *stad bij de Thermopylen.*

σκάφη, ἡ [σκάπτω ; ⟶ *Lat.* scapha], uitgehold voorwerp ; *inz.* : trog, nap, tobbe. — **σκαφίδιον,** τό [*verklw. v.* σκαφίς], bootje. — **σκαφίς,** ίδος, ἡ [*verklw. v.* σκάφη], klein uitgehold voorwerp ; *inz.* : napje.

σκάφος, τό [σκάπτω], uitgehold voorwerp ; *inz.* **1.** romp van een schip. — **2.** *synekd.* : schip.

σκεδάννυμι, σκεδάσω *en* δῶ, ἐσκέδασα ; *pass.* ἐσκεδάσθην, ἐσκέδασμαι, *en* (*gew. med.*) **σκίδνημι** (*alleen pr. en impf.*). — **1.** verstrooien, uiteenjagen, uiteen laten gaan : λαὸν σκέδασον, H. ; ἠέρα (nevel) σκέδασεν, H. — **2.** *med.-pass.* : zich verstrooien, zich verspreiden, uiteengaan: ἐσκεδασμένοι ἐν πεδίῳ καθ' ἁρπαγήν ; *ook v. geruchten enz.* ; ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ, HDT., tegelijk met het zich verspreidende zonnelicht, bij zonsopgang.

σκέδασις, εως, ἡ [σκεδάννυμι], het verstrooien, het uiteenjagen ; -ιν θεῖναι = σκεδάσαι.

Σκειρωνίς = Σκιρωνίς.

σκελετός, 3 [σκέλλω ; ⟶ † *Lat.* sceletus ⟶ *Ned.* skelet]. **1.** uitgedroogd, dor.— **2.** ὁ σ., uitgedroogd lichaam, mummie.

σκέλλω, σκελῶ, ἔσκηλα, *2e ao.* ἔσκλην, *pf.* ἔσκληκα, drogen. — **1.** droog laten worden. — **2.** *onoverg.* (*2e ao., pf.*), droog worden.

σκέλος, τό, schenkel, been.

σκέμμα, τό [σκέπτομαι]. **1.** uitkomst *v. een onderzoek.* — **2.** onderzoek, overleg, beschouwing.

σκεπάζω = σκεπάω.

σκέπαρνον, τό, *en* **-ος,** ὁ, timmerbijl.

σκέπας, αος, τό [σκέπω], *en* **σκέπασμα,** τό [σκεπάζω], dekking, beschutting : σκέπας ἀνέμοιο, H., tegen den wind.

σκεπάω, beschutten : ἀκταὶ σκεπάουσι κῦμα, H., de voorgebergten weren beschuttend (beschutten tegen) de golven. — **σκέπη,** ἡ, bedekking, beschutting : ἐν -ῃ τοῦ πολέμου, veilig voor...

σκέπτομαι, σκέψομαι, ἐσκεψάμην, ἔσκεμμαι. — **1.** rondkijken, uitzien naar, gadeslaan : ἐκέλευε σκέψασθαι τί εἴη τὸ κωλῦον, te gaan kijken wat er in den weg stond. — **2.** *overdr.* : *a*) beschouwen, nadenken, overleggen. — *b*) besluiten. — *c*) uitdenken : πάντα ἐσκεμμένα ἡτοίμασται, alles, wat wij als nuttig erkend hebben, is in gereedheid gebracht.

σκέπω. 1. bedekken. — **2.** verbergen.

σκευαγωγέω, met pak en zak heengaan.

— **σκευαγωγός,** 2 [σκεῦος ἄγων], lastdragend.

σκευάζω, (*ion. 3 mrv. pf. pass.* ἐσκευάδαται ; *ion. 3 mrv. plqpf. pass.* ἐσκευάδατο). — **1.** *a*) toebereiden, klaarmaken; *vrl v. spijzen* : ἄλφιτα -άζεσθαι (*med.* : voor eigen gebruik). — *b*) *overdr., med.*: beramen, zinnen op. — **2.** voorzien van : σιτίοισι ἐσκευασμένος, HDT. — *inz.*: *a*) bewapenen. — *b*) tooien. — **σκευαστός,** 3 [*verbaaladj.*], vervaardigd, toebereid, kunstmatig.

σκευή, ἡ. **1.** kleeding, gewaad, opschik. — **2.** wapenrusting.

σκεῦος, τό, al wat tot de uitrusting behoort. — **1.** tuig, wapen, harnas. — **2.** *mrv.* (*gew. coll.*) : gereedschap, bagage, kleeding, paardetuig, takelwerk.

σκευοφορέω, bagage dragen, trosknecht zijn. — **σκευοφόρος,** 2 [σκεῦος φέρων]. **1.** bagage dragend. — **2.** *a*) ὁ σ., trosknecht.— *b*) τὰ -α, lastdieren ; *alg.*: tros.

σκευοφυλακέω [σκεύεος φύλαξ (εἰμί)], de bagage bewaken.

σκευωρέομαι, *med.* [σκεύεος ὤραν (ἔχω)]. **1.** (*eig.* : de bagage bewaken). *alleen overdr.* : onderzoeken, doorzoeken. — **2.** (*eig.* : de bagage in gereedheid brengen), *alleen overdr.* : op touw zetten, *gew. op listige wijze.*

σκέψις, εως, ἡ [σκέπτομαι]. **1.** het kijken, het aanschouwen : ἡ διὰ τῶν ὀμμάτων σ., het waarnemen met de oogen. — **2.** *gew. overdr. v. d. geest* : onderzoek, overleg, (philophische) bespreking.

σκηνάω [σκηνή]. **1.** *a*) zich in een tent -, zich in een hut bevinden, in een tent gelegerd zijn ; *alg.* : ergens een korten tijd verblijven, ingekwartierd zijn. — *b*) *med.* = *act.*, *behalve* THUC. I, 133 = voor een kort verblijf inrichten. — **2.** (in een tent) zich te goed doen.

σκηνή, ἡ [⟶ *Lat.* scaena]. **I. 1.** *a*) tent, hut, marktkraam. — *b*) *inz.* : tent van soldaten ; *vd. ook* : kwartier *v. soldaten in huizen.* — **2.** *overdr.* : wagenhuif. — **3.** tooneelgebouw *achter de orchestra* (*z.* ὀρχήστρα). — **II. 1.** verhooging. — **2.** *a*) *reeds in de IVe eeuw v. C.* : tooneel : οἱ ἀπὸ τῆς -ῆς, theaterhelden. — *b*) *overdr.* : schouwtooneel : ° σ. πᾶς ὁ βίος.

σκηνόω [σκηνή]. **1.** tenten opslaan, zich legeren. — **2.** *a*) in een tent verblijven, bivakkeeren. — *b*) *alg.* : zich ophouden, ingekwartierd zijn. — **3.** een feestmaal houden. — **σκήνωμα,** τό. **1.** tent, hut. — **2.** † tentwoning, *t. w. het lichaam als tijdelijk verblijf der ziel.*

σκηπάνιον, τό, stok, staf.

† *Σκηπίων* = *Σκιπίων.*

* **σκῆπτον,** τό (*alleen dor.* σκᾶπτον *en in samenst.*) = σκῆπτρον.

σκηπτός, ὁ [σκήπτω]. **1.** plotseling onweer, rukwind, bliksemstraal. — **2.** *overdr.* : plotseling onheil.

σκηπτουχία, ἡ [*eig.* : het dragen van den schepter], opperbevel. — **σκηπτοῦχος,** *m. bvn.* [σκῆπτον ἔχων]. **1.** schepterdragend. — **2.** ὁ σ. : *a*) schepterdrager, koning. — *b*) schepterdrager, *waardigheidsbekleeder aan een Oostersch hof.*

σκῆπτρον, τό [σκήπτομαι ; *eig.* : datgene waarop men steunt ; ⟶ *Lat.* sceptrum ⟶ *Ned.* schepter]. **1.** *a*) stok, staf, stut ; *inz.* : reisstok, bedelstaf, staf *v. een grijsaard.* — *b*) *overdr.* : steun. — **2.** *a*) *als teeken v. een waardigheid enz.*: koningsschepter, staf *v. d. priester, d. waarzegger, d. rechter, d. heraut, d. gezant, d. spreker* (*bij* H.). — *b*) *meton.*: koninklijke waardigheid.

σκήπτω, σκήψω, ἔσκηψα, 2e *pf.* ἔσκηφα ; *pass.* : -εσκήφθην, -έσκημμαι.
I. 1. *a*) doen leunen. — *b*) *med.* : leunen -, steunen op : -ομαι ἄκοντι, H., op een speer. — **2.** *overdr., gew. med.* : steunen op, voorwenden, zich verontschuldigen met : οὐ σκήψομαι τὸ μὴ εἰδέναι, onkunde.
II. 1. *overg.* : *a*) met kracht werpen, -slingeren : σ. βέλος. — *b*) *overdr.* : afzenden : ° ἀλάστορα (wraakgeest) εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί. — **2.** *onoverg. en med.*: zich met geweld werpen op : ° θεὸς (*de pest*) σκήψας (neerstortend) ἐλαύνει (teistert) πόλιν.

σκηρίπτομαι, steunen op.

σκῆψις, εως, ἡ [σκήπτω ; *eig.* : het steunen op], *overdr.* : voorwendsel, verontschuldiging.

Σκῆψις, εως, ἡ, *stad in Troas.*

σκιά, ἡ. **1.** *a*) schaduw : ὑπὸ -ῇ, HDT., in de schaduw. — *b*) *overdr.* : α) ijdele schijn, drogbeeld, waardeloos ding. — β) † σ. θανάτου, de schaduw des doods. — **2.** schim *v. een doode.*

σκιαγραφία, ἡ [σκιὰν γράφω], schilderij met schaduwen, perspectivisch beeld.

σκιαδίσκη, ἡ, zonnescherm.

σκιάζω, *f.* -σκιῶ, *verder regelm.* [σκιά], beschaduwen, bedekken.

Σκίαθος, ἡ, *eilandje ten noorden v. Euboia.*

σκιαμαχέω [σκιᾷ μάχομαι], tegen schaduwen -, tegen windmolens vechten. — **σκιαρός,** 3 [σκιά], beschaduwd. — **σκιάς,** άδος, ἡ [*id.*], zonnetent, baldakijn. — **σκιαστός,** 3 [*verbaaladj. v.* σκιάζω], beschaduwd.

σκιατροφέω, *ion.* **σκιη-** [(ἐν) σκιᾷ τρέφω]. **1.** *overg.* : in de schaduw -, binnenshuis -, weekelijk opvoeden : σκιητροφέειν (verweeken) τὴν κεφαλήν, HDT. — **2.** *onoverg.* : weekelijk opgroeien, -leven, verwijfd zijn.

σκιάω [σκιά], beschaduwen; *pass.* : in duister gehuld worden.

σκίδνημι, *z.* σκεδάννυμι.

Σκίδρος, ἡ, *stad in Lukanië.*

σκιερός, 3 [σκιά], lommerrijk. — **σκιητροφέω,** *z.* σκιατροφέω.

σκίλλα, ἡ, zeeajuin.

Σκιλλοῦς, οῦντος, ὁ, Skilloes, *stadje bij Olumpia.*

σκίμπους, ποδος, ὁ [σ., πούς], rustbed, ligstoel. — **σκίμπτω,** met kracht zetten op, in iets indrukken.

σκιοειδής, 2 [σκιᾶς εἶδος (ἔχων)], schaduwachtig. — **σκιόεις,** όεσσα, όεν [σκιά]. **1.** *bedr.* : schaduwgevend : νέφεα -όεντα, H. — **2.** *lijd.* : beschaduwd, lommerrijk : οὔρεα -όεντα, H.; μέγαρα -όεντα, H., *d. i.* frisch.

† **Σκιπίων,** ωνος, ὁ [<— *Lat.* Scīpiō], Scipio, *Rom. familienaam.* — **σκίπων,** ωνος, ὁ, stok, staf.

Σκιράς, άδος, *vr. bvn.*, *epitheton v. Athena.*

σκιρτάω, huppelen, opspringen. — **σκίρτημα,** τό, sprong, dans.

Σκίρων, ωνος, ὁ, *mythische roover in Megaris.* — **Σκιρωνίς,** ίδος, *vr. bvn.*, van Skiroon : Σ. ὁδός, de Skironische weg, *v. Megara naar d. Isthmos.*

Σκιωναῖος, *m. bvn.*, uit Skione : οἱ -οι, inwoners van Skione. — **Σκιώνη,** ἡ, *stad aan d. Thermaïschen zeeboezem.*

σκληρός, 3 [σκέλλω]. **1.** droog, dor, hard, ruw. — *inz.* : *a*) *voor d. tastzin* : -ὰ γῆ, barre grond. — *b*) *voor h. gehoor* : βρονταὶ -αί, hard. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. h. karakter* : onbuigzaam, ruw, hardvochtig, barsch, streng : ° -ὰ ψυχή. — *b*) *v. zaken* : hard, lastig, moeilijk.

σκόλιον, τό [*missch.* : met een zigzagswijze rondgaande mirtetwijg gezongen], drinklied. — **σκολιός,** 3. — **1.** krom, gebogen, kronkelig. — **2.** *overdr.* : verdraaid, verkeerd, oneerlijk, valsch.

σκολοπίζω [σκόλοψ], spietsen.

Σκολοπόεις, όεντος, ὁ, *kustriviertje bij Milete.*

σκόλοψ, οπος, ὁ, paal.

σκόλυμος, ὁ, artisjok.

σκοπάρχης, ου, *en* **σκόπαρχος,** ὁ [σκοπῶν, ἄρχων], aanvoerder der verkenners.

Σκόπας, α, ὁ, *lid v. een vooraanstaand geslacht te Krannoon in Thessalië, VIe eeuw v. C.*

σκόπελος, ὁ [σκοπέω; *eig.* : uitkijk; —> *Lat.* scopulus], hooge rots, voorgebergte, klip.

σκοπεύω [σκοπός], waarnemen, bespieden.

σκοπέω *en med.* (*att. alleen pr. en impf. act. en med.*; *de overige tijden worden ontleend aan* σκέπτομαι). [σκοπός]. — **I. 1.** uitzien, rondkijken, rondkijkend zoeken, loeren. — **2.** *alg.* : beschouwen, bekijken. — **II.** *overdr.* **1.** *a*) beschouwen, onderzoeken, overleggen, nadenken : ἐσκοπεῖτο πότερον κρεῖττον εἴη ... — *b*) uitzien naar, zoeken : -εῖτε παῦλάν τινα αὐτῶν, zoekt een middel om een eind daaraan te maken. — **2.** *a*) in het oog houden, rekening houden met, bedacht zijn op : -έομαι τοὺς ὄρνεις. — *b*) nastreven, bedoelen.

σκοπή, ἡ, *en* **σκοπιά,** ἡ. **1.** het rondkijken, het omzien naar, het waarnemen, het wacht houden : -πιὴν ἔχειν, H., de wacht houden. — **2.** *a*) uitkijk. — *b*) *alg.* : hoogte, bergtop. — **σκοπιάζω. 1.** van een hoog punt spieden. — **2.** *alg.* : *a*) spieden. — *b*) *overg.* : bespieden.

σκοπός, ὁ *en* (*z.* 1, b) ἡ. **1.** *bedr.* : *a*) waarnemer, bespieder, ooggetuige. — *b*) opziener, bewaker, wacht; *ook* ἡ σ., opzichtster. — **2.** *lijd.* : *a*) doel, *waarnaar men schiet.* — *b*) *overdr.* : doel, bedoeling.

σκόροδον, τό, knoflook.

σκορπίζω, uiteendrijven. — **σκορπίος,** ὁ [—> *Lat.* scorpiō —> *Ned.* schorpioen], schorpioen.

σκοτάζω [σκότος], duister zijn.

σκοταῖος, 3 *en* 2 [*id.*]. **1.** donker, duister. — **2.** in duisternis gehuld : κατέβαινον ἤδη -οι, toen het reeds donker was.

σκοτασμός, ὁ [σκοτάζω], duisternis.

σκοτεινός, 3 [σκότος]. **1.** *a*) duister. — *b*) blind. — **2.** *overdr.* : duister, onverstaanbaar.

σκοτία, ἡ [*id.*], duisternis.

σκοτίζω [*id.*], duister maken.

σκότιος, 3 *en* 2 [*id.*]. **1.** *a*) duister : -α νύξ. — *b*) in het duister levend, -geschiedend : ° -οι μύες. — **2.** *overdr.* : heimelijk.

σκοτομήνιος, 2 [σκότος, μήν], zonder maanlicht.

σκότος, ὁ, *en* **σκότος,** τό. **I. 1.** duisternis. — *inz.* : *a*) duister des doods. — *b*) *id.* der onderwereld. — *c*) *id.* des nachts. — *d*) blindheid. — **2.** *overdr.* :

a) duisternis des geestes, onwetendheid. — *b*) het niet bekend -, het verborgen zijn, geheim. — **II.** *verpers.* Σκότος, ὁ, de Duisternis, *een goddelijk wezen.*

σκοτόω [σκότος]. **1.** met duisternis bedekken : ° σ. βλέφαρα. — **2.** *pass.* : duizelig worden.

σκοτώδης, 2 [σκότος, -ώδης], duister.

σκυβαλίζω [σκύβαλον], verachtelijk wegwerpen. — **σκυβαλικός,** 3 [*id.*], *en* **-κτός,** 3 [*verbaaladj. v.* σκυβαλίζω], veracht, verachtelijk. — **σκυβάλισμα, τό** (σκυβαλίζω), *en* **σκύβαλον,** *τό*, afval, uitvaagsel.

σκυδμαίνω (*alleen ep. inf. pr.* -μαινέμεν) *en* **σκύζομαι** (*alleen pr. en impf.*), toornig zijn op.

Σκύθαι, ῶν, οἱ, Skuthen, *nomadenvolk ten noorden v. d. Beneden-Donau en oostwaarts tot in Azië* ; ὁ Σκύθης, *soms* : de koning der Skuthen.

Σκυθηνοί, ῶν, οἱ, Skutheniërs, *volksstam aan de noordwestelijke grens v. Armenië.*

Σκυθικός, 3 [Σκύθαι], Skuthisch ; ἡ -ή [χώρα], Skuthië.

Σκυθινοί, ῶν, οἱ = Σκυθηνοί.

Σκυθίς, ίδος, *vr. bvn.* [Σκύθαι], Skuthisch: ἡ Σ.: *a*) Skuthische vrouw. — *b*) [χώρα], Skuthië.

σκυθρός, 3, somber, droevig. — **σκυθρωπός,** 2 [σκυθρὰν ὦπα (ἔχων)], er somber -, er droevig uitziend.

σκυλάκιον, *τό* [*verklw.*], jonge hond. — **σκύλαξ,** ακος, ὁ, ἡ. **1.** jonge hond ; *alg.* : hond. — **2.** halsketting.

σκυλεύω [σκῦλον]. **1.** een gedooden vijand *v. zijn wapenrusting* berooven. — **2.** *alg.* : *a*) iem. berooven. — *b*) iets rooven.

Σκύλης, ου, ὁ, *koning der Skuthen.*

Σκύλλα, ἡ, *zeemonster in de Straat v. Messina.*

σκύλλω. **1.** verscheuren. — **2.** *overdr.* : kwellen, lastig vallen ; *med.* : moeite doen.

σκῦλον *en* **σκύλον,** *τό*, *gew. mrv.* **1.** de aan een gedooden vijand ontnomen wapenrusting. — **2.** *alg.* : oorlogsbuit, buit.

σκῦλος, *τό* = σκῦτος.

σκύμνος, ὁ, jong *v. een dier* ; *inz.* : leeuwenwelp.

Σκυρόθεν, *bw.* [Σ., -θεν], van Skuros. — **Σκῦρος,** ἡ. **1.** *eilandje ten oosten v. Euboia.* — **2.** *stad in Klein-Phrugië.*

σκυτάλη, ἡ. **1.** stok, staf, knuppel, knots. — **2.** *a*) *inz. te Sparta* : briefstok, *stok waarom een smalle witte riem gewonden werd, dien men daarna in de lengte beschreef ; dan werd de riem afgewikkeld en alleen verzonden ; de geadresseerde had een geheel gelijken stok, waarom hij den riem weer opwond, zoodat de boodschap weer leesbaar was.* — *b*) *meton.* : stokbrief, geheime boodschap. — **σκύταλον,** *τό* = σκυτάλη.

σκυτικός, 3, van den schoenmaker ; ἡ -ή [τέχνη], het vak van den schoenmaker. — **σκύτινος,** 3. lederen. — **σκῦτος,** *τό.* **1.** *a*) dierenhuid. — *b*) *inz.* : gelooide huid, leder. — **2.** *meton.* : riem, zweep.

σκυτοτομεῖον, *τό*, schoenmakerswinkel. — **σκυτοτομέω.** **1.** *onoverg.* : schoenmaker zijn. — **2.** *overg.* : uit leder maken : σ. ὑποδήματα, schoenen. — **σκυτοτόμος,** ὁ [σκῦτος τέμνων], leersnijder, -bewerker, schoenmaker.

σκύφος, ὁ [→ *Lat.* scyphus], drinknap.

σκώληξ, ηκος, ὁ, worm.

σκῶλος, ὁ, paal.

Σκῶλος, ὁ, *vlek in h. zuiden v. Boiotië.*

σκῶμμα, *τό*, scherts, spot. — **σκώπτω,** σκώψομαι, ἔσκωψα. — **1.** *onoverg.* : *a*) spotten. — *b*) schertsen. — **2.** *overg.* : *a*) bespotten, hoonen. — *b*) schertsen met.

σκώψ, ωπός, ὁ, *een soort* kleine uil.

σμάραγδος, ἡ [→ *Lat.* smaragdus → *Ned.* smaragd], smaragd (*niet onze smaragd, maar een soort heldergroene vloeispaat*).

σμαραγέω, dreunen, bruisen, weergalmen.

σμάω (*contractie tot* η *in plaats v.* ᾱ, *later en ion. tot* ᾱ), wrijven, smeren. — **1.** besmeren, inwrijven. — **2.** afwrijven, afwasschen.

σμερδαλέος, 3, verschrikkelijk.

Σμέρδις, ιος, ὁ, *zoon v. Kuros d. Oudere.*

σμερδνός, 3 = σμερδαλέος.

σμῆνος, *τό.* **1.** bijenkorf. — **2.** *meton.* : *a*) bijenzwerm. — *b*) *overdr* : zwerm, groote menigte.

σμήχω, afwrijven, afwisschen. — **1.** door wrijven verwijderen. — **2.** door wrijven reinigen.

σμικρ- = μικρ-.

σμῖλαξ, ακος, ἡ, taxisboom.

σμίλη, ἡ, mes. — **σμιλίον,** *τό* [*verklw.*], mesje.

Σμινθεύς, ὁ [*missch. v. Kretisch* σμίνθος, muis, *eig.* : muizendooder ; *wschl. v.* Σμίνθη, *stadje in Troas*], Sminthiër, *bijnaam v. Apolloon.*

σμινύη, ἡ, *tweetandig* houweel, hak.

σμυγερός, 3 = μογερός.

Σμύρνα, ἡ, Smyrna, *handelsstad in Ionië.*

σμύρνα, ἡ, mirre. — **σμυρνίζω,** met mirre kruiden.

σμύχω (*2e ao. pass.* ἐσμύγην) [*vw. Ned.* smook], iets langzaam verbranden.

σμῶδιξ, ιγγος, ἡ, striem.

σοβαρός, 3. — **1.** onstuimig, hevig. — **2.** *overdr.* : *a*) hoogmoedig, trotsch, aanmatigend. — *b*) prachtig. — **σοβέω** [σέβω]. **1.** *overg.* : in snelle beweging brengen, verdrijven, zwaaien. — **2.** *onoverg.* : trotsch voortschrijden.

†**Σόδομα,** ων, τά, *stad in Palestina.*

σοέω (*alleen pr. en impf.* ° σόει), voortjagen ; *pass.* voortijlen.

σόῃ, σόῃς, *v.* σόω.

σοί, *dat. enk. v.* σύ.

Σολόεις, όεντος, ὁ, *voorgebergte op de westkust v. Mauretanië, wschl. Kaap Cantin.*

Σόλοι, ων, οἱ, *zeestad in Kilikië.*

σολοικίζω [σόλοικος], taalfouten maken. — **σολοικισμός,** ὁ. **1.** taalfout. — **2.** *overdr.* : onbehoorlijke levenswijze.

σόλοικος, 2 [*missch. v.* Σόλοι]. **1.** foutief sprekend. — **2.** foutief gezegd, Cic.

†**Σολομών,** ῶνος *en* **-μῶν,** ῶντος, ὁ, Salomon, *koning v. Israël, Xe eeuw v. C.*

σόλος, ὁ, ijzeren werpschijf.

Σόλυμοι, ων, οἱ, Solumiërs, *mythisch volk in Lukië.*

Σόλων, ωνος, ὁ, *wetgever der Atheners, omstr. 600 v. C.*

***σόομαι-σοῦμαι,** *med.-pass.* (*imper.* σούσθω, σοῦσθε) = σεύομαι, zich snel bewegen, ijlen, wegvluchten.

σόος, 3, *ion.* = σῶς.

σορός, ὁ, lijkurn; doodkist.

σός, σή, σόν, *bezittelijk vnw. v. d. 2en p. enk.* [*vw.* σύ]. **1.** *a*) *bijv. g.* : uw, u toebehoorend, van u afkomstig ; *vaak versterkt door een gen.* : τὰ σ' (= σὰ) αὐτῆς (= *h. latere* τὰ σεαυτῆς) ἔργα, H. — *b*) *zelfst. g.* : de uwe : οἱ σοί, de uwen (*verwanten, vrienden enz.*) ; τὸ σόν, τὰ σά, het uwe, uw belang, uw eigendom *enz.* ; σόν ἐστι, het is uw zaak. — **2.** *obj* : u betreffend : σὸς πόθος, H., het verlangen naar u.

1.**σοῦ,** *gen. v.* σύ *en* σός.

2.**σοῦ,** *2 enk. imper. pr. pass. v.* σοέω.

†**σουδάριον,** τό [⟵ *Lat.* sūdārium], zweetdoek.

σοῦμαι, *z.* σόομαι.

° **σοὔνεκα** = σοῦ ἕνεκα (*krasis*).

Σουνιεύς, εως, *m. bvn.*, van Soenion.— **Σούνιον,** τό, Soenion, *voorgebergte in h. zuidoosten v. Attika.*

Σοῦσα, ων, τά, Soesa, *stad in Perzië.*

σοῦσθε, σούσθω, *z.* σόομαι.

Σούσιος, 3 [*Σοῦσα*] *en* **Σουσίς,** ίδος, *vr. bvn.*, uit Soesa.

σοφία, ἡ [σοφός ; ⟶ *Ned.* Sophie]. **I.** *oorspr.* : *op kennis berustende* vaardigheid, kunst; *bij* H. *alleen Il.* 15, 412: de kunst van een timmerman ; *na* H. *ook* : dichtkunst, muziek *enz.* — **II.** *later in intellectueelen zin* : wijsbegeerte. — **1.** *eerst* : *a*) schranderheid in praktische vragen, praktische wetenschap, levenswijsheid. — *b*) *vd. alg.* : wijsheid, scherpzinnigheid, *en in ongunstigen zin* (*dikw.* Hdt.) : slimheid, sluwheid, list. — **2.** *sinds* Pl. : kennis *v. h. heelal en h. wezen der dingen.*

σοφίζω [σοφός]. **1.** *a*) bedreven -, wijs maken, onderrichten : σεσοφισμένος, schrander. — *b*) behendig -, sluw beramen. — **2.** *med.* : *a*) *onoverg.* : wijs -, schrander zijn, - spreken, - handelen. — *b*) *overg.* : schrander -, sluw uitdenken.

σόφισμα, τό [σοφίζω], schrandere -, sluwe gedachte, - uitvinding, kunstgreep, list, uitvlucht, voorwendsel ; *inz.* : sophisme.

σοφιστής, οῦ, ὁ [σοφίζω]. **1.** = σοφός, I. — **2.** = σοφός, II, 1, a. — **3.** = σοφός, II, 2. — **4.** *sinds* Pl., *te Athene* : die *voor geld* onderwijs geeft in de wijsbegeerte en de welsprekendheid, sophist ; *vd.*: opsnijder, drogredenaar.

σοφιστικός, 3 [σοφιστής]. **1.** van een sophist, eigen aan de sophisten. — **2.** *overdr.* : als van een sophist, misleidend, bedrieglijk.

Σοφοκλέης *en, gecontr.*, **-κλῆς,** έους, ὁ [σοφός, κλέος], Sophokles.— **1.** *Atheensch treurspeldichter, omstr. 495-406 v. C.* — **2.** *een der Dertig.*

σοφός, 3. — **I.** *oorspr.* : verstand hebbend van zijn vak, kundig, *v. handwerkers, worstelaars, veldheeren enz.*— **II.** *later, in intellectueelen zin* : wijs. — **1.** *a*) die raad weet in praktische vragen, *v. wetgevers, staatslieden, rechters enz.*, schrander, vernuftig ; *ook* : slim, sluw, listig. — *b*) *v. zaken* : wijs, vernuftig : σ. νόμος ; τὸ -όν, wijsheid. — **2.** *sinds* Pl. : wijsgeer (*in d. hoogsten zin des woords* ; *z.* σοφία, II, 2).

***σόω** (*alleen conj. pr.* H. : σόῃς, σόῃ, σόωσι ; *of* σόῳς, σόῳ) = σῴζω.

σπαδίζω, aftrekken.

σπαθάω *en med.*, verkwisten.

σπάθη, ἡ [*vw. Ned.* spade], *breed* zwaard.

σπαίρω, spartelen.

σπάκα, *Medisch w. voor* teef.

σπανίζω *en pass.*, gebrek hebben aan : σ. σίτου. — **σπάνιος**, 3 *en* 2. — **1.** schaarsch, zeldzaam, karig. — **2.** zelden iets doende : σ. ἐπιφοιτᾷ, hij komt zelden. — **σπάνις**, εως, ἡ, gebrek, schaarschheid, zeldzaamheid. — **σπανιστός**, 3 [*verbaaladj. v.* σπανίζω] = σπάνιος.

σπάραγμα, τό, afgescheurd stuk, lap. — **σπαραγμός**, ὁ. **1.** het verscheuren. — **2.** het rukken *aan de teugels v. een paard.* — **σπαράσσω**, *att.* **-άττω**, *en med.* **1.** scheuren, verscheuren.— **2.** rukken, trekken, heen en weer trekken, - sleuren.

σπάργανον, τό, *gew. mrv.* luren, kinderdoeken. — **σπαργανόω**, in doeken wikkelen.

Σπάρτη, ἡ, Sparta, *hoofdstad v. Lakonië.* — **Σπάρτη-θεν**, *bw.*, uit Sparta. — **Σπάρτην-δε**, *bw.*, naar Sparta.— **Σπαρτιάτης**, ου, *ion.* **-ιήτης**, ου, ὁ, Spartiaat.

σπάρτον, τό, touw.

σπαρτός, 3 [*verbaaladj. v.* σπείρω], gezaaid : ° -οἱ ἄνδρες, de gezaaide (*d. i. uit gezaaide drakentanden geboren*) menschen, *de Thebanen.*

σπάσμα, τό [σπάω]. **1.** het trekken der spieren, kramp. — **2.** verrekking, ontwrichting.

σπάω, σπάσω, ἔσπασα, ἔσπακα ; *pass.* σπασθήσομαι, ἐσπάσθην, ἔσπασμαι, trekken. — *inz.* **1.** uittrekken : ξίφος σπάσας ; ἐσπασμένοι τὰ ξίφη, hun (*med.*) zwaarden ; ° κόμην σ., uitrukken. — **2.** *a*) tot zich trekken, opslurpen. — *b*) *overdr.* : verleiden. — **3.** wegrukken. — **4.** verscheuren.

-σπεῖν, *inf. 2e ao. v.* -ἔπω.

σπεῖο, 2 *enk. imper. 2e ao. v.* ἕπομαι.

σπεῖος, τό, H. = σπέος.

σπεῖρα, ἡ [σπείρω ; —> *Lat.* spīra —> *Ned.* spiraal]. **1.** gewonden -, gedraaid -, gevlochten voorwerp : (*mrv.*) kronkels van een slang, touw, kabel. — **2.** † afdeeling *v. h. Rom. legioen*, cohorte, manipel.

σπείραμα, τό, winding, kronkeling. — **σπειράω** [σπεῖρα], winden, kronkelen.

σπεῖρον, τό [σπείρω]. **1.** omhulsel, *inz.* : gewaad, kleed, lijkwade. — **2.** *alg.* : zeildoek, zeil.

σπείρω, (*iter. impf.* σπείρεσκον), σπερῶ, ἔσπειρα ; *pass. 2e ao.* ἐσπάρην, *pf.* ἔσπαρμαι. — **I. 1.** zaaien : σῖτον σ. — **2.** *overdr.* : *a*) telen, verwekken. — *b*) uitstrooien, verspreiden : ° σ. βάξιν (praatjes) εἰς πόλιν. — **II.** bezaaien : σ. τὴν γῆν.

σπεῖσαι, σπείσασκε, σπείσω, *z.* σπένδω.

σπένδω, σπείσω, ἔσπεισα ; *pass.* ἐσπείσθην, ἔσπεισμαι. — *A. V.*, H. : *iter. impf.* σπένδεσκε, *iter. ao.* σπείσασκε. — **1.** *a*) plengen, een plengoffer brengen : σ. θεοῖς ; σ. οἶνον. — *b*) *zld. zonder godsdienstige beteek.* : uitgieten, sprenkelen. — **2.** *med.* : *onder het brengen van een plengoffer a*) een overeenkomst sluiten, bedingen : εἰρήνην σπείσασθαι Λακεδαιμονίοις, met ... ; *ook* : -εσθαί τινι, ten gunste van. — *b*) regelen : ° νεῖκος -εσθαι, bijleggen.

σπέος, τό (*dat.* σπῆϊ, H., *dat. mrv.* σπέσσι, H., *en* σπήεσσι, H.) *en* **σπεῖος**, τό, hol, grot.

σπέρμα, τό [σπείρω]. **1.** *a*) zaad ; *inz.* : zaaisel.— *b*) *overdr.* : kiem, oorsprong, afkomst : σ. πυρός, H., vonk ; ° τίνος εἶ -ατος ;, welke is uw afkomst ? ; σ. κακῶν. — **2.** *meton.* : *a*) het te velde staande koren. — *b*) *overdr.* : kind, afstammeling.

σπερμολόγος, 2 [σπέρμα λέγων]. **1.** *v. vogels* : zaad oppikkend. — **2.** *overdr.* : ὁ σ., die op nieuwtjes uit is en ze verder vertelt, nieuwtjesventer, babbelaar.

Σπερχειός, *ion.* **-χηϊός**, ὁ. **1.** *rivier in zuidelijk Thessalië.*— **2.** *de god dier rivier.*

σπέρχω (*alleen pr. en impf., en pass. ao. part.* σπερχθείς). — **1.** in snelle beweging brengen ; *bijna alleen pass.* : *a*) zich snel bewegen, aanstormen, losstormen op ; *part. pr. pass. vaak met de waarde v. een bvn.* : haastig, vlug. — *b*) *overdr. v. gemoedstoestanden* : zich hevig opwinden : -ομαί τινι, tegen iem. ; *part. pr. pass.* (*zie* a) : driftig. — **2.** *onoverg.* : aanstormen.

σπέσθαι, *2e ao. inf. v.* ἕπομαι.

σπεύδω (*f. ook* -σομαι, H.). **1.** *overg.* : *a*) bespoedigen : σ. γάμον. — *b*) *overdr.* : ijverig nastreven, vurig verlangen : ° τὸ σὸν σ. ἀγαθόν ; (*in een redetwist* :) τἀναντία -εις, gij tracht het tegendeel te bewijzen. — **2.** *onoverg.* : *a*) zich spoeden, ijlen. — *b*) *overdr.* : zich inspannen, vol ijver zijn.

σπήεσσι, σπῆϊ, *z.* σπέος.

σπήλαιον, τό [σπέος], hol, grot. — **σπηλαιώδης**, 2, als een hol.

σπιδής, 2, uitgestrekt.

σπιθαμή, ἡ. **1.** span, *afstand tusschen de zoover mogelijk uitgestrekte duim en*

pink. — **2.** *als bepaalde maat* : span, halve el = *0.22 M.*

σπιλάς, άδος, ἡ, klip, rif.

σπινθήρ, ῆρος, ὁ, vonk.

Σπινθήρ, ῆρος, ὁ [⟵ *Lat.* Spinthēr], *Rom. bijnaam.*

† **σπλαγχνίζομαι,** innig ontroerd zijn, zich erbarmen. — **σπλάγχνον,** τό, *gew. mrv.*, ingewanden, *vrl de edele deelen* (*hart, long, lever*). — *inz.* : *a*) moederschoot. — *b*) hart *als zetel der aandoeningen*, gemoed.

σπλήν, ηνός, ὁ [⟶ *Ned.* spleen], milt.

σπογγιά, ἡ [⟶ *Lat.* spongia ⟶ *Ned.* spons] = σπόγγος.— **σπογγίζω,** met de spons reinigen. — **σπόγγος,** ὁ, spons.

σποδέω [*eig.* : tot stof maken], stukslaan. — **σποδιά,** ἡ = σποδός. — **σποδίζω,** in de asch roosten. — **σποδός,** ὁ. **1.** asch; *inz.* : lijkasch, offerasch. — **2.** stof.

-σποιμι, *opt.* 2e *ao. v.* -έπω.

σπολάς, άδος, ἡ, lederen borstharnas.

σπόμενος, 2e *ao. part. v.* ἕπομαι.

σπονδή, ἡ [σπένδω]. **1.** (*gew. mrv.*) *a*) het plengen, plengoffer : -ὰς ποιεῖν ; -ὰς ποιεῖσθαι (*z. ook* 2, a). — *b*) *meton.* : geplengde drank : ° -ὰς λείβεσθαι. — **2.** *meton.* (*altijd mrv.*) : *a*) *door een plengoffer geheiligde handeling* : *plechtig* verdrag, verbond, wapenstilstand, vredesverdrag : -ὰς ποιεῖσθαι (*z. ook* 1, a) ; -ὰς παραβαίνειν ; -ὰς λύειν. — *b*) *door een verdere meton.* : oorkonde van een *dergelijk* verdrag.

σπορά, ἡ [σπείρω], *en* **σπόρος,** ὁ [*id.*]. **I.** het zaaien. — **II.** *meton.* **1.** het uitgezaaide, zaad. — **2.** bezaaid veld. — **3.** *a*) vrucht : ° γᾶς σπόρος. — *b*) *overdr.* : *α*) nakomelingschap. — *β*) *abstr.* : afstamming.

σποράδην, *bw.* [σ., -δην], hier en daar.— **σποράς,** άδος, *m. vr. bvn.* [σπείρω], verstrooid, verspreid.

σπόριμος, 2 [*id.*], bezaaid, geschikt om te bezaaien : τὰ -α, korenveld.

† **Σπόριος,** ὁ [⟵ *Lat.* Spurius], Spurius, *Rom. voornaam.*

σπόρος, ὁ, *z.* σπορά.

σποῦ, 2 *enk. imper. pr. v.* ἕπομαι.

σπουδάζω, άσομαι *en* άσω, *verder regelm.* [σπουδή]. — **1.** bedrijvig zijn, zich inspannen -, moeite doen voor, ijverig nastreven : σ. περὶ χρήματα ; ὁ χαλκὸς οὐ -εται (wordt niet begeerd) ὑπ' αὐτῶν ; μάλα ἐσπουδασμένα (zorgvuldig toebereid) σῖτα ; σ. περί τινα, zich druk maken ..., iem.s leerling zijn ; *pass. v. een leermeester* : gezocht worden. — **2.** ernstig zijn, - spreken : ἐσπουδακότι προσώπῳ, met een ernstig gezicht ; -ει ἢ παίζει ;, is dat ernst of scherts ?, σ. πρός τινας, een gewichtig onderhoud hebben met.

σπουδαιολογέω [σπουδαῖα λέγω] *en med.*, ernstig spreken, gewichtige zaken bespreken.

σπουδαῖος, 3 (*comp. en superl. ion. ook* -έστερος, -έστατος) [σπουδή]. — **I.** haastig, vlug. — **II.** *overdr.* **1.** *a*) ijverig, vlijtig, dapper ; *alg.* : goed, voortreffelijk. — *b*) *in zedelijken zin* : rechtschapen, achtbaar, ernstig, waardig. — **2.** *v. zaken* : *a*) met zorg uitgevoerd ; *vd.* : goed, bruikbaar, voortreffelijk, waardevol : ° δῶρον οὐ -ον εἰς ὄψιν. — *b*) gewichtig, ernstig : μάθημα -ον.

σπούδασμα, τό [σπουδάζω], het streven. — **σπουδαστός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], waard nagestreefd te worden.

σπουδή, ἡ [σπεύδω]. **1.** spoed, haast.— **2.** *overdr.* : *a*) ijver, ijverig streven, vlijt ; *inz.* : ijver voor iem., welwillendheid, achting. — *b*) moeite, inspanning. — *c*) ernst, waardigheid.— **σπουδῇ,** *bw.* **1.** spoedig, in haast. — **2.** *overdr.* : *a*) met ijver. — *b*) met moeite, nauwelijks, ternauwernood. — *c*) in ernst.

-σπῶ, 2e *ao. conj. v.* -έπω.

σπῶμαι, *id. v.* ἕπομαι.

-σπών, *part.* 2e *ao. v.* -έπω.

σταγών, όνος, ἡ [στάζω], *neervallende* druppel ; *inz.* : regen-, bloeddruppel.

στάδιον, τό (*mrv. ook* οἱ -οι) [ἵστημι ; ⟶ *Lat.* stadium], stadion.— **1.** *lengtemaat, vrl h. Attische stadion = 600 Attische voet = 177.6 meter.* — **2.** *a*) de Olumpische renbaan, *die juist een stadion lang was* ; *vd. alg.* : renbaan. — *b*) *meton.* : wedloop : σ. (*inwendig voorw.*) ἀγωνίζεσθαι.

στάδιος, 3 [ἵστημι], staand, vaststaand : ἡ -α μάχη *en* (*ion.*) ἡ -η [μάχη], geregelde slag.

στάζω, στάξω, ἔσταξα ; *pass. pf.* ἔσταγμαι. — **1.** *onoverg.* : druppelen : ° κάρα (*acc. v. betrekking*) -ων (druipend) ἱδρῶτι. — **2.** *overg.* : druppelen : °σ. δάκρυ.

σταθείς, εῖσα, έν, *ao. part. pass. v.* ἵστημι. — **στάθεν** = ἐστάθησαν, *v.* ἵστημι.

σταθερός, 3 [ἵστημι]. **1.** vaststaand. — **2.** *overdr.* : † veilig.

σταθήσομαι, *f. pass. v.* ἵστημι. — **σταθι,** *dor.* = στῆθι, *imper.* 2e *ao. v. id.*

σταθμά, ῶν, τά, *z.* σταθμός.

σταθμάω *en med.* [στάθμη]. **1.** *a*) naar het richtsnoer meten. — *b*) *alg.* : meten, berekenen. — **2.** *overdr.* : *a*) met het

oog meten, schatten. — *b*) oordeelen, gissen, besluiten. — **σταθμέομαι,** *ion.* = -άομαι

στάθμη, ἡ [ἵστημι]. **1.** *a*) richtsnoer, paslood. — *b*) *overdr.* : regel, norm, verordening. — **2.** eindstreep *in de renbaan.*

σταθμόν-δε, *bw.*, naar -, in den stal.

σταθμόομαι, *ion.* = σταθμάομαι.

σταθμός, ὁ (*mrv. ook* τὰ -ά) [ἵστημι]. — **I.** standplaats. — *inz.* **1.** *v. dieren* : stal, schaapskooi ; *synekd.* : hoeve. — **2.** *v. menschen* : *a*) woonplaats, woning. — *b*) halte, rustplaats, nachtkwartier ; *vd* : afstand tusschen twee rustplaatsen, dagmarsch. — **II.** deurpost — **III.** (*z.* ἵστημι, A, II). **1.** gewicht (*voorwerp waarmee men weegt*). — **2.** gewicht, zwaarte. — **3.** weegschaal.

σταθῶ, σταίην, σταῖμεν, *z.* ἵστημι.

σταΐς *en* **σταῖς,** σταιτός, τό, deeg *v. tarwemeel.*

στακτός, 3 [*verbaaladj. v.* στάζω]. **1.** druppelend. — **2.** ἡ -ή, mirrebalsem.

στάλαγμα, τό, *en* **σταλαγμός,** ὁ, druppel. — **σταλάσσω** = στάζω.

-σταλήσομαι, 2e *f. pass. v.* -στέλλω.

στάμεν, στάμεναι, *inf. ao. v.* ἵστημι.

* **σταμίν** *of* * **σταμίς,** ῖνος, ὁ [ἵστημι], *mrv.*: staande houten ; *inz.*: scheepsribben.

στάν, *onz. 2e ao. part. en*, H., *3 mrv. 2e ao. v.* ἵστημι. — **στάς,** ᾶσα, άν, *2e ao. part. v. id.*

στασιάζω [στάσις]. **1.** *a*) oneenig zijn, twisten: σ. τινί. — *b*) *inz.* : partijtwisten hebben. — **2.** in opstand komen, - zijn, een opstand verwekken. — **στασιαστής,** οῦ, ὁ, oproermaker, opruier. — **στασιαστικός,** 3, oproerig.

στάσιμος, 2 [στάσις]. **1.** stilstaand, onbeweeglijk, vaststaand. — **2.** *overdr.* : *a*) standvastig, ernstig. — *b*) vast, gelijkmatig : ἀργύριον -ον θεῖναι, op rente zetten. — *c*) τὸ -ον, stasimon, *lied v. h. koor op rustigen toon, in tgst. tot h. marschlied*, standlied.

στάσις, εως, ἡ [ἵσταμαι]. **I. 1.** het gaan staan, het stilstaan, rust. — **2.** *meton.*: *a*) standplaats, verblijf. — *b*) wijze van staan, stand, houding : ° σ. ἀνέμων, stand -, richting der winden. — **II.** (het opstaan), *overdr.* **1.** *a*) oneenigheid, tweedracht, vijandschap : ° σ. γλώσσης, woordentwist; *inz.* : partijschap, partijtwist. — *b*) *meton.*, *concr.* : partij. — **2.** opstand, oproer.

στασιώτης, ου, ὁ [στάσις], partijgenoot.

στάσκε, στάσομαι, *z.* ἵστημι.

στατήρ, ῆρος, ὁ [ἵστημι, wegen], stater, *gew. goudmunt* : *Attische stater, ter waarde v. 20 drachmen* (*=ong. 20 goudfr.*), *Kuzikeensche stater*, *z.* Κυζικηνός.

στατίζω *en med.*, zich plaatsen, staan.— **στατός,** 3 [*verbaaladj. v.* ἵστημι], geplaatst, staand : ἵππος σ., H., op stal staand ; ° ὕδωρ -όν, staand.

σταυρός, ὁ. **1.** *rechtstaande* paal, palissade. — **2.** *a*) folterpaal ; *inz.* : † kruis. — *b*) † *overdr.* : lijden, beproeving. — **σταυρόω. 1.** een palissade oprichten. — **2.** † kruisigen. — **σταύρωμα,** τό, paalwerk, verschansing.

σταφυλή, ἡ, druif.

σταφύλη, ἡ, paslood, richtsnoer.

στάχυς, υος, ὁ. **1.** aar, korenaar. — **2.** *overdr.* : spruit.

στέαρ, ατος, τό [⟶ *Ned.* stearine]. **1.** gestold vet, talk. — **2.** ieder dierlijk vet, traan.

στεγάζω [στέγη], bedekken.

στεγανός, 3, *en* **στεγνός,** 3 [στέγω]. **1.** *bedr.* : *a*) bedekkend, beschermend. — *b*) niets doorlatend. — **2.** *lijd.* : bedekt, beschermd : τὸ στεγνόν, bedekte plaats, huis.

στέγαρχος, ὁ [στέγης ἄρχων], huisheer.

στέγασμα, τό [στεγάζω], al wat bedekt, - beschut, bedekking ; *inz.* : dek van een tent. — **στεγαστός,** 3 [*verbaaladj. v.* στεγάζω], bedekt.

στέγη, ἡ, *en* **στέγος,** τό [στέγω]. **1.** bedekking ; *inz.* : dak. — **2.** *synekd.* : overdekte plaats, vertrek, tent, grot; στέγος ° *ook* : lijkurn.

στεγνός, *z.* στεγανός.

στέγος, *z.* στέγη.

στέγω, *ao.* ἔστεξα [*vw. Lat.* tegĕre, *Ned.* dak]. — **I. 1.** *a*) dekken, bedekken. — *b*) omsluiten, bevatten, bergen : ° ἄγγος σῶμα -ει, de urn bevat zijn lijkasch. — **2.** *overdr.* : *a*) verzwijgen, geheimhouden : ° τί χρή με -ειν ἢ τί λέγειν ; — *b*) beschermen : ° πύργοι πόλιν -ουσιν. — **II.** tegen iets dekken, - beschermen, buitenhouden : ° δόμος (schip) ἅλα -ων, dat het zeewater buitenhoudt, waterdicht.

στείβω. 1. betreden : -όμεναι ὁδοί. — **2.** stampen, vertrappen.

στειλειή, -ειόν, *ion.* = στελεά, εόν.

στεινόπορος, στεινός, *ion.* = στεν-.

στεῖνος, τό. **1.** nauwe ruimte, engte. — **2.** *meton.* : gedrang.

στείνω. I. nauw maken. — **II.** *gew., pass.* **1.** *a*) nauw -, te nauw zijn. - worden. — *b*) *vd.* : vol zijn : ποταμὸς -όμενος νεκύεσσι, H. — **2.** in een te nauwe

ruimte zijn, opeengedrongen worden. — **στεινωπός**, *ion.* = στενωπός.

στείομεν, H. = στῶμεν, *v.* ἵστημι.

στειπτός, 3 [*verbaaladj. v.* στείβω], betreden, vastgetreden.

1.**στεῖρα**, ἡ, voorsteven.

2.**στεῖρα**, *vr. bvn.*, onvruchtbaar.

Στειριά, ἡ, *een Attische gouw.* — **Στειριεύς**, *m. bvn.*, uit Steiria.

στείχω, *f.* -, *ao.* -ἔστειξα, *2e ao.* ἔστιχον, schrijden, stappen, marcheeren, weggaan, komen.

στελεά, ἡ, *en* **στελεόν**, τό, steel *v. een bijl.*

στέλεχος, τό, boomstam, tronk.

στέλλω, *f.* στελῶ (*ep.* έω), *ao.* ἔστειλα, *pf.* ἔσταλκα ; *pass. 2e f.* -σταλήσομαι, *2e ao.* ἐστάλην, *pf.* ἔσταλμαι.

I. 1. in orde brengen, in slagorde stellen, gereedmaken, uitrusten : σ. στρατόν ; ἐσταλμένος εἰς πόλεμον ; ἱστία -ειν *en* -εσθαι (*med.*), de zeilen reven (*eig.* : in orde brengen). — **2.** voorzien van : σ. τινὰ ἐσθῆτι, een kleed.

II. *inx.* **1.** uitrusten *voor de reis* : νῆα σ., H., zeilree maken. — **2.** *vd.* : *a*) op reis doen gaan, een tocht doen ondernemen, zenden, ergens heenbrengen, gaan halen, ontbieden : ° πέμψον τινὰ στελοῦντα τὸν ἐργάτην, zend iemand den werkman halen ; ° σε ἐστειλάμην, ik heb u (tot mij, *med.*) ontboden. — *b*) *onoverg.* (-ειν [ἑαυτόν]) *en med.-pass.* : zich opmaken, opbreken, vertrekken, reizen, komen, gaan: κατὰ γῆν -εσθαι, den tocht overland doen.

στέμμα, τό [στέφω], hoofdband, krans.

στέναγμα, τό, *en* **-γμός**, ὁ, zucht, gezucht. — **στενάζω** [στένω]. **1.** *onoverg.*: zuchten, stenen. — **2.** *overg.* : zuchten over, bejammeren. — **στενακτός**, 3 [*verbaaladj. v.* στενάζω]. **1.** *lijd.*: beklagenswaardig. — **2.** *bedr.*: zuchtend, klagend. — **στεναχίζω** *en med.* = στενάζω. — **στενάχω** (*iter. impf.* στενάχεσκε) *en med.* **1.** *onoverg.* : zuchten, stenen ; *v. een bergstroom* : bruisen. — **2.** *overg.* : zuchten over, bejammeren.

στενόπορθμος, 2 [(ἐν) στενῷ πορθμῷ (ὤν)], aan de zeeëngte gelegen. — **στενόπορος**, 2. — **1.** [στενὸν πόρον (ἔχων)], met een nauwen doorgang. — **2.** [στενὸς πόρος], engte, pas.

στενός, 3. — **1.** nauw, eng. — **2.** τὸ -όν : *a*) enge ruimte : bergpas, zeeëngte. — *b*) *overdr.* : nood : -εἰς -ὸν τὰ τῆς τροφῆς καταστήσεται, de bevoorrading zal in het gedrang komen. — **στενότης**, ητος, ἡ, engte, engheid.

στενοχωρέω, in een enge ruimte bijeenbrengen, opeendringen.— **στενοχωρία**, ἡ [στενὴ χώρα], enge ruimte, engte.

Στεντορὶς λίμνη, -ίδος -ης, ἡ, het Stentorische Meer *in Thrakië.*

Στενύκληρος, ὁ, *stad en vlakte in Messenië.*

στένω [*vw. Ned.* stenen]. — **1.** *onoverg.* : *a*) zuchten, stenen, kreunen. — *b*) *overdr. v. de zee* : zuchten, bruisen.— **2.** *overg.* : zuchten over, bejammeren.

στενωπός, 2 [στενὴν ὀπὴν (ἔχων)]. — **1.** nauw, eng. — **2.** ὁ σ., nauwe doorgang : zeeëngte, bergpas, smal pad, steeg.

στέργω, ρξω, ἔστερξα, *2e pf.* ἔστοργα. — **1.** *a*) liefhebben, beminnen. — *b*) verlangen. — **2.** voor lief nemen, genoegen nemen met, berusten in.

στερεός, 3 [—> *Ned.* stereo*metrie enz.*]. **1.** *a*) hard, vast, stevig. — *b*) *in de meetkunde* : vast, *gew.* : kubiek. — **2.** *overdr.* : hardnekkig, hardvochtig, wreed. — **στερεόφρων**, 2 [στερεὰν φρένα (ἔχων)], halsstarrig.

στερέω, *act. regelm.* ; *med. f. met lijd. zin* στερήσομαι. — *A. V. inf. ao. act.* στερέσαι, H.; *part. 2e ao. pass.* ° στερείς. — **1.** berooven. — **2.** *pass.* : beroofd worden, - zijn, verliezen, niet hebben (= *Lat.* carēre). — **στερίσκω** (*alleen pr. act. en pass.*) = στερέω.

στερκτικός, 3 [στέργω], beminnend ; τὸ -όν, genegenheid. — **στερκτός**, 3 [*verbaaladj. v. id.*], te beminnen, beminnelijk.

στέρνον, τό (*dikw. mrv.*). **1.** borst *v. mensch en dier.* — **2.** borst *als zetel v. aandoeningen en gedachten* : hart, gemoed. — **στερνοῦχος**, 2 [στέρνον ἔχων], met breede borst : ° σ. χθών, land met breede vlakten.

στέρομαι (*alleen pr. en impf.*), beroofd zijn.

στεροπή, ἡ. **1.** bliksemstraal (*t. ond. v.* κεραυνός). — **2.** *overdr.* : glans, schittering : ° σ. Διός, *v. h. daglicht.* — **στεροπηγερέτα**, ὁ [στεροπὴν ἐγείρων], bliksemverwekkend, bliksemslingerend, *epitheton v. Zeus.*

στέροψ, *m. vr. bvn.*, schitterend, fonkelend.

στερρός, 3 *en* 2 = στερεός.

στεῦμαι (*slechts enkele vormen v. pr. en impf.*). **1.** er uitzien -, zich houden alsof. — **2.** doen gelooven, beweren, beloven, dreigen.

στεφάνη, ἡ [στέφω], wat omgeeft. — **1.** *a*) helmrand. — *b*) *synekd.* : helm. — **2.** voorhoofdband, diadeem, *als sieraad voor vrouwen.* — **3.** rand van een rots, - een berg, muurtinnen, borstwering :

° σ. πύργων, krans van torens.

στεφανηφορέω, een krans dragen. — **στεφανηφόρος,** 2 [στεφάνην φέρων], bekranst.

στέφανος, ὁ [στέφω]. **I.** *alg.*: wat omgeeft: σ πολέμοιο, H., de rondom ontbrande slag. — **II.** *inz.* (*gew.*): krans, *vrl* **1.** *a*) zege-, eerekrans *voor een overwinnaar of een verdienstelijk burger.* — *b*) *overdr.*: belooning, eerbewijs, eer, roem. — **2.** krans *v. loof of bloemen, soms v. goud, die gedragen werd bij offers, feestmalen enz.*

στεφανόω [στέφανος] *en* **στέφω,** ψω, ἔστεψα; *pass.* ἐστέφθην, ἔστεμμαι. — **1.** er om plaatsen, - leggen: ἀμφὶ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε, H., rondom om zijn hoofd legde zij een nevel. — **2.** *a*) omgeven, omringen: ° χοαῖσι τὸν νέκυν στέφει, zij omgiet het lijk met plengoffers. — *b*) *inz.*: bekransen: ° στέφει κρᾶτα κλάδοις, zijn hoofd met twijgen; αὐτὸν ὡς σωτῆρα στεφανοῦσι.

στεφανώδης, 2 [στέφανος, -ώδης], kransvormig.

στεφάνωμα, τό [στεφανόω]. **1.** krans. — **2.** *overdr.*: belooning, eer.

στέφος, τό. **1.** krans. — **2.** ° *mrv.* = στέμματα, wollen banden. — **στέφω,** *z.* στεφανόω.

στέωμεν, στῇ, στῇ, στήῃ, *v.* ἵστημι.

στήθεσφι, *ep. gen. dat. mrv. v.* στῆθος. — **στῆθος,** τό (*dikw. mrv.*) = στέρνον.

στήλη, ἡ, zuil, rechtopstaande steenen tafel.— *inz.* **1.** pijler, steenen schoor.— **2.** grenszuil; *in de renbaan*: eindpaal. — **3.** -αι Ἡράκλειαι, Zuilen van Herakles, *volgens de meesten door Herakles opgericht op beide oevers der Straat v. Gibraltar.* — **4.** gedenkzuil *met opschrift*: *a*) eerezuil. — *b*) schandzuil. — *c*) wetzuil, bondszuil, *zuil of steenen tafel met d. tekst v. verdragen, volksbesluiten enz.*; *meton.*: oorkonde, *die op zulk een zuil staat.*

στηλίτης, ου, ὁ [στήλη], op de schandzuil geschreven.

στήμεναι = στῆναι, *v.* ἵστημι.

στήμων, ονος, ὁ [ἵστημι], schering *v. h. weefgetouw, [dat bij de ouden gew. vertikaal was].*

στῆν, H., *2e ao. v.* ἵστημι.

στήριγμα, τό [στηρίζω], steun.

στηρίζω, *f* ίξω, *ao.* ἐστήριξα; *pass.* ἐστηρίχθην, ἐστήριγμαι. — *A. V. f.* † ίσω *en* ιῶ, *ao.* † ἐστήρισα. — **1.** *overg.*: *a*) vastplaatsen, -zetten, doen steunen: ἶριδα ἐν νέφεϊ -ει, H., *Zeus* bevestigt den regenboog aan een wolk. — *b*) *overdr.*: bemoedigen. — **2.** *onoverg. en med.-pass.*: *a*) zich vastplaatsen, zich schrap zetten, vaststaan: στηρίξαι ποσίν, H.; ° στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς. — *b*) *overdr.*: κακὸν κακῷ ἐστήρικτο, H., het eene onheil steunde -, - stapelde zich op het andere.

Στησίμβροτος, ὁ, *sophist en geschiedschrijver ten tijde v. Perikles.*

Στησίχορος, ὁ [στήσας χορούς; *eig.*: de Koorplaatser], *Gr. lierdichter, 632-556 v. C.*

στήωσι, H. = στῶσι, *z.* ἵστημι.

στιβάδιον, τό [*verklw. v.* στιβάς] = στιβάς.

στιβαρός, 3 [στείβω; *eig.*: opeengedrongen], stevig, sterk.

στιβάς, άδος, ἡ [στείβω], leger *v. stroo, v. bladeren enz.*

στιβεύω *en* **-βέω** [στίβος], doorloopen, doorzoeken.

στίβη, ἡ, rijp, bevroren dauw.

στίβος, ὁ [στείβω]. **1.** *a*) betreden weg, pad. — *b*) het betreden *v. een weg.* — **2.** voetspoor.

στιγεύς, ὁ [στίζω], brandmerker. — **στίγμα,** τό [*id.*]. **1.** steek, prik. — **2.** *inz.*: brandmerk, tatoueering. — **στιγματίας,** ου, ὁ [στίγμα], gebrandmerkte. — **στιγμή,** ἡ [στίζω]. **1.** punt; *inz.*: mathematisch punt. — **2.** *overdr. v. tijd*: oogenblik.

στίζω, ίξω, ἔστιξα; *pass. pf.* ἔστιγμαι. — **1.** steken, prikken. — **2.** *inz.*: *a*) brandmerken. — *b*) tatoueeren. — **στικτός,** 3 [*verbaaladj.*], gespikkeld, gevlekt.

στιλβός, 3, schitterend. — **στιλβόω,** doen schitteren. — **στίλβω,** schitteren, glimmen. — **στιλπνός,** 3, schitterend, fonkelend.

* **στίξ,** ἡ (*alleen*: *enk. gen.* στιχός, *acc.* στίχα; *mrv. nom.* στίχες, *acc.* στίχας) [στείχω] = στίχος.

στιπτός, 3 [στείβω], vastgetreden, hard.

στῖφος, τό [*id.*], dichte menigte, - schaar: σ. ποιήσασθαι, een carré vormen.

στιχάομαι, *med.*, in rijen -, in het gelid voortschrijden. — **στιχίζομαι,** *med.*, in 't gelid plaatsen. — **στίχος,** ὁ. **1.** rij; *inz.*: rij krijgsvolk, gelid. — **2.** regel geschrift; *inz.*: vers.

στιχός, *z.* * στίξ.

στίχω = στείχω.

στλεγγίς, ίδος, ἡ. **1.** afkrabber, schrapper. — **2.** prachtkam, *een hoofdsieraad.*

στοά, ἡ, zuilengang, gaanderij. — *inz.* **1.** ποικίλη σ., de Poikile *te Athene [met muurschilderingen]*; οἱ ἀπὸ τῆς -ᾶς, de

Stoïcijnsche school, [*wier stichter, Zenoon, in de Poikile doceerde*]. — **2.** ἡ τοῦ βασίλεως σ., ἡ βασίλειος σ., de koningshal, *op de markt te Athene* [*waar de archoon basileus recht sprak*].

στοιβάζω, ophoopen.

στοιή, *ion.* = στοά. — **Στοϊκός,** 3 = Στωϊκός.

στοιχεῖον, τό [στοῖχος]. **I. 1.** stift *v. d. zonnewijzer.* — **2.** *meton.*: schaduw *v. die stift.* — **II.** element. — **1.** *a*) *eenvoudige* klank. — *b*) letterteeken *als eerste bestanddeel der lettergreep*; *mrv.*: alphabet. — **2.** *a*) *in de natuurkunde*: element *als eenvoudigste bestanddeel der stof*, grondstof. — *b*) *overdr.*: eerste beginselen *v. een wetenschap.*

στοιχέω [στοῖχος], in 't gelid staan.

στοιχηγορέω [στοῖχος, ἀγορεύω], ordelijk verhalen.

στοιχίζω, op een rij plaatsen; *inz.*: de palen voor de jachtnetten op een rij plaatsen. — **στοῖχος,** ὁ, rij; *inz.*: de op een rij geplaatste palen met de jachtnetten.

στολάς, άδος, ἡ = σπολάς.

στολή, ἡ [στέλλω; —> *Lat.* stola —> *Ned.* stool], uitrusting; *inz.*: *a*) uitrusting *v. een leger, v. een soldaat*, bewapening. — *b*) kleeding, kleed; *inz.*: staatsiekleed.

στολιδόομαι, *med.* [στολίς], *een kleed* aantrekken. — **στολιδωτός,** 3, met vele plooien.

στολίζω, uitrusten met, voorzien van. — **στολίς,** ίδος, ἡ [στολή], kleed.

στόλισμα, τό [στολίζω] *en* **στολμός,** ὁ [στέλλω], uitrusting, kleeding.

στόλος, ὁ [στέλλω]. **I.** het uitrusten, het zich uitrusten. — **II.** *meton.* **1.** *a*) *wie* -, *wat uitgerust wordt of zich uitrust*: gevolg, leger, vloot. — *b*) *verzw.*: volk. — **2.** *datgene waarmee men uitrust*: uitrusting: ° χαλκήρης σ., de met koper beslagen uitrusting, scheepssneb; ° κωπήρης σ., roeitoestel, de riemen; boeg. — **3.** *datgene waartoe men iets of zichzelf uitrust*: reis, marsch, tocht; *inz.*: krijgstocht. — **4.** aanleiding *tot h. uitrusten, tot een reis enz.*

στόμα, τό, mond (*mrv. = soms enk.*); *v. dieren*: muil, bek. — **I. 1.** *als voorste deel v. h. lichaam*, gezicht: ἐκ δίφροιο ἐξεκυλίσθη ἐπὶ σ., H. — **2.** *overdr.*: *a*) voorste deel -, front *v. een slaglinie.* — *b*) punt *v. een wapen.* — **II. 1.** *als holte in h. hoofd en orgaan bij h. eten en drinken*: ° σ. κορέσαι, verzadigen; *fig.*: σ. πολέμοιο, H. (*de oorlog voorgesteld als een vraatzuchtig monster*). — **2.** *overdr.*: *a*) monding *v. een rivier, een golf, een haven enz.* — *b*) ingang *v. een huis, een stad enz.* — **III. 1.** *als spraakorgaan*: σ. ἀνοίγειν; ἀπὸ -ατος εἰπεῖν, uit het hoofd -, van buiten zeggen. — **2.** *meton.*: rede, uitspraak, bede.

στόμαργος, 2 [στόμα (*acc. v. betrekking*) 2. ἀργός], rad van tong, onbeschaamd in het spreken, lasterend.

στόμαχος, ὁ [στόμα, *eig.*: monding, opening; —> *Lat.* stomachus]. **1.** strot, keel. — **2.** *a*) maagmond. — *b*) † maag.

στόμιον, τό [στόμα]. **1.** monding, opening, ingang. — **2.** gebit (*aan d. toom*); *fig. v. pers.*: ° δέχεσθαι τὰ -α, *d. i.* zich onderwerpen.

στομόω [στόμα]. **1.** van een monding voorzien. — **2.** van een aanvalswapen voorzien. — **3.** *staal* harden. — **στόμωσις,** εως, ἡ. **1.** het harden *v. staal.* — **2.** *meton., overdr.*: scherpte *der tong.*

στοναχέω = στενάχω. — **στοναχή,** ἡ = στόνος. — **στοναχίζω** = στεναχίζω.

στονόεις, όεσσα, όεν. **1.** *a*) zuchtend, klagend, jammerend. — *b*) vol gejammer. — **2.** *causatief*: die doet zuchten, smartelijk, jammerlijk. — **στόνος,** ὁ [στένω]. **1.** zucht, het zuchten, gesteun, gekreun. — **2.** *overdr.*: het zuchten -, het loeien *der zee.*

στοργή, ἡ [στέργω], liefde.

στόρνυμι, στορῶ, ἐστόρεσα, *en* **στρώννυμι,** στρώσω, ἔστρωσα; *pass.* ἐστρώθην, ἔστρωμαι. — [*vw. Lat.* sternĕre, *Ned.* strooien]. — **1.** uitspreiden, uitbreiden: στορέσαι τάπητας, H., dekens *over h. bed*; σ. λέχος, H., door *het* uitspreiden *v. beddegoed* het bed bereiden; ἀνθρακιὴν σ., H., de gloeiende houtskool uiteenspreiden. — **2.** *a*) effen maken: τὸ κῦμα ἔστρωτο, de golven waren effen geworden. — *b*) bestrooien, bedekken met: τὴν ὁδὸν στορνύντες μυρσίνῃσι, HDT., met mirten; ὁδὸς ἐστόρνυτο (werd bestraat) πέτρᾳ. — **3.** neervellen, *eig. en overdr.*: ° Μήδων δύναμιν ἐστόρεσαν.

στοχάζομαι. 1. mikken op. — **2.** *overdr.*: *a*) streven naar, bedoelen. — *b*) gissen, raden. — *c*) *vd.*: zich richten naar de wenschen van. — **στόχος,** ὁ, doel, *waarop men mikt.*

στραβός, 3, scheel. — **Στράβων,** ωνος, ὁ [*eig.*: scheeloog], *beroemd aardrijkskundige, ong. 63 v. C. - 19 n. C.*

στράπτω = ἀστράπτω.

στραταγέτας, ου, ὁ, *dor.* [στρατοῦ ἡγεόμενος] = στρατηγός.

στρατάομαι, *pass.* [στρατός], gelegerd zijn.

στρατάρχης, ου, ὁ [στρατοῦ ἄρχων] = στρατηγός.

στρατεία, ἡ [στρατεύω]. **1.** veldtocht. — **2.** *meton.* : *a*) (*dikw. mrv.*) krijgsdienst, dienstplicht : ὁ χρόνος τῶν -ῶν, diensttijd. — *b*) *zld.* : troepen.

στράτευμα, τό. **1.** veldtocht. — **2.** leger, krijgsmacht ; † τὰ -ατα = οἱ στρατιῶται. — **στρατεύω** *en med.* (*pass. ao.* ἐστρατεύθην ° *ook met med. beteek.*) [στρατός]. — **1.** te velde trekken, een veldtocht ondernemen. — **2.** als soldaat dienen, mede optrekken.

στρατηγέω [στρατηγός]. **1.** *a*) veldheer zijn, een leger aanvoeren : σ. τῶν Λυδῶν ; *pass.* : -εῖσθ' ὑπὸ Φιλίππου, gij laat u aanvoeren door ... ; τὰ -ούμενα, de handelingen van den veldheer. — *b*) *inz.* : een krijgslist gebruiken. — *c*) *te Athene* : strateeg zijn (*z.* στρατηγός, 2, a) ; † *te Rome* : praetor zijn. — **2.** *overdr.* : als een veldheer handelen, leiden : ἡ τύχη ἐστρατήγησε κάλλιον, de fortuin schikte het beter.

στρατήγημα, τό [στρατηγέω]. **1.** maatregel van den veldheer. — **2.** *inz.* : krijgslist; *alg.* : list.

στρατηγία, ἡ [στρατηγός ; ⟶ *Ned.* strategie]. **1.** *a*) ambt -, waardigheid van den veldheer, opperbevel. — *b*) *te Athene* : het ambt van strateeg (*z.* στρατηγός, 2, a) ; † *te Rome* : praetuur. — **2.** *meton.* : *a*) handelwijze -, plan van den veldheer. — *b*) kunst van den veldheer, krijgskunst.

στρατηγιάω [*desider. v.* στρατηγέω], veldheer willen worden.

στρατηγικός, 3 [στρατηγός]. **1.** den veldheer betreffend, - toekomend, van den veldheer : ἡ -ή [τέχνη], krijgskunst. — **2.** in de kunst van den veldheer ervaren, krijgskundig.

στρατήγιον, τό [*id.*], veldheerstent, hoofdkwartier. — **στρατηγίς,** *ίδος, vr. bvn.* [*id.*], van den veldheer : ἡ σ., *met en zonder* ναῦς : vlagschip.

στρατηγός, ὁ [στρατὸν ἄγων ; ⟶ *Lat.* stratēgus ⟶ *Ned.* strateeg]. **1.** legeraanvoerder, veldheer, bevelhebber. — **2.** *a*) *te Athene* : strateeg, *een der tien leiders v. h. departement v. militaire zaken.* — *b*) *in verscheidene Gr. staten en in Egypte* : hoogste ambtenaar, gouverneur. — *c*) *bij* XEN. *soms* = κάρανος, militaire gouverneur *v. een satrapie in Perzië.* — *d*) † *te Rome* : consul, praetor ; *soms* : proconsul. — *e*) † hoofdman der tempelwacht *te Jerusalem.*

στρατηΐη, ἡ, *ion.* = στρατεία.

στρατηλασία, ἡ, veldtocht. — **στρατηλατέω. 1.** een leger aanvoeren, te velde trekken. — **2.** *alg.* : aanvoeren. — **στρατηλάτης,** ου, ὁ [στρατὸν ἐλαύνων], veldheer.

στρατιά, ἡ [στρατός]. **1.** *a*) leger : σ. πεζὴ καὶ ναυτική. — *b*) *alg.* : schaar, menigte. — **2.** *soms* : krijgstocht.

Στρατίη, ἡ, *ion., stad in Arkadië.*

στρατιώτης, ου, ὁ [στρατιά]. **1.** soldaat. — **2.** *inz.* *a*) gemeen soldaat. — *b*) soldaat te voet. — **στρατιωτικός,** 3. — **1.** *a*) van -, voor soldaten, de soldaten -, den oorlog betreffend. — *b*) *zelfst. g.* : τὸ -όν, de soldaten ; τὰ -ὰ [ἔργα], krijgswezen ; τὰ -ὰ [χρήματα], krijgsgelden. — **2.** krijgzuchtig.

στρατόομαι = στρατάομαι.

στρατοπεδεία, ἡ, legerplaats. — **στρατοπεδεύω** *en med.* **1.** *a*) zich legeren. — *b*) vóór anker gaan liggen. — **2.** gelegerd zijn. — **στρατόπεδον,** τό [στρατοῦ πέδον ; *eig.* : grond van het leger]. **1.** legerplaats. — **2.** *meton.* : *a*) kampeerend leger. — *b*) *alg.* : leger ; *ook* : vloot.

στρατός, ὁ [στρώννυμι ; *eig.* : het gelegerde]. **1.** leger : πεζὸς σ. ; ναυτικὸς σ., zeemacht. — **2.** *alg.* : menigte, schaar, troep. — **στρατόφι,** *ep. gen. v.* στρατός.

στραφήσομαι, *2e f. pass. v.* στρέφω.

στρέβλη, ἡ, *een zeker* foltertuig. — **στρεβλός,** 3, gedraaid, verdraaid, gekromd. — **στρεβλόω. 1.** *een touw* draaien, wringen. — **2.** folteren.

στρέμμα, τό [στρέφω], ontwrichting.

στρεπτός, 3 [*verbaaladj. v.* στρέφω]. **1.** *a*) gedraaid, gevlochten. — *b*) ὁ σ. : *α*) halsketting. — *β*) krakeling (*gebakje*). — **2.** *overdr.* : *a*) buigzaam, volgzaam, te vermurwen. — *b*) -ὴ γλῶσσα, H., vlug. — **στρεπτοφόρος,** 2 [στρεπτὸν φέρων], een halsketting dragend.

στρεύγομαι, *pass.*, uitgeput raken, verkwijnen.

στρεφεδινέομαι, *pass.* [στρέφω, δινέω], draaien (= zich rond een as bewegen), duizelen.

στρέφω, στρέψω, ἔστρεψα, *2e pf.* ἔστροφα ; *pass. 2e f.* στραφήσομαι, *ao.* ἐστρέφθην, *2e ao.* ἐστράφην, *pf.* ἔστραμμαι. — ***A. V.*** *iter. ao., 3 mrv.* στρέψασκον ; *pass. ao. ion.* ἐστράφθην ; *3 mrv. plqpf. ion.* -εστράφατο.

A. *overg.* **I. 1.** wenden, draaien, keeren, afwenden : ° ὄμμα πανταχοῦ σ. ; ° στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος, breng uw (*med.*) leger terug. — **2.** *inz.* : *a*) omwenden, onderstboven keeren. — *b*) verdraaien, verzwikken. — *c*) in elkaar draaien : σπάρτα ἐστραμμένα, gevlochten touwen. — **II.** *overdr.* **1.** in zijn geest heen en weer wenden, overleggen : πρὸς ἀλλή-

λους -ειν, onder elkaar overleggen, bespreken. — **2.** kwellen, folteren : -ειν τὴν ψυχήν.

B. *onoverg.* [-ειν ἑαυτόν], *med. en 2e ao. pass.* **I. 1.** zich wenden, - draaien, - keeren : -ειν πρὸς τοὺς Καρδούχους, rechtsomkeert maken ... — **2.** *inz.* : *a*) zich afwenden ; *v. sterren* : ter kimme neigen. — *b*) zich heen en weer wenden, rondzwerven, ergens verblijven. — **II.** *overdr.* **1.** uitvluchten zoeken, zich keeren en wenden. — **2.** zich bekreunen om, zich keeren aan.

στρέψασκον, *z.* στρέφω.

στρόβιλος, ὁ [στρέφω], wat rond is *of* draait, *o. a.* wervelwind.

στρογγύλος, 3. — **1.** rond, afgerond, bol. — **2.** krom. — **στρογγυλότης,** ητος, ἡ, ronde vorm.

Στρομβιχίδης, ου, ὁ, *Atheensch vlootvoogd op h. eind v. d. Peloponnesischen oorlog.*

στρόμβος, ὁ [στρέφω] = στρόβιλος ; *o. a.* drijftol.

στρότος, ὁ, *aiol.* = στρατός.

στρούθιον, τό, zeepkruid.

στρουθίον, τό [*verklw.*], muschje, musch. — **στρουθός** *en* **στροῦθος,** ὁ, ἡ [⟶ *Ned.* struis]. **1.** musch. — **2.** *overdr.* (*door volkshumor*) : σ. μέγας, σ. μεγάλη, struisvogel.

στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ [στρέφω], dwarreling. — **στροφαλίζω,** ijverig (doen) draaien : σ. ἠλάκατα, H., spinnen.

στροφή, ἡ [στρέφω ; ⟶ *Lat.* † stropha ⟶ *Ned.* stroof]. **1.** *a*) het draaien, het zich wenden, wending. — *b*) *inz.* : wending van het koor *bij h. dansen, waarbij h. koor zong* ; *vd. meton.* : stroof van een koorzang ; *alg.* : stroof. — **2.** *overdr.* : sluwe wending *in de rede*, list.

Στρόφιος, ὁ, *vader v. Pulades.*

στρόφος, ὁ [στρέφω], *gedraaid* touw, band.

Στρυμών, όνος, ὁ, *rivier in Thrakië.*

στρῶμα, τό [στρώννυμι ; *eig.* : het uitgespreide]. **1.** deken, sprei, tapijt. — **2.** bed, matras. — **στρωματόδεσμος,** ὁ [στρώματος δεσμός], beddezak, *waarin, op reis, h. beddegoed gepakt werd.*

στρωμνή, ἡ [στρώννυμι] = στρῶμα.

στρώννυμι, *z.* στόρνυμι. — **στρωτός,** 3 [*verbaaladj.*]. **1.** uitgespreid. — **2.** belegd met uitgespreide voorwerpen.

στρωφάω [*freq. v.* στρέφω]. **1.** voortdurend keeren, - draaien : ἠλάκατα (de draden van het spinrokken) σ., H., *d. i.* spinnen. — **2.** *med.* : zich heen en weer wenden, - bewegen : *a*) gaan en komen, rondloopen : -ᾶσθαι ἀνὰ τὴν πόλιν. — *b*) ergens verkeeren, zich ophouden : ᵒ-ᾶσθαι ἐν νέοις, te midden der jonge mannen.

στυγερός, 3 [στυγέω] = στυγνός, 1.

στυγέω, ήσω, ἐστύγησα *en* ἔστυξα, *2e ao.* ἔστυγον, ἐστύγηκα (*beteek. v. h. pr.*) ; *med. f.* στυγήσομαι (*beteek. v. h. pass.*) ; *pass.* : ἐστυγήθην, ἐστύγημαι. — **1.** haten, verafschuwen, huiveren voor, vreezen. — **2.** *causatief* (*ao.* ἔστυξα) : gehaat -, gevreesd maken.

Στύγιος, 3 *en* 2 [Στύξ]. **1.** van de Stux, Stugisch ; *alg.* : van de onderwereld. — **2.** *meton.* : duister, afschuwelijk.

στυγνός, 3. — **1.** *lijd.* : *a*) gehaat, hatelijk, afschuwelijk, vreeselijk, grimmig. — *b*) somber, treurig, ongelukkig. — **2.** *bedr.* : vol haat, met tegenzin. — **στύγος,** τό. **1.** haat. — **2.** voorwerp van haat.

στῦλος, ὁ. **1.** zuil. — **2.** *overdr.* : steun.

Στυμφάλιος, 3, uit Stumphalos. — **Στύμφαλος,** *ion.* -**φηλος,** ἡ, Stumphalos, *stad in Arkadië.*

Στύξ, υγός, ἡ [*vw.* στυγέω ; *eig.* : de gehate], Stux, *een rivier der onderwereld.*

στυπεῖον *en* **στυππεῖον,** τό, werk, hennep.

Στύρα, ων, τά, *stad op de zuidwestelijke kust v. Euboia.*

στυράκιον, τό [*verklw.*] *en* **στύραξ,** ακος, ὁ, onderste punt van de lans.

Στυρεύς, ὁ [Στύρα], inwoner van Stura.

στυφελίζω. 1. *a*) slaan, stooten. — *b*) wegstooten, wegjagen, verdrijven. — **2.** *alg.* : ruw bejegenen, mishandelen. — **στυφελός,** 3, *en* **στυφλός,** 2. — **1.** hard, ruw. — **2.** *overdr. v. pers.* : hard, streng.

στωμύλος, 2, praatlustig, aardig pratend ; *bw.* -α, op aardige wijze *praten.*

σύ, *pers. vnw. v. d. 2en pers.* [*vw. Lat.* tū, *Middelnederl.* du] (*verbuiging, z. Spraakk.*), gij.

A. *V.* (H. *e. a.*) *enk. voc.* τύ (*ook enkl.*), τύνη ; *gen.* σέο, σεῦ, σέθεν (*alle drie ook enkl.*), σεῖο, τεοῖο ; *dat.* τοί, τίν (*beide ook enkl.*), τεΐν. — *mrv. nom.* ὔμμες ; *gen.* ὕμων (*enkl.*), ὑμέων, ὑμείων ; *dat.* ὑμίν, ὗμιν (*enkl.*), ὕμιν (*enkl.*), ὔμμι(ν) ; *acc.* ὕμας (*enkl.*), ὑμέας, ὔμμε. — *du. nom. acc.* σφῶϊ, σφῶϊν.

συ-, *z.* σύν, A, II.

Σύβαρις, εως *en* ιδος, ἡ, *zeestad in Lukanië.* — **Συβαρίτης,** ου, ὁ, inwoner van Subaris, Subariet.

συβόσειον *en* **συβόσιον,** τό, kudde zwijnen. — **συβώτης,** ου, ὁ [σῦς βόσκων], zwijnenhoeder.

συγ-, z. **σύν**, A, II, *begin.*

σύγγαμος, 2 [σύν, γάμος], gehuwd met; ἡ σ., echtgenoote.

συγγένεια, *att.* **ξυγ-**, ἡ [συγγενής]. **1.** verwantschap, bloed-, stamverwantschap. — **2.** *meton., concr.*: verwantschap, familie.

συγγενής, *att.* **ξυγ-**, 2 (*dat. mrv. ook* -νεῦσι). **I.** [συγ-γίγνομαι], tegelijk geboren, aangeboren: ° οἱ -εῖς μῆνες, de reeks der maanden die met mij ontstaan is. — **II.** [σύν, γένος]. **1.** van hetzelfde geslacht, verwant: *a*) in den bloede bestaande; ὁ σ., bloedverwant; τὸ -ές, bloedverwantschap. — *b*) stamverwant: σ. φθόνος, wrok van landgenooten. — **2.** *overdr.*: samenhangend: φύσις ἅπασα σ. ἐστι, in de natuur hangt alles samen. — **συγγενικός**, 3, verwanten betreffend, van verwanten. — **συγγενίς**, ίδος, ἡ, bloedverwante.

συγ-γεννάω, *pass.*, geboren worden tegelijk met.

συγ-γηράσκω, mede oud worden.

συγ-γίγνομαι ● *att* **ξυγ-**, *ion.* **-γιν-**. **1.** vereenigd -, samen zijn, omgaan met: οἱ -όμενοι, de makkers. — *inz.*: *a*) iem.s leermeester *of* leerling zijn. — *b*) helpen, bijstaan. — **2.** *overdr.*: zich bezighouden met iets.

συγ-γιγνώσκω ● *att.* **ξυγ-**, *ion.* **-γιν-** (*med.* = *act.*). — **I. 1.** van dezelfde meening zijn, overeenstemmen, instemmen met. — **2.** het met iem (weer) eens worden: *a*) erkennen, toegeven. — *b*) *v. d. verongelijkte*: vergeven. — **II.** iets met iem. weten, mede kennis hebben van; *inz.*: σ. ἑαυτῷ, bij zichzelf weten, zich bewust zijn: -ομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς, HDT., dat wij verkeerd gehandeld hebben.

συγγίνομαι, συγγινώσκω, z. συγγιγν-.

σύγγνοια, *att.* **ξυγ-**, ἡ [συγγιγνώσκω] *en* **συγγνώμη**, *att.* **ξυγ-**, ἡ [*id.*], toegevendheid, vergiffenis: ° -οιαν ἴσχειν -, -ώμην ἔχειν τινί, iem. vergiffenis schenken; -ώμη ἐστὶν ἐὰν ..., het is te vergeven, zoo ... — **συγγνώμων**, *att.* **ξυγ-**, 2 [*id.*], vergevensgezind. — **συγγνωστός**, 2 [*verbaaladj. v. id.*]. **1.** te vergeven, vergeeflijk. — **2.** *v. pers.*: te verontschuldigen.

σύγγονος, 2 [συγγίγνομαι]. **1.** *a*) verwant. — *b*) ὁ, ἡ σ., broeder, zuster. — **2.** ° ἑστία σ., de haard waarbij men geboren is.

σύγγραμμα, *att.* **ξύγ-**, τό [συγγράφω], geschrift. — **συγγραφεύς**, ὁ [*id.*]. **1.** schrijver. — **2.** *inz.*: prozaschrijver, *vrl* geschiedschrijver. — **συγγραφή**, ἡ [*id.*]. **1.** het opschrijven, het aanteekenen. — **2.** *meton., concr.*: geschreven stuk: boek, oorkonde, verordening, contract. — **συγ-γράφω**, *att.* **ξυγ-** ● **1.** opschrijven, aanteekenen. — **2.** *a*) opstellen, verhalen: σ. πόλεμον. — *b*) een schriftelijk voorstel doen: παράνομα σ. (*ongewoon voor* γράφω).

σύ-γε (*dat.* σοίγε, *acc.* σέγε), gij (*met nadruk*).

συγ-καθαιρέω ● **1.** samen met iem. omverhalen, helpen sloopen. — **2.** *overdr.*: samen overwinnen.

συγ-καθαρμόζω ● *een lijk* helpen voorbereiden *voor de begrafenis.*

συγ-καθέζομαι ● = συγκάθημαι.

συγ-καθείργω ● samen opsluiten.

συγ-καθεύδω, slapen met.

συγ-κάθημαι ● *ion.* **-κατ-**. **1.** zitten bij, bijeenzitten. — **2.** *inz.*: zitting houden.

συγ-καθίζω ● **1.** samen doen neerzitten. — **2.** (*gew.*) *onoverg. en med.*: bijeen gaan zitten.

συγ-καθίημι, *att.* **ξυγ-** ● **1.** samen neerlaten. — **2.** *onoverg.* -ιέναι [ἑαυτόν]. *a*) samen afdalen. — *b*) *overdr.*: zich verlagen tot, zich verwaardigen.

συγ-καλέω, *att.* **ξυγ-** ● bijeenroepen.

συγ-καλύπτω, goed toedekken, omhullen.

συγ-κάμνω ● **1.** zich inspannen met, meewerken, helpen. — **2.** lijden met, medelijden hebben.

συγ-κάμπτω ● samenbuigen, krommen.

συγ-κασιγνήτη, ἡ, eigen zuster.

σύγκασις, ιος, *vr. bvn.* [συν-, κάσις], zusterlijk.

συγ-καταζεύγνυμι ● samen inspannen; *fig.*: ° -κατέζευκται ἄτῃ, is een jukgenoot van den rampspoed.

συγ-καταθάπτω ● mede begraven.

συγ-καταίθω *en* **συγ-κατακαίω** ● *att.* **-κάω**, mede verbranden.

συγ-κατακτάομαι, helpen verwerven.

συγ-κατακτείνω ● samen dooden.

συγ-καταλύω, helpen omverwerpen, *overdr.*

συγ-καταπράσσω, *att.* **-άττω**, helpen verwezenlijken, helpen tot stand brengen.

συγ-καταρρίπτω ● samen naar beneden werpen.

συγ-κατασκεδάννυμι ● samen met iem. uitgieten.

συγ-κατασκευάζω, *att.* **ξυγ-**. **1.** helpen voorbereiden, -inrichten. — **2.** tegelijk inrichten.

συγ-καταστρέφομαι ⊛ helpen onderwerpen.

συγ-κατατίθεμαι ⊛ [*eig.* : σ. ψῆφόν τινι, zijn stemsteentje bij een ander leggen; *vd.* :] σ. δόξαν τινί *en* σ. τινι (*zonder acc.*), met iem. -, met iets instemmen.

συγ-καταφλέγω, mede verbranden.

συγ-καταψηφίζομαι, mede veroordeelen.

συγ-κατεργάζομαι, *att.* **ξυγ-** ⊛ **1.** helpen volbrengen, - uitvoeren. — **2.** helpen veroveren.

συγ-κατέρχομαι ⊛ samen *uit h. binnenland of over zee* terugkomen.

συγ-κατεύχομαι ⊛ in zijn bede samenvatten.

συγ-κατηγορέω, mede aanklagen.

συγ-κάτημαι, *ion.* = -κάθ-.

σκγ-κατοικέω, samenwonen.

συγ-κατοικίζω, *att.* **ξυγ-,** tegelijk stichten.

συγ-κατορύσσω, *att.* **-ύττω,** mede begraven.

σύγ-κειμαι, *att.* **ξύγ-** ⊛ **I.** bijeenliggen. — **II.** (*dient als pf. pass. bij* συν-τίθημι). **1.** samengesteld zijn, bestaan uit, *ook v. abstracta.* — **2.** overeengekomen -, afgesproken zijn : -μένη ἡμέρα ; τὰ -μενα, overeenkomst.

συγ-κελεύω, kracht bijzetten aan een bevel.

συγ-κεντέω, tegelijk doorboren, - neerstooten.

συγ-κεράννυμι, *att.* **ξυγ-** ⊛ **1.** vermengen met. — **2.** *overdr., pass.* : doortrokken zijn van, gedompeld zijn in : ° -κέκραμαι δύᾳ, in de smart.

συγ-κινδυνεύω, samen gevaar loopen; *inz.* : wapenmakker zijn.

συγ-κλάω ⊛ tegelijk breken.

συγ-κλείω, *att.* **ξυγ-κλῄω** ⊛ **1.** toesluiten, goed sluiten : σ. πύλας. — **2.** samen insluiten, *visschen in h. net* vangen.

συγκληρονομέω, medeërfgenaam zijn. — **συγ-κληρονόμος,** 2, medeërfgenaam.

σύγκληρος, 2 [σύν, κλῆρος], door een zelfde lot toebedeeld. — **συγκληρόω,** door het lot verbinden.

† **συγκλητικός,** 3. — **1.** van den raad, - senaat. — **2.** ὁ σ., senator. — **σύγκλητος,** 2 [συγκαλέω]. **1.** bijeengeroepen. — **2.** ἡ σ. [βουλή], beraadslagend lichaam, *inz.* † *de Rom.* senaat.

συγ-κλῄω, *att.* = συγκλείω.

συγ-κλίνομαι ⊛ neerliggen bij.

συγ-κλονέω (συν-, met elkaar, dooreen), geheel in verwarring brengen.

σύγκλυς, υδος, *m. vr. onz. bvn.* [σύν, κλύζω]. **1.** samengespoeld. — **2.** *overdr.* : samengeloopen.

συγ-κοιμάομαι, slapen bij.

συγ-κολλάω, dichtplakken.

συγ-κομίζω, *att.* **ξυγ-** ⊛ **1.** bijeenbrengen, *eig. en overdr.* — **2.** helpen verzorgen; *inz.* : helpen begraven.

συγκοπή, ἡ, uitstooting *v. een of meer letters of v. een lettergreep in h. midden, of* afkapping *ervan op h. eind v. een woord,* synkope, apokope. — **συγ-κόπτω** ⊛ **1.** in elkaar slaan, stukslaan. — **2.** *v. pers.* : neerhouwen, dooden.

συγ-κορυβαντιάω, *att.* **ξυγ-,** samen dwaas handelen.

συγ-κουφίζω, helpen lichter maken, iem. helpen boven water blijven.

σύγκρασις, εως, ἡ [συγκεράννυμι], vermenging.

συγ-κρίνω ⊛ **1.** bijeenbrengen, samenstellen. — **2.** *overdr.* : *a*) in den geest naast elkaar plaatsen, vergelijken. — *b*) verschillende gegevens in zijn geest bijeenbrengen; *vd.* † *een droom* verklaren. — **σύγκρισις,** εως, ἡ. **1.** het bijeenbrengen. — **2.** *overdr.* : *a*) vergelijking. — *b*) † verklaring *v. een droom.*

συγ-κροτέω. **I.** tegen elkaar slaan : σ. τὼ χεῖρε, in de handen klappen *of* de handen ineenslaan.— **II.** *inz.* **1.** aaneenhameren, behameren. — **2.** *overdr.* : *a*) iem goed oefenen. — *b*) beginnen, inzetten : σ. πότον.

συγ-κρούω. **1.** tegen elkaar slaan. — **2.** *overdr.* : met elkaar in botsing brengen, tegen elkaar aanhitsen.

συγ-κρύπτω ⊛ **1.** goed verbergen. — **2.** *overdr.* : geheim houden.

συγ-κυβεύω, met iem. dobbelen.

συγκυναγός, *dor., en* **-ηγός,** ὁ, jachtgenoot.

συγ-κύπτω ⊛ **1.** *a*) (σύν, A, II, 1, b), zich ineenbuigen, gebogen gaan. — *b*) *v. troepen* : zich samentrekken.— **2.** *overdr.*: gemeenschappelijk handelen (*voorstelling gelijk Ned.* : de hoofden bij elkaar steken).

συγ-κυρέω *en* **-κύρω** ⊛ **I.** samenbotsen met, stooten op, ontmoeten. — **II.** **1.** *een ongeluk* te gemoet gaan : σ. τύχῃ. — **2.** *a*) aan iem. overkomen, treffen : ° τίς τύχα μοι -κυρήσει; — *b*) *alg.* : gebeuren : τὰ -κυρήσαντα, het gebeurde; *onpers.* -εῖ, het gebeurt. — **συγκυρία,** ἡ, toeval. — **συγ-κύρω,** *z.* συγκυρέω.

συγ-κωμάζω. **1.** meeloopen in een op-

tocht ter eere van Dionusos. — **2.** *alg.* : meezwieren.

συγχαίρω ⊛ **1.** zich mede -, zich samen verheugen. — **2.** gelukwenschen.

συγ-χειρουργέω, samen met iem. de hand slaan aan *een werk.*

συγ-χέω ⊛ **I. 1.** bijeengieten, dooreengooien, verwarren : °*γράμματα σ.*, het geschrevene dooreenwisschen, - uitwisschen ; *τάφους σ.*, graven vernielen. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. d. geest enz.* : in verwarring brengen ; † ontroeren. — *b*) te niet doen, krachteloos maken, verijdelen : *σ. ὅρκια*, H., zijn eed verbreken. — **II.** door gieten dichtmaken, bedelven : *ὅροι συγχυθέντες*, geheel *met zand* bedekte palen.

συγχορευτής, *οῦ, ὁ*, mededanser. — **συγχορεύω,** meedansen.

συγ-χόω. 1. dichtwerpen, dempen : *σ. κρήνας.* — **2.** in elkaar gooien, in puin veranderen, *een muur en dgl.* neerhalen.

σύγχυσις, *ἡ* [*συγχέω*]. **1.** vermenging, het dooreengooien, verwarring. — **2.** *overdr.* : *a*) verwarring van den geest. — *b*) het te niet doen, het krachteloos maken : *σ. ὅρκων*, het schenden van eeden ; *σ. τῆς πολιτείας*, omwenteling.

συγ-χώννυμι = *συγχόω.*

συγ-χωρέω, *att.* **ξυγ-. 1.** naar elkaar toe gaan : °*πέτραι -χωροῦσαι*, tegen elkaar slaande rotsen. — **2.** *overdr.* : *a*) zich met *iems zienswijze enz.* vereenigen, overeenkomen : *σ. γνώμῃ τινός* ; *ἡ -χωρηθεῖσα εἰρήνη.* — *b*) toegeven, toestaan, inwilligen, zich in iets schikken. — **συγχώρησις,** *εως, ἡ*, † vergiffenis.

σύειος, 3 [*σῦς*], van het varken.

Συέννεσις, *ιος, ὁ* [*Semietisch w.*; = edele vorst], *titel der Kilikische vorsten, door de Gr. schrijvers vaak voor een eigennaam gehouden.*

συ-ζάω ⊛ **1.** samenleven. — **2.** *overdr.* : in *een toestand* leven : *σ. φόβῳ.*

συ-ζεύγνυμι ⊛ **1.** samen onder het juk spannen, - inspannen : *σ. ἵππους.* — **2.** *overdr.* : *a*) echtelijk verbinden. — *b*) *alg.*, *pass.* : nauw verbonden zijn.

συ-ζητέω. 1. samen onderzoeken, helpen bij het onderzoek. — **2.** redetwisten.

συζυγία, *ἡ*. **1.** tweespan : *σ. πώλων.* — **2.** *alg.* : paar. — **σύζυγος,** 2 [*σύν, ζυγόν* ; *eig.* : onder hetzelfde juk gespannen] *en* **σύζυξ,** *υγος, m. vr. bvn.* [*id.*], *overdr.* **1.** gehuwd : °*ἡ σύζυγος*, echtgenoote. — **2.** *alg.* : nauw verbonden ; °*ὁ σύζυγος*, makker.

Συήνη, *ἡ*, *stad in Egypte, nu Assoean.*

συθῆναι, *ao. inf. pass. v. σεύω.*

συκάμινος, *ἡ* [*Hebr. w.*], moerbeiboom.

συκέη, *ἡ*, *ion.*, *en*, *gecontr.*, **συκῆ,** *ἡ* [*σῦκον*], vijgeboom. — **σύκινος,** 3, van den vijgeboom.

συκομορέα, *ἡ* [*σῦκον, μόρον*], moerbeivijgeboom, wilde vijgeboom.

σῦκον, *τό*, vijg.

συκοφαντέω, 1. een sykophant -, een valsche aanklager -, een lasteraar zijn, belasteren. — **2.** *door bedreigingen enz.* afpersen. — **συκοφάντης,** *ου, ὁ* [*σῦκον, φαίνω* ; *eig. beteek. onbekend*], sykophant, beroepsaanklager, lasteraar. — **συκοφαντία,** *ἡ*, sykophantenwerk, valsche aanklacht, laster.

συλ-, *z. σύν*, A, II, *begin.*

συλάω [*σῦλον*]. **1.** wegnemen : *σ. πῶμα φαρέτρης* (*gen. v. scheiding*), H., het deksel afnemen van den pijlkoker. — **2.** *gew. met h. bijbegrip v. geweld* : *a*) de wapens *v. een gesneuvelden vijand* rooven, *dien vijand* van zijn wapens berooven : *σ. τεύχεα*, H. ; *σ. τινά*, H. ; *met 2 acc.* : *ἔναρα* (wapenbuit) *νεκροὺς σ.* — *b*) *alg.* : rooven, stelen, berooven, bestelen : *πλοῖα σ.*, kapen ; *ἱερὰ σ.*, tempels plunderen ; *met 2 acc.* : *με κασίγνητον συλᾷς*, gij berooft mij van …

συλεύω [*id.*] = *συλάω.*

σύλη, *ἡ*, *alleen mrv.* = *σῦλον.*

συλλαβή, *ἡ* [*συλλαμβάνω* ; *eig.* : letters, die bij h. spreken samengenomen worden], lettergreep. — **συλλαβίζω** [*eig.* : lettergrepen vormen], spellen.

συλ-λαλέω, met iem. spreken.

συλ-λαμβάνω, *att.* **ξυλ-** ⊛

I. (*συν- ziet op h. voorwerp der handeling*). **1.** *a*) samen-, bijeennemen, -brengen : *σ. τῆς στρατιᾶς τοὺς περιγενομένους*, de overgeblevenen … verzamelen ; *d. mond v. een doode* dichtdrukken. — *b*) *alle geluk en dgl.* tegelijk ontvangen, - genieten. — **2.** *overdr.* : *a*) met den geest bijeenbrengen, begrijpen. — *b*) in woorden samenvatten : *ἑνὶ ἔπει πάντα σ.* — *c*) *alle macht en dgl.* in zich vereenigen.

II. (*συν-, de handelende pers. met zichzelf*). **1.** medenemen, wegbrengen. — **2.** *alg.* : vastnemen, -houden, grijpen. — *inz.* : *a*) gevangennemen, vatten. — *b*) zwanger worden.

III. (*συν, de handelende pers. met anderen*), *act. en med.* **1.** samen aanvatten, een deel nemen van : °*-ομαί τινι* (*mann.*) *νόσου* (*partit. gen.*), *d. i.* den last der ziekte helpen dragen. — **2.** *vd.* : helpen, ondersteunen : *σ. τινὶ ἐπί τινα*, tegen iem.

συλ-λέγω, *att.* ξυλ- ● **1.** *a)* samenlezen, bijeenzoeken, -brengen, inzamelen, verzamelen: σ. φρύγανα, rijshout; ° -ομαι βίοτον, zich zijn nooddruft verschaffen; *v. pers.*: σ. στρατιώτας. — *b) med.*: bijeenkomen. — **2.** door verzamelen tot stand brengen, verzamelen: σ. στράτευμα.

συλ-λείβομαι, *pass.*, samenvloeien.

σύλλεκτρος, ὁ, ἡ [σύν, λέκτρον], echtgenoot, -noote.

συλλήβδην, *att.* ξυλ-, *bw.* [συλλαμβάνω], samenvattend. — **1.** in een paar woorden. — **2.** in 't algemeen.

συλλήπτρια, ἡ, helpster. — **συλλήπτωρ,** *att.* ξυλ-, ορος, ὁ [συλλαμβάνω], helper.

σύλληψις, *att.* ξύλ-, εως, ἡ [*id.*]. **1.** het bijeennemen. — **2.** aanhouding.

συλλογή, ἡ [συλλέγω]. **1.** het bijeenbrengen, het inzamelen; *inz.*: werving. — **2.** *meton., concr.*: vergadering.

συλ-λογίζομαι ● **1.** bijeentellen, bijtellen. — **2.** *a)* gedachten bijeenbrengen, overleggen. — *b) inz.*: gevolgtrekkingen maken, redeneeren.

συλλογιμαῖος, 3 [σύλλογος], van verschillende kanten bijeengekomen.

συλλογισμός, ὁ [συλλογίζομαι]. **1.** het berekenen. — **2.** het bijeenbrengen van premissen, sluitrede.

σύλλογος, *att.* ξύλ-, ὁ [συλλέγω], bijeenkomst, vergadering, samenscholing.

συλλοχίτης, ου, ὁ [σύν, λόχος; *eig.*: man van denzelfden lochos], wapenmakker.

συλ-λύω. 1. iets helpen losbinden. — **2.** *onoverg., overdr.*: *den toestand* helpen ontwarren.

σῦλον, τό, *alleen mrv.*, inbeslagneming.

συμ-, *z.* σύν, A, II, *begin.*

συμ-βαίνω, *att.* ξυμ- ● **I.** bijeenkomen. — **II.** *gew. overdr.* **1.** *v. pers.*: *a)* overeenkomen, het eens worden, een overeenkomst sluiten.— *b) inz. v. vijanden*: zich verzoenen. — **2.** *v. verklaringen*: overeenkomen, strooken met. — **3.** *v. h. tijdstip v. twee gebeurtenissen*: overeenkomen, samentreffen. — **4.** *v. afzonderlijke gebeurtenissen (συν- duidt een samenloop v. omstandigheden aan).* *a) α)* gebeuren, iem. overkomen, uitvallen: -ειν καλῶς, goed afloopen. — *β) dikw. onpers.* -ει, het gebeurt; τὰ -οντα, τὸ -ον, τὸ συμβάν *enz.*, het gebeurde. — *b) in versterkten zin*: goed afloopen: ἡ πεῖρα -ει, de poging gelukt. — *c) in verzw. zin*: blijken te zijn, zijn. — **5.** *v. een gevolg*: *a)* het gevolg zijn van. — *b) vrl v. een logische gevolgtrekking*: slotsom, besluit: ὅ -ει ἐκ τοῦ λόγου, de slotsom van onze redeneering.

συμ-βάλλω, *att.* ξυμ- ●
A. *overg.* **I. 1.** bijeenwerpen, -brengen, -leggen: σὺν ... ἔβαλον ῥινούς, H., deden hun schilden samenbotsen; ποταμοὶ -βάλλετον ὕδωρ, H., de twee stroomen vereenigen hun wateren. — **2.** *med.*: *a)* met anderen samen inbrengen, bijdragen: -ομαι χρήματα εἴς τι; *inz.*: zijn deel betalen. — *b) abs.*: bijdragen, helpen. — **3.** *a)* menschen (*ook* dieren) bijeenbrengen, *gew. in vijandelijken zin*: τοὺς θεοὶ σύμβαλον, H., brachten hen bijeen *voor d. strijd.* — *b) med.*: handgemeen worden; *ook*: op iem. stooten, ontmoeten. — **II.** *overdr., act. en med.* **1.** in den geest bijeenbrengen: *a)* overwegen. — *b)* vergelijken.— *c)* verschillende gegevens onderling verbinden; *op grond daarvan* gissen, vermoeden; *daardoor* erkennen, begrijpen; *daaruit* besluiten.— **2.** *tot een gesprek enz.* bijdragen: σ. λόγους τινί, praten met; -ομαι λόγους περί τινος, iets bespreken; *ook* -ομαι *zonder acc.*, praten; γνώμας -ομαι, zijn gedachten mededeelen. — **3.** *a)* overeenkomen, tot een vergelijk komen: συνεβάλλοντο λόφον, bepaalden gemeenschappelijk een heuvel. — *b)* door overeenkomst doen ontstaan: ξ. ξυμβόλαιον, een verbintenis aangaan. — **4.** *door menschen bijeen te brengen* doen ontstaan: ° σ. ἔριν, twist verwekken; -ομαι ξενίαν, gastvriendschap sluiten.
B. *onoverg.* **1.** *act. en med.*: stooten op, ontmoeten, omgaan met. — **2.** *act. inz.*: vijandelijk samenkomen, handgemeen worden.

σύμ-βασις, *att.* ξύμ-, εως, ἡ [συμβαίνω], *overdr.*: overeenkomst, verzoening. — **συμβατικός,** 3 [*id.*], naar een overeenkomst -, naar een verzoening leidend.

συμ-βιάζομαι, *med.*: met geweld bijeenbrengen; *pf. met lijd. beteek.*

συμ-βιβάζω, *att.* ξυμ-. **1.** doen samenkomen. — **2.** *overdr.*: *a) vijanden* tot elkaar brengen, verzoenen. — *b) in d. geest* bijeenbrengen, vergelijken.

συμ-βιόω = συζάω.

συμ-βοάω. 1. *onoverg.*: medeschreeuwen. — **2.** elkander toeroepen.

συμ-βοηθέω, *att.* ξυμ-, mede te hulp komen; *alg.*: te hulp komen.

συμβόλαιον, *att.* ξυμ-, τό [σύμβολον]. **1.** *a)* herkenningsteeken (*z.* σύμβολον, 1). — *b) alg.*: kenteeken, *o. a.* ziekteteeken. — **2.** (*z.* συμβάλλω, A, II, 3). *a)* overeenkomst, verdrag, contract. — *b) meton.*: *a)* op contract berustende zaak

leening. — *β) door een verdere meton.* : uitgeleend geld.

συμβολή, *att.* **ξυμ-,** ἡ [συμβάλλω], het samenkomen. — **1.** gewricht. — **2.** het treffen, gevecht.

σύμβολον, *att.* **ξύμ-,** τό [*id.*]. **1.** herkenningsteeken (*een in tweeën gebroken voorwerp, waarvan b. v. twee gastvrienden ieder een stuk bewaarden; ieder der twee stukken, die in elkaar pasten* (συμβάλλω), *diende om de identiteit v. d. toonder te bewijzen*). — **2.** *vd. alg.* : *a)* ieder legitimatiebewijs, *o. a.* presentiepenning. — *b) in nog ruimeren zin* : *a)* teeken, kenteeken. — *β)* voorteeken. — **3.** overeenkomst, verdrag, contract.

συμ-βουλεύω, *att.* **ξυμ-.** **1.** aanraden, raad geven; *inz.* : een voorstel doen. — **2.** *med.* : om raad vragen, overleg plegen.

συμβουλή, *att.* **ξυμ-,** *en* **-βουλία,** ἡ [σύμβουλος]. **1.** raad. — **2.** *gezamenlijke* beraadslaging. — **συμβούλιον,** τό [*id.*]. **1.** raad. — **2.** raadsvergadering.

συμ-βούλομαι, *att.* **ξυμ-.** **1.** hetzelfde willen als. — **2.** voor iem. sympathie hebben.

σύμβουλος, *att.* **ξύμ-,** ὁ, ἡ [σύν-, βουλή], raadgever, -geefster.

σύμενος, 3, *2e ao. part. med. v.* σεύω.

Σύμη, ἡ, *eilandje op de kust v. Karië.* — **Σύμη-θεν,** *bw.*, uit Sume.

συμ-μανθάνω ● **1.** met iem. leeren; *ao.*: met iem. weten. — **2.** gewoon geraken aan.

συμ-μάρπτω, *att.* **ξυμ-,** bijeenvatten, -rapen.

συμ-μαρτυρέω, met -, voor iem. getuigen.

συμ-μάρτυς, υρος, *att.* **ξυμ-,** ὁ, ἡ, medegetuige.

συμμαχέω, *att.* **-ξυμ-** [σύμμαχος]. **1.** samen met iem. -, aan iem.s zijde strijden, strijdgenoot zijn. — **2.** *overdr.* : behulpzaam zijn, ondersteunen. — **συμμαχία,** *att.* **ξυμ-,** ἡ [*id.*]. **1.** aanvallend en verdedigend verbond. — **2.** *meton., concr.* : bondgenooten. — **συμμαχικός,** *att.* **ξυμ-,** 3 [*id.*]. **1.** de bondgenooten betreffend. — **2.** τὸ -όν : *a)* bondgenootschap. — *b) meton., concr.*: bondgenooten. — **συμμαχίς,** ίδος, *vr. bvn.*, met iem. verbonden, bondgenoot.

συμ-μάχομαι ● = συμμαχέω.

σύμμαχος, *att.* **ξύμ-,** 2 [σύν (*bw.*) μαχόμενος]. **1.** *a)* medestrijdend, strijdgenoot. — *b)* ὁ σ., bondgenoot. — **2.** *alg.* : *a)* helpend, ondersteunend. — *b) overdr. v. zaken en omstandigheden*: bevorderlijk.

συμ-μείγνυμι, *att.* **ξυμ-** ●, **-ύω** (*alleen pr.*) *en* **-μίσγω.**

I. *overg.* **1.** *a)* vermengen, dooreenmengen. — *b) alg.*: vereenigen. — **2.** *overdr. v. onstoffelijke zaken* : *a)* vermengen : αὐτῷ κακὸν (onheil) συνεμίχθη, *nl. met zijn voorspoed* ; φωνὴ -μεμιγμένη, verward geluid. — *b)* iem. iets mededeelen.

II. *onoverg. en pass.* : samenkomen. **1.** *als vrienden*: zich vereenigen -, omgaan met, iem. aanspreken, een onderhoud hebben met — **2.** *als vijanden* : handgemeen -, slaags worden. — **σύμμεικτος,** 2 [*verbaaladj.*], vermengd, gemengd.

συμ-μένω, *att.* **ξυμ-** ● **1.** bijeenblijven. — **2.** *overdr. v. verdragen enz.*: standhouden.

συμ-μετακοσμέομαι, tegelijk met iem. zijn levenswijze veranderen.

συμ-μεταχειρίζομαι, helpen behandelen.

συμ-μετέχω, *att.* **ξυμ-** ●, *en* **-μετίσχω** ● mede deelnemen.

συμ-μετρέω, *att.* **ξυμ-.** **1.** iets met een zelfde maat meten, meten door vergelijking met. — **2.** *overdr.* : *a) v. tijd, pass.* : gelijkkomen : ° ἔφθιτο μακρῷ -μετρούμενος χρόνῳ, hij stierf gelijkkomend met een langen tijd, *d. i.* hoogbejaard. — *b) v. wijze* : aanpassen : βίος -μεμετρημένος φυσικαῖς χρείαις, levenswijze aangepast aan de behoeften der natuur. — **συμμέτρησις,** *att.* **ξυμ-,** εως, ἡ, het afmeten naar iets.

συμμετρία, *att.* **ξυμ-,** ἡ [⟶ *Lat.* symmetria ⟶ *Ned.* symmetrie], het gelijke maat hebben. **1.** *met zichzelf* : evenredigheid, juiste verhouding, symmetrie. — **2.** *met iets anders* : verhouding : ἡ νυκτὸς πρὸς ἡμέραν σ. — **σύμμετρος,** *att.* **ξύμμ-,** 2 [σύν, μέτρον], gelijke maat hebbend. **I.** *met zichzelf*: gelijkmatig, evenredig, symmetrisch. — **II.** *met iets anders.* **1.** *v. ruimte*: even groot als. — **2.** *overdr.* *a) v. tijd* : gelijktijdig met, even oud als. — *b) v. wijze* : overeenkomend met, passend bij.

συμ-μητιάομαι, *att.* **ξυμ-,** samen beraadslagen.

συμμιγής, 2 [συμμιγείς, *v.* συμμείγνυμι], vermengd, dooreengemengd. — **συμμίγνυμι, -νύω** = -μειγν-. — **σύμμικτος,** 2 = -μεικ-. — **συμ-μίσγω,** *z.* συμμείγνυμι.

συμμορία, ἡ. **1.** belastingklasse, symmorie, *een der 20 groepen, waarin de rijkste burgers met h. oog op h. heffen v. zekere belastingen of h. uitrusten en onderhouden v. oorlogsschepen ingedeeld waren.* — **2.** smaldeel *der Atheensche vloot.* — **σύμμορος,** 2 [σύν, μόρος], mede belastingplichtig.

συμ-μοχθέω, samen lijden.

συμ-μύω, sluiten.

συμπάθεια, ἡ, medegevoel, medelijden. — **συμπαθής,** 2 [σὺν (*bw.*) παθών, *part. 2e ao. bij* πάσχω], medegevoelend, medelijdend.

συμ-παιδεύω, samen opvoeden.

συμ-παίζω, spelen -, dartelen met. — **συμπαίκτωρ** *en* **-παίστωρ,** ορος, ὁ, speelmakker.

συμ-παίω. 1. *overg.* : tegen iets slaan. — **2.** *onoverg.* : op iets stooten.

συμ-παραγίγνομαι ● samen er bij komen.

συμ-παραθέω, aan iem.s zijde meeloopen.

συμ-παραλαμβάνω, *att.* **ξυμ-** ● met zich meenemen.

συμ-παρανήχομαι, met en naast iem. zwemmen.

συμ-παρασκευάζω, helpen verschaffen.

συμ-παραστάτης, *att.* **ξυμ-,** ου, ὁ, die bij iem. staat, helper.

συμ-παρατάσσομαι, *att.* **-άττομαι,** zich samen met anderen in slagorde scharen, medestrijden.

συμ-πάρειμι ● [εἰμί], insgelijks aanwezig zijn.

συμ-παρεισέρχομαι, mede binnensluipen.

συμ-παρέχω ● helpen verschaffen.

συμ-παρίστημι, *att.* **ξυμ-** ● *onoverg.* (*2e ao., pf., plqpf.*) *en med.* : zich naast iem. plaatsen, iem. bijstaan.

συμ-παρομαρτέω, samen met iem. meegaan.

σύμ-πας, *att.* **ξύμ-,** ασα, αν (*verbogen gelijk* πᾶς), *een versterkt* πᾶς. — **1.** *enk.*: *a*) (*bij coll. en wanneer men aan de deelen v. een geheel denkt*), gezamenlijk, geheel : ὁ σ. στρατός ; ἡ -ασα ὁδός, de weg in zijn geheel beschouwd, de algemeene richting ; ἡ -ασα γνώμη, de algemeene zin *der redevoeringen.* — *b*) τὸ -αν, τὰ -αντα, het geheel, alles bij elkaar : τὸ -αν εἰπεῖν *en, bw.*, τὸ -αν, in 't algemeen, om het kort te zeggen. — **2.** *mrv.* : alle gezamenlijk.

συμ-πατέω, in elkaar treden, vertrappen.

συμ-πεδάω, samenbinden.

συμ-πείθω ● door overreding voor zijn partij winnen, overreden.

συμ-πέμπω ● **1.** meezenden, meegeven, tegelijk zenden. — **2.** σ. πομπήν, een optocht begeleiden (*z.* πέμπω, II, 2).

συμ-πενθέω, medetreuren.

συμ-πένομαι, iem.s armoede deelen.

συμ-περαίνω ● **1.** helpen voltooien, - uitvoeren, - tot stand brengen. — **2.** alles samen -, geheel voltooien.

συμ-περινοστέω, mede rondtrekken.

συμ-περιπατέω, met iem. op en neer loopen.

συμ-περιτυγχάνω, (toevallig) ontmoeten.

συμ-περιφέρω, *att.* **ξυμ-** ● overal meedragen.

συμ-πήγνυμι ● **1.** doen stremmen. — **2.** ineenzetten, -voegen. — **σύμπηξις,** εως, ἡ, samenvoeging.

συμ-πιέζω, *att.* **ξυμ-,** samendrukken, samen vatten.

συμ-πιλέω, samenpersen ; *pass.* : samenkleven (*onoverg.*).

συμ-πίνω ● meedrinken, samen een drinkgelag houden.

συμ-πίπτω, *att.* **ξυμ-** ● *en* (*alleen pr.*) **-πίτνω.**

A. I. vallen -, botsen -, stooten op ; *gew. in vijandelijken zin* : handgemeen -, slaags worden. — **II.** *overdr.* **1.** *v.* (*gew. ongelukkige*) *gebeurtenissen* : *a*) op iem. vallen, iem. overvallen : πολλοὶ αὐτῷ κίνδυνοι συνέπεσον. — *b*) α) in denzelfden tijd vallen, tegelijk gebeuren ; *alg.* : gebeuren, voorvallen : τὰ συμπίπτοντα, τὰ συμπεσόντα, gebeurtenissen, omstandigheden, toestand.— β) *onpers.* -ει, het gebeurt terzelfder tijd ; *alg.* : het gebeurt. — **2.** samenvallen -, overeenkomen met : τὸ πάθος συνέπεσε τῷ χρηστηρίῳ, de ramp kwam overeen met het orakel. — **3.** in een toestand geraken : ° κακοῖς σ.

B. ineenvallen, instorten : ἡ οἰκία -ει.

συμ-πλαταγέω, tegen elkaar klappen.

συμ-πλέκω ● **I. 1.** ineenstrengelen, samenbinden. — **2.** *pass.* : *a*) omstrengeld worden ; *vrl* : handgemeen worden : συμπλακέντας διαγωνίζεσθαι, een beslissenden strijd van man tegen man leveren. — *b*) vastraken. — **II.** *overdr.* : πόλεμος -εται, ontspint zich.

συμ-πλέω ● samen-, meevaren.

σύμ-πλεως, ως, ων, geheel vol.

συμπληγάς, άδος, *vr. bvn.* [σύν, πλήσσω], tegen iets stootend ; *gew.* : αἱ Συμπληγάδες *met en. zelfst. g., zonder* πέτραι, de Sumplegaden, *twee rotsen bij d. ingang v. de Zwarte Zee, die bijeenkwamen, wanneer een schip er tusschen voer, en het verpletterden.*

συμ-πληρόω, *att.* **ξυμ-. 1.** helpen vullen ; *inz.* : helpen bemannen. — **2.** *a*) geheel

vullen, aanvullen; *inz.*: geheel bemannen. — *b) overdr. v. tijd*: vervuld worden: † αἱ ἡμέραι συνεπληροῦντο, de dagen, *die vooraf moesten gaan*, werden voltallig.

συμπλοκή, *att.* **ξυμ-,** ἡ [συμπλέκω], het ineenstrengelen; *inz.*: het handgemeen.

σύμπλοος-ους, **οος-ους,** οον-ουν, *att.* **ξύμ-** [συμπλέω]. **1.** medevarend; ὁ σ., reisgenoot. — **2.** *overdr.*: ὁ, ἡ σ., deelgenoot. — **συμ-πλώω,** *ion.* = συμπλέω.

συμ-πνέω ● **1.** samen ademen. — **2.** *overdr.*: overeenkomen, het eens zijn.

συμ-πνίγω ● **1.** *iem. of iets* verstikken. — **2.** *hyperbolisch*: omdringen.

συμ-ποδίζω. **1.** de voeten vastbinden. — **2.** *alg.*: *a)* iem. hinderen om zich te bewegen. — *b) overdr.*: verstrikken *door drogredenen en dgl.*

συμ-ποιέω, samen met iem. doen, helpen.

συμ-ποιμαίνομαι, samen weiden.

συμ-πολεμέω, samen oorlog voeren.

συμ-πολιορκέω, *att.* **ξυμ-,** samen belegeren.

συμ-πολιτεύω, *att.* **ξυμ-,** *en med.*: medeburger zijn, samen als burger leven.

συμ-πονέω, medewerken, helpen.

συμ-πορεύομαι, meegaan.

συμποσίαρχος, ὁ [συμποσίου ἄρχων], voorzitter bij een drinkgelag. — **συμπόσιον,** *att.* **ξυμ-,** τό [συμπίνω], drinkgelag, gastmaal.

συμπότης, *att.* **ξυμ-,** ου, ὁ [συμπίνω], die mededrinkt, dischgenoot. — **συμποτικός,** 3, het drinkgelag -, het gastmaal betreffend; ὁ σ., leuk dischgenoot.

σύμπους, ποδος, *m. vr. bvn.* [σύν, πούς], met samengebonden voeten.

συμπράκτωρ, ορος, ὁ. **1.** die samen doet: ° σ. ὁδοῦ, reisgenoot. — **2.** helper. — **συμ-πράσσω,** *att.* **ξυμ-,** **-άττω** ● **1.** samen doen, - bewerken. — **2.** helpen.

συμ-πρεσβευτής, οῦ, ὁ, *en (alleen mrv.)* **σύμ-πρεσβυς,** *att.* **ξύμ-,** εως, ὁ, medegezant.

συμ-πρίαμαι ● bijeen-, opkoopen.

συμ-προθυμέομαι, *att.* **ξυμ-** ● **1.** *onoverg.*: zich mede inspannen, ijverig helpen. — **2.** *overg.*: mede ijverig nastreven, -wenschen.

σύμπτωμα, τό [συμπίπτω; ⟶ *Ned.* symptoom]. **1.** *overdr.*: het samentreffen, toeval. — **2.** instorting.

συμφερτός, 3 [*verbaaladj. v.* συμφέρω], vereenigd.

συμ-φέρω, *att.* **ξυμ-** ● (*med. f.* -οίσομαι *heeft lijd. beteek.*).

A. συν- *ziet op h. voorwerp der handeling* **I.** bijeendragen, -brengen, vereenigen. — **II.** *pass.* **1.** *a)* bijeenkomen, stooten op, ontmoeten; *inz. in vijandelijken zin*: handgemeen -, slaags worden. — *b)* met iem. omgaan. — **2.** *overdr.*: *a)* overeenkomen, het eens zijn, -worden, zich verzoenen. — *b)* passen bij. — *c) v. gebeurtenissen*: *door een samenloop v. omstandigheden* gebeuren, iem. overkomen; *onpers.* -εται, het gebeurt, het valt uit.

B. συν- *ziet op h. onderwerp der handeling.* **I.** *overg.* **1.** samen met iem. dragen, helpen dragen. — **2.** *overdr.*: samen -, helpen verdragen: σ. αὐτῷ (met hem) πενίαν, zijn armoede deelen. — **II.** *onoverg.*, *overdr.* (*vgl.* A, II, 2). **1.** *a)* bijdragen tot, nuttig -, bevorderlijk zijn: τοῦτο συνήνεικε ποιησάσῃ, HDT., het was nuttig voor haar die het deed, het gelukte haar; τὸ -ον, τὰ -οντα, nut, voordeel, belang. — *b) onpers.* -ει, het is nuttig, - voordeelig. — **2.** overeenkomen, het eens zijn, zich schikken naar: ° σ. τοῖς κρείσσοσιν, naar de machtigen. — **3.** passen bij: ° ὄνομα -ει κακοῖς, mijn naam past bij mijn rampspoed. — **4.** *onpers.* -ει, het gebeurt.

συμ-φεύγω, *att.* **ξυμ-** ● met iem. vluchten, - verbannen worden.

σύμ-φημι, *att.* **ξύμ-** ● met -, gelijk iem. spreken. — **1.** *onoverg.*: het eens zijn met. — **2.** *overg.*: bevestigen, goedkeuren.

συμ-φιλέω, mede beminnen.

συμ-φιλονεικέω *en* **-νικέω,** insgelijks hartstochtelijk zijn.

συμ-φιλοσοφέω. **1.** *onoverg.*: samen wijsgeerige vraagstukken bespreken. — **2.** *overg.*: samen overwegen.

συμ-φλέγω ● verbranden.

συμ-φοιτάω, dikwijls met iem. ergens heen gaan; *inz.*: samen schoolgaan. — **συμφοιτητής,** οῦ, ὁ, schoolmakker.

συμ-φονεύω, samen dooden.

συμφορά, *att.* **ξυμ-,** ἡ [συμφέρω], samenloop van omstandigheden (*z.* συμφέρω, A, II, 2, c, *en* B, II, 4), gebeurtenis, voorval. — **1.** *alg.*: *a)* αἱ -αὶ τῶν ἀνθρώπων ἄρχουσι, HDT., de omstandigheden -, het toeval beheerscht den mensch. — *b) meton.*: voorwerp -, speelbal van het lot: ἄνθρωπος ἐστι σ., HDT. — **2.** *inz.*: *a) gew. in ongunstigen zin*: ongeluk, onheil, tegenspoed: -ῇ χράομαι, HDT., ongelukkig zijn; -ὴν ποιέομαί τι, HDT., iets voor een ongeluk houden. — *b) zld. in gunstigen zin*:

gelukkige omstandigheid, geluk.

συμ-φορέω, bijeenbrengen.

σύμφορος, *att.* **ξύμ-,** 2 [συμφέρω], nuttig, voordeelig, dienstig.

συμφράδμων, *m. vr. bvn.*, mede beraadslagend, raadgevend. — **συμ-φράζομαι,** *att.* **ξυμ-.** **1.** met iem. -, samen overleggen. — **2.** uitdenken, verzinnen.

συμ-φρονέω. 1. met -, gelijk iem. denken, het eens zijn met. — **2.** *a*) bij zichzelf denken, inzien, begrijpen. — *b*) tot bezinning komen.

σύμφρουρος, *att.* **ξύμ-,** 2 [σύν, φρουρός], medewakend.

συμφυΐα, ἡ [συμφύω], het samengroeien.

συμ-φύλαξ, ακος, ὁ, medebewaker.

συμ-φύρω, *att.* **ξυμ-,** dooreenkneden; *alg.*: dooreenmengen.

συμ-φυτεύω, *att.* **ξυμ-. 1.** planten met, - tegelijk met. — **2.** *overdr.*: *a*) συμπεφυτευμένος, aangeboren. — *b*) helpen op touw zetten.

σύμφυτος, *att.* **ξύμ-,** 2. — **1.** samengegroeid. — **2.** *overdr.*: aangeboren. — **συμ-φύω,** *att.* **ξυμ-** ◉ **1.** *overg.* (*pr.*, *impf.*, *f.*, *1e ao.*): doen samengroeien. — **2.** *onoverg.* (*2e ao.*, *pf.*, *plqpf.*) *en med.*: samengroeien.

συμ-φωνέω, *att.* **ξυμ-. 1.** *in de muziek*: samenklinken. — **2.** *overdr.*: *a*) overeenstemmen, het eens zijn. — *b*) *v. zaken*: overeenkomen, passen bij. — **συμφωνία,** *att.* **ξυμ-,** ἡ [⟶ *Lat.* symphōnia ⟶ *Ned.* symphonie]. **1.** samenklank, harmonie (σ. *is niet* = *Ned.* symphonie). — **2.** LUC. 15, 25 = *wschl.*: concert. — **σύμφωνος,** *att.* **ξύμ-,** 2 [σύν, φωνή]. **I. 1.** mede -, tegelijk klinkend. — **2.** *vd.*: weergalmend van. — **II. 1.** samenklinkend, harmonisch. — **2.** *overdr.*: *a*) van hetzelfde gevoelen, eensgezind. — *b*) *v. zaken*: overeenkomend met, passend bij.

σύμψηφος, 2 [σύν, ψῆφος; *eig.*: die stemt met, - voor], *overdr.*: van dezelfde meening.

σύν, *ontstaan uit h. oudere, Attisch of oud-Attisch genoemde,* **ξύν,** *dat inderdaad bij* THOEKUDIDES *bijna uitsluitend, dikw. bij de tragici, minder bij* PL., *enkele malen bij* LUS. *e. a., maar ook herhaaldelijk bij* H., *als vrz. en in samenst., voorkomt.*

A. *bw.* (*vaak kan men evengoed σύν als afzonderlijk bw. beschouwen en tmesis aannemen*).

I. (*dikw. met een partikel*: σὺν δέ, σὺν τε). **1.** samen: σὺν τρεῖς αἰνύμενος, H., er drie samennemende. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: tegelijk. — *b*) bovendien.

II. *in samenst.* (*vaak verkort tot* συ-, *att.* ξυ-, *of geassimileerd tot* συγ-, συλ-, συμ-, συρ-, συσ-, *att.* ξυγ-, ξυλ-, ξυμ-, ξυρ-, ξυσ-), samen, bijeen. — **1.** συν- *ziet op h. onderw. der handeling en duidt aan*: *a*) *een bijeenzijn, een samenwerken*: samen, mede-, tegelijk: συν-οικέω, συν-δράω. — *b*) *dat de handeling v. h. wkw. de deelen v. een geheel bijeenbrengt*: ineen: οἰκία συμ-πίπτει. — **2.** συν- *ziet op h. voorwerp*: *a*) α) *duidt een bijeenbrengen, een verbinden v. twee of meer pers. of zaken aan*: συλ-λέγειν στρατιώτας. — β) *of h. voorwerp ontstaat eerst door de handeling v. h. wkw.*: συλ-λέγειν στράτευμα. — *b*) *a*) *h. bijeenbrengen v. de deelen v. iets*: συν-αιρέω, 2, συν-είργω, 2. — β) *vd.*: goed, geheel, zeer: συγ-καλύπτω, συν-τείνω, strak spannen.

B. *vrz. met dat. v. werktuig.* — **1.** samen met, met: βασιλεὺς σὺν στρατεύματι προσέρχεται; *met h. bijbegrip v. hulp*: σὺν θεοῖς, in vereeniging met -, *d. i.* met de hulp van de goden; σύν τινι εἶναι = *soms*: zich bij iem. bevinden; *vaak overdr.*: iem. volgen, tot iem.s partij behooren *enz.* — **2.** *a*) met, voorzien van: παῖδες σὺν βαρβαρικαῖς στολαῖς, met de kleederdracht van dat land. — *b*) *inz.*: voorzien van iets dat als werktuig dient, met: σὺν μαχαίρᾳ μάχεσθαι. — **3.** *v. begeleidende omstandigheid, wijze*: *a*) met: προϊόντες σὺν κραυγῇ; ° παίσαντες σὺν μιάσματι, *d. i.* daardoor een bezoedeling oploopend. — *b*) overeenkomstig: σὺν τῷ νόμῳ τὴν ψῆφον τίθεσθαι, uitspraak doen. — **4.** bij, boven: † σὺν πᾶσι τούτοις.

συν-αγάλλομαι, zich verheugen met.

συν-αγείρω, *att.* **ξυν-** ◉ **1.** *a*) bijeenbrengen, verzamelen. — *b*) *pass.*: bijeenkomen. — **2.** *overdr.*: σ. ἐμαυτόν, zich van iets herstellen, op verhaal komen; ἐθίσαι τὴν ψυχὴν -εσθαι, de ziel gewennen zich in zichzelf te keeren.

συν-άγνυμι, *att.* **ξυν-** ◉ verbrijzelen.

συν-αγορεύω, *att.* **ξυν-** (*voor f.*, *ao. en pf. dienen* -ερῶ, -εῖπον, -είρηκα), met -, gelijk iem. spreken, iem.s meening -, iem. ondersteunen, verdedigen.

συν-άγω, *att.* **ξυν-** ◉

I. (συν- *ziet op verschillende wezens*). **1.** *a*) bijeenbrengen, -voeren, -drijven, -roepen, verzamelen: σ. στρατιώτας; *pass.*: bijeenkomen. — *b*) door verzamelen tot stand brengen, - bewerken: σ. στράτευμα; σ. ὑσμίνην, H., *en onoverg.* σ. [μάχην], slaags worden; *onoverg.* σ.

[ἔρανον], een clubdiner houden. — **2.** *overdr.* : in den geest -, in de rede bijeenbrengen.
II. (*συν- ziet op de verschillende deelen v. een geheel*). **1.** de deelen van iets nader bijeenbrengen : *σ. τὸ στράτευμα*, het verspreide leger weer samentrekken (*z.* I, 1, b) ; *σ. διώρυχα*, de gracht nauwer maken. — **2.** *overdr.* : *door herhaalde handelingen haat enz. tegen iem.* verwekken : *σ. φθόνον ἐπί τινα.*

συναγωγεύς, ὁ [συνάγω], die bijeenbrengt, werver. — **συναγωγή,** *att.* **ξυν-,** ἡ [*id.* ; ⟶ *Lat.* † synagōga ⟶ *Ned.* synagoge]. **1.** het bijeenbrengen. — **2.** † *meton., concr.* : *a)* vergadering. — *b) door een verdere meton.* : vergaderplaats; *inz.* : synagoge. — **συναγωγός,** *att.* **ξυγ-,** 2 [*id.*], vereenigend.

συν-αγωνίζομαι. 1. medestrijden, bijstaan in den strijd. — **2.** *overdr.* : medewerken, helpen. — **συναγωνιστής,** οῦ, ὁ. **1.** *a)* strijdgenoot. — *b) overdr.* : helper. — **2.** medevechter.

συν-αδικέω, mede onrecht plegen.

συν-ᾴδω, *att.* **ξυν-** ● **1.** meezingen. — **2.** *overdr.* : overeenstemmen, -komen.

1.**συν-αείρω** ● [1. ἀείρω] = συναίρω.

2.**συν-αείρω** [2. ἀείρω], samenbinden.

συν-αθροίζω, *att.* **ξυν-. 1.** verzamelen ; *pass.* : zich verzamelen, bijeenkomen. — **2.** *overdr. v. de ziel* : zich in zichzelf keeren.

συν-αιθριάζω, *onpers.* -ει, tegelijk klaart het weer op.

σύναιμος, *att.* **ξύν-,** 2 [σύν, αἷμα]. **1.** *a)* in den bloede verwant. — *b)* ὁ, ἡ σ., broeder, zuster ; οἱ -οι, broers en zusters, bloedverwanten. — **2.** de bloedverwanten betreffend : *Ζεὺς σ.*, beschermgod der familie.— **συναίμων,** 2 [*id.*] = σύναιμος.

συν-αινέω ● **1.** samen met iem. prijzen.— **2.** *alg.* : *a)* instemmen -, het eens zijn met. — *b)* het ook goedvinden ; *vd.* : toestaan, beloven.

συν-αίνυμαι, bijeennemen.

συν-αιρέω, *att.* **ξυν-** ● **1.** (*συν- ziet op verschillende zaken*). *a)* samennemen, -vatten, samen wegnemen, - afrukken. — *b) overdr.* : met den geest vereenigen, - verbinden. — **2.** (*συν- ziet op de verschillende deelen v. één zaak*). *a)* nauwer maken : *ὁ περίβολος τῆς πόλεως συνῄρηται*, de ringmuur werd verengd. — *b) overdr.* : een rede korter maken, samenvatten : *συνελὼν λέγω*, in het kort zeg ik.

συν-αίρω, *att.* **ξυν-** ● **1.** samen opheffen. — **2.** *overdr., med.* : samen op zich nemen, - ondernemen.

συν-αισθάνομαι ● mede waarnemen. — **συναίσθησις,** εως, ἡ, het mede waarnemen, - beschouwen.

συναίτιος, 2 [σύν, αἰτία], die medeoorzaak is, medeplichtig.

συν-ακμάζω. 1. gelijktijdig bloeien. — **2.** *overdr.* : gelijktijdig het hoogtepunt *v. h. leven, v. de kracht enz.* bereiken.

συν-ακολουθέω, mede volgen, begeleiden.

συν-ακούω ● tegelijk -, insgelijks hooren, - vernemen.

συν-αλγέω, *att.* **ξυν-. 1.** mede lijden. — **2.** medelijden hebben.

συν-αλίζω, bijeenbrengen, verzamelen.

συναλλαγή, ἡ. **1.** *a)* onderlinge uitwisseling, *inz. v. woorden, vrl om een verzoening tot stand te brengen* : ° σ. λόγου, bemiddeling. — *b) vd.* : verzoening. — **2.** *a)* wisselvalligheden : ° -αὶ δαιμόνων (*subj. gen.*), veroorzaakt door de goden. — *b) alg.* : samenloop van omstandigheden, toestand. — **συν-αλλάσσω,** *att.* **-άττω** ● **1.** *overg.* : *a)* in betrekking brengen met, vereenigen. — *b) inz.* : verzoenen ; *pass.* : zich verzoenen met. — **2.** *onoverg.* : betrekkingen hebben -, omgaan met.

σύν-αμα, *bw.*, samen.

σύναμμα, τό [συνάπτω], knoop.

συν-αμύνω, samen hulp brengen.

συν-αμφότερος, *att.* **ξυν-,** 3, *gew. mrv.* : beide samen ; *soms enk.* : beide samengenomen : τὸ -ον, de vereenigde macht van beiden.

συν-αναβαίνω ● mede naar boven -, - naar het binnenland gaan.

συν-αναβοάω, mede beginnen te schreeuwen.

συν-αναγκάζω, afdwingen.

συν-αναιρέω ● **1.** helpen (opnemen en) wegbrengen. — **2.** *overdr.* : *a)* tegelijk uit den weg ruimen, - dooden. — *b)* in denzelfden zin een orakel geven (*z.* ἀναιρέω I, 1, b).

συν-ανάκειμαι ● mede aan tafel aanliggen.

συν-ανακεράννυμι ● vermengen met.

συν-αναλίσκω ● tegelijk verliezen, - kwijtraken, *eig. en overdr.*

συν-αναμείγνυμι ● **1.** mede vermengen met. — **2.** *overdr., pass.* : zich mengen onder, leven te midden van.

συν-αναπλέκω ● doorvlechten met.

συν-αναπράσσω, *att.* **-άττω**, helpen invorderen.

† **συν-άναρχος**, 2, insgelijks zonder begin, - eeuwig.

συν-ανατρέχω ● samen gaan langs.

συν-αναχρέμπτομαι, mede uithoesten.

συν-αναχωρέω, mede terugwijken.

συν-ανίστημι ● **1.** *overg.* (*pr.*, *impf.*, *f.*, *1e ao.*): mede doen opstaan, helpen oprichten. — **2.** *onoverg.* (*2e ao.*, *pf.*) *en med.*: mede opstaan; † mede uit den doode opstaan.

συν-αντάω *en med.*, samentreffen, ontmoeten. — **συνάντησις**, εως, ἡ, ontmoeting. — **συν-αντιάζω** = συναντάω.

συν-αντιλαμβάνομαι ● *overdr.* : mede de hand aan iets slaan, iem. helpen.

συν-άντομαι = συναντάω.

συν-αξιόω, insgelijks willen.

συναορέω, begeleiden. — **συνάορος**, 2 [2. συναείρω], verbonden met; ὁ, ἡ σ., echtgenoot, -noote.

συν-άπας, ασα, αν (*verbogen gelijk* πᾶς) = σύμπας.

συν-άπειμι ● [εἶμι], mede heengaan.

συν-απεῖπον, samen moe zijn.

συν-απέρχομαι ● mede heengaan.

συν-απίστημι, *ion.* = συναφ-.

συν-αποδημέω, met iem. in het buitenland reizen.

συν-αποθνήσκω *en* **-ήσκω** ● mede -, tegelijk sterven.

συν-αποκάμνω ● samen van moeheid ophouden.

συν-απόκειμαι, *att.* **ξυν-** ● mede weggelegd zijn.

συν-αποκτείνω ● helpen vermoorden.

συν-απολαμβάνω, tegelijk ontvangen *waarop men recht heeft.*

συν-απολάμπω, mede schitteren.

συν-απόλλυμι ● **1.** mede te gronde richten. — **2.** *med.* : mede te gronde gaan, - omkomen.

συν-απονεύω, *att.* **-ξυν-**, mede het lichaam afwenden, het lichaam heen en weer bewegen met *de wisselende gemoedsstemming.*

συν-αποστέλλω ● mede uitzenden.

συν-άπτω, *att.* **ξυν-** ●
I. *overg.* **1.** *a*) aaneenknoopen, -binden, samenvoegen : ° δεξιὰν ἐμῇ χερὶ σύναψον, geef mij de hand; *fig.* : ° κακὰ σ. τινί. — *b*) *overdr.* : in verbinding brengen, verbinden, vereenigen : *v. pers.*, *in vriendschappelijken en vijandigen zin*; *v. onstoffelijke zaken* : σ. ὅρκους, aan elkander zweren; ° σ. ὄναρ εἰς φίλους, een droom op ... toepassen. — **2.** door bijeenbrengen doen ontstaan, - tot stand brengen : σ. μάχην, den strijd aanbinden; σ. τὸν κύκλον, den kring sluiten.
II. *onoverg.* **1.** *v. plaatsen* : raken -, grenzen aan. — **2.** *v. pers.* : *a*) handgemeen worden. — *b*) met iem. in verbinding treden : ° σ. λόγοις, samen overleggen (met woorden). — **3.** *v. zaken, overdr.* : ° de zaken ingewikkeld maken, in de war helpen.

συν-απωθέω ● tegelijk wegstooten.

συν-αράσσω, *att.* **-άττω** ● tegen elkaar slaan, verbrijzelen.

συν-αρέσκω ● insgelijks behagen.

συν-αρμόζω, *att.* **ξυν-**, **-όττω** ● **1.** *overg.* : *a*) samenvoegen, verbinden : ° σ. βλέφαρά τινος, de oogen *v. een stervende* sluiten. — *b*) *iets* aanpassen aan. — **2.** *onoverg.* : passen bij, *eig. en overdr.* — — **συναρμοστής**, οῦ, ὁ, hij, die samenvoegt. — **συν-αρμόττω**, *z.* **-όζω**.

συν-αρπάζω ● **1.** *a*) *verscheidene pers. of zaken* haastig samennemen, - wegrukken : πάντα σ. — *b*) (συν-, goed), vatten, (gevangennemen en) wegsleuren. — **2.** *overdr.* : *a*) *met d. geest* snel vatten, - begrijpen. — *b*) *door zijn woorden* meesleepen.

συν-αρτάω, *att.* **ξυν-**. **1.** vastbinden, vastklampen. — **2.** *overdr.*: verbinden, vereenigen.

συν-αρχαιρεσιάζω, iem. bij het dingen naar een ambt ondersteunen.

συν-άρχω ● **1.** samen aanvoeren. — **2.** ambtgenoot zijn.

συνασπίζω [σύν, ἀσπίς], de schilden dicht bij elkaar houden, in gesloten gelederen staan. — **συνασπιστής**, *att.* **ξυν-**, οῦ, ὁ, wapenmakker.

συν-αυδάω, *att.* **ξυν-**, met -, gelijk iem. spreken, in-, toestemmen.

σύναυλος, *att.* **ξύν-**, 2 [σὺν (*bw.*) αὐλὴν (ἔχων)]. **1.** wonend bij. — **2.** *overdr.* : ° μανίᾳ σ., met waanzin behept.

συν-αυξάνω ● *en* **-αύξω** ● **1.** tegelijk grooter -, - rijker maken, - vermeerderen. — **2.** *pass.* : tegelijk toenemen, *eig. en overdr.*

συν-αφανίζω, tegelijk doen verdwijnen.

συν-αφίστημι ● *overdr.* **1.** *overg.* (*pr.*, *impf.*, *f.*, *1e ao.*), mede tot afval bewegen. — **2.** *onoverg.* (*2e ao.*, *pf.*, *plqpf.*) *en med.* : mede afvallig worden.

συν-άχθομαι ● medetreuren.

συν-δαΐζω, insgelijks dooden.

συν-δακρύω, samen met iem. weenen.

συν-δειπνέω, samen den maaltijd gebruiken. — **σύνδειπνος,** 2 [σὺν (*bw.*) δεῖπνον (αἱρεόμενος)], dischgenoot.

συν-δέομαι, samen met iem. smeeken.

σύνδεσμος, ὁ (*mrv.* *ook* -μα, ων, τά) [σύν, δεσμός]. **1.** band. — **2.** *meton.*: het samengebondene, *inz.* : haarwrong.

συν-δεσμώτης, ου, ὁ, medegevangene.

σύνδετος, 2 [*verbaaladj.*], samengebonden. — **συν-δέω,** *att.* **ξυν-** ● (1. δέω). **1.** *verschillende pers. of zaken* samen-, aaneenbinden. — **2.** *v. één pers. of zaak* (συν-, goed): vastbinden: σ. τινά; σ. χεῖρα, een *gewonde* hand verbinden.

συν-διαβαίνω ● mede oversteken.

συν-διαβάλλω ● mede beschuldigen.

συν-διαιτάομαι ● samenleven.

συν-διακινδυνεύω, het gevaar deelen.

συν-διάκτορος, ου, ὁ, medebegeleider.

συν-διαπράσσω, *att.* **-άττω.** **1.** samen bewerken. — **2.** *med.* : tegelijk onderhandelen.

συν-διασκέπτομαι ● *en* **-σκοπέω,** samen onderzoeken.

συν-διασῴζω, samen redden.

συν-δια-ταλαιπωρέω, samen tot het eind lijden.

συν-διατρίβω ● *overdr., met en zonder* χρόνον: den tijd samen doorbrengen; met iem. omgaan, *als leeraar, als leerling.*

συν-διαφέρω ● *en med., overdr.*: ten einde helpen brengen.

συν-διαχειρίζω, helpen volvoeren.

συν-δικάζω, mede recht spreken.

συνδικέω. **1.** vóór het gerecht verdedigen, iem.s pleitbezorger zijn. — **2.** *alg.* : iem.s zaak verdedigen. — **σύνδικος,** 2 [σύν, δίκη]. **1.** waarop men gemeenschappelijk recht heeft, gemeenschappelijk. — **2.** *a)* ὁ σ., verdediger vóór de rechtbank. — *b) inz. te Athene*: verdediger van de rechten van den staat, DEM.; staatsfiskaal, verdediger van den fiscus, LUS.

συν-διώκω, *att.* **ξυν-,** helpen vervolgen.

συν-δοκέω, *att.* **ξυν-** ● **1.** insgelijks goeddunken.— **2.** *gew. onpers.* : -εῖ μοι, het dunkt me ook goed, het is ook mijn meening; συνδοκοῦν (*acc. abs.*) ἅπασιν, daar allen het eens zijn.

συν-δουλεύω, medeslaaf zijn. — **συν-δούλη,** ἡ, medeslavin. — **σύν-δουλος,** ὁ, ἡ, medeslaaf, -slavin.

συν-δράω ● mede werkzaam -, medeplichtig zijn.

συνδρομάς, άδος, *vr. bvn.* [*vw.* συν-έδραμον, 2e *ao.* *bij* συντρέχω], samenstootend: °αἱ -άδες πέτραι = αἱ Συμπληγάδες. — **συνδρομή,** ἡ [*id.*], toeloop.

συνδυάς, άδος, *vr. bvn.*, vereenigd.

σύν-δυο, *onverb.*, twee aan twee, telkens twee.

συνέδριον, τό. **1.** zittingzaal. — **2.** *meton.*: de vergaderde personen, vergadering: *de Helleensche* bondsraad, † *de Joodsche* Hooge Raad *enz.* — **σύνεδρος,** 2 [σὺν (*bw.*) ἕδραν (ἔχων)]. **1.** bijzittend, *gew. om raad te houden.* — **2.** ὁ, ἡ σ., raadslid, bijzitter, -ster.

* **συν-εείκοσι,** *alleen* **ξυν-,** H., *onverb.*, twintig samen.

συν-εέργαθον, H., 2e *ao.* *bij h. volg.* — **συν-εέργω,** H. = συνείργω.

συν-εθέλω, hetzelfde willen, gelijkgezind zijn.

συν-ειλέω. **1.** opeendringen. — **2.** samenbinden.

1.**σύν-ειμι,** *att.* **ξύν-** ● [εἰμί]. **1.** *a)* bijeenzijn, zich bevinden -, wonen bij. — *b)* omgaan met: leerling -, leermeester -, vriend zijn van: οἱ σύνοντες, leerlingen, aanhangers, omgeving. — **2.** *overdr.* : *a)* in een toestand verkeeren, behept zijn met: σ. ὀϊζυῖ, H., ellende beleven; °πόλις νόσῳ σύνεστιν. — *b) omgekeerd, v. een toestand en dgl.*: aankleven, verbonden zijn: °νοσήματα σύνοντα; °ὁ χρόνος συνὼν μακρός, de lange jaren die *d. grijsaard* begeleiden. — *c)* bijstaan, genadig zijn.

2.**σύν-ειμι,** *att.* **ξύν-** ● [εἶμι] **1.** bijeenkomen. — *inz.* : *a)* vijandelijk bijeenkomen, handgemeen worden. — *b)* een samenkomst hebben. — **2.** *overdr.* : *v. geld* : binnenkomen; °*v. d. oogst* : ingezameld worden.

συν-εῖπον, *z.* συναγορεύω.

συν-είργω ● *en* **-έργω** ● H. **-εέργω.** **1.** *verscheidene zaken* samenbinden. — **2.** *één zaak* samensnoeren: σ. χιτῶνα, H., het onderkleed opbinden.— **3.** een deur sluiten.

συν-είρηκα, *z.* συναγορεύω.

συν-είρω ● **1.** samenbinden, aaneenrijgen. — **2.** *inz.* : *a) woorden* aaneenrijgen, *een rede* samenstellen, iets voortdurend herhalen; *gew. in ongunstigen zin* : babbelen. — *b) onoverg.* : σ. [λόγους] περί τινος, over iets spreken.

συν-εισβαίνω ● samen bestijgen.

συν-εισβάλλω ● *onoverg.* : samen aanvallen, - een inval doen.

συν-εισέρχομαι ● mede binnengaan.

συν-εισπίπτω ● samen er in vallen, mede

binnenvallen, - binnendringen, - een inval doen.

συν-εκβαίνω ● mede er uit gaan.

συν-εκβιβάζω, helpen er uit brengen.

συν-εκδίδωμι ● helpen uithuwelijken, een bruidsschat helpen bezorgen aan.

συν-εκκαίδεκα, *onverb.*, zestien te zamen.

συν-εκκομίζω ● mede uitdragen, *vrl een lijk*, een lijkstoet begeleiden.

συν-εκκόπτω. 1. helpen omhakken. — **2.** † insgelijks uitroeien.

συν-εκπέμπω ● mede uitzenden ; *inz.* : als geleide geven.

συν-εκπίνω ● tegelijk uitdrinken.

συν-εκπίπτω ● **1.** tegelijk er uit vallen ; *eig. v. de stemsteentjes, die uit de urn vallen.* — **2.** *overdr. v. de meeningen, die uit de stemsteentjes blijken* : overeenkomen : αἱ γνῶμαι συνεξέπιπτον ναυμαχέειν, HDT., de meeningen kwamen overeen, dat men een zeeslag zou leveren.

συν-εκπλέω ● *ion.* **-πλώω** ● mede wegvaren.

συν-εκπνέω ● den laatsten adem uitblazen -, sterven met.

συν-εκπονέω, helpen verwezenlijken.

συν-εκπορίζω, helpen verschaffen.

συν-εκσῴζω ● helpen redden uit *h. ongeluk enz.*

συν-εκτάσσω, *att.* **-άττω,** helpen in slagorde stellen.

συν-εκτρέφω ● samen opvoeden met.

συν-εκτρέχω ● samen met ... ergens uit loopen.

συν-εκφέρω ● deelnemen aan een uitvaart.

συν-ελαύνω, *att.* **ξυν-** ● **1.** *overg.* : samendrijven, bijeenbrengen, *inz. om te doen vechten.* — **2.** *onoverg.* : handgemeen worden.

συν-ελευθερόω, helpen bevrijden.

συν-ελίσσω, samenwikkelen in.

συν-εμβάλλω ● **1.** mede er in werpen. — **2.** *onoverg.* : **-ειν** [ἑαυτόν], samen een inval doen. — **συνεμβολή,** ἡ, het tegelijk er in slaan : ° κώπης σ., de gelijktijdige slag van alle riemen.

συν-εμπίπτω ● mede er in vallen.

συν-έμπορος, *att.* **ξυν-** ὁ, reisgenoot.

συν-ενθουσιάω, samen geestdriftig zijn.

συν-εξαιρέω ● helpen verj?en.

συν-εξαμαρτάνω ● zich mede vergissen.

συν-εξανίστημι, *onoverg.* (2e *ao.*, *pf.*) *en med.* **1.** meteen opstaan, - zich verheffen. — **2.** *overdr.* : samen opgewonden zijn.

συν-εξέρχομαι ● er uit gaan -, te velde trekken met.

συν-εξορμάω, mede losstormen.

συνεοχμός, ὁ [*vw.* συνέχω], vereeniging.

συν-επάγω ● ergens meebrengen.

συν-επαείδω, samen bezingen.

συν-επαινέω ● samen -, mede prijzen, - goedkeuren. — **συνέπαινος,** 2 [σύν, ἔπαινος], mede goedkeurend.

συν-επαιτιάομαι, *att.* **ξυν-,** mede beschuldigen.

συν-επαιωρέομαι, tegelijk er boven zweven.

συν-επακολουθέω, *att.* **ξυν-,** van heel dichtbij volgen, aankleven.

συν-επανίστημι, *att.* **ξυν-** ● *onoverg.* (2e *ao.*, *pf.*) *en med.* : in opstand komen met, mede in opstand komen.

συν-επεύχομαι ● tegelijk een gelofte doen.

συν-επιβαίνω ● bestijgen met.

συν-επιβουλεύω, aan een aanslag deelnemen.

συν-επιλαμβάνω ● *gew. med.* **1.** *a)* mede aanpakken. — *b) overdr.* : mede de hand aan iets slaan, helpen : **-ομαί** τινι τοῦ ἔργου, met iem. de hand aan 't werk slaan ; *met gen. alleen* : deelnemen aan. — **2.** helpen tegenhouden.

συν-επιμελέομαι ● *en* **-μέλομαι** ● mede zorg dragen voor.

συν-επισκέπτομαι ● *en* **-σκοπέω** ● samen onderzoeken.

συν-επιρρώννυμι ● helpen om iets (τι) kracht bij te zetten.

συν-επισπεύδω, helpen bespoedigen.

συν-επίσταμαι ● van iets -, insgelijks weten.

συν-επιστρατεύω, mede te velde trekken tegen.

συν-επι-τετραίνω, verbinden door te doorboren.

συν-επιτίθημι, *att.* **ξυν-** ● **1.** samen er op plaatsen. — **2.** *med.*, *overdr.* : mede zich werpen op, - aanvallen ; *ook v. een ziekte enz., die zich op de menschen werpt.*

συν-επιτρίβω ● samen te gronde richten.

συν-έπομαι, *att.* **ξυν-** ● mede volgen, - begeleiden.

συν-επόμνυμι ● tevens zweren.

συν-εράω, mede beminnen.

συν-εργάζομαι, *att.* **ξυν-** ● **1.** *med.* : samenwerken, helpen. — **2.** *pass.* : *a)* bewerkt worden zoodat het bij elkaar past : λίθοι ξυνειργασμένοι. — *b)* ineen-

gewerkt -, ineengezet worden : *Ζεὺς* (*nl. een beeld*) *ἐκ χρυσίου καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος.*

συν-εργάτης, *ου, ὁ*, medewerker, helper.

συνεργέω, medewerken, helpen. — **συν-εργός**, 2 [*σύν, ἔργον*], medewerkend, helpend : *σ. τινί* (iem.) *τινος* (in iets) ; *ὁ, ἡ σ.*, helper, helpster.

συν-έργω ⊛ *z. συνείργω.*

συν-έρδω, medewerken, helpen.

συν-ερείδω ⊛ **1.** *overg.* : tegen elkaar doen steunen, samendrukken, -binden. — **2.** *onoverg.* : op elkaar stooten.

συν-έριθος, *ἡ*, medearbeidster.

συν-έρχομαι, *att.* **ξυν-** ⊛ **I.** samen met iem. gaan, - reizen. — **II. 1.** bijeenkomen, zich bij iem. voegen. — *inz.* : *a*) vijandelijk bijeenkomen, handgemeen worden. — *b*) *met en zonder ἐς λογους* : een samenkomst hebben. — **2.** *overdr.* : *a*) zich vereenigen, een verbond sluiten. — *b*) *v. een totaal* : *uit verschillende getallen* ontstaan.

συν-ερῶ, *z. συναγορεύω.*

σύν-ες, *imper. 2e ao. v. συνίημι.*

συν-εσθίω, met iem. eten.

σύνεσις, *att.* **ξύν-**, *εως, ἡ* [*συνίημι*]. **1.** het bijeenkomen. — **2.** *overdr.* (*z. συνίημι*, II, 2) : *a*) verstand, inzicht, schranderheid. — *b*) het kennen.

συν-εσπίπτω, *ion.* = *συνεισ-.*

συνεστέον, *verbaaladj. v. σύνειμι* [*εἰμί*].

συν-εστιάομαι, samen banketeeren.

συνέστιος, *att.* **ξυν-**, 2 [*σὺν* (*bw.*) *ἑστίαν* (*ἔχων*)], aan denzelfden haard vertoevend, huisgenoot.

συν-έταιρος, *ὁ*, metgezel.

συν-έτλην, *2e ao. v.* * *συντλάω.*

συνετός, *att.* **ξυν-**, 3 [*συνίημι*]. **1.** *v. pers.*: verstandig, schrander. — **2.** *v. zaken* : *a*) verstandig, doordacht. — *b*) verstaanbaar.

συν-ευδοκέω, mede goedkeuren.

συν-εύδω, *att.* **ξυν-**, slapen bij.

συν-ευνάζομαι, *att.* **ξυν-**, *med.* (*ao. -ηυνάσθην*), *en* **-ευνάομαι**, *pass.*, liggen bij.

συνευνέτης, *ου, ὁ* [*σύν, εὐνή*] *en* **σύνευνος**, *att.* **ξύν-**, *ὁ, ἡ* [*id.*], echtgenoot, -noote.

συν-ευ-πάσχω ⊛ mede voordeel hebben van.

συν-ευπορέω, geldelijk ondersteunen.

συν-ευφραίνομαι, zich mede verheugen.

συν-εύχομαι ⊛ samen bidden met.

συν-ευωχέομαι, samen een feestmaal houden.

συν-εφάπτομαι. **1.** samen vastgrijpen. — **2.** *overdr.* : samen de hand slaan aan, - ondernemen.

συν-εφέλκω ⊛ medesleepen.

συν-εφέπομαι ⊛ samen -, mede volgen.

συν-έφηβος, *ὁ*, medejongeling, kameraad.

συνέχεια, *ἡ*. **1.** *v. ruimte* : het aaneenhouden, het samenhangen. — **2.** *overdr. v. tijd* : het aanhouden, volharding. — **συνεχέως**, *ion.* = *-χῶς.* — **συνεχής**, *att.* **ξυν-**, 2 [*σὺν ἔχομαι*]. **1.** *v. ruimte* : aaneenhoudend, samenhangend, belendend. — **2.** *overdr. v. tijd* : *a*) onafgebroken, aanhoudend. — *b*) *τὸ -ές*, het voortduren. — *c*) *bw. -ές*, voortdurend.

συν-έχθω, medehaten.

συν-έχω, *att.* **ξυν-** ⊛ (*ion. pf. συνόκωχα, -όχωκα*).

I. 1. bijeenhouden : *a*) *overg.* : *σ. στράτευμα* ; *med.* : elkaar aangrijpen, handgemeen worden. — *b*) *onoverg.* : *-ειν* [*ἑαυτούς*], ineensluiten, zich vereenigen. — **2.** *overdr.* : *a*) beletten uiteen te vallen, in goeden staat houden : *σ. πόλιν.* — *b*) *v. d. inhoud v. een begrip en dgl.* : omvatten.

II. 1. vasthouden, in bedwang houden. — **2.** *overdr.* : *a*) *in een oorlog enz.* verwikkelen. — *b*) *v. een kwaad, een gevoelen enz.* : aangrijpen, bevangen, beklemmen, kwellen.

συνεχῶς, *att.* **ξυν-**, *bw.* [*συνεχής*], *overdr. v. tijd* : voortdurend, onafgebroken.

συν-ηβάω, samen met iem. van zijn jeugd genieten.

συνηγορέω, spreken -, pleiten voor. — **συνηγορία**, *ἡ*, verdedigingsrede. — **συνήγορος**, *att.* **ξυν-**, 2 [*σύν, ἀγορεύω*], verdediger, advokaat.

συν-ήδομαι, *att.* **ξυν-** ⊛ **1.** *a*) zich met iem. verheugen. — *b*) gelukwenschen. — **2.** zich verheugen tegelijk met -, zich verheugen over iets : ° *σ. ἄλγεσι.*

συνήθεια, *att.* **ξυν-**, *ἡ*. **1.** het samenleven, gezellige omgang. — **2.** *meton.* (*h. gevolg v. h. vorige*) : gewoonte : *a*) *subj.*: het gewoon zijn. — *b*) *obj.* : gebruik, zede. — **συνήθης**, *att.* **ξυν-**, 2 [*σὺν* (*bw.*) *ἦθος* (*ἔχων*) ; *eig.* : samenwonend]. **1.** aan iem. gewend, bekend -, bevriend met ; *ὁ σ.*, vertrouwde vriend. — **2.** *a*) iets gewend. — *b*) *meton.* : wat men gewend is, gewoon, gebruikelijk : *σύνηθές μοί ἐστιν*, het is mijn gewoonte.

συνημοσύν.. *ἡ* [*συνίημι* ; *z. a.*, II, 3], *ook mrv.* : ov... enkomst.

συνήορος, 2, *H.* = *συνάορος.*

συνηρετέω, *att.* **ξυν-** [*σύν, ἐρέτης* ; *eig.* : samenroeien] *en* **συνηρετμέω**, *att.* **ξυν-**

[σύν, ἐρετμόν; *eig.*: *id.*], *overdr.*: het eens -, bevriend zijn.

συνηρεφής, 2 [σύν, ἐρέφω], dicht bedekt.

συν-ηχέω, samen -, eenstemmig weerklinken.

σύνθακος, 2 [σύν, θᾶκος], samen tronend met.

συν-θαμβέω, tegelijk verbaasd staan.

συν-θάπτω ● **1.** (*συν- ziet op h. voorwerp*): samen begraven met. — **2.** (*συν- ziet op h. onderw.*): helpen bij het begraven.

συν-θεάομαι, samen kijken naar: τὰ ἱερὰ σ., samen onderzoeken. — **συνθεατής**, *att.* **ξυν-**, οῦ, ὁ, medetoeschouwer.

συν-θέλω = συνεθέλω.

συνθεσίη, ἡ, H. [συντίθημι], *overdr.*, *gew. mrv.* **1.** overeenkomst, verdrag. — **2.** opdracht.

σύνθετος, 2, *att.* **ξύν-** [*id.*]. **1.** samengesteld. — **2.** *overdr.*: overeengekomen: ἐκ -ου (*zelfst. g.*), volgens afspraak.

συν-θέω ● **1.** bijeenloopen. — **2.** *overdr.*: meeloopen, gelukken.

συν-θεωρέω, met anderen toeschouwen.

συνθήκη, ἡ, *att.* **ξυν-** [συντίθημι]. **1.** het samenstellen. — **2.** *overdr.*, *enk. en mrv.*: overeenkomst, verdrag. — **σύνθημα**, τό, *att.* **ξύν-** [*id.*], *overdr.* **1.** het overeengekomene: afgesproken teeken, wachtwoord, gedenkteeken. — **2.** *meton.*: overeenkomst, afspraak, verdrag.

συν-θηράω. **1.** *a*) mede op de jacht gaan. — *b*) samen achterhalen, - vangen. — **2.** (*συν- ziet op h. voorwerp*), *overdr.*: ° χεῖρες συνθηρωμέναι, gevat en samengebonden.

συν-θλάω, samendrukken, verbrijzelen.

συν-θνήσκω ● samen sterven met.

συν-θρηνέω, mede weeklagen.

σύνθρονος, 2 [σὺν (*bw.*) θρόνον (ἔχων)], samen tronend met.

συν-θύω *en* **συν-ιεροποιέω**, mede offeren, aan een offer deelnemen.

συν-ίημι, *att.* **ξυν-** ● **I.** bijeenbrengen, *in vijandelijken of vijandigen zin*: σφωὲ ξυνέηκε μάχεσθαι, H., bracht hen bijeen om te strijden. — **II.** *overdr.* **1.** *act. en*, H., *med.*: *woorden enz.* met het gehoor bijeenbrengen, vernemen, hooren, luisteren naar. — **2.** in den geest bijeenbrengen: *a*) bemerken, gewaarworden. — *b*) begrijpen, verstaan, inzien: ξ. ἑλληνιστί, Grieksch verstaan. — **3.** *med.*: dichter bij elkaar komen, overeenkomen.

συν-ίστημι, *att.* **ξυν-** ● (*f.* συστήσω).
A. *overg.* (*pr.*, *impf.*, *f.*, *1e ao.*) *en med.* **I. 1.** *a*) bijeenplaatsen, -brengen. — *b*) *inz.*: *iem. aan iem.* voorstellen. — **2.** *overdr.*: *a*) bijeenbrengen, tot een bond vereenigen. — *b*) *inz.*: in verbinding -, in kennis brengen met; iem. aanbevelen. — **II. 1.** door bijeenbrengen doen ontstaan, tot stand brengen: ζῷα συστήσασθαι, levende wezens samenstellen, -maken. — **2.** *overdr.*: *a*) instellen, inrichten. — *b*) door h. vereenigen *v. krachten enz.* teweegbrengen: πόλεμον ἐπί τινα σ., iem. den oorlog aandoen.
B. *onoverg.* (*2e ao.*, *pf.*, *plqpf.*) *en med.* **I. 1.** *a*) bij elkaar gaan staan, bijeenkomen, samenscholen; *pf. en vaak 2e ao.*: bij elkaar staan; *inz.*: vijandelijk bijeenkomen, handgemeen worden. — *b*) dicht -, stijf worden, stremmen: συνεστηκώς, stevig. — *c*) samengetrokken -, gefronst zijn (*v. h. voorhoofd*). — **2.** *overdr.*: *a*) zich vereenigen -, zich verbinden met, zich aansluiten bij: gemeene zaak maken, samenzweren, een vennootschap vormen *enz.* — *b*) συνεστηκώς, vastberaden. — *c*) twisten, worstelen: συστάντες λιμῷ, met den honger; γνῶμαι αὗται συνέστασαν, die meeningen stonden tegenover elkaar. — **II. 1.** *door bijeenkomen* ontstaan, in wording zijn, tot stand komen; *pf.*: bestaan, in stand blijven: ἡ πόλις ἐξ οἰκιῶν συνέστηκε; κύκλοι συνίσταντο, er vormden zich samenscholingen. — **2.** *overdr.*: τὸ συνιστάμενον κακόν, de ramp die zich (*als een onweer*) samentrok.

συν-ίστωρ, *att.* **ξυν-**, ορος, ὁ, ἡ, medewetend, getuige.

συν-ισχναίνω ● **1.** verschrompelen. — **2.** *overdr.*: verminderen, verlichten.

συν-ίσχω = συνέχω.

† **συνίω** = συνίημι.

σύνκλητος, 2, PAP. = σύγκλητος.

συν-ναίω, *att.* **ξυν-** ● **1.** samenwonen met. — **2.** ° *overdr.*: in het bezit zijn van *een eigenschap*.

συν-νάσσω ● opeendringen.

συν-ναυβάτης, ου, ὁ = συνναύτης.

συν-ναυστολέω, medevaren.

συν-ναύτης, ου, ὁ, medepassagier, reisgenoot.

συν-νεύω, *att.* **ξυν-**. **1.** zich samen neigen naar. — **2.** *overdr.*: toestemmen.

1.**συν-νέω** ● [1. νέω], samen zwemmen.

2.**συν-νέω**, *att.* **ξυν-** [2. νέω], opstapelen.

συν-νικάω, met iem. overwinnen.

συν-νοέω, *att.* **ξυν-**, met den geest omvatten. — **1.** overwegen. — **2.** begrijpen.

σύννοια, *att.* **ξύν-**, ἡ [σύννοος], overweging.

σύννομος, *att.* **ξύν-,** 2 [σύν, νέμω]. **1.** *a)* samen weidend. — *b) alg.*: samen voedsel zoekend. — **2.** *overdr.*: *a)* samenlevend, verbonden. — *b)* ὁ, ἡ σ., echtgenoot, -noote, gezel, -lin.

σύννοος-ους, οος-ους, οον-ουν [σύν, νόος], nadenkend, overleggend.

συν-νοσέω. 1. dezelfde ziekte hebben. — **2.** *overdr.*: even dwaas zijn als.

συν-νυμφοκόμος, 2, die mede over de bruid waakt.

συνοδία, ἡ, reisgezelschap. — **σύν-οδος,** *att.* **ξύν-,** ἡ [⟶ † *Lat.* synodus ⟶ *Ned.* synode]. **1.** *a)* het bijeenkomen; *v. zaken*: samenvoeging. — *b) inz.*: vijandelijke ontmoeting, handgemeen. — **2.** *meton.*: vergadering.

σύν-οιδα, *att.* **ξύν-** ● *pf. met bet. v. h. pr.*, met iem. -, tegelijk weten. (*vgl. Lat.* conscius). — **1.** met een ander weten. — *vd.*: *a)* iem.s medeplichtige zijn: ὁ συνειδώς τινι. — *b)* van (= aangaande) iem. iets weten: ἐρῶ ἃ σ. αὐτῷ. — **2.** in zichzelf weten, zich bewust zijn, *o. a. met part.*: ξ. ἐμαυτῷ οὐ σοφὸς ὤν, dat ik niet ... ben; ἐμαυτῷ ξ. οὐδὲν ἐπισταμένῳ, dat ik niets weet; τὸ συνειδός, geweten.

συν-οικειόω, vertrouwd maken, aanpassen.

συν-οικέω, *att.* **ξυν-. I.** *onoverg.* **1.** *a)* samenwonen met. — *b)* gehuwd zijn met. — **2.** *overdr.*: onafscheidbaar verbonden zijn: °ἄχθος ᾧ -οικεῖ, zijn onafscheidbare last, *t. w. een ziekte.* — **II.** *overg.*: samen bewonen, - bevolken: -ουμένη χώρα, dicht bevolkt gewest.

συνοικία, ἡ, *att.* **ξυν-** [σύνοικος], huis voor verscheidene gezinnen, huurkazerne, gemeenschappelijke woonplaats.

συν-οικίζω, *att.* **ξυν-. 1.** *a)* samen doen wonen. — *b) inz.*: ten huwelijk geven. — **2.** door velen doen bewonen, *een stad* stichten.

συν-οικοδομέω, *att.* **ξυν-,** in den bouw aaneenvoegen.

σύνοικος, *att.* **ξύν-,** 2 [σὺν (*bw.*) οἰκέων]. **1.** samenwonend, in hetzelfde huis wonend; ὁ σ., huisgenoot. — **2.** *overdr.*: nauw verbonden met, onafscheidbaar: °ᾧ κηλὶς ξ., wien een vlek aankleeft.

συν-οίομαι ● het eens zijn met.

συν-όκωχα, *ion. pf. v.* συνέχω.

συν-ολισθαίνω *en* **-άνω,** mede wegglijden.

συν-ολολύζω, mede aan 't schreeuwen gaan.

συν-ομαίμων, *m. vr. bvn.*, in den bloede verwant; ὁ σ., broeder.

συν-ομαρτέω. 1. mede volgen. — **2.** *overdr.*: ter zijde staan, bijstaan.

συν-όμνυμι, *att.* **ξυν-** ● **1.** *a)* zich door een eed onderling verbinden, samenzweren. — *b) met acc.*: zich bij eede tot iets verplichten. — **2.** *med.*: samenzweren.

συν-ομολογέω, *att.* **ξυν-,** *en med.* **1.** hetzelfde zeggen als, instemmen met, het eens zijn, toestemmen. — **2.** overeenkomen, afspreken.

συν-οπαδός, *att.* **ξυν-,** 2, begeleidend.

συνοπτικός, 3 [συνοράω], in staat te overzien.

συν-οράω ● **1.** *verscheidene pers. of zaken* te gelijk zien, overzien. — **2.** *overdr.*: *a)* tegelijk overwegen: πάντα σ. — *b) alg.*: inzien, begrijpen.

συν-ορίνω. 1. *med.*: zich samen in beweging zetten. — **2.** *overdr.*: zeer ontroeren.

συνουσία, ἡ, *att.* **ξυν-** [συνών, *part. v.* 1. σύνειμι]. **1.** het samenzijn, omgang *v. leerling met meester enz.*, onderhoud. — **2.** *meton.*, *concr.*: bijeenkomst, feest.

συν-οφρυόομαι, de wenkbrauwen samentrekken, het voorhoofd fronsen.

συνοχή, *att.* **ξυν-,** ἡ [συνέχομαι]. **1.** het zich vereenigen, het samenhangen. — **2.** *meton.*: vereenigingspunt: ἐν -ῇσιν ὁδοῦ, H., op de plaats, waar de twee wegen samentreffen. — **3.** *overdr.*: angst, beklemming.

συνόχωκα = συνόκωχα.

σύνοψις, εως, ἡ [συν-όψομαι, *f. bij* συνοράω], overzicht, *eig. en overdr.*

συνρ-, συνσ-, = συρρ-, συσ-.

σύνταγμα, τό [συντάσσω], het samengeordende. — **1.** afdeeling *v. een leger*, contingent (*troepenmacht*). — **2.** *alg.*: schaar, menigte.

συν-ταλαιπωρέω, deelnemen in iem.s ongeluk.

συν-τανύω = συντείνω, samenvatten.

σύνταξις, εως, ἡ [συντάσσω; ⟶ *Lat.* † syntaxis ⟶ *Ned.* syntaxis]. **I. 1.** het samenschikken, het ordenen, het opstellen. — **2.** *inz.*: *a)* het opstellen van troepen. — *b)* syntaxis. — **II.** *meton.* **1.** het in orde gebrachte; *inz.*: slagorde. — **2.** *in geldzaken*: *a)* bijdrage aan de staatskas (*zachtere term voor* φόρος, belasting). — *b)* toelage (*beleefde term voor* μισθός, soldij, loon). — **III.** *overdr. v. onstoffelijke zaken*: regeling, orde.

συν-ταράσσω, *att.* ξυν-, -άττω. **1.** geheel in wanorde brengen. — **2.** *overdr.*: iem. geheel in de war -, buiten zichzelf brengen, ophitsen.

σύντασις, εως, ἡ, *att.* ξύν- [συντείνω]. **1.** spanning. — **2.** *overdr.* : *a)* spanning. — *b)* inspanning.

συν-τάσσω, *att.* συντάττω, ξυντάττω ● **1.** *a)* bijeenschikken.— *b) inz.* : in slagorde plaatsen : -ταξάμενοι ἐπορεύοντο, marcheerden in slagorde. — **2.** *overdr.* : *a)* inrichten, organiseeren, *een plan* ineenzetten. — *b)* verordenen, voorschrijven, bevelen.

συν-ταχύνω. 1. *overg.* : verhaasten. — **2.** *onoverg.* : zich haasten.

συν-τείνω, *att.* ξυν- ● strak spannen, toehalen, aantrekken, *b. v. een weefsel.* — **II.** *overdr.* **1.** *overg.* : inspannen (*v. d. geest enz.*) : -ε σαυτόν, geef u wat moeite *om te begrijpen.* — **2.** *onoverg.* : *a) v. pers.* : zich inspannen. — *b) v. zaken* : strekken tot, uitloopen op.

συντέλεια, ἡ, *att.* ξυν- [συντελής]. **1.** (συν-, samen) : *a)* gemeenschappelijke betaling, opbrengst van een belasting. — *b) meton.* : syntelie, belastinggenootschap, *groep v. twee of meer burgers, die samen de kosten v. een oorlogsschip en dgl. moesten bestrijden.* — **2.** † (συν-, geheel), voltooiing ; *inz.* : het einde der wereld.

συν-τελέω, *att.* ξυν- ●
A. (συν-, samen). **I.** samen -, tegelijk voltooien, - uitvoeren, - tot stand brengen. — **II.** *inz.* **1.** *a)* een gemeenschappelijke betaling doen, meebetalen, belasting betalen : σ. εἰς τὸν πόλεμον ; σ. εἴς τινας, belasting betalen bij ... (*z.* τελέω, II, 1, a), tot den stand der ... behooren. — *b) v. een staat* : schatplichtig zijn aan : ξ. ἐς Ἀθήνας. — **2.** *overdr.* : bijdragen, helpen.
B. (συν-, geheel), geheel voltooien, volledig maken, ten einde brengen.

συντελής, *att.* ξυν-, 2 [συν-, τέλος ; *eig.* : samen met anderen belasting betalend], lid van een belastinggenootschap (*z.* συντέλεια, 1, b).

συν-τέμνω ● **1.** besnijden, besnoeien, door snijden korter maken. — **2.** *alg.*: *a)* verkorten : (*onoverg.*:) σ. [ὁδόν], den kortsten weg inslaan ; *vd.* σ. τινά (*acc. v. doel*), iem. (langs den kortsten weg) inhalen. — *b) overdr. v. de rede* : samenvatten.

συντεταγμένως, *bw.* [συντεταγμένος, *v.* συντάσσω], met orde.

συντεταμένως, *bw.* [συντεταμένος, *v.* συντείνω], met inspanning, met klem.

συν-τετραίνω ● verbinden door te doorboren.

συν-τήκω ● **1.** *overg.* (*act. behalve h. 2e pf.*) : *a)* doen samensmelten. — *b) overdr.* : doen wegkwijnen. — **2.** *onoverg.* (*2e pf.* -τέτηκα) *en pass.* : *a)* samensmelten. — *b) overdr.* : wegkwijnen.

συν-τηρέω. 1. goed bewaren, behouden. — **2.** *overdr.*: in zijn geheugen bewaren.

συν-τίθημι, *att.* ξυν- ●
A. I. 1. bijeenplaatsen, -zetten, -leggen. — **2.** iets vervaardigen, *door verscheidene dingen aaneen te zetten* : ὑποδήματα σ., schoenen maken.
II. *overdr.* **1.** er bij doen (*v. onstoffelijke zaken*) : ° σ. γέλων πολύν, (*spreken en*) tegelijk schaterlachen. — **2.** een geschrift samenstellen, beschrijven, verhalen. — **3.** in zijn geest bijeenbrengen : *a) verscheidene dingen* samen overwegen, - beschouwen, een plan ineenzetten. — *b) in ongunstigen zin* : verzinnen ; *abs.* : intrigeeren. — **4.** in korte woorden samenvatten.
B. *med.* **I.** voor zich bijeenbrengen. — **II.** *overdr.* **1.** met het gehoor bijeenbrengen, hooren : τῆς κλαιούσης ὄπα -θετο, H., hij hoorde haar weenen. — **2.** in zijn geest bijeenbrengen, acht geven op, luisteren naar. — **3.** *a)* onder elkaar vaststellen, een overeenkomst sluiten, afspreken : ναῦλον -θέσθαι, het vrachtgeld bedingen. — *b)* door een overeenkomst tot stand brengen : φιλίαν -θέσθαι, vriendschap sluiten.

συν-τιμάω, insgelijks eeren.

*__συν-τλάω__ ● insgelijks dragen.

σύντομος, *att.* ξύν-, 2 [συντέμνω], afgekort. — **1.** *v. ruimte* : kort : -μωτάτη ὁδός. — **2.** *v. de rede* : *a)* kort, bondig. — *b) bw.* -μα, bondig. — **συντομωτάτως,** *bw., superl. v. h. volg.* — **συντόμως,** *bw., overdr.* **1.** *v. tijd* : in korten tijd, spoedig. — **2.** *v. de rede* : bondig.

σύντονος, *att.* ξύν-, 2 [συντείνω]. **1.** (συν-, zeer). *a)* strak gespannen. — *b) overdr.* : zich inspannend, ijverig, druk. — **2.** (συν-, mede-), overeenstemmend met.

συν-τραγῳδέω. 1. mede een tragedie opvoeren. — **2.** mede op tragischen toon voordragen.

συντράπεζος, 2 [συν-, τράπεζα], mede aanzittend ; ὁ σ., dischgenoot.

σύν-τρεις, εις, ια, drie tegelijk.

συν-τρέφω ● **1.** samen voeden, - opvoeden. — **2.** *pass.* : *a)* gevoed worden. — *b) overdr., v. neigingen enz.* :

groeien met, aangekweekt worden.

συν-τρέχω ● **1.** *a*) bijeenloopen, -komen. — *b*) *inz.*: op elkaar losstormen, handgemeen worden. — **2.** *overdr.* : op hetzelfde uitloopen, - neerkomen.

συν-τρίβω, *att.* **ξυν-** ● **1.** tegen elkaar wrijven. — **2.** [*eig.* : wrijven dat het ineenvalt], *alg.* : *a*) stukslaan, verbrijzelen, breken : *-τετριμμένος σκέλη* (*bepalende acc.*), met verbrijzelde beenen. — *b*) *overdr.* : breken : † *-τετριμμένος καρδίαν*, gebroken van hart.

συν-τριηραρχέω, met iem. triërarch zijn.

σύντροφος, *att.* **ξύν-,** 2 [*συν-, τρέφω*]. **1.** *a*) gevoed -, opgevoed met. — *b*) *alg.*: levend met : *-ον ζῷον*, huisdier. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. pers.*: opgegroeid te midden van, levend met, gewend : *σ. πενίᾳ*, armoede. — *b*) *v. zaken* : samengegroeid met, natuurlijk, gewoon : *Ἑλλάδι πενίη σ. ἐστι*, HDT.

συν-τυγχάνω, *att.* **ξυν-** ● **1.** (toevallig) ontmoeten, stooten op ; *ὁ -τυχών*, de eerste de beste. — **2.** *v. gebeurtenissen* : (door een samenloop van omstandigheden, *συν-*) gebeuren, voorvallen ; *onpers.* *-ει*, het gebeurt. — **συντυχία,** *ἡ*, *att.* **ξυν-.** **I. 1.** samenloop van omstandigheden, toeval, gebeurtenis : *κατὰ -ην*, HDT., toevallig. — **2.** *inz.* (*zonder bvn.*). — *a*) gelukkig toeval. — *b*) ongeval. — **II.** † ontmoeting, onderhoud.

συν-υφαίνω, *att.* **ξυν-** ● **1.** samenweven. — **2.** *overdr.* : *een plan* ineenzetten, - smeden, op touw zetten.

συνῳδός, *att.* **ξυν-,** 2 [*σύν, ᾠδή*]. **1.** medezingend. — **2.** *gew. overdr.* : overeenstemmend.

συν-ωθέω, *att.* **ξυν-** ● **1.** bijeendrijven, opeendringen. — **2.** † *overdr.* : gezamenlijk aansporen tot.

συνωμοσία, *att.* **ξυν-,** *ἡ* [*συνόμνυμι*]. **1.** het samenzweren, samenzwering.— **2.** *meton.*, *concr.* : *a*) eedgenootschap.— *b*) *inz.* : politieke club. — **συνωμότης,** *att.* **ξυν-,** *ου*, *ὁ* [*id.*], eedgenoot, samenzweerder.

συν-ωνέομαι ● bijeen-, opkoopen; *pf. soms met lijd. beteek.* : *σῖτος συνεωνημένος*.

συνωρίς, *att.* **ξυν-,** *ίδος*, *ἡ*. **1.** tweespan. — **2.** *overdr.* : paar.

συν-ωφελέω, *att.* **ξυν-.** **1.** mede helpen. — **2.** *pass.* : insgelijks voordeel hebben van.

συρ-, *z.* *σύν*, A, II, *begin*.

Συρακοσ-, *dor.*, *att.* = *Συρακουσ-*. — **Συράκουσαι,** *ῶν*, *αἱ*, Syrakuse. — **Συρακούσιος,** 3, Syrakusaansch ; *οἱ -οι*, de Syrakusanen.

Σύργις, *ὁ*, *rechter bijrivier v. d. Don, nu Donetz.*

Συρηκόσιος, Συρήκουσαι, *ion.* = *Συρακ-*.

1.**Συρία,** *ἡ*, Syrië, *landschap ten oosten v. Kilikië, waarvan de grenzen bij de oude schrijvers onzeker zijn ; nu eens omvat het, andere keeren niet, Phoinikië en Palestina ; bij de eenen strekt het zich uit tot d. Euphraat, bij de anderen tot d. Tigris.*

2.**Συρία,** *z.* *Συρίη*.

σῦριγξ, *ιγγος*, *ἡ*, ieder hol, cylindervormig voorwerp. — **1.** *dikw.*: rietpijp. — **2.** speerkoker.— **3.** naaf. — **4.** ader. — **συρίζω,** *att.* **-ίττω,** *ίξομαι en* † *ιῶ*, *ἐσύριξα*. **1.** *onoverg.* : *a*) op de rietpijp spelen. — *b*) *overdr. v. verschillende geluiden, b. v. van stuurriemen* : knarsen.— **2.** *overg.* : *a*) *een lied* op de rietpijp spelen. — *b*) *overdr.* : uitfluiten.

Συρίη, H., Surië, *mythisch eiland in h. Westen.*

Συριηγενής, 2, *ion.* [*Συρία, st. γίγνομαι*], uit Syrië afkomstig.

Σύριος, 3 [1. *Συρία*]. **1.** *a*) Syrisch. — *b*) *οἱ -οι*, de Syriërs. — **2.** *οἱ -οι*, de Kappadokiërs. — **συριστί,** *bw.* [*id.*], in de Syrische taal.

συρίττω, *z.* *συρίζω*.

συρμαία, *ἡ*. **1.** de lange ramenas. — **2.** *meton.* : ramenasolie, *uit h. zaad v. dat gewas geperst.*

Σύρος, *ὁ* [*vw.* *Συρία*]. **1.** Syriër. — **2.** Suros, *slavennaam.*

συρ-ράπτω ● aaneennaaien.

συρ-ρέω ● samenstroomen, *ook overdr. v. een menigte menschen.*

συρ-ρήγνυμι, *att.* **ξυρ-** ● **I.** (*σύν*, A, II, 1, b). **1.** *overg.*: *a*) verbrijzelen. — *b*) *overdr.* : *κακοῖσι συνέρρηκται*, H., hij is gebroken door het lijden. — **2.** *onoverg.* (*pr., alleen* HDT. 1, 80 ; *2e pf. -έρρωγα, plqpf.*) *en pass., v. stroomen* : zich met geweld storten in.— **II.** (*συν-*, samen), *overdr.* : losbarsten : *πότος νεανικὸς συνερράγη*, het kwam tot een jeugdig luidruchtig drinkgelag (*voorstelling v. losbrekende, -ερράγη, en samenbotsende, συν-, kreten*).

Σύρτις, *ion. gen.* *ιος*, *ἡ*, Syrte, *naam v. de twee groote golven aan de noordkust v. Afrika.*

σύρω, *f.* *συρῶ*, *ao.* *ἔσυρα* ; *pass. 2e ao.* *ἐσύρην*, trekken, sleepen, wegsleepen.

σῦς, *συός*, *ὁ*, *ἡ* (H. *ook* : *mrv., dat.* *σύεσσι*, *acc.* *σῦς* [*gecontr. uit* *σύας*]) = *ὗς*.

συσ-, *z.* *σύν*, A, II, *begin*.

συ-σκευάζω, *att.* **ξυ-. 1.** *a)* gereedmaken door bijeen te brengen, samenpakken. — *b) med.*: zijn eigen bagage samenpakken, zich reisvaardig maken. — **2.** *overdr.*: *a) intriges enz.* op touw zetten. — *b) med.*: iem. voor zich winnen, in zijn macht brengen.

συ-σκευή, ἡ, toerusting.

συ-σκευωρέομαι, iets sluw helpen aanleggen.

σύσκηνος, *att.* **ξύ-**, ὁ [σὺν (*bw.*) σκηνὴν (ἔχων)], tentgenoot.

συ-σκιάζω, overschaduwen, *ook overdr.* — **σύσκιος**, 2 [σύν, σκιά], belommerd.

συ-σκοπέω, samen -, mede beschouwen, - onderzoeken.

συ-σκοτάζω, *att.* **ξυ-**, *onpers.* -ει, het wordt donker, - nacht.

συ-σπαράσσω, hevig heen en weer rukken.

συ-σπάω ● **1.** samentrekken. — **2.** *inz.*: aaneennaaien.

συ-σπειράω. 1. in elkaar wikkelen, opeendringen. — **2.** *inz. v. troepen, pass.*: gesloten colonnes vormen.

συ-σπουδάζω, ijverig helpen.

σύσσημον, τό [σύν, σῆμα], afgesproken teeken.

συσσιτέω, samen eten, dischgenoot zijn. — **συσσίτιον**, τό, *gew. mrv.*, gemeenschappelijke maaltijd. — **σύσσιτος**, ὁ [σύν, σῖτος], dischgenoot.

συσ-σῴζω, helpen redden, - behoeden.

συσ-σωφρονέω, mede vernuftig zijn, - handelen.

συσταδόν, *att.* **ξυ-**, *bw.* [συνίστημι], bijeenstaande, man tegen man.

συ-στασιάζω, het oproer begunstigen. — **συστασιαστής**, οῦ, ὁ, deelnemer aan een oproer.

σύστασις, *att.* **ξύ-**, εως, ἡ [συνίστημι]. **I.** (συνίστημι, *overg.*), het bijeenplaatsen, -brengen. — **II.** (συνέστην, *onoverg.*). **1.** *a)* het bijeenkomen, -staan, onderhoud. — *b) inz.*: het vijandelijk bijeenkomen, handgemeen. — **2.** *meton., concr.*: *a)* vergadering. — *b) inz.*: oproerige vergadering. — **3.** *overdr.*: σ. τῆς γνώμης, strijd in den geest, inwendige strijd, angstige spanning.

συ-σταυρόω, medekruisigen.

συ-στέλλω, *att.* **ξυ-** ● **1.** samentrekken, de oppervlakte v. iets verminderen : σ. πρόσωπον, het voorhoofd fronsen ; στρῶμα σ., een tapijt oprollen ; συσταλείς, gehurkt. — **2.** *overdr.* : *a)* beperken, bekorten, verminderen : σ. φιλονικίας, het getwist. — *b)* vernederen ; *pass.*: zich vernederd gevoelen, moedeloos worden.

συ-στεφανηφορέω, zich mede bekransen.

συστολή, ἡ [συστέλλω], inkrimping, beperking.

συστρατεία, ἡ, het deelnemen aan een krijgstocht. — **συ-στρατεύω**, *att.* **ξυ-**, *gew. med.*, mede te velde trekken.

συ-στράτηγος, ὁ, medebevelhebber.

συ-στρατιώτης, ου, ὁ, krijgsmakker.

συ-στρατοπεδεύομαι, een legerplaats betrekken met.

συ-στρέφω ● **1.** samendraaien, opkluwen. — **2.** *a) alg.* : bijeenbrengen, vereenigen ; *pass.* : bijeenkomen, zich aaneenscharen, samenrotten ; *inz. dikw. pass., v. troepen* : zich samentrekken, de gelederen sluiten. — *b) overdr. v. de rede*: λόγος συνεστραμμένος, bondig -, krachtig woord.

συ-σφάζω ● tegelijk slachten.

σύτο, *z.* σεύω.

συφειός, ὁ = συφεός. — **συφεόν-δε**, *bw.*, naar het varkenshok. — **συφεός**, ὁ [σῦς; *missch. vw.* φύω], varkenshok.

συφορβός, ὁ [σῦς (*acc. mrv.*) φέρβων], zwijnenhoeder.

συχνός, 3, dicht opeen. — **1.** *a)* talrijk, veel ; *dikw. met gen.* -οἱ τῶν βαρβάρων. — *b) v. ruimte*: lang, uitgestrekt; *bw.* -όν, een eind ver. — **2.** *overdr.* : *a) v. tijd* : aanhoudend, lang, langdurig: σ. χρόνος, een geruime tijd. — *b) v. graad* : εὐλάβεια -ή, groote voorzichtigheid.

† **συψέλιον**, τό [← *Lat.* subsellium], bank.

σφ' = σφέ *of* σφί.

σφ-, *stam v. een pers. vnw. v. d. 3en* (*ook wel v. d. 2en*) *pers., waarvan deze vormen gebruikelijk zijn* (*vrl* H. *en* HDT.) : *enk.* (*zld.*), *3e p. m. vr.* : *dat.* σφί(ν), *acc.* σφέ; — *mrv. nom.* σφεῖς (*m. vr.*), σφέα (*onz.*); *gen.* σφῶν, σφέων, σφείων ; *dat.* σφίσι(ν), σφί(ν) ; *acc.* σφᾶς, σφάς *en* σφέας (*m. vr.*), σφέα (*onz.*), σφέ (*m. vr. onz.*). — *du. nom.* σφῶϊ, σφώ, σφῴ ; *gen. dat.* σφωΐν, σφῶϊν, σφῷν ; *acc.* σφωέ, σφῶϊ, σφώ, σφῴ, σφέ. (*de meeste vormen zijn altijd of gew. enklitisch*).

1. *vnw. v. d. 2en pers.* : *a) mrv.* (*zld.*) : gij. — *b) du.* : gij beiden. — **2.** *vnw. v. d. 3en pers.* : *a) terugwijzend* : zich, zichzelf : οἱ σφῶν, de hunnen ; τὰ σφῶν, hun bezit, hun land ; *dikw. versterkt door* αὐτῶν : σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, σφᾶς αὐτούς. — *b) aanwijzend* : *enk.* : hem, haar ; *mrv.* (*niet nom.*) : van *enz.* hen, - haar *enz.* ; *du.* : van hen

beiden, - haar beide *enz.*

σφαγεῖον, τό [σφάζω], offerbekken, *waarin men h. bloed v. h. offerdier opving.* — **σφαγεύς,** έως, ὁ [*id.*], slachter, moordenaar ; °*ook v. een verpers. zwaard.* — **σφαγή,** ἡ [*id.*]. **1.** het slachten, het dooden, moord. — **2.** *meton.* (*vaak mrv. met de beteek. v. h. enk.*), *plaats waar h. offerdier getroffen wordt,* keel.

σφαγιάζω, *gew. med.*, een offerdier slachten. — **σφάγιον,** τό, *gew. mrv.* [σφάζω]. **1.** offerdier ; *alg.* : slachtoffer (*ook een mensch*). — **2.** bloedig zoenoffer, *dat in bizondere omstandigheden gebracht werd en waaruit men tevens de toekomst leerde kennen* (*t. ond. v.* ἱερά) : τὰ σφάγιά ἐστι καλά, het offer valt gunstig uit, *d. i.* geeft gunstige voorteekenen. — **σφάγιος,** 3 [*id.*], door slachting geschiedend.

σφαδᾴζω, zich stuipachtig bewegen. — **σφαδᾳσμός,** ὁ. **1.** stuip, stuipachtige beweging. — **2.** *meton.* : (stuipen veroorzakende -), folterende zorg.

σφάζω, *att.* -άττω, σφάξω, ἔσφαξα ; *pass.* 2e *f.* σφαγήσομαι, *ao.* ἐσφάχθην, 2e *ao.* ἐσφάγην, *pf.* ἔσφαγμαι. — **1.** *a*) keien, slachten *door de keel af te snijden.* — *b*) *inz.* : als offer slachten. — *c*) een *levend of reeds gedood* dier de keel afsteken : σ. ταῦρον εἰς ἀσπίδα, zoodat het bloed in een schild loopt. — **2.** *alg.* : *met een scherp wapen* dooden.

σφαῖρα, ἡ [—> *Lat.* sphaera —> *Ned.* sfeer], ieder bolvormig voorwerp, *vrl* : *a*) bol. — *b*) bal. — **σφαιρηδόν,** *bw.* [σ., -δόν], als een bal. — **σφαιρίζω,** met den bal spelen. — **σφαιροειδής,** 2 [σφαίρας εἶδος (ἔχων)], bolvormig.

σφακελίζω, het koudvuur hebben. — **σφάκελος,** ὁ, koudvuur.

σφακτός, 3 [*verbaaladj. v.* σφάζω], geslacht, vermoord.

σφαλερός, 3 [σφάλλω]. **I.** *overg.* **1.** wat doet wankelen, - struikelen, - uitglijden, - vallen. — **2.** *overdr.* : glibberig, gevaarlijk, onbetrouwbaar. — **II. 1.** wankel, zwak. — **2.** *overdr.* : *a*) onzeker. — *b*) onbestendig.

σφάλλω, *f.* σφαλῶ, *ao.* ἔσφηλα, *pf.* ἔσφαλκα ; *pass.* 2e *f.* σφαλήσομαι, 2e *ao.* ἐσφάλην, *pf.* ἔσφαλμαι. — **I.** doen wankelen, ten val brengen, neerwerpen. — **II.** *overdr.* **1.** te gronde richten : *a*) *v. pers.*: in het ongeluk storten, benadeelen ; *pass.* : te gronde gaan, tegenspoed hebben. — *b*) *v. ondernemingen* : doen mislukken. — **2.** in dwaling brengen, doen aarzelen, misleiden, teleurstellen: σφαλεὶς τῆς ἐλπίδος (*gen. v. scheiding*), bedrogen in ... — **3.** in gevaar brengen.

σφάλμα, τό [σφάλλω]. **1.** val. — **2.** *overdr.* : *a*) ongeval, tegenslag, nederlaag. — *b*) vergissing, misslag.

σφαραγέομαι. 1. overvol zijn, zwellen van. — **2.** sissen.

σφᾶς, *z.* σφ-. — **σφάς. 1.** *z.* σφ-. — **2.** *vr. acc. mrv. v.* σφός.

σφάττω, *z.* σφάζω.

σφέ, σφέα, σφέας, *z.* σφ-.

σφεδανός, 3, onstuimig, heftig ; *bw.* -όν.

σφεῖς, σφείων, *z.* σφ-.

σφέλας, τό (*slechts enkele vormen*), voetbank.

σφενδονάω, met den slinger werpen, slingeren. — **σφενδόνη,** ἡ. **1.** slinger. — **2.** *meton.* : slingersteen. — **3.** *overdr.* : ringkas. — **σφενδονήτης,** ου, ὁ, slingeraar. — **σφενδονητικός,** 3, het slingeren betreffend ; ἡ -ή [τέχνη], de slingerkunst.

σφετερίζομαι, *med.*, zich toeëigenen. — **σφέτερος,** 3 [σφ-, -τερος], *bezittelijk vnw.* **1.** *gew. v. d.* 3en *pers. mrv.* : *a*) hun, hun eigen, haar, haar eigen ; *soms versterkt door* αὐτῶν : αὐτῶν -ῃσιν ἀτασθαλίῃσιν, H., door hun eigen euveldaden. — *b*) *zelfst. g.* : οἱ -οι, hun eigen volk ; ἡ -α [χώρα], hun eigen land ; τὰ -α, hun have, hun belangen. — **2.** (*na* H. *en zld.*) *v. d.* 3en *p. enk.* : zijn, zijn eigen, haar, haar eigen.

σφεῖς, σφείων, σφέων, *z.* σφ-.

σφηκόω [σφήξ ; *eig.* : gelijk maken aan een wesp], in het midden samensnoeren.

σφήν, ηνός, ὁ, wig.

σφήξ, ηκός, ὁ, wesp.

Σφήττιος, 2, uit Sphettos. — **Σφηττός,** ὁ, *een Attische gouw.*

σφί, *z.* σφ-.

σφίγγω, samensnoeren, omsluiten.

Σφίγξ, ιγγός, ἡ, Sfinx, *mythisch monster.*

σφί(ν), σφίσι(ν), *z.* σφ-.

σφόδρα, *bw.* [*onz. mrv. v.* σφοδρός]. **1.** hevig, onstuimig, krachtig. — **2.** *alg.* : zeer, geheel en al ; *in antwoorden* : σ. γε, καὶ σ., ongetwijfeld. — **σφοδρός,** 3 *en* 2, hevig, onstuimig, krachtig, groot ; *v. pers.* : hartstochtelijk, streng.

σφονδύλιον, τό, halswervel.

σφός, 3 = σφέτερος. **1.** hun, hun eigen. — **2.** *zld.* : zijn, zijn eigen.

σφραγίζω. 1. verzegelen : σ. γράμματα. — **2.** van een merkteeken voorzien, merken. — **σφραγίς,** *ion.* **σφρηγίς,** ῖδος,

ἡ. **1.** zegelsteen. — **2.** *synekd.* (*daar de zegelsteen gew. in een ringkas gevat was*) : zegelring, stempel. — **3.** *meton.*: *a*) zegel, zegelafdruk. — *b*) *overdr.* : zegel, kenmerk, waarborg.

σφῦρα, ἡ, hamer.

σφυρόν, τό. **1.** enkel. — **2.** °*synekd.* : voet.

σφώ, σφωέ, *z.* σφ-. — **σφῶϊ, σφῶϊν,** *z.* σύ *en* σφ-. — **σφωΐν,** *z.* σφ-. — **σφωΐτερος,** 3, *bezittelijk vnw.* [σφ-]. **1.** *2e p. du.*: van u beiden, u beiden toebehoorend. — **2.** *3e p. mrv.* = σφέτερος. — **σφῶν, σφῷν,** *z.* σφ-.

1.**σχάζω. 1.** openrijten, -snijden, splijten. — **2.** *alg.* : openen.

2.**σχάζω. 1.** laten hangen. — **2.** stuiten.

σχεδία, ἡ. **1.** *a*) licht vaartuig, vlot. — *b*) °*alg.* : schip. — **2.** schipbrug.

σχεδίην, *bw.* [*ion. acc.*], van nabij. — **σχέδιος,** 3 [σχεδόν], van nabij *geslingerd.*

σχεδόθεν, *bw.* [σχεδόν, -θεν]. **1.** van nabij : σ. βάλε, H. — **2.** nabij : σ. εἶναι, H.

σχεδόν [ἔχω].
A. *bw.* **I.** *v. plaats* (*z.* ἔχω, A, I, 2, b, α), in de nabijheid, nabij : σ. εἶναι ; σ. ἐλθεῖν. — **II.** *overdr.* **1.** *v. tijd* : nabij, ophanden. — **2.** *v. graad* : *a*) bijna, ongeveer : σ. πάντες ; σ. τι οἶδα, ik ben zoogoed als zeker. — *b*) een weinig : σ. τι πρόσθεν, kort te voren. — *c*) misschien wel. — **3.** *v. verwantschap* : na verwant.
B. *vrz. met gen. en dat.* : bij.

σχεθέειν, H., *en* **σχεθεῖν,** *2e ao. inf. v.* ἔχω. — **σχεθήσομαι, σχεῖν, -σχεο,** *z.* ἔχω.

Σχερία, ἡ, *ion.*, *h. eiland der Phaiaken, volgens de meeste ouden Kerkura.*

σχερός, 2 [σχεῖν ; *z.* ἔχω, A, I, 2, b, α], samenhangend, onafgebroken ; *bijna alleen in* ἐπὶ -ῷ, op een rij, onafgebroken (*z.* ἐπισχερώ).

σχές, *2e ao. imper. v.* ἔχω.

σχετλιάζω [σχέτλιος], klagen, jammeren.

σχέτλιος, 3 *en* 2 [σχεῖν]. **I. 1.** uithoudend, volhardend, doorzettend. — **2.** *inz.* : doorzettend : *a*) in durf ; *gew. in ongunstigen zin* : vermetel, driest, roekeloos. — *b*) in de misdaad : gruwzaam, wreed. — **II. 1.** ontzettend, schrikkelijk : -α ἔργα, H. — **2.** ellendig, ongelukkig.

σχῆμα, τό [σχεῖν]. **I. 1.** *a*) houding *vrl v. h. lichaam,* voorkomen, uiterlijk : ῥήτορος -ατα, houdingen, gebaren ; °τύραννον σ. ἔχων, met koninklijke pracht. — *b*) *inz.* : kleeding : °τίνος γῆς σ. ἔχουσιν ; — **2.** *overdr.* : *a*) toestand, gesteldheid : °σ. βίου, levenswijze ; *ook* : staatsvorm. — *b*) zedelijke schoonheid : °ἔχει σ. δυστυχοῦντας ὠφελεῖν. — *c*) bedrieglijk uitzicht, schijn, voorwendsel. — *d*) rhetorische figuur. — **II. 1.** vorm, figuur : σ. (plan) πόλεως ; εἰς τὸ αὐτὸ σ. (slagorde) κατέστησεν τὴν φάλαγγα. — **2.** *overdr.* : methode : σ. διδαχῆς, van onderwijs.

σχηματίζω [σχῆμα], in een houding -, in een vorm brengen : τὸν βραχίονα οἷον ἐφ' ὕβρει σ., met den arm een gebaar maken als om te slaan ; -εται κόμην, brengt haar haren in orde ; -ονται ἀμαθεῖς εἶναι, houden zich alsof zij onwetend waren, veinzen...

σχήσω, *f. v.* ἔχω.

σχίζα, ἡ [σχίζω], gekloofd hout, spaander.

σχίζω [*vw. Lat.* sci-n-dĕre, *Ned.* scheiden]. **1.** splijten, klooven, doorsnijden : σ. ξύλα ; ποταμὸν σ., splitsen, in twee beddingen doen stroomen. — **2.** *overdr.*, *pass.* : ἐσχίσθησαν αἱ γνῶμαι, de meeningen gingen uiteen. — **σχίσις,** εως, ἡ. **1.** het splitsen. — **2.** *meton.*, *concr.* : kruisweg. — **σχίσμα,** τό [⟶ † *Lat.* schisma ⟶ *Ned.* schisma]. **1.** spleet. — **2.** *overdr.* : tweespalt, oneenigheid. — **σχιστός,** 3 [*verbaaladj.*]. **1.** gesplitst. — **2.** *meton.* : °-ἡ ὁδός, gesplitste weg, de armen van een weg.

σχοίατο, σχοίην, *z.* ἔχω.

σχοινίον, τό [*verklw.*], uit biezen gevlochten touw ; *alg.* : touw, snoer. — **σχοῖνος,** ὁ, ἡ. **1.** bies, *wschl.* : de groote waterbies. — **2.** *meton.* : *a*) biesbosch. — *b*) het van biezen gemaakte : snoer, touw ; *inz.* : meetsnoer. — *c*) schoine, *Egyptische lengtemaat* ; *bij* HDT. *11 km.*

Σχοῖνος, ἡ, *stad in Boiotië.*

σχοινοτενής, 2 [σχοῖνος, τείνω ; *eig.* : gespannen als een touw], recht.

σχολάζω [σχολή]. **1.** *a*) vrijen tijd hebben, niets te doen hebben : σ. πρός τι ; Σωκράτει σ., vrijen tijd hebben voor S., zijn lessen bijwonen. — *b*) den tijd voor iets nemen, dralen, talmen, niets doen. — **2.** *v. een ruimte* : leeg staan.

σχολαῖος, 3 (*comp.* -αίτερος *en* -αιότερος, *superl.* -αίτατος *en* -αιότατος) [*id.*], langzaam, op zijn gemak.

σχολή, ἡ [⟶ *Lat.* schola ⟶ *Ned.* school].
I. 1. vrije tijd, het vrij zijn van bezigheden, *inz.* van ambtsbezigheden, rust : -ὴν ἄγειν, vrijen tijd -, niets te doen hebben, niets doen ; °σ. κακοῦ, verpoozing na het leed. — **2.** *meton.* : *a*) *wat men doet in zijn vrijen tijd* : philosophisch onderhoud, voordracht ; *alg.* : wetenschappelijke arbeid, stu-

die. — *b*) *door een verdere meton.*: groep toehoorders, *philosophische* school.
II. *bw.* σχολῇ [*dat.*]. **1.** langzaam, op zijn gemak. — **2.** met moeite, nauwelijks, niet.

σχόμενος, σχοῦ, σχῶ, σχών, *z.* ἔχω.

σῷ, *z.* σός *en* σῶς. — **σώεσκον,** *z.* σώω.

σῴζω, σώσω, ἔσωσα, σέσωκα; *pass.*: σωθήσομαι, ἐσώθην, σέσωμαι *en* -σμαι (*tot IIIe eeuw v. C. gew.* -ῳ *vóór* ζ, *later* -ω-). **I. 1.** *a*) voor een gevaar behoeden, uit een gevaar redden, in het leven houden, redden: σ. τινὰ ἐκ πολέμοιο ἐπὶ νῆας, H.; *pass. o. a.*: gelukkig terugkeeren. — *b*) † οἱ -όμενοι, die hun ziel zalig maken, de zaligen. — **2.** *v. zaken*: behouden, bewaren: ° σ. τόξα; ° σ. χθόνα; ἔσῳζον πόλεις Φαρναβάζῳ.
II. *overdr.* **1.** *med.*: in het geheugen bewaren, indachtig zijn; *ook*: μνήμην τινὸς σ. — **2.** *zijn* woord houden, *een wet* naleven: νόμους σ.

σωκέω, vermogen, in staat zijn. — **σῶκος,** *m. bvn.*, krachtig, sterk.

Σωκράτης, ους, ὁ (*voc.* ες, *acc.* ην *en* η), *beroemd Atheensch wijsgeer, 469-399 v. C.*

σωλήν, ῆνος, ὁ, pijp, buis.

σῶμα, τό. **I.** lichaam *v. mensch en dier.* — **II.** *inz.* **1.** (*altijd bij* H.): dood lichaam, lijk; *v. een dier*: kreng. — **2.** *na* H. *ook*: *a*) levend lichaam; *vaak in tgst. tot de ziel*: αἱ κατὰ τὸ σ. ἡδοναί, lichamelijke geneugten. — *b*) *synekd.*: levend wezen, persoon, mensch: τριήρεις καὶ -άτων πλῆθος, talrijke manschappen; *vaak omschrijvend*: ° τὸ σὸν σ. = σέ. — *c*) *meton.*: leven: περὶ τοῦ -ατος ἀγωνίζεσθαι.

σωματικός, 3 [σῶμα], lichamelijk. — **σωμάτιον,** τό [*verklw. v. id.*]. **1.** klein -, ellendig lichaam. — **2.** kindje, PAP.

σωματοειδής, 2 [σώματος εἶδος (ἔχων)], als een lichaam, lichamelijk, stoffelijk.

σωματοφυλάκιον, τό [σῶμα, φυλακή], bergplaats voor lijken.

σωματοφύλαξ, ακος, ὁ [σώματος φύλαξ], lijfwachter.

σῶος, *z.* σῶς.

σώρευμα, τό = σωρός. — **σωρεύω** [σωρός], opstapelen.

σωρηδόν, *bw.* [σ., -δόν], bij hoopen. — **σωρός,** ὁ, hoop, stapel.

σῶς, σῶς, σῶν (*verder bijna alleen*: *acc. m. vr. onz.* σῶν; *mrv. nom. m. vr.* σῷ, *onz.* σᾶ; *acc. m. vr.* σῶς, *onz.* σᾶ), **σάος,** 3 (*comp.* σαώτερος), **σόος,** 3, *en* **σῶος,** 3 (*vr. ook* σῴα) (*v. de drie laatste slechts enkele vormen*). — **1.** behouden, ongedeerd, gaaf, gezond. — **2.** zeker, ontwijfelbaar.

σῶστρον, τό, *gew. mrv.* [σῴζω], belooning voor iem.s redding; *inz.*: dankoffer aan de goden voor het behoud van een leven.

σώτειρα, *vr. bvn.*, reddend, behoudend, *epitheton v. verscheidene godinnen.* — **σωτήρ,** ῆρος, ὁ (*voc.* ερ) [σώω]. **1.** *m. vr. bvn.*, reddend, behoudend. — **2.** ὁ, ἡ σ., redder, -ster, behouder, -ster; † Heiland.

σωτηρία, ἡ [σωτήρ]. **1.** *a*) redding, behoud, bevrijding: ἐλπὶς (uitzicht op) -ας; *inz.*: gelukkige terugkeer: σ. ἐς πατρίδα. — *b*) *meton.*: redmiddel. — **2.** *bij uitbr.*: welzijn, geluk, heil, veiligheid.

σωτήριος, 2, *soms* 3 [*id.*]. **1.** reddend, behoudend, heilzaam. — **2.** *zelfst. g.*: *a*) τὸ -ον, τὰ -α, redding, behoud, heil. — *b*) τὰ -α [ἱερά], dankoffer voor de redding.

σῶτρον, τό, velg.

σωφρονέω [σώφρων]. **1.** gezond van geest zijn, - worden, verstandig -, bezonnen zijn, - worden, - handelen, - oordeelen. — **2.** vrij van hartstochten -, matig -, ingetogen zijn, - worden, - handelen.

σωφρονίζω [*id.*]. **1.** tot rede -, tot bezonnenheid -, tot zijn plicht brengen. — **2.** *inz.*: vermanen, tuchtigen.

σωφρονικός, 3 = σώφρων.

σωφρόνως (*comp.* νεστέρως), *bw. bij* σώφρων.

σωφροσύνη, ἡ [σώφρων]. **1.** gezondheid van den geest, verstand, juist oordeel, wijsheid, bezonnenheid. — **2.** vrijheid van hartstochten, zelfbeheersching, matigheid, ingetogenheid, deugdzaamheid. — **σώφρων,** 2 [σῶν φρένα (ἔχων)]. **1.** gezond van geest, verstandig, wijs, bezonnen. — **2.** vrij van hartstochten, zichzelf beheerschend, maat houdend in zijn streven en handelen, ingetogen, deugdzaam, eerbaar.

σώω (*slechts enkele vormen v. pr.*, *en iter. impf.* σώεσκον, H.) = σῴζω.

T

τ *als cijfer* : τ' = 300.

τ' = **1.** τέ. — **2.** *zld.* τοί, aan u (*z.* σύ). — **3.** *zld.* τοί, voorwaar.

τά, *onz. mrv. v.* ὁ *en, ion., v.* ὅς.

τἀγαθά = τὰ ἀγαθά (*krasis*).

ταγός, ὁ [τάσσω], aanvoerder, gebieder.

τάδε, *onz. mrv. v.* ὅδε. — **τᾷδε,** *dor.* = τῇδε.

ταθείς, τάθη, *z.* τείνω.

ταί = αἱ, *nom. vr. mrv. v.* ὁ, ἡ, τό.

Ταίναρον, τό, *en* **-ος,** ἡ, *voorgebergte aan de zuidelijke punt v. Lakonië, nu kaap Matapan.*

ταινία, ἡ [—> *Lat.* taenia], band, lint; *inz.*: hoofd-, borstband.

τἀκ = τὰ ἐκ (*krasis*).

τἀκεῖ = τὰ ἐκεῖ (*krasis*).

τακείς, *part.* 2e *ao. pass. v.* τήκω. — **τακερός,** 3 [τήκω]. **1.** smeltend, week. — **2.** *overdr.* : teeder, smachtend.

τακτός, 3 [*verbaaladj. v.* τάσσω], bepaald, geregeld, voorgeschreven.

τάκω, *dor.* = τήκω.

ταλαεργός, 2 [τλὰς (2e *ao. part. v.* * τλάω) ἔργον], arbeid verdragend, onvermoeibaar.

Ταλαϊονίδης, ου, ὁ [Ταλαός, -ίδης], Talaonide, zoon van Talaos, *bij* H. : *Mekisteus.*

ταλαιπωρέω. 1. *onoverg.* : *a)* lijden, in nood verkeeren, ongelukkig zijn. — *b)* hard werken, zich inspannen, - aftobben. — **2.** *overg.* : ongelukkig maken, kwellen, afmatten : -*ούμενοι* (uitgeput) τῷ μήκει τοῦ πολέμου. — **ταλαιπωρία,** ἡ. **1.** lijden, nood. — **2.** inspanning, moeite. — **ταλαίπωρος,** 2 [* τλάω ; 2e *lid* ?], lijdend, duldend, ellendig; *ook v. zaken* : ° τ. βίος.

ταλαίφρων, 2 [τλὰς (2e *ao. part. v.* * τλάω) φρένα (*acc. v. betrekking*] *en* **ταλακάρδιος,** 2 [*id.* καρδίαν (*id.*)], met een duldend hart, veel lijdend.

τάλαντον, τό [* τλάω; —> *Lat.* talentum —> *Ned.* talent]. **I.** *gew. mrv.* : weegschaal. — **II.** *meton.* **1.** het gewogene : *a)* talent : α) *als gewicht* : *bij* H., *een bepaald, wschl. klein, gewicht; later een gewicht, dat volgens de tijden en de plaatsen verschilde* : *h. Attische talent* = *26.20 Kg* ; *h. handelstalent* = *36.10 Kg.* — β) *geldsom* (*niet* : *munt*) *aan h. talent als gewicht beantwoordend* : *h. Attische zilvertalent* (τ. *met en zonder* ἀργυρίου) = *6000 drachmen, ong. 6000 goudfr.* — **2.** het resultaat van het wegen : Διὸς -α. H., de beslissing van Zeus.

Ταλαός, ὁ, *een Argonaut.*

ταλαπείριος, 2 [τλὰς (2e *ao. part. v.* * τλάω) πεῖραν], zwaar beproefd.

ταλαπενθής, 2 [τλὰς (*z. h. vorige*) πένθος], leed dragend, ongelukkig.

τάλαρος, ὁ [* τλάω ; *eig.* : voorwerp, waarin men draagt], korf, mand.

τάλας, τάλαινα, τάλαν (*gen. m. onz.* τάλανος, *oude voc.* τάλαν) [* τλάω]. **1.** duldend, lijdend, ellendig. — **2.** *zelfst. g.*: ellendeling.

ταλασία, ἡ, het wolspinnen. — **ταλάσιος,** 2 [* τλάω], het wolspinnen betreffend. — **ταλασιουργός,** 2 [τ., ἔργον], wolspinnend.

ταλασίφρων, 2 [τλὰς (2e *ao. part. v.* * τλάω) φρένα (*acc. v. betrekking*)], met een duldend hart, die veel kan lijden, onversaagd.

ταλαύρινος, 2 [τλὰς (2e *ao. part. v.* * τλάω) ῥινόν], schilddragend.

ταλάφρων, 2 [τλὰς (*z. h. vorige*) φρένα (*acc. v. betrekking*)] = ταλασίφρων.

τάλης, 2 (*gen.* ?) = τάλας.

Ταλθύβιος, ὁ, *heraut v. Agamemnoon.*

τᾶλις, ιδος, ἡ, huwbaar meisje, bruid.

τἄλλα *en* **τἆλλα** = τὰ ἄλλα (*krasis*).

τἀμά = τὰ ἐμά (*krasis*).

τἀμαυτοῦ = τὰ ἐμαυτοῦ (*krasis*).

† **ταμεῖον,** τό = ταμιεῖον.

ταμεσίχρως, *m. vr. bvn., gen.* χροος [ταμὼν (*v.* τέμνω) χρῶτα], de huid snijdend, wondend.

ταμία, ἡ [*vr. bij* ταμίας]. **1.** huishoudster. — **2.** *alg.* : vrouw die alles regelt.

ταμίας, ου, ὁ [τέμνω]. **1.** *a)* verdeeler; *alg.* : huishouder, hofmeester, bestuurder, heer. — *b)* *overdr.* : ° Ζεύς, ὅρκων τ., die over de eeden waakt. — **2.** *inz.* : schatbewaarder. — *a) te Athene* : *een der beheerders v. de staatsgelden bewaard in h. Parthenoon.* — *b)* † *te Rome* : quaestor.

ταμιεία, ἡ, huishouding. — **ταμιεῖον,** τό. **1.** voorraadkamer. — **2.** *alg.* : binnenvertrek. — † **ταμιευτικός,** 3, van den quaestor. — **ταμιεύω** (*iter. impf.* -εύεσκε) [ταμίας]. **1.** *onoverg.* : *a)* huishou-

der zijn. — *b*) † *te Rome* : quaestor zijn. — **2.** *overg.* : *a*) verdeelen, beheeren, bewaren. — *b*) *med.* : bij de verdeeling ontvangen, zich laten toedeelen.

τάμνω, *ion., dor.* = *τέμνω.*

Ταμύναι, *ῶν, αἱ, stad op Euboia.*

τἀν = *τὰ ἐν* (*krasis*).

τἄν = *τοὶ ἄν* (*krasis*).

1.**τᾶν.** **1.** *dor. gen. vr. mrv. v. ὁ.* — **2.** *aiol.* (*e. a. dial.*) *gen. vr. mrv. v.* 2. *ὅς.*

2.**τᾶν** *en* **τάν,** *onverb., alleen in ὦ τᾶν, ὦ τάν,* mijn beste !, vriend !

Τάναγρα, *ἡ, stad in Boiotië.* — **Ταναγρικός,** 3, van Tanagra.

ταναήκης, 2 [*ταναός, wrt. v. ἄκρος*], met lange punt, - snede.

Τάναϊς, *ϊδος, ὁ, rivier in Skuthië, nu de Don.*

τἀναντία = *τὰ ἐναντία* (*krasis*).

ταναός, 2 [*vw. Lat.* tenuis, *Ned.* dun], gestrekt, lang.

ταναΰπους, *ους, ουν, gen. ποδος* [*ταναοὺς πόδας* (*ἔχων*)], met slanke pooten, snel, vlug.

τἀνδρί, τἀνδρός = *τῷ ἀνδρί, τοῦ ἀνδρός* (*krasis*).

τανηλεγής, 2 [*missch. vw. τείνω, ἄλγος*], langdurige smart brengend.

τανίκα, *dor.* = *τηνίκα.*

τανίσφυρος, 2 = *τανύσφυρος.*

Ταντάλειος, 2, van Tantalos, van Tantalos afstammend. — **Ταντaλίδης,** *ου, ὁ,* Tantalide, zoon van Tantalos. — **Τάνταλος,** *ὁ* [* *τλάω, met versterkende redupl.* ; *eig.* : de Dulder]. **1.** *koning v. Phrugië, zwaar gestraft in de onderwereld.* — **2.** *eerste echtgenoot v. Klutaimnestra.*

ταντaλόω [*Τάνταλος*], slingeren.

τἀντεῦθεν = *τὰ ἐντεῦθεν* (*krasis*).

τανύγλωσσος, 2 [* *τανεῖαν γλῶσσαν* (*ἔχων*)], de tong strekkend. — **τανυγλώχις,** *m. vr. bvn., gen. ινος* [* *τανεῖαν γλωχῖνα* (*ἔχων*)], met lange punt.— **τανυήκης,** 2 [* *τανύς, wrt. v. ἄκρος*] = *ταναήκης.* — **τανύθριξ,** *m. vr. bvn., gen. τριχος* [* *τανείας τρίχας* (*ἔχων*)], langharig, met lange wol, - borstels.

τανῦν = *τὰ νῦν, z. νῦν,* I, 1, d.

τανύπεπλος, 2 [* *τανὺν πέπλον* (*ἔχων*)], met lang -, met slepend gewaad. — **τανύπους,** *m. vr. bvn., gen. ποδος* [* *τανεῖς πόδας* (*ἔχων*)] = *ταναΰπους.* — **τανυπτέρυξ,** *m. vr. bvn., gen. υγος* [* *τανείας πτέρυγας* (*ἔχων*)] = *τανυσίπτερος.*

* **τανύς,** *εῖα, ύ* (*alleen in samenst.*), dun, smal, uitgestrekt. — **τανυσίπτερος,** 2 [*τανύων πτερά*], breedgewiekt.

τανυστύς, *ύος, ἡ* [*τανύω*], het spannen.

τανύσφυρος, 2 [* *τανέα σφυρὰ* (*ἔχων*)], met tengere enkels. — **τανύφλοιος,** 2 [* *τανὺν φλοιὸν* (*ἔχων*)], met gestrekten -, met langen bast, *d. i.* hoog, slank. — **τανύφυλλος,** 2 [* *τανέα φύλλα* (*ἔχων*)], met lange bladeren.

τανύω (*f. ύσω en ύω* ; *3 enk. pr. ind. pass. ook τάνυται*) [*wrt. τα, zwakke trap v. τεν* (*τείνω*)] = *τείνω.*

ταξιαρχέω, taxiarch zijn. — **ταξιάρχης,** *ου, en -ος, ὁ* [*τάξεως ἄρχων*], taxiarch, bevelhebber van een *grootere of kleinere* afdeeling voetvolk ; *ook* : vlootvoogd.

τάξις, *εως, ἡ* [*τάσσω*].

A. 1. rangschikking, regeling, orde, geregelde plaatsing : *ἐν -ει,* in de volgorde, op zijn beurt ; *ook* : volgorde der handelingen, - der gedachten. — **2.** *meton.*: *a*) verordening, voorschrift. — *b*) aangewezen plaats ; *overdr.* : *ποιεῖν τι ἐν ἐπηρείας -ει,* als een beleediging.

B. *inz.* **I.** *in h. maatschappelijk en politiek leven.* **1.** stand, rang : *οἰκέτου τ.* — **2.** post, ambt, werkkring : *τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου -ιν ἀπαιτεῖ,* de tegenwoordige omstandigheden eischen, dat de raadgever zijn post zou betrekken. — **II.** *in h. leger.* **1.** het opstellen, marsch-, slagorde. — **2.** *meton., concr.* : het opgestelde : *a*) *grootere of kleinere* afdeeling voetvolk ; *ook soms* : afdeeling van de ruiterij *of* van de vloot. — *b*) slaglinie, gelid : *τὰ ἀμφὶ -εις,* taktiek. — *c*) plaats in het gelid : *λείπειν τὴν -ιν.*

Τάοχοι, *ων, οἱ,* Taochen, *volksstam ten zuidoosten v. de Zwarte Zee.*

ταπεινός, 3. — **I.** *v. plaats* : laag, laag gelegen : *χώρη -ή,* HDT. — **II.** *overdr.* **1.** *v. hoedanigheid, v. rang, v. stand* : gering, onbeduidend, nederig, armoedig : *δύναμις -ή,* onbeduidende krijgsmacht. — **2.** *v. de stemming, de gezindheid* : *a*) moedeloos, kleinmoedig, neerslachtig. — *b*) onderworpen, slaafsch, kruiperig, gemeen. — *c*) *in zedelijken zin* : nederig, bescheiden.

ταπεινότης, *ητος, ἡ* [*ταπεινός*]. **1.** *v. plaats* : laagte : *τ. τῆς χώρας.* — **2.** *overdr.* : *a*) ellende, vernedering. — *b*) neerslachtigheid, kleinmoedigheid.

ταπεινόω [*ταπεινός*]. **1.** laag maken : † *ὄρος τ.,* effen maken. — **2.** *overdr.* : *a*) gering -, klein -, zwak maken : *τεταπείνωται αὐτῶν δόξα.* — *b*) vernederen, krenken. — *c*) † nederig maken. — **ταπείνωσις,** *εως, ἡ.* **1.** het verlagen, het verkleinen. — **2.** *overdr.* : verne-

dering, nederige staat, nietigheid.

τάπερ, *ion. onz. mrv. v.* ὅσπερ.

τάπης, ητος, ὁ [*wschl. Oostersch w.*; —> *Lat.* tapēte —> *Ned.* tapijt], deken, sprei.

τἀπί = τὰ ἐπί (*krasis*).

τάπις, ιδος, ἡ = τάπης.

τἀπό = τὰ ἀπό (*krasis*).

τάρ, *enkl. vgw.* [τ' ἄρ = τε ἄρα], dan (*aaneenschakelend*).

τἄρα *en* **τᾶρα** = τοι ἄρα (*krasis*).

ταραγμός, ὁ [ταράσσω], verwarring, opschudding.

Ταραντῖνος, 3, van Tarente; οἱ -οι, Tarentijnen. — **Τάρας**, αντος, ὁ, Tarente, *stad in Groot-Griekenland.*

ταράσσω, *att.* **-άττω** (*ion.* 2ᵉ *pf.* τέτρηχα; *med. f. met lijd. beteek.* ταράξομαι).
I. *overg.* **1.** dooreenmengen, -schudden, in verwarring brengen : Ποσειδάων ἐτάραξε πόντον, H.; πορεύονται -αττόμενοι, in wanorde. — **2.** *overdr.*: *a*) *α*) *v. politieke toestanden enz.* : in verwarring brengen : πράγματα τεταραγμένα; *inz.*: onlusten verwekken, opruien. — *β*) *door wanorde te stichten* doen ontstaan, - verwekken : πόλεμον τ. — *b*) den geest in verwarring -, iem. buiten zichzelf brengen, doen schrikken, verontrusten, storen : τὸ σῶμα -ει τὴν ψυχήν, stoort ... *in haar bespiegelingen*; οὕτω τεταραγμένος, zoo verwarde begrippen hebbend.
II. *onoverg.* (*ion.* 2ᵉ *pf.* τέτρηχα), zeer bewogen -, woelig zijn.

ταραχή, ἡ, *en* **τάραχος**, ὁ [ταράσσω]. **1.** verwarring, wanorde. — **2.** *overdr.* : *a*) tweedracht, onlusten, opstand, oproer. — *b*) verwarring des geestes, - van het gemoed, onrust, schrik.

ταραχώδης, 2 [ταραχή, -ώδης]. **1.** *lijd.* : *a*) verward, wanordelijk. — *b*) *overdr.* : onrustig, opgewonden, verschrikt, toornig. — **2.** *bedr.* : gaarne wanorde verwekkend.

ταρβέω. **1.** *onoverg.* : onrustig -, angstig worden, - zijn, schrikken. — **2.** *overg.* : bang zijn voor, vreezen : παῖς ἐτάρβησε χαλκόν, H.; ° τ. ἐνθυμήματα, iem.s raadgevingen ontzien. — **τάρβος**, τό, *en* **ταρβοσύνη**, ἡ, angst, vrees, schrik.

ταριχεία, ἡ. **1.** het inpekelen. — **2.** het balsemen *v. een lijk.* — **Ταριχεῖαι** = -χήϊαι. — **ταρίχευσις**, εως, ἡ = ταριχεία. — **ταριχεύω** [τάριχος]. **1.** inzouten, inpekelen. — **2.** balsemen. — **Ταριχήϊαι**, ῶν, αἱ [*eig.* : de Vischdrogerijen], *stad aan den westelijken Nijlmond.*

ταριχοπωλέω, ingezouten visch verkoopen. — **ταριχοπώλης**, ου, ὁ [τάριχον πωλέων], handelaar in ingezouten visch.

τάριχος, ου, ὁ, *en* **-χος**, ους, τό. **1.** ingezouten visch, - vleesch. — **2.** gebalsemd lijk, mummie.

Ταρκύνιος, ὁ [<— *Lat.* Tarquinius], Tarquinius, *naam v. twee koningen v. Rome.*

Τάρνη, ἡ. **1.** *stad in Boiotië.* — **2.** *stad in Lydië, later Sardeis.*

Ταρρακῖνα *en* **-κίνη**, ἡ [<— *Lat.* Tarracīna], Tarracina, *stad in Latium, nu Terracina.*

Ταρσεύς, ὁ, inwoner van Tarsos. — **Ταρσοί**, ῶν, οἱ, *en* **Ταρσός**, ἡ, Tarsos, *stad in Kilikië.*

ταρσός, ὁ. **1.** *a*) horde, droogrek. — *b*) *alg.* : vlechtwerk. — **2.** *overdr.* : breed vlak. — *inz.* : *a*) riemblad; *synekd.* : roeiriem; ° *coll.* : roeiriemen. — *b*) wreef.

Τάρταρος, ὁ (° *ook* ἡ) [—> *Lat.* Tartarus]. **1.** *a*) *afgrond onder d. Hades, kerker o. a. der Titanen.* — *b*) *alg.* : onderwereld. — **2.** *verpers. als echtgenoot v. Gè.*

Ταρτησσός, ὁ, ἡ, *handelsstad bij de monding v. d. Baetis* (= *Guadalquivir*).

Τάρφη, ἡ, *stad in Lokris.*

τάρφθην, *z.* τέρπω.

τάρφος, τό [τρέφω], dicht gewas.

ταρφύς, εῖα, ύ, *gew. mrv.* (*vr. mrv. ook* : *nom.* ειαί, *acc.* ειάς) [τρέφω]. **1.** dicht op elkaar, talrijk. — **2.** *bw.* -έα [*acc. mrv.*], dikwijls.

ταρχύω, *plechtig* begraven.

τάσσω, *att.* **τάττω**, τάξω, ἔταξα, 2ᵉ *pf.* τέταχα; *pass.* ταχθήσομαι, ἐτάχθην, 2ᵉ *ao.* ἐτάγην, τέταγμαι (3 *mrv. pf. ind. ook* τετάχαται; 3 *mrv. plqpf.* ἐτετάχατο).
I. 1. *a*) ergens plaatsen, een plaats aanwijzen, ordenen, rangschikken. — *b*) *inz. v. een leger* : opstellen, in slagorde scharen : -ειν εἰς μάχην στρατιάν; ἐτάχθησαν ἐπὶ τεττάρων, vier man diep; -εσθαι τὴν στρατιάν, zijn (*med.*) leger. — **2.** *overdr.* : *a*) in een zekere klasse plaatsen, rekenen tot : οὐ τ. ἐμαυτὸν εἰς τὴν τῶν ἄρχειν βουλομένων τάξιν. — *b*) aanstellen, aanstellen als : -ειν τινὰ ἄρχοντα, als ...
II. vaststellen, bepalen, verordenen, bevelen : τάττετ' ἐμὲ ἡγεῖσθαι, gij kiest mij tot aanvoerder; φόρους ἔταξε ἑκάστοις, legde aan iedereen een schatting op; φόρον ἐτάξαντο, lieten (*med.*) zich een schatting opleggen; τ. τὰς ἑορτάς, de feestdagen bepalen.

τατᾶ, *vocat. m. vr.* [*w. uit de kindertaal*], paatje, moeke.

τἄτερα, *ion.* = τὰ ἕτερα (*krasis*).

τάττω, *z.* τάσσω.

Ταΰγετον, *τό, bergketen tusschen Lakonië en Messenië.*

ταύρειος, 3 [ταῦρος], van een stier, runder- ; *inz.* : van runderleer.

ταυρηδόν, *bw.* [ταῦρος, -δόν], als een stier : βλέπειν τ., *d. i.* star, strak.

Ταυρικός, 3, Taurisch ; ἡ -ή, *met en zonder* χώρα *en dgl.* : Tauris, *de huidige Krim.* — **Ταῦροι,** ων, οἱ, Tauriërs, *volksstam in de Krim.*

ταυροκτόνος, 2 [ταύρους κτείνων], stierendoodend. — **ταυροπόλα** *en* **-πόλος,** *vr. bvn.* [τ., πέλω], *bijnaam v. Artemis* ; *wschl.* : godin der stieren, - der runders (*vgl.* αἰπόλος). — **ταυρόπους,** *gen.* ποδος, *m. vr. bvn.* [ταύρου πόδας (ἔχων)], met stierenpooten.

ταῦρος, ὁ [*vw. Lat.* taurus, *Ned.* stier], stier. — **ταυρόω,** tot stier maken ; ταυρόομαί τινι ὄμμα, een stier worden jegens iem. wat het oog betreft, woest naar iem. kijken.

ταὐτά = τὰ αὐτά (*krasis*).

ταύτῃ, *bw.*, *z.* οὗτος, B, 4.

ταυτί, *onz. mrv. v.* οὑτοσί.— **ταὐτό, ταὐτόν** = τὸ αὐτό (*krasis*).

ταφεῖν, *inf. 2e ao. v.* τέθηπα.

ταφείς, *part. 2e ao. pass. v.* θάπτω.

ταφεύς, ὁ [θάπτω], begraver. — **ταφή,** ἡ [*id.*]. **1.** begrafenis. — **2.** *meton.* : begraafplaats : graf, lijkurn. — **ταφήϊος,** 3 [1. τάφος], tot de begrafenis behoorend. — **ταφήσομαι,** *2e f. pass. v.* θάπτω.

Τάφιος, 3, bewoner van Taphos, Taphiër. — **Τάφος,** ἡ, *eilandje op de westkust v. Akarnanië.*

1.**τάφος,** ὁ [θάπτω]. **1.** *a*) begrafenis. — *b*) *meton.* : lijkplechtigheden, *inz.* begrafenismaal. — **2.** graf, grafteeken.

2.**τάφος,** τό [τέθηπα], verbazing.

ταφρεία, ἡ, het graven van een gracht. — **ταφρεύω,** een gracht graven. — **τάφρος,** ἡ. **1.** gracht. — **2.** geul.

τάχα, *bw.* [ταχύς]. **1.** spoedig, weldra, dadelijk. — **2.** wellicht, misschien, waarschijnlijk. — **ταχέως,** *bw.*, *comp.* θᾶσσον (*z.* ταχύς, B, II), *superl.* τάχιστα (*z. ibid.*, III; [*id.*]. — **1.** spoedig, vlug. — **2.** *overdr.* : gauw, licht, gaarne. — **τάχιστος, -ιστα,** *z.* ταχύς *en* ταχέως.

τάχος, τό [ταχύς], snelheid, vlugheid ; διὰ -, μετὰ τάχους, κατὰ τ. *enz.*, snel, vlug ; ὅσον τ., ὅτι τ., ὡς τ. [ἐστί], zoo vlug mogelijk.

ταχύνω [ταχύς]. **1.** *overg.* : bespoedigen, haastig maken. — **2.** *gew. onoverg.* : zich spoeden.

ταχύπους, ους, ουν [ταχὺν πόδα (ἔχων)], snelvoetig. — **ταχύπωλος,** 2 [ταχεῖς πώλους (ἔχων)], met vlugge rossen. — **ταχύρρωστος,** 2 [ταχὺ (*bw.*) ῥωόμενος], snelvliegend.

ταχύς, εῖα, ύ ; *comp.* θάσσων, *att.* θάττων, 2, *zld.* ταχύτερος ; *superl.* τάχιστος, 3.
A. vlug, snel : ἡ ταχίστη ὁδός, de kortste weg ; *in bw. uitdrukkingen* : διὰ ταχέων [*onz.*, *zelfst. g.*], snel ; τὴν ταχίστην [ὁδόν], langs den kortsten weg, *overdr.* : zoo spoedig mogelijk.
B. *bw.* **I.** *pos.* ταχύ. **1.** snel, vlug. — **2.** *overdr. v. tijd* : dadelijk. — **II.** *comp.* θᾶσσον, *att.* θᾶττον. **1.** *met beteek. v. d. comp.* : *a*) sneller, vlugger ; *overdr.* : eerder, liever. — *b*) *schijnbaar met beteek. v. d. pos.* (*eig.* : vlugger dan men verwacht *en dgl.*) : σὺ δ' ἔρχεο θᾶσσον, H., ga vlug (*eig.* : vlugger dan gij anders zoudt doen). — **2.** *na een vgw. of een betr. w.*, *met beteek. v. d. superl.* : ἐπειδὰν θᾶττον, zoodra als. — **III.** *superl.* τάχιστα, zeer snel : ᾗ -, ὡς -, ὅσον -, ὅτι τάχιστα, zoo snel mogelijk ; *met tijdpartikels* : ἐπεὶ τάχιστα, zoodra als.

ταχυτής, ῆτος, ἡ [ταχύς], snelheid, vlugheid.

τάων, *ep. gen. vr. mrv. v.* ὁ, ἡ, τό.

ταώς, ώ, *en* **ταῶς,** ῶ, ὁ, pauw.

τέ, *enkl.* [*vw. Lat.* -que].
I. *verbindend vgw.* **1.** *enkelvoudig* : en : ὁ δ' ἐχαλέπαινε... ἐκέλευσε τ' αὐτὸν ... — **2.** *verbindingen* : *a*) *gewone* : τε ... τε, τε ... καί, en ... en, zoowel ... als ook, deels... deels ; *met ontkennend eerste lid* : οὔτε ... τε, μήτε ... τε, niet ... en ; *vaak in sommige samenst.* : εἴτε... εἴτε ; οὔτε... οὔτε, μήτε ... μήτε (*z.* εἴτε, οὔτε, μήτε). — *b*) *minder gewone en ongewone* : εἰ ... εἴτε ; οὐ... οὔτε ; οὔτε... οὐ ; οὔτε... δέ *enz.* ; τε καί *en* τε ... καί *zijn pleonastisch.*
II. (*vrl* H.) *bw.*, *duidt een herhaalde, een gewone handeling aan* : vaak : Ἀπόλλωνα, ᾧ τε σὺ εὐχόμενος θεοπροπίας ἀναφαίνεις, H., tot wien gij pleegt te bidden, als gij uw voorspellingen openbaart.

Τέαρος, ὁ, *rivier in Thrakië.*

τέγγω, τέγξω, ἔτεγξα ; *pass. ao.* ἐτέγχθην [*vw. Lat.* tingĕre]. — **1.** *a*) bevochtigen. — *b*) *overdr.*, *pass.* : week worden, zich laten ontroeren, - vermurwen. — **2.** (bevochtigend) laten vloeien, vergieten : τ. δάκρυα.

Τεγέα, ἡ, *stad in Arkadië.* — **Τεγεάτης,** ου, ὁ, inwoner van Tegea. — **Τεγέη, Τεγεήτης,** *ion.* = Τεγέα, Τεγεάτης.

τέγεος, 2 [τέγος]. **1.** van een dak voorzien. — **2.** met stevige zoldering.

τεγκτός, 3 [*verbaaladj. v.* τέγγω], bevochtigd, week gemaakt.

τέγος, τό [*vw.* στέγος]. **1.** dak *v. een huis*, zoldering *v. een vertrek.* — **2.** *synekd.*: vertrek, zaal.

τέθαλα, *pf. v.* θάλλω.

τέθαμμαι, τεθάφαται, *z.* θάπτω.

τέθεικα, *pf. v.* τίθημι.

τέθηλα, *pf. v.* θάλλω.

τέθηπα, *2e pf. met beteek. v. h. pr., plqpf.* ἐτεθήπεα *met beteek. v. h. impf., 2e ao.* ἔταφον. — [*st.* ταφ ; *vw.* τὸ τάφος]. — **1.** *onoverg.*: zich verwonderen : ταφὼν ἀνόρουσε, H. — **2.** *overg.*: verwonderd aanstaren, bewonderen : σὲ τέθηπα, H.

τεθμός, ὁ, *dor.* = θεσμός.

τεθν-, *z.* θνῄσκω.

τέθραμμαι, *pf. med.-pass. v.* τρέφω.

τέθριππος, 2 [τέτταρας ἵππους (ἔχων)]. **1.** vierspannig. — **2.** τὸ -ον [ἅρμα], vierspan.

τέθυκα, τέθυμαι, *z.* 1. θύω.

τεθυωμένος, *part. pf. pass. v.* * θυόω.

† **τείμιος**, PAP. = τίμιος.

τεΐν, H., *dor.* = σοί, *dat. enk. v.* σύ.

τείνυμαι = τίνυμαι.

τείνω, τενῶ, ἔτεινα, τέτακα ; *med.* τενοῦμαι ; *pass.* ταθήσομαι, ἐτάθην, τέταμαι. — [*vw. Lat.* tendĕre, tenēre].
A. **I. 1.** spannen : τόξον τ. — **2.** *overdr.*: met inspanning verrichten, - voortbrengen : ° τ. βοήν, zijn stem verheffen ; τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, H., de strijd woedde hevig. — **II. 1.** uitspannen, uitstrekken, uitspreiden : νὺξ τέταται ἐπὶ ..., H., de nacht ligt uitgespreid over... — **2.** *overdr. v. tijd* : doen duren, rekken : ° μακροὺς τ. λόγους, een lange rede houden.
B. *bij uitbr.* **I.** *overg.* **1.** in de lengte leggen, richten naar : φάσγανον οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο, H., een zwaard hing aan zijn zijde ; ° ἐπὶ Τροίᾳ τ. βέλη, pijlen richten tegen ...— **2.** *overdr.*: richten : εἰς σὲ -ει τὸν λόγον, hij doelt op u. — **II.** *onoverg.*: -ειν [ἑαυτόν]. **1.** *a*) zich *in de ruimte* uitstrekken naar : τὸ κατὰ Μέμφιν τεῖνον οὖρος, HDT., gebergte dat zich naar M. uitstrekt. — *b*) *met inspanning* zich begeven naar : ἔτεινον ἄνω πρὸς τὸ ὄρος. — **2.** *overdr.*: *a*) doelen op, betrekking hebben op, slaan op, strekken naar : τοῦτο εἰς ὅ -ει ἡ μάθησις, datgene wat ... beoogt.— *b*) zich inspannen, streven : ° τ. ἄγαν, stijfhoofdig zijn. — *c*) doen duren : ° μὴ -ε μακράν, praat niet zoo lang.

τεῖος = τέως.

Τειρεσίας, ου, ὁ, *mythische ziener te Thebe.*

* **τεῖρας**, τό, *alleen mrv.* -εα [*met metrische verlenging voor* τέρας], hemelteekenen, gesternten.

τείρω [*vw. Lat.* terĕre ; *eig.*: wrijven, afslijten], *overdr.*: uitputten, kwellen.

τεῖσαι, τείσω *enz.*, *z.* τίνω.

* **τειχεσιπλήτης**, *m.*, *alleen voc.* -πλῆτα [τείχεσι (*dat.*), *wschl.* πελάζω], muurbestormer.

τειχέω *en* **τειχίζω** (*att. f.* ιῶ) [τεῖχος]. **1.** een muur bouwen, een verschansing -, een wal aanleggen. — **2.** ommuren, bevestigen.

τειχιόεις, όεσσα, όεν [*id.*], ommuurd, goed bevestigd.

τειχίον, τό [*verklw. v. id.*], muur *v. een gebouw, v. een veehof enz.* (*niet* : stadsmuur).

τειχισμός, ὁ [τειχίζω], het bouwen van een muur, het ommuren.

τειχομαχέω [τεῖχος, μάχομαι], om de muren strijden, de muren bestormen. — **τειχομαχία**, ἡ [*id.*]. **1.** strijd om een vesting. — **2.** aanval op een muur.

τειχοποιός, ὁ [τεῖχος ποιέων]. **1.** muurbouwer. — **2.** *te Athene*: opzichter van den stadsmuur.

τεῖχος, τό. **1.** *a*) verdedigingsmuur ; *inz.*: stadsmuur. — *b*) *alg.*: verschansing. — **2.** *meton.*: ommuurde -, versterkte stad, vesting, schans, bolwerk.

τειχοσκοπία, ἡ [(ἀπὸ) τείχεος σκοπιά], het uitkijken van op den muur, *titel v. een deel v. h. IIIe boek der Ilias.*

τειχοφύλαξ, ακος, ὁ [τείχεος φύλαξ], vestingkommandant.

τείως, *ion.* = τέως.

τεκμαίρω, *f.* —, *ao.* ἐτέκμηρα ; *med. f.* τεκμαροῦμαι, *ao.* ἐτεκμηράμην [τέκμαρ]. — **I.** *act.*: een teeken geven, aanwijzen. — **II.** *gew. med.* **1.** *a*) bepalen, beschikken, *inz. v. de goden* : τάδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο, H. — *b*) voorspellen. — **2.** *na* H. : aan een teeken erkennen, uit een teeken opmaken, besluiten, gissen, oordeelen : ° τὰ καινὰ τοῖς πάλαι -εται, hij beoordeelt het nieuwe naar het oude ; -ομαι ἐξ ὧν λέγεις, ik besluit uit uw woorden.

τέκμαρ, τό (*alleen nom. en acc.*). **1.** teeken, ken-, merkteeken. — **2.** *a*) *inz.*: grensteeken. — *b*) *vd.* : einde, doel.

τεκμήριον, τό [τέκμαρ]. **1.** teeken, kenteeken. — **2.** bewijs. — **τεκμηριόω**, bewijzen.

Τέκμησσα, ἡ, *gevangene v. Aias, d. zoon v. Telamoon.*

τέκμωρ, τό, H. (*alleen nom. en acc.*) = τέκμαρ.

τεκνολέτειρα, *vr. bvn.* [τέκνα ὀλέσασα], *nachtegaal,* die zijn jongen verloren heeft.

τέκνον, τό [τίκτω]. **I. 1.** kind. — **2.** *overdr.* : kind : *a*) *als minzame aanspraak tot een jongere ; bij vocat. is h.bvn. soms m.* : φίλε τ., H. — *b*) † kind *naar d. geest.* — *c*) † kind (= bewoner) *van een stad* (*hebraïsme*). — *d*) † *in verbinding met abstracta* : τέκνα σοφίας, *d. i.* die zich laten leiden door (*hebraïsme*). — **II.** jong *v. een dier.*

τεκνοποιέω *en med.* [τέκνα ποιέω], kinderen voortbrengen.

τεκνόω [τέκνον] *en med.* **1.** kinderen voortbrengen. — **2.** *overdr.* : voortbrengen, baren : ° χρόνος -οῦται νύκτας ἡμέρας τε. — **τέκνωσις,** εως, ἡ, het voortbrengen van kinderen.

τέκος, τό [τίκτω] = τέκνον.

τεκταίνω *en* (*gew.*) *med., f.* ανοῦμαι, *ao.* ἐτεκτηνάμην [τέκτων]. **1.** *a*) bouwen, timmeren. — *b*) *alg.* : vervaardigen. — **2.** *overdr.* : *a*) uitdenken, beramen. — *b*) tot stand brengen, maken.

Τεκτονίδης, ου, ὁ [Τέκτων, -ίδης], Tektonide, zoon van Tektoon, *t. w. Poluneos.*

τεκτονικός, 3 [τέκτων]. **1.** *a*) van den timmerman, van den bouwmeester. — *b*) ἡ -ή [τέχνη], timmer-, bouwkunst. — **2.** *a*) ervaren in de timmer-, - in de bouwkunst. — *b*) ὁ τ., timmerman, bouwmeester.

τεκτοσύνη, ἡ [τέκτων], timmer-, bouwkunst.

τέκτων, ονος, ὁ, *soms* ἡ. **1.** *a*) timmerman, bouwmeester, scheepsbouwer. — *b*) *alg.* : arbeider in hard materiaal, *in steen, hoorn enz.* — **2.** *overdr.* : bewerker : ° κακῶν πάντων τ.

τελαμών, ῶνος, ὁ [* τλάω ; *eig.* : drager]. **1.** draagriem *voor h. schild, h. zwaard,* bandelier, koppel. — **2.** band, zwachtel.

Τελαμών, ῶνος, ὁ, *koning v. Salamis, vader v. Aias en Teukros.* — **Τελαμωνιάδης,** ου, ὁ, Telemoniade, zoon van Telamoon. — **Τελαμώνιος,** 3, van Telamoon.

τελέθω, ontstaan, bestaan, zijn.

τέλειος, 3 *en* 2, *en* **τέλεος,** 3 [τέλος]. **1.** *lijd.* : voltooid, volledig, volkomen. — *inz.* : *a*) volwassen : τ. ἵππος. — *b*) zonder gebreken, volmaakt, *vrl v. offerdieren* : αἶγες -ειαι, H., vlekkeloos. — *c*) *v. voorspellingen en dgl.* : waaraan de vervulling niet ontbreekt : ὄψις ὀνείρου οὐ -έη, HDT., ijdel droomgezicht ; ° τελεία ψῆφος, besluit dat in vervulling zal gaan, onherroepelijk.— — **2.** *bedr.* : voltooiend ; *als epitheton v. Zeus en andere goden* : de gebeden verhoorend.

τελειότης, ητος, ἡ [τέλειος], volmaaktheid.

τελειόω [τέλειος], *en* **τελεόω** [τέλεος], volledig -, volmaakt maken. — **1.** voltooien, vervullen, ten einde brengen. — **2.** tot een goed einde brengen : ° τελειῶσαι λόχον, een hinderlaag doen gelukken ; τελεόω τινά, iem. het doel doen bereiken. — **3.** *pass.* : tot rijpheid komen, volwassen worden.

τελείω, *z.* τελέω.

τελείωσις, εως, ἡ [τελειόω]. **1.** voltooiing. — **2.** vervulling *v. een belofte.*

Τελεμησσεύς, ὁ = Τελμησσεύς.

τέλεος, τελεόω, *z.* τελει-.

τελεσιουργός, 2 [τελέων ἔργον], het werk voltooiend, - uitvoerend.

τελεστήριον, τό [τελέω, III ; -τήριον], kapel voor de inwijdingen. — **τελεστικός,** 3 [τελέω, III], in de inwijding -, in de mysteriën betrokken.

Τελέστης, ου, ὁ, *dichter, omstr. 400 v. C.*

τελεσφορέω, rijpe vruchten dragen. — **τελεσφόρος,** 2 [τέλος φέρων]. **1.** *a*) voltooiing brengend : ἐνιαυτὸς τ., H., dag die het einde brengt *v. h. jaar.* — *b*) *overdr.* : vervulling brengend : ° τ. χάρις, belooning, die de vervulling brengt *v. mijn belofte* ; ° τ. (vergelding brengend) *Δίκη*.— **2.** *v. voorspellingen enz.* : in vervulling gaande.

τελετή, ἡ [*vw.* τελέω, τέλος ; *eig.* : voltrekking, uitvoering]. — **1.** *alg.* : *voltrekking v. een* godsdienstige handeling *van iederen aard* : feest, offer *enz.* — **2.** *inz.* : *a*) godsdienstige handeling van bizonderen aard, *d. i. met eigen riten of met een symbolische of geheime beteekenis, b. v. de mysteriën.* — *b*) *sinds* PL. *dikw.* : magische handeling.

τελευταῖος, 3 [τελευτή], zich aan het eind bevindend. — **I.** *v. plaats* : achterste, laatste : οἱ -οι, achterhoede. — **II.** *overdr.* **1.** *v. tijd* : *a*) laatst : ἡ -α *met en zonder* ἡμέρα, laatste dag *v. een feest enz., inz.* : laatste levensdag. — — *b*) *bw.* : -ον, τὸ -ον, τὰ -α, ten laatste, ten slotte ; *ook* : voor de laatste maal. — **2.** *zld. v. graad* : *a*) uiterst, ergst : ° ἡ -α ὕβρις. — *b*) *bw.* -ον, ten minste.

τελευτάω (*med. f.* ήσομαι *altijd met lijd. beteek.*). — [τελευτή].

I. 1. ten einde brengen, voltooien, een eind maken aan: ° τελεύτασε (dor. = ἐτελεύτησε) πόνους Δαναοῖς; τ. τὸν βίον. — 2. tot stand brengen, voltrekken, in vervulling doen gaan: γάμον τ., H., een huwelijk sluiten; τ. ἐέλδωρ, H., een wensch vervullen.
II. onoverg. 1. v. ruimte: eindigen: -ᾷ (stort zich) ὁ Ἴστρος ἐς θάλασσαν, HDT. — 2. overdr.: a) klaar komen met iets, ophouden met: -ῶν (ten slotte) ἔλεγε; zld. met gen.: τ. βίου, sterven. — b) ten einde loopen: -ῶντος τοῦ μηνός.— c) sterven: τ. ὑπό τινος, gedood worden door. — d) op een zekere wijze eindigen, - afloopen: πάντα ταῦτα εἰς εὐδαιμονίαν -ᾷ, loopt uit op ... — e) in vervulling gaan: ἡ ὄψις τοῦ ὀνείρου (het droomgezicht) -ᾷ.

τελευτή, ἡ [τελέω]. I. v. ruimte: uiteinde. — II. overdr. 1. einde, slot, afloop: τ. τοῦ πολέμου; τ. met en zonder βίου, levenseinde, dood; omschrijvend: ° θανάτου τ., lett.: het einde bestaande in den dood. — 2. het tot stand komen, voltrekking, uitvoering: ° νόστου τ.

τελέω, f. τελέσω en τελῶ (ep. τελέσσω, ion. τελέω, ao. ἐτέλεσα, pf. τετέλεκα; pass. f. τελεσθήσομαι, ao. ἐτελέσθην, pf. τετέλεσμαι; en ep. **τελείω**.
I. 1. a) ten einde brengen, voltooien, volbrengen: τ. ὁδόν; χόλον τ., H., zijn toorn bevredigen. — b) tot stand brengen, veroorzaken: νόστον τ., H., terugkeer verleenen; γῆρας τ., H., een ouden dag bezorgen; ἦμαρ τέλεσ' Ἠώς, H., Eoos deed den dag aanbreken. — 2. onoverg.: τ. [ὁδόν], een weg afleggen, ergens komen: τ. ἐς Σκύθας.
II. inz. v. een schuld, een belofte en dgl. 1. a) een schuld afdoen, het verschuldigde betalen, een belofte volbrengen: τ. μισθόν; τ. ὑπόσχεσιν, H., een belofte; τ. εἴς τινας, de belasting in een bepaalde klasse betalen (de burgers waren voor de belasting in klassen ingedeeld); overdr.: behooren -, gerekend worden tot: ° εἰς ἀστοὺς τ. — b) alg.: betalen, uitgeven. — 2. onoverg.: in vervulling gaan: ° τελοῦσι ἀραί, verwenschingen.
III. in de mysteriën inwijden.

τελέως, bw. = τελείως.

τελήεις, ήεσσα, ῆεν [τέλος], volmaakt, of: voltallig.

τέλλω, f. —, ao. ἔτειλα; pf. pass. -τέταλμαι. — 1. overg.: ten einde brengen. — 2. onoverg.: opgaan, inz. v. hemellichamen: ° ἡλίου -οντος.

τέλμα, τό. 1. moeras. — 2. slijk; vd.: leem.

Τελμησσεύς, ὁ, inwoner van Telmessos, een stad in Lukië.

1.**τέλος,** τό.
A. I. 1. a) voltooiing v. een handeling, uitvoering, voltrekking, afloop: ἦν θεὸς ἀγαθὸν τ. (een gunstigen afloop) διδῷ αὐτῷ; τ. πολέμοιο, H., eindbeslissing; τ. θανάτοιο (verklarende gen.), H., eig.: het voltooien van zijn levenswerk, bestaande in den dood (vgl. Lat. defunctus, die zich van zijn levenstaak gekweten heeft), vaak omschrijving voor θάνατος; τ. ἔχειν, voltooid -, klaar zijn; τ. ἐπιθεῖναί τινι, iets voltooien, - de kroon opzetten. — bw.: εἰς τ., ten slotte, ook: geheel en al; διὰ -ους, tot het eind, altijd door; τ. [acc.], ten slotte. — b) alg.: het einde, het ophouden v. een toestand of een handeling: ° πρὸς τ. γόων ἀφίκοντο, zij hielden op met ... — 2. verwezenlijking, vervulling: οὐ πάντεσσι τ. μύθοις ἐπιθήσει, H., d. i. hij zal niet alles doen wat hij zegt.
II. inz.: het vervullen van een verplichting. — 1. jegens de menschen: a) het betalen: μισθοῖο τ., H. — b) meton.: belasting, tol: τέλη καταθεῖναι, betalen; alg.: uitgaven, kosten: τοῖς αὐτοῦ τέλεσιν, uit eigen middelen. — 2. jegens de goden: godsdienstige plechtigheid: τ. γάμοιο (verklarende gen.), H., en ° νυμφικὰ τέλη, huwelijksplechtigheid. — inz.: a) offer. — b) inwijding in de mysteriën, het vieren der mysteriën.
B. meton. I. uitslag, gevolg: τῆς συμβουλίας τὸ τ. εὐτυχία ἐστίν.
II. 1. obj.: a) hoogtepunt, volledige ontwikkeling, volheid: ° ἥβης τ., bloei der jeugd. — b) inz.: hoogste stand in den staat, hoogste gezag, overheidsambt: οἱ ἐν τέλει en, door een verdere meton. (alleen mrv.), τέλη, overheidspersonen. — 2. subj.: het hoogtepunt dat men wil bereiken, doel.

2.**τέλος,** τό, afdeeling troepen, schaar.

τέλοσ-δε, bw. [1. τέλος], naar het einde.

τέλσον, τό [vw. 1. τέλος], grens.

τελώνης, ου, ὁ [1. τέλος (A, II, 1, b) ὠνεόμενος]. — 1. tolpachter. — 2. beambte van een tolpachter, tollenaar, tolgaarder. — **τελώνιον,** τό [—> Ned. tol], tolhuis.

τέμαχος, τό [τέμνω]. 1. moot ingezouten visch. — 2. † schijf ingezouten vleesch.

Τεμενίτης, ου, ὁ, inwoner van Temnos bij Smyrna of van Temenion in Argolis.

τέμενος, τό [τέμνω; vw. Lat. templum; eig.: een door een voor afgezonderd

stuk land]. — **1.** domein. — **2.** *a)* stuk grond aan een god gewijd, heilig gebied, tempelgebied. — *b) overdr.* : ° τ. αἰθέρος, hemelruim.

Τεμέση, ἡ, *stad op Cyprus of missch. in Bruttium.*

τέμνω, *f.* τεμῶ, *2e ao.* ἔτεμον, *pf.* τέτμηκα ; *med. f.* -τεμοῦμαι, *2e ao.* ἐτεμόμην ; *pass.* τμηθήσομαι, ἐτμήθην, τέτμημαι ; *en ion., dor.* **τάμνω,** *f.* ταμῶ, *2e ao.* ἔταμον. [*vw. Lat.* templum].
I. *alg.* **1.** snijden, houwen, hakken : οἱ ἰατροὶ κάουσι καὶ -ουσιν. — *inz.* : *a)* wonden. — *b)* slachten ; *vd.* offeren : ταμεῖν Διί, H., ὅρκια τ., *z.* ὅρκιον, 1. — **2.** door snijden -, door houwen -, door graven tot stand brengen, - maken : ὁδὸν τ., een weg banen.
II. *inz.* **1.** *a)* af-, uitsnijden, af-, uithouwen : δένδρα τ., vellen ; ° κάρα τ. ; ἐκ μηροῦ τάμνε βέλος, H. — *b) overdr.* : afbakenen, afzonderen : τέμενος τάμνειν τινί, H. ; τάμνεσθαι (*med.* : voor zich) ἀγέλας βοῶν, H., de vlucht aan... afsnijden, ze rooven. — **2.** *a)* doorsnijden, aan stukken snijden : ταμνόμενοι (*med.*: voor zich) κρέα πολλά. — *b) overdr.* : *een ruimte* doorklieven : πέλαγος τάμνειν, H. ; μέσον τι τ., den middelweg houden. — **3.** verwoesten (*door boomen te vellen, d. oogst te vernietigen enz.*) : χῶρον τ.

Τέμπεα, *gecontr.* **-πη,** *gen.* έων-ῶν, τά, Tempe, *dal v. d. Peneios, tusschen de bergen Olumpos en Ossa.*

τέμω (*alleen* -ει) = τέμνω.

τεμῶ, *f. v.* τέμνω.

τέναγος, τό. **1.** ondiepte, doorwaadbare plaats. — **2.** moeras.

Τένεδος, ἡ, *eiland op de kust v. Troas, nu Tenedo.*

τενῶ, *f. v.* τείνω.

τένων, οντος, ὁ [τείνω], pees, spier.

τέξομαι, τέξω, *z.* τίκτω.

1.**τέο,** *enkl., ion.* = τινός.

2.**τέο,** *dor., ion.* = τίνος.

τεοῖο, H., = σοῦ, *gen. v.* σύ.

τέοισι = τισί *en* τίσι ; *z.* τὶς *en* τίς.

τεός, 3, *dor. en* ° [*vw. Lat.* tuus] = σός.

τέραα, *z.* τέρας.

τέραμνα, ων, τά, verblijf, woning.

τέρας, ατος, τό. — ***A.V.*** *a) ep.* : *gen.* αος ; *mrv. nom.* αα, *gen.* άων, *dat.* άεσσι. — *b) ion.* : *gen.* τέρεος ; *mrv. nom.* εα, *gen.* έων. — **1.** *a)* wonderbaar verschijnsel, *inz. aan d. hemel : bliksem, donder, vallende ster enz.* — *b) alg.* : wonderteeken, voorteeken. — **2.** *a)* gedrocht, monster. — *b) overdr.* : wonderbaarlijk gezegde : τ. λέγεις.

τερασκόπος, 2 [τέρας σκοπέων] = τερατοσκόπος.

τεράστιος, 2 [τέρας]. **1.** wonderbaar, onnatuurlijk. — **2.** die wonderteekenen zendt, *epitheton v. Zeus.*

τερατεία, ἡ, het vertellen van wonderbare dingen, opsnijderij. — **τερατεύομαι** [τέρας], wonderbare dingen zeggen, opsnijden, liegen.

τερατολόγος, 2 [τέρας, λέγω], waarover wonderbare dingen gezegd worden, wonderbaar, fabelachtig. — **τερατοσκόπος,** 2 [τέρατα σκοπέων], die voorteekenen waarneemt ; ὁ τ., waarzegger. — **τερατουργός,** 2 [τέρας, ἔργον], wonderen verrichtend ; ὁ τ., wonderdoener, goochelaar. — **τερατώδης,** 2 [τ., -ώδης], wonderbaar.

τέρεα, *z.* τέρας.

τερεβίνθινος, 3, van den terpentijnboom. — **τερέβινθος,** ἡ [⟶ *Ned.* terpentijn], *en* **τερέμινθος,** ἡ. **1.** terpentijnboom. — **2.** de vrucht van dien boom, pistacie, pimpernoot.

τέρεος, *z.* τέρας.

τερετίζω, klinken (*v. een snaarinstrument*). — **τερέτισμα,** τό, muziek van een snaarinstrument.

τέρετρον, τό [τείρω], boor, handboor.

τέρην, εινα, εν, *gen.* ενος, είνης, ενος [τείρω], glad, zacht, teer.

τέρμα, τό [*vw. Lat.* terminus]. **1.** *v. plaats: a)* eindpunt, grens : -ατα Εὐρώπης. — *b) inz.* : eindpaal, keerpunt *in de renbaan* ; merk *aanduidend hoever de werpschijf geworpen werd.* — **2.** *overdr.* : *a) v. tijd* : einde : τ. βίου. — *b)* doel *v. h. streven.* — *c)* eindbeslissing : ° τ. σωτηρίας (*verklarende gen.* : bestaande in...).

Τερμερεύς, inwoner van Termera (τὰ Τέρμερα), *een plaats in Karië.*

τερμίνθινος, 3, *en* **-θος,** ἡ = τερεβιν-.

τερμιόεις, όεσσα, όεν, omzoomd ; *of missch.* : tot de voeten reikend. — **τέρμιος,** 3 [τέρμα], zich aan het eind bevindend, laatst, uiterst : ° -α ἡμέρα.

τέρμων, ονος, ὁ [τέρμα], grens.

Τέρπανδρος, ὁ [τέρπων ἄνδρας, die de menschen verblijdt], *Gr. lierdichter v. Lesbos, VIIe eeuw v. C.*

Τερπιάδης, ου, ὁ, Terpiade, zoon van Terpios, *nl. Phemios.*

τερπικέραυνος, *m. bvn.* [τερπόμενος κεραυνῷ], zich in bliksem verheugend, *epitheton v. Zeus.*

τερπνός, 3 [τέρπω], verheugend, verblijdend, aangenaam ; τὰ -ά, de genietingen.

τέρπω, τέρψω, ἔτερψα; *med.-pass.* τέρψομαι; *med.* ἐτερψάμην; *pass.* ἐτέρφθην. (**A. V.**, H., *med.* : 2e *ao.* ἐταρπόμην, *met redupl.* τεταρπόμην; *pass.* : τάρφθην, 2e *ao.* ἐτάρπην), verzadigen. — **1.** *in eig. zin alleen med. en pass.* : zich verzadigen, zich te goed doen, genieten : τινος. — **2.** *overdr.* : *a)* verheugen, verblijden. — *b) med. en pass.*: zich verheugen, vermaak scheppen.

τερπωλή, ἡ [τέρπω], genoegen.

τερσαίνω, *ep. ao.* τέρσηνα, laten drogen, afdrogen, afwisschen. — **τέρσομαι,** —, 2e *ao.* ἐτέρσην [*vw. Lat.* torrēre], droog worden, opdrogen.

τερψίμβροτος, 2 [τέρπων βροτούς], menschen verblijdend.

τέρψις, εως, ἡ [τέρπω]. **1.** verzadiging. — **2.** *overdr.* : blijdschap, genot.

Τερψιχόρα, ἡ [τερψαμένη χοροῖς, die zich in reidansen verheugt], *een der Muzen.*

τεσσαράβοιος, 2 [τεσσάρων βοῶν], vier runderen waard.

τεσσαράκοντα, *onverb.* [τέσσαρες, -κοντα], veertig.

τεσσαρακοντόργυιος, 2 [τεσσαράκοντα ὀργυιῶν], van veertig vademen.

τεσσαράκυκλος, 2 = τετράκυκλος.

τέσσαρες, ες, α [*vw. Lat.* quattuor, *Ned.* vier], vier.

τεσσαρεσ-καί-δεκα, *onverb.*, veertien. — **τεσσαρεσκαιδέκατος,** 3, veertiende.

τεσσερ-, *ion.* = τεσσαρ-.

τέταγμαι, *z.* τάσσω.

τεταγών, όντος, *alleenstaande 2e ep. ao. part. met redupl.* [*stam* ταγ; *vw. Lat.* tangĕre], grijpend, vattend.

τέτακα, *z.* τείνω.

-τέταλμαι, *z.* τέλλω.

τέταμαι, *z.* τείνω.

τετανόθριξ, τριχος, *m. vr. bvn.* [τετανοὺς τρίχας (ἔχων)], met lang en sluik haar.

τετανός, 3 [τείνω], uitgestrekt, lang, slank.

τεταρπόμην, *z.* τέρπω.

τέταρτος, 3 [τέσσαρες], vierde; ἡ -η [ἡμέρα], de vierde dag; *bw.* τὸ -ον, voor de vierde maal.

τετάφαται, *3 mrv. ion. pf. pass. v.* θάπτω.

τέταχα, 2e *pf. v.* τάσσω.

τετεύξομαι, *f. ex. pass. v.* τεύχω.

τέτευχα, *z.* τεύχω *en* τυγχάνω.

τετευχῆσθαι, H., *alleenstaand pf. inf. pass. bij* *τευχέω [τεῦχος], gewapend zijn.

***τετίηα** (*act. alleen part.* τετιηώς; *pass.*: *een paar vormen*), *pf. met beteek. v. h. pr.*; *act. en pass.*, bekommerd -, neerslachtig zijn, H.

τετλα-, τετλη-, *z.* *τλάω.

τέτμηκα, *z.* τέμνω.

τέτμον *en* **ἔτετμον,** H., *alleenstaande 2e ao. met redupl.*, bereiken, aantreffen.

τέτοκα, 2e *pf. v.* τίκτω.

τέτορες, ες, α, *aiol.*, *dor.* = τέσσαρες.

τετρα- [*vw.* τέσσαρες], vier.

τετρααρ- = τετραρ-.

τετράγηρυς, *m. vr. bvn.* [τετρα- γῆρυς (ἔχων)], vierstemmig. — **τετράγυος,** 2 [τετρα- γυῶν], vier bunders groot; τὸ -ον, een stuk land van vier bunders. — **τετράγωνος,** 2 [τετρα- γωνίας (ἔχων)]. **1.** vierhoekig. — **2.** *overdr.* (*volgens de Pythagoreërs waren h. getal vier en h. vierkant h. zinnebeeld der volmaaktheid*), volmaakt.

τετραδαρχία [τετράς, ἀρχή] = τετραρχία.

τετραθέλυμνος, 2 [τετρα- θέλυμνα (ἔχων)], met vier lagen : σάκος -ον, H., schild met vier runderhuiden bedekt.

τετραίνω (*ion. f.* -τετρανέω, *ep. ao.* τέτρηνα; *pass. pf.* τέτρημαι), doorboren.

τετράκις, *telbw.*, viermaal. — **τετρακισμύριοι,** αι, α, veertig duizend. — **τετρακισ-χίλιοι,** οι, α, vier duizend.

τετρά-κλινος, 2 [τετρα- κλίνας (ἔχων)], met vier rustbedden. — **τετρακόσιοι,** αι, α [τετρα-]. **1.** vierhonderd; οἱ τ., de Vierhonderd, *de oligarchische regeering te Athene in 411 v. C.* — **2.** *enk. bij coll.* : ἀσπὶς -α, vierhonderd schilddragers.

τετρακτύς, ύος, ἡ [τετράς], het *heilig* viertal, *nl. 1, 2, 3 en 4, die samen h. heilige getal 10 uitmaken.*

τετρά-κυκλος, 2 [τετρα- κύκλους (ἔχων)], vierwielig.

τέτραμμαι, *pf. pass. v.* τρέπω.

τετραμοιρία, ἡ [τετρα-, μοῖρα], het viervoudige. — **τετράορος,** 2 [τετρα-, 2. ἀείρω]. **1.** met vier samengebonden. — **2.** met vier paarden bespannen. — **τετραπάλαιστος** *en* **-αστος,** 2 [τετρα- παλαιστῶν *en* -αστῶν], van vier handbreedten.— **τετράπεζος,** 2 [τετρα- πέζας (ἔχων)], viervoetig. — **τετράπηχυς,** υς, υ [τετρα- πήχεων], van vier ellen.— **τετραπλάσιος,** 3 [τετρα-, *vgl.* διπλάσιος], viervoudig. — **τετραπλόος**-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν. **1.** viervoudig. — **2.** *bw.* -πλῆ, viervoudig. — **τετράπους,** ους, ουν, *gen.* ποδος [τετρα- πόδας (ἔχων)]. **1.** viervoetig. — **2.** vier voet lang (breed *enz.*). — **τετράρρυμος,** 2 [τετρα- ῥυμοὺς (ἔχων)], met vier dissels.

τετραρχέω, viervorst zijn. — **τετράρχης,** ου, ὁ [τετρα- ἄρχων], viervorst. — **1.**

bewindhebber over h. vierde deel v. een land. — **2.** later: kleine afhankelijke vorst (minder dan βασιλεύς). — **τετραρχία,** ἡ, tetrarchie, het gebied van een viervorst.

τετράς, άδος, ἡ, het getal vier.

τετρασύλλαβος, 2 [τετρα- συλλαβῶν], vierlettergrepig.

τέτρατος = τέταρτος.

τέτραφα, 2e pf. v. τρέπω.

τετραφάληρος, 2 [τετρα- φάλαρα (ἔχων)], met vier blinkende knoppen.

τετράφαλος, 2 [τετρα- φάλους [ἔχων)], met vier beugels.

τετράφαται, 3 mrv. pf. med. v. τρέπω.

τέτρα-χα en (H.) **τετραχθά,** bw., viervoudig, in vieren gedeeld.

τετρημένη, ἡ [τετραίνω], zeef.

τέτρηνα, z. τετραίνω.

τέτρηχα, ion. 2e pf. v. ταράσσω.

τέτροφα, z. τρέπω en τρέφω.

τέτρωρος, 2 [gecontr. uit τετράορος] = τετράορος.

τετρώροφος, 2 [τετρα- ὀροφὰς (ἔχων)], met vier verdiepingen.

τέττα, voc. m., vadertje.

τετταρ-, att. = τεσσαρ-.

τέττιξ, ιγος, ὁ [klanknabootsend w.]. **1.** wschl. : cicade. — **2.** overdr. : cicade, sieraad voor h. hoofd of h. haar, missch. een haarspeld versierd met een cicade.

τέτυγμαι, τετύκοντο, z. τεύχω.

τετύχηκα, pf. v. τυγχάνω.

τεῦ. 1. ion., dor., enkl. = τινός. — **2.** ion., dor. = τίνος.

τευθίς, ίδος, ἡ, inktvisch.

Τευθρανία, ἡ, stad en landstreek in Musië.

Τευθρανίδης, ου, ὁ [Τεύθρας, -ίδης], Teuthranide, zoon van d. Trojaan Teuthras, t. w. Axulos.

Τευκρίς, ίδος, vr. bvn., Teukrisch, Trojaansch : Τ. γῆ, Troas. — **Τευκροί,** ῶν, οἱ, Teukriërs, Trojanen ; ook enk. -ος.— **Τεῦκρος,** ὁ. **1.** eerste koning v. Troje. — **2.** zoon v. Telamoon, broeder v. Aias.

τεύξομαι, f. v. τυγχάνω en f. med. v. τεύχω.

τεύξω, f. v. τεύχω. — **τευκτός,** 3 [verbaaladj. v. τεύχω], gemaakt.

Τευταμίδης, ου, ὁ [Τεύταμος, -ίδης], Teutamide, zoon of nakomeling van Teutamos.

*τευχέω, z. τετευχῆσθαι.

τεῦχος, τό [τεύχω], tuig, gereedschap, werktuig. — inz. **1.** mrv. : uitrusting, wapenrusting. — **2.** mrv. : takelage, tuigage v. een schip. — **3.** kist, vat, pot v. alle slag : kuip, kruik, beker, offerschaal, lijkurn enz. ; ook : kist voor boekrollen ; vd. meton. : boekdeel (b. v. πεντάτευχος).

τεύχω, τεύξω, ἔτευξα, τέτευχα ; pass. ao. ἐτύχθην en ἐτεύχθην, pf. τέτυγμαι. — **A. V.** (vrl H.) inf. 2e ao. met redupl. τετυκεῖν ; med., 2e ao. met redupl. τετύκοντο ; pass., 3 mrv. pf. τετεύχαται, 3 mrv. plqpf. ἐτετεύχατο ; f. ex. τετεύξομαι. **I. 1.** a) vervaardigen, tot stand brengen, maken, bereiden : δώματα τ., H., bouwen ; δεῖπνον τετυκεῖν, H. (act., v. h. keukenpersoneel) ; δεῖπνον τετύκοντο, H. (med. : voor zichzelf). — b) τετευχώς heeft lijd. zin : ῥινοῖο τετευχώς, H., van leer gemaakt ; τετυγμένος heeft vaak de beteek. v. een bvn. : goed -, kunstig gemaakt. — **2.** overdr. : a) veroorzaken, verwekken : βοὴν τ., H., aanheffen ; θάνατον τ. τινί. — b) pass. : ontstaan, geschieden, worden ; pf. vaak : zijn : αὐτοῖς (tusschen hen) νεῖκος ἐτύχθη, H. **II. 1.** in een toestand brengen, iem. (iets) tot iets maken : αὐτοὺς ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, H. — **2.** pf. pass. : gemaakt zijn ; alg. : zijn.

τέφρα, ἡ, asch. — **τεφρώδης,** 2 [τ., -ώδης], op asch gelijkend, aschkleurig.

τεχνάζω [τέχνη] en med., list -, bedrog gebruiken : -ειν τε καὶ ψεύδεσθαι.

τεχνάομαι, med. [id.]. **1.** kunstig vervaardigen. — **2.** a) listig -, sluw beramen, - tot stand brengen. — b) abs. : list gebruiken.

τέχνασμα, τό [τεχνάζω]. **1.** kunstwerk. — **2.** kunstgreep, list.

τέχνη, ἡ [vw. τέκτων]. **I. 1.** a) behendigheid, bekwaamheid, schranderheid, kunstvaardigheid : -ῃ καὶ ἐπιστήμῃ, met technische vaardigheid en kennis. — b) in ongunstigen zin : listigheid, sluwheid. — **2.** in verzw. zin : wijze : πάσῃ -ῃ καὶ μηχανῇ, op alle mogelijke wijzen. — **II.** meton. **1.** a) handwerk (met een zekere kunstvaardigheid uitgeoefend), bedrijf, beroep, kunst. — b) alg. : iedere kennis, wetenschap : τ. ῥητορική, redekunst, welsprekendheid ; τ. πολιτική, staatsmanskunst. — **2.** concr. : a) kunstwerk. — b) list, kneep.

τεχνήεις, ήεσσα, ῆεν (-ῆσσαι, H., gecontr. uit -ήεσσαι) [τέχνη]. **1.** lijd. : kunstig. — **2.** bedr. : vaardig. — **τεχνηέντως,** bw., kunstig.

τέχνημα, τό [τεχνάομαι]. **1.** a) kunstwerk, gewrocht. — b) overdr. v. een pers. : °τ. πανουργίας, gij, meesterstuk van slechtheid.— **2.** a) kunst, uitvinding : μνημονικὸν τ., mnemoniek. — b) kunstgreep, handigheid.

τεχνικός, 3 [*τέχνη* ; —> *Ned.* technisch]. **1.** een kunst goed kennend, deskundig. — **2.** *v. zaken* : waartoe kunst hoort, kunstig, met kunst gemaakt.

τεχνίτης, *ου*, *ὁ* [*id.*], handwerksman, deskundige, kunstenaar.

τέῳ. **1.** *enkl., ion.* = *τινί*. — **2.** *ion.* = *τίνι*. — **τέων**. **1.** *enkl., ion.* = *τινῶν*. — **2.** *ion.* = *τίνων*.

τέως, *ep.* **τείως**, **τεῖος**, **τῆος**, *bw.* **1.** *aanwijzend*: *a*) tot dat oogenblik, zoolang, intusschen : *ἕως* ... *τ.*, zoolang ... zoolang. — *b*) tot het tegenwoordige oogenblik, tot nog toe : *ἐν τῷ τ. χρόνῳ*, tot nog toe. — **2.** *onbep.* : een tijdlang : *τ. μὲν* ... *ἀλλ' ὅτε* ... — **3.** *zld. betr.* = *ἕως*, zoolang als, terwijl.

Τέως, *ω*, *ἡ*, *zeestad in Ionië*.

τῆ, *tussw.*, hier, daar, pak aan : *τῆ, πίε οἶνον*.

τῇ. **1.** *dat. vr. enk. v.* *ὁ, ἡ, τό*, *en v.* *ὅς, ἥ, ὅ*. — **2.** *bw., z.* *ὁ*, A, II, 2.

τήβεννα, *ἡ*, *en* **-ννος**, *ἡ*, *de Rom.* toga.

τῆγε, *bw., z.* 1. *ὅγε*, 2, a.

τῇδε. **1.** *dat. vr. enk. v.* *ὅδε*. — **2.** *bw., z.* *ὅδε*, II, 1.

τήθη *en* **τηθή**, *ἡ*, grootmoeder.

τῆθος, *τό*, oester.

Τηθύς, *ύος*, *ἡ*, Thetus, *zeegodin, echtgenoote v. Okeanos*.

Τήϊος, 3 [*Τέως*], inwoner van Teoos.

τηκεδών, *όνος*, *ἡ* [*τήκω*]. **1.** het smelten. — **2.** tering.

τήκω (*dor.* *τάκω*), *τήξω*, *ἔτηξα*, *pf.* *τέτηκα* ; *pass.* *τακήσομαι*, *ao.* (*zld.*) *ἐτήχθην*, 2e *ao.* *ἐτάκην*, *pf.* *τέτηγμαι*. — **1.** *overg.* : *a*) doen smelten, vloeibaar maken ; *fig.* : ° *τ. οἰμωγήν*, een weeklacht uitstorten. — *b*) *overdr.* : uitputten, verteren, kwellen : *νόσος -ει σῶμα* ; *θυμὸν τ.*, H., zijn hart kwellen. — **2.** *onoverg.* (*pf. en plqpf.*) *en pass.* : *a*) smelten, vloeibaar worden; *inz.*: tot ontbinding overgaan. — *b*) *overdr.*: wegkwijnen, vergaan: *κλαίουσα τέτηκα*, H., ik versmelt in tranen.

τηλαυγής, 2 [*τῆλε*, *αὐγή*], ver schijnend, - stralend, - zichtbaar.

τῆλε, *bw.* [—> *Ned.* telegraaf *enz.*]. **1.** *bw.*: ver, in de verte : *τ. ἀπό*, ver van. — **2.** *vrz. met gen.* : ver van.

Τηλεβόας, *α*, *ὁ*, *bijrivier v. d. Oostelijken Eufraat*.

τηλεδαπός, 3 [*τῆλε* ; *vgl.* *ἀλλοδαπός*]. **1.** uit een ver land, uit den vreemde. — **2.** ver afgelegen.

τηλεθάω (*slechts een paar vormen*). **1.** welig groeien, bloeien. — **2.** *overdr. v. jonge mannen*.

τηλε-κλειτός, 2, *en* **τηλε-κλυτός**, 2, wijdberoemd. — **Τηλέμαχος**, *ὁ* [*τῆλε μαχόμενος* ; *eig.* : in de verte strijdend], *zoon v. Odusseus*. — **τηλέπορος**, 2 [*τ.*, *πορεύομαι*], waarheen het een verre weg is, afgelegen.

τηλέπυλος, 2 [*τῆλε πύλας* (*ἔχων*)], met ver van elkaar staande poorten, met uitgestrekten ringmuur. — **Τηλέπυλος**, *stad der Laistrugonen*.

τηλεφανής, 2 [*τῆλε φανείς* (*v.* *φαίνομαι*)]. **1.** ver schijnend, - zichtbaar. — **2.** *overdr.* : ver weerklinkend.

Τηλεφίδης, *ου*, *ὁ*, Telephide, zoon van Telephos, *t. w. Eurupulos*. — **Τήλεφος**, *ὁ*, *koning in Musië, zoon v. Herakles*.

τηλίκος, 3, van zulk een leeftijd, zoo oud, zoo jong. — **τηλικόσ-δε**, *ήδε*, *όνδε*, *en* **τηλικοῦτος**, *αύτη* (° *ook* *οὗτος*), *οῦτο en οῦτον*. **1.** = *een versterkt* *τηλίκος*. — **2.** *a*) van die grootte. — *b*) *overdr.* : zoo machtig, zoo belangrijk : *τηλικαῦτα κακά*.

τηλόθεν, *bw.* [*τηλοῦ*, *-θεν*]. **1.** uit de verte, van verre. — **2.** in de verte, ver. — **τηλόθι**, *bw. en vrz. met gen.* [*τ.*, *-θι*] = *τηλοῦ*. — **τηλόσε**, *bw.* [*τ.*, *-σε*], ver (*met beweging*).

τηλοῦ, *bw.* (*superl.* *τηλοτάτω*). **1.** *bw.* : ver. — **2.** *vrz. met gen.* : ver van.

τηλουρός, 2 [*τηλοῦ ὅρος* (*ἔχων*) ; *eig.* : met afgelegen grenzen], afgelegen.

τηλύγετος, 3 [?], *ep. epitheton v. kinderen*; *wschl.* : teergeliefd ; EUR. *Iph. T.* 829, *wschl.* : in den vreemde geboren.

τηλωπός, 2 [*τῆλε*, *ὤψ*]. **1.** van verre gezien. — **2.** *overdr.* : van verre gehoord.

τημελέω [*vw.* *ταμίας*], verplegen, zorgen voor.

τήμερον, *z.* *σήμερον*.

τήμῃ = *τῇ ἐμῇ* (*krasis*).

Τημνίτης, *ου*, *ὁ* = *Τεμενίτης*. — **Τῆμνος**, *ἡ*, *stadje ten noorden v. Smyrna*.

τῆμος, *bw.*, toen ; *gew. met een correlativum* : *ἦμος* ... *τ.* ; *εὖτε* ... *τ.*

τὴν-ἄλλως, *bw.* = *τὴν ἄλλως*, *z.* *ἄλλως*, 2, a.

τήνελλα, *onverb.* [*klanknabootsend w.*], heil ! hoezee !

τηνίκα, *bw.*, op dat oogenblik, toen. — **τηνικά-δε**, *bw.* [*een versterkt* *τηνίκα*]. **1.** op dit oogenblik. — **2.** op dit oogenblik van den dag, zoo vroeg in den ochtend. — **τηνικαῦτα**, *bw.* [*een met nadruk versterkt* *τηνίκα*], op dat oogenblik, toen : *ἡνίκα* ... *τ.*

Τήνιος, 3, uit Tenos ; *οἱ -οι*, Teniërs. — **Τῆνος**, *ἡ*, *eiland bij Delos*.

τῆνος, *α*, *ο*, *dor.* = *ἐκεῖνος*.

τῆος, *z.* τέως.

τῆπερ, *ion.* = ᾗπερ.

Τηρείη, ἡ, *berg in Musië.*

τηρέω. I. 1. gadeslaan, letten op, bespieden; *abs.*: op de loer liggen. — **2.** *inz.*: afwachten: τ. καιρόν. — **II. 1.** bewaken, bewaren, behoeden, zorgen voor. — **2.** *overdr.*: *a*) *een geheim* bewaren. — *b*) handhaven, in stand houden: εἰρήνην τ.

Τήρης, ους *en* εω, ὁ, *koning der Odrusen in Thrakië, 1e helft der Ve eeuw v. C.*

τήρησις, εως, ἡ [τηρέω]. **1.** het gadeslaan. — **2.** *a*) het bewaken, het bewaren. — *b*) *meton.*: middel om te bewaren, gevangenis.

τῆς, τῆσι(ν), *ep. dat. vr. mrv. v.* ὁ, ἡ, τό.

τητάομαι. 1. beroofd zijn van: ° τ. ὀμμάτων. — **2.** *abs.*: gebrek hebben.

τῆτες, *bw.* [ἔτος], dit jaar.

Τηΰγετον, τό, *ion.* = Ταΰγετον.

τηΰσιος, 3, vergeefsch.

Τιανός, ὁ [Τίον], iemand uit Tion.

τιάρα, ἡ [*Perzisch w.*], tiara, tulband, *kegelvormig hoofddeksel der Perzen.* — **τιαροειδής,** 2 [τιάρας εἶδος (ἔχων)], in den vorm van een tiara.

Τιβαρηνοί, ῶν, οἱ, Tibarenen, *volksstam aan de Zwarte Zee, ten westen v. Trapezoes.*

† **Τιβέριος,** ὁ [⟵ *Lat.* Tiberius], Tiberius, *Rom. voornaam.* **1.** *keizer Tiberius, reg. 14-37 na C.* — **2.** *Tiberius Sempronius Gracchus, consul 177 en 163 v. C.* — **3.** *Tiberius Gracchus, zoon v. d. vorige, volkstribuun 133 v. C.*

Τίβερις, εως, ὁ, Tiber, *stroom in Latium.*

Τίγρης, ητος, *en* **Τίγρις,** ιδος, *ion.* ιος, ὁ [*Perzisch w.* = pijl], Tiger, *stroom in Mesopotamië.*

τίεσκον, *z.* τίω.

τίη, *bw.* [⟵ τί ἤ], *een versterkt* τί: waarom dan, waarom toch?

τιήρης, εω, ὁ, *ion.* = τιάρα.

τιθαιβώσσω [?], *missch.*: honig bereiden; *of*: nestelen?

τιθασεύω. 1. tam maken. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. planten*: veredelen. — *b*) *v. pers.*: gedwee maken. — **τιθασός,** 2. — **1.** tam. — **2.** *overdr.*: gedwee. — **τιθασσ-** = τιθασ-.

τιθέασι, τίθει, τιθείς *enz., z.* τίθημι.

τίθημι, θήσω, *ao.* ἔθηκα (*mrv. 2e ao.* ἔθεμεν), *pf.* τέθηκα *en* τέθεικα; *med. f.* θήσομαι, *ao.* ἐθηκάμην, *2e ao.* ἐθέμην; *pass. f.* τεθήσομαι, *ao.* ἐτέθην, *pf.* τέθειμαι (*vervoeging, z. Spr.*). — *A. V.* (*vrl* H. *en ion.*): *ind. pr. 2 enk.* τίθησθα, *3 mrv.* τιθεῖσι, *inf.* τιθήμεναι; *impf. 1 enk.* ἐτίθεα, *3 mrv.* τίθεν; *conj. 1 enk.* θέω, θείω *en* θήω, *2 enk.* θήῃς, *3 enk.* θήῃ *en* θῆσιν; *inf.* θέμεναι, θέμεν. — *med. pr. part.* τιθήμενος; *ao. ind. 2 enk.* ἐθήκαο; *2e ao. ind. 2 enk.* ἔθευ; *imper.* θέο. — [*vw. Lat.* ab-dĕre, facĕre, *Ned.* doen].

I. *in plaatselijken zin*: plaatsen, stellen, zetten, neerzetten, neerleggen: θρόνον τινὶ τ., H., een zetel voor iem. gereedzetten; δίφρον θέσθαι, H., een zetel voor zich gereedzetten; ° ἐν τάφῳ τινὰ τ. (*vgl.* ponere *met* in *en abl.*) *en* ° εἰς ταφάς τινα τ., iem. bijzetten. — *inz.* **1.** *in h. krijgswezen*: τὰ ὅπλα τίθεσθαι: *a*) de (= zijn, *med.*) wapens neerzetten, - aan rotten zetten, *om halt te maken, om post te vatten, om verdere bevelen af te wachten.* — *b*) zich wapenen. — **2.** ter bewaring neerleggen: τὴν οὐσίην θέσθαι παρά τινα, HDT., zijn vermogen bij iem. deponeeren; *fig.*: ° τοῖς θεοῖς τίθει (geef in handen) ἅπαντα. — **3.** ter betaling neerleggen, betalen. — **4.** *als kampprijs* ten toon stellen, - uitloven. — **5.** maken, bereiden: θέτο (bouwde zich) δῶμα, H.; ἐν δ' ἐτίθει νειόν, H., er op beeldde *de kunstenaar* een akker af.

II. *overdr.* **1.** *een gedachte -, een gevoelen enz.* ingeven, - verwekken in: μένος οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν, H., stortte hem moed in het hart. — **2.** *a*) een meening vooropstellen, een stelling opperen, veronderstellen: ° οὐ τ. ζῆν τοῦτον, ik zet voorop -, ik verklaar dat hij niet tot de levenden behoort. — *b*) rangschikken -, rekenen onder, beschouwen als: αὐτοὺς ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν; παρ' οὐδὲν τίθεμαι, ik voor mij, acht voor niets (*h. med. legt nadruk op h. subjectieve v. h. oordeel*). — **3.** vaststellen, bepalen: ἀγῶνα τ., een kampspel uitschrijven; νόμον θεῖναι, een wet geven (*h. act. vestigt alleen de aandacht op de uiting v. de wetgevende macht*); νόμον θέσθαι (*v. h. volk, dat zichzelf bindt*); ὄνομα τ. τινι. — **4.** op een rekening zetten: τὸ ἥμισυ αὐτῷ τίθησι. — **5.** in een toestand brengen, maken tot (= ποιέω): ° αὐτοὺς ἐλευθέρους ἔθηκα; μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος ἄλοχον θῆσειν, H., mij tot gade van... te maken; ἐμὲ θέσθαι γυναῖκα, H., mij huwen. — **6.** *a*) een toestand doen ontstaan, bewerken, veroorzaken: Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, H.; κότον θέσθαι τινί, H., wrok opvatten tegen. — *b*) *vd. in omschrijvingen*: ° σπουδὴν τίθεσθαι = σπεύδειν; μάχην τίθεσθαι, een gevecht beginnen.

τιθηνέομαι. 1. zoogen, min zijn. — **2.**

alg.: *a*) verzorgen, *vrl kinderen.* — *b*) ° *overdr.*: zorg dragen voor, beschermen. — **τιθήνη,** ἡ. **1.** min, voedster. — **2.** ° *overdr. v. d. Etna*: χιόνος τ. — **τιθηνήτειρα,** ἡ. **1.** min, voedster. — **2.** ° *overdr. v. de geboortestad.* — **τιθηνός,** 2. — **1.** voedend. — **2.** ° *overdr.*: die loont, die vergoedt.

τίθησθα = τίθης.

Τιθωνός, ὁ, *echtgenoot v. Eoos.*

τίκτω, *f.* τέξω *en* (*vaker*) τέξομαι, *2e ao.* ἔτεκον, *2e pf.* τέτοκα ; *pass. ao.* ἐτέχθην. — **1.** het leven schenken aan, moeder -, vader worden ; *v. dieren*: werpen ; *v. eierleggende dieren*: eieren leggen, - uitbroeden. — **2.** *overdr. v. abstracta*: voortbrengen, veroorzaken : ° χάρις χάριν -ει, genegenheid teelt genegenheid; συμφορὰν τ., onheil baren.

Τίλλιος, ὁ [<— *Lat.* Tillius], Tillius, *Rom. geslachtsnaam.*

τίλλω, τιλῶ, ἔτιλα ; *pass. pf.* τέτιλμαι. **1.** *haren, pluimen enz.* een voor een uitrukken, plukken : πλάτανον τ., de bladeren van ... — **2.** -εσθαί τινα, H., iem. *onder het uitrukken der haren* beweenen.

τιμαρχία, ἡ [τιμή, ἄρχω] = τιμοκρατία.

τιμάω (-ήσομαι *vaak in lijd. zin*) [τιμή].
I. 1. de geldwaarde van iets bepalen, schatten : διακοσίων ταλάντων (*gen. v. waarde*) ἐτιμήσατο τὰ αὐτοῦ, zijn bezit. — **2.** *inz. in gerechtelijken zin*: een misdrijf schatten : *a*) *gew. act. v. d. rechter*: veroordeelen : τ. τινὰ θανάτου. — *b*) *med.*: een straf eischen : *α*) *v. d. klager*: -ᾶταί μοι θανάτου. — *β*) *v. d. aangeklaagde*: een straf voor zich eischen : τούτου -ῶμαι, die straf meen ik te verdienen.
II. *overdr.* **1.** de innerlijke waarde van iets bepalen, schatten : πολλοῦ -ῶμαί τι, ik hecht veel belang aan, er is mij veel aan gelegen. — **2.** *meton.*: *a*) waardeeren, hoogachten, eeren, in eere houden. — *b*) iem. eer bewijzen, vereeren, huldigen : τ. τοὺς θεούς ; δώροις τινὰ τ.

τιμή, ἡ [τίω].
I. 1. het bepalen der geldwaarde *v. iets*, het schatten.— **2.** *meton.*: *a*) geldwaarde, koop-, verkoopprijs : περὶ τῆς -ῆς διαφέρεσθαι, afdingen op ... — *b*) vergoeding, boete.
II. *overdr.* **1.** het bepalen der innerlijke waarde, het schatten. — **2.** *meton.*: *a*) waardeering, vereering, aanzien, achting, eer : -ὴν φέρειν τινί, iem. tot eer strekken ; ἐν -ῇ εἶναι, eer genieten.— *b*) *door een verdere meton.*: het uit waardeering *enz.* gegevene, eerbewijs, eererecht, eereambt, eeregeschenk : οἱ ἐν -αῖς, de hooggeplaatsten ; *in ongunstigen zin*: straf, wraak. — *c*) *v. de goden*: voorrecht, macht, heerschappij: ° θεῶν -αί.

τιμήεις, ήεσσα, ῆεν, *en gecontr.* τιμῆς (*acc.* -ῆντα) = τίμιος.

τίμημα, τό [τιμάω]. **I. 1.** het geschatte, *inz.*: het geschatte vermogen. — **2.** *meton.*: *a*) vermogensaanslag. — *b*) vermogensklasse. — **II. 1.** schatting -, bepaling der straf : *a*) *door d. klager of d. beklaagde*: geëischte -, voorgestelde straf. — *b*) *door d. rechter*: opgelegde geldstraf, - boete. — **2.** *alg.*: straf, voldoening.

τιμῆς = τιμήεις.

τίμησις, εως, ἡ [τιμάω]. **1.** het schatten. — **2.** *inz.*: *a*) het schatten van het vermogen. — *b*) het schatten van de straf.

† **τιμητεύω,** *te Rome*: censor zijn. — **τιμητής,** οῦ, ὁ [τιμάω], † *te Rome*: censor. — **τιμητικός,** 3, † *te Rome*: den censor betreffend, van den censor ; ἀνὴρ τ., oud-censor.

τιμητός, 3 [*verbaaladj. v.* τιμάω], die geschat moet worden : δίκη -η, *z.* ἀτίμητος, 2.

τίμιος, 3 *en* ° 2 [τιμή]. **I.** waardevol, kostbaar, duur. - **II.** *overdr.* **1.** *v. pers.*: *a*) dierbaar. — *b*) geëerd, geacht. — **2.** *v. zaken*: *a*) kostbaar. — *b*) eervol.

Τιμόθεος, ὁ, *Atheensch veldheer, gest. omstr. 354 v. C.*

τιμοκρατία, ἡ [τιμή, κρατέω], timokratie, *staatsregeling op grond van de eerzucht.* — **τιμοκρατικός,** 3, timokratisch.

Τιμοκρέων, οντος, ὁ, *dichter uit Rhodos, ten tijde v. Themistokles.*

Τίμων, ωνος, ὁ, *berucht menschenhater ten tijde v. d. Peloponnesischen oorlog.*

τιμωρέω [τιμωρός]. **1.** *met dat.*: *a*) helpen, bijstaan. — *b*) *inz.*: wraak -, voldoening verschaffen, wreken : τ. τοῖς φίλοις. — **2.** *act. en med.*, *met acc.*: op iem. wraak nemen, iem. straffen : -εῖσθαί τινα τῶν ἀσεβημάτων.

τιμωρία, ἡ. **1.** hulp. — **2.** straf, wraak.— **τιμωρός,** 2 [τιμή, *wrt. v.* ὁράω]. **1.** helpend, beschermend; ὁ τ., helper. — **2.** *a*) wrekend, straffend. — *b*) tot wraak prikkelend : λόγος τ.

τίν, *dor. dat. bij* σύ.

τίναγμα, τό. **1.** het schudden, het zwaaien. — **2.** *overdr.*: hevige aandoening, schok. — **τινάσσω,** schudden, zwaaien, schokken.

τίνυμαι [τίνω ; *eig.* : zich doen betalen], straffen, wreken : ° τ. φόνον.

τίνω, τείσω, ἔτεισα, τέτεικα ; *pass.* ἐτείσθην, τέτεισμαι (*minder goed* : τίσω, ἔτισα *enz.*), vergelding betalen. — **1.** *in goeden zin* : vergelden, beloonen. — **2.** *gew. in slechten zin*: *a*) vergoeden, straf betalen, - ondergaan, boeten voor : τ. δίκην, straf ondergaan ; τίσετε Πατρόκλοιο φόνον, H. — *b*) *med.*: (aan) zich straf doen betalen, vergelding eischen, zich wreken op : ° τείσασθε (wreekt) πατρὸς φόνον ; τίσασθαι Σκύθας, HDT., wraak nemen op ...

Τίον, τό, *stad in Bithunië.*

τίπτε, *vóór klinker met aspiratie* : τίφθ' [*gesynk. uit* τί ποτε], waarom toch ?

Τιρίβαζος, ὁ, *satraap in Armenië ten tijde v. Kuros d. Jongere, later satraap v. Sardeis.*

Τιρύνθιος, 3, van Tiruns. — **Τίρυνς,** υνθος, ἡ, *oude stad in Argolis.*

τίς, τίς, τί, *vragend vnw., zelfst. en bijv. g.* [*vw. Lat.* quis] (*verbuiging, z. Spr.*).

A. V. 1. *nom. en acc. onz. mrv. ook* ἄττα. — **2.** *vrl* H. *en* HDT. : *enk. gen. m. onz.* τέο, τεῦ ; *dat. m. onz.* τέῳ. — *mrv. nom. acc. onz.* ἄσσα ; *gen. m. onz.* τέων ; *dat. m. onz.* τέοισι, τοῖσιν. — **3.** *aiol. dat. enk. m.* τίῳ.

I. wie ? welke ? wat voor een ? *in onafhankelijke en soms in afhankelijke vragen* : διὰ τί ; waarom ? ; εἰς τί ; tot welk punt ? hoe lang ? waarom ? — *soms als deel v. h. gezegde of als bepaling v. gesteldheid* : ° τήνδε τίνα λεύσσω ; wie is zij, die ik zie ? — *soms elliptisch* : τί τοῦτο [ἐστι] ; wat beteekent dat, wat bedoelt gij daarmee ? ; ἵνα τί [γένηται] ταῦτα λέγεις ; met welke bedoeling ... ; τί οὖν [ἐστιν] ὅτι ... ; hoe komt het toch dat ...

II. *bw.* τί [*eig. onz. acc.*], wat ? waarom ? waartoe ? : τί κλαίεις ; τί δή ; τί νυ ; , waarom toch ?

τὶς, τὶς, τὶ, *onbepaald vnw., zelfst. en bijv. g.* ; *verbuiging en* **A. V.** *gelijk* τίς, *doch alle vormen, behalve* ἄττα, ἄσσα, *zijn enkl.* — **1.** *a*) iemand, iets, de een of ander, ergens een, een zekere ; θεῶν τις ; θεός τις ; ἤ τι ἢ οὐδέν, weinig of niets, zoogoed als niets. — *soms v. een bepaalden pers.* : οὐκ ἔφασαν (zij weigerden) ἰέναι ἐὰν μή τις (men, *d. i.* Kuros) αὐτοῖς χρήματα διδῷ ; *mrv.* : eenige, een zeker aantal : τῶν Ἑλλήνων τινές ; *coll.*: ὁ μέν τις ... ὁ δέ, de een ... de ander.— *b*) *een onbepaald pers. uit een menigte* : deze en gene, menigeen, men, ieder : μισεῖ τις ἐκεῖνον, menigeen haat hem ; ἔφερον ὅ τι τις ἐδύνατο, ieder droeg wat hij kon. — **2.** *bij een bvn. duidt een zekere onbepaaldheid aan en heeft naar omstandigheden versterkende of verzwakkende kracht* : waarlijk, geheel ; om zoo te zeggen, in zekeren zin (*vgl. Lat.* quidam) : νέος τις, een piepjong -, *of* een nog vrij jong mensch ; πολλοί τινες, nog al vele ; πᾶς τις, vrijwel iedereen ; *bij tlw.* : ongeveer. — **3.** iets van beteekenis : ποιεῖν τι, iets doen dat de moeite waard is ; λέγειν τι, iets zeggen dat zich laat hooren, gelijk hebben. — **4.** *onz.* [*eig.* : *acc. v. betrekking*] : eenigszins, in eenig opzicht, op de een of andere wijze : σχεδόν τι, bijna ; οὔ τι, geenszins.

τῖσαι, *inf. ao. v.* τίω *en* τίνω.

τίσις, εως, ἡ [τίνω], betaling, vergelding. **1.** *zld.* : belooning. — **2.** *gew.* : straf, wraak : τίσιν δοῦναι, straf ondergaan (*vgl. Lat.* poenas dare).

Τισσαφέρνης, ους, ὁ, *Perzisch satraap omstr. 400 v. C.*

τιταίνω, *alleen pr., impf. en ao.* ἐτίτηνα [*vw.* τείνω]. **1.** spannen : τ. τόξα, H. — **2.** uitspreiden, uitstrekken : τ. τράπεζαν, H., een tafel in de breedte plaatsen ; τιταίνεσθαι (*med.*) πτερύγεσσι, H., zich uitstrekken met de vleugels, de vleugels uitstrekken ; ἵππος θέει τιταινόμενος, in gestrekten draf ; *vd.* : zich inspannen. — **3.** trekken : τ. ἅρμα, H. (*v. paarden*).

Τιτάν, ᾶνος, ὁ, Titaan ; *gew. mrv.* -ᾶνες, ων, *een vroeger godengeslacht, door Zeus in d. Tartaros geworpen.* — **τιτανοκράτωρ,** ορος, ὁ [Τιτάνων κρατέων], titanenbedwinger.

τίτανος, ὁ, kalk, gips.

Τίτανος, ὁ, *stad in Thessalië.*

τιτανώδης, 2 [Τιτάν], als een titaan.

Τιταρήσιος, ὁ, *riviertje in Thessalië.*

Τιτῆνες, ων, οἱ, *ion.* = Τιτᾶνες, *z.* Τιτάν.

τίτθη, ἡ, min, kindermeid.

τιτός, 3 [*verbaaladj. v.* τίνω], vergolden : τιτὰ ἔργα, H., werken der vergelding, wraak.

† **Τίτος,** ὁ [← *Lat.* Titus], Titus, *Rom. voornaam.*

τιτράω, *latere bijvorm v.* τετραίνω.

τιτρώσκω, τρώσω, ἔτρωσα, τέτρωκα ; *med. f. met lijd. beteek.*, H., τρώσομαι ; *pass.* τρωθήσομαι, ἐτρώθην, τέτρωμαι, *en ep. pr.* **τρώω.** — **1.** kwetsen, wonden. — **2.** *overdr.* : schaden : οἶνός σε τρώει, H.

Τιτυός, ὁ, *gigant, in de onderwereld gestraft.*

τιτύσκομαι. 1. = τεύχω, gereedmaken: τ. πῦρ, H., aanmaken; τ. ἵππω, H., inspannen. — **2.** *vaker* = τυγχάνω: *a)* mikken: αὐτοῖο -σκετο δουρί, H., mikte op hem met ... — *b) overdr.*: bedoelen: -σκετο φρεσίν, H., in zijn geest.

τίφθ᾽, *z.* τίπτε.

τίω (*iter. impf. 3 mrv.* τίεσκον). **1.** schatten, de waarde bepalen. — **2.** hoogachten, eeren, vereeren.

τίῳ, *aiol. dat. enk. v.* τίς.

τλάμων, τλατός, *dor.* = τλη-.

* **τλάω,** τλήσομαι, *2e ao.* ἔτλην (*wordt vervoegd gelijk* ἔστην *v.* ἵστημι), *pf.* τέτληκα. — **A. V.** *1e ao.* ἐτάλασσα. — *2e ao. 3 mrv.* ἔτλαν, ἔτλασαν; *opt.* τλαίην, *imper.* τλῆθι, *inf.* τλῆναι, *part.* τλάς; *dor. 1e ao.* ἔτλασα, *dor. 2e ao.* ἔτλαν; — *ep. 2e pf. 1 mrv.* τέτλαμεν; *opt.* τετλαίην, *imper.* τέτλαθι, *inf.* τετλάμεναι, τετλάμεν; *part.* τετληώς. — [*vw. Lat* tulī, *Ned.* dulden]. — **1.** verdragen, dulden, uithouden; *part.* τετληώς, geduldig. — **2.** op zich nemen, van zich verkrijgen, wagen.

τλημόνως, *bw.*, op ellendige wijze. — **τλημοσύνη,** ἡ, geduld. — **τλήμων,** 2 [* τλάω]. **1.** *a)* die weet te dragen, geduldig, standvastig, volhardend. — *b)* die veel te dulden heeft, ongelukkig, ellendig. — **2.** die op zich neemt: *a)* ondernemend. — *b) in ongunstigen zin*: driest, onbeschaamd, vermetel.

τλῆναι, *2e ao. inf. v.* * τλάω.

Τληπόλεμος, ὁ [τλὰς πόλεμον], *zoon v. Herakles.*

τλητός, 3 [*verbaaladj. v.* * τλάω]. **1.** *bedr.*: die kan dragen, geduldig, standvastig. — **2.** *lijd.*: draaglijk, uit te houden.

τμάγεν, *z.* τμήγω.

τμήγω, τμήξω, ἔτμηξα, *2e ao.* ἔτμαγον; *pass. 2e ao.* ἐτμάγην (*3 mrv.* τμάγεν). — [*vw.* τέμνω]. — **1.** klieven. — **2.** *overdr., pass.*: van elkaar raken.

τμήδην, *bw.* [τέμνω, -δην], snijdend.

τμῆμα, τό [τέμνω], snede, insnijding. — **τμητός,** 3 [*verbaaladj. v.* τέμνω], (goed) gesneden.

Τμῶλος, ὁ, *gebergte in Ludië.*

τό. 1. *onz. v.* ὁ. — **2.** *ion.* (*e. a. dialekten*) *onz. v.* 2. ὅς.

τόγε. 1. *onz. v.* ὅγε. — **2.** *bw.*, *z.* ὅγε, 2, b.

τόδε, *onz. v.* ὅδε.

τοδί, *onz. v.* ὁδί.

τόθι, *bw.* [*aanw.* το-, -θι], daar.

1. **τοί,** *enkl. partikel* [*dativus ethicus v.* σύ], gewis, voorzeker, waarlijk, toch: οὔ τοι, μή τοι, zeker niet; γέ τοι, in elk geval, ten minste; εἰκός γέ τοι, dat ligt toch voor de hand.

2. **τοί,** *ion., dor.* = σοί, *dat. v.* σύ.

3. **τοί,** ταί, *ep. nom. mrv. v.* ὁ (*en* ὅ), ἡ (*en* ἥ) = οἱ, αἱ, οἵ, αἵ.

τοι-γάρ *en* (*versterkt*) **τοιγαρ-οῦν, τοιγάρτοι** (*bij* H. τοιγὰρ ... τοι) (*alle 3 woorden in h. begin v. d. zin*), bijgevolg, derhalve, zoo dan. — **τοιγαρῶν,** *ion.* = -οῦν.

τοῖϊν, *ep.* = τοῖν, *gen. dat. du. v.* ὁ.

τοί-νυν, *bw.* (*staat niet op de 1e, gew. op de 2e plaats v. d. zin*). — **1.** *gevolgaanduidend*: bijgevolg, derhalve, dan. — **2.** *duidt een overgang aan*: *a)* nu echter, bovendien, verder. — *b) leidt een antwoord in*: dus, wel.

τοῖο, *z.* ὁ.

τοῖος, 3, *aanw. bvn.* (*meest* H. *en* °), zulk een, zoodanig, *Lat.* talis. — **1.** *a) correlativum bij* οἷος, ὅς *enz.*: τ. ἐών, οἷος οὔ τις Ἀχαιῶν, H.; *z. h. 1e voorbeeld bij* ὁποῖος. — *b) gew. is h. correlativum er bij te denken*: zulk een *als gezegd, als uit h. verband blijkt*; *inz. versterkt het een bvn., waarmee het in getal, geslacht en naamval overeenkomt*: παῖς κερδαλέος τ., H., een zoo recht schrandere knaap. — **2.** *bw.* τοῖον, op die wijze, in die mate.

τοιόσ-δε, άδε, όνδε, *aanw. bvn., een versterkt* τοῖος: zulk een, zoodanig. — **I. 1.** *a)* zulk een (*als den spreker vóór oogen of vóór d. geest staat*): ἀοιδὸς τ. οἷος ὅδ᾽ ἐστί, H., als hier vóór ons staat. — *b) zelfst. g.*: οἱ μὲν Κορίνθιοι τοιαῦτα (*zooals gew.*: ongeveer hetgeen voorafgaat) εἶπον, ... οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοιάδε (*zooals gew.*: ongeveer hetgeen volgt) ἀπεκρίναντο; ἐν τῷ τοιῷδε, in zulk een toestand; κατὰ τοιόνδε, om de volgende oorzaak. — *c) bw.* τοιόνδε, op die wijze, in die mate. — **2.** *dikw. emphatisch*: zoo groot, zoo heerlijk *enz.*, zoo gering, zoo ellendig *enz.*: τ. τοσόσδε τε λαός, H., een zoo dapper en zoo talrijk krijgsvolk.

τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο *en* -ον, *aanw. bvn.* **1.** *a)* zulk een, zoodanig: συντυχίη τοιαύτη ἥ μιν παύσει, HDT., een ongeval (van dien aard) dat (het) hem zal doen ophouden. — *b) zelfst. g.*: οἱ τοιοῦτοι, zulke lieden; (τὸ) τοιοῦτον, zoo iets, zulk een geval, - toestand; τοιούτων ὄντων, onder zulke omstandigheden. — *c) bw.* τοιαῦτα, op die wijze. — **2.** *dikw. emphatisch*: *a)* zoo schoon, zoo voortreffelijk *enz.* — *b)* zoo slecht, zoo ongelukkig *enz.*

τοιουτότροπος, 2 [τοιοῦτον τρόπον (ἔχων)], van zulk een aard.

τοίπερ, H., *m. mrv. v.* ὅσπερ.

τοῖσδεσι, τοίσδεσι, τοῖσδεσσι, τοίσδεσσι, *z.* ὅδε.

τοῖσι(ν), *dat. mrv. v.* ὁ, τίς *en* τὶς.

τοῖχος, ὁ. **1.** muur *v. een huis, een kamer enz.* — **2.** scheepswand, boord.

τοιχωρυχέω, een muur doorbreken, inbreken. — **τοιχωρύχος,** ὁ [τοῖχον ὀρύσσων], die een muur doorbreekt, inbreker.

τοκάς, άδος, ἡ [*vw.* τίκτω], gebaard hebbend; ἡ τ., moeder, moederdier. — **τοκεύς,** ὁ [*id.*], vader; *mrv.* ouders; *ook*: voorouders.

τοκογλυφέω, woeker drijven. — **τοκογλύφος,** ὁ [τόκον γλύφων; *eig.*: die op wastafeltjes woekerwinsten schrijft], woekeraar.

τόκος, ὁ [*vw.* τίκτω]. **1.** *a*) het baren, geboorte. — *b*) *alg.*: afstamming. — **2.** *meton.*: *a*) kind; *v. dieren*: jong; nakomelingschap. — *b*) *overdr*: rente, woeker.

τόλμα, ἡ [*τλάω]. **1.** *a*) moed, ondernemingsgeest. — *b*) *gew. in ongunstigen zin*: overmoed, driestheid, vermetelheid. — **2.** *meton.*, *concr.*: *a*) waagstuk. — *b*) vermetele daad.

τολμάω, *ion.* **-έω** [τόλμα]. **1.** *onoverg.*: *a*) dulden, het uithouden. — *b*) moedig zijn, durf hebben. — **2.** *overg.*: *a*) verdragen, uithouden. — *b*) durven, ondernemen, wagen, van zich verkrijgen.

τολμήεις, ήεσσα, ῆεν (*superl.* °-μήστατος, *gecontr. uit* *-μηέστατος) [τόλμα] = τολμηρός.

τόλμημα, τό [τολμάω], waagstuk, moedige -, vermetele daad.

τολμηρός, 3 [τόλμα]. **1.** geduldig, standvastig. — **2.** *a*) moedig, koen, ondernemend. — *b*) *in ongunstigen zin*: vermetel, driest.

τολμητός, 3 [*verbaaladj. v.* τολμάω], gewaagd; te wagen.

τολυπεύω. **1.** tot een kluwen winden. — **2.** *overdr.*: *a*) op touw zetten: δόλους τ., H. — *b*) *een lastig werk* afwikkelen, - ten einde brengen: τ. πόλεμον, H. — **τολύπη,** ἡ, kluwen.

τομαῖος, 3 *en* 2 [τομή], afgesneden. — **τομάω** [*id.*], het snijden noodig hebben.

τομή, ἡ [τέμνω]. **1.** het snijden, het zagen, het af-, het uitsnijden, *vrl als heelkundige bewerking.* — **2.** *meton.*: *a*) datgene, waarvan iets afgesneden is: boomstomp. — *b*) snijwond. — *c*) snijvlak *v. een steen.*

τόμιος, 2 [τέμνω], gesneden; τὰ -α [ἱερά], uitgesneden ingewanden *v. een offerdier.*

τομός, 3 [*id.*], snijdend, scherp.

Τόμυρις, ιος, ἡ, *koningin der Massageten, overwon Kuros den Oudere.*

τονάριον, τό [τόνος], stemfluit.

τονθορύζω, brommen, morren.

τόνος, ὁ [τείνω; ⟶ *Lat.* † tonus ⟶ *Ned.* toon]. **I.** wat gespannen is *of* kan worden, touw, riem. — **II.** *meton.* **1.** het spannen. — **2.** *a*) spanning -, verheffing der stem: τ. φωνῆς. — *b*) versmaat.

το-νῦν, *bw.* = τὸ νῦν; *z.* νῦν.

τοξάζομαι, *med.* [τόξον], met den boog schieten: τ. τινος, naar iem.

τόξευμα, τό [τοξεύω]. **1.** het afgeschotene, pijl. — **2.** *meton.*: *a*) het schieten met den boog, schot. — *b*) schotsafstand: ἔξω -ατος, buiten schot. — *c*) *mrv.* = τοξόται. — **3.** *overdr. v. hetgeen wondt als een pijl*: °καρδίας -ατα, *nl. krenkende woorden.*

τοξευτής, οῦ, ὁ [*id.*] = τοξότης.

τοξευτός, 3 [*verbaaladj. v. id.*], door een pijl getroffen.

τοξεύω [τόξον]. **1.** *a*) *onoverg.*: met den boog schieten: τ. τινός, naar -, op iem. — *b*) *overg.*: met een pijl treffen: τ. τινά. — **2.** *overdr.*: *a*) op iem. doelen, het gemunt hebben op. — *b*) nastreven, bedoelen.

τοξήρης, 2 [τόξον; *vw.* ἀραρίσκω], van een boog voorzien.

τοξικός, 3 [τόξον]. **1.** van -, voor een boog. — **2.** het schieten met den boog betreffend: ἡ -ή, *met en zonder* τέχνη, boogschutterskunst.

τόξον, τό. **1.** *a*) boog; *soms mrv. v. één boog.* — *b*) *mrv.*: pijlen en boog. — *c*) *gew. mrv.*: pijlen. — **2.** *meton.*, *gew. mrv.*: het hanteeren van pijl en boog, boogschutterskunst: -ων εὖ εἰδώς, H.

τοξοσύνη, ἡ [τόξον], boogschutterskunst.

τοξότης, ου, ὁ [*id.*]. **1.** boogschutter. — **2.** *inz. te Athene*: οἱ -αι, politiedienaren.

τοξοφόρος, 2 [τόξον φέρων], boogdragend.

τοπάζω [τόπος], *overdr.*: gissen, vermoeden.

† **τοπάρχης,** ου, ὁ [τόπου ἄρχων], districtshoofd, *vrl in Egypte.*

τόπος, ὁ. **1.** plaats, ruimte: -ον δίδωμί τινι, ruim baan maken voor iem.; *soms periphrastisch*: ° πρόσθε Σαλαμῖνος -ων, vóór Salamis. — *inz.*: *a*) bewoonde plaats, dorp, gehucht. — *b*) landstreek, gewest. — **2.** *meton.*: ligging *v. een land*: ὁ τ. τῆς χώρας. — **3.** *overdr.*: *a*) plaats *in een boek.* — *b*) gelegenheid, mogelijkheid.

τοπρίν, τοπρόσθεν, τοπρῶτον = τὸ πρίν, τὸ πρόσθεν, τὸ πρῶτον, *z.* πρίν, πρόσθεν, πρῶτος, B.

τορεύω. 1. met drijfwerk versieren : τ. τὸν ἄργυρον. — **2.** in metaal drijven.

***τορέω,** *bijna alleen 2e ao.* ἔτορον, doorboren.

τορνόομαι, *med.*, (voor zich) rond maken: τ. σῆμα, H., een ronden grafheuvel afbakenen. — **τόρνος,** ὁ, cirkelsnoer, passer.

τορύνη, ἡ, roer-, pollepel.

Τορωναῖος, 3, van Torone ; οἱ -οι, Toronaiërs. — **Τορώνη,** ἡ, *zeestad op Chalkidike.*

τοσάκις, *ep.* **τοσσάκι,** *bw.* [τόσος], zoo dikwijls.

τόσος, 3, *ep.* **τόσσος, τοσόσ-δε,** ἥδε, ὅνδε, *ep.* **τοσσόσ-δε,** *en* **τοσοῦτος,** σαύτη, σοῦτο *en* σοῦτον, *ep.* **τοσσοῦτος,** *aanw. vnw.* (τοσόσδε *en* τοσοῦτος *hebben een sterker aanwijzende beteek. dan* τόσος) : *v. ruimte*: van die grootte (noch min, noch meer), *d. i.* (*gew.*) zoo groot, *of* (*minder vaak*) : slechts zoo groot, zoo klein, *en overdr. v. tijd, graad, getal* : (*gew.*) zoo lang, zoo oud, zoo, zoozeer, zoo sterk, zoo talrijk, *mrv.* zoo veel, *of* (*minder vaak*) : slechts zoo lang *enz.* — **1.** *bijv. g.* : *a*) *abs.* : δὶς τόσα, tweemaal zooveel ; τοσοῦτοι τὸ πλῆθος (*bepalende acc.*), zoo talrijk. — *b*) *beantwoordend aan* ὅσος, ὥστε, ὡς *enz.* : τόσος ὅσος, zoo groot als. — **2.** *zelfst. g.*: ἀλλά μοι ἔτι τοσόνδε εἰπέ, zeg me nog dit éène punt ; εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἥκω ὥστε..., ik heb zoo'n graad van dwaasheid bereikt, dat ... ; ἐκ τόσου, sinds zoo lang ; ἐν τόσῳ, ἐν τοσῷδε, ἐν τοσούτῳ, intusschen. — **3.** *bw.* τόσον, τοσόνδε, τοσοῦτον, zoo zeer, zoo langen tijd, zoo veel ; *vóór comp.* : ὅσῳ ... τόσῳ, ὅσῳ ... τοσούτῳ, hoe... des te.

τοσοσδί, ηδί, ονδί [τοσόσδε, -ί] = *een versterkt* τοσόσδε.

τοσουτάριθμος, 2 [τοσοῦτος ἀριθμόν], zoo talrijk.

τοσοῦτος, *z.* τόσος. — **τοσουτοσί,** σαυτηΐ, σουτονί [τ., -ί] = *een versterkt* τοσοῦτος.

τοσσάκι = τοσάκις. — **τόσσος, τοσσόσδε, τοσσοῦτος** (*vrl* H.) = τοσο-. — **τόσως,** *bw.* [τόσος], zooveel.

τότε, *aanw. bw.* **1.** *v. tijd* : *a*) *wijst op een bepaald tijdstip, gew. in h. verleden, ook in de toekomst*: toen, in dien tijd, dan : οἱ τ., de toen levenden, de tijdgenooten ; ἐκ τ., sinds dien tijd; λέξεις καὶ τότ' εἴσομαι ; ὅτε... τ. ; *met andere partikels* : καὶ τότ' ἔπειτα. — *b*) *onbepaald v. h. verleden*: eertijds, voorheen, eens; *ook* : vóór eenigen tijd, onlangs. — **2.** *overdr.* : in dat (denkbeeldig) geval : νῦν ... τ., nu (*d. i.* zooals de toestand werkelijk is)..., in dat geval (dat ik zooeven veronderstelde).

τοτέ, *bw.*, soms ; *dikw.* : τ. μὲν ... τ. δέ, nu eens..., dan weer ; τ. μὲν... ἄλλοτε δέ.

τοτοῖ *en* **τοτοτοῖ,** *tussw.*, *uitroep v. smart* : wee !, ach !

τοῦ. 1. *enkl.*, *gen. v.* τὶς. — **2.** *gen. v.* τίς. — **3.** *gen. v.* ὁ *en* τό. — **4.** *bw.*, *z.* ὁ, A, II, 1. — **τοῦδε,** *gen. v.* ὅδε *en* τόδε. — **τουδί,** *gen. v.* ὁδί.

τοὐκ, τοὐκεῖθεν, τοὐλάχιστον, τοὐμόν, τοὐμοῦ, τοὔμπαλιν, τοὖν, τοὐναντίον, τοὖναρ = τὸ ἐκ, τὸ ἐκεῖθεν, τὸ ἐλάχιστον, τὸ ἐμόν, τοῦ ἐμοῦ, τὸ ἔμπαλιν, τὸ ἐν, τὸ ἐναντίον, τὸ ὄναρ (*krasis*).

τοὔνεκα, *krasis* = **1.** τοῦ (*gen. v.* ὁ, τό) ἕνεκα. — **2.** τοῦ (= τίνος) ἕνεκα ;

τοὔνεκεν, τοὐνθενδε, τοὔνομα, τοὐντεῦθεν, τοὔπισθεν, τοὖργον = τοῦ (= τούτου) ἕνεκεν, τὸ ἔνθενδε, τὸ ὄνομα, τὸ ἐντεῦθεν, τὸ ὄπισθεν, τὸ ἔργον (*krasis*).

τούς. 1. *acc. mrv. v.* ὁ. — **2.** = οὕς, *acc. mrv. v.* ὅς. — **3.** = τούτους.

τοὔτερον, *ion.* = τὸ ἕτερον (*krasis*).

τουτί, *onz. v.* οὑτοσί. — **τοῦτο, τοῦτον,** *z.* οὗτος. — **τουτονί,** *acc. m. v.* οὑτοσί. — **τούτου,** *gen. m. onz. v.* οὗτος. — **τουτουί,** *gen. m. onz. v.* οὑτοσί. — **τούτω,** *du. v.* οὗτος. — **τούτῳ. 1.** *dat. m. onz. v.* οὗτος. — **2.** *bw.*, *z.* οὗτος, B, 3. — **τουτῳΐ, τουτωνί,** *z.* οὑτοσί.

τόφρα, *aanw. bw. v. tijd.* **1.** gedurende die tijdruimte, zoolang, tot dat oogenblik ; *gew. met correl.* : ὄφρα... τ., *soms* : τ. ... ὄφρα: *ook* : ἕως ... τ., *soms* : τ. ... ἕως. — **2.** intusschen.

τράγημα, τό, *gew. mrv.* [τρώγω], versnaperingen, snoepgoed.

τραγικός, 3 [⟶ *Lat.* tragicus ⟶ *Ned.* tragisch]. **1.** van een bok, boks-. — **2.** *a*) de tragedie -, de treurspelers betreffend ; ὁ τ., *met en zonder* ἀνήρ, treurdichter, treurspeler. — *b*) *overdr.* : als in het treurspel : α) verheven, statig. — β) *in ongunstigen zin* : hoogdravend. — **τράγος,** ὁ, bok.

τραγῳδέω [τραγῳδός]. **1.** in een tragedie voorstellen. — **2.** *overdr.* : met tragisch pathos beschrijven.

τραγῳδία, ἡ [*id.* ; *eig.* : zang der bokken? *z.* τραγῳδός ; ⟶ *Lat.* tragoedia ⟶ *Ned.* tragedie]. **1.** treurspel. — **2.** *overdr.* : praalvertooning.

τραγῳδιοποιός *en* **-δοποιός,** ὁ [τραγῳδίας ποιέων], tragediedichter.

τραγῳδός, ὁ [τράγος, ᾠδή ; *eig.*, *missch.*:

in een bokshuid gehulde zanger ?]. **1.** *a*) treurspeler. — *b*) treurspeldichter. — **2.** *mrv.*, *meton.*: tragedie, treurspel: -οῖς καινοῖς, bij de opvoering der nieuwe tragediën.

Τραϊανός, ὁ [⟵ *Lat.* Trāiānus], Trajanus, *Rom. keizer, reg. 98-117 n. C.*

Τράλλεις, εων, αἱ, *stad in Karië.*

τρανής, 2 [*vw.* τείρω; *eig.*: doordringend], *overdr.*: duidelijk.

Τρανίψαι, ῶν, οἱ, Tranipsen, *volksstam in Thrakië.*

τράπεζα, ἡ [*wschl.* ⟵ * τετράπεζα, *zelfst. g. vr. v.* τετράπεζος], tafel, *eig. met vier pooten.* — *inz.* **1.** *a*) eettafel: ξενίη τ., H. — *b*) *meton.*: spijzen, maaltijd. — **2.** *a*) wisseltafel. — *b*) bank (*instelling voor geldhandel enz.*). — **3.** † altaar. — **τραπεζεύς,** *m. bvn.*, bij de tafel toegelaten: κύων τ., H., huishond.

Τραπεζούντιοι, ων, οἱ, inwoners van Trapezoes. — **Τραπεζοῦς,** οῦντος, ἡ, Trapezoes, *stad aan de zuidoostelijke kust der Zwarte Zee.*

τραπέω, *druiven* treden.

τράπω, *ion.* = τρέπω.

Τράσπιες, ων, οἱ, Traspiërs, *Skuthische volksstam.*

τραυλίζω, gebrekkig spreken, stamelen.

τραῦμα, τό [τιτρώσκω]. **1.** wond. — **2.** *overdr.*: zware slag; *inz.*: nederlaag. — **τραυματίας,** ου, *m. bvn.*, gewond. — **τραυματίζω,** wonden.

τράφεν, *z.* τρέφω.

τραφερός, 3 [τρέφω], vast: *ion.* ἡ -ή [γῆ], vasteland.

τραχέως, *bw.* [τραχύς], ruw, hard.

τραχηλίζω, *bij h. slachten* den hals van het dier achterovertrekken. — **τράχηλος,** ὁ, hals, nek.

Τραχίνιος, 3, Trachinisch; οἱ -οι, Trachiniërs; ἡ -η [γῆ], *ion.*, Trachinië. — **Τραχίς,** ῖνος, ἡ. **1.** *stad in h. zuiden v. Thessalië.* — **2.** *h. omliggende gebied,* Trachinië.

τραχύνω [τραχύς], *ion.* **τρηχύνω. 1.** ruw -, oneffen maken. — **2.** *overdr.*, *pass.*: *a*) geprikkeld -, toornig -, verbitterd worden, - zijn. — *b*) hartstochtelijk worden, zich opwinden.

τραχύς, εῖα, ύ, *ion.* **τρηχύς,** έα, ύ. **1.** ruw, oneffen, hobbelig. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. pers.*: ruw, hard, barsch, opvliegend, stug. — *b*) *v. d. wind*: ruw; *v. de stem*: ruw, hard. — **τραχύτης,** ητος, ἡ. **1.** ruwheid, oneffenheid. — **2.** *overdr. v. pers.*: heftigheid, barschheid.

τραχών, ῶνος, ὁ [τραχύς], ruwe -, rotsachtige streek. — **Τραχωνῖτις,** ιδος, ἡ, *ruw landschap ten zuiden v. Damaskos.*

τρεῖς, τρεῖς, τρία, *gen.* τριῶν, *dat.* τρισί, *acc.* = *nom.* [*vw. Lat.* trēs, *Ned.* drie], drie. — **τρεισ-καί-δεκα** (*m. vr.*), τρια-καίδεκα (*onz.*), *gen.* τριων-, dertien; *gew. in drie woorden.*

τρέμω [*vw. Lat.* tremĕre]. **1.** *onoverg.*: beven, trillen, sidderen; *inz.*: van angst beven. — **2.** *overg.*, *overdr.*: vreezen.

τρέπω, τρέψω, ἔτρεψα, *2e ao.* ἔτραπον, *2e pf.* τέτροφα, τέτραφα; *med.* τρέψομαι, ἐτρεψάμην, *2e ao.* ἐτραπόμην; *pass. 2e f.* τραπήσομαι, *ao.* ἐτρέφθην, *2e ao.* ἐτράπην, *pf.* τέτραμμαι. — ***A.V.*** *act.*: *ion. pr.* τράπω; *3 enk. iter. impf.* τρέπεσκε *en* (*ion.*) τράπεσκε; *med.*: *3 mrv. pf.* τετράφαται; *id. plqpf.* τετράφατο; *pass.*: *ion. ao.* ἐτράφθην.

A. *overg.* (*gew.*: *h. act. en* ἐτρεψάμην; *dikw.*: τρέψομαι). — **I.** *alg.* **1.** wenden, draaien: ἐς Τροίην τρέπεν ὄσσε, H., zijn oogen; πάλιν τ., doen terugkeeren. — **2.** *overdr.*: *a*) wenden: τὴν ὀργὴν εἴς τινα τ., zijn toorn... — *b*) veranderen: τ. τὰς γνώμας αὐτῶν, hun stemming. — **II.** *inz.* **1.** omwenden, omdraaien: τ. ἵππους; *dikw.*: op de vlucht drijven: τοὺς πολεμίους εἰς φυγὴν τ. — *b*) afwenden: βέλος ἔτραπεν ἄλλῃ, H., naar een anderen kant; *overdr.*: Ζεὺς ἔτρεψε (αὐτούς), H., bracht hen van hun voornemen af.

B. *onoverg.* (*soms*: *h. act.*, τρέψομαι *en* ἐτρεψάμην; *altijd*: *2e ao. med.* ἐτραπόμην) *en pass.* **I.** *alg.* **1.** zich wenden, - draaien: πρὸς Τρῶας τετραμμένοι, H., met het aangezicht naar ...; -πεσθαι ὁδόν, een weg inslaan; πάλιν -πεσθαι, terugkeeren. — **2.** *overdr.*: *a*) zich tot iem. wenden. — *b*) zich tot een bezigheid begeven, zich toeleggen op, zijn aandacht wijden aan: ἐφ' ἁρπαγὴν -πεσθαι, gaan plunderen. — *c*) veranderen: τοῦ -πεται χρώς, H., hij verandert van kleur; Διὸς ἐτράπετο φρήν, H., Zeus' gezindheid heeft zich gekeerd. — **II.** *inz.* **1.** zich omwenden, de vlucht nemen. — **2.** *v. plaatsen*: gekeerd zijn: σπέος πρὸς ζόφον τετραμμένον, H., een grot naar het westen gekeerd.

τρέφω, θρέψω, ἔθρεψα, *2e ao.* ἔτραφον, *2e pf.* τέτροφα; *med.*: θρέψομαι (*dikw. lijd. beteek.*), ἐθρεψάμην; *pass.*: *2e f.* τραφήσομαι, *1e ao.* ἐθρέφθην, *2e ao.* ἐτράφην (*3 mrv.*, H., τράφεν, ἔτραφεν), *pf.* τέθραμμαι.

A. *overg.* **I.** dik maken: γάλα τ., H., melk stremmen. — **II.** *vd. gew.*: doen groeien, grootbrengen. — **1.** *a*) voeden, *vrl kinderen*; *slaven -, dieren* houden; *ook*: *planten* kweeken, *h. haar*

laten groeien ; *v. de aarde*: voortbrengen : ἡ γῆ καρποὺς -φει ; *med.* : -φεσθαι υἱόν, H., (voor zich) grootbrengen. — *b*) *overdr.* : opvoeden. — **2.** *alg.* : onderhouden, zorgen voor het onderhoud van, verzorgen : στράτευμα τ. — **3.** *in verzw. zin* : (in zich) hebben, - houden : ° τ. τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν, zijn tong rustiger houden.
B. *onoverg.* (*2e ao.* ἔτραφον ; *vaak* : *2e pf.* τέτροφα ; *med.* : *f.* θρέψομαι) *en pass.* **1.** dik worden : περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη, H., een zilte aanslag zette zich vast om hun huid. — **2.** *a*) zich voeden, opgroeien. — *b*) *overdr.* : opgevoed worden.

τρέχω, *f.* δραμοῦμαι, *2e ao.* ἔδραμον, *pf.* δεδράμηκα. — ***A. V.*** *1e ao.* ἔθρεξα, *iter. ao.* θρέξασκον, *1e pf.* δεδρόμηκα, *2e pf.* δέδρομα. — **1.** loopen, rennen ; *inz. v. wedloopen* : ἀγῶνα (*inwendig voorw.*) τ., aan een wedloop deelnemen ; *id.*, *overdr.* : een gevaar loopen. — **2.** *overdr. v. zaken*: zich snel bewegen.

τρέω, —, ἔτρεσα *en* (H.) τρέσσα [*vw. Lat.* terrēre]. **1.** *onoverg.* : *a*) beven, sidderen, *inz. v. vrees.* — *b*) (bevend) vluchten. — **2.** *overg.*: beven vóór, vreezen.

τρῆμα, τό [*vw.* τετραίνω], opening.

τρήρων, *gen.* ωνος, *m. vr. bvn.* [τρέω]. **1.** schuchter, schuw. — **2.** ἡ τ., duif.

τρητός, 3 [*vw.* τετραίνω], doorboord.

τρηχ-, Τρηχ-, *ion.* = τραχ-, Τραχ-.

τρι- = τρισ-, τρια-, τρεισ-.

τρία, *onz. v.* τρεῖς.

τρίαινα, ἡ [τρι-], drietand.

τριακάς, άδος, ἡ. **1.** *a*) het getal dertig. — *b*) *meton.*, *concr.* : dertigtal ; *inz.*, *te Sparta* : vereeniging van dertig gezinnen, *of*: legerbende van dertig man. — **2.** *met en zonder* μηνός : de dertigste dag der maand.

τριακονθήμερος, 2 [τριάκοντα ἡμερῶν], van dertig dagen.

τριάκοντα, *onverb.*, dertig ; οἱ τ., de Dertig (tirannen) *te Athene*, *404-403 v. C.*

τριακονταέτης, 2 [τριάκοντα ἐτῶν] *en* **-έτις,** ιδος, *vr. bvn.* [*id.*], dertigjarig. — **τριακονταρχία,** ἡ [τ., ἄρχω], een regeering van Dertig. — **τριακόντερος,** 2, *ion.* [τ. ; *vw.* ἐρέσσω] *en* **-τορος,** 2 [*id.*], met dertig roeiriemen ; ἡ τ. [ναῦς], schip met dertig roeiriemen. — **τριακοντούτης,** 2 [*gecontr. uit* τριακονταέτης] *en* **-οῦτις,** ιδος, *vr. bvn.* [*id.*], dertigjarig.

τριακόσιοι, αι, α, driehonderd.

τριακοστός, 3, dertigste.

τριβακός, 3 [τρίβω], afgedragen, versleten.

Τριβαλλοί, ῶν, οἱ, Triballiërs, *een Thrakische volksstam.*

τριβή, ἡ [τρίβω ; *eig.* : het wrijven]. **1.** het afwrijven, het verslijten. — **2.** *overdr.* : *a*) het dralen, uitstel, verwijl. — *b*) het beoefenen, oefening.

τρίβολος, 2 [⟶ *Lat.* tribulus], driepuntig ; ὁ τ., distel.

τρίβος, ἡ [τρίβω], veelbetreden -, gebaande weg, pad ; *ook overdr.* : ° βιότοιο τ.

τρίβω, τρίψω, ἔτριψα ; *med.* τρίψομαι (*ook lijd. beteek.*) ; *pass.*: τριφθήσομαι, *2e f.* τριβήσομαι, *1e ao.* ἐτρίφθην, *2e ao.* ἐτρίβην, *pf.* τέτριμμαι. — **I.** wrijven, fijnwrijven, fijnstampen. — **II. 1.** afwrijven, (door wrijven) *kleederen* verslijten ; ὁδὸν τ., een weg veel begaan. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. pers.* : *α*) uitputten, afmatten, verzwakken : -όμενος ληός (= λαός), HDT., een verdrukt volk. — *β*) *in verzw. zin*: bezighouden : -εσθαι πολέμῳ, HDT., in oorlog leven. — *b*) *v. tijd* : doorbrengen, slijten : τ. χρόνον ; ° δυστυχῆ -ει βίον ; *abs.* : dralen.

τρίβων, *gen.* ωνος, *m. vr. bvn.* [τρίβω]. **1.** *lijd.* : dien men voortdurend afslijt, - draagt ; *vd.* : grof ; ὁ τ., afgedragen -, grove mantel. — **2.** *bedr.* : geoefend -, ervaren in : τινός *en* τι. — **τριβώνιον,** τό [*verklw.*], grof -, armoedig manteltje.

τρίγαμος, 2 [τρι-, γάμος], driemaal gehuwd.

τρίγληνος, 2 [τρεῖς γλήνας (ἔχων)], met drie parels [*die op oogappels gelijken*].

τρίγλυφος, 2 [τρεῖς γλύφας (ἔχων)], met drie gleuven ; ἡ τ., driespleet.

τριγλώχιν *en* **-χις,** *gen.* ινος, *m. vr. onz. bvn.* [τρεῖς γλωχῖνας (ἔχων)], met drie weerhaken.

τρίγωνος, 2 [τρεῖς γωνίας (ἔχων)], driehoekig ; τὸ -ον, driehoek.

τρίδουλος, 2 [τρι-, δοῦλος], slaaf sinds drie geslachten.

τριέσπερος, 2 [τριῶν ἑσπερῶν], drie nachten durend.

τριετής, 2 [τριῶν ἐτῶν], drie jaren durend ; *bw.* τρίετες, drie jaren lang. — **τριετία,** ἡ, tijdruimte van drie jaren.

τρίζω, —, ἔτριξα, *2e pf.* (*met beteek v. h.pr.*) τέτριγα. — **1.** *v. vogelen* : tjilpen, piepen. — **2.** *v. andere geluiden* : kraken, knarsen.

τριηκάς, τριήκοντα, τριηκόντερος, *ion.* = τριακ-.

τριηκοντήμερος, 2, *ion.* = τριακονθή-.

τριηκοσ-, *ion.* = τριακοσ-.

τριηραρχέω, triërarch zijn. — **1.** het bevel voeren over een driedekker. — **2.** *te Athene*: een driedekker uitrusten. — **τριηραρχία,** ἡ, triërarchie. — **1.** het bevel over een driedekker. — **2.** *te Athene*: de verplichting om een driedekker uit te rusten. — **τριηραρχικός,** 3, de triërarchie -, de triërarchen betreffend. — **τριήραρχος,** ὁ [τριήρεος ἄρχων], triërarch. — **1.** bevelhebber over een driedekker. — **2.** hij die belast is met het uitrusten van een driedekker.

τριηραύλης, ου, ὁ [τριήρης, αὐλέω], fluitspeler op een driedekker.

τριήρης, 2 (*gen. mrv.* τριήρων, *ion.* -έων) [τρι-, ἐρέσσω], met drie rijen roeibanken; ἡ τ. [ναῦς], triëre, driedekker. — **τριηρίτης,** ου, ὁ, roeier -, matroos -, soldaat op een driedekker.

τριθημέρη, *bw. ion.* [τρίτη ἡμέρῃ], eergisteren.

Τρίκη *en* **Τρίκκη,** ἡ, *stad in Thessalië.*

τρίκλινος, 2 [τρεῖς κλίνας (ἔχων); ⟶ *Lat.* trīclīnium, eetzaal, *eig. met drie aanligbedden*], met drie aanligbedden.

τρικυμία, ἡ [τρι-, κῦμα]. **1.** de derde golf. — **2.** *alg.*: hooge golf.

τρίλλιστος, 2 [τρι-; λιστός, *verbaaladj. v.* λίσσομαι], driemaal vurig afgesmeekt.

τρίμηνος, 2 [τριῶν μηνῶν], drie maanden durend; ἡ τ., kwartaal.

τριμοιρία, ἡ [τρι-, μοῖρα], driedubbel aandeel.

Τρινακρία, ἡ [τρεῖς ἄκρας (ἔχων); *eig.*: het land met drie voorgebergten], Trinakrië, *oude naam v. Sicilië.*

τριξός, 3, *ion.* = τρισσός.

τρί-οδος, ἡ, drieweg, driesprong.

Τριόπιον, τό, *voorgebergte en stad in Karië.* — **Τριόπιος,** 3, van Triopion, Triopisch.

τριπάλαιστος *en* **-αστος,** 2 [τριῶν παλαιστῶν *en* -αστῶν], van drie handbreedten.

τρίπηχυς, υς, υ [τριῶν πήχεων], van drie el.

τρίπλαξ, *gen.* ακος, *m. vr. bvn., en* **τριπλάσιος,** 3, drievoudig.

τρίπλεθρος, 2 [τριῶν πλέθρων], van drie plethren.

τριπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν [*vgl.* διπλόος], driedubbel, drievoudig; *bw.* τριπλῇ, drievoudig.

τρι-πόθητος, 2, driemaal -, vurig gewenscht.

τριπόλιστος, 2 [τρι-, -πολίζω; *eig.* driemaal omgeploegd], *overdr.*: veelbesproken.

τρίπολος, 2 [τρί-; πολέω], driemaal omgekeerd -, omgeploegd.

τρίπος, ὁ (*slechts een paar vormen*) = τρίπους. — **τρίπους,** ους, ουν, *gen.* ποδος [τρεῖς πόδας (ἔχων)]. **1.** *a*) met drie pooten. — *b*) ὁ τ.: α) drievoet, drievoetige ketel, *inz. de drievoet der Puthia te Delphoi.* — β) tafel met drie pooten. — **2.** drie voet breed (lang *enz.*).

τρίπτης, ου, ὁ [τρίβω], wrijver.

Τριπτόλεμος, ὁ, *Atheensche heroos, rechter in de onderwereld.*

τρίπτυχος, 2 [τρεῖς πτυχὰς (ἔχων)], uit drie lagen bestaande, drievoudig.

τρίς, *telbw.* [τρεῖς], driemaal; εἰς τ., tot driemaal toe.

τρισ-άθλιος, 3, driemaal -, diep ongelukkig.

τρισ-αρειοπαγῖται, ῶν, οἱ, CIC., *v. de triumviri*: de drievoudige -, de zeer strenge areopagiten, - rechters.

τρισάριθμος, 2 [τρίς, ἀριθμός], driemaal geteld.

τρισ-άσμενος, 3, die zeer gaarne doet.

τρισ-καί-δεκα, *onverb.* = *att.* τρεῖς καὶ δέκα.

τρισκαιδεκαέτης = -κέτης.

τρισκαιδέκατος, 3 [τρισκαίδεκα], dertiende.

τρισκαιδεκέτης, ου, *m. bvn.* [τρισκαίδεκα ἐτῶν], dertienjarig.

τρισ-κατάρατος, 2, driemaal vervloekt.

τρίσ-μακαρ, *gen.* αρος, *m. vr. bvn.*, driemaal gelukkig.

τρισ-μύριοι, αι, α, dertig duizend; *enk. bij coll.*: °-α ἵππος, dertig duizend man te paard.

τρίσπονδος, 2 [τρι-, σπένδω], driemaal geplengd.

τρισσός, 3. — **1.** drievoudig. — **2.** *mrv.*: drie.

τριστοιχεί *en* **-χί,** *bw.*, in drie rijen. — **τρίστοιχος,** 2 [τρι-, στοῖχος], in drie rijen geplaatst.

τρισ-χίλιοι, αι, α, drie duizend. — **τρισχιλιοστός,** 3, drieduizendste.

τριταγωνιστέω, derde tooneelspeler zijn. — **τριταγωνιστής,** οῦ, ὁ [τρίτος ἀγωνιστής], derde tooneelspeler.

τριταῖος, 3 [τρίτος]. **1.** *a*) den derden dag *gebeurend enz.* — *b*) drie dagen lang *gebeurend enz.* — *c*) vóór drie dagen *gebeurd enz.* — **2.** = τρίτος.

τρίτατος, 3 = τρίτος.

τριτημορίς, ίδος, ἡ [τρίτος, μόρος], derde deel.

Τριτογένεια, ας, *en (zld.)* **Τριτογενής,** οῦς, ἡ [*missch.* : de bij de beek Tritoon (*z.* Τρίτων) geborene], *bijnaam v. Athena.*

τρίτος, 3. — **1.** derde. — **2.** *zelfst. g.*: ὁ τ. ἀπὸ Διός, achterkleinzoon van Zeus ; ἡ -η [ἡμέρα] ; τὸ -ον, het derde deel ; ἐπὶ τῷ -ῳ, op het derde sein. — **3.** *bw.* : -ον, τὸ -ον *en (zld.)* -α, ten derde, voor de derde maal. — **τριττός,** 3, *att.* = τρισσός.

Τρίτων, ωνος, ὁ. **1.** *een zeegod.* — **2.** *beek in Boiotië.*

τριφάσιος, 3. — **1.** drievoudig. — **2.** *mrv.* : drie.

τρί-φυλλον, τό, drieblad, klaver.

1.**τρίχα,** *bw.*, drievoudig, in drieën ; ἦμος δὲ τ. νυκτὸς ἔην, H., toen het in het derde (= *laatste*) deel van den nacht was.

2.**τρίχα,** *acc. v.* θρίξ.

τριχάϊκες, *gen.* ων, *m. bvn.* [*wschl.* 1. τρίχα; 2e *deel* ?], uit drie stammen bestaande.

τρίχας, τρίχες, *acc., nom. mrv. v.* θρίξ.

τριχῇ, τριχῆ, *bw.* [1. τρίχα]. **1.** in drieën. — **2.** drievoudig, op drie wijzen. — **τριχθά,** *bw.* = 1. τρίχα.

τρίχινος, 3 [θρίξ], van haren, haren.

τριχοίνικος, 2 [τρεῖς χοίνικας (ἔχων)], drie choiniken bevattend.

τριχός, *gen. v.* θρίξ.

τριχοῦ, *bw.* [1. τρίχα], op drie plaatsen.

τριώροφος, 2 [τρεῖς ὀροφὰς (ἔχων)], met drie verdiepingen.

Τροζήν, Τροζήνιος = Τροιζ-.

Τροία, ἡ, Troje. — **1.** *gew.* : *landschap aan d. Hellespont.* — **2.** *soms* : *de hoofdstad v. dat landschap,* Ilios. — **Τροίαθεν,** *bw.*, van Troje komend. — **Τροίαν-δε,** *bw.*, naar Troje.

Τροιζήν, ῆνος, ἡ, Troizeen, *stad in Argolis.* — **Τροιζήνιος,** 3, Troizeensch ; οἱ -οι, Troizeniërs.

Τροιη-, *ion.* = Τροια-.

τρομέω (*slechts enkele vormen*) [τρέμω] *en med.* **1.** *onoverg.* : beven, sidderen, *vrl v. angst.* — **2.** *overg.* : vóór iem. beven, vreezen. — **τρόμος,** ὁ [*id.*]. **1.** het beven, het sidderen, *inz. v. schrik.* — **2.** *meton.* : vrees, schrik.

τρόνα, τά, *aiol.* = θρόνα.

τρόπαιον *en* **τροπαῖον,** τό [*onz. v. h. volgende*], zegeteeken [*opgericht ter plaatse, waar de* τροπή *v. d. vijand geschied was*]. — **τρόπαιος** *en* **τροπαῖος,** 3 [τροπή], die doet omkeeren, die op de vlucht jaagt ; *vd.* : die de zege verleent, *epitheton v. Zeus.*

τροπαιοῦχος, 2 [τρόπαιον ἔχων], een zegeteeken hebbend. — **1.** overwinnaar. — **2.** wien men zegeteekenen wijdt.

τροπάω = τροπέω *of* τρωπάω.

* **τροπέω** (*alleen impf.*, H.) [*freq. v.* τρέπω], (herhaaldelijk) wenden.

τροπή, ἡ [τρέπω], wending, het omwenden, het omkeeren. — *inz.* **1.** *a*) *v. de hemellichamen, vrl v. de zon* : -αὶ ἠελίοιο, H., zonnestilstand (*bij* H. *als bepaling v. plaats, later ook als bepaling v. tijd*). — *b*) het omkeeren van den vijand, vlucht, nederlaag : -ὴν (*of* -ὰς) ποιεῖν (*of* ποιεῖσθαι) τῶν πολεμίων, ... op de vlucht drijven.— **2.** *overdr.* : omkeer, verandering.

τρόπις, *ion. gen.* ιος, ἡ [τρέπω ; *eig.* : gebogen balk], scheepskiel.

τρόπος, ὁ [τρέπω].

A. richting : διώρυχες παντοίους -ους ἔχουσαι, die in alle richtingen loopen.

B. *overdr.* **I.** wijze : τ. τῆς σκέψεως, methode van onderzoek ; τόνδε τὸν -ον, op deze wijze ; οὐδενὶ -ῳ, onder geen omstandigheden, heelemaal niet. — *inz.* **1.** *v. pers.* : *a*) wijze van handelen, levenswijze, gedrag, gewoonten : εὐδαίμων μοι ἐφαίνετο τοῦ -ου (wegens zijn gedragingen) καὶ τῶν λόγων ; ὥσπερ τ. ἦν αὐτοῖς, volgens hun gewoonte. — *b*) denkwijze, gezindheid, karakter (*eig. als gevolg der gewone handelwijze* ; *t. ond. v.* φύσις) : οὐκ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου -ου, dat lag niet in zijn karakter ; *mrv. ook v. één pers.* : σκαιότης -ων, dwaasheid. — **2.** *v. zaken* : *a*) gesteldheid : περὶ τοῦ λυπεῖσθαι ὁ αὐτὸς τ. ἐστι, met het lijden is het op dezelfde wijze gesteld. — *b*) *in de muziek* : toonaard, wijs : ° Λυδὸς τ. — **II.** de juiste wijze : κατὰ -ον, behoorlijk ; ἀπὸ -ου, onpassend.

τροπός, ὁ [τρέπω ; *eig.* : wat gedraaid is], lederen roeistrop (*strop waardoor de roeiriem gestoken wordt en die daarna over de roeipen wordt gelegd*). — 1. **τροπόω** *en med.*, den roeiriem van een roeistrop voorzien.

2.**τροπόω** [τρόπος], op de vlucht drijven.

τροπωτήρ, ῆρος, ὁ [τροπός] = τροπός.

τροφεῖα, ων, τά [τρέφω]. **1.** voedsel. — **2.** *gew.* : kostgeld, loon voor het voeden en opvoeden.

τροφεῖτις, ιδος, ἡ, PAP. [*id.*]. **1.** voedster, min. — **2.** *bijv. g.* : het voeden betreffend.

τροφέομαι [τρέφω ; *eig.* : welgevoed zijn], *v. de zee* : gezwollen zijn.

τροφεύς, ὁ [τρέφω] = τροφός ; *ook* : die een huisdier voedt, meester.

τροφή, ἡ [*id.*]. **I. 1.** *a*) het voeden ; *alg.*: het verplegen, onderhoud, goede zorgen, lichamelijke opvoeding. — *b*) wijze van voeding ; *alg.* : levenswijze : ° δουλία τ. — **2.** het opvoeden. — **II.** *meton., concr.* **1.** *a*) voedsel, spijs, proviand : αἱ ἐκ τῆς γῆς -αί ; *alg.* : al wat tot het levensonderhoud dient, *b. v.* ° *de boog v. een jager.* — *b*) verplegingsgelden. — **2.** ° het gevoede, het opgevoede, kinderen, nakomelingschap.

τρόφις, ις, ι, *ion. gen.* ιος [*id.*], *en* **τροφόεις,** όεσσα, όεν [*id.*]. **1.** welgevoed, dik. — **2.** *overdr. v. de golven der zee* : gezwollen.

τροφός, ὁ, ἡ [*id.*], voeder, voedster ; *ook overdr. v. een stad.*

Τροφώνιος, ὁ, *mythische heroos in Boiotië.*

τροχάζω [τρέχω], loopen, rennen.

τροχαλός, 3 [*id.*], loopend, snel.

τροχάω [*freq. v. id.*] = τροχάζω.

τροχηλάτης, ου, ὁ [τροχοὺς ἐλαύνων ; *eig.* : die de wielen in beweging brengt], wagenmenner. — **τροχήλατος,** 2 [*id.* ; *eig.* : door wielen in beweging gebracht]. **1.** op wielen rijdend. — **2.** *overdr.* : ° τ. μανία, onstuimig ronddrijvende waanzin.

τροχοειδής, 2 [τροχοῦ εἶδος (ἔχων)], rad-, cirkelvormig, rond.

τροχός, ὁ [τρέχω]. **1.** rad : *a*) wagenrad. — *b*) pottenbakkersschijf. — *c*) folterrad. — **2.** *overdr.* : ronde schijf *v. was, talk enz.*

τρόχος, ὁ [*id.*], het loopen, kringloop.

τρύβλιον, τό, schotel, schaal.

τρυγάω. **1.** vruchten inzamelen, - plukken ; *enz.* : *druiven* lezen : σταφυλὰς τ. — **2.** *een akker enz.* afoogsten ; ἀλωὴν τ., H. — **τρύγη,** ἡ, oogst, wijnlezing.

τρυγών, όνος, ἡ, tortel. — **τρύζω.** **1.** kirren. — **2.** *v. menschen* : morren, babbelen.

τρυμαλιά, ἡ, gat : τ. βελόνης, oog eener naald.

τρύξ, υγός, ἡ. **1.** ongegiste wijn *met de moer,* most. — **2.** moer.

τρύπανον, τό, drilboor. — **τρυπάω,** doorboren.

τρυσάνωρ, ορος, ὁ [τρύων ἄνδρας], mannen kwellend, - uitputtend.

τρυτάνη, ἡ [⟶*Lat.* trutina]. **1.** tongetje *in de weegschaal.* — **2.** *synekd.* : weegschaal.

τρυφάλεια, ἡ [*vw.* τέσσαρες ; φάλος], helm met vier beugels.

τρυφάω. **1.** weelderig -, verwijfd -, zorgeloos leven, verwend zijn. — **2.** pronken, overmoedig zijn, voornaam doen. — **τρυφή,** ἡ [*vw.* θρύπτω], een weelderig leven, verwijfdheid ; *mrv.* : wellust, genot. — **τρύφημα,** τό, datgene waarin men genot vindt.

τρύφος, τό [*vw.* θρύπτω], brokstuk.

τρυχόω (*bijna alleen pass.*) *en* **τρύχω.** **1.** verkwisten, opmaken : -ουσι οἶκον, H., ons erfgoed. — **2.** *overdr.* : kwellen, uitputten : ° ψυχὰν -ειν, het hart opvreten.

τρύω, afmatten, uitputten.

Τρωάς, άδος, *en* **Τρῳάς,** άδος [*gecontr. uit* Τρωϊάς] = Τρωϊάς.

τρώγω, τρώξομαι, 2e *ao.* ἔτραγον, knagen, knabbelen, vreten ; *v. pers.* : *rauwe vruchten of snoepgoed* eten.

Τρῶες, ώων, οἱ [Τρώς], Trojanen. — **Τρωϊάς,** άδος, *vr. bvn.* **1.** Trojaansch. — **2.** ἡ Τ. [γῆ], Troas ; αἱ -άδες [γυναῖκες], Trojaansche vrouwen. — **Τρωϊκός,** 3, Trojaansch ; τὰ -ά, de Trojaansche gebeurtenissen, *d. i. de Tr. oorlog.*

Τρωΐλος, ὁ, *een der zonen v. koning Priamos.*

Τρώϊος, 3, *en* **Τρωΐς,** ίδος, *vr. bvn.* [Τρῶες], Trojaansch.

τρώκτης, ου, ὁ [τρώγω ; *eig.*: knager, snoeper], bedrieger, schelm. — **τρωκτός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], eetbaar, op te peuzelen ; τὰ -ά, lekkernijen, snoepgoed.

τρωμ-, *ion.* = τραυμ-.

Τρῷος *en* **Τρῳός,** 3 [Τρῶες], Trojaansch ; αἱ -αί, Trojaansche vrouwen.

τρωπάω [*freq. v.* τρέπω]. **1.** (herhaaldelijk) wenden. — **2.** *overdr.*: τ. φωνήν, H., van toon verwisselen.

Τρώς, ωός, ὁ, *mythische stichter v. Troje.*

τρώσω, *f. v.* τιτρώσκω. — **τρωτός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], kwetsbaar.

τρωχάω [*freq. v.* τρέχω], (gedurig) loopen, rennen.

τρώω, *z.* τιτρώσκω.

τύ, *z.* σύ.

Τύανα, ων, τά, *stad in Kappadokië.* — **Τυανεύς,** έως, *m. bvn.*, uit Tuana.

Τῦβι, τό, *onverb., naam v. een Egyptische maand* (*27 Dec.-25 Jan.*).

τυγχάνω, τεύξομαι, 2e *ao.* ἔτυχον, τετύχηκα. — *A. V. ep. ao.* ἐτύχησα ; *ep.* 2e *ao. conj. 1 enk.* τύχωμι, *3 enk.* τύχησι ;

pf. τέτευχα; ion. plqpf. 3 enk. ἐτετεύχεε; pass. -ετεύχθην, -τέτευγμαι.
A. *overg.* **I.** *een doel* -, *iem.* treffen: σκοποῦ τ.; *ook met acc.*: τ. νεβρόν. — **II.** *overdr.* **1.** aantreffen, toevallig ontmoeten. — **2.** bereiken, verkrijgen, krijgen: νίκης τ.; μισθὸν τ.; *ook in ongunstigen zin*: te lijden krijgen, ondervinden: °κακῶν τ. — **3.** bij het spreken treffen: °καιροῦ τ., het juiste treffen.
B. *onoverg.* **I. 1.** het goed treffen, zijn doel bereiken, slagen, geluk hebben: ὀρθῶς πράττειν καὶ -ειν. — **2.** *inz.*: bij het spreken de waarheid -, - het juiste treffen. — **II. 1.** *onpers.* -ει, het treft toevallig dat, - juist dat, het gebeurt juist dat: ὥσπερ ἔτυχε, zooals het trof; εἰ τύχοι, als het zoo treft, bij toeval; τυχόν (*acc. abs.*), daar -, als het zoo treft, *en alg.*: misschien.— **2.** *persoonlijk*: *a*) *met een part.*: toevallig -, juist iets doen, - ergens zijn: -ει παρών, hij is juist daar. — *b*) *met weglating v. h. part.*: *id.*: ποιοῦσι τοῦτο ὅ τι ἂν τύχωσι [ποιοῦντες], zij doen wat hun invalt; °ἔνδον -ει, hij is juist binnen; ὁ τυχών, de eerste de beste; οἱ τυχόντες, het gemeene volk. — *c*) *met. part.*, *doch met verzwakking v. h. begrip "toevallig"*, *zoodat τ. louter omschrijvend is*: °εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες = εἰ ἐφρόνεις, als gij verstandig waart. — *d*) *zonder part. en met verzwakking v. h. begrip "toevallig"*: zich bevinden: πρὼν πεδίοιο (*loc.*) τετυχηκώς, H., berg in de vlakte. — **3.** ten deel vallen, overkomen, wedervaren: πολλά μοι τύχε, H.; °εἴ τι αὐταῖς -ει (*euphemistisch*), als zij komen te sterven.

Τυδείδης, *en* **-εΐδης,** ου, ὁ, Tudeïde, zoon van Tudeus, *Diomedes.* — **Τυδεύς,** ὁ, *een der zeven mythische vorsten, die Thebe gingen belegeren.*

τυθήσομαι, *f. pass. v.* 1. θύω.

τυΐδε, *bw.*, *lesb.* **1.** = τῇδε, hier. — **2.** = δεῦρο, herwaarts.

τυκτός, 3 [*verbaaladj. v.* τεύχω]. **1.** *a*) *door menschenhanden* gemaakt, - bewerkt, kunstmatig. — *b*) *alg.*: gemaakt, geschapen. — **2.** goed -, kunstig -, stevig gemaakt.

τυλίσσω, wikkelen.

τύλος, ὁ, eelt.

τύμβευμα, τό, graf. — **τυμβεύω. 1.** *overg.*: *a*) begraven. — *b*) °op een graf plengen. — **2.** °*onoverg.*: begraven zijn.

τυμβήρης, 2 [τύμβος; *vw.* ἀραρίσκω]. **1.** begraven. — **2.** °als een graf.

τύμβος, ὁ. **1.** *a*) grafheuvel. — *b*) *alg.*: graf. — **2.** °τ. γέρων, een wandelend graf.

τυμβοχοέω, een grafheuvel opwerpen.— **τυμβοχόη,** ἡ, het opwerpen van een grafheuvel. — **τυμβοχόος,** 2 [τύμβον χέων], een grafheuvel opwerpend.

τυμβόχωστος, 2 [(ὡς) τύμβος χωστός], als een grafheuvel opgeworpen.

τυμπανίζω, op de pauk slaan. — **τυμπανιστής,** οῦ, ὁ, pauker. — **τυμπανίστρια,** ἡ, paukster. — **τύμπανον,** τό [—> *Lat.* tympanum], pauk, tamboerijn.

Τυνδάρειος, 3, van Tundareos. — **Τυνδάρεος,** ου, *en att.* **-εως,** εω, ὁ, *mythische koning v. Sparta.* — **Τυνδαρίδης,** ου, ὁ [*T.*, -ίδης], Tundaride, zoon van Tundareos, *Kastoor of Poludeukes.* — **Τυνδαρίς,** ίδος, ἡ, Tundaris, dochter van Tundareos, *Helena of Klutaimnestra.*

τύνη, *z.* σύ.

τυπή, ἡ [τύπτω], slag, stoot.

τύπος, ὁ [τύπτω]. **I.** slag, stoot. — **II.** *meton.* **1.** *a*) het door slaan -, het door drukken voortgebrachte: litteeken, zegelafdruk, letterteeken: *fig.*: blijvende indruk *in de ziel.* — *b*) drijfwerk, beeldhouwwerk, beeld: τ. λίθινος.— **2.** *overdr.*: *a*) ruwe vorm, omtrek, schets: ὡς ἐν -ῳ, μὴ δι' ἀκριβείας εἰρῆσθαι, in algemeene trekken, niet in bizonderheden, beschrijven. — *b*) aard, karakter: Κωκυτοὶ καὶ ἄλλα τούτου τοῦ -ου, de Kokutos en andere dingen van dat soort. — *c*) ideaal: ὁ τ. τοῦ ῥήτορος, de ideale ...

τυπόω [τύπος], vormen.

τύπτω, τυπτήσω, ἔτυψα *en* ἐτύπτησα, 2e *ao.* ἔτυπον; *pass.* ἐτύφθην, 2e *ao.* ἐτύπην, *pf.* τέτυμμαι *en* τετύπτημαι.
I. 1. *a*) slaan, *vrl met een stok*, treffen, *vrl met wapenen in h. gevecht v. man tegen man*: °σκήπτρῳ τυπείς; τ. ξίφεσι καὶ ἔγχεσι.— *b*) *med.*: zich slaan, *inz.*: *α*) zich op de borst slaan, *als uiting v. rouw*: -εσθαί τινα, over iem. rouwklagen. — *β*) † *id. als teeken v. berouw.* — **2.** *bij uitbr.*: (hard, ruw) aanraken: χθόνα μετώπῳ τ., H., *d. i.* vallen; ἴχνια τύπτε πόδεσσι, H., drukte zijn voetsporen; ζέφυρος νέφεα λαίλαπι -ει, H., de westenwind zweept ... met zijn vlagen.
II. *overdr.*: *de ziel* treffen, onthutsen: αὐτὸν ἡ ἀλήθεια ἔτυψε; τὸν δ' ἄχος κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν, H., de smart trof hem in het diepst van zijn hart.

τύπωμα, τό [τυπόω; *eig.*: gevormd voorwerp], lijkurn.

τυραννεύω *en* **-ννέω. I. 1.** *a*) alleenheer-

scher -, koning zijn : ° -εύειν χθονός ; ° -εῖν χθονός ; *soms met acc.* — *b*) tiran -, despoot zijn : πόλεις τυραννούμεναι. — **2.** *overdr.* : *a*) den baas spelen. — *b*) *v. hartstochten* : beheerschen : βίος -ούμενος ὑπὸ φόβου. — **II.** *bij uitbr.* : prins -, prinses zijn.

τυραννικός, 3 [τύραννος]. **1.** een alleenheerscher betreffend, van -, voor een alleenheerscher, koninklijk. — **2.** een tiran -, een dwingeland betreffend, van -, voor een tiran, een tiran passend : ὁ -ός, man met despotischen aanleg, *of* : partijganger der tirannie.

τυραννίς, ίδος, ἡ (*voc.* ° -ί). **1.** *a*) koninklijke macht, alleenheerschappij. — *b*) *meton.*, *concr.* : koning. — **2.** tirannische staatsvorm : *a*) door geweld of list verkregen alleenheerschappij. — *b*) tirannie, dwingelandij.

τυραννοκτόνος, ὁ [τύραννον κτείνων], tirannenmoorder.

τύραννος, ὁ, *soms* ἡ [—> *Lat.* tyrannus —> *Ned.* tiran]. **I. 1.** *a*) alleenheerscher, koning, vorst ; *ook v. de goden* ; ἡ τ., koningin. — *b*) *in ongunstigen zin* : tiran : α) hij, die de heerschappij met geweld of list veroverd heeft (*b. v. de zachtmoedige Peisistratos*). — β) despoot, dwingeland.— **2.** *bij uitbr.* : ὁ τ., prins ; ἡ τ., koningsdochter, prinses ; οἱ -οι, het koninklijk huis. — **II.** *bijv. g.* **1.** koninklijk. — **2.** tirannisch, despotisch.

τυρβάζω. 1. dooreenmengen. — **2.** *overdr.* : *a*) in de war brengen. — *b*) *med.* : gejaagd zijn, drukte maken. — **τύρβη,** ἡ [—> *Lat.* turba], verwarring, gewoel.

Τυριαῖον *en* **Τυριάειον,** *τό, stad in Phrugië.*

Τύριος, 3, Turisch ; οἱ -οι, Turiërs. — **Τύρος,** ἡ, *zeestad in Phoinikië.*

τυρός, ὁ. **1.** kaas. — **2.** *meton.* : kaasmarkt.

Τυρρηνία, ἡ, Turrhenië, Etrurië.— **Τυρρηνικός,** 3, **Τυρρηνίς,** ίδος, *vr. bvn.*, *en* **Τυρρηνός,** οῦ, *m. bvn.*, Turrheensch. — **Τυρσανοί,** *dor.* = Τυρρηνοί. — **Τυρση-** = Τυρρη-.

τύρσις, ιος, ἡ [—> *Lat.* turris —> *Ned.* toren], toren.

Τυρώ, οῦς, ἡ, *dochter v. Salmoneus.*

τυτθός, 2. — **1.** klein, jong : -ὰ (*proleptisch*) διατμῆξαι, H., in stukjes snijden. — **2.** *bw.* : -όν, -ά, weinig, een weinig : *a*) *v. ruimte* : ἠλεύατο ἔγχος -όν, H., ontweek ... een weinig, *d. i.* nauwelijks. — *b*) *overdr. v. tijd* : een korten tijd, even.

τυφλός, 3 [τύφω ; *eig.* : omwalmd, omneveld]. **I.** *bedr.* **1.** *v. h. gezicht* : *a*) niet ziende, blind. — *b*) *meton.* : van een blinde, aan een blinde toebehoorend : ° τ. πούς. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. de andere zintuigen en v. d. geest* : blind : ° τ. τά τ' ὦτα (*acc. v. betrekking*) τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματα εἶ — *b*) *v. zaken* : zonder opening, verstopt ; *v. een haven en dgl* : verzand. — **II.** *lijd.* **1.** verborgen, onzichtbaar. — **2.** *overdr.* : onzichtbaar voor den geest, duister.

τυφλόω [τυφλός]. **1.** blind maken ; *pass.* : blind worden, - zijn. — **2.** *overdr.* : *a*) geestelijk verblinden. — *b*) onzichtbaar maken.

τῦφος, ὁ [τύφω ; —> *Ned.* typhus]. **1.** rook, walm. — **2.** *overdr.* : *a*) walm die naar de hersenen stijgt, ijdelheid, verwaandheid, hoogmoed. — *b*) † *meton.* : ijdele praal. — **τυφόω** [*eig.* : in rook hullen], *overdr.* **1.** geestelijk benevelen, dwaas -, opgeblazen -, hoovaardig maken. — **2.** *pass.* : gek worden ; *pf.* : gek zijn.

τύφω (*pf. pass.* τέθυμμαι). **1.** rook maken : τ. καπνόν (*inwendig voorw.*).— **2.** *onoverg. en pass.* : rooken, walmen, smeulen.

Τυφωεύς, Τυφάων *en* **Τυφῶν,** ῶνος, ὁ, *een gigant.*

τυφῶν, ῶνος, ὁ, *en* **τυφώς,** ῶ, ὁ (*dat.* ῷ, *acc.* ῶ), wervelwind, windhoos.

Τυφώς, ῶ, ὁ (*acc.* ῶ) = Τυφωεύς.

τύχη, ἡ [τυγχάνω ; *eig.* : wat den mensch treft, - ten deel valt].

A. I. 1. lot, fortuin, *als blinde macht, die in de menschelijke zaken ingrijpt* : ἐμὲ καὶ τὴν ἐμὴν -ην αἰτίαν φησὶν εἶναι. — **2.** *a*) *h. blinde* toeval. — *b*) *bw. en bijwoordelijke uitdrukkingen* : -ῃ, ἐκ -ης, ἀπὸ -ης, κατὰ -ην, toevallig. — **II.** *meton.* **1.** wat door de fortuin of het toeval beschikt of gegeven wordt : lot, toestand : ° αὐτῶν εὐκλεὴς ἐστιν ἡ τ. ; τ. κακή ; *mrv.* : wisselvalligheden. — **2.** *inz.* : *a*) geluk, gelukkige gebeurtenis, voorspoed : -ῃ ἀγαθῇ, tot goed geluk, in godsnaam. — *b*) *zld.* : ongeluk.

B. I. 1. goddelijke beschikking : θεία τ. — **2.** *verpers.* : Geluksgodin, Tuche. — **II.** *meton.* : het door de goden beschikte, gebeurtenis, geluk : ° αἱ ἐκ θεῶν -αι, de door de goden gezonden beproevingen.

1.**τώ,** *m. vr. onz. nom. en acc. du. v.* ὁ, ἡ, τό.

2.**τώ** = 3. τῷ.

τῳ, *enkl.*, = τινί, *dat. v.* τίς.

τῶ = 3. τῷ.

1.**τῷ,** *dat. v.* ὁ, τό.

2.τῷ = *τίνι, dat. v. τίς.*
3.τῷ, *bw., z. ὅ*, A, II, 3.
τὤγαλμα, *τό, ion.* = *τὸ ἄγαλμα (krasis).*
τώδε, *nom. acc. du. v. ὅδε.* — **τῷδε**, *dat. enk. v. ὅδε.*
τὠληθές, *ion.* = *τὸ ἀληθές (krasis).*
τὢμον = *τὸ ἐμόν (krasis).*
τῶν. 1. *gen. mrv. v. ὁ, ἡ, τό.* — **2.** ° = *ὧν, gen. mrv. v. ὅς, ἥ, ὅ.* — **3.** = *τούτων.*
τὠπό, *ion.* = *τὸ ἀπό (krasis).*
τὠποβαῖνον, *ion.* = *τὸ ἀποβαῖνον (krasis).*
τώς *en* **τῶς**, *bw.*, op die wijze, zoo: *τὼς ... ὡς.*
τωὐτό, *gen. τωὐτοῦ, ion.* = *τὸ αὐτό (krasis).*

Υ

υ *als cijfer*: *υ'* = 400.
Ὑάδες, *ων, αἱ* [*vw. ὗς*; *eig.*: de wilde Zwijnen; *later opgevat als samenhangend met ὕω*, = de Regenende (*de opgang der Hyaden in Mei kondigde h. begin v. d. regentijd aan*)], de Hyaden, het Regengesternte.
ὑακινθινοβαφής, 2 [*ὑ., βάπτω*], *en* **ὑακίνθινος**, 3, hyacintkleurig. — **ὑάκινθος**, *ὁ, ἡ* [⟶ *Ned.* hyacint], hyacint (*niet onze hyacint, maar wschl. de zwaardlelie of de ridderspoor*).
Ὑάκινθος, *ὁ* [⟶ *Ned.* Hyacinthus], *zoon v. een mythischen koning v. Sparta.*
Ὑάμπολις, *ιδος, ἡ, stad in Phokis.*
ὑββάλλω, H. = *ὑποβάλλω.*
ὑβρίζω, *ίσω en ιῶ, ισα, ικα* [*ὕβρις*]. **1.** *onoverg.*: *a*) overmoedig -, laatdunkend worden, - zijn, - spreken, - handelen, zich te buiten gaan, baldadig zijn: *ὑ. εἴς τινα en, sterker, ὑ. ὕβριν* (*inwendig voorw.*) *εἴς τινα.* — *b*) *overdr. v. dieren*: te keer gaan, rumoer maken. — **2.** *overg.*: overmoedig -, smadelijk behandelen, mishandelen, beleedigen.
ὕβρις, *εως, ἡ.* **1.** *a*) overmoed, moedwil, laatdunkendheid, baldadigheid, willekeur. — *b*) *verpers.*: Hubris, de Overmoed. — **2.** *meton.*: *a*) overmoedige daad, gewelddaad, beleediging. — *b*) *lijd.*: overmoed dien iem. lijdt, smaad, beleediging: ° *ναυσίστονος ὕ., d. i. nederlaag ter zee.*
ὕβρισμα, *τό* [*ὑβρίζω*], overmoedige -, moedwillige daad, mishandeling, beleediging.
ὑβριστής, *οῦ, ὁ* [*id.*]. **1.** overmoedig -, laatdunkend man, beleediger; *vaak bijv. g.* — **2.** *schertsend*: schalk, spotvogel.
ὑβριστικός, 3 [*ὑβριστής*], *en* **ὕβριστος**, 3 [*ὑβρίζω*], overmoedig, brutaal, aanmatigend.
†**ὑγεία**, *ἡ en* † **ὑγία**, *ἡ* = *ὑγίεια.*
ὑγιαίνω, *f. ανῶ, ao. ανα* [*ὑγιής*]. — **1.** gezond zijn. — **2.** *overdr.*: gezond zijn naar den geest, bij zijn verstand zijn: *τὸ -αῖνον* (het gezonde deel, de verstandige lieden) *τῆς Ἑλλάδος.*
ὑγίεια, *ἡ* [*ὑγιής*], gezondheid *v. h. lichaam en, overdr., v. d. geest.*
ὑγιεινός, 3 [*ὑγιής*; *-ή* (*τέχνη*) ⟶ *Ned.* hygiene]. **1.** gezond. — **2.** gezond makend, bevorderlijk voor de gezondheid, heilzaam: *-ὰ σιτία.*
ὑγιής, 2 (*acc. ιᾶ en ιῆ*). **I. 1.** *v. pers. en dieren*: *lichamelijk* gezond. — **2.** *v. zaken*: onbeschadigd, gaaf. — **II.** *overdr.* **1.** *a*) gezond van geest, verstandig. — *b*) *v. de gedachten, de woorden*: verstandig, vernuftig. — **2.** *in ethischen zin*: behoorlijk, waar, degelijk. — **ὑγιῶς**, *bw.* **1.** op gezonde wijze. — **2.** *overdr.*: op verstandige wijze, juist.
ὑγρός, 3. — **1.** *a*) nat, vochtig, vloeibaar, vloeiend: *-ὰ κέλευθα*, H., de vochtige wegen *der zee*: † *-ὸν ξύλον*, sappig -, groen hout. — *b*) *zelfst. g.*: *ἡ -ή*, H., zee; *τὸ -όν*, vocht. — **2.** *overdr.*: *a*) buigzaam, lenig, week, smijdig; °*inz. v. hetgeen verslapt in d. dood, in d. slaap*: *ὑ. ἀγκών.* — *b*) beweeglijk, vlug: ° (dansen) *-οῖσι ποσσίν.* — *c*) *v. h. karakter*: meegaand, inschikkelijk. — **ὑγρότης**, *ητος, ἡ.* **1.** vochtigheid. — **2.** *overdr.*: *a*) lenigheid. — *b*) *v. h. karakter*: toegeeflijkheid.
Ὑδάρνης, *ους, ὁ* (*ion. gen. έος*), *een voornaam Pers.*
ὕδασι, *dat. mrv. v. ὕδωρ.*
Ὑδάσπης, *ους, ὁ, oostelijke bijrivier v. d. Indus.*
ὑδάτιον, *τό* [*verklw. v. ὕδωρ*], riviertje. — **ὕδατος**, *gen. v. ὕδωρ.*
ὑδατοτρεφής, 2 [*ὕδατι τρεφόμενος*], door het water gevoed, op vochtige plaatsen groeiend. — **ὑδατώδης**, 2 [*ὕ., -ώδης*], waterig.
ὕδερος, *ὁ* [*ὕδωρ*], waterzucht.
Ὕδη, *ἡ, stad in Lydië.*
ὕδος, *τό* = *ὕδωρ.*

ὕδρα, ἡ [—> *Lat.* hȳdra ; *vw. Ned.* otter], hydra, waterslang.

ὑδραίνω, *ao.* ὕδρανα (H. ηνα) [ὕδωρ]. — **1.** met water besprenkelen, - bevochtigen, wasschen. — **2.** plengen.

ὑδρεία, ἡ. **1.** het water halen. — **2.** waterput, bron.— **ὑδρεῖον,** τό, waterkruik, -emmer. — **ὑδρεύω** [ὕδωρ], water halen. — **ὑδρήϊον,** τό, *ion.* = ὑδρεῖον.

ὑδρηλός, 3 [ὕδωρ], vochtig.

ὕδρηνα, *z.* ὑδραίνω.

ὑδρία, ἡ [ὕδωρ ; —> *Lat.* hydria]. **1.** waterkruik, -emmer. — **2.** *alg.* : kruik, urn : stembus *enz.*

ὑδριάς, άδος, *vr. bvn.* [ὕδωρ], van het water, water- : ʽΥδριάδες νύμφαι, waternimfen.

ὑδροποτέω, water drinken. — **ὑδροπότης,** ου, ὁ [ὕδωρ πίνων], waterdrinker.

ὕδρος, ὁ [—> *Lat.* hȳdrus] = ὕδρα.

ὑδροφορέω, water dragen, - halen. — **ὑδροφόρος,** 2 [ὕδωρ φέρων]. **1.** waterdragend. — **2.** ὁ, ἡ ὑ., waterdrager, -draagster.

ὑδρωπικός, 3 [—> *Lat.* hȳdrōpicus], waterzuchtig. — **ὕδρωψ,** ωπος, ὁ [ὕδωρ, ὤψ], waterzucht.

ὕδωρ, ὕδατος, τό [*vw. Lat.* unda, *Ned.* water]. **1.** water. — *inz.* : *a*) regenwater, regen. — *b*) water *in h. wateruurwerk* : ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι, terwijl mijn eigen water loopt, in den mij toegemeten spreektijd. — **2.** *meton.* : een water : rivier, meer *enz.*

ὕειος, 3 [ὗς], van een varken, varkens-.

ὑέτιος, 3, regen aanbrengend. — **ὑετός,** ὁ [ὕω], regen ; *inz.* : stortregen.

ὑῆς, *z.* ῎Αττης.

ὕθλος, ὁ, gezwets.

υἷα, υἱάσι, *z.* υἱός.

υἱδοῦς, οῦ, ὁ [υἱός], zoonszoon, kleinzoon.

υἱός, ὁ, *en* **ὑός,** ὁ [*uit* υἱός, *door verzwakking v. intervokalisch* ι *tot* ȷ, *dat daarna wegvalt*], **υἱύς,** υἱέος, ὁ (*verbogen gelijk m.* ἡδύς) *en* **ὑύς,** ὑέος, ὁ (*verbogen gelijk* υἱύς) [*uit* υἱύς *ontstaan, gelijk* ὑός *uit* υἱός]. — ***A. V.*** (*vrl* H.): *enk. gen.* υἷος, *dat.* υἷϊ, *acc.* υἷα *en* υἷα ; *mrv. nom.* υἷες, *dat.* υἱάσι, *acc.* υἱέας *en* υἷας ; *du. nom. en acc.* υἷε.

1. *a*) zoon : υἱὸν ποιεῖσθαι, tot zoon aannemen. — *b*) *zld. v. dieren* : jong. — **2.** *bij uitbr.* : nakomeling : † υἱὸς Δαυίδ ; *vaak omschrijvend* : υἷες Ἀχαιῶν, H. = Ἀχαιοί. — **3.** *overdr.* : *a*) aanhanger, leerling, volgeling : υἷες ῎Αρηος, H., *d. i.* dappere strijders. — *b*) † die in nauw verband staat met (*hebraïsme*): υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου, de kinderen dezer wereld, *d. i.* de wereldschgezinden.

υἱωνός, ὁ [υἱός], zoonszoon, kleinzoon.

ὑκτρῶς, *bw.*, *boiot.* = οἰκτρῶς.

ὕλαγμα, τό, *en* **ὑλαγμός,** ὁ [ὑλάω], geblaf.

ὑλάεις, άεσσα, ᾶεν, *dor.* = ὑλήεις.

ʽΥλαίη, ἡ, *ion.*, [ὕλη], Hulaia, Houtland, *gewest ten oosten v. d. Borusthenes* (*Djnepr*).

ὑλακή, ἡ [ὑλάω], geblaf.

ʽΥλακίδης, ου, ὁ [*῞Υλακος, -ίδης], Hulakide, zoon van Hulakos.

ὑλακόμωρος, 2 [ὑλακή ; -μωρος, *z.* ἰόμωρος], luid blaffend.

ὑλακτέω. 1. blaffend. — **2.** *overdr.* : *a*) κραδίη οἱ ὑλάκτει, H., gromde *van toorn.* — *b*) huilen, schreeuwen. — **ὑλάω** [*klanknabootsend w.* ; *vgl. Lat.* ululāre], *act. en med.* : blaffen.

ὕλη, ἡ. **I.** staand hout. — **1.** boom, onderhout, struikgewas. — **2.** bosch. — **II.** gevallen -, geveld hout. — **1.** brand-, rijshout. — **2.** *a*) bouw-, timmerhout. — *b*) *alg.* : bouwmaterialen. — *c*) *overdr.* : bouwstoffen *v. een redevoering enz.*

῞Υλη, ἡ, *stad in Boiotië.*

ὑλήεις, ήεσσα (*en éénmaal bij* H. ήεις), ῆεν [ὕλη], houtrijk, bebooscht.

ʽΥλλεῖς, έων, οἱ, Hulleërs, *een der Dorische stammen.* — 1. **ʽΥλλίς,** ίδος, ἡ, *onbekend mythisch personage.* — 2. **ʽΥλλίς,** ίδος, *vr. bvn.*, van Hullos (῞Υλλος, 1), Hullisch. — **῞Υλλος,** ὁ. **1.** *zoon v. Herakles.* — **2.** *rivier in Ludië.*

ὑλοτόμος, 2 [ὕλην τέμνων]. **1.** hout vellend. — **2.** ὁ ὑ., houthakker.

ὑλοφορβός, 2 [ὕλη, φέρβω], in het woud weidend.

ὑλώδης, 2 [ὕλη, -ώδης], boschrijk.

ὕμας, ὑμέας, *z.* σύ. — **ὑμεῖν,** PAP. = ὑμῖν. — **ὑμεῖς,** ῶν, *mrv. bij* σύ. — **ὑμείων,** *z.* σύ.

ὑμέναιος, ὁ [ὑμήν ; —> *Lat.* hymenaeus]. **1.** bruiloftslied. — **2.** *meton.* : bruiloft.

ὑμέτερόν-δε, *bw.*, naar uw huis. — **ὑμέτερος,** 3 [ὑμεῖς, -τερος], *bezittelijk vnw. v. d. 2en p. mrv.* — **1.** *a*) uw, van u, u toebehoorend, van u afkomstig; *soms versterkt door* αὐτῶν : van u zelf, uw eigen. — *b*) *zelfst. g.* : οἱ -οι, de uwen ; τὰ -α, uw belangen *enz.* — **2.** *obj.* : u betreffende : ἡ -α παρακέλευσις, het richten van vermaningen tot u.

ὑμέων, *z.* σύ.

ὑμήν, *tussw.*, humen, *juichkreet bij een bruiloft.*

Ὑμηττός, ὁ, *bergketen ten zuidoosten v. Athene.*

ὑμίν, ὔμιν, ὔμιν, ὔμμε, ὔμμες, ὔμμι(ν), *z.* σύ.

ὑμνέω [ὕμνος]. **I.** *overg.* **1.** zingen: ὕμνον ὑ. — **2.** *a*) α) in een lied bezingen, - verheerlijken ; *alg.*: prijzen, roemen, *ook in proza.* — β) *in ongunstigen zin*: betreuren, beklagen : ὑ. κακά, zijn rampspoed. — *b*) *overdr.* : voortdurend herhalen. — **II.** *onoverg.* : zingen.

ὕμνος, ὁ [*missch. vw.* ὑμήν ; —> *Lat.* hymnus —> *Ned.* hymne]. — **1.** zang : lofzang, feestlied, bruiloftslied, treurzang. — **2.** wijze, melodie.

ὔμοι, *bw., aiol.* = ὁμοῦ.

ὑμός, 3, H. *en dor.* = ὑμέτερος.

ὑός, *z.* υἱός.

ὑπ- = ὑπο-, *vóór spiritus lenis.* — **ὐπά,** *aiol.* = ὑπό.

ὑπ-άγω ● **I.** (ὑπο-, onder). **1.** *a*) onder iets brengen : ὑ. ζυγὸν ἵππους, H., de paarden onder het juk brengen, - inspannen ; ὑ. τινά, *met en zonder* ὑπὸ τὸ δικαστήριον, ἐς δίκην *en dgl.*, iem. vóór de *op een verhoog zetelende* rechtbank brengen, aanklagen, gerechtelijk vervolgen ; ὑ. τινὰ θανάτου, op leven en dood aanklagen. — *b*) *overdr.*: in iem.s macht brengen ; *med.* : in zijn macht brengen, aan zich onderwerpen. — **2.** *onoverg.* -ειν [ἑαυτόν], onder iets gaan, voortgaan ; *imper.* ὕπαγε, vooruit !, *dikw.* : welaan !

II. (ὑπο-, van onder iets weg). **1.** *a*) van onder iets wegbrengen : Ἕκτορα ἐκ βελέων ὕπαγε, H., bracht Hektoor weg van onder de *neervallende* pijlen, *d. i.* buiten schot. — *b*) *alg.* : wegbrengen. — **2.** *onoverg.* -ειν [ἑαυτόν], van onder iets weggaan, heengaan.

III. (ὑπο-, allengs, heimelijk). **1.** *a*) allengs -, heimelijk ergens heen brengen. — *b*) *overdr.*: ongemerkt -, listig tot iets brengen : εἰς ἔχθραν ὑ. τὰς πόλεις ; φενακισμοῖς τινα ὑ., verleiden ; *med.* : iem. door list voor zich winnen ; in zijn eigen belang iem. tot iets overhalen. — **2.** *onoverg.* -ειν [ἑαυτόν] : langzaam -, heimelijk heengaan, - voortrukken.

ὑπαγωγή, ἡ [ὑπάγω], het naar beneden brengen, het stroomafwaarts voeren *v. een leger.*

ὑπαδεδρόμαικε, -μακε *en* **-μηκε,** *aiol.* = ὑποδεδράμηκε.

ὑπ-αείδω ● (ὑπο-, *ondergeschiktheid*), er bij zingen, - klinken.

ὐπα-ζεύγνυμι, ὐπάθυμις, *aiol.* = ὑπο-.

ὑπαί, *z.* ὑπό, *begin.*

ὕπαι-θα (-θα, *aiol.* = -θε). **1.** *bw.* : *a*) er onder weg. — *b*) zijwaarts weg. — **2.** *vrz. met gen.* : ter zijde en onder : ὑ. ἄνακτος, H., den meester ondersteunend.

ὑπαίθρειος, 2, *en* **-θριος,** 2 [ὑπ(ὸ) αἰθρίας (ὤν)] *en* **ὕπαιθρος,** 2 [ὑπ(ὸ) αἴθρας (ὤν)], onder den blooten hemel ; ἐν τῷ -θρῳ, onder den blooten hemel.

ὑπ-αιρέω, *ion.* = ὑφαιρέω.

ὑπ-αΐσσω ● *att.* -ᾴσσω. **1.** *onder iets* omhoogsnellen -, omhoogschieten naar. — **2.** *a*) van onder iets te voorschijn snellen, - schieten. — *b*) *alg.* : vooruitspringen.

ὑπ-αισχύνομαι ● zich over iets (τι) eenigszins schamen voor iem. (τινα).

ὑπαίτιος, 2 [ὑπό, αἰτία]. **1.** aan een beschuldiging blootgesteld, aan iem. (τινι) verantwoordelijk. — **2.** *v. zaken* : als schuld aangerekend.

ὑπ-ακούω ● (ὑπο-, *h. ondergaan v. een invloed*). **I.** luisteren naar, het oor leenen aan. — **II.** *overdr.* **1.** gehoorzamen: ὑ. νόμοις, ὑ. νόμων. — **2.** gevolg geven aan, inwilligen, ingaan op. — *inz.*: *a*) *een vraag, een groet enz.* beantwoorden, antwoorden. — *b*) *v. een portier* : iem. binnenlaten.

ὑπ-αλείφω ● (ὑπο-, een weinig). **1.** *een dunne laag* er op smeren : φάρμακον -εσθαι, zalf *op zijn* (*med.*) *oogen* smeren. — **2.** *met een weinig zalf* insmeren : -εσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, zijn (*med.*) oogen.

ὑπ-αλεύομαι ● = ὑπαλύσκω.

ὑπάλυξις, εως, ἡ, het vermijden, het ontkomen. — **ὑπ-αλύσκω** ● vermijden, ontvluchten.

ὑπ-ανίσταμαι ● *en onoverg. tijden v. h. act.* (2e *ao.*, *pf.*), opstaan.

ὑπ-αντάω *en* **-αντιάζω** (*z.* ὑπό, A, II, 2, b), te gemoet gaan, - komen : -τάω τινί, *ook* °-τάω τινός ; -τιάζω τινί *en* τινά.

ὕπαρ, τό, *onverb.* **1.** werkelijkheid, werkelijke verschijning. — **2.** *bw.* : *a*) in werkelijkheid. — *b*) in wakenden toestand.

ὑπ-αρπάζω, *ion.* = ὑφαρπάζω.

ὑπαρχή, ἡ [ὑπάρχω], begin ; *bijna alleen in* : ἐξ -ῆς : *a*) van den beginne af. — *b*) opnieuw.

ὕπ-αρχος, ὁ, die onder een ander het bevel voert : onderkoning, stadhouder, satraap.

ὑπ-άρχω ●

A. (ὑπο-, allengs), beginnen, het eerst

doen : ὑ. τινός, met iets; ὑμᾶς οὐδὲν ὑπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες, wij hebben u het eerst geen kwaad aangedaan; *ook*: ὑ. τι, met iets beginnen ; *pass.* : τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπηργμένα, het ons door de goden verleende (*zonder dat wij het verdiend hadden*) ; *onpers. pass.* : ὑπῆρκτο αὐτοῦ πρότερον, daarmee was vroeger reeds begonnen.

B. (ὑπο-, van beneden). **I. 1.** van beneden -, uit den grond ontstaan. — **2.** *overdr.* : ontstaan, voortvloeien : ἀπ' αὐτῶν -ειν τῶν πραγμάτων, uit den toestand zelf. — **II.** *meton.* (*gevolg*). **1.** als grondslag voorhanden zijn, *overdr.* : τοῦτο -ειν δεῖ, τὸ εἰδέναι, de grondslag moet zijn, de kennis van ... ; τὰ -οντα, hoofdsom (*z. ook* 2, a). — **2.** *alg.* : *a*) voorhanden -, beschikbaar zijn, ten dienste staan, aan iem. gehecht zijn, begunstigen : τὰ -οντα, het voorhandene, *t. w.* : de beschikbare middelen, vermogen (*τὰ -οντά τινι en, geheel als zelfst. nw.*, τὰ -οντά τινος, iem.s bezit), de tegenwoordige toestand *enz.* (*z. ook* 1) ; ἡ μήτηρ ὑπῆρχε (begunstigde) τῷ Κύρῳ ; *onpers.* -ει, *overdr.* : het staat er zóó mee dat, het is mogelijk, - vergund. — *b*) *dikw.*· *verzw.* : *ietwat sterker dan* εἰμί, *en later geheel gelijk aan* εἰμί.

ὑπα-σδεύγνυμι, *aiol.* = ὑποζεύγνυμι.

ὑπασπίδιος, 2 [ὑπ(ὸ) ἀσπίδος (ὤν)]. **1.** onder het schild gedragen. — **2.** *bw.* -α [*onz. mrv.*], door een schild gedekt.

ὑπασπίζω [*id.*], als schilddrager dienen. — **ὑπασπιστής,** οῦ, ὁ, schilddrager.

ὑπ-ᾴσσω, *z.* ὑπαΐσσω.

† **ὑπατεία,** ἡ [ὑπατεύω], consulaat. — † **ὑπατεύω** [ὕπατος], consul zijn. — † **ὑπατικός,** 3 [*id.*]. **1.** van een consul, consulair. — **2.** ὁ ὑ., oud-consul. — **ὕπατος,** 3. — **1.** hoogste, bovenste ; *partitief* : ἐν πυρῇ -ῃ, H., op het hoogste van -, boven op den brandstapel. — **2.** *overdr.* : *a*) verhevenste ; † ὁ ὑ., consul. — *b*) *v. tijd* : laatste.

ὕπαυλος, 2 [ὑπ(ὸ) αὐλῆς (ὤν)], onder het dak van een huis : °σκηνῆς ὕ., in de tent.

ὑπαυχένιος, 2 [ὑπ(ὸ) αὐχένος (ὤν)], onder den nek ; τὸ -ον, hoofdkussen.

* **ὕπεας,** ατος, τό, *ion.* = ὄπεας.

ὑπέγγυος, 2 [ὑπ(ὸ) ἐγγύης (ὤν)]. **1.** onder borgtocht, die borg staat. — **2.** τὸ -ον, schuld.

ὑπ-είκαθον, 2^e^ *ao. v.* ὑπείκω.

ὑπ-είκω ● [2. εἴκω], H. *ook* **ὑπο-(Ϝ)είκω** (ὑπό, A, II, 2, b). **1.** wijken, ontwijken, weggaan van, zich terugtrekken : ὑ. ἕδρας τινί, voor iem. van zijn zitplaats opstaan ; ὑπόειξεν χεῖρας ἐμάς, H., ontweek mijn handen. — **2.** *overdr.* : *a*) zich onderwerpen -, toegeven aan, zwichten voor. — *b*) laten varen, opgeven : ὑ. χωόμενος, H., mijn toorn. — *c*) toestaan, vergunnen.

1\. **ὕπ-ειμι** ● [εἰμί]. **1.** *a*) er onder zijn, - liggen. — *b*) *overdr.* : ten dienste staan. — **2.** heimelijk voorhanden zijn, *eig. en overdr.*

2\. **ὕπειμι** ● [εἶμι]. **1.** = ὑπέρχομαι. — **2.** HDT., zich langzaam terugtrekken.

ὑπ-εῖπον, 2^e^ *ao. met f.* ὑπερῶ, *pf.* ὑπείρηκα. — **1.** (ὑπο-, onder ; *overdr.* : ondersteunend), iets zeggen dat, *als verklaring*, steun geeft (ὑπο-) *aan h. voorafgaande of aan h. volgende* : vooraf doen opmerken, verklaren. — **2.** bedekt te kennen geven, een wenk geven.

ὑπείρ, ὑπειρ-έχω, ὑπείροχος, *z.* ὑπέρ, ὑπερ-.

ὑπείς, *ion.* = ὑφείς, *v.* ὑφίημι.

ὑπείσας, *ion.* = ὑφείσας, *part. ao. v.* ὑφέζω.

ὑπ-είσειμι ● [εἶμι], binnensluipen.

ὑπ-έκ, *z.* ὑπέξ.

ὑπ-εκδύω, *alleen* 2^e^ *ao.* ὑπεξέδυν (*onoverg.*) *en med.*, heimelijk ontkomen.

ὑπ-εκκαίω ● van onderen aansteken. — **ὑπέκκαυμα,** τό. **1.** hetgeen dient om (van onderen) aan te steken, tonder. — **2.** *overdr.* : prikkel.

ὑπ-έκκειμαι ● (*dient als pf. pass. bij* ὑπεκτίθημι), heimelijk weggelegd -, - in veiligheid gebracht zijn.

ὑπ-εκκλέπτω ● heimelijk ontvreemden.

ὑπ-εκπέμπω ● heimelijk wegzenden.

ὑπεκ-προθέω. 1. *onoverg.* : vooruitloopen. — **2.** *overg.* : iem. vooruitloopen.

ὑπεκ-προ-λύω, van onder het juk vóór den wagen losmaken, uitspannen.

ὑπεκ-προρέω, uit de diepte te voorschijn stroomen.

ὑπεκ-προφεύγω. 1. wegvluchten. — **2.** *overg.* : ontkomen.

ὑπ-εκρέω ● allengs wegvloeien.

ὑπεκ-σαόω, H., *en* **ὑπεκ-σῴζω,** uit *een gevaar* redden.

ὑπ-εκτίθημι ● *med.* : *iets v. h. zijne* (heimelijk) wegbrengen, - in veiligheid brengen.

ὑπ-εκτρέπω ● ongemerkt afwenden ; *med.*: zich afwenden van, ontvluchten.

ὑπ-εκτρέχω ● ontvluchten.

ὑπ-εκφέρω ● **1.** (ὑπο-, van onder een druk weg). *a*) uit *een gevaar* wegbren-

gen. — *b*) aandrijven; *onoverg.*: -ειν [ἑαυτόν], vooruitsnellen *onder zweepslagen.* — **2.** (ὑπο-, een weinig, allengs). *a*) een weinig omhoogheffen. — *b*) *onoverg.*: -ειν [ἑαυτόν], langzaam achteruitwijken.

ὑπ-εκφεύγω ● heimelijk ontkomen.

ὑπ-ελαύνω ● *onoverg.*: [ἵππον], een weinig vooruitrijden.

ὑπεμνήμυκε, *pf. v.** ὑπημύω.

ὑπ-εναντιόομαι, een weinig er tegen zijn, tegenspreken.

ὑπ-εναντίος, 3 (ὑπο-, een weinig, *doch hier verzw.*). **1.** staande tegenover. — **2.** *gew. overdr.*: *a*) tegenstrijdig, vijandig. — *b*) ὁ ὑ., vijand; τὸ -ον, tegendeel.

ὑπ-ένερθε(ν). 1. *bw.*: er onder, van onderen; *inz.*: in de onderwereld. — **2.** *vrz. met gen.* (*vóór of na zijn naamval*): *a*) onder. — *b*) ten zuiden van: ὑ. Χίοιο, H.

ὑπ-έξ, *vóór medekl.* **ὑπέκ,** *bw. en vrz. met gen.*, van onder iets weg, uit het bereik *v. een gevaar enz.* weg.

ὑπ-εξάγω ● **1.** heimelijk wegbrengen van onder iets, - uit iem.s bereik. — **2.** *onoverg.*: ὑ. [στράτευμα *enz.*], langzaam wijken.

ὑπ-εξαιρέω ● **1.** van onderen -, van onder iets wegnemen: °αἷμά τινος ὑ., doen vloeien. — **2.** *alg.*: *a*) wegnemen; *inz.*: uit den weg ruimen. — *b*) *overdr.*: uitzonderen.

** ὑπ-εξαλέομαι** (*alleen inf. ao.* -αλέασθαι), onder den druk *v. d. schrik* (ὑπο-) vermijden.

** ὑπεξ-αναδύω** ● (*alleen 2e ao.* -ανέδυν *en med.*), van beneden opduiken uit.

ὑπ-εξανίσταμαι ● *en onoverg. tijden v. h. act.* (*2e ao., pf.*), voor iem. (τινι) opstaan.

ὑπ-έξειμι ● [εἶμι] = ὑπεξέρχομαι.

ὑπ-εξειρύω, *ion.* = *-ερύω, van onder iets wegtrekken.

ὑπ-εξελαύνω, langzaam wijken, - heengaan.

ὑπ-εξέρχομαι ● **1.** heimelijk -, allengs weggaan, - terugwijken. — **2.** uitwijken.

ὑπ-εξίσταμαι ● *en onoverg. tijden v. h. act.* (*2e ao. en pf.*). **1.** zich *uit eerbied enz.* terugtrekken, voor iem. (τινι) uit den weg gaan, heengaan. — **2.** *overdr.*: afzien van: -αμαι τῆς ἀρχῆς, van het koningschap afzien.

ὑπέρ, *na zijn naamval* ὕπερ, H. *ook* **ὑπείρ** [*vgl.* ὑπό, *Lat.* super, *Ned.* over], boven (*zwevend boven of even aanrakend*).

A. *bw.* (*in bijna alle gevallen zal men beter tmesis aannemen dan* ὑ. *als een afzonderlijk bw. beschouwen*).

I. 1. ten voordeele van. — **2.** † nog meer, in een nog hoogeren graad.

II. *in samenst.* **1.** *a*) α) over iets heen, boven: ὑπερ-βαίνω, *een berg* overklimmen. — β) voorbij: ὑπερ-έρχομαι; *zonder beweging*: aan genen kant van: ὑπερ-οικέω. — *b*) *overdr.*: α) (*z.* B, I, 2, a), ter bescherming -, ten voordeele van: ὑπερ-μάχομαι. — β) *in verzw. zin*: ter oorzaak van, voor: ὑπερ-αλγέω τινός. — **2.** *a*) boven iets uit: ὑπερέχω, uitsteken boven. — *b*) *overdr.*: boven de maat, buitengewoon, zeer: ὑπερ-εχθαίρω.

B. *vrz.* **I.** *met gen.* **1.** *v. plaats* (*met en zonder beweging*): *a*) boven, over... heen: ὑ. τῆς κώμης γήλοφος ἦν, boven het dorp was een heuvel; τοξεύοντες ὑ. τῶν πρόσθεν, over de voorste gelederen heen schietend. — *b*) aan gene zijde van: ἡ Αἰθιοπία ἡ ὑπὲρ Αἰγύπτου. — *c*) ten noorden van. — **2.** *overdr.*: *a*) ter bescherming -, ten voordeele van, in het belang van, voor: μάχεσθαι ὑπέρ τινος (*verwekt nog de voorstelling*: *boven een gevallene, om hem te beschermen*; *vgl.* πρό, B, II, 2, a); ἀπολογοῦμαι ὑ. αὐτῶν. — *b*) in plaats -, in naam *en in het belang* van. — *c*) ter wille van, wegens: ὑ. πατρός μιν λίσσεο, H., smeek hem bij zijn vader; °κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ, er zullen tranen vloeien om die traagheid. — *d*) *vd.*: *doel* (*met infin.*): ὑ. τοῦ μὴ παθεῖν κακῶς, om geen nadeel te lijden. — *e*) *alg.*: betreffende, over (= περί, B, I, 2, a): περί τινος πράγματος λέγειν ...· ὑπὲρ ὧν εἰρήκασιν (DEM.; *merk op*: περὶ ... ὑπέρ); οὐ γὰρ ὑπὲρ ἄλλου τινός ἐστιν ὁ πόλεμος ἢ περὶ χώρας (DEM.; ὑπὲρ ... περί).

II. *met acc.* **1.** *v. plaats* (*met en zonder beweging*): *a*) over ... heen, over ... weg, over: °ὑ. πόντον ἦλθον. — *b*) aan gene zijde van. — *c*) ten noorden van: οἱ Θρᾷκες οἱ ὑ. Ἑλλήσποντον οἰκοῦντες. — *d*) boven: οὔθ' ὑ. γῆν οὔθ' ὑπὸ γῆν. — **2.** *overdr., v. tijd en maat*: te boven gaande, meer dan: οἱ ὑ. τριάκοντα ἔτη γεγονότες; ὑ. τὸ ἥμισυ; ὑ. αἶσαν, H., boven het door het noodlot bepaalde, *d. i.* tegen ...

ὑπέρα, ἡ [ὑπέρ], bras, ralijn, touw *dienend om h. zeil naar d. wind te zetten.*

ὑπερ-άγαν, *bw.*, bovenmate, al te.

ὑπερ-αγαπάω, buitengewoon beminnen.

ὑπεραής, 2 [ὑπὲρ (*bw.*) ἀείς (*part. v.* ἄημι)], hevig waaiend.

ὑπερ-αίρω ● **1.** *met acc. afhangende v.* -αίρω : boven iets omhoogheffen. — **2.** *eventueel met acc. afhangende v.* ὑπερ-: *a)* uitsteken boven. — *b) overdr.*: boven iem. uitmunten, overtreffen : ὑ. τινὰ ῥώμῃ.

ὑπερ-αιωρέομαι, *pass.* **1.** boven iets (τινος) zweven. — **2.** *in de zeemanstaal* : zich op de hoogte van *een plaats* (τινος) bevinden.

ὑπεράκριος, 2 [ὑπὲρ ἄκρας (ὤν)], op de hoogten ; τὰ -α, hoogland.

ὑπερ-αλγέω. 1. (ὑπερ-, bovenmate), overgroote smart hebben. — **2.** (ὑπερ-, ter oorzaak van), zich over iets (τινός) bedroeven.

ὑπεραλγής, 2 [ὑπὲρ (*bw.*) ἄλγος (παρέχων)], bovenmate smartelijk.

ὑπερ-άλλομαι ● er overheen springen.

ὑπερ-ανατείνω ● er over uitstrekken.

ὑπέραντλος, 2 [ὑπέρ, ἄντλος]. **1.** overvol van durkwater. — **2.** *overdr.* : *a)* overstelpt. — *b) bedr.* : overstelpend : ὑ. ὕβρις.

ὑπερ-άνω, *bw.*, geheel boven.

ὑπερ-απολογέομαι, *met woorden* verdedigen.

ὑπέραυχος, 2 [ὑπὲρ αὐχέων], zeer hoogmoedig.

ὑπεράφανος, *dor.* = ὑπερήφ-.

ὑπερ-άχθομαι ● al te zwaar opnemen, te zeer gedrukt zijn, al te toornig zijn.

ὑπερ-βαίνω ● **I.** er overheen gaan, -stappen, - klimmen : ὑ. οὐδόν, den drempel overschrijden ; *v. een rivier* : buiten de oevers treden. — **II.** *overdr.* **1.** *a)* overtreden : ὑ. νόμους. — *b) abs.* : een overtreding begaan, overmoedig handelen. — **2.** er overheen stappen : *a)* zich niet bekreunen om. — *b) in de rede* overslaan.

ὑπερ-βάλλω ●
A. *abs. of met acc. afhangende v.* -βάλλω. **1.** er overheen werpen, - brengen. — **2.** *overdr., med.* : *a) tot over een zeker tijdstip* uitstellen : -ομαι συμβολήν, den veldslag. — *b) abs.* : talmen, dralen.
B. *abs. of met acc. afhangende v.* ὑπερ-. **I. 1.** overschrijden : ὑ. κορυφάς, bergtoppen. — **2.** voorbijgaan : *een mededinger* voorbijloopen, *d. vijand* overvleugelen. — **II.** *overdr., act. en med.* **1.** *a) met acc.* : overtreffen : ὑ. τινὰ δουρί, H., in het werpen met de spies ; ὑ. τινὰ τόλμῃ. — *b) abs.* : zeer groot -, buitengewoon zijn, in overvloed voorhanden zijn; *part. dikw. bijv. g.*: -βάλλων, buitengewoon ; ° -βεβλημένη γυνή, een onder alle volmaakte vrouw ; ° τὰ -βάλλοντα, te groote macht. — **2.** meer bieden, opbieden : ὑ. ἀλλήλους, tegen elkaar. — **3.** overdrijven.

ὑπερβασία, ἡ [ὑπερβαίνω], overtreding, misdaad. — **ὑπερβατός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], omgezet (*v. een woord, dat buiten zijn normale plaats staat*).

ὑπέρβιος, 2 [ὑπὲρ (*bw.*) βίαν (ἔχων)]. **1.** oversterk. — **2.** *meton.* (*gevolg*) : *a)* overmoedig, heftig, misdadig. — *b) bw.* -ιον.

ὑπερβολή, ἡ [ὑπερβάλλω]. **I.** (ὑπερβάλλω, A). **1.** het er overheen werpen. — **2.** *overdr. v. tijd* : uitstel. — **II.** (ὑπερβάλλω, B). **1.** *a)* het overschrijden *v. een hoogte, een rivier enz.*, tocht over. — *b) meton.* : hoogte *welke men overschrijdt*, bergpas. — **2.** *overdr.* : *a)* het overschrijden van de maat, het overtreffen, de hoogste trap. — *b) meton., concr.* : overmaat, overvloed, overdrijving : ὑ. ἀδικίας τοῦτο, dat is bovenmate onrechtvaardig ; εἰς (*eig.* : tot ... toe) -ην, uitermate, op overdreven wijze.

Ὑπέρβολος, ὁ, *demagoog tijdens d. Peloponnesischen Oorlog.*

ὑπερβόρεος, 2 [ὑπέρ ; 2e *lid wschl. v.* βορέας]. **1.** aan gene zijde van den noordenwind -, in het hooge Noorden wonend. — **2.** οἱ Ὑπερβόρεοι, Huperboreeërs, *mythisch volk in h. hooge Noorden.*

ὑπερβριθής, 2 [ὑπὲρ (*bw.*) βρῖθος (ἔχων)], te zwaar.

ὑπ-εργάζομαι ● onder iem. werken, dienen ; *pass.* ° verricht worden als dienst.

ὑπέργηρως, ως, ων [ὑπερ (*bw.*) γῆρας (ἔχων)], stokoud.

* **ὑπερδεής,** 2 (*alleen acc.* -δέα [⟵ -δεέα]), H. [ὑπὲρ δεόμενος], zeer gering.

ὑπερ-δείδω ● **1.** (ὑπερ-, zeer), vol angst zijn. — **2.** (ὑπερ-, voor), voor iem. (τινός) vreezen.

ὑπέρ-δεινος, 2, bovenmate vreeselijk.

ὑπερ-δέξιος, 2. — **1.** aan de rechterhand hooger gelegen. — **2.** *gew., alg.* : hooger gelegen.

ὑπέρδικος, 2 [ὑπέρ, δίκη], hoogst rechtvaardig.

Ὑπέρεια, ἡ. **1.** *bron in Thessalië.* — **2.** *vroegere woonplaats der Phaiaken.*

Ὑπερείδης, ου, ὁ, *Atheensch redenaar ten tijde v.* DEM.

ὑπ-ερείδω, schragen.

ὑπ-ερείπω ● **1.** ondermijnen. — **2.** *onoverg.* (2e *ao.* ὑπήριπον), neerzijgen onder.

† **ὑπερ-εκ-περισσοῦ.** **1.** *bw.*, meer dan bovenmatig, ten zeerste. — **2.** *vrz. met gen.* : veel overvloediger dan.

ὑπερ-εκπλήσσω ● *att.* **-ήττω,** bovenmate doen schrikken ; *pass.* -ομαί τινα, vóór iem. stom staan van schrik.

ὑπερ-εκτίνω, voor iem. (τινός) betalen.

† **ὑπερ-εκχύννομαι** *en* **-ύνομαι,** naar alle kanten overvloeien.

ὑπερ-επαινέω, bovenmate prijzen.

ὑπ-ερέπτω [*eig.* : van onderen wegvreten], wegspoelen.

ὑπερ-εράω, vurig beminnen.

ὑπερ-έρχομαι ● voorbij iets komen.

ὑπερ-εσθίω ● onmatig eten.

ὑπέρ-ευ, *bw.*, opperbest.

ὑπερ-ευδαίμων, 2, overgelukkig.

ὑπερ-εχθαίρω, grenzenloos haten.

ὑπερ-έχω ● *en* (H. *en* °) **ὑπειρ-έχω. I.** *overg.* : boven iem. *of* iets (τινός) houden : χεῖρας *en* χεῖρα ὑ. τινός *en* τινί, H., *nl. ter bescherming.* — **II.** *onoverg.* **1.** zich houden -, staan boven iets (τινός) ; *abs.* : ἀστὴρ ὑπερέσχε, H., de ster stond boven de kim. — **2.** *a*) uitsteken boven : ἡ θάλαττα -ει, slaat over het schip. — *b*) *overdr.* : iem. *of* iets (τινός) overtreffen ; *abs.* : zeer verdienstelijk zijn, de overhand hebben.

ὑπερ-ήδομαι ● zich ongemeen verheugen.

ὑπέρ-ηδυς (*alleen superl.* -ήδιστος), buitengewoon aangenaam.

ὑπερήμερος, 2 [ὑπὲρ ἡμέραν (ὤν)], een termijn -, *inz.* een vervaldag verzuimend achterblijven met het betalen van een schuld.

ὑπερ-ήμισυς, υς, υ, meer dan de helft.

ὑπερηνορέων, οντος, *m. bvn.* [ὑπέρ, ἠνορέη], zeer overmoedig.

῾Υπερησίη, ἡ, *stad in Achaia.*

ὑπερηφανέω. **1.** *onoverg.* : overmoedig -, trotsch zijn. — **2.** *overg.* : overmoedig behandelen, verachten. — **ὑπερηφανία,** ἡ, hoogmoed, overmoed. — **ὑπερήφανος,** 2 [*1e deel* ? ; *2e deel vw.* φαίνω ; *eig.* : zich boven anderen vertoonend ?]. **1.** heerlijk, verheven. — **2.** *gew. in ongunstigen zin* : overmoedig, trotsch.

ὑπερθάλασσιος, 2 [ὑπὲρ θάλασσαν (ὤν)], overzeesch.

ὑπερ-θαυμάζω, vol bewondering zijn.

ὕπερ-θε(ν), *bw. en vrz. met gen.* **1.** van boven af. — **2.** *a*) boven, van boven. — *b*) *overdr.*, *v. graad* : er boven, meer, erger.

ὑπερ-θνήσκω ● sterven voor : τινός.

ὑπερ-θρῴσκω ● er overheen springen, opspringen.

ὑπέρθυμος, 2 [ὑπέρ, θυμός]. **1.** zeer dapper. — **2.** overmoedig.

ὑπερθύριον, τό, *en* **-ρον,** τό [(τὸ) ὑπὲρ θύρας (ὄν)], bovendrempel.

ὑπερ-θωμάζω, *ion. en* **-θωυμ-,** *ion.* = -θαυμάζω.

ὑπερ-ίημι ● er overheen werpen.

ὑπερ-ικταίνομαι, haastig voorttrippelen.

῾Υπεριονίδης, ου, ὁ [῾Υπερίων, -ίδης], Huperionide, zoon van Huperioon, *t. w. Helios.*

ὑπερ-ίσταμαι ● *med.*, *en onoverg. tijden* (*2e ao.*, *pf.*) *v. h. act.* **1.** boven iem. *of* iets (τινος) gaan staan. — **2.** *overdr.* : beschermen (*z.* ὑπέρ, B, I, 2, a).

ὑπερ-ίστωρ, ορος, *m. vr. bvn.*, te goed wetend.

῾Υπερίων, ονος, ὁ [*comp. bij* *ὕπερος ; *vgl. Lat.* superior *bij* superus]. **1.** *Titaan, vader v. Helios.* — **2.** *bijnaam v. Helios zelf.*

ὑπερ-κάθημαι ● een hooger punt dan iem. (τινος) bezet houden.

ὑπερκαλλής, 2 [ὑπέρ, κάλλος], wonderschoon.

ὑπερ-κάμνω ● zich veel moeite geven voor iem., τινός.

ὑπερ-καταβαίνω ● over iets klimmend afdalen.

ὑπερ-κατηφής, 2. — **1.** zeer neerslachtig. — **2.** *bedr.* : benauwend, beangstigend.

ὑπέρ-κειμαι ● over -, verder dan iets gelegen zijn, - wonen.

ὑπέρκομπος, 2 [ὑπὲρ κομπέων ; *eig.* : buitengewoon veel lawaai makend] *en* **ὑπέρκοπος,** 2 [ὑπὲρ κόπτων]. **1.** pralend, overmoedig. — **2.** *in goeden zin* : buitengewoon, voortreffelijk.

ὑπερ-κρεμάννυμι ● *overdr.* : er boven laten hangen ; *pass.* : er boven zweven.

ὑπερ-κτάομαι ● bovendien verkrijgen, zich bovendien op den hals halen.

* **ὑπερκύδας,** *m. bvn.* (*alleen acc. enk. en mrv.* : -δαντα, -δαντας) [ὑπέρ ; *vw.* κῦδος], zeer beroemd, *of* : zich te zeer roemend, praalziek.

ὑπέρ-λαμπρος, 2. — **1.** buitengewoon schitterend. — **2.** *overdr. v. een geluid* : buitengewoon hel.

ὑπερ-λυπέομαι, zeer bedroefd zijn.

ὑπερμαχέω [ὑπέρ, μάχη] *en* **-μάχομαι** ● voor iem. (τινος) strijden.

ὑπέρ-μεγας, γάλη, γα, *en* **ὑπερμεγέθης,** 2 [ὑπὲρ μέγεθος (ὤν)], overgroot.

ὑπερ-μεθύσκομαι, zich erg dronken drinken.

ὑπερμενέων, οντος, *m. bvn.*, overmoedig. — **ὑπερμενής,** 2 [ὑπέρ, μένος], zeer machtig.

ὑπερ-μισέω, bitter haten.

ὑπέρμορα *en* **-ρον,** *bw.* [ὑπὲρ μόρον (ὄν)], boven het noodlot, meer dan door het noodlot bepaald is.

ὑπερ-νοέω, verder voornemens zijn.

ὑπερνότιος, 2 [ὑπὲρ νότον (ὤν)], aan gene zijde van den zuidenwind -, in het uiterste Zuiden wonend.

ὑπέρογκος, 2 [ὑπὲρ ὄγκον (ὤν)], boven den (normalen) omvang, van te grooten omvang, te groot.

ὑπερ-οικέω, wonen over, - aan gene zijde van. — **ὑπέροικος,** 2, wonend aan gene zijde van.

ὑπεροπλία, ἡ [ὑπέροπλος], overmoed. — **ὑπεροπλίζομαι** [*id.*], overweldigen; *volgens sommigen* : overmoedig behandelen. — **ὑπέροπλος,** 2 [*etymol. onbekend*], overmoedig.

ὑπερόπτης, ου, ὁ [ὑπέρ, *st. v.* ὄψομαι], verachter. — **ὑπεροπτικός,** 3 [*id.*], *en* **ὑπέροπτος,** 2 [*id.*], verachtend; *bw.* -οπτα [*onz. mrv.*].

ὑπερ-οράω ● *ion.* **-έω. 1.** *overdr.* : over het hoofd zien, niet in aanmerking nemen, minachten : τι, *soms* τινος. — **2.** = καθοράω, van boven neerzien op, HDT. 7, 36.

ὑπερόριος, 2 *en* 3 [ὑπὲρ ὅρον (ὤν)]. **1.** aan gene zijde van de grens, buitenlandsch. — **2.** ἡ -α [γῆ], buitenland.

ὑπερ-όρνυμαι ● zich verheffen boven.

ὑπερουράνιος, 2 [ὑπὲρ οὐρανοῦ (ὤν)], bovenhemelsch.

ὑπεροχή, ἡ [ὑπερέχω]. **1.** het uitsteken boven. — **2.** *overdr.* : het overtreffen, aanzien, gezag, overwicht. — **ὑπέροχος,** 2, *ion.* **ὑπείροχος,** 2 [*id.*]. **1.** uitstekend boven. — **2.** uitmuntend -, voortreffelijk boven; *abs.* : aanzienlijk.

ὑπεροψία, ἡ [ὑπέρ, *st. v.* ὄψομαι]. **1.** verachting. — **2.** *abs.* : overmoed, hoogmoed.

ὑπέρ-παχυς, υς, υ, bovenmate dik.

ὑπερ-πέτομαι ● er overheen vliegen.

ὑπερ-πηδάω, er over springen.

ὑπερ-πίμπλημι ● overvol maken.

ὑπερ-πίπτω ● **1.** *v. pijlen en dgl.* : over -, voorbij het doel vliegen. — **2.** *overdr. v. d. tijd* : voorbijgaan, verstrijken.

ὑπερπλουτέω, schatrijk zijn. — **ὑπέρπλουτος,** 2 [ὑπέρ, πλοῦτος], schatrijk.

ὑπερ-πονέω. 1. zich bovenmate inspannen. — **2.** (ὑπερ-, ten voordeele van), *act. en med.* : voor iem. lijden. — **ὑπέρπονος,** 2 [ὑπέρ, πόνος], door bovenmatige inspanning uitgeput, afgeleefd.

ὑπερπόντιος, 2 [ὑπὲρ πόντον], over de zee gaande.

ὑπέρτατος, 3 [*superl. bij* ὑπέρ; *vgl.* ὑπέρτερος]. **1.** hoogste, bovenste. — **2.** *overdr.* : hoogste, verhevenste, oppermachtig.

ὑπερ-τείνω ● uitstrekken -, uitsteken over : τινός.

ὑπερ-τέλλω ● zich verheffen boven : τινός.

ὑπερτερία, ἡ, bovenstel *v. een wagen.* — **ὑπέρτερος,** 3 [*comp. bij* ὑπέρ; *vgl.* ὑπέρτατος]. **1.** zich er boven -, zich hooger bevindend : κρέα -α, H., vleesch van de buitenste gedeelten *v. h. dier* (*in tgst. tot de ingewanden*). — **2.** *overdr.* : *a*) hooger, voortreffelijker, machtiger, overwinnend. — *b*) beter. — *c*) meer.

ὑπερ-τίθημι ● **1.** er op zetten. — **2.** *overdr.* : *a*) *act. en med.* : iets aan iem. overgeven, mededeelen, toevertrouwen. — *b*) *med.* : uitstellen, verdagen.

ὑπερ-τιμάω, bizonder eeren.

ὑπερ-τρέχω ● **1.** er overheen loopen. — **2.** *overdr.* : overtreden.

ὑπ-έρυθρος, 2, roodachtig.

ὑπερ-ύψηλος, 2, zeer hoog.

ὑπερφαλαγγέω [ὑπέρ, φάλαγξ], overvleugelen.

ὑπερ-φέρω ● **1.** er overheen dragen, - brengen. — **2.** *onoverg.* : -ειν [ἑαυτόν]: *a*) zich verheffen boven. — *b*) *overdr.* : overtreffen : τινός (iem.) τινι (in iets).

ὑπερ-φεύγω ● er overheen vluchten, - ontkomen.

ὑπερφίαλος, 2 [ὑπέρ; *wschl. vw.* φύομαι]. **1.** zeer sterk, - machtig. — **2.** *gew.* : overmoedig. — **ὑπερφιάλως,** *bw.* **1.** bovenmate. — **2.** overmoedig.

ὑπερ-φρονέω. 1. te hoog denken, hoogmoedig zijn. — **2.** verachten : τινός *of* τινά. — **ὑπέρφρων,** ονος, *m. vr. bvn.* [ὑπέρ, φρήν], te hoog denkend, hoogmoedig; *bw.* -ονα [*onz. acc. mrv.*].

ὑπερφυής, 2 [ὑπέρ, *vw.* φύομαι; *eig.* : boven de gewone maat uitgegroeid], buitengewoon, wonderbaar; *dikw. in ongunstigen zin* : overdreven, onnatuurlijk, afschuwelijk; ὑ. ὡς, ὑ. ὅσος, wonderbaar (*vgl. Lat.* mirum quantum).

ὑπερ-φυσάω, bovenmate opblazen.

ὑπερφυῶς, *bw. bij* ὑπερφυής; ὑ. ὡς, bovenmate.

ὑπερ-χαίρω ● zich bovenmate verheugen.

ὑπ-έρχομαι ● **I.** (ὑπο-, onder). **1.** er onder -, naar beneden gaan : ὑ. *θάμνους*, H., onder struiken kruipen ; ὑ. *δῶμα* '*Αΐδαο*, H. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. gevoelens, gewaarwordingen* : bekruipen, bevangen : ° *με ὑπῆλθε φόβος*. — *b*) zich trachten in te dringen bij, voor iem. kruipen, laag vleien. — *c*) verschalken (*voorstelling* : *iem. een beentje lichten*). — **II.** (ὑπο-, allengs). **1.** langzaam voortrukken. — **2.** zich allengs verspreiden.

ὑπερῴα, ἡ, *z.* ὑπερῷος, 2, a.

ὑπ-ερωέω, terugwijken.

ὑπερωιόθεν, *bw.*, uit het bovenvertrek. — **ὑπερώϊος**, *ion.*, *en* **-ῷος**, 3 [ὑπέρ ; 2e *deel* ?]. **1.** zich boven bevindend. — **2.** *a*) ἡ -ῴα, verhemelte. — *b*) τὸ -ον, bovenvertrek.

ὑπ-ερωτάω (ὑπο-, ongemerkt), zijdelings vragen.

ὑπεύδιος, 2 [ὑπό, εὐδία] (ὑπο-, een weinig), tamelijk kalm, - stil : τὸ -ον (een vrij kalme plaats) τῆς θαλάττης.

ὑπεύθυνος, 2 [ὑπό, εὐθύνη]. **1.** rekenschap verschuldigd aan iem. (τινι), verantwoordelijk. — **2.** *alg.* : schuldig : ὑ. *ἀγνοίας*.

ὑπ-έχω ● **1.** er onder houden : ° ὑ. *οὖας*, het oor leenen. — **2.** van onderen houden (*vgl. Lat.* sustinere) ; *overdr.* : dragen, verdragen, ondergaan: ὑ. *αἰτίαν*, de schuld van iets dragen, aansprakelijk zijn ; ὑ. *δίκην*, rekenschap moeten geven, een straf ondergaan, een boete betalen ; ὑ. *λόγον*, rekenschap geven, - moeten geven.

ὑπήκοος, οος, οον [ὑπό, *vw.* ἀκούω], het oor leenend aan, gehoorzaam, onderdanig : *οἱ -οοι*, *τὰ -οα*, onderworpen volken.

* **ὑπ-ημύω**, *alleen* 3 *enk. pf.* ὑπεμνήμυκε, H., neergebogen -, neerslachtig zijn.

ὑπηνέμιος, 2 [ὑπό, ἄνεμος], door den wind weggedragen. — **ὑπήνεμος**, 2 [*id.*], onder den wind, voor den wind beschut.

ὑπήνη, ἡ, baard. — **ὑπηνήτης**, ου, *m. bvn.*, een baard dragend.

ὑπηοῖος, 3 [ὑπ(ὸ) ἠῶ (*v.* ἠώς)], tegen den dageraad, in de vroegte.

ὑπηρεσία, ἡ [ὑπηρέτης]. **1.** roeiers-, matrozendienst. — **2.** *alg.* : het dienen, dienst. — **ὑπηρέσιον**, τό [*id.*], zitkussen op de roeibank. — **ὑπηρετέω** [*id.*]. **1.** als roeier -, als matroos dienen. — **2.** *alg.* : *a*) *onoverg.* : iem. (τινι) dienen, helpen, gehoorzamen. — *b*) *overg.* : verschaffen, bezorgen. — **ὑπηρέτημα**, τό [ὑπηρετέω], dienst. — **ὑπηρέτης**, ου, ὁ [ὑπό, ἐρέτης ; *eig.* : onderroeier, ondermatroos], *alg.* : dienaar, knecht, ondergeschikte, helper. — **ὑπηρετικός**, 3 [ὑπηρέτης], het dienen betreffend : ἡ -ή [τέχνη], de wetenschap van het dienen. — **ὑπηρέτις**, ιδος, ἡ, *vr. bij* ὑπηρέτης.

ὑπ-ηχέω, klinken ter begeleiding van.

ὑπιέναι, *inf. pr. v.* 2. ὕπειμι *en v.* ὑπίημι.

ὑπ-ίημι, *ion.* = ὑφίημι.

ὑπ-ίλλω [*eig.* : naar beneden draaien], *v. honden* : den staart tusschen de beenen houden.

ὑπ-ίστημι, *ion.* = ὑφίστημι.

ὑπισχνέομαι [ὑπό, *st. v.* ἴσχω], *f.* ὑποσχήσομαι, 2e *ao.* ὑπεσχόμην, *pf.* ὑπέσχημαι *en* **ὑπ-ίσχομαι** (*alleen pr.*) [*eig.* : zich onder iets houden]. **1.** *overdr.*: *een verplichting* op zich nemen, beloven, toezeggen ; *inz.* : *zijn dochter aan iem.* beloven, verloven. — **2.** *bij uitbr.* : verklaren, verzekeren.

ὕπνος, ὁ. **1.** slaap, slaperigheid. — **2.** *verpers.* : Hupnos, de Slaapgod. — **ὑπνόω**. **1.** doen slapen ; *pass.* : inslapen, *pf.* slapen. — **2.** *onoverg.* : sluimeren, slapen. — **ὑπνώδης**, 2, slaperig, behoefte hebbend aan slaap. — **ὑπνώω**, H., = *onoverg.* ὑπνόω.

ὑπό, *na zijn naamval* ὕπο, *vóór spiritus asper* ὑφ'. H. *en* ° *ook* **ὑπαί**, *aiol.* **ὑπά** [*vw.* ὑπέρ, *Lat.* sub].

A. *bw.* (*op vele plaatsen is het onzeker, of* ὑπό *een afzonderlijk bw. is, dan wel tmesis moet aangenomen worden*).

I. 1. *v. plaats* : er onder, van onderen : *τρομέει δ' ὑπὸ γυῖα*, H., van onderen sidderen mijn knieën. — **2.** *overdr.* : *a*) *v. tijd* : intusschen. — *b*) heimelijk.

II. *in samenst.* **1.** *v. plaats* : *a*) *zonder beweging* : onder : ὕπ-ειμι [εἰμί]. — *b*) *met beweging naar een punt* : onder, naar beneden : ὑπο-δέχομαι, onder zijn dak ontvangen ; ὑφ-ίημι, neerlaten. — *c*) *met beweging van een punt weg* : van onder...weg : ὑπ-άγω, II. — **2.** *overdr.* : *a*) *ondergeschiktheid* : ὑπο-στράτηγος. — *b*) *h. ondergaan v. een invloed, h. toegeven aan een druk, h. ontwijken v. een gevaar* (*als boven h. hoofd hangende gedacht*) : ὑπ-αντάω, te gemoet gaan (*men zet zich in beweging onder d. invloed v. d. pers. die aankomt*) ; ὑπ-είκω, wijken. — *c*) heimelijk (*voorstelling* : *onder een sluier en dgl.*) : ὑπο-κάθημαι, in hinderlaag liggen. — *d*) een wei-

nig, ongemerkt, allengs: ὑπο-λάμπω, beginnen te schijnen. — *e*) in de plaats van (*voorstelling*: *onder een ander voorwerp, dat men dan zal wegnemen*): ὑποβάλλω, onderschuiven.

B. *vrz.*

I. *met gen.* **1.** *v. plaats*: *a*) van onder: ἵππους ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ, H., zij maakten de paarden los van onder het juk. — *b*) onder (*rust*; = ὑπό *met dat.*): πηγὴ ὑπὸ τῆς πλατάνου ῥεῖ. — *c*) ten zuiden van. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. ondergeschiktheid*: ἀρετῶσι λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ, H., de volken leven in welvaart onder zijn bestuur. — *b*) *werkende oorzaak*: onder den druk -, door de werking van, door, wegens, uit: οὐ δυνάμενοι καθεύδειν ὑπὸ λύπης; *ook v. d. handelenden pers. bij passiva en uitdrukkingen met lijdende beteek.*: θανεῖν ὑπό τινος, door iem. gedood worden; τὰ πάθη ὑπὸ τοῦ υἱέος, wat hem wedervaren is van ... — *c*) *begeleidende omstandigheid*: onder: ὑπὸ μαστίγων διέβαινον, zij trokken onder zweepslagen over *d. Hellespont.*

II. *met* (*loc.-*)*dat.* **1.** *v. plaats*: *a*) onder (*rust*; = ὑπό *met gen.*), aan den voet van: ὑπὸ θάμνῳ (kreupelhout) κατακείμενος, H.; ἔστι βασίλεια ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει. — *b*) *bij wkw. v. beweging die de voorstelling v. de daarop volgende rust verwekken.* — **2.** *overdr.*: *a*) *v. ondergeschiktheid*: onder: οἱ ὑπὸ βασιλεῖ ὄντες; αἱ ὑπὸ ταῖς τέχναις ἐργασίαι, de handelingen die onder een kunst vallen. — *b*) *werkende oorzaak*: door de werking van, onder den invloed van, door: ὑπὸ δουρὶ δαμείς, door mijn speer bedwongen; *ook v. d. handelenden pers. bij passiva en uitdrukkingen met lijd. beteek.* (= ὑπό *met gen.*): ὑπὸ Πέρσῃσι ἐδεδούλωντο, HDT., zij waren door de Perzen onderworpen geworden. — *c*) *begeleidende omstandigheid*: onder, bij: θεῶν ὑπὸ πομπῇ, H., onder het geleide...

III. *met acc.* **1.** *v. plaats* (*beweging*): *a*) onder in: ὑπὸ κῦμα ἔδυσαν, H., zij doken neer onder de golven. — *b*) tot aan den voet van, tot aan *iets dat hooger is*, onder: ὑπὸ τὰ τείχη ἄγειν. — *c*) zich uitstrekkend onder iets: αἱ ὑπὸ τὸ ὄρος κῶμαι, de dorpen langs den voet der bergketen. — *d*) ten zuiden van. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. tijd*: α) gedurende, ten tijde van: ὑπὸ νύκτα (*zie ook* β); ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους. — β) bij het naderen van, juist vóór, tegen: ὑπὸ νύκτα, sub noctem (*zie ook* α). — *b*) onder de heerschappij van, in de macht van: ἡ Σικελία ὑπ' αὐτούς ἐστιν. — *c*) *duidt h. benaderen v. een toestand aan*: ὑπό τι ἄτοπον, eenigermate zonderling.

ὑπο-ακταίνομαι, zich onder het lijf verheffen (*v. de voeten*), onder het lijf trippelen.

ὑπό-βαθρον, τό, onderstel; *mrv.*, schommelvoeten *v. een bed.*

ὑπο-βαίνω ● **1.** er onder komen, - zijn. — **2.** *overdr.*: onder *een zekere maat* blijven.

ὑπο-βάλλω ● **I.** (ὑπο-, onder). **1.** *a*) er onder werpen, - leggen. — *b*) *overdr.*: α) onderwerpen. — β) (iets in de rede v. iem. werpen), in de rede vallen. — **2.** *med.*, *overdr.*: *a*) (in zijn voordeel) een kind onderschuiven, zich een kind toeëigenen. — *b*) °μύθους -ομαι, praatjes verzinnen. — **II.** (ὑπο-, heimelijk), bedekt aanduiden, - te kennen geven, toefluisteren.

ὑπο-βήττω, een weinig hoesten.

ὑπο-βλέπω ● *en med.*, van onder zijn wenkbrauwen -, scheel -, met wantrouwen aanzien, - kijken.

ὑποβλήδην, *bw.* [ὑποβάλλω], in de rede vallend. — **ὑπόβλητος,** 2 [*verbaaladj. v. id.*]. **1.** ondergeschoven, onecht. — **2.** *bedr.*: valsch, bedrieglijk.

ὑποβολή, ἡ [ὑποβάλλω], het er onder werpen, - leggen; *inz.*: het onderschuiven. — **ὑποβολιμαῖος,** 3, ondergeschoven.

ὑπο-βρέχω, een weinig bevochtigen; ὑποβεβρεγμένος, aangeschoten.

*__ὑπόβρυξ,__ *m. vr. bvn.* (*alleen acc. enk.* -υχα) [ὑπό, * βρύξ] *en* **ὑπο-βρύχιος,** 3, onder water.

ὑπόγαιος, 2 [ὑπὸ γαίας (ὤν)] *en* **ὑπόγειος,** 2 [ὑπὸ γῆς (ὤν)], onderaardsch.

ὑπο-γίγνομαι ● *ion.* **-γίν-,** allengs ontstaan.

ὑπο-γραμματεύς, ὁ, substituut-griffier, tweede klerk. — **ὑπογραμματεύω,** substituut-griffier -, tweede klerk zijn.

ὑπογραφεύς, ὁ [ὑπογράφω], die onder iem.s bevel schrijft, secretaris. — **ὑπογραφή,** ἡ [*id.*]. **1.** *a*) schets. — *b*) ploegvoor, *bij de Rom. d. omtrek v. een te bouwen stad aanduidend.* — **2.** ὑ. ὀφθαλμῶν, het verven der onderste oogleden.

ὑπο-γράφω ● **I. 1.** *a*) er onder -, er op schrijven. — *b*) *inz.*: onderteekenen. — **2.** *overdr.*: onder iem.s bevel schrijven, secretaris zijn. — **II. 1.** een teekening onder iem.s oogen brengen: ὑ. γραμμάς, lijnen trekken, *waarop en waartusschen h. kind letterteekens zal*

schrijven. — **2.** *overdr.*: als richtsnoer voorhouden : *ὑ. νόμους*.

ὑπόγυιος *en* **-νος,** 2 [ὑπό, γυῖον]. **1.** onder het bereik van de hand. — **2.** *overdr. v. tijd* : nakend ; ἐξ -ου (*zelfst. g.*), dadelijk.

ὑπο-δαίω, er onder aansteken.

ὑπο-δαμνάω, onderwerpen. — **ὑπο-δάμναμαι** (*alleen med. en pass.*), zich onderwerpen.

ὑπο-δδείσας, *z.* ὑποδείδω.

ὑποδεής, 2 [ὑπό, 2. δέω], *alleen comp.*, minder, geringer ; *inz.* : van geringere afkomst.

ὑπόδειγμα, τό [ὑποδείκνυμι]. **1.** teeken, herinnering aan iets. — **2.** voorbeeld.

ὑπο-δείδω ● (*ao.*, H., ὑπ-έδδεισα). **1.** *overg.*: *a*) ineenkrimpen van vrees voor. — *b*) heimelijk vreezen ; *alg.* : vreezen. — **2.** *onoverg.* : vrees hebben.

ὑπο-δείκνυμι ● **1.** *a*) iem. iets onder het oog brengen, toonen. — *b*) *overdr.* : iem. iets leeren. — **2.** *a*) heimelijk toonen, onderhands aanwijzen. — *b*) *overdr.* : bedekt te verstaan geven, een wenk geven.

ὑπο-δειμαίνω = ὑποδείδω.

ὑπο-δειπνέω, in iem.s plaats (τινί) dineeren.

ὑπο-δέκομαι, *ion.* = -δεχ-.

ὑπο-δέμω ● er onder bouwen.

ὑποδεξίη, ἡ, *ion.* [ὑποδέχομαι], gastvrije ontvangst.

ὑπόδεσις, εως, ἡ [ὑποδέω]. **1.** het onderbinden *v. schoeisels*. — **2.** *meton.* : schoeisel.

ὑπο-δέχομαι ● *ion.* **-δεκ-. I. 1.** *a*) iem. onder zijn dak -, in zijn huis ontvangen ; *ook alg.* : ontvangen : *ὑ. οἴκῳ*. — *b*) vijandelijk ontvangen. — **2.** *overdr.* : *a*) iets aannemen, luisteren naar, goedvinden : *ὑ. διαβολάς* ; *οὐχ ὑ.*, HDT., ontkennen. — *b*) *met zakelijk onderw.* : te wachten staan : *με πῆμ' ὑπέδεκτο*, H., onheil was mijn gastheer. — **II. 1.** op zich nemen. — **2.** *overdr.* : *a*) ondernemen. — *b*) zich verbinden tot, beloven. — *c*) verdragen, dulden. — **III.** zich aansluiten -, grenzen aan (*vgl. Lat.* excipere).

ὑπο-δέω ● onderbinden ; *ὑποδεδεμένος*, geschoeid.

ὑπο-δηλόω, te verstaan geven, aanduiden.

ὑπόδημα, τό [ὑποδέω], het ondergebondene, sandaal, schoeisel.

ὑπο-διδάσκαλος, ὁ, tweede koorleider.

ὑπόδικος, 2 [ὑπὸ δίκης (ὤν)], die gerechtelijk vervolgd kan worden, strafbaar.

ὑποδίφθερος, 2 [ὑπὸ διφθέρας (ὤν)], met een huid bedekt.

ὑπο-δμώς, ῶος, ὁ, dienaar.

ὑποδοχή, ἡ [ὑποδέχομαι], het ontvangen. — **1.** *gew.* : vriendelijk onthaal. — **2.** het afwachten *v. vijandelijke troepen*.

ὑπόδρα, *bw.* [*ὑπόδρακ; ὑπό, *st. v.* ἔδρακον], *alleen in ὑ. ἰδών*, van onder de wenkbrauwen -, somber kijkend.

ὑπο-δράω, onder iem. (τινί) werkzaam zijn, dienen. — **ὑπο-δρηστήρ,** ῆρος, ὁ, dienaar.

ὑπο-δύνω *en* **ὑπο-δύω** ●

A. *overg.* : onder iets aantrekken : *κιθῶνα -δύνειν τοῖσι εἵμασι*, HDT., een lijfrok onder de kleederen aantrekken.

B. *onoverg.* (-δύνω *en 2e ao. en pf. v.* -δύω) *en med. v.* -δύω. **I. 1.** *a*) er onder duiken, - gaan : *ὑποδῦσα θαλάσσης κόλπον*, H., neerduikend in den schoot der zee ; *ὑποδύντες ὑπὸ τὴν ζεύγλην*, onder het juk gaande, zich vóór den wagen spannend ; *ὀφθαλμοὶ ὑποδεδυκότες*, ingevallen oogen. — *b*) *overdr. v. aandoeningen*: in de ziel dringen, bevangen ; *ook v. pers.* : in iem.s binnenste doordringen. — **2.** *a*) *onder iem.* (*iets*) *gaan en hem* (*het*) op zijn schouders nemen. — *b*) *overdr.* : op zich nemen, zich belasten met : *κίνδυνον ὑποδύνειν*. — **II. 1.** van onder iets opduiken : *ὑπεδύσετο θάμνων*, H., kroop te voorschijn van onder de struiken. — **2.** *overdr.* : uit *een toestand* geraken : *ὑποδύσεαι κακῶν*, H., gij zult uit den rampspoed geraken.

ὑπο-είκω, *z.* ὑπείκω.

ὑπο-ζεύγνυμι ● **1.** *a*) onder het juk spannen : *ὑ. ἵππους*. — *b*) bespannen : °*ὑ. ἅρμα*. — **2.** *overdr.*, *pass.* : zich inspannen.

ὑποζύγιον, τό [ὑπὸ ζυγοῦ (ὄν)], juk-, trek-, lastdier.

ὑπο-ζώννυμι ● **1.** van onderen omgorden. — **2.** *med.* : zich (*dat.*) omgorden : *-υμαι ξίφος*.

ὑπο-θερμαίνω, een weinig verwarmen.

ὑπόθεσις, εως, ἡ [ὑποτίθημι ; ⟶ *Ned.* hypothese ; *eig.* : het plaatsen onder], *meton.*, *overdr.* : het er onder geplaatste, grondslag. — **1.** *v. een theorie, een wetenschap enz.* : grondbeginsel, veronderstelling, hypothese. — **2.** *v. een bespreking, een rede* : onderwerp. — **3.** *v. de handelwijze* : *a*) gedragsregel. — *b*) bedoeling ; *vd.* : onderneming. — *c*) punt van uitgang, aanleiding.

Ὑπο-θῆβαι, ῶν, αἱ, Hupothebai, Beneden-Thebe, *stad in Boiotië*.

ὑποθήκη, ἡ [ὑποτίθημι] *en* **ὑποθημο-**

σύνη, ἡ [*eig.* : wat tot grondslag dient], raadgeving, vermaning, waarschuwing.

ὑποθυμίς, ίδος, ἡ [**ὑπο-,** onder den neus), geurige bloemenkrans om den hals.

ὑπο-θωπεύω, een weinig vleien.

ὑπο-θωρήσσομαι, *ion.*, zich heimelijk uitrusten.

ὑπ-οικουρέω. 1. zich binnenshuis schuilhouden. — **2.** *overdr.* : verborgen zijn.

ὑπο-κάθημαι ● **1.** ergens heimelijk neerzitten ; *inz.* : in hinderlaag liggen. — **2.** *overg.* : afwachten.

ὑπο-καταβαίνω ● langzamerhand -, allengs afdalen.

ὑπο-κατακλίνω ● **1.** iem. (τινα) *aan tafel* een plaats beneden een ander aanwijzen. — **2.** *overdr.*, *med.* : *zich voor iem. buigen en hem* toegeven.

ὑπο-κάτημαι, *ion.* = **-καθ-.**

ὑπο-κάτω, *bw. en vrz. met gen.*: beneden, onder.

ὑπό-κειμαι ● (*dient vaak als pf. pass. bij* ὑποτίθημι). **1.** *a*) er onder liggen, - geplaatst zijn. — *b*) *alg.* : voorhanden zijn, ten dienste staan. — **2.** *overdr.* : ten grondslag liggen : *a*) *aan een theorie*: als grondbeginsel aangenomen zijn. — *b*) *aan een handeling enz.* : de bedoeling -, het voornemen zijn, aangeraden zijn.

ὑπο-κηρύσσομαι, *att.* **-ύττομαι,** (door den heraut) bekend maken.

ὑπο-κλαίω, weenen onder den invloed van ; *v. de echo* : weeklachten herhalen.

ὑπο-κλέπτω ● **1.** heimelijk ontvreemden. — **2.** heimelijk berooven.

ὑπο-κλίνομαι, *pass.* ● zich neerbuigen onder.

ὑπο-κλονέομαι, onder den druk van iem. (τινι) -, vóór iem. in wanorde vluchten.

ὑποκλοπέομαι [ὑπό, *st. v.* κλώψ], zich schuilhouden onder.

ὑπο-κλύζω, overstroomen ; *ook overdr.*

ὑπο-κορίζομαι. 1. gelijk een kind spreken. — **2.** *inz.* : *a*) verkleinwoorden gebruiken *uit lieftalligheid.*— *b*) *soms* : met woorden verkleinen, - benadeelen.

ὑπο-κρατηρίδιον, τό, *ion.* **-κρητ-,** onderstel van een klein mengvat.

ὑπο-κρίνομαι ● [*eig.* : zijn (*med.*) oordeel uitspreken onder den invloed van (ὑπο-) een vrager]. **I. 1.** antwoorden. — **2.** *in antwoord op een vraag* verklaren : ὑ. ὄνειρον, H. — **II. 1.** *inz.* : op het tooneel antwoorden ; *vd.* : een rol spelen, een stuk opvoeren. — **2.** *overdr.* : *a*) als een komediant op treden, iets pathetisch voordragen. — *b*) veinzen.

ὑπόκρισις, εως, ἡ [ὑποκρίνομαι]. **1.** *a*) antwoord, *o. a. van een orakel.* — *b*) het verklaren van een droom. — **2.** *a*) *inz.* : het antwoorden op het tooneel, *vd.*: het spelen van een rol. — *b*) *overdr.* : huichelarij ; *meton.*, *concr.* : list.

ὑποκριτής, οῦ, ὁ [*id.*]. **1.** *a*) hij, die antwoordt. — *b*) droomuitlegger. — **2.** *a*) *inz.* : tooneelspeler. — *b*) *overdr.* : huichelaar.

ὑπο-κρούω, *overdr.* : in de rede vallen.

ὑπο-κρύπτω ● **1.** verbergen onder. — **2.** *alg.*, *med.* : het zijne verbergen.

ὑπο-κρώζω, zwakjes piepen.

ὑπόκυκλος, 2 [ὑπὸ (*bw.*) κύκλους (ἔχων)], op wieltjes.

ὑπο-κύομαι, zwanger worden.

ὑπο-κύπτω. 1. zich buigen. — **2.** *overdr.* : zich onderwerpen.

ὑπό-κωφος, 2, hardhoorig.

ὑπο-λαμβάνω ●

A. (ὑπο-, onder). **I. 1.** (er onder komen en) opnemen, ondersteunen : δελφὶς Ἀρίονα ὑπέλαβε, nam op zijn rug. — **2.** (*met verzw. beteek. v.* ὑπο-), *h. water v. een rivier* opvangen. — **II.** *overdr.* **1.** als vriend -, als gast opnemen. — **2.** *a*) *een taak* op zich nemen, zich belasten met : ὑ. τὴν ἡγεμονίαν τῆς πορείας, de leiding van den tocht. — *b*) *inz.*: zich met het spreken belasten, het woord nemen : μεταξὺ ὑ., in de rede vallen, onderbreken ; *soms* : antwoorden. — **3.** met den geest opnemen : *a*) iets gaarne aannemen, gaarne luisteren naar : ὑ. λόγον, een voorstel. — *b*) veronderstellen, gelooven, meenen, vermoeden ; *met 2 acc.* : houden voor, achten. — *c*) *iets op een zekere wijze* opvatten, begrijpen, verstaan. — **4.** *met zakelijk onderw.* : te wachten staan, er op volgen (*vgl. Lat.* excipere): (*op d. storm*) ὑπέλαβε ναυμαχίη, HDT.

B. (ὑπο-, heimelijk), heimelijk nemen, zich op listige wijze toeëigenen.

ὑπο-λάμπω, een weinig schijnen, beginnen te schijnen ; *v. d. dag, de lente* : aanbreken.

ὑπο-λείπω ● **I.** van onderen laten, overlaten ; -ειν ἑαυτῷ *en med.* : overhouden ; *pass.* : overblijven. — **II.** *overdr.* **1.** *v. plaats* : *door zich te verwijderen* achterlaten ; *pass.* : achterblijven, achter iem. (τινος) blijven. — **2.** *v. tijd*, *pass.* : achter den rug -, voorbij zijn. — **3.** *in de rede* : weglaten, overslaan.

ὑπο-λευκαίνομαι, beneden -, op den bodem wit worden.

ὑπόληψις, εως, ἡ [ὑπολαμβάνω], opvatting, meening.

ὑπόλιθος, 2 [ὑπό, λίθος], steenachtig.

ὑπο-λογίζομαι ● [*eig. v. boekhouden* : onder andere posten inschrijven], meerekenen, in aanmerking nemen.

ὑπόλογος, 2 [ὑπό, λέγω]. **1.** *a*) in rekening komend. — *b*) *overdr.* : in aanmerking komend : *-όν τι ποιεῖσθαι of τίθεσθαι*, in aanmerking nemen. — **2.** ὁ ὑ. : *a*) het in aanmerking komen.— *b*) *meton.*, *concr.* : het in aanmerking komende, verzachtende omstandigheid.

ὑπό-λοιπος, 2, overgebleven, overig ; *inz.* : nog in leven.

ὑπο-λοχαγός, ὁ, onderlochaag.

ὑπο-λύω. 1. *a*) van onderen iets (*h. schoeisel*) losmaken ; *ook* : iem. van zijn schoeisel ontdoen. — *b*) van onderen slap -, - krachteloos maken ; *ook overdr.* : τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ γυῖα, H., hij ontspande hun levenskracht en hun knieën, *d. i.* doodde hen. — **2.** *a*) van onder *h. juk enz.* losmaken: ἵππους ὑ., uitspannen. — *b*) *alg.* : bevrijden.

ὑπο-μαλακίζομαι, wat zachter -, wat toegeeflijker worden.

ὑπό-μαργος, 2, eenigszins razend, - dol.

ὑπο-μείων, 2, iets geringer ; *οἱ -ονες, te Sparta, wschl.* : burgers van den tweeden rang.

ὑπο-μένω ● (ὑπο-, onder een druk). — **I.** *onoverg.* **1.** *a*) blijven waar men is ; *inz.* : standhouden *tegen d. vijand*. — *b*) *overdr.* : standhouden *in d. nood*, het uithouden. — **2.** *vd.* : achterblijven. — **II.** *overg.* **1.** *a*) standhouden tegen *d. vijand, hem* afwachten. — *b*) *alg.* : afwachten, wachten op. — **2.** *overdr.* : *a*) uithouden, verdragen, dulden. — *b*) iets aandurven, wagen, het van zich verkrijgen.

ὑπο-μιμνήσκω ● de herinnering aan iets opwekken, iem. (*τινά*) aan iets (*τι of τινος*) herinneren.

ὑπόμισθος, 2 [ὑπό, μισθός], bezoldigd, gehuurd.

ὑπο-μνάομαι, heimelijk dingen naar de hand van.

ὑπόμνημα, τό [ὑπομιμνήσκω]. **1.** hetgeen men zich te binnen brengt, herinnering. — **2.** wat dient om aan iets te herinneren : vermelding, gedenkschrift *enz.* — **ὑπόμνησις,** εως, ἡ [*id.*], het zich te binnen brengen.

ὑπ-όμνυμαι ● op grond van een beëedigde verklaring om uitstel van een gerechtelijken termijn verzoeken.

ὑπομονή, ἡ [ὑπομένω], het verdragen, geduld.

ὑπο-νείφω. 1. *onpers.* -ει, het sneeuwt een weinig. — **2.** *pass.* : νὺξ -ομένη, nacht met wat sneeuw.

ὑπονήϊος, 2 [ὑπὸ Νηΐον (ὤν)], aan den voet van den Neïon.

ὑπο-νίφω = ὑπονείφω.

ὑπο-νοέω, heimelijk denken. — **1.** *a*) vermoeden. — *b*) door vermoedens zich een voorstelling vormen, gissen, raden. — **2.** *in ongunstigen zin* : verdenken, argwanen. — **ὑπόνοια,** ἡ. **I.** verborgen gedachte. — **1.** *subj.* : *a*) vermoeden, meening. — *b*) verdenking, argwaan. — **2.** *obj.* : *a*) allegorie. — *b*) toespeling, verdachtmaking. — **II.** wijze van opvatten, opvatting.

ὑπόνομος, ὁ, onderaardsche gang.

ὑπο-νοσέω, een weinig ziek zijn.

ὑπο-νοστέω, dalen.

ὑπο-νυστάζω, indommelen.

ὑπόξυλος, 2 [ὑπὸ (*bw.*) ξύλον (ὤν)], onder het uitwendige -, van binnen van hout.

ὑπο-ξυρέω, een beetje scheren.

ὑπο-παρωθέω, *overdr.* : iem. ongemerkt *uit zijn recht* verdringen.

ὑπο-πάσσω ● er onder spreiden.

ὑποπέμπτος, 2 [*verbaaladj.*], met arglistige bedoeling gezonden. — **ὑπο-πέμπω** ● **1.** naar beneden zenden. — **2.** heimelijk -, met arglistige bedoeling zenden.

ὑπο-περκάζω, donkerblauw beginnen te worden.

ὑπο-πετάννυμι ● er onder uitspreiden.

ὑπόπετρος, 2 [ὑπὸ (*bw.*) πέτρα (ὤν)], met steenachtigen bodem.

ὑπο-πίμπλημι ● allengs vullen.

ὑπο-πίμπρημι ● van onderen in brand steken.

ὑπο-πίνω ● een weinig -, matig -, op zijn gemak drinken ; ὑποπεπωκώς, een beetje (*d. i.* nog al) aangeschoten.

ὑποπλάκιος, 3 [ὑπὸ Πλάκῳ (ὤν)], aan den voet van den Plakos.

ὑπό-πλεος, 2, *en* **-πλεως,** ως, ων, nog al -, bijna vol.

ὑποπόδιον, τό [(τὸ) ὑπὸ ποδῶν], voetbank.

ὑπο-πρίαμαι ● beneden den prijs koopen.

ὑπο-πρίω, heimelijk *op de tanden* knarsen.

ὑπόπτερος, 2 [ὑπὸ πτεροῖς (ὤν)], op vleugelen gedragen, gevleugeld.

ὑπ-οπτεύω [*eig.* : van onder *de wenkbrauwen* kijken], *meton.* **1.** *onoverg.* : argwaan koesteren. — **2.** *overg.* : *a)* verdenken. — *b) zonder ongunstig bijbegrip* : vermoeden, veronderstellen, een voorgevoel hebben van.

ὑπόπτης, ου, *m. bvn.* [ὑπό ; *st.* ὀπ, *vw.* ὄψομαι ; *eig.* : van onder *de wenkbrauwen* kijkend], *meton.* : argwanend.

ὑπο-πτήσσω ● **1.** schuw wegduiken -, zich verschuilen onder. — **2.** *alg.* : bang zijn.

ὕποπτος, 2 [*z.* ὑπόπτης], *meton.* **1.** *lijd.* : verdacht. — **2.** *bedr.* : *a)* argwanend, wantrouwig ; τὸ -ον, argwaan.— *b)* een voorgevoel hebbend.

ὑπο-πτύσσω, een weinig vouwen. — **ὑποπτυχίς,** ίδος, ἡ, voeg.

ὑπ-όρνυμι ● **1.** allengs verwekken. — **2.** *onoverg.* (*soms 2e ao.* ὑπώρορον ; *2e pf.* ὑπόρωρα) *en med.* : allengs ontstaan, - opkomen.

ὑπόροφος, 2 = ὑπώροφος.

ὑπο-ῤῥάπτω [ῥάπτω]. **1.** van onderen naaien ; *vd.* : verstellen. — **2.** *overdr.* : ° ὑ. λόγον, een geschiedenis aaneenflansen.

ὑπο-ῤῥήγνυμι ● [ῥήγνυμι], van onderen losscheuren : ὑπεῤῥάγη αἰθήρ, H., van onder *de uiteengedreven wolken* brak ... door, *d. i.* werd ... zichtbaar.

ὑπόῤῥηνος, 2 [ὑπὸ (*bw.*) ἄρνα (*v.* ἀρήν) (ἔχων)], een lam onder zich hebbend, - zoogend.

ὑπο-ῤῥύομαι ● [ῥύομαι], redden uit.

ὑπ-ορύσσω, *att.* **-ύττω,** ondergraven.

ὑπ-ορχέομαι, bij de muziek dansen. — **ὑπόρχημα,** τό, danslied.

ὑπο-σάθρος, 2. wat vermolmd.

ὑπο-σείω, van onderen in beweging brengen.

ὑπο-σκάζω, een weinig hinken.

ὑποσκελίζω [ὑπό, σκέλος]. **1.** iem. (τινά) een beentje zetten. — **2.** *overdr.* : ten val brengen.

ὑπόσκιος, 2 [ὑπὸ σκιᾶς (ὤν)], beschaduwd.

ὑπο-σπανίζομαι. 1. *med.* : beginnen te ontbreken. — **2.** *part.* ὑπεσπανισμένος *soms lijd.* : verzuimd.

ὑπο-σπάω, naar beneden trekken.

ὑπόσπονδος, 2 [ὑπό, σπονδή], onder een verdrag, krachtens een wapenstilstand.

ὑπο-σσείω = ὑποσείω.

ὑποσταχύομαι [ὑπό, σταχύς ; *eig.* : in aren opschieten], *overdr.* : gedijen.

ὑπόστεγος, 2 [ὑπὸ στέγης (ὤν)], onder het dak, in huis.

ὑπο-στέλλω ● **1.** *de zeilen* reven, - bergen. — **2.** *overdr.*, *med.* : zijn meening verborgen houden, - verzwijgen (*vgl. Ned.* bakzeilhalen).

ὑπο-στενάζω = ὑποστένω. — **ὑποστεναχίζω,** er onder dreunen. — **ὑπο-στένω,** diep -, dof zuchten.

ὑπο-στόρνυμι ● = ὑποστρώννυμι.

ὑποστρατηγέω, onderbevelhebber zijn.— **ὑπο-στράτηγος,** ὁ, onderbevelhebber.

ὑπο-στρέφω ● **I.** *overg.* **1.** een weinig afwenden. — **2.** *gew. met versterkte beteek.* : omwenden, doen terugkeeren : ὑ. ἵππους. — **II.** *onoverg.* : -ειν [ἑαυτόν, ἵππους *enz.*], *med. en pass.* **1.** *a)* zich een weinig afwenden, van den weg afwijken. — *b) gew. met versterkte beteek.*: zich omwenden, terugkeeren. — **2.** *overdr.* : *a) een vraag en dgl.* ontwijken. — *b)* van zijn gedachte afwijken, van gedachte veranderen. — *c)* zich aan iets keeren, *door een zorg* gekweld worden.

ὑποστροφή, ἡ [ὑποστρέφω]. **1.** wending ter zijde. — **2.** het omkeeren (*onoverg.*), het terugkeeren.

ὑπο-στρώννυμι ● er onder uitspreiden.

ὑποσχεθεῖν, *inf. 2e ao. v.* ὑπέχω.

ὑποσχέσθαι, *inf. 2e ao. v.* ὑπισχνέομαι.

ὑποσχεσίη, ἡ, H. [ὑπισχνέομαι], *en* **ὑπόσχεσις,** εως, ἡ [*id.*]. **1.** belofte.— **2.** *meton.*, *concr.* : het beloofde.

ὑποσχόμενος, *part. 2e ao. v.* ὑπισχνέομαι.

ὑπόσχω, *conj. 2e ao. v.* ὑπέχω.

ὑπο-τανύω, er onder uitstrekken.

ὑπο-ταράσσω, *att.* **-άττω,** een weinig doen schrikken.

ὑπο-ταρβέω, bang zijn onder den invloed van, vreezen.

ὑποταρτάριος, 2 [ὑπό, Τάρταρος], beneden in den Tartaros.

ὑπο-τάσσω ● *att.* **-άττω. 1.** er onder plaatsen. — **2.** *overdr.* : onderwerpen.

ὑπο-τείνω ● **1.** er onder spannen, - uitbreiden. — **2.** *overdr.*: diep in de ziel neerleggen : ἐλπίδας τινὶ ὑ. ; ° ὀδύνας ὑ.

ὑπο-τελέω ● (ὑπο-, onder den druk van een verplichting), *het verschuldigde* betalen.

ὑπο-τέμνω ● **1.** van onderen afsnijden : ὑ. ῥίζας. — **2.** *overdr.* : vernietigen : ὑ. ἐλπίδας.

ὑπο-τίθημι ● **I. 1.** er onder plaatsen, - leggen, - aanbrengen : -ησι ἑαυτὸν φορτίῳ. — **2.** *inz.* : onder andere posten

van een rekening schrijven; *vd. alg.*: in rekening brengen. — **II.** *overdr.* **1.** ten gronde leggen (*gew. med.*: voor zich): *a*) *aan een redeneering, een theorie*: als grondbeginsel aannemen, veronderstellen. — *b*) *aan een redevoering enz.*: tot onderwerp nemen. — *c*) *aan een handeling*: zich voornemen. — **2.** *med.*: iem. iets van het zijne als grondslag *v. een handeling* geven: raad -, vermaningen geven, aanraden, aanbevelen. — **3.** in de ziel neerleggen: ἐλπίδα τινὶ ὑ., wekken. — **4.** blootstellen aan: -ησιν ἑαυτὸν ὀργῇ (*voorstelling v. iets, dat op hem dreigt neer te komen*).

ὑπο-τονθορύζω, fluisteren.

ὑποτοπέω [ὑπό, τόπος], *en med.*: argwaan koesteren, vermoeden.

ὑπο-τραυλίζω, een weinig stamelen.

ὑπο-τρέπομαι ● **1.** zich een weinig draaien. — **2.** zich omkeeren.

ὑπο-τρέχω ● **1.** *a*) loopen onder. — *b*) gebukt loopen naar. — **2.** *overdr.*: iem. voorkomen.

ὑπο-τρέω ● **1.** terugdeinzen. — **2.** *overg.*: terugdeinzen voor.

ὑπο-τρομέω (ὑπο-, van onderen, in zijn knieën). **1.** sidderen. — **2.** *overg.*: sidderen voor.

ὑποτροπή, ἡ [ὑποτρέπομαι], het terugwijken. — **ὑπότροπος,** 2 [*id.*], terugkeerend.

ὑπο-τύπτω ● een stoot geven naar beneden.

ὕπουλος, 2 [ὑπ(ὸ) οὐλῆς]. **1.** zwerend onder het litteeken. — **2.** *overdr.*: *a*) *uiterlijk gezond, maar* van binnen bedorven, een geheime kwaal verbergend: ° κάλλος κακῶν -ον, schoonheid vol van geheime kwalen. — *b*) heimelijk vijandig.

ὑπουράνιος, 2 [ὑπ(ὸ) οὐρανοῦ (ὤν)]. **1.** onder den hemel. — **2.** tot den hemel reikend.

ὑπουργέω [ὑπουργός]. **1.** *onoverg.*: onder iem. werken, dienen, iem. (τινί) in iets (τι) helpen. — **2.** *overg.*: verrichten: ° χάριν (iets aangenaams) ὑ. τινί. — **ὑπούργημα,** τό, *en* **ὑπουργία,** ἡ, bewezen dienst, hulp.

ὑπουργός, 2 [ὑπό, ἔργον], behulpzaam.

ὑπο-φαίνω ● **1.** van onder iets te voorschijn halen. — **2.** *a*) een weinig laten zien. — *b*) *onoverg. en pass.*: allengs zich laten zien, - zichtbaar worden: ἡμέρα ὑπέφαινε, brak aan.

ὑπόφαυσις, εως, ἡ [ὑπό, *vw.* πιφαύσκω; *eig.*: opening, die weinig licht doorlaat], kleine opening.

ὑπο-φείδομαι, een weinig sparen, - ontzien.

ὑπο-φέρω ● **I. 1.** er onder zijnde dragen, - wegdragen: ὑ. ὅπλα; πόδες μ' ὑπήνεικαν, H. (= ὑπήνεγκαν), droegen mij weg, *ofwel* (ὑπο-, van onder iets weg), droegen mij buiten het bereik van het *boven mijn hoofd hangende* gevaar. — **2.** *overdr.*: *a*) verdragen, uithouden. — *b*) iem. iets voorhouden, voorwenden. — *c*) *iem.s hoop enz.* opwekken. — **II.** naar beneden dragen, - voeren: ποταμῷ -εσθαι, stroomafwaarts drijven. — **III.** onder iets brengen: δεσμὰ -όμενα, onder elkaar gebrachte -, ineengedraaide touwen. — **IV.** allengs verplaatsen; *med.*: (zich) allengs verschuiven.

ὑπο-φεύγω ● (ὑπο-, van onder *een gevaar* weg), vluchten, *overg. en onoverg.*

ὑποφήτης, ου, ὁ [ὑπό, φημί] (ὑπο-, ondergeschikt aan de godheid), orakeluitlegger.

ὑπο-φθάνω ● *en med.*: iem. voorkomen, eerder doen.

ὑπο-φθέγγομαι, zacht zeggen.

ὑποφορά, ἡ [ὑποφέρω], voorwendsel.

ὑπο-χάζομαι ● allengs wijken.

ὑπόχειρ, *m. vr. bvn.* [ὑπὸ χειρὸς (ὤν)] *en* **ὑποχείριος,** 2 *en* 3 [*id.*]. **1.** onder -, bij -, in het bereik van de handen. — **2.** *overdr.*: in de macht van, onderworpen.

ὑπο-χέω ● **1.** uitspreiden onder. — **2.** *overdr.*: ἀπιστίη ὑπεκέχυτο αὐτῷ, HDT., wantrouwen verspreidde zich heimelijk in hem, beving hem.

ὑποχθόνιος, 2 [ὑπὸ χθονὸς (ὤν)], onderaardsch.

ὕποχος, 2 [ὑπέχω], onderworpen.

ὑπο-χρίω (ὑπο-, een weinig), met een dunne laag bestrijken.

ὑπο-χωρέω. 1. (ὑπο-, onder een druk). *a*) zich voor iem. (τινί) terugtrekken (*voor een vijand of uit eerbied*); *ook alg.*: zich terugtrekken. — *b*) *overdr.*: voor iem. (τινί) zwichten. — **2.** (ὑπο-, allengs), (langzaam) vooruitkomen.

ὑπόψαμμος, 2 [ὑπό, ψάμμος], nog al zandig.

ὑποψία, ἡ [ὕποπτος]. **1.** vermoeden, verdenking, wantrouwen: -αν ἔχειν, argwaan koesteren, *ofwel lijd.*: verdacht worden. — **2.** *mrv.*: *a*) redenen tot argwaan, verdachte omstandigheden. — *b*) *in een betoog*: redenen om te twijfelen.

ὑπόψιος, 2 [*vw.* ὑπόψομαι, *f. bij* ὑφοράω],

van onder *de wenkbrauwen* -, scheef bekeken, veracht.

ὑπτιάζω. 1. *onoverg.* : zich achteroverbuigen, achteroverleunen. — **2.** *overg.* : achteroverbuigen, -werpen ; *pass.* : achteroververvallen. — **ὑπτιόομαι** [*id.*], *pass.* : omvallen, omslaan. — **ὕπτιος,** 3 [ὑπό]. **1.** achteroverleunend, -vallend. — **2.** achteroverliggend, omgekeerd.

ὑπωμοσία, ἡ [ὑπόμνυμαι], uitsteleed. — **1.** *beëedigde verklaring, dat men ten beteekenden dage niet kan verschijnen.* — **2.** *verklaring onder eede, dat men tegen een wetsvoorstel of een pas gestemde wet wil optreden, waardoor de stemming over h. voorstel of de toepassing der wet uitgesteld werd.*

ὑπώπια, ων, τά [(τὰ) ὑπ(ὸ) ὠπός]. **1.** *a)* het gedeelte van het gezicht onder de oogen. — *b) synekd.* : aangezicht. — **2.** slag in het gezicht. — **ὑπωπιάζω. 1.** iem. in het gezicht slaan.— **2.** *overdr.*: kwellen, lastig vallen.

ὑπώρεα *en* **-ρεια,** ἡ [ἡ ὑπ(ὸ) ὤρεος (ὦρος, *dor.* = ὄρος) (χώρα)]. **1.** voet van een berg. — **2.** gewest aan den voet van een berg.

ὑπωρόφιος, 2 *en* 3, *en* **-φος,** 2 [ὑπ(ὸ) ὀρόφου (ὤν)], onder het dak, in het huis.

ὕπ-ωχρος, 2, geelachtig, nog al bleek.

Ὑρίη, ἡ, *ion., stadje in Boiotië.*

Ὑρκανία, ἡ, Hurkanië. — **Ὑρκάνιοι,** ων, οἱ, Hurkaniërs, *volk ten zuidoosten der Kaspische Zee.*

Ὑρμίνη, ἡ, *stad in Elis.*

Ὑρτακίδης, ου, ὁ, Hurtakide, zoon van Hurtakos. — **Ὕρτακος,** ὁ, *een Trojaan.*

ὗς, ὑός, ὁ, ἡ (*mrv. nom.* ὕες, *gecontr.* ὗς, *acc.* ὕας, *gecontr.* ὗς ; H., *mrv. dat.* ὕεσσι) [*vw.* σῦς, *Lat.* sūs, *Ned.* zwijn, zeug], *m.*, zwijn, everzwijn ; *vr.*, zeug, wilde zeug.

ὑσγινοβαφής, 2 [ὕσγινον, *een scharlaken verfstof* ; βάπτω], met hysginon geverfd, scharlaken.

ὕσδος, ὁ, *aiol.* = ὄζος, tak.

Ὑσιαί, ῶν, αἱ, *vlek bij Plataiai.*

ὑσμίνη, ἡ (*dat.* H. *ook* ὑσμῖνι), gevecht. — **ὑσμίνηνδε,** *bw.*, ten strijde.

ὕσπληγξ, ηγγος, ἡ, touw vanwaar de renners afrenden, starttouw.

Ὑστάσπης, ου (*ion.* εος), ὁ, *naam v. verschillende Perzen, o. a.* : *vader v. Dareios.*

ὑστάτιος, 3. — **1.** laatste. — **2.** *bw.* -ον, ten laatste. — **ὕστατος,** 3 [*superl.* ; *z.* ὕστερος ; *geen pos.*]. **1.** *v. plaats* : laatste, achterste. — **2.** *overdr. v. tijd* : *a)* laatste : ἡ -η [ἡμέρα]. — *b) bw.* -ον, τὸ -ον, -α, τὰ -α, voor de laatste maal.

ὑστεραῖος, 3 [ὕστερος], volgend : ἡ -αία [ἡμέρα].

ὑστερέω [*id.*]. **1.** *v. ruimte* : *a)* achterblijven. — *b) zonder compar. beteek.* : op een afstand blijven van. — **2.** *overdr.* : *a) v. tijd* : later komen dan *iem. of iets* (τινός, *gelijk bij comp.*). — *b) v. graad* : achterstaan bij, onderdoen voor : ἐμπειρίᾳ ὑ. τῶν ἄλλων (*m.*). — *c) onoverg. en pass.* : gebrek lijden. — **ὑστέρημα,** τό, gebrek, armoede.

ὑστερίζω, *f.* ιῶ [*id.*] = ὑστερέω.

ὕστερος, 3 [*comp.* ; *z.* ὕστατος]. — **I.** *v. ruimte.* **1.** achter *een ander* komend, -staand, volgend. — **2.** *bw.* -ον, achteraan. — **II.** *overdr.* **1.** *v. tijd* : *a)* later, volgend. — *b) zelfst. g.* : ἐς -ον, ἐξ -ης, HDT., later. — *c) bw.* -ον, -α, later, daarna, in de toekomst. — **2.** *v. rang* : achterstaand bij, geringer, minder, slechter : οὐδενὸς ὕ. γνώμῃ, niemands mindere in verstand.

ὑστεροφθόρος, 2 [ὕστερον φθείρων], later (= *na de misdaad*) in het verderf stortend.

ὑύς, *z.* υἱός.

ὑφ', ὑφ- = ὑπό, ὑπο-, *vóór klinkers met spiritus asper.*

ὑφαίνω, ανῶ, ὕφηνα, — ; *pass. f.* —, ὑφάνθην, ὕφασμαι [ὕφάω ; *vw. Ned.* weven]. **1.** weven. — **2.** *overdr. a) listig, sluw* op touw zetten, beramen, *gew. in ongunstigen zin* : δόλον ὑ. τινί, een list smeden tegen. — *b)* uitspinnen, uiteenzetten : ὑ. μύθους καὶ μήδεα, H., zijn gedachten en plannen.

ὑφ-αιρέω ● *ion.* **ὑπ-. I. 1.** van onderen vatten : τοὺς ὑπὸ (in de knieën) τρόμος εἷλεν (*tmesis*), H. — **2.** van onderen wegnemen. — **II. 1.** allengs -, heimelijk wegnemen ; *med.* : voor zich wegnemen, stelen. — **2.** *overdr.* : *a)* iem. uit den weg ruimen. — *b)* aftrekken : -εῖσθαί τι τῆς μισθοφορᾶς, iets afhouden van de soldij.

ὕφαλος, 2 [ὑφ' ἁλὸς (ὤν)], onderzeesch.

ὑφάντης, ου, ὁ [ὑφαίνω], wever. — **ὑφαντός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*], geweven.

ὑφ-άπτω ● **1.** van onderen in brand steken. — **2.** *overdr.* : *een hartstocht* doen ontvlammen.

ὑφ-αρπάζω ● *ion.* **ὑπ-. 1.** *a)* heimelijk ontrukken. — *b) alg.* : ontrukken. — **2.** *overdr.* : ὑ. λόγον, iem. het woord vóór den mond wegnemen.

ὕφασμα, τό [ὑφαίνω], weefsel.

ὑφάω [ὑφή] = ὑφαίνω.

ὑφ-έζω, heimelijk plaatsen, in hinderlaag leggen.

ὑφειμένως, *bw.* [ὑφειμένος, *v.* ὑφίημι], onderdanig.

ὑφ-έλκω (*alleen ao.* -είλκυσα). **1.** van onder iets wegtrekken, buiten het gevaar sleepen. — **2.** *med., overdr.*: (allengs) tot zich lokken.

ὑφ-έρπω ● heimelijk sluipen.

ὑφή, ἡ, weefsel.

ὑφ-ηγέομαι. **1.** *a)* langzaam vooropgaan. — *b) alg.*: voorgaan. — **2.** *a)* iem (τινι) den weg wijzen, aanvoeren. — *b) overdr.* : aanwijzen. — **ὑφήγησις,** εως, ἡ. **1.** het aangeven der richting. — **2.** *overdr.* : aanwijzing, raad. — **ὑφηγητήρ,** ῆρος, ὁ, *en* **-τής,** οῦ, ὁ, leider.

ὕφηνα, *ao. v.* ὑφαίνω.

ὑφηνιοχέω, een wagen mennen. — **ὑφηνίοχος,** ὁ, wagenmenner (ὑπο-, aan d. wagenstrijder ondergeschikt).

ὑφ-ίημι ● *ion.* ὑπ-.
A. (ἵημι, doen gaan, noodzaken te gaan). **I.** er onder plaatsen, - zetten, - leggen. — **II. 1.** heimelijk zenden, - aanstellen: *sluipmoordenaars enz.* ; *med.* : binnensluipen : °ὑφειμένη ὡς ἔχιδνα. — **2.** *overdr.* : *een gedachte* onderschuiven, heimelijk bedoelen.
B. (ἵημι, laten gaan, loslaten). **I.** neerlaten : *ὑ.* ἱστόν, den mast; *fig.* °ὑφειμένῃ πλέω, met gestreken zeil varen, *als in den storm, d. i. bescheiden zijn.* — **II.** *overdr.* **1.** *overg.* : *a) act. en med.*: toegeven, toestaan. — *b)* overlaten, prijsgeven. — **2.** *onoverg. en med.* : *a)* afstand doen van : *ὑ. en* ὑφίεμαι τῆς ὀργῆς (*gen. v. scheiding*). — *b)* verslappen, den moed verliezen, zich onderwerpen.

ὑφ-ίστημι ● *ion.* ὑπ-.
A. (ὑπο-, onder). **I.** *overg.* (*pr., impf., f., 1e ao. act.* ; *soms med.*). **1.** plaatsen -, stellen -, leggen onder. — **2.** *overdr.* : als grondslag leggen : °ὑ. γνώμας σοφάς, beginnen met ... — **II.** *onoverg.* (*2e ao., pf., plqpf. act.*) *en, gew., med.* **1.** zich plaatsen -, gaan staan onder. — **2.** *overdr.* : *a)* α) op zich nemen, zich belasten met, ondernemen : ὑποστῆναι τὴν ἀρχήν, het opperbevel aanvaarden. — β) *inz.*: een verplichting op zich nemen, zich tot iets aanbieden, iets beloven. — γ) zich iets op den hals halen. — *b)* standhouden, weerstand bieden, zich verzetten, iets uithouden : ὑποστῆναι τολμήσαντες ἐνίκησαν αὐτούς. — *c)* zich onder iem. plaatsen, iem. als zijn meerdere erkennen.

B. (ὑπο-, heimelijk). **1.** *overg.* (*z.* A, I), heimelijk plaatsen, in hinderlaag leggen. — **2.** *onoverg.* (*z.* A, II), zich in hinderlaag leggen.

ὑφ-οράω ● *en, gew., med.* : van onder *de wenkbrauwen* -, scheef -, met wantrouwen aanzien, verdenken, *iets kwaads* vermoeden.

ὑφορβός, ὁ [ὗς (*acc. mrv.*) φέρβων], zwijnenhoeder.

ὑφῶ, *conj. 2e ao. v.* ὑφίημι.

ὑψαγόρας, ου, *m. bvn.* [ὕψι ἀγορεύων], hoogmoedig sprekend.

ὑψερεφής, 2 [ὕψι, ἐρέφω], met hoog (*nl. hoog boven d. grond*) dak, hoog.

ὑψηλός, 3 [ὕψι]. **1.** *a)* hoog : ὄρος -όν ; ἅλλομαι -ά (*bw.*), hoog springen. — *b)* hoog gelegen : ἐφ' -οῦ (*zelfst. g.*), op een hooge plaats. — **2.** *overdr.*: *a)* verheven, edel. — *b) in ongunstigen zin* : trotsch.

ὑψηλόφρων, 2 [ὑψηλὴν φρένα (ἔχων)], met verheven gevoelens.

ὑψηρεφής, 2 = ὑψερεφής.

ὑψηχής, 2 [ὕψι, ἦχος], met opgeheven kop brieschend.

ὕψι, *bw.* **1.** hoog, in de hoogte. — **2.** opwaarts.

ὑψίβατος, 2 [ὕψι βαίνων ; *eig.* : hooggaand], hoog.

ὑψιβρεμέτης, ου, *m. bvn.* [ὕψι βρέμων], in de hoogte donderend.

ὑψίζυγος, 2 [ὕψι, ζυγόν ; *eig.* : op een hooge roeibank (*d. i. aan d. stuurriem*) gezeten], hoog gezeten.

ὑψικάρηνος, 2 [ὕψι κάρηνον (ἔχων)], met hooge kruin.

ὑψίκερως, ως, ων [ὕψι κέρας (ἔχων)], met hoog gewei.

ὑψίκομος, 2 [ὕψι κόμην (ἔχων)], met hoog loof.

ὑψικόμπως, *bw.* [ὕψι, κόμπος], snoevend.

ὑψιπέταλος, 2 [ὕψι πέταλον (ἔχων)] = ὑψίκομος.

ὑψιπετήεις, ήεσσα, ῆεν = ὑψιπέτης.

ὑψιπέτηλος, *ion.* = -ταλος.

ὑψιπέτης, ου, *m. bvn.* [ὕψι πετόμενος]. **1.** hoog vliegend. — **2.** *alg.* : °zich in de hoogte bevindend, hoog.

ὑψίπολις, *gen.* ιος, *m. vr. bvn.* [ὕψι πόλιν (ἔχων)], zijn stad verheffend.

ὑψίπους, *gen.* ποδος, *m. vr. bvn.* [ὕψι πόδας (ἔχων) ; *eig.* : met hooge voeten], verheven.

ὑψίπυλος, 2 [ὕψι πύλας (ἔχων)], met hooge poorten.

ὕψιστος, 3 [*superl. bij* ὕψι]. **1.** zeer hoog; † τὰ -α, de hemel. – **2.** *overdr. v. graad*: *a*) zeer verheven: † ὁ Ὕψιστος, de Allerhoogste, God. — *b*) zeer groot: ° κακῶν -α, de ergste der rampen.

ὑψόθεν, *bw.* [ὕψος, -θεν]. **1.** uit de hoogte. — **2.** = ὑψόθι. — **ὑψόθι,** *bw.* [ὕψος, -θι] in de hoogte.

ὑψόροφος, 2 [ὕψι ὀροφὴν (ἔχων)] = ὑψερεφής.

ὕψος, τό [ὕψι]. **1.** hoogte (*afmeting*). — **2.** *meton., concr.*: wat zich in de hoogte bevindt: top, † hemel.

ὑψόσε, *bw.* [ὕψος, -σε], naar omhoog, opwaarts.

ὑψοῦ, *bw.* **1.** *a*) *zonder beweging*: hoog. — *b*) *met beweging*: naar omhoog, opwaarts. — **2.** *overdr.*: hoog *roemen en dgl.*

ὑψόω [ὕψος]. **1.** oprichten. — **2.** *gew. overdr.*: verheffen, prijzen.

ὕω, ὕσω, ὗσα; *pass.* ὕσομαι, ὕσθην. **1.** *a*) regen zenden: Ζεὺς ὕει. — *b*) *onpers.* ὕει, het regent. — **2.** *overg.*: beregenen.

Φ

φ *als cijfer*: φʹ = 500.

φάανθεν, -θη, *z.* φαείνω.

φαάντατος, 3, *superl. bij* φαεινός, schitterendst.

† **Φάβιος,** ὁ [← *Lat.* Fabius], Fabius.

φαγεῖν, 2*e ao. inf. bij* ἔδω. — † **φάγομαι,** *f. bij* φαγεῖν, *ook als pr. gebruikt.*

φάγος, ὁ [φαγεῖν], vraat.

φάεα, *mrv. v.* φάος.

Φαέθουσα, ἡ, Phaëthoesa, *dochter v. Helios.* — **φαέθων,** ουσα, ον [*part. v.* * φαέθω]. **1.** lichtend, stralend, *epitheton v. de zon.* — **2.** *zelfst. g.*: *a*) ° πάννυχα καὶ -οντα, dag en nacht. — *b*) *als eigennaam*: α) *zoon v. Helios en Klumene.* — β) *een der rossen van Eoos.*

φαεινός, 3 [φάος], lichtend, schitterend. — **φαείνω,** (*pass. ao. 3 enk.* φαάνθη, H., *3 mrv.* φάανθεν, H.). **1.** lichten, glanzen. — **2.** *overg.*: *a*) lichtend maken, *vuur* aanwakkeren. — *b*) *pass.*: schitteren.— **φαεννός,** 3, *dor., aiol.* = φαεινός.

φαεσίμβροτος, 2 [φάων βροτοῖς: *voor de* μ, *z.* βροτός], den stervelingen lichtend.

φάθι, *2 enk. imper. pr. v.* φημί.

Φαίακες, ων, *ion.* **-ηκες,** ων, οἱ, Phaiaken, *mythisch volk op h. eiland Scheria* [*z.* Σχερία].

* **φαιδιμόεις** (*alleen m. mrv.*) *en* **φαίδιμος,** 2 [φαιδρός]. **1.** lichtend, glanzend *wschl. v. olie.* — **2.** *overdr.*: *a*) heerlijk, prachtig. — *b*) beroemd.

Φαίδρα, ἡ, *echtgenoote v. Theseus.* — **φαιδρός,** 3 [φαίνω]. **1.** stralend, helder. — **2.** *inz.*: stralend van vreugde, vroolijk, opgewekt.

Φαῖδρος, ὁ, *en* **Φαίδων,** ωνος, ὁ, *twee volgelingen v. Sokrates.*

Φαίηκες, *z.* Φαίακες.

Φαινίας, ου, ὁ, *philosoof en geschiedschrijver, IVe eeuw v. C.*

φαινολίς, ίδος, *vr. bvn.* [φαίνω], schitterend.

φαίνω, φανῶ, ἔφηνα, πέφαγκα, 2*e pf.* (*onoverg.*) πέφηνα; *med.*: φανήσομαι *en* φανοῦμαι, ἐφηνάμην, πέφασμαι; *pass.*: ἐφάνθην, 2*e ao.* ἐφάνην, πέφασμαι. — *A. V.* † *ao.* ἔφανα; *vrl* H.: *iter.* 2*e ao.* φάνεσκε; *pass. iter. impf.* φαινέσκετο, 2*e ao. 3 mvr.* φάνεν, *conj. ao. 3 enk.* φανήῃ, *imper. ao.* φάνηθι, *pf. 3 enk.* πέφανται; *f. exact.* πεφήσεται.

A. *act.* **I.** *overg.* **1.** *a*) doen schijnen: ° φ. φῶς.— *b*) *bij uitbr.*: doen zien, zichtbaar maken, te voorschijn brengen, toonen: φ. πόρον, een weg; φρουρὰν φ. (*te Sparta*), den ban oproepen. — **2.** *overdr.*: *a*) hoorbaar maken, laten hooren: φ. ἀοιδήν, H. — *b*) kenbaar maken: α) bekend maken, verkondigen; *inz.*: aangeven, aanklagen. — β) duidelijk maken, verklaren.
II. *onoverg.* **1.** *a*) schijnen, lichten: εἶδον πῦρα -οντα. — *b*) te voorschijn komen, uitblinken: μετὰ πρώτοισι φάνεσκε, H. — **2.** licht bezorgen, voorlichten.

B. *med.-pass.* **I.** schijnen, stralen: ἐφαίνετο πῦρ. — **II. 1.** zichtbaar worden, te voorschijn komen, verschijnen, optreden, ontstaan: πόθεν φαίνει; waar komt ge vandaan?; ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι, H., bij het aanbreken van den dageraad; φάνητε ἄριστοι, betoont u de dappersten; ° ἐφάνην δύστηνος, ik ben voor het ongeluk geboren; οὖροι φαίνοντο, H., winden staken op. — **2.** *met partic.*: blijkbaar zijn (*drukt een objectief oordeel uit*): ἐὰν φαίνωμαι ἀδικῶν, als blijkt dat ik kwade bedoelingen heb; *in h. antwoord wordt h. part. dikw. weggelaten*: φαίνομαι [τοῦτο λέγων], het is blijkbaar zoo. — **3.** *met inf.*: schijnen, den schijn hebben dat (*drukt een subj. oordeel uit, vaak in strijd met de werkelijkheid*): ἄριστος φαίνεται

εἶναι, hij schijnt ...; *vaak blijft de inf. achterwege*: ὡς ἐμοὶ φαίνεται, naar mij dunkt.

φαῖσι, *aiol.* = φασί, *v.* φημί.

Φαιστός, ἡ, *stad op Kreta.*

φάκελλος *en* **-ελος,** ὁ, bundel, bos.

φακῆ, ἡ, linze.

φαλαγγηδόν, *bw.* [φ., -δόν], in drommen. — **φάλαγξ,** αγγος, ἡ, leger, *in welke omstandigheden ook.* — **1.** leger op marsch, marschcolonne. — **2.** leger in het kamp. — **3.** *gew.*: leger op het slagveld: *a)* H.: drom, schaar. — *b)* slaglinie: τεταγμένοι ἐπὶ -αγγος, in slagorde geschaard; *soms*: centrum der slaglinie.

φαλακρόομαι, kaalhoofdig worden. — **φαλακρός,** 3, *en* **φαλαντίας,** ου, *m. bvn.*, kaalhoofdig, kaal.

Φάλαρις, ιδος, *acc.* ιν, ὁ, *tiran v. Akragas, VIe eeuw v. C.*

φάλαρον, τό [⟶ *Lat.* phalerae], *gew. mrv.* **1.** *metalen knoppen aan d. helm.* — **2.** *metalen* schijven, *waarmee men h. hoofdstel en d. borstriem v. h. paardetuig versierde.*

φαλαρός, 3, met witte bles. — **φαληριάω,** met wit schuim bedekt zijn.

Φαληρικός, 3, van Phaleron; τὸ -ὸν [πέλαγος], de reede van Ph. — **Φάληρον,** τό, *de westelijke haven v. Athene.*

† **Φαλίσκοι,** ων, οἱ [⟵ *Lat.* Faliscī], Falisken, *volksstam in h. zuiden v. Etrurië.*

φάλος, ὁ, helmkam, -beugel.

φάμα, *dor.* = φήμη.

φαμέν, *enkl., 1 mrv. ind. pr. v.* φημί. — **φάμεν,** H. = ἔφαμεν, *v. id.* — **φαμί,** *dor.* = φημί. — **φάν,** H. = ἔφαν = ἔφασαν.

φάνεν, *aiol.* = ἐφάνησαν, *v.* φαίνω.

φανερός, 3 [φαίνω]. **1.** *a)* zichtbaar, openbaar, in 't oog vallend: °φ. ὄμμασιν ἐμοῖς; -ὰ οὐσία, *z.* οὐσία, 1. — *b)* τὸ -όν, het zichtbare, het openbaar: straat, verhooging *enz.*: ἐν τῷ -ῷ, in het openbaar. — **2.** *overdr.*: *a)* zichtbaar voor den geest, duidelijk, kennelijk, openlijk, onverholen: -ὰ ἔχθρα; *vaak pers. geconstrueerd, vrl met part.*: φανερὸς ἔστιν ἐπιβουλεύων, het is klaarblijkelijk, dat hij ...; *ook met* ὅτι *enz.*: -οὶ γιγνόμενοι ὅτι ποιοῦσιν. — *b)* uitstekend, aanzienlijk: πάντων -ώτατος ἐγένετο, onderscheidde zich het meest; εἰς τὸ -ὸν καθιστάναι τινά, tot een schitterende waardigheid verheffen.

Φανίας, ου, ὁ = Φαινίας.

† **Φάννιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Fannius], *C.* Fannius, *Rom. annalist ten tijde der Gracchen.*

Φανόδημος, ὁ, *Gr. geschiedschrijver, IVe eeuw v. C.*

φανός, 3 [φαίνω], lichtend, helder; *ook overdr. v. de kennis.*

Φανοσθένης, ους, ὁ, *veldheer te Athene, einde V^e eeuw v. C.*

Φανοτεύς, ὁ. **1.** *stad in Phokis.* — **2.** *heroos dier stad.*

φαντάζομαι, ασθήσομαι, ἐφαντάσθην [φαντός, *verbaaladj. v.* φαίνω]. **1.** *pass.*: zichtbaar worden, verschijnen, zich vertoonen. — **2.** *med.* (*met pass. ao.*), *overg.*: zich iets voorstellen, - inbeelden. — **φαντασία,** ἡ [⟶ *Lat.* phantasia ⟶ *Ned.* phantasie]. **1.** *a)* het verschijnen. — *b) meton.*: het uiterlijk. — **2.** *overdr.*: *a)* voorstelling *in d. geest.* — *b) meton.*: verbeelding (*vermogen der ziel.*) — **φάντασμα,** τό [⟶ *Lat.* phantasma]. **1.** *a)* verschijning, spook. — *b)* droom -, schijnbeeld. — **2.** beeld *door een uitwendig voorw. in de ziel verwekt.*

φάντι, φάο, *z.* φημί.

φάος, τό (*mrv.* φάεα), **φόως,** τό (*alleen nom. en acc.*), *en* **φῶς,** φωτός, τό (*gen. mrv.* φώτων) [*gecontr. uit* φάος; ⟶ *Ned.* photo-].

I. licht, schijnsel. — **1.** licht der hemellichamen, kunstlicht. — **2.** *a)* daglicht, dag: ἕως ἂν φῶς γένηται, tot het dag wordt; ἐν φάει, bij daglicht; τὸ φῶς ὁρᾶν, leven. — *b) meton.*: plaats door het daglicht beschenen, bovenwereld: °ἐξ Ἅιδου πρὸς φῶς ἀνελθεῖν. — *c) overdr.*: het openbaar: °εἰς φῶς λέγειν τι. — **3.** *a)* licht -, glans der oogen. — *b) meton.*: glanzende oogen: ἄμφω φάεα, H. — **4.** *meton.*: lichtgevend voorwerp: fakkel *enz.*: φάος φέρειν, vóór iem. dragen.

II. *overdr.* †**1.** *a)* licht der ziel, de christelijke waarheid: φῶς καταγγέλλειν. — *b) meton.*: die het licht der ziel brengt: ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου (*Christus tot de apostelen*). — **2.** *a)* licht (*als zinnebeeld v.*) vreugde, geluk, heil, redding: φόως ἑτάροισιν ἔθηκεν, H., verschafte redding aan zijn makkers. — *b) meton.*: die vreugde *enz.* brengt: αὐτῷ οὐ γενόμην φάος, H., voor hem ben ik niet een redder geweest; ἦλθες, γλυκερὸν φάος;, H., ben je daar, mijn zoete vreugde?

φάοσ-δε *en* **φόωσ-δε,** *bw.*, naar het licht.

φάραγξ, αγγος, ἡ, bergkloof, ravijn, afgrond.

† **Φαραώ,** ὁ, *onverb.* [*Egyptisch w.,* =

het groote huis], *titel der koningen van Egypte, later eigennaam.*

φάργνυμι = φράγνυμι = φράσσω.

φαρέτρα, ἡ [φέρω; —> *Lat.* pharĕtra] *en ion.* **φαρετρεών,** ῶνος, ὁ [φέρω], pijlkoker.

Φᾶρις, ιος, ἡ, *stad in Lakonië.*

† **Φαρισαῖοι,** ων, οἱ [*Hebr. w.* = de afgezonderden], Farizeeën, *politieke en godsdienstige partij bij de Joden ; ook enk.*

φαρμακεία, ἡ [φαρμακεύω]. **1.** het aanwenden van artsenijen, - van vergif. — **2.** *meton.* : artsenij.

Φαρμάκεια, ἡ, *Attische bronnimf.*

φαρμακεύς, ὁ [φάρμακον], giftmenger, toovenaar.— **φαρμακεύω,** artsenijen -, vergif -, toovermiddelen toedienen.

φάρμακον, τό (= *Lat.* venēnum), middel dat op iem. of iets sterk inwerkt. — **I.** *op menschen.* **1.** *a*) artsenij, geneesmiddel. — *b*) tooverkruid, -middel. — *c*) giftig kruid, vergif. — **2.** *overdr.*: hulpmiddel, heul : τῆς ἐμῆς ἐξόδου φ., het toovermiddel om mij ... — **II.** *op zaken* : verfstof, oplossend vocht.

φαρμακοποσία, ἡ [φάρμακον, πίνω], het drinken van artsenij, - van vergif.

φαρμάσσω, *att.* **-άττω,** *f.* άξω [φάρμακον]. **1.** *a*) met geneesmiddelen -, met vergif behandelen, vergiftigen. — *b*) *overdr.* : *ijzer* harden (*door h. in koud water te doopen*). — **2.** *a*) een toovermiddel gebruiken. — *b*) *inz.*: betooveren, beheksen ; *overdr.* : *door redeneeringen* betooveren.

Φαρνάβαζος, ὁ, *satraap in Klein-Azië, omstr. 400 v. C.*

Φαρνάσπης, ου, ὁ, *een Achaimenide.*

φάρξας, *z.* φράσσω.

φᾶρος *en* **φάρος,** τό. **1.** groot stuk linnen. — **2.** *a*) gewaad, *vrl* breede mantel. — *b*) lijkkleed. — *c*) zeil.

Φάρος, ἡ, *eilandje bij Alexandrië in Egypte, met beroemden vuurtoren.*

Φαρσάλιος, 3, Pharsalisch. — 1. **Φάρσαλος,** ἡ, *stad in Thessalië.* — 2. **Φάρσαλος,** 2 = Φαρσάλιος.

φάρσος, τό, gedeelte, stuk : φ. πόλεως, stadswijk.

φάρυ(γ)ξ, υγ(γ)ος, ἡ, strot, keel.

φάς, φᾶσα, φάν, *part. pr. v.* φημί.

φάσγανον, τό, zwaard.

φάσθαι, *inf. pr. med. v.* φημί.

Φασιανός, 3 [—> *Lat.* Phāsiānus —> *Ned.* fazant], van de Phasis *in Kolchis* ; οἱ -οί, Phasianen, omwoners van de Phasis. — **Φᾶσις,** ιδος, ὁ. **1.** *rivier in Kolchis.* — **2.** *bovenloop v. d. Araxes.*

φάσκω = φημί.

φάσμα, τό [φαίνω]. **1.** *a*) verschijning, *inz.* : wonderbare verschijning, spook: ὁ φ. νερτέρων, uit de onderwereld. — *b*) wonderteeken, voorteeken. — **2.** schijnbeeld, droombeeld.

φάσσα, ἡ, *een soort* wilde duif. — **φασσοφόνος,** 2 [φ. ; *st. v.* ἔ-πε-φν-ον, *2en ao. v.* θείνω], wilde duiven doodend.

φατίζω. 1. zeggen, verklaren. — **2.** toezeggen, beloven. — **φάτις,** *acc.* ιν, ἡ (*gen. en dat. enk. en mrv. ontbreken*) [φημί]. **1.** wat gezegd wordt: *ieder* woord, gezegde, boodschap, tijding, orakel ; *ook* : voorteeken. — **2.** *inz.* : *a*) gerucht, gepraat. — *b*) roep, faam.

φάτνη, ἡ, krib, ruif.

1.**φατός,** 3 [*verbaaladj. v.* ἔ-πε-φν-ον, *2en ao. v.* θείνω], gedood.

2.**φατός,** 3 [*verbaaladj. v.* φημί], gesproken.

φαῦλος, 3. — **I. 1.** *a*) waardeloos, armoedig, onbeduidend, zwak : ἱμάτιον -ον; μικρὰ καὶ -α (onbeduidende dingen) πράττειν. — *b*) ongeschikt, onbekwaam, onbruikbaar : αὐλητὴς φ.; φ. μάχεσθαι ; τῶν ἀγαθῶν (verdienstelijk) πατέρων πολλοὶ υἱεῖς -οι γίγνονται. — **2.** *a*) slecht, kwaad, onaangenaam, ellendig. — *b*) *v. pers.* : *α*) boos, kwaadaardig, kwaadwillig, slecht. — *β*) lichtvaardig, zorgeloos, slordig. — **II.** *zonder ongunstige beteek.* **1.** eenvoudig, ongekunsteld. — **2.** gemakkelijk.

φαυλότης, ητος, ἡ [φαῦλος]. **1.** *a*) minderwaardigheid, onbeduidendheid, zwakheid. — *b*) slechte hoedanigheid, onbruikbaarheid ; *v. pers.* : onbekwaamheid, onwetendheid. — **2.** *zonder ongunstige beteek.* : eenvoud.

Φαυσιάδης, ου, ὁ, Phausiade, zoon van Phausios, *t. w. Apisaoon.*

φάω [φάος], schijnen, stralen.

Φεαί, ῶν, αἱ, *voorgebergte en stad in Elis.*

φέβομαι [*vw.* φόβος] = φοβέομαι, verjaagd worden, *uit schrik* vluchten.

φέγγος, τό. **1.** glans, licht, schijn. — **2.** *inz.*: *a*) daglicht. — *b*) *meton.* : dag.

Φειά, ἡ = Φεαί.

Φειδίας, ου, ὁ, *beroemd Atheensch beeldhouwer, gest. omstr. 432 v. C.*

Φειδιππίδης, ου, ὁ [Φ., -ίδης], Pheidippide, zoon van Pheidippos. — **Φείδιππος,** ὁ [φείδομαι, ἵππος], *Gr. aanvoerder vóór Troje.*

φείδομαι, φείσομαι, ἐφεισάμην. (*A. V. f. met redupl.* πεφιδήσομαι, H.; *2e ao. met redupl.* πεφιδόμην, H.). — **1.** *a*) zich van *een handeling* onthouden, nalaten, vermijden te : φ. τοῦ λέγειν. — *b*) *iem. of iets* ontzien, sparen, zich van iets onthouden, niet aanraken : ° μή φείσῃ βίου, spaar mijn leven niet ; *abs.* : omzichtig -, toegevend te werk gaan. — **2.** spaarzaam gebruik maken van, bezuinigen : χρημάτων φ. — **φειδώ,** όος-οῦς, ἡ, *en* **φειδωλή,** ἡ, het ontzien, zuinigheid.

Φείδων, ωνος, ὁ. **1.** *koning der Thesprotiërs,* H. — **2.** *koning v. Argos, 2e helft der VIIe eeuw v. C.* — **Φειδώνειος,** 2 [*Φείδων*, 2], van Pheidoon.

φελλεύς, ὁ, steenachtig land.

φελλός, ὁ, kurk.

φενάκη, ἡ, pruik. — **φενακίζω,** bedriegen. — **φενακισμός,** ὁ, bedrog, opsnijderij.

Φενεός *en* **Φένεος,** ἡ, *stad in Arkadië.*

Φεραί, ῶν, αἱ, *stad in Thessalië.* — **Φεραῖος,** 3, van Pherai ; οἱ -οι, Pheraiërs.

φερανθής, 2 [φέρων ἄνθεα], bloemenbrengend.

φέρβω. **I.** laten weiden ; *pass.*: weiden, grazen. — **II.** *alg.* **1.** voeden. — **2.** *med., met acc.*: *a*) als voedsel nemen, zich voeden met, opeten. — *b*) *overdr.*: ° -ομαι σοφίαν, zich laven aan wijsheid.

φέρε (*vóór enk. en mrv.*), *tussw.* [*versteende imper. v.* φέρω ; *vgl.* ἄγε], welaan.

φερέγγυος, 2 [φέρων ἐγγύην ; *eig.*: borgtocht stellend], *overdr.* **1.** betrouwbaar. — **2.** in staat *iets te doen,* toereikend.

φερέζυγος, 2 [φέρων ζυγόν], het juk dragend.

Φερεκράτης, ους, ὁ [φέρων κράτος], *Atheensch blijspeldichter, 2e helft der Ve eeuw v. C.*

φέρεσκον, *iter. impf. v.* φέρω.

φερεστάφυλος, 2 [φέρων σταφυλάς], druivendragend.

Φέρης, ητος, ὁ, *mythische stichter v. Pherai.* — **Φερητιάδης,** ου, ὁ [Φ., -ιάδης], Pheretiade, afstammeling van Pheres. — **1.** *zijn zoon Admetos.* — **2.** *zijn kleinzoon Eumelos.*

φέριστος, *z.* φέρτατος.

φερνή, ἡ [φέρω ; *eig.*: het meegebrachte]. **1.** bruidsschat, uitzet. — **2.** bruidsgeschenk.

Φερσέφασσα, -φόνεια, -φόνη, ἡ = Περσεφόνη.

φέρτατος, 3, *en* **φέριστος,** 3 [*vw.* φέρω ; *eig.* : het meest aanbrengend], *dienen als superl. bij* ἀγαθός ; *z.* φέρτερος. — **1.** *a*) best, voortreffelijkst. — *b*) *in zeer verzw. zin in de aanspraak* : ὦ φέριστε, mijn beste. — **2.** *inz.* : sterkst, dapperst.

φέρτε = φέρετε, *imper. v.* φέρω.

φέρτερος, 3 [*vw.* φέρω ; *eig.* : meer aanbrengend], *dient als comp. bij* ἀγαθός ; *z.* φέρτατος. — **1.** beter, voortreffelijker. — **2.** *inz.* : *a*) sterker, dapperder. — *b*) nuttiger, voordeeliger.

φερτός, 3 [*verbaaladj. v.* φέρω], draaglijk.

φέρτρον, τό [φέρω], draagbaar.

φέρω, *f.* οἴσω, *1e ao.* ἤνεγκα, *2e ao.* ἤνεγκον, *2e pf.* ἐνήνοχα (*att. redupl.*) ; *med. f.* οἴσομαι (*ook met lijd. beteek.*), *ao.* ἠνεγκάμην, *pf.* ἐνήνεγμαι ; *pass. f.* ἐνεχθήσομαι, *ao.* ἠνέχθην, *pf.* ἐνήνεγμαι. — *A. V.* (*vrl* H.) *2 mrv. imper.* φέρτε ; *iter. impf.* φέρεσκον, *gemengde ao. imper.* οἶσε *enz., inf.* οἰσέμεν, οἰσέμεναι, *1e ao. ion.* ἤνεικα, *ep.* ἔνεικα ; *med. 2 enk. 2e imper. ao.* ἐνεγκοῦ ; *pass. 1e ao. ion.* ἠνείχθην. — [*met* φέρω *is vw. Lat.* ferre].

A. *overg.* : dragen.

I. 1. *a*) φ. σάκος. — *b*) *overdr.* : verdragen, uithouden, dulden : φ. σιγῇ κακά ; χαλεπῶς φ. τι, iets kwalijk nemen. — **2.** *a*) *inz.* : een oogst dragen, op-, voortbrengen : γῆ καρπὸν -ει. — *b*) *overdr.* : veroorzaken, bewerken, verschaffen : ° ταῦτα -ει νίκην ; φ. ἄλγεα θυμῷ, H.

II. (dragend) voortbewegen. — **1.** *a*) *α*) voortdragen, -sleepen, -drijven : Ζέφυρος -ει νῆας, H. ; ἵπποι ἔφερον (trokken) ἅρμα, H. ; *pass.* : voortbewogen, -gedragen, -gesleept, -gedreven worden, vallen ; zich snel voortbewegen, zich storten, vliegen, vallen: ἀνέμοισι -εσθαι, H. ; κατὰ τῶν πετρῶν ἐφέροντο, stortten neer van de rotsen. — *β*) *h. part. pass.* φερόμενος *en soms ook h. act.* φέρων = zich snel bewegend, haastig, onstuimig : -ουσα [ἑαυτὴν] ἐνέβαλε νηῒ φιλίῃ, HDT., met geweld wierp zij zich op... — *b*) *overdr.* : *α*) in den mond voeren, rondvertellen ; *vrl pass.*: besproken worden: εὖ -εσθαι, in een goeden roep staan. — *β*) *pass.* : *op een zekere wijze* verloopen : τὰ πράγματα κακῶς -εται, gaan slecht ; ταῦτα ἐᾶν ταύτῃ -εσθαι, de zaken op haar beloop laten. — **2.** *inz.* : *a*) weg-, meedragen, verwerven : *α*) λέων -ει αἶγα ; πυροὺς ἐφέροντο, zij gingen tarwe halen (*med.* : voor zich) ; μισθὸν -ειν, soldij ontvangen ; -ειν καὶ ἄγειν, ἄγειν καὶ -ειν, plunderen ; *vd.* : uitplunderen : ἔφερε καὶ ἦγε τοὺς Θηβαίους (*z.* ἄγω, A, II, 5). — *β*) *overdr.* : behalen : μέγιστα ἀγαθὰ -εσθαι ; τὰ πρῶτα [ἄεθλα] -εσθαι ; ° -ειν χάριν, een

gunst ontvangen (*z. ook* b, *β*). — *b*) *α*) brengen; *inz.*: het verschuldigde brengen, betalen: *δασμὸν φ.*, schatting opbrengen. — *β*) *overdr.*: *χάριν φ. τινί*, iem. een genoegen doen, *na* H.: iem. dank weten (*z. ook* a, *β*); *ἀγγελίην φ.*, een boodschap brengen.

B. *onoverg.* **I. 1.** zich uitstrekken naar: *ἡ ἐπὶ θάλασσαν -ουσα χώρη*, HDT.; *ἡ εἰς Θήβας -ουσα ὁδός*.— **2.** *φέρων*, *z.* A, II, 1, a, *β*.— **II.** *overdr.* **1.** leiden naar, strekken tot: *ἐς αἰσχύνην τοῦτο -ει*, HDT.; *ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν*, HDT., zij waren voor het leveren van een slag. — **2.** betrekking hebben op, doelen op: *χρηστήριον ἐς Ἀργείους -ον*, HDT., dat op... sloeg.

C. *φέρε*, *bij* H.: breng hier; *na* H. *tot tussw. versteend*: *z. φέρε*, *blz.* 577.

φεῦ, *tussw.* [*vw. Ned.* foei]. **1.** *uitroep v. smart*: ach!, wee!: ° *φ. τάλας*, wee mij, arme!; ° *φ. τῆς ἀνοίας* (*gen. v. oorzaak*), ach, welk een onverstand! — **2.** *uitroep v. verwondering*: o!, he!: ° *φ. τοῦ κάλλους*, o, hoe schoon!

φεύγω, *f. φεύξομαι en -οῦμαι*, *2e ao. ἔφυγον*, *2e pf. πέφευγα*; *pass. ao. ἐφεύχθην*, *pf. πέφυγμαι*. — ***A. V.*** (*vrl* H.) *iter. impf. φεύγεσκον*, *iter. 2e ao. φύγεσκε*, *part. pf. πεφυζότες*. — [*vw. Lat.* fugĕre].

A. I. vluchten (*πεφυγμένος*, H. = *πεφευγώς*). — **1.** *onoverg.*: de vlucht nemen, ontkomen: *φ. ἀπό τινος*; *φ. ὑπό τινος*, door iem. op de vlucht gedreven worden, vóór iem. vluchten; *pr. en impf. dikw.*: trachten te ontkomen. — **2.** *overg.*: *a*) iem. *of* iets ontvluchten, ontkomen aan: *θάνατον φ.*; *ποῖόν σε* (*acc. v. h. geheel*) *ἔπος* (*z. ἔπος*, I, 1) *φύγεν ἕρκος* (*acc. v. h. deel*) *ὀδόντων*; H. — *b*) *in verzw. zin*: *α*) ontvallen: *Νέστορα ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία*, H. — *β*) vermijden, verzuimen.— **II.** *inz.*: zijn land vluchten, voortvluchtig zijn, in ballingschap gaan, - leven: *φ. ἐκ τῆς πατρίδος*; *ὁ -ων*, balling.

B. *overdr.* (*voorstelling v. een gevecht*). **1.** in staat van beschuldiging zijn, aangeklaagd -, gerechtelijk vervolgd worden: *-εις τὴν δίκην ἢ διώκεις*; zijt gij de beklaagde of de aanklager?; *ἀσεβείας* (*gen.*) *φ. ὑπό τινος*, door iem. van goddeloosheid aangeklaagd worden; *ὁ -ων*, de beklaagde. — **2.** ° tot zijn verdediging zeggen: *ἔφευγε μὴ εἰδέναι*.

φευκτέον, *verbaaladj. v. φεύγω*. — **φευκτός**, 3 [*id.*]. **1.** dien men moet vluchten. — **2.** waaraan men kan ontkomen.

φεῦξις, *εως*, *ἡ* [*φεύγω*], vlucht, het ontkomen.

φή *en* **1. φῆ**, *vgw.*, gelijk, = *ὡς*.

2. φῆ = *ἔφη*, *3 enk. impf. v. φημί*. — **φῇ**, *3 enk. conj. pr. v. φημί*.

φήγινος, 3, eikenhouten, *of missch.*: van kastanjehout. — **φηγός**, *ἡ* [*vw. Lat.* fāgus, *Ned.* beuk, boek]. **1.** eik *met eetbare vruchten*, *of missch.*: tamme kastanjeboom. — **2.** *eetbare* eikel, *of missch.* kastanje.

Φηγούσιος, *ὁ*, Phegoesiër, van *de Attische gouw* Phegoes (*Φηγοῦς*).

φήῃ, *ep.* = *φῇ*, *conj. pr. v. φημί*.

φήμη, *ἡ* [*φημί*; *vw. Lat.* fāma]. **1.** *a*) mededeeling, openbaring *door* (*vaak toevallig uitgesproken*) *woorden of door andere teekenen* (*vgl. Lat.* omen): *χαῖρε -ῃ*, H., hij verheugde zich over dat woord (*v. gunstige voorbeteekenis*). — *b*) *inz.*: openbaring door een god, orakel, voorteeken: *τοῦ ὀνείρου φ.*, HDT., de voorspelling van het droomgezicht; *οἱ θεοὶ πέμπουσιν ἀγγέλους* (als boden) *-ας καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνούς*. — *c*) *alg.*: *iedere* uitspraak, gezegde. — **2.** *a*) *onzeker* gerucht (*dat als v. goddelijken oorsprong beschouwd werd*), mare, faam, openbare meening; *ook verpers.* — *b*) *inz.*: gerucht *betreffende iem.*, roep *waarin iem. staat*. — **3.** boodschap.

φημί (*vervoeging*, *z. Spraakk.*; *ind. pr.*, *behalve φής*, *is enkl.*). — ***A. V.*** (*vrl* H.) *2 enk. ind. pr. φῆσθα*, *φῇσθα*, *3 mrv. pr. dor. φαντί*, *id. aiol. φαῖσι*, *3 enk. conj. pr. φήῃ*, *φῇσιν*, *2 enk. impf. φῆς*, *φῆσθα*, *3 enk. φῆ*, *dor. ἔφα*, *3 mrv. ἔφαν*, *φάν*; *med. 2 mrv. ind. pr. φάσθε*, *2 enk. imper. pr. φάο* [<— * *φάσο*], *3 enk. φάσθω*, *2 mrv. φάσθε*, *inf. φάσθαι*, *part. pr. φάμενος*, *impf. ἐφάμην*, *φάμην*. — [*vw. Lat.* fārī].

1. *act. en med.*: kenbaar maken, zeggen, uitspreken, verhalen, beweren; *dikw. parenthetisch*, *vrl φησί*, *φασί* (zegt men), *ἔφη*. — **2.** ja zeggen, beamen, verzekeren; *in antwoorden*: *φημί*, ja; *οὔ φημι*, *gew.*: zeggen dat niet (*vgl. Lat.* negare), *ook*: ontkennen, loochenen, weigeren; *φάθι ἢ μή*, (zeg) ja of neen. — **3.** bij zichzelf zeggen, meenen, denken, gelooven.

φημίζω. 1. uitspreken, zeggen. — **2.** *een gerucht* verspreiden. — **φῆμις**, *ιος*, *ἡ* [*φήμη*]. **I. 1.** gepraat, gerucht. — **2.** *a*) het oordeel van het volk, volksstem. — *b*) *subj.*: kwade roep, beruchtheid. — **II.** volksvergadering.

φῆν = *ἔφην*, *impf. v. φημί*.

φῆναι, *ao. inf. v. φαίνω*.

φήνη, *ἡ*, *wschl.*: zeearend.

φήρ, *ός*, *ὁ*, *aiol.* = *θήρ* [*vw. Lat.* ferus].

1. wild dier, ondier. — 2. οἱ Φῆρες, de Kentauren, *als halfdieren.*

Φηρή, ἡ, *gew. mrv.*, Pherai, *stad in Messenië.*

Φηρητιάδης, αο, ὁ = Φερητιάδης, *t. w. Eumelos.*

† **Φῆστος,** ὁ [← *Lat.* Festus], Festus, *Rom. bijnaam.*

φθάμενος, *z.* φθάνω. — **φθάν,** *3 mrv. 2e ao. ind. v.* φθάνω, *en onz. v.* φθάς, *part. 2e ao. v. id.*

φθάνω, φθήσομαι, ἔφθασα, *2e ao.* ἔφθην (*gaat naar* ἔστην), ἔφθακα. — *A. V.* (*vrl* H.) *3 mrv. 2e ao. ind.* φθάν; *2e ao. conj. 3 enk.* φθήῃ, φθῇσιν, -φθήῃσι, *mrv.* φθέωμεν, φθέωσι; *med. part. ao.* φθάμενος.
1. voorkomen, iem. vóór zijn, eerder -, het eerst komen, - doen : ἐβούλετο φθάσαι πρῶτος, het eerst vooruitkomen ; ἔφθησαν τοὺς Πέρσας ἐπὶ τὴν γέφυραν ἀπικόμενοι, HDT., bereikten ... vóór ...; οὐκ ἂν φθάνοις λέγων, gij kunt het niet te gauw zeggen, *d. i.* zeg het gauw. — 2. † *verzw.*: ergens komen, bereiken.

φθαρήσομαι, *z.* φθείρω.

φθάς, ᾶσα, άν, *part. 2e ao. v.* φθάνω.

φθέγγομαι, een geluid geven, - laten hooren. — 1. *v. menschen* : *a*) luide spreken, schreeuwen, roepen. — *b*) *alg.*: zich laten hooren, uitspreken. — 2. *v. dieren* : hinniken, krijschen *enz.* — 3. *v. zaken*: weerklinken : ἡ σάλπιγξ ἐφθέγξατο. — **φθεγκτός,** 3 [*verbaaladj.*], geluid gevend.

φθέγμα, τό [φθέγγομαι], wat weerklinkt: geluid, klank, stem, woord, spraak, zang der vogelen.

φθείρω, φθερῶ, ἔφθειρα, ἔφθαρκα, *2e pf.* ἔφθορα; *med. f.* φθεροῦμαι (*met lijd. beteek.*) ; *pass. 2e f.* φθαρήσομαι, *2e ao.* ἐφθάρην, *pf.* ἔφθαρμαι. — *A. V. iter. impf.* -φθείρεσκε, H., *f.* -φθέρσει, H. — 1. *a*) te gronde richten, vernielen, verwoesten, beschadigen : φ. χώραν. — *b*) dooden : ° ἐφθαρμέναι λεῖαι, gedoode kudden. — 2. *overdr.* : *a*) in een slechteren toestand brengen, te gronde richten : τὸν οἶκον (vermogen) φ. καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. — *b*) te niet doen : ° θεῶν νόμους φ.

Φθειρῶν ὄρος, ους, τό, *berg in Karië.*

φθεισ- = φθισ-.

φθέωμεν, φθῇ, φθῇ, φθήσομαι, *z.* φθάνω.

Φθία, ἡ, *stad en landschap in Thessalië.* — **Φθιάς,** άδος, *vr. bvn.*, uit Phthia. — **Φθίην-δε,** *bw.*, naar Phthia. — **Φθιῆται,** ῶν = Φθιῶται. — **Φθίη-φι,** *bw.*, te Phthia.

φθίμενος, *med. part. 2e ao. v.* φθίνω. — **φθινάς,** άδος, *vr. bvn.* [φθίνω]. 1. ten einde loopend, te gronde gaande. — 2. *bedr.* : verterend.

φθινόπωρον, τό [φθίνουσα ὀπώρα ; *eig.*: de ten einde loopende herfst], naherfst.

φθινύθω (*iter. impf.* φθινύθεσκε, H.) [φθίνω]. 1. *onoverg.* : kwijnen, te gronde gaan, uitsterven. — 2. *overg.* : doen kwijnen, te gronde richten, vernietigen.

φθίνω en φθίω, φθίσω *en* φθείσω, ἔφθισα *en* ἔφθεισα, *2e ao.* ἔφθιον ; *med.* φθίσομαι *en* φθείσομαι, *2e ao.* ἐφθίμην (*3 enk. opt.* H. φθῖτο); *pass.* ἐφθίθην (*3 mvr.* H. -ίθεν), ἔφθιμαι (*plqpf.* ἐφθίμην, *3 mrv.* H. -ίατο). — I. *onoverg. en med.-pass.* 1. *v. pers.* : kwijnen, verdwijnen, te gronde gaan, vergaan, sterven : φθίμενος, gedood, dood. — 2. *overdr.* : *a*) *v. d. tijd* : voorbijgaan, afnemen : -ουσι νύκτες τε καὶ ἤματα, H. ; ° ἡ νῦν φθιμένη νύξ ; μὴν -ων, *na* H. : het laatste derde deel van de maand. — *b*) op niets uitloopen, mislukken : ° -οντα μαντεύματα ; ° -ει ἰσχὺς γῆς. — II. *overg.*: (*missch. alleen f. en 1e ao. act.*) : doen kwijnen, uitputten, te gronde richten : φθίσει σε τὸ σὸν μένος, H.

Φθῖος, 3 [Φθία], uit -, van Phthia ; οἱ -οι, Phthiërs.

Φθιρῶν ὄρος = Φθειρῶν ὄρος.

φθισήνωρ, ορος, *m. vr. bvn.* [φθίνων ἄνδρας], mannenmoordend. — **φθισίμβροτος,** 2 [φ. βροτούς ; *voor de* μ, *z.* βροτός], menschenverdelgend.

φθῖτο, *ep. 3 enk. 2e ao. opt. med. v.* φθίνω. — **φθιτός,** 3 [*verbaaladj. v.* φθίνω], dood. — **φθίω,** *z.* φθίνω.

Φθιώτης, ου, *m. bvn.* [Φθία], Phthiotisch, uit Phthia.

φθογγή, ἡ [φθέγγομαι], stem *v. menschen en dieren.* — **φθόγγος,** ὁ [*id.*], klank, geluid, toon *v. de menschelijke stem, v. vogelen en v. muziekinstrumenten.*

φθόη, ἡ [φθίνω], tering.

φθονερός, 3 [φθόνος], afgunstig.

φθονέω [*id.*]. 1. misgunnen, weigeren, iem. iets onthouden : οὔ τοι (*dat.*) ἡμιόνων (*gen. v. scheiding*) φ., H., ik weiger u de muilezels niet ; μὴ φθόνει μοι ἀποκρίνασθαι. — 2. afgunstig zijn, benijden : φ. ἐπί τινι, wegens iets.

φθόνος, ὁ. 1. het misgunnen, het weigeren : φ. οὐδεὶς λέγειν, ik heb er niets tegen, het te zeggen. — 2. *a*) afgunst : -ον ἔχειν, afgunst gevoelen (*z. ook* b). — *b*) *lijd.* : het benijd worden : ° κρέσσον οἰκτιρμοῦ φ., beter benijd dan be-

klaagd; -ον ἔχειν, benijd worden (z. ook a).

φθορά, ἡ [φθείρω], verderf, vernietiging, ondergang, dood.

φιάλη, ἡ [⟶ *Ned.* fiool], vat. — **1.** *a*) pot, pan. — *b*) lijkurn. — **2.** *na* H.: platte schaal: offer-, drinkschaal.

φιδίτιον, τό, gemeenschappelijke eetzaal *der Spartanen.*

φιλάγλαος, 2 [φιλέων ἀγλαά], prachtlievend.

† **φιλαδελφία**, ἡ, broederlijke liefde. — **φιλάδελφος**, 2 [φιλέων ἀδελφόν], zijn broeder -, zijn zuster liefhebbend: ° -α δάκρυα, zusterlijke tranen.

φῖλαι, *2 enk. ao. imper. med. v.* φιλέω.

φιλαίμων, *m. vr. bvn.* [φιλέων αἷμα], bloeddorstig.

φιλαίτατος, **-αίτερος**, *superl. en comp. v.* φίλος.

φιλαίτιος, 2 [φιλέων αἰτίας], gaarne aanklagend, - berispend, bedilziek. — **φιλαλέξανδρος**, 2 [φ. 'Αλέξανδρον], vriend van Alexander. — **φιλαναγνώστης**, ου, ὁ [φ. ἀνάγνωσιν], van lezen houdend.

φιλανθρωπία, ἡ. **1.** menschlievendheid, welwillendheid: φ. λόγων, hoffelijke woorden. — **2.** *meton., concr.* (*gew. mrv.*): blijk van welwillendheid, geschenk, onderscheiding. — **φιλάνθρωπος**, 2 [φιλέων ἀνθρώπους]. **1.** menschlievend, liefderijk, welwillend. — **2.** zachtaardig, vriendelijk: τὰ -α, vriendelijke bejegening.

φιλαπεχθήμων, 2 [φιλέω, ἀπεχθάνομαι], twistziek.

φιλαργυρία, ἡ, geldzucht. — **φιλάργυρος**, 2 [φιλέων ἄργυρον], geldgierig.

φίλαρχος, 2 [φιλέων ἀρχήν], heerschzuchtig.

φίλατο, H., *3 enk. med. ao. v.* φιλέω.

φίλαυλος, 2 [φιλέων αὐλόν], die van de fluit houdt.

φιλεραστής, οῦ, *m. bvn.* [φίλον ἐράων], zijn vriend beminnend. — **φιλεραστία**, ἡ, gehechtheid aan zijn vriend. — **φιλέραστος**, 2. — **1.** = φιλεραστής. — **2.** door vrienden bemind.

φιλέταιρος, 2 [φιλέων ἑταίρους], aan zijn makkers gehecht.

φιλέω, *regelm.* (*med. f.* ἥσομαι, *ook lijd. beteek.*). — ***A. V.***, H.: *pr. inf.* φιλήμεναι; *iter. impf.* φιλέεσκε; *med. ao.* (ἐ)φίλατο, *imper.* φῖλαι.

I. 1. liefhebben, beminnen, iem. genegen -, - verkleefd zijn. — **2.** liefdevol behandelen: *a*) vriendelijk onthalen, liefdediensten bewijzen; *v. goden* (H. *ook med.*): gunstig zijn, beschermen, ter zijde staan. — *b*) liefkoozen, kussen.

II. 1. *met zaken als voorw.*: gaarne hebben, nastreven, goedvinden: ° αἰσχροκέρδειαν φ. — **2.** gaarne doen, plegen (*Fr.* aimer à): οἷα -εῖ γίγνεσθαι, zooals pleegt te gebeuren.

φιλήκοος, 2 [φιλέων ἀκοήν], gaarne -, aandachtig luisterend.

φίλημα, τό [φιλέω], liefkoozing, kus.

φιλήρετμος, 2 [φιλέων ἐρετμά], van roeien -, van scheepvaart houdend. — **φιλησίμολπος**, 2 [φ. μολπήν], van zang en dans houdend.

Φιλητορίδης, ου, ὁ [* Φιλήτωρ, -ίδης], Philetoride, zoon van Philetoor, *t. w. Demoechos.*

φιλητός, 3 [*verbaaladj. v.* φιλέω], geliefd.

φιλία, ἡ [φίλος], liefde, genegenheid, vriendschap, toewijding: -α τῇ σῇ, uit liefde tot u; διὰ -ας (*z.* διά, B, I, 2, c) ἰέναι τινί, op vriendschappelijken voet staan met.

φιλικός, 3 [φίλος], vriendschappelijk, vriendelijk, van -, voor een vriend.

φίλιος, 3 [*id.*]. **1.** *bedr.*: *a*) van een vriend komend, een vriend passend, - toebehoorend, vriendelijk: -οι λόγοι; ἡ -α, *met en zonder* χώρα, bevriend land. — *b*) van de vriendschap: Ζεὺς Φ. *en, vaker,* ὁ Φ. *alleen*, Zeus, beschermer der vriendschap. — **2.** *lijd.* = φίλος, bemind: ° -α ἄλοχος.

φιλιππίζω [Φίλιππος, 1], het met Philippos houden. — **φιλιππισμός**, ὁ, sympathie voor Philippos.

φίλιππος, 2 [φιλέων ἵππους], van paarden houdend. — **Φίλιππος**, ὁ. **1.** Philippos *II, koning v. Makedonië, reg. 359-336 v. C.* — **2.** † Philippus, *een der Apostelen.*

Φιλιστίδης, ου, ὁ [Φίλιστος, -ίδης], *tiran v. Oreos op Euboia ten tijde v.* DEM.

φίλιστος, 3, *superl. v.* φίλος. — **Φίλιστος**, ὁ, *Gr. geschiedschrijver uit Syrakuse, gesneuveld 356 v. C.*

φιλίτιον, τό = φιδίτιον.

φιλίων, 2, *comp. v.* φίλος.

φιλοβασιλεύς, έως, ὁ [φίλος, βασιλεύς], vriend des konings.

φιλόγαμος, 2 [φιλέων γάμον], trouwlustig. — **φιλόγελως**, *gen.* ωτος, *m. vr. bvn.* [φ. γέλωτα], goedlachsch.

φιλογυμναστέω, van turnen houden. — **φιλογυμναστής**, οῦ, ὁ [φιλέων (τὸ) γυμνάζειν], liefhebber van turnen. — **φιλογυμναστία**, ἡ, liefhebberij voor turnen.

φιλοδέσποτος, 2 [φιλέων δεσπότην], zijn meester beminnend; *inz.*: slaafsch. — **φιλόδικος,** 2 [φ. δίκας], procesziek. — **φιλόδωρος,** 2 [φ. δῶρα], gaarne gevend, vrijgevig. — **φιλοθεάμων,** 2 [φ. (τὸ) θεάεσθαι], kijklustig. — **φιλόθεος,** 2 [φ. θεούς], godlievend. — **φιλόθηρος,** 2 [φ. θήραν], van de jacht houdend. — **φιλοθύτης,** ου, ὁ [φ. (τὸ) θύειν], van offerfeesten houdend. — **φιλοικτίρμων,** 2 [φ. (τὸ) οἰκτείρειν], tot medelijden geneigd. — **φιλοίκτιστος,** 2 [φ. (τὸ) οἰκτίζειν], en **φίλοικτος,** 2 [φ. οἶκτον], tot weeklagen geneigd.

φιλοινία, ἡ, liefde tot wijn. — **φίλοινος,** 2 [φιλέων οἶνον], van wijn houdend, drankzuchtig.

Φιλοίτιος, ὁ, *ossendrijver v. Odusseus.*

φιλοκαλέω, het schoone -, het edele beminnen. — **φιλόκαλος,** 2 [φιλέων (τὸ) καλόν], het schoone beminnend.

φιλοκερδέω, van winst houden, inhalig zijn. — **φιλοκερδής,** 2 [φιλέων κέρδος], inhalig.

φιλοκέρτομος, 2 [φιλέων (τὸ) κερτομέειν], spotziek. — **φιλοκίνδυνος,** 2 [φ. κίνδυνον], het gevaar beminnend, stoutmoedig.

Φιλοκλῆς, έους, ὁ, *Atheensch veldheer, 405 v. C. bij Aigospotamoi overwonnen.*

† **φιλόκοσμος,** 2 [φιλέων κόσμον], wereldschgezind.

Φιλοκράτης, ους, ὁ, *Atheensch staatsman ten tijde v.* DEM.

φιλοκτέανος, 2 [φιλέων κτέανον], *en* **φιλοκτήμων,** 2 [φ. κτῆμα], hebzuchtig.

Φιλοκτήτης, ου, ὁ [φίλος, κτάομαι], *metgezel v. Herakles, beroemd schutter tijdens d. Trojaanschen oorlog.*

φιλοκύων, *gen.* κυνος, *m. vr. bvn.* [φιλέων κύνας], liefhebber van honden. — **Φιλόλαος,** ὁ [φ. λαόν], *Puthagoreeër, wschl. tijdgenoot v. Sokrates.* — **φιλόλιχνος,** 2 [φ. (τὸ) λείχειν], gaarne likkend, - snoepend. — **φιλόλογος,** 2 [φ. λόγους]. **1.** van wetenschappelijke -, van geleerde -, van letterkundige gesprekken houdend. — **2.** van studie houdend; ὁ φ., geleerde. — **φιλολοίδορος,** 2 [φ. (τὸ) λοιδορέειν], gaarne scheldend. — **φιλομαθής,** 2 [φ. (τὸ) μαθεῖν (2e ao. inf. v. μανθάνω)], leergierig. — **φιλόμαντις,** *gen.* εως, *m. vr. bvn.* [φ. μάντεις], van waarzeggers -, van waarzeggerij houdend. — **φίλομβρος,** 2 [φ. ὄμβρον], van regen houdend. — **φιλομήτωρ,** *gen.* ορος, *m. vr. bvn.* [φ. μητέρα], zijn moeder beminnend; *bijnaam v. Attalos III.* — **φιλομμειδής,** 2 [φ. (τὸ) μειδάειν], gaarne glimlachend. — **φιλόμουσος,** 2 [φ. μούσας]. **1.** muzenvriend, kunstlievend. — **2.** *inz.*: muziekliefhebber.— **φιλόμωμος,** 2 [φ. μῶμον], bedilziek.

φιλονεικέω *en* **-νικέω. 1.** twistziek zijn. — **2.** *a)* naar de zege -, naar den voorrang streven, wedijveren, eerzuchtig zijn, *gew. in ongunstigen zin.* — *b)* hardnekkig gesteld zijn op, zich inspannen. — **φιλονεικία** *en* **-νικία,** ἡ. **1.** *a)* twistzucht, betweterij. — *b)* twist. — **2.** het streven naar de zege, - den voorrang, wedijver, eerzucht, *gew. in ongunstigen zin.* — **φιλόνεικος** *en* **-νικος,** 2 [φ. νεῖκος *en* νίκην; *de samenst. met* -νεικ- *en die met* -νικ- *werden dooreengebruikt*). **1.** twistziek, betweter. — **2.** naar de zege -, naar den voorrang strevend, wedijverend, eerzuchtig, *gew. in ongunstigen zin.*

φιλονικ- = φιλονεικ-.

φιλόξεινος = -ξενος. — **φιλοξενία,** ἡ, vriendelijkheid jegens de vreemdelingen, gastvrijheid. — **φιλόξενος,** 2 [φιλέων ξένους], vreemdelingen voorkomend ontvangend, gastvrij. — **Φιλόξενος,** ὁ, *Gr. dichter, 435-380 v. C.*

φιλοπαίγμων, 2 [φιλέων (τὸ) παίζειν], gaarne schertsend, vroolijk. — **φιλόπαις,** *gen.* παιδος [φ. παῖδας], zijn kinderen beminnend. — **φιλοπάννυχος,** 2 [φ. παννυχίδας], van nachtfeesten houdend. — **φιλοπάτωρ,** *gen.* ορος, *m. vr. bvn.* [φ. πατέρα], zijn vader beminnend. — **φιλόπλουτος,** 2 [φ. πλοῦτον], naar rijkdom strevend, aan rijkdom gehecht. — **φιλοπόλεμος,** 2 [φ. πόλεμον], krijgzuchtig. — **φιλόπολις,** *gen.* ιδος, *acc.* ιν, *m. vr. bvn.* [φ. πόλιν], vaderlandlievend.

φιλοπονία, ἡ, werklust, vlijt. — **φιλόπονος,** 2 [φ. πόνον], arbeidzaam, vlijtig, ijverig.

φιλοποσία, ἡ, drankzucht. — **φιλοπότης,** ου, ὁ [φιλέων (τὸ) πίνειν], die van drinken houdt.

φιλοπραγμοσύνη, ἡ, bedrijvigheid; *dikw.*: bemoeizucht. — **φιλοπράγμων,** 2 [φιλέων πράγματα], bedrijvig; *inz.*: bemoeiziek.

φιλοπτόλεμος, 2 [φιλέων πτόλεμον] = φιλοπόλεμος. — **φιλόρτυξ,** υγος, *m. vr. bvn.* [φ. ὄρτυγας], liefhebber van kwartels.

φίλος, 3 (*comp. en superl. vaak* φίλτερος, φίλτατος; *soms* φιλίων, φίλιστος, φιλώτερος, φιλώτατος, φιλαίτερος, φιλαίτατος). — [⟶ *Ned. bibliophile enz.*].

I. (*vrl* H.): eigen, toebehoorend aan (*en dus lief*; *vaak weinig meer dan het bezittelijk vnw.*): -αι χεῖρες; οἱ -οι,

het eigen volk, verwanten: οἱ πολέμιοι καὶ οἱ -οι, XEN., de eigen troepen.
II. 1. *lijd.*: *a*) *α*) geliefd, lief, dierbaar. — *β*) ὁ φ., vriend (*in alle schakeeringen v. dit w.*): echtgenoot, lieveling, partijgenoot; *in d. voc. soms zeer verzw.*: -ε, vriend!, beste man!; τὰ -α, het dierbare; -α ποιεῖσθαί τινι, HDT., vriendschap sluiten met. — *b*) *v. zaken*: aangenaam: -ον ἐστί μοι, *gew. met inf.*, het behaagt mij. — **2.** *bedr.* = φίλιος, liefhebbend, vriendelijk: -α εἰδέναι τινί, vriendschappelijk gezind zijn jegens.

† **φιλόσαρκος,** 2 [φιλέων (τὴν) σάρκα], zinnelijk. — **φιλοσκώμμων,** 2 [φ. σκώμματα], spotziek.

φιλοσοφέω [φιλόσοφος]. **1.** *a*) naar wijsheid -, naar kennis -, naar geestesontwikkeling streven. — *b*) een philosoof zijn, de philosophie beoefenen; † de christelijke levensbeschouwing huldigen, *soms*: een beschouwend leven leiden. — **2.** *a*) nadenken over, bestudeeren. — *b*) verzinnen.

φιλοσοφία, ἡ [*id.*]. **I.** het streven naar wijsheid, - naar kennis, - naar geestesontwikkeling, wetenschappelijke werkzaamheid. — **II. 1.** *a*) philosophie, *vrl* levenswijsheid; † christelijke levensbeschouwing. — *b*) *meton.*: philosophisch systeem. — **2.** het nadenken.

φιλόσοφος, 2 [φιλέων σοφίαν]. **I. 1.** naar wijsheid -, naar kennis -, naar geestesontwikkeling strevend, weetgierig. — **2.** *inz.*: philosophisch. — **II.** ὁ φ. **1.** vriend der wetenschap, - der redekunst *enz.* — **2.** *inz.* *a*) philosoof, denker; *in ongunstigen zin*: ideoloog. — *b*) † die de christelijke levensbeschouwing huldigt.

φιλοστοργία, ἡ, innige liefde. — **φιλόστοργος,** 2 [φίλος, στέργω], innig liefhebbend.

φιλοστρατιώτης, ου, ὁ [φιλέων στρατιώτας], soldatenvriend. — **φιλοσώματος,** 2 [φ. σῶμα], voor zijn lichaam bezorgd. — **φιλοτάσιος,** 3 *en* 2, *dor.* = -τησ-. — **φιλότεκνος,** 2 [φ. τέκνα], vol liefde voor zijn kinderen, kindervriend.

φιλοτεχνέω, een kunst beoefenen. — **φιλότεχνος,** 2 [φιλέων τέχνην], kunstlievend.

φιλότης, ητος, ἡ [φίλος]. **1.** *a*) vriendschap, genegenheid, liefde. — *b*) *inz.*: gastvriendschap. — **2.** *meton.*, *concr.*: vriend. — **φιλοτήσιος,** 3 *en* 2, de vriendschap -, de liefde betreffend, vriendschappelijk, liefdevol: ἡ -α [πόσις], dronk op iem.

φιλοτιμέομαι (*ao. met med. beteek.* ἐφιλοτιμήθην) [φιλότιμος], eerzuchtig zijn, uit eerzucht handelen: φ. ἔν τινι, zijn eer stellen in iets; -οῦνται πρὸς ἀλλήλους, zij wedijveren onder elkaar uit eerzucht; -οῦνται ὅτι ..., zij maken er een kwestie van eer van, dat ..., zij voelen zich gekrenkt omdat ... — **φιλοτίμημα,** τό, voorwerp van eerzucht, iets waarop men roemt.

φιλοτιμία, ἡ [φιλότιμος]. **1.** *a*) eer-, roemzucht, *gew. in ongunstigen zin.* — *b*) wedijver; *alg.*: ijver, het ijverig najagen van. — *c*) trotschheid, eergevoel. — **2.** *meton.*: *a*) eerzuchtige daad, -handelwijze, *inz.*: vrijgevigheid; *soms*: roemvol -, edel streven. — *b*) stof der eerzucht, aanleiding tot roem, nagestreefde onderscheiding: τοῦτο αὐτῷ ἔχει -αν, *lett.*: bevat in zich stof tot roem voor hem. — *c*) eer, roem.

φιλότιμος, 2 [φιλέων τιμήν]. **1.** *a*) eerzuchtig, *gew. in ongunstigen zin.* — *b*) τὸ -ον, eerzucht; ° voorwerp der eerzucht, hooge rang. — **2.** *inz.*: uit eerzucht handelend: *a*) wedijverend. — *b*) vrijgevig.

φιλοφρονέομαι (*ao.* ἐφιλοφρονησάμην *en* ἐφιλοφρονήθην, *zonder verschil in beteek.*) [φιλόφρων]. **1.** *onoverg.*: vriendelijk gezind zijn. — **2.** *overg.*: vriendelijk bejegenen, - ontvangen, - begroeten. — **φιλοφρόνως,** *bw.* *bij* φιλόφρων. — **φιλοφροσύνη,** ἡ, welwillendheid, vriendelijkheid; *mrv.*: blijken van genegenheid. — **φιλόφρων,** 2 [φίλος, φρήν], welwillend, vriendelijk.

φιλόχορος, 2 [φιλέων χορούς], van reidansen houdend.

φιλοχρηματία, ἡ, geldzucht. — **φιλοχρήματος,** 2 [φιλέων χρήματα], geldzuchtig.

φιλοχρημοσύνη, ἡ, geldzucht. — **φιλοχρήμων,** 2 [φιλέων χρήματα], geldzuchtig.

† **φιλόχριστος,** 2 [φιλέων Χριστόν], Christus beminnend. — **φιλόχρυσος,** 2 [φ. χρυσόν], begeerig naar goud. — **φιλοχωρέω** [φ. χώραν], van een plaats houden. — **φιλοψευδής,** 2 [φ. ψεῦδος], van leugens houdend. — **φιλόψογος,** 2 [φ. ψόγον], bedilziek.

φιλοψυχέω, aan het leven gehecht zijn; *gew.*: lafhartig zijn. — **φιλοψυχία,** ἡ, gehechtheid aan het leven; *gew.*: lafheid. — **φιλόψυχος,** 2 [φιλέων ψυχήν], aan het leven gehecht; *gew.*: lafhartig.

φίλτατος, φίλτερος, *z.* φίλος, *begin.*

φίλτρον, τό [φιλέω]. **1.** middel om liefde op te wekken, minnedrank. — **2.** *alg.*: aanloksel. — **3.** *meton.*: liefde.

φίλυμνος, 2 [φιλέων ὕμνους], het zingen beminnend.

φιλύρα, ἡ, linde.

φιμός, ὁ, muilkorf, -band. — **φιμόω. 1.** muilbanden. — **2.** *overdr.*: den mond snoeren, doen zwijgen; *pass.*: verstommen.

Φινείδης, ου, ὁ [Φ., -ίδης], Phineïde, zoon van Phineus. — **Φινεΐς,** *gen.* ΐδος, *vr. bvn.*, van Phineus: ° *-ΐδες ἀκταί, de kusten v. Salmudessos.* — **Φινεύς,** ὁ, *koning v. Salmudessos.*

φίτευμα, τό = *φίτυμα.*

φιτρός, ὁ, boomstam.

Φίτταχος, ὁ, *aiol.* = *Πίττακος.*

φῖτυ, τό, *en* **φίτυμα,** τό, spruit, kind, nakomeling.— **φιτύω,** verwekken, voortbrengen.

†**Φλαβιανός,** ὁ [⟵ *Lat.* Flāviānus], Flavianus, *bisschop v. Antiochië, gest. 404.* — † **Φλάβιος,** ὁ [⟵ *Lat.* Flāvius], Flavius, *naam v. een Rom. geslacht.*

†**Φλάκκος,** ὁ [⟵ *Lat.* Flaccus], Flaccus, *Rom. bijnaam.*

†**Φλαούιος,** ὁ = *Φλάβιος.*

φλαυρίζω, geringschatten. — **φλαῦρος,** 3, slecht, waardeloos, onbeduidend. — **φλαυρουργός,** 2 [φ., ἔργον], slecht arbeidend.

φλεγέθω [φλέγω]. **1.** *overg.*: in brand steken, verbranden. — **2.** *onoverg.*: in brand staan.

φλέγμα, τό [φλέγω; ⟶ *Ned.* flegma]. **1.** brand, gloed. — **2.** *overdr., in geneeskundigen zin*: *a*) ontsteking. — *b*) *meton. (oorzaak of gevolg der ontsteking)*: slijm.

φλεγμαίνω, *f.* ανῶ, *ao.* ἐφλέγμηνα [φλέγμα], *onoverg.* **1.** in brand staan. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. lichaamsdeelen*: ontstoken zijn. — *b*) *v. h. gemoed*: in woede ontsteken, opgewonden zijn.

φλεγματώδης, 2 [φλέγμα, -ώδης], ontsteking verwekkend.

φλεγμονή, ἡ [φλέγω]. **1.** brand, hitte. — **2.** *overdr.*: *a*) *v. lichaamsdeelen*: ontsteking, gezwel. — *b*) † *door een verdere overdr.*: opgeblazenheid, verwaandheid.

Φλέγρα, ἡ, *oude naam v. de westelijke landtong v. Chalkidike.*

Φλεγύαι, ῶν, οἱ, Phleguërs, *roofzuchtige volksstam in Thessalië.*

φλέγω, ἔξω, ἔφλεξα [*vw. Lat.* flăgrāre, fulgēre].

I. *overg.* **1.** *a*) doen opvlammen, verbranden, verzengen. — *b*) laten uitstralen: ° φέγγος *-ειν.* — **2.** *overdr.*: *a*) in hartstocht doen ontbranden, hevig aandoen: ° *μηδ' ἔτ' ἄγαν -εσθον (du.)*, laat u niet langer door smart verteren. — *b*) plotseling doen opvlammen, - losbarsten: ° *ὕμνοι -ονται*, de zangen klinken op; ° *ἄταν οὐρανίαν -ειν*, het onheil hemelhoog doen oplaaien.

II. *onoverg.* **1.** in brand staan, gloeien, opvlammen. — **2.** schitteren, stralen: ° *-ει ὑπ' ἄστροις οὐρανός.*

Φλειάσιος, 3, Phleiasiër, inwoner van Phleioes. — **Φλειοῦς,** οῦντος, ὁ, Phleioes, *stad in Argolis.*

φλέψ, εβός, ἡ, ader.

φλήναφος, ὁ, geklets.

φλιά, ἡ, deurpost.

Φλιάσιος = *Φλειάσιος.*

φλίβω, *aiol., ion.* = *θλίβω.*

Φλιοῦς = *Φλειοῦς.*

φλόγεος, 3 [φλόξ], vlammend, schitterend.

φλογίζω [*id.*], verbranden.

φλόγιος, 3 [*id.*] = *φλόγεος.*

φλογιστός, 3 [*verbaaladj. v.* φλογίζω], verbrand.

φλογμός, ὁ [φλέγω], vlam, gloed; *inz.*: bliksem.

φλοιός, ὁ, bast.

φλοῖσβος, ὁ, het ruischen, het bruisen.

φλόξ, ογός, ἡ [φλέγω]. **1.** vlam. — **2.** *overdr.*: *a*) flikkering, *b. v. van een helm.* — *b*) gloed *v. d. wijn.* — *c*) °het vernietigend razen *der pest.*

φλυαρέω, bazelen, zwetsen.— **φλυαρία** ἡ. **1.** gebazel, gezwets. — **2.** *v. zaken*: beuzelarij. — **φλύαρος,** bazelend, zwetsend.

Φλυεύς, ὁ, uit Phluë. — **Φλυή,** ἡ, Phluë, *een Attische gouw.*

φλυηρέω, *ion.* = *φλυαρέω.*

Φλυῆσι, *bw.* [Φλυή], in *de gouw* Phluë.

φλύω [*vw. Lat.* fluĕre], opborrelen, overvloeien.

φοβερός, 3 [φοβέω]. **1.** *bedr.* = *δεινός*, schrikwekkend, vreeselijk: *-ὸν ὁρᾶν*, te zien; *pers.*: *-οὶ ἦσαν μὴ ποιήσειαν...*, het was te vreezen dat zij... — **2.** *lijd.* = *δειλός*, vreesachtig; *τὸ -όν*, vrees.

φοβέω, *act. regelm.*; *med.-pass.*: *φοβήσομαι en φοβηθήσομαι, ἐφοβήθην, πεφόβημαι* [φόβος]. — **I. 1.** op de vlucht drijven. — **2.** *med.-pass.*: op de vlucht gedreven worden, vluchten. — **II. 1.** iem. verschrikken. — **2.** *med.-pass.*: *a*) vreezen. — *α*) *abs.*: bang worden, angst hebben: *φοβηθέντες* (vol schrik) *ᾤχοντο φεύγοντες.* — *β*) *overg.*: δου-

λείαν -εῖσθαι; -έομαι αὐτῷ ἕπεσθαι. — b) ontzag hebben voor, eerbiedigen: τοὺς θεοὺς φόβου.

φόβη, ἡ. **1.** *a*) haarlok. — *b*) manen *v. een paard*. — **2.** *overdr.*: bos bloemen, - bladeren, loof.

φόβημα, τό [φοβέω], voorwerp van schrik.

φοβητός, 3 [*verbaaladj. v. id.*], te vreezen, verschrikkelijk. — **φόβητρον,** τό [φοβέω], schrikmiddel, schrikbeeld.

φόβονδε, *bw.* [φόβος, -δε] = εἰς φόβον, tot de vlucht.

φόβος, ὁ. **I.** (*altijd bij* H.). **1.** vlucht. — **2.** Φόβος, *verpers. als zoon en metgezel v. Ares.* — **II. 1.** *a*) schrik, *die tot vluchten noopt*; *alg.*: vrees, angst, bezorgdheid: στρατῷ θεὸς -ον ἐμβάλλει; φ. τινός, van *of* voor iem. — *b*) ontzag, eerbied: † φ. τοῦ Θεοῦ (*obj. gen.*). — **2.** *meton.*: wat schrik inboezemt: ° δεινὸς φ. (verschijning) ἐφάνη; πολλοὺς -ους (schrikmiddelen) προσήγαγον; οὐ φ. [ἐστί] μή..., het is niet te vreezen dat....

φοιβάζω, bezielen.

φοιβάς, άδος, ἡ [φοῖβος, 2; *eig.*: priesteres van Phoibos]. **1.** zieneres. — **2.** *bijv. g.*: ° φ. μοῦσα, waarzeggerskunst.

Φοίβειος, 3 *en* 2 [φοῖβος, 2], van Phoibos.

Φοίβη, ἡ. **1.** *dochter v. Oeranos en Gaia, vóór Apolloon orakelgodin te Delphoi.* — **2.** *dochter v. Tundareos en Leda, zuster v. Klutaimnestra.*

Φοιβήϊος, 3, *ion.* = Φοίβειος.

φοῖβος, 3. — **1.** rein, stralend, helder: ° ἡλίου -η φλόξ. — **2.** Φοῖβος, ὁ [*eig.*: de Stralende], Phoibos, *oorspr. epitheton, later een der namen v. Apolloon als Zonnegod.*

φοινήεις, ήεσσα, ῆεν [φοινός], bloedrood.

φοινίκεος-οῦς, έα-ῆ, εον-οῦν [φοῖνιξ], purperkleurig, donkerrood.

Φοινίκη, ἡ [2. Φοῖνιξ], Phoinikië, *kustland v. Syrië en Palestina.* — **Φοινικήϊος,** 3, *ion.* (*att.* -κειος, *bijna ongebr.*) [*id.*], Phoinikisch.

φοινικήϊος, 3, *ion.* (*att.* -κειος, *bijna ongebr.*) [φοῖνιξ], van den palmboom: οἶνος φ., palmwijn.

φοινίκιος, 3 = φοινίκεος. — **φοινικίς,** ίδος, ἡ [φοῖνιξ], purperkleed. — **φοινικιστής,** οῦ, ὁ [*id.*], purperdrager, Perzisch hofbeambte. — **φοινικοέανος,** 2 [φοῖνιξ, ἑανός], in purper gekleed. — **φοινικόεις,** όεσσα, όεν [φοῖνιξ] = φοινίκεος. — **φοινικοπάρῃος,** 2 [φοίνικας παρειὰς (ἔχων); *eig.*: purperwangig], met rooden boeg. — **φοινικόροδος,** 2 [φοίνικα ῥόδα (ἔχων)], met purperen rozen.

φοῖνιξ, ικος, ὁ [2. Φοῖνιξ]. **I.** [*de uitvinding v. h. purper werd aan de Phoinikiërs toegeschreven*]. **1.** de Phoinikische verf, purper. — **2.** *m. bvn.*: purperkleurig, purperrood; *alg.*: donkerrood, roodbruin. — **II.** [*de dadels werden wschl. door de Phoinikiërs in Griekenland bekend gemaakt*]. **1.** de Phoinikische boom, dadelpalm; *alg.*: palmboom. — **2.** *meton.*: dadel.

1.**Φοῖνιξ,** ικος, ὁ. **1.** *vader of broeder v. Europa.* — **2.** *opvoeder en raadsman v. Achilleus.* — **3.** *rivier in Thessalië.*

2.**Φοῖνιξ,** ικος, ὁ. **1.** Phoinikiër.—**2.** Puniër [*de Puniërs waren v. Phoinikischen oorsprong*].

φοίνιος, 3 *en* 2 [φόνος]. **1.** bloedrood. — **2.** met bloed bezoedeld: ° χεὶρ -α. — **3.** moorddadig, bloeddorstig.

φοίνισσα, *vr. bij* φοῖνιξ, I, 2.

Φοίνισσα, *vr. bvn.* [*vr. bij* 2. Φοῖνιξ]. **1.** Phoinikisch: Φ. γυνή. — **2.** ἡ Φ. = Εὐρώπη.

φοινίσσω [φοῖνιξ]. **1.** rood kleuren, bloedig maken. — **2.** doen blozen.

φοινός, 3 [φόνος] = φοίνιος.

φοιτάω, *ion.* -έω. **1.** heen en weer gaan, - loopen, - vliegen: *v. paarden op de weide, v. vogels in de lucht enz.* — **2.** dikwijls -, geregeld gaan en komen, - bezoeken: *a*) *v. levende wezens*: φ. εἰς τὰ διδασκαλεῖα. — *b*) *v. zaken*: σῖτος -ᾷ αὐτοῖς ἐκ Χερρονήσου καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν; *ook v. aanvallen v. pijn enz.*

Φολεγάνδριος, 3, van Pholegandros. — **Φολέγανδρος,** ἡ, *eilandje ten zuiden der Cycladen.*

φολκός, *m. bvn.*, krombeenig.

Φολόη, ἡ, *gebergte in h. westen v. Arkadië.*

φονάω [φόνος], bloeddorstig zijn.

φονεύς, ὁ, ἡ [*id.*]. **1.** moordenaar, -nares. — **2.** *m. vr. bvn.*, moorddadig. — **φονεύω,** vermoorden, dooden.

φονή, ἡ, *alleen mvr.* [*st. v.* ἔ-πε-φν-ον, 2en *ao. v.* θείνω], moord, bloedbad.

φονικός, 3 [φόνος]. **1.** den moord betreffend: -οὶ νόμοι. — **2.** bloeddorstig. — **φόνιος,** 3 [*id.*]. **1.** bloeddorstig. — **2.** met bloed bevlekt.

1.**φόνος,** ὁ [*z.* φονή]. **1.** moord, doodslag; *gew. mrv.*: bloedbad. — **2.** *meton.*: *a*) moordwapen. — *b*) oorzaak van een moord. — *c*) *vergoten* bloed. — *d*) plaats van den moord.

2.**φόνος,** ὁ, H. *Il.* 16, 162, massa.

φονόω [1. φόνος], met bloed bezoedelen.

φοξός, 3, spits.

φορά, ἡ [φέρω].
I. 1. *a*) het dragen, het wegdragen. — *b*) *inz.*: het afdragen -, het betalen van geld; *meton.*: het af te dragen geld, schatting, belasting. — 2. *a*) het voortbrengen. — *b*) *meton.*: opbrengst; *vd.* overvloed, *ook overdr.*: φ. προδοτῶν.
II. (φέρομαι). 1. het zich ergens heen dragen, beweging, vaart: ἡ τῶν ἄστρων φ., loop. — 2. *overdr.*: *a*) loop der dingen: φ. τῶν πραγμάτων. — *b*) onstuimige drang, hartstocht.

φοράδην, *bw.* [φέρομαι, -δην]. 1. gedragen, in een draagstoel. — 2. in snelle vaart.

Φορβαντεῖον, τό, heiligdom van Phorbas *te Athene.* — **Φόρβας,** αντος, ὁ, *naam v. verscheidene mythische helden.*

φορβάς, άδος, *m. vr. bvn.* [φέρβω], voedend. — **φορβή,** ἡ [*id.*], voeder; *v. menschen*: voedsel.

φορεύς, ὁ [φορέω], drager.

φορέω, *regelm.* (*A. V.*, H., *inf. pr.* ῆναι *en* ήμεναι, *iter. impf.* φορέεσκε) [φέρω] = *een versterkt* φέρω. — 1. hier en daar -, heen en weer dragen: πίνακας (planken) νεῶν κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι, H. — 2. *a*) herhaaldelijk -, geregeld dragen: ἀλωπεκᾶς ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι, als hoofddeksel gebruiken zij vossenhuiden; οἱ τὰς ἀγγελίας ἐσεφόρεε, HDT., zijn taak was, den koning de boodschappen over te brengen. — *b*) *overdr.*: *een eigenschap enz.* bezitten: ° ἓν ἦθος ἐν ἑαυτῷ -εῖν, met één zienswijze behept zijn.

φορηδόν, *bw.* [φέρομαι, -δόν], vlug.

φόρημα, τό [φορέω; *eig.*: het gedragene], last, vracht. — **φορητός,** 3 [*verbaaladj. v. id.*]. 1. gedragen. — 2. *overdr.*: draaglijk.

1. **Φόρκυς,** υνος *en* υος, ὁ, *oude zeegod, zoon v. Pontos en Gaia*: Φόρκυνος λιμήν, ένος, ὁ, Phorkusbaai *op Ithaka.*

2. **Φόρκυς,** υνος *en* υος, ὁ, *Phrugiër, bondgenoot der Trojanen.*

φόρμιγξ, ιγγος, ἡ, phorminx, citer. — **φορμίζω,** de phorminx bespelen.

φορμός, ὁ [φέρω]. 1. draagkorf, mand. — 2. korenmaat, *wschl. 50-60 liter.*

φόρος, ὁ [φέρω; *eig.*: het ingebrachte], schatting, belasting.

φορτίζω [φόρτος]. 1. beladen, bevrachten. — 2. *overdr.*: iem. een last -, een verplichting *enz.* opleggen.

φορτικός, 3 [*id.*], *overdr.* 1. *v. pers.*: *a*) lastig, vervelend. — *b*) lomp, onkiesch, gemeen, ruw. — 2. *v. zaken*: vervelend, gemeen, grof: -ὸν δεῖπνον; ἐρῶ ὑμῖν -ά (onverkwikkelijke dingen), ἀληθῆ δέ.

φορτίον, τό [φόρτος]. 1. *a*) last, vracht. — *b*) *inz.* (*gew. mrv.*): scheepslading, stukgoed. — 2. *overdr.*: verplichting.

φορτίς, ίδος, ἡ [φόρτος], *met en zonder* ναῦς: vrachtschip.

φόρτος, ὁ [φέρω]. 1. last, vracht, lading. — 2. *overdr.*: iets lastigs, - onaangenaams (*tijding enz.*).

φορύνω *en* **φορύσσω,** bezoedelen.

† **Φούλβιος,** ὁ [<— *Lat.* Fulvius], Fulvius, *Rom. geslachtsnaam.*

φόως, φόωσ-δε, *z.* φάος, φάοσδε.

† **φραγελλόω** [<— *Lat.* flagellāre], geeselen.

φράγμα, τό [φράσσω], omheining, schutting. — **φραγμός,** ὁ [*id.*]. 1. het afsluiten, het versperren. — 2. heining, omheining. — **φράγνυμι** = φράσσω.

φραδή, ἡ [φράζω], kennis. — **φραδής,** 2 [*id.*] *en* **φράδμων,** 2 [*id.*], schrander, bedachtzaam.

φράζω, φράσω, ἔφρασα, πέφρακα (2ᵉ *ao. met redupl.* (ἐ)πέφραδον, H.).
I. *act.*: duidelijk maken. — 1. toonen, aanduiden, wijzen, doen begrijpen: ἔφρασε τὴν ἀτραπόν, wees hem het pad; τῇ χειρὶ φ., een teeken geven. — 2. *inz.*: door woorden duidelijk maken, uiteenzetten, uitleggen, zeggen: ° φράσον ἅπερ ἔλεξας, verklaar die woorden. — *inz.*: *a*) berichten, melden. — *b*) bevelen, raden: ° ὁ φράσας, raadgever.
II. *med. en ao. pass.* ἐφράσθην: aan zichzelf duidelijk maken. — 1. *a*) duidelijk waarnemen, gewaarworden: τὸν (= αὐτὸν) φράσατο προσιόντα, H. — *b*) gadeslaan, in het oog houden. — 2. *overdr.*: *a*) inzien, begrijpen. — *b*) bij zich bespreken, overleggen, bedenken, beramen: φράσαι εἴ με σαώσεις, H.; ἀμφὶς -εσθαι, H., het oneens zijn; κακὰ -εσθαι τινι. — *c*) bezorgd zijn om, acht geven.

φρακτός, 3 [*verbaaladj. v.* φράσσω], beschermd.

Φραόρτης, ου (*ion.* εω), ὁ, *koning der Meden en Perzen, reg. wschl. 646-625 v. C.*

φρασίν, *z.* φρήν.

φράσις, εως, ἡ [φράζω], wijze van uitdrukking, stijl.

φράσσω, *att.* -ττω, φράξω, ἔφραξα; *pass.* φραχθήσομαι, 2ᵉ *f.* φραγήσομαι, ἐφράχθην, 2ᵉ *ao.* ἐφράγην, πέφραγμαι (*ook vormen met metathesis*: φάρξαι *enz.*). — 1. tegen elkaar drukken: φ. τὰ γέρρα, *d. i.* een wal maken van de schilden. — 2. verstoppen, versperren, afsluiten: τὰ ὦτα κηρῷ φράξασθαι, zijn ooren stoppen met was; φ. ὁδόν. — 3. *a*) omhei-

nen, omgeven, verschansen, bedekken: °ἀσπίσι φράξασθαι. — *b*) *overdr.*: beschermen.

φράτηρ, ερος, ὁ [*vw. Lat.* frāter, *Ned.* broeder], lid derzelfde phratrie. — * **φράτρα,** *ion.* **φρήτρη,** ἡ [*eig.*: broederschap]. **1.** stam, geslacht. — **2.** = φρατρία. — **φρατρία,** ἡ, phratrie, *onderafdeeling v. een Attische phyle* (*z.* φυλή, 2, a).

φράττω, *att.* = φράσσω.

φράτωρ, ορος, ὁ [*z.* φράτηρ] = φράτηρ.

φρέαρ, ατος, τό. **1.** bron, waterput. — **2.** *na* H.: waterbak, cisterne.

Φρεάρριος, ὁ, inwoner van Phrearrhoi. — **Φρέαρροι,** ων, οἱ, *een Attische gouw.*

φρεατία, ἡ [φρέαρ], verticale schacht.

† **Φρέγελλα,** ἡ [⟵ *Lat.* Fregellae], Fregellae, *stad in Latium.*

φρεῖαρ, ατος, τό, H. = φρέαρ.

φρενήρης, 2 [φρήν, ἀραρίσκω], in het bezit van zijn verstand, verstandig, schrander.

φρενιτιάω, een aanval van waanzin hebben. — **φρενῖτις,** ίτιδος, ἡ [φρήν], waanzin.

φρενοάρης, ον, *m. bvn.* = φρενήρης. — **φρενοβαρής,** 2 [φρένα βαρέων], het hart bedrukkend. — **φρενοβλαβής,** 2 [φρένα (*acc. v. betrekking*) βλαβείς], in zijn geestvermogens gekrenkt, verdwaasd. — **φρενοβόρως,** *bw.* [φρένα βεβρώς (*v.* βιβρώσκω)], op een wijze, die het verstand wegvreet. — **φρενόθεν,** *bw.* [φρήν, -θεν], uit zijn eigen geest, uit eigen beweging.

φρενομανής, 2 [φρένα (*acc. v. betrekking*) μαινόμενος], waanzinnig. — **φρενομανῶς,** *bw.*

φρενομόρως, *bw.* [φρήν, μόρος], waanzinnig.

φρενόω [φρήν], verstandig maken, terechtwijzen, vermanen.

* **φρέω** (*alleen in enkele samenst.*), halen.

φρήν, φρενός, ἡ (*dor. dat. mrv.* φρασίν). **I. 1.** (*gew. mrv.*), middelrif. — **2.** *bij uitbr.*: borst. — **II.** *meton.* (*enk. en mrv.*) (*h. middelrif was de zetel v. h. zieleleven*): hart, ziel. — *inz.* **1.** *a*) geest, verstand: εὖ τόδε ἴδμεν (*v.* οἶδα) ἐνὶ φρεσίν, H.; °φρενῶν κενός. — *b*) *door een verdere meton., mrv.*: gedachten. — **2.** hart, gemoed, wil: δείδοικα κατὰ (in) φρένα, H.; Διὸς ἐτράπετο φ., H.

φρήτρη, ἡ, *z.* *φράτρα.

φρικαλέος, 3 = φρικώδης. — **φρίκη,** ἡ [φρίσσω]. **1.** huivering. — **2.** godsdienstige schroom. — **φρικώδης,** 2. — **1.** huiveringwekkend, vreeselijk. — **2.** met godsdienstigen schroom vervullend.

φρίξ, ικός, ἡ [φρίσσω], het ruw -, het ruig worden *v. een gladde oppervlakte.* — **1.** *a*) rimpeling *der zee.* — *b*) *meton.*: rimpelende oppervlakte *der zee.* — **2.** huivering.

Φρίξος, ὁ, *Boiotische heroos.*

φρίσσω, *att.* **-ίττω,** ίξω, ἔφριξα, πέφρικα (*met beteek. v. h. pr.*). — **1.** ruw -, ruig worden, - zijn, stijf staan: -ει νῶτον, H., de borstels *v. d. ever* rijzen te berge op zijn rug. — **2.** *overdr.*: *a*) huiveren, rillen *v. koude, v. schrik.* — *b*) *met acc.*: huiveren voor: °φ. τὸ σὸν στόμα.

φροιμιάζομαι, φροίμιον = προοιμ-.

φρονέω [φρήν]. **I. 1.** *onoverg.*: *a*) bij zijn verstand -, bij zijn bewustzijn zijn: ἐμὲ ἔτι -έοντα (zoolang ik nog in leven ben) ἐλέησον, H. — *b*) denken: πότερον τὸ αἷμά ἐστιν, ᾧ -οῦμεν; — *c*) *inz.*: juist denken, verstandig zijn: οὐ δοκῶ -εῖν. — **2.** *overg.*: denken aan, overwegen, verstaan, inzien, weten: φ. τὴν ἀλήθειαν. — **II. 1.** *zus of zoo* gezind zijn: εὖ φ. τινί, het goed meenen met, iem. welgezind zijn; μέγα φ., hooge gedachten koesteren, *d. i.* fier -, moedig zijn, *of, vaker, in ongunstigen zin*: hoovaardig -, overmoedig zijn. — **2.** streven naar, van plan zijn, bedoelen, willen: τὸ αὐτὸ -εῖν, het eens zijn; τά τινος φ., het houden met, tot iem.s partij behooren.

φρόνημα, τό [φρονέω]. **1.** gedachte. — **2.** denkwijze, gezindheid: °ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν φ. — *inz.*: *a*) *in goeden zin*: edele denkwijze, fierheid. — *b*) *in ongunstigen zin*: hoogmoed, overmoed.

φρόνησις, εως, ἡ [*id.*]. **1.** het denken. — **2.** *meton.*: *a*) denkvermogen, verstand, inzicht, wijsheid, bedachtzaamheid. — *b*) = φρόνημα, 2.

φρόνιμος, 2. — **1.** bij zijn verstand. — **2.** verstandig, schrander, bezonnen; τὸ -ον, verstand, inzicht, bezonnenheid. — **φρόνις,** εως, ἡ [φρήν]. **1.** verstand, inzicht. — **2.** kennis.

φρονούντως, *bw.* [φρονέων, *part. pr. v.* φρονέω], verstandig, wijselijk.

φροντίζω, *f.* ιῶ, ἐφρόντισα, πεφρόντικα; *med. f.* ιοῦμαι [φροντίς]. — **1.** *a*) overwegen. — *b*) uitdenken, verzinnen. — **2.** bezorgd zijn voor, bekommerd zijn over, zorg dragen voor: φ. τινός.

φροντίς, ίδος, ἡ [φρονέω]. **1.** het nadenken, overleg, gedachte. — **2.** *meton.*: *a*) denkvermogen, geest. — *b*) bezorgdheid, zorg: ° -ίδα τέκνων ἔχω, ik ben

bezorgd voor ... ; ἐν -ίδι εἶναι περί τινος.

φροντιστέον, *verbaaladj. v.* φροντίζω. — **φροντιστής,** οῦ, ὁ [φροντίζω], diepzinnig denker.

φροῦδος, 3 *en* 2 [← πρὸ ὁδοῦ (*partit. gen.*) *met verschuiving der aspiratie; eig.* : vooruit op den weg]. — **1.** weg, vertrokken, *ook v. dooden en v. zaken.* — **2.** *overdr.* : iets nastrevend.

φρουρά, ἡ [φρουρός]. **1.** het waken, het bewaken.— **2.** *meton.*: *a*) *concr.*: wachtpost, bezetting ; *te Sparta* : leger. — *b*) gevangenis. — **φρούραρχος,** ὁ [φρουρᾶς ἄρχων], commandant van een bezetting.

φρουρέω [φρουρός]. **1.** *a*) *onoverg.* : de wacht houden, de bezetting uitmaken. — *b*) *overg.* : bewaken, bezet houden, bewaren. — **2.** *overdr.* : *a*) acht geven, op zijn hoede zijn : φ. ὅπως μὴ ... — *b*) in acht nemen. — **φρούρημα,** τό, wat bewaakt wordt.

φρούριον, τό. **1.** fort, bolwerk. — **2.** bezetting. — **φρουρός,** ὁ [πρό, ὁράω, *met verschuiving der aspiratie* ; *eig.* : uitkijker], schildwacht ; *mrv.* : bezetting.

φρύαγμα, τό, het snuiven *v. paarden*, gehinnik. — **φρυάσσομαι,** snuiven, hinniken.

φρύγανα, ων, τά [φρύγω], rijshout.

Φρυγία, ἡ [Φρύξ], Phrugië, *landschap in Klein-Azië, waarvan de grenzen niet steeds dezelfde waren.* — **Φρύγιος,** 3 [*id.*], Phrugisch. — **φρυγιστί,** *bw.* [*id.*], in de Phrugische melodie.

φρύγω, roosten. — **φρυκτός,** 3 [*verbaaladj.*]. **1.** geroost.— **2.** ὁ φ. : *a*) toorts. — *b*) *meton.* : vuursein.

φρυκτωρία, ἡ, het geven van vuurseinen. — **φρυκτωρός,** ὁ [φρυκτός, ὤρα], vuurseinwachter.

φρυνεός, ὁ, de pad.

Φρύνιχος, ὁ. **1.** *een v. de stichters der Gr. tragedie, omstr. 500 v. C.* —**2.** *Atheensch veldheer in de laatste periode v. d. Peloponnesischen oorlog.*

Φρυνώνδας, ου, ὁ, *zeer beruchte schurk te Athene.*

Φρύξ, υγός, ὁ, Phrugiër (*z.* Φρυγία).

φῦ = ἔφυ, *v.* φύω.

φύγαδε, *bw.* [φυγή, -δε], ter vlucht.

φυγαδεύω, verbannen. — **φυγάς,** άδος, *m. vr. bvn.* [φεύγω]. **1.** vluchtend, verbannen. —**2.** ὁ φ. : *a*) balling. — *b*) overlooper.

φυγγάνω = φεύγω.

φυγή, ἡ [φεύγω]. **1.** *a*) het vluchten, vlucht, het ontsnappen. — *b*) *overdr.* : het ontkomen aan, middel om te ontkomen aan : ° φ. νόσων. — **2.** *a*) het verbannen, verbanning. — *b*) ballingschap.

φυγομαχέω [φεύγω μάχην], een slag ontwijken. — **φυγοπτόλεμος,** 2 [φεύγων πτόλεμον], den oorlog vermijdend, laf.

φύζα, ἡ [φεύγω], schrik, verwarde vlucht. — **φυζανικός,** 3, angstig, schuw.

φυή, ἡ [φύω ; *eig.* : groei]. **1.** *a*) lichaamsbouw, gestalte, voorkomen. — *b*) *inz.*: edel voorkomen. — **2.** aanleg, geaardheid.

φυκιόεις, όεσσα, όεν, vol wier. — **φυκίον,** τό, *en* **φῦκος,** τό [→ *Lat.* fūcus]. **1.** wier. — **2.** *meton.* : rood blanketsel.

φυκτός, 3 [*verbaaladj. v.* φεύγω], te ontvluchten.

φυλακή, ἡ [φυλάσσω]. **I. 1.** het wacht houden, waak, het bewaken : -ὰς φυλάττειν, de wacht houden. — **2.** *meton.*: *a*) *concr.* : wachter, schildwacht : -ὰς καθίστασθαι, wachten uitzetten ; *mrv.* : garnizoen. — *b*) α) plaats waar men de wacht houdt : wachtpost, -toren. — β) plaats waar men iem. bewaakt, gevangenis. — *c*) duur der wacht, nachtwake. — **II.** *overdr.* **1.** waakzaamheid, behoedzaamheid : φ. πρὸς (tegenover) φίλους. — **2.** *meton., concr.* : voorzorgsmaatregel.

Φυλάκη, ἡ, *stad in Thessalië.*

Φυλακίδης, ου, ὁ [Φύλακος, -ίδης], Phulakide, zoon van Phulakos (*een Griek*), *t. w. Iphiklos.*

φυλακικός, 3 [φυλακή]. **1.** geschikt om te bewaken. — **2.** *overdr.* : in acht nemend, nalevend.

φύλακος *en* **φυλακός,** ὁ = φύλαξ.

φυλακτέος, 3, *verbaaladj. v.* φυλάσσω. — **φυλακτήρ,** ῆρος, ὁ [φυλάσσω] = φύλαξ.

φυλακτήριον, τό [*id.*]. **1.** wachthuis, -toren, -post. — **2.** voorbehoedmiddel ; *inz.* : amulet.

φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. **1.** *a*) bewaker, bewaakster, beschermer : φ. παιδός ; φ. δεσμωτηρίου. — *b*) *inz. in militairen zin* : wachter, schildwacht, lijfwacht ; *mrv.* : bezetting, garnizoen. — **2.** *overdr.* : die in acht neemt, die naleeft.

φύλαρχος, ὁ [φυλῆς ἄρχων]. **1.** stamhoofd. — **2.** *te Athene* : phylarch, *aanvoerder der afdeeling ruiterij door ieder der tien phylen geleverd.* — **Φύλαρχος,** ὁ, *Gr. geschiedschrijver, III*[e] *eeuw v. C.*

φυλάσσω, *att.* **-άττω** (*f. med.* -άξομαι, *ook met lijd. zin*) [φύλαξ]. — **I.** *abs.* **1.** waken, de wacht houden.— **2.** acht geven, op zijn hoede zijn : ἐφυλάττετο μὴ δο-

κοίη φεύγειν; *πεφυλαγμένος*, voorzichtig, behoedzaam. — **II.** *overg.* **1.** *a*) bewaken, behoeden, bewaren : *φ. μῆλα*; *verzw.* : *φ. δῶμα*, H., het huis houden. — *b*) in het oog houden, loeren op, wachten op. — **2.** *overdr.* : *a*) in den geest -, in het geheugen *enz.* bewaren : *φ. τι τῇ μνήμῃ.* — *b*) *een gevoelen* koesteren : *φ. χόλον.* — *c*) in acht nemen, naleven : *νόμους φ.* — *d*) *gew. med.*: zich wachten -, op zijn hoede zijn voor : *-ομαί τινα.*

Φυλείδης, *ου, ὁ* [*Φυλεύς, -ίδης*], Phuleïde, zoon van Phuleus, *t. w. Meges.*

φυλέτης, *ου, ὁ* [*φυλή*], lid eener phyle.

Φυλεύς, *ὁ, zoon v. Augeias.*

φυλή, *ἡ* [*φύω*]. **1.** volksstam. — **2.** *a*) phyle, *politieke afdeeling der bevolking v. Attika*; *oneig.* : *een Rom.* tribus. — *b*) *meton.* : legerafdeeling *door een phyle op de been gebracht.*

Φυλή, *ἡ, vesting in Attika aan de Boiotische grens.*

φυλία, *ἡ, wschl.* : wilde olijfboom, *of* : wegedoorn.

φυλλάς, *άδος, ἡ* [*φύλλον*]. **1.** loof. — **2.** hoop bladeren, leger van bladeren.

φύλλον, *τό* [*vw. Lat.* folium]. **1.** blad; *mrv.* : bladeren, *of coll.* : gebladerte, loof. — **2.** *geneeskrachtig* kruid. — **φυλλορροέω** [*φ., ῥέω*], zijn bladeren verliezen.

φῦλον, *τό* [*φύω*; *eig.* : het van nature bijeenhoorende]. **1.** een natuurlijke groep van levende wezens : familie, geslacht, volksstam, volk : *-α Πελασγῶν*, H.; ° *φ. ὀρνίθων*, het ras der vogelen. — **2.** *overdr.* : groep wezens van dezelfde soort : *φ. ἀοιδῶν*, H., het geslacht der dichters.

φύλοπις, *ιδος, ἡ* (*acc. ιν en ιδα*). **1.** krijgsgewoel. — **2.** twist, tweespalt.

φῦμα, *τό* [*φύω*], uitwas, gezwel.

φύξηλις, *ιδος, m. vr. bvn.* (*acc. ιν*) [*φεύγω*], geneigd te vluchten, laf. — **φύξιμος,** 2 [*id.*]. **1.** waar men heen kan vluchten; *τὸ -ον*, toevluchtsoord. — **2.** ° in staat te vluchten : *φ. τινα*, die aan iem. kan ontkomen.

φύξις, *εως, ἡ* [*φεύγω*], vlucht.

φύραμα, *τό*, mengsel; *inz.* : deeg. — **φυράω,** vermengen, kneden.

φύρδην, *bw.* [*φύρω*], wanordelijk.

φύρω (*ao. ἔφυρσα*, † *ἔφυρα*). **1.** *a*) vermengen, dooreenmengen; *inz.* : iets droogs met iets vochtigs vermengen, kneden. — *b*) *overdr.* : in wanorde brengen, dooreenhaspelen; *abs.* : broddelen, knoeien. — **2.** *a*) bevochtigen. — *b*) *alg.* : bezoedelen, bemorsen : ° *κόνει φ. κάρα.*

φύς, *φῦσα, φύν, 2e ao. part. v. φύω.*

φῦσα, *ἡ*. **1.** *a*) blaasbalg. — *b*) *overdr.* : buidel. — **2.** opgeblazenheid; *mrv.* : winden.

φυσαλίς *en* **-αλλίς,** *ίδος, ἡ* [*φυσάω*], waterbel.

φυσάω [*φῦσα*]. **I. 1.** blazen (*v. een blaasbalg, v. d. wind enz.*). — **2.** sterk ademen, snuiven : ° *δεινὰ φ., d. i.* zeer woedend zijn; *ook* : trotsch gaan op. — **II.** *overg.* **1.** uitblazen : ° *αἷμα φ. ἄνω πρὸς ῥῖνας*, door den neus laten opwellen. — **2.** aanblazen : *φ. πῦρ.* — **3.** *a*) opblazen, doen zwellen : *φ. δέρματα.* — *b*) *overdr.* : opgeblazen -, hoovaardig maken : *πεφυσημένος* (trotsch) *ἐπὶ δυνάμει.* — **4.** *een instrument* blazen.

φύσημα, *τό* [*φυσάω*]. **I.** adem. — **II.** *meton.* **1.** *a*) het ademen, het blazen, het snuiven. — *b*) het opgeblazene : blaas, luchtbel, waterbel. — *c*) ° *-ατα αἵματος, lett.* : het uitborrelende bestaande in bloed. — **2.** *overdr.* : opgeblazenheid, hoogmoed.

φυσιάω [*φῦσα*], sterk ademen, blazen, snuiven.

φυσίζοος, 2 [*φύων ζειάν*], spelt voortbrengend.

φυσικός, 3 [*φύσις*; → *Lat.* physicus → *Ned.* physica, physiek]. **1.** door de natuur voortgebracht, natuurlijk, aangeboren. — **2.** de natuur -, de studie der natuur betreffend : *ὁ φ.*, natuurphilosoof, -vorscher; *τὰ -ά*, natuurkunde; *τὰ μετὰ τὰ -ά* [→ *Ned.* metaphysica], *het geschrift v. Aristoteles dat, in zijn volledige werken, na de boeken over natuurkunde* (*φυσικά*) *staat*, de Metaphysica.

φύσις, *εως, ἡ* [*φύομαι*].

A. 1. het voortgebracht -, het geboren worden, het ontstaan, geboorte, afkomst : ° *φύσει νεώτερος*, jonger; *ἡ φ. τούτων τῶν πραγμάτων*, het worden van dien toestand. — **2.** *meton., concr.* : *a*) het voortgebrachte, levend wezen, schepsel : *πᾶσα φ.*, ieder wezen; *coll.* : ° *πόντου εἰναλία φ., d. i.* de visschen. — *b*) al het waarneembare op aarde, natuur : *διερωτᾶν τινα περὶ φύσεώς τε καὶ τῶν μετεώρων*, en over de verschijnselen aan den hemel; *ἡ περὶ φύσεως ἱστορία*, natuurkunde.

B. natuur (= het wezen, de eigenschappen van het bestaande). **I. 1.** natuurlijke gesteldheid, - eigenschap, aard : *φ. φαρμάκου*, H., van het geneeskrachtig kruid; *φ. τῆς χώρης*, HDT.; *ἡ τῶν πάντων φ.*, de natuur van het heelal. —

inz.: *a*) natuurlijke vorm, uiterlijk, gestalte, lichaamsbouw : ° τὸν Λάϊον φύσιν τίν' εἶχε φράζε, *d. i.* hoe zag hij er uit? — *b*) geslacht, sekse : φ. θήλεια. — **2.** orde der natuur, loop der dingen: ἐτελεύτησαν· τοῦτο γὰρ ἡ φ.; κατὰ φύσιν, volgens de natuurwet; παρὰ φύσιν, tegen de natuur; φύσει (natuurlijkerwijze) ὑπάρχει τοῖς παροῦσι (*m.*) τὰ τῶν ἀπόντων; τοῦτο φύσιν οὐκ ἔχει, is niet natuurlijk. — **II.** *inz. v. d. geest, v. de ziel.* **1.** aangeboren bekwaamheid, aanleg, talent: φύσεως ἰσχύς, de aangeboren kracht van zijn geest. — **2.** *in zedelijken zin*: *a*) natuurlijke neiging, karakter : φύσει φιλότιμος, eerzuchtig van natuur; ° εὐγενὴς ἡ φ., edel is uw inborst. — *b*) *meton., concr.*: ° αἱ τοιαῦται φύσεις (zulke karakters) αὑταῖς εἰσὶν ἄλγισται φέρειν. — **III.** *in philosophischen zin.* **1.** het wezen : ἡ τοῦ κάλλους φ., het wezen der schoonheid; ἡ φ. τοῦ ἀνθρώπου. — **2.** *dikw. periphrastisch*: ἡ τοῦ πτεροῦ φ. (= πτερὸν) ᾧ ψυχὴ κουφίζεται.

Φύσκος, ὁ, *linker bijrivier v. d. Tigris.*

φυταλιά, ἡ [φυτόν], beplante plaats : *inz.*: boom-, wijngaard. — **φυτάλμιος,** 2 [*id.*], voortbrengend : ° φ. ἀλαῶν ὀμμάτων, die blinde oogen in het leven meebrengt, blind van geboorte.

φυτεία, ἡ, het planten. — **φύτευμα,** τό, het geplante, gewas, boom. — **φυτεύω** [φυτόν]. **I. 1.** planten : φ. ἀμπέλους. — **2.** *overdr.*: *a*) voortbrengen, verwekken : ° ὕβρις (overmoed) -ει τύραννον, dwingeland; ° ὁ -σας, vader.— *b*) beramen : φόνον τινὶ φ., H. — **II.** beplanten, bebouwen : φ. χώραν; ἀγρὸν -εσθαι (*med.*: voor zich).

φύτλη, ἡ [φύομαι], geslacht.

φυτόν, τό [*id.*]. **1.** gewas, boom, plant. — **2.** *bij uitbr.*: levend wezen, schepsel : ζῷα καὶ φυτὰ ξύμπαντα; ° γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φ.

φυτουργός, 2 [φυτόν, ἔργον]. **1.** die plant, - teelt. — **2.** *overdr.*: die voortbrengt, - verwekt.

φύω, φύσω, ἔφυσα, 2e *ao.* ἔφυν (*gaat naar de wkw. op μι*), πέφυκα; *med. f.* φύσομαι (*beteek. v. h. pass.*). — **A. V.** (*vrl H.*) 2e *ao. 3 enk.* φῦ (= ἔφυ), *3 mrv.* ἔφυν; *pf. ind. 3 mrv.* πεφύασι, *part. vr.* πεφυυῖα, *acc. m. mrv.* πεφυῶτας. — † 2e *ao. pass.* ἐφύην (*part.* φυείς, *onz.* φυέν). — [*vw. Lat.* fu-ī, fu-tūrus].

I. *overg.* (*pr., impf., f.,* 1e *ao.*): voortbrengen, doen ontstaan, - groeien, - gedijen : φύλλα ὕλη (bosch) φύει; ὁ φύσας, vader; ° θεοὶ φύουσι ἀνθρώποις φρένας, verstand; ° φ. φρένας, *ook*: verstand in zichzelf doen ontstaan, - krijgen.

II. *onoverg.* (2e *ao., pf. en plqpf.*; *pr. act. alleen* H. *Il.* 6, 149) *en pass.* — **1.** *a*) voortgebracht -, geboren worden. ontstaan, groeien : τὰ ἐκ γῆς φυόμενα; ° θνητοῦ πέφυκας πατρός : ἐν ἄρα οἱ φῦ χειρί, H. (*lett.*: zij wortelde zich vast in ...), zij vatte hem stevig de hand. — *b*) *overdr. v. abstracta*: ὁ τὸ σπέρμα παρασχών, οὗτος τῶν φύντων κακῶν αἴτιος, draagt de schuld van het onheil dat er uit ontstaat.—**2.** 2e *ao. en pf.* (*pf. en soms* 2e *ao. met beteek. v. h. pr.*): *a*) van nature *zus of zoo* zijn : ° δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος, ik ben van nature onbekwaam te handelen; ῥᾷον πέφυκε ἔχοντας φυλάττειν ἢ κτήσασθαι, uit den aard der zaken is het gemakkelijker iets te behouden dan het te verwerven. — *b*) *vaak* = εἰμί: ° φῦναι Ζηνὶ ἄγγελον.

φῶ, φῶμεν, *conj. pr. v.* φημί.

Φώκαια, ἡ, *zeestad in Ionië.* — **Φωκαιεύς,** ὁ, Phokaiër, inwoner van Phokaia. — **Φωκαΐς,** ΐδος, ἡ, Phokaiïsche vrouw.

Φωκεύς, ὁ [Φωκίς], Phokiër.

φώκη, ἡ [—> *Lat.* phōca], zeehond, rob.

Φωκικός, 3, Phokisch. — **Φωκίς,** ίδος, *vr. bvn.* **1.** Phokisch. — **2.** ἡ Φ. [χώρα], Phokis, *landschap in Midden-Griekenland.*

Φωκυλίδης, ου, ὁ, *gnomisch dichter, VIe eeuw v. C.*

φωλεός, ὁ, hol.

φωνασκέω, zijn stem oefenen. — **φωνασκία,** ἡ, stemoefening. — **φωνασκικός,** 3, de stembuigingen betreffend : ὄργανον -όν, stemfluitje. — **φωνασκός,** ὁ [φωνὴν ἀσκέων], die de stem oefent, zang- en declamatiemeester.

φωνέω [φωνή]. **1.** *onoverg.*: een stemgeluid voortbrengen : *a*) *v. menschen*: spreken (*gew.*: luide), roepen : ὥς ἄρα -ήσας ἀπέβη, H.; ὄπα (*inwendig voorw.*) φ., H., zijn stem laten hooren. — *b*) *v. dieren*: kraaien *enz.* — **2.** *overg.*: *a*) aanspreken, aanroepen, tot zich roepen. — *b*) bevelen.

φωνή, ἡ [*vw.* φημί; —>*Ned.* fonograaf]. **1.** stem, geluid, toon, klank, geschreeuw. — **2.** *meton.*: *a*) spraakvermogen, spraak. — *b*) taal, dialekt, taaleigen. — *c*) hetgeen gezegd wordt : gezegde, mare.

φωνήεις, ήεσσα, ῆεν [φωνή], met spraak begaafd, sprekend.

φώνημα, τό [φωνέω]. **1.** stemgeluid, stem. — **2.** *meton.*: rede.

φώρ, ός, ὁ [φέρω; —> *Lat.* fūr], dief. —

φωράω. **1.** een dief -, een gestolen voorwerp opsporen. — **2.** *a)* betrappen. — *b)* *overdr.*: een verborgen zaak -, een geheim ontdekken.

φωριαμός, ὁ [φέρω], kleerkist.

φώριος, 2 [φώρ], gestolen.

φώς, φωτός, ὁ (*gen. mrv.* φωτῶν). **1.** mensch, man. — **2.** *inz.*: *a)* dapper man, held. — *b)* echtgenoot.

φῶς, φωτός, τό (*gen. mrv.* φώτων) [*gecontr. uit* φάος; —> *Ned.* photo-] = φάος. — * **φώσκω** (*alleen in samenst.*), licht worden, aanbreken.

φωσφόρος, 2 [φῶς φέρων; —> *Ned.* phosphor]. **1.** licht brengend, - gevend. — **2.** fakkeldragend, *epitheton v. Artemis en andere godinnen.*

φωτεινός, 3 [φῶς]. **1.** lichtend, schitterend. — **2.** verlicht, vol licht.

φωτίζω, *f.* ιῶ [*id.*]. **1.** *onoverg.*: licht geven, stralen. — **2.** *overg.*: verlichten.

X

χ *als cijfer*: χ′ = 600.

χ' *vóór spiritus asper* = κε.

Χαβρίας, ου, ὁ, *Atheensch veldheer van 389 tot 357 v. C.*

χᾄδης = καὶ Ἅιδης (*krasis*).

χάδον, 2e *ao. v.* χανδάνω.

χαἰ = καὶ αἱ (*krasis*).

χάζω, 2e *ao. part. met redupl.* κεκαδών; *med.* χάσσομαι, χασ(σ)άμην, *3 mrv. 2e ao. met redupl.* κεκάδοντο (*dit wkw. bijna alleen* H.) — **1.** doen wijken, verwijderen, berooven. — **2.** *med.*: *a)* wijken, zich terugtrekken: χ. μάχης, H. — *b)* *overdr.*: aflaten van: χάζετο δουρός, H., liet zijn speer rusten.

χαίνω, *z.* χάσκω.

χαίρω, χαιρήσω, 2e *ao.* ἐχάρην (*pass. met bedr. zin*; *gaat naar* ἔστην, 2en *ao. v.* ἵστημι), κεχάρηκα. — *A. V.* (*vrl* H.) *iter. impf.* χαίρεσκον, *f. met redupl.* κεχαρήσω, *part. pf.* κεχαρηότα (*acc.*); *med. ao.* χήρατο, 2e *ao. met redupl.* κεχάροντο (*opt. 3 mrv.* κεχαροίατο), *pf.* κεχάρημαι, *f. ex.* κεχαρήσομαι. — [*vw. Lat.* hortārī, *Ned.* be-geeren, gaarne].

I. 1. zich verheugen, blij zijn, behagen in iets vinden, gaarne doen, tevreden zijn: χαῖρε τῷ ὄρνιθι, H., hij was verheugd over dat voorteeken; χ. ἐπί τινι, over iets *of* iem.; χ. ἀκούσας, ik verneem met vreugde; οὐ -ήσεις, het zal u kwalijk bekomen. — **2.** *inz.*: *a)* -ων, gelukkig; *vaak*: ongestraft. — *b)* -ε, gegroet!: welkom, *of* vaarwel; **-ειν τινὰ** λέγω, *en, met weglating v.* λέγω: **-ειν** τινά, iem. welkom heeten: τὸν Ἴωνα **-ειν**, goeden dag, Ioon!; *aldus vrl in h. begin v. brieven*; *ook bij het toedrinken en dgl.*: heil u; *in ongunstigen zin*: χαιρέτω, laat hem loopen!; **-ειν** τινὰ ἐᾶν, iem. naar de maan laten loopen.

II. ° *overdr. v. gewassen*: welig tieren.

Χαιρώνεια, ἡ, *stad in Boiotië.*

χαίτη, ἡ. **1.** lang haar, golvende lokken. — **2.** *a)* manen *v. een paard.* — *b)* *meton.*: helmbos. — **χαιτήεις,** ήεσσα *en* ° έεσσα, ῆεν. **1.** langharig. — **2.** met lange (schoone *enz.*) manen.

χαλά, *dor.* = χηλή.

χάλαζα, ἡ. **1.** hagel, hagelsteen; *mrv.*: hagelbui. — **2.** *overdr. v. wat als een hagelbui neerkomt*: ° χ. αἵματος. — **χαλαζάω,** hagelen.

Χαλαίστρα, ἡ, *stadje in Makedonië.* — **Χαλαιστραῖος,** 3, uit Chalaistra.

χαλαργός, 2, *dor.* = * χηλαργός [χηλῇ ἀργός], snelhoevig.

χαλάω, άσω, ἐχάλασα (*dor. part.* χαλάξαις), κεχάλακα; *pass.* ἐχαλάσθην, κεχάλασμαι. — **I.** *overg.*: losmaken, loslaten, slap maken, ontspannen: ° χ. **κλῇθρα,** grendels; χ. **δίκτυον,** het net laten zakken, - uitwerpen; ° χ. πτέρυγα, den vleugel laten hangen; *fig.*: -άσαι τὰς ἡνίας (de teugels vieren) τοῖς λόγοις. — **II.** *onoverg.* **1.** los -, slap worden, - zijn, zijn spankracht verliezen. — **2.** *overdr.*: *a)* bevrijd worden, - zijn: ° χ. **τᾶς λύας** (*aiol.* = **τῆς λύης**), van de tweespalt. — *b)* verzwakken, tot rust komen: αἱ ἐπιθυμίαι ἐχάλασαν. — *c)* iem. toegeven, vergeven: ° χάλα τοκεῦσιν.

Χαλδαῖοι, ων, οἱ, Chaldaiërs. — **1.** *a)* *volksstam in h. zuidwestelijk gedeelte v. Babulonië.* — *b)* *sinds* HDT. *naam v. een uit dien volksstam gesproten priesterkaste in Babulonië.* — **2.** *volksstam in Armenië.*

χαλεπαίνω, *f.* ανῶ, *ao.* ἐχαλέπηνα; *pass. ao.* ἐχαλεπάνθην [χαλεπός]. **1.** lastig zijn; *v. d. winter*: streng zijn. — **2.** *gew. overdr. v. pers.*: onwillig -, ontevreden -, vijandig -, toornig zijn, vijandig -, ruw handelen, behandelen: **αὐτῷ ἐχαλέπαινον** τοῖς εἰρημένοις, om die woorden.

χαλεπός, 3. — **1.** *v. χαλέπ*: moeilijk, moeilijkheden veroorzakend, drukkend, lastig, gevaarlijk: χωρίον -όν, woeste landstreek; χωρίον ἑλῶδες καὶ -όν, moerassig en ongezond; -ά ἐστι τὰ παρόντα, wij verkeeren in moeilijke omstandigheden; τὸ -ὸν τοῦ πνεύματος, de hevigheid van den wind. — **2.** *overdr.*: *a*) *met betrekking tot h. karakter*: kwaadwillig, onhandelbaar, hard, toornig, verbitterd: νόμοι -οί, streng. — *b*) *met betrekking tot h. verstand*: moeilijk, (*euphemistisch*:) onmogelijk: -ὸν παντὶ τεκμηρίῳ πιστεῦσαι.

χαλεπότης, ητος, ἡ [χαλεπός]. **1.** moeilijkheid: χωρίων χ., moeilijkheden van het terrein. — **2.** *overdr. met betrekking tot h. karakter*: onhandelbaarheid, strengheid, ruwheid, vijandigheid.

χαλέπτω [*id.*], in het nauw brengen, te gronde richten.

χαλεπῶς, *bw.* [*id.*]. **1.** *a*) bezwaarlijk, met moeite. — *b*) slecht: χ. ἔχω (ik ben katterig) ὑπὸ τοῦ χθὲς πότου. — **2.** *overdr. met betrekking tot h. karakter*: met tegenzin, kwaadwillig, toornig: χ. φέρειν, kwalijk opnemen; χ. ἔχειν πρός τινα, op iem. boos zijn.

χαλινός, ὁ. **1.** *a*) toom, teugel. — *b*) gebit. — **2.** *overdr. v. hetgeen terughoudt*: anker-, meertouw. — **χαλινόω. 1.** toomen. — **2.** † *overdr.*: beteugelen. — **χαλινωτήρια,** ων, τά, anker- en meertouwen.

χάλιξ, ικος, ὁ, ἡ [⟶ *Lat.* calx ⟶ *Ned.* kalk]. **1.** *coll. en mrv.*: grind, kiezels. — **2.** kalk.

χαλιφρονέω, onnoozel zijn. — **χαλιφροσύνη,** ἡ, onnoozelheid. — **χαλίφρων,** 2 [χαλασθεὶς φρένα (*acc. v. betrekking*)], onnoozel.

χάλκασπις, ιδος, *m. vr. bvn.* [χαλκέαν ἀσπίδα (ἔχων)], met bronzen schild.

χαλκεία, ἡ [χαλκεύω], smeedkunst. — **χαλκεῖον,** τό [*id.*]. **1.** smidse. — **2.** *meton.*: bronzen voorwerp: ketel *enz.*

χάλκειος, 3, H. *en* ° = χάλκεος.

χαλκεμβολάς, άδος, *vr. bvn.* [χάλκεον ἔμβολον (ἔχουσα)], met bronzen sneb. — **χαλκεόγομφος,** 2 [χαλκέους γόμφους (ἔχων)], met bronzen nagels. — **χαλκεοθώρηξ,** ηκος, *m. vr. bvn.*, *ion.* = *-ραξ [χάλκεον θώρακα (ἔχων)], met bronzen borstharnas. — **χαλκεόκτυπος,** 2 [χάλκεον κτύπον (ποιέων)], met gekletter van brons.

χάλκεος-οῦς, έα-ῆ (*soms* εος-οῦς), εον-οῦν, *en* **χάλκειος,** 3 [χαλκός]. **1.** *a*) bronzen: ξίφος -εον. — *b*) van brons afkomstig: αὐγὴ -είη, H., glans van het brons. — *c*) met brons beslagen, - versierd, met bronzen wapenen: χ. Ἄρης, H. — **2.** *overdr.*: sterk, onverganakelijk, eeuwig: χ. ὕπνος, *v. d. slaap des doods.*

χαλκεόφωνος, 2 [χαλκέαν φωνὴν (ἔχων)], met bronzen stem.

χαλκεύς, ὁ [χαλκός]. **1.** bewerker van brons, kopersmid. — **2.** *alg.*: metaalbewerker, smid; *ook*: goudsmid.

χαλκευτικός, 3 [χαλκεύω]. **1.** het smeden betreffend. — **2.** bedreven in het smeden.

χαλκεύω [χαλκεύς]. **1.** *a*) het brons bewerken. — *b*) *alg.*: smid zijn. — **2.** smeden: ° χ. ξίφος.

χαλκεών, ῶνος, ὁ [χαλκεύς], smidse.

Χαλκηδ- = Καλχηδ-.

χαλκήϊον, *ion.* = -κεῖον. — **χαλκήϊος,** 3, *ion.* **1.** = χάλκειος. — **2.** van den smid: χ. δόμος, H., smidse.

χαλκήλατος, 2 [χαλκῷ ἐλατός (*verbaaladj. v.* ἐλαύνω)], uit brons gedreven, - gemaakt. — **χαλκήρης,** 2 [χαλκός, *st. v.* ἀραρίσκω]. **1.** met brons beslagen, van brons voorzien. — **2.** bronzen.

Χαλκιδεῖς, έων, οἱ [Χαλκίς, 1], inwoners van Chalkis; *ook enk.* -ιδεύς. — **Χαλκιδικός,** 3 [*id.*]. **1.** van -, uit Chalkis. — **2.** ἡ -ή [χώρα], Chalkidike, *schiereiland v. Makedonië* [*door Chalkis op Euboia gekoloniseerd*].

χαλκίζω [χαλκός], *een zeker spel* met een kopermunt spelen. — **χαλκίνδα,** *bw.*, met een kopermunt.

Χαλκίοικος, 2 [χάλκεον οἶκον (ἔχων)], *bijnaam v. Athena te Sparta* [*waar haar tempel met brons bekleed was*].

χάλκιος, 3, *aiol.* = χάλκεος.

χαλκίς, ίδος, ἡ = κύμινδις.

Χαλκίς, ίδος, ἡ. **1.** *zeestad* [*op Euboia*. — **2.** *id. in Aitolië.* — **3.** *rivier in Elis.*

χαλκοβάρεια, *vr. bvn.*, *en* **χαλκοβαρής,** 2 [χαλκῷ βαρύς], zwaar van brons, bronzen. — **χαλκοβατής,** 2 [χαλκός, βαίνω], met bronzen drempel. — **χαλκοβόας,** ου, *m. bvn.* [χαλκέαν βοὴν (ἔχων)], met bronzen stem. — **χαλκογλώχιν,** ινος, *m. vr. bvn.* [χαλκέαν γλωχῖνα (ἔχων)], met bronzen spits. — **χαλκόδετος,** 2 [χαλκῷ δετός], met brons verbonden. — **χαλκοθώραξ,** *gen.* ακος, *m. vr. bvn.* [χάλκεον θώρακα (ἔχων)], met bronzen borstharnas. — **χαλκοκνήμις,** *gen.* ιδος, *m. vr. bvn.* [χαλκέας κνημῖδας ἔχων)], met bronzen scheenplaten. — **χαλκοκορυστής,** οῦ, *m. bvn.* [χαλκῷ κορυσσόμενος], met bronzen wapenrusting. — **χαλκοκώδων,** *m. vr. bvn.* [χάλκεον κώδωνα (ἔχων)], met bronzen mondstuk. — **χαλκοπά-**

ρᾱος, 2, *dor.*, *en* **χαλκοπάρηος,** 2 [χαλκέας παρειὰς (ἔχων)], met bronzen wangen, - wangstukken.— **χαλκόπλακτος,** 2, *dor.* = -πληκτος. — **χαλκόπλευρος,** 2 [χαλκέας πλευρὰς (ἔχων)], met bronzen wanden. — **χαλκόπληκτος,** 2 [χαλκός, πλήσσω], met bronzen slag. — **χαλκόπους,** ους, ουν, *gen.* ποδος (*acc.* ουν) [χαλκέους πόδας (ἔχων)]. **1.** met bronzen voeten, - hoeven. — **2.** bronzen : °χ. ὀδός, drempel. — **χαλκόπυλος,** 2 [χαλκέας πύλας (ἔχων)], met bronzen deuren.

χαλκός, ὁ. **1.** brons ; *missch. een zeer enkelen keer bij* H. *en soms later* : koper. — **2.** *meton.* : bronzen voorwerp, *vrl wapens* : zwaard, speer, schild, pantser, helm ; *verder* : bijl, ketel, urn *enz.* ; *ook* : kopermunt (*één achtste v. een obool*).

χαλκόστομος, 2 [χάλκεον στόμα (ἔχων)]. **1.** met bronzen mondstuk. — **2.** met bronzen scheepssneb.— **χαλκότευκτος,** 2 [χαλκῷ τευκτός (*verbaaladj. v.* τεύχω)], van brons gemaakt. — **χαλκότυπος,** 2 [χαλκός, τύπτω], door een bronzen wapen geslagen. — **χαλκοῦς,** ῆ, οῦν, *z.* χάλκεος. — **χαλκόφι,** *gen. v.* χαλκός. — **χαλκοχίτων,** *gen.* ωνος, *m. vr. bvn.* [χάλκεον χιτῶνα (ἔχων)], met bronzen pantser (*dat ook rugplaten had*), *of* : een met bronzen platen bedekt onderkleed dragend. — **χαλκόω** [χαλκός], uit brons vervaardigen.

Χαλκωδοντιάδης, ου, ὁ [Χ., -ιάδης], Chalkodontiade, zoon van Chalkodoon, *t. w. Elephenoor.* — **Χαλκώδων,** οντος, ὁ, *koning der Abanten op Euboia.*

χάλκωμα, τό [χαλκόω], bronzen -, met brons beslagen voorwerp: vat, scheepssneb.

Χάλος, ὁ, *rivier in Syrië.*

Χάλυβες, ων, οἱ, Chaluben. — **1.** *volksstam in Klein-Azië, beroemd om h. bewerken v. h. ijzer, volgens* HDT. *ten westen v. de Halus, volgens* XEN. *ten oosten v. Kotuora.* — **2.** *volksstam in Armenië, ook* Χαλδαῖοι *geheeten.* — **Χάλυβοι,** ων, οἱ = Χάλυβες, 1.

χαμάδις, *bw.* [* χάμα, *acc. v. stam* χαμ-, *z.* χαμαί ; -δις], *en* **χαμᾶζε,** *bw.* [χ., -ζε], op den grond (*met beweging*). — **χαμᾶθεν,** *bw.* [*st.* χαμ-, -θεν], van den grond af. — **χαμαί,** *bw.* [*loc. v. st.* χαμ- ; *vw. Lat.* humus]. **1.** op den grond, *met en zonder beweging.* — **2.** *fig. v. woorden in d. wind* : χ. πίπτειν [*voorstelling v. een speer, die haar doel mist en op d. grond valt*], vruchteloos gesproken zijn.

χαμαιγενής, 2 [χαμαὶ γενόμενος], op de aarde geboren.— **χαμαιευνάς,** άδος, *vr. bvn.*, *en* **χαμαιεύνης,** ου, *m. bvn.* [χαμαὶ εὐνὴν (ἔχων)], op den grond slapend.— **χαμαίζηλος,** 2 [χ., ζῆλος ; *eig.* : den grond zoekend]. **1.** *a*) laag, klein. — *b*) ὁ χ. [δίφρος], schabel. — **2.** *overdr.* : laag, gemeen. — **χαμαιπετής,** 2 [χ. πίπτω]. **1.** op den grond gevallen, - liggend. — **2.** *overdr.* : laag, gemeen. — **χαμαιτυπεῖον,** τό [χ., τύπτω], bordeel. — **χαμεύνη,** ἡ [χ., εὐνή] *en* **χαμεύνιον,** τό [*verklw.*]. **1.** leger op den grond, stroozak. — **2.** *alg.* : bedstede.

† **Χαναάν,** τό, *onverb.* [*Hebr. w.* = Laagland], Kanaän. — **1.** *het oostelijk kustland der Middellandsche Zee.* — **2.** *oude naam v. Palestina.*

χανδάνω, χείσομαι *en* χήσομαι, 2ᵉ *ao.* ἔχαδον, 2ᵉ *pf.* κέχανδα *en* κέχονδα. — **1.** bevatten, kunnen bevatten : λέβης τέσσαρα μέτρα κεχανδώς, H. — **2.** *overdr.* : in zich houden : οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, H., haar gemoed kon haar toorn niet bevatten, - niet weerhouden.

χανδόν, *bw.* [ἔ-χαν-ον, 2ᵉ *ao. bij* χάσκω ; -δόν], met wijd open mond, gulzig.

χάος, τό [*id.* ; ⟶ *Lat.* chaos, *Ned.* chaos, gas]. **1.** *h. gapende, onmetelijke* wereldruim. — **2.** luchtruim.

χαρά, ἡ [χαίρω]. **1.** vreugde.— **2.** *meton.* : oorzaak van vreugde.

χάραγμα, τό [χαράσσω]. **1.** ingegrift -, ingeprent teeken ; — *inz.* : *a*) beet *v. een slang.* — *b*) merkteeken. — **2.** † beeltenis, beeld *in metaal, steen enz.*

χαράδρα, ἡ [*id.*]. **1.** kloof, ravijn. — **2.** *inz.* : *a*) bedding *v. een bergbeek* ; *vd.* : bergbeek. — *b*) holle weg. — **χαραδρόομαι** (*pass.*), door het water van kloven doorsneden worden.

χαρακόω [χάραξ], met paalwerk omgeven.

χαρακτήρ, ῆρος, ὁ [χαράσσω, *eig.* : hij, die teekens *op metaal, steen enz.* inkrast ; ⟶ *Ned.* karakter], *meton.* **1.** het ingekraste, het ingeprente, stempel (*afbeeldsel*). — **2.** *alg.* : *a*) merk, kenteeken. — *b*) *inz.* : α) uiterlijke eigenaardigheid van een mensch : χ. τοῦ προσώπου, uitdrukking van het gelaat. — β) *overdr.*, *in zedelijken zin* : algemeene karaktertrekken : -ῆρες, Karakterschetsen, *titel v. een werk v. Theophrastos* ; *vd.* (*zld.*) : individueele karaktertrekken, karakter.

χαράκωμα, τό [χαρακόω]. **1.** met paalwerk omgeven plaats, versterkte legerplaats, wal. — **2.** paalwerk, verschansing, wal.

χάραξ, ακος, ὁ, ἡ. **1.** spitse paal, schanspaal. — **2.** *coll.* : *a*) paalwerk, verschansing, bolwerk, wal. — *b*) *synekd.*: versterkte legerplaats.

χαράσσω, *att.* **-άττω,** άξω, ἐχάραξα; *pass.* ἐχαράχθην, κεχάραγμαι. [χάραξ]. — **I.** **1.** *a*) inkrassen. — *b*) openrijten. — **2.** slijpen, spitsen, scherpen. — **II.** *overdr.*: krenken, prikkelen, verbitteren.

Χάρης, ητος, ὁ. **1.** *Atheensch veldheer ten tijde v.* DEM. — **2.** *geschiedschrijver v. Alexander d. Groote.*

Χαρίδημος, ὁ, *veldheer uit Euboia ten tijde v.* DEM.

χαρίεις, ίεσσα, ίεν [χάρις]. **1.** aangenaam, liefelijk, aardig, mooi: πέπλος χαριέστατος, H. — **2.** *overdr. in geestelijken zin*: een fijnen smaak hebbend, smaakvol, aardig, geestig: ἐνθύμημα -ίεν, aardige uitvinding; *ironisch*: χάριεν (*bw.*; *accent!*) λέγεις, een mooi voorstel! — **χαριεντίζομαι,** geestig te werk gaan, schertsen, spotten. — **χαριέντως,** *bw. bij* χαρίεις.

χαρίζομαι, ιοῦμαι, ἐχαρισάμην, κεχάρισμαι. — **A. V.** (†) *f.* χαρίσομαι; *pass.* χαρισθήσομαι, ἐχαρίσθην. — [χάρις].
I. *med.* **1.** *onoverg.*: *a*) iem. (τινι) een genoegen doen, - dienst -, - een gunst bewijzen, - ter wille zijn: αὐτῷ -όμενος παρέμεινα, ik ben gebleven om hem aangenaam te zijn; *inz.*: iem. naar den mond praten. — *b*) toegeven -, zich overgeven *aan een hartstocht enz.*: χ. θυμῷ, aan mijn toorn; χ. γαστρί, aan de gulzigheid. — **2.** *overg.*: *a*) gaarne -, rijkelijk schenken: χ. δῶρα: ἀλλοτρίων (*partit. gen.*) χ., vrijgevig zijn met andermans goed; τῇ μητρὶ -εσθαι τὸν Ὀκτάουιον, Octavius aan zijn moeder schenken, om harentwil begenadigen; *ook*: *een verschuldigde geldsom* schenken, kwijtschelden.
II. *lijd.* **1.** aangenaam -, dierbaar -, welkom zijn, *vrl in h. pf. en plqpf.*: αὐτοῖς ἐκεχάριστο, het was tot hun voldoening geschied; *h. part. pf. gew. bijv. g.*: κεχαρισμένος ἦλθεν, H., hij was welkom; κεχαρισμένα δῶρα, H. — **2.** *pf.*: een gunst ontvangen hebben.

Χαρικλῆς, έους, ὁ, *een der voornaamsten onder de Dertig.*

χάριν, *vrz.*, *z.* χάρις, B, II, 1, b.

χάρις, ιτος, ἡ (*acc.* ιν, *soms* ιτα) [χαίρω].
A. *obj.* **I.** *v. pers.* **1.** bevalligheid, lieftalligheid, bekoorlijkheid, schoonheid; *mrv.*: beminnelijke eigenschappen. — **2.** *verpers.*: *a*) Charis, *echtgenoote v. Hephaistos.* — *b*) *mrv.*: Chariten, *godinnen der bevalligheid.* — **II.** *v. zaken*: schoonheid, mooiheid; *ook overdr.*: ἡ τῶν λόγων χ.
B. *subj.*, *meton.* (*oorzaak voor gevolg*). **I.** vreugde, genot, welbehagen. — **II.** **1.** *a*) gunst, *die men geniet of die men iem. toedraagt*, aanzien, welwillendheid, vriendschap: ἡ τῶν Μεσσηνίων χ., welwillendheid jegens; εἰς -ιν πράσσειν τι; πρὸς -ιν λέγειν, naar den mond praten: (τὴν) ἐμὴν -ιν, om mijnentwille; ° χ. ὅρκων, heiligheid der eeden. — *b*) χάριν, *vrz. met gen.* (*die gew. vóór h. vrz. staat*), *redengevend en doelaanwijzend*: uit welwillendheid jegens, ter wille van; *alg.*: om reden van. — **2.** *door een verdere meton.*: *a*) blijk van welwillendheid, liefdedienst, weldaad, geschenk; *ook*: steekpenning, fooi; † genade. — *b*) *weer door een verdere meton.*: vergelding, wederdienst, dankbaarheid, dank: πολλὴ θεοῖς χ. ὅτι ...; -ιν εἰδέναι τινί, -ιν ἔχειν τινί, iem. dank weten; -ιν ἀποδιδόναι τινί, iem. zijn dank betuigen; -ιν κατατίθεμαι *en* -ιν τίθεμαι, zich iem.s dankbaarheid verzekeren (*z.* κατατίθημι, II, 2, b).

Χάρις, ιτος, ἡ (*acc.* ιτα), *z.* χάρις, A, I, 2.

χαριστέον, *verbaaladj. v.* χαρίζομαι. — **χαριστήριος,** 2 [χαρίζομαι]. **1.** het danken betreffend. — **2.** τὸ -ον, blijk van dankbaarheid.

†χαριτόω [χάρις], aangenaam maken; *pass.*: κεχαριτωμένη, vol van genade.

χάρμα, τό [χαίρω]. **1.** oorzaak van vreugde, *inz.* van leedvermaak. — **2.** *meton.*: vreugde.

Χαρμάνδη, ἡ, *stad aan d. Eufraat.*

χάρμη, ἡ [χαίρω]. **1.** strijdlust. — **2.** *meton.*: strijd, gevecht.

Χαρμίδης, ου, ὁ, *oom v.* PL.

χαρμονή, ἡ [χαίρω], vreugde, genot.

χαρμόσυνος, 3 [χαίρω] *en* **χαροποιός,** 2 [χαρὰν ποιέων], verheugend, heuglijk.

χαροπός, 3 [χαίρω, ὤψ; *eig.*: met verheugden blik], met fonkelende oogen. — **Χάροπος,** ὁ, *en* **Χάροψ,** οπος, ὁ, *koning v. h. eiland Sume.*

χαρτός, 3 [*verbaaladj. v.* χαίρω], heuglijk, aangenaam.

Χάρυβδις, εως, ἡ, *zeemonster, later in de Straat v. Messina gelocaliseerd.*

Χάρων, ωνος, ὁ. **1.** *veerman der onderwereld.* — **2.** *Gr. geschiedschrijver, wschl. vóór* HDT.

χάσκω, χανοῦμαι, 2[e] *ao.* ἔχανον, 2[e] *pf.* κέχηνα [*vw. Ned.* gapen], *en* † **χαίνω** [*gevormd v. d. stam v.* ἔχανον], opengaan, gapen. — **1.** *alg.*: τότε μοι χάνοι χθών, H., dan opene zich voor mij de aarde *om mij te verzwelgen*; τὸ κεχηνὸς τοῦ πίθου, het gat in het vat *der Danaïden*; *overdr.*: τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ, de leemte in de versmaat. — **2.**

inz. v. levende wezens: *a*) den mond openen, gapen; κέχηνα, met open mond staan. — *b*) *inz. v. menschen*: *uit verbazing, in begeerige verwachting, enz.*: aanstaren; *om te spreken, vd.*: uitspreken: ° δεινὰ ῥήματα χανεῖν, drieste taal uitbraken; *om te happen naar*: πρὸς κῦμα χανεῖν, H., den mond openen naar de golven *om ze in te zwelgen*.

χάσμα, τό [χάσκω], kloof, gapende opening. — **χασμάομαι.** **1.** openstaan, gapen. — **2.** *overdr.*: met open mond staan, verlegen zijn.

χἄτερος, χἄτερος = καὶ ἕτερος (*krasis*).

χατέω *en* **χατίζω.** **1.** behoeven. — **2.** verlangen.

χαῦνος, 3. — **1.** uiteenstaand, los, slap. — **2.** *overdr.*: *a*) weekelijk, onnoozel. — *b*) opgeblazen, ijdel, hoovaardig.

χαὔτη, χαὔτη = καὶ αὕτη (*krasis*).

+**Χεβρών,** *onverb.*, ἡ, Hebron, *stad in h. zuiden v. Palestina.*

χειά, ἡ, gat, hol.

χεῖλος, τό (*att. gen. mrv. ook* -έων). **1.** lip. — **2.** *overdr.*: *a*) rand *v. een menguat, een korf enz.* — *b*) oever *v. een rivier*, rand *v. een gracht*; *ook* (HDT.): wand *v. een gracht.*

χεῖμα, τό [*vw.* χιών; *vw. Lat.* hiems]. **1.** winter. — **2.** *meton.*: winterweer, koude, vorst, storm. — **χειμάδιον,** τό, winterkwartier.

χειμάζω [χεῖμα]. **1.** *overg.*: *a*) door storm -, door onweer -, door regen teisteren: ἐν θαλάττῃ -όμενον πλοῖον. — *b*) *overdr.*: teisteren, kwellen, verontrusten: -εσθαι ἐν λόγῳ, in nood verkeeren in een bespreking; ° ἀπειλαὶ αἷς ἐχειμάσθην, die mij ontstelden. — **2.** *onoverg.*: *a*) overwinteren, in de winterkwartieren liggen. — *b*) storm zenden: ° θεὸς -ει; *onpers.*: -ει, het stormt.

χειμαίνω, *f.* ανῶ [χεῖμα]. **1.** *overg.*: teisteren; *pass.*: in nood verkeeren. — **2.** *onoverg.*: stormachtig zijn.

χειμάρροος-ους, οος-ους, οον-ουν [χεῖμα, ῥέω], *en* **χείμαρρος,** 2. — **1.** door winter-, door stortregens gezwollen. — **2.** ὁ χ., bergstroom.

χειμασία, ἡ [χειμάζω], het overwinteren.

χειμερίζω, overwinteren. — **χειμερινός,** 3, wintersch, winter-. — **χειμέριος,** 3 *en* 2 [χεῖμα]. **1.** wintersch, winter-, stormachtig. — **2.** *overdr.*: ° -ος λύπη, razende pijn.

χειμών, ῶνος, ὁ [*x.* χεῖμα]. **1.** winter. — **II.** *meton.* **1.** winterweer, onweer, storm, koude. — **2.** *overdr.*: *a*) gewoel: ° ἐν -ῶνι δορός, in den storm der lansen. — *b*) storm der ziel, vlaag van waanzin, hartstocht.

χείρ, χειρός, ἡ (*dat. mrv.* χερσί, *gen. dat. du. gew.* χεροῖν; ° *st.* χερ *dikw. ook in de andere naamvallen, behalve d. nom.*). [→ *Ned.* chiromantie *enz.*].

A. **I.** hand, vuist, *als lichaamsdeel.* — **1.** *alg.*: χειρὸς (*partit. gen.*) λαβεῖν τινα. — **2.** *als orgaan der werkzaamheid*: χρῆσθαι τῇ χειρί, zijn handen gebruiken; *fig.*: εἰς χεῖρας ἄγεσθαί τι, in handen nemen, ondernemen; ἐν χεροῖν ἔχειν τι, bezig zijn met. — *inz.*: *a*) *toestemmend*: ἀνατείνειν τὴν χεῖρα (*bij een stemming*). — *b*) *smeekend*: θεοῖσι χεῖρας ἀνέσχον, H. — *c*) *beschermend, helpend*: ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήγειν, H., met raad en daad helpen; *fig.*: χεῖρα ὑπερέχειν τινί, iem. de hand boven het hoofd houden. — *d*) *geweld plegend, strijdend*: χ. κρατερά; ἐκ χειρὸς χρῆσθαι παλτῷ (*tgst.*: *een spies werpen*); χερσὶ πεποιθώς, H., vertrouwend op; εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τινι, ἐν χερσὶν γίγνεσθαί τινι, *dikw.*: handgemeen worden met. — **II.** *synekd.*: arm: πῆχυς χειρὸς δεξιτερῆς, H., rechter elleboog.

B. *meton.* **1.** *overdr.*: macht, bezit: ° αὐτῷ μ' ἔδωκας ἐς χέρας, hebt mij toevertrouwd; χ. μεγάλη, H., machtige hand *v. Zeus*; εἰς χεῖράς τινος πεσεῖν. — **2.** schaar, menigte (*vgl. Lat.* manus, *Ned.* handvol): ἀνέβαινον χειρὶ πολλῇ.

C. *overdr.*: χ. σιδηρᾶ, enterhaak.

χειραγωγέω, aan de hand leiden. — **χειραγωγός,** 2 [χειρὶ ἄγων], aan de hand leidend.

χειρίζω, *f.* ίσω *en* ιῶ [χείρ]. **1.** behandelen. — **2.** *overdr.*: leiden, besturen; ὁ -ων, rentmeester, opzichter.

χείριος, 3 [*id.*], die in de macht is van, onderworpen aan.

χειρίς, ῖδος, ἡ [*id.*], handschoen.

Χειρί-σοφος, ὁ [*eig.*: handig], *een van de aanvoerders der Tienduizend.*

χείριστος, 3, *superl. bij* χείρων, geringste, minste, slechtste.

χειροδάϊκτος, 2 [χειρὶ δαϊκτός (*verbaaladj. v.* δαΐζω)], met de hand verscheurd. — **χειρόδεικτος,** 2 [χειρὶ δεικτός (*verbaaladj. v.* δείκνυμι); *eig.*: met den vinger aangewezen], duidelijk. — **χειροήθης,** 2 [χείρ, ἦθος; *eig.*: aan de hand gewend; *vgl. Lat.* mansuētus]. **1.** *v. dieren.*: tam. — **2.** *overdr. v. pers.*: handelbaar, gedwee, onderdanig. — **χειρόμακτρον,** τό [χείρ. *wschl.* μάσσω], handdoek. — **χειροπληθής,** 2 [χείρ, πλήθω], de hand vullend, een vuist groot. —

χειροποίητος, 2 [χειρὶ ποιητός], door menschenhanden gemaakt.

χειρότερος, 3 = χείρων.

χειροτέχνης, ου, ὁ [χειρῶν τέχνην (ἔχων)], handwerker.

χειροτονέω [*eig.* : de hand uitsteken]. **1.** *onoverg.*: door het opsteken der hand stemmen. — **2.** *overg.* : door het opsteken der hand besluiten, - kiezen. — **χειροτονία**, ἡ, stemming -, verkiezing door het opsteken der handen. — **χειροτόνος**, 2 [χείρ, τείνω], met uitgestrekte handen geschiedend.

χειρουργέω, met de hand uitvoeren. — **χειρουργία**, ἡ, handwerk. — **χειρουργός**, 2 [χείρ, ἔργον ; —> *Ned.* chirurg]. **1.** een handwerk -, een kunst beoefenend. — **2.** ὁ χ., handwerker, kunstenaar, chirurg.

χειρόω [χείρ] *en, gew., med.*: in zijn macht brengen, bedwingen, onderwerpen. — **χείρωμα**, τό, met de hand verrichte daad.

χείρων, 2, *dient als comp. bij* κακός. — **1.** *a*) slechter, geringer, minder *in kracht, in rang, in waarde enz.*; οὐ -όν ἐστι *met inf.*, het is niet slechter ..., het is beter... — *b*) *in zedelijken zin*: slechter ; *inz.* : laffer. — **2.** *bw.* -ον : slechter, minder, geringer.

Χείρων, ωνος, ὁ, *een Kentaur.*

χειρῶναξ, ακτος, ὁ [χειρῶν ἄναξ], handwerker.

χείσομαι, *f. v.* χανδάνω.

χέλει χελώνη [*het 1e w. is slechts een verdubbeling v. de volgende lettergreep*], schille-schildpad.

χελιδών, όνος, ἡ, zwaluw.

χέλυς, υος, ἡ. **1.** schildpad. — **2.** *meton.*: lier [*vaak met h. schild der schildpad vervaardigd*].

χελώνη, ἡ. **1.** schildpad. — **2.** *overdr. v. wat d. vorm heeft v. h. schild v. een schildpad, o. a.*: schutdak (*belegeringswerktuig* ; *vgl. Lat.* testūdō).

Χέοψ, οπος, ὁ [*Egyptisch w.*], Cheops, Chufu, *Egyptische koning, missch. 3200 v. C.*

χέραδος, τό, *alleen acc. enk.*, grind.

χερειότερος, 3, *en* **χερείων**, 2 = χείρων.

* **χέρης**, *bvn.* (*alleen : enk. dat.* ηϊ, *acc.* ηα *en* εια ; *mrv. nom.* ηες, *acc. onz.* ηα *en* εια). — **1.** gering, zwak, slecht. — **2.** *met de beteek. v. een comp.* : geringer, onbeduidender, slechter.

χερμάδιον, τό, slingersteen.

χερνῆτις, ιδος, *vr. bvn.* [χειρὶ νέουσα (3. νέω)], spinster.

χέρνιβον, τό [χέρνιψ], waschbekken. — **χερνίπτομαι** [*id.*]. **1.** zich de handen wasschen. — **2.** met wijwater besprenkelen. — **χέρνιψ**, ιβος, ἡ [χείρ νίπτω]. **1.** waschwater. — **2.** wijwater.

χερόπλακτος, *dor.*, *en* **-ηκτος**, 2 [χειρὶ πληκτός (*verbaaladj. v.* πλήσσω)], met de hand geslagen.

χερός, *gen. v.* χείρ.

χερρο-, **Χερρο-**, *att.* = χερσο-, Χερσο-.

χερσαῖος, 3 [χέρσος], zich op het land bevindend, op het land levend.

χέρσον-δε, *bw.* [χέρσος], naar het land.

Χερσονήσιος, 3 [*eig.* : van een schiereiland], van de Thrakische Chersonesos. — **Χερσονησίτης**, ου, ὁ [*eig.* : bewoner van een schiereiland], bewoner van de Thrakische Chersonesos. — **χερσονησοειδής**, 2 [χερσονήσου εἶδος (ἔχων)], als een schiereiland. — **χερσόνησος**, ἡ [χέρσος νῆσος]. **1.** schiereiland. – **2.** Χ., *naam v. verschillende schiereilanden, inz.* : *a*) *met en zonder* Θρᾳκική *en dgl.*: de Thrakische Chersonesos, *nu schiereiland v. Gallipoli.* — *b*) *gew. met, soms zonder* Ταυρική *en dgl.* : de Taurische Chersonesos, *nu Krim.*

χέρσος, 2. — **1.** *v. d. grond* : *a*) droog, vast, hard. — *b*) ἡ χ. [γῆ], vasteland, oever, het droge. — **2.** *meton.* : *a*) onvruchtbaar. — *b*) *overdr.* : kinderloos.

χεῦμα, τό [χέω], het uitgegotene, het zich uitstortende : plengoffer, stroom, voorwerp van gegoten metaal.

χεύω, εις *enz.*, **χεύω**, ῃς *enz. z.* χέω.

Χεφρῆν, ῆνος, ὁ [*Egyptisch w.*], Chephren, Chaphra, *zoon of broeder en opvolger v. Cheops* [*z.* Χέοψ].

χέω, *f.* χέω, *ao.* ἔχεα, *pf.* κέχυκα ; *med.* χέομαι, ἐχεάμην κέχυμαι ; *pass.* χέομαι, χυθήσομαι, ἐχύθην, κέχυμαι. — **A. V.** (*vrl* H.) *f.* χεύω, *ao.* ἔχευα ; *med.* ἐχευάμην ; *med.* 2e *ao.* ἐχύμην (*gaat naar d.* 2en *ao. der wkw. op* μι). — [*vw. Lat.* fundĕre, *Ned.* gieten].

I. 1. *v. vloeistoffen* : gieten, uit-, vergieten, laten vloeien : αὐτοῖς ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, H. ; Ζεὺς χέει ὕδωρ, H., zendt regen ; χοὰς ἥρωσι ἐχέαντο (= *act.*), HDT.; *pass.* : zich uitstorten, vloeien, stroomen. — **2.** *v. droge stoffen* : *a*) uitstorten, uitstrooien, uitschudden : φύλλα ἄνεμος χαμάδις χέει, H. ; σῆμα ἔχεαν, H., wierpen een grafheuvel op ; ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν, H., wierpen naar hem een hagelbui van speren; ἐπὶ βέλεα χέοντο, H., ... van hun (*med.*) speren. — *b*) laten neerglijden, doen vallen : κατὰ ἡνία χεῦε, H. ; καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευε, H., de sikkel velde een me-

nigte halmen; ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο, H., zij waren gevallen -, zij lagen *dood* op elkaar. — *c*) in menigte laten neerhangen: δένδρεα χέε καρπόν.

II. *overdr.* **1.** *v. onstoffelijke dingen*: uitspreiden, verbreiden: φωνὴν χέει, H., laat weerklinken; ἀμφὶ οἱ θάνατος χύτο, H., omhulde hem — **2.** *v. pers.*: in menigte zich uitstorten: ἐκ νηῶν ἐχέοντο, H., stroomden uit het scheepskamp.

χῆ, χῆ = καὶ ἡ (*krasis*).

χῆδε, χῆδε = καὶ ἥδε (*id.*).

χηλή, ἡ [*vw.* ἔ-χαν-ον, *2e ao. bij* χάσκω]. **1.** het gapende, het gespletene: hoef *v. een rund enz.*, klauw *v. een roofdier, een roofvogel*, schaar *v. een kreeft.* —**2.** *overdr.*: steenen dam, *als golfbreker dienend aan d. voet v. een aan de zee gebouwden stadsmuur* [*waarop deze schijnt te rusten als een rund op zijn hoeven*].

χηλός, ἡ, kast, kist.

χῆμεῖς, χῆμεῖς = καὶ ἡμεῖς (*krasis*).

χήν, χηνός, ὁ, ἡ [*vw. Lat.* anser, *Ned.* gans], gans. — **χήνειος,** 3, van een gans, ganzen-.

Χηνεύς, έως, *m. bvn.*, uit Chenai, *een stadje bij d. Oita.*

χήρα, ἡ [*vr. v.* χῆρος], weduwe.

χηραμός, ὁ [*vw.* χάσκω], kloof, spleet, holte.

χηρεία, ἡ [χηρεύω], weduwschap. — **χηρεύω. 1.** ledig zijn, beroofd zijn van: νῆσος ἀνδρῶν -ει. — **2.** *inz.*: *a*) in weduwschap leven. — *b*) ° van den omgang met menschen beroofd zijn, eenzaam leven. — **χῆρος,** 3. — **1.** ledig, beroofd van: ° -α μέλαθρα; ° γραμμάτων χ., die het alphabet niet kent. — **2.** *inz.*: beroofd van een echtgenoot: γυνὴ -α, weduwe; *z.* χήρα. — **χηρόω. 1.** ledig -, eenzaam maken, berooven. — **2.** *inz.*: van haar echtgenoot berooven, tot weduwe maken.

χηρωσταί, ῶν, οἱ, verre verwanten.

χήσομαι, *f. v.* χανδάνω.

***χῆτος,** τό, *alleen dat.* χήτει, door het gemis van.

χθαμαλός, 3 [χθών], bij den grond, laag, vlak.

χθές, *bw.*, gisteren. — **χθιζός,** 3. — **1.** van gisteren, gisteren geschied: χ. ἔβη, hij kwam gisteren. — **2.** *bw.* -όν, τὸ -όν, gisteren; -ά καὶ πρωΐζα, H., zooeven.

χθόνιος, 3 *en* 2 [χθών]. **1.** *a*) tot de aarde -, tot den aardbodem behoorend, op de aarde levend; *overdr.*: ° laag, gemeen. — *b*) tot het land behoorend, inheemsch. — **2.** *gew.*: onderaardsch; *inz.*: in -, van de onderwereld: θεοὶ -οι; -α Φήμη, de Faam, die in de onderwereld doordringt.

χθονοστιβής, 2 [χθόνα στείβων], de aarde betredend.

χθών, χθονός, ἡ [*vw. Lat.* humus]. **1.** *a*) aarde, aardbodem: χθόνα δύμεναι, H., in -, onder de aarde gaan, sterven. — *b*) *verpers.* Χθών, de Aarde, *als godin*, = Γαῖα, Γῆ. — **2.** land, streek, gewest: ° Τρωϊκὴ χ. — **3.** staat, stad: ° νόμοι χθονός.

χιλίαρχος, ὁ [χιλίων ἄρχων]. **1.** chiliarch, hoofdman over duizend man. — **2.** *te Rome*: krijgstribuun. — **3.** *in Perzië*: eerste minister, grootvizier.

χιλιάς, άδος, ἡ, een aantal van duizend.

χιλιέτης, *en* **-ετής,** 2 [χιλίων ἐτῶν], duizendjarig. — **χίλιοι,** αι, -α [*Ned.* kilo-], duizend; *enk. bij coll.*: ἵππος χιλία, duizend man te paard. — **χιλιόναυς,** εως, *m. vr. bvn.* [χιλίων νεῶν], van duizend schepen. — **χιλιοναύτης,** ου, *m. vr. bvn.* [χιλίων ναυτῶν], van duizend schippers, - schepen.

χίλιος, 3, *z.* χίλιοι.

χιλιοστός, 3 [χίλιοι], duizendste. — **χιλιοστύς,** ύος, ἡ, duizendtal, afdeeling van duizend man.

χιλός, ὁ, groen voeder, gras; χ. ξηρός, hooi. — **χιλόω,** laten weiden.

Χίλων, ωνος, ὁ, *ephoros te Sparta omstr. 560 v. C., een der Zeven Wijzen.*

χίμαιρα, ἡ, geit. — **Χίμαιρα,** ἡ, *vuurbrakend monster.*

χίμετλον, τό, winterbuil.

χιονίζω [χιών]. **1.** *onoverg., onpers.*: sneeuwen. — **2.** *overg.*: besneeuwen.

χιονόκτυπος, 2 [χιών, κτυπέω], door sneeuw gezweept. — **χιονώδης,** 2 [χιών, -ώδης]. **1.** (wit) als sneeuw. — **2.** met sneeuw bedekt.

Χίος, ἡ, *eiland met gelijknamige stad op de kust v. Ionië.* — **Χῖος,** 3, Chiisch, van -, uit Chios; οἱ Χῖοι, de bewoners -, de inwoners van Chios.

Χίρων = Χείρων.

χιτών, ῶνος, ὁ [*Semietisch w.*; *vw. Lat.* tunica, *Ned.* katoen]. **1.** *a*) onderkleed, hemd, lijfrok. — *b*) H. *dikw.*: *bronzen* pantser *met rugstukken, ofwel*: *lederen of vilten* wapenrok *met metalen beslag.* — *c*) *bij de Thrakiërs*: *een soort* broek. — *d*) † *alg., mrv.*: kleederen. — **2.** *overdr. v. wat omhult als een kleed*: ° slangenhuid; ° *steenen* kleed, *dat een gesteenigde bedekt*; *steenen* pantser (*nl. een muur*). — **χιτώνιον,** τό [*verklw.*] *en* **χιτωνίσκος,** ὁ [*id.*], kort onderkleed, korte lijfrok.

χιών, όνος, ἡ [z. χεῖμα], sneeuw.

χλαῖνα, ἡ. 1. bovenkleed, mantel. — 2. deken, sprei.

χλαμυδουργία, ἡ [χ., ἔργον], het vervaardigen van krijgsmantels. — **χλαμύς,** ύδος, ἡ, bovenkleed voor mannen, krijgsmantel.

χλανιδοποιία, ἡ [χ., ποιέω], het vervaardigen van fijne bovenkleederen. — **χλανίς,** ίδος, ἡ, fijn bovenkleed.

χλευάζω. 1. *onoverg.* : spotten, schertsen. — 2. *overg.* : bespotten. — **χλευασμός,** ὁ, spot, hoon.

χλιαίνω [χλίω], verwarmen. — **χλιαρός,** 3 [*id.*], lauwwarm, lauw.

χλιδάω. 1. weekelijk -, verwijfd zijn, weelderig leven. — 2. *meton.* (*oorzaak voor gevolg*) : trotsch zijn op, overmoedig zijn. — **χλιδή,** ἡ [χλίω]. 1. weekelijkheid, verwijfdheid, weelderigheid. — 2. *meton.* : *a*) *wat bij een weekelijk leven hoort*: tooisel, haartooi.— *b*) (*oorzaak voor gevolg*): trots, overmoed. — **χλίδημα,** τό [χλιδάω], weelde, tooisel.

χλίω. 1. weekelijk -, weelderig leven. — 2. *meton.* (*oorzaak voor gevolg*) : trotsch -, overmoedig zijn.

χλοερός, 3 = χλωρός. — **χλόη,** ἡ, jonge, groengele scheut, gras.

χλούνης, ου, *m. bvn.*, *epitheton v. h. everzwijn*; *etymologie en beteek. onbekend*; *missch.* : jong, krachtig, *of*: in het gras legerend.

χλωρηΐς, ΐδος, *vr. bvn.* [*vw.* χλωρός], bruingrauw.

χλωρόκομος, 2 [χλωρὰν κόμην (ἔχων)], met groen loof. — **χλωρός,** 3 [*vw. Ned.* geel]. I. 1. groen als een jonge scheut, geelgroen; *vd.* : *a*) lichtgroen, lichtgeel. — *b*) bleek, vaal. — 2. *alg.* : groen. — II. *overdr.* : jeugdig, frisch, versch : °αἷμα -ον, jeugdig bloed; μοχλὸς χ., H., nog niet uitgedroogde paal.

χνοάζω [χνόος], zich met dons bedekken.

χνόη, ἡ, radnaaf.

χνόος-οῦς, όου-οῦ, ὁ, aanslag, (lichte) korst, schuim, dons *der kin*.

χόανος, ὁ [χέω], smeltkroes.

Χοάσπης, ου, ὁ [*Perzisch w.*], *rivier die Soesa* (Σοῦσα) *bespoelt*.

χοή, ἡ [χέω], plengoffer, *inz. voor de dooden*. — **χοήρης,** 2, een plengoffer bevattend. — **χοηφόρος,** ου, *m. vr. bvn.* [χοὴν φέρων], een plengoffer dragend.

χοἰ, χοἰ = καὶ οἱ (*krasis*).

χοῖνιξ, ικος, ἡ. 1. choinix, *korenmaat* = *1.094 liter*. — 2. voetboei.

χοιράς, άδος, ἡ, klip.

Χοιρέαι, ῶν, αἱ, *plaats op Euboia*.

χοίρειος, 3, *en* **χοίρεος,** 3, van de big, van het varken, varkens-; τὰ -εια *en* -εα [κρέα], bigge-, varkensvleesch. — **χοῖρος,** ὁ, big, varken.

χολάδες, ων, αἱ, ingewanden, darmen.

χόλαισι, *aiol.* = χαλῶσι, *v.* χαλάω.

Χολαργεύς, ὁ, uit *de Attische gouw* Cholargos.

χολή, ἡ, *en* **χόλος,** ὁ [*vw. Lat.* fel, *Ned.* gal]. 1. (*gew.* -ή) *a*) gal. — *b*) *meton.*, *enk. en mrv.* : galblaas. — 2. (*gew.* -ος), *meton.* : toorn, haat, wrok [*waarvan de gal de zetel was*].

Χολλείδης *en* **-ήδης,** ου, ὁ, uit *de Attische gouw* Cholleidai.

χόλος, ὁ, *z.* χολή. — **χολόω,** toornig maken; *med. en pass.* : toornig worden, -zijn : βασιλῆϊ χολωθείς, H. vertoornd op. — **χολωτός,** 3 [*verbaaladj.*], vertoornd.

χονδρίτης, ου, *m. bvn.*, gerste- : ὁ χ. [ἄρτος], gerstebrood. — **χόνδρος,** ὁ, korrel, *o. a.* zout-, graan-, gerstekorrel.

χόος-οῦς, όου-οῦ, ὁ, ἡ, aardhoop, opgeworpen aarde.

χοραγός, ὁ, *dor.* = χορηγός.

† **Χοραζίν,** *onverb.*, ἡ [*Hebr. w.*], *stad in Galilea*.

χορδή, ἡ [⟶ *Lat.* chorda ⟶ *Ned.* koord]. 1. darm. — 2. *meton.* : *v. een darm gemaakte* snaar.

χορεία, ἡ [*Lat.* chorēa] *en* **χόρευμα,** τό, koor-, reidans; *alg.* : dans. — **χορευτής,** οῦ, ὁ, koordanser. — **χορεύω** [χορός]. 1. *onoverg.* : *a*) een reidans uitvoeren. — *b*) *alg.* : dansen. — 2. *overg.*: *a*) door reidansen eeren : χ. τινά, *een god*. — *b*) door reidansen vieren : °γάμους χ.

χορηγέω [χορηγός]. 1. koorleider zijn, een koor (χορῷ) aanvoeren. — 2. *a*) *te Athene* : choreeg zijn (*z.* χορηγός, 2), een danskoor bekostigen. — *b*) *alg.* : *α*) iem. v. iets voorzien : χ. τινὰ τοῖς ἐπιτηδείοις. — *β*) iem. iets geven : χρήματα τοῖς ναύταις χ., hun de soldij uitbetalen.

χορηγία, ἡ [*id.*]. 1. *te Athene* : choregie, ambt van choreeg (*z.* χορηγός, 2). — 2. *alg.* : *a*) *iedere* uitrusting. — *b*) *meton.* : *de daartoe noodige* uitgaven.

χορηγός, ὁ [χορὸν ἄγων]. 1. *a*) koorleider, aanvoerder van een koor; *fig.* : °χ. ἄστρων. — *b*) *overdr.* : menner *v. onruststokers en dgl.* — 2. *a*) *te Athene* : choreeg, *hij, die de kosten voor h. instudeeren en uitvoeren v. een koor te*

dragen heeft. — *b*) *alg.* : hij, die de kosten voor iets draagt.

χορικός, 3 [χορός], het koor-, den reidans betreffend; τὸ -όν, koor, groep zangers.

χορογράφος, ὁ [χορὸν γράφων], maker van reizangen.

χοροιτυπία, ἡ, het stampen op den grond bij het dansen, reidans. — **χοροιτύπος**, 2 [χοροῖ (*loc.*) τύπτων], op den grond stampend onder het dansen, dansend.

χορόν-δε, *bw.* [χορός], ten dans.

χοροποιός, 2 [χορὸν ποιέων]. **1.** reidansen regelend. — **2.** aanleiding gevend tot reidansen.

χορός, ὁ [*vw.* χόρτος; —> *Lat.* chorus —> *Ned.* koor]. **I.** dansplaats. — **II.** *meton.* **1.** *a*) dans. — *b*) *inz.* : rei-, koordans. — **2.** *a*) groep koordansers, koor: -ὸν αἰτεῖν, om een koor verzoeken, *d. i. machtiging vragen om een drama op te voeren*; -ὸν διδόναι, *d. i. iem. machtigen een stuk op te voeren*; -ὸν ἱστάναι, een koor ten tooneele voeren. — *b*) *overdr.* : schaar, groep, menigte: τεττίγων χ.; *fig.* : τὴν σοφίαν ποῦ -οῦ (*in de groep der goede of der slechte dingen*) τάξομεν; — **3.** koorzang.

χορτάζω [χόρτος]. **1.** voederen, mesten. — **2.** *v. pers.* : voeden, verzadigen. — **χόρτασμα**, τό, voeder, gras.

χόρτος, ὁ [*vw. Lat.* hortus, *Ned.* gaard]. **1.** omheinde ruimte: veehof, weide, tuin. — **2.** *meton.* : voeder, gras: χ. κοῦφος, hooi.

χοῦς, *z.* χόος.

χοὖτος *en* **χοὗτος** = καὶ οὗτος (*krasis*).

χοὔτως, **χοὕτως** = καὶ οὕτως (*krasis*).

χόω, *act. regelm.*; *pass.* : χωσθήσομαι, ἐχώσθην, κέχωσμαι. — **1.** ophoopen, opwerpen: χ. τάφον. — **2.** *door h. storten v. aarde en dgl.* vullen, ophoogen.

χρᾷ, *ion. 3 enk. pr. ind. v.* 3. χράω.

χραίνω, *f.* ανῶ, *ao.* ἔχρανα; *pass. ao.* ἐχράνθην. — **1.** even aanraken, strijken langs. — **2.** *inz.* : *a*) besprenkelen, bezoedelen. — *b*) *overdr. v. een zedelijke bezoedeling*: onteeren: θεῶν ὀνόματα χ., ontheiligen.

* **χραισμέω**, ήσω, ἐχραίσμησα, 2[e] *ao.* ἔχραισμον [*vw.* χρήσιμος], helpen, baten: οὔ κορύνη οἱ ὄλεθρον χραῖσμε, H., de knots baatte hem niet ten opzichte van (*d. i.* tegen) den dood.

χρᾶν, **χρᾷς**, *z.* 3. χράω.

χραύω *of* 1. * **χράω**, ἔχραυσα, 2[e] *ao.* ἔχραον [* χράϝω]. **1.** oppervlakkig aanraken, schrammen, licht verwonden: χ. τινά. — **2.** zich werpen op, aanvallen: τόδε δῶμα ἐχράετ' ἐσθιέμεν, H., gij hebt u op ... geworpen om te eten.

2.* **χράω**. **1.** *act.* (*alleen pr. ind.* χρῇς *en* χρῇ), verlangen, begeeren. — **2.** *med.*, *vrl pf.* κέχρημαι (*met beteek. v. h. pr.*): *a*) behoefte hebben aan, verlangen: οἴνου κεχρημένος, H. — *b*) *h. part.* κεχρημένος, *dikw. als bvn. gebruikt*: gebrek hebbend aan, behoeftig.

3. **χράω** (*in h. att. contractie v.* αε *tot* η *in plaats v.* ᾱ), χρήσω, ἔχρησα, κέχρηκα; *med.* χρήσομαι, ἐχρησάμην; *pass.* ἐχρήσθην, *pf. med.-pass.* : κέχρημαι *en* κέχρησμαι. — *A. V. ion.* (*contr. v.* αε *gew. tot* ᾱ), *pr. ind.* χρᾷς, χρᾷ, *inf.* χρᾶν, *part.* χρέων, χρείων, χρήων; *med. pr. ind. 3 enk.* χρᾶται, χρέεται, *3 mrv.* χρέονται, *conj. 3 mrv.* χρέωνται, *imper. 2 enk.* χρέω *en* χρέο, *3 mrv.* χράσθων, *inf.* χρέεσθαι, *part.* χρεόμενος *en* χρεώμενος; *impf. 3 enk.* ἐχρᾶτο, *3 mrv.* ἐχρέοντο *en* ἐχρέωντο. — [χρή].

A. het noodige verschaffen. — *inz.* **I. 1.** ten gebruike -, te leen geven. — **2.** *med.* : aan zich te leen laten geven, te leen ontvangen. — **II. 1.** een orakel geven, voorspellen; *v. een god*: te kennen geven, openbaren: τὰ χρηστήρια ταῦτά σφι (= αὐτοῖς) ἐχρήσθη, HDT.; τὸ χρησθέν, τὰ χρησθέντα, orakel. — **2.** *med.* : zich een orakel laten geven, een orakel raadplegen: ἐσῆλθον χρησόμενοι τῷ θεῷ, HDT.

B. *med.* = *Lat.* uti (*bij uitbr. v. de beteek.* A, I, 2). — **I. 1.** gebruiken, in gebruik hebben, zich ten nutte maken: θαλάσσῃ χρῆσθαι, de zee bevaren; τί χρήσομαι αὐτῷ;, wat zal ik met hem beginnen?; ἀληθείᾳ χρῆσθαι, waarheid spreken; παραδοῦναι σφᾶς χρήσασθαι ὅ τι ἂν βούλωνται, zich op genade of ongenade overgeven; τοῖς πράγμασι χρῆσθαι, de omstandigheden weten te gebruiken, zich er in schikken; *periphrastisch* (*dikw.* HDT.): βοῇ χράομαι = βοάω. — **2.** *alg.* : geregeld gebruiken, bezitten: φρεσὶ κέχρητο ἀγαθῇσιν, H., bezat een gezond verstand.

II. 1. *een eigenschap, een hartstocht enz.* in 't werk stellen, *er aan* toegeven: ἀρετῇ χρῆσθαι, zich dapper betoonen; *periphrastisch* (*dikw.* HDT.): ὀργῇ χρεόμενος, HDT. = ὀργιζόμενος. — **2.** *v. uitwendige toestanden en dgl.* : ondergaan, ondervinden, lijden: χειμῶνι χρησάμενος, door een storm overvallen; συμφοραῖς κέχρηνται, zij leven in rampspoed: μόρῳ χρήσασθαι, HDT., sterven; τῷ νόμῳ χρῆσθαι, zich onderwerpen aan. — **3.** *v. pers.* : *a*) omgaan met: χ. τινι φίλῳ, aan iem. een vriend hebben;

οἱ χρώμενοι αὐτᾷ, zijn vrienden. — *b*) behandelen : φιλικῶς χ. τινι.

χρέεσθαι, χρέεται, *z.* 3. χράω.

χρεία, ἡ [χρή]. **I. 1.** *a*) noodzakelijkheid, behoefte, nood, gebrek : -αν ἔχειν τινός, ἐν -ᾳ τινὸς εἶναι. — *b*) *meton., concr.* : ambtsverrichting ; *alg.* : aangelegenheid. — **2.** *verzw.* : verlangen, wensch. — **II. 1.** gebruik : *a*) *v. zaken* : ἱμάτιον ἐν -ᾳ ὄν. — *b*) *v. pers.* : omgang, betrekkingen. — **2.** *meton.* : bruikbaarheid, nut : τίς ἡ χ. ἐστὶν τῆς ῥητορικῆς ;

χρείη, *opt. v.* χρή (*z.* χρή, II).

χρεῖος, τό, *ep.* = χρέος.

χρειώ, οῦς, ἡ *en* τό, **χρεώ,** οῦς, τό, *en* **χρηώ,** οῦς, τό [χρή], nood, behoefte, verlangen, wensch : χρειὼ ἐμεῖο γίγνεται, H., de behoefte aan mij ontstaat ; τίνα χρειὼ τόσον ἵκει ;, H., wien treft een zelfde nood? ; *vd. is de acc. overgegaan in constructies met* γίγνεσθαι : ἐμὲ χρεὼ γίνεται αὐτῆς, H., nu heb ik *mijn schip* noodig ; *gew. met weglating v. h. wkw.* : τίπτε δέ σε χρεώ ;, waartoe hebt gij dat noodig ?

χρειώδης, 2 [χρεία, -ώδης], nuttig.

χρείων, *part. pr. v.* 3. χράω.

χρείως, *z.* χρέος.

χρεμετίζω, hinniken.

χρέμπτομαι, met de keel schrapen.

χρέο, χρεόμενος, *z.* 3. χράω.

χρεόν, *z.* χρή, II.

χρέονται, *z.* 3. χράω.

χρέος, *gen.* έεος-έους, *ep.* **χρεῖος, χρῆος** *en* **χρείως** (*alle drie alleen nom. en acc.*), *en att.* **χρέως** (*alleen deze vorm*), τό [χρή]. **I. 1.** *a*) wat men moet betalen, geldschuld, schuld. — *b*) *inz.* : schadevergoeding. — **2.** *overdr.*: verplichting, plicht, taak. — **II. 1.** noodzakelijke aangelegenheid, gewichtige zaak. — **2.** *verzw.* : zaak.

χρεοφειλέτης, ου, ὁ [χρέος, ὀφείλω], schuldenaar.

χρεώ, *z.* χρειώ.

χρέω, χρεώμενος, χρέων, *z.* 3. χράω.

χρεών, *z.* χρή, II.

χρέωνται, *z.* 3. χράω.

χρέως, *z.* χρέος.

χρεωφειλέτης = χρεοφ-.

χρή. I. ἡ, nood, behoefte, verlangen : °χρὴ 'σται het zal noodig zijn ; *verder altijd met verzwegen* ἐστί (*vgl.* ἀνάγκη, εἰκός *en dgl.*) : °χρὴ [ἐστι] μοι ἄρχειν. **II.** *reeds dikw., wschl., bij* H., *en dikw. na hem, wordt* χρή *als onpers. wkw. gevoeld ; na hem dikw. met vormen v.* εἰμί *door krasis verbonden* : *conj.* χρῇ, *opt.* χρείη, *inf.* χρῆναι, χρῆν, *part. onz.* χρεών (*ion.* χρεόν), *impf.* χρῆν, ἐχρῆν, *f.* χρῆσται *en* χρήσει [⟵ χρὴ ᾖ, χ. εἴη, χ. εἶναι, —, χ. ὄν (ἐόν), χ. ἦν (*augm. door analogie*), χ. ἔσται, —]. — **1.** *a*) het is noodig, men moet, men is verplicht, het is rechtvaardig, - billijk, - nuttig, - behoorlijk : °τί χρή με λέγειν ; ; *impf.*: het ware noodig *enz.* geweest. — *b*) *inz. v. h. noodlot en v. orakels* : het is voorbeschikt, - voorgeschreven door een orakel. — **2.** *onverb. part. pr., onz.* χρεών (*ion.* χρεόν) : *a*) *met en zonder* ἐστι = χρή. — *b*) *vaak in den acc. abs.* : daar (ofschoon *enz.*) het noodig *enz.* (*z.* 1, a) is, - voorbeschikt is. — *c*) *zelfst. g.* : het noodige, plicht *enz.* ; lotsbeschikking.

χρῇ, *z.* 2. *χράω, 3. χράω *en* χρή.

χρῄζω, *ion.* **χρηΐζω** [χρή]. **1.** *a*) behoefte hebben aan, noodig hebben : διδασκάλου -εις. — *b*) *part.* -ων, *bijv. g.* : behoeftig, arm. — **2.** verlangen : μακροῦ χ. βίου ; ἄγεις ἃ -εις, gij rooft wat in uw smaak valt ; -ουσιν ἐλθεῖν.

χρῆμα, τό [3. χράω, *med.* ; *eig.* : het bruikbare, gebruiksvoorwerp]. **1.** geldsom : *a*) *zld. enk.* : ἐπὶ κόσῳ (*ion.* = πόσῳ) -ατι ;, HDT., voor welken prijs ? — *b*) *gew. mrv.* : bezittingen, waren, schatten, vermogen, have : πρόβατα καὶ ἄλλα -ατα ; οἱ τὰ -ατα ἔχοντες, de rijken. — **2.** *verzw.* : *a*) zaak, ding, voorwerp, wezen : ἀμηχανήσεις -ατος οὐδενός, gij zult aan niets gebrek hebben ; κοῦφον χ. ποιητής ἐστι, de dichter is een licht wezen. — *b*) menigte, massa, geweld : πολλὸν χ. χρυσοῦ, HDT., een heele hoop goud ; τοῦ χειμῶνος χ., het geweld van den storm. — *c*) bezigheid, werkzaamheid, gebeurtenis : δεινὸν χ. ἐποιεῦντο, HDT., zij achtten het iets verschrikkelijks ; τί χ. δρᾷς ;, wat doet ge daar?

χρηματίζω (*f.* ίσω, *att.* ιῶ) [χρῆμα], zaken hebben, een zaak behandelen, onderhandelen. — *inz.* **I. 1.** staatszaken behandelen, ambtelijke werkzaamheden verrichten. — **2.** *a*) gehoor verleenen. — *b*) α) *v. orakels* : smeekelingen ontvangen, hun bescheid geven.— β) *vd.* † van godswege verkondigen, - openbaren ; *pass.* : een bevel -, een waarschuwing van God ontvangen.— **II.** *gew. med.* : geldzaken -, zijn eigen zaken behandelen, handel drijven, geld verdienen.

χρηματισμός, ὁ [χρηματίζω]. **1.** (-ίζω), het behandelen van staatszaken, ambtelijke werkzaamheid, onderhandeling.— **2.** (-ίζομαι), het behandelen van eigen zaken, het streven naar winst. — χρη-

ματιστήριον, τό [*id.*], plaats waar zaken gedreven worden, warenhuis, winkel, beurs. — **χρηματιστής**, οῦ, ὁ [*id.*], zakenman, handelaar. — **χρηματιστικός**, 3 [*id.*], het drijven van zaken -, het verdienen van geld betreffend: χ. οἰωνός, winstvoorspellend voorteeken.

χρήμη, ἡ [χρή], gebrek.

χρῆν, *impf. en inf. pr. v.* χρή, II. — **χρῆναι**, *inf. pr. v. id.*

χρῆος, *z.* χρέος.

χρῇς, *z.* 2. *χράω *en* 3. χράω.

χρῆσαι, *ao. inf. act. en 2 enk. imper. ao. med. v.* 3. χράω.

χρησιμεύω, nuttig -, voordeelig zijn. — **χρήσιμος**, 2 *en* 3 [χράομαι]. **1.** bruikbaar, nuttig, voordeelig; τὸ -ον, nut, voordeel. — **2.** *v. pers.*: verdienstelijk.

χρῆσις, εως, ἡ [χράομαι (3. χράω)]. **1.** het gebruiken. — **2.** *v. pers.*: omgang -, betrekkingen met.

χρησμολόγος, 2 [χρησμοὺς λέγων]. **1.** orakels gevend, voorspellend. — **2.** ὁ χ., uitlegger van orakels. — **χρησμοποιός**, 2 [χρησμοὺς ποιέων], die orakels in verzen brengt. — **χρησμός**, ὁ [3. χράω, A, II], antwoord van een orakel, orakel.

χρησμοσύνη, ἡ [χρήζω], gebrek.

χρησμοφύλαξ, ακος, ὁ [χρησμῶν φύλαξ], bewaarder der orakels.

χρησμῳδέω, orakels geven, voorspellen. — **χρησμῳδία**, ἡ, antwoord van een orakel, voorspelling. — **χρησμῳδικός**, 3, bij een orakel passend. — **χρησμῳδός**, 2 [χρησμοὺς ᾄδων; *eig.*: orakels zingend], orakels gevend (*in verzen*), voorspellend; ὁ, ἡ χ., waarzegger, -zegster.

χρηστέον, *verbaaladj. v.* χράομαι [3. χράω].

χρηστηριάζομαι, zich een orakel laten geven, een orakel raadplegen.— **χρηστήριον**, τό [*onz. v. h. volg.*]. **1.** zetel van het orakel. — **2.** antwoord van het orakel. — **3.** *a*) offerdier *voor h. verkrijgen v. een orakel.* — *b*) *alg.*: offerdier. — **χρηστήριος**, 3 *en* 2 [3. χράω, A, II], van het orakel, van den waarzegger, prophetisch.

χρήστης, ου, ὁ (*gen. mrv.* χρήστων) [3. χράω, A, I]. **1.** die uitleent, woekeraar, schuldeischer. — **2.** schuldenaar.

χρηστός, 3 [*verbaaladj. v.* χράομαι (3. χράω)]. **1.** *vrl v. zaken*: bruikbaar, nuttig, doelmatig, goed in zijn soort: °γῆ -ή, vruchtbaar: σφάγια -ά, gunstige offers; τὰ -ά, weldaden. — **2.** *v. pers.*: *a*) met wien men goed kan omgaan, goed, oprecht, rechtschapen, man van eer, edel, dapper; *inz.*: vriendelijk, welwillend. — *b*) nuttig, verdienstelijk, flink; *vaak ironisch.* — **χρηστότης**, ητος, ἡ. **1.** bruikbaarheid, goede hoedanigheid. — **2.** *v. pers.*: goedheid, oprechtheid, braafheid.

χρηώ, *z.* χρειώ.

χρῖμα, τό [χρίω], zalf; *alg.*: vet: χ. σύειον, reuzel.

χρίμπτω [*id.*]. **1.** *overg.*: *a*) laten strijken langs, dicht brengen bij: °ὑπ' αὐτὴν στήλην ἔχριμπτε σύριγγα, liet de naaf van zijn wiel vlak langs den eindpaal scheren. — *b*) *pass.*: dichtbij komen.— **2.** *onoverg.*: *a*) strijken langs. — *b*) *med.*: naderen: °-εται δόμοις.

χρῖσμα, τό [*id.*] = χρῖμα.

† **χριστιανισμός**, ὁ, christendom, christelijke godsdienst. — † **χριστιανός**, ὁ [Χριστός; ⟶ *Lat.* christiānus ⟶ *Ned.* Christen], Christen.

† **χριστομάχος**, ὁ [Χριστός, μάχομαι], bestrijder van Christus.

χριστός, 3 [*verbaaladj. v.* χρίω]. **1.** gezalfd. — **2.** † *a*) die de heilige zalving ontvangen heeft. — *b*) ὁ Χριστός [⟶ *Lat.* Christus ⟶ *Ned.* kerst-]. α) de Gezalfde, de Messias: ᾔδεισαν τὸν Χριστὸν αὐτὸν εἶναι. — β) *als eigennaam*: Christus, *bijnaam v. Jezus.*

χρίω, *act. regelm.*; *pass.*: χρισθήσομαι, ἐχρίσθην, κέχριμαι *en* κέχρισμαι. — **1.** bestrijken, inwrijven: χρίεσθαι ἰούς, H., zijn (*med.*) pijlen *met gif.* — **2.** *inz.*: *a*) zalven. — *b*) *overdr.*: † tot zijn dienst wijden: Πνεῦμα Κυρίου ἔχρισέν με.

χρόα *en* **χροιά**, ἡ = χρώς.

χρόμαδος, ὁ, het knarsen.

Χρόμιος, ὁ, *naam v. verscheidene pers., vrl in de Il., o. a.* **1.** *een zoon v. Peleus.* — **2.** *id. v. Priamos.*

χρονίζω [χρόνος]. **1.** den tijd doorbrengen, lang blijven. — **2.** *in ongunstigen zin*: talmen, dralen.

χρονικός, 3 [*id.*; ⟶ *Lat.* † chronicus ⟶ *Ned.* chronisch, kroniek]. **1.** den tijd -, een tijdruimte betreffend. — **2.** τὰ -ά, chronologie, *of missch.*: jaarboeken.

χρόνιος, 2 *en* 3 [*id.*]. **1.** langen tijd durend, langdurig: -οι πόλεμοι. — **2.** sinds lang durend, - bestaande, oud: °χ. ἄπεστι, hij is reeds lang afwezig. — **3.** na langen tijd -, eindelijk geschiedend, - voorhanden, laat: χ. ἐλθών, H.

χρονογράφος, ὁ [χρόνος, γράφω], schrijver van jaarboeken.

χρόνος, ὁ [⟶ *Ned.* chrono-]. **1.** *alg.* : tijd, tijdruimte : πολὺς χ., lange tijd ; ὁ παρῶν χ., het tegenwoordige ; ὁ μέλλων χ., toekomst ; ὁ πρὶν χ., het verleden ; πολλοῦ -ου, sinds geruimen tijd ; -ῳ, τῷ -ῳ, mettertijd, na eenigen tijd ; -ον, πολὺν -ον, een tijdlang, langen tijd ; ἀνα (ἀνά, B, III, 2, a) -ον, mettertijd, na verloop van tijd, *ook* : een tijdlang ; διὰ (διά, B, I, 2, a, β) -ου, na eenigen tijd ; ἐπὶ (ἐπί, B, III, 2, a) μακρὸν -ον, gedurende een langen tijd. — **2.** *inz.* : een bepaalde tijdruimte : ° δεκέτης χ. ; ° χ. βίου, levensduur.

χροός, *z.* χρώς.

χρουσοφαῖς (ϊ), *boiot.* = χρυσοφαεῖς, *mrv. v.* χρυσοφαής.

Χρῦσα, ἡ. **1.** *stad aan de westkust v. Troas.* — **2.** *eilandje bij Lemnos.*

χρυσάμπυξ, υκος, *m. vr. bvn.* [χρύσεον ἄμπυκα (ἔχων)], met gouden voorhoofdband. — **χρυσάνιος,** *dor.* = χρυσήνιος. — **χρυσάορος,** 2 [χρύσεον ἄορ (ἔχων)], met gouden zwaard. — **χρυσαυγής,** 2 [χρυσέαν αὐγὴν (ἔχων)], met gouden glans.

χρύσειος, 3 = χρύσεος.

χρυσεόπλοκος, 2 [χρυσῷ πλεκόμενος], uit gouddraad gevlochten.

χρύσεος-οῦς, έα-ῆ (*soms* εος-οῦς), εον-οῦν [χρυσός]. **I. 1.** *a*) gouden, van goud gemaakt. — *b*) ὁ -οῦς, gouden munt. — **2.** met goud versierd. — **II.** *overdr.* **1.** goudkleurig, stralend als goud : νέφος -εον, H. — **2.** heerlijk, kostbaar, dierbaar, gulden : ° -έα φόρμιγξ.

χρυσεοσάνδαλος, 2 [χρύσεα σάνδαλα (ἔχων)], met gouden sandalen. — **χρυσεόστροφος,** 2 [χρύσεον στρόφον (ἔχων)], met gouden gordel.

Χρυσεύς, ὁ [Χρῦσα], in- *of* bewoner van Chrusa. — 1. *Χρύση, ion.* = *Χρῦσα.*

2. *Χρύση,* ἡ, *een nimf.*

Χρυσηΐς, ΐδος, ἡ [Χρύσης], *dochter v. Chruses.*

χρυσηλάκατος, 2 [χρυσέαν ἠλακάτην (ἔχων)], met gouden pijlen *of* - spinrokken. — **χρυσήλατος,** 2 [χρυσῷ ἐλατός (*verbaaladj. v.* ἐλαύνω)], uit goud gedreven, gouden. — **χρυσήνιος,** 2 [χρυσέας ἡνίας (ἔχων)], met gouden teugels. — **χρυσήρης,** 2 [χρυσός, *st. v.* ἀραρίσκω], uit goud samengevoegd, met goud versierd.

Χρύσης, ου, ὁ, *priester v. Apolloon in h. Gr. leger vóór Troje.*

χρυσίον, τό [χρυσός]. **1.** goud. — **2.** *meton.* : gouden voorwerp : gouden muntstuk, - sieraad, - vaatwerk. — **χρύσιος,** *aiol.* = χρύσεος.

Χρύσιππος, ὁ, *Stoïcijnsch wijsgeer, III*^e^ *eeuw v. C.*

χρυσοδαίδαλος, 2 [χρυσῷ δαίδαλος], *en* **χρυσοδαίδαλτος,** 2 [χρυσῷ δαιδαλτός (*verbaaladj. v.* δαιδάλλω)], kunstig uit goud gewerkt, - met goud versierd. — **χρυσόδετος,** 2 [χρυσῷ δετός], in goud gevat, uit goud gevlochten. — **χρυσοέθειρος,** 3 [(ὡς) χρυσὸν ἔθειραν (ἔχων)], goudlokkig. — *Χρυσόθεμις,* ιδος *en* ιος, ἡ [χρυσός, θέμις], *dochter v. Agamemnoon.* — **χρυσόθρονος,** 2 [χρύσεον θρόνον (ἔχων)], op gouden troon. — **χρυσοκόμης,** ου (*dor.* -ας, α), *m. bvn.* [(ὡς) χρυσὸν κόμην (ἔχων)]. **1.** goudlokkig. — **2.** met gouden sieraden in het haar. — **χρυσολογέω** [χρυσὸν λέγω], van goud spreken. — **χρυσομίτρης,** ου, *dor.* -ας, α, *m. bvn.* [χρυσέαν μίτραν (ἔχων], met gouden hoofdband, - gordel. — **χρυσόνωτος,** 2 [χρύσεον νῶτον (ἔχων)], met gouden rug, van boven met goud versierd. — **χρυσόπαστος,** 2 [χρυσῷ παστός (*verbaaladj. v.* πάσσω)], met goud bestrooid, - bestikt. — **χρυσοπέδιλος,** 2 [χρύσεα πέδιλα (ἔχων)], met gouden schoeisel. — **χρυσόπλινθος,** ὁ [χρυσεα πλίνθος], gouden tichel. — **χρυσοποιός,** ὁ [χρυσὸν ποιέων], goudsmid. — *Χρυσόπολις,* εως, ἡ, *stad in Bithunië aan d. Bosporos.* — **χρυσόπτερος,** 2 [χρύσεα πτερὰ (ἔχων)], met gouden vleugels. — **χρυσόρραπις,** ιδος, *m. vr. bvn.* [χρυσέαν ῥαπίδα (ἔχων)], met gouden staf. — **χρυσό-ρρυτος,** 2 [χρυσῷ ῥυτός (ῥέω)], in goud -, in een goudregen vloeiend.

χρυσός, ὁ [*Semietisch w.*]. **1.** goud : λευκὸς χ., wit goud, met zilver gelegeerd goud. — **2.** *meton.* : goudwerk : gouden sieraad, - vaatwerk, - munt *enz.*

†*Χρυσόστομος,* ὁ [χρύσεον στόμα (ἔχων) ; *eig.*: Goudmond], *bijnaam v. d. h. Joannes, ong. 354-407, bisschop v. Constantinopel, beroemd redenaar en schrijver.*

χρυσόστροφος, 2 [χρυσῷ στρεφόμενος], van gouddraad gedraaid, - gemaakt. — **χρυσότευκτος,** 2 [χρυσῷ τευκτός (*verbaaladj. v.* τεύχω)], van goud gemaakt. — **χρυσότοξος,** 2 [χρύσεον τόξον (ἔχων)], met gouden boog. — **χρυσότυπος,** 2 [χρυσῷ τυπτόμενος], uit goud gevormd. — **χρυσοῦς,** *z.* χρύσεος. — **χρυσοφαής,** 2 [χρύσεον φάος (ἔχων)], met gouden glans.

χρυσοφορέω, goud -, gouden sieraden dragen. — **χρυσοφόρος,** 2 [χρυσὸν φέρων], gouden sieraden -, met goud versierde kleederen dragend.

χρυσοχάλινος, 2 [χρύσεον χαλινὸν (ἔχων)],

met gouden teugel. — **χρυσόχειρ,** *gen.* ειρος, *m. vr. bvn.* [χρυσέαν χεῖρα (ἔχων)], met gouden hand, met vele gouden vingerringen.

χρυσοχοέω. **1.** goud smelten. — **2.** *overdr.* : zich gouden bergen beloven. — **χρυσοχόος,** ὁ [χρυσὸν χέων ; *eig.* : goudgieter], goudsmid, vergulder.

χρυσόω [χρυσός], vergulden.

χρῶ [*gecontr. uit* χράου], *imper. pr. med. v.* 3. χράω.

χρῷ, *dat. v.* χρώς.

χρώζω *en* -ῴζω [χρώς]. **1.** over de oppervlakte strijken, aanraken. — **2.** verven.

χρῶμα, τό [*id.*]. **I.** oppervlakte van het lichaam, huid. — **II.** *meton.* **1.** *a*) kleur der huid, gelaatskleur. — *b*) *alg.* : kleur. — **2.** verf, blanketsel.

χρώννυμι [*id.*], verven.

χρώς, ωτός, ὁ. — *A. V. gen.* χροός, *dat.* χροΐ *en* χρῷ, *acc.* χρόα *en*, *gecontr.*, χρῶ.— **1.** *a*) oppervlakte van het menschelijk lichaam, huid : ἐν χρῷ κεκαρμένος, tot op de huid geschoren ; ° *fig.* : ξυρεῖ ἐν χρῷ τοῦτο, *lett.*: het scheermes is *al* op de huid, *d. i.* het gevaar is nabij. — *b*) *synekd.* : *a*) huid met het vleesch er onder : τῶν (= τούτων) χρόα γῦπες ἔδονται, H. — *β*) ° lichaam. — **2.** *meton.* : *a*) huids-, gelaatskleur : τοῦ τρέπεται χ., H., zijn gelaatskleur verandert. — *b*) *alg.* : kleur.

χύδην, *bw.* [χέω, -δην ; *eig.* : als uitgegoten], *overdr.* : wanordelijk, onsystematisch.

χυθήσομαι, χύμενος, *v.* χέω.

† **χύννω** = χέω.

χύντο = ἔχυντο, *3 mrv. 2e ao. med. v.* χέω.

χὐπό, χὐπό = καὶ ὑπό (*krasis*).

χύσις, εως, ἡ [χέω]. **1.** het vergieten. — **2.** *meton.*, *concr.* : het vergotene : φύλλων χ., hoop afgevallen bladeren.

χυτλόομαι, zich zalven *na h. bad.*

χύτο, *3 enk. 2e ao. med. v.* χέω.

χυτός, 3 [*verbaaladj. v.* χέω]. **1.** uitgegoten, vergoten : ° αἷμα -όν. — **2.** *v. droge stoffen* : *a*) gestort : ἡ γαῖα, H., grafheuvel. — *b*) ὁ χ., dam, wal, dijk.

χύτρος, ὁ [χέω]. **1.** pot, ketel. — **2.** οἱ Χύτροι, de Ketels, *twee bassins in de Thermopylen, waarin h. water v. warme bronnen opgevangen werd.*

χὠ, χὠ = καὶ ὁ (*krasis*).

χωλαίνω [χωλός], kreupel zijn, hinken.— **χωλεία,** ἡ [χωλεύω], het kreupel zijn, het hinken. — **χωλεύω.** **1.** kreupel zijn, hinken. — **2.** *overg.* : kreupel maken.— **χωλός,** 3.— **1.** kreupel, lam, hinkend.— **2.** *overdr. v. onstoffelijke zaken* : gebrekkig, onvolmaakt.

χῶμα, τό [χόω]. **I.** **1.** opgeworpen aardhoop. — *inz.* : *a*) grafheuvel. — *b*) dam, wal, schans ; *ook* : steenen dam, havendam. — **2.** natuurlijke aardhoop, zandheuvel. — **II.** *meton.*, *abstr.* : ἄμμου -ατα, het veelvuldig storten van zand.

χώννυμι = χόω.

χώομαι, vertoornd -, ontstemd zijn.

χὠπόσος, χὠπόσος, 3 = καὶ ὁπόσος (*krasis*).

χὤπως, χὤπως = καὶ ὅπως (*krasis*).

χώρα, ἡ. **1.** *alg.* : *a*) ruimte, *welke iem. of iets inneemt, of die voor iem. of iets bestemd is*, plaats : κατὰ -αν μένειν, op zijn plaats blijven ; κατὰ -αν, *fig. v. instellingen en dgl.* : onveranderd. — *b*) *overdr.* : iem.s plaats in het leven, rang, aanzien, waardigheid, ambt : ἐν ἀνδραπόδων -ᾳ εἶναι, voor slaven gelden ; ἐν οὐδεμιᾷ -ᾳ εἶναι, voor niets geacht worden. — **2.** *een grootere ruimte, waar plaats is voor velen* : *a*) woonplaats, grondstuk, akker, landgoed. — *b*) *in ruimeren zin* : landschap, gewest, gebied eener stad, platteland, land (*in staatkundigen zin*) : χ. Ἀττική.

χωρέω (*f. gew.* ήσομαι) [χώρα].
I. *onoverg.* **1.** plaats maken, zijn plaats verlaten. — *inz.* : *a*) wijken, weggaan, ergens heen gaan : δρόμῳ ἐχώρησε πρὸς τὸ ἱερόν, liep hard weg naar ... — *b*) *alg.* : komen, gaan, *ook v. zaken* : ποταμὸς -εῖ κύκλῳ, loopt in een kring ; τὰ ἄστρα -εῖ ; τὰ τοξεύματα ἐχώρει διὰ τῶν ἀσπίδων ; *fig.* : ἡ φάτις κεχώρηκε, het gerucht verspreidde zich. — **2.** *overdr.*: *a*) zich aan een werkzaamheid begeven: χ. πρὸς ἔργον τοῦτο. — *b*) voortgang hebben, afloopen, gelukken: καλῶς -εῖν *en* -εῖν *alleen*, gelukkig afloopen.
II. *overg.* **1.** ruimte bieden voor, (kunnen) bevatten : ἡ πόλις οὐκ ἐχώρησε αὐτούς ; *fig.* : ἡ Ἑλλὰς οὐ -εῖ τὴν πλεονεξίαν αὐτοῦ. — **2.** *overdr.* : in zijn geest vatten, begrijpen.

χωρίδιον, τό [*verklw. v.* χωρίον], stukje grond.

χωρίζω, ίσω, *att. f.* ιῶ, ἐχώρισα, κεχώρικα ; *pass.* ἐχωρίσθην, κεχώρισμαι (*ion. 3 mrv.* κεχωρίδαται [χωρίς]. — **1.** *a*) scheiden, afzonderen : -ειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχήν. — *b*) *med.-pass.* : zich verwijderen, zich afzonderen. — **2.** *overdr., pass.* : verschillen van, vreemd zijn aan.

χωρίον, τό [χῶρος, χώρα]. **1.** *bepaalde* ruimte, plaats *waar iets staat.* — **2.** *inz.*: *a*) streek, gewest, plaats, terrein : χ.

ὀρεινόν; χ. ὀχυρόν (*b. v. in h. gebergte*; *z. ook* b); λείπουσι τὸ χ., hun stelling. — *b*) (*ook zonder bvn.*) versterkte plaats. — *c*) grondstuk, akker, landgoed: ὠνεῖται χ. — *d*) plaats *in een boek*. — *e*) *in de meetkunde*: oppervlakte, figuur.

χωρίς. **I.** *bw.* **1.** afgezonderd, gescheiden: χ. διδόναι τινί, aan iem. afzonderlijk; οἱ χ. οἰκοῦντες, zij die afzonderlijk (*d. i.* niet meer bij een meester) wonen, de vrijgelatenen. — **2.** *overdr.*: *a*) verschillend, anders: ° χ. τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια. — *b*) iem. afzonderlijk betreffend: ° χ. τοῦτο κοὐ κοινὸν στρατῷ. **II.** *vrz. met gen.* **1.** gescheiden van, zonder: χ. τῶν ἄλλων. — **2.** *overdr.*: *a*) verschillend van, anders dan: χ. σοφία ἐστὶν ἀνδρείας. — *b*) met uitzondering van.

χωρισμός, ὁ [χωρίζω], scheiding: χ. ψυχῆς ἀπὸ σώματος.

χῶρος, ὁ. **1.** *een bepaalde* ruimte, plaats. — **2.** *a*) grondstuk, akker, landgoed. — *b*) landschap, gewest, gebied eener stad, platteland. — (*vgl.* χώρα).

χωροφιλέω [χώραν φιλέω], gaarne ergens verblijven.

χὤστις, χὥστις = καὶ ὅστις (*krasis*).

χωστός, 3 [*verbaaladj. v.* χόω], opgeworpen.

χὤταν, χὥταν = καὶ ὅταν (*krasis*).

χὤτε, χὥτε = καὶ ὅτε (*krasis*).

χὤτι, χὥτι = καὶ ὅτι (*krasis*).

Ψ

ψ *als cijfer*: ψ' = 700.

ψακάς, άδος, ἡ. **1.** stukje, korrel: ψ. ἀργυρίου. — **2.** *a*) druppel. — *b*) *coll.*: regen, stofregen.

ψάλλω, *f.* ψαλῶ, *ao.* ἔψηλα [—> *Lat.* psallĕre]. — **I.** plukken, uitplukken: ° ψ. ἔθειραν, zich de haren uitrukken. — **II.** **1.** tot zich trekken en weer laten schieten: ° ψ. τόξων νευράς. — **2.** *inz.*: *a*) *een snaarinstrument met de vingers* tokkelen. — *b*) *meton.*: † bij de harp zingen, iem.s lof zingen.

ψαλμός, ὁ [ψάλλω; —> *Lat.* psalmus —> *Ned.* psalm]. **1.** het tot zich trekken en weer laten schieten: ° -οὶ τόξων. — **2.** *inz.*: *a*) het tokkelen van een snaarinstrument. — *b*) *meton.*: † *h. daarbij gezongen* lied, loflied, psalm. — † **ψαλμῳδία** [ψ., ᾠδή], het zingen van loftiederen, psalmgezang.

ψαλτήριον, τό [ψάλλω, -τήριον; —> *Lat.* psaltērium —> *Ned.* psalter], *ieder soort v.* harp, psalter.

ψάλτης, ου, ὁ [ψάλλω], psalterspeler. — **ψάλτρια,** ἡ, psalterspeelster.

ψάμαθος, ἡ. **1.** *enk. en mrv.*: *a*) zand, *gew.* zeezand. — *b*) *mrv.*: strand. — **2.** *mrv.*: zandkorrels.

Ψαμμήνιτος, ὁ [*Egyptisch w.*], *koning v. Egypte, reg. 526-525 v. C.*

Ψαμμήτιχος, ὁ [*id.*], *id., reg. 664-610 v. C.*

Ψάμμις, ιος, ὁ [*id.*], *id., reg. 594-589 v. C.*

ψάμμος, ἡ, zand, stof.

Ψάπφα, ας, *en* **Ψάπφω,** *aiol.* = Σαπφώ.

ψάρ, ψαρός, ὁ, spreeuw.

Ψάρος, ὁ, *rivier in Kilikië.*

ψαυστός, 3 [*verbaaladj.*], aangeraakt. — **ψαύω** (*pass.* ἐψαύσθην, ἔψαυσμαι). **1.** aanraken, betasten: ψ. τινός. — **2.** *overdr.*: treffen, indruk maken op, bedroeven.

ψάφος, ἡ, *dor.* = ψῆφος.

ψάω (*contractie v.* αε *tot* η *in plaats v.* ᾱ), wrijven.

ψέγω, kleineeren, afkeuren, berispen.

ψεδνός, 3. — **1.** dun (*v. h. haar*). — **2.** kaalhoofdig.

ψεκάζω, druipen. — **ψεκάς,** άδος, ἡ, druppel.

ψέλιον, τό, armband. — **ψελιοφόρος,** 2 [ψέλια φέρων], armbanden dragend.

ψελλίζω *en* (*gew.*) *med.* [ψελλός], stamelen, onduidelijk spreken.

ψέλλιον, τό = ψέλιον.

ψελλός, 3, stamelend.

ψευδάγγελος, ὁ, ἡ [ψευδής ἄγγελος], leugenbode. — **ψευδενέδρα,** ἡ [ψευδής ἐνέδρα], schijnhinderlaag.

ψευδής, 2 [ψεῦδος; —> *Lat.* pseudo- —> *Ned.* pseudo-]. **1.** *bedr.*: leugenachtig, bedrieglijk. — **2.** *lijd.*: *a*) gelogen, onwaar, valsch: λόγοι -εῖς. — *b*) belogen, bedrogen.

ψευδο-κῆρυξ, υκος, ὁ [ψευδής], leugenheraut.

ψευδολογία, ἡ, leugen. — **ψευδολόγος,** 2

[ψεύδη λέγων], leugenaar.

ψευδό-μαντις, εως, ὁ [ψευδής], leugenprofeet.

ψευδομαρτυρέω, valsche getuigenis afleggen. — **ψευδομαρτυρία,** ἡ, *en* **-τύριον,** τό, valsche getuigenis. — **ψευδό-μαρτυς,** υρος, ὁ [ψευδής], valsche getuige.

†**ψευδοπροφήτης,** ου, ὁ [ψευδής], leugenprofeet. — **ψεύδορκος,** 2 [ψευδόμενος ὅρκον], meineedig.

ψεῦδος, τό. **1.** leugen, bedrog. — **2.** *zonder ongunstige beteek.* : onwaarheid, *dichterlijk* verzinsel.

ψευδοστομέω [ψευδής, στόμα], liegen. — **ψευδόφημος,** 2 [ψ., φήμη], iets onwaars voorspellend.

ψεύδω, *regelm.*; *pass.* ψευσθήσομαι, ἐψεύσθην, ἔψευσμαι. — **I.** *act.* **1.** *a*) iem. beliegen, bedriegen, misleiden : ψ. τινά ; *pass.* : bedrogen worden, zich bedriegen. — *b*) teleurstellen : ἐψεύσθη τῆς ἐλπίδος, in die verwachting. — **2.** tot leugen maken, logenstraffen ; *pass.* : onwaar blijken.
II. *med.* **1.** *onoverg.* : *a*) liegen, bedriegen. — *b*) zich vergissen. — **2.** *overg.*: *a*) iem. beliegen, bedriegen : ἅπερ (daarin) αὐτὸν οὐ ψεύσομαι. — *b*) *α*) valschelijk beweren. — *β*) iets onwaar -, iets tot leugen maken : οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλάς, hun bedreigingen ; ὅρκια ψεύδεσθαι, zijn eed breken.

ψευδῶς, *bw.* [ψευδής], valschelijk, leugenachtig.

ψεῦσμα, τό [ψεύδω], onwaarheid, leugen, vergissing.

ψευστέω, liegen, zich vergissen. — **ψεύστης,** ου, ὁ [ψεύδω], leugenaar.

ψῆγμα, τό [ψάω ; *eig.* : het afgewrevene]. **1.** korreltje, schilfertje. — **2.** *coll.* : stof: ψ. χρυσίου *en* ψ. *alleen,* goudzand.

ψηλαφάω. 1. *als een blinde* rondtasten. — **2.** betasten, voelen.

ψήρ, ψηρός, ὁ, *ion.* = ψάρ.

ψηφιδοφόρος, 2 [ψηφίς, φέρω] = ψηφοφόρος.

ψηφίζω, *f.* ιῶ, ἐψήφισα, ἐψήφικα ; *med.* ιοῦμαι, ἐψηφισάμην, ἐψήφισμαι ; *pass.* ψηφισθήσομαι *enz.* — [ψῆφος].
I. *act.* **1.** (*eig.* : met steentjes) tellen, rekenen, berekenen. — **2.** (door stemming met steentjes) doen beslissen : ° δίκην ψ. κατά τινος, een rechtszaak door middel van de stemsteentjes tegen iem. doen uitvallen, iem. doen veroordeelen.
II. *med.* **1.** *a*) zijn stemsteentje neerleggen : εἰς ὑδρίαν ψηφίσασθαι, zijn stemsteentje in de urn werpen. — *b*) *alg.* : stemmen. — **2.** voor iets stemmen : *a*) bij meerderheid van stemmen beslissen : ψηφίσασθαι βοήθειαν, hulptroepen te zenden ; τὰ ἐψηφισμένα, de genomen besluiten. — *b*) door volksbesluit toekennen, - verleenen.

ψηφίς, ῖδος, ἡ [*verklw. v.* ψῆφος]. **1.** kiezelsteentje. — **2.** *meton.* : stemming.

ψήφισμα, τό [ψηφίζω ; *eig.* : het door stemming met steentjes bepaalde], volksbesluit : ψ. γράφω, indienen ; ψ. γίγνεται, komt tot stand.

ψηφοποιός, 2 [ψήφους ποιέων], stemmen werwend.

ψῆφος, ἡ [ψάω], kiezelsteentje. — *inz.* **I.** rekensteen. — **II. 1.** stemsteentje, *later* : *bronzen* stemschijfje ; *te Rome* : stemtafeltje : ἡ σῴζουσα ψ., het stemsteentje *enz.* om vrij te spreken; ἡ καθαιροῦσα ψ., *id.* om te veroordeelen ; -ον φέρω, - τίθεμαι, zijn stemsteentje *enz.* -, zijn stem afgeven. — **2.** *meton.*: *a*) stem (*zeer dikw. kan men* ψ. *evengoed als* stem *en als* stemsteentje *enz. opvatten*). — *b*) het stemmen : -ον ἐπάγειν τινί, over iem. laten stemmen; μιᾷ -ῳ, door één stemming. — *c*) *α*) het bij meerderheid van stemmen besliste : volksbesluit, vonnis. — *β*) *alg.*: besluit *b. v. van een koning* : ° ψ. τυράννων ; meening : κατὰ τὴν ἐμὴν -ον, naar mijn meening. — *d*) ° plaats der stemming, gerechtshof.

ψηφοφορέω, zijn stem afgeven. — **ψηφοφόρος,** 2 [ψῆφον φέρων], zijn stemsteentje *enz.* brengend, zijn stem afgevend.

ψήχω [ψάω]. **1.** roskammen. — **2.** *verzw.* : strijken, streelen.

ψιάς, άδος, ἡ, druppel.

ψιθυρίζω, fluisteren, vezelen. — **ψιθυρός,** 3, fluisterend, vezelend.

ψιλός, 3 [*missch. vw.* ψάω]. **I. 1.** kaal, naakt : *a*) *v. lichaamsdeelen* : -ὴ κεφαλή (*z. ook* 2). — *b*) *v. de aarde* : kaal, zonder boomen noch struikgewas. — **2.** *a*) zonder de gewone bedekking : -ὴ κεφαλή (XEN. *an.*), zonder helm. — *b*) *α*) *inz.* : zonder verdedigingswapenen, lichtgewapend ; οἱ -οί, lichtgewapenden. — *β*) *alg.* : ongewapend, weerloos. — **II.** *overdr.* : zonder tooisel, eenvoudig : λόγους -οὺς (proza) εἰς μέτρα τιθέναι.

ψιλόω [ψιλός]. **1.** kaal maken, ontblooten : τὴν κεφαλήν τινος ψ., iem.s hoofd scheren. — **2.** *alg.* : berooven van, vrij maken van : ἐψιλοῦτο ὁ λόφος ἱππέων

(*gen. v. scheiding*).

ψιμύθιον, τό, *en* **ψίμυθος,** ὁ, loodwit, *als blanketsel gebruikt.*

ψίσδομαι, *aiol.* = ψίζομαι, weenen.

† **ψιχίον,** τό, kruimel.

ψόγος, ὁ [ψέγω]. **1.** blaam, verwijt, smaadrede. — **2.** *meton.*: aanleiding tot blaam, laakbare handelwijze.

ψολόεις, όεσσα, όεν, walmend, rookend. — **ψόλος,** ὁ, walm, rook.

ψοφέω, een geluid voortbrengen, gedruisch -, rumoer -, lawaai maken, dreunen. — **ψόφος,** ὁ, gedruisch, lawaai, rumoer.

ψυκτήρ, ῆρος, ὁ [ψύχω], koelvat.

Ψυρίη, ἡ, *ion.*, *eilandje bij Chios.*

Ψυττάλεια, ἡ, *eilandje bij Salamis.*

ψυχαγωγέω. 1. *a*) de schimmen der afgestorvenen naar de onderwereld geleiden. — *b*) schimmen oproepen, - bezweren. — **2.** de zielen der levenden leiden, - lokken, iem. boeien, verlustigen; *pass.*: zich verlustigen. — **ψυχαγωγία,** ἡ. **1.** het leiden der zielen *door de rede.* — **2.** vermaak. — **ψυχαγωγός,** 2 [ψυχὰς ἄγων], de schimmen der dooden oproepend.

ψυχή, ἡ [ψύχω; *eig.*: adem].
A. *sinds* H. **I. 1.** *a*) levensadem, ziel (*doch alleen als levensbeginsel*): ψ. ἀμείβεται (overschrijdt) ἕρκος ὀδόντων, H., *d. i.* hij sterft; *ook v. een tijdelijk heengaan der ziel bij een bezwijming*: τὸν δ' ἔλιπε ψ., H. — *b*) *meton*: leven: ἐμάχοντο περὶ ψυχέων, H., op leven en dood. — *c*) *bij de tragici*: ziel, hart, *als zetel v. half-bewuste en min of meer vage gewaarwordingen*: ° ἐμπαίει τί μοι -ῇ σύνηθες ὄμμα, een vertrouwd beeld (*nl. dat v. mijn broeder*) dringt plots in mijn ziel. — **2.** ziel na den dood, schim, *h. lichaamlooze afbeeldsel v. d. levenden mensch.* — **II.** moed (*die zich te kennen geeft door sterk, vrl door d. neus, te ademen*): -ήν (*bepalende acc.*) οὐκ ἄκρος, niet uitblinkend door moed.
B. *vrl sinds Sokrates.* **I.** ziel *als onstoffelijk beginsel v. denken en willen*: ψ. πᾶσα (iedere) ἀθάνατος. — *inz.* **1.** denkvermogen, verstand. — **2.** ziel *als zetel v. d. wil en v. de aandoeningen*, hart, gemoed: σοι ἐκ τῆς -ῆς φίλος εἰμί; *ook als zetel v. genot en lijden*: ὅσα (*nl. h. voedsel*) ἡδέως ἡ ψ. δέχεται. — **II.** *meton.* **1.** bezield wezen, persoon: ἐν σμικρᾷ πόλει ὅταν μεγάλη ψ. (een groote geest) φυῇ; ὦ πιστὴ ψ., trouwe ziel! — **2.** *omschrijvend*: ° ψ. Ὀρέστου = Ὀρέστης.

ψυχοπομπός, *m. bvn.* [ψυχὴν πέμπων], de zielen der afgestorvenen *naar de onderwereld* geleidend.

ψυχορραγέω, de ziel zich *uit h. lichaam* laten losrukken, met den dood worstelen. — **ψυχορραγής,** 2 [ψυχή, ῥήγνυμι], die de ziel *uit h. lichaam* laat losbreken, zieltogend.

ψῦχος, τό. **1.** koelte, koude, vorst. — **2.** *a*) winter. — *b*) *mrv.*: koude dagen, aanhoudende vorst.

ψυχρολογία, ἡ [ψυχρὰ λέγω], beuzelpraat.

ψυχρός, 3 [ψῦχος]. **I. 1.** *a*) koud, koel: -ὸν ὕδωρ. — *b*) τὸ -όν, koude, vorst; -όν [ὕδωρ], koud water. — **2.** *overdr.*: koud, zonder warmte: *a*) gevoelloos, onverschillig: ψ. τὴν ὀργήν, niet heetgebakerd. — *b*) zonder vreugde: °-ὰ τέρψις, genot. — *c*) zwak, onwerkzaam, vergeefsch: ° -α (ijdel) ἐλπίς. — **II.** *bedr.*: die doet ijzen.

ψυχρότης, ητος, ἡ [ψυχρός]. **1.** koude, koelte. — **2.** *overdr.*: wansmakelijkheid.

ψύχω (2e *ao. pass.* ἐψύχην, ἐψύγην). **1.** blazen. — **2.** *meton.*: *a*) verkoelen, koud maken; *pass.*: koud worden. — *b*) drogen, droog laten worden.

ψωμός, ὁ [ψάω], beet, brok, mondvol.

ψώχω [*id.*] *en med.*, stukwrijven.

ω *als cijfer*: ω' = 800.

ὦ, *tussw.* [*vw. Lat.* ō, *Ned.* o], *uitroep v. verwondering, smart, medelijden enz.*: o, och, ach, wee: ὤ μοι *en* ὤμοι, wee mij.

1. ὦ, *tussw. bij voc., soms bij nom.*: o; *blijft gew. onvertaald*: ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

2. ὦ, *conj. pr. v.* εἰμί.

ὦ, *conj.* 2e *ao. v.* ἵημι.

ᾧ, *dat. m. onz. v.* ὅς.

ᾠά *en* **ᾠία,** ἡ, schaapsvel, *of missch.* top.

Ὠαρίων, ωνος, ὁ = Ὠρίων.

ὠγαθέ *en* ὦ 'γαθέ = ὦ ἀγαθέ (*krasis*).

Ὠγυγίη νῆσος, *gen.* -ης -ου, ἡ, *ion.*, Ogugië, *h. mythisch eiland v. Kalupso, ergens in h. Westen gedacht.*

Ὠγύγιος, 2 *en* 3. — **1.** van Ogugos, *Boiotische god of mythische koning v. Thebe.* — **2.** *alg.* : oeroud.

ὧδε, *bw.* [ὅδε], *en, versterkt,* **ὡδί** [ὧδε, -ί]. **1.** *v. wijze* : *a*) op die -, op deze wijze, zoo (*ziet meestal op hetgeen volgt*) : ὧδ' ἠμείψατο, hij antwoordde als volgt. — *b*) in dien toestand waarin iem. zich bevindt, dadelijk : πρόμολ' ὧδε, H., kom dadelijk naar buiten. — **2.** *v. plaats* : *a*) hierheen. — *b*) hier.

ᾠδεῖον, τό, Odeion, *concertgebouw te Athene.* — **ᾠδή,** ἡ [*gecontr. uit* ἀοιδή ; —> *Lat.* † ōdē —> *Ned.* ode]. **1.** zang, lied ; *inz.* : lof-, treurzang. — **2.** *meton.* : het zingen.

ὡδί, *z.* ὧδε.

ᾠδικός, 3 [ᾠδή], goed zingend.

ὠδίνω, *f.* νῶ *en* νήσω, *ao.* να *en* νησα [ὠδίς]. **I. 1.** *a*) hevig lijden. — *b*) *inz.* : barensweeën hebben ; *met acc.* : baren. — **2.** *bij uitbr.* : met inspanning arbeiden. — **II.** *overdr.* : in angst verkeeren.

ὠδίς, ῖνος, ἡ. **I. 1.** hevige pijn. — **2.** *a*) *inz.* : barensweeën. — *b*) *meton.* : kind. — **II.** *overdr.* : grievend leed.

ὠή, *tussw. om iem. te roepen* : hola, hei !

ᾠήθην, *ao. v.* οἴομαι.

ὠθέω, *impf.* ὤθεον *en* ἐώθεον, ὤσω, ἔωσα *en* ὦσα, -έωκα ; *pass.* : ὠσθήσομαι, ἐώσθην, ἔωσμαι. — *A. V.* ὠθήσω, ὤθησα ; *iter. impf.* ὤθεσκε, H. ; *iter. ao.* ὤσασκε, H.

I. 1. stooten, drijven, dringen, voort-, wegstooten ; ὦσε δ' ἀφ' ἵππων, H., stiet hem van den wagen ; ἐς κουλεὸν ὦσε ξίφος, H., stiet het zwaard in de scheede ; ἐκ μήρου οἱ δόρυ ὦσε, H., trok hem de speer uit de dij. — **2.** *med.* : *a*) zich voortstooten, vooruitdringen, -stormen. — *b*) in zijn voordeel -, van zich wegstooten, terugdringen, verdrijven.

II. *overdr.* : *a*) *v. abstracta* : verdrijven: ὠ. τὴν αἰδῶ, eergevoel. — *b*) bespoedigen, overhaasten : δῆμος ὠθέει τὰ πρήγματα (staatszaken) ἄνευ νόου, HDT.

ὠθίζομαι, *med.* [ὠθέω]. **1.** elkaar stooten, - verdringen. — **2.** *overdr.* : twisten. — **ὠθισμός,** ὁ. **1.** *a*) het stooten, gedrang. — *b*) *inz.* : het voortstooten, het vooruitdringen in den strijd, strijdgewoel, handgemeen. — **2.** *overdr.* : ὠ. λόγων, hevige woordentwist.

ὠία, *z.* ᾠά.

ᾠΐσθην, H., *ao. v.* οἴομαι.

ὦκα, *bw.* [ὠκύς]. **1.** snel. — **2.** *overdr. v. tijd* : dadelijk.

Ὠκαλέη, ἡ, *ion.*, Okalea, *stad in Boiotië.*

Ὠκεανός, ὁ [—> *Lat.* Ōceanus —> *Ned.* oceaan]. **1.** Oceaan : *a*) H. : *de wereldstroom* (ποταμός) *die om de aardschijf vloeit.* — *b*) *later* : *buitenzee, in tgst. tot de Middellandsche Zee.* — **2.** *verpers. als god* : Okeanos.

ὠκύαλος, 2 [ὠκύς, *wschl.* ἅλλομαι], snel over de golven huppelend, snelvarend. — **ὠκυβόλος,** 2 [ὦκα βάλλων], snel treffend. — **ὠκύμορος,** 2 [ὠκὺν μόρον (ἔχων)], met een spoedig lot. — **1.** *lijd.* : een vroegen dood stervend. — **2.** *bedr.* : snel doodend. — **ὠκυπέτης,** ου, *m. bvn.* [ὦκα πετόμενος], snel vliegend, vlug. - **ὠκυπομπός,** 2 [ὦκα πέμπων], snel heenbrengend, - varend. — **ὠκύπορος,** 2 [ὦκα πορευόμενος], snel gaande, - varend. — **ὠκύπους,** ους, ουν, *gen.* ποδος [ὠκεῖς πόδας (ἔχων)], snelvoetig : ° ἵππων ὠ. ἀγών, wedren. — **ὠκύπτερος,** 2. — **1.** [ὠκέα πτερὰ (ἔχων)], met snelle vleugels. — **2.** τὰ -α, slagpennen. — **ὠκύροος,** 2 [ὠκὺν ῥόον (ἔχων)], snelstroomend.

ὠκύς, εῖα (*ep.* έα), ύ (*superl.* ὠκύτατος *en* ὤκιστος) [*vw. Lat.* ōcior], snel, vlug, haastig.

ὠκυτόκος, 2 [ὦκα τίκτων]. **1.** snel voortbrengend. — **2.** snel bevruchtend.

ὠλένη, ἡ [*vw. Lat.* ulna, *Ned.* el]. **1.** elleboog. — **2.** *a*) *meton.* : onderarm. — *b*) hand.

Ὠλενίη πέτρη, ἡ, *ion.*, de Olenische Rots *in Achaia.* — **Ὤλενος,** ἡ. **1.** *stad in Aitolië.* — **2.** *id. in Achaia.*

ὤλεσα, *ao. v.* ὄλλυμι.

ὠλεσίκαρπος, 2 [ὀλέσας καρπούς], zijn vruchten verliezend, - niet tot rijpheid latend komen, onvruchtbaar.

ὠλίσθησα, ὤλισθον, *z.* ὀλισθαίνω.

ὦλλοι, ὦλλος, *ion.* = οἱ ἄλλοι, ὁ ἄλλος, (*krasis*).

* **ὦλξ,** ἡ, *alleen acc.* ὦλκα [*vw.* αὖλαξ], vore.

ὠλόμην, 2e *ao. med. v.* ὄλλυμι.

ὦμ' = ὤμοι.

ᾤμην, *impf. v.* οἴομαι.

ὠμηστής, οῦ, *m. bvn.* [ὠμός, ἔδω]. **1.** rauw vleesch etend ; *soms epitheton v. Dionusos, wien op enkele plaatsen menschenoffers gebracht werden.* — **2.** *alg.* : wild, bloeddorstig.

ὦμμαι, *pf. pass. bij* ὁράω.

ὠμοβόειος, 3, *ion.* **-βόεος,** 3, *en* **-βόϊνος,** 3 [ὠμός, βοῦς]. **1.** van ruw -, van onge-

looid rundleer. — **2.** ἡ -βοέη [δορά], ruwe -, ongelooide runderhuid. — **ὠμογέρων,** οντος, ὁ [ὠμὸς (nog niet rijpe) γέρων], nog frissche grijsaard. — **ὠμοθετέω** [ὠμὰ τίθημι] *en med.*, stukken rauw vleesch *op de schenkelstukken* leggen, vleesch offeren. — **ὠμόθυμος,** 2 [ὠμὸν θυμὸν ἔχων)], hardvochtig, ruw.

ὤ-μοι, *tussw.*, *z.* ὤ.

ὠμοκρατής, 2 [ὠμὸν κράτος (ἔχων)], met ruwe kracht; *minder wschl.* [ὦμος, κράτος], met krachtige schouders.

ὠμός, 3. — **I. 1.** *v. vleesch* : rauw. — **2.** *overdr.* : *a*) ruw, wild, wreed, gevoelloos. — *b*) *bw.* ὠμά [*onz. mrv.*], wild. — **II. 1.** *v. vruchten* : onrijp. — **2.** *overdr.* : -ὸν γῆρας, H., onrijpe -, vroege ouderdom.

ὦμος, ὁ [*vw. Lat.* umerus]. **1.** schouder; *v. dieren*: schoft. — **2.** *synekd.* : bovenarm; *alg.* : arm.

ὤμοσα, ὠμόσθην, *z.* ὄμνυμι.

ὠμότης, ητος, ἡ [ὠμός]. **1.** rauwheid, onrijpheid. — **2.** *overdr.* : ruwheid, hardheid, wreedheid.

ὠμοφάγος, 2 [ὠμὸν φαγών (2e *ao. part. bij* ἔδω)], rauw vleesch etend. — **ὠμόφρων,** *m. vr. bvn.* [ὠμὴν φρένα (ἔχων)], hardvochtig, wreed.

ὤν, οὖσα, ὄν, *part. pr. v.* εἰμί.

Ὦν, ἡ, *stad in Egypte, later Heliopolis.*

ὦν, *ion.*, *dor.* = οὖν.

ὧν, *gen. mrv. v.* ὅς, ἥ, ὅ.

ὠνάμην, *z.* ὀνίνημι.

ὦναξ = ὦ ἄναξ (*krasis*).

ὦνδρες = ὦ ἄνδρες (*krasis*).

ὠνέομαι, *med.*, *impf.* ὠνούμην *en* ἐωνούμην, ὠνήσομαι, ὠνησάμην *en* ἐωνησάμην (*beide zld.*; *daarvoor*: ἐπριάμην), ἐώνημαι; *pass.* ἐωνήθην, ἐώνημαι. — [ὠνή]. — **I. 1.** *a*) koopen : ὠ. τι χρημάτων μεγάλων (*gen. v. prijs*); ὠνούμενοι (tegen geld) ἕξετε τὰ ἐπιτήδεια; *overdr.* : iem. omkoopen. — *b*) *inz.* : voor eenigen tijd koopen, pachten. — **2.** *pr. en impf.* : trachten te koopen, een prijs bieden, dingen : τὰς νήσους οὐκ ἐβούλοντο ὠνεομένοισιν πωλέειν, HDT. — **II.** *iets onaangenaams en dgl.* afkoopen : ὠ. κίνδυνον.

ὠνή, ἡ [*vw. Lat.* vēnus (*in* vēnumdăre)]. **1.** *a*) het koopen. — *b*) *inz.* : het huren, het pachten. — **2.** onderpand, CIC.

ὠνήθην, ὤνημαι, ὠνήμην, *z.* ὀνίνημι.

ὦνήρ, *ion.* = ὁ ἀνήρ (*krasis*).

ὤνησα, *ao. v.* ὀνίνημι.

ὠνησάμην, *ao. v.* ὠνέομαι.

ὠνητός, 3 *soms* 2 [*verbaaladj. v.* ὠνέομαι]. **1.** gekocht. — **2.** te koop.

ὤνθρωπε = ὦ ἄνθρωπε (*krasis*). — **ὤνθρωπος** = ὁ ἄνθρωπος (*krasis*).

ὤνιος, 2 *en* 3. — **1.** te koop, veil. — **2.** τὰ -α, koopwaren, *inz.* levensmiddelen. — **ὦνος,** ὁ [*z.* ὠνή]. **1.** koopprijs, waarde. — **2.** het koopen.

ὠνοσάμην, *ao. v.* ὄνομαι.

ᾠνοχ-, *v.* οἰνοχοέω.

ᾦξα, *ao. v.* οἴγω.

ᾠόμην, *impf. v.* οἴομαι.

ᾠόν *en* **ᾠόν,** τό [*vw. Lat.* ōvum, *Ned.* ei], ei.

ᾠοτοκέω [ᾠὸν τίκτω], een ei -, eieren leggen.

ᾧπερ, *dat. m. onz. v.* ὅσπερ.

Ὦπις, ιδος, ἡ, *stad in Assyrië, aan d. Tigris.*

ὤρα, ἡ [*vw.* ὁράω], zorg, bezorgdheid, kommer.

ὥρα, ἡ [⟶ *Lat.* hōra ⟶ *Ned.* uur].

A. I. iedere natuurlijke, regelmatig terugkeerende tijdruimte, tijd : τήνδε τὴν -αν τοῦ ἔτους καὶ τῆς ἡμέρας. — *inz.* **1.** jaar. — **2.** *dikw.* : *a*) jaargetijde, seizoen; *inz.* : goed jaargetijde, lente, zomer; *mrv.* : jaar. — *b*) *meton.* : *α*) opbrengst -, vruchten van het jaargetijde, oogst : ἀπὸ τῆς -ας ἐτρέφοντο. — *β*) luchtgesteldheid (*die v. de jaargetijden afhangt*), klimaat. — *c*) hemelstreek. — **3.** *a*) dag : τῆς -ας ἐγίγνετο ὀψέ, de avond begon te vallen. — *b*) *dikw.* : *α*) *deel v. d. dag* (ochtend, middag *enz.*) *of d. nacht* : ° μεσονυκτίοις -αις. — *β*) *later* : uur, *h. 12e deel v. d. dag of d. nacht* : ὀγδόης -ας. — **4.** *overdr.* : *a*) tijdperk van het leven; *inz.* : beste tijd -, bloeitijd van het leven, jeugd : ἐν -ᾳ εἶναι. — *b*) *meton.* : jeugdige schoonheid. — **II.** *verpers.* Ὧραι, de Horen, *godinnen der jaargetijden.*

B. bepaalde -, geschikte tijd, juist oogenblik : περὶ ἀρίστου -αν, omstreeks den middag; ὥ. ἐστί *met inf.*, het is tijd om : ὥ. [ἐστὶν] ἀπιέναι; ἐν -ᾳ, op den vastgestelden tijd.

ὡραῖος, 3 [ὥρα]. **1.** van het goede jaargetijde, door het goede jaargetijde gebracht; *inz.* : rijp : καρποὶ -οι; τὰ -α, rijpe vruchten; ἡ -α [ὥρα], het goede jaargetijde, *goed voor de scheepvaart, voor h. oorlogvoeren, voor d. oogst.* — **2.** in den bloeitijd des levens, bloeiend, schoon; *raak* : huwbaar. — **3.** te rechter tijd komend, - gebeurend, passend : ὡ. ἐτελεύτησε. — **ὡραιότης,** ητος, ἡ, jeugd, frischheid.

ὤρανος, *aiol.* = οὐρανός.

ὤρεγμαι, *pf. pass. v.* * ὀρέγνυμι.

Ὠρείθυια, ἡ, *dochter v. Erechtheus, een mythischen koning v. Attika.*

1.**᾿Ωρεῖται**, ῶν, οἱ, Oreiten, *volk in Indië.*

2.**᾿Ωρεῖται**, ῶν, οἱ [᾿Ωρεός], Oreiten, *inwoners v. Oreos.*

ὤρεξα, *ao. v.* * ὀρέγνυμι.

᾿Ωρεός, ὁ, *stad op Euboia.*

ὤρεσσι, *z.* ὄαρ.

ὠρέχθην, *ao. pass. v.* * ὀρέγνυμι.

ὥριμος, 2 [ὥρα], bloeiend. — **ὥριος**, 3 *en* 2 [*id.*] = ὡραῖος.

ὤριστε = ὦ ἄριστε (*krasis*). — **ὤριστος**, **ὥριστος** = ὁ ἄριστος (*id.*).

Ὠρίων, ωνος, ὁ. **1.** *mythisch jager, na zijn dood onder de sterren geplaatst.* — **2.** *sterrenbeeld.*

ὠρόμην, **ὦρορε**, *z.* ὄρνυμι.

῟Ωρος *en* **῾Ωρος**, ὁ, Horos, *Egyptische zonnegod.*

ὦρσα, **ὦρτο**, *z.* ὄρνυμι.

ὠρυγή, ἡ [ὠρύομαι], gehuil, gebrul.

ὤρυξα, *ao. v.* ὀρύσσω.

ὠρύομαι, *med.* **1.** huilen, janken, brullen. — **2.** *overdr. v. menschen* : schreeuwen, weeklagen, juichen.

ὠρύχθην, *ao. pass. v.* ὀρύσσω.

᾿Ωρωπός, ὁ, *havenstad aan de oostelijke grens v. Attika en Boiotië.*

ὠρώρει, *3 enk. plqpf. v.* ὄρνυμι.

1.**ὡς** [*bw. bij* 2. ὅς].

I. *bw. v. wijze* : als, op die wijze, gelijk. — *inz.* **1.** *in vergelijkingen* : ὡς ... ὥς (*z.* 2. ὥς), gelijk ... zoo, *en omgekeerd* : ὣς ... ὡς ; ὡς ... οὕτως ; ὡς ὅτε ..., gelijk wanneer ... ; ὥς τις καὶ ἄλλος, gelijk ieder andere, gelijk wie ook ; ὡς εἰ = ὡσεί ; *soms gelijkstellend, verklarend* : συμπέμψας αὐτὸν ὡς φυλακόν, als bewaker. — **2.** *bij bvn. en bw.* : *a*) *in uitroepen* : hoe ! : ὡς καλός μοι ὁ πάππος. — *b*) *vd. versterkend* : ὡς ἀληθῶς, [*eig.*: hoe waar !], zeer waar ; ὡς ἑτέρως, geheel anders ; ὡς αὔτως = ὡσαύτως ; *vaker bij superl.* : ὡς τάχιστα ἐδύνατο [*eig.* : gelijk het snelst dat hij kon], *en, zonder wkw.* : ὡς τάχιστα, zoo snel mogelijk. — **3.** *bij partic., om een subjectieve motiveering of verklaring uit te drukken, die men vaak als strijdig met de werkelijkheid voorstelt* : gelijk iemand die ..., schijnbaar om te ..., *ofwel* : alsof: συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν, vermoedelijk om hem te dooden ; ὡς (alsof) εἰς Πισίδας βουλόμενος στρατεύεσθαι ; *bij gen. abs.* : ὡς οὕτω ἐχόντων (in de overtuiging dat de zaken zoo staan), στρατιὰν ἐκπέμπετε ; *bij acc. abs.*: ὡς ἐξόν, daar (*of* : alsof) het mogelijk was. — **4.** *bij woorden v. graad en hoeveelheid* : zooveel als, ongeveer : ὡς εἴκοσι ; παῖς ὡς ἑπτέτης, van misschien zeven jaar. — **5.** *beperkend* : °πιστὸς ὡς νομεὺς ἀνήρ, zoo trouw als men van een herder mag verwachten, voor een herder was hij ... ; ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν, zooveel mogelijk ; *inz. in tusschenzinnen* : ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, naar mij dunkt ; ὡς εἰκάσαι, voor zooveel men kan gissen, vermoedelijk ; *soms staat bij* ὡς *een partitieve gen.* : ἔπλεον ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος. — **6.** *na wkw. van zeggen, weten enz. en die een gemoedsaandoening uitdrukken* : hoe : μερμήριζε ὡς ᾿Αχιλῆα τιμήσῃ, H. — **7.** *in wenschzinnen* : dat toch : ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος; *soms bij* ὤφελον: ὡς ὤφελες ὀλέσθαι, H., hadt gij maar het leven verloren !

II. *vgw., leidt allerlei bijzinnen in.* — **1.** *onderwerps- en voorwerpszinnen* : dat, = ὅτι. — **2.** *tijdbepalende zinnen* : zoodra, toen, terwijl, zoolang. — **3.** *redengevende zinnen* : daar, wijl. — **4.** *doelaanwijzende zinnen* : opdat, = ἵνα ; *dikw.* : ὡς ἔπος εἰπεῖν, om het maar zoo te zeggen, om een krachtig (kras *enz.*) woord te gebruiken (*verzacht een sterke of verontschuldigt een onnauwkeurige uitdrukking*). — **5.** *gevolgaanduidende zinnen* : zoodat, dat, = ὥστε. — *Voor h. gebruik en de constructie v.* ὡς *als vgw., z. verder Spr.*

2.**ὡς**, *vrz. met acc.* : naar : πορεύεται ὡς βασιλέα.

1.**ὥς**, *bw., staat achter zijn znw.* : als, gelijk : θεὸς ὥς.

2.**ὥς** *of* **ὣς**, *aanwijzend bw.* [ὁ], *wijst gew. op h. voorafgaande, zld. op h. volgende.* **1.** zoo, op die wijze : ὣς (ὥς) φάτο, H., zoo sprak hij ; ὡς (*z.* 1. ὡς, I, 1) ... ὥς (ὣς) ; καὶ ὥς (ὣς), ook zoo, niettemin ; οὐδ᾿ ὥς (ὣς), ook zoo niet, desondanks niet. — **2.** in die omstandigheden, daarom. — **3.** zoo bij voorbeeld.

ὦσα, **ὤσασκε**, *z.* ὠθέω.

ὡσ-αύτως, *bw.* [ὁ, αὐτός] = *een versterkt* ὡς : juist op dezelfde wijze, evenzoo ; *vaak* (*altijd bij* H.) *gescheiden door* δ᾿ : ὡς δ᾿ αὔτως.

ὡσ-εί, *vgw., en* ὡς εἰ, *alsook* **ὡσ-εί-τε**, *vgw., en* ὥς εἴ τε. — **1.** gelijk wanneer, alsof. — **2.** *in eenvoudige vergelijkingen* = ὥσπερ, als. — **3.** ongeveer.

ὡσί, *dat. mrv. v.* οὖς.

ὦσι, *3 mrv. conj. pr. v.* εἰμί.

ὥσπερ, *bw., en* ὥς περ (*bij* H. *soms door een ander w. gescheiden*) = *een versterkt* 1. ὡς, I. — **1.** juist zooals : οὕτως

ὥ. — *inz.* : *a*) als bij voorbeeld. — *b*) *bij part.* : alsof : ὥ. ἐξόν, alsof het mogelijk -, - geoorloofd was. — **2.** bijna : ὥ. ἄσμενος, alsof hij verheugd was, bijna met vreugde.

ὡσπερ-αν-εί, *bw.*, *en* ὥσπερ ἂν εἰ, *alsook* **ὡσπερ-εί,** *bw.*, *en* ὥσπερ εἰ, alsof.

ὥσ-τε *en* ὥς τε.

I. *bw.* **1.** (= 1. ὡς), gelijk, zooals. — **2.** (= ἅτε), als, in de hoedanigheid van : ῥεῖα μάλ' ὥς τε θεός, H., als godin *deed zij het* zeer gemakkelijk.

II. *vgw.* **1.** *in hoofdzinnen*: en zoo, daarom, vandaar, dus : ° θνητὸς Ὀρέστης· ὥ. μὴ λίαν στένε. — **2.** *in bijzinnen* : *a*) *doelaanwijzend* : opdat, om te. — *b*) *gevolgaanduidend* : zoodat : οὕτως ... ὥ. ; *inz. na compar.* : μέζω κακὰ ἢ ὥ. ἀνακλαίειν, HDT., rampen te groot om ze te beweenen. — *c*) op voorwaarde dat. — *Voor h. gebruik en de constructie v.* ὥ. *als vgw.*, *z. Spr.*

Ὠστία, ἡ [← *Lat.* Ostia], Ostia. *havenstad aan de monding v. d. Tiber.* — **Ὠστιανός,** 3, van Ostia.

ὠσφράμην, **-φράνθην,** **-φρόμην,** *z.* ὀσφραίνω.

ὤσω, *f. v.* ὠθέω.

ὦ-ταν = ὦ τάν ; *z.* τάν.

ὠτάριον, τό [*verklw. v.* οὖς], oor.

ὥτε, *dor. en* ° = ὥστε.

ᾧτε, *dat. enk. v.* ὅστε.

ὠτειλή, ἡ. **1.** H. : wond. — **2.** *later* : litteeken.

ᾧτινι, *dat. m. onz. v.* ὅστις.

ὠτίον, τό [*verklw. v.* οὖς], oor.

ὠτίς, ίδος, ἡ [οὖς ; *eig.* : de vogel met lange oorvederen], trapgans.

ὠτός, *gen. v.* οὖς.

Ὦτος, ὁ, *een der Giganten, die den hemel wilden bestormen.*

ὠτώεις, ώεσσα, ῶεν [οὖς], van ooren (handvatten) voorzien.

ωὐτός, **ὠϋτός,** **ωὑτός** *en* **ὡϋτός,** *ion.* = ὁ αὐτός (*krasis*).

ὠφέλεια *en* **-λία,** ἡ [ὠφελέω]. **1.** hulp, bijstand. — **2.** *meton.* : *a*) voordeel, nut : ὠφελείη τῶν τειχέων (*subj. gen.*), HDT. — *b*) *concr.* : behaalde voordeelen, het verworvene, buit, winst.

ὠφελέω (*f. med.* -ήσομαι, *vaak met lijd. zin*) [ὄφελος], helpen, bijstaan, nuttig zijn, voordeel bezorgen : ὠ. τινά τι, iem. in iets behulpzaam zijn. — **ὠφέλημα,** τό. **1.** het nuttige. — **2.** voordeel, nut. — **ὠφελήσιμος,** 2 = ὠφέλιμος. — **ὠφέλησις,** εως, ἡ, hulp, voordeel. — **ὠφελία,** ἡ, *z.* ὠφέλεια. — **ὠφέλιμος,** 2, nuttig, voordeelig, bevorderlijk.

ὤφελον, 2*e ao. v.* ὀφείλω.

ὤφθην, *ao. pass. bij* ὁράω.

ὦφλον, 2*e ao. v.* ὀφλισκάνω.

ὡχαρνῆθεν = ὁ Ἀχαρνῆθεν (*krasis*).

-ῴχηκα, **ᾤχημαι,** **ᾠχόμην,** *z.* οἴχομαι.

ὠχράω. **1.** verbleeken. — **2.** bleekgeel worden. — **ὠχρός,** 3 [⟶ *Ned.* oker]. **1.** bleek. — **2.** bleekgeel. — **ὦχρος,** ὁ, bleekheid.

ᾤχωκα, *pf. v.* οἴχομαι.

* **ὤψ,** ἡ (*alleen in de verbinding* εἰς ὦπα *en in samenst.*) [*vw.* ὄπωπα, *pf. bij* ὁράω], oog, aangezicht : εἰς ὦπά τινος (*of* τινι) ἰδέσθαι, H., iem. in de oogen zien.

Eerste Aanhangsel

VOORNAAMSTE BETEEKENISSEN VAN EENIGE ACHTERVOEGSELS

A. ACHTERVOEGSELS VAN ZELFSTANDIGE NAAMWOORDEN

Op enkele uitzonderingen na, zijn alle Grieksche substantieven met een achtervoegsel gevormd.

I. Naam van den handelenden persoon

1. mannelijk

1. **-της,** gen. ου : *ποιητής* [*ποιέω*], *maker, dichter* ; *αὐλητής* [*αὐλέω, op de fluit spelen*], *fluitspeler*.
2. **-τήρ** : *σωτήρ* [*σῴζω*], *redder*.
3. **-τωρ** : *δώτωρ* [*δίδωμι*], *gever*.
4. **-εύς** noemt gew. den stand, het beroep: *βασιλεύς* ; *ἱερεύς* [*ἱερός*] ; *χαλκεύς* [*χαλκος*], *bewerker van brons*.
5. **-ων** : *ἡγεμών* [*ἡγέομαι*], *gids, aanvoerder* ; *θεράπων* [*θεραπεύω, verzorgen*], *dienaar*.

2. vrouwelijk

6. **-τις,** gen. ιδος, beantwoordt gew. aan m. op της : *δεσπότις* [*δεσπότης*], *meesteres*.
7. **-τρίς,** gen. ίδος, beantwoordt aan m. op τήρ : *αὐλητρίς* [*αὐλητήρ, fluitspeler*], *fluitspeelster*.
8. **-τρια** en (*vrl* H.) **-τειρα,** beantwoorden aan m. op της *en* τήρ : *ψάλτρια* [*ψάλτης, psalterspeler*], *psalterspeelster* ; *σώτειρα* [*σωτήρ*], *redster*.
9. **-ειᾰ** : *βασίλεια* [*βασιλεύς*], *koningin*.
10. **-αινα** : *θεράπαινα* [*θεράπων*], *dienares*

II. Naam van de handeling

11. **-σις** en h. zeldzame **-τις,** waaruit -σις ontstaan is, beide bij verbale stammen: *ποίησις* [*ποιέω*], *het maken, het dichten* ; *φάτις* [*φημί*].
De afleidingen op -σις hebben vaak, metonymisch, concreten zin : *ἔκβασις* [*ἐκβαίνω*], *het er uit gaan*, meton. : *uitweg*.
12. **-σία** : *προδοσία* [*προδότης, verrader*], *verraad* ; *θυσία* [*θύω, offeren*], *offerhandeling*.
13. **-α, -η** : het abstracte begrip v. een wkw., als handeling of als toestand : *μάχη* [*μάχομαι*], *gevecht* ; *χαρά* [*χαίρω*], *vreugde*.

III. Naam van het resultaat der handeling

14. **-μα** (**-θμα, -σμα**) noemt het tot stand gebrachte : *ποίημα* [*ποιέω*], *gewrocht*, inz. : *gedicht*.
De afleidingen op μα hebben soms metonymisch de beteek. van die op σις.
15. **-μός** (**-σμός,** ook **-τμός, -θμός**) en **-μη** noemen gew. den toestand door een handeling teweeggebracht : *ταραγμός* [*ταράσσω, in verwarring brengen*], *verwarring* ; *ῥυθμός* [*ῥέω, vloeien*], *gelijkmatige beweging* ; *γνώμη* [*γιγνώσκω, erkennen*], *meening* ; *ἐπιστήμη* [*ἐπίσταμαι, weten*], *wetenschap*.

IV. Namen van eigenschappen

16. **-ιᾱ**: σοφία [σοφός], *wijsheid*; φιλία [φίλος], *vriendschap*.

17. **-ειᾰ** : ἀλήθεια [ἀληθής], *waarheid*.

18. **-της,** gen. τητος [vw. Lat. *-tās*]: δικαιότης [δίκαιος], *rechtvaardigheid*.

19. **-σύνη.** Abstracta met dit achtervoegsel worden afgeleid v. alle slag van nw., inz. van bvn. op φρων en van znw. op μων en op μα : δικαιοσύνη [δίκαιος], *rechtvaardigheid*; σωφροσύνη [σώφρων, *bezonnen*], *bezonnenheid*; τεκτοσύνη [τέκτων, *timmerman*], *timmerkunst*.

20. **-ος,** onz., gen. ους, afgeleid v. bvn., o. a. op υς : βάθος [βαθύς, *diep*], *diepte*; τάχος [ταχύς, *snel*], *snelheid*.

V. Naam van het werktuig

21. **-τρον** [vw. Lat. *-trum*] en **-θρον** [vw. Lat. *-brum*] : ἄροτρον [ἀρόω, *ploegen*; vw. Lat. *arātrum*], *ploeg*; κλεῖθρον [κλείω, *sluiten*], *slot*.

22. **-τήριον** : ποτήριον [πίνω], *middel om te drinken, beker*. — zie ook nr. 23.

VI. Plaatsnamen

23. **-τήριον** : δικαστήριον [δικάζω, *recht spreken*], *gerechtshof*. — zie ook nr. 22.

24. **-εῖον**: χαλκεῖον [χαλκεύς, *smid*], *smidse*.

25. **-ών,** ῶνος, m. : ἀνδρών [ἀνήρ], *mannenzaal*; Παρθενών [παρθένος], *de tempel der maagdelijke godin, Parthenoon*.

VII. Verkleinwoorden

26. **-ιον.** *a*) Dit achtervoegsel had oorspronkelijk een onbepaalde beteekenis: *behoorende tot, een soort van, iets als* : ἱστίον [ἱστός, *scheepsmast*], *het bij den mast hoorende, zeil*; στόμιον [στόμα], *een opening als een mond, ingang* v. een graf.

b) Daaruit heeft zich, na H., het gebruik van ιον als verkleiningsuitgang ontwikkeld: wat op iets gelijkt, kan kleiner en ook van geringer waarde zijn: παιδίον [παῖς], *kindje*, gew. : *lief kindje*; ἀνθρώπιον [ἄνθρωπος], *ventje*, gew. minachtend.

c) Dit -ιον werd versterkt tot **-ίδιον, -άδιον, -άριον, -ύλλιον** enz., die de verschillende beteekenissen van -ιον kunnen hebben : παιδάριον [παῖς], *kindje*; ξιφίδιον [ξίφος], *kort zwaard*.

27. **-ίς,** ῖδος, *vr.* : νησίς [νῆσος], *eilandje*.

28. **-ίσκος,** veel minder vaak **-ίσκη,** zld. **-ίσκον** : παιδίσκος [παῖς], *knaap*; παιδίσκη [*id.*], *meisje*.

VIII. Patronymika

Zij zijn afgeleid van d. naam des vaders, oneigenlijk van dien der voorvaderen, zld., door dichters na H., van dien der moeder.

1. mannelijk

29. **-ίδης,** ook **-άδης** en **-ιάδης** : Κρονίδης [Κρόνος], *zoon van Kronos*, Zeus; Μενοιτιάδης [Μενοίτιος], *zoon van Menoitios*, Patroklos; van d. naam der moeder : Λητοΐδης [Λητώ], *zoon van Leto*, Apolloon.

30. **-ίων** : Κρονίων = Κρονίδης (nr. 29).

2. vrouwelijk

31. **-ίς,** ίδος : Βρισηΐς [Βρισεύς], Briseïs, dochter van Briseus.

B. ACHTERVOEGSELS VAN BIJVOEGLIJKE NAAMWOORDEN

Ook de allermeeste Gr. adjectieven zijn met een achtervoegsel gevormd.

1. Het toebehooren aan, het hooren bij wordt uitgedrukt door de volgende suffixen.

32. De zeer talrijke adjectieven op **ιος** (in verbinding met den stamklinker **αῖος** en minder vaak **αιος, ειος**), afgeleid

van zelfst. en bijv. nw., duiden algemeen aan wat aan h. stamwoord toebehoort of er mee in betrekking staat, ofwel de wijze: *οὐράνιος* [*οὐρανός*], *hemelsch*; *δίκαιος* [*δίκη*]; *δούλειος* [*δοῦλος*], *passend bij een slaaf, slaafsch.* Het zelfst. g. vr. adjectief op **ία**, afgeleid v. d. naam v. een volk, dient om zijn land te noemen: *Λυδία* (*γῆ*) [*Λυδοί*], *Ludië*.

33. Talrijk zijn ook de adjectieven op **ικός** en **τικός**; h. gebruik v. dit suffix heeft zich eerst sinds de klassieke periode ontwikkeld. De beteekenis der van nw. afgeleide adj. op *ικός* en *τικός* komt die van de adj. op *ιος* zeer nabij: *ὀρφανικός* [*ὀρφανός*, *wees*], *van een wees*; *πολεμικός* [*πόλεμος*], *den oorlog betreffend*; inz. bij namen v. volken: *Περσικός* [*Πέρσαι*], *Perzisch.* — zie ook nr. 44.

34. **-ινός**, in tijdelijken zin: *ἐαρινός* [*ἔαρ*, *lente*], *lente-*.

2. de herkomst, de woonplaats wordt aangeduid door:

35. **-ιος**: *Ἀθηναῖος*, *Κορίνθιος*.

36. **-εύς**: *Πλαταιεύς*.

37. **-ίτης**, **-άτης**: *Σπαρτιάτης*.

38. **-ηνός**, **-ανός**, **-ῖνος**, doch alleen bij namen v. steden en landen buiten Griekenland: *Κυζικηνοί* [*Κύζικος*, stad aan de Propontis].

3. de stof door:

39. **-ινος**: *λίθινος* [*λίθος*], *steenen*; *ξύλινος* [*ξύλον*], *houten*.

40. **-εος** [vw. Lat. *-eus*: aureus]: *χρύσεος* [*χρυσός*], *gouden*; *χάλκεος* [*χαλκός*], *bronzen*.

4. het (goed) voorzien zijn van wordt uitgedrukt door:

41. **-εις** [*-εντ-ς*], *gen.* *εντος*: *ἀστερόεις* [*ἀστήρ*], *gesternd*; *χαρίεις* [*χάρις*, *bevalligheid*], *aangenaam*.

42. **-ρός**: *ἀνιαρός* [*ἀνία*, *leed*], *lastig*.

5. geneigdheid, geschiktheid door:

43. **-μων**: *ἐλεήμων* [*ἐλεέω*, medelijden gevoelen], barmhartig.

44. **-ικός** (**-τικός**), achter den stam v. wkw.: *πρακτικός* [*πράσσω*], geneigd tot handelen, werkzaam. — zie ook nr. 33.

6. verbaaladjectieven.

45. **-τός** [vw. Lat. *-tus*]. *a*) duidt een voltooide handeling aan met de beteek. v. h. part. perf.: *ποιητός* [*ποιέω*], *gemaakt*.

b) duidt vaak een mogelijkheid aan: *ὁρατός* [*ὁράω*], *zichtbaar*; *δυνατός* [*δύναμαι*], (bedr.:) *kunnend*, (lijd.:) *mogelijk*.

46. **-τέος**, gelijk Lat. *-ndus*, beteekent de noodzakelijkheid, de verplichting: *ποιητέος* [*ποιέω*], *te maken*; *διαβατέος* [*διαβαίνω*], *dien men moet overschrijden*.

7. comparatieve uitgangen.

47. **-τερος** [vw. Lat. *-ter*]. *a*) stelde oorspr. twee tegengestelde begrippen, en wel in lokalen zin, tegenover elkaar: *ἀγρότερος* ... *ὀρέστερος* [*ἀγρός*, *ὄρος*], *op het land -*, *in het gebergte levend*; *ἔντερον* [*ἐν*], *darm* (in tgst. tot het uitwendige); weldra drukte het alg. een tegenstelling uit: *ἡμέτερος* ... *ὑμέτερος*; *πρότερος* [*πρό*] ... *ὕστερος*.

b) Het Lat. *-ter* is tot die beteek. beperkt gebleven (*noster* ... *vester*, *dexter* ... *sinister*); in h. Gr. ontwikkelde zich *-τερος* tot d. uitgang v. d. comparatief: *κοῦφος* ... *κουφότερος*.

48. **-τατος** vormt d. superl.

49. **-ίων**, **-ιστος** vormen veel minder vaak dan *-τερος*, *-τατος* den comp. en superl. v. bvn.

8. verschillende achtervoegsels.

50. **-ώδης** [stam v. *ὄζω*, *ruiken*]. *a*) eig.: *riekend*: *εὐώδης*, *geurig*.

b) vd. *α*) bij uitbr.: *den indruk makend van* (vgl. Ned.: dat riekt naar ...), *gelijkend op*: *γυναικώδης* [*γυνή*], *verwijfd.* — *β*) *goed voorzien van*, *rijk aan*: *ἀνεμώδης* [*ἄνεμος*], *aan den wind blootgesteld.* — *γ*) duidt zeer alg. elke hoedanigheid aan: *κρημνώδης* [*κρημνός*, *steilte*], *steil afloopend*; *νοσώδης* [*νόσος*], *ziekelijk*.

51. **-ειδής** [*εἶδος*, *gedaante*; de woorden op *ειδής* zijn eig. samenst., maar werden reeds door de ouden als afleidingen gevoeld]: *θεοειδής* [*θεοῦ εἶδος* (*ἔχων*)], *godegelijk*.

52. **-ήρης**. *a*) [wrt.v. *ἀραρίσκω*]. De meeste bvn. met dit achtervoegsel hebben slechts de beteek. v. d. stam: *ἀντήρης* [*ἀντί*, *tegenover*], *tegenover liggend*.

b) [*wrt. v. ἐρέσσω*], *roeiend*, *met roeiriemen voorzien*: *τριήρης* [*τρι-*, *ἐρέσσω*]; *ἁλιήρης* [*ἅλς*, *zee*], *de zee doorroeiend*.

53. **-λος** vormt meestal bedr. afleidingen: *δειλός* [*δείδω*], *vreesachtig*; *ὀργίλος* [*ὀργή*], *opvliegend*.

54. **-ιμος** en vrl **-σιμος** duiden gew. een geschiktheid, een mogelijkheid aan: *ὠφέλιμος* [*ὠφελέω*, *nuttig zijn*], *die kan baten*, *nuttig*; *φρόνιμος* [*φρονέω*, *nadenken*], *die kan nadenken*, *bedachtzaam*; *χρήσιμος* [*χράομαι*], *bruikbaar*.

C. ACHTERVOEGSELS VAN BIJWOORDEN

I. Bijwoorden van plaats

55. op de vraag *ποῦ;*, *waar?*: **-θα, -θι, -σι, -ου, -ω, -θε(ν)** (z. ook nr. 56): *ἐνταῦθα*, *daar*; *ἄλλοθι*, *elders*; *αὐτοῦ* [gen. v. *αὐτός*], *ter plaatse zelf*; *ἄνω*, *boven*; *ὕπερθε(ν)*, *boven*.

56. op de vraag *πόθεν;*, *vanwaar?*: **-θεν**: *ἐντεῦθεν*, *vandaar*; *ἄλλοθεν*, *elders vandaan*. (z. ook nr. 55).

57. op de vraag *ποῖ;*, *waarheen?*: **-δε, -ζε** [de ς v. d. acc. mrv. verbindt zich met de δ van -δε tot ζ; soms toch wordt -ζε achter een enk. gevoegd], **-σε, -οι** (de twee laatste bijna alleen achter vnw.): *πόλινδε*, *stadwaarts*; *θύραζε* [* *θύρασ-δε*], *naar buiten*; *χαμᾶζε* [* *χαμαί-ζε*], *op den grond* (richting); *ποῖ;*, *waarheen?*; *ἄλλοσε*, *eldersheen*.

II. Bijwoorden van tijd

58. **-τε**: *τότε*, *toen*; *ἄλλοτε*, *een anderen keer*.

III. Bijwoorden van wijze

59. **-ως**, achter d. stam v. adj.; met -ως zijn verre de meeste Gr. bw. gevormd: *δικαίως* [*δίκαιος*]; *ἀληθῶς* [*ἀληθής*]; *σωφρόνως* [*σώφρων*], *wijselijk*.

60. **-εί, -ί (-τεί, -τί)**: *πανδημεί* en *-μί* [*πάνδημος*, *het geheele volk betreffend*], *met het geheele volk*; *ἀμισθί* [*ἄμισθος*, *die geen loon ontvangt*], *zonder loon*.

61. **ιστί**, *naar de wijze van*, *in deze of gene taal*: *περσιστί* [*Πέρσαι*], *in het Perzisch*.

62. **-α** (niet te verwarren met het bw. gebruik v. h. onz. mrv. op α van adj., b. v. *πολλά*): *κρύφα*, *heimelijk*; *τάχα*, *waarschijnlijk*.

63. **-δόν, -δην, -δα**: *κρύβδα* en *κρύβδην* [*κρύπτω*], *heimelijk*; *βάδην* [*βαίνω*], *stapvoets*; *ἀναφανδά* en *ἀναφανδόν* [*ἀναφαίνομαι*], *openlijk*.

64. **-κις** vormt telbijwoorden: *δεκά-κις*; ook: *πολλά-κις* enz.

D. ACHTERVOEGSELS VAN WERKWOORDEN

65. De wkw. op **-άω** beteekenen meestal: *a*) in den toestand zijn -, - komen, dien het grondw. noemt (vgl. nr. 66): *νικάω* [*νίκη*, *overwinning*], *overwinnaar zijn*; *τολμάω* [*τόλμα*, *durf*], *moedig zijn*.
b) in dien toestand brengen: *τιμάω* [*τιμή*, *eer*], *eeren*.
c) de handeling verrichten, welke h. grondw. noemt: *ἀριστάω* [*ἄριστον*, *ontbijt*], *ontbijten*.

66. De wkw. op **-έω** beteekenen: *a*) een eigenschap bezitten, in een toestand zijn, welken h. grondwoord noemt (vgl. nr. 65): *φιλέω* [*φίλος*], *vriend zijn*, *beminnen*; *ἀθυμέω* [*ἄθυμος*, *moedeloos*], *moedeloos zijn*.
b) een handeling verrichten: *αὐλέω* [*αὐλός*, *fluit*], *op de fluit spelen*; *πολεμέω* [*πόλεμος*], *oorlog voeren*.

67. De wkw. op **-όω** beteekenen: *a*) gew.: maken tot: *δουλόω* [*δοῦλος*], *tot slaaf maken*; *δηλόω* [*δῆλος*], *duidelijk maken*; — overdr.: in den geest maken tot, beschouwen als, houden voor: *ἀξιόω* [*ἄξιος*], *billijk achten*.
b) voorzien van: *στεφανόω* [*στέφανος*], *bekransen*; *ἀργυρόω* [*ἄργυρος*], *verzilveren*.

68. **-εύω**: *a*) zijn wat h. grondwoord beteekent, vrl v. d. stand, h. beroep: *πτωχεύω* [*πτωχός*, *bedelarm*], *bedelarm zijn*; *βασιλεύω* [*βασιλεύς*], *koning zijn*.
b) bezig zijn met hetgeen h. grondw. beteekent, een handeling verrichten: *τοξεύω* [*τόξον*], *met den boog schieten*; *ὁδεύω* [*ὁδός*], *op reis zijn*.

69. **-άζω, -ίζω**: *a*) maken tot hetgeen h. grondw. zegt, in den toestand brengen, dien h. grondw. noemt: *ἀφανίζω* [*ἀφανής*, *onzichtbaar*], *onzichtbaar maken*; *ξενίζω* [*ξένος*, *gastvriend*], *als een gastvriend behandelen*.
b) in den toestand zijn -, de eigenschap hebben door h. grondw. uitge-

drukt : πολεμίζω [πόλεμος] = πολεμέω, *oorlog voeren*; ἡσυχάζω [ἥσυχος, *stil*], *stil blijven*. Een aantal wkw. op -άζω en vrl op -ίζω, afgeleid v. eigennamen, beteekenen : de taal -, de gewoonten -, de gezindheid hebben van : ἑλληνίζω [Ἕλλην], *Grieksch spreken* ; φιλιππίζω [Φίλιππος], *het met Philippos houden*.

c) hetgeen door h. grondw. aangeduid wordt, gebruiken : σαλπίζω [σάλπιγξ], *trompetten*; ψηφίζομαι [ψῆφος, *stemsteentje*], *zijn stemsteentje gebruiken, stemmen*.

d) frequentativa : νυστάζω [νεύω, *knikken*], *herhaaldelijk knikken*, vrl in d. slaap.

70. **-αίνω.** *a*) de van bvn. afgeleide wkw. beteekenen gew. : in den toestand brengen door h. bvn. uitgedrukt : μελαίνω [μέλας], *zwart maken*, — of : in dien toestand zijn : ὑγιαίνω [ὑγιής], *gezond zijn*.

b) de van znw. afgeleide wkw. beteekenen gew. : krijgen of geven wat h. znw. noemt : κερδαίνω [κέρδος], *voordeel trekken*; σημαίνω [σῆμα], *een teeken geven*.

71. **-σείω** vormt desiderativa : γελασείω [γελάω], *lust hebben om te lachen*; δρασείω [δράω], *willen doen*.

72. de wkw. op **-ύνω,** bijna alle van bvn. op ύς afgeleid, beteekenen : de eigenschap geven welke h. grondw. noemt : ὀξύνω [ὀξύς], *scherpen* ; εὐθύνω [εὐθύς], *recht maken*.

73. **-σκω** [vw. Lat. *-sco*] : *a*) vormt, vrl bij H., een zeker aantal iteratieve aoristen en vele iteratieve imperfecta : ἔχεσκον, bij ἔχω ; σπένδεσκε, σπείσασκε, bij σπένδω.

b) is zld. inchoatief (wat de gewone beteekenis is van Lat. *-sco*) : γηράσκω [γῆρας, *ouderdom*], *oud worden*; θνῄσκω, *doodgaan* ; μεθύσκομαι [μεθύω, *dronken zijn*], *dronken worden*.

c) vaak is de beteekenis van -σκω geheel afgesleten.

LIJST DER BEHANDELDE ACHTERVOEGSELS

Tweede Aanhangsel

LIJST DER LATIJNSCHE EN NEDERLANDSCHE WOORDEN

in het etymologisch gedeelte der artikels vermeld (1)

I. Latijnsche woorden

ab ϰ. ἀπό
abdĕre τίθημι
abs ἄψ
absinthium ἀψίνθιον
Achīvī Ἀχαιοί
aciēs ἀκμή
adamās ἀδάμας
aedis αἴθω
aenigma αἴνιγμα
āēr ἀήρ
aestus αἴθω
aethēr αἰθήρ
aevum αἰών
age ἄγε
ager ἀγρός
agĕre ἄγω
agmen ἄγω
āiō ἠμί
alĕre ἀλδαίνω
alius ἄλλος
amb(i)- ἀμφί
ambō ἄμφω
amphora ἀμφορεύς
ancora ἄγκυρα
† angelus ἄγγελος
angĕre ἄγχω
anhēlāre ἀνά
anima ἄνεμος
animus ἄνεμος
anser χήν
ante ἀντί
antrum ἄντρον
arāre ἀρόω
arcēre ἀρκέω
argentum ἄργυρος
argilla ἄργιλος
†athēnaeum Ἀθήναιον
athlēta ἀθλητής
augēre αὐξάνω
aula αὐλή
aulaeum αὐλαία
aura αὔρα
aurichalcum ὀρείχαλκος
aurōra ἕως (ἡ)
austērus αὐστηρός
axis ἄξων
baculum βακτηρία
balineum βαλανεῖον
†baptizāre βαπτίζω
barbarus βάρβαρος
basilica βασιλικός
basis βάσις
bibĕre πίνω
†biblia βιβλίον
bis δίς
†blasphēmāre βλασφημεω
†blasphēmia βλασφημία
†blasphēmus βλάσφημος
boāre βοάω
bōs βοῦς
brevis βραχύς
buxus πύξος
cadus κάδος
calamus κάλαμος
calix κάλυξ
calx χάλιξ
camēlus κάμηλος
camīnus κάμινος
carpĕre καρπός
catalogus κατάλογος
†catholicus καθολικός
cavus κοῖλος
cĕdrus κέδρος
centrum κέντρον
centum ἑκατόν
cernĕre κρίνω
cētus κῆτος
chaos χάος
chorda χορδή
chorēa χορεία
chorus χορός
†christiānus †χριστιανός
†Christus χριστός
†chronicus χρονικός
ciēre κίω
cista κίστη
cithara κιθάρα
clādēs 2. κλάω
clāvis κλείς
†clērus κλῆρος
clīvus κλιτύς
cluēre κλυτός
colaphus κόλαφος
coma κόμη
cōmissārī κωμάζω
cōmoedia κωμῳδία
concha κόγχη
contrā 1. κατά
contus κόντος
cophinus κόφινος
cor καρδία
corōna κορώνη
coturnus κόθορνος
crāpula κραιπάλη
crātēr κρατήρ
crepida κρηπίς
crepīdō κρηπίς
crocodīlus κροκόδειλος
culmus κάλαμος
cum 1. κατά
cumīnum κύμινον

---

1. Met uitzondering der vergriekschte Latijnsche eigennamen en van eenige andere Latijnsche woorden, waarvan bij onze auteurs een Grieksche transscriptie voorkomt, als αὔγουρ, δικτάτωρ en dgl.

cŭpressus κυπάρισσος
cŭprum Κύπρος
cycnus κύκνος
cymbalum κύμβαλον
dăcruma δάκρυμα
daemōn δαίμων
daemonium δαιμόνιον
dăre δίδωμι
decem δεκα
delphīnus δελφίς
densus δασύς
†diabolus διάβολος
dīcĕre δείκνυμι
diēs Ζεύς
dis- διά
discus δίσκος
dīus δῖος
dolus δόλος
domāre δαμάζω
domus δέμω, δόμος, δῶμα
dōnum δίδωμι, δῶρον
duŏ δύο
ecclēsia ἐκκλησία
ēchō ἠχώ
ĕdĕre ἔδω
ego ἐγώ
ēia εἶα
elephantus ἐλέφας
elleborum ἐλλέβορος
ēlogium ἐλεγεῖον
ēn 2. ἦν
eō (īre) εἶμι
†episcopus 1. ἐπίσκοπος
epistula ἐπιστολή
equus ἵππος
†erēmus ἔρημος
est (esse) εἰμί
et ἔτι
eurus 1. εὖρος
†ēvangelium εὐαγγέλιον
ex ἐξ
experīrī πεῖρα
facĕre τίθημι
fāgus φηγός
fāma φήμη
fārī φημί
fel χολή
-fendĕre θείνω
ferre φέρω
ferus θήρ, φήρ
fīdĕre πείθω
flagellāre φραγελλόω
flăgrāre φλέγω
fluĕre φλύω
folium φύλλον
forĭs θύρα
forīs θύρα
frangĕre ῥήγνυμι
frāter φράτηρ
fremĕre βρέμω
frīgus ῥῖγος
fūcus φῦκος
fugĕre φεύγω
fuī φύω
fulgēre φλέγω
fūmus θυμιαω, 1. θύω
fundĕre χέω
fūr φώρ
futūrus φύω
gena γένυς
genū γόνυ
genus γένος, γίγνομαι
gignĕre γίγνομαι
glans βάλανος
glaucus γλαυκός
glūten γλίχομαι
gnoscĕre γιγνώσκω
gravis βαρύς
grūs γέρανος
gubernāre κυβερνάω
gustus γεύω
Hecuba Ἑκάβη
hiems χεῖμα
hilaris ἱλαρός
hilarus ἱλαρός
historia ἱστορία
hōra ὥρα
hortārī χαίρω
hortus χόρτος
humus χθών, χαμαί
hȳdra ὕδρα
hydria ὑδρία
hȳdrōpicus ὑδρωπικός
hȳdrus ὕδρος
hymenaeus ὑμέναιος
hymnus ὕμνος
iăcĕre ἵημι
īdōlum εἴδωλον
imber ὄμβρος
implēre πίμπλημι
īmus (īre) εἶμι
in ἐν
in- 1. ἀ-, *νε-
inclutus κλύω
Indicus Ἰνδικός
ingruĕre ἐπιχραύω
Ītalia Ἰταλία
Iūdaeus †Ἰουδαῖος
iugum ζεύγνυμι, ζυγόν
iungĕre ζεύγνυμι
lăcrima δάκρυμα
lacus λάκκος
laevus λαιός
lampas λαμπάς
lebēs λέβης
lectus * λέχω
legĕre λέγω
leō λέων
lēvis λεῖος
†lēvīta †Λευείτης
lībāre λείβω
līber ἐλεύθερος
lībra λίτρα
līlium λείριον
lingĕre λείχω
līnum λίνον
līquī (linquĕre) λείπω
†līturgia λειτουργία
lūcēre λευκός
lūgēre λευγαλέος, λυγρός
lūna λευκός
lupus λύκος
lynx λύγξ
lyra λύρα
macer μακρός
macerāre μάσσω
māchina μηχανή
magus μάγος
mālum μῆλον
malva μαλάχη
mamma μάμμη
manēre μένω
margarīta μαργαρίτης
marmor μάρμαρος
massa μάζα
māter μήτηρ
mathēmaticus μαθηματικός
meditārī μέδω
medius μέσος
mel μέλι
meminī μιμνήσκω
mens μένος
mensis 1. μήν
mētīrī μῆτις
meus ἐμός
mīlia μίλιον
mīmus μῖμος
minor μινύθω
minuĕre μινύθω
miscēre μείγνυμι
mĭtra μίτρα
molĕre μύλη
mōlēs μῶλος
†monachus μοναχός
monarchia μοναρχία
monēre μιμνήσκω
mors βροτός
mōrum μόρον
mūgīre 2. μύζω
mulgēre ἀμέλγω
murmurāre μορμύρω
murra μύρρα
mūs 1. μῦς
Mūsa μοῦσα
mūsica μουσικός
mūsicus μουσικός
myrīca μυρίκη
myrtus μύρτος
mystērium μυστήριον
narcissus νάρκισσος
nardus νάρδος
nāre 1. νέω
nauta ναύτης
nāvis ναῦς
nē ναί, νή
nĕ- * νε-
nebula νέφος
necāre νεκρός
nemus νέμος

nēre 3. νέω
nervus νεῦρον
nescius * νε-
ningĕre νείφω
Nomadēs νομάς
nōmen ὄνομα
noscĕre γιγνώσκω
novem ἐννέα
novus νέος
nox νύξ
-nuĕre νεύω
nunc νῦν
nūper νῦν
nympha νύμφη
ō ὦ
ob ἐπί
obeliscus ὀβελίσκος
ōceanus Ὠκεανός
ōcior ὠκύς
octō ὀκτώ
oculus ὁράω
† ōdē ᾠδή
odor ὀσμή
oleum ἔλαιον
olīva ἐλαία
orbus ὀρφανός
orchestra ὀρχήστρα
organum ὄργανον
orīrī ὄρνυμι
orphanus ὀρφανός
ōs ὀστέον
ovis οἶς
ōvum ᾠόν
paedagōgus παιδαγωγός
palma παλάμη
pangĕre πήγνυμι
† pāpa πάππας
parasītus παράσιτος
parvus παῦρος
† Pascha † Πάσχα
pater πατήρ
patēre πετάννυμι
pectĕre πέκω
pepō πέπων
per περί
per- 1. περ
pēra πήρα
perdix πέρδιξ
periodus περίοδος
Persicus Περσικός
pēs πούς
pessulus πάσσαλος
† Pĕtrus † Πέτρος
phalerae φάλαρον
phantasia φαντασία
phantasma φάντασμα
pharĕtra φαρέτρα
Phāsiānus Φασιανός
phōca φώκη
physicus φυσικός
pix πίσσα
placenta πλακοῦς
plāga πληγή
plangĕre πλάζω, πλήσσω
platanus πλάτανος
plectĕre πλέκω
plectrum πλῆκτρον
plicāre πλέκω
pŏēma ποίημα
poena ποινή
pŏēsis ποίησις
pŏēta ποιητής
pŏēticus ποιητικός
polīticus πολιτικός
polus πόλος
poly- πολύς
pons πάτος, πόντος
pōtāre πίνω
potens 1. πόσις
potis δεσπότης
presbyter πρέσβυς
prō πρό
problēma πρόβλημα
prologus πρόλογος
prōnus πρανής
† prophēta προφήτης
propīnāre προπίνω
prōra πρῷρα
Prōserpina Περσεφόνη
psallĕre ψάλλειν
† psalmus ψαλμός
psaltērium ψαλτήριον
pseudo- ψευδής
pullus πῶλος
purpura πορφύρα
pūs πύον
pyra πυρά
pyramis πυραμίς
quattuor τέσσαρες
-que τέ
quinque πέντε
quis τίς
quod 2. ὅτι
regĕre * ὀρέγνυμι
rhētor ῥήτωρ
rhētoricus ῥητορικός
rhythmus ῥυθμός
ruber ἐρυθρός
saccus σάκκος
sagēna σαγήνη
sāl ἅλς
sandalium σανδάλιον
satis ἅδην
satyrus σάτυρος
scaena σκηνή
scaevus σκαιός
scandalum σκάνδαλον
scapha σκάφη
† sceletus σκελετός
sceptrum σκῆπτρον
schisma σχίσμα
schola σχολή
scindĕre σχίζω
scopulus σκόπελος
scorpiō σκορπίος
scyphus σκύφος
sē ἕ
sedēre * ἕζω
sēdēs ἔδαφος, ἕδος
semel ἅμα, εἷς
sēmi- ἡμι-
septem ἑπτά
sequī ἕπομαι
serĕre 2. εἴρω
serpĕre ἕρπω
sex ἕξ
† siclus σίγλος
simplex εἷς
simul ἁ-
sistĕre ἵστημι
smaragdus σμάραγδος
socer ἑκυρός
sphaera σφαῖρα
spīra σπεῖρα
spongia σπογγιά
stadium στάδιον
stāre ἵστημι
status ἐπίσταμαι
stella 4. ἀ-, ἀστήρ
sternĕre στόρνυμι
stola στολή
stomachus στόμαχος
stratēgus στρατηγός
stropha στροφή
suāvis ἁνδάνω, ἥδομαι
sub ὑπό
sūdāre ἱδρώς
suētus ἔθος
sum εἰμί
super ὑπέρ
sūs ὗς
suus 3. ὅς
symmĕtria συμμετρία
symphōnia συμφωνία
† synagōga συναγωγή
† synodus σύνοδος
† syntaxis σύνταξις
taenia ταινία
talentum τάλαντον
tangĕre τεταγών
tapēte τάπης
Tartarus Τάρταρος
taurus ταῦρος
tegĕre στέγω
templum τέμενος, τέμνω
tendĕre τείνω
tenēre τείνω
tenuis ταναός
terĕre τείρω
terminus τέρμα
terrēre τρέω
thronus θρόνος
thymum θύμον
tingĕre τέγγω
tonus τόνος
torrēre τέρσομαι
tragicus τραγικός
tragoedia τραγῳδία
tremĕre τρέμω

trēs τρεῖς
tribulus τρίβολος
trīclīnium τρίκλινος
triumphus θρίαμβος
trutina τρυτάνη
tū σύ
tulī * τλάω
tunica χιτών
turba τύρβη
turris τύρσις
tuus τεός
tympanum τύμπανον
tyrannus τύραννος
ūber οὖθαρ
ulcus ἕλκος
ulna ὠλένη
ululāre ὀλολύζω, ὑλάω
umbilīcus ὀμφαλός
umerus ὦμος
uncus ἀγκύλος, ὄγκος
unda ὕδωρ
unguis ὄνυξ
vae οὐαί
-ve ἤ
vehĕre 2. ὄχος
vellus 3. οὖλος
venīre βαίνω
ventus ἄημι
* vēnus ὠνή
verbum 1. εἴρω
verērī ὁράω
vesper ἕσπερος
Vesta ἑστία
vestīre ἕννυμι
vicēs 2. εἴκω
vīcus οἶκος
vidēre εἴδω
vīnum οἶνος
viola ἴον
vīs ἴς
vitulus Ἰταλία
vīvĕre βίος
vocāre εἶπον
vomĕre ἐμέω
vorāre βιβρώσκω
vox ἔπος, ὄψ
zēlus ζῆλος
zephyrus ζέφυρος

II. Nederlandsche woorden

aalmoes v. ἐλεημοσύνη
aan ἀνά
aarde ἔραζε
aarts- ἀρχι-
absint ἀψίνθιον
acht ὀκτώ
aëro- ἀήρ
aether αἰθήρ
af ἀπό
affodil ἀσφόδελος
akker ἀγρός
aks ἀξίνη
albast ἀλάβαστρον
alphabet ἄλφα
amandel ἀμυγδάλη
ambrozijn ἀμβροσία
amnestie ἀμνηστία
anabaptist † βαπτιστής
analyse ἀνάλυσις
anarchie ἀναρχία
Anatolië ἀνατολή
anatomie ἀνατομή
anker ἄγκυρα
anoniem ἀνώνυμος
ant- ἀντί
antagonist ἀνταγωνιστής
anthologie † ἀνθολογία
anthraciet ἄνθραξ
anti- ἀντί
antithese ἀντίθεσις
antwoord ἀντί
Apokalypse † ἀποκάλυψις
apokrief ἀπόκρυφος
apologie ἀπολογία
apostaat ἀποστάτης
apostel ἀπόστολος
apostrophe ἀποστροφή
apotheek ἀποθήκη
apsis ἁψίς
archaïsch ἀρχαῖος
archi- ἀρχι-
architect ἀρχιτέκτων
Argus 2. Ἄργος
aroma ἄρωμα
arseniek ἀρσενικός
as ἄξων
asbest ἄσβεστος
asceet ἀσκητής
ascese ἄσκησις
asfalt ἄσφαλτος
asthma ἆσθμα
astroloog ἀστρολόγος
astronomie ἀστρονομία
astronoom ἀστρονόμος
asyl ἄσυλος
atlas Ἄτλας
athleet ἀθλητής
autarkisch αὐτάρκης
auto- αὐτός
autochthoon αὐτόχθων
autodidact αὐτοδίδακτος
automaat αὐτόματος
autonomie αὐτονομία
autopsie αὐτοψία
axioma ἀξίωμα
azalea ἀζαλέος
bacterie βακτηρία
barbaar βάρβαρος
bariton βαρύς
barometer βάρος
basiliek βασιλικός
basis βάσις
begeeren χαίρω
Berber βάρβαρος
beuk φηγός
bibliophile φίλος
bijbel βιβλίον
bioscoop βίος
bisschop 1. ἐπίσκοπος
boek φηγός
broeder φράτηρ
brommen βρέμω
bukolisch βουκόλος
buks πύξος
catalogus κατάλογος
cataract καταρράκτης
catarrhe κατάρροος
ceder κέδρος
centrum κέντρον
ceramiek κεραμεικός
chaos χάος
chiromantie χείρ, μαντεία
chirurg χειρουργός
christen † χριστιανός
chronisch χρονικός
chrono- χρόνος
cimbaal κύμβαλον
citer κιθάρα
clematis κληματίς
clerus κλῆρος
crypt κρυπτή
cypres κυπάρισσος
dactylograaf δάκτυλος
dak στέγω
dal θόλος
dat, vgw. 2. ὅτι
decameter δέκα
demagoog δημαγωγός
demokratie δημοκρατία, κράτος
demon δαίμων
despoot δεσπότης
deur θύρα
diadeem διάδημα
diagnose διάγνωσις
diagram διάγραμμα
diaken διάκονος
dialekt διάλεκτος
dialektiek διαλεκτικός
dialoog διάλογος
diamant ἀδάμας
diameter διάμετρος
diaphaan διαφανής

dieet *δίαιτα*
diocees *διοίκησις*
diptiek *δίπτυχος*
disch *δίσκος*
dochter *θυγάτηρ*
doen *τίθημι*
dogma *δόγμα*
dolfijn *δελφίς*
dosis *δόσις*
draak *δράκων*
drakonisch *Δράκων*
drama *δρᾶμα*
dreunen *θρῆνος*
drie *τρεῖς*
du *σύ*
duivel *διάβολος*
dulden **τλάω*
dun *ταναός*
dynamiet *δύναμις*
dynastie *δυναστεία*
dys- *δυσ-*
echo *ἠχώ*
ecloge *ἐκλογή*
economie *οἰκονομία*
eer, *bw.* *ἦρι*
eeuw *αἰών*
ei *ᾠόν*
eklips *ἔκλειψις*
el *ὠλένη*
eland *ἔλαφος*
elegie *ἐλεγεία*
elektrisch *ἤλεκτρον*
ellips *ἔλλειψις*
emmer *ἀμφορεύς*
en (*Z. N.*) **νε-*
encyclopedie *ἔγκυκλος*
eng *ἄγχω*
engel *ἄγγελος*
epidemie *ἐπιδημία*
epigram *ἐπίγραμμα*
episode *ἐπεισόδιος*
epistel *ἐπιστολή*
epos *ἔπος*
erwt *ἐρέβινθος*
eten *ἔδω*
ethisch *ἠθικός*
ethnographie *ἔθνος*
etymologie *ἔτυμος*
Eugeen *εὐγενής*
evangelie *εὐαγγέλιον*
extase *ἔκστασις*
fazant *Φασιανός*
fiool *φιάλη*
flegma *φλέγμα*
flerecijn *πλευρῖτις*
foei *φεῦ*
fonograaf *φωνή*
gaard *χόρτος*
gaarne *χαίρω*
gal *χολή*
gans *χήν*
gapen *χάσκω*
gas *χάος*
gastronomie *γαστήρ*
geel *χλωρός*
geometrie *γεωμετρία*
geranium *γέρανος*
gevel *κεφαλή*
gieten *χέω*
gitaar *κιθάρα*
gleuf *γλύφω*
glycerine *γλυκερός*
golf *κόλπος*
grafiek *γραφικός*
gram *γράμμα*
grammatica *γραμματικός*
grief *βαρύς*
grijp *γρύψ*
gummi *κόμμι*
gymnasium *γυμνάσιον*
gymnastiek *γυμναστικός*
halm *κάλαμος*
harmonie *ἁρμονία*
hart *καρδία*
hegemonie *ἡγεμονία*
hektometer *ἑκατόν*
hexagoon *γωνία*
hexameter *ἕξ*
hierarchie *ἱερός*
hippodrome *ἱππόδρομος*
historie *ἱστορία*
homilie *ὁμιλία*
honderd *ἑκατόν*
hyacint *ὑάκινθος*
Hyacinthus *Ὑάκινθος*
hygiene *ὑγιεινός*
hymne *ὕμνος*
hypothese *ὑπόθεσις*
idolatrie *λατρεία*
ik *ἐγώ*
in *ἐν*
indigo *Ἰνδικός*
ironie *εἰρωνεία*
jaloersch *ζῆλος*
Jood † *Ἰουδαῖος*
Joris *γεωργός*
juk *ζεύγνυμι, ζυγόν*
kalk *χάλιξ*
kameel *κάμηλος*
karakter *χαρακτήρ*
katastrophe *καταστροφή*
katholiek *καθολικός*
katoen *χιτών*
kennen *γιγνώσκω*
kerst- *χριστός*
kerven *γράφω*
ketter *καθαρός*
kilo- *χίλιοι*
kin *γένυς*
kind *γένος, γίγνομαι*
kinema *κίνημα*
kist *κίστη*
kleven *γλίχομαι*
klieven *γλύφω*
klisteer *κλυστήριον*
knie *γόνυ*
kolokwint *κολοκύνθη*
kolos *κολοσσός*
komedie *κωμῳδία*
komeet *κομήτης*
komen *βαίνω*
komijn *κύμινον*
koor *χορός*
koord *χορδή*
koper *Κύπρος*
kraan *γέρανος*
krater *κρατήρ*
krates *Κράτης*
krent *Κόρινθος*
kristal *κρύσταλλος*
krocht *κρυπτή*
krokodil *κροκόδειλος*
krokus *κρόκος*
kroniek *χρονικός*
kroon *κορώνη*
kuil *γύαλον*
kunnen *γιγνώσκω*
lamp *λαμπάς*
lap *λοβός*
leenen *λείπω*
leeuw *λέων*
leger (*v. wild*) *λόχος*
lepra *λέπρα*
leviet † *Λευείτης*
lezen *λέγω*
licht *λευκός*
lier *λύρα*
liggen **λέχω*
likken *λείχω*
linnen *λίνον*
liter *λίτρα*
lithographie *λίθος*
liturgie *λειτουργία*
logarithme *λόγος* II
logica *λογικός*
lynx *λύγξ*
maaien *ἀμάω*
maan 1. *μήν*
maand 1. *μήν*
machine *μηχανή*
mager *μακρός*
magiër *μάγος*
magneet *Μαγνῆτις*
malen *μύλη*
malsch *μαλακός*
malve *μαλάχη*
mama *μάμμη*
manen *μιμνήσκω*
manie *μανία*
Margareta *μαργαρίτης*
marmer *μάρμαρος*
massa *μάζα*
mastik *μαστίχη*
mathematisch *μαθηματι-*
mathesis *μάθησις* [*κός*
mede (*drank*) *μέθυ*
melken *ἀμέλγω*
melote *μελίλωτος*
met *μετά*

metaal μέταλλον
metaphysica φυσικός
meten μέδω
meteoor μετέωρος
meter μέτρον
methode μέθοδος
microscoop μικρός
midden μέσος
mijn, vnw. ἐμός
mijter μίτρα
mirre μύρρα
mirt μύρτος
moeder μήτηρ
moerbei μόρον
monarchie μοναρχία
monnik μοναχός
monografie μόνος
monopolie πωλέω
moord βροτός
mug μυῖα
muis 1. μῦς
murmelen μορμύρω
murw μαραίνω
Muze μοῦσα
muziek μουσικός II
myriameter μύριοι
mysterie μυστήριον
naaf ὀμφαλός
naaien 3. νέω
naam ὄνομα
nacht νύξ
nagel ὄνυξ
narcis νάρκισσος
nardus νάρδος
navel ὀμφαλός
negen ἐννέα
nemen νέμω
nergens * νε-
nevel νέφος
nier νεφρός
nieuw νέος
nimf νύμφη
Nomaden νομάς
nu νῦν
o ὦ
obelisk ὀβελίσκος
oceaan Ὠκεανός
ode ᾠδή
oker ὠχρός
olie ἔλαιον
olifant ἐλέφας
olijf ἐλαία
om ἀμφί
on- 1. ἀ-, * νε-
ont- ἀντί
ooi οἶς
oosten ἕως (ἡ)
orgaan ὄργανον
orgel ὄργανον
orkest ὀρχήστρα
orthodoxie δόξα
otter ὕδρα
over ὑπέρ

pad (het) πάτος
paedagoog παιδαγωγός
palm παλάμη
panorama πᾶς
papa πάππας
parabel παραβολή
parallel παράλληλος
paradijs παράδεισος
parasiet παράσιτος
Paschen † Πάσχα
patrijs πέρδιξ
Pentateuch † Πεντάτευχος
periode περίοδος
peripetie περιπέτεια
perkament Περγαμηνός
perzik Περσικός
peterselie πετρα
phantasie φαντασία
philatelie ἀτέλεια
phosphor φωσφόρος
photo- φάος, φῶς
physica φυσικός
physiek φυσικός
Pieter † Πέτρος
pijn ποινή
pik πίσσα
Pinksteren πεντηκοστός
pioen Παιών
plaag πληγή
planeet πλανήτης
plastiek πλαστικός
plataan πλάτανος
pleuris πλευρῖτις
plint πλίνθος
poëem ποίημα
poëet ποιητής
poëtisch ποιητικός
poëzie ποίησις
poliep πολύπους
politie πολιτεία
politiek πολιτικός
poly- πολύς
Polynesië νῆσος
pompoen πέπων
pool πόλος
porie πόρος
priester πρέσβυς
probleem πρόβλημα
profeet προφήτης
proloog πρόλογος
proseliet † προσήλυτος
psalm ψαλμός
psalter ψαλτήριον
pseudo- ψευδής
purper πορφύρα
pyramide πυραμίς
rekken * ὀρέγνυμι
rhetorica ῥητορικός
rhythmus ῥυθμός
rijm ῥυθμός
rood ἐρυθρός
samen ἁ-, εἷς

sandaal σανδάλιον
sardonisch σαρδάνιος
sater σάτυρος
schade ἀσκηθής
schandaal σκάνδαλον
scheef σκαιός
scheiden σχίζω
schepter σκῆπτρον
schisma σχίσμα
school σχολή
schorpioen σκορπίος
sfeer σφαῖρα
sikkel σίγλος
skelet σκελετός
smaragd σμάραγδος
smelten μέλδομαι
smook σμύχω
sneeuwen νείφω
Sophie σοφία
spade σπάθη
spiraal σπεῖρα
spleen σπλήν
spons σπογγιά
staan ἵστημι
staat (in... zijn) ἐπίσταμαι
stearine στέαρ
stenen στένω
ster ἀστήρ
stereometrie στερεός
stier ταῦρος
stool στολή
strateeg στρατηγός
strategie στρατηγία
stroof στροφή
strooien στόρνυμι
stroom ῥέω
struis στρουθός
symmetrie συμμετρία
symphonie συμφωνία
symptoom σύμπτωμα
synagoge συναγωγή
synode σύνοδος
syntaxis σύνταξις
talent τάλαντον
tang δάκνω
tapijt τάπης
technisch τεχνικός
teeken δείκνυμι
telegraaf γράφω, τῆλε
telegram γράμμα
temmen δαμάζω
terpentijn τερέβινθος
theater θέατρον
theologie θεολογία
theorema θεώρημα
theorie θεωρία
thermometer θερμός
tien δέκα
tijm θύμον
tiran τύραννος
tol τελώνιον
tonijn θύννος

toon τόνος
toren τύρσις
traan δάκρυ
tragedie τραγῳδία
tragisch τραγικός
triumf θρίαμβος
troon θρόνος
twee δύο
twijfel διπλόος
typhus τῦφος
uier οὖθαρ
uur ὥρα
vader πατήρ
verstaan ἐπίσταμαι
vest ἕννυμι
veulen πῶλος
vier τέσσαρες
vlechten πλέκω
vijf πέντε

voet πούς
vuil πύον
vuur πῦρ
waarnemen ὁράω
wagen 2. ὄχος
water ὕδωρ
weren ἔρυμαι
werk ῥέζω, ἔργον
weten εἴδω
weven ὑφαίνω
wijk οἶκος
wijken 2. εἴκω
wijn οἶνος
wijs εἴδω
wind ἄημι
wol 3. οὖλος
woord 1. εἴρω
wrak ῥήγνυμι

zak σάκκος
zat ἄδην
zede ἔθος
zefier ζέφυρος
zegen (*net*) σαγήνη
zes ἕξ
zetten * ἕζω
zeug ὗς
zeven ἑπτά
zich ἕ
zitten * ἕζω
zoet ἥδομαι
zone ζώνη
zoölogie ζῷον
zout ἅλς
zwager ἑκυρός
zweet ἱδρώς
zwijn ὗς

AUTORISATION N° 266.